Trọng Sinh Đích Nữ Cuồng Hậu

Contents

Trọng Sinh Đích Nữ Cuồng Hậu **3**

1. Chương 1: Phế Thê Phá Thai . . . 3
2. Chương 2: Giết Thê . . . 8
3. Chương 3: Ôm Nỗi Hận Trọng Sinh . . . 9
4. Chương 4: Hư Lấy Ủy Xá . . . 11
5. Chương 5: Di Nương Tìm Tra . . . 13
6. Chương 6: Sửa Trị Điêu Nô . . . 15
7. Chương 7: Ăn Cơm Bá Vương . . . 17
8. Chương 8: Tửu Lâu Sơ Ngộ . . . 19
9. Chương 9: Hồi Phủ Bị Giáo Huấn . . . 21
10. Chương 10: Gậy Ông Đập Lưng Ông . . . 23
11. Chương 11: "từ Phụ" Trở Về . . . 25
12. Chương 12: Khí Thế Bức Người . . . 27
13. Chương 13: Thế Cục Nghịch Chuyển . . . 29
14. Chương 14: Huynh Muội Tình Thâm . . . 31
15. Chương 15: Hoa Viên Tái Ngộ . . . 33
16. Chương 16: Tình Cảm Mông Lung . . . 35
17. Chương 17: Thứ Muội Hãm Hại . . . 37
18. Chương 18: Khéo Thi Diệu Kế . . . 38
19. Chương 19: Khí Xe Bảo Suất* . . . 40
20. Chương 20: Trò Khôi Hài Kết Thúc . . . 42
21. Chương 21: Yêu Cầu Học Y . . . 44
22. Chương 22: Người Kiên Cường . . . 46
23. Chương 23: Đêm Khuya Ngắm Tuyết . . . 48
24. Chương 24: Thất Vương Khuynh Vũ . . . 50
25. Chương 25: Gặp Lại Tra Nam * . . . 52
26. Chương 27: Mặt Rồng Giận Dữ . . . 53
27. Chương 28: Vả Miệng . . . 55
28. Chương 29: Va Chạm . . . 57
29. Chương 30: Ẩn Tình . . . 59
30. Chương 31: Ai Bị Phạt? . . . 61
31. Chương 32: Ra Oai Phủ Đầu . . . 63
32. Chương 33: Thử . . . 65
33. Chương 34: Thiên Tàm Y, Rung Động. . . . 67
34. Chương 35: Bách Hoa Thịnh Yến . . . 68
35. Chương 36: Kết Thù Oán Cùng Công Chúa . . . 70
36. Chương 37: Bộc Lộ Tài Năng . . . 72
37. Chương 38: Khó Khăn Phía Sau . . . 74
38. Chương 39: Tình Cảm Bắt Đầu Nảy Sinh . . . 76
39. Chương 40: Lấy Đề Thử Nhân . . . 78
40. Chương 41: Công Tử Tư Triệt . . . 80

41. Chương 42: Sóng Ngầm Bắt Đầu Khởi Động, Bày Tỏ 82
42. Chương 43: Tính Kế Đại Tỷ 84
43. Chương 44: Tính Kế Đại Tỷ 2 86
44. Chương 45: Thân Phận Bí Ẩn 88
45. Chương 46: Di Nương Quỳ Xuống 90
46. Chương 47: Hạ Mị Dược? 92
47. Chương 48: Ác Giả Ác Báo! 93
48. Chương 49: Bị Bắt Gả Đi 95
49. Chương 50: Cạm Bẫy 97
50. Chương 51: Nàng Tin Tưởng Ta Như Vậy Sao? 99
51. Chương 52: Sự Cố Phát Sinh 101
52. Chương 53: Sinh Nhật 103
53. Chương 54: Phá Kế (Một) 105
54. Chương 55: Thân Phận , Xác Định Tình Cảm 109
55. Chương 56: Huyết Cừu, Ẩn Tình 118
56. Chương 57: Đánh Cờ, Thế Cục 128
57. Chương 58: Nạp Sườn Phi 138
58. Chương 59: Thứ Muội Tâm Cơ 147
59. Chương 60: Yến Hội, Biến Cố Trùng Trùng Điệp Điệp 157
60. Chương 61: Nhất Ba Vị Bình, Nhất Ba Hựu Khởi 167
61. Chương 62: Phượng Hoàng Giương Cánh 176
62. Chương 63: Khách Không Mời Mà Đến, Bị Bắt Cứu Người 186
63. Chương 64: Đắc Tội Quân Kiền Linh 195
64. Chương 65: Ai Dám Tranh Phong 205
65. Chương 66: Vốn Cuồng Vọng Của Khuynh Hoàng 214
66. Chương 67: Ám Sát, Lật Tẩy Bí Mật 229
67. Chương 68: Thăng Trầm Dạ Yến, Cầu Hôn 239
68. Chương 69: Đàm Phán, Lộ Tẩy (Một) 249
69. Chương 70: Cự Tuyệt Cầu Thân, Tứ Hôn (1) 259
70. Chương 71: Tương Kế Tựu Kế, Bức Tử Di Nương 269
71. Chương 72: Trừng Phạt Đến Không Nhận Ra Hình Người 279
72. Chương 73: Mưu Tính, Chế Ngạo Thứ Muội 288
73. Chương 74: Uy Hiếp Hoàng Hậu, Khiển Trách Thứ Muội 298
74. Chương 75: Độc Kế, Cực Kỳ Nguy Hiểm 307
75. Chương 76: Vĩnh Viễn Không Tha Thứ 316
76. Chương 77: Tình Thâm, Con Đường Cầu Y 326
77. Chương 78: Đoạt Tuyết Tâm, Tình Thâm Nghĩa Trọng 335
78. Chương 79: Giải Khúc Mắc, Lấy Huyết Làm Thuốc 345
79. Chương 80: Thứ Muội Chết Không Hết Tội! 354
80. Chương 81: Chuyện Tốt Thành Đôi 363
81. Chương 82 373
82. Chương 83: Nợ Đào Hoa, Công Chúa Muốn Làm Gì? 382
83. Chương 84: Dám Tìm Nàng Gây Phiền Toái? 392
84. Chương 85: Tra Nam Mất Thể Diện ! 402
85. Chương 86: Đại Hôn. 411
86. Chương 87: Vào Cung Nhiều Thị Phi 420
87. Chương 88: Tình Bất Do Kỷ 425
88. Chương 89: Đoạt Binh Quyền, Cha Và Con Gái Đoạn Tuyệt. 430
89. Chương 90: Bại Lộ Âm Mưu! 434
90. Chương 91: Bắt Ba Ba Trong Rọ, Nam Nhân Cặn Bã Chết ! 439
91. Chương 92: Vũ Lưu Cơ Trí 443
92. Chương 93: Nịch Sủng 448
93. Chương 94: Cự Hôn, Hai Quốc Quyết Liệt 452
94. Chương 95: Hạ Độc Nàng ? 457

95. Chương 96: Ngộ Sát Thân Tỷ 462
96. Chương 97: Nương Tử Có Thai! 467
97. Chương 98: Quân Vũ Thần Băng Hà. 471
98. Chương 99: Nợ Máu Trả Máu! 475
99. Chương 100: Lựa Chọn Nan Giải. 479
100. Chương 101: Nguy Cơ Chồng Chất 483
101. Chương 102: Phi Lễ Lăng Vũ Lưu? 488
102. Chương 103: Đi Tây Quyết 492
103. Chương 104: Ám Sát, Phục Kích 497
104. Chương 105: Khuynh Hoàng Gặp Nạn 501
105. Chương 106: Cho Ta Một Cái Công Đạo! 505
106. Chương 108: Dám Khiêu Khích Bổn Cung? 510
107. Chương 109: Song Hỷ Lâm Môn Chi Phúc Hắc Oa Tử 518
108. Chương 110: Kế Ly Gián, Trí Phá Quân Địch 527
109. Chương 111: Khuynh Hoàng Ghen, Tiểu Quân Lạc Phúc Hắc 536
110. Chương 112: Tứ Quốc Tề Tựu, Phong Vân Biến Đổi(1) 544
111. Chương 113: Viện Trợ Gặp Nạn, Tòa Thành Trống Không Có Một Không Hai 547
112. Chương 114: Đại Kết Cục (1) 556
113. Chương 115: Đại Kết Cục (Hạ) 567

Trọng Sinh Đích Nữ Cuồng Hậu

Giới thiệu

Phụ thân ngày thường tìm mọi cách yêu thương nàng, khi nàng cầu cứu lại làm như không thấy! ! P

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-dich-nu-cuong-hau

1. Chương 1: Phế Thê Phá Thai

Giá y màu đỏ trải trộng trên mặt đất, giống như một đóa hoa sen máu nở rộ. Yêu dị mà thê lương, khiến một nữ tử một đầu bạc trắng như tuyết phá lệ chói mắt.

Dung nhan nữ tử cực mỹ lệ. Da mặt như trăng rằm, mi mắt anh dung như núi, con ngươi ngươi sáng như sao. Điểm đặc biệt là đôi mắt phải hàm chứa vui sướng hạnh phúc thuần lương, nay lại lóe ra tia bi thương thấu xương.

Thánh chỉ màu vàng đậm rơi ở bên cạnh người nữ tử, chữ viết trên đó nhiễm đầy máu cùng nước mắt của nữ tử, hiện lên từng chữ hết sức rõ rang.

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Lạc thị Khuynh Hoàng, cô phụ thiên ân, không trinh không khiết, vướng vào thất xuất chi đều*, đúng là ác độc vô cùng. Nay niệm công lao ngày xưa, miễn cho tội

chết, tước bỏ phong hào, biếm vào lãnh cung, tự mình tu tâm.

*Thất xuất chi đều:

bảy trường hợp được quy định dưới thời phong kiến mà nếu người vợ phạm phải một trong những trường hợp đó thì chồng có quyền bỏ vợ. Theo điều 108 Bộ luật Gia Long, đó là các trường hợp: 1) Vô tử (không có con); 2) Đố kị (ghen tuông); 3) Ác tật (có việc tế tự, người vợ không làm được cỗ để cúng tế); 4) Dâm dật (dâm đãng); 5) Không kính cha mẹ; 6) Bất hoà (không hoà thuận với anh em); 7) Trộm cắp (không bỏ thì vạ lây đến chồng). Pháp luật thời nhà Lê mà điển hình là Bộ luật Hồng Đức coi các trường hợp TX trên đồng thời là các trường hợp của nghĩa tuyệt (ân nghĩa vợ chồng bị đoạn tuyệt), bắt người chồng phải bỏ vợ nếu người vợ phạm phải một trong bảy trường hợp trên. Trong khi đó, theo Bộ luật Gia Long, nếu người vợ phạm phải một trong bảy trường hợp trên thì người chồng có quyền xét xem có nên bỏ vợ hay không, Bộ luật Gia Long phân biệt rạch ròi giữa TX và nghĩa tuyệt. Tuy phạm vào một trong những trường hợp của TX, nhưng nếu người vợ ở trong trường hợp tam bất khứ (ba trường hợp người chồng không thể bỏ vợ được) thì người chồng không được phép bỏ vợ.

Mùa đông, thời tiết rất lạnh. Phía trên truyền đến hàn ý lạnh lẽo thấu xương, một tấc một tấc, theo tứ chi lan dần đến từng lỗ chân lông, rót vào nội tâm. Lạc Khuynh Hoàng cảm thấy nàng giống như đặt mình vào trong hầm băng, không có một tia ánh sáng, không có một tia ấm áp.

Đích nữ đại tướng quân, một khi phong hậu, uy phong thế nào. Không biết khi nào hạnh phúc ôn nhu nhất biến thành bi kịch tàn khốc nhất. Phu quân của nàng, từng đối với nàng thề vĩnh viễn không bao giờ phụ bạc nàng, thế nhưng ngay ngày đại hôn đó lấy lý do không trinh phế đi nàng, đem nàng biếm lãnh cung, hơn nữa cưới thứ muội của nàng.

Hé ra một nụ cười mang theo thê lương, bày tay trắng nõn chậm rãi vuốt ve mái đầu bạc trắng.

Năm đó nàng vì thay hắn giải độc, ôm t quyết tâm hẳn phải chế, cùng hắn ái ân đem độc dời đến trên người chính nàng, tuy rằng may mắn bảo vệ tánh mạng, cũng là một đêm đầu bạc. Khi đó, hắn từng nắm sợi tóc của nàng, thề với trời, cuộc đời này không phụ nàng. Nhưng mà, cái gọi là không phụ, chính là hắn lấy tội danh không trinh phế truất nàng!

Nàng không trinh? ! Nàng xác thực không phải tấm thân xử nữ, nhưng mà, kia đều là vì thay hắn giải độc, mà phá nàng thân nhân, cũng là chính hắn a! Hắn hiện tại thế nhưng nói nàng không trinh? !

“Hoàng thượng giá lâm!” Tiếng nói thái giám mang chút khinh thường trong lãnh cung vang lên rõ rang.

Như người chết vớt được bè gỗ, ánh mắt ảm đạm của Lạc Khuynh Hoàng trở nên sáng ngời, giãy dụa đứng dậy. Hắn rốt cục vẫn nhớ kỹ cũ tình sao? Hắn rốt cục, vẫn là tới gặp nàng sao? !

“Ôi, tỷ tỷ như thế nào ngồi dưới đất đâu? Bây giờ là mùa đông , đừng đông lạnh đến hỏng rồi a.” Tiếng nói xinh đẹp quyến rũ của Lạc Khuynh Thành chui vào trong tai Lạc Khuynh Hoàng, mùi son phấn nồng đậm khiến cho Lạc Khuynh Hoàng nâng lên đôi mắt.

Đập vào trong mắt là một dạo ánh sáng màu hồng.

Phu quân của nàng cùng thứ muội của nàng, mặc hỉ phục sắc đỏ thẫm. Hỉ phục trên người Lạc Khuynh Thành thậm chí so với của nàng còn muốn hoa lệ xinh đẹp hơn. Căn bản là bọn họ đã an bài mọi việc diễn ra đi!

Bọn họ vì sao muốn đối với nàng như vậy? ! Nàng Lạc Khuynh Hoàng rốt cuộc có điểm nào thực xin lỗi bọn họ? ! Nàng đối Quân Kiền Linh thâu tâm đào phế, không tiếc lấy mệnh cứu giúp, lại đổi lấy hắn vô tình vứt bỏ! Nàng đối Lạc Khuynh Thành mọi cách thủ hộ, không tiếc thay nàng bị phạt, lại đổi lấy của nàng hoành đao đoạt ái!

“Kiền Linh, ta sợ hãi.” Lạc Khuynh Thành nhìn đến ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng mang đầy hận ý, ra vẻ nhu nhược trốn phía sau Quân Kiền Linh, làm ra một bộ dáng lạnh run.

Quân Kiền Linh đem Lạc Khuynh Thành ôm vào trong lòng, ôn nhu an ủi nói, “Đừng sợ, Khuynh Thành. Có ta ở đây, độc phụ này không dám đối với nàng như vậy !”

Lạc Khuynh Thành ghé vào trong lòng Quân Kiền Linh, khiêu khích nhìn phía Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt tràn đầy đắc ý cùng khiêu khích.

"Độc phụ? !" Lạc Khuynh Thành nghe được lời nói Quân Kiền Linh, rốt cục nhịn không được cười lạnh ra tiếng. Là ai từng ôm nàng nói nàng là nữ tử đẹp nhất, thiện lương nhất trên đời này? ! Nay, nàng trở thành độc phụ ? ! Nàng thật sự rất muốn hỏi một chút, nàng rốt cuộc làm sao độc ? !

Quân Kiền Linh lạnh lùng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt tràn ngập xem thường cùng khinh thường, hiện lên ý cười lạnh như băng mà tàn khốc nói, "Chẳng lẽ không đúng sao? ! Ngươi cho là mấy năm nay chuyện tình ngươi ở thừa tướng phủ ngược đãi Khuynh Thành, trẫm cũng không biết? !"

Lạc Khuynh Hoàng không thể tin nhìn Quân Kiền Linh, nguyên bản con mắt ôn nhu như nước, nay làm sao còn có nửa phần ôn nhu đáng nói? ! Có chính là vô tận xem thường cùng chế nhạo. Nàng ngược đãi Lạc Khuynh Thành? !

Nàng gần như lớn như vậy chưa từng nghe qua sự chê cười như vậy.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nở nụ cười ra tiếng, nàng cười như khàn cả giọng, cười đến khóe mắt đều chảy ra nước mắt. Phụ thân thân là đại tướng quân, hàng năm bên ngoài mang binh đánh giặc. Đại tướng quân phủ toàn bộ giao nhị di nhương cầm giữ. Nàng thân là đích nữ, đều tránh không được chịu khi dễ, Lạc Khuynh Thành thân là thứ nữ, địa vị tự nhiên lại thấp.

Nhưng là nàng cho tới nay đối với Lạc Khuynh Thành đều là thương yêu bảo hộ, thậm chí không tiếc vì nàng liên tiếp đối đầu với nhị di nương. Nhưng đến cuối cùng, đổi lấy được là mối hận đoạt phu không nói, còn nói nàng thành độc phụ ngược đãi Lạc Khuynh Thành! Thật sự rất buồn cười? !

Quân Kiền Linh trên cao nhìn xuống nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt không có nửa phần thương xót, lạnh lùng phun ra hai chữ tự, "Điên phụ*!"

*Điên phụ = đàn bà điên

"Ta là điên phụ? !" Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên mang theo một chút âm lượng đứng lên, bởi vì đứng quá mau, suýt nữa đứng không vững, lảo đảo vài bước, mãn nhãn thống khổ nhìn Quân Kiền Linh, chất vấn nói, "Lúc trước là ai đối với ta – điên phụ này thề với trời, nói cuộc đời này không phụ ta ? ! Quân Kiền Linh! Ngươi từng nói qua, có vi phạm lời thề này, trời tru đất diệt !"

Lạc Khuynh Hoàng cơ hồ dùng hết khí lực trong người quát. Trời tru đất diệt bốn chữ lại chui vào lỗ tai Quân Kiền Linh, thần sắc hắn có vài phần dao động, cuối cùng hóa thành tàn khốc càng sâu.

Lãnh liệt* nhìn Lạc Khuynh Hoàng, Quân Kiền Linh khóe môi nở ra một chút ý cười tàn nhẫn, nói, "Lạc Khuynh Hoàng, ngươi liền như vậy luyến tiếc ta sao? Một khi đã như vậy, tối nay, ta ngay tại nơi này cùng ngươi."

*Lãnh liệt = lạnh lẽo + mạnh mẽ

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Kiền Linh nói như thế, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, giật mình nhìn Quân Kiền Linh, Quân Kiền Linh cũng là tàn nhẫn câu môi nói, "Bất quá thân thể của ngươi sắp chết, ta nghĩ cả đời cũng không còn cơ hội gặp mặt . Tối nay ta cùng Khuynh Thành ngủ lại nơi này, ngươi liền thay ta canh chừng đi. Cần phải quý trọng cơ hội lần này nga, đây chính là cơ hội một lần cuối cùng nhìn thấy thân mình ta a!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Kiền Linh nói như thế, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, giật mình nhìn Quân Kiền Linh, Quân Kiền Linh cũng là tàn nhẫn câu môi nói, "Bất quá thân thể của ngươi sắp chết, ta nghĩ cả đời cũng không còn cơ hội gặp mặt . Tối nay ta cùng Khuynh Thành ngủ lại nơi này, ngươi liền thay ta canh chừng đi. Cần phải quý trọng cơ hội lần này nga, đây chính là cơ hội một lần cuối cùng nhìn thấy thân mình ta a!"

Lạc Khuynh Thành nghe Quân Kiền Linh nói như thế, đáy mắt xuất hiện một tia oán độc, cũng là ra vẻ chần chờ nói, "Như vậy được chứ? Tỷ tỷ có thể hay không không muốn a?"

"Vô phương. Ta thấy tỷ tỷ nàng thực nguyện ý!" Quân Kiền Linh câu môi cười nói, thân thủ ôm qua vòng eo mảnh khảnh của Lạc Khuynh Thành, đi đến phía trước.

Lạc Khuynh Hoàng trơ mắt nhìn Quân Kiền Linh ôm ấp đi qua Lạc Khuynh Thành trước mặt nàng, nhìn bọn họ đi lên giường của nàng, Lạc Khuynh Thành còn ghét bỏ nhìn thoáng qua, nói, "Này giường lãnh cung tệ hại như thế, tỷ tỷ như thế nào ngủ quen?"

Nàng đứng ở tại chỗ, bất động giống như một pho tượng bị phong ấn, vẫn không nhúc nhích. Con mắt đen như mực sớm đã không còn tinh hoa như ngày xưa, chỉ còn là một mảnh tĩnh mịch.

"Như thế nào? ! Còn không lại đây? ! Còn cần trẫm tự mình mời ngươi? !" Quân Kiền Linh ôm Lạc Khuynh Thành lạnh như băng nói, "Xem ra phế hoàng hậu là muốn muốn vĩ hạ phạm thượng ? Kia trẫm không ngại kêu phủ đại tướng quân đến cùng ngươi chôn cùng!"

Lạc Khuynh Hoàng nguyên bản con ngươi đang tĩnh mịch nghe đến " Phủ đại tướng quân đến cùng ngươi chôn cùng!" lúc này đột nhiên hiện lên một chút hận ý. Nàng từng bước một đi tới bên giường, móng tay hung hăng bấm vào lòng bàn tay, quỳ xuống.

Lạc Khuynh Thành đắc ý liếc mắt nhìn Khuynh Hoàng một cái, Quân Kiền Linh cũng thản nhiên quét mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái, liền đem Lạc Khuynh Hoàng thành người tang hình, cùng Lạc Khuynh Thành cá nước giao hoan một phen.

Nam tử thở dốc kết hợp với tiếng rên rỉ của nữ tử ở bên tai Lạc Khuynh Hoàng liên tục không ngừng, nàng bắt buộc chính mình mở mắt ra nhìn hết thảy hình ảnh trước mặt, đôi mắt đen như mực từ từ, một chút một chút ngưng tụ hận ý.

Lạc Khuynh Thành, nàng chính là báo đáp nàng (Lac Khuynh Hoàng) như vậy! Nàng nhớ rõ kia một năm vì Lạc Khuynh Thành không chịu phạt, nàng ở trước mọi người bị nhị di nương đánh hai bàn tay, mất hết mặt mũi. Lạc Khuynh Thành cầm hai tay nàng đang bị thương áp vào hai má, nói rằng cả đời sẽ đối với nàng tật tốt.

Cả đời đối với nàng thật tốt? ! Chính là như vậy sao? ! Chính là cướp đi nam nhân của nàng, bức bách nàng xem bọn họ cá nước giao hoan? !

Không biết quỳ đến giờ nào, Lạc Khuynh Hoàng cuối cùng thể lực chống đỡ hết nổi hôn mê bất tỉnh. Thời điểm tỉnh lại, đầu gối đã muốn xanh tím một mảng, cơ hồ ngay cả đứng cũng đứng không nổi.

Lãnh cung ngày nào cũng lạnh như băng vào mùa đông. Trời lạnh thấu xương, thời gian rất dài. Mỗi ngày ngủ ở trên giường Lạc Khuynh Thành cùng Quân Kiền Linh ngủ qua, hình ảnh trong đầu trở về kí ức ngày đó của bọn họ , làm cho nàng ghê tởm muốn phun.

Ở lãnh cung ước chừng ngây người ba tháng. Chịu được Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành mọi cách chế ngạo cùng tra tấn, rốt cục chờ được hi vọng sự trở về của phụ thân nàng cùng huynh trưởng, cũng hi vọng vào đứa nhỏ của nàng.

Lạc Khuynh Thành vuốt ve bụng có chút hở ra, lộ ra tươi cười đầu tiên trong ba tháng này. Ánh sáng tươi cười đem hai mà ngọc của nàng không còn tức giận làm nổi bật sự xinh đẹp mỹ lệ, quay trở về thời điểm diễm lệ của đệ nhất mỹ nhân Cẩm Quốc ngày xưa.

"Con yêu, ông ngoại cùng cậu đã trở lại. Rất nhanh mẫu thân sẽ mang con rời đi nơi này." Lạc Khuynh Hoàng ôm lấy bụng ôn nhu ý cười nói. Nàng vẫn oán hận, nhưng mà nàng dù sao bất lực. Hiện tại nàng chỉ có một nguyện vọng, là mang theo đứa nhỏ của nàng, rời đi lãnh cung đáng sợ này thôi.

Nhưng mà, sự thật vĩnh viễn tàn khốc thực.

"Hoàng thượng giá lâm!" Tiếng nói thái giám lại một lần nữa vang lên.

"Nô tì cung nghênh hoàng thượng." Lạc Khuynh Hoàng lạnh lùng đứng dậy, hướng phu quân của nàng, Cẩm quốc hoàng đế – Quân Kiền Linh hành lễ.

Âm thanh yên lặng. Yên lặng đến ngay cả một cây châm rơi xuống thanh âm đều có thể nghe được rành mạch.

Lạc Khuynh Hoàng vẫn duy trì hành lễ tư thế chưa từng thay đổi, mà Quân Kiền Linh chính là lạnh lùng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, vẫn chưa từng mở miệng.

Đứng một hồi, Lạc Khuynh Hoàng giữa trán dần dần chảy ra mồ hôi, nàng nâng lên đôi mắt, hi vọng nhìn vào trong mắt Quân Kiền Linh, đáng tiếc đôi mắt trước kia từng tràn ngập nhu tình, giờ phút này chỉ còn lại có một mảnh lạnh như băng. Nhịn xuống khóe miệng ý cười chua sót, Lạc Khuynh Hoàng vừa cúi người vừa nói, "Hoàng thượng, nô tì có thể đứng lên không?"

"Làm hoàng hậu lâu như vậy còn không hiểu quy củ ? ! Trẫm chưa từng nói cho ngươi đứng lên!" Con ngươi Quân Kiền Linh hẹp dài bên trong hiện lên một tia mỉa mai, tựa hồ lấy quẫn bách của Lạc Khuynh Hoàng làm giải trí bình thường.

Lạc Khuynh Hoàng đôi mắt nhẹ nhàng run lên, khóe miệng tươi cười càng phát ra tự giễu, nàng cung kính nói, "Hoàng thượng giáo huấn phải. Nô tì tiện thể không đáng giá nhắc tới, nhưng mà còn thỉnh hoàng thượng niệm tình đứa nhỏ trong bụng nô tì!"

"Đứa nhỏ trong bụng?" Quân Kiền Linh mâu trung ý mỉa mai càng đậm, khóe môi tươi cười càng phát ra mãnh liệt, hắn dùng một bàn tay nắm lấy cằm Lạc Khuynh Hoàng, lạnh giọng nói, "Nói rất đúng! Trẫm hôm nay vì đứa nhỏ trong bụng ngươi đến!"

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Kiền Linh niết sinh đau, cũng không dám giãy dụa, Quân Kiền Linh đột nhiên trên tay dùng sức, đem Lạc Khuynh Hoàng trong tay mình đẩy đi rất xa, Lạc Khuynh Hoàng mâu trung hiện lên kinh hoảng, hai tay che bụng, ngã ngồi dưới đất. Nàng kinh ngạc nâng đôi mắt lên, nhìn Quân Kiền Linh.

Quân Kiền Linh có chút không kiên nhẫn nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, đôi mắt hiện lên ba phần xem thường bảy phân ghét cay ghét đắng, nói, "Ngươi cho là ngươi xứng hoài thượng đứa nhỏ của trẫm sao? ! Trẫm hôm nay đến, chính là đến trừ bỏ nghiệt chủng này!"

"Ngươi nói cái gì? !" Lạc Khuynh Hoàng không thể tin nhìn Quân Kiền Linh, thanh âm đều mang theo run run, "Ngươi muốn giết nó? ! Nó là của cốt nhục ruột thịt của ngươi a!"

Nàng nghĩ đến hắn cho dù đối với nàng tuyệt tình nhẫn tâm, nhưng ít ra vẫn là có một chút lương tri . Lại thật không ngờ, hắn thế nhưng ngay cả cốt nhục ruột thịt chính mình cũng chưa từng có chút thương tiếc! Hắn quả thực không phải người! (Kim: vô cùng chính xác, lấy gạch chọi chọi >"<>

Quân Kiền Linh cười lạnh một tiếng, đi đến trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, từ trên cao nhìn xuống nàng, thần sắc lạnh lùng nói, " Cốt nhục ruột thịt thì như thế nào? ! Đứa nhò đầu tiên của trẫm chỉ có thể từ Khuynh Thành mà ra, ngươi thì kiếp sau đi!"

"Viên thuốc này là trẫm thay ngươi chuẩn bị ." Quân Kiền Linh ôn nhu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, chính là kia ôn nhu bên trong lại hỗn loạn làm người ta xương cốt đầy hàn ý, hắn nói, "Trẫm biết ngươi sợ khổ, ngươi xem, trẫm cho người chuẩn bị riêng cho ngươi viên thuốc,mau ngoan ngoãn uống!"

Bốn chữ cuối cùng cơ hồ là từ khẽ răng phát ra, mâu quang hắn đột nhiên trở nên hung ác nham hiểm.

Lạc Khuynh Hoàng thất kinh lui về phía sau, bắt buộc chính mình bình tĩnh, nàng nâng lên đôi mắt, nhìn phía Quân Kiền Linh, lạnh giọng nói, "Cha ta đã muốn hồi thành, ông ấy sẽ không nhìn ngươi đối với ta như vậy !"

"Phế hoàng hậu không trinh, cả nước đều biết. Đại tướng quân đã trước mặt mọi người tuyên bố cùng ngươi đoạn tuyệt quan hệ cha và con gái, hiện tại trẫm tự tay trừ bỏ nghiệt chủng này, có vấn đề gì? !" Quân Kiền Linh hờ hững nói, đột nhiên tay hắn nắm cằm Lạc Khuynh Hoàng, không lưu tình chút nào đem viên thuốc nhét vào, Lạc Khuynh Hoàng liều mạng giãy dụa, lại thủy chung giãy dụa không được với Quân Kiền Linh.

—— đôi lời nói với người xa lạ ——

Truyện mới nói rằng ——. Nữ cường + trọng sinh + sủng văn. Tiếp tục phong cách cùa ta: cả đờichỉ một đôi.

——Ngoài lề————

Kim: ta chém, ta chém. Làm chương này ta ngán quá, chỉ thích sủng văn, làm ngược văn là đang hành hạ ta. *Khóc ròng*

Edit: Kim Kim

2. Chương 2: Giết Thê

"Khụ khụ" Lạc Khuynh Hoàng liều mạng dùng tay móc cổ họng, muốn đem viên thuốc nhổ ra, nhưng lại không thể làm được.

Quân Kiền Linh nhìn bộ dáng Lạc Khuynh Hoàng chật vật luống cuống, mâu trung nhưng không có nửa phần đau lòng, hắn hờ hững xoay người rời đi, chỉ chừa lại cho Lạc Khuynh Hoàng một cái bóng dáng tàn nhẫn.

Lạc Khuynh Hoàng một tay ôm bụng, một tay vươn về phía trước thân , mâu trung của nàng tràn đầy sợ hãi, chịu đựng đau nhức gọi một câu thê lương, "Thái y! Tuyên thái y a! Van cầu các ngươi, cứu cứu hài tử của ta!"

Tiếng gọi thê lương la lên quanh quẩn ở trong lãnh cung, một lần rồi một lần, nhưng không có bất luận kẻ nào tiến đến. Cung nữ cùng thị vệ lãnh cung nguyên bản chính là mặc kệ mọi việc. Huống chi là Quân Kiền Linh tự mình động thủ đút dược, cho dù bọn họ mượn một trăm lá gan, cũng không dám ra tay giúp đỡ a.

Ngón tay Lạc Khuynh Hoàng hung hăng bấm vào lòng bàn tay, máu tươi trào ra, nhưng so với máu tươi từ trong đùi nàng tràn ra thì máu tươi càng lúc càng nhiều, Lạc Khuynh Hoàng sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt.

Gương mặt nàng lộ ra sự điên cuồng thê lương, đứa nhỏ của nàng, đúng là vẫn muốn bỏ nàng mà đi! Vì sao lại đối với nàng như vậy?! Nàng chẳng qua là muốn dẫn đứa nhỏ rời đi cho đến cuối đời, bọn họ cũng không nguyện ý buông tha cho nàng sao?!

Hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn. Vốn rằng nàng còn hi vọng phụ thân cứu nàng ra ngoài, hi vọng có thể cùng đứa nhỏ cùng nhau vượt qua nhân sinh.

Nhưng mà phụ thân trước mặt quyền thế, vô tình đem nàng vứt bỏ. Đoạn tuyệt quan hệ cha và con gái?! Đây là phụ thân nâng niu nàng trong lòng bàn tay từ nhỏ sao?! Đây là kết quả sự chờ mong cùng kiên trì của nàng sao?! Cỡ nào buồn cười! Nàng thật sự là buồn cười cực điểm!

Mà sự ấm áp cuối cùng của nàng, đứa nhỏ của nàng, cũng bỏ nàng mà đi. Nàng sống còn ý nghĩa gì nữa đâu?! Ba tháng nàng nàng chịu nhục vì đổi lấy hôm nay, càng nhiều nhục nhã cùng đau xót sao?!

Mâu trung Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một tia quyết tuyệt (quyết liệt + tuyệt tình), nàng lắc lắc lắc lắc đứng dậy, muốn tìm chết, lại bị một cái bóng dáng quen thuộc giữ chặt.

"Khuynh Hoàng, muội làm cái gì? !" Âm thanh vội vàng mà đau lòng.

Đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng mơ mơ màng màng nâng lên, nam tử trước mắt mặt mày anh tuấn, phong độ có thừa,đây không phải Lạc Vân Chỉ, ca ca ruột của nàng sao?!

"Ca ca." Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy Lạc Vân Chỉ, giống như ruốt cục tìm được đối tượng có thể bấu víu, nhào vào trong lòng Lạc Vân Chỉ khóc như trời mưa, hơn nữa vừa mới sanh non, thân mình suy yếu, Lạc Khuynh Hoàng khóc cơ hồ muốn ngất xỉu.

Lạc Vân Chỉ ôm muội muội, mâu trung tràn đầy đau long, tay hắn gắt gao nắm chặt, nổi cả gân xanh, "Khuynh Hoàng. Đừng làm chuyện điên rồ. Chờ ca ca, ca ca nhất định cứu muội rời khỏi địa phương quỷ quái này!"

Lạc Khuynh Hoàng hai mắt đẫm lệ nhìn Lạc Vân Chỉ, đang muốn nói ra chuyện mấy ngày nay, xa xa truyền đến tiếng người, Lạc Vân Chỉ lấy tay thay Lạc Khuynh Hoàng xoa xoa nước mắt, liền lắc mình ly khai.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bóng dáng Lạc Vân Chỉ rời đi, ngón tay vô thức đâm vào trong thịt. Rời đi nơi này sao? ! Đứa nhỏ cũng mất , nàng còn sống có ý nghĩa gì nữa đâu? !

Nhưng mà, nàng nếu là đã chết. Ca ca nhất định sẽ tự trách cả đời đi. Nàng sống đã không còn gì quyến luyến, như vậy, coi như vì người duy nhất trên đời này thiệt tình quan tâm nàng, ca ca của nàng, cố gắng sống sót!

Đáng tiếc, trời xanh lại một lần cùng nàng vui đùa.

Cẩm Quốc năm ba mươi bảy, trưởng tử đại tướng quân Lạc Vân Chỉ khởi binh mưu phản bị phán xử lăng trì xử tử. Đồng tháng này, thất hoàng tử Quân Khuynh Vũ khởi binh tạo phản, ghi rõ lý do là vì hoàng hậu, Lạc Khuynh Hoàng.

"Ca ca đối với tỷ tỷ thật sự quá tốt, thế mà vì tỷ tỷ mưu nghịch. Đáng tiếc, rơi vào kết cục lăng trì xử tử!" Lạc Khuynh Thành khóe môi gợi lên một chút tươi cười châm chọc, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, dung nhan tinh xảo hiện lên một tia oán độc "Bất quá, thật không ngờ tỷ tỷ trắng tóc, sức quyến rũ vẫn như năm đó không hề giảm sút, thất hoàng tử thế nhưng khởi binh tạo phản vì muốn Kiền Linh giao ra tỷ tỷ? !"

Nàng (LKT) không cam lòng! Nàng (LKT) đem hết thủ đoạn trong tay khiến cho Lạc Khuynh Hoàng chật vật như thế, nhưng vì sao, ngay cả khi nàng (LKH) đầu bạc ba ngàn, thời điểm không quyền vô thế, còn có người vì nàng (LKH) khởi binh tạo phản? !

Sắc mặt Lạc Khuynh Hoàng cũng trắng bệch, không có chút máu. Lăng trì xử tử. Bốn chữ này giống như một cây đinh cứng, đóng vào tâm Lạc Khuynh Hoàng. Đem tâm nàng đã muốn vỡ nát biến thành huyết nhục mơ hồ.

Nàng cắn môi mình, cơ hồ đem môi mình cắn nát mà lại không hề hay biết. Ca ca đã chết, bị lăng trì xử tử! Người từ nhỏ vẫn yêu thương nàng, đến cuối cùng ông trời cũng không có buông tha cho ca ca của nàng, ca ca bởi vì nàng đã chết!

Khởi binh tạo phản? ! Nói muốn nàng? ! Lại là dạng âm mưu gì? ! Nàng mệt mỏi, không còn có khí lực đi đối mặt với mọi thứ . Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành chỉ sợ ước gì nàng gả đi qua đó, vừa có thể bảo trụ ngôi vị hoàng đế của Quân Kiền Linh, lại có thể cấp nàng một cái tội danh hồng nhan họa thủy.

Nàng làm sao có thể tùy ý bọn họ bài bố? ! Nay ngay cả ca ca đều đã chết! Nàng đã muốn chân chính không còn gì lưu luyến, còn sống có ý nghĩa gì nữa ? !

"Lạc Khuynh Thành. Ta, Lạc Khuynh Hoàng, lấy máu thề, nếu có kiếp sau, ta nhất định phải khiến các ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong! Đem những gì ngươi đối với ta, gấp trăm lần trả lại!" Khóe mắt Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lạc Khuynh Thành, đôi mắt chất chứa oán niệm thật sâu khiến Lạc Khuynh Thành sợ hãi rút lui từng bước. Mà Lạc Khuynh Hoàng cũng liều mạng toàn lực đập cột đá.

Máu tươi văng khắp nơi, một đạo bóng dáng lửa đỏ tiếp được thân hình Lạc Khuynh Hoàng giống như tơ liễu bay xuống, tiếng nói tà mị bá đạo vang vọng nội thất, "Lạc Khuynh Hoàng! Ta không cho nàng chết!"

Không cho nàng chết? ! Thật sự là buồn cười. Phía sau, còn có ai không muốn nàng chết? ! Cố gắng mở mắt ra nhìn, nhưng cũng không nhìn thấy được mọi thứ rõ ràng, chỉ có thể thấy một đôi mắt đang tràn ngập sự hối hận và tự trách.

Ai đang hối hận cái gì? ! Lại tự trách cái gì? ! Nàng không nhớ rõ nàng từng quen biết nam nhân mặc áo đỏ như lửa thế này. Bất quá, nàng đã không còn khí lực suy nghĩ . Cả đời này của nàng, thật sự hao phí hết tất cả sức lực mà nàng có!

Nhưng mà nàng thật sự hận a! Thật sự không cam lòng a! Trời xanh nếu là có thể lại cho nàng một lần cơ hội, nàng nhất định sẽ đem tất cả những người thương tổn nàng làm cho vạn kiếp bất phục!

Trong lòng đầy oán niệm, Lạc Khuynh Hoàng dần dần mất đi ý thức, không cam lòng nhắm hai mắt lại, trước mắt chung quy hóa thành một mảnh tối đen.

3. Chương 3: Ôm Nỗi Hận Trọng Sinh

Edit : Tiếu Tiếu

Ý thức mê ly, đầu tựa hồ có chút ngất đi.

Lạc Khuynh Hoàng mơ mơ màng màng mở đôi mắt, tầm mắt mơ hồ chậm rãi trở nên rõ ràng, nhưng là nhìn đến hết thảytrước mắt , lại làm cho Lạc Khuynh Hoàng chấn động. Bố cục này, kết cấu này, đây chẳng phải là khuê phòng của nàng lúc chưa lấy chồng sao? !

"Tiểu thư, ngươi đã tỉnh!" Âm thanh quen thuộc kèm theo tiếng khóc nức nở vang lên ở bên tai.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn nha hoàn xinh đẹp đang khóc như lê hoa đái vũ trước mắt , đây chẳng phải là nha hoàn bên người Hương Lăng của nàng sao? ! Hương Lăng không phải bởi vì cố ý "vu hãm" Lạc Khuynh Thành mà bị nàng đuổi ra khỏi cửa đi, ở trên đường bất hạnh bị người xấu cường bạo mà xấu hổ , giận dữ tự sát sao? !

Đây hết thảy đến tột cùng là có việc gì? ! Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng nhu nhu huyệt thái dương, lại vẫn nhìn thấy khuê phòng của nàng lúc chưa lấy chồng , mà bên người , cũng xác thực là Hương Lăng đã muốn "Tự sát". Chẳng lẽ nói, nàng trọng sinh ?

"Tiểu thư? ! Ngươi làm sao vậy, người đừng hù dọa nô tỳ a!" Hương Lăng nhìn thấy bộ dáng thất thần của Lạc Khuynh Hoàng , không khỏi đưa tay quơ quơ trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, một bên đau lòng lẩm bẩm nói, "Rõ ràng là tam tiểu thư phạm sai, tiểu thư ngươi như thế nào ngốc như vậy, vì thay nàng cầu tình mà ở Vũ Lý Lâm suốt một canh giờ!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy trong mắt Hương Lăng rõ ràng là thân thiết cùng đau lòng, trong lòng không khỏi một trận chua xót. Lúc trước nàng có phải hay không mắt bị mù? ! Cư nhiên vì cái nữ nhân tâm địa rắn rết Lạc Khuynh Thành kia mà đuổi Hương Lăng luôn một lòng vì nàng đi, làm hại Hương Lăng bị Lạc Khuynh Thành thiết kế, bị người xấu cường bạo mà xấu hổ tự sát.

Trước kia là nàng nhìn người không rõ, tin lầm Lạc Khuynh Thành, hại Hương Lăng! Nhưng là hiện tại, trời xanh nếu cho nàng cơ hội trọng sinh, nàng liền nhất định hảo hảo bồi thường Hương Lăng, tuyệt đối sẽ không lại để Hương Lăng bị nửa phần thương tổn! Đương nhiên, Lạc Khuynh Thành, Quân Kiền Linh, những gì bọn họ thiếu của nàng, nàng cũng nhất định đòi lại gấp trăm lần !

Trong đôi mắt đen như mực đột nhiên phụt ra một tia quang mang làm cho người ta sợ hãi , Hương Lăng cả kinh rút lui từng bước.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy đôi mắt kinh hoàng của Hương Lăng , biết chính mình luống cuống , sóng mắt lưu chuyển liền thu liễm thần sắc, khôi phục bộ dáng ôn hòa nhất quán, làm như thuận miệng hỏi, "Hương Lăng, hiện tại là Cẩm quốc năm thứ mấy"

"Hiện tại là Cẩm quốc năm ba mươi ba a. Tiểu thư, ngươi rốt cuộc làm sao vậy? ! Muốn hay không lại kêu đại phu đến xem? !" Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng hỏi như vậy, nghĩ rằng sốt nóng của Lạc Khuynh Hoàng còn không có lui, không khỏi lo lắng nói.

"Không cần . Ta chỉ là vừa tỉnh lại, còn có chút mệt mỏi. Ngươi đi giúp ta làm chút thức ăn đi." Bên trong con ngươi đen thui của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia hiểu rõ, khóe môi cong lên tươi cười, hướng Hương Lăng nói.

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, Hương Lăng cũng không nghi ngờ gì thêm, liền đi xuống thu xếp điểm tâm .

Hương Lăng đi rồi, Lạc Khuynh Hoàng vịn mép giường từ trên giường đứng dậy. Trong đầu không ngừng tìm tòi trí nhớ, Cẩm quốc năm thứ ba mươi ba , nàng vừa mới mười ba tuổi.

Một năm này, Lạc Khuynh Thành bởi vì chống đối Nhị di nương, bị Nhị di nương trách phạt đi tẩy quần áo một tháng . Nàng thấy Lạc Khuynh Thành thật sự đáng thương, liền đến trước cửa phòng Nhị di nương quỳ đề cầu tình thay Lạc Khuynh Thành . Không ngờ, trời đất lại nổi lên mưa to, nàng xưa nay vốn cá tính quật cường , dám quỳ suốt một canh giờ.

Kết quả cuối cùng là, Nhị di nương hủy bỏ trừng phạt của Lạc Khuynh Thành mà nàng cũng bởi vậy mà nàng sốt cao suốt hai ngày hai đêm , thiếu chút nữa liền hồn về tây thiên.

Hiện tại nghĩ đến thật sự là buồn cười. Nàng thật lòng đối đãi như thế với Lạc Khuynh Thành, cuối cùng lấy được lại cái gì? ! Là bịLạc Khuynh Thành tính kế, lừa gạt cùng lợi dụng! Lạc Khuynh Thànhlòng dạ

thâm sâu, Nhị di nương kiêu ngạo ương ngạnh kia làm sao có thể là đối thủ? ! Buồn cười là , nàng cư nhiên còn ngây ngốc muốn bảo hộ Lạc Khuynh Thành!

Cẩm quốc năm ba mươi ba. Cũng là năm nàng nhận thức Quân Kiền Linh, bắt đầu cơn ác mộng cả đời của nàng! Hiện tại trời xanh cho nàng về thời điểm trước khi cơn ác mộng kia bắt đầu , nàng nhất định phải hảo hảo quý trọng cơ hội này, hoàn trả lại tất cả những gì bọn họ thiếu của nàng !

Cẩm quốc năm ba mươi ba. Hương Lăng vẫn còn hoàn hảo sống ở bên cạnh nàng , ca ca cũng trở về từ biên cảnh, liền ngay cả hoàng thượng luôn luôn yêu thương nàng, cũng hảo hảo còn sống. Những người thương yêu nàng, còn sống. Nàng nhất định phải hảo hảo quý trọng !

"Tiểu thư, tam tiểu thư đến đây!" Một nha hoàn mặc tử y tiến vào, phía sau là Lạc Khuynh Thành một thân hồng nhạt , nha hoàn kia nhìn Lạc Khuynh Hoàng, thần sắc khoa trương nói, "Ngài hôn mê bất tỉnh hai ngày nay, làm cho tam tiểu thư lo lắng!"

Lạc Khuynh Hoàng nâng lên lông mi thật dài , con ngươi tối tăm tựa tiếu phi tiếu nhìn về phía nha hoàn kia. Một nha hoàn bên người của nàng – Tử Nguyệt . A, lại nói tiếp tuy là nha hoàn bên người của nàng, nhưng chủ tử chân chính của Tử Nguyệt cũng không phải nàng, mà là Lạc Khuynh Thành!

Hiện tại nghĩ đến, lúc trước chính mình thật sự là dại dột đến đáng thương, lúc Tử Nguyệt nhìn thấy nàng tỉnh lại cũng không quan tâm đến thân thể của nàng, lại cố tình nói cho nàng biết Lạc Khuynh Thành vì nàng mà lo lắng , nàng cư nhiên còn nhìn không ra rốt cuộc Tử Nguyệt là người của ai!

"Tỷ tỷ thân mình có đỡ chút nào không ? Tỷ tỷ vì ta. . ." Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu , làm cho người ta nghe thấy liền nhịn không được mà thương tiếc, bất quá mới nói có một nửa, liền nghẹn ngào nói không ra lời, con ngươi thủy linh đã bịt kín một tầng sương mù, vạn phần đau thương nhìn Lạc Khuynh Hoàng, "Đều là ta sai!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lạc Khuynh Thành trước mắt hai mắt đẫm lệ. dáng người tinh tế yểu điệu, ngũ quan tinh xảo khéo léo, vừa thấy chính là bộ dáng tiêm nhược ôn lương (Tiếu : ý chỉ nhu nhược yếu đuối). Hơn nữa trong đôi mắt đẹp chứa đầy nước mắt, thật sự là làm cho người ta rất đau lòng!

Trong lòng lướt qua một tia cười lạnh. Lúc trước nàng chính là bị dáng vẻ này của Lạc Khuynh Thành lừa gạt. Nay trọng sinh sống lại, nàng còn có thể tin tưởng vào trò xiếc buồn cười đó sao ? ! Bất quá, nếu Lạc Khuynh Thành thích diễn trò, nàng liền xem nàng ta làm sao diễn ? !

"Muội muội đừng nói như vậy." Lạc Khuynh Hoàng đưa tay giúp đỡ Lạc Khuynh Thành , con ngươi đen thẫm nhìn Lạc Khuynh Thành, ý vị thâm trường nói, "đây đâu phải là lỗi của muội muội đâu? Muội muội lại không phải cố ý chọc Nhị di nương để cho ta phải đi quỳ để cầu tình !"

Nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Hoàng ,tay Lạc Khuynh Thành bị Lạc Khuynh Hoàng nắm liền có chút cứng đờ, sắc mặt có phần xấu hổ, bất quá rất nhanh đã bị nàng che dấu , nàng đưa tay cầm ngược lại tay Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt cảm kích cùng áy náy nói, "Tuy là nói như thế, nhưng dù sao cũng là vì muội, mới làm hại tỷ tỷ bị như thế!"

"Muội muội không cần cùng ta xa lạ. Ta đối đãi muội muội hảo, muội muội cũng đối đãi ta hảo, không phải sao?" Lạc Khuynh Hoàng khóe môi gợi lên tươi cười, ở sâu trong đôi mắt lướt qua một tia trào phúng, đáng tiếc, ngươi đối đãi với ta không tốt, như vậy, ta cũng sẽ không đối với ngươi hảo! Ngươi là như thế nào đối đãi ta , ta tất nhiên từng chút, từng chút một , toàn bộ trả lại cho ngươi!

4. Chương 4: Hư Lấy Ủy Xá

Edit: Kim Kim

Lạc Khuynh Thành lộ ra ý cười ôn nhu, vẻ mặt lúc đó lộ vẻ cảm động, lôi kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, ôn nhu nói."Tỷ tỷ nói phải."

Lạc Khuynh Hoàng khóe môi cũng nở một chút cười yếu ớt, lông mi thật dài che khuất đôi mắt hắc ngọc của nàng, ánh mắt lướt qua một tia sáng lạnh. Mới vừa rồi Lạc Khuynh Thành cảm động bên trong chợt lóe qua một tia chột dạ, cũng không giấu được ánh mắt của nàng.

Nàng tựa tiếu phi tiếu (*) nhìn Lạc Khuynh Thành. Nơi sâu thẳm trong mắt hiện lên một chút ánh sáng khó hiểu mà sắc lạnh. Lạc Khuynh Thành không tự chủ được cả người run lên, cũng lại cảm thấy ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng sắc bén vô cùng, nhưng nhìn kỹ lại, vẫn thấy Lạc Khuynh Hoàng như trước dịu dàng khả ái cười, không có nửa phần dị thường.

(*)tựa tiếu phi tiếu = cười như không cười, ý chỉ gương mặt không hề thay đổi

"Tiểu thư, điểm tâm đến đây!"

Hương Lăng bưng điểm tâm đi vào, thời điểm thấy Lạc Khuynh Thành, tươi cười trên mặt trở nên có chút mất tự nhiên, tà tà liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Thành một cái, có chút âm dương quái khí hỏi, "Tam tiểu thư cũng đến đây?"

Một bên đem điểm tâm để lên trên bàn, một bên nhỏ giọng lẩm bẩm nói, " Thời điểm tiểu thư mê man chưa từng thấy tam tiểu thư, tiểu thư vừa tỉnh, tam tiểu thư đã chạy đến đây!"

Giọng nói Hương Lăng tuy nhỏ, lại vẫn là chui vào lỗ tai mỗi người ở đây, Tử Nguyệt lập tức quát lớn nói, "Hương Lăng, ngươi nói bậy bạ gì đó? ! Tam tiểu thư còn không phải lo lắng tùy tiện đến, mang đến hàn khí (= khí lạnh) bên ngoài, khiến cho bệnh tình tiểu thư chuyển biến xấu, khó có thể tỉnh lại!"

Đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng chuyển động, khóe môi gợi lên một chút ý cười châm chọc như có như không, lo lắng mang đến hàn khí bên ngoài, hay là lo lắng nhiễm phải hàn khí của nàng? ! Nhìn thấy Hương Lăng còn muốn nói tiếp, Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc mắt nhìn Hương Lăng một cái, cười nói, "Hương Lăng đừng nói nữa."

Nàng biết Hương Lăng là vì muốn tốt cho nàng, thay nàng bất bình. Nhưng mà khí phách nhất thời cũng không thể thay đổi cái gì. Lạc Khuynh Thành ở phủ đại tướng quân cũng không được sủng ái, nhưng mà muốn hoàn toàn hủy nàng, cũng không phải tùy ý tìm lấy cái cớ là có thể . Các nàng còn cần chờ đợi một cơ hội.

Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, chỉ biết tức giận bất bình ngậm miệng lại, Lạc Khuynh Hoàng lại đem ánh mắt chuyển đến trên người Lạc Khuynh Thành, cười nói, "Muội muội đối với ta quan tâm ta tự nhiên biết đến, bằng không làm sao ta vừa tỉnh dậy, muội muội đã tới rồi. Nói vậy cũng là Tử Nguyệt vụng trộm nói uội muội đi?"

"Tỷ tỷ thật thông minh. Không dối gạt tỷ tỷ, tỷ tỷ hôn mê hai ngày, muội là ăn không ngon, ngủ không yên nhưng mà lại không dám tùy tiện đến thăm, chỉ phải nhờ Tử Nguyệt, tỷ tỷ nếu tỉnh, nhất định phải lập tức nói uội biết. Vừa nghe được tỷ tỷ tỉnh, muội ngọ thiện (ăn trưa) cũng chưa dùng, liền chạy lại đây!" Lạc Khuynh Thành làm ra một bộ dáng lo lắng, ánh mắt minh bạch nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng câu môi cười yếu ớt, hành động Lạc Khuynh Thành thật sự là hơn người, nàng cố ý dùng Tử Nguyệt thử, nhưng mà Lạc Khuynh Thành thế nhưng không có lộ ra nửa phần dấu vết, ngược lại thổ lộ một phen tâm tình, tâm tư không thể chê vào đâ được.

"Muội muội còn chưa dùng ngọ thiện nhỉ? Ta vừa vặn có điểm tâm, muội muội không bằng cùng nhau ăn đi?" Lạc Khuynh Hoàng lôi kéo tay Lạc Khuynh Thành hướng ghế bên cạnh kéo đến.

Lạc Khuynh Thành lộ ra bộ dáng lương thiện hiểu ý người dịu dàng tươi cười, từ chối nói, "Không cần . Tỷ tỷ mê man hai ngày, tất nhiên là đói bụng, vẫn là tỷ tỷ ăn nhiều chút đi. Nhìn thấy tỷ tỷ không việc gì, muội cũng an tâm, cũng không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi , ngày mai muội lại đến thăm tỷ tỷ."

"Một khi đã như vậy, muội muội về trước đi. Tử Nguyệt, thay ta tiễn muội muội." Lạc Khuynh Hoàng cũng lộ ra ý cười dịu dàng, phân phó.

Tử Nguyệt vốn là người của Lạc Khuynh Thành, nghe được Lạc Khuynh Hoàng phân nàng đưa Lạc Khuynh Thành về, tự nhiên vui mừng.Liền lên tiếng giúp đỡ Lạc Khuynh Thành rời khỏi, bộ dáng quả thực so với thời điểm hầu hạ Lạc Khuynh Hoàng còn muốn ân cần hơn.

"Tiểu thư! Người chính là rất lương thiện . Người hôn mê hai ngày, Tam tiểu thư căn bản nhìn cũng không liếc mắt đến một cái. Nếu thật sự quan tâm tiểu thư, ít nhất cũng nên đến trước cửa hỏi thăm đi!" Lạc Khuynh Thành vừa đi, Hương Lăng liền liên thoắn nói không ngớt với Lạc Khuynh Hoàng.

Cả người giữ chặt tay Hương Lăng, ánh mắt trong con mắt đen sáng quắc, giống như bảo kiếm ẩn dưới vỏ đao, mang theo nồng đậm ác liệt, nàng câu môi cười yếu ớt, giọng nói nhỏ nhẹ như hoa thơm, trầm giọng nói, "Những gì ngươi nói, ta đều biết. Chính là đối phó nàng, còn chưa đến lúc đó. Hương Lăng, sau này ta có khả năng trở nên có chút tâm ngoan thủ lạt (= lòng dạ độc ác), ngươi còn nguyện ý đi theo ta?"

Hương Lăng đột nhiên bị Lạc Khuynh Hoàng kéo, có chút bất ngờ không kịp đề phòng, con ngươi nàng trong suốt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tựa hồ còn đang tiêu hóa ý trong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, có chút mê hoặc nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Từ khi hôn mê tỉnh lại, tiểu thư tựa hồ trở nên có chút không giống với lúc trước .

Nếu nói lúc trước tiểu thư đóa hoa xinh đẹp nở rộ dưới ánh mặt trời, thì bây giờ tiểu thư, liền càng giống như hoa nở rộ pha thêm chút kinh nghiệm phong sương, càng thêm mê hoặc so với lúc ban đầu. (Kim: khúc này ta chém dữ dội)

"Nếu không muốn, ta cũng sẽ không trách ngươi ." Lạc Khuynh Hoàng phát giác Hương Lăng nghi hoặc, ngữ điệu thản nhiên nói. Nàng cũng không nghĩ cưỡng cầu. Nếu như Hương Lăng không muốn, thì nàng sẽ thay nàng ấy an bài cuộc sống về sau, coi như là báo đáp một mảnh trung tâm của Hương Lăng đối với nàng.

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, Hương Lăng lúc này mới phản ứng lại, vội vàng quỳ xuống, chân thành mà kiên quyết nói, "Không! Nô tỳ nguyện ý! Mặc kệ tiểu thư biến thành bộ dáng gì, đều là chủ tử nô tỳ! Nô tỳ chỉ lo lắng tiểu thư rất thiện lương bị người khác khi dễ, làm sao có thể cảm thấy tiểu thư tâm ngoan thủ lạt đây? !"

"Được." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên đáp, đôi mắt đen gợn sóng không sợ hãi, lại giống như đang ẩn chứa sóng to gió lớn, nàng thản nhiên đảo qua hai má Hương Lăng, nói, "Muội đi theo ta, ta sẽ cố gắng đối đãi muội. Nhưng mà muội phải nhớ kỹ, từ nay về sau, mệnh lệnh của ta muội đều phải vâng theo, không thể có nửa phần do dự! Nếu là làm không được, trước đó nên nói cho ta biết, ta sẽ không miễn cưỡng muội!" (Kim: khúc này hai chủ tớ đã xác định nhau nên ta đổi xưng hô nha)

Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, liền quỳ xuống, kiên định nói "Mặc kệ tiểu thư muốn nô tỳ làm cái gì, nô tỳ đều vạn lần chết không chối từ! Lúc trước nếu không phải tiểu thư ở trên đường đem nô tỳ mua trở về, nô tỳ chỉ sợ đã sớm đã đói chết ở đầu đường ! Nô tỳ tuy rằng chưa từng đọc sách vở, nhưng mà đạo lý tri ân báo đáp (= có ân phải trả), nô tỳ vẫn biết!"

"Đứng lên đi!" Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên phân phó.

Để tay lên ngực tự hỏi, nàng đối đãi Hương Lăng cũng không tính là mười phần vẹn mười. Tuy rằng nàng tính tình ôn hòa, chưa bao giờ từng khắt khe Hương Lăng, nhưng mà rốt cuộc cũng đem nàng như một ngoại nhân đối đãi, làm sao so với đối đãi Lạc Khuynh Thành như vậy thâu tâm đào phế(*)? ! Nhưng mà, Hương Lăng lại biết tri ân báo đáp, mà Lạc Khuynh Thành, lại là lấy oán trả ơn a!

(*)thâu tâm đào phế = tương tự như móc hết ruột gan

Ngoài lề: Kim: ai thấy lỗi chính tả hay chỗ nào khó hiểu nhớ nói ta nha

5. Chương 5: Di Nương Tìm Tra

Edit : Tiếu Tiếu

"Tiểu thư, người vừa mới tỉnh, như thế nào không khoác thêm áo choàng ? Người không biết, hiện giờ là đầu xuân, rất dễ bị cảm lạnh ." Hương Lăng nhìn quần áo đơn bạc trên người Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nhíu mi , xoay người thay Lạc Khuynh Hoàng phủ thêm tấm áo choàng , sau đó đem điểm tâm đưa đến Lạc Khuynh Hoàng trước mặt, mỉm cười nói, "Vừa phân phó đầu bếp làm , thừa dịp còn nóng tiểu thư mau ăn đi."

"Để đó đi." Lạc Khuynh Hoàng cũng không đưa tay tiếp nhận điểm tâm, ý bảo Hương Lăng đem điểm tâm đặt lên bàn.

"Tiểu thư, vẫn là thừa dịp còn nóng ăn đi." Hương Lăng nhìn điểm tâm, không khỏi khuyên nhủ.

Lông mi của Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng rung động,con ngươi đen như mực sâu thẳm giống như biển, thanh âm hàm chứa vài phần lạnh lùng, nói, "Ngươi không nhớ rõ những gì vừa nói sao?"

Hương Lăng có chút sửng sốt. Mới vừa rồi tiểu thư muốn nàng hứa hẹn, phàm là mệnh lệnh của tiểu thư đều phải vâng theo, không thể có nửa phần do dự. Nhưng là điểm tâm để một lát thật sự sẽ lạnh a. Hương Lăng còn muốn mở miệng nói , lại chạm phải ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng đành ngậm miệng lại.

Hiện tại toàn thân tiểu thư đều có một cỗ uy thế tự nhiên, khiến người khác không thể không phục tùng. Thậm chí còn có điểm đáng sợ. Nhưng dù đáng sợ, cũng vẫn là tiểu thư của nàng , không phải sao?

Thấy Hương Lăng không nhắc lại nữa, Lạc Khuynh Hoàng vừa lòng nghiêng thân mình. Trùng sinh làm người, nàng rất rõ ràng tướng quân phủ cũng không yên bình giống như bề ngoài gió êm sóng lặng thế này, nàng phải bảo vệ Hương Lăng, nhưng nàng ta cũng phải nghe lời mới được.

Lông mi thật dài bao trùm đôi mắt sâu thẳm. Nếu nàng không nhớ lầm, thứ tỷ cùng Nhị di nương của nàng lập tức sẽ đến "Thăm" nàng đi.

Về phần thứ tỷ cùng Nhị di nương vì cái gì nhanh như vậy sẽ "Thăm" nàng, việc này không muốn quy công cho Lạc Khuynh Thành cũng khó. Mới vừa rồi nàng cố ý thử Lạc Khuynh Thành, bảo nàng lưu lại cùng nhau tâm sự một chút, Lạc Khuynh Thành cũng là cố ý từ chối, vội vã rời đi. Nàng chỉ biết, việc này tất nhiên cùng Lạc Khuynh Thành thoát không được can hệ!

Bất quá, nàng đã không phải là Lạc Khuynh Hoàng chỉ biết nhường nhịn người khác như trước kia . Thứ tỷ cùng Nhị di nương muốn tới "Thăm" nàng? ! Vừa vặn! Nàng cũng đang chờ các nàng đến đây.

"Loảng xoảng " một tiếng vang dội, cửa phòng Lạc Khuynh Hoàng bị hung hăng đẩy ra, gió lạnh đầu xuân lập tức tràn vào bên trong phòng , đông lạnh khiến thân mình Lạc Khuynh Hoàng đều run rẩy, nàng nâng lên đôi mắt, trấn định tự nhiên nhìn về phía đoàn người xông vào phòng .

Cầm đầu là Nhị di nương Vương U Nhược. Nàng mặc một thân áo dài màu xanh nhạt tinh xảo, mặt trên thêu tơ vàng. Trước ngực đeo vòng cổ bảo thạch, hào quang loá mắt. Hơn nữa đầu đầy trâm ngọc, phục trang đẹp đẽ, cơ hồ hiện ra trước ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng.

Bất quá Lạc Khuynh Hoàng cho dù là nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng của Vương U Nhược. Khóe mắt kia luôn mang theo âm ngoan oán độc nhìn nàng, cái mũi khéo léo kia đối với thời điểm gặp nàng, vĩnh viễn là một bộ dáng lỗ mũi hướng lên trời , đôi môi đỏ mọng kia mở ra luôn đối với nàng nói những lời không tốt .

Đứng ở bên canh Vương U Nhược là thứ tỷ của Lạc Khuynh Hoàng, trưởng nữ phủ đại tướng quân, Lạc Khuynh Quốc. Lạc Khuynh Quốc mặc một thân cung trang tinh xảo, trên mặt cũng được trang điểm kỹ càng, một bộ dáng cả vú lấp miệng em . Một đôi mắt xếch lộ ra vài phần khinh thường.

Đi theo phía sau bọn họ, là Trương ma ma, Tống ma ma hầu hạ bên người Vương U Nhược cùng với Xuân Đào , Lục Liễu hầu hạ bên người Lạc Khuynh Quốc .

Lạc Khuynh Hoàng lạnh nhạt tự nhiên nhìn đoàn người kiêu ngạo không ai bì nổitrước mắt , chưa từng mở miệng nói chuyện. Đối phương cũng là giành trước mở miệng , "Nghe nói nhị tiểu thư tỉnh, phu nhân đặc biệt lại đây thăm, đỡ phải có người không hiểu cấp bậc lễ nghĩa , nghĩ rằng phu nhân khắt khe với Nhị tiểu thư đâu!"

Lạc Khuynh Hoàng bất động thanh sắc nhìn bộ dáng ác nô của Trương ma ma, trong lòng không khỏi cười lạnh. Chưa từng khắt khe nàng sao? ! Như vậy hiện tại cố ý đem cửa phòng mở ra, làm cho gió lạnh thẳng tắp tràn vào, là làm cái gì? !

"Khụ khụ" Lạc Khuynh Hoàng cảm nhiễm phong hàn, bất quá vừa mới tỉnh lại, làm sao đón được gió lạnh đầu xuân thổi như vậy, mới một hồi công phu, liền ho khan đứng lên.

Hương Lăng nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng ho khan, vội vàng chạy tới, muốn đứng lên đóng cửa, lại bị Trương ma ma ngăn cản đường đi, Trương ma ma một phen cầm tay mảnh khảnh của Hương Lăng đem Hương Lăng đẩy ra, nói, "Làm sao lại có một nha hoàn không hiểu chuyện như vậy? ! Nhìn thấy phu nhân cùng đại tiểu thư cũng không biết hành lễ sao? !"

Làm sao lại có một nha hoàn không hiểu chuyện? ! Hương Lăng từ nhỏ hầu hạ bên người nàng, Trương ma ma làm sao có thể không biết? ! Cố ý nói như vậy, là để hạ uy mã của nàng đi? ! Lại nhìn Hương Lăng, lúc này bị Trương ma ma gắt gao nắm chặt tay , thần sắc có chút sợ hãi.

Trương ma ma, Tống ma ma ỷ vào Vương U Nhược ở đại tướng quân phủ được sủng ái, xưa nay có thói quen kiêu ngạo , Hương Lăng nào dám cùng các nàng tranh luận? ! Còn nữa nếu như nàng nhất thời khí phách mà tranh luận, chỉ sợ sẽ liên lụy tới Lạc Khuynh Hoàng, nàng tự nhiên là không muốn . Cắn cắn môi, chuẩn bị mở miệng thỉnh an.

"Chậm đã." Lạc Khuynh Hoàng cũng là từ trên ghế đứng lên, ý bảo Hương Lăng lại đây đỡ nàng. Hương Lăng lập tức chạy lại đỡ thân mình tinh tế đơn bạc của Lạc Khuynh Hoàng , ánh mắt có chút lo lắng.

Lạc Khuynh Hoàng cho Hương Lăng một ánh mắt an tâm , khóe môi khẽ mở ra một chút ý cười, thản nhiên quét về phía Trương ma ma, mỉm cười nói, "Trương ma ma cũng là lão nhân trong phủ, đối với quy củ trong phủ tự nhiên rõ ràng. Hương Lăng này nhìn thấy Nhị di nương cùng đại tỷ lại chưa từng hành lễ, nên chịu trừng phạt gì?"

Vừa dứt lời, trên mặt Trương ma ma liền lộ ra tươi cười đắc ý. Vương U Nhược cùng Lạc Khuynh Quốc cũng có chút ngoài ý muốn liếc mắt một cái nhìn Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng tuy rằng dễ khi dễ, nhưng là tính tình cũng rất kiên cường, sao lần này lại thuận theo như vậy? ! Huống chi nàng ta xưa nay đối với nha đầu Hương Lăng kia rất tốt, làm sao có thể bỏ được mà phạt nàng? ! Chớ không phải là bị nhiễm một trận mưa, sốt cao hai ngày hai đêm, khiến đầu óc nóng đến hồ đồ ? !

"Cấp bậc lễ nghĩa Tướng quân phủ không thể qua loa , theo lão thân thấy, hẳn là đánh ba mươi đại bản để răn đe!" Trương ma ma cũng mặc kệ Lạc Khuynh Hoàng vì sao khác thườngnhư thế , nếu cho nàng cơ hội, nàng tự nhiên phải hảo hảo lợi dụng. Chỉnh không được Lạc Khuynh Hoàng, thì chỉnh nha hoàn bên người nàng, coi như là thay Vương U Nhược lập uy , quay đầu không thể thiếu chỗ tốt của nàng , nàng tự nhiên nói sự việc nghiêm trọng như thế nào .

Nghe được Trương ma ma nói, Hương Lăng đang đỡ Lạc Khuynh Hoàng tay không khỏi run lên, Lạc Khuynh Hoàng nghiêng đầu liếc mắtnhìn Hương Lăng một cái, chỉ thấy Hương Lăng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới mức trắng bệch, nhưng là mâu trung lại không có nửa phần trách cứ ý tứ của nàng, không khỏi một trận chua xót trong lòng, ngốc Hương Lăng này a!

Đẩy Hương Lăng đang nâng ra , Lạc Khuynh Hoàng chậm rãi đi đến trước mặt Vương U Nhược, mỗi một bước đi của nàng đều cực kì thong thả, tựa hồ tùy thời đều có thể ngã xuống bình thường, nhưng thân hình gầy yếu của nàng, lại tự dưng tản mát ra một loại quý khí (cao quý cùng khí phách) cao cao tại thượng khiến người khác không thể kháng cự.

Khóe môi của nàng mở ra một chút ý cười nhợt nhạt , nói, "Trương ma ma nói rất đúng. Kẻ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, miệt thị quy củ tướng quân phủ , xác thực phải nghiêm trị không tha, không biết Nhị di nương có đồng ý không ?"

Vương U Nhược hiển nhiên thật không ngờ vì sao Lạc Khuynh Hoàng lại đột nhiên hỏi nàng như vậy , nàng nghĩ đến Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy Trương ma ma nói vậy hẳn là nên thay Hương Lăng cầu tình mới phải, như thế nào lại là một bộ dáng thờ ơ . Thực kỳ quái. Bất quá nàng vẫn là rất nhanh hồi đáp, "Sự tình liên quan đến quy củ cuả tướng quân phủ , ta tự nhiên không có ý kiến."

6. Chương 6: Sửa Trị Điêu Nô

Điêu nô = nô tài kiêu căng

"Nhị di nương không có ý kiến là tốt rồi." Bên trong đôi mắt đen của Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một tia giảo hoạt, đem ánh mắt lạnh lùng nhìn từ đầu đến chân Trương ma ma nói, "Quy củ tướng quân phủ. Đích thứ có khác. Luận cấp bậc lễ nghĩa, Trương ma ma phải hướng ta hành lễ trước, Hương Lăng mới hướng Nhị di nương hành lễ, ta nói đúng không? !"

Trương ma ma nghe được ý trong lời của Lạc Khuynh Hoàng, nét mặt già nua lập tức trở nên trắng bệch, bà vừa rồi còn dương dương tự đắc, làm sao nghĩ họa thủy nhanh như vậy liền dẫn đến trên người bà! Bà đi

theo Vương U Nhược xưa nay kiêu ngạo đã quen , làm sao còn chú ý lễ tiết này nọ. Sau này, Lạc Khuynh Hoàng bình thường cũng chưa từng so đo mấy thứ này! Nghĩ đến ba mươi đại bản kia, bà lập tức xin khoan dung nói, "Là lão nô sơ sót, mong nhị tiểu thư người lớn tâm lớn(*) bỏ qua!"

(*)Người lớn tâm lớn: gốc là Đại nhân có đại lượng

"Người lớn tâm lớn? !" Lạc Khuynh Hoàng hé ra tươi cười lặp lại, lộ ra một bộ dáng khó xử nói, "Nhưng mà mới vừa rồi Trương ma ma chính mình cũng nói, sự tình liên quan đến cấp bậc lễ nghĩa phủ Tướng quân, không thể qua loa a."

Nét mặt già nua của Trương ma ma lại biến thành màu gan heo, nghẹn nửa ngày nghẹn đến không nổi một câu nào, hiện tại bà thực hận không thể đem miệng mình khâu lại,như thế nào vừa rồi bà lại nghĩ ra mấy chuyện này đâu! Bà đành phải đem ánh mắt hướng về phía Vương U Nhược.

Vương U Nhược tiếp thu ánh mắt cầu cứu của Trương ma ma, liền muốn mở miệng cầu tình. Kể đến bây giờ, Trương ma ma đa đi theo hầu hạ bên người bà đã hơn mười năm, có bao nhiêu tình cảm, nếu muốn nàng trơ mắt nhìn Trương ma ma lớn tuổi như vậy còn phải chĩu đòn đánh, bà thật sự không đành long. Thứ hai, Trương ma ma nếu bị đánh, chẳng phải là tạo uy phong cho Lạc Khuynh Hoàng, bà đang vất vả thành thành lập cho nó sao?!

"Khuynh Hoàng a, con cũng biết, Trương ma ma tuổi lớn, khả năng chịu không nổi ba mươi đại bản a. Ta xem, không bằng coi không có gì?" Vương U Nhược khó được khi nào đối Lạc Khuynh Hoàng lộ ra vẻ mặt ôn hoà, bình thường chỉ có thời điểm có mặt phụ thân Lạc Khuynh Hoàng – Lạc Nguyên, Vương U Nhược mới có thể đối với Lạc Khuynh Hoàng lộ ra vài phần hoà nhã.

Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt nhìn Vương U Nhược một cái, khóe môi nở ra một chút cười lạnh, một chút cũng không lùi bước, "Mới vừa rồi nhị di nương cũng nói, vì quy củ tướng quân phủ, nhị di nương không có ý kiến. Như thế nào, nay sự tình đổi đến trên người Trương ma ma, nhị di nương liền xuất hiện ý không tình nguyện như thế?! Không phải nói nhị di nương làm việc luôn chí công vô tư, chẳng lẽ lại làm việc thiên vị như vậy?!"

Câu cuối nhấn mạnh một cách cố ý, đem lời nói Vương U Nhược toàn bộ đè xống. Nếu Vương U Nhược hiện tại cố ý che chở Trương ma ma, như vậy chắc chắn sẽ phải chịu tội danh hành sự bất công, dẫn đến lòng người nghi ngờ bà ta cố ý gây khó dễ Lạc Khuynh Hoàng.

Nhìn Vương U Nhược sắc mặt khó coi, lại nhìn sang Trương ma ma đang lần lần thay đổi màu sắc trên mặt, Lạc Khuynh Hoàng khóe môi cong lên một chút tươi cười, bất quá nàng vẫn lạnh nhạt nói: "Nếu nhị di nương không có ý kiến, vậy chiếu theo lời Trương ma ma vừa mới nói, ba mươi đại bản cứ như vậy đi. Thật ra tội danh mạo phạm đích nữ so với mạo phạm di nương có nặng hơn một chút, nhưng ta niệm tình Trương ma ma đã lớn tuổi, sẽ không tính toán so đo với bà ấy. Khuynh Hoàng thân mình có chút mệt, nhị di nương nếu không còn việc gì liền quay về đi."

"Vậy Khuynh Hoàng nghỉ ngơi cho tốt!" Vương U Nhược oán hận trừng mắt nhìn bóng dáng Lạc Khuynh Hoàng, cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này. Lạc Khuynh Hoàng nói những lời này ọi người thấy nàng trừng phạt Trương ma ma là đúng tội, lại ám phúng(*) bà cùng lắm chỉ là một di nương, không thể cùng Lạc Khuynh Hoàng đánh đồng.

(*) ám phúng = trào phúng ngầm

Thực tại đáng giận! Bà không tin không tìm được sai lầm của nó(Lạc Khuynh Hoàng)! Nhìn bóng dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng cao quý, Vương U Nhược thần sắc vặn vẹo, tức giận xoay người rời đi.

Vương U Nhược vừa đi, Hương Lăng lập tức khẩn cấp đứng lên chạy ra đóng cửa, giúp đỡ Lạc Khuynh Hoàng ngồi xuống ghế.

"Tiểu thư, người không sao chứ? Nhị di nương rõ ràng chính là cố ý chỉnh người mà, bệnh phong hàn của tiểu thư vừa mới đỡ hơn, giờ lại ngồi trước gió lâu như vậy, bệnh tái phát thì làm sao bậy giờ?!"

"Ta không sao. Bà ta bảo ta ngồi đón gió, ta trả lại cho bà ba mươi đại bản, không thiệt thòi." Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng lã chã chực khóc của Hương Lăng, không khỏi lấy tay xoa xoa đầu Hương Lăng đầu, cười nói.

Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, lại lộ ra tươi cười, đôi mắt hiện lên một tia kính nể, nói, "Thật ra lúc nãy! Tiểu thư thật sự là lợi hại cực kỳ! Tiểu thư không nhìn thấy biểu tình nhị di nương, quả thực giống như đang nuốt một con ruồi! thật khiến lòng người sảng khoái!"

"Như vậy liền lợi hại ? ! Lợi hại còn ở phía sau." biểu tình Lạc Khuynh Hoàng chứa ba phần hờ hững bảy phần bày mưu tính kế.

Nhìn bộ dáng Lạc Khuynh Hoàng trong trẻo nhưng lạnh lùng cao quý, Hương Lăng chỉ cảm thấy nàng giống thần tiên cao cao tại thượng, không dính khói lửa nhân gian, hờ hững nắm trong tay sinh tử gian nhân. Hương Lăng không tự giác nói, "Nô tỳ cảm thấy, tiểu thư lần này tỉnh lại, tựa hồ trở nên không giống với trước kia."

"Nha? Như thế nào không giống với trước kia?" Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng nghiêng đầu, đôi mắt híp lại, nhìn Hương Lăng hỏi.

Con mắt Hương Lăng chuyển qua chuyển lại, làm như suy tư một phen, đáp, "Cụ thể thay đổi như thế nào, nô tỳ cũng không nói rõ được. Chính là cảm thấy tiểu thư đột nhiên trở nên hào quang bắn ra bốn phía !"

Hào quang bắn ra bốn phía? ! Lúc trước nàng được danh hiệu Cẩm quốc đệ nhất mỹ nhân, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, nàng cũng nghĩ đến nàng hào quang bắn ra bốn phía . Nhưng mà, kết quả lại là như thế nào? !

"Tiểu thư làm sao vậy? Là nô tỳ nói sai nói sao?" Nhìn thấy danh hiệu Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên sầu lo , Hương Lăng không khỏi luống cuống nói.

"Không có." Lạc Khuynh Hoàng thu liễm thần sắc, khôi phục lại thái độ bình tĩnh, thản nhiên đáp.

Hương Lăng chỉ cảm thấy tiểu thư bây giờ chẳng những trở nên cao quý tự nhiên, cũng trở nên bí hiểm. Ngay cả nàng cũng không rõ tiểu thư rốt cuộc suy nghĩ cái gì, nhìn cả người Lạc Khuynh Hoàng thần sắc thản nhiên, Hương Lăng nhãn châu(*) chuyển động, nói, "Qua vài ngày nữa lão gia cùng thiếu gia sẽ trở lại ."

(*)nhãn châu = tròng đen của con mắt, để từ Hán Việt cho hay

"Thật không? Phụ thân cùng ca ca sẽ về đến đây?" Lạc Khuynh Hoàng giọng điệu có chút kỳ quái hỏi.

Rốt cục cũng gặp được ca ca sao! Giống như đã qua một thế kỷ không có nhìn thấy ca ca. May mắn ca ca không có chết. Cũng rốt cục phải gặp phụ thân ? ! Phụ thân thương yêu nhất của nàng? !

Nàng lúc trước cũng là cho là như vậy, cho nên vì không cho phụ thân lo lắng, nàng thà rằng nhẫn nhịn chịu hết ủy khuất, lấy khuôn mặt tươi cười đối mặt phụ thân. Nhưng mà, nàng lại không biết, nguyên lai nàng chịu đựng những khi dễ này, phụ thân đều là ngầm đồng ý ! Nguyên lai phụ thân yêu nhất , là nhị di nương , mà không phải mẫu thân, mỹ nhân Cẩm quốc song xu(*) năm đó!

(*)song xu = giống nghĩa từ song sinh, ý nghĩa trong truyện: Cẩm quốc có tới 2 người mỹ nhân đệ nhất, mẫu thân của Lạc Khuynh Hoàng là một trong số đó

Đã về đến đây sao? ! Vừa vặn. Nàng có lẽ lâu rồi chưa từng nhìn thấy phụ thân tốt của nàng đâu!

"Khụ khụ" Lạc Khuynh Hoàng lại thấp giọng ho khan đứng lên, đôi mắt của nàng lướt qua một tia lãnh ý, phong hàn này, cũng không phải chỉ ba mươi đại bản là có thể triệt tiêu ! Nợ của nàng, chậm rãi đòi!

Kim: vì cố gắng giữ tối đa nguyên bản nên nếu có chỗ nào khó hiểu mọi người góp ý hen

Tìm lỗi giùm Kim luôn nha. thank trước

7. Chương 7: Ăn Cơm Bá Vương

Edit : Tiếu Tiếu

Cây cối trong đình viện dần dần lộ ra mầm non, xa xa nhìn lại, không còn là một mảnh xám trắngxơ xác tiêu điều , mà nhiều hơn vài phần xanh tươi.

Lạc Khuynh Hoàng khoác một kiện áo choàng tuyết trắng , đứng ở cửa sổ. Thân ảnh thon gầy ở trong gió có vẻ phá lệ đơn bạc, tựa hồ tùy thời đều có thể ngã xuống. Nhưng nàng cứ như vậy yên tĩnh đứng , giống như có một cỗ lực lượng vô hình chống đỡ nàng, làm cho nàng kiên định như vậy.

Lông mi thật dài của nàng buông xuống, bên trong con ngươi đen thẫm tựa hồ chất chưa vô vàn thâm thúy. Ngón tay thon dài trắng nõn vươn ra, nhẹ nhàng đem cửa sổ đẩy ra chút, một cơn gió đột ngột tiến vào,khiến nàng lại một trận ho khan.

"Tiểu thư, ngươi đang làm cái gì?" Hương Lăng vừa đi lấy ngọ thiện trở về nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng đứng ở cửa sổ trúng gió, lập tức lo lắng chạy tới, đem cửa sổ đóng kín lần nữa , nói, "Đầu xuân gió rất lạnh, thân mình tiểu thư còn chưa tốt, sao có thể trúng gió như vậy ?"

"Không có việc gì. Ta đều có đúng mực." Lạc Khuynh Hoàng nâng lên đôi mắt, nhìn vẻ mặt lo lắng Hương Lăng, khóe môi nổi lên một chút ý cười ôn nhu, đối Hương Lăng nói, "Hương Lăng, ngươi yên tâm. Từ nay về sau, ta nhất định hảo hảo chiếu cố chính mình, cũng hảo hảo chiếu cố ngươi!"

"Tiểu thư có thể mau khỏe lại, nô tỳ cũng an tâm." Hương Lăng nhìn hai má tái nhợt của Lạc Khuynh Hoàng , có chút lo lắng nói, "Đồ đạc trong phòng bếp bị Nhị di nương nắm giữ , biết rõ thân thể tiểu thư yếu đuối, cũng không chịu cấp cho tiểu thư chút đồ ăn bổ dưỡng ."

Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn một cái , cũng giống như ngày thường, vài món rau đơn giản, không khỏi nhíu mi . Ngày xưa Vương U Nhược tuy rằng đối đãi với nàng không tốt, nhưng là không dám khắt khe với nàng như thế. Chắc là bởi vì sự tình đánh Trươngma ma lần trước khiến trong lòng nàng sinh ra oán hận , cố ý ác chỉnh nàng, muốn cho nàng biết lợi hại?

Bên trong con ngươi đen thẫm hiện lên một tia dị sắc, Lạc Khuynh Hoàng gợi lên khóe môi, cười nói, "Một khi đã như vậy, chúng ta hôm nay liền đi ra ngoài ăn đi."

"Đi ra ngoài ăn? !" Hương Lăng trừng lớn đôi mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung rõ ràng có vui sướng, nhưng là cũng ẩn ẩn có lo lắng, nàng ấp a ấp úng nói, "Nhưng là xưa nay Nhị di nương cắt xén ngân nguyệt của chúng ta , chúng ta căn bản không có dư thừa ngân lượng a."

"Ta đều có biện pháp, ngươi theo ta đi ra ngoài là được." hai con ngươi Lạc Khuynh Hoàng hiện lên tia sáng , khóe môi tươi cười cũng có vẻ tự tin, khiến nàng nguyên bản vốn xinh đẹp lại càng phụ trợ thêm vẻ diễm lệ vô song .

Hương Lăng thấy Lạc Khuynh Hoàng nói như vậy, tự nhiên không hề hoài nghi. Vì thế liền cao hứng cười nói, "Thật tốt quá! Đáng tiếc Tử Nguyệt về nhà mẹ đẻ , lần này không có lộc ăn ."

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng nổi lên một chút ý cười lạnh như băng. Về nhà mẹ đẻ ? ! Chỉ sợ là Lạc Khuynh Thành biết thân thể nàng yếu đuối cần người hầu hạ, mới cố ý sai Tử Nguyệt ly khai, hơn nữa Vương U Nhược khắt khe, khiến cho thân thể của nàng cứ như vậy bệnh càng đi xuống đi.

Hương Lăng chỉ lo vui vẻ, không có chú ý tới trên mặt Lạc Khuynh Hoàng chợt lóe mà qua tia cười lạnh.

Lạc Khuynh Hoàng vẫn chưa thay nam trang, mà là mặc trang phục tiểu thư phủ đại tướng quân , nghênh ngang đến tửu lâu nổi danh nhất kinh thành , Phiêu Hương cư.

Lạc Khuynh Hoàng tiến vào tửu lâu, lập tức khiến bên trong tửu lâu một trận oanh động.

Người ở bên trong tửu lâu đều nghị luận đây là cô nươngnhà ai , lại xinh đẹp như thế. Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long *. Nhất nhăn mày cười đều có vô số cao quý cùng phong tình.

* Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long : theo nghĩa thì là nhanh nhẹn như chim nhạn đang kinh sợ, dịu dàng như rồng đang dạo chơi , nàng nào dịch nghĩa được câu này chỉ ta với >.

"Vị cô nương này, mời vào bên trong ." Tiểu nhị nhìn thấy dung mạo Lạc Khuynh Hoàng thì sửng sốt một hồi lâu mới phản ứng lại , lập tức ân cần chào đón .

Phiêu Hương cư là tửu lâu đệ nhất kinh thành , ngày thường có đủ quan to quý nhân lui tới. Ở trong này làm tiểu nhị , tự nhiên cũng có vài phần nhãn lực. Không luận về khí chất dung mạo của Lạc Khuynh Hoàng, chỉ cần nhìn quần áo trên người nàng , cũng không phải cô nương nhà bình thường có thể mặc .

Lạc Khuynh Hoàng hướng về phía tiểu nhị dịu dàng cười, dẫn Hương Lăng tự nhiên hào phóng tiêu sái tới cái bàn bên trong ngồi xuống. Thần thái trấn định tự nhiên, không vì tiếng nghị luận cùng chú ý xung quanh mà có phần không tự nhiên, khóe môi còn lộ tươi cười thản nhiên, làm cho người ta nhịn không được sinh ra ý muốn thân cận .

"Tiểu thư, đồ ăn ở Phiêu Hương cư này thực đáng quý đâu! Ngươi mang đủ bạc sao?" Hương Lăng nhìn một bàn thức ăn phong phú , không khỏi nhỏ giọng hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên gắp đồ ăn lên ăn, khóe môi hiện lên ý cười, bình tĩnh tự nhiên đáp, "Ta không mang theo bạc xuất môn."

"A? !" Hương Lăng nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Hoàng , lập tức cả kinh từ trên ghế nhảy dựng lên, kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng cũng không so đo với Hương Lăng , chính là thản nhiên liếc mắt nhìn chung quanh một cái, cười nói, "Ngươi trước ngồi xuống. Đừng để người khác chế giễu."

Lúc này Hương Lăng mới phát hiện người chung quanh đều tò mò nhìn chằm chằm nàng xem, thế này mới ngượng ngùng ngồi xuống, đem thanh âm ép tới càng thấp, nói, "Vậy phải làm sao bây giờ? ! Nếu không hiện tại ta về phủ lấy đến?"

"Ngươi có biết một bàn đồ ăn này tốn bao nhiêu ngân lượng?" Lạc Khuynh Hoàng cười nhạt , tựa hồ tuyệt không kinh hoảng, hai mắt còn hàm chứa ý cười, nhìn về phía Hương Lăng.

Hương Lăng nhìn nhìn một bàn thức ăn, nuốt nuốt nước miếng, mới sợ hãi mở miệng nói, "Năm mươi? !"

"Năm mươi? !" Lạc Khuynh Hoàng mâu trung ý cười càng đậm, cười nói, "nhân hai lần cũng chưa chắc đủ."

Hương Lăng nghe xong vươn tay che miệng lại , suýt nữa hoảng sợ kêu ra tiếng. Một trăm lượng? ! nguyệt ngân một năm của các nàng cũng không có một trăm lượng a! Hơn nữa còn chi phí ăn mặc bình thường, ngân lượng còn lại căn bản là không đủ trả tiền cơm , vậy phải làm sao bây giờ a!

Hương Lăng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở, tay liều mạng nắm chặt quần áo, cơ hồ muốn đem quần áo đều xé nhỏ , cuối cùng nàng nâng lên đôi mắt nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung lộ vẻ bất lực cùng lo lắng, "Tiểu thư, bạc của chúng ta không đủ a! Làm sao bây giờ? !"

"Ngươi cho rằng đâu?" Lạc Khuynh Hoàng không đáp mà hỏi lại, mâu trung tựa hồ có vài phần hưng trí.

Hương Lăng trong lòng gấp đến độ xoay quanh, thấy Lạc Khuynh Hoàng vẫn là một bộ dáng không chút hoang mang , nghĩ rằng Lạc Khuynh Hoàng có biện pháp, bằng không cũng sẽ không bình tĩnh như vậy , vì thế liền vui vẻ nói, "Tiểu thư nhất định biết làm thế nào chứ? ! Mau nói cho Hương Lăng đi!"

Con ngươi đen thẫm của Lạc Khuynh Hoàng không có chút gợn sóng, ý cười trên khóe môi vẫn như trước không thay đổi, bình tĩnh phun ra bốn chữ, "Ăn cơm bá vương!"

Hương Lăng nghe xong, hai mắt trợn trừng, thiếu chút nữa trực tiếp ngất xỉu đi.

Ai chẳng biết hộ về của Phiêu Hương cư người người đều là võ công cao cường. Tiểu thư cư nhiên nghĩ muốn ở trong này ăn cơm bá vương? ! Kia chẳng phải là tự tìm đường chết sao ? !

8. Chương 8: Tửu Lâu Sơ Ngộ

Một mình Hương Lăng gấp đến độ xoay vòng vòng , Lạc Khuynh Hoàng cũng nhìn phía trước đến xuất thần, mâu trung của nàng có chút mông lung, trước mắt hiện ra một bóng dáng nhanh nhẹn mặc áo trắng.

Kiếp trước, nàng ở Phiêu Hương cư ăn cơm, lại bởi vì quên mang theo ngân lượng mà lâm vào quẫn cảnh. Thời điểm kia, nàng cũng giống như Hương Lăng , gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, chân tay luống cuống.

Khi đó, nàng gặp hắn. Nam tử áo trắng đeo một nửa mặt nạ màu bạc .

Hắn nói hắn là lão bản của Phiêu Hương cư. Hắn nói ăn cơm bá vương cơm là phải để lại tay . Hắn cười nhìn bộ dáng sắc mặt tái nhợt của nàng, trêu tức hỏi nàng nên làm cái gì bây giờ.

Nàng kích động giải thích. Nàng là tiểu thư phủ đại tướng quân . Nàng đã quên mang theo ngân lượng. Nàng có thể trở về lấy tiền hoặc để cho hắn cùng nàng trở về lấy tiền.

Nam tử áo trắng kia cũng không có ý buông tha, cứng rắn muốn nàng trả tiền ngay tại đây. Lúc ấy nàng chỉ cảm thấy sao lại có người xảo quyệt như vậy, không khỏi để ý, cũng bất chấp cái gì lễ nghi, mắng, "Thật sự là cái vô lại!"

Nghe được nàng mắng hắn, nam tử áo trắng cũng không để ý, ý cười trêu tức càng đậm, cuối cùng tiêu sái đem chiết phiến vung lên, nói, "Ngươi đi đi! Nhớ kỹ ngươi nợ ta một phần nhân tình nha, Hoàng nhi."

Nàng nửa tin nửa ngờ nhìn hắn. Hắn chỉ cười. Nàng sợ hắn lại đổi ý, liền chầm chậm ly khai. Một đường chạy về tướng quân phủ, đem cửa phòng gắt gao đóng chặt.

Hai má nóng lên một cách bất thường . Nàng cũng không biết vì duyên cớ gì. Là vì chạy quá nhanh, hay là bởi vì bị nam tử áo trắng kia làm khó dễ, hay là bởi vì câu nói kia, Hoàng nhi? !

Đó là lần đầu tiên nàng bất giác rung động. Đáng tiếc, nàng ngay danh tính vị nam tử áo trắng đó cũng không biết được. Cũng chưa từng gặp lại hắn.

Hiện tại ngẫm lại, nàng sở dĩ đối với Quân Kiền Linh vừa gặp đã thương, không hề giữ lại chút nào, vì tin tưởng mà trả giá, có phải hay không cũng bởi vì, Quân Kiền Linh mặc quần áo trắng cùng ý cười ôn nhuận có chút giống vị nam tử áo trắng kia? !

"Tiểu thư, ngươi có hay không đang nghe ta nói chuyện a?" Hương Lăng cố gắng giảng giải quy củ đáng sợ của Phiêu Hương , ăn cơm bá vương sẽ bị chặt tay, nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng không có phản ứng gì , không khỏi đề cao thanh âm hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng lúc này mới hồi phục tinh thần lại, cười nói, "Đang nghe đây."

Hương Lăng khẽ chu miệng , trong lòng khẽ nói, thấy bộ dáng xuất thần kia của tiểu thư , rõ ràng chính là không có đang nghe nàng nói chuyện, cũng không biết tiểu thư suy nghĩ cái gì đâu. Từ sau khi tiểu thư sốt hai ngày hai đêm tỉnh lại , liền giống như một người khác, nhưng lại luôn vô duyên vô cớ xuất thần. Chẳng lẽ là bệnh còn không có hoàn toàn khỏi hẳn? !

Lạc Khuynh Hoàng cũng không biết trong lòng suy nghĩ Hương Lương . Lại ăn mấy miếng đồ ăn, buông chiếc đũa. Khóe môi gợi lên cười yếu ớt, sóng mắt lưu chuyển , hiện lên vài phần giảo hoạt.

Ở một nhã gian trên lầu hai , một nam tử áo trắng đeo mặt nạ bạc nhìn nhất cử nhất động của Lạc Khuynh Hoàng, chậm rãi gợi lên khóe môi.

Đứng ở bên người nam tử áo trắng là một nam tử mặc y bào màu xanh nhìn nhìn dưới lầu, trên khuôn mặt anh tuấn dương cương hiện lên một tia nghi hoặc nói, "Chủ tử. Ngài nói Lạc Khuynh Hoàng này rốt cuộc muốn làm gì?"

"Ăn cơm bá vương ." Nam tử áo trắng từ từ nói. Tiếng nói thuần hậu mà có từ tính, mang theo lực lượng làm người khác mê hoặc , làm cho người ta vừa nghe, liền bất tri bất giác bị hấp dẫn.

Nam tử áo xanh nghe xong, mâu trung hiện lên một tia kinh ngạc, lại nhìn nhìn thần sắc của Lạc Khuynh Hoàng, nào có người ăn cơm bá vương mà còn lạnh nhạt như vậy? !

"Thanh Long, ta xuống dưới nhìn xem." Nam tử áo trắng liếc mắt nhìn nam tử áo xanh kia một cái, chiết phiến trong tay nhẹ nhàng hợp lại, tiêu sái đứng dậy.

Chiết phiến trong tay hắn thoạt nhìn lịch sự tao nhã cao quý. Nhưng là, đây cũng là thứ khiến người trong giang hồ vừa nghe đã sợ mất mật – Khuynh Thành câu hồn phiến. Mà nam tử mang mặt nạ màu bạc , đúng là cao thủ đệ nhất giang hồ, Lưu Cảnh công tử.

Người giang hồ chỉ biết Lưu Cảnh công tử chính là Lưu Tô các các chủ. Ngày thường làm việc thần bí, xuất quỷ nhập thần.Thế lực Lưu Tô các đến tột cùng có bao nhiêu cường đại, không ai biết. Nhưng là, phàm là người đắc tội Lưu Tô các , đều không một ai còn sống!

Khuynh Thành câu hồn phiến, Lưu Cảnh công tử. Tục danh này, không ai trên giang hồ xa lạ gì . Cũng không có một người dám coi thường chuôi quạt này. Bởi vì, phiến ra người chết.

"Cô nương còn không có trả tiền đi?" Cây quạt nhẹ nhàng mở ra, khóe môi gợi lên một chút ý cười trêu tức , Lưu Cảnh công tử nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung hàm chứa vài phần hứng thú, thanh âm cố ý mang theo vài phần ám ách, lại như trước mị hoặc lòng người.

Lạc Khuynh Hoàng bình tĩnh thong dong nâng lên đôi mắt, chạm vào con ngươi thâm thúy như biển của Lưu Cảnh công tử , ngay cả hai thế làm người, định lực hơn người, trong nháy mắt nàng vẫn sợ sệt. Bất quá nàng rất nhanh liền phục hồi tinh thần lại, lạnh nhạt nói, "Xác thực như thế."

Lưu Cảnh công tử nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng trả lời, lông mi không khỏi nhíu thành một đường, mâu trung hưng vị càng đậm, câu môi nói, "vậy cô nương là muốn ăn cơm bá vương ?"

Đứng ở một bên ,Hương Lăng cơ hồ đã muốn đứng không vững. Nam tử áo trắng trước mặt này thoạt nhìn tao nhã, nhưng là con ngươi thâm thúy mà lạnh như băng của hắn, chỉ nhìn thoáng qua, đã khiến nàng sợ hãi tận đáy lòng. Nếu là hắn biết tiểu thư muốn ăn cơm bá vương, thì sẽ đối phó tiểu thư thế nào a? !

"Ta chưa từng nói như vậy đi?" Lạc Khuynh Hoàng cũng là không chút hoang mang đáp, khóe môi thậm chí còn có ý cười nhợt nhạt.

Lưu Cảnh công tử một lần nữa đánh giá Lạc Khuynh Hoàng , mâu trung hiện lên một tia nghi hoặc, nói, "vậy cô nương liền trả tiền đi."

"Ta không mang tiền." Lạc Khuynh Hoàng gọn gàng dứt khoát nói. Hương Lăng nghe thế cơ hồ muốn ngất xỉu đi, run run che ở trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, gắt gao nhìn chằm chằm Lưu Cảnh công tử.

Lưu Cảnh công tử nhìn thấy hành động của Hương Lăng , không khỏi có chút buồn cười. Bất quá hắn ánh mắt chính là lướt qua mặt Hương Lăng một cái , lại lần nữa nhìn về trên mặt Lạc Khuynh Hoàng , cười nói, "Cô nương không mang ngân lượng, không phải ăn cơm bá vương , vậy đó là gì?"

"Ta là tiểu thư phủ đại tướng quân . Nếu muốn thu tiền, có thể đến phủ đại tướng quân tìm ta." Lạc Khuynh Hoàng cố ý đem thanh âm nâng lên, làm mọi người chung quanh đều có thể nghe được rõ ràng nàng nói gì .

Lưu Cảnh công tử tự nhiên chú ý tới Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên đề cao thanh âm, mâu trung nghi hoặc cùng đánh giá càng đậm.Lạc Khuynh Hoàng này đến tột cùng muốn làm cái gì? ! Nghe đồn tiểu thư đại tướng quân tính tử dịu dàng, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, chính là Đệ nhất mỹ nhân Cẩm quốc . Nhưng là, lại chưa từng có người nói qua, nàng lại thú vị như vậy a.

9. Chương 9: Hồi Phủ Bị Giáo Huấn

"Quy củ của Phiêu Hương cư . Trả tiền mới được đi. Không có ngân lượng, liền không cần đi." công tử Lưu Cảnh nhíu mày, thanh âm ôn nhuận lại hàm chứa uy thế.

Khách nhân ăn cơm xung quanh không khỏi nhỏ giọng nghị luận .

"Ta còn tưởng là tiểu thư nhà ai , nhìn giống như là thiên tiên . Nguyên lai là đệ nhất mỹ nhân Cẩm quốc Lạc Khuynh Hoàng a!"

"Còn không phải sao! Bất quá ngươi nói vị công tử áo trắng kia lá gan cũng thật lớn , ngay cả mặt mũi phủ đại tướng quân cũng không cho sao? !"

"Ngươi không biết vị công tử áo trắng kia là ai sao? ! Kia chính là Lưu Cảnh công tử a!"

"Lưu Cảnh công tử? ! Hắn chính là Khuynh Thành câu hồn phiến, Lưu Cảnh công tử? ! Hắn như thế nào lại ở chỗ này?"

“Nghe nói là bạn cũ của lão bản Phiêu Hương cư . Ai, chúng ta vẫn là nhìn xem đi, cả hai bên đều không phải là nơi chúng ta có thể chọc được .”

Lạc Khuynh Hoàng mỉm cười nhìn Lưu Cảnh công tử, Lưu Cảnh công tử cũng cười nhìn lại Lạc Khuynh Hoàng. Thần sắc hai người đều là lạnh nhạt tao nhã, giống như không nghe thấy người bên ngoài đang nghị luận .

“Công tử phái người ngăn trở. Nếu là công tử không muốn, vậy Khuynh Hoàng liền ở lại Phiêu Hương cư cũng không sao.” khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười nhợt nhạt, lạnh nhạt nhìn công tử Lưu Cảnh .

Nàng biết hắn nhất định sẽ để nàng rời đi . Dù sao Phiêu Hương cư lớn như thế căn bản không cần một trăm lượng bạc. Vì một trăm lượng bạc mà đắc tội phủ đại tướng quân , cũng thực không đáng. Bất quá nàng đến ăn cơmbá vương , cũng không phải là muốn chiếm tiện nghi.

Nàng sở dĩ chạy đến kinh thành đệ nhất tửu lâu Phiêu Hương cư ăn cơm bá vương , còn muốn nêu tục danh của mình , vì muốn toàn bộ mọi người trong kinh thành đều biết, tiểu thư phủ đại tướng quân chạy đến Phiêu Hương cư ăn bữa cơm, còn không có trả tiền.

Về phần nguyên nhânlàm như vậy . Tự nhiên không phải do nhàn rỗi không có việc gì cố ý hủy hoại thanh danhchính mình , mà là vì khiến cho phụ thân cùng hoàng thượng chú ý. Để nàng đem sự việc chạy đến ăn cơm, cùng với nguyên nhân vì sao nàng không có tiền đài trả hảo hảo “Giải thích” một phen.

Nếu như nàng tính không nhầm . Phụ thân cùng đại ca ngày mai có thể đã trở lại đi.

“Ngươi đi đi. Nhớ rõ ngươi thiếu ta một phần nhân tình nha. Hoàng nhi.” Lưu Cảnh công tử đem cây quạt tiêu sái khép lại, để sát vào lỗ tai Lạc Khuynh Hoàng, tà mị cười nói.

Tâm Lạc Khuynh Hoàng khẽ động một chút. Lần đối thoại này cùng cảnh tượng lúc trước cũng không giống nhau. Nhưng những lời này, cũng giống nhau như đúc.

Bất quá, hiện tại nàng đã thấy rõ cái gọi tình yêu. Không bao giờ bởi vì bất luận kẻ nào mà động tâm nữa. Trời xanh cho nàng cơ hội trọng sinh ,việc nàng phải làm , đó là nhớ kỹ lần giáo huấn trước kia, hơn nữa đem những thương tổn mà nguoiqfm khác thiếu nàng , nhất nhất đòi lại!

Lạc Khuynh Hoàng cũng không có trả lời câu nói của Lưu Cảnh công tử , dẫn Hương Lăng rời đi.

Trở lại phủ đại tướng quân ,Hương Lăng mới vỗ vỗ bộ ngực của mình , thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói, “Vừa rồi thật sự là làm ta sợ muốn chết!”

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy bộ dáng của Hương Lăng , không khỏi gợi lên tươi cười, nói, “Thật sự là nhát gan.”

Hương Lăng thè lưỡi, ánh mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng càng phát ra sùng kính . Tiểu thư nhà nàng thật đúng là lợi hại, ngay cả Phiêu Hương cư mà cũng dám ăn cơm bá vương , hơn nữa còn bình yên vô sự về tới phủ tướng quân !

“Ta thấy việc này chắc cũng đã rơi vào tai Nhị di nương .” bên trong con ngươi hắc u của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một chút tinh quang, khóe môi gợi lên ý cười lạnh lẽo.

Hương Lăng nghe nói thế, sắc mặt lại trở nên ngưng trọng . Việc này nếu bị Nhị di nương biết, tất nhiên lại mượn cớ để đối phó tiểu thư . Trước đó vài ngày, tiểu thư khiến cho Trương ma ma bị đánh, Nhị di nương vẫn ghi hận trong lòng, chỉ sợ sẽ vì chuyện này mà đối phó tiểu thư a!

Đem thần sắc lo lắng của Hương Lăng thu vào trong mắt, đôi con ngươi Lạc Khuynh Hoàng nhìn thẳng ánh mắt Hương Lăng , giống như mê hoặc nói, “Hương Lăng, không cần sợ! Từ nay về sau, hết thảy có ta! Biết chưa?”

Hương Lăng nhìn ánh mắt kiên định của Lạc Khuynh Hoàng , cảm thấy thân mình đơn bạc của Lạc Khuynh Hoàng giống như lập tức tràn ngập vô biên vô hạn lực lượng. Khiến cho nguyên bản hình tượng đơn bạc tiêm nhược của nàng lập tức trở nên cao lớn rất vô cùng.

“Dạ. Tiểu thư.” Hương Lăng gật đầu đáp, nhìn con ngươi Lạc Khuynh Hoàng, dường như sợ hãi trong lòng cũng không còn như trước

Quả nhiên, hai người còn không có đi vào Lan Uyển của Lạc Khuynh Hoàng , đã bị đoàn người Vương U Nhược ngăn cản lại.

Trương ma ma khập khiễng đi theo bên cạnh Vương U Nhược,đôi con ngươi nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng tràn ngập hận ý, ẩn ẩn còn có một phần ý sợ hãi.

"A, muội muội ăn cơm bá vương xong đã trở lại?" đôi mắt xếch hẹp dài của Lạc Khuynh Quốc lướt qua một tia châm chọc, nhếch mi, không có hảo ý nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Mâu trung Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia mỉa mai, khóe môi gợi lên ý cười không chút hoang mang, nói, "Bá vương cơm? ! Ta khi nào thì ăn cơm bá vương ?"

"Hừ! Hôm nay người ăn cơm ở Phiêu Hương cư không trả tiền, còn muốn để hắn đến lấy ngân lượng ở phủ đại tướng quân , chẳng lẽ không phải là muội muội sao? !" Lạc Khuynh Quốc nghe xong Lạc Khuynh Hoàng nói, mâu trung hiện lên một tia oán độc, mắt xếch cóoán hận, thêm vài phần ý không tốt.

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong, thần sắc cũng không cuống quít, ngược lại là bộ dáng mạc danh kỳ diệu , cười nói, "lời này của đại tỷ thật sự là đáng chê cười. Nếu đại tỷ cũng nói ta bảo hắn đến phủ đại tướng quân lãnh ngân lượng, vậy sao còn nói là ta ăn cơm bá vương ? !"

Lạc Khuynh Quốc tựa hồ thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng sẽ nói như vậy , nhất thời nghẹn lời, đúng là không biết trả lời như thế nào , nghẹn đã lâu mới nghẹn ra một câu, "Nhưng là ngươi không có trả tiền a!"

"Ta chuẩn bị trả tiền, lão bản không có thu. Cái đó cùng ta có quan hệ gì sao?" Lạc Khuynh Hoàng dùng một loại ánh mắt mạc danh kỳ diệu nhìn Lạc Khuynh Quốc, không đợi Lạc Khuynh Quốc nói chuyện, Lạc Khuynh Hoàng lại ý vị thâm trường nói, "dân chúng phố phường nói lung tung thì cũng liền thôi. Đại tỷ thân là trưởng nữ phủ đại tướng quân , chẳng lẽ cũng ăn nói lung tung như vậy sao? ! Đại tỷ như vậy, là đem thanh danh phủ đại tướng quân phủ ta đặt chỗ nào? !"

Nói xong lời cuối cùng, cơ hồ đã muốn có chút nghiêm khắc . Lạc Khuynh Quốc bị khí thế của Lạc Khuynh Hoàng hù cho sửng sốt , hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào. Nàng nguyên bản chính là muốn mượn cơ hội này để chế nhạo Lạc Khuynh Hoàng một phen, làm sao biết lại bị Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng phản bác, vu cho nàng tội danh lớn như vậy.

"Làm càn!" Vương U Nhược thấy Lạc Khuynh Quốc bị Lạc Khuynh Hoàng nói đến á khẩu không trả lời được, không khỏi phẫn nộ quát, "Khuynh Hoàng ngươi thật sự là hơi quá đáng!"

"Nha? Khuynh Hoàng làm sao quá đáng ? Còn thỉnh Nhị di nương chỉ giáo." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc mắt một cái nhìn Vương U Nhược, khóe môi gợi lên ý cười nhợt nhạt, thần sắc lạnh nhạt.

Con ngươi lợi hại của Vương U Nhược nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng, ác độc tươi cười, hỏi, "Ta hỏi ngươi, ngươi hôm nay đi Phiêu Hương cư, ý định chẳng lẽ không phải muốn ăn cơm bá vương sao? !"

10. Chương 10: Gậy Ông Đập Lưng Ông

" Lời này của Nhị di nương là từ đâu nói ra? !" Trong đôi con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia tính kế, giả bộ một bộ dáng không rõ hỏi.

Vương U Nhược nhìn bộ dáng không hiểu rõ của Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt lướt qua một tia âm độc, ý cười trên khóe môi càng phát ra ác độc, giọng điệu cũng trở nên nghiêm khắc lên, "Từ đâu nói ra ? ! Chỉ bằng ngươi căn bản phó không trả nổi một trăm lượng bạc tiền cơm này. Đừng nói với ta, ngươi cũng không rõ ngươi có bao nhiêu ngân lượng,!"

Nghe được lời nói của Vương U Nhược, con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng càng thêm thâm thúy, khóe môi giơ lên một chút ý cười lãnh liệt, lạnh nhạt nhìn Vương U Nhược, từ từ nói, "Ta còn thật sự là không rõ ràng lắm đâu, chẳng lẽ Nhị di nương so với ta còn biết rõ hơn?"

"Ngươi không cần mạnh miệng! Đợi ta cho người đi lục soát phòng của ngươi, thì biết ngươi rốt cuộc có hay không đủ một trăm lượng bạc !" Vương U Nhược vẻ mặt đắc ý nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Bình thường

nguyệt ngân của Lạc Khuynh Hoàng nàng đều cắt xén không ít, Lạc Khuynh Hoàng tuyệt đối không có khả năng tích cóp được một trăm lượng bạc !

Nghe được lời nói của Vương U Nhược, Lạc Khuynh Quốc nguyên bản khí thế ủ rũ lập tức phấn chấn trở lại, nàng giơ cằm, cao ngạo không ai bì nổi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung lóe ra tia đắc ý cùng ánh mắt oán độc. Trong lòng nghĩ đến, hừ! Vẫn là mẫu thân suy nghĩ chu đáo, Lạc Khuynh Hoàng, để xem ngươi còn gì để nói!

Thần sắc Lạc Khuynh Hoàng vẫn lạnh nhạt nhìn Vương U Nhược cùng Lạc Khuynh Quốc, đem thần sắc của các nàng toàn bộ thu vào đáy mắt. Đắc ý sao? ! Chỉ sợ đợi lát nữa khóc như thế nào cũng không biết đâu.

"Nhị di nương muốn lục soát phòng của ta? !" Lạc Khuynh Hoàng cố ý làm ra bộ dáng thất kinh, nhìn Vương U Nhược.

Vương U Nhược vừa lòng nhìn bộ dáng thất kinh của Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi giơ lên ý cười, hừ, Lạc Khuynh Hoàng muốn cùng nàng đấu, không có cửa đâu! Nghĩ đến đây, nàng không khỏi nói, "Không sai! Khuynh Hoàng ngươi hiện tại nhận sai còn kịp!"

"Dựa theo quy củ của Phủ tướng quân , Nhị di nương hình như không có quyền lục soát phòng Khuynh Hoàng đi?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày nói.

Vương U Nhược nghe thế, sắc mặt đại biến. Cuộc đời nàng hận nhất chính là thân phận di nương của mình ! Bởi vì mẫu thân Lạc Khuynh Hoàng là trưởng công chúa, cho nên dù người đã chết nhiều năm , nhưng vẫn muốn chiếm lấy vị trí chính thê, mà nàng vĩnh viễn chính là một di nương, thân phận thậm chí còn không bằng thân phận tiểu thư dòng chính thất của Lạc Khuynh Hoàng!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng ghét Lạc Khuynh Hoàng như vậy. Nghĩ đến đây, thần sắc Vương U Nhược có vài phần dữ tợn, tươi cười cũng có vài phần miễn cưỡng, cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi nói, "Nếu soát phòng có nguyên nhân! Ta còn không tin lão gia có thể vì vậy trừng phạt ta! Trương ma ma, Tống ma ma, lập tức đi lục soát phòng cho ta!"

Lạc Khuynh Hoàng trơ mắt nhìn Trương ma ma cùng Tống ma mavọt vào phòng của nàng, nhưng cũng không có ý tứ ngăn trở, thoạt nhìn là một bộ dáng sợ hãi, ai cũng không có nhìn đến ở chỗ sâu trong đôi mắt nàng có một tia tính kế cùng giảo hoạt.

Soát liền soát đi. Nàng còn sợ Vương U Nhược không soát phòng của nàng đâu! Không lục soát phòng của nàng, như thế nào quy cho Vương U Nhược một cái tội danh miệt thị quy củ phủ tướng quân ? ! Không soát phòng của nàng, như thế nào có thể chứng minh ngân lượng của nàng có nhiều như vậy, mà những ngân lượng đã bị cắt xén đi nơi nào đâu? ! Không soát phòng của nàng, như thế nào làm ọi người biết, tiểu thư dòng chính như nàng sống qua ngày như thế nào? !

Trương ma ma cùng Tống ma ma vọt vào, đem phòng của Lạc Khuynh Hoàng lục đến loạn thất bát tao, Hương Lăng nhìn quần áo cùng trang sức của Lạc Khuynh Hoàng bị các nàng cố ý đánh vỡ làm hỏng, không khỏi cắn môi, muốn đi lên ngăn cản.

"Nhẫn." Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy hành động của Hương Lăng, nhẹ nhàng nghiêng đi hai má, nhỏ giọng nói ra một chữ.

Hương Lăng nghe được lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, liền nhẫn loại xúc động muốn xông lên. Chỉ chốc lát, Trương ma ma cùng Tống ma ma liền đem hết ngân lượng trong phòng Lạc Khuynh Hoàng ra, tất cả bất quá chỉ có năm mươi bảy lượng.

"Hiện tại ngươi còn có cái gì để nói? !" Vương U Nhược nhìn bạc trước mặt, đắc ý nhìn Lạc Khuynh Hoàng, một bộ dáng cả vú lấp miệng.

"Hừ! Sự thật bày ra trước mắt, cho dù nàng có ba tấc lưỡi cũng không cãi được, cũng biện giải không được!" Lạc Khuynh Quốc lập tức phụ họa theo, xả giận chuyện vừa rồi bị Lạc Khuynh Hoàng phản bác làm mất hết mặt mũi.

Lạc Khuynh Hoàng chính là lạnh nhạt nhìn Vương U Nhược cùng Lạc Khuynh Quốc, bình tĩnh hỏi, "Khuynh Hoàng không lời nào để nói, về việc này, Khuynh Hoàng sẽ hướng phụ thân giải thích."

Vương U Nhược nghe được lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi thấp thoáng ý cười âm hiểm. Nàng đang lo làm thế nào nói chuyện này cùng Lạc Nguyên, lại không phá hư hình tượng ôn lương hiền thục của nàng, hiện tại vừa hay, Lạc Khuynh Hoàng tự mình đi nói, cũng là giảm đi chuyện của nàng.

Sự thật xảy ra nơi này, Lạc Khuynh Hoàng cũng không khả năng trở mình. Nếu là nàng dám can đảm ở trước mặt Lạc Nguyên nói dối , như vậy, đến lúc đó nàng chỉ càng thảm hại hơn.

Nghĩ đến đây, khóe môi Vương U Nhược hiện ra ý cười, ý vị thâm trường nói, "Một khi đã như vậy, ngày mai cha ngươi hồi phủ, chính ngươi cùng cha ngươi c nói đi thôi!"

Lạc Khuynh Hoàng hạ mắt không nói.

Vương U Nhược cùng Lạc Khuynh Quốc lại châm chọc khiêu khích một phen, thấy Lạc Khuynh Hoàng không có phản ứng gì , liền phẫn nộ ly khai.

"Tiểu thư, đừng lo lắng! Lão gia luôn luôn thương tiểu thư, hẳn là sẽ không trừng phạt tiểu thư !" Hương Lăng thấy Lạc Khuynh Hoàng nãy giờ không nói gì, nghĩ rằng Lạc Khuynh Hoàng là đang lo lắng, vì thế liền an ủi.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một chút ý cười lạnh nhạt. Thương nàng? ! Lúc trước nàng cũng nghĩ vậy . Nhưng là sau này nàng mới phát hiện, trong lòng phụ thân của nàng chỉ có quyền thế, mà thân tình ở trong mắt hắn, căn bản không đáng giá một văn tiền.

"Hương Lăng, khi người khác khi nhục ngươi, chửi bới ngươi, ngươi nên làm như thế?" Lạc Khuynh Hoàng không có trả lời Hương Lăng, cũng là gợi lên một chút ý cười lãnh liệt, từ từ hỏi.

Hương Lăng không biết Lạc Khuynh Hoàng vì sao đột nhiên hỏi nàng vấn đề như vậy, suy nghĩ nửa ngày, mới ấp a ấp úng nói, "Tiểu thư nói nên làm như thế nào?"

Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái nhìn Hương Lăng, bên trong con ngươi đen như mực đột nhiên thoáng qua một tia hận ý làm cho người ta sợ hãi, khóe môi nàng khẽ cong, hơi thở quanh thân đột nhiên trở nên sắc bén, nàng cười, "Người khác khi ngươi nhục ngươi, chửi bới ngươi, ngươi liền nhẫn nhịn nàng , nhượng bộ nàng, cuối cùng ở thời điểm nàng đang đắc ý, chỉnh chết nàng!"

Hương Lăng nghe xong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, lại liên tưởng đến chuyện xảy ra lúc trước, tựa hồ có chút hiểu được, nhưng lại giống như không rõ, nàng hỏi, "Tiểu thư là nói, đối phó Nhị di nương?"

"Tất cả những người khi nhục ta, đều giống nhau!" Lạc Khuynh Hoàng từng chữ từng chữ nói.

Vương U Nhược cùng Lạc Khuynh Quốc tuy rằng luôn khi nhục nàng. Nhưng người nàng hận nhất , cũng không phải các nàng. Mà là Lạc Khuynh Thành cùng Quân Kiền Linh, còn có phụ thân đáng kính kia của nàng, Lạc Nguyên!

11. Chương 11: "từ Phụ" Trở Về

(*) Từ phụ = cha hiền

Đầu đường ngã tư người đông náo nhiệt. Nhóm dân chúng nhóm đều tụ tập trên đường cái chăm chú chào đón Đại tướng Quân Lạc Nguyên cùng trưởng tử (*) đại tướng quân Lạc Vân Chỉ hồi kinh.

(*) Trưởng tử = con trai đầu, tựa như thằng hai, anh cả ở nước ta

Dân chúng ở trên đường, có hơn phân nửa là cô nương gia trẻ tuổi. Ánh mắt các nàng một cái cũng không chớp nhìn chằm chằm về phía trước như sợ bỏ lỡ mất đều gì. Trên gương mặt cũng nhiễm đỏ ửng không bình thường.

Trưởng tử Đại tướng quân Lạc Vân Chỉ. Một trong tứ công tử của Kinh Thành.

Nói đến tứ công tử, không người nào không biết, không người nào không rõ. Nhị hoàng tử – Quân Kiền Linh, tao nhã. Thất hoàng tử – Quân Khuynh Vũ, tà mị không kềm chế được. Con trai Thừa tướng – Liễu Tư Triệt, khiêm tốn cao nhã. Còn có con trai Đại tướng quân – Lạc Vân Chỉ, tư thế oai hùng hiên ngang.

Bốn người câu đều mang trong người phong độ hiếm có, phong hoa tuyệt đại. Càng khó có nữa là, thân phận địa vị bốn người cũng đều lừng lẫy vô cùng, hơn nữa chưa hôn phối(*).

(*) hôn phối = kết hôn

Cô nương gia khắp cả kinh thành, mặc kệ là dân chúng tầm thường hay là nữ nhi quan to quý nhân, đều muốn có thể gả ột trong bốn người Kinh Thành tứ công tử, không phải chính thê, làm tiểu thiếp cũng không tệ, hoặc là chỉ cần liếc mắt đẹp nhìn một cái cũng đã mãm nguyện rồi.

"Vân Chỉ công tử!" Không biết là nữ tử nào hét lên một tiếng, ánh mắt mọi người liền cùng một lúc xoát xoát tụ tập đến trên người nam tử mặc hắc y (áo đen) ngồi trên lưng ngựa.

Cưỡi ở trên lưng ngựa, càng phụ trợ thân hình của hắn thêm anh tuấn bức người. Một đầu tóc như mực phát ra ánh sáng hút người lại mang vẻ sạch sẽ lưu loát. Nhìn kỹ, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, tràn ngập cảm giác lập thể (Kim: chả biết cái cảm giác lập thể này là như thế nào?). Mày kiếm mắt sáng, cái mũi cao như vách núi đá anh tuấn vô cùng, khóe môi ôm lấy ý cười sang sảng.

Lạc Vân Chỉ mỉm cười nhìn dân chúng bốn phía, nhưng mà ánh mắt hắn lướt qua mọi người rất nhanh rồi hướng về phía phủ đại tướng quân. Khuynh Hoàng, một năm không gặp,muội có tốt không? (Kim: tự dung edit đến đoạn này, cảm giác cứ như hai người yêu nhau ý)

Nam tử khôi ngô bên cạnh Lạc Vân Chỉ, là Lạc Nguyên. Lạc Nguyên cũng sinh ra với mày kiếm mắt sáng, tuy rằng đã gần bốn mươi, lại không thể che lấp được tư thế oai hùng, có thể thấy được thời điểm trẻ tuổi cũng là mỹ nam tử một thời.

Lạc Nguyên nhìn dân chúng trên đường hoan nghênh, bên trong đôi mắt hàm chứa tinh quang hiện lên một tia thỏa mãn. Bất quá ngay khi nghe được có người hô to tên Lạc Vân Chỉ, đôi lông mày của ông hiện lên một tia sát ý. Ông không thích người khác giành sự nổi bật của ông, ngay cả con ông, cũng không được!

Hai người ngồi trên lưng ngựa, một đường đến trước cửa hoàng cung mới xuống ngựa. Hăng hái tiến cung yết kiến hoàng đế Cẩm quốc Quân Vũ Thần. Thời điểm ra khỏi cung, sắc mặt Lạc Nguyên trở nên không tốt lắm, mà tâm mi Lạc Vân Chỉ cũng nhiều thêm một tia sầu lo.

"Thừa tướng cùng phụ thân bất hòa, lời nói của ông ta, không thể tin được. Phụ thân nên nghe muội muội nói như thế nào mới phải." Cho đến khi phủ đại tướng quân hiện ra trước mắt, sắc mặt Lạc Nguyên vẫn không tốt lắm, Lạc Vân Chỉ nhịn không được mở miệng khuyên nhủ.

Mới vừa rồi tiến cung yết kiến, ngẫu nhiên gặp thừa tướng Liễu Viễn Chinh. Liễu Viễn Chinh châm chọc khiêu khích đem Lạc Khuynh Hoàng như thế nào ăn cơm bá vương cùng các chuyện tình trong phủ đại tướng quân nói rõ một lần, nói tới Lạc Nguyên sắc mặt một trận xanh một trận trắng , từ lúc về sau, liền mặt âm trầm một câu cũng không nói.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn Lạc Vân Chỉ một cái, Lạc Nguyên khẩu khí lạnh lẽo cứng rắn nói, "Ta cũng muốn nghe xem nó có thể nói ra cái gì tốt để giải thích chuyện này!"

Năm đó ông thú (cưới) một trong hai Cẩm quốc song xu, trưởng công chúa Quân Nhược Huyên làm vợ, chỉ là vì có thể được Quân Vũ Thần coi trọng thôi. Kỳ thật trong lòng hắn đối Quân Nhược Huyên cũng không được bao nhiêu cảm tình. Ngay cả Quân Nhược Huyên sinh Lạc Chỉ, Khuynh Hoàng nhưng mà bà tính cách quá mức kiên cường lại tự xưng là cao quý, thật sự không thể cùng ông hòa hợp.

Về phần những năm gần đây, ông cố ý giả bộ một bộ dáng đối Quân Nhược Huyên mối tình thắm thiết, chưa từng thú chính thê cũng không đem thiếp thất phù chính, chẳng qua là vì muốn dẫn tới Quân Vũ Thần thưởng thức thôi. Ai ai đều biết Cẩm quốc hoàng đế Quân Vũ Thần, cả đời yêu nhất hai nữ tử, một là Ngũ công chúa là mẹ đẻ Thất hoàng tử Nguyệt Ngọc Lưu Ly, một người nữa là tỷ tỷ ruột Quân Nhược Huyên.

Nguyệt Ngọc Lưu Ly cùng Quân Nhược Huyên là Cẩm quốc song xu, chính là hai nữ tử đẹp nhất toàn bộ đất nước Cẩm quốc. Chỉ tiếc, ứng câu ngạn ngữ kia, từ xưa hồng nhan giai bạc mệnh. Hai người đều ở vài

năm trước qua đời. Quân Vũ Thần vì thế còn bi thống hồi lâu.

Mà cũng bởi vì Quân Nhược Huyên cùng Nguyệt Ngọc Lưu Ly qua đời, Quân Vũ Thần cơ hồ đem sủng ái đối với hai người đều chuyển dời đến trên người thân sinh của các bà. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ông vẫn giả bộ đối Lạc Vân Chỉ, Lạc Khuynh Hoàng sủng ái có thêm.

Đương nhiên, cũng vì nguyên nhân Quân Nhược Huyên, ông kỳ thật cũng không thích Lạc Vân Chỉ cùng Lạc Khuynh Hoàng. Nhất là Lạc Khuynh Hoàng, nàng lớn lên cùng Quân Nhược Huyên quá mức tương tự, tuy rằng tính tình ôn hòa khả ái, nhưng mà mặt mũi che dấu không được quý khí trên người, mỗi khi nhìn đến nàng, làm cho ông nhớ đến bộ dáng Quân Nhược Huyên cả vú lấp miệng em (*).Cho nên, ngay cả biết Vương U Nhược ngày thường âm thầm khi dễ Lạc Khuynh Hoàng, ông cũng xem như không biết.

(*)câu cả vú lấp miệng em nhằm hàm chỉ một thói xấu của người đời là hay ỷ vào thế lực, sức mạnh để chèn ép, lấn át người kém mình về thế lực và địa vị trong cuộc sống.

Có Quân Vũ Thần sủng ái, hơn nữa Lạc Khuynh Hoàng xưa nay nhu thuận, ông còn chưa bao giờ phạt qua Lạc Khuynh Hoàng cái gì. Nhưng nay, Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên làm ra chuyện tình nhục nhã gia môn như thế, còn bị Liễu Viễn Chinh, cái lão thất phu kia biết, chế ngạo ông một phen, ông vô luận như thế nào cũng nuốt không trôi khẩu khí này!

Lạc Khuynh Hoàng nếu không thể cho ông một lời giải thích hợp lý, ông ngay cả giả vờ cũng không muốn, trực tiếp tuyệt đối không tha cho Lạc Khuynh Hoàng. Nhất định phải từ tay Vương U Nhược sửa chữa nặng nề Lạc Khuynh Hoàng một phen!

Mượn tay Vương U Nhược, nếu Quân Vũ Thần thật sự truy cứu đến nơi, ông cũng có thể nói không biết, huống chi chuyện này, vốn là Lạc Khuynh Hoàng có lỗi, cho dù Quân Vũ Thần sủng ái Lạc Khuynh Hoàng, cũng không thể nói cái gì.

Chân mày nhíu lại thành một đường, Lạc Nguyên chịu đựng tức giận, hé ra mặt mày âm trầm bước vào đại môn đại phủ tướng quân.

Vương U Nhược sớm đã canh giữ ở cửa. Nhìn sắc mặt Lạc Nguyên cùng Lạc Vân Chỉ mi gian lo lắng, lập tức hiểu được đã có người đem chuyện tình Lạc Khuynh Hoàng nói cho bọn họ , trong lòng không khỏi âm thầm vui sướng. Cứ như vậy, Lạc Khuynh Hoàng chỉ sợ là trốn không thoát trách phạt .

“Lão gia làm sao vậy? Thoạt nhìn sắc mặt không tốt lắm?” Vương U Nhược gợi lên một chút tươi cười quyến rũ động lòng người,chân mi lóe ra thân thiết cùng lo lắng, một bộ dáng ôn nhu như nước, làm sao có nửa phần bộ dáng kiêu ngạo ở trước mặt Lạc Khuynh Hoàng? !

Lạc Nguyên nhìn đến Vương U Nhược mặt mày nhu hòa, tức giận mới hơi chút tiêu tán, thú tam phòng thê tử (Kim: ở đây ý chỉ ổng lấy 3 người vợ, vậy mà cũng bày đặt làm ra thái độ chân tình thắm thiết >”<), cũng=“” chỉ=“” có=“” vương=“” u=“” nhược=“” cho=“” ông=“” chút=“” niềm=“” vui,=“” ông=“” mở=“” miệng=“” nói,=“” “khuynh=”” hoàng=“” ở=“” đâu?=“”>

“Đương nhiên là ở Lan Uyển.” Vương U Nhược xem thần sắc Lạc Nguyên, trong lòng âm thầm vui sướng, ở mặt ngoài lại làm ra hình dáng lo lắng, hỏi, “Lão gia có phải là vì chuyện Lạc Khuynh Hoàng chạy tới Phiêu Hương cư ăn cơm bá vương?”

12. Chương 12: Khí Thế Bức Người

“Hừ! Quả thực có chuyện này? !” Lạc Nguyên nghe Vương U Nhã nhắc đến chuyện này, cơn giận vừa bị đè nén lại bắt đầu, cũng không chờ Vương U Nhã trả lời, liền đi ngay đến Lan Uyển.

Lạc Vân Chỉ cùng Vương U Nhã vội vàng theo bước Lạc Nguyên. Đương nhiên, mục đích hai người cũng không giống nhau. Lạc Vân Chỉ là lo lắng Lạc Nguyên nhất thời tức giận, gây tổn thương cho Lạc Khuynh Hoàng. Mà Vương U Nhã lại là vì xem kịch vui.

“Khuynh Hoàng!” Tiếng nói của Lạc Nguyên vang vọng khắp Lan Uyển, vẻ giận dữ rõ ràng.

"Tiểu thư, lão gia đến." Hương Lăng nghe được tiếng của Lạc Nguyên, có chút lo lắng nói, "Lão gia sợ là đã biết việc kia. Giờ phải làm thế nào mới được đây?"

Lạc Khuynh Hoàng cũng không trả lời Hương Lăng, chỉ là thản nhiên đứng dậy.

"Nô tì nghĩ tiểu thư nên ngoan ngoãn nhận sai, lão gia sẽ không trách phạt tiểu thư quá mức." Tử Nguyệt đã trở lại hầu hạ Lạc Khuynh Hoàng, thấy thế không khỏi khuyên nhủ.

Lạc Khuynh Hoàng ngoái đầu lại thản nhiên liếc Tử Nguyệt một cái, trong lòng cười lạnh một tiếng. Ngoan ngoãn nhận ? ! Đây lại là biện pháp tốt mà Lạc Khuynh Thành nói cho của nàng ta đây mà. Nếu là thật sự nhận sai, mặc dù e ngại mặt mũi Quân Vũ Thần, không đến mức trách móc nàng quá nặng nề, nhưng cũng không tránh được một chút trừng phạt. Hơn nữa tiếng xấu của tiểu thư phủ đại tướng quân phẩm hạnh không đứng đắn chỉ sợ sẽ truyền ra ngoài.

Thu lại thần sắc, Lạc Khuynh Hoàng đẩy cửa phòng ra, làm như cái gì cũng không biết nhìn phía Lạc Nguyên, cố ý xem nhẹ vẻ mặt tức giận của hắn, mặt mày rạng rỡ ra đón, cười nói, "Phụ thân đã trở lại?"

Lạc Nguyên không đoán được Lạc Khuynh Hoàng lại dùng vẻ mặt tươi cười nghênh đón,tức thì cũng không giận được nàng nữa, chỉ là nhíu mày, dáng điệu như đang nói lời thấm thía, hỏi, "Ừ! Nghe nói lúc ta không ở đây, Khuynh Hoàng thế mà lại học được ăn cơm bá vương? !"

"Cơm bá vương? ! Phụ thân cái này oan uổng cho con." Lạc Khuynh Hoàng đã sớm đoán được Lạc Nguyên sẽ hỏi chuyện này, chậm rãi đáp, tinh quang trong mắt biến mất, lộ ra vẻ ủy khuất.

Vương U Nhã nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng thề thốt phủ nhận rõ ràng, không khỏi vội la lên, "Khuynh Hoàng, ở trước mặt cha mà ngươi còn muốn nói dối sao? !"

"Nhị di nương cứ nói đùa. Khuynh Hoàng chưa từng nói dối." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc nhìn Vương U Nhã một cái, mới như vậy mà đã không chịu nổi sao? Nghĩ đến chuyện cầm được năm mươi bảy lượng bạc kia là có thể khiến khiến nàng không có đường lui sao?

Vương U Nhã thấy bộ dáng quyết không nhận sai của Lạc Khuynh Hoàng , không khỏi nổi giận, nhưng vì duy trì hình tượng ở trước mặt Lạc Nguyên, nàng ta vẫn tươi cười, nhẹ nhàng nói, "Lão gia, là người không biết. Khuynh Hoàng tới Phiêu Hương Cư ăn cơm bá vương, ta dạy bảo nàng, nàng còn tìm mọi cách ngụy biện, nói cái gì mà chỉ là nàng quên mang bạc, không phải có ý định ăn cơm bá vương."

Lạc Nguyên nghe xong lời này, không khỏi nhăn mày, chẳng lẽ Lạc Khuynh Hoàng là cố ý chạy tới ăn cơm bá vương, ném mặt mũi phủ đại tướng quân đi đâu, lại nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng ,thần sắc không khỏi lại nghiêm khắc vài phần.

Vương U Nhã nhìn thấy thần sắc Lạc Nguyên, trong lòng âm thầm vui mừng, oán độc liếc Lạc Khuynh Hoàng một cái, tiếp tục nói, "Ta soát phòng Khuynh Hoàng, mới tìm ra năm mươi bảy lượng bạc. Căn bản không đủ tiền để trả tiền đồ ăn! Khuynh Hoàng rõ ràng là cố ý đi ăn cơm bá vương! Này quả thực là mất hết mặt mũi phủ đại tướng quân! Ta vốn định để lão gia đến xử lý chuyện này, cũng là để cho Khuynh Hoàng giải thích nguyên do rõ ràng cho lão gia, không ngờ, Khuynh Hoàng thế mà còn muốn nói dối lão gia!"

Lạc Nguyên nghe xong lời Vương U Nhã nói, sắc mặt càng thêm âm trầm, nếu không phải bởi vì Quân Vũ Thần luôn luôn sủng ái Lạc Khuynh Hoàng, chỉ sợ hắn đã xông lên cho Lạc Khuynh Hoàng hai cái tát, hắn kiềm chế tức giận, hỏi,

"Khuynh Hoàng ngươi còn có cái gì để nói?"

Con ngươi Lạc Khuynh Hoàng đen như mực, hàm chứa vài phần nghiền ngẫm, khóe môi chậm rãi gợi lên một chút ý cười, trấn định tự nhiên mở miệng đáp, "Khuynh Hoàng thật sự là oan uổng. Khuynh Hoàng thật là quên mang bạc mà thôi, huống chi ông chủ Phiêu Hương cư đã cho Khuynh Hoàng rời đi, bất kể có bạc hay không, làm sao lại nói là ăn cơm bá vương?"

"Trước mặt người bên ngoài chúng ta đương nhiên có thể nói như vậy. Nhưng mà Khuynh Hoàng à, thân là con gái đại tướng quân, ngươi thế nhưng có ý muốn ăn cơm bá vương, điều này cũng thật sự là không nên!"

Vương U Nhã nghe được lời Lạc Khuynh Hoàng, cười lạnh một tiếng, lại cố ý giả bộ lời nói thấm thía mà nói.

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong lời Vương U Nhã nói, lông mi nhẹ nhăn, ý cười nơi khóe môi không đổi, tiếp tục nói, "Nhị di nương luôn miệng nói Khuynh Hoàng không có đủ bạc. Vậy Khuynh Hoàng hỏi Nhị di nương, mỗi tháng Khuynh Hoàng được bao nhiêu ngân lượng?"

"Một trăm lượng." Vương U Nhã đáp rất nhanh, nàng ta tất nhiên sẽ không để cho Lạc Nguyên biết, mỗi tháng Lạc Khuynh Hoàng tuy có một trăm lượng nguyệt ngân, nhưng nàng ta chỉ cho Lạc Khuynh Hoàng một phần năm mà thôi.

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một chút giảo hoạt, khóe môi gợi lên, tiếp tục hỏi, "Chi phí ăn mặc mỗi tháng của Khuynh Hoàng đều có ghi lại, sử dụng chẳng đến hai mươi ngân lượng. Khuynh Hoàng còn đang thấy khó hiểu, mấy năm liền, Khuynh Hoàng làm sao có thể ngay cả một trăm lượng cũng không có? !"

Vương U Nhã bị Lạc Khuynh Hoàng hỏi á khẩu không trả lời được, đúng vậy, nếu không phải ngày thường nàng ta ăn bớt nguyệt ngân của Lạc Khuynh, Lạc Khuynh Hoàng làm sao có thể ngay cả một trăm lượng cũng không có? ! Nhưng mà nàng tuyệt đối không thể nói nàng ngày thường ăn bớt nguyệt ngân của Lạc Khuynh Hoàng, mới làm cho nàng ấy lấy không ra một trăm lượng bạc.

Nghĩ đến đây, Vương U Nhã tươi cười, nói, "Nơi như Phiêu Hương cư, đi vài lần, có nhiều bạc nữa cũng không đủ dùng."

"Ai đến Phiêu Hương cư lúc nào, dùng bao nhiêu bạc, Phiêu Hương cư đều cũng có ghi lại. Nhị di nương có thể đi kiểm tra xem có tên Khuynh Hoàng hay không." Lạc Khuynh Hoàng bình tĩnh đáp.

Lạc Nguyên nghe đến đó đã mơ hồ nghe ra chút gì không thích hợp, chuyện Vương U Nhã ngày thường ăn bớt nguyệt ngân của Lạc Khuynh Hoàng hắn cũng biết, chẳng qua là làm bộ như không biết mà thôi. Vương U Nhã là loại người nào, hắn cũng không phải không rõ ràng, nhưng mà hắn không quam tâm, hắn chỉ cần Vương U Nhã ở trước mặt hắn nghe lời là được.

"Xưa nay ngươi đều không đi Phiêu Hương cư, vì sao đột nhiên lại muốn đi? !

Chẳng lẽ không biết đồ ăn Phiêu Hương cư đắt như thế nào sao? !" Vương U Nhã chanh chua hỏi.

Con ngươi Lạc Khuynh Hoàng vừa chuyển, trong lòng khẽ cười nói, hỏi rất hay, chỉ chờ bà ta hỏi vấn đề này.

13. Chương 13: Thế Cục Nghịch Chuyển

Bên trong đôi mắt đẹp tràn đầy sương mù, Lạc Khuynh Hoàng nhìn Vương U Nhược, lại nhìn Lạc Nguyên, làm bộ dáng muốn nói lại thôi, cuối cùng cắn chặt răng, nói, " trước đó vài ngày Khuynh Hoàng quỳ gối trước cửa viện của Nhị Di nương thay Khuynh Thành cầu tình. Bởi vì gặp mưa mà phát sốt, ước chừng hôn mê hai ngày, sau khi tỉnh lại thân mình vẫn thực suy yếu. Nhưng là đồ ăn đưa tới, lại đều là những thứ khó có thể nuốt xuống, Khuynh Hoàng bất đắc dĩ, đành phải đi Phiêu Hương cư ăn cơm."

Vương U Nhược nghe đến đó, sắc mặt đại biến, khuôn mặt trắng bệch thật cẩn thận đánh giá phản ứng của Lạc Nguyên. Lạc Nguyên luôn luôn yêu thương Lạc Khuynh Hoàng, nếu bị hắn biết nàng ở sau lưng khắt khe Lạc Khuynh Hoàng, còn cố ý cấp cho nàng ta chút đồ ăn hạ đẳng, nhất định không tha cho nàng.

Lạc Nguyên nghe Lạc Khuynh Hoàng nói xong, tất nhiên biết là do Vương U Nhược nhất định động tay chân gì đó ở sau lưng. Tuy hắn không muốn hỏi đến Vương U Nhược đối đãi với Lạc Khuynh Hoàng như thế nào, nhưng nếu Lạc Khuynh Hoàng đã nói ra, hắn nhất định phải quản , bằng không rơi vào lỗ tai Quân Vũ Thần, chỉ sợ con đường làm quan lại bất lợi.

"U Nhược, đây là có chuyện gì? !" Lạc Nguyên đem ánh mắt dời về phía Vương U Nhược, nhìn thấy sắc mặt Vương U Nhược trở nên trắng bệch, trong lòng đã hiểu được toàn bộ, lại vẫn là ra vẻ không biết hỏi.

Vương U Nhược nghe thấy Lạc Nguyên cho nàng một cơ hội, không khỏi nói, “Thiếp nghĩ thân mình Khuynh Hoàng mệt mỏi, chỉ sợ ăn không được thức ăn đầy dầu mỡ , thế nên mới phân phó đầu bếp làm chút thực ăn nhẹ, không ngờ, lại không hợp khẩu vị của Khuynh Hoàng.”

Lạc Nguyên nghe lời nói của Vương U Nhược, gật gật đầu, hướng Lạc Khuynh Hoàng nói, “Là Nhị di nương của ngươi suy nghĩ không chu toàn, xác thực có sai. Nhưng là ngươi không thể vì vậy mà lại đi ăn cơm bá vương đi? ! Bình thường phụ thân dạy ngươi như thế nào?”

Mâu quang Lạc Khuynh Hoàng không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Lạc Nguyên. Hảo ột phụ thân từ ái. Cố ý cho Vương U Nhược một cơ hội, còn nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu Nhị di nương ngươi suy nghĩ không chu toàn, lại đem vấn đề vòng trở lại trên người nàng.

Họ cho rằng nàng vẫn còn là Lạc Khuynh Hoàng chỉ biết nén giận kia sao? !

“Khuynh Hoàng làm như vậy chắc là có nguyên nhân, phụ thân không nên trách móc nặng nề Khuynh Hoàng .” Lạc Vân Chỉ thấy bộ dáng muốn truy cứu của Lạc Nguyên, không khỏi cướp lời, một bên đau long liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái.

Muội muội của hắn luôn luôn dịu dàng ngoan ngoãn, nếu không phải đồ ăn thật sự kém cỏi, nàng sao có thể làm ra chuyện tình không có cấp bậc lễ nghĩa như thế? ! Trước kia thời điểm phụ thân không có ở đây, Vương U Nhược liền ỷ vào sự sủng ái của phụ thân thường xuyên khi dễ bọn họ, một năm hắn không ở nhà, còn không biết Khuynh Hoàng bị bao nhiêu ủy khuất đâu!

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng cùng đau lòng của Lạc Vân Chỉ, khóe mội Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười ôn nhu. Nàng biết ca ca của nàng quan tâm nàng, muốn bảo hộ nàng. Nhưng nàng đã không còn là Lạc Khuynh Hoàng lúc trước, nàng không cần người khác bảo hộ, mà những người từng thương tổn nàng, một người nàng cũng không bỏ qua!

“Khuynh Hoàng, ngươi cũng biết sai lầm rồi?” Lạc Nguyên thản nhiên hướng Lạc Vân Chỉ liếc mắt một cái, lại nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, mặt mày nhu hòa, nghiễm nhiên là bộ dáng của một từ phụ.

Lạc Khuynh Hoàng lạnh lùng nhìn Lạc Nguyên. Nàng cũng biết sai? ! Mới vừa rồi là bộ dáng nhất định muốn truy cứu đến cùng, hiện tại bởi vì là sai lầm của Nhị di nương mới khiến nàng phải ra ngoài ăn cơm bá vương, sự tình liên lụy tới Nhị di nương, phụ thân liền không truy cứu ? ! Một bộ dáng từ phụ, ý là nói chỉ cần nàng nhận sai, hắn sẽ không so đo? ! Hừ. Hắn không muốn, nàng lại càng muốn so đo!

“Khuynh Hoàng vẫn là câu nói kia, Nhị di nương dựa vào đâu mà cho rằng Khuynh Hoàng lấy không ra một trăm lượng, là cố ý đi ăn cơm bá vương?” Lạc Khuynh Hoàng ôn hòa cười nói, liếc mắt một cái nhìn Vương U Nhược, lại tiếp tục nói, ” bình thường nhị di nương lại chưa từng cắt xén nguyệt ngân của Khuynh Hoàng, Khuynh Hoàng làm sao có thể không có nổi một trăm lượng kia đi ?”

Vương U Nhược bị Lạc Khuynh Hoàng nhắc đến lại biến sắc. Lạc Khuynh Hoàng này từ khi nào lại trở nên lợi hại như vậy? ! Thế nhưng đem toàn bộ sự tình quy kết đến trên người nàng. Đồ ăn không tốt, còn có thể lấy cớ, còn việc cắt xén nguyệt ngân này , nàng không tìm ra cớ gì !

Lạc Nguyên nghe xong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, sắc mặt cũng thay đổi. Chắc là bình thường Vương U Nhược cắt xén nguyệt ngân của Lạc Khuynh Hoàng đi, việc này nếu thật sự truy cứu, chỉ sợ sai lầm của Vương U Nhược còn lớn hơn rất nhiều xa so với Lạc Khuynh Hoàng, hắn lại nhìn Lạc Khuynh Hoàng, vẫn là bộ dáng dịu ngoan kia, không có gì biến hóa.

Nhưng vì sao hắn lại cảm thấy trên người Lạc Khuynh Hoàng phát ra hơi thở hoàn toàn khác hẳn đâu? Mỗi lời nói, mỗi một câu của nàng lại như ẩn chứa sự sắc bén, giống là nhằm vào điểm yếu của Vương U Nhược , muốn sửa trị nàng ta. Nhưng khi nghĩ lại cẩn thận, hình như đều là bọn họ đang hỏi, nàng chỉ trả lời, nàng làm sao có thể tính toán tinh chuẩn chi li như thế được ? !

“U Nhược, đây là có chuyện gì?” Lạc Nguyên thản nhiên liếc mắt nhìn Vương U Nhược một cái, hỏi.

Vương U Nhược nghe thấy lời nới của Lạc Nguyên, cuống quít quỳ xuống, liên tục nói, “Đều là thiếp sai! Thiếp nghĩ phủ đại tướng quân bình thường chi phí quá nhiều, muốn thay lão gia tiết kiệm chút chi phí, thế nên mới phân phó quan gia giảm bớt nguyệt ngân.”

Bên trong con ngươi u hắc của Lạc Khuynh Hoàng thoáng hiện lên một tia cảm giác lạnh lẽo. Tiết kiệm chi phí ? ! Hảo một cái tiết kiệm chi phí . Nàng ta nghĩ rằng nàng không biết ngân lượng bị cắt xen của nàng đều đi nơi nào sao? ! Nếu thật sự là tiết kiệm chi phí , vậy không biết chu sai * trên đầu Vương U Nhược kia đáng giá bao nhiêu ngân lượng đây !

"Ngươi cũng thật sự hồ đồ! Tự mình đi từ đường quỳ ! Ba ngày không cho phép ra ngoài !" Lạc Nguyên liếc mắt một cái nhìn Vương U Nhược, lại nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, nói, "Nhị di nương ngươi xác thực đáng phạt, thế nhưng nói như vậy, Khuynh Hoàng hình như thật sự là không có một trăm lượng bạc?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy lời nói của Lạc Nguyên, trong lòng không khỏi cười lạnh. Lỗi lớn như vậy , bất quá chỉ phạt quỳ từ đường ba ngày? ! Phụ thân thật đúng là đau lòng Vương U Nhược a. Hừ, nhưng câu nói không có một trăm lượng bạc, phụ thân thoạt nhìn không tính buông tha nàng ? !

Không quan hệ! Nàng muốn chính là phụ thân thiên vị cùng không buông tha. Lúc này đây, nàng không chỉ có muốn Vương U Nhược trả giá lớn, còn muốn phụ thân "Từ ái" của nàng cũng nhất định trả giá lớn!

"Nguyên bản là không có. Bất quá thuở nhỏ Khuynh Hoàng học tập thi thư, làm sao có thể làm ra chuyện tình làm nhục môn phong như vậy đâu ?" mâu trung Lạc Khuynh Hoàng hàm chứa vài phần phiền muộn, rốt cục cắn răng nói, "Khuynh Hoàng đem cây trâm mẫu thân lưu lại cho Khuynh Hoàng, đổi thành ba trăm lượng bạc, bạc này hiện tại đang ở trong phòng Khuynh Hoàng, phụ thân nếu là không tin, thì có thể đi xem!"

Lạc Nguyên nghe xong, sắc mặt trở nên phức tạp. Trầm mặc một hồi mới ôn nhu nói, "Thật sự là khổ cho Khuynh Hoàng . Về sau có phụ thân ở đây , sẽ không để cho người ta khi dễ Khuynh Hoàng ."

Mâu trung Lạc Khuynh Hoàng nổi lên cảm động, nhưng trong lòng lại là một mảnh lạnh như băng. Nàng từ trước chính là rất tin tưởng cái gọi là tình thương của cha , mới có thể lưu lạc đến mức tuyệt vọng nhự vậy. Trùng sinh làm người, nàng không bao giờ hội tin tưởng nữa !

14. Chương 14: Huynh Muội Tình Thâm

"Khuynh Hoàng biết." Lạc Khuynh Hoàng dịu ngoan gật gật đầu, lông mi thật dài che lấp mâu trung lãnh ýcủa nàng, tay nàng chỉ gắt gao nắm chặt , trong lòng một mảnh lạnh như băng.

Phụ thân của nàng "Yêu thương" nàng như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không quên . Ngay cả huyết mạch tương liên thì như thế nào? ! Phụ thân vẫn có thể nhìn thấy nàng chết mà không cứu được, thứ muội vẫn có thể cướp đi trượng phu của nàng , nhục nhã nàng bằng mọi cách, bức nàng đến chết. Từ nay về sau, thân nhân của nàng chỉ có một mình ca ca!

Lạc Nguyên thấy bộ dáng không oán giận của Lạc Khuynh Hoàng, trong lòng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương U Nhược, quát, "Còn không mau cút đi từ đường? !"

Vương U Nhược đã khi nào bị Lạc Nguyên rống qua như vậy , trong lòng không khỏi một trận ủy khuất, nhưng lại không thể phát tác, chỉ phải nén giận rời đi, trước khi đi còn không quên hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái.

Vương U Nhược đi rồi, Lạc Nguyên còn nói rất nhiều lời nói thân thiết mới rời đi. Lạc Vân Chỉ chờ Lạc Nguyên rời đi, mới đi lên, cẩn thận đánh giá Lạc Khuynh Hoàng, đau lòng nói, "Khuynh Hoàng gầy đi rất nhiều."

Lạc Khuynh Hoàng cũng cẩn thận đánh giá Lạc Vân Chỉ. Bộ dáng anh tuấn cao ngất. Ngũ quan tràn ngập anh khí nam tử, khóe môi tươi cười sang sảng như ánh mặt trời. Đây vẫn là ca ca yêu thương của nàng a, ca ca vì nàng mà bị lăng trì xử tử a!

May mắn. May mắn trời cao để cho hết thảy trở lại điểm khởi đầu. May mắn ca ca vẫn còn ở cạnh nàng. Từ trước đến nay đều là ca ca bảo hộ nàng, nay, đổi lại thành nàng sẽ bảo hộ ca ca !

Lạc Vân Chỉ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, vẫn là khuôn mặt giống nhau. Khuynh thành tuyệt đại, giống như một bức tranh thuỷ mặc lộng lẫy. Nhưng là bên trong con ngươi u hắc kia , rõ ràng có cái gì đó bất đồng .

Chỉ cảm thấy từ trước Lạc Khuynh Hoàng đẹp đến mức nhu nhược, khiến người ta nhịn không được mà thương tiếc. Mà Lạc Khuynh Hoàng hiện tại, không biết nên hình dung như thế nào. Khiến người ta nhịn không được mà tới gần, lại sợ hãi tới gần. Khiến người ta nhịn không được mà thương tiếc, lại cảm thấy chính mình thương tiếc rất dư thừa.

"Hương Lăng, Tử Nguyệt. Ta cùng ca ca có chút chuyện muốn nói, các ngươi đi xuống trước đi." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc mắt một cái nhìn Hương Lăng cùng Tử Nguyệt, Hương Lăng nàng không thèm để ý, mấu chốt là Tử Nguyệt, nàng không muốn để cho Tử Nguyệt phát giác ra quá nhiều biến hóa của nàng.

Hương Lăng cùng Tử Nguyệt nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng phân phó, liền khom người rời đi.

"Khuynh Hoàng muốn nói cái gì?" Lạc Vân Chỉ thấy Lạc Khuynh Hoàng chi nhìn Hương Lăng cùng Tử Nguyệt, không khỏi nhíu mi, thân thiết hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn mặt mày quen thuộc của Lạc Vân Chỉ. Muốn nói gì? ! Nàng có rất nhiều lời muốn nói, có rất nhiều ủy khuất muốn nói. Nhưng là, chẳng lẽ lại nói cho ca ca, nàng đã từng chết một lần, lại trọng sinh trở về bốn năm trước? ! Chuyện tình hoang đường như vậy, nàng sao có thể nói? !

"Kỳ thật cũng không có gì đặc biệt ." Lạc Khuynh Hoàng thu hồi nội tâm phức tạp, gợi lên một chút tươi cười, hướng Lạc Vân Chỉ nói, "Đột nhiên phát hiện ra chút chuyện tình tàn khốc, không biết ca ca có phải hay không cũng biết."

" chuyện tình Tàn khốc?" Lạc Vân Chỉ nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng nói thế, không khỏi lộ ra thần sắc nghiêm túc. Chẳng lẽ Lạc Khuynh Hoàng nói là. . . Không, sẽ không , Khuynh Hoàng đơn thuần như vậy, làm sao có thể nghĩ ra? !

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc cùng lo lắng của Lạc Vân Chỉ, trong lòng không khỏi một trận cười khổ. Kỳ thật ca ca vẫn biết, phụ thân cũng không thích bọn họ, đối với bọn họ tốt, chẳng qua là cho hoàng thượng mặt mũi mà thôi. Chính là ca ca vẫn chưa từng nói cho nàng, mà là yên lặng thừa nhận hết thảy, vẫn lặng lẽ thủ hộ nàng. Không cho lòng của nàng lây dính chút chuyện tình không vui vẻ đó. Cho nên kiếp trước nàng vẫn sống trong thế giới đơn thuần, hiện tại ngẫm lại, nàng thật là khờ.

Nàng đã không phải là Lạc Khuynh Hoàng trước kia, không bao giờ cần ca ca một mình gánh vác việc đó, nàng muốn nói cho ca ca, nàng đã trưởng thành, nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút bình thản tươi cười, nói, "Kỳ thật phụ thân, cũng không thích chúng ta, cũng không phải thật sự yêu mẫu thân."

Tuy rằng đoán được chuyện Lạc Khuynh Hoàng nói khả năng là chuyện này, nhưng khi thật sự nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng nói ra miệng, Lạc Vân Chỉ vẫn có chút kinh ngạc, hắn không thể tin nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Nàng làm sao có thể biết điều đó? ! Lại vẫn có thể bình thản nói ra như vậy.

Không. Không phải là bình thản. Mà là lạnh lùng, một loại lạnh lùng không quan tâm. Bộ dáng giống như không có nửa điểm thân tình với phụ thân, biểu tình của nàng chỉ có khôn cùng hận ý cùng lạnh lùng đến thấu xương.

"Khuynh Hoàng." Lạc Vân Chỉ đau lòng gọi tên Lạc Khuynh Hoàng, hắn không biết nên nói như thế nào, hắn chỉ cảm thấy đằng sau bộ dáng lạnh lùng bình tĩnh của Khuynh Hoàng, nhất định là một tâm hồn tan nát. Hắn mới không ở đây mấy ngày, đến tột cùng Khuynh Hoàng đã trải qua chuyện gì?

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy Lạc Vân Chỉ đau lòng gọi tên nàng, chỉ cảm thấy nước mắt cơ hồ tràn mi mà ra, mặc kệ mất đi bao nhiêu, nàng ít nhất còn có ca ca ở cạnh nàng. Ngăn lại ý nghĩ chua xót, Lạc Khuynh Hoàng tiếp tục nói, "Mẫu thân bực bội thành bệnh, mới sớm ra đi. Về phần vì sao bực bội thành bệnh, ca ca chắc hẳn cũng biết."

Lạc Vân Chỉ có chút ngẩn người. Nguyên nhân hắn cũng biết , chính là hắn không dám đi đối mặt thôi. Thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng so với hắn dũng cảm hơn, thế nhưng dũng cảm nói ra tất cả .

"Phụ thân căn bản không thương mẫu thân, cũng không yêu thương chúng ta. Thậm chí chán ghét chúng ta. Hiện tại có hoàng thượng sủng ái, chúng ta mới được hưởng thụ sủng ái giả dối của phụ thân, nhưng gần đây thân mình hoàng thượng cũng không tốt, nếu một khi có biến cố, chờ đợi chúng ta sẽ là cái gì?" Lạc Khuynh Hoàng càng thêm sắc bén nói ra.

Lạc Vân Chỉ trầm mặc . Hắn không phải không có tự hỏi qua vấn đề như vậy. Chỉ là vấn đề này quá mức tàn nhẫn, mỗi khi nghĩ đến đều khiến hắn không muốn tiếp tục suy nghĩ. Thân là tử nữ, mất đi mẫu thân, còn muốn đề phòng phụ thân. Đây là tàn nhẫn cỡ nào a? ! Nhưng Khuynh Hoàng nói rất đúng, nếu không tự hỏi, như vậy chờ đợi bọn họ sẽ là cái gì ? !

"Khuynh Hoàng, ngươi trưởng thành rồi. Không còn là Khuynh Hoàng ngây ngốc trong lòng bàn tay của ca ca nữa." Lạc Vân Chỉ từ từ thở dài một hơi, thần sắc phức tạp nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười thê lương, cười nói, "Con người tất phải lớn lên . Hiện tại lớn lên, so với thời điểm ngày sau mất đi hết thảy mới lớn lên thì tốt hơn đi. Thôi, ca ca mới trở về, nói vậy cũng mệt mỏi , vẫn là trước hết nên về nghỉ ngơi. Khuynh Hoàng cũng chẳng qua là vô tình nhắc tới, để trong lòng ca ca có sự chuẩn bị."

15. Chương 15: Hoa Viên Tái Ngộ

Lạc Vân Chỉ nhìn vẻ mệt mỏi giữa mi gian Lạc Khuynh Hoàng . Nói vậy người chân chính mệt mỏi không phải hắn, mà là Lạc Khuynh Hoàng đi. Tuy rằng không biết trên người Lạc Khuynh Hoàng đến tột cùng đã xảy ra sự tình gì, nhưng là hắn cảm giác được Lạc Khuynh Hoàng biến hóa. Cơ hồ là biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lẳng lặng đứng nhìn theo Lạc Vân Chỉ rời đi. Bốn năm sau, Quân Vũ Thần băng hà, thời điểm kia, nàng sẽ mất đi nơi để dựa vào. Từ giờ trở đi nàng phải chuẩn bị, nếu không, bốn năm sau, nàng sẽ có thể lại rơi vào kết cục thê thảm giống như kiếp trước.

Nếu lần trước đã cho nàng cơ hội trọng sinh, nàng nhất định phải hảo hảo sống, không chỉ có nàng sống tốt ,mà nàng còn muốn bảo vệ tốt ca ca, bảo vệ tốt Hương Lăng!

"Sau khi Hoàng thượng mất ta sẽ không chỗ nào dựa vào, chi bằng sớm tính toán trước!" Lạc Khuynh Hoàng thì thào lẩm bẩm.

"Hoàng nhi nếu sợ hãi sau khi Hoàng Thượng băng hà không có chỗ dựa , không bằng suy nghĩ gả cho ta?" Một đạo tiếng nói tà mị vang lên, giữa vẻ tà mị còn mang theo vài phần ý tứ đùa giỡn.

Lạc Khuynh Hoàng kinh ngạc nhảy dựng. Nâng mắt nhìn về nơi phát ra thanh âm , nửa thanh mặt nạ màu bạc , một cây chiết phiến, một thân áo bào trắng. Phiêu dật tiêu sái đứng ở trước mặtnàng . Đây chẳng phải là Lưu Cảnh công tử sao ?

"Khuynh Hoàng không biết Lưu Cảnh công tử còn có thói quen nghe lén người khác nói chuyện?" Lạc Khuynh Hoàng che giấu mâu trung kinh ngạc, không mặn không nhạt nói.

Kiếp trước của nàng xác thực đã từng có khoảnh khắc động tâm đối với Lưu Cảnh công tử . Nhưng sau đó nàng lại yêu thương Quân Kiền Linh chứ không phải Lưu Cảnh công tử. Mà hiện tại nàng không còn tin vào cái gọi là tình yêu. Cho nên, hiện tại Lưu Cảnh công tử đứng ở trước mặt,nàng cũng sẽ không khiến cho lòng của nàng dao động.

Chiết phiến trong tay Lưu Cảnh công tử nhẹ nhàng mở ra, động tác lưu loát sinh động giống như nước chảy mây bay . Tuy rằng bị nửa thanh mặt nạ màu bạc che lấp hơn phân nửa dung mạo, nhưng vẫn như cũ không thể che dấu khí chất phong hoa tuyệt đại của hắn. Hắn chỉ đứng ở đó như vậy , lại giống như tập trung tất cả linh khí trong thiên địa .

Hắn cũng không chói mắt, nhưng lại khiến người khác không thể bỏ qua tồn tại của hắn. Quần áo của hắn cũng không rêu rao, lại tản mát ra vẻ tà mị bá đạo không thể kiềm chế. Lời nói của hắn cũng không sắc bén, nhưng lại có một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ .

"Không có." Lưu Cảnh công tử đáp lại cực kỳ rõ ràng, Lạc Khuynh Hoàng vừa muốn mở miệng nói tiếp, Lưu Cảnh công tử đến gần nàng, cười nói, "Bất quá nếu là Hoàng nhi nói, đương nhiên phải khác ."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn nam tử trước mắt , trong lòng một trận nghi hoặc. Kiếp trước nàng cùng hắn chẳng qua chỉ gặp mặt một lần, như thế nào kiếp này lại dây dưa? Chẳng lẽ nói vận mệnh đã bắt đầu phát sinh cải biến sao? !

Mặc kệ vận mệnh thay đổi thế nào, lúc này đây, nàng nhất định phải nắm chắc vận mệnh của mình trong tay . Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút tươi cười bí hiểm nói, "Thật không ngờ sức quyến rũ của ta lại lớn như vậy , thế nhưng có thể khiến Lưu Cảnh công tử hạ mình nghe lén?"

"Hoàng nhi chính là đệ nhất mỹ nhân Cẩm quốc , sức quyến rũ tất nhiên là lớn." Lưu Cảnh công tử không ngờ Lạc Khuynh Hoàng lại không chút quẫn bách, ngược lại còn trêu đùa hắn, thần sắc vô cùng trấn định, không chút bối rối, không khỏi càng thêm hứng thú .

Đệ nhất mỹ nhân Cẩm quốc? ! lông mi Lạc Khuynh Hoàng, bên trong con ngươi u hắc hiện lên một tia cảm xúc phức tạp , quả nhiên nam nhân đều là nông cạn . Ý cười nơi khóe môi cũng không thay đổi, "Lưu Cảnh công tử khen nhầm rồi. Bất quá Lưu Cảnh công tử tới nơi này, sẽ không thật sự chỉ là vì nghe lén Khuynh Hoàng nói chuyện đi?"

Lưu Cảnh công tử bị Lạc Khuynh Hoàng hỏi có chút sửng sốt. Hắn bất quá là gặp cảnh tượng thú vị của Lạc Khuynh Hoàng ở tửu lâu, liền đến phủ đại tướng quân phủ xem. Ai biết lại thấy được một màn thú vị như vậy , nhìn Lạc Khuynh Hoàng thận trọng đem vị nhị di nương kia chỉnh đến không nói được gì. Cũng nghe thấy đối thoại tràn ngập chua xót cùng kiến giải giữa Lạc Khuynh Hoàng cùng Lạc Vân Chỉ , khiến cho hắn nhịn không được muốn trêu đùa nàng.

"Kỳ thật ta đến đây cũng có nguyên nhân, chính là muốn gặp gặp Hoàng nhi thôi." Lưu Cảnh công tử tà mị cười, một đôi mắt phong lưu hoa đào nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng.

Dù Lạc Khuynh Hoàng định lực hơn người, nghe được Lưu Cảnh công tử trêu đùa trắng trợn như thế, cũng không khỏi đỏ mặt . Nhưng nàng biết, nàng không thể đắc tội Lưu Cảnh công tử, Lưu Cảnh công tử là người duy nhất ngoài Quân Vũ Thần hiện tại nàng có thể dựa vào người.

Gợi lên một mạt tươi cười không rõ ý tứ hàm xúc, con ngươi u hắc của Lạc Khuynh Hoàng nhìn phía Lưu Cảnh công tử, cười nói, "Nếu là như thế, có một biện pháp có thể để Lưu Cảnh công tử thường xuyên nhìn thấy Khuynh Hoàng, không biết Lưu Cảnh công tử hay không nguyện ý ."

Lưu Cảnh công tử nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Hoàng , không khỏi nổi lên hứng thú, trong đôi mắt hoa đào hiện lên một tia hứng thú, độ cong nơi khóe môi càng cao, nói, " Nguyện nghe tường tận biện pháp."

"Khuynh Hoàng bất tài, nghĩ muốn bái Lưu Cảnh công tử làm thầy." Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lưu Cảnh công tử, bình tĩnh mà kiên định nói.

Lưu Cảnh công tử nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng nói, mâu quang vừa chuyển, trong mắt lướt qua một chút suy nghĩ sâu xa. Lạc Khuynh Hoàng muốn bái hắn làm thầy? ! Đường đường tiểu thư phủ đại tướng quân , vì sao muốn học võ công? ! Nữ tử không phải đều học tập cầm kỳ thư họa sao? !

Lại nhìn Lạc Khuynh Hoàng, căn cốt thật ra không tồi, nhưng mười ba tuổi mới bắt đầu học võ,tựa hồ là hơi muộn.

"Hoàng nhi vì sao cho là ta sẽ đáp ứng ?" Lưu Cảnh công tử nhíu lông mày , nửa chiếc mặt nạ che lấp vẻ mặt của hắn, nhìn không ra ý nghĩ giờ phút này của hắn.

"Nếu Lưu Cảnh công tử đáp ứng dạy ta võ công, ngày sau nếu có việc gì cần, ta tự nhiên sẽ hết lòng hỗ trợ." Lạc Khuynh Hoàng chắc chắc nhìn Lưu Cảnh công tử, vẻ mặt tự tin.

Kỳ thật trong lòng nàng cũng không nắm chắc. Lần trước nàng đi Phiêu Hương cư, kỳ thật đã sớm chú ý tới Lưu Cảnh công tử cùng nam tử áo xanh ở lầu hai kia. Y theo bộ dáng hai người , Lưu Cảnh công tử hẳn mới là chủ tử của người nọ mới đúng.

Như thế xem ra, Lưu Cảnh công tử hẳn chính là chủ tử chân chính phía sau Phiêu Hương cư . Một người trong giang hồ, không chỉ có thế lực thần bí như Lưu Tô các , còn mở tửu lâutại kinh thành . Mà Phiêu Hương cư lại không giống với các tửu lâu bình thường, tiếp đãi phần lớn đều là quan to quý nhân, tửu lâu lại là nơi tin tức tương đối linh thông , như thế thoạt nhìn, thân phận của Lưu Cảnh công tử tất nhiên không đơn giản.

Theo như một lần Lưu Cảnh công tử thả nàng rời đi rồi lại đến, xem ra phủ đại tướng quân hẳn là có tác dụng với Lưu Cảnh công tử . Thân phận của Lưu Cảnh công tử nàng không đoán được, nhưng nhất định

không thoát được có can hệ đến triều đình. Như thế mà nói, thân thể của nàng đối với hắn mà nói, tất nhiên là có chỗ dùng.

"Hảo. Ta đáp ứng." Lưu Cảnh công tử nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi chậm rãi hiện lên ý cười, mặt mày hắn giống như trong nháy mắt trở nên ôn nhu, hắn nói, "Bất quá, ta không cần lợi dụng ngươi cái gì."

16. Chương 16: Tình Cảm Mông Lung

Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên nâng mắt, chống lại đôi con ngươi tựa tiếu phi tiếu * của Lưu Cảnh công tử . Hắn hiểu được ý tứ của nàng , nàng cam tâm bị lợi dụng vì muốn học võ của hắn. Hắn chỉ việc lợi dụng nàng giúp hắn, nhưng hắn lại cự tuyệt .

* cười như không cười

Vì sao? ! Chẳng lẽ không muốn lợi dụng nàng? !

Ngay cả phụ thân, muội muội, phu quân, vì lợi ích của mình, đều có thể lợi dụng nàng, đối với sinh tử của nàng không quan tâm. Lưu Cảnh công tử cùng nàng bất quá chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng lại không muốn lợi dụng nàng? Hơn nữa, là nàng cam tâm tình nguyện bị lợi dụng để đạt được mục đích của nàng, hắn thế nhưng cự tuyệt lợi dụng nàng? !

Nàng không rõ hiện giờ cảm giác trong lòng mình là như thế nào. Lạc Khuynh Hoàng chỉ biết thời điểm Lưu Cảnh công tử ôn nhu nói ra, "Ta không cần lợi dụng ngươi cái gì", lòng của nàng rung động. Đó là một loại cảm động cùng ấm áp sau khi trải qua việc bị lợi dụng , nghe thấy có người thế nhưng cự tuyệt việc nàng cam tâm tình nguyện bị lợi dụng .

Lưu Cảnh công tử cũng nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Không thể phủ nhận, hắn xác thực cần lợi dụng thế lực phủ đại tướng quân, đây cũng là nguyên nhân lần trước hắn thả Lạc Khuynh Hoàng rời đi . Nhưng thời điểm Lạc Khuynh Hoàng nói ra câu nói kia , nhìn thấy trong đôi mắt kia là lạnh lẽo, tuyệt vọng cùng tự giễu, không hiểu sao hắn liền cảm thấy đau lòng, cơ hồ thốt ra lời nói không cần lợi dụng nàng.

Hai người lặng im nhìn nhau. Ai cũng không nói gì.

Lạc Khuynh Hoàng một lần nữa đánh giá Lưu Cảnh công tử. Nhưng nửa chiếc mặt nạ màu bạc đã che lấp hơn phân nửa dung mạo của hắn, thậm chí ngay cả mâu trung đều thấy không rõ lắm. Chỉ có thể nhìn thấy khóe môi hơi hơi giơ lên của hắn.

Quanh thân hắn tràn ngập hơi thở tà mị không thể kiềm chế . Nhưng bên trong hơi thở tà mị không thể kiềm chế kia, rõ ràng lại cất dấu cái gì đó , giống như cảm giác cô đơn tuyệt vọng cùng xa cách.

Lưu Cảnh công tử cũng lặng im nhìn kỹ nữ tử trước mắt . Mặt mày nhu hòa tinh xảo giống như bước ra từ trong tranh. Đôi con ngươi u hắc sáng lạn giống như vì sao, chiếc mũi khéo léo tinh xảo, phía dưới là hai cánh môi xinh đẹp , một nữ tử nhìn có vẻ nhu nhược như vậy, lại ẩn chứa sức mạnh cường đại dẻo dai.

Khiến cho hắn cảm thấy nữ tử này giống như một gốc hàn mai đầy phong sương nhưng vẫn sừng sững không ngã , nở rộ ở trong băng thiên tuyết địa yêu dị mà cô tuyệt. Cái loại cô tuyệt sầu bi này, lại khiến hắn có cảm giác không phải là giả vờ.

"Bất quá, tập võ cũng không phải là chuyện dễ dàng. Hoàng nhi nếu là thật sự muốn học, trước hết phải chịu được khổ mới được." Trầm mặc hồi lâu, Lưu Cảnh công tử dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc, nhíu mày nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng lộ ra một chút ý cười, kiên định nói, "Khuynh Hoàng không sợ chịu khổ, Lưu Cảnh công tử đây là đáp ứng rồi?"

Từng trải qua cảm giác muội muội cùng phu quân phản bội, phụ thân vứt bỏ, cảm giác đau đớn khi đại ca chết cùng khi chính mình chết, nàng còn sợ khổ cái gì a ? !

"Về sau mỗi ngày giờ hợi. Ta tới nơi này dạy ngươi." Lưu Cảnh công tử nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, liền cười nói. Hắn không hỏi vì sao nàng phải học võ, cũng không hỏi bi thương cùng thê tuyệt của nàng từ đâu mà có. Mỗi người đều có bí mật không muốn người khác biết , không phải sao?

"Khuynh Hoàng xin đợi sư phụ." Lạc Khuynh Hoàng nghe Lưu Cảnh công tử nói , trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thời điểm nàng bị Quân Kiền Linh bóp yết hầu bắt uống thuốc phá thai, nàng liền thề, nếu có thể trọng sinh làm người, nàng nhất định phải tập võ, như vậy mới không còn tình huống không có chút năng lực phản kháng.

Lưu Cảnh công tử nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, khóe môi giơ lên ý cười, nhíu mày nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, nói, "Không cần gọi ta sư phụ. Ta không thích."

Lạc Khuynh Hoàng thấy Lưu Cảnh công tử yêu cầu giống như trẻ con , không khỏi kinh ngạc nâng mắt, hỏi, "Vậy ngươi hy vọng ta gọi ngươi như thế nào?"

"Vũ." Lưu Cảnh công tử gợi lên ý cười, trong đôi mắt đào hoa hẹp dài hàm chứa vài điểm trêu tức, lại đến gần Lạc Khuynh Hoàng vài bước, trong lúc đó khoảng cách giữa hai người có chút ái muội, Lưu Cảnh công tử khẽ cười nói, "Vậy gọi ta Vũ đi."

"Vũ." ? Lạc Khuynh Hoàng mặt không đổi sắc gọi cái tên đơn độc lại tràn ngập ái muội này. Chưa từng có người biết Lưu Cảnh công tử gọi là gì, thế nhân đều chỉ gọi hắn là Lưu Cảnh công tử. Vũ, là tục danh của Lưu Cảnh công tử sao?

Nhìn thấy bộ dáng mặt không đổi sắc của Lạc Khuynh Hoàng , Lưu Cảnh công tử khẽ buông tay, tựa hồ rất là bất đắc dĩ. Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy có chút thất vọng, ngay cả chính hắn cũng không hiểu được thất vọng này từ đâu mà đến.

Thân là Lưu Cảnh công tử , hắn lạnh lùng tà mị . Hắn không nói cho bất luận kẻ nào biết tên của hắn, mặc dù thời điểm hắn lấy cái thân phận kia sống , cũng chưa từng để cho người khác gọi hắn như vậy. Tại sao lại thốt ra để cho Lạc Khuynh Hoàng gọi hắn như vậy đâu?

Là do cảm thấy thú vị ? ! Hay là do thương tiếc không hiểu từ đâu mà đến kia,không hiểu thất vọng kia từ đâu mà đến. Vì sao, phản ứng , biểu tình của nữ tử này , thế nhưng có thể ảnh hưởng đến nỗi lòng của hắn ?

Chỉ cảm thấy trong lòng có chút phiền muộn. Lưu Cảnh công tử mở ra chiết phiến , ra vẻ tiêu sái quạt.

Lạc Khuynh Hoàng không rõ Lưu Cảnh công tử vì sao đột nhiên bày ra bộ dáng thực phiền muộn , không khỏi mở miệng hỏi nói, "Ngươi làm sao vậy? Giống như đột nhiên thực phiền muộn?"

Lưu Cảnh công tử huy cây quạt bị tay kiềm hãm. Nàng nhìn ra hắn thực phiền muộn? ! cảm xúc của hắn luôn luôn nội liễm, chưa bao giờ để cho người khác nhìn ra nửa phần nỗi lòng, ở nàng trước mặt, thế nhưng không tự giác dỡ xuống ngụy trang? !

Đáng sợ! Hắn đây là làm sao vậy?

"Không có việc gì. Ta đi trước. Ngày mai giờ hợi, tại đây chờ ta." Lưu Cảnh công tử cơ hồ giống như chạy trốn, vận dụng khinh công ly khai san của Lạc Khuynh Hoàng .

Lạc Khuynh Hoàng không hiểu nhìn Lưu Cảnh công tử rời đi, cũng không quản hắn rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Nàng chỉ biết là hiện tại nàng đã thành công bái Lưu Cảnh công tử làm sưu phụ, như vậy vấn đề võ công sẽ không còn phải lo lắng . Nàng không cầu có thể đối phó thiên quân vạn mã, chỉ cầu ở trước mặt địch nhân không đến mức không có năng lực tự bảo vệ mình.

Đương nhiên, trừ bỏ võ công còn xa mới đủ. Mưu lược, y lý. Mọi cái nàng cũng sẽ phải tinh thông. Hai kiếp làm người, không ai so với nàng càng thêm rõ ràng, cầm kỳ thư họa, thi từ ca múa, những cái kia đều là vô dụng . Bất quá chỉ dùng để lấy lòng nam nhân mà thôi.

Mà nam nhân, hoàn toàn là không thể tin tưởng . Nữ nhân nếu là không tự cường, nghĩ dựa vào nam nhân, như vậy liền nhất định nàng ta thật đáng buồn . Nàng đã muốn thật đáng buồn một lần , lúc này đây, nàng không cần dựa vào bất luận kẻ nào, nàng muốn dựa vào lực lượng của chính mình, hảo hảo còn sống!

17. Chương 17: Thứ Muội Hãm Hại

Sáng sớm ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, ánh nắng nhu hòa rơi trên người Lạc Khuynh Hoàng đem cả người nàng bao vây trong đó.

Nhưng là mặc dù ánh mặt trời nhu hòa sáng bóng cũng không thể nào che dấu được khí chất lạnh thấu xương tỏa ra trên người Lạc Khuynh Hoàng. Khóe môi của nàng tự tiếu phi tiếu cong lên,ngón tay dài trắng nõn đưa chén trà trên bàn lên thưởng thức,bên trong con ngươi đen như mực lóe ra tia bí hiểm.

"Tiểu thư, Tử Nguyệt thật sự đi gặp tam tiểu thư." Hương Lăng từ ngoài vào phòng trở về nhìn Lạc Khuynh Hoàng đang ngồi trước bàn vội vàng bẩm báo,mâu trung còn mang theo vài phần nghi ngờ cùng không thể tin.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Hương Lăng bẩm báo, khóe môi cong lên một chút ý cười. Tử nguyệt là người của Lạc Khuynh Thành, nàng đã sớm biết. Sở dĩ phái Hương Lăng đi theo dõi hành tung của Tử Nguyệt là vì muốn Hương Lăng tận mắt thấy để biết Tử Nguyệt hai mặt thôi.

"Tiểu thư, người không tức giận sao? ! Người đối với tam tiểu thư cùng Tử Nguyệt tốt như vậy, thế nhưng các nàng lại âm thầm cấu kết để hại người!" Hương Lăng nhìn Lạc Khuynh Hoàng vẻ mặt bình tĩnh, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì tức giận nói.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng chậm rãi đọng lại ý cười, bên trong con ngươi đen như mực lóe lên một tia hàn quang trong chốc lát liền biến mất, nàng không chút để ý cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng xuyết một ngụm, giống như không có việc, thản nhiên hỏi: "Ngươi nghe được các nàng nói cái gì?"

Nàng đã sớm biết rõ bộ mặt của hai người Lạc Khuynh Thành cùng Tử Nguyệt nên sẽ không vì hành vi của các nàng mà tức giận. Bởi vì mặc kệ các nàng làm cái gì nàng đều sẽ hoàn lại trên người các nàng. Thế nhưng các nàng lại làm Hương Lăng tức giận như thế chắc lại có âm mưu gì hãm hại nàng đây.

Nghe được lời của Lạc Khuynh Hoàng,Hương Lăng mới phản ứng bình thường lại, lo lắng nói, "Tử Nguyệt nói cho tam tiểu thư là tiểu thư cũng không có đem cây trâm của phu nhân đi cầm. Tam tiểu thư thế nhưng lại nói muốn đem việc này nói cho nhị phu nhân! Nhị phu nhân nay đang quỳ ở từ đường, vì việc này mà nhị phu nhân hận tiểu thư thấu sương, nếu là biết tiểu thư không có đem cây trâm của phu nhân đi cầm, nhất định sẽ không bỏ qua cho tiểu thư !"

Lạc Khuynh Hoàng một bên uống trà, một bên nghe Hương Lăng nói. Hơi từ trong chén trà bốc lên khiến khuôn mặt của nàng có vài phần mơ hồ, con ngươi đen như mực hiện lên vài tia sát ý, nhìn không rõ nỗi lòng của nàng giờ phút này.Nàng chậm rãi đem chén trà buông xuống, khuôn mặt hiện lên một chút lãnh ý tươi cười nói: "Nàng phái ai đi báo cho nhị di nương biết việc này?"

Lạc Khuynh Thành ngoài mặt là cùng một chiến tuyến với nàng tự nhiên sẽ không tự mình đi nó. Tử Nguyệt là nội ứng ở bên người Lạc Khuynh Thành có tác dụng rất lớn Lạc Khuynh Thành tự nhiên cũng sẽ không để Tử Nguyệt đi báo làm bại lộ. Như vậy, phải làm chính hai nha hoàn bên người nàng là Thải Hà cùng Hồng Hạnh. Nếu là xảy ra sự tình, Lạc Khuynh Thành cũng có thể nói là nha hoàn bên người bị nhị di nương thu mua, nếu là không có gặp chuyện không may thì sẽ có thể làm cho nhị di nương tín nhiệm nha hoàn bên người nàng để biết được hành động của nhị di nương.

"Hồi tiểu thư. Phái đi là Thải Hà." Hương Lăng đáp. Nàng nguyên bản thực lo lắng, nhưng là nhìn đến bộ dáng trấn định tự nhiên của Lạc Khuynh Hoàng không hiểu sao khiến nàng cảm thấy yên ổn. Tiểu thư từng nói qua, từ nay về sau, sẽ không để cho người khác có cơ hội khi dễ nàng! Nàng tin tưởng tiểu thư.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng chậm rãi trấn định của Hương Lăng liền lộ ra một chút tươi cười vừa lòng , thản nhiên phân phó nói, "Ngươi mang năm mươi lượng bạc đi đến hiệu cầm đồ, nói cho chưởng quầy nếu là có người hỏi, liền nói ta mấy ngày trước đến đây cầm cây trâm, hôm qua lại dùng ba trăm năm mươi hai lượng chuộc đồ đi."

"Dạ!" Hương Lăng nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng phân phó, lo lắng trên mặt liền biến mất, phương pháp đơn giản như vậy mà nàng lại không nghĩ ra.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Hương Lăng chạy như bay ra ngoài, khóe môi thản nhiên lộ ra ý cười. Bên trong con ngươi đen như mực được che dấu cảm xúc sâu không lường được. Lạc Khuynh Thành, muốn hại nàng? ! Lại nghĩ rằng nàng vẫn còn xuẩn ngốc như trước kia sao? !

Lạc Khuynh Thành ta nên làm thế nào để chặt đứt cánh tay phải của ngươi đây?!

Thản nhiên tự đắc ở trong phòng nhìn binh thư, Lạc Khuynh Hoàng thần sắc điềm đạm, khóe môi còn ôm lấy ý cười, cả người có vẻ ôn hòa, nhưng là trong ôn hòa lại ẩn ẩn hàm chứa lợi hại cùng lạnh như băng.

" Lạch cạch" cửa phòng bị người dùng lực đẩy ra, Lạc Khuynh Hoàng không chút hoang mang nâng lên đôi mắt, khóe môi cong lên hiện ra ý cười châm chọc nhưng cũng rất nhanh liền thu lại nhanh, làm bộ như không rõ chuyện gì, lên tiếng hỏi: "Phụ thân có chuyện gì vậy? Người như thế nào lại tức giận như vậy ?"

Lạc Nguyên nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, mặc không lên tiếng, đi theo phía sau Lạc Nguyên là Vương U Nhược thoạt nhìn tiều tụy không ít. Hốc mắt có chút lõm xuống, đôi con ngươi hiện lên vẻ âm trầm giờ phút này nó như đôi mắt của loài rắn độc, giờ phút này lại như độc xà nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng hiện lên ý cười, bên trong con ngươi tối tăm hiện lên một tia châm chọc. Bất quá mới ở từ đường đóng cửa một ngày liền đã thành bộ dáng này sao? ! Nhị di nương của nàng mấy năm nay, thật đúng là sống an nhàn sung sướng quá rồi. Bất quá, đây mới chỉ là bắt đầu, nếu là mới như vậy đã khiến cho Vương U Nhược chịu không nổi , kia sau này phải làm sao bây giờ? !

"Lão gia, người xem, cây trâm là ở chỗ này!" con ngươi Vương U Nhược đột nhiên sáng ngời giống như là thấy được bảo bối, la lớn, cũng bất chấp hình tượng dịu dàng mà mình luôn duy trì, một bước đã vọt tới hộp đựng trang sức trước mặt Lạc Khuynh Hoàng cầm lấy di vật của mẫu thân Lạc Khuynh Hoàng như sợ cây trâm có chân chạy mất.

Thời điểm Lạc Nguyên nhìn thấy cây trâm thời điểm sắc mặt cũng trở nên không tốt lắm, đem ánh mắt hướng về phía Lạc Khuynh Hoàng, bên trong hàm chứa bất đắc dĩ cùng thất vọng.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lạc Nguyên cố ý giả vờ bất đắc dĩ cùng thất vọng, trong lòng lướt qua một tia cười lạnh. Này ra diễn chỉ sợ Lạc Nguyên đã sớm đoán trước bên trong có gì đi, cần gì phải giả bộ một bộ bất đắc dĩ cùng thất vọng như vậy? ! Hừ! Cảm thấy thất vọng sao? ! Kia nàng khiến cho hắn chân chính thất vọng một chút đi.

Cắn cắn môi, làm ra một bộ ủy khuất, Lạc Khuynh Hoàng nhìn về phía Lạc Nguyên, nói, "Phụ thân đây là có ý tứ gì? !"

"Ta là có ý tứ gì? ! Khuynh Hoàng, ngươi thật sự là làm cho ta rất thất vọng! Thế nhưng cố ý lừa gạt ta, ngươi giải thích cho ta cây trâm này là sao? !" Lạc Nguyên nghe được lời Lạc Khuynh Hoàng nói, mâu trung hiện lên một tia chán ghét, nhưng là đã bị hắn che dấu rất tốt hắn giả bộ từ ái cùng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hỏi.

18. Chương 18: Khéo Thi Diệu Kế

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong lời của Lạc Nguyên, trong lòng cười lạnh càng đậm. Đây mà gọi là phụ thân sao? ! Nếu như là thật sự yêu thương nàng, làm sao lại có thể không phân tốt xấu chất vấn nàng như vậy? ! Buồn cười nhất là nàng còn tưởng rằng phụ thân có bao nhiêu yêu thương nàng, còn đem sinh tồn cùng hy vọng của mình phó thác ở trên người của hắn !

"Khuynh Hoàng khi nào thì lừa gạt phụ thân ? Cây trâm này là hôm qua con đi chuộc ở hiệu cầm đồ về ,có vấn đề gì sao?" Lạc Khuynh Hoàng làm bộ như khó hiểu, nâng đôi mắt nhìn Lạc Nguyên.

Lạc Nguyên nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, mâu trung hiện lên một tia nghi ngờ. Nếu cây trâm này thật sự là do Lạc Khuynh Hoàng đi chuộc về , thì hắn lại trách lầm Lạc Khuynh Hoàng, nếu là rơi vào tai Quân Vũ Thần, chỉ sợ sẽ bất lợi cho hắn.

Vương U Nhược nghe Lạc Khuynh Hoàng nói , mâu trung cũng hiện lên một chút hoảng hốt, sau đó liền cười lạnh, nói " Nói láo , ngươi nói là ngươi vừa chuộc lại về từ hiệu cầm đồ , chúng ta sẽ tin tưởng sao? !"

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười, bên trong con ngươi u hắc hiện lên một tia mỉa mai, khôi phục bộ dáng ôn nhu, bình thản nói, "Nhị di nương nếu là không tin, có thể đi hỏi chưởng quầy hiệu cầm đồ . Khuynh Hoàng không hiểu, vì sao Nhị Di nương lại không tin Khuynh Hoàng như vậy, nhất định phải cấp cho Khuynh Hoàng tội danh này sao?"

Vương U Nhược bị Lạc Khuynh Hoàng nói đến sửng sốt , Lạc Nguyên làm cái thủ thế, đã vậy thì phái người đến hỏi chưởng quầy hiệu cầm đồ một chút. Trong phút chốc không khí trong phòng có chút giằng co. Lạc Nguyên lộ ra bộ mặt tươi cười dối trá , hướng Lạc Khuynh Hoàng nói, "Phụ thân chính là sợ hãi quản giáo ngươi không tốt, khiến cho ngươi lầm đường lạc lối. Ngươi yên tâm, phụ thân tuyệt đối sẽ không để ngươi oan uổng."

"Khuynh Hoàng biết." Lạc Khuynh Hoàng hạ thấp mâu, dịu ngoan đáp.

"Khuynh Hoàng, không phải hôm nay muội hẹn ta chơi cờ sao?" Thanh âm Lạc Vân Chỉ từ rất xa truyền đến, lúc đi vào thấy mọi người trong phòng , mới cười nói, "Phụ thân cùng Nhị di nương đều ở đây a ?!."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng thở hổn hển của Lạc Vân Chỉ , rõ ràng là nghe được Lạc Nguyên cùng Vương U Nhược tới viện tìm nàng gây phiền toái, sợ nàng bị ủy khuất, nên mới chạy tới . Trong lòng một trận ấm áp, Lạc Khuynh Hoàng dịu dàng cười, đáp, "Đang chuẩn bị đi tìm ca ca, không nghĩ phụ thân cùng Nhị di nương lại đến đây."

Lạc Vân Chỉ liếc mắt nhìn Lạc Nguyên , đi đến bên ngươì Lạc Khuynh Hoàng, sang sảng cười nói, "Ta đây liền ở trong này chờ ngươi đi."

Khóe mội Lạc Khuynh Hoàng lộ vẻ ôn hòa, ca ca đây là lo lắng nàng gặp chuyện không may, cố ý lấy cớ bồi ở bên cạnh nàng a, nàng cũng đã muốn nói cho ca ca, nàng đã trưởng thành, không cần ca ca lúc nào cũng bảo hộ nàng , ca ca vẫn là không yên lòng nàng.

Không khí trong phòng nhất thời lặng im. Người ở bên trong hai mặt nhìn nhau, ai cũng là đều có tâm tư của riêng mình, ai cũng không mở miệng.

Rất nhanh, hạ nhân Lạc Nguyên phái đi hỏi chưởng quầy liền chạy về đến, bám vào bên tai Lạc Nguyên hội báo vài câu, Lạc Nguyên sắc mặt đổi đổi, thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng , cuối cùng hung hăng quay sang Vương U Nhược trừng mắt một cái.

"Khuynh Hoàng, phụ thân đã điều tra rõ nguyên do . Xác thực không phải lỗi của ngươi!" Lạc Nguyên ôn hòa từ ái đối vơí Lạc Khuynh Hoàng nói, tiện đà đem ánh mắt chuyển hướng về phía Vương U Nhược.

Vương U Nhược thấy Lạc Nguyên liếc mắt với nàng liền hiểu được hạ nhân báo nội dung gì, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch. Nàng đã sai lầm ở tiểu viện riêng, thế nhưng còn chạy đến gây chuyện thị phi, cái này vô cùng không hay ho .

Bên trong con ngươi lướt qua một tia hận ý! Nàng như thế nào biết cái tiểu nha hoàn ở bên người Lạc Khuynh Thành tính kế mình đâu? ! Đây nhất định là do Lạc Khuynh Thành cùng Lạc Khuynh Hoàng đã thương lượng tốt, cố ý muốn đối phó nàng!

Muốn đối phó nàng? ! Cũng không có dễ dàng như vậy. Bất quá nàng cũng sẽ không để cho các nàng đắc ý quá lâu! Chỉnh không được Lạc Khuynh Hoàng, vậy đối phó Lạc Khuynh Thành, Lạc Khuynh Hoàng không phải luôn luôn che chở Lạc Khuynh Thành sao? ! Nàng sẽ khiến cho Lạc Khuynh Thành cùng nàng cùng nhau không hay ho!

"Lão gia , đây đều là cái nha hoàn bên người Lạc Khuynh Thành kia nói cho ta biết! Ta cũng giống lão gia sợ Khuynh Hoàng lầm đường lạc lối mà thôi a!" Vương U Nhược than thở khóc lóc hướng Lạc Nguyên nói, vừa nói một bên khóc như lê hoa đái vũ, kết hợp với khuôn mặt tiều tụy của nàng, thực sự có vài phần nhu nhược cùng đáng thương.

Lạc Khuynh Hoàng hờ hững nhìn bộ dángVương U Nhược, tiết mục như vậy nàng đã nhìn muốn chán , muốn nàng cùng Lạc Khuynh Thành đối phó nhau sao? ! Chỉ tiếc, nàng ước gì Vương U Nhược có thể làm như vậy để nàng đi đối phó với tay chân của Lạc Khuynh Thành.

"Đi đem Khuynh Thành cùng nha hoàn đến đây!" Lạc Nguyên nghe xong lời Vương U Nhược, lạnh giọng nói.

Mẫu thân Tô Nghiên của Lạc Khuynh Thành một thời cũng từng là đệ nhất hoa khôi của thanh lâu . Trời sinh dung mạo tú lệ, tính cách lại là dịu dàng khả ái, rất được hắn sủng ái. Chỉ tiếc từ sau khi sinh Lạc Khuynh Thành, thân mình liền ngày càng lụi bại, cả ngày bệnh tật hắn nhìn cũng thấy xui xẻo.

Lâu ngày, hắn liền không hề đi đến viện của Tô Nghiên. Toàn bộ phủ đại tướng quân cũng cơ hồ đem Tam di nương này quên đi .

Lạc Khuynh Thành lớn lên rất giống Tô Nghiên, ngay cả tính tình nhát gan cũng thừa hưởng từ Tô Nghiên. Bởi vậy, Lạc Nguyên đối Lạc Khuynh Thành cũng không yêu thích, ngay cả con mắt cũng không nguyện ý liếc nhìn Lạc Khuynh Thành một cái .

Trái lại Vương U Nhược, chính là con gái lễ bộ thị lang, trong nhà rất có quyền thế, làm người lại thâm sâu, những năm gần đây, hắn trong lòng tự nhiên đối Vương U Nhược cùng Lạc Khuynh Quốc thiên vị chút.

Rất nhanh, Lạc Khuynh Thành cùng nha hoàn Thải Hà của nàng, liền vội vội vàng chạy lại đây.

Lạc Khuynh Thành tiến vào liền nhìn tình huống ở bên trong phòng, mâu trung hiện lên một chút dị sắc, tiện đà liền lộ ra bộ nhu nhược nhát gan, ôn nhu hỏi nói, "Không biết phụ thân gọi Khuynh Thành lại đây có chuyện gì?"

"U Nhược . Ngươi nói." Lạc Nguyên tựa hồ là không muốn cùng Lạc Khuynh Thành nói chuyện , thản nhiên liếc Lạc Khuynh Thành một cái, giọng điệu mỏi mệt nói. Đã nhiều ngày , vì chuyện này, ép buộc cũng quá nhiều .

"Lạc Khuynh Thành, ngươi cố ý cho Thải Hà bên người ngươi nói cho ta biết cây trâm của Khuynh Hoàng kỳ thật không có đi cầm, làm hại ta hiểu lầm Khuynh Hoàng, đến tột cùng ngươi có rắp tâm gì? !" Vương U Nhược nhìn Lạc Khuynh Thành cùng Thải Hà, mâu trung hiện lên một tia hận ý, lập tức thuận thế đứng lên, một bộ cả vú lấp miệng em nhìn Lạc Khuynh Thành.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Vương U Nhược nói, thần sắc chưa biến, trong lòng cũng là cười lạnh, Vương U Nhược nói lời này không chỉ có đem tội đổ lên trên người Lạc Khuynh Thành, còn lại cường điệu nàng bất quá là hiểu lầm nàng, mới có thể đưa tới chuyện như vậy.

Bên trong con ngươi tối tăm liếc qua một tia nghiền ngẫm. Nàng muốn nhìn một chút, Vương U Nhược cùng Lạc Khuynh Thành chó cắn chó là cái bộ dáng gì.

19. Chương 19: Khí Xe Bảo Suất*

"Nhị di nương đang nói cái gì? Khuynh Thành nghe không rõ." Lạc Khuynh Thành bày ra bộ dáng nhu nhược nhát gan sợ hãi, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt ẩn ẩn xuất hiện lệ quang, tiếp tục nói, "Khuynh Hoàng tỷ tỷ luôn luôn đối xử tốt với ta, ta làm sao có thể cố ý khiến di nương hoài nghi tỷ tỷ, hãm hại tỷ tỷ đâu?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong lời nói của Lạc Khuynh Thành, đôi mắt đen trở nên giống như một đôi hắc bảo thạch bị rạn nứt. Hay ột câu Khuynh Hoàng luôn luôn đối xử tốt với ta. Lạc Khuynh Thành cũng biết nàng đối đãi với nàng ta tốt sao? ! Nếu biết, vì sao còn muốn hãm hại nàng, vì sao phải trăm phương ngàn kế cướp đi trượng phu của nàng, sát hại đứa nhỏ của nàng, làm mọi cách nhục nhã nàng, thậm chí bức nàng đến chết? !

Trong nháy mắt, tất cả mọi người cảm giác được một cổ sát khí lan tràn bên trong phòng. Cổ sát ý mãnh liệt kia làm cho ngay cả hai người có kinh nghiệm chiến trường là Lạc Nguyên cùng Lạc Vân Chỉ đều phải rung lên. Nhưng đợi đến khi bọn họ đi tìm nơi phát ra, thì lại phát hiện cổ sát khí đó đã biến mất vô tung vô ảnh.

Sát khí đến thật dày đặc mãnh liệt, biến mất cũng thật nhanh chóng. Căn bản còn chưa kịp nhận ra là sát khí đến từ ai, thì đã biến mất không tung tích.

"Vậy theo ý của Khuynh Thành muội muội, là nói Nhị di nương cố ý hãm hại ta sao?" Lạc Khuynh Hoàng cố ý giả ra thành bộ dáng ngây ngô khờ khạo, nhìn nhìn Lạc Khuynh Thành lại nhìn nhìn Vương U Nhược, trong mắt còn mang theo vài phần kinh hãi.

Vương U Nhược nghe được Lạc Khuynh Hoàng nói, biến sắc, nhìn về phía Lạc Khuynh Thành ánh mắt mang theo vài phần âm ngoan giận dữ cùng buồn bực, nàng giấu đi âm ngoan, làm bộ như oan ức nhìn về phía Lạc Nguyên, vừa khóc vừa nói: "Lão gia, người phải làm chủ cho ta a! Ta tốt xấu gì cũng là đích nữ của lễ bộ thị lang, từ nhỏ học tập tam tòng tứ đức, làm sao có thể làm đến cái chuyện tình hãm hại Khuynh Hoàng ? ! Rõ ràng là nha hoàn bên người của Lạc Khuynh Thành giở trò quỷ!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Vương U Nhược than thở khóc lóc lên án, sát ý mang theo trên khóe môi giơ lên cười. Vương U Nhược cũng là không phải là loại vụng về như vậy, còn biết được có thể lợi dụng thân phận của chính mình. Thế này chỉ sợ Lạc Khuynh Thành phải chịu thiệt rồi, có trách thì trách nàng không có được địa vị hiển hách, chỉ là một thứ nữ không được sủng thôi.

Quả nhiên, Lạc Nguyên nghe Vương U Nhược xong, đem ánh mắt hướng về phía Lạc Khuynh Thành, có chút nghiêm khắc nói, "Khuynh Thành! Còn không mau nói thật, chẳng lẽ Nhị di nương còn có thể oan uổng ngươi sao? !"

Lạc Khuynh Thành nghe xong lời nói của Lạc Nguyên , trong mắt hiện lên một tia ủy khuất, nàng cắn cắn môi, khóe mắt xẹt qua một tia ngoan ý được che giấu rất tốt, mới nhu nhược nói, "Khuynh Thành thật sự không biết là chuyện gì xảy ra! Thải Hà ngươi nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Bị Lạc Khuynh Thành kêu tên, toàn bộ thân mình Thải Hà khẽ run lên, nàng thật thận trọng giơ mắt lên liếc nhìn Lạc Khuynh Thành một cái, sau khi tiếp thu được ánh mắt ý tứ hàm xúc tràn ngập cảnh cáo của Lạc Khuynh Thành , mới sợ hãi nói, "Nô tỳ đáng chết! Đúng là nô tỳ nói cho Nhị di nương chuyện này ! Nô tỳ chẳng qua là vô ý nhìn thấy nhị tiểu thư cầm cây trâm ở trong phòng , nghĩ rằng nhị tiểu thư cũng không có đem cây trâm đi cầm *."

* cầm ờ đây là đi cầm cố lấy bạc ở hiệu cầm đồ nhe !

"Ngươi làm sao có thể tự chủ trương như vậy?" Lạc Khuynh Thành nghe Thải Hà nói, giả vờ kinh sợ, vừa có thất vọng vừa có đau lòng nhìn nàng ta, sau đó lại đem ánh mắt áy náy hướng đến Lạc Khuynh Hoàng.

Một loạt biểu tình diễn giống như đúc, vừa đúng, ngay cả Lạc Khuynh Hoàng cũng phải ở trong lòng tán thưởng một câu, thật sự là kỹ thuật diễn quá tốt đi a!

"Tiểu thư thứ tội! Nô tỳ thật sự không phải có có ý định châm ngòi quan hệ Nhị di nương cùng nhị tiểu thư đâu!" Thải Hà cũng làm ra một dáng điệu sợ hãi, liên tục dập đầu.

Nhị di nương nghe thấy Thải Hà thừa nhận sự tình, sắc mặt cũng tốt lên vài phần, chỉ cần không liên lụy đến trên người nàng là được. Lạc Nguyên nghe được Thải Hà nhận tội, sắc mặt cũng dịu đi vài phần.

Sau lưng Lạc Khuynh Hoàng có Quân Vũ Thần chống đỡ, không thể đắc tội. Sau lưng Vương U Nhược cũng có bộ binh thị lang Vương Càng, cũng không thể quá mức đắc tội. Nếu chuyện này xử lý không tốt, sẽ khiến triều đình xảy ra biến hóa, hiện tại hết thảy lỗi đều để tiểu nha hoàn này gánh vác, là không thể tốt hơn .

"Phụ thân, Khuynh Thành thật sự không biết Thải Hà lại nhất thời hồ đồ làm ra chuyện như vậy! Khuynh Thành nguyện ý bị phạt." Lạc Khuynh Thành quỳ xuống bên cạnh Thải Hà, bộ dáng nhu nhược sợ hãi.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng xuất hiện ý cười. Nhất thời hồ đồ? ! Lạc Khuynh Thành là muốn lưu lại Thải Hà sao? ! Sự tình đều đến mức này, nàng còn muốn nhẹ nhàng qua việc như vậy?

"Phụ thân, sự tình làm rõ được thì tốt rồi, con thấy Thải Hà cũng là vô tâm mà thành cơ sự này , buông tha nàng đi." Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Thành một cái, cũng ôn nhu cầu tình , lại còn sâu kín cảm thán một câu, "May mắn hiểu rõ, không đến mức khiến ta cùng Nhị di nương phải hiểu lầm, cũng không có oan uổng ta hoặc là Nhị di nương nha."

Một tiếng thở dài này, Vương U Nhược cùng Lạc Nguyên sắc mặt vốn đã dịu lại đồng thời phải biến sắc.

Trong mắt Vương U Nhược hiện lên một tia ngoan ý, nha hoàn này hại nàng suýt nữa đi một bước sai lầm, không chỉ có không có chỉnh được Lạc Khuynh Hoàng lại còn đánh mất mặt mũi, tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha nàng!

Mà Lạc Nguyên trong mắt cũng hiện lên một tia hàn quang. Nha hoàn này châm ngòi ly gián, thiếu chút nữa đem sự tình đại nháo lên, tuyệt đối không thể lưu lại một cái tai họa như vậy!

"Lão gia, Thải Hà cố ý châm ngòi, suýt nữa phá hư sự hòa thuận của phủ đại tướng quân, nhất định không thể nhẹ tay!" Vương U Nhược liếc Thải Hà một cái, nói.

"U Nhược nói rất đúng! Ác nô này, không thể tha thứ nuông chiều. Người tới, đem nha đầu này ra ngoài cho ta, đánh một trăm trượng!" Lạc Nguyên lạnh giọng nói.

Thải Hà vừa nghe nói đánh một trăm trượng, lập tức liền hôn mê bất tỉnh, Lạc Khuynh Thành miệng giật giật, nhưng cuối cùng cái gì cũng đều không có nói, Lạc Khuynh Thành là người thông minh, tự nhiên hiểu được đạo lý khí xe bảo suất (thí xe bảo soái : đạo lý trong đánh cờ, trong lúc nguy cơ hy sinh quân cờ nhỏ như quân xe.v.v.. để bảo toàn quân chủ soái) . Xem tình cảnh hiện tại, căn bản không thể giữ lại Ngũ Sắc, nếu là vì Thải Hà ảnh hưởng đến chính nàng, thì tuyệt không thể.

Chính là câu thở dài cuối cùng kia của Lạc Khuynh Hoàng là vô tình hay cố ý? ! Lạc Khuynh Hoàng từ lần sốt cao tỉnh lại, giống như có chút không giống như trước kia. Nhưng là cụ thể không giống ra sao thì lại nói không được.

Lạc Khuynh Thành nghi hoặc nhìn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lạc Khuynh Thành, thấy trong mắt nàng ta ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, làm như không biết chỉ đáp lại bằng một bộ dáng áy náy với nàng.

Một trăm đại bản, đối với một cái nha hoàn nhu nhược mà nói, khẳng định là thời điểm chết của nàng ! Mệnh lệnh này của Lạc Nguyên, không phải là muốn mạng của Thải Hà sao? ! Bất quá chỉ là mạng của một nha hoàn, cũng không có ai để ý .

20. Chương 20: Trò Khôi Hài Kết Thúc

Mặc dù là hôn mê bất tỉnh, cũng không thể thoát khỏi trượng hình. Lạc Khuynh Thành lấy cớ không đành lòng nghe Thải Hà đau đớn kinh hô, để người ta nhét khăn lau vào miệng Thải hà. Cứ như vậy Thải Hà thảm thiết nghẹn ngào chịu được tám mươi trượng, tắt thở mà chết.

Thần sắc Lạc Khuynh Hoàng cũng không có bao nhiêu biến hóa. Lạc Khuynh Thành làm như vậy chỉ sợ là vì tránh cho Thải Hà chịu không nổi đau đớn của trượng hình nói lung tung, nói những chuyện gây bất lợi cho nàng. Bất quá, lời nói của một cái nha hoàn sao có đủ năng lực đem Lạc Khuynh Thành chịu tội, nhiều nhất bất quá là trách phạt một chút mà thôi.

"Nếu sự tình đã được rõ ràng, Khuynh Hoàng còn muốn bồi ca ca đi chơi cờ, chẳng biết có được không?" Lạc Khuynh Hoàng nâng lên con ngươi đen như mực, khóe môi giơ lên tươi cười khéo léo đúng mực, dò hỏi.

"Tự nhiên có thể. Đi thôi đi thôi, buổi tối lại đây cùng nhau dùng bữa." Lạc Nguyên cẩn thận quan sát thần sắc Lạc Khuynh Hoàng , sau khi xác định nàng cũng không có oán hận ở trong lòng sau, liền lộ ra bộ dángtừ phụ , ôn hòa nói.

Lạc Khuynh Hoàng nắm tay áo bào Lạc Vân Chỉ ly khai phòng ở. Lạc Nguyên nghênh ngang mà đi. Vương U Nhược không cam lòng trở về từ đường, trong phòng liền chỉ còn lại có Lạc Khuynh Thành còn quỳ .

"Tiểu thư, ngài mau đứng lên đi. Trên đất lạnh a." Hồng Hạnh nhìn thấy Lạc Khuynh Thành còn si ngốc quỳ trên mặt đất, liền thật cẩn thận nói.

"Ba" Lạc Khuynh Thành trở tay liền cho Hồng Hạnh một cái tát, bộ dáng nhu nhược nhát gan biến mất, lộ ra thần sắc oán độc mà vặn vẹo, oán hận nói, "Ngay cả tiện tỳ ngươi cũng dám quản đến hành vi bổn tiểu thư ? !"

“Nô tỳ không dám!” Hồng Hạnh nhìn thấy bộ dáng Lạc Khuynh Thành, lập tức quỳ xuống nhận sai. Bộ mặt chân thật này của Lạc Khuynh Thành người khác không biết, cũng chỉ có nàng và Thải Hà là biết đến, nhìn đến Lạc Khuynh Thành phát hỏa, Hồng Hạnh sợ hãi đến toàn thân phát run.

“Run, run, run, run cái gì? ! Đồ ăn hại vô dụng!” Lạc Khuynh Thành từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, đôi mắt híp lại, hiện lên quang mang thù hận cùng oán độc , lạnh giọng nói, “Hừ! Sớm muộn gì có một ngày, ta muốn người trong phủ đại tướng quân này, tất cả quỳ xuống cầu xin Lạc Khuynh Thành ta!”

Hồng Hạnh chính là run run nhìn Lạc Khuynh Thành, không dám nói lời nào, nhìn đến Lạc Khuynh Thành rời đi, cũng liền run rẩy đi theo.

“Ca ca không phải nói muốn đi chơi cờ sao?” Lạc Khuynh Hoàng nâng lên đôi mắt, thiên chân mà thoải mái nhìn Lạc Vân Chỉ, ý cười nơi khóe môi cũng không còn lạnh như băng, mà là mang theo sự thuần khiết của thiếu nữ.

Lạc Vân Chỉ nhìn Lạc Khuynh Hoàng đơn thuần thoải mái tươi cười, cơ hồ không thể đem nữ tử trước mắt cùng với nữ tử mới vừa rồi lời nói dấu diếm sắc bén kia là một người, hắn khe khẽ thở dài, nói, “Ngươi biết rõ kia chẳng qua là ta lấy cớ để lưu lại chiếu cố ngươi.”

Ý cười nơi khóe môiLạc Khuynh Hoàng có chút thu lại, nàng đương nhiên hiểu được dụng tâm của Lạc Vân Chỉ, trên đời này, sợ cũng chỉ có Lạc Vân Chỉ quan tâm nàng như vậy đi.

Lạc Vân Chỉ nhìn khóe môi Lạc Khuynh Hoàng hiển lên ý cười chua sót, trong lòng không khỏi đau xót. Đến tột cùng là chuyện gì khiến uội muội đơn thuần thiện lương của hắn biến thành bộ dáng giống như đã nhìn thấu thói đời nóng lạnh như hôm nay? ! Nhưng là, ai biết thay đổi như vậy không tốt đâu? !

Đây là thời đại quyền lực là tối thượng, nếu là như cứ thiên chân vô tà như vậy, thì chỉ có bị lừa gạt hãm hại. Có lẽ, thay đổi mới có thể có năng lực sống sót đi. Hắn chỉ biết là, mặc kệ Lạc Khuynh Hoàng biến thành cái gì, đều là muội muội thân nhất của hắn!

“Thôi thôi, ta cũng mệt mỏi, ca ca không bằng đi về trước đi, ngày khác sẽ tìm ca ca chơi cờ, như thế nào?” Lạc Khuynh Hoàng thấy bộ dáng Lạc Vân Chỉ , tựa hồ còn có chuyện không có xử lý xong, liền nói.

Lạc Vân Chỉ thở dài, nói, “Còn có một số việc không có xử lý tốt. Chờ mấy ngày nữa, ca ca mang ngươi đi ra ngoài hảo hảo đi dạo, được chứ?”

“Ân. Nhưng không cho nuốt lời nha.” đôi con ngươi Lạc Khuynh Hoàng lóe sáng, giống như là ánh sáng lộng lẫy của ngôi sao tỏa sáng trên bầu trời ban đêm, khóe môi nàng thành tâm tươi cười, nhìn Lạc Vân Chỉ nói.

Lạc Vân Chỉ đưa tay nhẹ nhàng nhéo nhéo chóp mũi Lạc Khuynh Hoàng, sủng nịch nói, “Ca ca đã bao giờ lừa gạt ngươi ?”

Lạc Vân Chỉ đi rồi, Lạc Khuynh Hoàng trở lại lan uyển, thấy một cái bóng dáng màu trắng nằm trên ghế nằm, vạt áo không có khép được hoàn toàn, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn ở trước ngực, có vẻ tà mị mà mê người.

Nam tử nghe được tiếng bước chân của nàng, gợi lên một chút tà mị tươi cười, nghiền ngẫm nói, “Đi thật là chậm. Ta đều đã nằm một hồi lâu .”

Lạc Khuynh Hoàng nghe hắn nói như vậy, biết mới vừa rồi hắn nhất định lại một đường đi theo nàng, thẳng đến khi Lạc Vân Chỉ rời đi, hắn mới đi trước về trong viện chờ nàng, trong lòng không khỏi có chút để ý, châm chọc nói, “Lưu Cảnh công tử thật là nhàn rỗi không có chuyện làm a ? Cả ngày cứ chạy tới giám thị nhất cử nhất động của Khuynh Hoàng?”

Nghe được trong lời nói Lạc Khuynh Hoàng có chút buồn bực, Lưu Cảnh công tử cũng là cười đến càng thêm vui vẻ , từ trên ghế nằm chậm rãi đem người ngồi thẳng dậy, lại vẫn là một bộ dáng bất cần đời, thản nhiên đáp, “Thật đúng là bị Hoàng nhi đoán đúng rồi. Ta chính là nhàn rỗi nhàm chán, mới đến nhìn xem Hoàng nhi .”

Lạc Khuynh Hoàng thật không ngờ Lưu Cảnh công tử thế nhưng vô lại như vậy , không khỏi có ngửa mặt lên trời thở dài xúc động, xem ra cuộc đời này của nàng quả thật là không biết nhìn người nha, cư nhiên cho rằng người này thật giống trích tiên? !

Thu liễm thần sắc, làm ra một bộ dáng lạnh lùng, Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên hỏi, “Giờ hợi còn sớm như vậy, Lưu Cảnh công tử như vậy tới làm cái gì?”

“Hoàng nhi quên nên như thế nào xưng hô ta rồi sao? Luôn Lưu Cảnh công tử Lưu Cảnh công tử , làm ta nghe quả thực không vui.” Lưu Cảnh công tử từ trên ghế đứng lên, đi đến trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hàm chứa ý cười, hướng về phía Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng cơ hồ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, làm sao có thể có người vô lại như vậy? Quyết tâm nhẫn xuống khẩu oán khí này, nàng mở miệng kêu, “Vũ.”

Một tiếng xưng hô cũng không ôn nhu, lại làm cho con ngươi Lưu Cảnh công tử khẽ run lên. Hắn trong mắt hiện lên một tia cảm xúc phức tạp , thân hình hơi sững lại một chút, mới nói, “Thế này mới ngoan , ta là tới nhắc ngươi, tối hôm nay đừng ăn mặc như vậy, rất nặng, không tiện tập võ.”

Lưu Cảnh công tử nhìn áo lông trên người Lạc Khuynh Hoàng, thản nhiên nói. Đôi mắt cẩn thận đánh giá thần sắc biến hóa của Lạc Khuynh Hoàng , tuy rằng mùa xuân đã đến, nhưng là thời tiết cũng không ấm áp, nếu không khoác áo lông, chỉ sợ là rất lạnh, huống chi, bệnh thương hàn của Lạc Khuynh Hoàng tựa hồ còn chưa tốt hoàn toàn .

Bất ngờ chính là, Lạc Khuynh Hoàng không có chút chần chờ, thậm chí ngay cả oán giận cũng không có, bình tĩnh mà đạm mạc đáp, “Ta đã biết.”

21. Chương 21: Yêu Cầu Học Y

Nghe Lạc Khuynh Hoàng trả lời, Lưu Cảnh công tử thần sắc khẽ biến, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Lắc mình một cái liền biến mất trước mặt Lạc Khuynh Hoàng. Hắn vốn chỉ là nhất thời nói đùa một câu, muốn nhìn một chút bộ dáng Lạc Khuynh Hoàng quẫn bách, lại thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng thế nhưng trả lời như thế.

Bữa tối, Lạc Khuynh Hoàng đúng hẹn đến chủ viện của Lạc Nguyên, cùng đang Lạc Nguyên dùng bữa tối.

Vương U Nhược giờ phút này còn bị nhốt bên trong từ đường, Lạc Khuynh Quốc đang cùng Vương U Nhược đang dùng bữa. Lạc Khuynh Thành luôn luôn ở bên trong biệt viện dùng bữa. Bởi vậy, cũng cũng chỉ có Lạc Nguyên, Lạc Vân Chỉ cùng Lạc Khuynh Hoàng ba người mà thôi.

“Phụ thân trở về còn chưa có hoàn chỉnh cùng Khuynh Hoàng ăn bữa cơm đâu, toàn bị những chuyện không đâu”, thái độ ôn hòa mà từ ái nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cả người toát ra vẻ từ ái rất rõ ràng, nếu không phải Lạc Khuynh Hoàng tự mình đã trải qua chuyện bị Lạc Nguyên ruồng bỏ, nàng nhất định sẽ bị sự thâm tình, từ ái của Lạc Nguyên lừa gạt.

Khóe môi nở ra một ý cười, sóng mắt lưu chuyển thể hiện sự ngây thơ nữ nhi tràn ngập, khẽ cười nói, “Phụ thân công việc bận rộn, có thể trích ra thời gian cùng Khuynh Hoàng ăn cơm, Khuynh Hoàng đã thực vui vẻ .”

Nhìn Lạc Khuynh Hoàng cùng Lạc Nguyên bộ dáng phụ từ nữ hiếu, Lạc Vân Chỉ thần sắc có vài phần quái dị. Nếu là lúc trước, hắn sẽ có cảm giác cao hứng , sau đó trong lòng sẽ có một chút chua xót, nhưng dù sao vẫn là cao hứng . Nhưng mà, hiện tại nhìn Lạc Khuynh Hoàng cùng Lạc Nguyên cùng nhau lá mặt lá trái(1), hắn chỉ cảm thấy sự việc rất nghiêm trọng.

Hắn cảm thấy bốn phía không khí nặng nề cực kỳ, thậm chí ngay cả đồ ăn ngon miệng đều trở nên khó nuốt.

Lạc Khuynh Hoàng tự nhiên chú ý tới biểu tình của Lạc Vân Chỉ, nàng cười nhẹ, chuyển biến đề tài, cười nói, “Phụ thân, Khuynh Hoàng có một chuyện muốn xin phép.”

“Hài tử ngốc, cùng phụ thân còn nói cái gì xin phép chứ ? Nghĩ muốn cái gì, cứ nói với phụ thân!” Lạc Nguyên nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, tay liền vỗ vỗ bả vai Lạc Khuynh Hoàng, từ ái nói.

Lạc Khuynh Hoàng cố gắng nén lại tâm ý mâu thuẫn trong đầu, tùy ý Lạc Nguyên nhẹ nhàng vỗ bả vai của nàng, ôn nhu tươi cười, làm nũng nói, “Nữ nhi muốn tiến cung cùng thái y học tập y lý!”

"Cái gì? Học tập y lý?" Lạc Nguyên nghe xong ý tứ của Lạc Khuynh Hoàng trong lời nói có sự hoảng sợ, có chút kinh hách hỏi, "Khuynh Hoàng, con là một nữ nhi khuê tú, học y lý làm gì? Học tốt cầm kỳ thư họa là được !"

Lạc Vân Chỉ cũng có chút khó hiểu, nghi hoặc nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng cũng kiên định nhìn lại hắn, liếc mắt một cái, tiếp tục nói, "Nữ nhi là cảm thấy phụ thân cùng ca ca hàng năm chinh chiến sa trường, khó tránh khỏi bị thương, bởi vậy muốn học chút y lý, ngày sau cũng có thể chiếu khán hầu hạ."

Lạc Nguyên nghe xong lời nói Lạc Khuynh Hoàng, lúc này mới cười cười, nói, "Hài tử ngốc, phụ thân cùng ca ca con chinh chiến bên ngoài, con cho dù học xong y lý, cũng không khả năng đi theo bên người phụ thân cùng ca ca!"

Đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa, khóe môi cũng hiện lên lúm đồng tiền như hoa, nói, "Nữ nhi chính là muốn học thôi. Huống hồ cậu hoàng đế cũng thường xuyên nói nhớ nữ nhi, nữ nhi tiến cung học y cũng có thể ở bên cậu hoàng đế, làm cho cậu hoàng đế ít phái phụ thân đi làm nhiệm vụ, để cho phụ thân có nhiều thời bên nữ nhi!"

Lạc Nguyên nhìn Lạc Khuynh Hoàng thiên chân đơn thuần làm nũng, trong lòng hiện lên một tia suy nghĩ. Lạc Khuynh Hoàng nói không sai, nếu làm cho Lạc Khuynh Hoàng thường xuyên tiến cung, tất nhiên có thể khiến Quân Vũ Thần có niềm vui, như vậy đối với con đường làm quan của ông cũng là cực kỳ có lợi .

Lạc Khuynh Hoàng lạnh lùng nhìn Lạc Nguyên đang chau mày suy nghĩ,lời nàng mới vừa nói thoạt nghe thì như làm nũng, kỳ thật là đem Quân Vũ Thần ra làm lá chắn, làm cho Lạc Nguyên đồng ý nàng đi học y.

Về phần nàng vì sao muốn học y, cũng là vì có thể phòng bị nguy hiểm bất kỳ. Muốn tại địa phương phong ba mãnh liệt này bình yên vô sự sống sót, ngoài có võ công có mưu lược vẫn không đủ . Nếu là không hiểu y lý, như vậy bị người ta hại chết, còn không biết đâu!

Nàng nếu muốn báo thù, muốn sống thật tốt, nàng nhất định phải khiến chính mình trở nên cường đại. Tập võ, học y, đó là bước đầu tiên nàng phải thực hiện.

"Bỏ đi, nếu con khăng khăng muốn học, phụ thân ngày mai liền vào diện thánh cùng hoàng thượng bàn bạc một chút đi." Lạc Nguyên trầm tư một hồi, mâu trung hiện lên một đạo ánh sáng, lộ ra bộ dáng yêu thương Lạc Khuynh Hoàng, bất đắc dĩ nói.

"Cảm ơn phụ thân." Lạc Khuynh Hoàng bình tĩnh nói, bên trong đôi mắt đen cũng hiện lên một chút suy nghĩ.

Lạc Vân Chỉ nhìn thần thái Lạc Nguyên cùng Lạc Khuynh Hoàng, hiểu được bọn họ đều có suy nghĩ riêng, khóe môi cũng không tự giác lộ ra tươi cười chua xót. Khi nào thì, gia đình bọn họ biến thành tình trạng như thế này? !

Lạc Khuynh Hoàng chú ý tới khóe môi chua xót ý cười của Lạc Vân Chỉ, trong lòng cũng là một trận chua sót. Nàng làm sao nguyện ý ngày ngày tính kế, thậm chí ngay cả phụ thân ruột thịt của mình cũng phải tính kế? ! Nhưng mà nàng nếu không tính kế, như vậy sẽ bị người khác tính kế, chờ đợi của nàng, chỉ có bi thảm!

"Nếu vào cung, nên chú ý chút, chớ ỷ vào sủng ái của hoàng thượng khiến mình gặp rắc rối, có hiểu không?" Lạc Nguyên có chút lo lắng nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, lo lắng là thật , bất quá cũng không phải thật sự lo lắng an nguy Lạc Khuynh Hoàng, mà là sợ bởi vì Lạc Khuynh Hoàng liên lụy đến chính ông.

Lạc Khuynh Hoàng cúi rũ mắt, ôn hòa đáp, "Nữ nhi biết."

"Tốt. Hinh phi nương nương tính tình dịu dàng, cùng con tuổi tác cũng kém không nhiều lắm, nếu nhàm chán, cũng có thể đi nàng trong cung đi lại đi lại." Lạc Nguyên vừa lòng nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, tựa hồ là không chút để ý bổ sung nói.

Đôi mắt đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng có chút lưu chuyển. Hinh phi nương nương, vốn tên là Thủy Lan Hinh, chính là phi tử được Quân Vũ Thần sủng ái nhất sau Nguyệt quý phi. Sinh được thập tam hoàng tử Quân Diệp Hoa.

Hinh phi nương nương ở trong phần đông phi tử Quân Vũ Thần xem như là người trẻ tuổi nhất. Bất quá cũng ước chừng so với nàng lớn hơn mười tuổi, không thể nói cái gì tuổi tác không sai biệt lắm. Lạc Nguyên nói như vậy, chỉ sợ là hy vọng nàng cùng Hinh phi nương nương giao hảo, cũng vì ông ta trong hậu cung tạo dựng chút thế lực đi.

Như vậy cũng đúng, muội muội thừa tướng Liễu Viễn Chinh, Liễu Tâm Huệ chính là chính cung hoàng hậu, tuy nói không được sủng ái, nhưng tốt xấu địa vị ở trên cao. Lạc Nguyên không có tỷ muội, bởi vậy, cũng chỉ có thể cưới trưởng công chúa Quân Nhược Huyên, mới có thể cùng Liễu Viễn Chinh chống đỡ lẫn nhau.

Nhưng mà Quân Nhược Huyên chết đã nhiều năm. Ngay cả khi Quân Vũ Thần nhớ kỹ tình cũ, người chết rốt cuộc so ra kém người sống. Hinh phi được sủng ái chính là ví dụ tốt nhất. Ngay cả Quân Vũ Thần yêu thương Nguyệt Ngọc Lưu Ly, nhưng dù sao Nguyệt Ngọc Lưu Ly đã chết nhiều năm, cho nên chung quy người sống vẫn có thể thay thế vị trí của Nguyệt Ngọc Lưu Ly.

Có lẽ con người là như vậy đi. Lạc Khuynh Hoàng mâu quang khinh chuyển, ôn nhu đáp, “Nữ nhi đã biết.”

22. Chương 22: Người Kiên Cường

Cơm trưa thật không thoải mái, cơm chiều lại nói đề tài nhàm chán. Lạc Khuynh Hoàng nhìn trời thấy không còn sớm, liền lấy cớ thân thể còn chưa bình phục bèn quay trở lại trong viện của mình.

Nói Tử Nguyệt cùng Hương Lăng không cần hầu hạ, chính mình thay đổi trang phục, liền ở trong viện chờ Lưu Cảnh công tử đến.

Thời tiết đầu xuân còn khá lạnh, trận bệnh nặng vừa khỏi khiến cho gió lạnh thổi vào người như đang thấm vào xương tủy của nàng. Lạc Khuynh Hoàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng màu xanh lam mỏng manh, lạnh run đứng đón gió lạnh.

Thời điểm Lưu Cảnh công tử đên biệt viện, nhìn thấy đầu tiên chính là khung cảnh này. Lạc Khuynh Hoàng, một dáng người xanh lam nhỏ bé đang run run đứng giữa không gian đầy khí lạnh thổi quét. Không biết là đã đứng bao lâu, sắc mặt của nàng đông lạnh lạnh như khối băng, môi đã không còn nhìn ra một chút huyết sắc.

Nàng cứ đứng một cách nhu nhược như vậy, khiến cho người nhìn cảm giác chỉ cần một chút gió nhỏ thôi cũng đủ thổi nàng té ngã. Nhưng sự kiên cường trong đôi mắt như một dây đàn gắt gao bao quanh thân thể của nàng, nàng cứ như vậy ương ngạnh sừng sững đứng trong gió.

Nương theo ánh trăng, Lưu Cảnh công tử nhìn bóng dáng Lạc Khuynh Hoàng tinh tế mà cứng cỏi, trong lòng cảm thấy có chút nhói đau, hắn đi qua , cầm tay Lạc Khuynh Hoàng.

Tay Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên bị tay Lưu Cảnh công tử bắt lấy, theo bản năng muốn rút tay về.

“Đừng nhúc nhích.” Lưu Cảnh công tử gắt gao nắm chặt tay Lạc Khuynh Hoàng, vận chân khí trong người đưa vào cơ thể nàng, đem một ít ấm áp trong thân thể của hắn chia sẻ cho nàng.

Sắc mặt Lạc Khuynh Hoàng tốt hơn một tí, cảm giác được khí ấm cuồn cuộn truyền vào trong cơ thể, nàng hiểu được Lưu Cảnh công tử đang đưa chân khí cho nàng, giúp nàng bớt cái lạnh cho nên cũng không giãy dụa.

Lưu Cảnh công tử một bên truyền chân khí cho Lạc Khuynh Hoàng, một bên cẩn thận đánh giá sườn mặt Lạc Khuynh Hoàng, lông mi của nàng thật dài kéo đôi mắt sáng to lên, đôi mắt nhìn chăm chú về phía trước, cứ như xấu hổ không dám nhìn hắn, có chút thẹn thùng lại có chút kiên cường, không được tự nhiên, thật sự là một cô nương đáng yêu mà.

Hắn bất quá là thuận miệng nói một câu kêu nàng không cần ăn mặc dày nặng như vậy, lại không nghĩ rằng nàng thật sự ăn mặc đơn giản, sơ sài mà lại cứng cỏi chờ ở chỗ này.

Khẽ thở dài một cái, Lưu Cảnh công tử nói, “Đi mặc thêm áo khoác đi, ta sẽ dạy nàng cách vận dụng chân khí.”

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt Lưu Cảnh công tử, không phải hắn nói không cần ăn mặc dày như vậy sao?! Thì ra hắn cố ý lừa nàng sao?! Làm cho nàng ngây ngốc đứng trong gió suốt nửa canh giờ, hắn cảm thấy đùa giỡn vui lắm sao?!

Nhìn thấy đôi mắt bi thương của Lạc Khuynh Hoàng, trong lòng Lưu Cảnh công tử không khỏi hoảng hốt, vội vàng giải thích: "Ta chỉ là cùng nàng thuận miệng nói thôi, đâu biết nàng tích cực quá vậy?"

Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng chậm chạp nâng đôi mắt lạnh lùng nhìn Lưu Cảnh công tử liếc mắt một cái. Chỉ là thuận miệng nói?! Vậy tất cả là sai lầm của nàng?! Cảm thấy quyết tâm của mình bị coi thường, Lạc Khuynh Hoàng hờ hững xoay người muốn đi vào nhà khoác áo, lại phát hiện tay của mình còn bị Lưu Cảnh công tử gắt gao túm chặt, liền lạnh lung nói: " Ta muốn vào thay quần áo, ngươi mau buông tay."

"Nếu ngươi còn tức giận với ta thì ta sẽ không buông tay." Lưu Cảnh công tử đứng trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, hoàn toàn thể hiện tính tình trẻ con ngoan cố, không buông tha, gắt gao nắm tay Lạc Khuynh Hoàng chơi xấu.

"Ngươi làm sao có thể vô lại như vậy?!" Tay Lạc Khuynh Hoàng bị Lưu Cảnh công tử túm chặt trong tay, trong long càng lúc càng tức giận, buột miệng mắng một câu.

Lưu Cảnh công tử nhìn thấy bộ dạng tức giận của Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi chậm rãi nổi lên ý cười, dịu dàng nói: "Tức giận thì mắng đi, không cần đè nén."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Lưu Cảnh công tử nói như thế có chút sửng sốt. Bắt đầu lúc nào nàng học xong cách chịu đựng hết tất cả cảm xúc mà không thể hiện ra bên ngoài?! Khi nào nàng đã không còn hướng người khác bày tỏ oan ức của chính mình, đem hết thảy mọi việc toàn bộ đều nuốt ngược vào bụng?!

"Thế nào, nói ra rồi trong lòng dễ chịu chứ?" Lưu Cảnh công tử nhìn Lạc Khuynh Hoàng đang sửng sốt, không nhịn được cười mốt cái, nhíu mày hỏi: "Nếu còn chưa thoải mái, lại đây đánh ta một cái được không? Ta se không đánh trả."

Lạc Khuynh Hoàng nghe được Lưu Cảnh công tử nói như thế, cảm thấy trong lòng thư thái hơn rất nhiều, lại nghe hắn nói, không thoải mái liền đánh hắn một cái, không khỏi phì cười một tiếng.

Con người này, thật sự quá vô lại, cũng thật ấm áp quá.

Khóe môi không theo ý tốt nhếch lên ý cười, Lạc Khuynh Hoàng bĩu môi nói: "Đánh thì không cần nhưng coi như ngươi nợ ta một yêu cầu đi!"

Lưu Cảnh công tử nhìn Lạc Khuynh Hoàng đang cười cười không khỏi ngu ngốc. Đó là một nụ cười tự nhiên trong sáng, đem dung nhan nàng vốn đã xinh đẹp như hoa càng thêm dịu dàng, hắn cười nói: " Ta nhớ rõ Hoàng nhi cũng thiếu ta một việc đi, như vậy chúng ta mỗi người đều thiếu đối phương một lần, có phải hay không chúng ta nhất định cả đời dây dưa không dứt?"

Lạc Khuynh Hoàng cảm giác sâu sắc Lưu Cảnh công tử đang nói thật, liếc mắt nhìn hắn một cái, vui đùa nói: "Cả đời dài như vậy, lại bắt đầu từ việc thiếu nợ mà ràng buộc?"

Đừng nói là nợ tình cảm. Ngay cả ràng buộc tình thân cùng tình yêu cũng không đươc cả đời. Trong lòng Lạc Khuynh Hoàng buồn bã nghĩ, Lưu Cảnh công tử nhìn bóng dáng Lạc Khuynh Hoàng cô đơn, ảm đạm lại kiên cường cố gắng, đôi mắt đen nhánh nổi lên ánh sáng yêu thương mà đau lòng.

Lúc đó Lưu Cảnh công tử chính hắn cũng không biết, chỉ là một câu nói đùa của mình, lại vô tình trở thành một câu sấm văn (lời tiên tri).

Lạc Khuynh Hoàng vào nhà khoác thêm áo, nhìn tay bị Lưu Cảnh công tử nắm qua còn lưu lại chút độ ấm cùng hương vị tự nhiên của hắn. Trong tâm nổi lên một chút cảm giác kỳ quái không biết tên.

Khuynh Hoàng lắc lắc đầu, đem cảm giác khó hiểu trong người xua tan, khôi phục lại tâm trạng trong trẻo nhưng lạnh lùng xa cách, đẩy cửa phòng ra ngoài.

Lại không ngờ, chỉ qua một lát bên ngoài đã bắt đầu nổi tuyết. Tuyết rơi rất nhiều, bông tuyết bay trong mưa, rơi lả tả, như muốn đem cả trời đất nhuộm thành một màu trắng tinh khôi.

Trời đất bây giờ trắng trong cùng bóng dáng màu trắng cao lớn, lạnh lùng như quyện vào nhau. Như thế gian này là một thể, lại cảm nhận nhau thật rõ ràng. (Kim: câu này ta chém. Xuy~xuy

)

"Tuyết rơi." Lạc Khuynh Hoàng đi ra khỏi phòng, thản nhiên nói, đôi mắt lại nhìn Lưu Cảnh công tử như đang hỏi Lưu Cảnh công tử có muốn tiếp tục hay không.

Lưu Cảnh công tử nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, trong đôi mắt đen hiện lên một chút khác thường, khóe môi kéo lên ý cười nói, " Ừ, tuyết rơi. Hôm nay không tập võ, dẫn nàng đi nơi này."

23. Chương 23: Đêm Khuya Ngắm Tuyết

Lạc Khuynh Hoàng còn chưa kịp phản ứng, bản thân đã bị Lưu Cảnh công tử ôm lấy ngang người, hơi thở của Lưu Cảnh công tử vây xung quanh nàng, tràn ngập cảm giác kỳ lạ phía eo nhỏ, "Đừng la, coi chừng trong phủ có người biết."

Đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng sáng lên một chút rồi thôi. Chuyện nàng nhờ Lưu Cảnh công tử dạy võ ình đúng thật là không thể cho người khác biết, còn lý do nữa mà nói, Lưu Cảnh công tử đối với nàng không có ác ý, tác phong của Lưu Cảnh công tử tuy rằng cử chỉ có chút không đàng hoàng, nhưng cũng không phải loại háo sắc, bởi vậy Khuynh Hoàng cũng không lo lắng.

Lưu Cảnh công tử ôm Lạc Khuynh Hoàng một đường đạp gió bay đi, ra khỏi phủ tướng quân, hướng tới ngoại ô Hoa Đào Sơn. Nhìn sắc mặt Lạc Khuynh Hoàng lạnh nhạt, tự nhiên, ngay cả một chút kinh hoảng (kinh ngạc + hoảng sợ) đều không có, Lưu Cảnh công tử không khỏi muốn cười, nói: "Không cho nàng la, nàng thật sự không la? Không sợ ta là người xấu sao? Hay là người thân trong quý phủ, so với người xa lạ như ta còn đáng sợ hơn?"

Sắc mặt lạnh nhạt tự nhiên của Lạc Khuynh Hoàng rốt cục có sự biến hóa nhỏ, con ngươi đen như mực nhìn về phía Lưu Cảnh công tử, lại chỉ nhìn được sườn mặt có cong hoàn mỹ cùng với khóe môi nhếch lên một chút.

Trong lời nói của Lưu Cảnh công tử nghe qua như là nói vui, kỳ thật lại như một kim thấy máu. Đúng vậy, đối nàng mà nói, người thân trong quý phủ, so với người xa lạ như hắn, càng thêm đáng sợ. Nàng thà rằng tin tưởng người không quen biết mới gặp vài lần, cũng không nguyện ý tin tưởng thân nhân ở chung sáng tối.

Lưu Cảnh công tử chú ý tới tâm trạng Lạc Khuynh Hoàng trong nháy mắt tuột dốc không phanh, hiểu được lời nói của chính mình làm nàng đau đớn, bên trong con ngươi thâm thúy hiện lên một tia thương tiếc, hắn khe khẽ thở dài, nói: " Tình thân tựa như tuyết. Thoạt nhìn rất thuần khiết trong sáng, kỳ thật đen tối ô tạp nhất cũng chính là nó."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Lưu Cảnh công tử nói xong, chỉ cảm thấy hắn mơ hồ như đang nói nàng, lại hình như đang nói chính hắn, trong lời nói như lộ ra sự đè nén cô đơn cùng chế giễu, thậm chí còn hơn cả nàng.

Lưu Cảnh công tử đến cuối cùng là thân phận gì, có thể đem sự thấu triệt vào lời nói. Hắn lại có kiến thức, mưu lược, trí tuệ, thậm chí là các động tác nổi tiếng xưa nay, đều đó có thể thấy được thân phận của hắn cũng không bình thường.

Quần áo áo trắng nhìn như xuất trần, kỳ thật vừa ẩn vừa lộ ra cảm giác cao cao tại thượng. Tính tình nhìn như tiêu sái không kềm chế được, lại như che dấu vẻ tà mị không kềm chế được thần thái của người đứng trên mọi người.

"Lại suy nghĩ cái gì? Cảnh sắc đẹp như vậy , lại bày ra vẻ mặt không muốn xem, thật đáng tiếc." Tay Lưu Cảnh công tử không biết khi nào đã buông ra, tiếng nói hắn tà mị mà tràn ngập từ tính vang lên bên tay.

Lạc Khuynh Hoàng lúc này mới hồi phục tinh thần lại, phát hiện nàng khi không chú ý đã bất tri bất giác đến đỉnh núi Hoa Đào Sơn. Trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng, Lưu Cảnh công tử võ công thiên hạ đệ nhất, quả nhiên danh bất hư truyền.

Giương mắt nhìn xem, tuyết làm hiện ra khung cảnh trắng xóa. Ánh trăng như treo trên đỉnh núi Hoa Đào Sơn, đem bông tuyết rơi xuynh quanh chiếu thành trong suốt trong sáng, thoạt nhìn thuần khiết cực kỳ, nhưng mà phàm cái gì thoạt nhìn thuần khiết, cò lẽ lại càng dơ bẩn hơn.

Lưu Cảnh công tử nói rất đùng. Xung quanh đây như tuyết, như thuần khiết không tả, kỳ thật cũng tiềm tang tạp chất đen tối.

"Hoa đào trên núi nở sớm" Lưu Cảnh công tử xem Lạc Khuynh Hoàng tựa hồ nếu có chút đăm chiêu, nhìn quanh bốn phía, thản nhiên mở miệng

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong Lưu Cảnh công tử nói, cũng đứng dậy nhìn, nương theo ánh trăng, có thể nhìn thấy bầu trời bay đầy bông tuyết, một khung trời rộng lớn mang màu trắng, giống như trời đất chỉ còn một màu trắng thuần như vốn là vậy.

Nàng đến bên cạnh rừng cây, mới có thể nhìn được một đóa đóa hoa đào ở tuyết lặng yên nở rộ, sắc hoa phấn hồng nở rộ cực vì xinh đẹp, giống như chiếm hết ánh sáng trong trời đất.

Hiện tại cùng lắm chỉ vừa qua tháng hai, dựa theo hằng năm, hoa đào phải qua tháng ba mới có thể khoe sắc, như thế nào lại nở sớm như vậy?!

"Hoa cũng có tính nết. Tâm tình tốt, nó sẽ khoe màu sớm. Cái này ông trời cũng không ngăn được nó." Thân hình Lưu Cảnh công tử phiêu dật trong tuyết, khóe môi gợi ý cười không kiềm chế được.

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy lời nói của Lưu Cảnh công tử, không khỏi cảm thán, "Hoa còn như thế huống chi con người? Mệnh của ta là do ta không phải do trời!"

Lưu Cảnh công tử nghe được ý kiến Lạc Khuynh Hoàng, đôi mắt hiện lên một tia sáng, khóe môi ý cười càng đậm, giọng điệu cũng mang theo vài phần nghiền ngẫm, nói, "Hoàng nhi thật sự là hiểu được tâm tư của ta."

"Trong viện tập võ chỉ sợ không yên được. Sau này tại Hoa Đào Sơn tập võ như thế nào?" Lưu Cảnh công tử nhíu mày, nhìn mênh mang về phía chân trời, như đang cùng Lac Khuynh Hoàng nói chuyện, lại như đang cùng chính mình lầm bầm lầu bầu.

"Tất cả tùy ý kiến của Lưu Cảnh công tử." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên đáp, hiện tại là nàng cầu hắn, tự nhiên không thể yêu cầu quá nhiều, huống chi Hoa Đào Sơn xác thực so với trong viện thích hợp hơn, hơn nữa không biết vì sao mọi người đều nói trên núi rét lạnh, nhưng Hoa Đào Sơn với bên ngoài càng ấm áp. Đây có lẽ cũng là nguyên do hoa đào ở đây nở sớm hơn.

Lưu Cảnh công tử mang nàng tới nơi này tập võ, chỉ sợ cũng không chỉ vì thuận tiện?! lẽ là hắn lo lắng đến nàng thân thể yếu đuối, dễ nhiễm lạnh?!

Lưu Cảnh công tử nghe xong Lạc Khuynh Hoàng nói, cố ý mặt chau mày ủ, nói, "Hoàng nhi đã quên phải gọi ta thế nào sao."

"Canh giờ không còn sớm , trở về thôi. Vũ." Lạc Khuynh Hoàng nghe được tính khí trẻ con oán than của Lưu Cảnh công tử không khỏi cười nói, tên này tựa hồ cũng không phải khó có thể mở miệng như vậy, gọi một hồi, giống như cũng dễ kêu đi.

Lưu Cảnh công tử ôm thắt lưng Lạc Khuynh Hoàng, mang theo nàng và hoa đào trên núi đạp gió đi xuống, Hoa Đào Sơn cũng không cao, cho nên võ công cao hơn người thường một chút muốn xuống không phải là đều gì khó khăn. Như võ công xuất thần nhập hóa của Lưu Cảnh công tử, đạp gió mà đi, tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Lạc Khuynh Hoàng bị Lưu Cảnh mang theo từ trên núi bay xuống, chỉ cảm thấy cảnh sắc chung quanh bay lướt qua rất nhanh, cảm giác này thật . Ngày sau nàng học võ công, có phải hay không cũng có thể như vậy đi?

Nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng khóe môi không tự chủ được đang cười tinh thuần (tinh khiết + đơn thuần), trong mắt Lưu Cảnh công tử hiện lên một tia sủng nịch, cho dù có kiên cường lại hờ hững, nàng rốt cuộc vẫn là tiểu cô nương a. Tiểu cô nương như vậy, mạnh mẽ làm hắn đau lòng.

Hắn đột nhiên rất muốn nói cho nàng, nàng không tập võ cũng không sao, có ta ở đây, ta sẽ không để người nhà tổn thương nàng. Nhưng mà lời nói đến miệng lại nuốt xuống hắn có tư cách gì mà nói như vậy? Mà nàng, chỉ sợ cũng sẽ không chịu nhận bảo hộ của hắn.

Nàng và hắn, nhìn thấu thế sự, cho nên lạnh bạc.

24. Chương 24: Thất Vương Khuynh Vũ

Sau hai ngày liên tục rốt cục tuyết cũng ngừng rơi. Sáng sớm, Lạc KhuynhHoàng lên kiệu tiến cung bái kiến Quân Vũ Thần.

Đêm qua do tuyết rơi dày đặc. Bốn phía tràn ngập màu trắng mênh mang , giống như đem vạn vật câu đều nhét vào bên trong màu trắng mênh mông bát ngát này.

Lạc Khuynh Hoàng vươn ngón tay tinh tế trắng nõn , đem mành xốc lên một chút, lập tức cảm giác được hơi lạnh thấu xương. Ánh mắt nàng không chút thay đổi, hờ hững từ sau tấm màn của cỗ kiệu nhìn ra bên ngoài, chỉ cảm thấy hết thảy đều tràn ngập vẻ mờ ảo, ngay cả mấy cây tùng bách bên đường cũng có vẻ phá lệ ảm đạm.

Cỗ kiệu vững vàng hạ xuống ở ngoài cung . Lạc Khuynh Hoàng khoác áo lông cừu tuyết trắng, từ trong kiệu bước xuống . Nàng đi cực kì thong thả, ở bên trên mặt tuyết lưu lại từng dấu vết bước chân nàng đi.

Thần sắc của nàng đạm mạc yên tĩnh, con ngươi đen như mực giống như đầm nước sâu, nhìn không ra cảm xúc dao động. Nàng một đường đi tới, một đường nhìn, chỉ cảm thấy thâm cung đại viện này cũng không khác mấy so với phủ đại tướng quân phủ .

Đều giống nhau chỉ có hoa không quả. Đều giống nhau ở tình đời lạnh bạc.

Đột nhiên, một bóng dáng lửa đỏ lọt vào mi mắt của nàng. Chói mắt giống như một ngọn hỏa diễm giữa mùa đông , chói mắt như vậy, yêu dị như vậy.

Tay áo lửa đỏ ở trong gió có chút giơ lên, đem bóng dáng cao lớn của nam tử phác họa ra nhìn có vẻ tiêm gầy. Nam tử kia chỉ tùy ý dựa vào thân cây thượng, hoàn toàn không để ý tuyết đọng rơi xuống trên người hắn. Chỉ tà tà dựa vào như vậy, sợi tóc màu đen giống như thác nước rơi xuống trên xiêm y màu lửa đỏ ,tà mị nói không nên lời, phong lưu vô cùng.

Từ góc độ của Lạc Khuynh Hoàng vừa vặn có thể thấy rõ sườn mặt của nam tử, đôi mắt đào hoa hẹp dài mà tràn ngập mị hoặc , chóp mũi cao ngất mượt mà , đôi môi giống như bông hoa mạn châu sa hoa yêu dị. Chỉ nhìn hình dáng một bên sườn mặt, nhưng lại xinh đẹp tuyệt luân, hơi thở tràn ngập vẻ tà mị không thể kiềm chế .

Ngay cả Lạc Khuynh Hoàng cũng không thể không ở trong lòng âm thầm tán thưởng một câu. Chỉ có vẻ tà mị không thể kiềm chế kia, nam tử phong hoa tuyệt đại như vậy mới có thể đem màu đỏ mặc đẹp mặt như vậy.

Chỉ là bên trong vẻ tà mị không thể kiềm chế kia lại giống như mang theo vài phần cô tuyệt cùng xa cách. Đem màu đỏ tươi loá mắt cũng phụ trợ thành vài phần cô đơn cùng tĩnh mịch.

Tựa hồ nam tử cũng cảm giác được cái nhìn chăm chú của Lạc Khuynh Hoàng , đem ánh mắt hờ hững đang nhìn phía trước thu hồi lại đến, chậm rãi quay sang, hướng về phía Lạc Khuynh Hoàng lộ ra một nụ cười tà mị không thể kiềm chế .

Bên trong con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia kinh diễm. Mẫu thân của nàng chính là một trong Cẩm quốc song xu , mà dung mạo của nàng thậm chí còn hơn hẳn mẫu thân , từ năm mười hai tuổi đã được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân Cẩm quốc . Nhưng nam tử trước mắt, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân lại giống như đùa giỡn với nàng, nụ cười tà mị không kềm chế được kia, giống như có ma lực khiến người ta không thể kháng cự.

"Tiểu thư nhà ai ?" Đang lúc Lạc Khuynh Hoàng xuất thần, nam tử kia gợi lên nụ cười tà mị mang theo vài phần bất cần đời hỏi.

Thanh âm của hắn cũng giống như hàm chứa ma lực tự nhiên tràn ngập hơi thở tà mị . Giống như tiếng đàn mê hoặc khiến người ta phạm tội , tuyệt vời lại khiến người khác không thể dứt bỏ.

Lạc Khuynh Hoàng cẩn thận đánh giá nam tử mặc hồng y như hỏa diễm trước mắt. Trong đầu thế nhưng hiện ra bộ dáng của Lưu Cảnh công tử . Cao lớn giống nhau, thậm chí thân hình còn có chút gầy yếu . Đôi môi mỏng manh giống nhau. Bất quá một người cao quý thần bí, một người tà mị không thể kiềm chế , lại khác nhau rất lớn .

" Phủ Đại tướng quân – Lạc Khuynh Hoàng." Lạc Khuynh Hoàng giấu đi ánh mắt đánh giá, ôn hòa đáp.

Có thể ở trong cung tùy ý đi lại như thế, chỉ sợ cũng không phải là người thường. Không biết vì sao, Lạc Khuynh Hoàng vẫn cảm thấy con ngươi nam tử có chút quen thuộc.

"Khuynh Hoàng Khuynh Hoàng, khuynh thế chi hoàng, tên rất hay." Nam tử kia nghe Lạc Khuynh Hoàng báo tên xong, có chút trầm ngâm, liền gợi lên ý cười tà khí , sóng mắt lưu chuyển trong đôi mắt hoa đào , phong lưu ý nhị nói không nên lời .

Thần sắc bên trong con ngươi u hắc của Lạc Khuynh Hoàng không chút thay đổi, trong lòng cũng là khẽ run. Khuynh thế chi hoàng chẳng phải là chính là ý tứ nói về hoàng hậu ? ! nam tử này cũng thật lớn mật, dám ở trong cung vui đùa như vậy, nàng không khỏi nhíu mi, cười nói, "Hoàng tử điện hạ nói đùa ."

"Nha? Ngươi làm thế nào biết ta là hoàng tử?" nam tử kia nghe được Lạc Khuynh Hoàng trả lời, lại hưng trí bình thường, khóe môi tươi cười sáng lạn giống như hoa đào tháng ba.

Lạc Khuynh Hoàng bình tĩnh tự nhiên đáp, "Nam tử trong cung trừ bỏ hoàng thượng, chính là hoàng tử, thái y, thị vệ cùng thái giám. Ta xem khí độ của công tử , sẽ không phải là thái y thị vệ đi?"

Nam tử nghe được lời nói của Lạc Khuynh Hoàng , ý cười nơi khóe môi càng đậm, lông mày hơi nhếch lên, cười nói, "Nói không sai, nếu đoán được ta là hoàng tử, không bằng đoán thử ta là hoàng tử thứ mấy?"

Con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng chợt lóe. Kiếp trước nàng gả cho Quân Kiền Linh, thân là Chính phi của nhị hoàng tử , phần lớn hoàng tử nàng đều là gặp qua . Chỉ có Thất hoàng tử cùng Thập Tam hoàng tử nàng chưa từng gặp qua.

Nhớ tới Thất hoàng tử Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên nhớ tới trước khi nàng trọng sinh nhìn thấy vẻ đau khổ trong đôi mắt người kia cùng với tay áo màu lửa đỏ , khó trách nàng lại thấy nam tử này quen thuộc , nguyên lai đúng là hắn!

Chỉ là đôi con ngươi hàm chứa ý cười sâu không lường được đó, như thế nào lại nhiễm đầy đau thương như vậy? ! Một kiếp trước, Quân Khuynh Vũ vì nàng khởi binh tạo phản đến tột cùng lại là vì sao? Nàng cùng hắn tựa hồ cũng không quen biết a.

Kiềm chế nghi hoặc, Lạc Khuynh Hoàng khẽ cười nói, "Quân Khuynh thiên hạ. Tên của Thất điện hạ cũng rất hay đâu."

"Quân Khuynh thiên hạ?" Khóe môi Quân Khuynh Vũ giơ lên một chút ý cười, sóng mắt lưu chuyển, rạng rỡ sinh huy, mang theo ba phần vui đùa bảy phần trêu tức cười nói, "Nói như thế đến, tên của chúng ta thật ra rất xứng?"

Lạc Khuynh Hoàng không ngờ tới hắn lại trả lời như vậy. Bên trong đôi mắt hiện lên một tia tìm tòi nghiên cứu, thất hoàng tử Quân Khuynh Vũ, chính là người con Quân Vũ Thần sủng ái nhất , nhưng không có thế lực mẫu tộc làm chỗ dựa. May mà tính tình Quân Khuynh Vũ bất cần đời, chơi bời lêu lổng, bình thường làm việc cũng là phong lưu không kềm chế được, cũng không quan tâm đến ngôi vị hoàng đế, nếu không chỉ sợ người đầu tiên mà các hoàng tử không dung chính là hắn đi!

Thế nhưng, Quân Khuynh Vũ thật sự là một người đơn giản như vậy sao? ! Nếu thật sự là người đơn giản như vậy , làm sao có thể khởi binh tạo phản, khiến Quân Kiền Linh không có đường lui? ! Ở bên trong vẻ mị ngả ngớn, phóng đãng không kềm chế được kia, đến tột cùng ẩn tàng thực lực như thế nào? !

25. Chương 25: Gặp Lại Tra Nam *

* tra nam : nam nhân cặn bã

"Thất đệ, đứng ở chỗ này làm cái gì?" Tiếng nói ôn nhuận khiêm nhã ,mang theo ba phần lạnh lùng bảy phần ôn nhu, vừa có khí thế đế vương lại có vẻ khiếm tôn của công tử ôn hòa.

Thân mình Lạc Khuynh Hoàng không thể khống chế khẽ run lên, tay nàng gắt gao nắm chặt , móng tay hung hăng bấm vào lòng bàn tay, mới khiến cho chính mình không đến mức luống cuống.

Thanh âm này. Cả đời nàng cũng không quên được. Nam nhân mà nàng từng yêu nhất , Quân Kiền Linh.

Tuy rằng Lạc Khuynh Hoàng kiệt lực khống chế cảm xúc của chính mình , nhưng run run trong nháy mắt kia vẫn không giấu diếm được ánh mắt Quân Khuynh Vũ , trong ánh mắt đào hoa thâm thúy của hắn cực nhanh hiện lên một chút dị sắc, khóe môi nổi lên tươi cười bất cần đời, nói, "Đang nhìn đệ nhất mỹ nhân Cẩm quốc đây."

Quân Kiền Linh nghe thấy lời nói của Quân Khuynh Vũ , đem ánh mắt dời đến trên người Lạc Khuynh Hoàng , mâu trung hàm chứa vài phần tinh quang, khóe môi gợi lên ý cười tao nhã ý , nói, "Là Khuynh Hoàng tiểu thư phủ đại tướng quân sao?"

"Khuynh Hoàng gặp qua nhị hoàng tử." Lạc Khuynh Hoàng nhún người, hướng Quân Kiền Linh thi lễ, mới chậm rãi nâng lên con ngươi nhìn lại Quân Kiền Linh .

Một thân cẩm bào màu trắng phụ trợ cho bóng dáng cao lớn thon dài của hắn. Cổ tay áo cùng cổ áo thêu tơ vàng , thể hiện thân phận cao quý. Khóe miệng là ý cười ôn hòa khéo léo, phong thái kỳ tú, người khiêm tốn là thế.

Một kiếp trước, nàng chính là liếc mắt nhìn một cái như vậy, liền đánh mất tâm, hủy hoại cuộc sống của chính mình . Nay nhìn thấy Quân Kiền Linh, nhưng cũng không dậy nổi nửa phần gợn sóng . Nếu nói Quân Kiền Linh xuất hiện còn có thể khiến cho nội tâm nàng dao động, như vậy, chỉ là hận ý thấu xương .

Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên Quân Kiền Linh như thế nào ngay ngày đại hôn lạnh lùng đem nàng biếm lãnh cung, bức bách nàng nhìn hắn cùng Lạc Khuynh Thành cá nước giao hoan. Nàng cũng vĩnh viễn sẽ không ca ca của nàng lăng trì xử tử!

Trong nháy mắt cảm giác được ngập tràn sát khí cùng hận ý trên người Lạc Khuynh Hoàng , mâu trung Quân Kiền Linh cùng Quân Khuynh Vũ đều hiện lên một tia kinh ngạc, cẩn thận nhìn lại Lạc Khuynh Hoàng , nhưng nữ tử trước mắt rõ ràng dịu dàng nhu nhược, làm sao có nửa phần sát khí? !

Quân Kiền Linh thu hồi đôi mắt, ôn hòa cười nói, "Khuynh Hoàng tiểu thư là muốn tìm phụ vương? Kiền Linh vừa vặn cũng phải đi tìm phụ vương, không bằng đồng hành?"

Bên trong con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia thâm ý, khóe môi giơ lên ý cười dịu dàng, ôn nhu đáp, "Làm phiền nhị hoàng tử dẫn đường."

Nói xong hướng về phía Quân Khuynh Vũ thi lễ, liền theo Quân Kiền Linh rời đi.

Quân Khuynh Vũ đứng ở một bên chưa nói một lời, chính là tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi gợi lên độ cong bí hiểm , ánh mặt trời tà tà dừng ở trên mặt hắn, đem hình dáng mê người phác họa càng thêm rõ ràng.

Con ngươi thâm thúy của hắn giống như hắc diệu thạch vẫn dừng ở trên người Lạc Khuynh Hoàng , giống như có ánh hào quang dấy lên trong mắt hắn , lại bị một mảnh đen thẫm che dấu, khóe môi tràn ý cười, thanh âm mị hoặc, "Hoàng nhi, đến tột cùng trên người của ngươi cất giấu bí mật gì?"

"Kiền Linh nghe nói Khuynh Hoàng tiểu thư muốn tiến cung học y, muốn ngày sau chiếu cố phụ thân cùng huynh trưởng ?" Quân Kiền Linh hàm chứa ý cười ôn hòa, mâu quang ôn nhu nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Mâu trung Lạc Khuynh Hoàng tràn đầy nhu tình thản nhiên , nhưng nếu nhìn kỹ , sẽ phát hiện nhu tình kia bất quá chỉ là bề ngoài, mà che dấu ở bên dưới nhu tình , là đao phong làm cho người ta sợ hãi , nàng cười yếu ớt đáp, "Khiến cho nhị hoàng tử chê cười."

"Đâu có , đâu có . Khuynh Hoàng tiểu thư hiếu tâm, thiên địa chứng giám, thật khiến cho Kiền Linh cảm động." Quân Kiền Linh vừa nói, một bên ẩn tình đưa mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi ôn nhuận tựa hồ hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ .

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng hiện ra một tia thê lương cùng ý cười châm chọc , rất nhanh liền chuyển thành tươi cười ôn hòa, cười nói, "Nhị hoàng tử quá khen."

"Một tháng sau là bách hoa thịnh yến, chẳng hay có thể mời tiểu thư đồng hành hay không ?" Bên trong con ngươi của Quân Kiền Linh hiện lên một tia tinh quang, khóe môi rất nhanh lướt qua một chút ý cười lãnh liệt , ôn nhu hỏi.

Đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng buông xuống, làm bộ thẹn thùng , trong lòng là cười lạnh, bách hoa thịnh yến, kiếp trước chính là tại bách hoa thịnh yến nàng gặp Quân Kiền Linh, Lạc Khuynh Thành ở bên tai nàng khen ngợi hết sức, khiến nàng còn chưa cùng Quân Kiền Linh quen biết, liền đã đánh mất hơn phân nửa tâm, lại nhìn đến thời điểm Quân Kiền Linh xuất hiện, trên người là một thân cẩm bào màu trắng , nàng liền một lòng luân hãm .

Nhưng đồng dạng là một sai lầm nàng sẽ không tái phạm lần thứ hai. Hiện tại nàng đã hoàn toàn nhận rõ con người của Quân Kiền Linh làm sao có thể lại bị cạm bẫy ôn nhu của hắn mê hoặc đâu? !

"Khuynh Hoàng kém cỏi, sao dám cùng nhị hoàng tử đồng hành?" khóe môi Lạc Khuynh Hoàng là ý cười khéo léo, tránh ánh mắt Quân Kiền Linh , ôn nhu đáp.

Quân Kiền Linh không dự đoán được Lạc Khuynh Hoàng thế nhưng cự tuyệt hắn, hắn cũng không xác định đến tột cùng là Lạc Khuynh Hoàng thẹn thùng hay là thật sự không muốn cùng hắn đồng hành, nhất thời cũng không nghĩ ra chủ ý.

Mâu trung lướt qua một ánh mắt lãnh liệt . Mặc kệ tâm tư Lạc Khuynh Hoàng như thế nào, hắn nhất định phải kết hôn với Lạc Khuynh Hoàng. Cưới Lạc Khuynh Hoàng không những lấy được binh quyền của phủ đại tướng quân , lại có thể được phụ vương ưu ái. Những năm gần đây, phụ vương đối với huynh muội Lạc Khuynh Hoàng sủng ái có thêm, hắn đều nhìn thấy ở trong mắt !

"Đã đến Ngự thư phòng ." Quân Kiền Linh muốn nắm chắc tâm tưLạc Khuynh Hoàng , sợ rằng nếu quá mức khinh suất ngược lại khiến cho Lạc Khuynh Hoàng phản cảm, liền không hề đề cập nữa, vừa hay đã đến ngự thư phòng , hắn liền mượn việc này nói sang chuyện khác, ôn hòa có lễ nói.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn ngự thư phòng, khóe môi gợi lên ý cười, nói, "Nói vậy Nhị hoàng tử có việc cùng hoàng thượng thương nghị. Khuynh Hoàng ở ngoài điện dạo chơi một hồi đi."

Quân Kiền Linh liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái. Hắn nói muốn đến ngự thư phòng bất quá là lấy cớ cùng Lạc Khuynh Hoàng đồng hành, muốn mượn việc này kéo gần quan hệ thôi, nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, liền cười nói, "Cũng không có việc quan trọng gì, ngày khác nói cũng như nhau. Vẫn là mời Khuynh Hoàng tiểu thư vào trước ."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Kiền Linh nói, cũng không chối từ, hướng Quân Kiền Linh nói lời cảm tạ sau, sau đó đi vào trong điện.

Giờ phút này Quân Vũ Thần đang ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, hắn bất quá mới hơn bốn mươi tuổi, theo đạo lý tuổi này hắn là tràn ngập sức sống , nhưng thoạt nhìn hắn lại là có chút già trước tuổi. Khóe mắt đến đuôi lông mày tựa hồ đều là mệt mỏi, ánh mắt sâu thẳm lõm xuống tựa hồ che kín sương mù , mang theo thản nhiên phiền muộn.

26. Chương 27: Mặt Rồng Giận Dữ

Quân Vũ Thần nghe được, lại càng thêm tức giận. Ngay cả khi Lạc Khuynh Hoàng không có nói rõ, hắn cũng có thể biết loại đồ ăn Lạc Khuynh Hoàng được cấp là cái gì, nếu không thì một Lạc Khuynh Hoàng tính tình dịu dàng như vậy, lại không thể chịu được, chạy ra ngoài đi ăn cơm ? !

Còn không biết Vương U Nhược xưa nay đã ngược đãi Lạc Khuynh Hoàng như thế nào nữa , đáng tiếc Lạc Khuynh Hoàng đứa nhỏ này tính tình quá mức ôn hòa thiện lương, bị người khi dễ thành như vậy rồi mà còn thay nàng ta nói chuyện!

Không được. Hắn tuyệt không thể để cho Lạc Khuynh Hoàng chịu ủy khuất như vậy, nếu không làm sao xứng đáng với linh hồn tỷ tỷ đã khuất ? !

Lạc Khuynh Hoàng thu liễm lãnh ý nơi khóe mắt, dịu ngoan nhu thuận nhìn vẻ mặt biến hóa trên mặt Quân Vũ Thần, ở chỗ sâu trong con ngươi đen như mực hiện lên một tia tinh quang. Vương U Nhược sẽ không hay ho đâu nha .

"Người tới! Lập tức tuyên đại tướng quân cùng thiếp thất Vương U Nhược tiến cung cho trẫm !" Quân Vũ Thần trên đầu gân xanh bạo khởi, trong mắt tản mát ra quang mang lợi hại.

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong, lập tức nói, "Hoàng cữu, trăm ngàn lần đừng trách tội phụ thân cùng Nhị di nương a. Đều là Khuynh Hoàng không hiểu chuyện!"

"Khuynh Hoàng đừng sợ, có hoàng cữu ở đây, không có ai có thể khi dễ ngươi!" Quân Vũ Thần nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng vừa sợ hãi lại còn thay người suy nghĩ , tức giận trong lòng không chỉ không bình ổn ngược lại càng tăng lên, Khuynh Hoàng dịu dàng thiện hiểu ý người như vậy, bọn họ lại có thể khắt khe cho được? !

Lạc Khuynh Hoàng gật gật đầu, trong mắt phủ lên một màn sương mù, mang theo vài phần nghẹn ngào nói, "Khuynh Hoàng đột nhiên thật nhớ mẫu thân!"

Quân Vũ Thần nghe lời Lạc Khuynh Hoàng nói, trong mắt hiện lên một chút cảm xúc phức tạp, trầm mặc một hồi, hắn trầm giọng nói, "Người tới! Truyền ý chỉ của trẫm. Nữ nhi của trưởng công chúa Lạc Khuynh Hoàng bát nhã trí tuệ, dịu dàng hiền thục, được lòng của trẫm, nay tứ phong Khuynh Hoàng quận chúa!"

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn Quân Vũ Thần, trong mắt hiện lên cảm kích, kinh ngạc, vui sướng, cuối cùng hóa thành ôn nhu, nói, "Khuynh Hoàng đa tạ hoàng cữa!"

Quân Vũ Thần sờ sờ đầu Lạc Khuynh Hoàng, ôn hòa cười nói, "Thật sự là đứa nhỏ có hiểu biết a, mau đứng lên đi."

Lạc Khuynh Hoàng nhu thuận đứng dậy, con ngươi đen như mực phát ra một trận hào quang. Nàng tiến cung nói chuyện này, mục đích chính yếu không phải vì trừng phạt Vương U Nhược, đối phó nàng ta, nàng có biện pháp khác. Mục đích của nàng chính là làm cho Quân Vũ Thần ý thức được, sự sủng ái của hắn, không đủ để bảo hộ nàng.

Nàng mới vừa rồi cố ý đề cập mẫu thân của nàng là có hai mục đích. Trước nhất làvì làm cho Quân Vũ Thần nhớ đến của nàng mẫu thân, đối nàng càng sinh ra vài phần thương tiếc. Thứ hai là làm cho Quân Vũ Thần thấy rằng không có mẫu thân nàng sẽ bị khi dễ, nghĩ đến một ngày hắn không còn nữa, nàng vẫn sẽ bị khi dễ, bởi vậy Quân Vũ Thần cho nàng quận chúa phong hào.

Quận chúa phong hào tuy rằng không thể đủ để nắm giữ thực quyền. Nhưng dù sao cũng là hoàng đế tứ phong , quận chúa tương đương với quan viên nhị phẩm. Địa vị gần với thừa tướng cùng đại tướng quân. Đừng nói là Vương U Nhược, sau này cho dù là Lạc Nguyên, cũng không dễ dàng đối phó nàng .

Rất nhanh. Lạc Nguyên cùng Vương U Nhược liền vội vàng vào cung.

Lạc Khuynh Hoàng vẫn đứng ở bên cạnh người Quân Vũ Thần, nhưng nàng cảm thấy có chút không thoải mái, tựa hồ có ánh mắt đang đánh giá nàng, nhưng là nhìn quanh bốn phía, lại nhìn không thấy người nào.

"Thần (thần phụ) tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Lạc Nguyên cùng Vương U Nhược cũng không biết là chuyện tình gì, chỉ nghe truyền lời, hoàng thượng tựa hồ rất tức giận.

Nhưng là thời điểm bọn họ quỳ ngấm ngầm quan sát nét mặt Quân Vũ Thần, lại phát hiện sắc mặt hắn tựa hồ cũng không tức giận, thoạt nhìn dịu đi không ít. Hơn nữa mới vừa rồi lại nghe nghe thấy tin tức sắc phong Lạc Khuynh Hoàng làm quận chúa. Nói vậy Quân Vũ Thần khí hẳn là tiêu không ít đi. Chính là, Quân Vũ Thần đến tột cùng vì sao tức giận?

" trị gia chi đạo của ái khanh thật sự là khoan dung hiền từ nha." Quân Vũ Thần vẫn chưa cho Lạc Nguyên cùng Vương U Nhược đứng lên, chính là thản nhiên liếc mắt nhìn Lạc Nguyên, ngữ điệu hàm chứa vài phần châm chọc.

Lạc Nguyên chợt vừa nghe không hiểu được ý tứ Quân Vũ Thần, lại thấy Lạc Khuynh Hoàng sắc mặt áy náy nhìn hắn, lập tức hiểu được. Nói vậy Quân Vũ Thần là vì lần trước Vương U Nhược xung đột cùng Lạc Khuynh Hoàng.

Vương U Nhược giờ phút này cũng là hiểu được, mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy, việc này ở trước mặt Lạc Nguyên nàng còn có thể biện giải vài phần, nàng ta rốt cuộc còn vài phần bận tâm địa vị phụ thân của Lạc Nguyên , nhưng là nháo đến trước mặt Quân Vũ Thần, thì đã không còn tình cảm gì nữa.

"Thần có tội." Lạc Nguyên lập tức dập đầu, nói.

Quân Vũ Thần liếc mắt nhìn Lạc Nguyên một cái, lại đem ánh mắt chuyển qua trên mặt Vương U Nhược, ánh mắt giống như một lưỡi dao sắc bén nhìn nàng, âm thanh lạnh lùng nói, " thiếp thất của đại tướng quân thật ra thực kiêu ngạo, khi dễ Khuynh Hoàng không có mẫu thân che chở sao? !"

"Thần phụ không dám! Thần phụ biết sai rồi!" Vương U Nhược nghe được Quân Vũ Thần hỏi, lập tức cúi người nhận sai, vẻ mặt kinh sợ, chính là ở chỗ sâu trong khóe mắt lại còn cất giấu một tia ngoan độc.

Lạc Khuynh Hoàng thấy thế, cũng quỳ cùng Lạc Nguyên và Vương U Nhược, nói, "Hoàng cữu, Nhị di nương cũng là muốn tốt cho Khuynh Hoàng, ngài cũng đừng trách cứ nàng ."

"Khuynh Hoàng, ngươi chính là rất nhu nhược mới có thể bị khi dễ! Lần này hoàng đế cậu phải thay ngươi làm chủ!" Quân Vũ Thần đem Lạc Khuynh Hoàng nâng đứng lên, nhìn Vương U Nhược liếc mắt một cái, nói, "Đại tướng quân thiếp thất Vương U Nhược, không có phụ đức, khắt khe đích nữ, vả miệng hai mươi cái, một tháng không thể xuất môn!"

Nói cho hết lời, Vương U Nhược sắc mặt lại trắng vài phần, Quân Vũ Thần quát, "Vương thị, ngươi có phục hay không? !"

"Thần phụ nguyện bị phạt!" Vương U Nhược nào dám nói chữ không, sợ hãi đáp. Tuy rằng vả miệng hai mươi cái có mất mặt, nhưng so với hình phạt khác mà nói đã nhẹ rồi . Quân Vũ Thần dù sao cũng nhìn vài phần mặt mũi của Lạc Nguyên cùng lễ bộ thị lang Vương Càng.

"Khuynh Hoàng, từ ngươi tự mình động thủ như thế nào?" Quân Vũ Thần nâng mắt nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng vội vàng đáp, "Từ sau khi mẫu thân qua đời vẫn là Nhị di nương đem Khuynh Hoàng nuôi lớn, Khuynh Hoàng có thể nào động thủ đánh di nương ? Ta xem không bằng làm cho Trương ma ma bên người di nương xuất thủ đi."

Một lời nói hợp tình hợp lý. Càng thể hiện phong phạm tiểu thư khuê các của nàng, nhẹ nhàng đem việc quăng cho Trương ma ma. Bị nô tỳ của chính mình vả miệng, chỉ sợ so với bị Lạc Khuynh Hoàng vả miệng càng làm cho Vương U Nhược chịu không nổi.

"Khuynh Hoàng thật sự là hiểu chuyện. Người tới, đi ngoài điện đem Trương ma ma tiến vào." Quân Vũ Thần tán thưởng nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, nói.

27. Chương 28: Vả Miệng

Trương ma ma đang ở ngoài điện chờ đợi thì không hiểu sao lại bị thị vệ túm đi vào. Vẻ mặt kinh sợ, lại nghe nói muốn nàng động thủ đánh Vương U Nhược, hai mắt khẽ đảo, thiếu chút nữa đã trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Nàng vội vàng quỳ trên mặt đất không ngừng van xin, "Hoàng thượng tha mạng a, nô tỳ sao dám vả miệng phu nhân!"

“Trương ma ma, lời này trăm ngàn không thể nói được. Ngươi nói không dám vả miệng Nhị di nương, nhưng lại muốn cãi mệnh lệnh hoàng thượng, xem ra Nhị di nương so với hoàng thượng còn lớn hơn?” Lạc Khuynh Hoàng lộ ra một chút lo lắng, giả vờ nói với Trương ma ma.

Vương U Nhược nghe được lời nói Lạc Khuynh Hoàng, sắc mặt đại biến, lập tức đối với Trương ma ma quát, “Làm càn! Hoàng thượng lệnh ngươi vả miệng, ngươi còn không mau động thủ!”

Trương ma ma vừa nghe Vương U Nhược quát, tự nhiên không dám chần chờ, mới run rẩy đi đến trước mặt Vương U Nhược, run run chuẩn bị động thủ.

Quân Vũ Thần thản nhiên quét mắt nhìn Vương U Nhược liếc một cái, tựa tiếu phi tiếu hướng Lạc Nguyên nói, ” uy thế thiếp thất của ngươi cũng thật lớn. Chỉ là nô tỳ bên người thôi mà ngay cả trẫm sai sử cũng dám không động!”

Lạc Nguyên nghe xong lời này, sắc mặt lập tức đại biến, xoa xoa mồ hôi giữa trán, nói, “Thần quản giáo sơ sài, hồi phủ nhất định nghiêm trị không tha!”

Bên này đối thoại, bên kia Trương ma ma đã muốn động thủ đánh, nhưng run lẩy bẩy lại cũng không dám dùng sức, tuy vậy hai bên mặt chịu hơn hai mươi cái tát, mặt Vương U Nhược cũng đã muốn sưng như cái bánh bao.

Lạc Khuynh Hoàng mặt không chút thay đổi nhìn một màn này. Lần này sự kiện qua đi, Trương ma ma chỉ sợ sẽ không tốt đâu . Trước mặt mọi người vả miệng Vương U Nhược, lấy tính tình Vương U Nhược, tất nhiên canh cánh trong lòng, ngay cả ở mặt ngoài không nói ra, sau lưng cũng không thể nào không chỉnh sửa Trương ma ma.

Lạc Nguyên cũng tuyệt đối không có khả năng buông tha Trương ma ma. Đừng nói là Trương ma ma, chính là Vương U Nhược, trải qua chuyện tình lần này, chỉ sợ trong lòng Lạc Nguyên cũng tích tụ không ít oán khí, hắn là cần một thời gian rất dài mới có thể dịu đi .

Nhìn Vương U Nhược hai má sưng to, Lạc Khuynh Hoàng ra vẻ đau lòng động thân đi sờ hai má Vương U Nhược, nói, “Ai, đều là lỗi của Khuynh Hoàng, mới làm hại Nhị di nương phải chịu trách phạt.”

“Là Nhị di nương đáng bị phạt, không trách Khuynh Hoàng.” Vương U Nhược bị Lạc Khuynh Hoàng đụng vào miệng vết thương, chỉ cảm thấy bỏng rát, cũng không dám phát tác, chỉ phải chịu đựng tức giận, đối Lạc Khuynh Hoàng cười theo.

Bên trong con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia mỉa mai, khóe môi nở ra ý cười, nói, “Nhị di nương không trách cứ Khuynh Hoàng là tốt rồi.”

Nói xong lại áy náy nhìn về phía Lạc Nguyên, nói “Phụ thân, Khuynh Hoàng đã làm cho ngài rước phải phiền toái !”

“Nói nơi nào có a! Là phụ thân xử lý sự tình có không công bằng .” Lạc Nguyên ôn hòa vuốt ve tóc Lạc Khuynh Hoàng, áy náy nói.

Quân Vũ Thần nhìn thấy như thế, cảm thấy cũng yên tâm không ít, cười nói, “Tốt lắm, các ngươi đều lui ra đi. Khuynh Hoàng lưu lại bồi trẫm một ăn cơm đi!”

Lạc Nguyên nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, sợ Lạc Khuynh Hoàng lại ở trước mắt Quân Vũ Thần nói sai cái gì, Lạc Khuynh Hoàng ra vẻ không có thấy, chính là dịu dàng đáp, “Khuynh Hoàng tuân chỉ.”

Lạc Nguyên nhìn Lạc Khuynh Hoàng không có phản ứng, cũng chỉ đành hướng Quân Vũ Thần cáo lui. Trong lòng cũng là âm thầm tỉnh táo, may mắn hắn cho tới nay ở ngoài mặt đối với Lạc Khuynh Hoàng vẫn là thực không sai , bằng không lấy trình độ sủng ái của Quân Vũ Thần đối với Lạc Khuynh Hoàng, chỉ sợ con đường làm quan của chính mình e rằng phải kham ưu a.

Hắn tuy rằng là đại tướng quân, tay cầm binh quyền, quyền thế ngập trời, thậm chí có thể có năng lực chế ước Quân Vũ Thần, nhưng rốt cuộc quân thần phân biệt, hắn cũng là không dám đắc tội với Quân Vũ Thần .

Lạc Nguyên cùng Vương U Nhược đi rồi, Quân Vũ Thần liền cùng với Lạc Khuynh Hoàng nói, "Khuynh Hoàng cũng đã nhiều ngày chưa tiến cung , trẫm mang ngươi đến ngự hoa viên đi dạo."

"Phụ vương ngày bận trăm công nghìn việc, không bằng để nhi thần thay thế đi." Thanh âm tà mị không kềm chế được đánh gãy lời nói của Quân Vũ Thần, tay áo lửa đỏ phiêu nhiên xuất hiện, khóe môi Quân Khuynh Vũ tươi cười, bất cần đời nói.

Sắc mặt Quân Vũ Thần có chút biến đổi, trong mắt tựa hồ như có cảm xúc gì đó bắt đầu khởi động kịch liệt, cuối cùng hóa thành một tia bất đắc dĩ, đối Lạc Khuynh Hoàng nói, "Một khi đã như vậy, thôi thì liền để Khuynh Vũ mang ngươi đi một chút đi?"

"Vâng." Lạc Khuynh Hoàng mềm mại đáp, trong mắt cũng là lướt qua một tia nghi hoặc. Kinh thành đều nói Quân Khuynh Vũ là người Quân Vũ Thần sủng ái nhất , nhưng xem ra cả hai người bọn hắn quan hệ tựa hồ cũng không phải là rất thân mật.

Không. Phải nói là Quân Vũ Thần rất thương yêu Quân Khuynh Vũ, nhưng là Quân Khuynh Vũ tựa hồ như rất là khinh thường? Hắn nhìn Quân Vũ Thần không có nửa phần cung kính, Lạc Khuynh Hoàng thậm chí có thể từ bên trong sự bất cần đời của hắn cảm giác được mâu thuẫn mãnh liệt . Là nguyên nhân gì đã làm cho quan hệ phụ tử của bọn họ trở nên như thế? Vì sao Quân Vũ Thần lại có một bộ dáng bất đắc dĩ?

Lạc Khuynh Hoàng kiềm chế nghi hoặc, theo Quân Khuynh Vũ ra khỏi ngự thư phòng.

Thu hồi bộ dạng ôn hòa mềm mại, con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng nhìn thẳng Quân Khuynh Vũ, gọn gàng dứt khoát nói, "Thất hoàng tử điện hạ ở ngoài điện xem đã thỏa nguyện?"

Quân Khuynh Vũ nhíu mày, trong mắt hẹp dài hoa đào tràn ra ý cười nhè nhẹ, khẩu khí mang theo vài phần vui đùa nói, "Như thế nào ở trước mặt người khác đều ôn hòa, ở trước mặt ta lại như là con mèo nhỏ chỉ thích giương nanh múa vuốt như vậy?"

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ làm cho sửng sốt, tiện đà biến sắc, lạnh nhạt đáp, "Khuynh Hoàng làm sao dám múa búa trước cửa lỗ ban?"

Ý cười bên khóe môi Quân Khuynh Vũ càng đậm, Lạc Khuynh Hoàng khá lắm, ý tứ của nàng là nói hắn lấy vẻ bất cần đời để ngụy trang chính mình, có thể nói là thuỷ tổ giả trang, nàng về điểm này kỹ xảo không tinh không dám ở trước mặt hắn khoe khoang? !

"Mở miệng hảo khéo léo. Hay ột cái thất xảo linh lung tâm." Quân Khuynh Vũ không tiếc rẻ khen ngợi, ánh mắt sáng quắc nhìn phía Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hình như có cái gì đó thiêu đốt.

Lạc Khuynh Hoàng chính là khoác áo lông cừu , bước đi về phía trước, không để ý Quân Khuynh Vũ. Mày của nàng có chút nhíu lại, tựa hồ đang trầm tư cái gì. Liền ngay cả nụ cười luôn dịu dàng trên môi cũng gắt gao thu lại .

Quân Khuynh Vũ một thân nhìn như bất cần đời không thích làm việc đàng hoàng, nhưng là sự thật không phải như vậy, có thể quan sát hắn nhưng lại không thể mảy may nhìn thấu hắn, từ đó có thể thấy được đó là một người vật cỡ nào lợi hại.

Đời này của nàng mong cầu chỉ là người nàng yêu thương được bình an , người nàng hận gặp phải báo ứng. Cái khác, đều cùng nàng không có quan hệ. Nàng không nghĩ muốn liên lụy đến chuyện tình phức tạp bên trong này, cho nên, vẫn là cách Quân Khuynh Vũ ra xa một chút mới tốt.

28. Chương 29: Va Chạm

Lạc Khuynh Hoàng khoác áo lông cừu tuyết trắng đi trong băng tuyết ngập trời, cả người đều tản mát ra một cỗ thanh khí lạnh lẽo tinh khôi. Nàng ở trên mặt đất đầy tuyết tiêu sái mà đi, không có vì tuyết đọng mà chuyển hướng, mà lại bướng bỉnh từng bước từng bước một đi tới.

Quân Khuynh Vũ yên lặng phía sau cách một thước mà đi theo nàng, chưa từng ngăn trở cũng không giúp đỡ. Chính là nhíu mày nhìn bóng dáng Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi đọng ý cười bí hiểm. Tựa hồ trong mắt có cái tình cảm rối rắm gì đó lưu chuyển không ngừng .

Xa xa nhìn lại, chỉ nhìn thấy một đỏ một trắng hai đạo bóng dáng hết sức loá mắt ở trong tuyết. Trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng cao quý, đỏ tà mị yêu dị. Giống như trong thiên địa vạn vật hết thảy đều mất đi màu sắc, chỉ còn lại màu đỏ cùng với màu trắng, hình ảnh bắt mắt này.

Lạc Khuynh Hoàng đang ở tuyết địa một bước lại một bước tiến tới , đột nhiên, một bóng trắng gì đó hướng nàng vọt lại, mắt thấy sẽ bổ nhào vào trên người nàng, nàng kinh ngạc nhảy dựng, dưới chân bất ổn, thân mình mất đi cân bằng.

Ngay tại lúc thân mình ngã về phía sau, trong nháy mắt, nàng cảm giác được thân thể của nàng được người đỡ lấy, ở không trung lộn một vòng tròn, liền lại vững vàng đứng ở trên mặt đất .

"Đi đường cẩn thận chút." Tiếng nói tà mị mà tràn ngập thân thiết vang lên ở bên tai, Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt, thấy được Quân Khuynh Vũ biểu tình vừa như thân thiết vừa như đùa cợt, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên tức giận hay là nên cảm kích.

Quân Khuynh Vũ cũng đã đem ánh mắt dời đi. Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng cảm giác được hơi thở trên người Quân Khuynh Vũ trong nháy mắt ngưng đọng lại, cái loại tiêu sái tà mị không kềm chế được bỗng nhiên biến mất không thấy, trở thành một loại khí tức cô tuyệt của người đứng ở trên cao, cái loại cảm giác này, nàng từng cảm giác được ở trên người Lưu Cảnh công tử.

Chú ý tới hơi thở Quân Khuynh Vũ trong nháy mắt âm trầm, Lạc Khuynh Hoàng theo ánh mắt hắn nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một vị nữ tử xinh đẹp khoác áo lông cừu màu phấn hồng đang được một đống cung nữ ma ma nâng đỡ thướt tha đi tới. Đợi cho nàng kia đi tới trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng trong mắt mới lướt qua một tia kinh diễm.

Nàng kia thoạt nhìn cao thấp khoảng ba mươi tuổi, cũng không còn trẻ, nhưng là bảo dưỡng tốt, làn da vẫn là tế hoạt trắng nõn, vô cùng mịn màng giống như dương chi bạch ngọc. Theo dáng người thướt tha của nàng đang xa xa đi tới, đến khuôn mặt tinh xảo trước mắt, giống như là một bức tranh thuỷ mặc được nhiễm thêm chút màu.

Nhìn từ đằng xa, giống như ánh mặt trời lúc bình minh ; đến gần lại thấy, giống như bông hoa sen chớm nở. Quả nhiên là một mỹ nhân tuyệt sắc. Nhìn nàng toàn thân đẹp đẽ quý giá, nói vậy thân phận hẳn là vô cùng cao quý.

"Lớn mật! Người nào? ! dám đả thương khuyển yêu của Hinh phi nương nương!" Nàng kia còn chưa nói chuyện, một ma ma bên người đã mở miệng quát.

Đôi mày Lạc Khuynh Hoàng thấy vậy không thể không nhăn lại, cuộc đời nàng ghét nhất bị loại nô tài chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng như vậy, Trương ma ma trước đó chính là như thế, mới bị nàng giáo huấn đến hôm nay.

Đem ánh mắt trên mặt ma ma kia dời đi, nhìn về phía nữ tử xinh đẹp kia. Nguyên lai nàng chính là vị có được thánh sủng mười năm không suy, Hinh phi nương nương, quả nhiên có vài phần tư sắc.

"Khuynh Hoàng tham kiến Hinh phi nương nương." Lạc Khuynh Hoàng tự nhiên hào phóng hướng Thủy Lan Hinh hành lễ, vẫn chưa trả lời cái ma ma kia, căn bản không đem cái kia ma ma để vào mắt, khóe môi dạng khai ý cười, nói, "Gia phụ vẫn thường nhắc tới Hinh phi nương nương tính nết ôn nhu, ở cùng rất tốt, Khuynh Hoàng cũng vẫn chưa được diện kiến nương nương, vừa khéo, hôm nay lại gặp được."

Một phen nói ôn nhu khéo léo . Đem thân phận chính mình chỉ ra, lấy thân phận địa vị Lạc Nguyên đến kiềm chế Thủy Lan Hinh, lại cho thấy ý tứ kết giao, hơn nữa khen ngợi nàng tính nết ôn nhu, làm cho nàng không tiện phát tác.

Quả nhiên. Sắc mặt nguyên bản đang tức giận của Thủy Lan Hinh biến đổi, cuối cùng nở ra một chút tươi cười, kiều mỵ nói, "Nguyên lai là quận chúa Khuynh Hoàng vừa được hoàng thượng sắc phong a. Bản cung

trước đây từng gặp qua ngươi, không ngờ, chỉ chớp mắt, ngươi cũng lớn như vậy rồi."

Lạc Khuynh Hoàng khóe môi tươi cười, ôn hòa nói, "Nương nương lại vẫn là xinh đẹp như vậy."

Tái thế làm người, chuyện tình gần đây nàng liền quên không còn một mảnh , làm sao còn nhớ rõ Thủy Lan Hinh là bộ dáng gì. Bất quá vì miễn cho Thủy Lan Hinh giận chó đánh mèo Quân Khuynh Vũ, mới ứng phó vài câu. Bất quá Thủy Lan Hinh bộ dạng, nàng thấy thật sự có vài phần nhìn quen mắt.

Quân Khuynh Vũ đả thương sủng vật của Thủy Lan Hinh. Một cái là ái phi của Quân Vũ Thần, một cái là yêu tử của Quân Vũ Thần, cũng không biết Quân Vũ Thần cuối cùng sẽ che chở ai.

Quân Vũ Thần đối Quân Khuynh Vũ sủng ái cũng bất quá là vì Nguyệt quý phi đã chết, nhưng là một người đã chết mười mấy năm , cảm tình cũng đều phai nhạt, như thế nào so với được với Thủy Lan Hinh hoạt sắc sinh hương? !

Cũng không biết vì sao, Lạc Khuynh Hoàng thế nhưng lo lắng Quân Khuynh Vũ lại vậy bị phạt. Không khỏi nói chút lời giảng hòa.

Ai ngờ nàng một lòng che chở Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ cũng là không cảm kích, nhíu mày, cười nói, "Đúng vậy, một chút cũng nhìn không ra nương nương là nữ người đã gần ba mươi ba tuổi a!"

Lời này thốt ra, mặt tất cả mọi người ở đây đều biến sắc. Thủy Lan Hinh trên mặt hiện lên một tia xấu hổ cùng tức giận, lại chịu đựng không có phát tác.

Lạc Khuynh Hoàng cũng có chút kinh ngạc với Quân Khuynh Vũ. Căn cứ vào hiểu biết của nàng đối với Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ tuyệt đối không phải một người làm việc lỗ mãng, vì sao lại cùng Thủy Lan Hinh tranh phong tương đối đối như thế? !

Thủy Lan Hinh rốt cuộc là người ở hậu cung mười năm, tuy rằng xưa nay ỷ vào sủng ái của Quân Vũ Thần không khỏi có chút kiêu căng, nhưng rốt cuộc là nhẫn nhịn , nàng nhìn thoáng qua tiểu cẩu đã muốn hấp hối vì bị Quân Khuynh Vũ một cước đá văng ra, nói, "Lệ ma ma, ngươi đi nhìn xem nó thế nào , có hay không bị thương, nó là hoàng thượng tặng cho bản cung a."

Quân Khuynh Vũ cười như không cười nhìn Thủy Lan Hinh, hoa đào trong mắt hẹp dài lóe lên vài phần trêu tức, còn có vài phần ghét cay ghét đắng. Lệ ma ma nghe xong lời nói Thủy Lan Hinh chạy tới vừa thấy, lập tức khoa trương hô, "Nương nương, nó. Tắt thở . . ."

Lạc Khuynh Hoàng không hề chớp mắt nhìn Thủy Lan Hinh, tiểu cẩu kia từ xa nhìn lại cũng biết mạng nhỏ ô hô , Thủy Lan Hinh cố ý làm như vậy, không phải là muốn hảo hảo bắt lỗi Quân Khuynh Vũ sao? !

Nguyên bản bị nàng nói như vậy, Thủy Lan Hinh đã muốn không tính truy cứu , Quân Khuynh Vũ lại cố tình không cảm kích, một khi đã như vậy, nàng cũng lười xen vào việc của người khác. Nàng liền hai tay chống nạnh, xem bọn hắn có thể nháo ra đến cái tiết mục gì.

Nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng một bộ dáng hờ hững sự tình không liên quan đến ta, Quân Khuynh Vũ khóe môi thoạt nở một chút ý cười, ba phần bất đắc dĩ bảy phân sủng nịch. Thoạt nhìn Lạc Khuynh Hoàng chính là vì hắn không biết cảm kích mà hành động, cô gái nhỏ này, thật đúng là đã tức giận.

29. Chương 30: Ẩn Tình

"Khuynh Vũ, ngươi xưa nay không đem ta để vào trong mắt, ta niệm tình ngươi tuổi còn nhỏ mà đã phải để tang mẫu thân nên không cùng ngươi so đo , nhưng hôm nay ngươi cũng hơi quá đáng, ngươi lại đá chết tiểu khuyển phụ vương ngươi tặng cho ta !" Sắc mặt Thủy Lan Hinh có thể nói là thay đổi bất thường, lập tức nước mắt rưng rưng, ủy khuất vô cùng nhìn Quân Khuynh Vũ.

Bên trong con ngươi đen như mực của Quân Khuynh Vũ thoáng qua một tia lãnh ý, khóe môi tươi cười cũng trở nên lãnh liệt, mang theo vài phần mỉa mai hỏi, "Tiểu khuyển nho nhỏ luôn luôn nhu thuận, như thế nào hôm nay đột nhiên phát cuồng xông lại đây?"

Tiếng nói vừa dứt, mâu trung Thủy Lan Hinh lập tức hiện lên một tia bối rối, nhưng rất nhanh liền bị nàng che dấu , bên trong đôi con ngươi thiển sắc tràn ngập ủy khuất, cơ hồ là lập tức khóc ra, tay run run chỉ vào Quân Khuynh Vũ, run giọng nói, "Ý của ngươi là ta cố ý sai khiến tiểu khuyển xông về phía Khuynh Hoàng? Ta cùng nàng không oán không thù, hà cớ gì phải làm thế? !"

Sóng mắt lưu chuyển trong đôi mắt đào hoa hẹp dài của Quân Khuynh Vũ , giống như hàn băng tích tụ trong mùa đông, hiện ra hàn khí nhè nhẹ , ý cười trên khóe môi vẫn là tà mị vô song, hắn nhíu mày, tựa tiếu phi tiếu nói, "Này ta cũng không biết. Bất quá Hinh phi nương nương cũng nói, tiểu khuyển đánh về phía Khuynh Hoàng, trong tình cảnh này nếu ta không ra tay, chỉ sợ Khuynh Hoàng sẽ bị thương. Chẳng lẽ nương nương cảm thấy tính mạng của một tiểu khuyển so với tính mạng của quận chúa còn trọng yếu hơn sao? !"

Thủy Lan Hinh thật không ngờ Quân Khuynh Vũ lại nói như thế, sắc mặt nhất thời lúc xanh lúc trắng , một lát sau mới khóc như lê hoa đái vũ nói, "Ngay cả khi ngươi sốt ruột cứu người, cũng không nên một cước đá chết tiểu cẩu đi ? Tốt xấu nó cũng là một sinh mệnh, ngươi sao có thể nhẫn tâm?"

Lạc Khuynh Hoàng khẽ nhíu mi , việc này Quân Khuynh Vũ làm xác thực không tốt , ngay cả là vì cứu nàng, một cước đem tiểu khuyển hoàng đế đưa cho sủng phi đá chết, cũng hơi quá đáng chút. Làm như vậy không chỉ bác bỏ mặt mũi của Hinh phi nương nương , cũng là bác bỏ mặt mũi của Quân Vũ Thần a.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi đem ánh mắt hướng về phía Quân Khuynh Vũ, cảm giác được ánh mắt lo lắng của Lạc Khuynh Hoàng , khóe môi Quân Khuynh Vũ có chút nhếch lên, để sát vào bên tai Lạc Khuynh Hoàng , dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được nói, "Ta thật cao hứng, Hoàng nhi sẽ vì ta lo lắng."

Thủy Lan Hinh nhìn thấy Quân Khuynh Vũ không chỉ không thèm nhìn nàng, cư nhiên còn cùng Lạc Khuynh Hoàng lặng lẽ nói chuyện, lửa giân không khỏi bốc lên, dậm chân, nói, "Bản cung nhất định phải tìm hoàng thượng đòi lại công đạo!"

"Ngươi không lo lắng?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày , nhìn vẻ mặt trấn định tự nhiên của Quân Khuynh Vũ, người này không khỏi cũng quá quá bình tĩnh đi.

Quân Khuynh Vũ nhún vai, khóe môi gợi lên một tia cười lạnh, nói, "Lo lắng? ! Còn không biết ai không hay ho đâu. Một cước này của ta vẫn chưa dùng sức, nhưng tiểu khuyển nho nhỏ liền tắt thở , thoạt nhìn xưa nay thường xuyên bị người khác ngược đãi, có vẻ suy yếu nha."

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy lời nói của Quân Khuynh Vũ , không khỏi xúc động trừng mắt , một cước kia của hắn không có dùng sức? ! Nàng có thể nhìn ra hắn là hung hăng dùng sức đá trúng con chó kia , còn có dùng nội lực hay không thì nàng không biết, bất quá nàng biết nếu nàng bị trúng một cước như vậy , cũng phải mất nửa ngày mới dậy nổi đi, huống chi là một con chó nhỏ đâu? !

"Ngươi thực chán ghét Hinh phi nương nương?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày , tự nhiên hiểu được đây là kế giá họa của Quân Khuynh Vũ , tiểu khuyển nho nhỏ là bị Quân Khuynh Vũ đá chết , nhưng xưa nay Hinh phi nương nương cũng hay ngược đãi tiểu cẩu nho nhỏ cũng là sự thật, việc này cho dù nháo đến trước mặt Quân Vũ Thần , Hinh phi nương nương cũng không có nửa điểm lợi thế đi.

Sắc mặt Quân Khuynh Vũ có chút thâm trầm. Trông đôi mắt đào hoa đầy ý cười như có gì đó lướt qua , con ngươi đen như mực càng thêm thâm trầm, ý cười khóe môi cũng có chút rùng mình, trong nháy mắt, cái loại cảm giác cô tuyệt lại bất ngờ xuất hiện .

Lạc Khuynh Hoàng hiểu được Quân Khuynh Vũ nhất định là có ẩn tình khó nói, cũng không hỏi nhiều. Nàng cùng hắn nguyên bản chỉ là vô tình gặp gỡ, cho dù kiếp trước chuyện tình hắn vì nàng khởi binh tạo phản là bí ẩn trong lòng của nàng , nhưng nàng cũng biết, bí ẩn này vĩnh viễn cũng không có đáp án.

Bởi vì nàng đã trọng sinh, không bao giờ có khả năng hỏi kiếp trước Quân Khuynh Vũ tại sao vì nàng tạo phản, tại sao lại ôm thi thể nàng cực kỳ bi thương.

Nàng chỉ biết là, kiếp này, nàng không nghĩ cùng hắn giao hảo. Trên người nam tử này có quá nhiều bí mật , lòng dạ quá sâu, ngay cả nàng cũng nhìn không thấu.

"Nàng lớn lên rất giống nương ta."

Thời điểm Lạc Khuynh Hoàng nghĩ rằng Quân Khuynh Vũ sẽ không trả lời , tiếng nói hơi mờ mịt của Quân Khuynh Vũ vang lên. Không giống vẻ tà mị bình thường , cũng không có khí phách cùng suy nghĩ , chỉ còn vẻ cô tuyệt cùng tiêu điều.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn sườn mặt Quân Khuynh Vũ , trong nháy mắt, nàng chỉ cảm thấy Quân Khuynh Vũ thật sự cô tuyệt , ngay cả một thân hồng y như hỏa diễm, cũng không che được vẻ tiêu điều.

Khó trách từ sau khi Nguyệt quý phi mất ,Thủy Lan Hinh liền được thánh sủng mười năm không suy. Khó trách nàng cảm thấy khuôn mặt của Thủy Lan Hinh có chút quen thuộc. Khó trách Thủy Lan Hinh có địch ý với Quân Khuynh Vũ , mà Quân Khuynh Vũ tựa hồ ghét cay ghét đắng Thủy Lan Hinh.

Nguyên lai Thủy Lan Hinh bất quá chỉ là thế thân của Nguyệt Lưu Ly . Giống như sự sủng ái của Quân Vũ Thần dành cho nàng , Quân Vũ Thần đem Thủy Lan Hinh thành Nguyệt Lưu Ly, đem toàn bộ sủng ái với Nguyệt Lưu Ly chuyển dời đến trên người Thủy Lan Hinh .

Nhưng mà ở trong cung mười năm, sớm chiều ở chung. Tâm của Quân Vũ Thần đến tột cùng có ở trên người nàng ta hay không, sao nàng ta không biết? ! Nếu biết, lại có nữ nhân cam nguyện trở thành thế thân? ! Nàng ta tự nhiên oán hận ghen tị, cho nên mới chán ghét Quân Khuynh Vũ như vậy ! Không thể cùng người chết đấu, như vậy liền cùng người thân của nàng đấu.

Đối với Quân Khuynh Vũ mà nói, chỉ sợ là không thể thừa nhận một cái thế thân tồn tại như vậy . Đối với hắn mà nói,tất cả của mẫu thân hắn hắn không cho phép bất luận kẻ nào tồn tại thay thế mẫu thân hắn, hơn nữa người này còn chiếm lấy sự sủng ái của phụ thân hắn.

"Nàng chỉ là một thế thân." Lạc Khuynh Hoàng nhìn sườn mặt Quân Khuynh Vũ , an ủi nói. Nàng có thể cảm giác được yêu thương sâu đậm của Quân Vũ Thần đối với Quân Khuynh Vũ , nếu không hắn sẽ không dung túng cho Quân Khuynh Vũ như vậy. Mà Quân Vũ Thần yêu thương Quân Khuynh Vũ như vậy, có thể thấy Quân Vũ Thần yêu Nguyệt Lưu Ly sâu như thế nào.

"Hắn nghĩ chỉ cần tìm một thế thân là có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ ? ! Mẫu phi chết thê thảm như vậy, hắn dựa vào cái gì tìm một thế thân để quên? !" Quân Khuynh Vũ lạnh lùng nói. Giống như trả lời Lạc Khuynh Hoàng, lại giống như lầm bầm lầu bầu.

30. Chương 31: Ai Bị Phạt?

Lạc Khuynh Hoàng kinh ngạc nhìn Quân Khuynh Vũ. Giờ này khắc này hắn không phải là nam tử cao cao tại thượng kia, cũng không phải là nam tử tà mị bất cần đời mà chính là một nam tử vì mẫu thân qua đời mà trở nên bi thương, yếu ớt.

Nhưng bất quá cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, hơi thở bi thương trên người Quân Khuynh Vũ liền biến mất, từ bé tới lớn hắn chính là người luôn phong lưu, xinh đẹp. Một đôi sóng mắt hoa đào trong mắt lưu chuyển đem thiên địa vạn vật đều hấp thu trong đó.

"Đi! Xem diễn đi." Quân Khuynh Vũ khẽ tươi cười cùng một chút tà mị bất cần đời, tay áo bào màu đỏ tung bay trong không trung, quay ngược trở lại về phía ngự thư phòng .

Trong đôi mắt đen của Lạc Khuynh Hoàng không có gì ngoài sự chết chóc, cuối cùng vẫn là đi lên theo.

Thời điểm đến ngự thư phòng, Hinh phi nương nương đã khóc như hoa lê đái vũ, bộ dáng thật là thương tâm muốn chết, nàng ghé vào bên cạnh Quân Vũ Thần, vừa khóc vừa nói, "Hoàng thượng, tiểu khuyển nho nhỏ nhưng là ngài đưa cho nô tì , thời điểm hoàng thượng không ở bên người nô tì, đều là nó ở cùng nô tì, nhưng là nay. . ."

Quân Vũ Thần nhìn mỹ nhân trong lòng khóc thương tâm muốn chết, trong lòng cũng không thể không nổi lên ý thương tiếc, đôi tay nhẹ nhàng mơn trớn bả vai Thủy Lan Hinh, ôn nhu nói, "Hinh nhi đừng khóc . Việc này Khuynh Vũ quả thật cũng hơi quá đáng!"

"Nhi thần quá đáng như thế nào ?" Nhíu lông mày , Quân Khuynh Vũ lững thững bước vào ngự thư phòng, khóe môi còn hiện lên tươi cười, không đợi Quân Vũ Thần nói chuyện, liền ngồi xuống, đưa tay cầm lấy chén trà trên bàn, không chút để ý nhấp miệng xong liền đứng lên.

Quân Vũ Thần nhìn hành động ngạo mạn không chút để ý của Quân Khuynh Vũ , lông mi nhăn lại, mâu trung mang theo hàm ý tức giận, kiềm chế tức giận, hắn lạnh giọng nói, "Khuynh Vũ, ngươi rất làm càn !"

"Làm càn? !" Quân Khuynh Vũ tùy ý dựa vào ở ghế trên, cổ áo mở rộng lộ ra bộ ngực rắn chắc cùng da thịt trắng nõn, nhìn có vẻ mị hoặc chúng sinh, khóe môi hắn có chút gợi lên, sóng mắt lưu chuyển trong đôi mắt đào hoa hẹp dài , không chút để ý nhìn Quân Vũ Thần.

Quân Vũ Thần nhìn bộ dáng Quân Khuynh Vũ như thế lại càng tức giận, từng bước đi đến trước mặt Quân Khuynh Vũ liền giơ tay lên làm bộ muốn đánh Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ lạnh lùng nhìn Quân Vũ Thần, bên trong con ngươi đen như mực là sóng ngầm mãnh liệt nhưng khóe môi ý cười vẫn không thay đổi, hắn đem thân mình cả người đứng thẳng lên, khuôn mặt cơ hồ đã biết rằng Quân Vũ Thần sẽ động thủ, cười nói, "Như thế nào, phụ vương muốn đánh ta sao?"

Quân Vũ Thần nhìn tay mình cơ hồ đã sắp chạm vào Quân Khuynh Vũ, thân mình hung hăng run lên vội vàng thu tay lại ,mâu trung hiện lên vài tia giãy dụa cùng mâu thuẫn, qua hồi lâu, hắn mới chậm rãi thở dài, nói, "Khuynh Vũ, ngươi ngày thường không thích cấp bậc lễ nghĩa, phụ vương cũng sẽ không so đo . Nhưng là ngươi làm sao có thể tàn nhẫn như vậy ? Tiểu khuyển tuy rằng chỉ là một con chó, nhưng dù sao nó cũng là một sinh mệnh a!"

Quân Vũ Thần vừa nói xong, Quân Khuynh Vũ liền cười ra tiếng, con ngươi hoa đào hẹp dài vì tươi cười mà có chút nheo lại, bên trong lại lóe ra tia mỉa mai, đôi môi gợi cảm mà yêu mị gợi lên có chút châm chọc, nói, "Tàn nhẫn? Bất quá chỉ là một con chó mà thôi, nhưng ngôi vị hoàng đế này của phụ vương chi sợ dẫm lên không biết bao nhiêu thi thể rồi?"

"Ngươi. . ." Quân Vũ Thần bị Quân Khuynh Vũ nói lời châm chọc như thế, cho dù có thể dễ dàng tha thứ Quân Khuynh Vũ, nhưng hắn dù sao cũng là hoàng đế, đã là hoàng đế thì phải có tôn nghiêm, huống chi Thủy Lan Hinh cùng Lạc Khuynh Hoàng còn đang ở đây.

Quân Khuynh Vũ không thể nào không thấy Quân Vũ Thần đang tức giận, chỉ là thản nhiên ôm lấy ý hỏi: "Cho nên phụ vương hiện tại là muốn muốn truy cứu việc con chó kia sao?"

Thủy Lan Hinh nhìn Quân Vũ Thần dung túng Quân Khuynh Vũ như vậy, sớm đã nhìn không vừa mắt, nghe Quân Khuynh Vũ hỏi như thế, nơi nào đó cực nhanh hiện lên một tia oán độc, liền khóc như hoa lê đái vũ ôm ống tay áo Quân Vũ Thần nói, "Hoàng thượng, ngài cần phải làm chủ cho thần thiếp a!"

Quân Vũ Thần bị Thủy Lan Hinh ôm tay áo khóc , mâu trung hiện lên một tia không kiên nhẫn, đem ánh mắt hướng về phía Quân Khuynh Vũ. Quân Khuynh Vũ miễn cưỡng đứng lên, cười nói, "Nhi thần cũng thấy kỳ quái vì sao một cước đá cái con cẩu kia liền đã chết, như vậy liền dò xét một phen xem con cẩu kia thật đúng là do vết thương nhi thần làm mà chết hay không a, cũng không biết là Hinh phi nương nương bình thường chiếu cố nó như thế nào."

Vừa dứt lời, tay Thủy Lan Hinh ôm lấy Quân Vũ Thần liền run nhè nhẹ, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nàng nâng mắt nhìn về phía Quân Khuynh Vũ, mâu trung hiện lên một tia oán hận cùng không cam lòng.

Nàng bình thường thời điểm tâm tình không tốt, xác thực thường xuyên lấy tiểu khuyển ra trút giận, trên người tiểu khuyển xác thực có rất nhiều vết thương, mới vừa rồi nàng lại nói với Quân Vũ Thần nàng có bao nhiêu trân trọng tiểu khuyển, vẫn đem tiểu khuyển mang theo bên người, nếu hiện tại trên người nó có nhiều thương thế thì chỉ có thể có một loại giải thích, chính là do nàng tạo thành.

Quân Khuynh Vũ làm sao có thể biết trên người tiểu khuyển có thương tích? ! Nàng tuyệt đối không tin là Quân Khuynh Vũ vì không cẩn thận mà đá chết tiểu khuyển mới đi thăm dò. Quân Khuynh Vũ kia rõ ràng là cố ý đá chết tiểu khuyển !

Nguyên lai bất quá chính là một cái bẫy do Quân Khuynh Vũ cài để hại nàng, cố ý đá chết tiểu khuyển khiến cho nàng cáo trạng, cuối cùng lại chính là đem toàn bộ tội đổ lên đầu nàng.

"Hinh phi, đây là có chuyện gì? !" Quân Vũ Thần nghe xong lời Quân Khuynh Vũ nói, lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra, hắn nguyên bản cũng không để ý tánh mạng cuả một con chó, bất quá là chịu không nổi

Hinh phi nói mãi, thêm nữa hắn cũng không hy vọng Quân Khuynh Vũ được nuông chiều mà tính tình trở nên kiêu ngạo như vậy , mới quát lớn Quân Khuynh Vũ .

Thủy Lan Hinh nghe được lời Quân Vũ Thần nói, lập tức quỳ xuống, nhu nhược vô lực nói, "Nô tì cũng không biết a, trước đó vài ngày nô tì thân mình không tốt, liền đem tiểu khuyển giao cho cung nữ bên người chiếu cố, hôm nay thân mình vừa mới vừa vặn tốt lên chút liền mang theo tiểu khuyển đi ra, ai biết tiểu khuyển liền. . . Nô tì thật sự cái gì cũng không biết a!"

Quân Khuynh Vũ mâu quang lạnh nhạt đảo qua gương mặt Thủy Lan Hinh. Nàng nghĩ nói dối vụng về như vậy sẽ lừa gạt được Quân Vũ Thần sao?

Quả nhiên, mâu trung Quân Vũ Thần hiện lên một chút thất vọng, cuối cùng nói, "Chính mình chuyện trong cung đều xử lý không tốt, còn muốn chạy đến nơi đây nháo! Còn ra thể thống gì! Mau trở về, trẫm không muốn thấy ngươi!"

Thủy Lan Hinh nghe được ra trong giọng nói của Quân Vũ Thần hàm chứa áp lực, tức giận cùng thất vọng, cũng không dám lại đổ thêm dầu vào lửa, chỉ đem gương mặt xám xịt mang theo cung nữ rời đi, trước khi rời đi còn liếc đôi mắt oán hận nhìn Quân Khuynh Vũ một cái.

Quân Khuynh Vũ vẫn là một bộ chẳng hề để ý, đôi mắt đen như mực hiện lên tia hoạt khai cùng một chút giọng mỉa mai. Thủy Lan Hinh, ta bất quá là muốn phụ vương nhận thức rõ, đồ thay thế vĩnh viễn chỉ là thay thế!

31. Chương 32: Ra Oai Phủ Đầu

Ánh mặt trời loang lổ, rơi vào trên cung điện. Đình viện cây cối cũng đều nhuốm màu xanh biếc, vào đông sự tiêu điều cùng tái nhợt dĩ nhiên biến mất.

Lạc Khuynh Hoàng nằm ở tháp hương trong đình viện, ánh mắt híp lại, ánh mặt trời rơi ở trên mặt, bao quanh mặt nàng giống như thiên tiên tuyệt mỹ. Da trắng như tuyết, mi đen như mực.

Nàng thích ý nằm ở đó đôi mắt híp lại để lộ ra vài phần mỏi mệt nhưng lại giảo hoạt, còn có vài phần ẩn sâu ở trong đáy mắt không muốn để người hkác biết.

Hơn nửa tháng nay mỗi ngày khi ban ngày nàng đều tiến cung học y, buổi tối thì đi theo Lưu Cảnh tập võ, thậm chí ngay cả ngủ cũng không đủ giấc. Trừ bỏ ngày mười lăm kia, Lưu Cảnh nói có việc không thể đến, các ngày khác, nàng đều là bất chấp mưa gió tập võ.

Bất quá vất vả vẫn là có hiệu quả , nhờ sự chăm chỉ của nàng mà tư chất của nàng đã khá hơn, nàng cơ bản đã biết chút y lý, tập võ cũng đã học xong vận khí chi đạo, khinh công cùng thân thủ cũng học được đôi chút. Tuy rằng với người chân chính học võ là không thể bằng, nhưng là ít nhất có thể đối phó với kẻ không có võ công, thế nên cũng sẽ không được tính là cô nương trói gà không chặt. Ngay cả Lưu Cảnh công tử cũng tán thưởng nàng là thiên tư hơn người.

Thiên tư hơn người sao? Chỉ có chính nàng rõ ràng, thiên phú của nàng xác thực không thấp, nhưng là sở dĩ tiến bộ có thể nhanh như vậy là do nàng ngày đêm luyện tập đến mức không muốn sống.

Hơn nửa tháng gần đây, nàng học thực mệt.Còn ba ngày nữa là đến bách hoa thịnh yến, nếu muốn đứng vững tại triều đình này thì bách hoa thịnh yến là phải đi .

Bách hoa thịnh yến chính là do các thương nhân giàu có tổ chức. Đến lúc đó, dù là con nhà giàu vẫn được coi là quan to, quý nhân, hoàng tử công chúa, đều sẽ đi đến bách hoa thịnh yến. Thứ nhất là vì học đòi văn vẻ, thứ hai cũng là vì kết giao "bằng hữu" để có lợi ình.

Từ trước Lạc Khuynh Hoàng cũng không ham thích chuyên này Lạc Khuynh Thành khuyên can mãi, nàng mới miễn cưỡng đến. Kết quả là náo loạn không ít khiến người chê cười, toàn phải dựa vào Quân Kiền Linh thay nàng giải vây, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến nàng luân hãm. Hiện tại có thể tái sinh lại, nhưng bách hoa thịnh yến này nàng vẫn là không thể không đi.

Nếu muốn đi, như vậy sẽ làm tốt chuẩn bị chu toàn. Lúc này đây, nàng muốn cho tất cả mọi người tham gia bách hoa thịnh yến biết ai mới là đại tiểu thư tướng quân phủ! Làm ọi người biết Lạc Khuynh Hoàng nàng không phải có dung mạo bình hoa!

Vì bách hoa thịnh yến này mà nàng càng thêm mệt mỏi .Nàng liền hướng Quân Vũ Thần nói, gần đến bách hoa thịnh yến nên nàng không thể tiến cung học y để có thời gian chuẩn bị tốt cho bách hoa thịnh yến sắp tới, vì thế nàng mới có nửa ngày nhàn nhã luyện công phu.

Đáng tiếc là, nàng muốn nghỉ ngơi thật tốt lại có người cố tình không cho nàng nghỉ ngơi.

"Tiểu thư, tam tiểu thư đến đây." Tử Nguyệt ở bên tai Lạc Khuynh Hoàng nói. Lạc Khuynh Hoàng cố ý nhắm mắt lại làm bộ như đang ngủ, không thèm nhìn Tử Nguyệt. Đến cũng đã đến rồi , làm cho nàng đứng nhiều một chút cũng không chết. Lạc Khuynh Hoàng nghĩ như thế.

Tử Nguyệt muốn kêu lần nữa, nhưng Hương Lăng đứng một bên liền nhỏ giọng nói: "Tiểu thư mấy ngày nay đã mệt muốn chết rồi, cũng chưa từng được nghỉ ngơi tốt, ngươi lại nhẫn tâm quấy rầy tiểu thư."

Tử Nguyệt bị Hương Lăng nói như thế, cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ là có chút khó xử nhìn nhìn Lạc Khuynh Thành, Lạc Khuynh Thành đứng cách ba thước, Tử Nguyệt cùng Hương Lăng đối thoại với nhau nàng cũng nghe được, dừng một chút lại lộ ra khuôn mặt tươi cười dịu dàng, cười nói: "Nếu tỷ tỷ đang ngủ, ta liền đợi một hồi."

Lạc Khuynh Hoàng gắt gao nhắm mắt lại, tiếp tục làm bộ như đang ngủ. Trong lòng nghĩ, vậy ngươi cũng chậm chậm chờ đi.

Lạc Khuynh Thành thân mình nhu nhược, bất quá đứng nửa canh giờ liền có chút đứng bất động , nàng xoa xoa mồ hôi giữa trán, nhìn nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng cho dù đang nhắm mắt, cũng cảm giác được cái liếc mắt kia của Lạc Khuynh Thành giống như mũi đao sắc bén thẳng tắp hướng đến nàng. Lạc Khuynh Thành có bao nhiêu hận nàng, nàng rất rõ ràng. Chính là nàng không rõ hận ý của Lạc Khuynh Thành với nàng từ đâu mà đến, bất quá Lạc Khuynh Thành nếu nói nàng ỷ vào thân phận đích nữ khi dễ nàng, nàng cũng phải làm chút gì chứ, không thể không làm mà gánh chịu tội danh, không phải sao.

Khóe môi gợi lên một chút độ cong không dễ phát hiện, Lạc Khuynh Hoàng sâu kín mở to mắt, nhìn đến Lạc Khuynh Thành đứng ở nơi này, nói: "A, muội muội như thế nào lại đến đây?"

Lạc Khuynh Thành phẫn uất tính xoay người rời đi, nhưng nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng tỉnh, trên mặt biểu tình trong khoảng thời gian ngắn không kịp chuyển, sửng sốt một hồi mới khôi phục dịu dàng tươi cười, nói: "Tỷ tỷ tỉnh."

Con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lạc Khuynh Thành, tựa tiếu phi tiếu nói: "Muội muội chắc là đợi hồi lâu? Ta coi muội muội tựa hồ có chút để ý ?" Lạc Khuynh Thành nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, mâu trung hiện lên một tia bối rối, dịu dàng cười nói, "Tỷ tỷ nói làm sao đây, ngươi đang ngủ, ta liền chờ một hồi, vốn là phải làm ."

"Muội muội có thể nghĩ như thế là tốt." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên theo ghế trên đứng dậy, váy dài màu thủy lam theo động tác của nàng mà gợn sóng, giống như nước trong hồ trong sáng thuần khiết trong, Lạc Khuynh Hoàng tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Thành, lời nói thấm thía nói:"Gần đây luôn tiến cung. Ta là càng phát ra cảm thấy cấp bậc lễ nghĩa rất trọng yếu."

Dáng người của Lạc Khuynh Hoàng so với Lạc Khuynh Thành cao,gầy hơn một ít. Nàng chậm rãi thong thả đi tới trước mặt Lạc Khuynh Thành, nhìn xuống nàng, thản nhiên nói, "Ta mặc dù cùng muội muội thân thiết, nhưng dù sao vẫn còn nhiều thứ khác. Ta sẽ không so đo cấp bậc lễ nghĩa này nọ , nhưng là sợ muội muội ở trong phủ tùy ý thành thói quen , ngày sau gả cho người khác lại không đúng mực, chọc tai họa. Ở trong phủ ta có thể bảo hộ muội, ngày sau ra ngoài tướng quân phủ, chỉ sợ ta không tiếp tục bảo hộ được muội ."

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói một phen ,sắc mặc Lạc Khuynh Thành thay đổi liên tục.Hàm ý trong lời này nghe quá rõ ràng, tràn ngập quan tâm, kỳ thật chính là nhắc nhở Lạc Khuynh Thành thân phận thấp kém còn không biết cấp bậc lễ nghĩa, muốn nàng chiếu cố.

Lạc Khuynh Hoàng bất động thanh sắc nhìn Lạc Khuynh Thành sắc mặt giống như tắc kè hoa, mâu trung hàm chứa thản nhiên trào phúng.

Lạc Khuynh Thành trầm mặc một hồi, mới xấu hổ cười nói, "Tỷ tỷ giáo huấn phải, Khuynh Thành nhớ kỹ."

"Muội muội nói như vậy là sao? Ta bất quá là vì tốt cho ngươi, mới nhiều lời vài câu, như thế nào thành giáo huấn ?" Lạc Khuynh Hoàng làm ra một bộ hay nói giỡn, đối Lạc Khuynh Thành nói.

Lạc Khuynh Thành cũng mỉm cười, tính làm đáp lại, con ngươi chớp mắt một cái nhìn chằm chằm vào Lạc Khuynh Hoàng, tựa hồ đã xem thấu. Lạc Khuynh Hoàng cũng là thoải mái nhìn Lạc Khuynh Thành, tùy ý nàng đánh giá. Qua hồi lâu, Lạc Khuynh Thành mới từ từ thu hồi ánh mắt, trong ánh mắt hơn vài phần mê hoặc.

32. Chương 33: Thử

Con ngươi u hắc của Lạc Khuynh Hoàng giống như một hồ nước sâu, lạnh nhạt tự nhiên nhìn Lạc Khuynh Thành, khóe môi còn lộ vẻ tươi cười ôn nhu.

Lạc Khuynh Thành nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng một hồi, cũng không nhìn ra chút manh mối nào , chỉ đành phải tươi cười, ôn nhu nói, "mải nói chuyện, tí nữa đã quên chính sự . Muội là muốn đến hỏi tỷ tỷ một chút, bách hoa thịnh yến ba ngày sau tỷ tỷ có đi hay không?"

"Bách hoa thịnh yến?" Bên trong con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia hiểu rõ, Lạc Khuynh Thành quả nhiên nhịn không được muốn tới hỏi nàng vấn đề này , nàng ta khẩn cấp muốn đem Quân Kiền Linh đẩy về phía nàng, khiến nàng từng bước một đi vào trong cạm bẫy mà nàng ta đã sớm thiết kế tốt?

"Dân gian ba năm một lần thịnh yến. Đến lúc đó rất nhiều thanh niên tài tuấn đều tham gia, tỷ tỷ chẳng lẽ không muốn đi sao?" Lạc Khuynh Thành một bên ôn nhu giải thích, một bên liếc mắt nhìn phản ứng của Lạc Khuynh Hoàng

Lạc Khuynh Hoàng cố ý bày ra bộ dáng không có hứng thú, thản nhiên nói, "Thật ra ta cũng nghe nói qua bách hoa thịnh yến, chính là, tham gia bách hoa thịnh yến đều là quan gia tiểu thư, chúng ta xưa nay lại không biết các nàng, đi chẳng phải là xấu hổ?"

Lời này nói xong, sắc mặt Lạc Khuynh Thành có chút thay đổi, mâu trung hình như lướt qua một tia hận ý.

Nhóm t hê thiếp của quan viên thường xuyên hội ước uống trà xem diễn nghe khúc, Quân Nhược Huyên mất sớm, những năm gần đây, vẫn do Vương U Nhược đại biểu phủ đại tướng quân tham gia tụ hội.

Vương U Nhược chính là con gái của lễ bộ thị lang, có thân phận bối cảnh nhất định, lại là ái thiếp của Lạc Nguyên, bởi vậy thê thiếp các quan viên cũng đều cấp cho nàng ta chút mặt mũi, lén đem nàng ta thànhchính thê của tướng quân mà đối đãi. Vương U Nhược cũng là bộ dáng chập nhận không biết thẹn.

Xưa nay thời điểmxuất môn, Vương U Nhược đều chỉ mang theo Lạc Khuynh Quốc. Bởi vậy rất nhiềutiểu thư, công tử quan to quý nhân đều nghĩ Lạc Khuynh Quốc mới là đích nữ phủ đại tướng quân, nếu không phải một năm trước Lạc Khuynh Hoàng dâng lễ vật chúc mừng cho Quân Vũ Thần tại thời điểm đại thọ, Quân Vũ Thần tán thưởng nàng là đệ nhất mỹ nhân Cẩm quốc, chỉ sợ mọi người còn không biết đến sự tồn tại của Lạc Khuynh Hoàng đâu.

"Đúng là bởi vì như thế, chúng ta mới muốn đi a." Lạc Khuynh Thành sóng mắt lưu chuyển đã đem mâu trung đầy hận ý thu liễm lại , lộ ra bộ dáng nhu nhược cùng không cam long , êm tai khuyên nhủ, "Tỷ tỷ chẳng lẽ muốn cả đời bị Nhị di nương cùng đại tỷ khi dễ sao?"

"Tự nhiên không muốn." Lạc Khuynh Hoàng theoý tứ Lạc Khuynh Thành nói, từ trước Lạc Khuynh Thành cũng khuyên bảo nàng như thế, buồn cười là khi đó nàng suy nghĩ rất nhiều , nghĩ rằng Lạc Khuynh Thành là một lòng thay chính mình suy nghĩ, lại chưa từng suy nghĩ, thứ muội luôn luôn nhu nhược đơn thuần như thế nào có thể nói ra những lời như vậy.

"Vậy cũng được. Lần này bách hoa thịnh yến, không chỉ nhóm tiểu thư công tử của các quan to quý nhân tham gia, mà ngay cả nhóm hoàng tử cũng đều tham gia. Vài vị hoàng tử đều là thanh niên tài tuấn, phong độ nhẹ nhàng, nếu chúng ta có thể kết bạn, nói không chừng còn có thể có một đoạn tình duyên, mặc dù không có tình duyên, nếu có thể cùng hoàng tử trở thành bằng hữu, ngày sau Nhị di nương cùng đại tỷ cũng không dám khi dễ chúng ta như vậy !" Lạc Khuynh Thành nói ra những lời giống hệt kiếp trước đã từng nói với Lạc Khuynh.

Lạc Khuynh Hoàng cố ý làm ra bộ dáng ngượng ngùng, sâu kín hỏi, "Muội muội nói cũng có đạo lý. Hoàng thượng dưới gối có vài vị hoàng tử, muội muội thử nói xem, vị nào xuất chúng nhất?"

Câu hỏi này gãi đúng chỗ ngứa,mâu trung của Lạc Khuynh Thành hiện lên một chút ái mộ cùng đắc ý, tiện đà lộ ra bộ dáng thẹn thùng của một cô gái, nói, "Mấy vị hoàng tử đều là phong thái kỳ tú, vạn người có một. Bất quá theo muội thấy, vẫn là nhị hoàng tử hơn một chút."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn kỹ thần thái của Lạc Khuynh Thành, cố ý làm bộ như không quan tâm, lại che dấu không được mâu trung đắc ý cùng yêu say đắm. Khóe môi gợi lên ý cười lạnh lẽo, giờ khắc này, Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên có chút thương hại Lạc Khuynh Thành, Một thân của Quân Kiền Linh, nàng đã nhìn thấu rõ ràng, hắn đối Lạc Khuynh Thành có thể có vài phần thiệt tình? !

"Nha? Thái tử tao nhã, lại đứng đầu đông cung. Tứ hoàng tử lạnh lùng ngạo khí, tay cầm trọng binh. Thất hoàng tử phong hoa tuyệt đại, lại là hoàng tử hoàng thượng sủng ái nhất. Mấy vị hoàng tử có thể nói là mỗi người mỗi vẻ, vì sao muội muội lại cảm thấy nhị hoàng tử càng tốt hơn?" Lạc Khuynh Hoàng khẽ híp con ngươi, mặt mày loan loan nhìn Lạc Khuynh Thành, trêu tức nói, "Chớ không phải là muội muội cùng nhị hoàng tử đã từng quen biết?"

Bàn tay trong tay áo Lạc Khuynh Thành có chút run lên, lập tức phản bác nói, "Tỷ tỷ sao lại nói lời này. Muội như thế nào có cơ hội nhận thức nhị hoàng tử đâu?"

"Ta bất quá là hay nói giỡn thôi, muội muội làm gì lại khẩn trương như thế ?" Lạc Khuynh Hoàng bất động thanh sắc nhìn Lạc Khuynh Thành, trong lòng nghĩ đến, ta cũng rất ngạc nhiên, ngươi làm thế nào nhận thức Quân Kiền Linh, hơn nữa từ trước lúc bách hoa thịnh yến bắt đầu các ngươi liền định chung thân?

Lạc Khuynh Thành nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, mâu trung lướt qua một tia bối rối, lấy khóe mắt đánh giá thần sắc Lạc Khuynh Hoàng, cảm thấy không có gì khác thường, mới chà chà chân, làm nũng, nói, "Tỷ tỷ giễu cợt muội! Muội không để ý tới tỷ ."

"Nhìn bộ dáng thẹn thùng của ngươi này." Lạc Khuynh Hoàng trêu ghẹo, tiếp theo lại từ từ nói, "Kỳ thật thời điểm ta tiến cung từng gặp qua nhị hoàng tử, hắn còn mời ta cùng nhau tham gia bách hoa thịnh yến đâu."

Vừa nói xong, sắc mặt Lạc Khuynh Thành liền biến đổi, trong đôi mắt hiện lên sửng sốt cùng kinh ngạc, mặc dù là nàng cười ôn hòa cũng không che dấu được. Lạc Khuynh Hoàng trong lòng hiểu rõ, thoạt nhìn Quân Kiền Linh cũng không có đem chuyện tình hắn ở trong cung gặp nàng nói cho Lạc Khuynh Thành.

"Tỷ tỷ gặp nhị hoàng tử lúc nào?" Lạc Khuynh Thành một lần nữa khôi phục tươi cười, hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng thấy phản ứng của Lạc Khuynh Thành, trong lòng không khỏi tán thưởng Lạc Khuynh Thành hành động nhất lưu, nếu không phải nàng nhìn chằm chằm vào Lạc Khuynh Thành để quan sát, chỉ sợ cũng nhìn không ra thần thái biến hóa trong nháy mắt của nàng, không khỏi cười nói, "Không sai biệt lắm một tháng trước đi."

"Nha." Lạc Khuynh Thành ứng một câu, thần sắc như là nhẹ nhàng thở ra , Lạc Khuynh Hoàng thấy biểu tình này, nghĩ Lạc Khuynh Thành nhận thức Quân Kiền Linh cùng sinh ra cảm tình, chắc hẳn chính là chuyện tình trong tháng này. Nghĩ đến, này cái gọi là cảm tình, cũng không phải là không gì phá nổi đâu.

Hai người lại tùy ý trò chuyện vài câu, đối với Lạc Khuynh Hoàng thử, Lạc Khuynh Thành cơ hồ đều đáp cẩn thận. Nhưng là hiện tại Lạc Khuynh Hoàng đã không phải là Lạc Khuynh Hoàng trước kia , cho dù Lạc Khuynh Thành đáp cẩn thận, nàng cũng có thể nhìn ra manh mối, mà kế sách, cũng đã hình thành ở trong lòng.

33. Chương 34: Thiên Tàm Y, Rung Động.

Màn đêm thâm trầm, hết thảy đều bị bao phủ ở bên trong một mảnh tối đen . Chỉ có ánh trăng mông mông lung lông chiếu vào gian cửa sổ , đem phía trước mặt cửa sổ phủ một tầng màu bạc thản nhiên .

Lạc Khuynh Hoàng đẩy cửa ra lẳng lặng đứng ở dưới ánh trăng. Ngày mai chính là bách hoa thịnh yến . Nàng tuy rằng trì hoãn việc tiến cung học y, nhưng tập võ ban đêm cũng chưa từng ngừng lại. Đơn giản là việc tập võ này, một ngày cũng không thể nhàn hạ .

"Hoàng nhi luôn đã sớm đợi ta như vậy , khiến ta hảo ngượng ngùng ." Lưu Cảnh công tử cong cong khóe môi, bất cần đời nói, cho dù đang mang mặt nạ, Lạc Khuynh Hoàng cũng có thể nhìn thấy lông mày hắn nâng lên.

Lạc Khuynh Hoàng nhạt nhẽo liếc hắn một cái, không lưu tình nói, "Ngươi không phải đã ở trên cây ngây người một hồi sao?"

Lưu Cảnh công tử bên dưới lớp mặt nạ nhíu nhíu lông mày , giả bộ bày ra bộ dáng hối hận không kịp , cười nói, "Thật sự là dạy đồ đệ chỉ khổ sư phụ. Võ công của ngươi bất quá vừa mới nhập môn, thính giác nhưng lại tốt như thế ?"

Lạc Khuynh Hoàng cười nhẹ, cũng không vạch trần Lưu Cảnh công tử. Nếu không phải hắn cố ý phát ra chút tiếng vang, với võ công tu vi không được thâm sâu như nàng, làm sao có thể phát hiện được tung tích hắn ?

Lưu Cảnh công tử nhìn phản ứng của Lạc Khuynh Hoàng , biết Lạc Khuynh Hoàng đã sớm vạch trần ý đồ của hắn , cho nên hắn cố ý phát ra tiếng động Lạc Khuynh Hoàng cũng không để ý hắn, hắn chỉ phải bất đắc dĩ nói, "Nữ nhân thông minh quá cũng không tốt đâu."

Lạc Khuynh Hoàng đem ánh mắt chuyển tới trên tay Lưu Cảnh công tử , lông mày có chút nhíu lại, Lưu Cảnh công tử cầm trên tay là một kiện xiêm y nữ tử. Trắng thuần tự nhiên, ở dưới ánh trăng mờ mờ tỏa ra ánh sáng, lấy kiến thức lịch duyệt của Lạc Khuynh Hoàng cũng nhìn không ra là chất liệu gì.

"Hoàng nhi thích không? Đây là ta tặng cho ngươi." Lưu Cảnh công tử cười nói, đem quần áo tuyết trắng đến trên tay Lạc Khuynh Hoàng .

Lạc Khuynh Hoàng tiếp nhận quần áo nhẹ nhàng vuốt ve, xúc giác lạnh lẽo mềm mại làm nàng không tự giác chau mày hỏi, "Đây là vật liệu gì, sao ta chưa từng thấy qua?"

"Này sao, Hoàng nhi đoán thử?" Lưu Cảnh công tử sóng mắt lưu chuyển, khóe môi nhếch lên tà mị ý cười.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn kỹ vải dệt. Sờ thấy mềm mại lạnh lẽo, lấy tay nhẹ nhàng kéo kéo, đúng là chắc chắn vô cùng. Thuần sắc trắng, lạnh lẽo mềm mại. Chắc chắn vô cùng. Chẳng lẽ là…

Nhưng là, thiên tàm ti ngàn vàng khó cầu. Muốn tạo thành một kiện quần áo, kia cần bao nhiêu thiên tàm ti? ! Nếu như quần áo này thật sự là chế tạo từ thiên tàm ti, thì nhất định là vô giá !

"Hoàng nhi quả nhiên thông minh." Lưu Cảnh công tử nhìn được kinh ngạc thần sắc củaLạc Khuynh Hoàng, liền biết Lạc Khuynh Hoàng đã đoán được đáp án, cũng không tiếc lời khen ngợi.

Lạc Khuynh Hoàng trong tay cầm thiên tàm ti, có chút nhăn nhó, nâng mắt nhìn phía Lưu Cảnh công tử, nói, " bảo bối vô giá, vì sao lại đưa cho ta?"

Thiên tàm ti không giống vàng bạc châu báu bình thường. Nó trân quý ở chỗ nó rất hiếm có. Cho dù Lưu Cảnh công tử là thiên hạ đệ nhất công tử, có được lực lượng Lưu Tô các thần bí, thì một kiện quần áo chế từ thiên tàm ti cũng sợ chỉ có một không có hai.

Thiên tàm ti cực kì chắc chắn. Đao thương bình thường căn bản không cắt được. Đối với người luyện võ không thể không nói là chí bảo. Lưu Cảnh công tử vì sao phải đem quần áo này đưa cho nàng? !

"Bởi vì ta không cần a." Lưu Cảnh công tử một câu trả lời như việc đương nhiên, khóe môi ý cười như cũ là thu lại, giống nhau hắn tặng lễ bất quá là nhất kiện tầm thường gì đó, mà không phải vô giá thiên tàm y.

Lạc Khuynh Hoàng kinh ngạc nhìn Lưu Cảnh công tử. Nàng nghĩ qua rằng hắn sẽ có trăm ngàn loại trả lời, nhưng không ngờ lại là một câu nhẹ nhàng bâng quơ như thế này . Giống như hắn chỉ là vướng tay ném ra một món đồ gì đó.

"Như thế nào, cảm động nói không ra lời sao?" Lưu Cảnh công tử nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng thất thần không nói lời nào, đùa giỡn nói, tiện đà lại nghiêm trang nói, "Hoàng nhi, không được dễ dàng bị nam nhân cảm động."

Lạc Khuynh Hoàng đứng tại chỗ nhìn Lưu Cảnh công tử. Này một tháng tới nay sớm chiều gặp mặt, Lưu Cảnh công tử ở mặt ngoài đối nàng trêu đùa trào phúng, kỳ thật đối đãi nàng cũng là vô cùng tốt .

Bởi vì nàng sợ lạnh. Hắn liền mỗi ngày không ngại cực khổ mang nàng lên hoa đào sơn tập võ. Sợ nàng lạnh hắn lại không cảm nhận được. Chính hắn cũng không vận công hộ thể, làm cho buổi tối hai người đông lạnh run lên. Hắn lại không quan tâm đến nói cho nàng, hắn chẳng qua là muốn thể nghiệm cảm giác mùa đông .

Bởi vì nàng muốn xem mặt trời mọc. Hắn cố ý làm cho nàng ngồi luyện vận khí, chờ nàng ngủ, hắn cũng là một đêm không ngủ, đợi tới lúc mặt trời mọc mới đánh thức nàng , lại nói hắn là vừa mới tỉnh lại, cũng kịp thời đánh thức nàng.

Bởi vì nàng thích ăn hoa quế cao. Hắn cố ý mua một bao hoa quế cao to, ăn mấy khối liền ném cho nàng, chỉ nói hắn mua nhiều lắm, tiện nghi nàng .

Lưu Cảnh công tử đối tốt với nàng , nàng đều cảm nhận được. Nay, hắn lại lấy thiên tàm y đem tặng, muốn nói không cảm động, là không có khả năng. Nhưng là hắn nhưng lại nói cho nàng, Hoàng nhi, không được bị nam nhân dễ dàng làm cảm động.

Tái thế làm người, nàng nghĩ đến nàng đã nhìn thấu triệt hết thảy. Luôn tự nói với bản thân mình, Lạc Khuynh Hoàng, không cần lại tin tưởng cái gì gọi là tình yêu! Không được lại làm cho chính mình bị thương! Nhưng là hiện tại, lại có cái nam tử nói cho nàng, không cần dễ dàng bị cảm động.

Vì sao phải nói như vậy. Chỉ là vui đùa sao? Hay là, vẫn là sợ nàng bị thương khổ sở? !

"Cảm ơn." Lạc Khuynh Hoàng điều chỉnh lại cảm xúc, gắt gao nắm lấy thiên tàm y, hướng Lưu Cảnh công tử nói lời cảm tạ.

Lưu Cảnh công tử tuy rằng nói ra một câu ra ngoài dự kiến "Bởi vì ta không cần .", nhưng là không thể phủ nhận, Lưu Cảnh công tử hiểu rõ suy nghĩ của nàng. Đúng là chỉ có một câu như vậy, mới có thể làm cho nàng nguyện ý nhận phần lễ vật này.

Lưu Cảnh công tử nói đúng. Hắn võ công cái thế, một kiện thiên tàm y với hắn mà nói có lẽ thật sự có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng đối nàng mà nói, chính là lợi thế thật lớn. Thiên tàm y không những giúp nàng phòng thân, lại có thể giúp nàng ở ngày mai bách hoa thịnh yến thượng nổi bật.

Nàng ngày mai phải làm , chính là làm cho tất cả mọi người nhớ kỹ ba chữ Lạc Khuynh Hoàng này ! Thiên tàm y này có thể mang lại một sự giúp đỡ lớn cho nàng.

Ngón tay gắt gao bao lấy thiên tàm y, Lạc Khuynh Hoàng trong lòng lướt qua một tia cảm xúc rung động. Ánh mắt nhìn Lưu Cảnh công tử cũng nhu hòa rất nhiều, thậm chí có thêm một chút tình cảm yêu mến mà nàng cũng không phát hiện ra .

34. Chương 35: Bách Hoa Thịnh Yến

"Tiểu thư thật đẹp! Hôm nay trên bách hoa thịnh yến, tiểu thư nhất định có thể được hoàng tử ưu ái!" Hương Lăng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, chân thành tán thưởng nói.

Lạc Khuynh Hoàng mặc thiên tàm y trắng thuần như tuyết. Đầu tóc đen như mực chỉ lấy một cây trâm thiển hồng nhạt cắm lên. Thoạt nhìn trắng trong thuần khiết tự nhiên, lại mang theo dáng dấp của tiên nhân .

Nàng cả người đứng ở dưới ánh mặt trời , được ánh nắng vây quanh , giống như được bao quanh bởi một vòng tiên khí, có vẻ phiêu phiêu dục tiên, thanh lệ thoát tục.

Nghe thấy Hương Lăng nói, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút mờ nhạt tươi cười, ba phần thở dài bảy phần châm chọc. Đồng tử đen thẫm lại càng thêm sâu hun hút, được hoàng tử ưu ái? ! Tái thế làm người, nàng làm sao còn có ý tưởng buồn cười như vậy đâu. Bất quá Hương Lăng đều là suy nghĩ cho nàng, nàng biết.

"Tiểu thư, lần này đi tham gia bách hoa thịnh yến, nhất định phải mang danh tiếng đích nữ phủ đại tướng quân , hảo hảo làm cho các nàng không dám khi dễ tiểu thư!" Tử Nguyệt ở một bên nói, thoạt nhìn đôi mắt trong suốt thiên chân vô tà, thực ra đang che giấu tâm kế.

Lạc Khuynh Hoàng như trước chính là cười yếu ớt .Danh tiếng đích nữ phủ đại tướng quân ? ! Lấy tình cảnh hiện tại của nàng, nếu là quá mức kiêu ngạo, chỉ sợ đưa tới người khác ghen tị cùng phẫn nộ. Huống chi đại tướng quân phủ đã có một Lạc Khuynh Quốc kiêu ngạo , lại thêm một người là nàng, như vậy Lạc Khuynh Thành chẳng phải là người hiền thục ôn nhu duy nhất ?

"Tốt lắm. Ta đều có chừng mực. Các ngươi hảo hảo ở quý phủ, đừng gây chuyện là tốt rồi." Lạc Khuynh Hoàng cười nhẹ, đối hai người bọn họ phân phó nói.

Phân phó xong. Lạc Khuynh Hoàng liền hướng tới chủ viện mà đi. Lạc Vân Chỉ, Lạc Khuynh Quốc, Lạc Khuynh Thành đều đã có mặt .

Lạc Vân Chỉ mặc một kiện áo dài, làm hắn một thân anh khí thu liễm đi không ít, thoạt nhìn lại thêm vài phần hương vị của thế gia công tử . Hắn khóe môi như trước sang sảng ý cười, trông thấy Lạc Khuynh Hoàng lại đây, mắt liền thêm sáng.

Lạc Khuynh Thành mặc một thân quần lụa mỏng xanh nhạt, quần lụa mỏng đơn giản mà buông lỏng, đem thân thể của nàng phụ trợ càng phát ra cảm giác nhẹ nhàng mà nhu nhược. Của nàng trên mặt trang điểm nhạt, đem cảm giác thanh lịch nhu nhược của nàng phụ trợ vừa đúng. Trông thấy Lạc Khuynh Hoàng tiến đến, nàng khóe môi tươi cười càng thêm tươi tắn.

Lạc Khuynh Quốc mặc một kiện cung trang màu hồng sắc diễm lệ. Cổ tay áo cổ áo đều thêu chỉ vàng kim tuyến, quý khí bức người. Trên đầu cũng không ít trang sức, hận không thể đem nàng toàn bộ đầu đều cắm đầy cây trâm. Trông thấy Lạc Khuynh Hoàng lại đây, nàng chính là lạnh lùng liếc liếc mắt một cái, cao ngạo giương cao.

"Khuynh Hoàng đến đây, kia chúng ta đi thôi!" Lạc Vân Chỉ đón đi lên, đi đến bên người Lạc Khuynh Hoàng , sang sảng cười nói.

Lạc Khuynh Quốc cũng đi thong thả bước chân đi đến trước mặt Lạc Khuynh Hoàng , cao ngạo dương cằm, thản nhiên quét Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, châm chọc nói, "Khuynh Hoàng muội muội thật sự là cái giá thật lớn, còn muốn chúng ta đều phải chờ !"

"Khuynh Hoàng nào dám muốn đại tỷ chờ ? Đại tỷ nếu là không muốn chờ, có thể đi trước thôi." Lạc Khuynh Hoàng ôn hòa có lễ nói.

Lạc Khuynh Quốc nghe xong, sắc mặt đổi đổi, lại không nói gì. Dựa theo quy củ của bách hoa thịnh yến, chỉ có người thu được thiếp mời mới có thể đi vào. Mà chỉ có con vợ cả mới có thể có được thiếp mời, bởi vậy, nếu là bất hòa với Lạc Khuynh Hoàng đi trước, Lạc Khuynh Quốc căn bản không có khả năng chính mình một người đi vào.

Nàng lại không ngờ nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, châm chọc nói, "Ngươi cho là không cùng ngươi, ta liền vào được sao? ! Này quan gia tiểu thư, người nào nhận biết Lạc Khuynh Hoàng ngươi ? !"

Lạc Khuynh Hoàng lạnh nhạt tự nhiên nhìn Lạc Khuynh Quốc, một chút cũng không có biểu hiện tức giận , mờ nhạt cười nói, "Hôm nay trở đi, tự nhiên sẽ nhận biết ta."

Lạc Khuynh Quốc còn muốn nói, lại bị Lạc Vân Chỉ trừng mắt một cái, không dám không ngậm miệng.

Cho dù xưa nay ở trong phủ nhờ Vương U Nhược mà được sủng ái, nhưng Lạc Vân Chỉ dù sao cũng là đi theo Lạc Nguyên trên chiến trường , cho dù bỏ qua Lạc Nguyên sủng ái , Lạc Vân Chỉ này một thân công huân, cũng đủ uy hiếp nàng .

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn qua Lạc Khuynh Quốc, liền cùng Lạc Vân Chỉ dẫn đầu đi. Lạc Khuynh Thành vội vàng đi đến bên người Lạc Khuynh Hoàng , thân thiết kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, cười nói, "Tỷ tỷ đợi ta ."

Lạc Khuynh Quốc bị bọn họ ba người ném đến phía sau, thần sắc khó coi. Liền cố ý đi cực nhanh, hiên ngang tiêu sái ở phía trước bọn họ, giống như nàng mới là đại tướng quân đích nữ.

Đến bách hoa thịnh yến , đưa ra thiếp mời tiến vào. Bên trong đã có rất nhiều người. Phần lớn là phú thân đệ tử hoặc là quan to quý nhân con trai cùng nữ tử, một đám đều quần áo ngăn nắp, dung mạo tú lệ.

Mấy người bọn họ vừa đến, lập tức bị quan gia tử nữ vây quanh.

"Khuynh Quốc, ngươi đã tới, chúng ta còn tưởng rằng ngươi không tới!" Một trang điểm xinh đẹp cô gái cùng Lạc Khuynh Quốc cười nói, mặt mày trong lúc đó toát ra vài phần mị thái.

Bộ binh thượng thư nữ nhi Tống Linh. Nghe nói nàng gần đây cùng thái tử lửa nóng, thái tử đã có ý định nạp thiếp, chẳng qua thái tử phi chính là thừa tướng nữ nhi, thái tử không dám đắc tội thừa tướng, nếu không chỉ sợ đã sớm đã muốn thú vào cửa .

Lạc Khuynh Hoàng mày không thể không nhăn lại, thái tử phi Liễu Cẩm Tú chính là thừa tướng nhị nữ nhi, có tiếng ôn lương hiền thục. Mặc kệ này ôn lương hiền thục đến tột cùng có phải hay không là thật, nhưng ít ra so với Tống Linh yêu mị nữ tử như vậy tốt hơn rất nhiều đi. Thật không hiểu ánh mắt của thái tử bị làm sao !

Lạc Khuynh Quốc cũng là kiêu ngạo giơ cằm, lấy khóe mắt ở trên người Lạc Khuynh Hoàng liếc một cái, khóe môi giơ lên đắc ý tươi cười, nói, "Ta sao có thể không đến đâu. Bất quá là có người trễ nãi , làm hại ta đến chậm."

Tống Linh theo ánh mắt Lạc Khuynh Quốc nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, vừa thấy không khỏi thất thần, nữ tử trước mắt, thật sự là tuyệt sắc nữ tử khó gặp. Dù là ngũ công chúa Quân Thiên Lam được xưng bế nguyệt tu hoa , chỉ sợ không bằng được phong tư của nữ tử này.

Sửng sốt hồi lâu, Tống Linh mới mở miệng dò hỏi, "Không biết vị này là?"

Lạc Khuynh Quốc nhìn thấy phản ứng của Tống Linh , không khỏi tức giận, có chút hờn giận nói, "Nàng là muội muội của ta Lạc Khuynh Hoàng!"

Tống Linh chú ý tới thần sắc biến hóa của Lạc Khuynh Quốc , biết Lạc Khuynh Quốc tất nhiên là cực chán ghét Lạc Khuynh Hoàng , liền cười nói, "Nha. Nguyên lai là Cẩm quốc đệ nhất mỹ nhân a, chẳng qua cũng là như vậy thôi."

Lạc Khuynh Hoàng khóe môi mỉm cười, tựa hồ cũng không để ý Tống Linh châm chọc. Nhưng đôi mắt lại thản nhiên đảo qua Tống Linh, tựa hồ chính là tùy ý nhìn, nhưng là Tống Linh rõ ràng cảm giác được một cỗ áp lực vô hình hướng nàng đánh úp lại, làm cho nàng nhịn không được có loại xúc động muốn quỳ xuống .

35. Chương 36: Kết Thù Oán Cùng Công Chúa

Chúng nữ tử vây lại cùng một chỗ, mỗi người đều là thân phận lừng lẫy, trong khoảng thời gian ngắn, cũng là đưa tới không ít người đứng nhìn.

Một nam tử mặc áo choàng màu hồng phấn , trong đôi mắt hẹp dài hiện lên một tia kinh diễm, lăng lăng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung hiện lên trắng trợn ái mộ cùng tình dục.

Đứng ở bên cạnh nam tử là một nữ tử ăn mặc vô cùng đẹp đẽ quý giá, nàng ta chú ý tới ánh mắt nam tử, lại nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung hiện lên một tia ghen tị, giọng căm hận nói, "Lưu Tử Hiên, bản công chúa đang ở trong này, ánh mắt của ngươi là nhìn về đâu? !"

"Tất nhiên là ở trên người công chúa." Lưu Tử Hiên nghe được nữ tử bên cạnh nói , lập tức gợi lên một nụ cười ngả ngớn cùng ta khí, hướng nàng kia nói, nhưng lạinhịn không được dùng khóe mắt liếc về Lạc Khuynh Hoàng.

Nàng kia nhìn thấy ánh mắt của Lưu Tử Hiên, không khỏi tức giận trong lòng, nhưng vẫn nhẫn lại tức giận, gợi lên một nụ cười oán độc, nói, "Bên kia thật nhiều người, chúng ta đi xem một chút đi."

Lưu Tử Hiên chính là hận không thể gần một chút, để nhìn rõ hơn Lạc Khuynh Hoàng, nghe thấy nữ tử nói như thế, tự nhiên là vui vẻ đáp ứng.

"A, Khuynh Quốc, vị cô nương xinh đẹp bên cạnh ngươi là ai a?" Nàng kia mang theo vài phần địch ý mở miệng, ánh mắt không chút thiện ý nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn lướt qua người mới tới. Nam tử chính là con trai của công bộ thượng thư Lưu Hạo , Lưu Tử Hiên, xưa nay ngả ngớn vô độ, có tiếng là hoa hoa công tử. Nhưng người nàyvừa có quyền thế, lại vừa có cái túi da không tồi *, thế nên vẫn có rất nhiều tiểu thư quan gia rơi vào cạm bẫy.

(*) Ý chỉ là có dung mạo rất tốt

Gần đây, hắn đang cùng tam công chúa Quân Ngữ Yên qua lại. Quân Ngữ Yên chính là do chính cung hoàng hậu sinh ra, cậu lại là đương triều thừa tướng, địa vị tự nhiên so với công chúa khác thì càng thêm cao quý , bởi vậy không khỏi có chút kiêu căng. Mới vừa rồi nhìn thấy Lưu Tử Hiên rất có hứng thú với Lạc Khuynh Hoàng, liền cố ý lại đây muốn chế nhạo Lạc Khuynh Hoàng một phen.

Lạc Khuynh Quốc nhìn thấy Quân Ngữ Yên tựa hồ có địch ý với Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi nghi hoặc, theo đạo lý đây là lần đầu tiên Quân Ngữ Yên gặp Lạc Khuynh Hoàng, sao lại có địch ý đâu? Bất quá nàng cũng mặc kệ nguyên nhân gì, Quân Ngữ Yên có thân phận tôn quý, nếu có nàng ta làm chỗ dựa, nàng sẽ không sợ Lạc Khuynh Hoàng , nghĩ đến đây, nàng cũng không có ý tốt đáp lại, "Nàng là muội muội của ta ."

Lạc Khuynh Hoàng chính là lẳng lặng đứng ở một bên. Mâu trung mỉm cười, lạnh nhạt tự nhiên nhìn bọn họ. Lạc Vân Chỉ nhịn không được muốn tiến lên, lại bị Lạc Khuynh Hoàng ngăn cản xuống dưới.

"Nhìn thấy bản công chúa thế nhưng lại không hành lễ?" Quân Ngữ Yên nghe Lạc Khuynh Quốc nhẹ nhành giới thiệu như thế, lập tức cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là thứ nữ phủ đại tướng quân phủ, liền lạnh giọng quát.

Người chung quanh đều bị Quân Ngữ Yên đột nhiên quát lớn làm hoảng sợ. Nhưng e ngại thân phận tôn quý của Quân Ngữ Yên, ai cũng không dám nói thêm gì. Lưu Tử Hiên đứng ở bên người quân Ngữ Yên, tuy có tâm cứu mỹ nhân, nhưng cũng không có lá gan kia.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười thản nhiên, con ngươi trấn định nhìn Quân Ngữ Yên, cười nói, "Vì sao phải hành lễ?"

Nguyên bản Quân Ngữ Yên bất quá chỉ là muốn hạ chút mặt mũi của Lạc Khuynh Hoàng, khiến cho Lưu Tử Hiên biết ai mới là công chúa tôn quý. Nhưng thật không ngờ, Lạc Khuynh Hoàng thế nhưng kiêu ngạo nói một câu như thế.

"Lớn mật! Tiểu thư phủ Đại tướng quân chẳng lẽ lại không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như thế này sao? !" Thần sắc Quân Ngữ Yên khẽ thay đổi, lông mi nhíu lại, ánh mắt trừng lớn, một bộ cả vú lấp miệng em bộ dáng.

Lạc Khuynh Hoàng như trước thần sắc thanh nhã, khóe môi ý cười thản nhiên, nói, "Bách hoa thịnh yến chính là dân gian tụ hội. Vốn là chẳng phân biệt được tôn ti, tại sao hành lễ thuyết?"

Mọi người ngoài miệng không nói, trong lòng cũng là đồng ý Lạc Khuynh Hoàng trong lời nói. Đều cảm thấy quân Ngữ Yên ỷ thế hiếp người, có chút quá đáng. Nhưng là cũng là giận mà không dám nói gì.

Quân Ngữ Yên cũng không phải ngốc tử, chung quanh khe khẽ nói nhỏ nàng cũng cảm giác được , lập tức càng thêm tức giận, điêu ngoa nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nói, "Bản công chúa mặc kệ nhiều như vậy, ngươi nhìn thấy bản công chúa nên hành lễ!"

"Tỷ tỷ, tam công chúa dù sao thân phận tôn quý, ngươi xem ngươi không bằng là được cái lễ đi, miễn cho người ta nói chúng ta đại tướng quân phủ đi ra tiểu thư không hiểu cấp bậc lễ nghĩa a." Lạc Khuynh Thành sợ hãi lôi kéo Lạc Khuynh Hoàng ống tay áo, thanh âm tuy rằng không lớn, lại làm cho người chung quanh nghe xong cái rõ ràng.

Vốn thiên hướng Lạc Khuynh Hoàng nhân lập tức cảm thấy, Lạc Khuynh Thành nói cũng không có sai. Tuy rằng bách hoa thịnh yến không có hành lễ này quy củ, nhưng là luận cấp bậc lễ nghĩa, Lạc Khuynh Hoàng xác thực hẳn là hành lễ, hành cá lễ cũng không ăn cái gì mệt, cần gì phải như vậy tính toán chi li.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười thản nhiên, mâu trung nhanh chóng hiện lên một tia hàn quang, Lạc Khuynh Thành này muốn dùng chiêu mượn đao giết người, nhưng thật ra là dùng không sai. Mặt ngoài là khuyên nàng không cần sinh sự, kỳ thật cũng là ám chỉ nàng không hiểu quy củ, tính toán chi li, kỳ thực là châm chọc nàng, lại lấy lòng Quân Ngữ Yên, muốn mượn Quân Ngữ Yên đến đối phó nàng, hạ thấp uy phong của nàng.

"Ta thấy Khuynh Thành ngươi là bị hồ đồ đi, ngay cả cấp bậc lễ nghĩa đều không nhớ rõ ?Trước đó vài ngày Hoàng thượng mới tứ phong ta là Khuynh Hoàng quận chúa, theo đúng luật lệ, quận chúa cùng công chúa có cùng một phân vị, ta vì sao phải hướng tam công chúa hành lễ?" Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười ôn hòa, hướng Lạc Khuynh Thành nói.

Lời này nhìn như là cùng Lạc Khuynh Thành nói chuyện, kỳ thật cũng là nói ọi người nghe . Nhân tiện chứng minh nàng không phải không hiểu cấp bậc lễ nghĩa mà là làm đúng cấp bậc lễ nghĩa. Thứ hai nàng là muốn nói ọi người, thân thế cao quý của nàng , nàng không chỉ là đích nữ phủ đại tướng quân, mà còn là quận chúa hoàng thượng ngự ban.

Quân Ngữ Yên nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, mâu quang hơi lóe sáng , nguyên bản nàng nghĩ là thứ nữ nhà ai, thật không ngờ lại là người phụ vương cực kì sủng ái, còn khen ngợi nàng là đệ nhất mỹ nhân Cẩm quốc Lạc Khuynh Hoàng.

Là Lạc Khuynh Hoàng cũng liền thôi, cư nhiên nàng ta còn được phong làm Khuynh Hoàng quận chúa , đây là chuyện tình khi nào a, nàng như thế nào không biết? !

"Quận chúa? Bản công chúa như thế nào không có nghe nói qua, ai có thể làm chứng a? !" Quân Ngữ Yên nhíu mày, thái độ kiêu ngạo nói.

Lúc Quân Vũ Thần tứ phong chính là truyền ý chỉ đến phủ đại tướng quân, vẫn chưa chiêu cáo thiên hạ. Bởi vậy người khác cũng không biết được.

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy Quân Ngữ Yên nói, mâu quang vừa chuyển, khóe môi gợi lên một tia lãnh ý, đang định phản bác, lại bị một đạo tiếng nói tà mị giành nói trước, "Bản điện có thể làm chứng."

Ánh mắt của mọi người đều tụ tập đến chỗ phát ra thanh âm. Hồng y tà mị như hỏa diễm, dung nhan tuyệt mỹ yêu dị, mang theo vẻtươi cười đầy cuồng ngạo đến không kiềm chế được.

"Thất,Thất đệ?" Quân Ngữ Yên nhìn thấy Quân Khuynh Vũ đến, tựa hồ có chút sợ hãi. Quân Ngữ Yên cho tới bây giờ không coi ai ra gì, kiêu căng vô cùng, nếu nói người có thể khiến nàng sợ hãi, trừ bỏ hoàng thượng cùng hoàng hậu, thì chỉ có Quân Khuynh Vũ .

36. Chương 37: Bộc Lộ Tài Năng

Khóe môi Quân Khuynh Vũ là ý cười nghiền ngẫm , từ trong đám người đi ra. Hắn không nhanh không chậm đi , tay áo màu hỏa diễm bay lên trong gió , mỗi bước đi của hắn đều tao nhã, khiến người khác không thể dời tầm mắt ra khỏi mặt hắn .

Nhưng mà, con ngươi của hắn sâu thẳm giống như biển, không ai có thể nhìn thấu được lòng hắn.

" Lúc Hoàng thượng tứ phong , thất điện hạ đúng là có mặt." Lạc Khuynh Hoàng rũ mắt xuống, gợi lên chút tươi cười, đối với Quân Ngữ Yên nói.

Quân Ngữ Yên nhìn Quân Khuynh Vũ, sắc mặt khẽ thay đổi, đôi con ngươi giống như một lưỡi dao sắc bén bắn về phía Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi gợi lên ý cười châm chọc, nói, "Nếu là Khuynh Hoàng quận chúa, sao lại ăn mặc đơn giản như thế ? một thân trắng thuần này, ta còn tưởng là thứ nữ trà trộn theo vào đâu!"

Quân Ngữ Yên vừa mới dứt lời, Lạc Khuynh Hoàng liền cảm giác được Lạc Khuynh Thành cùng Lạc Khuynh Quốc mãnh mẽ hút một hơi. Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng khẽ gợi lên ý cười châm chọc . Chỉ sợ Quân Ngữ Yên này xưa nay được nuông chiều nên kiêu căng , liền ngay cả mắng người khác cũng đều không hiểu mắng như thế nào.

Lời này của Quân Ngữ Yên hiển nhiên là muốn đả kích nàng, nhưng đồng thời cũng đả kích Lạc Khuynh Quốc cùng Lạc Khuynh Thành, có lẽ còn có rất nhiều thứ xuất che dấu ở trong đám người đi theo con vợ cả vào , nghe nói như thế chỉ sợ trong lòng hận chết quân Ngữ Yên đi.

Buồn cười là Quân Ngữ Yên còn không ý thức được, vẫn đắc ý dào dạt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung hiện lên một tia oán độc.

"Đơn giản? Công chúa thiên kim chi quý, nhưng lại không nhận biết được chất liệu may mặc này?" Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười thản nhiên, mâu trung mỉm cười, ôn hòa hỏi.

Quân Ngữ Yên nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng cười ôn nhu bình tĩnh như thế, nàng lại càng hận đến lợi hại, khẽ liếc mắt nhìn quần áo Lạc Khuynh Hoàng một cái, thoạt nhìn là loại vải thượng hạng, nhưng quả thật là nàng chưa từng gặp qua loại vải như vậy , vì thế lạnh lùng nói, "Bản công chúa là thân phận gì , có chất liệu may mặc gì mà chưa từng gặp qua. Chất liệu này căn bản không xứng để bản công chúa thấy qua!"

Trong lời nói của Quân Ngữ Yên toàn chứa những ý không tốt, Lạc Khuynh Hoàng lại như trước đạm cười mà chống đỡ. Một người dịu dàng động lòng người, một người giống như gà bị nhổ lông. Mọi người trong lòng lại cao thấp đánh giá, ai chưa từng gặp qua Quân Ngữ Yên , đều không khỏi oán thầm, giáo dưỡng của công chúa cũng không hơn gì thế này.

"Đây là thiên tàm y do bằng hữu ta tặng , thiên hạ này chỉ sợ cũng chỉ có một kiện duy nhất này. Công chúa không biết cũng không kỳ quái." Con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng tựa tiếu phi tiếu nhìn Quân Ngữ Yên, khóe môi vẫn đạm ý cười , ôn hòa có lẽ giải thích nói. Quân Ngữ Yên, ngươi không nên đụng vào lưỡi đao của ta, cũng không thể trách ta.

Tiếng nói vừa dứt, bốn phía lập tức truyền đến từng trận thanh âm hút không khí . Người ở đây đều là những người có thân phận, cho dù chưa từng gặp qua thiên tàm ti, nhưng giá trị cùng tác dụng của thiên tàm ti đều rất rõ ràng. Mắt nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng có thêm vài phần đánh giá cùng khâm phục.

Đích nữ phủ Đại tướng quân , đằng sau là trưởng công chúa. Hoàng thượng ngự ban phong hào Khuynh Hoàng quận chúa. Có Thất hoàng tử làm chỗ dựa. Còn có một bằng hữu thần bí, thế nhưng đưa tặng thiên tàm y trân bảo hiếm có như vậy.

Hiện tại ở trong mắt mọi người, địa vị của Lạc Khuynh Hoàng đã muốn cao hơn cả Quân Ngữ Yên. Quân Ngữ Yên tuy rằng là công chúa, địa vị tôn quý, nhưng dù sao cũng không có thực quyền. Mà Lạc Khuynh Hoàng không chỉ có địa vị tôn quý , còn có Quân Khuynh Vũ làm chỗ dựa, cũng có một bằng hữu thần bí như thế.

"Ngữ Yên tỷ tỷ mất mặt đi, có mất như mù a!" Một thanh âm nghịch ngợm đáng yêu vang lên, bộ dạng thủy linh vô cùng, là một tiểu cô nương thoạt nhìn chưa quá mười tuổi hướng quân Ngữ Yên nói.

Sắc mặt Quân Ngữ Yên lập tức trở nên xanh mét, nhìn quanh bốn phía, ánh mắt mọi người nhìn nàng đều hàm chứa xem thường, không khỏi tức giận, nhưng lại không thể phát tác . Những câu nói của Lạc Khuynh Hoàng đều dịu dàng động lòng người, nếu nàng lấy khí thế bức người, chỉ càng thêm mất mặt.

Bất quá nàng chỉ muốn sửa trị Lạc Khuynh Hoàng một phen, nào biết đâu rằng lại tự làm mất mặt chính mình . Mới vừa rồi nàng châm chọc quần áo của Lạc Khuynh Hoàng , thật không ngờ lại đúng là do thiên tàm ti sở chế , thành ra nàng lại là kẻ không có kiến thức.

"Ngươi câm miệng cho ta!" Quân Ngữ Yên lạnh lùng liếc mắt nhìn tiểu cô nương kia một cái , nàng ở trước mặt Lạc Khuynh Hoàng bị tức giận không ít đâu, cư nhiên Liễu Cẩn Nguyệt còn trước mặt mọi người nói ra, bảo nàng như thế nào ở chỗ này nữa.

Liễu Cẩn Nguyệt chính là tiểu nữ nhi của thừa tướng Liễu Viễn Chinh , bất quá chỉ mới chín tuổi, vẫn còn rất hồn nhiên ngây ngô, hơn nữa huynh trưởng cùng tỷ tỷ lại đều là người hết sức ôn nhu nho nhã , thuở nhỏ nhận hết yêu thương, tính tình cũng có chút kiêu căng, không sợ trời không sợ đất nói , "Ngữ Yên tỷ tỷ thẹn quá thành giận thôi!"

Dứt lời còn làm cái mặt quỷ. Quân Ngữ Yên cơ hồ bị Lạc Cẩn Nguyệt chọc tức đến muốn ngất xỉu, đang định nói lại, lại nghe một thanh âm vô cùng ôn nhuận nói, "Cẩn Nguyệt không thể vô lễ."

Lạc Khuynh Hoàng theo thanh âm nhìn lại. Người tới mặc một thân cẩm y màu tím, sợi tóc đên như mực buộc lên cao, quả nhiên là phong thái kỳ tú, thanh nhã vô song. Ngũ quan cũng là thanh tú tuyệt luân, một đôi con ngươi giống như sương mù ngoài trời , bao hàm cảm giác vô cùng thần bí .

Liễu Cẩn Nguyệt nhìn thấy người tới, thè lưỡi, liền ngoan ngoãn không nói, hiển nhiên rất là nghe người nọ . Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn lại, phong độ nhẹ nhàng tao nhã, đó là công tử Tư Triệt, trưởng tử thừa tướng , Liễu Tư Triệt sao?

"Bách hoa thịnh yến sẽ bắt đầu, thỉnh các vị sang bên kia ngồi xuống đi." con ngươi Liễu Tư Triệt thản nhiên đảo qua mặt Lạc Khuynh Hoàng , mâu quang chợt lóe lên ánh sáng , bất động thanh sắc đảo qua, tao nhã nói.

Quân Ngữ Yên nghe xong, sắc mặt mới thoáng tốt hơn một chút. Lạc Khuynh Hoàng cũng là nhẹ nhàng cười, nói, "Vậy chúng ta đi thôi."

Nàng vô tình cùng quân Ngữ Yên kết thù kết oán, bất quá mượn việc này lập uy tín, khiến bọn họ biết điều, Lạc Khuynh Hoàng nàng không phải là nhân vật dễ khi dễ. Trừ việc đó ra, cũng là cấp cho những người đó một cái tín hiệu, Lạc Khuynh Hoàng nàng , là đối tượng có thể hợp tác .

Muốn đối phó Quân Kiền Linh, muốn bảo đảm an toàn của mình cùng ca ca, nàng phải tìm kiếm một đối tượng cường đại để hợp tác. Thái tử. Tứ hoàng tử. Thất hoàng tử. Trưởng tử Thừa tướng . Nàngnên lựa chọn cùng người nào hợp tác ?

Mọi người nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Hoàng , đều lộ ra một chút tán thưởng, tán thưởng Lạc Khuynh Hoàng hiểu thời thế, ánh mắt nhìn Quân Ngữ Yên lại càng thêm khinh thường, có rất nhiều quan gia tiểu thư đã muốn vây quanh bên người Lạc Khuynh Hoàng phụ họa nói, "Khuynh Hoàng muội muội, chúng ta cùng đi thôi!"

Nhìn phản ứng của mọi người , sắc mặt Lạc Khuynh Quốc ủ rũ giống như cà héo , rất là khó coi, hận không thể xông lên đem Lạc Khuynh Hoàng dập nát. sắc mặt Lạc Khuynh Thành không có gì biến hóa, chính là mâu trung nhanh chóng lướt qua một tia ghen ghét.

37. Chương 38: Khó Khăn Phía Sau

Rất nhiều tiểu thư công tử đều đến trung tâm nơi tổ chức bách hoa thịnh yến. Chính giữa nơi tổ chức thính yến là một khoảng sân lớn, nơi Bạch Mộ Sở đứng là nơi chủ trì bách hoa thịnh yến lần này. Chung quanh xếp một dãy bàn , ở xa xa cũng xếp rất nhiều bàn.

Mọi người dựa theo thân phận địa vị đều ngồi xuống. Lạc Khuynh Hoàng cùng Lạc Vân Chỉ ngồi ở chỗ ngồi thứ hai bên tay trái hội trường . Lạc Khuynh Quốc cùng Lạc Khuynh Thành ngồi ở phía sau bọn họ.

Chỗ ngồi đầu tiên bên tay trái là Liễu Tư Triệt cùng Liễu Cẩn Nguyệt. Còn Nhị tiểu thư phủ Thừa tướng Liễu Cẩm Tú lấy thân phận thái tử phi cùng thái tử ngồi ở đối diện chỗ ngồi đầu tiên . Đối diện theo thứ tự còn có nhị hoàng tử Quân Kiền Linh, tam công chúa Quân Ngữ Yên, tứ hoàng tử Quân Hồng Phong, ngũ công chúa Quân Thiên Lam, thất hoàng tử Quân Khuynh Vũ cùng các hoàng tử khác.

Còn lại con gái của lục bộ thượng thư là ngồi ở phía sau ghế trên Lạc Khuynh Hoàng cùng Lạc Vân Chỉ. Các quan viên khác cùng con cháu phú thương bởi vì thân phận không đủ mà bị an bài ở tại địa phương hơi xa.

Lạc Khuynh Hoàng lạnh nhạt tao nhã ngồi xuống, một đôi con ngươi đen như mực bất động thanh sắc đánh giá mọi người trong hội trường.

Thái tử Quân Hiền Tề, ngũ quan đoan chính, mâu quang nhu hòa bình tĩnh, lúc giơ tay nhấc chân lộ ra phong độ nho nhã , nhưng mà nho nhã có thừa, uy thế không đủ, vừa nhìn là biết là người nhát gan sợ phiền phức, nếu không phải dựa vào hoàng hậu cùng một nhà thừa tướng duy trì, chỉ sợ vị trí thái tử cũng khó giữ được. Thật sự không phải một đối tượng hợp tác sáng suốt.

Nhị hoàng tử Quân Kiền Linh. Quần áo trắng siêu nhiên thoát tục, khóe môi ý cười ôn nhã, mâu trung ngầm có ý tinh quang, có thể nói là phong thái kỳ tú, phong độ nhẹ nhàng. Ở trong hoàn cảnh đông đúc toàn người này, ánh mắt hắn thường thường hướng về bên này, cũng không biết là đang nhìn Lạc Khuynh Hoàng hay là đang nhìn Lạc Khuynh Thành.

Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng bất động thanh sắc, trong lòng lại là cười lạnh, mâu quang không chút nào lưu luyến dời về phía dưới một đối tượng có thể xem xét để hợp tác. Tứ hoàng tử Quân Hồng Phong. Mẫu thân chính là con gái của hộ bộ thượng thư, trong triều cũng có chút địa vị. Bản nhân hắn tay cầm binh quyền, coi như là một trong mấy vị hoàng tử tương đối xuất chúng . Bất quá ngũ quan của hắn quá mức lãnh ngạnh (lạnh lùng cứng rắn), khóe mắt đuôi lông mày còn cất dấu vẻ hung ác nham hiểm.

Theo hiểu biết của Lạc Khuynh Hoàng, tứ hoàng tử là người hung ác nham hiểm tàn nhẫn, nếu cùng hắn hợp tác, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ không có kết cục gì tốt .

Mâu quang tiếp tục đi xuống. Chống lại đôi đồng tử u hắc thâm trầm. Giữa đôi đồng tử tràn đầy ánh sáng rực rỡ, giống như ẩn chứa ma lực, y phục lửa đỏ giống như phụ trợ cho vẻ tà mị yêu dị khiến người khác chú ý. Con ngươi của Quân Khuynh Vũ thẳng tắp nhìn chăm chú vào nàng, không e dè cùng nàng đối diện, khóe môi còn ôm lấy ý cười bí hiểm.

Tâm Lạc Khuynh Hoàng khẽ ngừng, con ngươi nhẹ nhàng lướt qua. Quân Khuynh Vũ nhìn như bất cần đời, kỳ thật hắn là người trí tuệ nhất tróng các vị hoàng tử. Kiếp trước Quân Khuynh Vũ có thể ở lúc sau khi Quân Kiền Linh đi lên đế vị gây dựng được thế lực khởi binh tạo phản, có thể thấy được người này thực lực thâm sâu.

Nhưng là, Quân Khuynh Vũ thật sự quá mức thông minh. Thông minh đến mức khó có thể khống chế a.

Con ngươi Lạc Khuynh Hoàng không dấu vết dời, ghé mắt nhìn tử y nam tử bên cạnh, Liễu Tư Triệt. Liễu Tư Triệt tao nhã ngồi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve ly rượu bên cạnh, khóe môi là ý cười thanh nhã vô song, một đôi con ngươi trống rỗng thản nhiên nhìn về phía trước mặt, tựa hồ không hề có tiêu cự.

Lông mày Lạc Khuynh Hoàng nhíu lại. Kinh thành tứ công tử quả nhiên danh bất hư truyền. Quân Kiền Linh, Quân Khuynh Vũ, Liễu Tư Triệt, có người nào là tâm tư đơn giản? ! Nếu nữ tử nào gả cho bọn họ, thật sự có thể có được hạnh phúc sao? ! Chỉ sợ trong tứ công tử cũng chỉ có ca ca của nàng , là có tâm tư đơn giản chút .

“Bạch mỗ bất tài, phụ trách bách hoa thịnh yến lần này.” Tiếng nói trong trẻo đem toàn bộ tầm mắt mọi người hấp dẫn đến trung tâm hội trường, Lạc Khuynh Hoàng cũng đem con ngươi dời về phía trung tâm hội trường.

Bạch Mộ, kinh thành đệ nhất tiền trang, thiếu trang chủ Kim Ngân trang. Có thể nói là đệ nhất phú thương của kinh thành. Tuổi bất quá mới chỉ hai mươi ba, hai mươi tư liền có thể có thành tựu thế này, cũng không phải là người đơn giản.

“Bách hoa thịnh yến phân thành ba giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất, thỉnh chư vị mỗi người ra một đề, để vào trong lẵng hoa. Bạch mỗ theo thứ tự lấy ra, các vị có thể trả lời, lại từ người ra đề mục để bình ra người xuất sắc nhất. Người xuất sắc nhất sẽ nhận được một trăm lượng bạc trắng .” Khóe môi Bạch Mộ gợi lên ý cười khôn khéo, thản nhiên nói.

Tiếng nói vừa dứt, lập tức khiến cho bên dưới một trận xôn xao. Một trăm lượng bạc trắng cũng không phải là số lượng nhỏ. Lần này tham gia bách hoa thịnh yến , ít nhất có mấy trăm người, mỗi đề một trăm lượng, mấy trăm đề, không phải là vạn lượng sao! Mọi người đều cảm thán, lần này Bạch Mộ thật sự là tài đại khí thô. Không ít cô gái trong lòng thầm nghĩ, không gả được cho kinh thành tứ công tử, có thể gả cho thiếu niên kim chủ như Bạch Mộ cũng là chuyện vô cùng tốt a.

Bạch Mộ nhìn lướt qua phản ứng của mọi người, khóe môi gợi lên một chút ý cười thản nhiên , tiếp tục nói, "Giai đoạn thứ hai. Mọi người viết ra bí mật của chính mình hoặc của bằng hữu, để trong lẵng hoa, bạch mỗ vẫn là theo thứ tự lấy ra, mọi người đoán ra là ai, cũng sẽ nhận được một trăm lượng bạc trắng !"

Bên trong con ngươi u hắc của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia tinh quang. Viết ra bí mật của bằng hữu? ! Ở đây tất cả mọi người đều là người có thân phận , kết giao hảo hữu tự nhiên cũng là người có thân phận. Nếu bí mật bị viết ra, sử dụng không chỉ có riêng mục đích giải trí a. Bạch Mộ này, đến tột cùng là có thân phận gì? !

Bạch Mộ vừa dứt lời, lập tức cảm giác được bốn đạo ánh mắt đánh giá . Phân biệt là nhị hoàng tử Quân Kiền Linh, tứ hoàng tử Quân Hồng Phong, trưởng tử thừa tướng Liễu Tư Triệt, còn có Lạc Khuynh Hoàng. Giữa mâu trung của Bạch Mộ hiện lên một đạo tinh quang, lại làm bộ như cái gì cũng đều không có cảm giác được, tiếp tục nói, "Giai đoạn thứ ba, đó là giai đoạn ngắm hoa, mọi người có thể tự mình tìm kiếm bằng hữu cùng đi ngắm hoa, ngâm thi đối chữ, tất cả sẽ gộp chung một chỗ, người đạt hạng đầu, sẽ nhận được một ngàn lượng bạc trắng."

Chờ Bạch Mộ nói hết lời, những tiểu thư công tử ở đây liền là bộ dáng nóng lòng muốn thử . Ở trong suy nghĩ của bọn họ, như vậy vừa có thể có được bạc trắng, còn có thể có nhiều bằng hữu thậm chí có thể thể hiển trước mặt đối tượng mà mình ngưỡng mộ, như thế rất tốt.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn người thả giấy trắng trước mặt. Dùng bút lông chấm mực tàu. Bạch Mộ đến tột cùng là có thân phận gì, sau lưng là ai. Khó có khi có được cơ hội tốt như lần này , như vậy nàng trước hết mượn việc này đến thử một lần, rốt cuộc ai mới là đối tượng chân chính thích hợp để hợp tác.

38. Chương 39: Tình Cảm Bắt Đầu Nảy Sinh

Không đến một hồi, mọi người liền đem đề mục viết xong, để vào bên trong lẵng hoa đã chuẩn bị trước trước mặt Bạch Mộ.

"Nhìn chữ viết xinh đẹp này, hẳn là do một vị tiểu thư viết ra. Hôm nay bách hoa thịnh yến, thỉnh chư vị lấy cảm hứng yêu hoa của mình, viết một bài thơ." Bạch Mộ tiện tay lấy ra một tờ giấy, cười nói, " Vị tiểu thư này là muốn ngâm thơ làm nóng người cho phần sau ư ?"

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười yếu ớt, đề mục này chắc là do ngũ công chúa Quân Thiên Lam ra đi. Quân Thiên Lam chính là thân tỷ tỷ của Quân Khuynh Vũ, dung mạo hai người có vài phần tương tự, đều là dung mạo tuyệt sắc, xinh đẹp tuyệt luân. Chính là da mặt Quân Thiên Lam cũng không dày giống Quân Khuynh Vũ, thời điểm khi Bạch Mộ tán thưởng chữ viết của nàng xinh đẹp, mặt của nàng không tự giác liền đỏ.

"Người nào không thương hoa mẫu đơn, chiếm hết tao nhã của các loài hoa. Nghi là lạc xuyên thần nữ chỉ, ngàn kiều vạn thái phá bình minh " (*) . Con trai Công bộ thượng thư Lưu Tử Hiên nhíu lông mày, Sóng mắt lưu chuyển giữa đôi con ngươi, cũng là có vài phần câu nhân hương vị.

(* Đái khái câu này có nghĩa là : Hoài nghi có phải là thần nữ của sông Lạc Hà , hình dáng yêu kiều xinh đẹp hơn cả ánh bình minh. (Ta chém. A! , nàng nào biết chỉ ta nhé T^T)

Mâu trung của hắn hiện lên vài phần ngả ngớn. Ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Quân Thiên Lam, nói vậy mới vừa rồi hắn từ phản ứng của Quân Thiên Lam cũng nhìn ra được đề mục này là do Quân Thiên Lam viết ra.

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc mắt nhìn Lưu Tử Hiên một cái, người này háo sắc vô độ, đã trêu chọc Quân Ngữ Yên, thế nhưng còn muốn đánh chủ ý lên Quân Thiên Lam. Bên này, đôi mắt Quân Ngữ Yên đang trừng lên , hận không thể một đao đem ánh mắt Lưu Tử Hiên khoét xuống.

Lưu Tử Hiên cũng không có chú ý tới phản ứng của Quân Ngữ Yên, chỉ dùng đôi mắt hoa đào nhìn Quân Thiên Lam. Dung mạo vóc dáng của Quân Thiên Lam xuất chúng hơn hẳn Quân Ngữ Yên, trong số chúng nữ tử ở đây, chỉ sợ cũng chỉ có Lạc Khuynh Hoàng có thể hơn nàng . Lưu Tử Hiên háo sắc như vậy, tự nhiên là chạy theo như vịt. Huống chi tính tình Quân Thiên Lam ôn hòa thanh nhã, so với Quân Ngữ Yên điêu noa bốc đồng tốt hơn nhiều.

Lưu Tử Hiên xưa nay đều lưu luyến bên trong bụi hoa giữa dòng ngay cả quá , câu thơ này cũng tính là giống khuông giống dạng, nhưng không thể được lòng của Quân Thiên Lam, chỉ thấy lông mày của nàng mày có chút nhíu lại, mâu trung hiện lên một tia thất vọng.

Tiếp theo lại có rất nhiều công tử nóng lòng muốn thử ngâm tụng rất nhiều thi từ, bất quá đều là ca tụng các loài hoa như mẫu đơn thược dược linh tinh, Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng là ý cười thản nhiên, những vị công tử này chỉ sợ cũng không có được tâm của Quân Thiên Lam tâm tư đi, Quân Thiên Lam là nữ tử dịu dàng thanh quý như vậy, chỉ sợ là không yêu hoa mẫu đơn thược dược linh tinh, không phải hoa trong lòng yêu thích, dù câu thơ có hay thì như thế nào?

"Băng thanh ngọc khiết xuất hồng trần, diêu diêu duệ duệ lạc phàm gian. Na tri tả hữu phù bình đãng, thả hoán thanh phong quy cửu thiên" (*) .Một thanh âm sợ sệt vang lên giữa không trung, con ngươi Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên quét tới, chỉ thấy một khuôn mặt nam tử tinh xảo giống như oa nhi đang mắc cỡ đỏ mặt thì thầm, hiển nhiên là da mặt vô cùng mỏng.

Mâu trung Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia hứng thú. Trương Tuân con trai Hình bộ thượng thư Trương Thành. Thật không ngờ bên trong chốn quan trường thối nát này thế nhưng còn có một nam tử đơn thuần thẹn thùng như thế . Mâu quang Lạc Khuynh Hoàng nhìn về phía Quân Thiên Lam, đã thấy mâu trung nàng hiện lên một chút ánh sáng, vụng trộm liếc mắt nhìn Trương Tuân một cái, lộ ra một chút nửa là tán thưởng nửa là thẹn thùng tươi cười.

"Thế nhưng còn có người đáp lại?" Khóe môi Bạch Mộ gợi lên ý cười thản nhiên, sau khi quan sát một vòng, mâu quang nhìn về phía Quân Thiên Lam ôn hòa có lễ nói, "Đề này chính là do ngũ công chúa viết ra. Thỉnh ngũ công chúa bình ra người thắng lợi ."

"Các vị ngâm tụng chi thi mỗi người mỗi vẻ, thực khó phân cao thấp. Chính là Thiên Lam tư tâm thiên vị với liên (liên ở đây là chỉ hoa sen), bởi vậy, Trương Tuân công tử viết ra, có cùng tâm ý với Thiên Lam ." Quân Thiên Lam đứng lên, hai má có chút phiếm hồng, nhanh chóng liếc mắt nhìn Trương Tuân một cái nói.

Trương Tuân cũng đỏ bừng mặt, mâu trung thậm chí còn có vài phần kinh ngạc. Mọi người ở đây thường xuyên qua lại, cũng có chút hiểu biết lẫn nhau, , nên cũng hiểu được một chút. Bởi vậy không ít công tử bạn hữu đều có chừng mực, mới vừa rồi vì sao không ngâm hoa sen mà ngâm mẫu đơn thược dược!

Mâu quang Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên, cũng không có bao nhiêu dao động, chỉ thấy Mộ Bạch lại rút ra tờ giấy thứ hai , cười hướng phương hướng Lạc Khuynh Hoàng liếc liếc mắt một cái, nói, "Thỉnh lấy chiến tranh làm đề tài, làm một thủ thi."

Lạc Khuynh Hoàng nghiêng đi nửa bên mặt, nhìn nhìn Lạc Vân Chỉ, Lạc Vân Chỉ cười nhẹ, Lạc Khuynh Hoàng biết nà đề mục này tất nhiên là do ca ca viết ra.

Theo ánh mắt Mộ Bạch, không ít người đều nghĩ đến đề này là do Lạc Khuynh Hoàng viết ra, bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn, có không ít nam tử ào ào hưởng ứng. Mâu quang của họ đều nóng bỏng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, ngay cả Liễu Tư Triệt luôn vẫn không có tiêu cự nhìn về phía trước cũng đem ánh mắt nhìn phía Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng không coi ai ra gì giơ lên ly rượu, thản nhiên phẩm rượu, không chút cảm giác mất tự nhiên. Mâu sắc lạnh nhạt nhìn quét bốn phía, đã thấy khóe môi Quân Khuynh Vũ gợi lên ý cười, thản nhiên tự đắc uống rượu, không có ý tứ đáp lại , nhìn ánh mắt hắn, rõ ràng là đoán ra đề mục này không phải do Lạc Khuynh Hoàng viết ra.

Sau khi tất cả mọi người đều ngâm tụng câu thơ. Trong đó thủ thi của nhị hoàng tử cùng tứ hoàng tử là xuất sắc nhất.

"Cương ngọa cô thôn bất tự ai, thượng tư vi quốc thú luân thai. Dạ lan ngọa thính phong hòa vũ, thiết mã băng hà nhập mộng lai.*" Đây chính là thủ thi Quân Kiền Linh viết ra. Từng câu chữ đều thể hiện ra quyết tâm đền nợ nước làm nhiệt huyết sôi trào, hiện ra khí phách của nam tử hán đại trượng. Ngay cả Lạc Vân Chỉ cũng nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

"Hắc vân áp thành thành dục tồi, giáp quang hướng nhật kim lân khai. Giác thanh mãn thiên thu sắc lí, tắc thượng yên chi ngưng dạ tử. Bán quyển hồng kì lâm dịch thủy, sương trọng cổ hàn thanh bất khởi. Báo đàn hoàng kim thai thượng ý, đãn huề ngọc long vi quân tử.* " Đây chính là do Quân Hồng Phong làm, tốt xáu gì cũng từng cầm qua vũ khí, từng câu chữ miêu tả hình tượng, đem hình ảnh của chiến tranh miêu tả bừng bừng trên giấy.

Trên mặt Lạc Vân Chỉ xuất hiện thần sắc khó xử. Thủ thi của hai người này đều thập phần xuất chúng, thêm nữa thân phận hai người đều vô cùng tôn quý không thể đắc tội, nên như thế nào cho phải.

Thời điểm Lạc Vân Chỉ đáng khó xử, một tiếng nói ôn nhu lại vô cùng hữu lực vang lên, "Có thể mạn phép cho Lan Lâm làm một thủ thi hay không?."

Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng theo thanh âm nhìn lại. Chi nữ Lại bộ thượng thư Nạp Lan Lâm. Dung mạo của nàng cũng không tính là xuất chúng, nhiều nhất chỉ coi là thanh tú mà thôi, nhưng thanh âm của nàng, ôn nhu lại hàm chứa lực lượng, có loại cảm giác làm lòng người phấn chấn.

Bạch Mộ nhìn nàng một cái, thản nhiên nói, "Nạp Lan tiểu thư mời nói."

"Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu, cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi. Bằng quân mạc thoại phong hầu sự, nhất tương công thành vạn cốt khô.(*)" Thanh âm ôn nhu ngâm thơ lại có vẻ leng keng hữu lực, mâu quang Lạc Vân Chỉ có chút sáng ngời, nhìn về phía Nạp Lan Lâm.

39. Chương 40: Lấy Đề Thử Nhân

Đến giờ bộ này mới đi được 1/3 chặng đường TˆT tích cực tuyển editor cho bộ này vì ta đang muốn nhanh chóng hoàn thành , hoan nghênh các nàng yêu thích cùng tham gia ˆˆ!

Thanh âm Nạp Lan Lâm lay động hội trường. Thanh âm của nàng vốn cũng không vang dội, lại tự dưng có vẻ âm vang. Ánh mắtLạc Khuynh Hoàng chợt lóe. Thơ của Nạp Lan Lâm, quả nhiên là âm thanh nói ra tiếng lòng của nàng.

Chiến tranh dữ dội tàn khốc. Một tướng công thành vạn cốt khô! Nói thật chính xác. Chiến trường như thế, hoàng thất tranh đoạt bên trong có thể nào khác được. Bên dưới một cái ngôi vị hoàng đế, vùi lấp bao nhiêu xương trắng? !

Nạp Lan Lâm là một khuê trung nữ tử lại có kiến thức bậc này, thực không dễ dàng. Nàng nếu không phải trọng sinh làm người, chỉ sợ cũng không có khả năng lĩnh hội đến bậc này. Trong mắt nàng hiện lên tia sáng, nhìn về phía Nạp Lan Lâm, rất có cảm giác muốn đem nàng làm tri kỷ, lại thấy Nạp Lan Lâm chính là nhìn chằm chằm ca ca của nàng.

Tình cảm bên trong đôi mắt kia nàng không nhìn thấu được. Chỉ sợ Nạp Lan Lâm từ trước khi bách hoa thịnh yến lần này cũng đã có tình cảm sâu đậm với ca ca. Cho nên mới có thể đối với chiến tranh thể hiểu sâu như thế, cho nên mới có được cảm khái như vậy. Ca ca quả nhiên có phúc khí, có thể được nữ tử ưu tú như vậy ưu ái.

Dung mạo Nạp Lan Lâm mặc dù không xuất chúng, nhưng trí tuệ tuyệt vời, nữ tử bình thường có thể nào so sánh được? Lạc Khuynh Hoàng đem ánh mắt dời về phía Lạc Vân Chỉ, chỉ thấy trong mắt Lạc Vân Chỉ cũng hiện lên biểu tình kinh ngạc và khen ngợi. Lại nhìn Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong cũng lộ ra biểu hiện tâm phục khẩu phục.

"Nạp Lan cô nương trí tuệ, Vân Chỉ bội phục!" Lạc Vân Chỉ đứng dậy, đối Nạp Lan Lâm nói.

Nạp Lan Lâm không như mới vừa rồi hào khí, trên mặt hiện lên một chút đỏ, có chút ngượng ngùng nói, "Đa tạ Lạc công tử khen ngợi."

Bạch Mộ nhìn bọn họ liếc mắt một cái, cười nói, "Như vậy đề này thắng lợi chính là Nạp Lan cô nương ."

Tiếp theo Bạch Mộ lại tiếp tục rút bảy đề, đều là ngâm thi làm thơ, có thể nói, lần này bách hoa sự kiện quả thật đưa ra rất nhiều giai nhân tài tử, Bạch Mộ lấy ra tờ giấy thứ mười, cười nói, "Bởi vì thời gian hữu hạn, đề này là đề cuối cùng."

Lạc Khuynh Hoàng trong mắt lóe lóe ánh sáng. Cuối cùng? ! Nếu như không lấy đến được, như vậy chẳng phải là uổng phí tâm tư của nàng. Nàng chau mày, nhìn tờ giấy trong tay Bạch Mộ.

"Đề cuối cùng rất là thú vị, thoạt nhìn có thể nói là nói đề mục khảo thí quân sự chiến lược." Bạch Mộ nhìn nhìn tờ giấy dừng lại một chút rồi tiếp tục nói, "Hiện tại tiếp cận ba mươi vạn quân địch. Trong thành chỉ còn lại năm ngàn binh sĩ. Dân chúng năm trăm. Xin hỏi chủ soái phải làm như thế nào?"

Bạch Mộ nói xong, ở đây nữ tử trên mặt đều lộ ra thần sắc chán chết, mà nam tử còn lại là lộ ra một chút suy nghĩ sâu xa, cùng nhíu lại mày bắt đầu suy nghĩ.

Lạc Khuynh Hoàng cẩn thận quan sát biểu tình mỗi người. Nhìn đến Quân Khuynh Vũ, đã thấy nàng nhướng mày, khóe môi giơ lên một chút tươi cười sáng lạn, giống như đã biết đề mục là nàng đưa ra.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nghi hoặc. Mới vừa rồi thời điểm Bạch Mộ đọc đề vẫn chưa tỏ vẻ gì, vì sao Quân Khuynh Vũ có thể đoán được đề mục là nàng đưa ra? ! Chẳng lẽ hắn thật sự hiểu biết nàng như thế, hay là, Quân Khuynh Vũ có biện pháp biết Bạch Mộ rút đề như thế nào? !

Hoặc là , Quân Khuynh Vũ căn bản chính là chủ tử sau lưng Bạch Mộ? ! Mới vừa rồi lúc Bạch Mộ nói đến phần thứ hai, Liễu Tư Triệt, Quân Kiền Linh, Quân Hồng Phong đều lộ ra ánh mắt chăm chú, nhưng Quân Khuynh Vũ lại không hề có động tĩnh gì. Lấy trí tuệ Quân Khuynh Vũ, không có khả năng không nhìn ra được dụng ý của Bạch Mộ, nhưng hắn lại hoàn toàn bình tĩnh không lộ ra biểu hiện nào.

Như vậy chỉ có hai khả năng. Một, là hắn đã sớm biết rõ dụng tâm của Bạch Mộ. Hai, là hắn chính là chủ tử sau lưng Bạch Mộ. Theo tình huống hiện tại, thứ hai có nhiều khả nắng hơn.

Trong lúc Lạc Khuynh Hoàng còn đang suy tư, thời gian từ từ trôi qua. Thời điểm Bạch Mộ hỏi lại vấn đề một lần nữa, trừ bỏ Lạc Vân Chỉ không trả lời mà chỉ nhấm rượu, những người khác như Quân Kiền Linh, Quân Hồng Phong cũng chưa từng mở miệng mở miệng trả lời.

Người đầu tiên trả lời chính là thái tử Quân Hiền Tề. Kỳ thật hắn cũng không có suy nghĩ sẽ trả lời, nhưng vấn đề quân sự mẫn cảm như vậy, thân là quân chủ quốc gia, hắn nếu là không trả lời, không khỏi có người chê cười hắn, chỉ nghe hắn nói, "Để cho binh lính bảo hộ dân chúng chạy trốn!"

Nói vừa nói ra, trong đám người liền truyền ra ẩn ẩn thanh âm cười nhạo. Lạc Khuynh Hoàng cũng là cảm thấy bất đắc dĩ, Quân Hiền Tề quả nhiên là nhát gan, thậm chí ngay cả biểu đạt như thế nào cũng không biết. Cho dù là chạy trốn, cũng không thể nói trắng ra như vậy, làm ọi người cảm thấy hắn thiếu can đảm.

Người thứ hai trả lời là Quân Kiền Linh,mày hắn gắt gao nhíu lại, tựa hồ cũng đoán không được đáp án, ôn hòa có lễ nói, "Nắm chặt cửa thành. Lấy một ngàn binh lính thủ thành. Mặt khác bốn ngàn binh lính che dấu dân chúng đi trước rút lui khỏi, đồng thời tìm kiếm viện quân."

Lạc Khuynh Hoàng khẽ nhíu mày. Phương pháp này thoạt nhìn tựa hồ không sai, chính là viện quân làm sao có thể tìm được nhanh như vậy, một ngàn binh lính còn lại có thể bảo vệ cửa thành bao lâu? !

Người thứ ba trả lời là quân Hồng Phong, thanh âm hàm chứa vài phần cứng rắn, trong mắt hiện lên một tia hung ác nham hiểm, lạnh giọng nói, "Phái mấy người tìm kiếm viện quân! Binh lính khác và dân chúng cùng nhau ứng chiến! Có thể giết bao nhiêu là bao nhiêu, tuyệt không để quân địch dễ dàng vào thành!"

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn Quân Hồng Phong một cái, người này quá mức huyết tinh bạo lực, không để ý đến an nguy của dân chúng, chỉ vì đạt tới mục đích của chính mình. Nhưng , năm ngàn đối ba mươi vạn, không khỏi quá mức chênh lệch, giống như trên sẽ ngăn cản không bao nhiêu thời điểm.

Không ít công tử khác cũng đều trả lời , cũng có người cư nhiên trả lời suất lĩnh dân chúng đầu hàng. Khiến nhiều người cười nhạo. Lạc Khuynh Hoàng cũng là không cho là đúng, phương pháp này cố nhiên đáng xấu hổ, nhưng là giáp mặt với tình huống này thật sự, chỉ sợ đại đa số sẽ lựa chọn phương pháp này, người này có thể nói ra chân chính ý tưởng, cũng không hổ thẹn dám nói dám làm.

Nhưng mà, nghe xong nhiều như vậy đáp án, nhưng không có một cái phù hợp đáp án trong lòng Lạc Khuynh Hoàng. Lạc Khuynh Hoàng đem ánh mắt nhìn về phía Quân Khuynh Vũ cùng Liễu Tư Triệt. Quân Khuynh Vũ như trước mang theo tà mị tươi cười, một chút cũng không có ý định mở miệng, ngược lại hứng thú dạt dào nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Liễu Tư Triệt cũng là có chút mím môi, đôi mắt nhìn như hàm chứa sương mù mờ mịt, làm cho người ta nhìn không thấu tâm tư.

" Đề mục này có chút khó khăn, ta cũng nghĩ không ra đáp án, nghe xong đáp án của các vị, Bạch Mỗ cảm thấy đáp án của nhị hoàng tử tương đối hợp lý, không biết còn có ai muốn trả lời?" Bạch Mộ nhìn nhìn mọi người, dò hỏi.

Tất cả mọi người lâm vào trầm mặc. Mọi đáp án có thể mọi người đều đã nói rồi , thật sự nghĩ không ra cái khác để trả lời. Liễu Tư Triệt ở phía sau đem ánh mắt vẫn chăm chú về phía trước thu hồi lại, tựa hồ chuẩn bị mở miệng nói chuyện.

40. Chương 41: Công Tử Tư Triệt

Thân mình cao lớn chậm rãi đứng lên, đưa tay phủi phủi quần áo, một loạt động tác lưu loát sinh động giống như mây bay nước chảy, thanh nhã cao quý nói không nên lời, con ngươi đầy sương mù dần dần rõ ràng, khóe môi hấn gợi lên ý cười thản nhiên, có vẻ nhu hòa bình tĩnh. Chỉ nghe thanh âm của hấn thanh thúy như ngọc bội va vào nhau, thật là dễ nghe.

"Nếu Tư Triệt là chủ soái, sẽ lấy một trăm binh lính hộ tống dân chúng rút lui trước cũng là tìm kiếm viện quân, lấy một trăm binh lính giả làm dân chúng hoạt động ở cửa thành , lại lấy bốn ngàn binh lính mai phục tại con đường quân địch sẽ rút lui." Liễu Tư Triệt ánh mắt lạnh nhạt, khóe môi gợi lên tươi cười tự tin, tiếp tục nói, "Mà Tư Triệt, tất nhiên sẽ đứng ở cửa thành, đánh đàn đón chào."

Một lời nói ra, toàn trường kinh sợ.

Rất nhiều quan gia tiểu thư đều lộ ra thần sắc thất vọng. Không ít công tử ăn chơi trác táng cũng lộ ra vài phần cười nhạo, giống như đang nói công tử Tư Triệt cũng không hơn gì . Chỉ có những nhân vật ngồi gần hội trường , mâu trung hiện lên kinh ngạc cùng kính nể.

Thân mình Lạc Vân Chỉ run nhè nhẹ, giống như nghe được đáp án mà vạn phần kích động. Mâu trung hiện lên cảm giác anh hùng cùng chí hướng nhiều hơn là kính nể .

Mâu trung Quân Kiền Linh hiện lên một tia kinh ngạc cùng sâu sắc, ánh mắt nhìn về phía Liễu Tư Triệt hơn vài phần đánh giá cùng xem kỹ, thậm chí còn kèm theo một cỗ sát ý.

Con ngươi sắc bén của Quân Hồng Phong hiện lên một tia kinh ngạc, thẳng tắp nhìn về phía Liễu Tư Triệt, mâu trung tràn đầy lệ khí, sát khí nồng đậm, ngay cả Lạc Khuynh Hoàng cũng cảm giác được .

Thái độ của những người còn lại đều lần lượt thay đổi từ kinh ngạc, đến tán thưởng, cuối cùng là bội phục. Chỉ có Quân Khuynh Vũ, vẫn giữ thái độ tươi cười bất cần đời, lạnh nhạt uống rượu, giống như không nghe thấy câu trả lời của Liễu Tư Triệt.

Chỉ có Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng thấy được mâu trung của Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia tán thưởng cùng khóe môi nhạt nhẽo ý cười. Nhưng không hề có kinh ngạc. Quân Khuynh Vũ đã sớm đoán được đáp án. Cụ thể sớm bao nhiêu, Lạc Khuynh Hoàng không biết. Nhưng nàng xác định, trước khi Liễu Tư Triệt nói ra đáp án, Quân Khuynh Vũ đã đoán được đáp án, nhưng không có nói.

Mâu trung Lạc Khuynh Hoàng không khỏi hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa. Lại nghe thấy thanh âm Bạch Mộ vang lên, "Công tử Tư Triệt, mưu lược vô song. Quả nhiên danh bất hư truyền. Tuy nhiên quyền định đoạt cuối cùng, nên giao cho người ra đề mục, Lạc Khuynh Hoàng tiểu thư."

Bạch Mộ nói hết lời, ánh mắt mọi người đều nhất tề xoát xoát nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng. Ai cũng không thể tưởng được một đề mục có thể làm khó phần đông anh tài như vậy, lại là do Lạc Khuynh Hoàng một tiểu thư khuê trung viết ra.

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên đứng dậy, bên trong con ngươi đen như mực không chút gợn sóng, khóe môi là ý cười khéo léo, đem ánh mắt kinh diễm cùng tìm tòi nghiên cứu của Quân Kiền Linh và quân Hồng

Phong thu hết vào đáy mắt, cuối cùng đem ánh mắt hướng Liễu Tư Triệt, cười nói, "Lời nói của Bạch trang chủ khiến Khuynh Hoàng suy nghĩ. Công tử Tư Triệt, mưu lược vô song. Quả nhiên là danh bất hư truyền. không thành kế vừa ra, thiết kế thực tinh diệu."

Con ngươi mông lung của Liễu Tư Triệt thản nhiên nhìn phía Lạc Khuynh Hoàng, từ trong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi càng ngày càng sáng, cuối cùng một tầng sương mù kia dần dần biến mất, trong đôi mắt thanh liệt màu đen nhìn Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia nhìn không thấu, hấn ôn hòa đáp, "Tư Triệt là nam tử, xưa nay nghiên cứu binh pháp, có thể đáp được này đề cũng không ngạc nhiên. Nhưng Khuynh Hoàng tiểu thư thân là nữ tử, có thể có kiến giải như vậy, mới khiến người khâm phục."

"Các ngươi cứ đoán đố như vậy, chúng ta cũng nghe không rõ!" Quân Ngữ Yên ghen tị liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái, châm chọc nói, "Liễu công tử là có thực tài , nhưng có người không nhất định có tài, có lẽ là nghe xong Bạch công tử nói, liền thuận thế hùa theo lời nói của Liễu công tử mà đáp đối!"

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn Quân Ngữ Yên, xem ra nàng cùng Quân Ngữ Yên đã kết thù này? ! Nàng mặc dù vô tình cùng Quân Ngữ Yên kết thù, nhưng nếu không thể tránh né, nàng cũng không sợ Quân Ngữ Yên!

" mấu chốt của đề này bất quá là kéo dài thời gian tìm kiếm viện quân mà thôi. Đáp án của Nhị hoàng tử, tứ hoàng tử cũng đều đáng để học hỏi. Suy nghĩ của Khuynh Hoàng cùng Liễu công tử không mưu mà hợp. Đạo dụng binh, kì thực là không, không thì lại có. Nếu trấn định tự nhiên lấy ứng đối địch, quân địch tất sẽ khiếp đảm triệt binh, kể từ đó, tự có thể tranh thủ càng nhiều thời giờ. Nếu quân địch ngóc đầu trở lại, cũng có thể lại dùng phương pháp của nhị hoàng tử cùng tứ hoàng tử,." Lạc Khuynh Hoàng lạnh nhạt tự nhiên giải thích nói.

Sau khi Lạc Khuynh Hoàng giải thích, những người mới vừa rồi còn không hiểu được thì cũng đều hiểu được , đều đem ánh mắt kính nể ánh mắt hướng về Lạc Khuynh Hoàng cùng Liễu Tư Triệt. Ngay cả Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng mâu quang cũng nhiều hơn vài phần thưởng thức.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thoáng qua vẻ mặt không cam lòng của Quân Ngữ Yên, lại nhìn về phía Liễu Tư Triệt, thành khẩn nói, "Tuy nhiên dụng binh mai phục, thừa dịp quân địch lui lại hết sức, biện pháp đánh úp này, Khuynh Hoàng cũng không ngờ tới. Liễu công tử thật sự cao kiến."

Khóe môi Liễu Tư Triệt khẽ cong lên, thanh nhã đáp, "Tiểu thư quá khen."

Trong khi Liễu Tư Triệt cùng Lạc Khuynh Hoàng đối thoại. Ánh mắt Bạch Mộ cùng Quân Khuynh Vũ nhanh chóng trao đổi một lần. Khóe môi Bạch Mộ gợi lên ý cười, cao giọng nói, "Như vậy, người thắng lợi trong đề cuối cùng là Liễu Tư Triệt công tử . Tiếp theo chúng ta tiến vào giai đoạn thứ hai."

Viết một bí mật của chính mình hoặc người thân cận nhất.

Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, khóe môi gợi lên một chút ý cười, đề bút trên giấy viết xuống một hàng chữ, "Dung mạo Hinh phi rất giống Nguyệt Quý Phi."

Đem tờ giấy để vào bên trong lẵng hoa, Lạc Khuynh Hoàng cẩn thận chú ý người thu tờ giấy, phát hiện bọn họ quả nhiên đem tờ giấy dựa theo trình tự nhất định để vào lẵng hoa. Trong lòng liền hiểu rõ.

Bạch Mộ lại dựa theo phương thức lúc trước, lấy ra rất nhiều tờ giấy. Bất quá lần này những tờ giấy phần lớn đều là của phú thân cùng tiểu quan viên bên ngoài. Chỉ sợ là do sợ đắc tội nhân vật có quyền thế trong này đi.

Giai đoạn thứ hai giống giai đoạn thứ nhất, cũng chỉ lấy mười đề mục. Thời điểm giai đoạn thứ hai chấm dứt, đã là giữa trưa. Bạch Mộ phái người mang bữa trưa lên. Sau khi mọi người ăn xong, liền chuẩn bị kết bạn mà đi.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy Trương Tuân hé ra khuôn mặt hồng thấu chạy đến trước mặt Quân Thiên Lam , hỏi nàng có thể đồng hành hay không. Quân Thiên Lam mỉm cười đáp ứng, hai người đồng hành, dẫn đến vô số nam tử ao ước.

Còn Lưu Tử Hiên lại vây quanh ở bên người Quân Ngữ Yên dỗ nàng vui vẻ, xin lỗi vì chuyện tình lúc nãy, tính tình Quân Ngữ Yên tuy rằng kiêu căng, nhưng long dạ không đủ sâu, mới nói hai ba câu, đã bị Lưu Tử Hiên dỗ đến cười vang .

41. Chương 42: Sóng Ngầm Bắt Đầu Khởi Động, Bày Tỏ

Lạc Khuynh Hoàng dịu dàng ngồi ở ghế trên , giống như vô tình đứng dậy. Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve ly rượu, con ngươi đen như mực yên lặng nhìn phía trước.

Thời điểm vừa rồi lúc nàng ra đề thi thử ,đáp án của hai người kia giống như suy nghĩ của nàng. Liễu Tư Triệt cùng Quân Khuynh Vũ là đối tượng hợp tác cường đại nhất. Nhưng tâm tư hai người kia đều thâm trầm như biển, cùng bọn họ hợp tác, chỉ sợ cũng không dễ dàng a.

Đang lúc Lạc Khuynh Hoàng xuất thần, Lạc Vân Chỉ đưa tay ở trước mặt nàng quơ quơ, sang sảng cười nói, “Khuynh Hoàng đang suy nghĩ gì vậy?”

Lạc Khuynh Hoàng thu hồi suy nghĩ, nâng mắt nhìn về phía Lạc Vân Chỉ, dung mạo anh tuấn của Lạc Vân Chỉ dưới ánh mặt trời càng phát ra chói mắt, ca ca của nàng là chói mắt mà ấm áp như vậy, nam tử giống ca ca,lẽ ra nên được hạnh phúc. Mà kiếp trước, ca ca là bởi vì nàng, mới mất đi hết thảy, thậm chí cuối cùng rơi xuống kết cục lăng trì xử tử. Một kiếp này, nàng tuyệt đối không để cho ca ca lại lâm vào nguy hiểm. Nàng phải cường đại lên, vô luận dùng phương pháp gì, trả giá những gì!

Nghĩ đến đây, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên tươi cười, nói, “Khuynh Hoàng suy nghĩ, mới vừa rồi vị Nạp Lan tiểu thư kia hình như rất có hảo cảm với ca ca thì phải.”

Lạc Vân Chỉ nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng trêu ghẹo, khuôn mặt tuấn tú không khỏi phiếm hồng, phản bác nói, “Khuynh Hoàng chớ nói bậy.”

“Muội đâu có nói bậy, sức quyến rũ của ca ca thực lớn !” Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy phản ứng của Lạc Vân Chỉ, biết Lạc Vân Chỉ cũng không phải không có cảm giác với Nạp Lan Lâm , không khỏi trêu ghẹo nói.

Lạc Vân Chỉ có chút bất đắc dĩ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung lướt qua một tia giảo hoạt, cười nói, “Làm sao có thể so được với Khuynh Hoàng muội đâu. Ấn tượng của các vị hoàng tử đối với muội hình như cũng rất tốt, bất quá theo ta thấy, xuất chúng nhất là nhị hoàng tử, tứ hoàng tử, thất hoàng tử, Khuynh Hoàng thích người nào?”

Lạc Khuynh Hoàng thật không ngờ Lạc Vân Chỉ thế nhưng lại cùng nàng không đứng đắn vui đùa, không khỏi e thẹn nói, “Ca ca nói bậy bạ gì đó! Ta một người cũng không thích!”

Lạc Vân Chỉ nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng trả lời, tia giảo hoạt trong mắt càng đậm, xấu xa cười nói, “Ta hiểu được! Khuynh Hoàng là thích con trai thừa tướng Liễu Tư Triệt đi! Ta cũng thấy Liễu công tử tuấn tú lịch sự, mưu lược vô song, gia thế lại tốt, cũng không thua kém gì hoàng tử.”

Lạc Khuynh Hoàng đang định phản bác, nâng mắt bắt gặp Liễu Tư Triệt. Trong khoảng thời gian ngắn, thực sự có vài phần xấu hổ. Nàng bất quá cùng Lạc Vân Chỉ nói giỡn, huynh muội với nhau cũng không sao cả, thật không ngờ, lại bị Liễu Tư Triệt thấy được.

“Liễu công tử, ca ca ta nói bậy thôi, ngươi đừng để ở trong lòng.” Lạc Khuynh Hoàng vội vàng giải thích nói, Lạc Vân Chỉ mới chú ý tới Liễu Tư Triệt không biết khi nào đến bên này, hướng về phía Lạc Khuynh Hoàng thè lưỡi.

Lạc Khuynh Hoàng đang định phát tác, lại thấy Lạc Vân Chỉ cười nói, “Khuynh Hoàng a, ca ca đi dạo chung quanh trước, ngươi liền cùng Liễu công tử đi thưởng ngắm hoa đi.”

Liếc mắt xem thường một cái. Lạc Khuynh Hoàng nhìn bóng dáng Lạc Vân Chỉ nhanh như chớp đi xa, không khỏi bất đắc dĩ. Lại nhìn Liễu Tư Triệt, mâu quang như trước ôn hòa lạnh nhạt, ý cười trên khóe môi cũng chưa từng thay đổi, ôn hòa hướng Lạc Khuynh Hoàng nói, “Không có việc gì. Ta không sao.”

Lạc Khuynh Hoàng cảm kích liếc mắt nhìn Liễu Tư Triệt một cái, đã thấy đuôi mắt Liễu Tư Triệt là ý cười thản nhiên ,đem khuôn mặt như ngọc phụ trợ càng thêm cao quý.

"Hoàng nhi, còn đứng ở chỗ này làm cái gì?" Một thanh âm tà mị đàng hoàng tiến lại, Quân Khuynh Vũ một thân hồng y nháy mắt chiếm cứ đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn hai nam tử trước mắt . Đến tột cùng người nào mới là đối tượng hợp tác tốt nhất đây.

Thời điểm nàng đang suy tư, Quân Khuynh Vũ để sát vào lỗ tai của nàng , nói, "Ta thật không ngờ ở trong lòng Hoàng nhi đã xem ta làm người thân cận nhất. Ta thật sự thực vui vẻ."

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy lời nói của Quân Khuynh Vũ, nhất thời không kịp phản ứng lại, đã thấy Quân Khuynh Vũ lấy ánh mắt nhìn nhìn tờ giấy bên trong lẵng hoa, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ. Quân Khuynh Vũ nhất định là xem qua tờ giấy nàng viết .

Nàng viết xuống tờ giấy kia bất quá là muốn thử xem Quân Khuynh Vũ có phải là chủ tử phía sau Bạch Mộ hay không . Nhưng Bạch Mộ vẫn chưa mở tờ giấy của nàng, nàng cũng không thể nào kiểm chứng . Thật không ngờ Quân Khuynh Vũ cư nhiên chủ động nói ra .

Hắn đến tột cùng có dụng ý gì ? !

Lạc Khuynh Hoàng còn đang suy tư, thật không ngờ đã bị Quân Khuynh Vũ lôi kéo đi về phía trước, đợi đến khi nàng phản ứng lại, đã bị Quân Khuynh Vũ kéo đi một khoảng xa , nàng lập tức giãy ra, lại nghe Quân Khuynh Vũ nói, "Muốn tìm người có thể giúp nàng sao? Ta nghĩ ta là đối tượng thích hợp nhất."

Lạc Khuynh Hoàng sững sờ tại chỗ, trong nháy mắt quên giãy dụa. Quân Khuynh Vũ cũng chủ động buông lỏng hai tay, một đôi con ngươi hắc bạch phân minh nhìn chằm chằm vào Lạc Khuynh Hoàng.

Cảm giác được tay bị buông ra, trong lòng lại có một cảm giác mất mát không hiểu được. Lạc Khuynh Hoàng không kịp chú ý nỗi long của mình, chỉ bất khả tư nghị nhìn Quân Khuynh Vũ. Quân Khuynh Vũ nhìn thấu được tâm tư của nàng, lại muốn cùng nàng hợp tác. Đây là cam tâm bị nàng lợi dụng sao? !

"Hoàng nhi thực thông minh, hẳn là biết Bạch Mộ là người của ta đi." Khóe môi Quân Khuynh Vũ hơi gợi lên, mâu trung là ánh sáng chói mắt, ba phần đàng hoàng tự tin, bảy phần là tình cảm chân thành, cười nói, "Ta có năng lực giúp nàng."

"Như vậy, ngươi muốn cái gì." Lạc Khuynh Hoàng rất nhanh phản ứng lại, nếu Quân Khuynh Vũ đã thay nàng lựa chọn, như vậy nàng liền theo lựa chọn này đi. Kỳ thật thời điểm nghe thấy lời nói của Quân Khuynh Vũ, nàng trừ bỏ kinh ngạc, thì còn có cảm giác thở dài nhẹ nhõm.

Có lẽ. Lòng của nàng nguyên bản đã tự lựa chọn chính là Quân Khuynh Vũ? ! Tuy rằng là hợp tác, nhưng nàng biết hợp tác tốt nhất, chính là đám hỏi. Tuy rằng chỉ là đám hỏi ở mặt ngoài. Nhưng dù sao nàng cũng phải gả cho người kia. Mặc dù không có vợ chồng chi thực, ít nhất ở trong mắt mọi người, nàng đã gả cho người kia.

Tuy rằng nàng đã quyết định không tin tình yêu. Nhưng đối với nàng hôn nhân cũng không thể tùy tùy tiện liền . Mặc dù nàng đã hạ quyết định quyết tâm lấy một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực để đổi lấy hợp tác, đổi lấy ngày sau an toàn, nhưng lòng của nàng vẫn có chút để ý đi.

Quân Khuynh Vũ nhìn biểu tình của Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi gợi lên tươi cười tà mị, ánh mắt nhìn thẳng Lạc Khuynh Hoàng, còn thật sự nói, "Ta nói rồi , tên Hoàng nhi rất êm tai. Khuynh thế chi hoàng, như vậy, Hoàng nhi liền làm hoàng hậu của ta đi!"

Lạc Khuynh Hoàng lăng lăng nhìn Quân Khuynh Vũ. Hắn quả nhiên muốn có ngôi vị hoàng đế . Nhưng kiếp trước, vì sao hắn trơ mắt nhìn ngôi vị hoàng đế rơi vào trong tay Quân Kiền Linh? ! Nàng biết, Quân Kiền Linh tuy rằng lợi hại, nhưng nhất định không phải đối thủ của Quân Khuynh Vũ.

Làm hoàng hậu của hắn ? ! Trong lòng Lạc Khuynh Hoàng vang lên câu nói của Quân Khuynh Vũ. Hình như cũng không kháng cự. Nhưng không hiểu sao trong đầu nàng lại hiện lên bóng dáng trắng thuần của Lưu Cảnh công tử mang theo nửa chiếc mặt nạ màu bạc. Thân ảnh trắng thuần, bóng dáng lửa đỏ, lần lượt thay đổi xuất hiện ở trong đầu nàng.

"Ta muốn suy nghĩ đã ." Lạc Khuynh Hoàng đáp.

42. Chương 43: Tính Kế Đại Tỷ

Bách hoa thịnh yến đã qua đi hơn một tháng, Cuối cùng, Lạc Khuynh Hoàng nhờ vào thi từ mà diễm áp quần phương , giành được danh hiệu đệ nhất đồng thời còn nhận được một trăm ngàn lượng bạc làm tiền thưởng.

Bách hoa thịnh yến lần này, thanh danh của nàng vốn dĩ không có nhiều người biết đến như vậy nhưng chỉ với một câu tán thưởng của Quân Vũ Thần nàng liền trở thành đệ nhất mĩ nhân của Cẩm quốc, danh tiếng Lạc Khuynh Hoàng lại càng vì thế mà lan xa. Cơ hồ đã trở thành nữ thần trong lòng nam tử.

Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong cũng vì thế hướng Lạc Khuynh Hoàng biểu hiện hảo cảm. Nhiều lần mời nàng ra ngoài dạo hồ du xuân, thế nhưng luôn bị nàng dùng lí do "Phải vào cung học y nên ít có thời gian rảnh" để từ chối khéo.

Từ ngày Quân Khuynh Vũ hướng nàng nói lời ấy "Khuynh thế chi hoàng. Ta nói rồi cái tên ấy nghe rất êm tai, như vậy, Hoàng nhi liền làm hoàng hậu của ta đi!" thì cho đến nay cũng không có thêm bất cứ biểu lộ gì nữa. Bình thường nếu có gặp hắn trong cung, thì vẫn là cái bộ dáng bất cần đời ấy. Lưu Cảnh công tử vẫn như trước hàng ngày đến dạy nàng võ công, thỉnh thoảng lại nổi hứng trêu đùa bộ dáng của nàng.

Lạc Khuynh Hoàng cũng không khỏi có chút buồn rầu. Chẳng lẽ nàng cũng chỉ là một con người dễ thay đổi như vậy? Rõ ràng bản thân đã từng nói không tin vào tình yêu, sẽ không bao giờ yêu thêm một lần nào nữa, thế nhưng bây giờ lại động tâm . Hoang đường hơn là, nàng động tâm với cả Lưu Cảnh công tử cùng Quân Khuynh Vũ .Không chỉ đơn giản như vậy, tiếp xúc càng lâu nàng càng cảm thấy dường như hai người bọn họ chính là một người.

Buồn rầu ấy khiến đầu nàng có chút khó chịu. Lạc Khuynh Hoàng tựa người vào chiếc ghế trong tiểu viện. Hôm nay nàng báo với Quân Vũ Thần trong người không được khỏe, xin phép không tiến cung.

"Tiểu thư, người hiện tại là người nổi tiếng nhất kinh thành đó! Người không biết có bao nhiêu hoàng tôn công tử muốn hỏi cưới người đâu!" Hương Lăng đứng bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng ríu rít nói.

Nàng chỉ cười đạm có lệ. Từ ngày bách hoa thịnh yến, ánh mắt Lạc Khuynh Thành nhìn nàng tràn ngập tia ghen ghét. Cũng không biết đó có phải bởi vì ở bách hoa thịnh yến nàng vô tình được Quân Kiền Linh ưu ái hay không, bất quá thì Lạc Khuynh Thành xưa nay là người luôn che giấu rất tốt, thoạt nhìn vẫn chỉ nhận ra vẻ ôn nhu điềm tĩnh như trước.

So sánh với Lạc Khuynh Thành thì Lạc Khuynh Quốc hoàn toàn ngược lại, không hề có một chút gọi là che giấu, ánh mắt nàng mỗi khi nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng đều là oán độc cùng bộ dáng ương ngạnh kiêu hoành. Nhưng cũng nhờ Lạc Khuynh Hoàng hàng ngày đều phải tiến cung học y nên Lạc Khuynh Quốc cùng nàng mới chưa từng xung đột ra mặt.

"Người sợ nổi danh, heo sợ to lớn. Thanh danh của ta truyền xa như vậy, chỉ sợ dẫn đến không ít người ghen ghét." Lạc Khuynh Hoàng tựa hồ gợi lên chút ý cười, không chút để ý nói.

Nàng cũng không hy vọng người khác ghen ghét mình. Nhưng bọn họ nếu vì nàng nổi danh mà ghen ghét thì nàng cũng không còn gì để nói, bởi những người như vậy vốn không đáng để nàng phải bận tâm đến. Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, Lạc Khuynh Hoàng nàng còn phải lo sợ những điều đó hay sao?

Dù là một Lạc Khuynh Quốc kiêu căng hay Lạc Khuynh Thành âm hiểm, nàng cũng không sợ hãi. Các ngươi Khuynh Quốc Khuynh Thành như vậy, thì ta liền khuynh thiên hạ!

"A, muội muội quả thực nhàn nhã nha, còn nằm ở đây phơi nắng?" Thanh âm chứa đựng châm chọc cùng oán độc, đôi mắt hẹp dài của Lạc Khuynh Quốc lóe lên tia thâm độc, nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Nàng nhẹ nâng mi mắt, thản nhiên nhìn về phía Lạc Khuynh Quốc, con ngươi đen như mực đột nhiên trở nên lợi hại, không khí bốn phía bỗng đọng lại. Nàng chậm rãi đứng lên khỏi ghế, tao nhã nhìn về phía Lạc Khuynh Quốc cười nói, "Lạc Khuynh Quốc, nhìn thấy bổn quận chúa, cũng không biết hành lễ?"

Nàng đã sớm biết Lạc Khuynh Quốc đối với mình bất mãn, nhưng do sự tình bận rộn nên cũng không muốn cùng Lạc Khuynh Quốc so đo, thật không ngờ Lạc Khuynh Quốc cư nhiên lại ra mặt khiêu khích. Nếu nàng còn không cho Lạc Khuynh Quốc một chút giáo huấn, chỉ sợ Lạc Khuynh Quốc ngày càng vô pháp vô thiên.

"Ngươi" Lạc Khuynh Quốc thật không ngờ người đối diện muốn nàng hướng mình hành lễ nên không khỏi lắp bắp chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng, vừa tức giận vừa kinh ngạc.

Khuynh Hoàng vẫn như trước, trên mặt lộ ý cười thanh nhã ôn hòa, đôi mắt đen sâu thẳm ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn tới người trước mặt, thanh âm có chút trầm xuống, "Thế nào ? Ngươi không nghe thấy lời ta vừa nói?"

Lạc Khuynh Quốc kinh ngạc nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng.Con người này từ khi tỉnh lại sau cơn sốt dường như trở thành một người hoàn toàn khác. Khí độ tao nhã hơn xưa. Hiện tại nói chuyện lại có uy thế như vậy, thế nhưng khiến cho Lạc Khuynh Quốc không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Nhưng do từ nhỏ vốn đã khi dễ Lạc Khuynh Hoàng nên nàng thật không tin chỉ với mấy tháng ngắn ngủi Lạc Khuynh Hoàng đã có thể to gan như vậy, nhất định là do nàng đã lâu không cho Lạc Khuynh Hoàng một bài học nên Lạc Khuynh Hoàng càng lúc càng lớn mật, ở bách hoa thịnh yến đoạt hết mọi nổi bật nàng còn chưa nói, nay lại còn cư nhiên dám kêu nàng hành lễ?

"Lạc Khuynh Hoàng. Ta xem ngươi không biết sửa đổi. Bây giờ lại còn dám bảo ta hướng người hành lễ? Đừng quên ta là tỷ tỷ ngươi" Lạc Khuynh Quốc ngẩng đầu đầy cao ngạo, hung hãn nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Nàng mang ánh mắt xa xa của mình dời tới trên mặt Lạc Khuynh Quốc, mâu quang đột nhiên trở nên sắc bén, khóe môi cong lên mang ý châm chọc

"Tỷ tỷ? Ngươi xứng sao?"

Lạc Khuynh Quốc nghe xong càng thêm tức giận, liền bước đến túm chặt lấy tóc Lạc Khuynh Hoàng làm cho cây trâm trên tóc nàng rơi xuống, vẻ mặt kiêu ngạo nói

"Ngươi đây là có ý tứ gì? Khinh thường ta là thứ xuất sao?"

Lạc Khuynh Hoàng tùy ý để Lạc Khuynh Quốc đánh rớt cây trâm trên đầu, mâu quang chỉ càng thêm âm trầm, khóe môi thoáng chốc hiện lên một tia cười lạnh. Với thân thủ của nàng hiện giờ, muốn né tránh Lạc Khuynh Quốc là một chuyện hết sức dễ dàng nhưng nàng không làm thế bởi nàng muốn người này phải trả giá cho chính hành vi của mình.

"Ngươi mau buông tay. Ngươi đang làm cái gì vậy?" Hương Lăng vội chạy đến đẩy Lạc Khuynh Quốc ra, đứng chắn trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, bộ dáng nhất mực bảo vệ nàng.

Lạc Khuynh Hoàng chỉ nhẹ nhàng cười, hướng Hương Lăng nói

"Hương Lăng, đi thỉnh phụ thân lại đây."

"Tiểu thư. Ta…." Hương Lăng không ngừng nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, vẻ mặt lộ ý lo lắng.

Lạc Khuynh Hoàng ôn nhu nở nụ cười, tay sờ nhẹ đầu Hương Lăng

"Hương Lăng ngốc. Ta không sao mà"

Hương Lăng nghe xong lời tiểu thư liền hướng phía chủ viện ra sức chạy đi, cứ như lo sợ nếu chạy chậm một chút thì Lạc Khuynh Hoàng sẽ lại xảy ra chuyện giống lần trước.

Lạc Khuynh Quốc nghe xong lời Lạc Khuynh Hoàng vừa nói, mâu quang liền hiện lên chút hoảng hốt, hỏi

"Ngươi kêu phụ thân đến làm gì?"

"Ngươi hoảng cái gì. Chẳng phải phụ thân luôn hết mực thương yêu ngươi sao?"

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên lộ chút ý cười, đôi con ngươi đen như mực tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh quốc.

Nghe xong, Lạc Khuynh Quốc lại càng thêm lo lắng. Nàng nghĩ phụ thân Lạc Nguyên luôn sủng ái mình từ nhỏ, chưa từng nỡ trách phạt nàng dù có chuyện gì. Mẫu thân từng nói, ngoài mặt phụ thân yêu thương

Lạc Khuynh Hoàng và Lạc Vân Chỉ, chỉ do ngoài làm vậy phụ thân quả thực không thể làm gì khác, kỳ thật người phụ thân yêu thương nhất chính là nàng.

Nghĩ đến đây Lạc Khuynh Quốc không khỏi giương cao cằm, cười đắc ý nhìn Lạc Khuynh Hoàng

"Biết vậy thì tốt. Vậy ngươi còn dám thỉnh phụ thân đến?"

43. Chương 44: Tính Kế Đại Tỷ 2

Lạc Khuynh Hoàng hơi nghiêng hai má, mâu quang nhìn về phía xa xa, một chút cũng không muốn quan tâm đến Lạc Khuynh Quốc. Gió phiêu khởi vào trong tay áo nàng, tựa như cửu thiên tiên tử thanh nhã vô trần, cao quý nói không nên lời.

Lạc Khuynh Quốc đứng bên cạnh nàng, nhưng tuyệt nhiên không có chút cảm giác tự biết xấu hổ. Nhìn khuôn mặt tuyệt mĩ thanh cao của Lạc Khuynh Hoàng, tâm Lạc Khuynh Quốc lại càng sinh thêm tức giận, đưa tay bắt lấy tóc Lạc Khuynh Hoàng, liều mạng lôi kéo.

Một bên rít gào nói, "Lạc Khuynh Hoàng, ngươi rốt cục là đang tính toán gì? Đừng tưởng rằng ngươi là con vợ cả thì ngươi có thể bày ra bộ dáng thanh cao, mẫu thân ngươi đoản mệnh đã thành quỷ nhiều năm mà vẫn chiếm vị trí chính thê, bằng không ta đã sớm trở thành trưởng nữ phủ đại tướng quân này".

Lạc Khuynh Hoàng bị Lạc Khuynh Quốc nắm lấy tóc có chút sinh đau, tóc cũng bị Lạc Khuynh Quốc xả rơi xuống mấy phần. Nàng nghe thấy từ trên cây bên cạnh truyền đến một hồi khí tức không ổn định , khóe môi hiện lên chút tươi cười.

"Khuynh Quốc. Ngươi đang làm gì vậy? Dừng tay cho ta." Thanh âm Lạc Nguyên thay đổi từ kinh ngạc, phẫn nộ và cuối cùng là sốt ruột vang lên. Lạc Khuynh Quốc nghe vậy mới giật mình buông lỏng tay.

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy thanh âm của Lạc Nguyên, mâu trung đen như mực hiện lên chút tinh quang, khóe môi xẹt nhanh chút ý cười, tiện đà ngẩng đầu lên, không tránh chút chật vật nhìn về phía Lạc Nguyên, hai mắt nàng tràn đầy nước mắt, ủy khuất cắn môi, bộ dáng nhất mực bị nhận hết mọi khi dễ.

Lạc Khuynh Quốc nhìn đến bộ dáng Lạc Khuynh Hoàng lúc này, lập tức hiểu ra mọi việc, liền giải thích, "Phụ thân. Người hãy nghe con nói."

"A" Lạc Khuynh Quốc chưa kịp nói được gì thêm đã bị Lạc Nguyên tát một cái liền ngã xuống, nàng không cam lòng ủy khuất nhìn Lạc Nguyên, vẻ mặt không thể tin được.

Lạc Nguyên chỉ tiếc bản thân đã không nghiêm khắc dạy dỗ nữ tử liền chỉ trừng mắt nhìn Lạc Khuynh Quốc, tức giận nói, "Ngươi ở sau lưng ta khi dễ Khuynh Hoàng, lại còn mặt mũi bảo ta nghe ngươi nói?"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng ra vẻ phẫn nộ cùng chút đau lòng không giấu nổi nơi đáy mắt của Lạc Nguyên mà khóe môi hiện lên một tia cười lạnh. Lạc Nguyên cũng có ngày vì nữ nhi của hắn mà đau lòng? Nàng nghĩ đến, Lạc Nguyên vốn là một người chỉ biết đến quyền thế.

Mâu quang thản nhiên nhìn về phía Lạc Khuynh Quốc, liền bắt gặp bộ dáng cùng vẻ mặt tức giận của Lạc Khuynh Quốc mà không khỏi cười khẽ. Thật sự là đại ngu xuẩn, Lạc Khuynh Quốc như vậy, lại vẫn có thể có được vài phần thiệt tình của Lạc Nguyên, cũng xem như là vận khí của nàng ta.

"Khuynh Hoàng. Con không sao chứ?" Lạc Nguyên lập tức thay Lạc Khuynh Hoàng sửa sang lại tóc, giả vờ bày ra một bộ dáng đau lòng, đối Lạc Khuynh Hoàng nói.

Lạc Khuynh Hoàng cắn môi, vẫn là không nói lời nào. Chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Quốc lại càng phẫn nộ, lập tức đứng dậy, hướng Lạc Nguyên nói, "Phụ thân, sự tình không phải như người tưởng, là Lạc Khuynh Hoàng. Tiện nhân đó bắt con hướng mình hành lễ nên con mới như thế."

Lạc Nguyên nghe xong lời nói của Lạc Khuynh Quốc liền đem ánh mắt dò hỏi hướng Lạc Khuynh Hoàng, lòng Lạc Khuynh Hoàng lướt qua qua một tia cười lạnh, trên mặt vẫn là bộ dáng dịu dàng cùng ủy khuất, nói, "Không sai. Là Khuynh Hoàng bắt tỷ tỷ hành lễ. Khuynh Hoàng nay đã là quận chúa được hoàng

thượng thân phong, tỷ tỷ hướng Khuynh Hoàng hành lễ cũng không có gì là không ổn. Bất quá Khuynh Hoàng chỉ lo lắng, nếu ỷ lại đều là người trong phủ nên không cần phân biệt cấp bậc lễ nghĩa, thì chỉ e rằng người khác sẽ chê cười phủ đại tướng quân không biết cấp bậc lễ nghĩa. Con nào biết đâu rằng…."

Lạc Khuynh Hoàng cố ý nghẹn ngào một chút khi nói ra những lời này. Sắc mặt Lạc Nguyên đã muốn trở nên thập phần khó coi, hắn liếc nhìn Lạc Khuynh Quốc một cái, mâu trung hiện lên một tia tự trách bản thân đã không nghiêm khắc dạy dỗ, Lạc Khuynh Quốc còn định mở miệng phản bác, lại tựa hồ không biết nên phản bác như thế nào.

"Nào biết đâu rằng tỷ tỷ không những không cảm kích, tiến tới nắm lấy tóc Khuynh Hoàng, lại còn đem cây trâm thất hoàng tử tặng cho Khuynh Hoàng làm rơi xuống đất vỡ nát."

Lạc Khuynh Hoàng chỉ tay vào cây trâm bị cắt thành hai đoạn rơi trên mặt đất, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Lạc Nguyên nhìn cây trâm, sắc mặt càng thêm khó coi. Lạc Khuynh Hoàng nói đến việc này, đều dùng lý lẽ nhằm muốn nói Lạc Khuynh Quốc chính là quá mức ngang ngược vô lí. Lạc Khuynh Quốc động thủ với Lạc Khuynh Hoàng còn chưa tính, thế lại còn nghĩ đến việc làm gãy cây trâm thất hoàng tử tặng cho Lạc Khuynh Hoàng.

Phải biết rằng Quân Khuynh Vũ là vị hoàng tử được hoàng thượng hết mực sủng ái, tương lai dù không kế thừa ngai vàng thì cũng sẽ là vương gia, vẫn là không thể đắc tội, nếu Lạc Khuynh Hoàng có thể gả cho Quân Khuynh Vũ, thì địa vị của phủ đại tướng quân được củng cố là việc không thể nghi ngờ. Huống hồ Quân Khuynh Vũ xưa nay là một thân làm theo ý mình, ngay cả Quân Vũ Thần cũng không có cách nào ngăn cản, nếu hắn biết cây trâm do hắn tặng đã bị gãy thì không biết chuyện họa gì sẽ ập đến.

Lần trước bởi do một lần thiên vị Vương U Nhược đã khiến Quân Vũ Thần phẫn nộ. Lúc này đây hắn vô luận thế nào cũng không dám thiên vị Lạc Khuynh Quốc, nghĩ đến đây, Lạc Nguyên bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Quốc, "Khuynh Quốc. Ngươi thật sự là không hiểu cấp bậc lễ nghĩa. Còn không mau hướng Khuynh Hoàng hành lễ?"

Lạc Khuynh Quốc tuy không cam lòng, nhưng trông sắc mặt Lạc Nguyên rất tức giận, nên không dám hướng Lạc Nguyên mà đối nghịch, liền không cam tâm đối Lạc Khuynh Thành hành lễ, mâu trung lộ vẻ oán độc cùng bức bối.

"Khuynh Hoàng không phải so đo chút điểm cấp bậc lễ nghĩa ấy, thật sự chỉ vì nghĩ cho thanh danh của phủ đại tướng quân." Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Quốc một cái, trong sâu kín thở dài một hơi, lại nhìn về phía cây trâm, làm như khó xử nói, "Cây trâm này, còn không biết hướng thất hoàng tử ăn nói lời công đạo thế nào."

Lạc Nguyên nhìn thoáng qua cây trâm đã muốn gãy, lại liếc nhìn Lạc Khuynh Quốc, trong lòng nghĩ đến, xem ra lúc này là không thể nuông chiều Lạc Khuynh Quốc, vì thế liền hô, "Người đâu. Đại tiểu thư không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, ra tay động thủ với nhị tiểu thư, còn thất thủ làm gãy trâm của nhị tiểu thư, giải xuống cho ta, phạt hai mươi trượng. Một tháng không thể xuất môn."

Lạc Khuynh quốc nghe thấy lời nói của Lạc Nguyên. Mắt liền hiện lên một tia không thể tin, ngơ ngác nhìn Lạc Nguyên, cơ hồ là hô khóc, "Phụ thân. Người muốn đánh con?"

Lạc Nguyên vẫn là nghiêm mặt quát, "Mang tới hậu viện đi,"

Lạc Khuynh Hoàng chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Quốc. Nàng nghĩ rằng dựa vào chút cảm tình của Lạc Nguyên, là có thể bình yên vô sự. Nhưng chuyện này hóa ra lại không thể dựa vào, người trước mắt giờ đây dường như chỉ có quyền thế chứ không còn chút cảm tình.

Lạc Nguyên không hề liếc mắt nhìn đến Lạc Khuynh Quốc một lần, vẫn là quan tâm hỏi, "Khuynh Hoàng. Con không sao chứ?"

"Con không sao. Phụ thân phạt như vậy, có hay không đã quá nặng?" Lạc Khuynh Hoàng yếu đuối hỏi.

"Phụ thân chỉ làm đúng mực. Khuynh Hoàng nên hảo nghỉ ngơi." Lạc Nguyên liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, giọng yên tâm cùng ân cần nói.

Lạc Khuynh Hoàng gật đầu đáp ứng. Trong lòng vẫn là cười nhẹ, dự là Lạc Nguyên cũng không dám lại làm điều gì vì tư mà thiên vị.

44. Chương 45: Thân Phận Bí Ẩn

Lạc Nguyên đi rồi, Lạc Khuynh Hoàng kêu Hương Lăng rời đi, nhìn lên trên cây yếu ớt cười nói, " Ngươi còn muốn xem diễn tới khi nào?"

Nghe xong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, Lưu Cảnh công tử từ ngọn cây nhảy xuống, cách nửa tầng mặt nạ màu bạc, nhưng cũng đủ để Lạc Khuynh Hoàng có thể cảm giác được đau lòng cùng trách cứ mà Lưu Cảnh công tử đang tích tụ.

Hắn đi vài bước về phía Lạc Khuynh Hoàng, đưa tay thay Lạc Khuynh Hoàng chỉnh chu lại mái tóc, đau lòng nói, "Một nữ nhân như người thật sự là đủ nhẫn tâm, tóc của chính mình cũng không biết trân trọng. Về sau không được dùng cách này để đối phó người khác."

Lạc Khuynh Hoàng tùy ý để Lưu Cảnh công tử sửa sang lại tóc cho nàng, khóe môi gợi lên chút tươi cười. Bất quá cũng chỉ mất đoạn tóc, nàng không để ý lắm.

Lưu Cảnh công tử nhìn thấy bộ dáng không sao của Lạc Khuynh Hoàng không khỏi bất đắc dĩ, lại không biết phải làm thế nào, con ngươi đành hướng phía cây trâm bị gãy nửa đoạn nhìn lướt qua, mâu trung thoáng hiện lên chút khác thường.

Lạc Khuynh Hoàng chú ý tới thần sắc của Lưu Cảnh công tử, bước đến nhặt cây trâm lên, vẻ mặt lộ ra thần sắc đau lòng, nói, "Tóc bị mất thật ra không sao cả. Chỉ đáng tiếc cây trâm lại bị gãy."

"Hoàng nhi thực bận tâm tới cây trâm này?" Lưu Cảnh công tử khẽ nhíu mi, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, trong ánh mắt lộ vẻ chậm rãi chờ mong lại có chút khẩn trương.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy thần sắc của Lưu Cảnh công tử, khóe môi hiện chút ý cười mang ý vị thâm trường, nói, " Để ý đến người tặng trâm nên Khuynh Hoàng đối cây trâm này cũng để ý."

Mâu trung của Lưu Cảnh công tử thoáng hiện lên chút vui sướng, bản thân lại đang được che dấu trong khoảng đen dày đặc, giọng hắn tà mị lại pha chút trêu đùa nói, "Có thể được Hoàng nhi ưu ái, Quân Khuynh Vũ thực có phúc khí."

Lạc Khuynh Hoàng cười nhẹ, vẫn chưa vội vã trả lời, chỉ bí hiểm nhìn Lưu Cảnh công tử. Lưu Cảnh công tử bị Lạc Khuynh Hoàng dùng con ngươi đánh giá nên có chút sợ hãi, liền cười mỉa nói, "Có vẻ phủ đại tướng quân hôm nay sẽ còn phát sinh chút sự tình, tối nay ta sẽ không đến."

Nói xong liền lắc mình rời đi. Bị một câu nói cuối cùng hàm chứa vài phần ái muội của hắn làm ơ hồ không rõ, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi đỏ mặt lên. Nhìn Lưu Cảnh công tử biến mất khỏi tấm mắt, Lạc Khuynh Hoàng gắt gao nắm lấy cây trâm. Mâu trung hiện lên chút suy nghĩ sâu xa.

Lưu Cảnh công tử dáng người cao to mà gấy yếu. Quân Khuynh Vũ cũng là như thế.

Người khác đều gọi nàng là Khuynh Hoàng, duy chỉ có hai người bọn họ gọi nàng là Hoàng nhi. Ngay cả ngữ điệu ẩn chứa ba phần sủng nịch cùng trêu đùa khi gọi tên nàng cũng giống nhau như đúc.

Lưu Cảnh công tử bảo nàng gọi hắn là Vũ. Mà cái tên Quân Khuynh Vũ khi chỉ gọi một chữ cũng là Vũ.

Lưu Cảnh công tử là chủ nhân sau lưng của Phiêu Hương lão bản, Quân Khuynh Vũ lại là người đứng đầu giấu mặt của cửa hiệu vàng bạc. Nàng thì vừa phát hiện, chủ nhân của Phiêu Hương cư là Thanh Long có cùng thiếu trang chủ cửa hiệu vàng bạc Bạch Mộ uống rượu.

Nhìn lại hết thảy mọi việc tựa hồ đều chỉ hướng tới một kết quả. Lưu Cảnh công tử chính là Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ chính là Lưu Cảnh công tử.

Bởi vậy nàng cố ý lấy đến chuyện mình quý cây trâm để thử Lưu Cảnh công tử. Lưu Cảnh công tử khi nhìn thấy nàng bận tâm đến cây trâm kia, biểu tình rõ ràng là khẩn trương và chờ mong, cứ như việc nàng có lưu tâm đến Quân Khuynh Vũ hay không đối với Lưu Cảnh công tử là rất quan trọng.

Vì sao người đó lại phải như vậy? Căn bản là không có lí do. Trừ phi, Lưu Cảnh công tử chính là Quân Khuynh Vũ.

Hơn nữa, Lưu Cảnh công tử đối với nàng là luôn rất quan tâm, nàng đôi khi lo lắng cho Lạc Vân Chỉ nhiều một chút, Lưu Cảnh công tử đều lộ ra bộ dáng ghen tuông, nhưng lúc nãy hắn lại có thể thản nhiên nói câu, "Quân Khuynh Vũ thật là có phúc khí", mà trong lời nói này nàng lại nghe ra vài phần hưng phấn cùng hạnh phúc khó có thể che dấu.

Nàng không biết suy đoán của nàng có đúng hay không, nhưng nàng ngầm cảm thấy chân tướng sự việc tựa hồ chính là như thế.

Thử nghĩ nếu Lưu Cảnh công tử và Quân Khuynh Vũ là cùng một người? Hắn cứ như thế vừa có thể một lòng bảo hộ nàng, lại có thể túc trực bên cạnh chăm sóc nàng, tặng nàng y phục dệt bằng tơ thiên tằm, lại còn hứa phong nàng ngôi vị Hoàng hậu, nàng như thế nào có thể nhận lấy tất cả những điều đó? Hắn đối với nàng là yêu, nàng có thể cảm giác được. Chính là đã trải qua một khoảng thời gian đau đớn quá dài, nàng thật không dám tin vào cảm giác của chính mình.

Hắn chính là giống như nàng cảm giác được, thật sự yêu nàng sao? Nếu là thật sự yêu nàng, làm sao lại gạt nàng? Nếu là không thương nàng, vì cớ gì lại chịu mọi đau khổ mà che chở nàng, còn ngĩa tặng nàng y phục thiên tằm, thậm chí hứa để nàng làm Hoàng hậu?

Lạc Khuynh Hoàng có có không rõ ràng, thế nhưng điều khiến cho nàng lo sợ nhất là, Lưu Cảnh công tử cùng Quân Khuynh Vũ căn bản không phải là cùng một người.

Đúng vậy, ngay cả khi nàng cảm thấy nhiều điểm đáng ngờ cùng những điều giống nhau giữa bọn họ, nàng vẫn là không dám xác định.

Dù sao một bên là chủ nhân giấu mặt thần bí của thế lực giang hồ, một bên là hoàng tử được thánh sủng. Hai người đều có địa vị quá mức lẫy lừng. Nếu hai phía lực lượng này cùng hội tụ một chỗ, chẳng phải sức mạnh oanh tạc là vô cùng lớn sao? Nếu là thật như vậy, khí thế hợp nhất, làm sao Quân Kiền Linh lại có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế?

Huống hồ thân hình cùng khí chất ở cả hai có nhiều điểm giống nhau, nhưng dù sau vẫn là có chút bất đồng. Lưu Cảnh công tử tuy rằng cũng là một bộ dạng bất cần đời, nhưng khiến cho người khác có cảm giác phần nhiều là thần bí mà cao quý, còn ở Quân Khuynh Vũ đa phần là tà mị không kiềm chế được.

Màu trắng cùng màu đỏ. Chúng như thế hoàn toàn bất đồng sắc thái, e rằng sẽ không có ai lại cảm thấy bọn họ giống nhau.

Lạc khuynh Hoàng nhẹ thở dài một hơi, nâng mắt lên, lại nhìn thấy từ xa Vương U Nhược đang dẫn Tống ma ma đi tới, Trương ma ma do lần trước vả miệng Vương U Nhược, bị Vương U Nhược moi ra khuyết điểm, bị phạt trượng đã chết.

Theo bên người Vương U Nhược lâu như vậy, cuối cùng lại rơi vào kết cục thê thảm. Đây quả là cái kết của kẻ nịnh nọt.

Thu hồi suy nghĩ, trong con ngươi hắc bạch phân minh của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia sáng lạnh, nhanh như vậy đã vì bênh vực con gái mình mà đến?

Nếu hôm nay đã muốn trừng trị những kẻ tiểu nhân, như vậy già trẻ đều nên cùng nhau trừng trị. Vương U Nhược mấy năm nay ở phủ đại tướng quân hoành hành vô kỵ, thật sự nghĩ muốn chính mình trở thành chủ nhân phủ đại tướng quân sao?

Người này bất quá chỉ là thất thiếp của phủ đại tướng quân mà thôi, bất quá ỷ vào sủng ái của Lạc Nguyên cùng một chút quan chức của phụ thân, liền nghĩ chính mình có thể trở thành chủ nhân phủ đại tướng quân? Thật là suy nghĩ hão huyền.

45. Chương 46: Di Nương Quỳ Xuống

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nằm ở trên ghế. Khẽ nhắm mắt, làm bộ như không nhìn thấy Vương U Nhược đến đây.

Vương U Nhược đi vào phòng của Lạc Khuynh Hoàng, lại phát hiện Lạc Khuynh Hoàng đang nhắm mắt. Lửa giận bốc lên, nhớ tới bộ dáng Lạc Khuynh Quốc bị đánh đến kêu thảm thiết liên tục, liền càng thêm cáu giận. Hướng về phía Lạc Khuynh Hoàng hô, "Khuynh Hoàng, không cần giả bộ ngủ , di nương biết ngươi chưa ngủ."

Đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng chuyển động , hàng mi dày mở ra, không chút để ý nói, "Khuynh Hoàng chẳng qua là muốn nghỉ ngơi một hồi. Nhị di nương cũng không cho?"

"Hừ! Ngươi còn ngủ được? !" Vương U Nhược oán hận liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nhìn thấy bộ dáng thanh thản thích ý của Lạc Khuynh Hoàng, hận không thể xé nát Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung thoáng hiện lên một tia oán độc, nói, "Ngươi xem ngươi hại tỷ tỷ thành bộ dáng gì nữa ? ! Thật sự là tâm tư ác độc !"

Lạc Khuynh Hoàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương U Nhược, khóe môi vẽ ra một tia cười lạnh, nói, "Nhị di nương đây là đang chất vấn Khuynh Hoàng sao? Những năm gần đây, Khuynh Hoàng kính trọng ngươi là trưởng bối, việc gì cũng cho ngươi vài phần mặt mũi , nhưng ngươi lại càng này càng không biết cấp bậc lễ nghĩa !"

Câu sau càng nói càng nghiêm khắc. Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên ngồi, trong đôi mắt hắc bạch phân hiện lên một tia tàn khốc, khóe môi mỉm cười, thần sắc lạnh như băng.

"Ngươi." Vương U Nhược thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng lại nói năng sắc bén như thế, nhất thời không biết như thế nào trả lời, nhất là trên người Lạc Khuynh Hoàng lại thể hiện ra khí thế cao quý, khiến nàng không tự chủ được cảm thấy sợ hãi.

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc mắt nhìn Vương U Nhược, tiếp tục nói, "Nhị di nương còn muốn nói cái gì? ! Khuynh Hoàng kính trọng ngươi mới kêu ngươi một tiếng di nương, ngươi cũng đừng quên thân phận của mình. Nói trắng ra, ngươi bất quá chỉ là một thị thiếp trong phủ đại tướng quân mà thôi, so với nha hoàn cũng không hơn bao nhiêu!"

Lời này vừa nói xong, thần sắc Vương U Nhược đã hoàn toàn thay đổi , trong mắt tràn ngập xấu hổ nhục nhã cùng oán độc, hung hăng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cơ hồ muốn xông lên đánh Lạc Khuynh Hoàng , nhưng dù sao Vương U Nhược cũng không phải Lạc Khuynh Quốc, sẽ không xúc động như thế.

Nàng đỏ mặt, quát lớn nói, "Khuynh Hoàng, ngươi làm sao có thể không coi ai ra gì như thế? ! Từ nhỏ học tập cấp bậc lễ nghĩa chẳng lẽ toàn bộ đều quên sao? !"

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười lạnh như băng, chậm rãi từ ghế trên đứng lên, lạnh lùng nhìn về phía Vương U Nhược, cười nói, "Cấp bậc lễ nghĩa? ! Nói đến cấp bậc lễ nghĩa , Nhị di nương cũng biết đại tỷ vì sao bị phạt? !"

Sắc mặt Vương U Nhược khẽ biến. Nàng chỉ lo đau lòng Lạc Khuynh Quốc, cũng không cẩn thận hỏi Lạc Khuynh Quốc nguyên nhân bị phạt , chỉ nghe Lạc Khuynh Quốc khóc nháo , biết là bởi vì Lạc Khuynh Hoàng mới bị trách phạt , vì thế liền phẫn nộ chạy tới tìm Lạc Khuynh Hoàng tính sổ.

Vừa lòng nhìn thần sắc của Vương U Nhược, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng cong lên, từ từ nói, "Đại tỷ chính là bởi vì không hiểu cấp bậc lễ nghĩa mới bị trách phạt. Nguyên bản ta không muốn cùng Nhị di nương so đo mấy cái nghi thức xã giao này, nếu Nhị di nương nói với ta về cấp bậc lễ nghĩa, như vậy, liền dựa theo lễ nghi khi gặp quận chúa, quỳ xuống hành lễ đi."

Vương U Nhược nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, vừa kinh ngạc lại vừa phẫn nộ, toàn bộ thân mình đều tức giận đến phát run , mặt cũng trướng đỏ bừng, vươn tay chỉa chỉa Lạc Khuynh Hoàng, "Ngươi ngươi ngươi." Ngươi nửa ngày cũng không nói ra lời, thoạt nhìn vô cùng nóng nảy, nhưng lại không biết phản bác lại Lạc Khuynh Hoàng như thế nào.

"Ta như thế nào?" Lạc Khuynh Hoàng đứng ở trước mặt Vương U Nhược, thản nhiên hỏi, nhưng trong ngôn ngữ tự nhiên toát ra khí thế không giận mà uy.

Hương Lăng bưng điểm tâm trở về nhìn thấy một vòng người vây quanh Lạc Khuynh Hoàng, đang sốt ruột, lại nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi tràn ngập sùng kính nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tiểu thư nhà nàng thật sự là càng ngày càng lợi hại !

Vương U Nhược tức giận chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng, phẫn nộ nói, "Ngươi muốn ta quỳ xuống thi lễ với ngươi? ! Ta là Nhị di nương của ngươi! Ta là nữ nhi của lễ bộ thị lang, không phải cái loại thanh lâu nữ tử đi ra từ kỹ viện như Tạm di nương của ngươi!"

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc mắt nhìn Vương U Nhược, khóe môi hàm chứa ý cười châm chọc bên trong con ngươi đen như mực hiện lên một tia trào phúng, thản nhiên nói, "Nữ nhi của lễ bộ thị lang cùng nữ tử thanh lâu thì có gì khác nhau? Ở trong phủ đại tướng quân, đều chỉ là thị thiếp mà thôi."

Lời này đâm trúng chỗ đau của Vương U Nhược. Cho tới bây giờ bà ta ghét nhất là thân phận thị thiếp của mình, Quân Nhược Huyên đã chết lâu như vậy rồi, còn chiếm lấy chính thê vị trí, mà nàng tuy rằng được Lạc Nguyên sủng ái, lại thủy chung vẫn là một thị thiếp.

Bà ta oán hận Lạc Khuynh Hoàng như vậy, cũng là bởi vì thân phận đích nữ của nàng . Nay Lạc Khuynh Hoàng lại chạm đúng chỗ đau của bà ta, bat a sao có thể không tức giận? ! Huống chi, Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên đem nàng cùng với cái thanh lâu nữ tử Tô Nghiên kia đánh đồng! Thật sự là vũ nhục nàng !

"Hảo cho Lạc Khuynh Hoàng ngươi, ta đi tìm cha ngươi tới thu thập ngươi!" Vương U Nhược bị Lạc Khuynh Hoàng nói đến tức giận, nhưng lại không biết đối phó Lạc Khuynh Hoàng như thế nào, gần đây hạ nhân trong phủ càng ngày càng kính trọng Lạc Khuynh Hoàng , gay cả lời nói của nàng cũng không nghe , tất cả đều giúp đỡ Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy lời nói của Vương U Nhược, nửa trào phúng nửa thương hại nói, "Tìm ta cha? Nhị di nương chẳng lẽ đã quên chuyện tình ở ngự thư phòng? Khuynh Hoàng khuyên ngươi vẫn là ngoan ngoãn quỳ xuống hành lễ, nếu không, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy, kết cục của đại tỷ, ngươi cũng thấy ."

Lời này khiến sắc mặt Vương U Nhược thay đổi. Nguyên bản bà ta là muốn tới tìm Lạc Khuynh Hoàng thay Lạc Khuynh Quốc xả giận , thật không ngờ, lại bị Lạc Khuynh Hoàng phản bác lại, thế nhưng muốn bà ta quỳ xuống hành lễ.

Nếu bà ta quỳ xuống hành lễ, như vậy địa vị mất rất nhiều năm gây dựng của bà ta ở phủ đại tướng quân sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát . Nhưng nếu bà ta không quỳ xuống hành lễ, chỉ cần Lạc Khuynh Hoàng đi tìm Lạc Nguyên hoặc Quân Vũ Thần cáo trạng, chờ đợi bà ta sẽ chỉ là trừng phạt. Có lẽ cũng sẽ rơi vào kết cục giống như Lạc Khuynh Quốc, đến lúc đó chỉ sợ không còn gì.

Nghĩ đến đây, Vương U Nhược hung hăng cắn răng một cái, quỳ xuống, nói, "Tham kiến Khuynh Hoàng quận chúa."

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười nghiền ngẫm , rong con ngươi thắc bạch phân minh tràn ngập trào phúng, thản nhiên nói, "Nhị di nương đứng lên đi. Mới đầu Khuynh Hoàng cũng không muốn như thế, đều là Nhị di nương khí thế bức người, khiến cho Khuynh Hoàng đành phải làm vậy."

Vương U Nhược nhìn Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt tiếp tục muốn phun lửa.

"Nếu Nhị di nương không có việc gì thì lui xuống đi. Khuynh Hoàng không tiễn." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nghiêng người, thái độ ngạo mạn mà thanh cao, ôn hoà bổ sung một câu, "Sau này nhìn thấy Khuynh Hoàng, đừng quên cấp bậc lễ nghĩa."

Vương U Nhược sắc mặt trắng bệch, mâu trung hận ý càng đậm.

46. Chương 47: Hạ Mị Dược?

Đầu hạ thời tiết đã có vài phần oi bức. Lạc Khuynh Hoàng mặc quần lụa mỏng màu lam, giống như tinh linh đến từ núi rừng, linh động mà thuần mỹ.

Bên trong con ngươi hắc bạch phân minh của nàng lóe ra vài phần hồn nhiên vài phần giảo hoạt. Khóe môi ôm lấy nhợt nhạt ý cười. Nàng trọng sinh đã được ba tháng .

Từ lần trước trừng phạt Lạc Khuynh Quốc, sau khi bắt Vương U Nhược quỳ xuống, hai người bọn họ thấy nàng luôn tránh đi , bộ dáng giống như không dám trêu chọc nàng. Bất quá Lạc Khuynh Hoàng hiểu được, theo tính tình của bọn họ, tuyệt đối không có khả năng hiền lành cam chịu như vậy .

"Tiểu thư, đại tiểu thư đến đây." Hương Lăng vui rạo rực vào cửa, hướng Lạc Khuynh Hoàng nói.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày, Lạc Khuynh Quốc đến tìm nàng? Khóe môi gợi lên một chút ý cười, nói, "Lạc Khuynh Quốc? Nàng tới làm cái gì?"

"Nói là tới đưa điểm tâm cho tiểu thư ! Em thấy nhất định là đại tiểu thư sợ tiểu thư, muốn đến hòa hoãn quan hệ với tiểu thư." Hương Lăng cười tủm tỉm với Lạc Khuynh Hoàng nói, khóe mắt đuôi lông mày đều tràn ngập ý cười vui vẻ, tiểu thư nhà mình rốt cục hết khổ .

Nội tâm Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một chút ý cười lạnh. Đưa điểm tâm cho nàng? ! Chỉ sợ là chồn chúc tết gà không có hảo tâm! Trên mặt lại bất động thanh sắc, lạnh nhạt đáp, "Thỉnh đại tỷ vào đi."

Hương Lăng nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng phân phó, liền đi gọi Lạc Khuynh Quốc tiến vào.

Trên mặt Lạc Khuynh Quốc mang theo ý cười hiền lành, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, lại giống như thực khó xử nhìn nhìn Hương Lăng, nói, "Ta có chút chuyện riêng muốn nói cùng muội muội, không biết Hương Lăng có thể đi ra ngoài một lát hay không?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Quốc, khóe môi gợi lên ý cười ôn nhu, mâu trung cũng hiện lên một mạt lương ý, trong lòng thầm nghĩ Lạc Khuynh Quốc muốn đuổi Hương Lăng rời đi, không biết là có hoa chiêu gì, nàng muốn nhìn xem nàng ta có thể có thủ đoạn gì, nghĩ đến đây, nàng liền ôn nhu nói, "Hương Lăng ngươi đi ra ngoài trước đi, ta cùng đại tỷ nói chuyện một lát."

Hương Lăng nhìn bộ dáng xin lỗi, vẻ mặt chân thành tha thiết của Lạc Khuynh Quốc, nghĩ rằng Lạc Khuynh Quốc không muốn mất mặt, không muốn mình thấy bộ dáng cúi đầu trước Lạc Khuynh Hoàng của nàng ta, bởi vậy, liền thức thời ly khai.

Nhìn Hương Lăng rời đi, Khóe môi Lạc Khuynh Quốc gợi lên một mạt ý cười lạnh như băng, mâu trung hiện lên một tia oán độc. Cầm điểm tâm đi tới trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, ôn nhu nói, "Khuynh Hoàng muội muội, từ trước là tỷ không tốt, không nên khắp nơi làm khó muội, hiện tại tỷ biết sai lầm rồi, cho nên tự mình làm chút điểm tâm này, muốn xin lỗi làm hòa với muội."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lạc Khuynh Quốc đưa ra điểm tâm, mâu trung hiện lên một mạt suy nghũ sâu sa, Lạc Khuynh Quốc tự làm điểm tâm cho nàng? ! Nếu thật sự thiệt tình hướng nàng xin lỗi, cần gì phải để Hương Lăng rời đi, còn vẻ đắc ý cùng oán độc trong mâu trung của nàng ta lúc vừa rồi là bởi vì sao? ! Thật sự nghĩ rằng nàng còn ngốc nghếch giống như lúc trước sao?

Lạc Khuynh Hoàng cầm một khối hoa quế cao, để sát lên mũi ngửi, đôi mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, lại bị con ngươi u hắc che giấu đi.

Xem ra nàng học y quả nhiên l chính xác , nếu không hôm nay gặp phải ám toán của Lạc Khuynh Quốc, chỉ sợ liền vạn kiếp bất phục . Bên trong hoa quế cao này có hạ mị dược.

Nàng tiến cung học y, đầu tiên học chính là dược vật mà nữ tử hậu cung hay dùng. Mị dược, phá thai dược . . . các loại dược vật có thể dùng để hãm hại người khác, nàng đều cẩn thận học hỏi, bởi vậy chỉ cần đặt ở trước mũi ngửi, mùi vị kia ở bên trong hoa quế cao không thể lẫn được.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng hơi cong lên, ý vị thâm trường cười nói, "Đại tỷ đối với Khuynh Hoàng thật tốt. Biết Khuynh Hoàng thích ăn hoa quế cao, còn tự mình làm cho Khuynh Hoàng ăn?"

Lạc Khuynh Quốc thấy Lạc Khuynh Hoàng cầm hoa quế cao lên ngửi lại thấy nàng chỉ ngửi mà không ăn, vô cùng bất an nắm chặt khăn tay, nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng nói thế, lập tức cười nói, " Cũng không mất nhiều công sức đâu."

Ý cười trên môi Lạc Khuynh Hoàng dần dần biến lãnh, cầm một khối hoa quế cao chầm chậm đến trước mặt Lạc Khuynh Quốc, cười nói, " Vậy tỷ tỷ liền ăn trước một miếng đi."

"Không cần." Lạc Khuynh Quốc lập tức từ chối, nhưng Lạc Khuynh Hoàng sao có thể cho nàng có cơ hội từ chối? !

Lạc Khuynh Hoàng nhanh chóng vươn tay, một tay nâng cằm Lạc Khuynh Quốc lên, một tay cầm hoa quế lên, dùng sức một cái, đưa vào trong miệng Lạc Khuynh Quốc.

Tuy Lạc Khuynh Hoàng mới tập võ ba tháng, mặc dù không tính là cao thủ, nhưng để đối phó nữ tử không có võ công như Lạc Khuynh Quốc, vẫn là dư dả .

Lạc Khuynh Quốc bị Lạc Khuynh Hoàng chế trụ, bị nhét vào rất nhiều hoa quế cao, liều mạng lấy tay móc yết hầu, nghẹn cơ hồ khó có thể hô hấp.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn mặt Lạc Khuynh Quốc trướng đến đỏ bừng, hảo tâm đem rượu Lạc Khuynh Quốc chuẩn bị cho nàng tới, môi là ý cười thản nhiên nói, "Phun thì phun không được , đại tỷ nếu không muốn bị nghẹn chết, thì mau uống chút nước đi."

Giờ phút này Lạc Khuynh Quốc đã bị nghẹn đến không thở được, làm sao quản là nước gì, vội vàng cầm lấy bầu rượu liền uống vào. Thật vất vả mới làm iếng hoa quế ắc ở yết hầu trôi xuống.

Lạc Khuynh Quốc vốn không biết uống rượu, hơn nữa trong rượu có pha lượng lớn mị dược. Một bầu uống xong, sắc mặt nàng ta liền đỏ hồng, cước bộ không ổn định, thần chí không rõ .

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy phản ứng của Lạc Khuynh Quốc, khóe môi khẽ gợi, để Lạc Khuynh Quốc nằm lên giường của mình, liền lặng lẽ trốn ra phía sau bình phong.

"Khụ khụ." Ngoài phòng truyền đến thanh âm nam tử ho khan .

Lạc Khuynh Hoàng đoán hẳn là người do Lạc Khuynh Quốc mời đến, liền gợi lên một tia cười lạnh, thản nhiên nói, "Vào đi."

Nam tử ngoài cửa nghe thấy thanh âm, liền cấp tốc vọt tiến vào. Lạc Khuynh Hoàng ở phía sau bình phong thấy rõ ràng, người này đúng là mã phu của phủ đại tướng quân. Tuổi ước chừng trên dưới ba mươi, xưa nay luôn dùng đôi mắt mê đắm nhìn các nha hoàn xinh đẹp trong phủ.

Tâm tư Lạc Khuynh Quốc thật sự vô cùng ác độc, còn ra được chủ ý như vậy. Nếu hôm nay nàng không phát hiện được quỷ kế của Lạc Khuynh Quốc, chỉ sợ nàng liền vạn kiếp bất phục .

Mã phu kia nhìn thấy nữ tử nằm bên trong màn, cũng không quản là ai, liền cấp tốc vọt vào làm xong việc. Xưa này lúc ngủ Lạc Khuynh Hoàng không thích ánh sáng, màn trướng của nàng cách quang rất tốt, ánh sáng bên trong màn cực kỳ ít, hơn nữa kia mã phu thập phần cấp bách, căn bản còn chưa thấy rõ là ai, đã vội vàng cùng Lạc Khuynh Quốc cá nước giao hoan. (Tiếu : gậy ông đập lưng ông)

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên từ phía sau bình phong đi ra ngoài, thản nhiên ra cửa. Phía sau mơ hồ truyền đến thanh âm rên rỉ của Lạc Khuynh Quốc .

47. Chương 48: Ác Giả Ác Báo!

Lạc Khuynh Hoàng đi ra phía sau cửa vẫn chưa đi được bao xa thì gặp Hương Lăng đi bộ trở về.

Hương Lăng nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng đi ra, kinh ngạc nói, "Tiểu thư, người như thế nào ra ngoài ?"

"Bên trong đang trình diễn trò hay. Ta không tiện xem, liền đi ra ." Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười lạnh lẽo, con ngươi thản nhiên đảo qua phòng, nơi này cũng đã cách gian phòng một khoảng cách nhất định, nhưng nếu cẩn thận nghe kỹ, vẫn mơ hồ có thể nghe thấy tiếng rên rỉ của Lạc Khuynh Quốc.

Hương Lăng không có võ công, thêm nữa lại không có chú ý, thính lực tự nhiên không bằng Lạc Khuynh Hoàng, có chút kinh ngạc nói, "Trò hay? Cái gì trò hay?"

"Ngươi hiện tại lập tức đi mời đại phu đến phòng của ta." Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười châm học, hướng Hương Lăng phân phó . Nếu như nàng đoán không sai, Vương U Nhược rất nhanh sẽ mang theo người đến bắt kẻ thông dâm ở giường đi? Chẳng qua, thời điểm nàng phát hiện người nàng bắt lại chính là nữ nhi bảo bối của nàng ta, thì sẽ có biểu tình gì ? !

Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng phân phó, một đôi con ngươi thủy linh tràn ngập nghi vấn, nàng không biết vì sao lại phải đứng ở đây, cũng không biết trò hay trong lời nói của tiểu thư là cái gì, càng không biết vì sao tiểu thư lại muốn nàng đi mời đại phu, nhưng nàng biết, tất cả những gì tiểu thư nhà nàng nói đều đúng !

Quả nhiên. Hương Lăng rời đi không lâu, từ xa Lạc Khuynh Hoàng đã thấy Vương U Nhược cùng Lạc Nguyên đang đi tới. Còn có Lạc Vân Chỉ, Lạc Khuynh Thành. Bước chân Vương U Nhược đi rất nhanh, dường như sợ bỏ lỡ trò gì hay . Còn Lạc Nguyên lại có chút mê mang bị Vương U Nhược lôi kéo.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười châm chọc. Tâm tư Vương U Nhược thật đúng là đủ ác độc , kêu Lạc Nguyên đến xem còn chưa đủ, thế nhưng còn đem Lạc Vân Chỉ cùng Lạc Khuynh Thành cũng kêu đến , là muốn giết gà dọa khỉ , hay là muốn nàng vô cùng xấu hổ? !

Bất quá đáng tiếc, Vương U Nhược tính toán nhầm rồi. Hiện tại nằm trong phòng này cũng không phải Lạc Khuynh Hoàng nàng , mà là nữ nhi bảo bối của Vương U Nhược , Lạc Khuynh Quốc.

Lạc Khuynh Hoàng đứng ở một bên nhìn đoàn người Vương U Nhược đi tới cửa, ý cười nơi khóe môi càng sâu, con ngươi đen như mực giống như lợi kiếm bắn ra hào quang, cũng hướng trong phòng đi đến. Vừa mới tiến vào gian cửa, đã nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Vương U Nhược, "Khuynh Quốc, như thế nào là ngươi? !"

Lạc Khuynh Hoàng vào nhà, nhìn thấy mọi người trong phòng thần sắc khác nhau.

Sắc mặt Vương U Nhược trắng bệch, đôi cơ hồ muốn cắn nát, trong mắt lần lượt thay đổi từ khiếp sợ, đến đau lòng, cuối cùng là bất đắc dĩ , há miệng thần sắc phức tạp nhìn Lạc Khuynh Quốc.

Sắc mặt Lạc Nguyên cũng không đẹp. Mâu trung hiện lên một tia kinh ngạc cùng một tia chán ghét. Râu bên khóe miệng cơ hồ bị tức đến dựng thẳng hết lên.

Còn Lạc Vân Chỉ lại là bộ dáng thở dài nhẹ nhõm, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên cảm xúc không rõ ràng. Ben trong con ngươi của Lạc Khuynh Thành lại tràn đầy thất vọng, còn mang theo ba phần vui sướng cùng bảy phần suy nghĩ khi người khác gặp họa.

"Đây là làm sao vậy?" Lạc Khuynh Hoàng vô cùng tao nhã từ cửa tiến vào, thản nhiên liếc mắt nhìn trong phòng một cái, ôn hòa nhẹ hỏi, sau đó giống như là đột nhiên nhìn thấy gì, kinh ngạc hô, "Đại tỷ? ! Đây là có chuyện gì? !"

Chỉ thấy trên giường Lạc Khuynh Quốc sắc mặt đỏ hồng, hai mắt mê ly, hiển nhiên dược tính còn chưa hết. Mã phu kia bị Vương U Nhược quát như thế đã sớm sợ tới mức hồn phi phách tán, thân mình trần trụi quỳ gối bên giường. Lạc Khuynh Quốc cũng toàn thân trần trụi, còn liên tiếp dán lên trên người mã phu kia, một bên hô, "Lại đến thôi! Ta còn muốn!"

Mã phu kia làm sao còn dám nhúc nhích, chỉ thành thành thật thật quỳ ở đó, sắc mặt trắng bệch, không ngừng nói, "Chuyện không liên quan đến ta a!"

"Tên vô liêm sỉ này !" Lạc Nguyên một cước đá vào trên người mã phu kia, mâu trung hiện lên một tia tức giận, oán hận trừng mắt nhìn Lạc Khuynh Quốc. Lạc Khuynh Quốc vẫn hồn nhiên không phát hiện , còn liên tiếp xoay các tư thế, đổi thành Lạc Vân Chỉ cùng Lạc Khuynh Thành đều ngượng ngùng xoay mặt đi.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng vẫn là ý cười thản nhiên, con người đen như mực thản nhiên tự đắc nhìn trò hề của Lạc Khuynh Quốc, nhìn thấy phản ứng của Lạc Khuynh Hoàng, Vương U Nhược cực kỳ hận, hướng Lạc Khuynh Hoàng quát, "Khuynh Hoàng, ngươi rốt cuộc làm gì với đại tỷ của ngươi? ! Như thế nào đem nàng biến thành bộ dáng này ? !"

"Hôm nay đại tỷ nói làm điểm tâm cho Khuynh Hoàng, muốn cùng Khuynh Hoàng thân cận hơn, Khuynh Hoàng để cho đại tỷ ăn trước, ai ngờ sau khi đại tỷ ăn, sắc mặt liền trở nên không bình thường, Khuynh Hoàng lo lắng đại tỷ gặp chuyện không may, liền phái Hương Lăng đi thỉnh đại phu, lúc trở về lại là quang cảnh này , Khuynh Hoàng cũng không biết đây là có chuyện gì a!" Lạc Khuynh Hoàng bày ra bộ dáng vô tội đến cực điểm, nhìn Lạc Nguyên.

Vương U Nhược nghe xong Lạc Khuynh Hoàng nói, cơ hồ hận muốn nhảy dựng lên, chỉ tiếc Lạc Khuynh Hoàng nói vô cùng cẩn thận, huống chi Lạc Khuynh Quốc tự mình trúng dược, không có dựa theo kế hoạch đem điểm tâm vứt bỏ, nay vật chứng còn đó, nàng không thể nói là Lạc Khuynh Quốc hạ dược ở bên trong điểm tâm muốn hại Lạc Khuynh Hoàng nhưng không có thành công, ngược lại hại chính mình đi.

Nhìn sắc mặt Vương U Nhược liên tục thay đổi, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười,con ngươi đen như mực hiện lên một tia tàn khốc, thản nhiên nói, "Khuynh Hoàng nghĩ là điểm tâm kia có vấn đề đi? Nếu không đại tỷ làm sao có thể như thế? !"

Lời này vừa hỏi ra, sắc mặt Vương U Nhược lại trắng vài phần. Nếu là tra ra trong điểm tâm có vấn đề, vậy Lạc Khuynh Quốc sẽ không đơn giản chỉ là bị mất trinh tiết như vậy , chỉ sợ còn muốn thêm mấy tội danh mưu hại muội muội, mưu hại quận chúa hoàng thượng thân phong , đến lúc đó chỉ sợ tánh mạng cũng đánh mất.

"Điểm tâm có thể có vấn đề gì." Vương U Nhược cố gắng tươi cười, hung hăng tát cho Lạc Khuynh Quốc một, giọng căm hận nói, "Khuynh Quốc đứa nhỏ này không không chịu phấn đâu, thế nhưng thích tên mã phu này , ta không cho bọn họ ở cùng một chỗ, lại thật không ngờ nàng thế nhưng. . . ."

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy lời nói của Vương U Nhược, khóe môi là ý cười châm chọc. Vương U Nhược vì bảo trụ tính mạng của Lạc Khuynh Quốc mà chuyện gì cũng đều làm được. Bất quá lấy tâm tính của Lạc Khuynh Quốc, muốn nàng khuất nhục gả ột tên mã phu, mỗi ngày chịu đựng người chê cười , chỉ sợ so với muốn mệnh của nàng còn đáng sợ đi.

Lạc Khuynh Quốc bị Vương U Nhược tát một cái, cũng thanh tỉnh không ít. Nhìn thấy mình cả người trần trụi, cảm giác được hạ thể truyền đến đau đớn, lập tức hiểu được sự tình trải qua. Một đôi con ngươi tràn đầy khiếp sợ , tuyệt vọng cùng oán độc, trong nháy mắt biểu tình cực kỳ phong phú .

48. Chương 49: Bị Bắt Gả Đi

Giữa đôi mắt hắc bạch phân minh của Lạc Khuynh Hoàng không có chút cảm xúc dao động, sâu kín thở dài, ra vẻ tiếc nuối nói, "Đại tỷ cũng thật là khờ, nhưng lại không nghe lời của Nhị di nương. Bất quá nay sự tình cũng đã xảy ra, chỉ sợ Nhị di nương cũng chỉ có thể đồng ý ."

Nói xong, Lạc Khuynh Hoàng lấy khóe mắt liếc nhìn Vương U Nhược. Chỉ thấy Vương U Nhược sắc mặt xấu hổ, mâu trung giống như muốn phun ra lửa, nhưng vẫn không thể không cười làm lành nói, "Nàng đã làm ra việc ngốc như thế, ta làm sao có thể ngăn được nàng!"

Lạc Khuynh Quốc giờ phút này đã thanh tỉnh hơn phân nửa, nghe thấyVương U Nhược nói muốn đem nàng gả cho tên mã phu kia, lập tức lớn tiếng thét to, "Mẫu thân, người muốn ta gả cho hắn? !"

Mã phu kia vẫn quỳ gối nơi đó nghe mà như lọt vào trong sương mù, nghe thấy Vương U Nhược nói muốn đem Lạc Khuynh Quốc gả cho hắn, mâu trung liền hiện lên một tia kinh ngạc, tiếp theo lại lộ ra vài phần vui sướng.

Lạc Khuynh Quốc tuy rằng không xinh đẹp bằng Lạc Khuynh Hoàng, nhưng dù sao cũng có chút tư sắc . Địa vị tuy rằng cũng không cao quý như Lạc Khuynh Hoàng, nhưng dù sao cũng là nữ nhi của đại tướng quân, mẫu thân của nàng lại được sủng ái, nếu là có thể thú Lạc Khuynh Quốc, hắn như thế nào cũng là con rể của đại tướng quân, sẽ không phải làm một tên mã phu nữa . Vậy đúng là thiên đại hảo sự, thế nhưng trông mong cũng trông mong không đến .

"Như thế nào đại tỷ thoạt nhìn giống như không nguyện ý gả ã phu này?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu long mày, gợi lên một chút tươi cười thản nhiên nói, "Nếu không phải là đại tỷ một lòng muốn gả ã phu này, vậy chuyện này có thể có chút kỳ quái . Chẳng lẽ có người hạ độc ở trong điểm tâm? Nhưng điểm tâm này là đại tỷ tự tay làm, không biết người nào có thể động thủ được đây."

Vương U Nhược nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, biết nếu không đem Lạc Khuynh Quốc gả cho tên mã phu kia, Lạc Khuynh Hoàng tất nhiên sẽ không tra rõ thì không bỏ qua. Nghe giọng điệu của Lạc Khuynh Hoàng, hình như đã chắc chắc độc này chính là do Lạc Khuynh Quốc hạ . Nếu phái người đi tra xét, thì Lạc Khuynh Quốc có mười cái miệng cũng nói không lại.

Nếu bị chụp cái tội danh mưu hại muội muội vào người, vậy tính mạng Lạc Khuynh Quốc khó có thể bảo toàn . Nếu Lạc Khuynh Quốc bởi vậy mà bị xử tử, như vậy địa vị của nàng cũng tràn ngập nguy cơ . Kế sách hiện nay, chỉ có thể để cho Lạc Khuynh Quốc gả cho tên mã phu này, sau đó sẽ tính toán sau .

Nghĩ đến đây, Vương U Nhược hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Khuynh Quốc một cái, cười nói, "Làm sao a, ta thấy Khuynh Quốc rất kích động ! Thật không biết mã phu này có cái gì tốt!"

Lông mi Lạc Khuynh Hoàng khẽ run lên, che dấu một chút trào phúng bên trong con ngươi đen như mực, gợi lên ý cười ôn hòa kèm theo một chút bất đắc dĩ, thở dài, nói, "Đúng vậy. Khuynh Hoàng cũng không hiểu được tâm tư đại tỷ."

"Tiểu thư! Đại phu đến đây!"

Thời điểm trong phòng đang lúc trầm mặc, Hương Lăng đã mang theo đại phu tiến vào phòng. Đại phu vừa tiến vào, liền nhìn thấy tình hình trong phòng, sợ tới mức nói không ra lời.

"Ai cho ngươi vào! ?" Vương U Nhược nhìn thấy Hương Lăng mang theo đại phu xông tới, lập tức quát lớn nói.

Hương Lăng nhìn thấy tình hình trong phòng cũng hoảng sợ, có phần lờ mờ hiểu được , nghe tiếng Vương U Nhược quát lớn, mới phản ứng lại, giải thích nói, "Là tiểu thư để cho nô tỳ đi thỉnh đại phu ."

"Nhị di nương, ngươi không nên trách Hương Lăng. Ta coi bộ dáng kia của đại tỷ, còn tưởng rằng điểm tâm có vấn đề gì đâu, nào biết đâu rằng nàng là sốt ruột gặp gỡ tình lang."Một câu cuối cùng của Lạc Khuynh Hoàng còn cố ý nói có chút khó xử, nhưng cũng đủ lớn để đại phu nghe rõ rồi.

Vương U Nhược còn không có mở miệng, Lạc Khuynh Hoàng liền hướng phía Hương Lăng quát lớn nói, "Hương Lăng, còn không mau thỉnh đại phu trở về! Nơi này không cần đại phu ."

Hương Lăng vừa nghe Lạc Khuynh Hoàng phân phó liền làm ngay, đại phu kia cũng biết nhìn thấy tình cảnh như vậy, tất nhiên sẽ chuốc họa vào thân, liền nhanh như chớp chạy.

Vương U Nhược sắc mặt đổi đổi, muốn mở miệng nói cái gì, nhưng là nhìn thấy ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng, thì cũng không nói gì nữa.

"Chuyện tình của các ngươi, về sau ta không muốn quản !" Lạc Nguyên nhìn thấy nơi này, cũng mơ hồ hiểu được sự tình, không kiên nhẫn liếc mắt một cái nhìn Vương U Nhược, liền đạp cửa mà đi.

"Lão gia! Lão gia!" Vương U Nhược đuổi theo hô vài câu, vẫn không đuổi kịp Lạc Nguyên, trở về nhìn bộ dáng chật vật kia của Lạc Khuynh Quốc, trở tay chính là một cái tát, quát lớn nói, "Ngươi thành sự không đủ bại sự có thừa!"

Nói xong cũng liền dậm chân ly khai. Lạc Khuynh Quốc bị Vương U Nhược tát một cái , một bên má sưng phù , nước mắt rơi xuống, ở trên giường phát điên thét chói tai.

Mã phu nhìn thấy bộ dáng kia của Lạc Khuynh Quốc, lại không biết sống chết đưa tay sờ Lạc Khuynh Quốc, vừa nói, "Bảo bối, đừng khóc ."

Giờ phút này Lạc Khuynh Quốc đã hoàn toàn tỉnh táo lại, làm sao nguyện ý quan tâm mã phu kia , chỉ hận không giết được mã phu kia, vì thế liền phẫn nộ quăng ã phu kia một cái tát, quát lớn nói, "Ngươi , kẻ hạ lưu cũng dám chạm vào bổn tiểu thư! Cút ra ngoài cho ta!"

Mã phu kia không hiểu nguyên do, nhưng cũng biết tính tình Lạc Khuynh Quốc luôn luôn kiêu căng, chỉ phải nhặt quần áo rời đi.

Lạc Vân Chỉ cùng Lạc Khuynh Thành nhìn cũng chưa từng nhìn. Chỉ có Lạc Khuynh Hoàng vẫn tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Quốc.

Lạc Khuynh Quốc ở trên giường hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, bệnh tâm thần quát, "Lạc Khuynh Hoàng! Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua của ngươi!"

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười châm chọc, thản nhiên nói, "Không buông tha ta? Đại tỷ cần phải biết rõ rang, hết thảy việc hôm nay đến tột cùng là ai tạo thành , việc này cũng không phải là ta an bài ."

Lạc Khuynh Hoàng nói một phen làm cho sắc mặt Lạc Khuynh Quốc trở nên thập phần khó coi! Việc này hết thảy đều là chính nàng tạo thành , nàng nguyên bản muốn hại Lạc Khuynh Hoàng, lại bị Lạc Khuynh Hoàng hại thành bộ dáng này!

Nàng không cam lòng a! Dựa vào cái gì mà nàng phải gả cho tên mã phu kia! Nàng không muốn gả, nàng thà rằng đi tìm chết! Nhưng là nàng không có lựa chọn. Vì saosuwj tình lại biến thành bộ dáng này? !

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng phẫn nộ tuyệt vọng của Lạc Khuynh Quốc, mâu trung vẫn như trước không chút dao động. Hết thảy đều chỉ đổ cho Lạc Khuynh Quốc gieo gió gặt bảo, không trách được nàng.

Mà trên mặt Lạc Khuynh Thành xẹt qua một chút suy nghĩ. Từ khi nào Lạc Khuynh Hoàng trở nên thông minh như thế, nàng có thể dễ dàng hóa giải hãm hại của Lạc Khuynh Quốc như thế, như vậy mình làm vậy với nàng, Lạc Khuynh Hoàng lại thật sự không biết sao? ! Hay vẫn làm bộ như không biết.

49. Chương 50: Cạm Bẫy

Edit : Kim Kim

Trời đã bắt đầu vào mùa hè, có vài phần oi bức. Lá cây xanh biếc dưới ánh mặt trời chiết xạ ra ánh sáng màu vàng chói mắt, chiếu xuống người làm ọi vật có chút choáng váng hồ đồ. Lạc Khuynh Hoàng mặc một thân thiên tàm y trắng thuần tựa người trên một thân cây, mắt khẽ híp lại phân nữa, khóe môi có chút cong lên như đang trầm tư đều gì đó.

"Tiểu thư, có người đưa đến cái này." Hương Lăng cầm trong tay một phong thư, có chút nghi ngờ đưa cho Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng nghe được tiếng nói của Hương Lăng, mở mắt nhìn xem, đưa tay nhận lấy phong thư. Bên trong hé ra một tờ giấy, chỉ viết đơn giản một dòng chữ, "Hôm nay giờ dậu, Hoa Đào Sơn hẹn gặp."

Chỗ chữ kí có bốn chữ rồng bay phượng múa, Lưu Cảnh công tử.

Bên trong con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia nghi hoặc. Nàng cùng Lưu Cảnh công tử giao ước giờ hợi mỗi ngày tập võ, vì sao hôm nay đột nhiên kéo dài thời gian đến giờ dậu? ! Huống hồ xưa nay Lưu Cảnh công tử không có chuyện gì cũng thường xuyên chạy tới, vì sao hôm nay lại viết thư cho nàng?!

Còn chuyện khác nữa, trước giờ Lưu Cảnh công tử không thích nghe nàng gọi hắn Lưu Cảnh công tử, mà yêu cầu nàng gọi hắn là Vũ, sao có thể ở khoảng trống kí tên viết là Lưu Cảnh công tử. Sự việc có chút kì quái.

"Có nhìn thấy người truyền tin?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày hỏi lại, giữa chân mày hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa, khóe môi có chút cong cong.

Hương Lăng lắc lắc đầu, nói, "Người kia đem thư vào trong tay nô tỳ liền chạy đi ngay , nô tỳ chưa kịp thấy rõ ràng hình dáng của người kia, chỉ biết cả người đều màu trắng."

Lạc Khuynh Hoàng có chút nhức đầu, mặc đồ trắng, thân pháp nhanh nhẹn. Thoạt nghĩ như là cùng Lưu Cảnh công tử rất phù hợp , nhưng nàng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nhìn nhìn sắc trời, trời đã ngã về tây. Nếu hiện tại xuất phát đi Hoa Đào Sơn, đến nơi có lẽ sẽ là giờ dậu. Theo như trong thư hẹn, bây giờ phải xuất phát.

Bên trong con ngươi u hắc của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một chút dị sắc, khóe môi có chút ý tứ, nhìn Hương Lăng nói, "Muội lập tức đem này phong thư đưa đến Phiêu Hương cư giao cho Lưu Cảnh công tử."

Hương Lăng cũng không biết Lưu Cảnh công tử cùng Lạc Khuynh Hoàng trong thời gian này có quan hệ, trí nhớ của nàng với Lưu Cảnh công tử còn dừng lại ở thời điểm ba tháng trước cùng Lạc Khuynh Hoàng ăn cơm bá vương cơm lần đó, bởi vậy nàng nghe Lạc Khuynh Hoàng muốn nàng đem thư đưa cho Lưu Cảnh công tử rất là khó hiểu, không khỏi thắc mắc "Tiểu thư, vì sao phải đưa cho Lưu Cảnh công tử a? Cái đó và Lưu Cảnh công tử có quan hệ gì sao?"

"Muội cứ đưa đi là được." Lạc Khuynh Hoàng không kịp cùng Hương Lăng giải thích nguyên do, huống chi nàng cũng không muốn cho Hương Lăng biết đến nhiều chuyện. Dù sao Hương Lăng tâm tư đơn giản, nếu biết quá nhiều, ngược lại đối với Hương Lăng bất lợi.

Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, liền cầm thư rời đi.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Hương Lăng rời khỏi, khóe môi có chút kéo nhẹ. Vào nhà cầm một lọ thuốc bột, ở trên người bôi một ít. Trên người lập tức tràn ngập ra một cỗ mùi thơm tự nhiên, chẳng qua mùi hương thực nhẹ, không cẩn thận ngửi thử căn bản ngửi không được.

Bôi hết thuốc bột. Lạc Khuynh Hoàng lại lấy một thanh chủy thủ dấu trong ống tay áo, sau đó trấn định tự nhiên ra ngoài.

Nàng biết chuyện này có thể là một cái bẫy. Bởi vậy, nàng mới phái Hương Lăng đi truyền tin cho Lưu Cảnh công tử. Nếu phong thư này thật là Lưu Cảnh công tử đưa, hắn bây giờ khẳng định đã đến Hoa Đào Sơn, Hương Lăng đi Phiêu Hương cư nhất định tìm không thấy hắn. Nếu phong thư này không phải của Lưu Cảnh công tử viết, hắn nhìn thấy thư, nhất định sẽ biết có chuyện kỳ quái, chắc chắn sẽ đến Hoa Đào Sơn cứu giúp.

Từ phủ Đại Tướng Quân một đường hướng đến Hoa Đào Sơn.

Lạc Khuynh Hoàng chính mình cũng không phát hiện, nàng thế nhưng tín nhiệm Lưu Cảnh công tử đến như thế. Tin tưởng hắn sẽ đến cứu nàng, cho nên mới để cho Hương Lăng đi truyền tin, cho nên mới bôi lên người thuốc bột Lưu Cảnh công tử đưa cho nàng, cho nên mới mang theo chủy thủ của hắn đưa nàng.

Cho dù biết có thể là cạm bẫy, nhưng nàng vẫn như cũ muốn mạo hiểm, bởi vì nàng tin tưởng hắn sẽ đến cứu nàng. Có lẽ ở trong lòng Lạc Khuynh Hoàng suy nghĩ nàng chỉ là phái Hương Lăng đi truyền tin báo cho Lưu Cảnh công tử biết mà thôi. Nhưng nàng không có phát hiện, vì sao nàng lại tin tưởng Lưu Cảnh công tử sẽ đến? !

Đó là bởi vì, ở trong tiềm thức của nàng tin tưởng nhận được thư Lưu Cảnh công tử sẽ đến.. Tiềm thức của nàng thay bản năng mà phán đoán.

Thời điểm đi đến Hoa Đào Sơn, ánh mặt trời đã dần mất đi ánh hào quang của nó. Lạc Khuynh Hoàng nheo nheo đôi mắt đen nhung, cách giờ dậu không xa lắm. Dưới Hoa Đào Sơn không có người nào.

"Lạc Khuynh Hoàng?" Âm thanh có chút thô ráp vang lên.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn lại, chỉ thấy một nam tử lấm la lấm lét mặc một thân áo bào trắng,nhìn nàng. Con mắt tràn ngập khinh thường, quanh thân lại tràn ngập sát khí.

Lạc Khuynh Hoàng lập tức phản ứng lại. Đây là có người cố ý lợi dụng Lưu Cảnh công tử dẫn nàng lại đây, mà mục đích, dĩ nhiên là muốn mạng của nàng.

Cuối cùng sẽ là ai?! Muốn nàng chết có rất nhiều người. Nhưng lại sử dụng cách thực hiện cực đoan như vậy, chỉ có thể là Lạc Khuynh Quốc hoặc Vương U Nhược. Nhưng có thể điều tra ra nàng quen biết Lưu Cảnh công tử, hơn nữa biết được nàng cùng Lưu Cảnh công tử thường xuyên đến Hoa Đào Sơn, người đó tuyệt đối không phải loại người đơn giản. Chỉ bằng Lạc Khuynh Quốc cùng Vương U Nhược, hình như năng lực còn chưa đủ.

"Ngươi muốn giết ta?" bắt đầu từ nụ cười lãnh liệt (lạnh lẽo + ác liệt), Lạc Khuynh Hoàng ngước mắt nhìn lên, không hề sợ hãi nhìn người trước mặt.

Sát thủ nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng không chút hoang mang, đầu tiên là kinh ngạc một phen, lại thấy đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng tàn khốc, ngược lại có chút sợ hãi, không khỏi lên tiếng, "Không sai! Chúng ta chính là phụng mệnh tới giết ngươi!"

"Phụng mệnh?" Lạc Khuynh Hoàng khóe môi ý cười càng phát ra lãnh liệt, quả nhiên là chịu người thuê tới giết nàng, nhất định thoát không khỏi liên hệ với Lạc Khuynh Quốc, nhưng mà, nhất định còn có người khác đứng phía sau ủng hộ. Theo lý, đáng lẽ phải là Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành. Bọn họ sẽ không nóng lòng động thủ như vậy, còn ai có thể như vậy?

"Hãy bớt nói nhảm đi!" Người nọ tựa hồ bị sự lạnh nhạt tự nhiên của Lạc Khuynh Hoàng làm kinh sợ, có chút hồ nghi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nữ tử trước mắt này quá mức trấn định, thậm chí làm cho hắn cảm thấy run người, tay nắm đao của hắn có chút nặng nề, la to "Các huynh đệ, giết nàng, chúng ta có thể lấy một ngàn lượng hoàng kim!"

Hắn nắm đao thủ nhưng lại cũng có chút đẩu, hắn nói, "Các huynh đệ, giết nàng, chúng ta có thể lấy đến một ngàn lượng hoàng kim!"

Nam tử áo trắng ra lệnh một tiếng. bốn phía lập tức nhảy ra hơn mười người sát thủ áo đen.

Lạc Khuynh Hoàng híp mắt nhìn người tới. Phán đoán tình thế. Võ công của nàng rằng tiến bộ không ít, nhưng cần một lúc phải đối phó nhiều sát thủ chuyên nghiệp như vậy vẫn là không có khả năng . Vì vậy kế sách bây giờ chỉ có thể kéo dài thời gian, chờ Lưu Cảnh công tử tới cứu nàng .

50. Chương 51: Nàng Tin Tưởng Ta Như Vậy Sao?

Ánh mặt trời thu hết tia nắng chiều tà cuối cùng đi. Nhiệt độ đầu hạ trong nháy mắt giảm xuống, sát khí tràn ngập bốn phía đem hơi ấm còn sót lại trong không khí triệt tiêu hoàn toàn.

Lạc Khuynh Hoàng đứng cách nhóm sát thủ khoảng ba thước đất, mơ hồ có thể cảm giác được sát khí đang lướt qua trên mặt. Song đồng hắc (tròng đen và tròng trắng của con mắt ý) của nàng dọa người. Khóe môi hiện lên ý cười lạnh như băng, không hề chớp mắt nhìn sát thủ. Trên người nàng phát ra sát khí khiến sát khí của sát thủ như bị đè ép.

"Một ngàn lượng hoàng kim." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên mở miệng, giữa đôi mắt lộ ra vài phần châm chọc, cười nói, "Chỉ có một ngàn lượng hoàng kim mà thôi."

Nhóm sát thủ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, tay chuẩn bị xuống tay đao đình trệ lại, tất cả đều nâng mắt kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Một ngàn lượng hoàng kim cũng không phải là số lượng nhỏ a, bọn họ cả đời đều kiếm không được số tiền nhiều như vậy!

"Các ngươi có biết ta là ai không?" Lạc Khuynh Hoàng không lùi mà tiến tới, từng bước một hướng tới sát thủ đi đến, mỗi một bước đều cực kỳ tao nhã, mà trong sự tao nhã nhã đó lại ẩn dấu sát ý, nhóm sát thủ hoảng hốt trong một lúc đều ăn ý lùi về phía sau.

Lạc Khuynh Hoàng quét mắt liếc nhìn nhóm sát thủ một cái, trong đôi mắt sát khí lại càng dày đặc hơn, cong môi cười nói, "Ta là quận chúa được hoàng thượng ngự ban. Các ngươi nếu là giết ta, cả đời này sẽ bị truy nã, từ nay về sau vĩnh viễn không thể xuất hiện vào ban ngày!"

Thời điểm nói chuyện khí thế Lạc Khuynh Hoàng quá mức mãnh liệt, nhóm sát thủ lại bị kinh sợ lần nữa, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, hai mắt nhìn nhau nhất thời do dự, không dám xuống tay.

Đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng đen như mực không hề chớp mắt nhìn nhóm sát thủ. Tâm trạng cũng treo cao rất nhanh, tay nàng gắt gao nắm chặt, mơ hồ đã đem móng tay hằn sâu vào lòng bàn tay. Nàng biết, lời nói của nàng chỉ có thể kéo dài thời gian nhất thời, đối với sát thủ được ủy thác, có lẽ sẽ sợ hãi chốc lát, nhưng tuyệt đối sẽ không bởi vậy mà buông tha số vàng đưa đến trước mắt.

Quả nhiên, nhóm sát thủ hai mặt nhìn nhau sửng sốt một lúc, người dẫn đầu mặc quần áo mặc màu trắng giả mạo Lưu Cảnh công tử cười, nói, "Khuynh Hoàng quận chúa quả nhiên cơ trí hơn người. Chỉ tiếc những lời này không hù dọa được huynh đệ chúng ta, trước không nói đến vấn đề một ngàn lượng vàng, chúng ta không giết được ngươi bên kia cũng không bỏ qua cho chúng ta!"

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng nở ra một chút tươi cười. Bất động thanh sắc nhìn bọn họ, từ từ nói, "Tam công chúa ra tay cũng thật chắc chắn."

Một câu này, nhóm sát thủ lại một lần nữa ngẩn cả người. Bọn họ một chữ cũng chưa nói, Lạc Khuynh Hoàng như thế nào lại biết là tam công chúa Quân Ngữ Yên phái bọn họ đến ám sát nàng?!

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy phản ứng của nhóm người, nàng biết nàng đoán đúng rồi. Các sát thủ này quả nhiên là Quân Ngữ Yên phái tới . Chắc là Lạc Khuynh Quốc nhìn ra Quân Ngữ Yên đối với nàng có địch ý, cố ý đi châm ngòi ly gián, mới khiến cho Quân Ngữ Yên hạ sát tâm.

"Khuynh Hoàng quận chúa quả nhiên thông minh. Ta mặc kệ ngươi là như thế nào đoán được , ngươi phải chết là đều không thể nghi ngờ. Nếu không phải tam công chúa hạ lệnh phải giết chết, ta còn thực thương tiếc giết ngươi!" Sát thủ kia liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cách đáng khinh, khóe mắt hiện lên một chút tàn khốc, ra dấu cho người phía sau động thủ.

Đôi mắt đen trắng rõ ràng của Lạc Khuynh Hoàng cũng trở nên sắc bén. Lúc đầu nàng còn nghĩ rằng cạm bẫy dẫn dụ nàng đến, có ý muốn bắt nàng uy hiếp, lại thật không ngờ đây là một cái bẫy giết người diệt khẩu.

Nàng lắc mình một cái tránh được công kích của nhóm sát thủ. Lui về phía sau vài bước, ánh mắt trở nên ngưng trọng. Chỉ mới một lần va chạm, nàng liền biết, nàng không phải đối thủ của nhóm sát thủ này. Đối phó với một người trong số đó đã phải cố hết sức, huống chi là mười mấy sát thủ?!

Căn cốt của nàng mặc dù tốt, nhưng dù sao cũng chỉ học được hơn ba tháng, cho dù nàng liều mạng luyện tập, cũng không khả năng trong thời gian ngắn ngủn ba tháng liền luyện thành công phu cao siêu.

Sát thủ kia nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng thế nhưng có thể né tránh công kích của hắn, không khỏi kinh ngạc nói, "Thật không ngờ Khuynh Hoàng quận chúa thế nhưng còn có chút công phu?! Thật sự là thâm tàng bất lộ a!"

Sát chiêu lại một lần đánh úp lại. Lạc Khuynh Hoàng né tránh có chút chật vật. Vì tránh đi ngọn đao trực diện, nàng không thể không lùi về phía sau, té ngã xuống, không thể tránh được đao phía sau.

Mắt thấy đao sẽ hạ xuống. Chỉ nghe một âm thanh kêu thảm thiết truyền ra. Chỉ thấy cây quạt ở trước mắt Lạc Khuynh Hoàng quay một đường cong xinh đẹp, trong nháy mắt lướt qua cổ sát thủ.

Chỉ trong nháy mắt mà thôi, sát thủ vừa rồi còn hùng hổ liền ngay cả người còn chưa kịp nhìn thấy rõ ràng, liền toàn bộ rồi ngã xuống.

"Hoàng nhi, nàng không sao chứ." Âm thanh vội vàng mà tự trách vang lên ở bên tai, liền ngã vào trước ngực một bộ quần áo trắng thuần, cách một tầng mặt nạ Lạc Khuynh Hoàng cũng nhìn thấy được con ngươi đau lòng cùng tự trách của hắn.

Ánh mắt dữ dội quen thuộc như vậy.

Lạc Khuynh Hoàng nhớ tới một màn trước khi trọng sinh, thời điểm nàng đâm đầu chết, áo bào sắc y lửa đỏ Quân Khuynh Vũ tiếp được thân thể của nàng, cũng có ánh mắt như vậy, không có sai biệt.

"Vũ." Thốt ra tiếng gọi, cơ hồ đem Lạc Khuynh Hoàng hoảng sợ.

Lưu Cảnh công tử tựa hồ cũng là có chút sửng sốt, xác nhận Lạc Khuynh Hoàng không có chuyện gì xảy ra, hắn gợi lên tươi cười tà mị, nói, "Hoàng nhi rốt cục cũng có thói quen gọi ta như vậy ."

Lạc Khuynh Hoàng từ trong lòng Lưu Cảnh công tử đứng dậy, trầm mặc không lên tiếng.

Lưu Cảnh công tử nhìn sườn mặt Lạc Khuynh Hoàng ửng đỏ, khóe môi ý cười càng thêm đậm, gương mặt hắn trong lúc đó cũng toát ra vài phần vui sướng, cười nói, "Hoàng nhi phái người truyền tin cho ta, là đang đợi ta cứu nàng sao?"

Lạc Khuynh Hoàng tiếp tục trầm mặc không lên tiếng, tỏ vẻ cam chịu.

Lưu Cảnh công tử càng thêm vui sướng, một phen đè lại bả vai Lạc Khuynh Hoàng, còn thật sự nói, "Hoàng nhi tin tưởng ta như vậy? Nếu ta không đến, nàng nên làm cái gì bây giờ?"

Lạc Khuynh Hoàng rồi đột nhiên nâng con mắt lên, nhìn phía Lưu Cảnh công tử.

Nàng sao lại tin tưởng hắn như vậy? ! Nếu hắn không đến? ! Nàng nhất định sẽ chết ở dưới đao sát thủ. Tái thế làm người, nàng như thế nào còn có thể đem tánh mạng chính mình ký thác dưới sự bảo hộ của người khác? ! Vì sao ngay cả chính nàng cũng không có phát giác, nàng thế nhưng đã tín nhiệm hắn đến tình trạng này? !

Con mắt đen như mực gắt gao nhìn chằm chằm Lưu Cảnh công tử. Mặt nạ bạc nửa mặt, dấu đi dung mạo của hắn. Chỉ còn nhìn thấy đôi mặt đen như đêmcùng khóe môi đang cong lên.

Là khi nào thì bắt đầu, nàng không hề suy nghĩ gì mà tin tưởng hắn như vậy?! Nàng thậm chí ngay cả thân phận của hắn cũng chưa biết rõ ràng. Thậm chí ngay cả bộ mặt phía sau mặt nạ cũng chưa từng thấy qua.

"Chỗ kí tên viết tên của ngươi, tự nhiên phải đi tìm ngươi."Cảm xúc của Lạc Khuynh Hoàng bình tĩnh, lạnh lùng nói. Thoạt nhìn lạnh lùng, hờ hững xoay người.

Lưu Cảnh công tử nhìn bóng dáng Lạc Khuynh Hoàng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Chân mày hiện lên một chút đau lòng. Hoàng nhi của hắn, đến tột cùng đã gặp phải việc gì mà khiến một nữ tử trí tuệ trong sáng , ngay cả tâm chính mình cũng không dám đối mặt? !

51. Chương 52: Sự Cố Phát Sinh

Edit : Thu Ý

"Khuynh… Khuynh Hoàng?!" Nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng êm đẹp trở lại, tươi cười trên mặt Lạc Khuynh Quốc trở nên cứng ngắc, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Mâu trung Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia tàn khốc, khóe môi hiện lên nụ cười nghiền ngẫm, nói, " đại tỷ nhìn thấy ta trở về lại kinh ngạc như thế sao?"

"Không. Không phải… Ta chỉ là… Kỳ quái tại sao Khuynh Hoàng lại từ bên ngoài phủ trở về mà thôi." Lạc Khuynh Quốc nghe Lạc Khuynh Hoàng hỏi như thế, trong mắt hiện lên một chút kích động, lập tức nói.

"Ta đi nơi nào, chẳng lẽ đại tỷ lại không biết sao." Lạc Khuynh Hoàng lạnh lùng nói, "Đại tỷ cũng đã gả cho lang quân như ý, chẳng lẽ còn không hiểu an phận?!"

Nghe xong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, sắc mặt Lạc Khuynh Quốc đầu tiên là trắng bạch, sau đó lập tức trở nên xanh mét. Nàng gắt gao nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng, cũng không dám mở miệng phản bác.

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên quét mắt liếc Lạc Khuynh Quốc một cái, cứ vậy mà rời đi. Nàng đã khiến Lạc Khuynh Quốc vì sự ác độc của mình mà trả giá thật lớn, nhưng Lạc Khuynh Quốc vẫn không biết hối cải, thế nhưng còn muốn mệnh của nàng. Vậy không nên trách nàng tâm ngoan thủ lạt! Người nếu hại ta, ta sẽ hoàn trả gấp trăm lần!

Ngày tiếp theo, tin đồn truyền khắp kinh thành. Đại tiểu thư phủ đại tướng quân Lạc Khuynh Quốc, coi trọng mã phu trong phủ, thế nhưng lại lấy mị dược quyến rũ mã phu, tằng tịu với nhau, bị đại tướng quân phát hiện mới không thể không gả cho.

Hôn lễ của Lạc Khuynh Quốc cùng mã phu làm cực kỳ gấp gáp.Vốn cũng không có người phê bình chỉ trích. Khi Lạc Khuynh Hoàng phái người truyền ra tin tức này, trong nháy mắt truyền đi ầm ĩ khắp kinh . Thanh danh Lạc Khuynh Quốc từ một thứ nữ cực tốt , lập tức biến thành nữ tử phóng đãng bị mọi người phỉ nhổ khinh thường.

Người ở bên trong kinh thành đều nói, thứ nữ vĩnh viễn vẫn là thứ nữ, thế nhưng coi trọng tên mã phu hạ lưu, còn sử dụng thủ đoạn không biết xấu hổ như vậy. Thật là làm nhục môn phong phủ đại tướng quân.

"Cha! Đây rõ ràng chính là Khuynh Hoàng cố ý đem tin tức tản đi ra ngoài, muốn hại ta thân bại danh liệt a!" Lạc Khuynh Quốc khóc đến ánh mắt đều sưng lên, lôi kéo Lạc Nguyên làm nũng nói.

"Đại tỷ lời này nói không khỏi buồn cười. Ta nếu muốn phá hư thanh danh đại tỷ thì từ lúc đại tỷ thành hôn liền có thể phá hư, vì sao phải đến hôm nay?!" Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày không cho là đúng, nhìn Lạc Khuynh Quốc.

"Ngươi. Ngươi..." Lạc Khuynh Quốc nghiêm mặt đỏ lên, ấp úng vài tiếng, cũng nói không nên lời nguyên nhân vì sao. Nàng không thể nói cho Lạc Nguyên , Lạc Khuynh Hoàng là vì nàng cấu kết với tam công chúa muốn đẩy Lạc Khuynh Hoàng vào chỗ chết, cho nên mới ghi hận trong lòng, đi phá hư thanh danh của nàng.

Lạc Khuynh Hoàng thấy khuôn mặt Lạc Khuynh Quốc trướng đến đỏ bừng, lại nói không ra lời, gợi lên một chút tươi cười nghiền ngẫm, nhíu mày nói, "Nếu đại tỷ nói không nên lời nguyên do, lại vì sao một mực chắc chắn là ta?"

Lạc Khuynh Quốc mặt trướng càng thêm hồng. Nàng trừng mắt với Lạc Khuynh Hoàng, trong lòng lại nghĩ đến, ngày đó chuyện tình món điểm tâm có mị dược chỉ có Lạc Khuynh Hoàng cùng Vương U Nhược biết, mẫu thân nàng tuyệt đối không có khả năng hại nàng, trừ bỏ Lạc Khuynh Hoàng còn ai vào đây?! Thật bực là, lý do đó nàng có muốn cũng không thể nói.

"Nếu đại tỷ không đưa ra được lý do, như vậy vô cớ hoài nghi chính muội muội mình, không khỏi có chút hơi quá đáng đi?!" Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn về phía Lạc Nguyên, nói, "Phụ thân, đại tỷ đã muốn nói xấu Khuynh Hoàng không phải một hai lần, mỗi lần đều như thế, nếu lần này Khuynh Hoàng lại tiếp tục nhường nhịn, như vậy sau này chỉ sợ sẽ càng bị nhiều oan khuất không trong sạch!"

Lạc Khuynh Quốc nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, nghiêm mặt đỏ lên càng thêm sốt ruột. Nguyên bản là nàng muốn tố cáo Lạc Khuynh Hoàng, nay lại bị Lạc Khuynh Hoàng đoạt trước, lo ngại sự tình này đều là nàng đuối lý trước, nguyên nhân này nàng cũng không thể mở miệng giải thích, nhưng lại bị Lạc Khuynh Hoàng nói mà không có khả năng phản bác lại.

"Khuynh Quốc, ngươi như thế nào vẫn là nói mà không suy nghĩ?! Vẫn không có nhớ sao?! Đi lĩnh bản tử cho ta!" Lạc Nguyên lạnh lùng nhìn Lạc Khuynh Quốc liếc mắt một cái, quát lớn.

Lạc Khuynh Quốc vừa nghe đến lĩnh bản tử, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, hai mươi bản tử lần trước hiện tại nàng đều không có quên, ước chừng làm hại nàng một tháng đi đường cũng không lưu loát.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng sợ hãi của Lạc Khuynh Quốc, khóe môi gợi lên một chút tươi cười nhìn như ôn hòa nhưng lời nói sắc bén dấu diếm , "Phụ thân, đại tỷ dù sao cũng là tiểu thư phủ đại tướng quân, cứ như vậy đánh bằng roi sợ là không tốt."

Lạc Khuynh Quốc nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng vì nàng cầu tình, mâu trung hiện lên một tia hồ nghi, Lạc Nguyên cũng là kinh ngạc nâng mắt nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, cười nói, "Vậy Hoàng nhi nghĩ đến phải làm như thế nào?"

"Sinh nhật Hoàng nhi sắp đến, không bằng giao cho đại tỷ đặt mua đồ để chuẩn bị đi." Lạc Khuynh Hoàng nhếch khóe môi một cái, mâu trung hiện lên một chút cảm giác mát mát, đánh vài cái bản tử cũng không phải điều nàng muốn, mà nàng muốn là làm cho tất cả mọi người đều biết làm chủ phủ đại tướng quân đến tột cùng là ai.

Lạc Khuynh Quốc nghe Lạc Khuynh Hoàng nói xong rất là kinh ngạc, bao lâu rồi Lạc Khuynh Hoàng nói chuyện lại trở nên tốt như vậy?! Nếu là Lạc Khuynh Hoàng trước đây thì nàng tin tưởng Lạc Khuynh Hoàng là thật bận tâm với loại tình cảm tỷ muội, nhưng là Lạc Khuynh Hoàng hiện giờ lại làm cho nàng cảm thấy đây chỉ sợ là một âm mưu.

Nhìn thấy mâu trung Lạc Khuynh Quốc hiện lên hồ nghi cùng kinh nghi, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười nhợt nhạt, bên trong con ngươi hắc bạch phân minh cũng hiện lên một tia mỉa mai, cười nói, "Nếu đại tỷ vẫn muốn lựa chọn bản tử thì Khuynh Hoàng cũng không có ý kiến."

Sắc mặt Lạc Khuynh Quốc khẽ đổi. Hảo hán không ăn cái thiệt trước mắt. Hiện tại nàng nên tránh bản tử trước rồi nói sau, thay Lạc Khuynh Hoàng đặt mua đồ chuẩn bị cho sinh nhật. Vậy nàng sẽ thay nàng đặt

mua thật tốt, cho Lạc Khuynh Hoàng biết lợi hại của nàng.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn mâu trung Lạc Khuynh Quốc hiện lên âm ngoan, khóe môi gợi lên ý cười nghiền ngẫm.

"Một tháng sau là sinh nhật mười bốn tuổi của ngươi. Sang năm ngươi liền cập kê. Thực mau a." Lạc Nguyên mỉm cười nhìn Lạc Khuynh Hoàng, thoạt nhìn rất là từ ái, nhưng là bên trong con ngươi hắn lại ẩn ẩn hàm chứa tinh quang. Sang năm Lạc Khuynh Hoàng sẽ cập kê, cũng là thời điểm lo lắng hôn sự của nàng.

Đến tột cùng là đem gả nàng cho nhị hoàng tử, tứ hoàng tử hay là thất hoàng tử?!

Nay Tả thừa tướng Liễu Viễn Chinh đã muốn đem nữ nhi gả cho thái tử. Hoàng hậu lại là muội muội của Liễu Viễn Chinh. Một nhà tả thừa tướng cùng thái tử thành một đảng là định có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu. Quan hệ của hắn cùng Liễu Viễn Chinh xưa nay luôn không tốt, nếu muốn giành lấy sinh tồn, như vậy phải bồi dưỡng một thế lực ủng hộ ình, đến tột cùng là lựa chọn ai đây?!

52. Chương 53: Sinh Nhật

Edit : Thu Ý

Thời tiết tháng sáu quả thực là nóng bức nhất. Ve sầu ở trên cây không ngừng kêu ran inh ỏi, thời tiết lúc này oi bức lại thêm một chút ồn ào.

Lạc Khuynh Hoàng một thân hồng y như hỏa, khiến dung nhan trắng trong thuần khiết của nàng được tôn lên vài phần xinh đẹp quyến rũ, mái tóc đen nhánh được búi thành hình cửu phượng triêu thiên * (chim phượng hướng lên trời), lộ ra sự đoan trang cao quý.

"Hôm nay tiểu thư thật đẹp, những hoàng tử, công tử nhìn thấy tiểu thư, chắc chắn sẽ vì dung mạo của tiểu thư mà ái mộ." Tử Nguyệt đứng ở bên người Lạc Khuynh Hoàng lấy lòng nói.

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên quét mắt liếc Tử Nguyệt một cái, từ sau khi trọng sinh , nàng đối với Tử Nguyệt xa lánh không ít, lúc bình thường có chuyện gì cũng sẽ không nói cho Tử Nguyệt, mà Tử Nguyệt không biết Lạc Khuynh Hoàng đã phát hiện ra nàng và Lạc Khuynh Thành có quan hệ. còn tưởng rằng gần đây nàng không làm Lạc Khuynh Hoàng hài lòng nên Lạc Khuynh Hoàng mới xa lánh nàng, bởi vậy mới ra sức lấy lòng.

"Tiểu thư, mọi người đều đã đến đông đủ."Hương Lăng cũng si ngốc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cười nhắc nhở.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười thản nhiên, hơi hơi vuốt cằm, thuận tiện hướng phía đại sảnh đi.

"Hoàng nhi toàn thân màu đỏ nhưng trông lại rất quý phái." Một thanh âm tà mị phô trương vang lên bên tai Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi Quân Khuynh Vũ vẽ ra ý cười tà mị, thuận tay cài lên đầu Lạc Khuynh Hoàng một cây trâm hoa đào, cười nói, "Cây trâm này cài lên búi tóc hình chim phượng càng thêm đẹp mắt."

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn lại, đôi mắt màu đen của Quân Khuynh Vũ như ánh sáng mặt trời chính trực nhìn thẳng nàng, khóe môi vẽ ra ý cười, cả người hồng y như hỏa, tà mị phô trương đến cực điểm.

"Cảm ơn ý tốt của thất hoàng tử." Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười thản nhiên, đôi mắt hắc bạch phân minh lướt qua một tia giảo hoạt, cười nói, "Xem ra thất hoàng tử dường như rất thích trâm, vì sao mỗi lần đều tặng ta cây trâm?"

"Không phải cây trâm lần trước đưa cho ngươi bị gẫy rồi sao."Quân Khuynh Vũ câu môi nói, con ngươi đen như mực hiện lên ý cười.

Bên trong con ngươi của Lạc Khuynh Hoàng cũng hiện lên tia kỳ quái. Nàng chưa từng nói với hắn chuyện cây trâm bị gẫy, làm sao mà hắn lại biết được chứ?! Trừ phi hắn chính là Lưu Cảnh công tử đã tận mắt nhìn thấy cây trâm bị gẫy.

Thu liễm lại vẻ mặt, Lạc Khuynh Hoàng cười nói, "Trái lại tin tức của thất hoàng tử quả thực linh thông."

Quân Khuynh Vũ câu môi cười, từ chối cho ý kiến, cũng không nói gì để lộ ra sự ngượng ngùng.

Hai người cùng đi tới đại sảnh. Các tiểu thư công tử đã đến đại sảnh chờ. Lạc Nguyên cùng Vương U Nhược ngồi ở thượng vị, trên mặt lộ vẻ tươi cười từ ái.Còn lại Lạc Khuynh Quốc cùng Lạc Khuynh Thành ngồi ở vị trí thấp hơn.

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ tiến vào đại sảnh ngay lập tức làm ọi người nhìn chằm chằm.

Cả người Quân Hiền Tề mặc bộ y phục màu vàng sáng chói. Đứng bên cạnh là Liễu Cẩm Tú ôn nhã đúng mực.Nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng tiến vào, đôi mắt của Quân Hiền Tề chợt lóe, lộ ra vài phần cảm mến.Nhìn thấy ánh mắt thay đổi của Quân Hiền Tề, đôi mắt của Liễu Cẩm Tú tối sầm lại nhưng không nói gì.

Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng mặc một thân hồng y, ánh mắt đều hơi sáng lên. Hôm nay Lạc Khuynh Hoàng trang điểm như vậy là có một ý tứ khác.Thiếu vài phần nhẹ nhàng mềm mại, hơn vài phần quyến rũ cao quý.

Liễu Tư Triệt luôn im lặng ngồi ở một bên giống như thoát ly khỏi bữa tiệc cũng nâng lên đôi mắt, thản nhiên quét mắt liếc nhìn Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ một cái.Nhìn thấy hai người cùng nhau lại càng tăng thêm sức mạnh hồng y, con ngươi Liễu Tư Triệt hơi dao động, nhìn lên trên bàn rượu, lại là uống một hơi cạn sạch.

"Khuynh Hoàng đến đây.Mau tới đây!"Lạc Nguyên thấy Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ đứng cạnh nhau, vội vàng kêu lên. Hắn cẩn thận suy nghĩ một phen, theo tình thế xảy ra trước mắt, trừ bỏ thái tử ra vẫn là nhị hoàng tử có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế nhất. Coi thử nhị hoàng tử đối với Lạc Khuynh Hoàng dường như cũng có hứng thú, không bằng thừa dịp sinh nhật lần này, thử tác hợp hai người bọn họ, đợi cho sang năm Lạc Khuynh Hoàng cập kê, thuận tiện gả Lạc Khuynh Hoàng cho hắn.

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy Lạc Nguyên gọi nàng thì hướng Lạc Nguyên đi đến. Thuận theo ngồi xuống bên cạnh vị trí chủ nhà của Lạc Nguyên, thản nhiên nhìn quét một vòng mọi người đang ngồi, thời điểm đại đa số mọi người ở Bách hoa thịnh yến đều đã từng gặp qua, khóe môi nàng gợi lên ý cười thản nhiên, "Chư vị có thể tới tham gia yến hội sinh nhật Khuynh Hoàng, Khuynh Hoàng hết sức vui mừng."

"Quận chúa Khuynh Hoàng không cần nói như vậy." Mọi người lập tức nói phụ họa .

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên cười, đem ánh mắt chuyển qua trên mặt Lạc Khuynh Quốc, cười nói, "Ngoài cảm tạ chư vị đang ngồi ở đây ra, Khuynh Hoàng cũng muốn cảm tạ thứ tỷ của Khuynh Hoàng là Lạc Khuynh Quốc, vì Khuynh Hoàng mà lo liệu yến hội sinh nhật lần này."

Vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều tập trung trên mặt Lạc Khuynh Quốc.Lập tức có người lén phát ra nghị luận.

"Lạc Khuynh Quốc?!Ngay cả chuyện không biết liêm sỉ quyến rũ mã phu trong phủ?!"

"Không phải như vậy chứ.Ngày trước ta thấy nàng vẫn cùng chúng ta gặp gỡ, ta còn nghĩ địa vị của nàng cao thế nào chứ, rốt cuộc cũng thuận theo sự phân phó của Lạc Khuynh Hoàng mà lo liệu sinh nhật, có khác gì hạ nhân đâu?!"

"Ngươi nhìn bộ dạng khí chất nàng ta xem, sao có thể so sánh với Lạc Khuynh Hoàng được! Người ta chính là con gái của trưởng công chúa, đích nữ phủ đại tướng quân, còn được hoàng thượng ngự ban phong làm Khuynh Hoàng quận chúa!"

Nghe những nữ quyến ấy lén lút nghị luận, nhìn bọn nam tử mâu trung khinh thường cùng ngả ngớn, Lạc Khuynh Quốc tức giận đến mức toàn bộ thân mình đều phát run, mắt nhỏ sắp sửa nứt ra trừng người xung quanh, thế nhưng mã phu bên cạnh còn không thức thời nói, "Nương tử không cần tức giận."

"Ngươi câm miệng cho ta!Ngươi là đồ hạ tiện !"Lạc Khuynh Quốc tức giận không có chỗ trút liền hướng mã phu quát lớn. Một tiếng quát lớn đó khiến toàn bộ mọi người đều im lặng .

Lạc Khuynh Hoàng hơi cong lên khóe môi, không hiểu chuyện gì nói, "Sao đại tỷ lại nói như thế với tỷ phu? Lúc trước chẳng phải đại tỷ ngươi…"

Nói cũng không nói hết, Lạc Khuynh Hoàng như là nhớ tới cái gì vội ngậm miệng lại.Thế nhưng không nói hết so với nói xong càng khiến cho người ta tưởng tượng, mọi người lập tức lại khe khẽ phát ra nghị luận. Đều thảo luận chuyện Lạc Khuynh Quốc lấy mị dược quyến rũ mã phu, nói Lạc Khuynh Quốc dường như không còn mặt mũi.

Khóe môi Quân Khuynh Vũ vẽ ra ý cười nghiền ngẫm, mâu trung cũng là hứng thú dạt dào. Hắn thấy nội tâm Hoàng nhi thực sự là hiểm độc vô cùng, có điều hắn chính là thích trí tuệ giảo hoạt như vậy của Hoàng nhi.

Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong cũng nghe ra ý tứ trong lời nói chưa hết của Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi nhíu mày, đồng loạt nhìn Lạc Khuynh Hoàng.Thoạt nhìn Lạc Khuynh Hoàng là có ý muốn làm cho Lạc Khuynh Quốc thân bại danh liệt, không đáng một xu.Mục đích của nàng đã đạt tới.

Lạc Khuynh Quốc nghe xong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng càng thêm tức giận, nhưng dường như nàng nhớ tới điều gì, cười nói, "Đúng vậy, hôm nay là sinh nhật Khuynh Hoàng, ta sẽ không mất hứng.Cầm nghệ của Khuynh Hoàng có một không hai, không bằng tấu một đoạn ọi người thưởng thức đi?"

53. Chương 54: Phá Kế (Một)

Lạc Khuynh Quốc đưa ra đề nghị, ngay lập tức được mọi người hưởng ứng. Tất cả mọi người đang ngồi đều nghe nói cầm nghệ của Lạc Khuynh Hoàng cao siêu, cũng muốn một lần được thỏa mãn nhĩ phúc. Chỉ tiếc vẫn chưa từng nghe qua, thừa dịp sinh nhật nàycó thể vừa vặn được nghe, liền đứng lên hưởng ứng.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười, mâu trung đen như mực lướt qua một tia lãnh ý, thản nhiên quét mắt liếc Lạc Khuynh Quốc một cái. Sinh nhật tất cả đều do Lạc Khuynh Quốc đặt mua, nói vậy Lạc Khuynh Quốc đã động tay động chân ở trên cầm, muốn mượn việc này làm cho nàng xấu mặt.

"Cầm nghệ của đại tỷ cũng bất phàm, không bằng đại tỷ chơi một khúc mở màn?"Lạc Khuynh Hoàng cười yếu ớt giống như khiêm tốn, nhìn Lạc Khuynh Quốc nói.

Trong mắt Lạc Khuynh Quốc hiện lên một tia bối rối, hé ra ý cười miễn cưỡng nói, "Cầm nghệ của ta làm sao có thể cùng Khuynh Hoàng muội muội đánh đồng được? Chỉ sợ làm dơ tai mọi người."

Lạc Khuynh Thành thấy dáng vẻ của Lạc Khuynh Quốc hiển nhiên cũng biết trên cầm này có vấn đề, mâu trung hiện lên một chút âm ngoan, rụt rè nói, "Khuynh Hoàng tỷ tỷ, hôm nay là sinh nhật ngươi, khúc đầu tiên này hiển nhiên phải là từ ngươi gảy ra thôi."

Đứng lên nói ra một cách dịu dàng sợ sệt, giống như là bất bình thay Lạc Khuynh Hoàng, một lòng hướng về Lạc Khuynh Hoàng.Nhưng trong đó lại ẩn dấu lời nói sắc bén, sao có thể qua mặt được Lạc Khuynh Hoàng? Nếu Lạc Khuynh Thành một lòng muốn đến chặn ngang thì nàng liền thỏa mãn nàng ta.

"Lời nói của Khuynh Thành muội muội cũng có đạo lý.Vậy thì Khuynh Hoàng liền bêu xấu rồi." Khuynh Hoàng thu lại đôi mắt, khóe môi gợi lên một chút ý cười thản nhiên.

Lạc Khuynh Quốc vừa nghe Lạc Khuynh Hoàng bị mắc lừa, lập tức cười nói, "Người đâu!Mau mang cầm đến!"

Lúc sau cầm được mang đến, Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn lướt qua, bất động thanh sắc.

Vài vị đang ngồi đều liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái.

Mâu trung Quân Kiền Linh hiện lên một đạo tinh quang, rất có hứng thú nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Lạc Khuynh Hoàng này thoạt nhìn có vẻ thông minh làm sao ngay cả cạm bẫy rõ ràng như vậy mà cũng không phát hiện ra?!

Trong con ngươi đầy sương mù của Liễu Tư Triệt hiện lên một tia lo lắng, đứng dậy cười nói, "Có câu thả con tép bắt con tôm, tiếng đàn của Khuynh Hoàng tiểu thư tất nhiên là thượng thừa, không bằng Tư Triệt đàn một khúc trước có được không?"

Quân Khuynh Vũ tay giơ ly rượu có hơi dừng một chút,hắn biết Hoàng nhi trí tuệ như vậy, sao có thể không nhìn ra đây là một cái bẫy, nếu nàng dám đáp ứng lại, hiển nhiên là đã có đối sách, Liễu Tư Triệt này chỉ sợ là buồn lo vô ích. Có điều là phần tâm tư này của Liễu Tư Triệt đối với Lạc Khuynh Hoàng cũng làm cho trong lòng hắn có chút không phải tư vị.

Lạc Khuynh Hoàng thật không ngờ Liễu Tư Triệt lại nói như vậy, không khỏi nâng mắt nhìn lại, nhìn vào con ngươi hàm chứa lo lắng của Liễu Tư Triệt, trong lòng không khỏi một trận cảm động. Lấy Liễu Tư Triệt mưu lược tất nhiên đã sớm nhìn ra trong đó không bình thường, lại nguyện ý đàn trước một khúc, đó là muốn thay nàng giải trừ tình huống khó xử.

Nhưng là như vậy.Nếu dây đàn có vấn đề gì thì mất thể diện cũng chỉ có Liễu Tư Triệt. Liễu Tư Triệt tuy ràng trước sau như một nổi dành là người mưu lược vô song, nhưng là cầm kĩ của hắn cũng là bất phàm, nếu ở trước mặt mọi người làm thành trò hề thì khó tránh khỏi có tổn hại tới hình tượng trích tiên công tử của hắn.

"Liễu công tử quá khen.Khuynh Hoàng làm sao kham làm ngọc thuyết?"Lạc Khuynh Hoàng đi tới trước mặt Liễu Tư Triệt cười nói, "Cám ơn ý tốt của công tử, Khuynh Hoàng xin nhận tấm lòng."

Liễu Tư Triệt nghe lời nói của Lạc Khuynh Hoàng có một phen thâm ý, dường như đã nhìn ra dụng ý của hắn, liền mỉm cười ngồi xuống, cười nói, "Vậy thì Tư Triệt liền không bêu xấu."

Lạc Khuynh Quốc nghe thấy Liễu Tư Triệt muốn đánh đàn, vốn đang khẩn trương, lại nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng thẳng thắn cự tuyệt, không khỏi gợi lên một chút tươi cười oán độc, đắc ý dào dạt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, còn nói Lạc Khuynh Hoàng đã trở nên thông minh, nàng nhìn vẫn là ngốc như trước kia!

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên lướt qua mặt lạc Khuynh Quốc và Lạc Khuynh Thành, bỗng nhiên cười nói, "Hương Lăng, đem đàn của ta đến."

Hương Lăng lên tiếng trả lời rời đi lấy đàn, Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười yếu ớt, đối với Lạc Khuynh Thành nói, "Từ nhỏ ta đã có thói quen dùng đàn của mình, đàn của người khác dùng không quen.Nhưng là nếu mang đàn lên, sau khi ta đàn xong một bản, Khuynh Thành muội muội cũng đàn một khúc đi.Mọi người không biết chứ, cầm kĩ của Khuynh Thành muội muội cũng là rất không tệ."

Lạc Khuynh Thành nghe xong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, sắc mặt thay đổi, đàn kia có vấn đề nàng hiển nhiên là cũng biết, vì thế liền cười từ chối, "Tỷ tỷ quá khen.Khuynh Thành nào dám bêu xấu, vẫn là đại tỷ đàn thì hơn."

"Khuynh Thành muội muội hà tất phải khiêm tốn.Khuynh Hoàng muội muội nhường cho ngươi đàn thì ngươi hãy đàn đi!" Lạc Khuynh Quốc vội vàng khước từ cười nói, không chỉnh được Lạc Khuynh Hoàng thì chỉnh Lạc Khuynh Thành cũng được!

Mâu trung Lạc Khuynh Thành hiện lên một tia hận ý, cũng rất nhanh bị vẻ bề ngoài nhu nhược của nàng che dấu, vẻ mặt xin lỗi nói, "Không phải Khuynh Thành không muốn đàn, mà chính là trước đó vài ngày không cẩn thận làm tay bị thương, chỉ sợ không gảy được đàn."

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một tia cười lạnh, mâu quang chợt lóe. Lạc Khuynh Thành vẫn là phản ứng rất nhanh, nhưng mà nếu nàng quyết ý muốn Lạc Khuynh Thành vì hành vi của mình mà trả giá đắt, thì làm sao có thể dễ dàng buông tha Lạc Khuynh Thành chứ?!

"Cái gì?! Khuynh Thành, tay ngươi bị thương?! Chuyện xảy ra khi nào?" Lạc Khuynh Hoàng lập tức giả bộ dáng vẻ thân thiết, vội vàng kêu, "Nhanh đi mời đại phu cho ta, đến xem thương thế trên tay của Khuynh Thành thế nào!"

Lời này của Lạc Khuynh Hoàng vừa nói ra, mâu trung mọi người đều hiện lên một tia tán thưởng. Phía trước thấy thái độ Lạc Khuynh Hoàng đối đãi với Lạc Khuynh Thành, còn tưởng rằng Lạc Khuynh Hoàng ỷ vào thân phận cao quý, đối đãi với tỷ muội thứ xuất không tốt chứ. Hãy nhìn nàng đối với Lạc Khuynh Thành khẩn trương như thế nào, chứ không phải như vậy mà cự tuyệt.

Nghĩ đến tính tình Lạc Khuynh Quốc xưa nay kiêu căng mới khiến Lạc Khuynh Hoàng bất mãn.Mà tính tình Lạc Khuynh Thành nhát gan ôn hòa, bởi vậy Lạc Khuynh Hoàng đối với nàng rất là quan tâm.

Trong lòng Lạc Khuynh Thành cũng là âm thầm kêu khổ, hé ra một chút ý cười nói, "Không cần. Hôm nay chính là sinh nhật tỷ tỷ, ngàn lần không thể phá hỏng nhã hứng của tỷ tỷ.Tay của Khuynh Thành đợi đến khi qua sinh nhật của tỷ tỷ khám đại phu cũng không muộn."

"Như thế cũng được." Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười lạnh như băng, mà thôi, ở trên yến hội ầm ĩ như thế cũng không tốt, nếu Lạc Khuynh Thành nói tay nàng bị thương không thể đánh đàn thì nàng đơn giản thành toàn nàng ta đi!

Lạc Khuynh Thành nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.Mày Quân Kiền Linh cũng đồng thời chau lại thật sâu. Bình thường Lạc Khuynh Thành ở trước mặt hắn biểu hiện cực kỳ ôn nhu nhát gan, thoạt nhìn đơn thuần vô hại, nhưng mà nhìn hành vi hiện giờ của nàng rõ ràng là có tâm cơ rất lớn. Thật sự là tâm tư rất sâu, suýt nữa ngay cả hắn cũng lừa!

Thời điểm mọi người ngồi xem diễn trò, Hương Lăng đã đem đàn của Lạc Khuynh Hoàng lại đây.

Cầm của Lạc Khuynh Hoàng là của mẫu thân nàng trưởng công chúa Quân Nhã Huyên để lại cho nàng.Chính là được hoàng đế Quân Vũ Thần tặng lễ vật sinh nhật cho Quân Nhược Huyên.Thiên hạ đệ nhị cầm Phượng Minh.

"Đàn này vốn là mẫu thân để lại cho ta." Lạc Khuynh Hoàng thật cẩn thận từ trong tay Hương Lăng tiếp nhận Phượng Minh, thần thái tựa như cực kỳ trân trọng, thời điểm nói đến Quân Nhược Huyên, bên môi Lạc Khuynh Hoàng không tự giác mở ra nụ cười má lúm đồng tiền ngọt ngào ở hai bên, bên trong con ngươi đen như mực không còn tính kế, có chăng chính là những hoài niệm ngây thơ.

Quân Khuynh Vũ chống mi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, bên trong con ngươi hắc bạch phân minh hiện lên một tiathương yêu luyến tiếc. Bên trong con ngươi khoảng không sương mù của Liễu Tư Triệt cũng hiện lên một tia ôn nhu.

Khóe môi Quân Kiền Linh hơi gợi lên, tâm tư khẽ động, tay từng nhịp từng nhịp gõ trên bàn, không ngừng nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Nữ tử này dung nhan tuyệt đại, trí tuệ vô song, thoạt nhìn lúc nào cũng thâm trầm mà cơ trí như vậy, nhưng mà thời điểm nàng tiếp nhận di vật của mẫu thân lại đơn thuần như một hài tử, đơn thuần kia là tự nhiên toát ra giả bộ cũng giả bộ không được.

Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng mơn trớn Phượng Minh, bàn tay trắng nõn nhỏ và dài đặt lên trên dây đàn, khóe môi gợi lên tươi cười hờ hững tự nhiên, con ngươi đen như mực đột nhiên trở nên đen đặc.

"Tranh" một tiếng. Bàn tay trắng nõn của Lạc Khuynh Hoàng gảy dây đàn, nhẹ nhàng thong thả rút lấy đàn, gảy dây đàn cực kỳ thuần thục, một khúc giang sơn từ đầu ngón tay Lạc Khuynh hoàng tuôn ra.

Theo tiếng đàn của Lạc Khuynh Hoàng, mọi người giống như đặt mình trong sa trường, nhìn thấy thiên quân vạn mã trên đường, vạt tay áo của Lạc Khuynh Hoàng theo tay gảy đàn dâng lên càng nhanh, ở không trung vẽ ra độ cong rực lửa, giống như chập chờn chiến đấu trên chiến trường.

Khóe môi của nàng vẽ ra ý cười thản nhiên, giống như đang bày mưu lập kế trên chiến trường, như tướng quân chỉ huy thiên quân vạn mã. Trong nháy mắt, tất cả khí mây bên trong toàn bộ tụ tập trên người Lạc Khuynh Hoàng, tôn lên một thân hồng y làm cho nàng giống như mặt trời gay gắt trên bầu trời, làm ọi người không dám nhìn thẳng.

Tiếng đàn sát phạt bễ nghễ như hướng tới thiên hạ đều ở tay khiến người khác không tự chủ mà say mê trong đó.

Trong mắt các hoàng tử ở đây đều phụt ra ánh sáng. Thân là hoàng tử, mặc kệ có hay không dã tâm, đối với đế vị cao cao tại thượng kia luôn tràn ngập hướng tới, một khúc này của Lạc Khuynh Hoàng gần như

gợi lên trong bọn họ khát vọng đối với đế vị.

Lạc Khuynh Hoàng một bên đánh đàn, một bên quan sát phản ứng của mọi người. Chỉ thấy mâu trung bọn họ đều lộ ra si mê đích thực, chỉ có Quân Khuynh Vũ vẫn còn bình thường cười đường hoàng tà mị, mặc sức tiêu sái uống rượu.

Một khúc kết thúc, hết thảy đều là kinh hãi.

"Tiếng đàn rất hay!Hảo tâm cảnh a!"Quân Kiền Linh nhịn không được mà tán thưởng, trong mắt hắn tràn ngập ý tán thưởng, nhìn thẳng thấy rất nhiều cô gái hâm mộ không thôi. Nhưng cũng chỉ là hâm mộ mà thôi, các nàng biết các nàng căn bản không có khả năng cùng Lạc Khuynh Hoàng đánh đồng.

Lạc Khuynh Thành thấy trong ánh mắt Quân Kiền Linh có sự quý mến không khỏi căn thẳng tâm tư, ngón taycơ hồ bấm vào lòng bàn tay. Lạc Khuynh Hoàng! Nàng chiếm lấy vị trí đích nữ, chiếm lấy sủng ái của phụ thân, chiếm lấy tất cả của nàng, bây giờ còn cướp đi Quân Kiền Linh của nàng?!

Nguyên bản là nàng lên kế hoạch để cho Quân Kiền Linh lấy cảm tình dụ dỗ Lạc Khuynh Hoàng, giành được sự hỗ trợ của đại tướng quân, đợi cho Quân Kiền Linh đăng cơ làm hoàng đế sau đó lại để cho hắn đem Lạc Khuynh Hoàng một cước đá văng ra, làm cho Lạc Khuynh Hoàng cũng nếm thử tư vị nghèo túng, nhưng mà xem phản ứng hiện giờ của Quân Kiền Linh, nàng khẳng định không thể thực thi kế hoạch này! Nếu không bị một cước đá văng ra còn không biết là ai.

"Khuynh Hoàng bêu xấu rồi."Sau khi Lạc Khuynh Hoàng đàn xong thoải mái trang nhã đứng dậy, mỉm cười nói.Cả người nàng giống như đắm chìm trong ánh mặt trời cùng với khuôn mặt thiên sứ, mặc dù mặc một thân màu sắc đỏ thẫm không chỉ không hiện lên tục khí, ngược lại càng thêm vài phần lóa mắt.

Lập tức mọi người vỗ tay vang dội. Phàm là nam tử trẻ tuổi, con ngươi nhìn Lạc Khuynh Hoàng đều tràn ngập ái mộ mãnh liệt.Mà những nữ tử trẻ tuổi, có lộ ra vài phần hâm mộ, còn lại là ghen tị cùng oán hận nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng thoải mái phóng khoáng trở lại vị trí, mang theo tươi cười thỏa đáng. Yến hội vẫn còn tiếp tục, mọi người như trước vui vẻ nói chuyện.Nhưng những vị khách ở trên thượng vị, đều lâm vào suy nghĩ.

Lạc Nguyên kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nghe nhạc biết người, mặc dù hắn không thông thạo âm luật nhưng khúc nhạc hào hùng khí thế, hắn vẫn là có thể cảm nhận được. Chung quy hắn cảm thấy sau khi trở về dường như Lạc Khuynh Hoàng lần này cùng với trước kia có phần không giống nhau. Dường như không phải hắn liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu con người nữ nhi.

Lạc Vân Chỉ còn lại là vẻ mặt vui mừng nhìn Lạc Khuynh Hoàng.Từ một khúc này, hắn có thể thấy được tâm tình trí tuệ của Lạc Khuynh Hoàng chỉ sợ là ở trên hắn.Xem ra muội muội là thật không cần lo lắng cho nàng.

Mà đối với một trong những hoàng tử mà nói, không thể nghi ngờ Lạc Khuynh Hoàng trở thành người được chọn thích hợp nhất cho vị trí chính phi.Có binh quyền của đại tướng quân, có hoàng đế sủng ái.Thân phận của quận chúa Khuynh Hoàng vốn đã vô cùng mê người.Huống chi Lạc Khuynh Hoàng lại là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, hơn nữa lại có kiến thức thông tuệ, không thể nghi ngờ là một phụ trợ đắc lực.

Mâu trung mọi người đều xẹt qua một chút suy nghĩ sâu xa.Dường như nghĩ đến làm sao mới có thể chiếm được lòng thiếu nữ.

Chỉ có hai người là trầm mặc uống rượu.

Một là Liễu Tư Triệt. Con ngươi hắn thâm trầm như biển, không ai có thể thấy rõ tâm tình thực sự đau khổ nồng đậm bên trong. Hắn chính là một ly một ly uống rượu. Tư thế động tác thực tao nhã mà trần tục như vậy, rõ ràng một ly trút rượu xuống lại vô cớ khiến người khác cảm thấy cao quý. Thế nhưng cẩn thận quan sát thần sắc hắn có thể nhìn ra vài phần bất đắc dĩ cùng phiền muộn.

Người cong lại hiển nhiên là Quân Khuynh Vũ. Khóe môi hắn hơi vẽ ra, cũng là uống hết ly này đến ly khác. Thế nhưng động tác của hắn càng thêm vài phần tà mị cùng không kiềm chế được, mà con ngươi của hắn một khắc cũng không rời Lạc Khuynh Hoàng.

Ngay lúc mọi người còn đang suy nghĩ sâu xa thì yến hội cũng kết thúc. Mâu quang Lạc Khuynh Hoàng sáng rỡ, luôn luôn nhìn về phía Quân Khuynh Vũ, mỗi khi cùng ánh mắt Quân Khuynh Vũ chạm nhau là lúc lòng nàng không tự giác mà nhảy dựng lên. Mâu trung của nàng hiện lên một tia quả quyết.

Có một số việc chung quy là phải giải quyết. Nàng không thể một mực tránh né. Hôm nay nàng sẽ hỏi rõ ràng. Tay gắt gao nắm chặt ở bên trong áo. Nếu là nàng đã đoán sai thì làm sao bây giờ, nếu là bọn họ không phải một người thì làm sao bây giờ?!

54. Chương 55: Thân Phận , Xác Định Tình Cảm

Bóng đêm dần dày đặc. Ánh trăng cao cao treo giữa không trung, khiến àn đêm tĩnh lặng có thêm vài phần cảm giác mông lung. Người cũng dần ít đi, chỉ còn mỗi tiếng ve sầu đứt quãng kêu to.

Giữa bóng đêm mông lung, chính là hai bóng dáng màu đỏ đầy nét phong hoa tuyệt đại đứng ở hai phía.

"Hoàng nhi hẹn ta đến đây, là muốn nói ra suy nghĩ của mình?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày, đôi mắt đào hoa giống như biết nói, sóng mắt lưu chuyển trong lúc đó lộ ra vẻ phong tình cùng tà mị không nói nên lời.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Quân Khuynh Vũ dưới ánh trăng, nàng có thể hình dung được khuôn mặt tinh xảo cùng cái mũi hoàn mĩ ấy của hắn hiện giờ, khóe môi không khỏi gợi lên đôi nét tươi cười tà mị.

Dung nhan bên dưới nửa chiếc mặt nạ màu bạc chính là như thế. Chóp mũi thoáng hiện một độ cong hoàn hảo. Bên dưới là đôi môi mỏng đang tươi cười tà mị.

"Vũ". Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng gọi một tiếng, đôi mắt đen như mực không hề chớp mà nhìn Quân Khuynh Vũ.

Trong con ngươi tối tăm của Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia sáng, lông mày nhíu lại, bất cần đời nói, "Hoàng nhi sao có thể gọi thân mật như thế ?"

"Ngươi còn muốn giấu ta sao?" Lạc Khuynh Hoàng nhìn thẳng vào mắt Quân Khuynh Vũ, giống như vẫn nhìn vào đôi mắt của hắn, nhìn sâu vào tận đáy lòng hắn, nàng chậm rãi nói ra bốn chữ, "Lưu Cảnh công tử."

Quân Khuynh Vũ hơi nhíu mi, đôi mắt hoa đào hẹp dài vẫn nhiễm ý cười như trước, độ cong nơi khóe môi cũng không thay đổi, cứ như không hề kinh ngạc khi Lạc Khuynh Hoàng thốt ra bốn chữ này, " ta khi nào giấu giếm được nàng ?"

Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng chợt lóe lên, khóe môi chậm rãi gợi lên ý cười.

Đúng vậy. Cho tới bây giờ hắn chưa từng giấu giếm được nàng. Nếu không thì với bản lĩnh của hắn, làm sao có thể lộ ra nhiều sơ hở như vậy?

Nếu hắn muốn gạt nàng thì sao hắn lại muốn nàng gọi hắn là Vũ? Nếu hắn muốn gạt nàng thì sao lại không hề kiêng dè mà vẫn gọi nàng Hoàng nhi? Nếu muốn gạt nàng thì vì sao phải thu hồi lại bộ dáng như trích tiên của Lưu Cảnh công tử ,sau đó trước mặt nàng lại lộ ra vẻ tà mị đến bức người ấy. Nếu cố ý gạt nàng, thì hôm nay sẽ không hướng nàng nhắc chuyện cây trâm lần trước.

Nàng vẫn nghĩ đó là sơ hở , kì thực là hắn đang muốn nói cho nàng biết thân phận thật của hắn. Đúng vậy, hắn chưa từng có ý muốn giấu giếm nàng. Chính là nàng không có đủ dũng khí tới hỏi hắn thôi.

"Hoàng nhi. Nàng có thể đến hỏi ta. Ta sẽ rất cao hứng. Nếu không quan tâm tới ta thì dù có sơ hở, nàng vẫn sẽ không phát hiện." Quân Khuynh Vũ gợi lên nét tươi cười tà mị, ánh mắt sáng quắc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, đôi mắt như hắc diệu thạch kia ở dưới ánh trăng trông vô cùng chói mắt, thiêu cháy cả tâm Lạc Khuynh Hoàng.

Thân mình Lạc Khuynh Hoàng khẽ run lên. Bọn họ chính xác là cùng một người. Nàng không đoán sai. Chỉ sợ ngay cả Quân Khuynh Vũ cũng không biết điều này, nàng biết Lưu Cảnh công tử chính là Quân Khuynh Vũ không phải nhờ những sơ hở Quân Khuynh Vũ cố ý lộ ra mà là do chính nàng cảm giác được như vậy.

Bởi vì nàng đã yêu hắn. Vì nàng yêu hắn. Chỉ cần dụng tâm thì có thể biết bọn họ là cùng một người.

Quân Khuynh Vũ lẳng lặng chăm chú nhìn Lạc Khuynh Hoàng, giống như đang chờ đợi Lạc Khuynh Hoàng lên tiếng.

" Ngay cả thân phận cũng đã nguyện ý nói cho ta biết, vậy ta có thể yên tâm cùng ngươi hợp tác rồi." Lạc Khuynh Hoàng thu lại nỗi lòng, hít một hơi thật sâu, lộ ra một nụ cười nàng tự cho là bình tĩnh nhất nói, "Đầu mùa xuân sang năm Hoàng Thượng tổ chức vạn gia yến. Đến lúc đó, ngươi liền thỉnh chỉ tứ hôn đi."

Quân Khuynh Vũ vẫn không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng, tựa hồ như sợ sẽ bỏ qua từng biểu tình của nàng, dù Lạc Khuynh Hoàng ngụy trang rất tốt, Quân Khuynh Vũ vẫn nhìn ra được sơ hở giữa vẻ bình tĩnh nàng cố bày ra, ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng không dám nhìn thẳng hắn, nàng đang sợ hãi.

"Hoàng nhi vì sao không dám nhìn ta? Nàng đang sợ ta? Hay là, sợ đối diện với lòng của nàng?" Ánh mắt Quân Khuynh Vũ sáng quắc nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi vẫn là ý cười không thay đổi, ánh mắt nghiêm túc chưa từng có.

"Hoàng nhi, nàng thật sự không thích ta sao? Nàng gả cho ta, thật sự chỉ là vì cùng ta hợp tác sao?"

Quân Khuynh Vũ từng bước tới gần, Lạc Khuynh Hoàng liên tục lùi về phía sau. Nàng chưa từng có một khắc tâm hoảng ý loạn như hiện tại. Nàng không dám trả lời câu hỏi của Quân Khuynh Vũ, bởi vì nàng không dám đối mặt với câu trả lời cho vấn đề này.

Nàng không thích Quân Khuynh Vũ sao? Nếu nói là không thích, chỉ sợ đã lừa dối ngay cả chính mình. Nàng gả cho hắn thật sự chỉ là vì hợp tác sao? Hà tất gì phải lừa mình dối người.

Nàng chẳng qua là sợ hãi mà thôi. Sợ hãi mình lại một lần nữa bị lừa gạt, sợ hãy rằng nếu nàng yêu Quân Khuynh Vũ, thì sau này phải trả giá bằng việc tâm lại một lần nữa bị hung hăng vứt bỏ. Cho nên nàng thà ngay từ đầu tự nói với chính mình là không thể yêu. Bởi nếu nàng không yêu, thì sẽ không chờ mong, lại càng không phải thống khổ nếu kỳ vọng tan biến. Nếu theo như lúc đầu tự nói với mình đây chỉ là lợi dụng lẫn nhau, thì sẽ không có đau thương cùng tuyệt vọng.

"Vì sao không nói lời nào?" Quân Khuynh Vũ đứng trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, chăm chú nhìn nàng, gằn từng tiếng, "Hoàng nhi mà ta biết cho tới bây giờ là người dũng cảm. Vì sao lúc này khi đối mặt với tình cảm của mình, lại nhát gan như vậy? Thừa nhận yêu ta, đối với nàng thật sự khó khăn đến vậy? Hay là, ta không đáng để nàng tin tưởng?"

Nói xong, Quân Khuynh Vũ giống như cũng có chút kích động. Con ngươi của hắn vẫn là ý cười tà mị thậm chí có vài phần thất vọng. Hắn lúc này vẫn cố chấp nhìn Lạc Khuynh Hoàng, giống như một hài tử đang chờ kẹo, bướng bỉnh mà kiên định.

Nhìn con ngươi đầy thương tổn của Quân Khuynh Vũ, nghe Quân Khuynh Vũ chất vấn. Lạc Khuynh Hoàng cơ hồ không còn biết nói gì để chống đỡ.

Nàng nên trả lời hắn thế nào. Không phải Quân Khuynh Vũ không đáng tin tưởng, mà do chính lòng nàng không dám đặt niềm tin.

Nàng vì tin tưởng một đoạn tình yêu mà đã phải trả giá đắt. Về sau đối nhân xử thế, nàng đã tự sớm nói với mình không nên có hi vọng xa vời với tình yêu. Thế nhưng thật không ngờ, ái tình tới lại không thể nào đoán trước được, hoàn toàn không chịu sự khống chế của nàng.

Nàng đã yêu hắn. Cứ như số mệnh đã an bày. Yêu cứ như thế mà không thể tự kiềm chế.

"Ta sẽ gả cho ngươi. Cả đời sẽ ở cạnh ngươi. Chỉ cần ngươi đối tốt với ta thì ta sẽ hồi bào tất cả. Ta yêu ngươi hay không, thật sự trọng yếu như vậy sao?" Lạc Khuynh Hoàng buộc chính mình tỉnh táo lại, nàng nâng đôi mắt lên nhìn Quân Khuynh Vũ, từng câu từng chữ nói.

Cả đời ở bên cạnh hắn. Hứa hẹn này cứ coi như nàng phóng túng chính mình đi.

Vốn dĩ kế hoạch của nàng chính là đợi cho Quân Khuynh Vũ đăng cơ làm hoàng đế, nàng liền mang theo ca ca cùng Hương Lăng rời khỏi chỗ thị phi này. Nếu ca ca muốn làm quan, nàng liền xin Quân Khuynh Vũ

không được đối phó ca ca.

Thế nhưng nhìn thấy con ngươi ẩn chứa thương tổn của Quân Khuynh Vũ, nàng đột nhiên phát hiện nàng không đành lòng rời bỏ hắn. Hay có thể nói, không phải nàng không đành lòng rời bỏ hắn, mà nàng chính là không thể rời bỏ hắn. Đã đã yêu hắn mà không thể tự kiềm chế.

Cả đời bồi ở bên cạnh hắn. Mặc kệ hắn đối với nàng thế nào, bọn họ cũng sẽ không rời không bỏ . Nàng sao lại ngốc như vậy, lại một lần nữa yêu một người, thậm chí so với yêu Quân Kiền Linh thì lần này lại càng thấu triệt và khắc sâu hơn.

Bởi vì lúc trước nàng yêu Quân Kiền Linh, nàng luôn chờ mong một kết quả tốt đẹp, thời điểm Quân Kiền Linh làm chuyện có lỗi với nàng thì nàng chỉ hận không thể giết chết hắn. Thế nhưng hiện tại, nàng rõ ràng là ý thức được, mặc dù Quân Khuynh Vũ không thể đấu lại nàng, chỉ e rằng chính nàng cũng không tài nào hướng Quân Khuynh Vũ mà hạ thủ được.

"Quan trọng ..." tiếng Quân Khuynh Vũ trả lời vang lên mạnh mẽ, từ từ áp sát.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, vì sao nhất định phải bức nàng như vậy? Nàng chẳng qua là muốn giữ lại chút tự tôn buồn cười này thôi mà. Sau này nếu hắn có lỗi với nàng, thì nàng cũng có thể cười nói, đây bất quá cũng chì là một sự hợp tác. Ít nhất thì lúc này đây, nàng cũng sẽ không cần rối rắm như vậy.

"Hoàng nhi, tình yêu là cần cho nhau tín nhiệm, nàng lại không tin tưởng ta, thì ta còn cầu mong tình yêu này để làm gì?" Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng nói, "Chúng ta không phải kẻ thù, nàng không cần đề phòng ta. Ta Quân Khuynh Vũ yêu nàng, mặc kệ nàng có yêu ta hay không, thì ta vẫn yêu vẫn, cái gì tự tôn, cái gì hồi báo, ta cũng không so đo. Dù bây giờ nàng có lấy đao giết ta, ta vẫn yêu nàng như vậy."

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong lời nói của Quân Khuynh Vũ, nàng bất giác thụt lui từng bước. Trong con ngươi nàng hiện lên một tia kinh ngạc, cho dù nàng lấy đao giết hắn, hắn vẫn yêu nàng. Đây mới chính là cái gọi là yêu sao? Mặc kệ có xảy ra chuyện gì, đều không oán hận? Vậy yêu như nàng là đã quá hẹp hòi?

Lạc Khuynh Hoàng liên tục lùi lại, nhưng bởi không còn chỗ để lui nên người nàng bị ngã về phía sau.

"Hoàng nhi." Quân Khuynh Vũ nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng ngã ra sau, liền vội vàng lao đến kéo Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng nhờ Quân Khuynh Vũ ra sức kéo mà trụ vững gót chân, thế nhưng vì phản lực khiến Quân Khuynh Vũ ngã vào trong hồ.

"Vũ" Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy Quân Khuynh Vũ bị ngã vào hồ liền cả kinh la lớn.

Thế nhưng Quân Khuynh Vũ vẫy đạp vài cái, cả thân thể liền chìm vào trong nước. Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ chìm xuống, nàng nghĩ Quân Khuynh Vũ là cố ý muốn đùa giỡn nàng nên nàng chỉ đứng bên hồ chờ.

Thế nhưng một lúc sau vẫn không thấy Quân Khuynh Vũ nổi lên, Lạc Khuynh Hoàng lập tức có chút luống cuống, nàng đứng bên hồ hô khàn cả giọng, nhưng vẫn không thấy Quân Khuynh Vũ nổi lên. Tâm ý Lạc Khuynh Hoàng liền trở nên hoảng loạn, nàng vội nhảy xuống nước.

Trong con ngươi đen như mực tràn ngập vẻ hỗn loạn. Quân Khuynh Vũ, ngươi không thể chết được.

Lạc Khuynh Hoàng bơi trong nước không ngừng sờ soạng, nhưng vẫn không chạm được vào thứ gì. Lần đầu tiên nàng cảm thấy bản thân tuyệt vọng như vậy. Người này luôn hướng nàng mỉm cười, dạy nàng tập võ, luôn từ một nơi bí mật nào đó âm thầm bảo hộ nàng, lúc này nàng nên làm gì đây?

Lão thiên gia. Ngươi không thể mang hắn đi.

Nhưng rồi Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy một thanh âm từ chính đáy lòng mình, Lạc Khuynh Hoàng, là ngươi hại chết hắn. Nếu không phải do ngươi không dám đối diện lòng mình, hắn căn bản sẽ không thế này. Nếu không phải vừa rồi ngươi cứ sợ bị hắn trêu chọc, bị hắn nhìn thấu lòng mình mà chịu nhảy xuống nước sớm một chút thì hắn căn bản sẽ không phải gặp nguy hiểm như vậy.

Lạc Khuynh Hoàng ở trong nước tìm kiếm lung tung, đáy lòng tràn ngập tuyệt vọng cùng đấu tranh, đột nhiên tay nàng chạm đến người Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng dùng hết sức lực đem Quân Khuynh

Vũ từ trong nước kéo lên bờ, Quân Khuynh Vũ đã hôn mê bất tỉnh, nàng hoảng loạn ấn ngực Quân Khuynh Vũ , cơ hồ muốn khóc lên.

Nước mắt theo gương mặt nàng chảy xuống, đây là lần đầu tiên nàng khóc từ sau khi tỉnh lại. Nàng một bên liên tục ấn ngực Quân Khuynh Vũ, một bên khóc nói, "Quân Khuynh Vũ, ta không cho phép ngươi chết."

Có lẽ trời xanh nghe được tiếng kêu to của Lạc Khuynh Hoàng. Quân Khuynh Vũ phun ra một ngụm nước, đôi mắt đang nhắm gắt gao mở ra, hắn nhìn thấy nước mắt trên mặt Lạc Khuynh Hoàng, liền vươn tay giúp nàng lau nước mắt, giọng bất cần đời cười nói, "Sao lại khóc, ta làm nàng sợ sao?"

"Ngươi không biết bơi, sao còn kéo ta lại làm gì?" Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy Quân Khuynh Vũ tỉnh lại, không khỏi trách cứ nói, hắn rốt cuộc có biết là hắn thật sự hù chết nàng hay không?

Quân Khuynh Vũ lại ho ra mấy ngụm nước, sắc mặt thoáng đỡ hơn, hắn cười nói, "Ta nhìn thấy nàng sắp bị ngã thì chỉ nghĩ tới việc lao đến kéo nàng lại, làm sao ta còn nhớ đến việc bản thân không biết bơi?"

"Thật khờ quá." Lạc Khuynh Hoàng nghe xong Quân Khuynh Vũ nói, không khỏi oán trách nói, hắn như thế nào lại ngốc như vậy, nếu nàng không cứu hắn, thì hắn cứ như thế mà chết cũng không biết lí do.

Như nhìn thấu tâm tư Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ gợi lên tia tươi cười, suy yếu nói, "Ta biết nàng sẽ đến cứu ta, giống như lúc nàng ở hoa đào sơn tin tưởng ta sẽ đến cứu nàng. Đây chính là tín nhiệm. Hoàng nhi, nếu ngay cả tính mạng chúng ta cũng có thể phó thác cho nhau, vì sao nàng lại không dám thừa nhận?"

Lạc Khuynh Hoàng sững sờ tại chỗ. Ngay cả tính mạng cũng có thể phó thác cho nhau, thì cần gì đến một chút tự tôn cũng phải để ý như vậy? Lạc Khuynh Hoàng à Lạc Khuynh Hoàng, ngươi từ khi nào lại trở nên nhát gan như thế? Đó chính là yêu, ngươi còn muốn như thế nào nữa? Nếu hắn sau này có lỗi với nàng, thì chính là do Lạc Khuynh Hoàng có mắt không tròng, cả hai lần đều yêu lầm người, tất cả vẫn là thống khổ, cũng chỉ là nàng gieo gió gặt bão mà thôi.

"Quân Khuynh Vũ, ngươi nghe đây." Lạc Khuynh Hoàng hít một hơi thật sâu, hướng Quân Khuynh Vũ nói, "Ngươi dám chắc rằng ta thật sự yêu ngươi chứ không phải hợp tác sao?"

"Ta chắc chắn." Quân Khuynh Vũ kiên quyết đáp lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười, nói, "Hảo. Nếu đã như vậy, ta sẽ nói cho huynh biết, ta yêu huynh. Nhưng huynh, từ nay về sau, chỉ được yêu mỗi mình ta. Ta muốn khi yêu là phải công bằng, dù sau này huynh có lên ngôi hoàng đế, ta cũng sẽ không cùng nữ nhân khác chia sẻ huynh."(Tiếu : do đoạn này chị đã nói thật lòng mình nên ta đổi cách xưng hô thành ta – huynh cho tình củm nhé =D)

"Tâm chỉ có một. Như thế nào lại có thể chia sẻ? Ta sẽ không giống phụ vương, yêu nữ nhân này, lại còn muốn đi trêu chọc nữ nhân khác. Ta đã yêu nàng, thì cả đời này, mặc kệ là nàng sống hay chết, dù nàng có còn yêu ta hay không, thì nàng vẫn là nữ nhân duy nhất Quân Khuynh Vũ ta yêu." Khóe môi Quân Khuynh Vũ tươi cười, nụ cười đó giống như ánh sáng mặt trời lúc bình minh, vạn sắc rực rỡ.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn khóe môi Quân Khuynh Vũ cũng lộ ra nụ cười đầy thư thái. Từ khi sống lại cho tới ngày hôm nay, nàng đã sống quá mệt mỏi. Thậm chí ngay cả tình cảm của mình cũng không dám nhìn nhận. Nhưng giờ đây khi đã nói ra, cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nàng quyết định sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng.

"Vừa rồi lúc ta hôn mê, có phải Hoàng nhi đã nói ta không được chết hay không?" Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi hiện lên ý cười ngọt ngào, mang theo vài phần trêu chọc nói.

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ nói trúng có chút ngượng ngùng, nàng cố chống chế thẹn thùng nói, "Ta nói như vậy bao giờ? Lúc đó huynh hôn mê nên thần trí có lẽ không rõ ràng."

Quân Khuynh Vũ sờ sờ đầu, ngồi thẳng người, cười nói, "Vừa rồi trong nước bị ngộp thở khá lâu, thần trí thật sự có chút mơ hồ. Ta thế nhưng lại nhìn thấy nàng đâm đầu vào cột, mà ta lại chỉ có thể bất lực ôm lấy thi thể nàng, cảm giác lúc đó vô cùng đau đớn, lại rất chân thật."

Nghe xong lời nói của Quân Khuynh Vũ, thân mình Lạc Khuynh Hoàng run lên kịch liệt, kinh ngạc nhìn Quân Khuynh Vũ.

Đây không phải là tình cảnh kiếp trước của nàng sao ? Tại sao thời điểm hắn hôn mê lại nhìn thấy cảnh tượng kiếp trước của nàng ?

"Hoàng nhi, nàng làm sao vậy?" Quân Khuynh Vũ nhìn bộ dáng khiếp sợ của Lạc Khuynh Hoàng mà lúng túng, không khỏi lo lắng hỏi.

Sắc mặt Lạc Khuynh Hoàng mang theo vài phần trắng bệch, nàng hỏi, "Có phải huynh nhìn thấy cảnh huynh ôm ta nói, Lạc Khuynh Hoàng, ta không cho phép nàng chết?"

Quân Khuynh Vũ nghe thấy lời nói Lạc Khuynh Hoàng, sắc mặt cũng hơi thay đổi, có chút hồ nghi nhìn Lạc Khuynh Hoàng nói, " Hoàng nhi như thế nào lại biết?"

Lạc Khuynh Hoàng mất một lúc mới hết sững sờ, cảnh tượng vừa rồi Quân Khuynh Vũ chứng kiến, quả thực là cảnh của kiếp trước.

"Vũ, nếu ta nói ta đã từng chết một lần, ngươi có tin không?" Lạc Khuynh Hoàng thận trọng hỏi, chuyện này nàng căn bản định chôn ở đáy lòng cả đời không muốn đề cập, nhưng hiện tại, nàng muốn nói cho Quân Khuynh Vũ biết, muốn hắn thấy được tất cả về nàng.

Trong con ngươi của Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia khiếp sợ, hắn nâng con ngươi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, liền nhận ra Lạc Khuynh Hoàng không có chút ý gì là đùa giỡn, hắn nói, " Chẳng lẽ cảnh tượng ta vừa thấy lúc nãy chính là chuyện mà Hoàng Nhi đã từng trải qua ? "

"Phải." Lạc Khuynh Hoàng gật đầu, nàng biết Quân khuynh Vũ hỏi như vậy, chính là tin tưởng nàng. Lấy hành động để thể hiện lòng tin, so với câu "Chỉ cần là do Hoàng nhi nói, ta đều tin tưởng." thì lại càng chân thật.

"Lúc đó, ta chính là hoàng hậu của Quân Kiền Linh" Lạc Khuynh hoàng nhìn vào mắt Quân Khuynh Vũ nói từng chữ một, Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, đôi mắt rõ ràng run lên, khó trách lần đầu tiên thấy Quân Kiền Linh, Lạc Khuynh Hoàng lại phản ứng kì quái như vậy.

"Lúc ấy, ta bị phu quân phản bội, thứ muội hãm hại, phụ thân cũng vứt bỏ ta, ca ca lại vì ta mà chết, ta quả thực mất hết hy vọng." Lạc Khuynh Hoàng chậm rãi nói xong, trong đầu lại như hiện ra khoảng thời gian tuyệt vọng ấy, cả người cứ như bị khổ sở cùng thống khổ bao phủ.

Quân Khuynh Vũ kinh ngạc lại đau đớn nhìn Lạc Khuynh Hoàng. "Bị phu quân phản bội, thứ muội hãm hại, phụ thân cũng vứt bỏ ta, ca ca lại vì ta mà chết." Từng câu chữ ấy lại tự hóa thành bốn chữ ngắn gọn "Mất hết hy vọng". Thế nhưng chỉ bằng bốn chữ ấy hắn có thể tưởng tượng ra Lạc Khuynh Hoàng đã tuyệt vọng thế nào trong hoàn cảnh ấy.

Khó trách nàng không tin cái gọi là tình thân. Khó trách nàng không còn dám tin vào ái tình. Khó trách sao nàng lai không giống với lời đồn. Khó trách trên người nàng cứ như cất giấu nhiều bí mật, để rồi cuối cùng trong nháy mắt lại trở nên ưu thương mà phiền muộn.

Hoàng nhi của hắn, đã từng phải chịu nhiều thống khổ như vậy. Quân Khuynh Vũ một tay kéo Lạc Khuynh Hoàng ôm vào lòng, hắn đặt cằm trên đỉnh đầu Lạc Khuynh Hoàng, nói, "Đều đã là quá khứ. Hoàng nhi, sau này đã có ta, ta sẽ không để nàng phải chịu thêm nửa phần thương tổn nào. Những người đã khiến nàng tổn thương, ta sẽ cùng ngươi trừng trị họ."

Lạc Khuynh Hoàng được Quân Khuynh Vũ ôm trong lòng ngực, nàng có thể cảm nhận được cả người Quân Khuynh Vũ đang run rẩy, hắn thật sự đặt nỗi đau của nàng vào lòng, hắn thật sự tin tưởng lời nói của nàng.

"Vào thời khắc ta mất hết hy vọng, trong cung truyền đến tin thất hoàng tử khởi binh tạo phản, yêu cầu đòi ta. Ta tự biết, sau khi mọi chuyện qua đi ta tất nhiên phải nhận hết khuất nhục, nên liền tự vận, nhưng lại chưa từng nghĩ đến, thời điểm ta tự sát lại rơi vào lồng ngực của huynh, không ngờ huynh lại nói, Lạc Khuynh Hoàng, ta không cho nàng chết." Lạc Khuynh Hoàng tựa vào lồng ngực Quân Khuynh Vũ, chậm rãi nhắc lại cảnh tượng năm đó.

Quân Khuynh Vũ cũng chỉ gợi lên ý cười tà mị, nói, "Duyên phận của chúng ta nhất định là do trời ấn định. Lần trước ta không kịp một đời yêu nàng, cho nên, ông trời lại cho ta thêm một cơ hội, chính là muốn ta hảo hảo yêu nàng."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ đầy cảm động. Nàng luôn nghĩ ông trời cho nàng sống lại chính là cho nàng cơ hội để báo thù. Thế nhưng Quân Khuynh Vũ nói như vậy, khiến nàng cảm thấy rằng, sinh mạng này của nàng vốn dĩ có thể tràn ngập ánh sáng mặt trời, bỏ đi cừu hận, nàng có thể yêu.

Lúc trước nàng không thể hiểu Quân Khuynh Vũ đến tội cùng tại sao lại vì nàng mà khởi binh tạo phản. Nhưng thời khắc này nàng đã rõ ràng, Quân Khuynh Vũ chính là yêu nàng.

"Hoàng nhi, ta nghĩ đến kiếp trước của mình, ta có lẽ cũng chính là yêu nàng ." Quân Khuynh Vũ cong khóe môi, con ngươi đen như mực tựa hồ như đang cất giấu cảm xúc, hắn chậm rãi nói, "Nếu không ta sẽ không để Quân Kiền Linh ngồi lên ngôi vị hoàng đế, sau khi hắn trở thành vua ta vẫn có thể khởi binh tạo phản?"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ. Nàng cũng không nhớ rõ lúc đó Quân Khuynh Vũ tạo phản thế nào. Nàng vốn chỉ nhớ rõ vào thời điểm Quân Kiền linh đăng cơ, có một người thần bí ném phi tiêu cho nàng, nét chữ rất đẹp, chỉ có duy nhất một hàng chữ, "Ngươi thật sự muốn Quân Kiền Linh làm hoàng đế?"

Lúc đó nàng còn yêu Quân Kiền Linh, nên khi nhìn thấy tờ giấy ấy, nàng không khỏi cười nhạo nói, "Điều này không phải là quá vô nghĩa sao." Liền tiện tay đem tờ giấy ném đi.

"Vũ, ta còn chưa biết bộ dáng của huynh là gì đâu." Lạc Khuynh Hoàng linh quang chợt lóe, nàng cười nói.

Quân Khuynh Vũ liền chống tay xuống đất đứng lên, bẻ một nhánh cây bên cạnh rồi viết xuống mặt đất, " Nguyện có được tâm của một người, bạc đầu không phân ly."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy dòng chữ trên mặt đất, trong lòng tràn đầy xúc động. Nhưng cảm động càng nhiều, nàng lại càng khiếp sợ. Dòng chữ này, so với chữ mà lúc trước nàng nhìn thấy hoàn toàn giống nhau. Chẳng lẽ người mà kiếp trước Quân Khuynh Vũ yêu chính là nàng?

Điều này thật không thể tin. Nàng nhớ rõ lần duy nhất Quân Khuynh Vũ xuất hiện sau cuộc tạo phản ngày hôm đó, hắn đã lấy thân phận Lưu Cảnh công tử để cùng nàng gặp mặt. Không thể không thừa nhận rằng, lúc đó nàng đã động tâm với Lưu Cảnh công tử. Chẳng qua, đến cuối cùng tất cả đều kết thúc.

Lần này sống lại, là ông trời muốn nàng nối liền lại mối nhân duyên mà nàng đã bỏ qua sao?

"Làm sao vậy?" Quân Khuynh Vũ nhìn thấy bộ dáng thất thần của Lạc Khuynh Hoàng, liền không khỏi lo lắng hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, khóe môi cong lên, cười nói, "Ta đang suy nghĩ, Vũ đối với ta, vốn dĩ là nhất kiến chung tình."

Quân Khuynh Vũ có vẻ không hiểu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi mơ hồ gợi ý cười, nói, "Ta quả thật vừa nhìn thấy nàng đã động tâm, dù chung tình thì cũng chỉ là lặng lẽ quan sát nàng."

"Nếu lúc trước ta dũng cảm một chút, thì đã không cần phải chịu nhiều đau khổ như vậy. Bất quá như vật cũng tốt, phải trải qua nhiều chuyện như vậy, thì ta mới xứng đáng được ở bên huynh." Lạc Khuynh Hoàng không đầu đuôi nói.

Quân Khuynh Vũ nghe rõ chút tiếc nuối cùng cảm giác may mắn trong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, hắn nhẹ cong môi, cười nói, "Nếu có thể lựa chọn, ta thà rằng chính mình đau khổ, cũng không muốn nàng phải chịu đựng nó."

"Sau này huynh có thể hảo hảo bồi thường cho ta." Lạc Khuynh Hoàng làm nũng nói.

"Có người đang đến." con ngươi Quân Khuynh Vũ thoáng lo sợ, nhìn Lạc Khuynh Hoàng nói.

Lạc Khuynh Hoàng cũng thu lại thần sắc, cùng Quân Khuynh Vũ đứng lên khỏi mặt đất.

"Tỷ tỷ, bộ dáng ngươi thế nào lại ra nông nỗi này?" Hai người vừa mới đứng lên, liền nghe tiếng kinh hô của Lạc Khuynh Thành, nâng mắt nhìn lên liền thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lạc Khuynh Thành, nhưng thẩm sâu trong đôi mắt đó của nàng cũng vẫn là niềm vui sướng khi người khác gặp nạn.

Lạc Khuynh Hoàng cong môi. Con ngươi đen như mực nhìn Lạc Khuynh Thành, cười nói, "Chỉ là không cẩn thận nên té xuống nước thôi."

Lạc Khuynh Thành liền kêu to đầy lo lắng. Nàng cũng không thèm để ý. Nàng cũng không sợ sẽ khiến kẻ khác hiểu lầm, bởi cái nhìn của bọn họ cũng có liên hệ gì tới nàng đâu? Về phần Quân Khuynh Vũ, hắn chỉ im lặng quan sát, về phần da mặt dày thì e rằng nàng cũng không thể theo kịp hắn, nên nàng cũng không cần phải để ý đến làm gì.

Lạc Khuynh Thành vốn dĩ muốn nhìn thấy bộ dáng thất kinh của hai người trước mặt , cuối cùng lại nhận ra hai người này một mực bình tĩnh, vẫn là bộ dáng đầy khí thế bức người khiến nàng có vẻ ngạc nhiên không khỏi ngượng ngùng cười nó, "Thì ra là như vậy."

Con ngươi Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên hướng về Quân Kiền Linh đang đứng cạnh Lạc Khuynh Thành, "đã trễ thế này mà Khuynh Thành cùng nhị hoàng tử sao lại tới đây?"

Lạc Khuynh Thành nghe xong lời nói Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi thoáng qua chút bối rối, sau đó ôn nhu cười nói, "Nhị hoàng tử có chuyện muốn nói với tỷ tỷ, nên ta dẫn ngài đến tìm tỷ tỷ thôi."

"Ồ. Phải như vậy không?" Con ngươi hắc bạch phân minh của Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lạc Khuynh Thành, lại bất giác nhìn Quân Kiền Linh, thì nhận ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa của hắn đang nhìn mình cùng Quân Khuynh Vũ, vẻ mặt đó, tựa hồ là không vui vẻ mấy. Nàng cong khóe môi thành một đường rồi nói, "Ta thật không biết quan hệ của Khuynh Thành cùng nhị hoàng tử lại tốt đến vậy, hắn lại phải nhờ ngươi dẫn tới tìm ta?"

"Tỷ tỷ ngươi nói như vậy là có ý tứ gì, bọn ta chỉ là trùng hợp gặp gỡ mà thôi." Trong con ngươi Lạc Khuynh Thành hiện lên vài phần trốn tránh, sau đó lại có chút ám muội cười nó, "Vậy tỷ tỷ ngươi, như thế nào lại trùng hợp cùng thất hoàng tử ngã xuống nước?"

"Cả hai vốn dĩ cũng là trùng hợp gặp nhau. Đúng lúc ta lại rơi xuống nước, hắn đã cứu ta."

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng cong lên, mang vẻ trêu tức nhìn Lạc Khuynh Thành.

Quân Kiền linh nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, liền bước ra từ phía sau Lạc Khuynh Thành, ôn hòa nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, cười nói, "Thất đệ cứu Khuynh Hoàng? Theo như bổn vương biết thì thất đệ cũng không biết bơi, không biết hắn như thế nào có thể cứu được Khuynh Hoàng."

"Nhị hoàng tử nghi ngờ lời nói của Khuynh Hoàng?" Trong con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên tia không kiên nhẫn, chỉ thản nhiên nói. Nàng cũng không muốn cùng Quân Kiền Linh đôi co chân tướng sự việc , hắn nghĩ thế nào, nàng cũng không cần để ý. Nên nàng chỉ thản nhiên nói một câu.

Trong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, Quân Kiền Linh có thể cảm giác được nàng đang không còn kiên nhẫn, hắn hơi chau mày, hắn vốn chưa từng đắc tội với Lạc Khuynh Hoàng, không hiểu sao hắn lại cảm thấy Lạc Khuynh Hoàng đối hắn có chút thù địch. Nghĩ đến đây, hắn ôn hòa cười nói, "Bổn vương không có ý đó, Cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi."

"Hắt xì." Quân Khuynh Vũ hắt hơi một cái, trong đôi mắt đào hoa hiện lên vài phần biếng nhác, chỉ nhún vai tươi cười nói

"Vừa rồi rớt xuống nước có phần sợ hãi. Ta về thay quần áo trước. Hoàng nhi cũng mau đi thay quần áo đi."

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy lời nói của hắn, không khỏi có chút buồn cười, Quân Khuynh Vũ này không phải muốn nàng nhanh trở về thay quần áo, mà không muốn nàng ở đây cùng Quân Kiền Linh đôi co vô ích. Nhìn bộ dáng này của Quân Khuynh Vũ, chính là hắn đang có chút ghen tuông. Lạc Khuynh Hoàng không khỏi thản nhiên cười.

"Khuynh Hoàng cũng về thay quần áo đi. Bổn vương chờ một chút cũng không sao." Quân Kiền Linh tao nhã nói, khuôn mặt nhu hòa, quả là bộ dáng của một người khiêm tốn.

Quân Khuynh Vũ nghe Quân Kiền Linh nói xong liền biếng nhác duỗi thẳng thắt lưng, trong con ngươi hắc bạch phân minh hiện lên vài phần giảo hoạt, bày ra nụ cười đầy tà khí nói, "Ai nha, đúng là lạnh à, xem ra

ta nhất định phải tắm nước ấm mới có thể hết lạnh được, nếu không lại nhiễm phong hàn. Hoàng nhi thân thể yếu đuối, lát nữa nhất định phải ngâm nước ấm mà tắm."

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong, trên khóe môi ý cười càng rõ rệt hơn. Tên Quân Khuynh Vũ này, còn không phải là đang khó chịu với Quân Kiền Linh sao. Quả nhiên, sau khi nghe Quân Khuynh Vũ nói, sắc mặt Quân Kiền Linh liền thay đổi, nhưng rốt cục với bản lĩnh khôn ngoan, hắn liền rất nhanh khôi phục bộ dáng khiêm tốn, ôn hòa nói, "Không sao. Chỉ là một chút bổn vương có thể đợi được."

"Ai. Bây giờ cũng trễ rồi. Ta trở về tắm nước ấm rồi ngủ. Buổi tối ra ngoài không an toàn, hoàng huynh cũng nên nhớ nghỉ ngơi sớm." Quân Khuynh Vũ cũng là cong khóe môi, đôi mắt đào hoa lưu chuyển sóng mắt nhìn Quân Kiền Linh.

Sắc mặt Quân Kiền Linh đã vô cùng âm trầm. Trong con ngươi ẩn ẩn lửa giận. Những câu nói của hắn đều nhanh chóng bị Quân Khuynh Vũ bẻ lại, dù cho hắn là một con người mẫu mực, cũng không nhịn nổi nữa.

Khóe môi hắn dạng khai một tia cười lạnh, lạnh lùng nhìn về phía người đối diện, nói, "Thất đệ có vẻ thật sự rất nhàn rỗi? Nếu cảm thấy lạnh, hãy cứ mau về thay quần áo."

Quân Khuynh Vũ nhún vai vô tội, con ngươi đen như mực nhìn Quân Kiền Linh cười nói, "Lúc đến đây ta không đi kiệu. Bây giờ cưỡi ngựa về thì rất lạnh, ta muốn đi cùng với nhị ca được không?"

Quân Kiền Linh nhìn gương mặt tà mị điên đảo chúng sinh của Quân Khuynh Vũ, hắn muốn đánh tan cái khí thế đó, thế nhưng cũng không làm gì được, lại nhìn hàng lông mi dài của Lạc Khuynh hoàng đang rủ xuống, mắt cũng không thèm nhìn hắn, tựa hồi cũng không muốn cùng hắn nói chuyện, khiến hắn không khỏi tức giận.

Kiềm chế lại cơn nộ khí, hắn khôi phục lại bộ dáng khiêm tốn, hướng Quân Khuynh Vũ nói, "Nếu đã như vậy, thất đệ cứ đi chung với ta. Khuynh Hoàng, Khuynh Thành, bổn vương cáo từ."

"Nhị hoàng tử, thất hoàng tử đi thong thả." Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười thản nhiên đáp, con ngươi đen như mực hiện lên một tia ánh sáng nhìn về phía Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ cũng mỉm cười, liền dùng tay áo ướt sũng kéo Quân Kiền Linh đi, Quân Kiền Linh rất muốn đẩy hắn ra, nhưng ngại mất đi hình tượng nho nhã trước sau như một nên không thể đẩy người này ra, đành để hắn kéo mình đi.

Nhìn Quân Khuynh Vũ cùng Quân Kiền Linh đã rời đi, Lạc Khuynh Thành mới xoay sang nhìn Lạc Khuynh Hoàng, thăm dò nói, "Tỷ tỷ dường như rất thích thất hoàng tử?"

"Hả ? Ta cũng cảm thấy muội muội thực thích nhị hoàng tử?" Lạc Khuynh Hoàng gợi lên tia cười mang ý vị thâm trường, không đáp mà hỏi lại.

Gương mặt Lạc Khuynh Thành đỏ bừng, ra vẻ ngượng ngùng nói, "Không giấu tỷ tỷ, Khuynh Thành đích thực thích nhị hoàng tử."

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, trong lòng ngạc nhiên thầm nói, Lạc Khuynh Thành không phải vẫn hy vọng nàng cùng Quân Kiền Linh bên cạnh nhau sao, sau đó giúp hắn lên ngôi hoàng đế, cuối cùng thì khiến cho Quân Kiền Linh một cước đá văng nàng, làm nàng chịu hết mọi lừa dối cùng nhục nhã sao? Như thế nào bây giờ lại thừa nhận chính mình thích Quân Kiền Linh.

Nàng vẫn bất động thanh sắc chỉ ôn hòa tươi cười, nhìn về phía Lạc Khuynh Thành nói, "Thật đúng như vậy? Ta thấy nhị hoàng tử cùng muội muội thật sự là trai tài gái sắc."

Lạc Khuynh Thành nghe xong, trong con ngươi hiện lên một tia hận ý, tiện đà lộ ra bộ dáng khó xử, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nói, "Không giấu gì tỷ tỷ, nhị hoàng tử đối với Khuynh Thành cũng chỉ là.....Chỉ tiếc, tâm hắn chỉ có ngôi vua, nếu chọn chính phi thì ngươi thích hợp nhất, cũng là tỷ tỷ."

Lạc Khuynh Hoàng khẽ nhíu lông mày, ý cười trên khóe môi lại càng thêm bí hiểm. Lạc Khuynh Thành chính là đang nói cho nàng biết, người Quân Kiền Linh thích đích thực không phải là nàng mà là Lạc Khuynh Thành, Quần Kiền Linh nếu có hướng nàng biểu lộ điều gì, thì cũng chỉ là vì ngôi hoàng đế?

Lạc Khuynh Thành từ khi nào lại trở nên hảo tâm như vậy. Có tâm nhắc tới để thức tỉnh nàng. Trong con ngươi Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia khó hiểu, ngu muội nói, "Vậy muội muội muốn tỷ tỷ làm như thế nào?"

"Nếu tỷ tỷ cũng thích nhị hoàng tử. Muội muội dĩ nhiên sẽ không tranh giành với tỷ. Nếu tỷ tỷ không thích nhị hoàng tử, thì mong tỷ tỷ sẽ nhẫn tâm cự tuyệt, đừng cho hắn chút hy vọng nào, chỉ có như vậy, hắn mới có thể bỏ cuộc mà chọn ta."

Lạc Khuynh Thành có chút e sợ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong con ngươi tực hồ đã ẩn lệ, điềm đạm đáng yêu nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Nàng liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Thành, khóe môi gợi lên một tia cười lạnh. Theo như hôm nay nàng quan sát thấy, Quân Kiền Linh đối Lạc Khuynh Thành chỉ sợ cũng không phải thật lòng thật dạ gì, chỉ là có chút hứng thú thôi. Lần này sống lại, so với lúc trước đã thay đổi không ít, hơn nữa trí tuệ mưu lược, lại càng hơn trước.

Chắc là Lạc Khuynh Thành lo Quân Kiền Linh thật sự yêu nàng, nên muốn nàng đối hắn phải nhẫn tâm cự tuyệt. Mà Quân Kiền Linh người này, bên ngoài thoạt nhìn có vẻ khiêm tốn, nho nhã vạn phần, kỳ thực lòng dạ rất hẹp hòi, nếu nàng đã khiến cho hắn mất hết mặt mũi, hắn dĩ nhiên ghi hận trong lòng, hắn như vậy chỉ có thể càng thêm thích Lạc Khuynh Thành, nghe theo Lạc Khuynh Thành để tìm cách đối phó nàng.

Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng cố ý làm ra bộ dáng khó xử, thăm dò nói, "Theo những gì muội muội đã nói với ta, nhị hoàng tử tốt như thế nào, ta xem ra hắn cũng là một người rất tốt."

Nàng cố tình nói không hết câu. Để cho Lạc Khuynh Thành tự mình suy diễn.

Quả nhiên, trong con ngươi Lạc Khuynh Thành hiện lên tia bối rối. Hiện tại Quân Kiền Linh đối Lạc Khuynh Thành đã có chút hứng thú, nếu Lạc Khuynh Hoàng cũng thích Quân Kiền Linh, thì hậu quả kì thực không tưởng tượng nổi, nàng không chỉ mất đi tình yêu của Quân Kiền Linh, mà qua nhiều năm, những gì nàng đã khổ tâm mưu toan tính kế đều sẽ thành nước chảy về biển.

Không được, nàng tuyệt đối không thể để Lạc Khuynh Hoàng và Quân Kiền Linh bên cạnh nhau. Nếu không ai sẽ giúp nàng thực hiện kế hoạch. Kỳ thật muốn thực hiện kế hoạcch này, chỉ cần lựa chọn một vị hoàng tử là có thể được. Lạc Khuynh Thành cũng không hề biết rằng, trong những suy tính lợi dụng của nàng, ngay cả chính mình nàng cũng đang đem vào kế hoạch này.

"Trong tâm ta hắn là tốt nhất." Lạc Khuynh Thành cố ý để lộ ra một bộ dáng sấu não, điềm đạm mà đáng yêu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cắn cắn môi, khóc nức nở, nói, "Thế nhưng với ta mà nói thì so với chính mình, tỷ tỷ quan trọng hơn. Nếu tỷ tỷ thật sự thích hắn, ta….Ta chắc chắn…."

Mắt Lạc Khuynh Hoàng là ý cười trào phúng nhìn tiết mục của Lạc Khuynh Thành, nàng cũng làm ra bộ dáng cảm động, nói, "Muội muội nói gì vậy, ta cảm thấy chỉ ngươi cùng nhị hoàng tử thật thích hợp mà thôi. Ngươi yên tâm đi, ta và nhị hoàng tử sẽ không ở bên cạnh nhau đâu."

"Có thật như vậy?" Lạc Khuynh Thành vui mừng cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, nói, "vậy mong tỷ tỷ nhất định phải giúp ta."

"Ta nên giúp ngươi thế nào?" Lạc Khuynh Hoàng cố ý theo ý tứ của người đối diện mà nói, con ngươi đen nhánh ngây ngô nhìn Lạc Khuynh Thành, một chút tâm tư của nàng cũng không thể nhìn thấy.

Thẳm sâu trong ngươi ngươi Lạc Khuynh Thành cất giấu vài phần ngoan độc, khóe môi ôn nhu cười, nàng nói, "Nhị hoàng tử nếu có nói yêu tỷ tỷ. Tỷ tỷ đều phải cự tuyệt. Nếu nhị thái tử tặng lễ vật cho tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng cự tuyệt. Thế là được."

"Như vậy liệu được chứ?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, thật ra ý kiến của Lạc Khuynh Thành quả thật rất hay, cứ như vậy, Quần Kiền Linh sẽ vô cùng hận nàng, lúc đó sẽ cùng Lạc Khuynh Thành đối phó nàng, rất hợp lí.

Lạc Khuynh Thàh nghe thấy lời đó, lại cố ý tỏ ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu, mắt rướm nước nói, "Ta biết tỷ tỷ từ nhỏ luôn yêu thương ta, căn bản ta không nên đưa ra yêu cầu như thế, thế nhưng, ta thật sự

rất yêu hắn."

"Hảo. Tỷ tỷ giúp ngươi." Lạc Khuynh Hoàng làm ra một bộ dáng quả quyết, nàng thay Lạc Khuynh Thành lau đi nước mắt, kiên định nói.

Nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng đáp ứng, mắt Lạc khuynh Thành hiện lên tia đắc ý cùng oán độc, vội vàng nói, "Cám ơn tỷ tỷ. Ai nha, ta thật là đáng chết, tỷ tỷ vừa rồi rơi xuống nước, quần áo ướt sũng, mau trở về thay quần áo đi."

Con ngươi Lạc Khuynh Hoàng thoáng hiện tia lạnh lẽo. Lạc khuynh Thành, ngươi thật sự đáng chết. Ngươi làm nên chuyện này với ta, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ. Hiện tại, ngươi còn mưu tính với ta, thì đừng trách ta kéo theo ngươi vào cái bẫy này.

"Không sao. Khuynh Thành ngươi cũng nên về sớm đi. Tuy là mùa hè, nhưng đêm vẫn rất lạnh." Nàng câu môi cười yếu ớt, ân cần nói.

Lạc Khuynh Thành liền cười cùng Lạc Khuynh Hoàng hướng phía ngược lại rời đi. Lạc Khuynh Hoàng trở lại tiểu viện, cảm giác gió thổi quanh mình, nhưng thật sự là có chút lạnh.

Một cái áo choàng từ trên không rơi xuống, dừng lại trên vai Lạc Khuynh Hoàng, nàng nâng mắt liền nhìn thấy một thân hồng y tuyệt sắc của Quân Khuynh Vũ đang nhìn nàng, nửa trách cứ nửa đau lòng nói, "Không phải đã bảo nàng mau về thay xiêm y sao, đêm lạnh như vậy phải làm thế nào đây?"

"Huynh sao còn chưa đi. Không phải bảo lạnh cùng hoảng sợ sao?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, trong lòng cảm thấy ấm áp, mặt cũng không thể điều khiển mà phản bác nói.

"Ta đây là không yên lòng vì ai đó." Quân khuynh Vũ cong khóe môi, thay Lạc Khuynh Hoàng vén mái tóc ướt sũng ra sau tai, cầm lấy cây trâm đặt vào lòng bàn tay, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nói, "Cây trâm này sẽ không bị gãy nữa."

Lạc Khuynh Hoàng hạ mi nhìn cây trâm trong tay Quân Khuynh Vũ, cây trâm rất nhỏ, thoạt nhìn rất cứng, đuôi trâm là một đóa hoa đào màu phấn hồng, trông rất xinh đẹp. Nàng cười nó, "Vì sao lại không bị gãy?"

" Đây là dùng huyền thiết chế tạo. Sắc bén vô cùng." Quân Khuynh Vũ cầm lấy cây trâm, nhẹ nhấn vào một bên thân trâm, trên cây lập tức xuất hiện một đạo dấu vết thật sâu, hắn yếu ớt câu môi cười, nói, "Đây chính là thượng đẳng binh khí. Ngươi đặt bên người dùng phòng thân đi."

Lạc Khuynh Hoàng cầm lấy cây trâm trong tay Quân Khuynh Vũ, khi nhấn vào phía trên cây trâm, quả nhiên xuất hiện một dấu vết sâu, nàng cong khóe môi, cười nói, "Quả thật sắc bén vô cùng. Một cây trâm nhỏ như vậy, chỉ sợ khi đánh nhau thì không thể dùng?"

"Với cơ trí của Hoàng nhi, có lẽ không cần dụng võ. Ta tặng nàng để phòng ngừa trong bất kì hoàn cảnh nào." Quân Khuynh Vũ thay Lạc Khuynh Hoàng cài trâm, chân thành nhìn Lạc Khuynh Hoàng nói, "Có ta che chở ngươi. Ta hy vọng vọng vĩnh viễn không cần phải dùng đến cây trâm này."

"Có một người võ công đệ nhất thiên hạ như huynh che chở, ta tất nhiên không sợ. Ta sẽ giữ lại cây trâm này, nếu sau này huynh có lỗi với ta, ta liền dùng cây trâm này đâm huynh." Lạc Khuynh Hoàng trêu đùa nói.

"Hảo. Nếu sau này ta có lỗi với nàng, nàng cứ nhằm thẳng nơi đây đâm thẳng vào." Quân Khuynh Vũ chỉ vào ngực, cười nói, "Cây trâm này một nhát đâm xuống, chỉ e không còn mạng để sống."

55. Chương 56: Huyết Cừu, Ẩn Tình

Trang chủ Kim Ngân trang Bạch Mộ bố cáo. Gần đây gặp phải một ván cờ, cực kỳ thật khó phá giải. nếu ai có thể phá được ván cờ, sẽ nhận được vạn lượng hoàng kim .

Lạc Khuynh Hoàng nghe được tin tức, khóe môi liền cong lên. Quân Khuynh Vũ này đến tột cùng thật sự có nhiều thế lực như vậy? Tiền bạc của trang như thế nào lại có thể dùng phí như tiền bạc của mình vậy.

Lần này là một vạn lượng hoàng kim. Phải biết rằng quốc khố của Cẩm quốc mỗi năm thu vào bất quá cũng chỉ mười vạn hoàng kim mà thôi.

"Hoàng nhi đang suy nghĩ gì sao?" Lạc Khuynh Hoàng đang hết sức trầm tư, Quân Khuynh Vũ trên ngọn cây mang ý tà mị tươi cười hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng nâng con ngươi nhìn lại. Quân Khuynh Vũ một thâm xiêm y trắng thuần, trên mặt còn mang một cái mặt nạ bán diện màu bạc, so với bộ dáng của Lưu Cảnh công tử chính là giống nhau. Trong con ngươi hiện lên ý cười, trêu đùa, "Ta suy nghĩ, ngân lượng của trang sao lại có thể dùng lãng phí như thế?"

"Dùng để nuôi Hoàng nhi là đủ rồi." Quân Khuynh Vũ từ ngọn cây nhảy xuống, dừng ở trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi tươi cười gợi nét tà mị, nét mặt đưa tình, vẻ phong tình lưu chuyển trong đôi mắt đào hoa khiến người khác hồn xiêu phách lạc.

"Úc? Phải vậy không? Tâm hồn Hoàng nhi có phải không đã bị ta câu đi?" Quân khuynh Vũ nghe trong lời nói vừa rồi của nàng có phần trêu đùa nên cũng theo đó mà đùa lại nói.

Lạc Khuynh Hoàng vốn là muốn trêu Quân Khuynh Vũ một chút, lại không ngờ người này da mặt dày như vậy, không khỏi đỏ mặt, nói tránh đi, " Huynh nói thật một chút cho ta nghe xem, dưới tay huynh đến tột cùng là có bao nhiêu thế lực?"

Lạc khuynh Hoàng hỏi lời này thật sự có phần không phải. Việc Quân Khuynh Vũ là Lưu Cảnh công tử đích thực không có người biết. Thủ hạ của Lưu Cảnh công tử lại chính là thế lực thần bí phi thường, sao lại có thể nói với người bên ngoài? Thế lực này một khi lộ diện ra ánh sáng, thì sẽ gặp nhiều nguy hiểm, quả thực có thể nguy hại đến nhiều năm khổ tâm thực hiện của Quân Khuynh Vũ.

Thế nhưng Quân Khuynh Vũ nghe thấy câu hỏi của Lạc Khuynh Hoàng, thì nhíu mày, câu môi đáp, "Ta lấy thân phận Lưu Cảnh công tử lập nên Lưu Tô Các. Lưu Tô Các có tứ đại hộ pháp, được phân thành Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Thanh Long, Chu Tước phụ trách thu thập tin tức, nắm trong tay Phiêu Hương cư cùng Phù Dung viện. Bạch Hổ phụ trách vàng bạc thuế ruộng, nắm trong tay vàng bạc của sơn trang. Huyền Vũ phụ trách trang bị binh khí, nắm trong tay cửa hiệu thiên hạ đệ nhất binh khí."

Nghe đến đó, Lạc Khuynh Hoàng chỉ có thể trố mắt không biết nói gì. Phiêu Hương cư chính là kinh thành đệ nhất tửu lâu, việc này không cần bàn cãi. Phù Dung viện lại là thanh lâu lớn nhất trong kinh thành. Từ xưa đến nay, tửu lâu cùng thanh lâu là nơi nắm bắt tin tức nhanh nhất, thế nhưng người này lại nắm trong tay cả hai nơi đó.

Mà sơn trang chuyên về kim ngân lại là nơi giàu có bậc nhất cả nước, còn binh khí của quốc gia tướng sĩ cũng là do cửa hiệu thiên hạ đệ nhất binh khí trang bị. Toàn bộ lực lượng trong kinh thành cơ hồ đều đã tập trung trong tay Quân Khuynh Vũ.

Một kẻ thoạt nhìn bất cần đời, một thái tử hết sức tầm thường vô vị, thế nhưng lại có được lực lượng đáng sợ như vậy. Với lực lượng này, đừng nói là muốn lên ngôi hoàng đế, nếu muốn lật đổ cả ách thống trị của Cẩm quốc, thì cũng là việc có thể.

Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ trước sau như một vẫn tà mị cười, tiếp tục nói, "Trừ họ ra còn có bảy mươi hai ám vệ. Chuyên phụ trách ám sát cùng bảo hộ. Đứng đầu bảy mươi hai ám vệ là Mị Ảnh, là bạn tốt chí giao của ta."

"Quân Khuynh Vũ, huynhnăm nay bao nhiêu tuổi?" Nghe xong lời tự thuật của Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, hỏi một câu có vẻ không liên quan đến vấn đề.

"Ta năm nay vừa đúng mười tám tuổi, Hoàng nhi đã vừa ý?" Khóe môi Quân Khuynh Vũ gợi lên tia cười tà khí, nhu tình trong đôi mắt đào hoa bắt đầu lưu chuyển, càng thêm vài phần yêu mị hoặc cùng ma mị.

Lạc Khuynh Hoàng chỉ chậc chậc thở dài, "Mười tám tuổi võ công lại cao cường tuyệt thế như vậy, suy nghĩ thấu đáo, lại còn có một thế lực ngầm vô cùng to lớn, Quân Khuynh Vũ, rốt cuộc huynh bắt đầu chuẩn bị chuyện này từ lúc bao nhiêu tuổi?"

"Tám tuổi." Trong đôi mắt đen sáng loáng vững chãi của Quân Khuynh Vũ trong nháy mắt đột nhiên lắng đọng, bất ngờ hiện lên một tia lạnh lẽo, khóe môi đang mang ý cười trong nháy mắt cũng ngưng động như ánh mắt kia, trở nên buốt giá hơn.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ trả lời, chỉ cảm thấy trong lòng hơi đau xót. Tám tuổi, vừa đúng mười năm trước. Đó không phải là thời điểm Nguyệt quý phi qua đời sao?

Mỗi lần đề cập đến những chuyện liên quan tới Nguyệt quý phi, khắp người Quân Khuynh Vũ đều bất ngờ hiện ra một loại cảm giác lạnh lẽo. Nếu lúc tám tuổi hắn bắt đầu âm thầm gầy dựng thế lực, một lẽ dĩ nhiên là năm đó phải xảy ra chuyện gì. Hết thảy những chuyện này cùng Nguyệt quý phi rốt cục có liên hệ gì?

Lạc Khuynh Hoàng đứng ngay cạnh Quân Khuynh Vũ, nhưng lại không cảm giác được chút hơi ấm. Nàng cảm thấy tuy đang đứng cảm thân thể này của hắn, thế nhưng trong nháy mắt đó, hắn lại cách nàng vô cùng xa xôi. Quanh thân hắn tựa hồ cũng tràn ngập một tầng ý vị tối tăm, bao vây lấy cả người hắn bên trong.

Lạc Khuynh Hoàng nắm lấy tay Quân Khuynh Vũ, tay hắn kì thực thon dài, khớp xương rõ rệt, khi Lạc Khuynh Hoàng chạm đến tay Quân Khuynh Vũ trong nháy mắt nàng hơi hoảng sợ, đôi tay kia không còn ấm áp như khi vận công giúp nàng sưởi ấm nữa, ngược lại giờ đây nó lạnh lẽo thấu xương.

Bị lòng bàn tay ấm áp của Lạc Khuynh Hoàng chạm vào, tâm tư Quân Khuynh Vũ như được gọi trở về, hắn nâng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi dạng khai ý cười tà mị quen thuộc, vươn tay sờ tóc nàng, cười nói, "Không có gì đâu, đều là quá khứ. Sau này ta sẽ không để kẻ khác làm thương tổn đến người ta yêu dù chỉ là một chút."

"Nguyệt quý phi đến tột cùng làm sao lại chết?" Do dự mãi, Lạc Khuynh Hoàng rốt cục lên tiếng hỏi, nàng biết chuyện này Quân Khuynh Vũ đang nhất mực chôn giấu trong lòng, nàng cũng không muốn chạm đến vết thương của hắn, nhưng nàng không tài nào có thể giả vờ như không nhìn thấy điều gì.

Nàng không muốn khi phải nhìn thấy hàn khí bất ngờ của Quân Khuynh Vũ, bản thân lại chỉ có thể bất lực đứng nhìn. Nàng muốn biết mọi điều về hắn, giống như hắn đã biết tất cả về nàng. Quân Khuynh Vũ có thể khiến nàng cảm thấy ấm áp, giúp nàng quên đi đoạn kí ức đen tối kia, nàng tin tưởng mình cũng có thể sưởi ấm cho tâm của Quân Khuynh Vũ, giúp hắn không còn vì những chuyện cũ kia mà cảm thấy cô độc.

"Mẫu phi của ta là thiên hạ đệ nhất mĩ nhân, cũng là phi tử được phụ vương sủng ái nhất. Người trời sinh tính lương thiện, cũng không tranh đoạt tình cảm, thế nhưng dù như là như vậy, thì vẫn có kẻ không buông tha người." Con ngươi Quân Khuynh Vũ tràn ngập bi thương nhìn về phía xa xa, thanh âm cũng không còn tà mị bức người như thường ngày, ngược lại lại là vài phần mờ ảo.

Lạc khuynh Hoàng nắm chặt tay Quân Khuynh Vũ. Nàng không đủ nội lực để sưởi ấm toàn thân hắn, nhưng nàng sẽ cố dùng hơi ấm lòng bàn tay mình làm hắn cảm thấy ấm áp. Nàng không cần thân thể này của hắn cảm nhận được ấm áp, nàng chỉ cần tim hắn ấm là đủ rồi.

Cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay cũng như tam ý của Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, lộ ra nét tươi cười giúp nàng an tâm, tiếp tục nói, "Đang lúc mẫu phi của ta bụng đang mang thai, hoàng hậu đã hạ độc vào trong thuốc dưỡng thai."

"Vậy ngươi…." Lạc Khuynh Hoàng nghe hắn nói vậy, vội vàng lo lắng hỏi, nếu Quân Khuynh Vũ có thể lành lặn đứng trước mặt nàng như hiện giờ, thì độc dược kia hiển nhiên đã không hại đến tính mạng của hắn.

"Độc dược sẽ khiến người bị hạ chết sau ba năm. Lúc đó ta trong cơ thể mẫu phi ít nhiều đã hấp thu không ít độc tố, mới khiến cho người chống đỡ được tám năm." Quân Khuynh Vũ khóe môi tươi cười có chút lạnh lẽo cùng oán hận, lại vẫn như lúc trước không che giấu được nét phong hoa tuyệt đại, "Năm đó ta tám tuổi, mẫu phi cuối cùng cũng không chống đỡ nổi nữa, rời xa nhân gian. Phụ vương vẫn nghĩ là do lúc sinh ta thân thể mẫu phi đã chịu thương tổn, nên thân thể không tốt, cuối cùng bệnh chết."

Hơi dừng một chút, Quân Khuynh Vũ tiếp tục nói, "Ta cũng nghĩ mẫu phi vì sinh ta mới khiến cho thân thể không tốt. Bởi do lúc nhỏ ta cũng rất gầy yếu. Thế nhưng sau khi mẫu phi qua đời, ta lại bỗng phát bệnh nặng, đại khái là độc tố xâm nhập lục phũ ngũ tạng, phụ vương gấp rút tìm kiếm danh y, đúng lúc sư

phụ ta lại trùng hợp vân du đến kinh thành, nên đã cứu được tính mạng ta, hơn nữa còn nói cho ta biết, ta chính là bị trúng độc chứ không phải do thân thể yếu."

Mắt Lạc Khuynh Hoàng mở lớn. Nàng chưa từng biết Quân Khuynh Vũ lại trải qua thống khổ như vậy, đến tận bây giờ, trên mặt hắn luôn lộ vẻ tươi cười, ai lại có thể nghĩ nam tử mỗi ngày đều cười tươi như hoa này lại có mẫu phi từng bị hạ độc, ngay cả chính mình cũng mang nặng kì độc, thân thể gầy yếu thưở nhỏ thật sự vô cùng thống khổ.

"Sư phụ cứu được tính mạng ta, nhưng do độc tố đã thâm nhập vào thân thể, nên không thể trị tận gốc, sư phụ đành dạy ta võ công, để ta dùng nội lực mà áp chế độc tính." Quân Khuynh Vũ nhìn thấy con ngươi khiếp sợ cùng đau lòng của Lạc Khuynh Hoàng, liền hướng nàng lộ ra một bộ dáng không hề gì, tiếp tục nói, "Nghĩ đến mọi ngọn ngành cơ sự, ta biết mẫu phi không phải do bệnh chết mà là do có người hại chết. Ta một bên âm thầm xây dựng lực lượng lại vừa điều tra, rốt cục ta biết được, chuyện năm đó, là do hoàng hậu Liễu Tâm Huệ gây nên."

"Hoàng hậu nương nương?" Lạc Khuynh Hoàng nghe xong không khỏi kinh ngạc, cho tới nay, hoàng hậu Liễu Tâm Huệ nổi danh dịu dàng hiền lương, lúc trước Quân Vũ Thần sủng ái Nguyệt quý phi, Thư quý phi cùng La quý phi đều hướng Quân Vũ Thần phân bua, duy chỉ có hoàng hậu cho tới nay đều chưa từng khóc lóc tranh giành, thậm chí còn nhiều lần nói tốt cho Nguyệt quý phi.

Đúng là nhờ những hành động này của hoàng hậu, khiến cho Quân Vũ Thần trong lòng áy náy, thế nên chưa từng hạ lệnh phế truất hoàng hậu để sắc phong Nguyệt Lưu Ly làm hậu. Mà tình cảm của hoàng hậu Liễu Tâm Huệ cùng Nguyệt quý phi cực kỳ tốt, hai người tỷ muội hợp nhau, sống chung rất hòa hợp.

Vừa rồi Quân Khuynh Vũ nói đến Nguyệt quý phi bị hạ độc, Lạc Khuynh Hoàng có nghĩ đến những kẻ khả nghi. Nàng nghĩ đến La phi nhưng thật không ngờ, lại là do hoàng hậu gây nên.

"Đến ngươi cũng không nghĩ ra. Ta cũng chưa từng nghĩ đến, nhưng lại chính là bà ta." Trong con ngươi Quân khuynh Vũ hiện lên tia hận ý, khóe môi tươi cười cũng thoáng hiện lên một tia lạnh như băng, "Tức cười là mẹ ta lại luôn xem bà ta như tỷ muội thân thiết."

"Ở chốn cung đình, thứ không thể tin nhất, quả là lòng người." Cong ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng là chút mất mát, đó là thứ nàng đã từng nếm trải. Nàng vẫn luôn xem Lạc Khuynh Thành là muội muội thân thiết, một lòng bảo hộ nàng. Thế nhưng nàng ta lại lấy oán trả ơn, từng bước khiến nàng rơi vào đường cùng. Nàng một lòng phó thác cả tính mạng giao cho phu quân Quân Kiền Linh, thế nhưng hắn một chút cũng không quay đầu nhìn đến, không những nói ràng mất trinh tiết, còn tự tại hại chết nàng cùng hài tử.

Quân Khuynh Vũ nhìn thấy ý cười nhạt nơi khóe môi Lạc Khuynh Hoàng, thì biết là vì chuyện của mình khiến nàng tâm sinh cảm khái nhớ đến chuyện bản thân. Kỳ thật đứng ở cùng góc độ mà nói, Lạc Khuynh Hoàng cùng hắn đã từng trải qua rất nhiều chuyện. Hắn chính là bị người khác lừa gạt, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị người thân nhất hại chết. Mà Lạc khuynh Hoàng cũng là bị người thân lừa dối, bị tất cả những người nàng tin tưởng vứt bỏ.

"Nếu người khác đối xử với ta thật tâm, ta tất nhiên sẽ thật lòng đáp lại. Còn nếu có ý định hại ta, ta cũng sẽ nhất định không ngương tay." Trong con ngươi Quân khuynh Vũ thoáng qua tia hung hãn, hồng y bay phấp phới trong gió, càng hiện ra vài phần tà mị cùng tàn nhẫn.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng cũng gợi lên ý cười lạnh lẽo, "Từ hôm nay trở đi, đã có ta bên cạnh giúp đỡ huynh. Dù cho khắp thiên hạ đều ruồng bỏ huynh, ta cũng sẽ cùng huynh đoạt hết thiên hạ."

Quân Khuynh Vũ nhìn vào ánh mắt kiên quyết của Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi vẽ ra một độ cong lớn. Hắn nắm chặt tay Lạc Khuynh Hoàng, cũng chỉ là im lặng không nói lời nào.

Hai người tâm giao nhau. Ánh mắt cũng gắt gao nhìn nhau. Bọn họ có thể cảm nhận được một phần kiên quyết trong lòng người kia. Cả hai đều đã nhìn thấu những bạc bẽo của thế gian, thế nên mới đạp trên tất cả mà quý trọng lẫn nhau.

Người không hiểu bọn họ có lẽ cho là họ tàn nhẫn. Kỳ thật nếu hiểu rõ họ thì sẽ minh bạch rằng người nặng ân tình nhất chính là bọn họ. Nguyên lại là bởi đã mất mát quá nhiều, nhìn thấu nhiều điều nên mới

hiểu hết được ngần này chuyện, chỉ khi nào khó có được, thì người ta mới hiểu hết được ý nghĩa của giữ gìn và quý trọng.

Tiếng của Tử Nguyệt vang lên, mắt Lạc Khuynh Hoàng chợt lóe lên, lộ ra vài phần đề phòng, trong nháy mắt, nghiêng mình phóng lên ngọn cây.

"Chuyện gì?" Lạc Khuynh Hoàng thu lại thần sắc, con ngươi đen như mực quét về phía Tử Nguyệt, câu môi hỏi.

Tử Nguyệt nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng, cúi mặt xuống, hồi báo nói, "Hoàng thượng ban ấy bộ vải dệt thượng đẳng. Lão gia cho gọi các vị tiểu thư đến chọn, hai tháng sao là yến tiệc mừng sinh thần hoàng hậu nương ngươi thì các tiểu thư có thể mặc đến."

Lạc Khuynh Hoàng nghe đến mấy chữ hoàng hậu nương nương, trong con ngươi thoáng hiện vài phần lãnh ý. Thương tổn người của Quân Khuynh Vũ, chẳng khác nào thương tổn đến người của nàng. Cũng giống như lời Quân Khuynh Vũ đã nói, nếu dám tổn thương đến người bên cạnh nàng thì hắn sẽ không bỏ qua, thế nên, nếu đã đụng đến người thân cận của hắng, nàng cũng dĩ nhiên không buông tha.

"Ân. Ta sẽ đến ngay." Lạc Khuynh Hoàng thu lại đôi mắt đầy sát ý, thản nhiên đáp.

Tử Nguyệt có chút chột dạ nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Gần đây nàng càng lúc càng cảm thấy tiểu thư không còn như lúc trước, cứ như tất cả đều hết mực quý trọng nhau, mà dù như vậy thì trong lời nói thường ngày đều có vẻ bí hiểm. Nghĩ đến mấy năm qua, nàng đã nhận được không ít lợi ích từ Lạc Khuynh Thành, sau lưng cũng nhiều phen hại Lạc Khuynh Hoàng, dù vậy nàng vẫn không cho phép chính mình cảm thấy hoảng sợ.

Dùng thủ đoạn để đối phó, nếu việc nàng âm thầm cấu kết bị phát hiện rồi sau lưng còn làm nên nhiều chuyện có lỗi thì Lạc Khuynh Hoàng nhất định không bỏ qua cho nàng.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy thần thái có chút hoảng hốt của Tử Nguyệt, không khỏi cong môi lên, chậm rãi tới gần Tử Nguyệt, con ngươi đen như mực không hề chớp nhìn chằm chằm Tử Nguyệt, Tử Nguyệt thấy Lạc Khuynh Hoàng thình lình tới gần, trong tức khắc không biết làm gì, vạn phần bối rối nhìn Lạc Khuynh Hoàng, thanh âm có chút run rẩy, nói, "Tiểu thư…."

"Ngươi sao vậy? Sợ gì sao?" Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng thoáng hiện một tia cười lạnh, bất động thanh sắc nhìn Tử Nguyệt, giọng điệu nửa đùa nửa chất vấn nói, "Chẳng lẽ ngươi làm chuyện gì có lỗi với ta?"

"Nô tỳ không có. Dù nô tỳ có một trăm lá gan thì nô tỳ cũng không dám." Tử Nguyệt nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, lập tức hoảng hốt quỳ xuống, liên tục nói.

Lạc Khuynh Hoàng có chút châm biếm, thản nhiên nói, "Ta bất quá chỉ là thuận miệng nói, ngươi cũng nhát gan thật."

Dứt lời, Lạc Khuynh Hoàng liền hướng phía chính viện rời đi. Lúc Lạc Khuynh Hoàng đến nơi, thì Lạc Khuynh Thành cùng Lạc Khuynh Quốc cũng đều đã tới.

Sắc mặt Lạc Khuynh Quốc xem ra rất không tốt, lúc đó mặt mày nhăn nhó lộ vẻ oán độc, nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng tới, mâu trung oán hận lập tức hiện ra.

Còn lại là Lạc Khuynh Thành một thân y sam xanh nhạt, thoạt nhìn rất mỏng manh ôn hòa, khi thấy Lạc Khuynh Hoàng bước vào, thì cũng chỉ lộ ra một nụ cười ngọt ngào vừa phải.

Lạc Nguyên nhìn thấy ba nữ tử của mình, mâu trung hiện lên một tia tinh quang.

Hắn vốn yêu thương Lạc Khuynh Quốc vô cùng, dù cho thân phận nàng ta là thứ nữ nên không thể gả cho thái tử, nhưng hắn cũng nhất định tìm cho nàng một mối hôn nhân tốt. Ai ngờ sự tình lại thành ra thế này. Lạc Khuynh Thành bây giờ lại bị gả ột tên chăn ngựa bỉ ổi, mưu tính tìm cho nàng một chỗ dựa tốt đã không còn thực hiện được.

Hắn đến giờ vẫn cảm thấy chút áy náy, nhưng gần đây Lạc Khuynh Quốc càng lúc càng kiêu căng, trước mặt hắn cũng không màng thu lại bộ dáng đó, hắn cũng không nói gì như bản thân tâm ngày càng sinh

phiền chán, nếu không phải nghĩ đến mặt mũi Vương U Nhược, hắn căn bản cũng không muốn liếc mắt nhìn đến Lạc Khuynh Quốc một lần.

Trái lại đối với Lạc Khuynh Hoàng thì cho đến giờ hắn vẫn không yêu mến nữ tử này nhiều, nhưng không thể phủ nhận rằng, lần này Lạc Khuynh Hoàng trở về đã thay đổi không ít, ngay cả hắn cũng có chút nhìn không thấu.

Trước tiên không kể đến việc Quân Vũ Thần đối Lạc Khuynh Hoàng có chút sủng ái, mà chỉ với danh tiếng hiện tại của Lạc Khuynh Hoàng, cùng với việc nàng được các vị thái tử vô cùng ái mộ, thì cũng đủ để hắn quyết hảo hảo lợi dụng một phen, nếu tại sinh thần của hoàng hậu nương nương nàng lại có thể nổi bật hơn người, thì dĩ nhiên các hoàng tử sẽ thêm phần ái mộ, đến lúc đó đem nàng gả cho nhị hoàng tử

, cũng đã đủ có lợi cho con đường làm quan mưu lợi của hắn sau này.

Ánh mắt theo đó nhìn về phía Lạc Khuynh Thành, cho đến giờ thì tiểu nữ này vẫn bị hắn xem nhẹ nhưng những năm qua, nhìn nàng cũng thật không tồi, dù có chút nhát gan, nhưng tính tình ngoan dịu này cũng khiến hắn phải thích, nếu có thể gả nàng cho tứ thái tử làm phi, như vậy hắn chỉ cần ra tay điều khiển vị thái tử này , thì về sau có thể không phải lo.

Con ngươi hắc bạch phân minh của Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lạc Nguyên, tia tinh quang trong mắt Lạc Nguyên không thể gạt ánh mắt nàng, khóe môi nàng dạng khai ý cười mang ý vị thâm trường, nói, "Phụ thân, vải dệt này nên phân chia như thế nào đây?"

"Kia là xấp vải dệt màu trắng có thêu hoa, con cầm đi. Nhị hoàng tử xưa nay thích màu trắng, con mặc cũng tương đối hợp." Lạc Nguyên chỉ chỉ phía vải dệt màu trắng có thêu hạnh hoa màu hồng phấn, nhìn Lạc Khuynh Hoàng nói.

Ý cười trên môi Lạc Khuynh Hoàng không thay đổi, ánh mắt hướng về phía Lạc Khuynh Thành, chỉ thấy con ngươi Lạc Khuynh Thành hơi lóe lên, cắn cắn môi, một bộ dáng ủy khuất nhìn nàng.

Tâm tư của Lạc Nguyên nàng căn bản hiểu được, ý tứ của Lạc Khuynh Thành lại càng rõ ràng, Lạc Nguyên muốn đem nàng gả cho Quân Kiền Linh, để giành được một vị thế trong tương lai, mà Lạc Khuynh Thành thì mong nàng cự tuyệt, đem bộ vải dệt kia tặng cho nàng ta.

Khóe môi gợi lên một tia tươi cười nghiền ngẫm, nếu đã như vậy nàng liền cố tình không cho bọn họ như ý nguyện, mở miệng đáp, "Vải dệt này quả là không tồi. Nhưng sinh thần của hoàng hậu nương nương, nếu mặc đồ trắng chỉ sợ làm nương nương mất hứng. Chi bằng sau khi may thành xiêm y, sau này có yến tiệc khác con mới mặc?"

Lạc Nguyên nghe xong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, thầm nghĩ nàng nói cũng có lý. Tuy bộ y sam kia không phải hoàn toàn màu trắng, nhưng dù sao sinh thần cũng là một sự kiện vui, nam tử có mặc màu trắng thì cũng không sao, nữ tử lại mặc y phục trắng hình như có chút không ổn. Liền cười nói, "Cũng đúng. Vậy Khuynh Hoàng con chọn cái khác đi."

Lạc Khuynh Hoàng khóe môi cong lên, con ngươi đen như mực nhìn về phía tấm vải dệt màu sắc tiên diễm như lửa, liền vươn ngón tay mảnh khảnh, nhẹ nhàng vuốt ve tấm vải, cười nói, "Xấp vải này có vẻ hợp với con."

Lạc Nguyên thấy Lạc Khuynh Hoàng chọn tấm vải màu đỏ thẫm thì không khỏi kinh ngạc. Lạc Khuynh Hoàng xưa nay thích những màu tương đối thanh nhã như trắng, lam hoặc tím, từ khi nào lại thích màu đỏ thẫm?

Lạc Khuynh Quốc thấy Lạc Khuynh Hoàng chọn tấm vải màu đỏ thẫm, không khỏi hận đến nghiến răng nghiến lợi, nàng xét tình hình này, Lạc Khuynh Hoàng chính là biết nàng thích dung mạo diễm lệ mới cố ý chọn xấp vải màu đỏ thẫm ấy, nhằm muốn ra uy với nàng, nghĩ vậy nên nàng nhìn Lạc Khuynh Hoàng với ánh mắt oán độc.

"Khuynh Hoàng tỷ tỷ từ khi nào lại thích màu đỏ thẫm, chẳng lẽ do đi cùng thất điện hạ ngốc ấy quá lâu?" Lạc Khuynh Thành che miệng bình luận, bộ dạng nói đùa nhìn Lạc Khuynh Hoàng nói.

Lạc Khuynh Thành nói ra lời này, sắc mặt Lạc Nguyên liền thay đổi, hỏi, "Khuynh Hoàng, con thích thất hoàng tử kia sao?"

Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng vẫn không thay đổi, trong lòng cũng chỉ lướt qua một tia cười lạnh, Lạc Khuynh Thành có vẻ là do lo lắng sốt ruột, sợ Lạc Nguyên cũng đứng về phía nàng và Quân Kiền Linh, nên liền nói ra chuyện của nàng cùng Quân Khuynh Vũ. Bất quá thì sốt ruột này của Lạc Khuynh Thành thật sự có chút dư thừa, bởi vì bất luận thế nào thì nàng cũng không gả cho Quân Kiền Linh một lần nữa.

"Chẳng qua Khuynh Hoàng nghĩ mình đã mười bảy tuổi, là độ tuổi tốt nhất của nữ nhân, hẳn là nên chú ý đến cách ăn mặc hơn không nên cứ không biết cách ăn mặc như trước đây, chẳng lẽ như vậy không tốt sao?" Lạc Khuynh Hoàng nói tránh, thản nhiên đáp.

Bây giờ chưa phải lúc cùng họ lật ván cờ. Nếu hiện tại nàng nói tất cả cho họ biết, nói với Lạc Nguyên người trong lòng nàng chính là Quân Khuynh Vũ, như vậy Lạc Nguyên sẽ tìm mọi cách cản trở, nàng vẫn còn sách lược vẹn toàn phía trước, thế nên cái gì cũng không nói là tốt nhất. Có thể khiến ột người như Lạc Nguyên không phải uổng công lo lắng, còn Lạc Khuynh Thành thì phải tiếp tục lo lắng đề phòng.

"Hảo hảo hảo. Như thế là rất tốt. Khuynh Hoàng có thể nghĩ như vậy là tốt rồi." Lạc Nguyên lập tức tươi cười nói, "Chọn phu quân vốn là nên để Khuynh Hoàng chọn người mình yêu thích. Chỉ là phụ thân cảm thấy nhị hoàng tử cũng không tệ, cho nên chỉ nhiều lời vài câu thôi."

"Tâm ý của phụ thân đối với Khuynh Hoàng, Khuynh Hoàng hiểu được." Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng nhẹ cong lên, con ngươi chứa đựng vài phần châm biếm liếc nhìn Lạc Khuynh Thành một cái, Lạc Khuynh Thành lúc này rũ mi suy nghĩ, vẻ mặt hận ý nhìn thẳng phía trước.

Đợi Lạc Khuynh Hoàng chọn xong, Lạc Khuynh Quốc cùng Lạc Khuynh Thành cũng chọn ình hai xấp vải dệt. Sau khi chọn xong, Lạc Nguyên liền dặn dò họ vài câu rồi bảo bọn họ trở về phòng.

Lạc Khuynh Quốc một người ôm xấp vải, đầy tự cao ngang ngược ly khai. Lạc Khuynh Hoàng có thể cảm giác được rất rõ ràng Lạc Khuynh Quốc bây giờ với lúc trước quả thật khác biệt rất lớn. Lúc trước nàng ta chỉ là kiêu căng ác độc, hiện giờ cả người lại trở nên vô cùng âm ngoan.

Trải qua biến cố lần này, nên trở thành như vậy cũng không có gì lạ. Bất quá điều này cũng chỉ khiến tâm tư nàng ta thêm ác độc, tự tay an bài cạm bẫy một lòng đối phó Lạc Khuynh Hoàng. Mọi việc lần này chẳng qua là Lạc Khuynh Hoàng tự mình hại mình.

"Tỷ tỷ, ta đi cùng ngươi. Đã lâu chúng ta không ra hoa viên." Lạc Khuynh Thành vẽ ra ý cười ôn nhu, vẻ mặt chân thành nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng cong môi ý mơ hồ, đáp, "Như thế cũng tốt."

Hai người cùng đến hoa viên, Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt lơ đãng nhìn, nghĩ tới lúc Quân Khuynh Vũ đứng trên ngọn cây, một bộ dáng quả rất thản nhiên.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng không khỏi hiện lên tia cười. Lạc Khuynh Thành chú ý đến khóe môi mang ý cười của Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi ngạc nhiên nói, "Có chuyện gì mà tỷ tỷ vui vẻ thế?"

"Không có gì." Lạc Khuynh Hoàng đang đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc, vừa rồi lại thình lình bị Lạc Khuynh Thành hỏi thế, vội vàng cười nói, "Chẳng qua là ta cùng muội muội đã lâu chưa thân cận thế này."

"Đúng vậy. Từ khi tỷ tỷ khỏi bệnh, liền tiến cung học y. Ta thường ngày muốn gặp mặt tỷ tỷ đều khó khăn, ta thực sợ tỷ tỷ cùng ta trở nên xa lạ." Lạc Khuynh Thành vội làm ra một bộ dáng phiền muộn, vẻ mặt lộ ra biểu tình chân thành tha thiết vô cùng, nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng là ý cười ôn nhu, nhưng trong lòng là âm thầm nghĩ, Lạc Khuynh Thành diễn thật đúng là không tồi, diễn như vậy quả thật có thể làm trỗi dậy vài phần tỷ muội tình thâm, không khỏi câu môi nói, "Lần trước sinh thần ngươi, ngươi nói tay ngươi bị thương, không sao chứ?"

Lần trước vốn là do tình thế cấp bách nên Lạc Khuynh Thành mới nói dối, thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên lại nhớ rõ đến vậy, thế nhưng lời đã nói ra, nên trong con ngươi hiện lên một tia bối rối, cười nói, "Đã đỡ hơn rất nhiều."

"Sinh thần lần trước, ngươi còn nói không thể đánh đàn, bây giờ mới chỉ có hai ngày trôi qua, đã có thể đỡ hơn nhiều? Ngươi cũng không nên dối ta, hay là kêu đại phu đến xem đi." Lạc Khuynh Hoàng nghe Lạc Khuynh Thành nói thế, cố giả bộ dáng thân thiết giống nàng, cười nói.

Lạc Khuynh Thành vừa nghe phải mời đại phu đến xem, liền vội nói, "Thật sự không sao, ta có bao giờ dối tỷ tỷ?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong lời này, không khỏi cảm thấy buồn cười. Lạc Khuynh Thành có bao giờ dối nàng? Quả thật khi hảo hảo ngẫm lại, chỉ sợ đem cả mười ngón tay ra đếm, cũng không đếm xuể.

Lạc Khuynh Thành lẽ ra không nên nói mình có bao giờ nói dối nàng, mà phải nói rằng, mình có bao giờ nói thật với nàng.

Quân Khuynh Vũ an nhàn tựa vào ngọn cây, nghe Lạc Khuynh Hoàng cùng Lạc Khuynh Thành nói rất đúng, nghĩ đến những điều ở kiếp trước mà Lạc Khuynh Hoàng đã nói với hắn, Lạc Khuynh Thành đối với Lạc Khuynh Hoàng làm đủ mọi loại thủ đoạn, trong con ngươi liền hiện lên một tia lãnh ý, tùy tay ngắt lấy một cái lá cây, nhìn đến Lạc Khuynh Thành tay liền phóng đi.

Lạc Khuynh Hoàng chỉ cảm thấy một mạt gió mạnh phất qua hai gò má, liền nghe thấy tiếng Lạc Khuynh Thành hô đau, "A. Tay của ta."

Lạc Khuynh Hoàng xoay lại nhìn Lạc Khuynh Thành, chỉ thấy trên ngón tay Lạc Khuynh Thành là một vết cắt khá tinh tế, cách đó không xa là một mảnh lá cây đang đóng thẳng đứng trên mặt đất.

Nền đất này được trải gạch cứng vô cùng, bình thường để binh khí có thể đóng thẳng đứng vững trên nền đất cũng phải tiêu tốn không ít công phu, huống chi chỉ là một cái lá cây nho nhỏ? Điều này đủ để thấy Quân Khuynh Vũ nội lực thâm hậu, võ công cao tuyệt.

Lạc Khuynh Hoàng hơi cong khóe môi, trong con ngươi hiện lên một tia xảo quyệt, võ công của Quân Khuynh Vũ đích thực là thiên hạ vô song, ngay cả phần tâm tư đen tối kia cũng là không ai sánh bằng. Tay Lạc Khuynh Thành bị lá cây này làm bị thương như vậy, chỉ sợ là tay đã bị phế, cả đời đều đừng nghĩ đến việc gãy đàn.

Nâng mắt liếc Quân Khuynh Vũ một cái, dùng ánh mắt nhìn Quân Khuynh Vũ nói, ngươi thật đúng là lòng dạ đen tối.

"Ô, ở đây sao lại có một vết cắt nhỏ, chẳng phải là do bị thương chưa lành giờ lại bị bong ra sao? Muội muội, ta đã bảo ngươi nên chú ý bảo vệ tay mình mà?" Lạc Khuynh Hoàng cố ý nâng tay Lạc Khuynh Thành lên xem qua, làm ra một bộ dáng lo lắng, ân cần hỏi han.

Lạc Khuynh Thành nào đâu biết là xảy ra chuyện gì. Tay nàng căn bản là chưa từng bị thương, thì làm sao có miệng vết thương mà bong ra? Vừa rồi nàng cũng không biết tại sao lại thế này, đột nhiên tay cảm thấy đau đớn, đảo mắt thì thấy, trên tay là một vết thương vô cùng tinh tế, không nhìn thấy máu chảy ra nhiều, thế nhưng tay lại hết sức đau.

Nhìn thấy Lạc Khuynh Thành sắc mặt trắng bệch, Lạc Khuynh Hoàng biết mảnh lá cây này của Quân Khuynh Vũ vừa vặn cắt ngay kinh mạch ở ngón tay giữa của Lạc Khuynh Thành, kinh mạch ngón giữa một khi đã bị phế, cho dù trị, thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng động đậy, muốn đánh đàn thì hoàn toàn không có khả năng. Không thể không thừa nhận rằng, Quân Khuynh Vũ quả nhiên ra tay vô cùng tàn nhẫn.

"Muội muội chờ ta, ta đi tìm đại phu." Lạc Khuynh Hoàng cố ý làm ra một bộ dáng sốt ruột, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Lạc Khuynh Thành đau đến sắc mặt trắng bệch, ngay cả đến sức nói chuyện cũng không có, một bộ dạng đáng thương nhìn Lạc Khuynh Hoàng chạy ra ngoài. Quân Khuynh Vũ nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng chạy đi, cũng liền theo ngọn cây yên lặng không một tiếng động rời đi.

"Ta nói ngươi ra tay cũng thật nhẫn tâm." Lạc Khuynh Hoàng ra khỏi phủ đại tướng quân, liền cảm giác được Quân Khuynh Vũ đang đứng ở phía sau mình, khóe môi cong lên, cười nói.

Trong con ngươi hắc bạch phân minh của Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia ngoan tuyệt, sau đó mỉm cười đầy tà khí nói, "Ta đã nói rồi, những người thương tổn ngươi ta sẽ không buông tha. Nếu nàng ta đã tuyên

bố không thể đánh đàn, ta đơn giản chỉ muốn bảo nàng ta không nên đàn nữa làm gì. Người độc ác như thế, cho dù đàn có cao siêu tới đâu, thì âm thanh phát ra dĩ nhiên cũng khó có thể lọt vào tai, chi bằng là phế tay khỏi phải đàn."

Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng cười, từ chối cho ý kiến. Căn bản là dù Quân Khuynh Vũ không ra tay thì nàng cũng sẽ lặng lẽ phế đi tay của Lạc Khuynh Thành. Từ hôm đó nàng đã nghĩ là Lạc Khuynh Thành nói dối. Nếu nàng ta thích nói dối như vậy, thì nàng chỉ đơn giản khiến lời nói dối đó thành sự thật.

Thật không ngờ Quân Khuynh Vũ lại hiểu được lòng nàng, nàng chưa từng đề cập nửa câu, thế nhưng hắn cũng đã thay nàng ra tay phế di tay Lạc Khuynh Thành. Bất quá nàng chỉ muốn làm cho tay Lạc Khuynh Thành bị thương, cùng lắm là một hai tháng gì đó, cũng là do Quân Khuynh Vũ làm việc quả quyết, trực tiếp phế đi tay nàng.

"Hoàng nhi cũng đừng nên chỉ nói ta, ta nhìn ra Hoàng nhi đối với nàng ta cũng không đồng cảm gì." Quân Khuynh Vũ nheo mi nhìn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cười nói.

"Đồng cảm?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, khóe môi thoáng hiện một tia lãnh ý, nói, "Ta vì sao lại phải đồng cảm với nàng ta. Cũng chính do nàng ta nói tay mình bị thương, ta bất quá cũng chỉ là thành toàn cho nàng ta mà thôi."

"Ta thích Hoàng nhi như lúc này." Nghe xong lời người đối diện, Quân Khuynh Vũ vẫn là nheo mi cười nói, tiện đà trêu đùa nói, "Hoàng nhi chẳng phải còn muốn tìm đại phu cho nàng ta sao?"

"Dù sao tay cũng đã bị phế đi, có trì hoãn chút thời gian cũng không sao." Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một tia tươi cười không liên quan tới mình, cứ như thế mà đi tìm đại phu, đến lúc tìm được đại phu, liền làm ra một bộ dáng lo lắng, kéo đại phu nhấm thẳng hướng phủ tướng quân mà chạy.

Nhìn thấy bộ dáng cấp bách kia, khiến rất nhiều người xung quanh tò mò, đều nghĩ xem tuyệt sắc nữ tử này kéo đại phu chạy đi đâu, đến khi nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng chạy vào cánh cửa của phủ đại tướng quân, thì có chút giật mình vì không ngờ rằng thân phận Lạc Khuynh Hoàng là tài nữ con nhà quyền quý, thì ra người mang dung mạo khuynh thành vừa rồi chính là nữ tử của phủ đại tướng quân, Lạc Khuynh Hoàng.

Lúc đại phu đến hoa viên, Lạc Khuynh Thành đã không còn chút huyết sắc nào, vẻ mặt trông đợi nhìn đại phu, đại phu nhìn nhìn tay nàng, chỉ lắc đầu, thở dài nói, "Thứ cho lão phu bất lực, ngón tay này chỉ sợ là đã bị phế đi, sau này vẫn có thể làm những sinh hoạt đơn giản thường ngày, nhưng còn đánh đàn, thì e không thể."

Nghe xong, Mắt Lạc Khuynh Thành mở lớn, biểu tình trông rất khó coi, giống như nghe thấy sét đánh bên tai, hết sức kinh ngạc, đến cả nửa ngày cũng không nói gì, sau đó mới kịp phản ứng, không thể tin được hô, "Ngươi nói cái gì?"

Thoạt nhìn một nữ tử mềm yếu như thế thật không ngờ sao lại đột ngột trở nên dữ tợn đến vậy, đại phu hoảng sợ, lắp bắp nói, "Ta nói…ngón tay này…đã bị phế đi…"

"Lão già nhà ngươi, dám nguyền rủa ta?" Lạc Khuynh Thành nhất thời không chấp nhận được sự thật tay mình bị phế, liền nhìn đại phu lớn tiếng quát lớn, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng cùng lửa giận, cả người có vẻ khó coi mà dữ tợn.

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn nàng, lại liếc mắt nhìn đại phu, chỉ thấy bộ dáng đại phu vô cùng hoảng sợ, Lạc Khuynh Hoàng mới kéo đại phu ra một bên, nói nhỏ, "Khuynh Thành bị kích động nên mới như thế, đại phu ngài lui xuống trước đi."

Đại phu vừa bị nàng quát lớn, giờ lại được Lạc Khuynh Hoàng mềm giọng ôn nhu, chỉ cảm thấy là đệ nhất mĩ nhân của Cẩm quốc quả nhiên khí độ bất phàm, có giáo dưỡng tốt.

"Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như ậy?" Lạc Khuynh Thành không nhìn tới đại phu, vẫn là vẻ mặt không thể tin, khàn giọng hô.

Lạc Khuynh Hoàng bước đến giữ chặt tay nàng, vẻ mặt thương tiếc nói, "Muội muội không nên như vậy, chẳng qua chỉ là không đủ sức để đánh đàn, cũng không phải thật sự là phế nhân. Ta tin nếu nhị hoàng tử biết, thì nhất định sẽ vì muội muội mà đau lòng vạn phần, chứ không hề có chút ghét bỏ."

Lạc Khuynh Thành lúc này như đang hoàn toàn suy sụp lại nghe đến ba chữ nhị hoàng tử lại trở nên trấn định một cách lạ lùng, biểu tình của nàng vẫn là tuyệt vọng cùng thống khổ, nhưng không còn khàn giọng kêu to, nàng nâng mắt, mơ hồ hỏi, "Thật không?"

Chính là hai chữ, hàm chứa vài phần thê lương cùng mỉa mai.

Lạc Khuynh Thành nhanh chóng ổn định lại, Lạc Khuynh Hoàng gắt gao nhìn chằm chằm thần thái biểu tình của người đối diện, cũng chỉ có thể nhìn thấy tia oán độc lóe lên trong con ngươi nàng, Lạc Khuynh Thành chỉ nháy mắt, thì nàng đã khôi phục lại bộ dáng mềm yếu.

Trong mắt nàng hàm chứa lệ quang, nhìn Lạc Khuynh Hoàng nói, "Vừa rồi trong nhất thời ta không thể chấp nhận sự thật này, đã luống cuống trước mặt tỷ tỷ."

Con ngươi hắc bạch phân minh của Lạc Khuynh Hoàng nhìn chằm chằm nàng, trong lòng cũng không khỏi tán thưởng nói, nàng ta quả nhiên mưu lược thâm sâu, ngón tay bị phế đi vô cùng đau đớn, chẳng qua trong nhất thời cũng khiến nàng luống cuống, trong thời gian ngắn như vậy liền khôi phục bộ dáng sợ hãi không chút sơ hở, khả năng kiềm chế này, quả thật hơn người.

Khó trách sao Lạc Khuynh Thành trong phủ đại tướng quân có thể che giấu bản tính nhiều năm như vậy. Kiếp trước Lạc Khuynh Hoàng cũng không phải là một kẻ ngốc, nếu nói chính mình có thay đổi hơn so với kiếp trước, chẳng qua cũng chỉ nhìn rõ mọi thứ này nọ, tâm tư lợi hại hơn chút thôi.

Lạc Khuynh Thành có thể lừa nàng lâu như vậy, quả thật có vài phần thủ đoạn. Thế nhưng hiện tại thì không gì có thể lừa được Lạc Khuynh Hoàng hiện tại, dù là Khuynh Thành đang ngấn lệ quang hay mềm yếu thì cũng không lừa được nàng, nàng chỉ hờ hững nhìn, hỏi, "Muội thật sự không sao chứ?"

"Ta không sao." Trong mắt Lạc Khuynh Thành ngấn nước, nhưng vẫn là một bộ dáng ôn nhu yếu đuối, nhìn người đối diện đau khổ nói, "Ta vốn là thứ nữ, mẫu thân lại không yêu thương, từ nhỏ chịu đủ mọi khổ sở, giờ chỉ chịu nhiều thêm một chút thì có hề gì? Ta chỉ sợ...Kiền Linh hắn...ghét bỏ ta..."

Con ngươi Lạc Khuynh Hoàng không hề chớp nhìn nàng, nhìn thấy tia mềm yếu cùng bất lực trong mắt nàng, không khỏi cười lạnh một tiếng. Lạc Khuynh Thành quả nhiên lòng nghĩ thấu đáo, không chỉ có thể mau bình tĩnh, đã vậy còn lợi dụng việc tay bị phế để khiến nàng đồng cảm, bảo nàng không được tranh đoạt Quân Kiền Linh.

Tên Quân Kiền Linh kia, dù cho đứng trước mặt nàng nàng cũng không muốn liếc nhìn đến, như thế nào lại cùng Lạc Khuynh Thành tranh đoạt, nếu nàng ta đã thích hắn như vậy, thì nàng cho nàng ta toại nguyện. Chỉ e rằng, dù nàng có tránh xa Quân Kiền Linh thì nàng ta cũng vẫn không thể chiếm được tâm tư của hắn.

Bởi Quân Kiền Linh căn bản là không thật lòng thật dạ. Người như hắn, trong mắt chỉ có ngai vàng. Hắn có lẽ cũng thích nữ nhân, nhưng sự yêu thích này vĩnh viễn không bằng cảm giác thỏa mãn khi mang đến cho hắn lợi ích lớn.

"Muội yên tâm đi. Ta nghĩ nhị thoảng tử nhất định không phải là người như vậy." Lạc Khuynh Hoàng câu môi cười yếu ớt, lộ ra một bộ dáng ôn nhu cùng an ủi.

"Tỷ tỷ có thể đáp ứng ta một chuyện không?" Lạc Khuynh Thành điềm đạm đáng yêu nâng mắt, trong mắt đã tràn đầy nước, hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng tinh quang chợt lóe, cười nói, "Có chuyện gì cứ nói. Nếu làm được tỷ tỷ sẽ cố hết sức giúp ngươi."

"Ta hy vọng tỷ tỷ không nói với người khác chuyện tay ta bị phế đi." Nàng điềm đạm nói, trong mắt đầy đáng thương, "Khuynh Thành vốn là con thứ, luận thân phận địa vị, hoàn toàn không sánh bằng tỷ tỷ, giờ tay lại bị phế đi, chỉ sợ càng khiến người khác khinh thường."

"Khuynh Thành không nên nghĩ vậy. Tỷ tỷ đáp ứng ngươi, không nói cho người khác biết." Lạc Khuynh Hoàng thề son sắt nói, nếu nàng đã đáp ứng Lạc Khuynh Thành, thì dĩ nhiên sẽ không nói cho người khác biết, bất quá thì vị đại phu lúc nãy có nói ra ngoài hay không, thì nàng hoàn toàn không biết được.

Có thể ngoài kia phủ đại tường quân mọi người hiện giờ đang xôn xao. Tam tiểu thư của đại tướng quân Lạc Khuynh Thành ngón tay bị phế đi, lại còn phát điên chửi mắng người.

Thế nhưng nàng sẽ tuân thủ lời hứa. Còn về phần người khác rốt cuộc có thể hay không biết chuyện này, nàng chỉ có thể nói, muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm.

"Có lời này của tỷ tỷ, ta yên tâm." Lạc Khuynh Thành yếu ớt cười, thân thủ muốn đến lấy xấp vải dệt trên bàn, nên do ngón tay hiện tại, khiến xấp vải rơi trên mặt đất.

Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng thấy trong mắt người đối diện lóe lên một tia hận ý, khi nhìn lại thì nàng ta đã thu lại ánh mắt đó, nhặt xấp vải lên, dùng một tay cầm vải dệt dứt khoát rời đi.

Lạc Khuynh Hoàng nghĩ, dù sao cũng là tỷ muội. Cá tính quật cường cùng quyết tuyệt này của Lạc Khuynh Thành cùng nàng quả thật có vài phần tương tự. Chỉ là nàng thì vì rơi vào đường cùng nên phản công lại, còn Lạc Khuynh Thành lại là vô duyên cớ nảy sinh oán giận.

56. Chương 57: Đánh Cờ, Thế Cục

Cuối hạ thời tiết vẫn như trước nóng bức. Lạc Khuynh Hoàng một mình ngồi tựa vào phía dưới bóng cây, lười nhác chơi đùa với mái tóc của mình. Con ngươi lộ ra vài phần mệt mỏi chán chường.

Quân Khuynh Vũ nói hôm nay có sự tình muốn xử lý, ban đêm cũng không đến dạy nàng võ công.

Bên trong con ngươi tối tăm hiện lên một chút thâm ý, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng co rút, đầu mày cũng nhẹ nhàng nhíu lại. Nàng trọng sinh đã được năm tháng. Cùng Quân Khuynh Vũ tập võ cũng đã được năm tháng. Tựa hồ mỗi tháng ngày mười lăm, Quân Khuynh Vũ đều lấy các loại lấy cớ để không đến dạy nàng tập võ.

Này chính là một loại trùng hợp, hay là có ẩn tình khác?

Nếu nói có ẩn tình khác , như vậy thì là cái gì? ! Thôi. Quân Khuynh Vũ nếu không muốn đề cập, như vậy nàng coi như cái gì cũng không biết đi. Đợi cho Quân Khuynh Vũ cảm thấy đến thời điểm muốn nói cho nàng, thì sẽ nguyện ý nói.

Bất quá nàng tựa hồ đã muốn thói quen có Quân Khuynh Vũ bên cạnh. Nhất là một tháng qua, cơ hồ ngày nào cũng cùng Quân Khuynh Vũ cùng một chỗ, đột nhiên nhìn không thấy Quân Khuynh Vũ, cũng cảm thấy vài phần mất mát.

Đột nhiên nhớ tới hai ngày trước nghe người ta đề cập Bạch Mộ bãi hạ ván cờ, trong khoảng thời gian ngắn, Lạc Khuynh Hoàng bỗng thấy hưng trí. Nàng từ nhỏ đã học tập cầm kỳ thư họa, có thể nói mọi thứ tinh thông, trong đó lại lấy kỳ nghệ cùng cầm nghệ là cao tuyệt, đã có như vậy ván cờ, không bằng tiến đến nhìn xem.

Lại nói này một ngàn lượng hoàng kim thưởng ngân cũng là cực kỳ mê người . Tuy nói đây là tiền của Quân Khuynh Vũ, nhưng là nước phù sa không chảy ruộng ngoài , Quân Khuynh Vũ tiền cũng chính là tiền của nàng, nàng như thế nào có thể cho phép người khác đoạt ngân lượng này đi.

Nghĩ đến đây, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút bướng bỉnh tươi cười, nàng vào nhà lấy một kiện nam tử trang phục, lấy một cây trâm gài tóc làm một búi tóc cao cao, lại thay nam trang, nhìn gương cẩn thận chỉnh trang.

Người trong kính mặc một thân nam trang, mặt mày nhu hòa, quả nhiên là một vị công tử phong thái tuấn tú. Khóe môi lại gợi lên một chút ý cười, Lạc Khuynh Hoàng liền chuẩn bị xuất môn.

Thời điểm xuất môn Lạc Khuynh Hoàng lại gặp Tử Nguyệt trùng hợp đang đưa điểm tâm. Nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng mặc nam trang, trong khoảng thời gian ngắn không nhận ra được, không khỏi kinh ngạc tại sao trong phòng tiểu thư lại có thể có nam tử.

Lạc Khuynh Hoàng tập võ đã năm tháng, công phu không dám nói là được bao nhiêu tốt nhưng thật ra thông linh không ít. tiếng bước chân Tử Nguyệt nàng đã sớm nghe được, nàng cố ý thả chậm bước chân,

nhưng không có nghe được Tử Nguyệt kêu nàng, mà là nghe được Tử Nguyệt buông điểm tâm liền vội vàng bỏ chạy.

Lạc Khuynh Hoàng nghe tiếng bước chân tựa hồ có chút chạy xa , mới xoay người lại thản nhiên nhìn lại, trong mắt lướt qua một chút ý tứ hàm xúc không rõ thần sắc, khóe môi có chút gợi lên. Tử Nguyệt quả nhiên là cái trung tâm hảo nô tài, sợ là không có nhận ra nàng, nghĩ đến nàng trong phòng có nam tử lui tới, vội vã đi bẩm báo Lạc Khuynh Thành đi.

Thôi thì, nàng hiểu lầm liền hiểu lầm. Nàng rốt cuộc muốn nhìn Lạc Khuynh Thành có thể mượn việc này làm ra cái gì. Người rốt cuộc đều là bắt nạt kẻ yếu, từ sau khi phát hiện nàng không dễ khi dễ, Lạc Khuynh Quốc cùng Vương U Nhược cũng rất ít tìm đến nàng phiền toái, làm cho nàng nhưng thật ra có chút chán chết .

Khóe môi ôm lấy ý cười thản nhiên, Lạc Khuynh Hoàng mặc một thân nam trang đơn giản , hướng về phía Kim Ngân sơn trang mà đi. Tuy rằng mặc nam trang, nhưng trên đường đi vẫn khiến cho không ít người chú ý.

Lạc Khuynh Hoàng đi qua chỗ nào, chỗ đó nữ tử trẻ tuổi đều phải kinh diễm, một đoàn dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, có trường hợp nghiêm trọng , thế nhưng trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Lạc Khuynh Hoàng không khỏi sờ sờ cái mũi, chẳng lẽ nàng phẫn nam nhân phẫn thành công như thế? !

Trong lòng không khỏi có vài phần cô gái vui sướng, Lạc Khuynh Hoàng mang hảo tâm tình đến Kim Ngân sơn trang. Trước cửa có thị vệ canh giữ, có vài phần bộ dáng của đại viện quan gia .

"Người nào!" Thị vệ theo thường lệ đưa tay ngăn cản Lạc Khuynh Hoàng, đợi cho thấy rõ ràng dung nhan Lạc Khuynh Hoàng , đều ngây ngẩn cả người. Bọn họ bao lâu chưa gặp qua nam tử phong tư trác tuyệt như thế, bộ dáng xinh đẹp tuyệt luân nhưng lại nhìn không giống nam tử. Thị vệ đành phải nuốt nước miếng, vẻ mặt thèm nhỏ dãi nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một tia lãnh ý, làm thời tiết nóng bức muốn giảm đến vài độ, bị hàn quang trong mắt Lạc Khuynh Hoàng kinh sợ, thị vệ này mới hồi phục tinh thần lại, ý thức được đối phương cũng không phải người dễ trêu chọc, liền thu hồi thần sắc.

"Nghe nói Bạch trang chủ có một ván cờ khó giải , Lạc mỗ đặc biệt đến để phá giải ván cờ." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên quét mắt qua hai cái thị vệ, không muốn cùng bọn họ so đo.

Nhưng là thị vệ cũng không buông tha hỏi, "Xin hỏi công tử đại danh?"

"Lạc Vân Chỉ." Lạc Khuynh Hoàng mặt không đỏ tâm báo tên ca ca nhà mình , một đôi đen như mực con ngươi hàm chứa vài phần bí hiểm quang mang nhìn kia hai cái thị vệ.

"Lạc Vân Chỉ?" Trong đó một cái thị vệ cười khẽ ra tiếng, cao thấp đánh giá Lạc Khuynh Hoàng một phen, cười nói, "Kinh thành tứ công tử đứng đầu Vân Chỉ công tử, ngươi nghĩ rằng ta không nhận thức sao? ! Vị công tử này tuy rằng cũng có một bộ dáng thật tốt, mặc dù xinh đẹp tuyệt trần, nhưng anh khí không thể so sánh Vân Chỉ công tử a."

"Chính là! Ngươi rốt cuộc là người phương nào? ! Dám giả mạo Vân Chỉ công tử? !" Một cái khác thị vệ cũng lộ ra một bộ tìm tòi nghiên cứu thần sắc, nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng cao thấp đánh giá.

Lạc Khuynh Hoàng cười lạnh nói, "Giả mạo? ! Ta chưa từng giả mạo? ! Chẳng lẽ Lạc Vân Chỉ tên này cũng chỉ có đại tướng quân trưởng tử xứng dùng, người bên ngoài không thể dùng? ! Ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, đã kêu Lạc Vân Chỉ, thì như thế nào? !"

Bị khí thế của Lạc Khuynh Hoàng làm đồng loạt sửng sốt, hai cái thị vệ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng khóe môi có chút cong, cười nói, "Còn nữa Bạch huynh cũng không có từng giới hạn người đến phá giải ván cờ này, hai vị nếu đã nhất quyết ngăn trở, Lạc mỗ chỉ đành cáo từ vậy."

Hai cái thị vệ nghe được Lạc Khuynh Hoàng nói như vậy, không khỏi nhìn nhau. Hai người nguyên bản nhìn Lạc Khuynh Hoàng dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, tuy là nam tử , nhưng lại giống như nữ tử, muốn đùa giỡn một phen. Cũng không nghĩ đến, Lạc Khuynh Hoàng lại khí độ trác tuyệt như vậy, còn xưng hô Bạch đại nhân là Bạch huynh, hai cái đều phải cuống quýt, chỉ sợ đắc tội với đại nhân vật.

“Lạc công tử không nên tức giận, chúng ta bất quá hay nói giỡn thôi. Công tử mời vào!” Một cái thị vệ lập tức lấy lòng nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, cười nói.

Lạc Khuynh Hoàng thần sắc không đổi, tự nhiên đi vào đại môn sơn trang . Kim Ngân sơn trang nguyên bản là phải có thiệp mời mới có thể vào , nhưng nhân dịp mời người phá giải ván cờ, bởi vậy Lạc Khuynh Hoàng có thể dễ dàng đi vào.

Mà sau khi Lạc Khuynh Hoàng vào sơn trang , hai cái thị vệ lộ ra một bộ mạc danh kỳ diệu bộ dáng, ngươi xem ta ta xem ngươi, trong đó một cái nói, “Kinh thành bao lâu tự nhiên lại ra một cái phong hoa tuyệt đại Lạc công tử như vậy?”

“Đúng vậy a! Theo ta thấy, vị công tử này tuy rằng thiếu vài phần anh khí, nhưng luận khởi dung mạo, sợ cũng chỉ có thất hoàng tử mới có thể đem so sánh, lại không biết là nhân vật như thế nào?” Một cái khác thị vệ cũng đi theo phụ họa.

“Liễu Tư Triệt, vì phá ván cờ mà đến. Làm phiền hai vị thông truyền.” Hai cái thị vệ đang thảo luận, lại nghe một thanh âm cực kỳ dễ nghe.

Hai người cuống quít ngẩng đầu, liền thấy nam tử mặc y phục màu tím cao lớn. Tóc lấy dùng ngọc quan màu tím cột cao, mặt mày thanh tú nhu hòa, mỗi tiếng nói cử động đều có nói không nên lời cao quý cùng tao nhã, nhất là kia màu đen con ngươi, ẩn chứa nhiều ý vị, thâm thúy mà mê người.

“Liễu công tử mời vào!” Thị vệ phản ứng lại đây lập tức nói.

Liễu Tư Triệt cũng không lại chối từ, hướng về phía hai cái thị vệ hơi gật đầu, liền cực kì tao nhã thong dong bước vào sơn trang. Hắn khóe môi gợi lên độ cong nho nhỏ, bên trong con ngươi đen tuyền cũng lóe ý cười thản nhiên.

Mới vừa rồi hắn đang muốn bái phỏng vào cửa, lại bị Lạc Khuynh Hoàng đi trước. Lạc Khuynh Hoàng tuy rằng thay đổi nam trang, nhưng bộ dạng lại chưa từng thay đổi, qua mắt được này phàm phu tục tử, nhưng làm sao có thể qua mắt Liễu Tư Triệt? !

Nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng, Liễu Tư Triệt liền theo bản năng thả chậm bước đi, nhường nàng đi vào trước. Cũng do thấy được Lạc Khuynh Hoàng cùng thị vệ một phen đối thoại, không khỏi đối Lạc Khuynh Hoàng cơ trí càng thêm tán thưởng, đối với nàng giảo hoạt một mặt cũng là rất có nhận thức, Liễu Tư Triệt không tự giác nở nụ cười.

Thời điểm Liễu Tư Triệt đến nội viện , Lạc Khuynh Hoàng cũng ở đó. Không chỉ Lạc Khuynh Hoàng ở đó, Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong thế nhưng cũng đều ở. Lại nghĩ đến ván cờ bày ra cũng đã mấy ngày , người đến liên tục không dứt, nhưng lại không có người có thể phá giải, hắn mới nổi lên hứng thú lại đây nhìn một cái, thật không ngờ, gặp gỡ nhiều quý nhân như vậy.

Lạc Khuynh Hoàng cũng bất quá nhất thời hưng trí, lại cũng thật không ngờ ở trong này gặp Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong .

Quân Kiền Linh như trước mặc y phục trắng, thoạt nhìn siêu phàm thoát tục, khóe môi còn ôm lấy ý cười ôn hòa vô cùng, đứng ở bên trái bàn cờ, có chút nhíu lại mày, tựa hồ là đang ngẫm nghĩ ván cờ.

Quân Hồng Phong theo thường lệ một thân hắc y, khiến cho hắn cả người thoạt nhìn càng thêm âm trầm, khóe mắt đuôi mày trong lúc đó cũng có vẻ chăm chú, hắn mày cũng gắt gao nhíu lại, tựa hồ cũng đang suy nghĩ đã được một đoạn thời gian.

Lạc Khuynh Hoàng có chút xấu hổ nhìn bọn họ hai người, một đen một trắng, một tả một hữu, này tư thế giống như là muốn đánh cờ. Nàng đứng ở một phía khác của bàn cờ, cũng bắt đầu quan sát ván cờ đến. Mà Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong tập trung vào ván cờ đến mê mẩn, không có chú ý tới Lạc Khuynh Hoàng đã đến.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn ván cờ, nhìn kỹ phân bố của quân trắng và quân đen, trong mắt không khỏi hiện lên tia kinh ngạc. Này quân đen từng bước ép sát, quân trắng lui không thể lui, này quân trắng đã là phải thua không thể nghi ngờ, Bạch Mộ vì sao cảm thấy này ván cờ còn có giải pháp? !

Không đúng. Bạch Mộ nếu có thể bày ra này ván cờ, chứng minh nhất định vẫn là có phá giải phương pháp . Nhưng là quân trắng lui không thể lui, bị quân đen thật vây quanh, làm sao có thể thủ thắng? !

Bàn cờ như chiến trường. Tình huống quân đen cùng quân trắng này, là một phe đã đem một phe khác bao vây, hơn nữa chặt đứt đường lui. như thế nào để có thể tuyệt địa thủ thắng? !

Lạc Khuynh Hoàng nhíu lại mày cũng cẩn thận cân nhắc ván cờ.

Liễu Tư Triệt nhìn sườn mặt Lạc Khuynh Hoàng, độ cong nhu hòa mà thanh nhã, nhăn mày đều xinh đẹp như vậy. Lạc Khuynh Hoàng giống như tuyệt đại giai nhân từ trong tranh thuỷ mặc đi ra . Không, theo như hắn thấy, sợ là ngay cả tuyệt đại giai nhân trong tranh thuỷ mặc, cũng không hơn Lạc Khuynh Hoàng được.

Liễu Tư Triệt tao nhã đứng ở phía còn lại của bàn cờ, ngưng thần nhìn thế cờ, con ngươi vẫn trước sau như một che một tầng sương mù, nhìn không ra cảm xúc biến hóa, thậm chí ngay cả mày cũng không từng động mảy may, chỉ có thể theo khóe môi nhìn ra một nét suy tư.

Bạch Mộ từ một nơi bí mật gần đó nhìn thần sắc bốn người. ván cờ này hắn dùng suốt một ngày thời để có thể tham phá, nhưng là lúc hắn đưa qua cho Quân Khuynh Vũ xem, Quân Khuynh Vũ chính là không chút để ý nhìn thoáng qua, có chút nhăn đầu mày, nửa nén hương thời gian liền phá ván cờ.

Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong đã nhìn được ước chừng một cái canh giờ, còn chưa nhìn ra phá giải phương pháp. Lạc Khuynh Hoàng cũng đã muốn nhìn hơn một nén nhang. Mà Liễu Tư Triệt là vừa vặn nhìn một nén nhang thời gian.

Cơ hồ là cùng lúc, bốn bàn tay đè lại một quân cờ trắng. Mà quân cờ kia cũng chính là mấu chốt phá giải ván cờ.

Bạch Mộ không khỏi tán thưởng nhìn Liễu Tư Triệt cùng Lạc Khuynh Hoàng. Công tử Tư Triệt, mưu lược vô song. Quả thật là danh bất hư truyền, bất quá một nén nhang thời gian liền phá được ván cờ, chỉ sợ trong thiên hạ, trừ bỏ Quân Khuynh Vũ, không người có thể.

Mà Lạc Khuynh Hoàng một nữ tử, cũng chỉ dùng một nén nhang hơn một chút liền phá ván cờ. Quả thật đúng là nữ tử Quân Khuynh Vũ coi trọng, rốt cuộc không tầm thường. Lần trước bách hoa thịnh yến, này hai người cũng đã làm cho Bạch Mộ hắn nhìn với cặp mắt khác xưa , lần này lại cho hắn thuyết phục.

Chính là ngày sau Lạc Khuynh Hoàng sẽ gả cho Quân Khuynh Vũ, tất nhiên sẽ giúp Quân Khuynh Vũ mưu đoạt thiên hạ, là cường đại trợ giúp của Quân Khuynh Vũ. Nhưng Liễu Tư Triệt là con của thừa tướng, cũng chính là người thuộc đảng thái tử, tương lai tất nhiên là cùng Quân Khuynh Vũ đối địch, đối thủ cường đại như thế, e rằng phải nhanh chóng diệt trừ .

Bạch Mộ bên này đang ở ngưng thần tự hỏi. Bên kia bốn người cũng là bốn đôi mắt nhìn nhau.

"Hai vị đến từ lúc nào. Kiền Linh chuyên tâm vào ván cờ, nhưng lại không chú ý." Quân Kiền Linh thu hồi tay, tay áo bào nhẹ nhàng vung lên, một bộ tao nhã bộ dáng. Kia ánh mắt xẹt qua Lạc Khuynh Hoàng thời điểm hiện lên một chút kinh dị, cũng là bất động thanh sắc hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng cũng thu hồi tay, tự nhiên sửa sang lại y bào, mỉm cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp, "Một nén nhang có thừa."

Nghe được Lạc Khuynh Hoàng, Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong đều hiện lên thần sắc không thể tin. Bọn họ phá giải này ván cờ đã muốn dùng một cái canh giờ có hơn, mà Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên chỉ dùng một nén nhang hơn một chút thời gian, cái này làm sao bọn họ có thể chấp nhận.

Lần trước bách hoa thịnh yến, Lạc Khuynh Hoàng một đạo quân sự chiến lược đề mục đã làm cho bọn họ nhìn với cặp mắt khác xưa, sau Lạc Khuynh Hoàng một bài thơ tán tụng hoa đào, càng cho bọn hắn khâm phục không thôi. Nhiều lần mời mọc, Lạc Khuynh Hoàng lại đều lấy tiến cung học y vì từ cự tuyệt, ngày thường ở trong cung gặp được, đối bọn họ cũng đều là không mặn không nhạt .

Lần trước sinh nhật Lạc Khuynh Hoàng, nhìn thấy trí tuệ của nàng, nghe được nàng tiếng đàn tuyệt bích , lại càng làm cho bọn hắn thêm thưởng thức Lạc Khuynh Hoàng. Nay Lạc Khuynh Hoàng một thân nam

trang, phong hoa tuyệt đại, lại lấy một nén nhang hơn một chút thời gian, phá giải ván cờ bọn họ đã ngây người một canh giờ mới phá giải được, bọn hắn làm sao không sợ hãi ? !

"Quả thực kỳ tài cao tuyệt!" Quân Hồng Phong tán thưởng nói.

Hai người nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng ánh mắt hơn vài phần si mê. Lạc Khuynh Hoàng chú ý tới ánh mắt của bọn họ, đoán biết bọn họ nói vậy đã muốn nhận ra nàng , liền cũng không lại làm ra vẻ, cười nói, "Khuynh Hoàng bất quá may mắn. Liễu công tử đến so với Khuynh Hoàng càng trễ, mới là kỳ tài cao tuyệt đâu."

Theo Lạc Khuynh Hoàng trong lời nói, Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong đều nhìn về phía Liễu Tư Triệt, trong mắt không là kinh diễm, mà là thấu xương sát ý. Liễu Tư Triệt chính là con thừa tướng, thân phận của hắn nhất định cùng bọn họ là đối địch , một địch nhân như thế, làm bọn hắn không thể an tâm, hận không thể diệt trừ cho thống khoái.

"Khuynh Hoàng tiểu thư quá khiêm nhượng. Tư Triệt bất quá tới trễ một lát mà thôi." Liễu Tư Triệt tao nhã hướng Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng cười, không hề sợ hãi cùng Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong đối diện.

Lạc Khuynh Hoàng lẳng lặng đứng ở một bên, nhìn bọn họ ba người hình thành một thế giằng co biến hoá kỳ lạ. Một trắng một đen một tím, đều là phong hoa tuyệt đại. Tuy rằng nếu muốn xem xét cẩn thận, có thể thấy Liễu Tư Triệt khí độ tao nhã nổi bật hơn. Tử y bao vây lấy thân hình, khí độ cao quý , ngay cả Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong là hai hoàng tử đều so ra kém.

Quân Hồng Phong nhìn Liễu Tư Triệt với ánh mắt tràn ngập sát khí, một thân hắc y làm cả người hắn càng phát ra âm trầm, khóe môi gợi lên một chút lãnh liệt tươi cười, thản nhiên nói, "Liễu huynh mưu lược vô song, đại ca có thể được liễu huynh phụ tá, thật sự là rất may mắn."

Liễu Tư Triệt nhếch môi, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp, "Tứ hoàng tử lời ấy sai rồi. Tư Triệt chính là Cẩm quốc thần dân, phụ tá tự nhiên là Cẩm quốc thiên tử. Thái tử nay chưa đăng cơ, lời nói phụ tá hai chữ, không khỏi còn quá sớm."

"Liễu huynh lời ấy không sai." Quân Kiền Linh cũng là gợi lên một chút bí hiểm tươi cười, nhìn nhìn ván cờ, thâm ý nói, "Thái tử chưa đăng cơ, hết thảy vẫn là không thể nói trước. Giống như ván cờ này, quân đen thoạt nhìn chiếm hết thượng phong, nhưng vẫn có thể bị quân trắng quật khởi đánh bại. Liễu huynh là người thông minh, càng hi vọng tuyển đúng trận doanh."

"Đa tạ nhị hoàng tử hảo ý nhắc nhở. Tư Triệt đều có đúng mực." Liễu Tư Triệt khóe môi dạng mở ra một chút cao hoa thanh nhã ý cười, thản nhiên nhìn Quân Kiền Linh, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp.

Lạc Khuynh Hoàng nghe ba người nói, cũng cười khẽ. Trong mắt hàm chứa ý vị không rõ ràng. Quân Hồng Phong người này lòng dạ hẹp hòi, lấy binh quyền được đến địa vị hôm nay, có thể nói dũng mãnh tàn nhẫn có thừa, này mưu trí cũng là phải có đủ.

So sánh mà nói, Quân Kiền Linh lại càng có mưu lược. Một phen lời nói, lấy ván cờ luận thế cục, hàm ý thái tử chính là kia nhìn như chiếm hết ưu thế quân đen, mà khác hoàng tử khả năng chính là kia quân trắng, chỉ cần đi ra một chiêu tinh diệu, là có thể đem thái tử ưu thế biến mất, hy vọng Liễu Tư Triệt không cần khăng khăng một mực, phải chọn lựa minh chủ.

Nhưng vấn đề là Quân Kiền Linh thật không nhìn ra được Liễu Tư Triệt . Nàng cùng Liễu Tư Triệt tuy rằng cũng bất quá vài lần gặp gỡ, nhưng con người Liễu Tư Triệt nàng cũng có chút hiểu biết . Muốn Liễu Tư Triệt phản bội gia tộc, phản bội thừa tướng phủ, chọn minh chủ khác, chỉ sợ so với chết còn khó hơn.

Lấy tính tình Liễu Tư Triệt , cho dù là biết thái tử không phải là minh chủ, vì gia tộc lợi ích, vì phụ tử thân tình, huynh muội loại tình cảm, hắn cũng nhất định sẽ đem hết toàn lực giúp thái tử.

Thu liễm khởi tinh quang trong mắt, Lạc Khuynh Hoàng lướt qua bàn cờ. Mới vừa rồi kia nhất chiêu phá giải, quân trắng bị vây khốn quân cờ cùng bên ngoài quân trắng hình thành liên thông chi thế, quân đen thoạt nhìn khí thế bức nhân thế công toàn bộ lại trở thành không chịu nổi nhất kích.

Quân Kiền Linh nói không có sai. Ván cờ liền giống như nay thế cục. Quân Hiền Tề ngồi trên thái tử vị, mẫu phi chính là đông cung hoàng hậu, cậu lại là thừa tướng, thoạt nhìn chiếm hết ưu thế, kỳ thật lại không phải vậy.

Thứ nhất, Quân Vũ Thần đối với hắn cũng không thật yêu thích. Nói đến Quân Vũ Thần thích nhất hoàng tử, tự nhiên không có ai khác Quân Khuynh Vũ. Nhưng Quân Khuynh Vũ biểu hiện ra ngoài là không ham mê đế vị, bởi vậy cũng không có người chú ý tới hắn. Như vậy kế tiếp, Quân Vũ Thần ưu ái chính là Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong .

Thứ hai, hiện tại hoàng hậu thế lực quá lớn, hoàng hậu cũng không dịu dàng khả nhân như trước, làm việc cũng mang khí thế bất nhẫn. Đã muốn khiến cho Quân Vũ Thần bất mãn. Hậu cung bên trong, Quân Vũ Thần sủng hạnh nhất cũng sớm không phải hoàng hậu, mà là Hinh phi nương nương. Này Hinh phi thập tam hoàng tử tuy rằng tuổi quá nhỏ, không thể lập vì thái tử. Nhưng mà, mẫu thân nhị hoàng tử, tứ hoàng tử cũng là cực kỳ được sủng ái .

Thứ ba, Quân Hiền Tề tự thân thực lực không đủ, là tối trí mạng điểm yếu. Quân Kiền Linh nay đã muốn hiệp trợ Quân Vũ Thần xử lý chính vụ, bên ngoài thanh danh rất tốt, trong triều không thiếu đại thần bị hắn thu mua, ngay cả nàng phụ thân đại tướng Quân Lạc Nguyên cũng đã muốn cùng Quân Kiền Linh có kết minh ý nguyện. Mà Quân Hồng Phong thì là nắm thực binh quyền, thực lực không thể khinh thường. Quân Hiền Tề trừ bỏ mẫu hậu cùng cậu, chỉ sợ không có ưu thế khác.

Hơn nữa ưu thế của Quân Hiền Tề, lại bị Quân Vũ Thần kiêng kị. Nếu là nàng đoán không sai, hoàng hậu thất sủng, thừa tướng thế lực suy yếu chính là tất yếu.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng có chút cong, bất quá, tất cả mọi người đều không nghĩ đến, hoàng tử có thực lực nhất, không phải nhị hoàng tử cùng tứ hoàng tử, mà là Quân Khuynh Vũ. Quân Khuynh Vũ tuy rằng thoạt nhìn bất cần đời, kỳ thật lại mưu lược thâm sâu, tuy rằng thoạt nhìn không có thế lực, kỳ thật thực lực ẩn nấp lại rất kinh người.

Chỉ sợ, Quân Khuynh Vũ mới chính là quân trắng kia. Chính xác là bọ ngựa bắt ve sầu, hoàng tước ở ngay phía sau. Ngày sau chuyện tình, chỉ sợ sẽ làm cho Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong phải bất ngờ.

"Nếu ván cờ đã phá, chúng ta không bằng đi ra ngoài du hồ?" Quân Kiền Linh nâng mắt ôn hòa nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt che dấu không được nóng cháy, hắn cười nói, "Liễu huynh cùng Khuynh Hoàng tiểu thư xưa nay đều bận rộn, khó có thể gặp gỡ, không biết hai vị có đồng ý?"

Lạc Khuynh Hoàng lông mi cụp xuống, che dấu đôi mắt hắc bạch phân minh , nàng cũng không muốn cùng Quân Kiền Linh đi ra ngoài. Thậm chí ngay cả liếc mắt một cái cũng không nguyện ý nhìn hắn, bởi vì nàng sợ hãi nhìn nhiều một lát, nàng sẽ khống chế không được chính mình hận ý.

Bị vu oan thất trinh đau đớn, hận ý bản thân con bị hãm hại, tuyệt vọng bản thân ca ca bị giết. Nàng một khắc đều sẽ không quên. Chỉ cần nhìn đến Quân Kiền Linh một cái, nàng sẽ lại nhớ tới những thời khắc giống như ác mộng này.

Nhưng là nàng không thể cự tuyệt. Nếu là nàng hiện tại cự tuyệt Quân Kiền Linh.Sẽ cấp đại tướng quân phủ mang đến phiền toái. Những người khác nàng có thể không cần, nhưng là Lạc Vân Chỉ nàng không thể không để ý. Lấy Quân Kiền Linh trí tuệ, có thể đủ nhìn ra được nàng cùng Lạc Khuynh Quốc, Lạc Khuynh Thành bất hòa, Lạc Nguyên lại là Quân Kiền Linh vạn vạn không dám đắc tội , như vậy nếu là nàng đắc tội Quân Kiền Linh, Quân Kiền Linh cũng chỉ có theo Lạc Vân Chỉ trên người xuống tay.

Thứ hai, nàng nếu là thật tuyệt tình đối với Quân Kiền Linh , sẽ khiến cho Quân Kiền Linh oán hận, như vậy chính là Lạc Khuynh Thành mong đợi, nàng làm sao có thể làm cho Lạc Khuynh Thành được đắc ý như vậy.

Thứ ba, nàng cũng muốn mượn lần du hồ này nhìn xem tâm tư Quân Kiền Linh , đồng thời cũng tiến thêm một bước để hiểu biết một chút Liễu Tư Triệt người này. Bình tĩnh mà xem xét, Liễu Tư Triệt tuy rằng cùng nàng ởvị trí đối địch , nhưng nàng cũng không chán ghét Liễu Tư Triệt, mà lại thưởng thức tài hoa của hắn, lại có lẽ là việc làm của hắn ở sinh nhật nàng , làm nàng có chút cảm động.

"Nếu nhị hoàng tử thịnh tình mời đãi, Khuynh Hoàng liền từ chối thì thật bất kính ." Lạc Khuynh Hoàng

gợi lên một chút ôn hòa mà xa cách tươi cười, đối Quân Kiền Linh nói, của nàng đôi mắt buông xuống, tránh cho cùng Quân Kiền Linh ánh mắt nhìn thẳng.

Liễu Tư Triệt vốn muốn ôn hòa từ chối, nhưng là nghe được Lạc Khuynh Hoàng đáp ứng, một chút do dự, liền cũng thanh nhã đáp, "Tư Triệt thật vinh hạnh."

Con ngươi như có như không quét về phía Lạc Khuynh Hoàng. Vì sao hắn cảm thấy Lạc Khuynh Hoàng thời điểm đối mặt Quân Kiền Linh thái độ có chút kỳ quái. Xem trong mắt nàng rõ ràng cực lực khắc chế cái gì đó cảm xúc, thoạt nhìn xa cách đạm mạc, lại giống như không phải như vậy.

Nhưng là mặc kệ như thế nào, Quân Kiền Linh người này tâm tư sâu đậm, lần này mời bọn hắn cùng du hồ cũng không biết có cái gì duyên cớ, nếu là làm cho Lạc Khuynh Hoàng một người cùng Quân Kiền Linh đi, hắn thực có chút lo lắng.

Nghĩ đến đây, Liễu Tư Triệt khóe môi tràn ra một chút tự giễu tươi cười. Lạc Khuynh Hoàng như thế trí tuệ, muốn hắn lo lắng cái gì? ! Mà hắn, lấy lập trường gì mà đi lo lắng? ! Lạc Khuynh Hoàng là Lạc Nguyên nữ nhi, đại tướng quân phủ cùng thừa tướng phủ xưa nay bất hòa, hắn, không nên như vậy quan tâm nàng.

Quân Hồng Phong miễn cưỡng liếc Quân Kiền Linh một cái, trong lỗ mũi mặt phát ra một tiếng hừ lạnh. So diễn trò, hắn vĩnh viễn cũng kém hắn này nhị ca . Đợi cho trừ bỏ Quân Hiền Tề, hắn kế tiếp đối phó chính là Quân Kiền Linh! Bất quá việc cấp bách trước mắt, vẫn là nghĩ biện pháp ban đổ Quân Hiền Tề trọng yếu hơn!

"Nhị ca đã mời trước, Hồng Phong cũng không tốt đoạt đi thiện ý. Nếu là ngày sau có rảnh, hai vị cần phải nể mặt cho Hồng Phong mang hai vị đang du ngoạn." Quân Hồng Phong mỉm cười nói.

"Nhất định nhất định." Lạc Khuynh Hoàng cùng Liễu Tư Triệt đạm cười ứng phó nói.

Quân Hồng Phong nói xong, thật sâu nhìn Quân Kiền Linh một cái, liền ly khai Kim Ngân sơn trang. Lạc Khuynh Hoàng cùng Liễu Tư Triệt cũng theo Quân Kiền Linh một đường đến ven hồ.

Thật ra Quân Kiền Linh nguyên bản cũng đang chuẩn bị du hồ, trùng hợp gặp Lạc Khuynh Hoàng cùng Liễu Tư Triệt liền mời bọn họ đồng du,vì vậy con thuyền sớm đã chuẩn bị tốt .

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên đứng ở ven hồ nhìn con thuyền. Con thuyền cực kỳ tráng lệ, thoạt nhìn rất hùng vĩ, tràn ngập hoàng gia khí phái, đẹp đẽ quý giá bên trong lại ẩn ẩn có lịch sự tao nhã, không có vẻ quá mức hoa lệ. Chính như cùng Quân Kiền Linh một thân, thoạt nhìn thật ung dung rộng lượng.

Nhưng mà, bề ngoài vĩnh viễn chỉ là bề ngoài. Ai biết này ung dung rộng lượng bên trong là như thế nào vặn vẹo hẹp hòi lòng dạ? Ai lại biết này hoa lệ bên trong là có hoa mà không có quả?

"Thuyền của Nhị hoàng tử thật sự là khí phái bất phàm a." Lạc Khuynh Hoàng nhìn con thuyền, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Quân Kiền Linh nghe được Lạc Khuynh Hoàng tán thưởng con thuyền, lập tức mâu quang lóe sáng nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, đã thấy ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng chính là thản nhiên nhìn quét hắn con thuyền, cũng không nhìn về phía hắn, không khỏi có chút thất vọng.

Hắn nhìn Lạc Khuynh Hoàng trong mắt cũng tràn ngập phức tạp cảm xúc. Trước mắt Lạc Khuynh Hoàng cùng nàng trong lời nói của Lạc Khuynh Thành thật là sai lệch như thiên địa. Lạc Khuynh Thành nói cho hắn, Lạc Khuynh Hoàng thực ác độc, hơn nữa ngu dốt không chịu nổi. Nhưng là hắn thấy, nàng là trí tuệ vô song.

Lạc Khuynh Thành nói Lạc Khuynh Hoàng đối hắn rất là chán ghét, một lòng thích thất đệ Quân Khuynh Vũ. Nhưng hiện tại hắn nhìn thấy, thì Lạc Khuynh Hoàng tựa hồ cũng không chán ghét hắn, về phần hay không thích Quân Khuynh Vũ, hắn cũng không nhìn ra.

Chú ý tới Quân Kiền Linh tìm tòi nghiên cứu ánh mắt, Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút thản nhiên ý cười, trêu chọc nói, "Nhị hoàng tử chẳng lẽ là luyến tiếc làm cho Khuynh Hoàng lên thuyền?"

"Làm sao lại là như vậy, Khuynh Hoàng tiểu thư thỉnh, Liễu huynh thỉnh." Quân Kiền Linh vội vàng làm cái tư thế mời khách.

Lạc Khuynh Hoàng cùng Liễu Tư Triệt liền tự nhiên hào phóng lên thuyền. Trên thuyền đã chuẩn bị tốt rượu ngon món ngon.

Mấy người nhìn cảnh hồ mà đối ẩm. Tịch gian có một lời không một câu trò chuyện thiên.

Quân Kiền Linh thể hiện đối với hai người vô cùng thân thiết thiện ý. Nếu không phải đã sớm nhìn thấu bộ mặt thật của Quân Kiền Linh đời trước, Lạc Khuynh Hoàng thật muốn cảm thấy Quân Kiền Linh là cái người khiêm tốn ôn hòa .

"Nghe nói Khuynh Hoàng tiểu thư cùng thất đệ quan hệ thực không sai?" Quân Kiền Linh hướng về Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, vu vơ hỏi một câu.

Lạc Khuynh Hoàng nắm ly rượu thủ có chút chặt chẽ, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn thẳng Quân Kiền Linh, mạc danh kỳ diệu nói, "Không biết nhị hoàng tử nghe ai nói ?"

Quân Kiền Linh không ngờ tới Lạc Khuynh Hoàng lại như thế hỏi lại. Nếu nói hắn là nghe Lạc Khuynh Thành lời nói, không khỏi bại lộ hắn cùng Lạc Khuynh Thành có quan hệ. Hắn đối Lạc Khuynh Thành nguyên bản là có vài phần thích ý, nhưng gần đây, hắn càng phát ra cảm thấy Lạc Khuynh Thành không giống mặt ngoài như vậy ôn nhu lương thiện am hiểu ý người, ngược lại là cái dấu diếm tâm cơ.

Không phải nói hắn không thích có tâm kế nữ tử. Chính là Lạc Khuynh Thành tâm cơ không khỏi quá mức hẹp hòi âm độc, nửa điểm cũng không có giống Lạc Khuynh Hoàng như vậy phong hoa tuyệt đại đại trí tuệ. Sau vài lần tiếp xúc, hắn nhưng thật ra thích Lạc Khuynh Hoàng hơn.

Nguyên bản hắn tiếp cận Lạc Khuynh Thành cũng là để làm cho Lạc Khuynh Thành thay hắn nói tốt vài câu, có thể dễ dàng xuống tay cưới được Lạc Khuynh Hoàng, lấy được ủng hộ của Lạc Nguyên, chậm rãi bành trướng thế lực. Âm thầm quan sát Quân Hồng Phong cùng Quân Hiền Tề tranh đấu, làm ngư ông đắc lợi.

Lại thật không ngờ vài lần tiếp xúc xuống, hắn lại thật sự đối Lạc Khuynh Hoàng động tâm. Cho nên nghe được Lạc Khuynh Thành nói cho hắn, Lạc Khuynh Hoàng trong lòng yêu thích chính là Quân Khuynh Vũ, liền làm hắn có chút cáu giận . Quân Khuynh Vũ xưa nay được Quân Vũ Thần sủng ái, hắn liền có chút khó chịu , nhưng tuy là Quân Vũ Thần cực sủng ái hắn, hắn cũng là bất cần đời, không thành họa lớn, hắn cũng định đợi cho tới lúc hắn đăng cơ đế vị mới đối phó Quân Khuynh Vũ .

Nhưng mà nếu là Lạc Khuynh Hoàng thích Quân Khuynh Vũ. Như vậy hắn sẽ trước tiên đối phó Quân Khuynh Vũ .

"Chỉ là lời đồn thôi." Quân Kiền Linh cười ứng chi.

Lạc Khuynh Hoàng cũng là hiểu được. Biết nếu là làm cho Quân Kiền Linh biết nàng trong lòng chính là Quân Khuynh Vũ, tất nhiên sẽ khiến cho Quân Kiền Linh đối phó Quân Khuynh Vũ trước thời hạn. Trước không nói đến Quân Kiền Linh hay không đối nàng có ý, chỉ dựa theo Quân Kiền Linh kế hoạch, cũng là phải cưới nàng, nếu nàng trong lòng có người khác, tất nhiên sẽ khiến cho Quân Kiền Linh nổi lên sát ý.

Nàng vạn vạn không thể làm cho Quân Kiền Linh biết lòng của nàng. Nhưng nếu là nàng minh xác tỏ vẻ trong lòng không có ai, tất nhiên sẽ khiến cho Quân Kiền Linh tiếp tục thế cộng, kế tiếp muốn ứng phó Quân Kiền Linh, lại là rất nhiều phiền toái. Mà thời gian lâu, Quân Kiền Linh tất nhiên sẽ có nhiều suy nghĩ.

Như vậy, chỉ có thể. . .

Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng nhanh hướng về Liễu Tư Triệt liếc mắt, làm ra một bộ ngượng ngùng bộ dáng, giải thích nói, "Nếu nhị hoàng tử cũng nói là lời đồn, kia tự nhiên không thể tin . Khuynh Hoàng thuở nhỏ tập thi thư lễ nghi, nhận định phu quân tự nhiên cũng nên là người khiêm tốn. Thất hoàng tử tuy là phong hoa tuyệt đại, tuy nhiên danh tiếng quá mức nổi trội, không phải là Khuynh Hoàng trong lòng tương ứng."

Lạc Khuynh Hoàng lời này vừa nói ra, Quân Kiền Linh liên tục biến đổi tâm tình. Lạc Khuynh Hoàng đã muốn minh xác tỏ vẻ ra nàng không thích Quân Khuynh Vũ , như vậy hắn liền có thể yên tâm , đối phó Quân Khuynh Vũ chuyện tình ngày sau bàn lại, nay Quân Khuynh Vũ chịu Quân Vũ Thần sủng ái, lại đối ngôi vị hoàng đế không có uy hiếp, chỉ cần Lạc Khuynh Hoàng không thích hắn, hắn vẫn có thể cùng Quân Khuynh Vũ kết giao tốt.

Nhưng là nghe Lạc Khuynh Hoàng trong lời nói ý tứ, giống như đã muốn có người trong lòng. Đây cũng không phải là một chuyện tốt. Người khiêm tốn. Này tiêu chuẩn hắn cũng phù hợp , nhưng là xem Lạc Khuynh Hoàng bộ dáng, rõ ràng không phải hướng vào hắn. Nàng mới vừa nói vừa nhìn Liễu Tư Triệt liếc mắt một cái, đối Liễu Tư Triệt rất ý tứ.

Nghĩ đến cũng hợp lý, ở bách hoa thịnh yến, Liễu Tư Triệt đáp ra nàng sở ra đề mục, nàng đối Liễu Tư Triệt là thêm tán thưởng . Ở thời điểm sinh nhật nàng, Liễu Tư Triệt bởi vì lo lắng nàng trúng kế, tự động thân mà ra, muốn đánh đàn trước nàng, nàng tuy quả quyết cự tuyệt, nhưng biểu tình tựa hồ rất là cảm động.

Hôm nay xem bọn hắn hai người ngôn hành, cũng thật tình ăn ý. Hay là bọn họ hai cái đã có cái quan hệ gì? ! Nhưng cũng không đúng , đại tướng quân phủ cùng thừa tướng phủ bất hòa, bọn họ hai cái làm sao có thể xả đến một khối đâu!

Mặc kệ thế nào, một khi bị hắn phát hiện Lạc Khuynh Hoàng trong lòng thật là Liễu Tư Triệt, hắn sẽ không thể tọa sơn quan hổ đấu, không thể để Quân Hồng Phong tự chậm rãi đối phó Quân Hiền Tề , phải âm thầm giúp Quân Hồng Phong một phen, chạy nhanh phế đi thái tử vị.

Nếu không làm cho đại tướng quân phủ cùng thừa tướng phủ liên hợp lại, thì thật là vô cùng ổn!

Lạc Khuynh Hoàng cẩn thận quan sát Quân Kiền Linh biểu tình, biết nàng mới vừa rồi lời nói đã có tác dụng. Như vậy, không những được bỏ rơi được thế công theo đuổi của Quân Kiền Linh, hơn nữa có thể khiến cho Quân Kiền Linh cảnh giác, nhanh chóng Quân Hiền Tề cùng thừa tướng một nhà động tác.

Cứ như vậy, sẽ khiến cho Quân Kiền Linh, Quân Hồng Phong cùng thái tử nhất mạch tranh đấu, kết quả tất nhiên là lưỡng bại câu thương, đến lúc đó Quân Khuynh Vũ là có thể làm ngư ông đắc lợi .

Nhưng tất cả có thành công hay không, còn muốn xem Liễu Tư Triệt phối hợp có được không . Liễu Tư Triệt thông minh như vậy, tâm tư của nàng chỉ sợ là không thể gạt được, nếu là Liễu Tư Triệt giáp mặt vạch trần nàng, đó là bất lợi vô cùng, không chỉ có như thế, lại còn là thật mất mặt.

"Người khiêm tốn. Kiền Linh xem ra Liễu huynh nhưng thật ra thực phù hợp a." Quân Kiền Linh nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, lại nhìn Liễu Tư Triệt liếc mắt một cái, ý vị thâm trường nói.

Liễu Tư Triệt con ngươi đen như bị bao phủ bởi một tầng sương mù, nhìn không thấu hắn giờ phút này tâm tình như thế nào. Bị Quân Kiền Linh đề cập, cũng không thấy hắn có bao nhiêu dao động, chính là thản nhiên cầm ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến Liễu Tư Triệt hành động, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Nếu là Liễu Tư Triệt trước mặt Quân Kiền Linh vạch trần mưu kế của nàng, như vậy sẽ không khiến cho Quân Kiền Linh đối phó Quân Hiền Tề, mà ngược lại sẽ khiến cho Quân Kiền Linh đối của nàng nổi lên địch ý cùng tìm tòi nghiên cứu, đem chính nàng đẩy vào cạm bẫy.

"Nhị hoàng tử quá khen. Nếu nói đến người khiêm tốn, Tư Triệt sao bằng nhị hoàng tử?" Liễu Tư Triệt chậm rãi buông ly rượu, tựa hồ là không để ý quét Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, cong môi đáp.

Lạc Khuynh Hoàng theo cái liếc mắt đầy thâm ý của Liễu Tư Triệt cảm giác được Liễu Tư Triệt cơ trí, nàng nghi hoặc nhìn Liễu Tư Triệt. Liễu Tư Triệt thật nhìn không ra mục đích của nàng sao? !

Nếu nhìn không ra, vì sao vừa rồi ánh mắt nhìn nàng tràn ngập thâm ý. Nếu là đã nhìn ra, vì sao không vạch trần nàng? !

Quân Kiền Linh nghe được Liễu Tư Triệt trả lời, trong mắt vẫn như cũ có vài phần tìm tòi nghiên cứu, khóe môi gợi lên một chút ôn hòa tươi cười, nói, "Liễu huynh thật là quá khen."

Mấy người lại uống vài ly rượu, sắc trời dần dần u ám . Lạc Khuynh Hoàng liền nói phải về phủ, Quân Kiền Linh cũng không có ở lâu.

“Bản điện còn có chút sự, không bằng Liễu huynh hãy đưa Khuynh Hoàng tiểu thư hồi phủ đi.” Quân Kiền Linh có thâm ý nhìn Lạc Khuynh Hoàng cùng Liễu Tư Triệt, ý vị thâm trường nói.

Lạc Khuynh Hoàng ánh mắt lóe lóe, không lên tiếng xem như cam chịu. Mà Liễu Tư Triệt cũng chỉ là cười nhẹ, ôn hòa thanh nhã vì Lạc Khuynh Hoàng dẫn đường.

“Làm phiền Liễu công tử .” Lạc Khuynh Hoàng nhĩ lực hơn người, tự nhiên nghe được Quân Kiền Linh theo đuôi có tiếng bước chân. Chắc là Quân Kiền Linh nổi lên lòng nghi ngờ, muốn nhìn xem nàng cùng Liễu Tư Triệt đến tột cùng có hay không có tư tình.

Liễu Tư Triệt ôn hòa nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi ôm lấy ý tứ hàm xúc không rõ tươi cười, đáp, “Nhấc tay chi lao, Khuynh Hoàng tiểu thư không cần để ở trong lòng.”

Lạc Khuynh Hoàng cơ hồ không dám nhìn thẳng vào Liễu Tư Triệt. Bình tĩnh mà xem xét, Liễu Tư Triệt đối đãi nàng thực không sai , nhưng là nàng lại muốn lợi dụng Liễu Tư Triệt, trong lòng không khỏi có chút băn khoăn.

Nhưng là nàng cùng Liễu Tư Triệt nhất định chỉ có thể bị vây ở đối địch hai mặt, cho dù nàng hôm nay không lợi dụng hắn, bọn họ ngày sau cũng sẽ tính kế nhau. Vì không liên lụy đến Quân Khuynh Vũ, nàng chỉ có thể thực xin lỗi Liễu Tư Triệt .

Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng cố ý dưới chân mềm nhũn, hướng Liễu Tư Triệt ngã đi qua.

Liễu Tư Triệt nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng khuynh đảo thân mình, vội vàng thân thủ đỡ lấy Lạc Khuynh Hoàng, thân thiết hỏi, “Thế nào? Không có việc gì đi?”

Đi theo bọn họ phía sau Quân Kiền Linh rõ ràng hơi thở bất ổn, thấy như vậy một màn, liền phẫn nộ phất tay áo rời đi. Lạc Khuynh Hoàng nghe được Quân Kiền Linh phất tay áo rời đi tiếng bước chân, mới chậm rãi đứng dậy, hướng về phía Liễu Tư Triệt thật có lỗi cười, nói, “Khuynh Hoàng không ngại.”

Liễu Tư Triệt thản nhiên nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Đông tử trong suốt mà đen đặc, che một tầng thản nhiên sương mù, rõ ràng thấy rõ ràng hắn trong mắt có cảm xúc, nhưng là Lạc Khuynh Hoàng lại cảm giác được rõ ràng trên người hắn chợt lóe qua đau thương.

Kia đau thương đậm đặc, cơ hồ ở trong nháy mắt bao phủ Lạc Khuynh Hoàng, làm cho nàng cũng bị cuốn hút , cảm giác được nồng đậm áp lực, nhưng là chính là trong nháy mắt mà thôi, kia đau thương lại giống như biến mất vô tung vô ảnh.

“Phía trước chính là tướng quân phủ. Tư Triệt sẽ chỉ đưa đến đây.” Liễu Tư Triệt thu liễm cảm xúc, thản nhiên chỉ tướng quân phủ ở xa xa, ôn hòa nói.

Lạc Khuynh Hoàng hướng về phía Liễu Tư Triệt gật đầu mỉm cười, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Liễu Tư Triệt vẫn nhìn cho đến khi bóng dáng Lạc Khuynh Hoàng biến mất ở trước mắt, mới xoay người rời đi.

Thế nhân đều chỉ biết hắn chỉ thông mưu lược không hiểu võ công, lại không biết, hắn cũng võ công trác tuyệt. Thế gian sợ chỉ có Lưu Cảnh công tử có thể so hơn kém với hắn.

Quân Kiền Linh đi theo hắn phía sau, hắn biết. Lạc Khuynh Hoàng là cố ý té ngã, hắn cũng biết. Nhưng hắn vẫn theo bản năng đỡ nàng, vẫn là nhịn không được quan tâm nàng.

Tựa như hắn rõ ràng biết lời nói của Lạc Khuynh Hoàng ở trên thuyền sẽ mang đến hậu quả như thế nào, hắn vẫn không đành lòng vạch trần nàng. Hắn biết sự đành lòng có lẽ sẽ thương hại đến gia tộc của hắn, nhưng là, hắn từ nhỏ liền vì gia tộc mà sinh ra, lúc này, cho phép hắn, tùy hứng một lần đi. Nhưng là vì sao, tâm lại đau như vậy.

” Tám nhảm ing

“

Tiểu Sảnh: Đọc bộ nào cũng thấy tội mấy anh nam phụ hết sức, nam phụ Liễu Tư Triệt còn đặc biệt thâm tình nữa T.T oa oa oa thương anh ấy quá đi.

Tiếu : Yên tâm đi , Triệt ca còn tranh với Vũ ca đến hết truyện luôn

57. Chương 58: Nạp Sườn Phi

Tháng sau là đại thọ bốn mươi tuổi của hoàng hậu nương nương. Lý ra nên là một chuyện giai đại vui mừng, khắp chốn mừng vui. Nhưng là trong khoảng thời gian này, lại đã xảy ra một chuyện làm cho hoàng hậu tức giận, thừa tướng khí tuyệt.

Thái tử Quân Hiền Tề thế nhưng hướng hoàng thượng thỉnh chỉ tứ hôn, muốn nạp Tống Linh con gái của bộ binh thượng thư làm sườn phi.

Chuyện này truyền ra, hoàng hậu nương nương giận dữ, lập tức triệu thái tử tiến cung răn dạy, nhưng mà vị thái tử xưa nay yếu đuối khiếp đảm, lúc này không biết là ăn gan hùm mật gấu gì , lại dám ngỗ nghịch ý tứ của hoàng hậu nương nương, luôn mãi chống đối.

Thân là phụ thân thái tử phi, cậu của thái tử, thừa tướng Liễu Viễn Chinh biết chuyện đã vô cùng tức giận. nữ nhi Liễu gia hiền lương thục đức, gả cho thái tử bất quá không đến một năm, thái tử vậy mà muốn nạp sườn phi, việc này bảo hắn làm sao có thể chịu? ! Nếu ngày sau thái tử làm hoàng đế, còn không biết sẽ đối đãi thế nào với nữ nhi của hắn!

"Thái tử muốn nạp sườn phi?" Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng cười, tay hạ xuống một quân trắng, tựa hồ đã sớm liệu đến chuyện này.

Quân Khuynh Vũ tay cầm quân đen ngồi ở đối diện Lạc Khuynh Hoàng, một thân hồng y xinh đẹp như ráng hồng, phong lưu hàm súc không thể nói hết. Khóe môi có chút cong, bên trong đôi mắt hắc bạch phân minh hiện lên vài phần giễu cợt, nói, "Hoàng nhi tin tức thật linh thông?"

Lạc Khuynh Hoàng khóe môi ý cười không thay đổi, tay lại hạ xuống thêm một quân cờ, khẽ cười nói, "Nếu đã biết, cần gì phải làm bộ như không biết?"

"Ngắn ngủn hơn một tháng thời gian, có thể thành lập mạng lưới tình báo hoàn mỹ như vậy, Hoàng nhi quả nhiên thật không tầm thường." Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng như thế, liền cũng cười nói.

Lạc Khuynh Hoàng ở bách hoa thịnh yến đạt được một ngàn lượng hoàng kim, lại mượn dùng một chút thế lực bí mật của Quân Khuynh Vũ, thành lập một mạng tình báo của chính nàng. Đó chính là tổ chức thần bí quật khởi gần đây trên giang hồ, Phi Hoa Lâu.

Phi Hoa Lâu vừa mới thành lập, chủ yếu thu thập tình báo trong triều.

Tuy rằng nàng có thế lực Quân Khuynh Vũ để dựa vào, nhưng là tái thế làm người, nàng đã có thói quen dựa vào chính mình. Nàng không nghĩ dựa vào lực lượng của Quân Khuynh Vũ, cũng không phải nàng không tin tưởng Quân Khuynh Vũ, chính là nàng cảm thấy nàng cần có được lực lượng của chính mình, chỉ có như vậy mới có thể cùng Quân Khuynh Vũ kề vai sát cánh.

Nàng phải làm một nữ tử có thể giúp hắn có được thiên hạ, chứ không phải là một nữ tử chỉ có thể dựa vào hắn, đứng ở phía sau hắn chờ được bảo hộ.

Lo lắng Quân Khuynh Vũ hiểu lầm ý tứ của nàng, Lạc Khuynh Hoàng mở miệng giải thích nói, "Vũ, ta thành lập Phi Hoa Lâu cũng không phải không tín nhiệm huynh, ta chỉ là.."

"Hoàng nhi." Quân Khuynh Vũ đánh gãy Lạc Khuynh Hoàng giải thích, gợi lên một chút sủng nịch tươi cười, nói, "Ta hiểu được. Ta chỉ là lo lắng nàng mệt mỏi thôi. Từ hôm nay trở đi, Chu Tước là thủ hạ của nàng ."

"Chu Tước là hộ pháp đắc lực của huynh, làm sao có thể cho ta được?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày cự tuyệt. Cái nàng muốn có là một mạng lưới tình báo, để nàng có thể tùy thời hiểu biết hướng đi của thế cục, không đến mức trở thành một khuê trung nữ tử (cô gái trong khuê phòng) cái gì cũng không biết, nhưng Chu Tước là hộ pháp của Lưu Tô Các , cũng là thủ hạ đắc lực của Quân Khuynh Vũ, làm sao có thể cho nàng sử dụng?

"Hoàng nhi còn cùng ta khách khí? Cái gì của ta của huynh, của ta chính là của nàng!" Quân Khuynh Vũ nhăn nhó giả vờ tức giận.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn chăm chú vào Quân Khuynh Vũ, biểu tình kiên định, nàng quật cường nói, "Ta nói không được chính là không được. Phi Hoa Lâu chẳng qua chỉ là thu thập tình báo trong kinh thành, không giống như Lưu Tô Các phải thu thập tất cả các loại tình báo, huynh đem Chu Tước phái cho ta, chân chính là đại tài tiểu dụng. Huynh nếu thật muốn giúp ta, chỉ cần chọn trong những thủ hạ của Chu Tước hai người đắc lực lại đây là được rồi."

Quân Khuynh Vũ nhìn bộ dáng bướng bỉnh của Lạc Khuynh Hoàng, khe khẽ thở dài, làm như bất đắc dĩ nói, "Ta thật sự là không có biện pháp với nàng. Được rồi, ta ngày mai liền cho chu tước phái hai người đi qua giúp nàng để ý sự vụ trong lâu ."

Lạc Khuynh Hoàng nghe được Quân Khuynh Vũ nói như thế, mới lại lộ ra tươi cười. Trong lúc hai người nói chuyện đã hạ xuống không ít quân cờ, quân đen cùng quân trắng bày ra thế giằng co, khó phân thắng bại.

"Hoàng nhi kỳ nghệ quả nhiên tuyệt diệu." Quân Khuynh Vũ nhìn thế cờ, trong mắt sáng ngời, thật tâm tán thưởng nói.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, gương mặt hiện lên một tia giảo hoạt, đùa giỡn nói, "Này ván cờ rõ ràng là hoà, huynh lại khen ta kỳ tài cao diệu, chứ không phải là tự khen mình sao?"

"Ta khen chính mình thì sao? !" Quân Khuynh Vũ phất tay áo đứng lên, lửa đỏ tay áo giống như một đoàn hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống có vẻ phá lệ chói mắt. Lạc Khuynh Hoàng có thể cảm giác được bên dưới bề ngoài tà mị vô độ cất dấu bá khí quân lâm thiên hạ, "Không chỉ kỳ nghệ, võ công mưu lược, thiên hạ có bao nhiêu người có thể cùng ta sánh vai? !"

Quân Khuynh Vũ lời này nói đàng hoàng nhưng cũng là sự thật. Lạc Khuynh Hoàng ngồi ở ghế trên ngẩng đầu nhìn sườn mặt Quân Khuynh Vũ, chỉ cảm thấy ánh sáng trên người Quân Khuynh Vũ như thế chói mắt, giống như ánh sáng toàn bộ chỉ tập trung đến trên người hắn.

Đúng vậy. Đây là phu quân tương lai của Lạc Khuynh Hoàng. Cường đại như vậy. Thiên hạ này cùng hắn sánh vai có thể có ai? ! Đế vị này vốn là của hắn. Chỉ có hắn mới xứng đáng quân lâm thiên hạ, mới xứng đáng nhận được vạn dân kính ngưỡng.

"Vậy thất điện hạ võ công mưu lược vô song hãy nói thử xem, sườn phi này của thái tử, nạp thành hay không thành?" Lạc Khuynh Hoàng cũng từ trên ghế đứng lên, đi đến bên cạnh Quân Khuynh Vũ hỏi.

Quân Khuynh Vũ quay đầu nhìn lại Lạc Khuynh Hoàng, tự tin mà hăng hái cười, hắn nói, "Tất nhiên nạp thành ."

Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng xuất hiện thần sắc đồng ý.

Tuy rằng thoạt nhìn hoàng hậu nương nương cùng thừa tướng đều cực kì phản đối thái tử nạp sườn phi, nhưng thái tử tất nhiên có thể thú được sườn phi . Bởi vì điểm mấu chốt, là người kia đồng ý .

Người kia, đó là hoàng thượng.

Vì sao Quân Vũ Thần lại đồng ý cho Quân Hiền Tề thú Tống Linh? ! Nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản. Mẫu thân của Thái tử là hoàng hậu Liễu Tâm Huệ, cậu lại là thừa tướng Liễu Viễn Chinh, thái tử lại cưới nữ nhi Liễu Viễn Chinh là Liễu Cẩm Tú làm vợ. Nếu ngày sau đăng cơ, Liễu Cẩm Tú chính là hoàng hậu. Như vậy thái hậu, hoàng hậu, thừa tướng, quyền lợi liền toàn bộ rơi xuống Liễu gia trong tay.

Thử hỏi có đế vương nào sẽ trơ mắt nhìn quyền lực trở thành hư danh, bị ngoại thích tham gia vào chính sự? ! Tất nhiên sẽ không. Chính vì vậy thái tử nạp sườn phi là một cơ hội để thay đổi. Bất kể Tống Linh phẩm hạnh như thế nào, liền nói xuất thân của Tống Linh. Nữ nhi của binh thư thượng thư, sinh ra có nhà mẹ đẻ hậu thuẫn, thái tử lại thích nàng như vậy, ngày sau nếu đưa nàng lên làm hoàng hậu, cũng không phải là chuyện không thể.

Nếu không có thể phong nàng quý phi, dựa vào sủng ái của thái tử đối với nàng, ít nhất cũng có thể kiềm chế quyền thế Liễu gia, không đến mức chỉ có danh không thực, hoàn toàn bị Liễu gia khống chế.

"Cưới là cưới. Chỉ tiếc, cưới Tống Linh, thái tử vị, liền không bảo đảm ." Lạc Khuynh Hoàng cười, bên trong đôi mắt hiện lên cảm xúc không rõ, như thương xót mà cũng hờ hững.

Tống Linh ở bách hoa thịnh yến nàng cũng từng gặp qua. Nịnh nọt, quyến rũ tàn nhẫn. Mặc dù không có giao tiếp sâu sắc, cũng có thể nhìn ra nàng ta âm thuật bất chính. Huống chi căn cứ theo tình báo gần nhất, Tống Linh cùng Tứ hoàng tử Quân Hồng Phong quan hệ cũng không đơn giản.

Nếu là nàng đoán không sai, Tống Linh nhất định là quân cờ Quân Hồng Phong phái đi đến bên người thái tử. Theo như nàng thấy dã tâm làm hoàng đế của Quân Hồng Phong đã rất rõ ràng. Muốn đăng cơ vì đế, đầu tiên phải diệt trừ chính là thái tử Quân Hiền Tề. Tuy rằng nàng không biết Quân Hồng Phong đem Tống Linh đưa đến bên người Quân Hiền Tề đến tột cùng muốn làm cái gì, nhưng nàng có thể khẳng định, không thể không có rắp tâm bất lương.

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, cũng lạnh lùng cười nói "Hoàng nhi nói không sai. Tống Linh chính là quân cờ Quân Hồng Phong xếp vào bên người Quân Hiền Tề. Lần này Quân Hồng Phong an bài xác thực không sai, chỉ tiếc, sợ là hắn đã làm lợi cho người khác."

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong mày có chút nhăn lại, mím môi nói, "Quân Hồng Phong này một chiêu làm muốn lợi dụng Tống Linh ly gián quan hệ thái tử cùng Liễu gia. Đi thêm một bước hãm hại thái tử, Liễu gia tâm sinh hiềm khích, tất sẽ không toàn lực cứu viện, đến lúc đó liền có thể lật đổ thái tử. Thái tử nếu là bị lật đổ, như vậy hoàng thượng tự nhiên muốn lập lại thái tử vị, đến lúc đó tất nhiên sẽ cân nhắc đến hắn."

Lạc Khuynh Hoàng trong mắt hiện lên hào quang, lại cười nói tiếp, "Nhưng là hoàng thượng chỉ có thể cân nhặc giữa Quân Kiền Linh cùng hắn hai người. Nếu là Quân Kiền Linh lúc này vạch trần Tống Linh, Quân Hồng Phong tất nhiên vạn kiếp bất phục. Này bao nhiêu công sức an bày, chỉ sợ đều là thành toàn cho Quân Kiền Linh!"

"Hoàng nhi quả nhiên trí tuệ." Quân Khuynh Vũ đồng ý gật gật đầu. Lại nói Quân Hiền Tề tuy rằng bất tài, nhưng có Liễu gia để dựa vào, lại có Liễu Tư Triệt phụ tá, muốn lật đổ Quân Hiền Tề, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Quân Hồng Phong làm như vậy, chỉ sợ là tự tìm đường chết. Mà Quân Kiền Linh muốn ngồi làm ngư ông đắc lợi, chỉ sợ cũng không phải dễ dàng như vậy.

"Thái tử nạp sườn phi tuy rằng làm cho hoàng hậu nương nương tức giận, thừa tướng tức giận, nhưng dù sao thái tử cũng là nhi tử thân sinh của hoàng hậu nương nương , cháu của thừa tướng, tuyệt sẽ không chỉ vì vậy mà không trợ giúp thái tử." Lạc Khuynh Hoàng khó hiểu nói.

"Cái này phải tiếp tục nhìn xem Quân Hồng Phong rốt cuộc đùa bỡn tiểu xiếc gì xiếc . Sauk hi Tống Linh vào phủ, tất nhiên sẽ không thái bình." Quân Khuynh Vũ cười bí hiểm.

Gương mặt Lạc Khuynh Hoàng không chút cảm xúc, dù sao cùng nàng không quan hệ. Nàng liền nhìn xem, Quân Hồng Phong rốt cuộc có thể nháo được trò đùa nào.

Ba ngày sau, thái tử đại hôn, cưới bộ binh thượng thư chi nữ Tống Linh làm sườn phi.

Lạc Khuynh Hoàng với thân phận đích nữ phủ đại tướng quân tự nhiên đáp ứng lời mời làm tân khách. Nàng tùy ý chọn một kiện áo choàng màu thủy lam, kết một búi tóc trang trọng, liền đi theo Lạc Nguyên, Lạc Vân Chỉ, Vương U Nhược đi . Về phần Lạc Khuynh Quốc cùng Lạc Khuynh Thành lấy thân phận thứ nữ, không thể tham dự .

Theo đạo lý mà nói, Vương U Nhược cũng không có tư cách tham dự . Nhưng vì Quân Như Huyên đã chết đi nhiều năm, vị trí chính thế phủ đại tướng quân vẫn bỏ trống, nếu Lạc Nguyên một mình đi lại có vẻ không tốt lắm, liền chỉ có thể mang theo Vương U Nhược đi.

Bởi vậy, Vương U Nhược tuy rằng trên danh nghĩa là thiếp của đại tướng quân, kỳ thật cũng là hưởng thụ đãi ngộ như chính thất. Lâm thời xuất môn, Vương U Nhược còn cao khí đưa mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng chính là đạm mạc nhìn nàng một cái, chưa từng có phản ứng gì.

"Đại tướng quân đến. Mời vào mời vào!" Quân Hiền Tề mặc một thân hỉ phục đỏ thẫm, trên mặt tràn đầy ý cười, nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng, cũng chỉ là hiện lên một chút kinh diễm, nhưng cũng không có bao nhiêu si mê.

Hắn nhìn về phía Tống Linh ánh mắt tràn ngập yêu say đắm cùng quý trọng. Tựa hồ Tống Linh là bảo bối quý trọng nhất trên đời.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi híp mắt, thoạt nhìn Quân Hiền Tề là đối Tống Linh động chân tình. Nhưng là nói dung mạo, Tống Linh tuy rằng yêu mị, nhưng không xuất chúng, ngược lại Liễu Cẩm Tú dung mạo thanh lệ thoát tục, là thiên hương quốc sắc. Nói khí chất, cầm kỳ thư họa, phẩm hạnh, Tống Linh không có điểm nào so được với Liễu Cẩm Tú , thật không biết Quân Hiền Tề là thích nàng ta ở điểm nào .

Trong lòng tuy rằng rất là nghi hoặc, trên mặt nàng cũng là không động thanh sắc. Lạc Khuynh Hoàng ngay từ lúc bước vào phủ thái tử, liền cảm giác được vài đạo ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng. Nàng bình tĩnh thong dong nâng mắt, nhìn đến Quân Khuynh Vũ tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng, ngồi ở một bên là Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong cũng đồng dạng nhìn nàng.

Nàng thần sắc lạnh nhạt dời đi tầm mắt, đi theo Lạc Nguyên đang ngồi xuống bên cạnh một bàn. Dựa theo thân phận địa vị, đại tướng quân phủ cùng thừa tướng phủ một bàn.

Lạc Khuynh Hoàng ngồi xuống, liền cảm giác được một đạo ánh mắt ôn nhuận. Nàng nhìn lại, liền thấy ánh mắt Liễu Tư Triệt chuyển dời sang địa phương khác. Thừa tướng Liễu Viễn Chinh ngồi ở bên người Liễu Tư Triệt, hai đầu lông mày đã muốn nhập sát làm một, ngay cả râu cũng đều dựng lên, thoạt nhìn là tức giận không nhẹ.

Bên cạnh Liễu Tư Triệt là nữ nhi nhỏ tuổi nhất của thừa tướng Liễu Cẩn Nguyệt. Liễu Cẩn Nguyệt chớp một đôi mắt to trong suốt, có chút bất mãn nói, "Ca ca, vì sao thái tử ca ca muốn kết hôn với cái người Tống Linh kia? ! Hắn không biết tỷ tỷ thực thương tâm sao? ! Đại phu nói, tỷ tỷ hoài tiểu bảo bảo, không thể không vui vẻ !"

Thanh âm Liễu Cẩn Nguyệt thanh thúy dễ nghe, một bàn mọi người đều nghe được rành mạch.

Ánh mắt Liễu Tư Triệt lóe sáng, tay sờ sờ Liễu Cẩn Nguyệt đầu, ôn nhu nói, "Ngươi Cẩm Tú tỷ tỷ gả không phải người thường, là thái tử . Thái tử ngày sau là muốn làm hoàng thượng , ngươi gặp qua hoàng thượng nào chỉ có một thê tử chưa?"

Liễu Cẩn Nguyệt con mắt dạo qua một vòng, cuối cùng không nói, qua nửa ngày mới nghẹn ra một câu, "Nhưng là tỷ tỷ rất khó chịu."

Trong mắt Liễu Tư Triệt như có gì tan vỡ, hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, vuốt đầu Liễu Cẩn Nguyệt, nói, "Cho nên Cẩn Nguyệt nhất định không cần giống tỷ tỷ ngươi. Muốn dũng cảm tìm hạnh phúc của chính mình, ca ca sẽ che chở cho ngươi."

Liễu Cẩn Nguyệt nghe xong Liễu Tư Triệt nói, cũng là hiểu nhưng không thể đồng ý.

Này chính là thân ở địa vị cao bất đắc dĩ đi. Liễu gia coi như là đại gia tộc số một số hai ở Cẩm quốc tộc . Muốn vận hành một cái gia tộc như vậy cũng không dễ dàng.

Rất nhiều đại gia tộc con cháu thoạt nhìn phong quang vô hạn vinh hoa phú quý, kỳ thật ngay cả hôn nhân của chính mình đều không làm chủ được. Liễu Cẩm Tú gả cho Quân Hiền Tề có lẽ là xuất phát từ bất đắc dĩ. Nhưng Liễu Cẩm Tú là tiểu thư khuê các, nói gả chính là nhận định cả đời, đối với Quân Hiền Tề chỉ sợ cũng là một mảnh thâm tình.

Nay nàng vừa mới có mang, trượng phu liền muốn cưới nữ tử khác, lòng của nàng nhất định rất đau khổ. Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nghĩ tới tình cảnh lúc trước của mình, không khỏi sinh ra vài phần trắc ẩn, đúng là có chút đồng tình với Liễu Cẩm Tú.

Có thể là nhìn ra Lạc Khuynh Hoàng đồng tình, thời điểm Lạc Khuynh Hoàng cùng Liễu Tư Triệt bốn mắt giao nhau, Liễu Tư Triệt hướng về phía Lạc Khuynh Hoàng có chút gật đầu, tiện đà lại đem ánh mắt thản nhiên chuyển chỗ khác.

Lạc Khuynh Hoàng chỉ cảm thấy, Liễu Tư Triệt trong lòng ẩn nhẫn không ít thống khổ lúc nói với Liễu Cẩn Nguyệt như vậy, tựa như là đang nói Liễu Cẩm Tú thân bất do kỷ, lại giống như không phải đơn giản như vậy. Nàng theo Liễu Tư Triệt trong lời nói bên trong nghe được thật lớn thống khổ.

"Linh nhi bái kiến tỷ tỷ." Bên kia thanh âm quyến rũ của Tống Linh vang lên, đem Lạc Khuynh Hoàng từ trong suy nghĩ kéo trở về thực tại, nàng nhìn lại, thấy Tống Linh đang hướng Liễu Cẩm Tú thi nhập môn chi lễ.

Liễu Cẩm Tú mặc một thân thiển hồng nhạt y bào, đoan trang tú lệ ngồi ở ghế trên. Bụng nàng có chút hở ra, xem ra đã có mang được ba bốn tháng .

Nhìn bụng Liễu Cẩm Tú hơi chút nhô ra, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nghĩ đến đứa nhỏ của nàng, trong lòng không khỏi lướt qua một tia hận ý! Là Quân Kiền Linh tự tay hại chết đứa nhỏ chưa xuất thế của nàng! Yên tâm đi đứa nhỏ, mẫu thân nhất định sẽ báo thù cho con !

"Đứng lên đi." Liễu Cẩm Tú tiếp nhận nước trà Tống Linh dâng, trên mặt lộ nét cười đoan trang ôn hòa. Nhưng mà Lạc Khuynh Hoàng có thể thấy ở khóe mắt chỗ sâu trong nàng che giấu đau thương.

Nhìn kỹ mặt Liễu Cẩm Tú, có thể thấy được vài phần tiều tụy, có thể thấy gần đây nàng không có ngủ ngon. Ánh mắt còn có chút phù thũng, chỉ sợ đã vụng trộm khóc thiệt nhiều lần đi. Nhưng Quân Hiền Tề liếc mắt một cái cũng không từng cho nàng, trong mắt đều chỉ có Tống Linh.

Lạc Khuynh Hoàng khóe môi dạng ẩn hiện một chút lạnh bạc ý cười. Đây là cái gọi là đế vương chi tình sao? !

Liễu Tư Triệt lời nói đột nhiên vang lên bên tai nàng, ngươi Cẩm Tú tỷ tỷ gả không phải người thường, là thái tử a. Thái tử ngày sau là hoàng thượng , ngươi gặp qua hoàng thượng nào chỉ có một thê tử ?

Đế vương nhất định hậu cung ba ngàn. Quân Khuynh Vũ phải làm đế vương, như vậy, hắn như thế nào thực hiện hứa hẹn của hắn đối của nàng? !

Ánh mắt không tự giác nhìn phía Quân Khuynh Vũ, lại phát hiện Quân Khuynh Vũ đã nhìn nàng, ánh mắt hắc bạch phân minh, khóe môi ôm lấy tươi cười, dùng khẩu hình đối nàng nói, "Nhược thủy ba ngàn, chỉ cần một gáo."

Lạc Khuynh Hoàng môi cong, cuối cùng nở ra một nụ cười tuyệt mỹ xinh đẹp. Đôi mắt lóe ra vầng sáng làm cho người ta mê muội. Đem nàng cả người phụ trợ càng thêm xinh đẹp không sánh nổi.

Quân Khuynh Vũ hiểu được lòng của nàng suy nghĩ. Hắn nói, nhược thủy ba ngàn, chỉ cần một gáo. Hắn là đang nói cho nàng, cho dù ngày sau hắn đăng cơ vì đế, cũng tuyệt đối không phụ nàng. Hảo, nàng liền đi theo chính mình tâm, lại một lần nữa tin vào tình yêu.

Nàng từng muốn lui bước, nhưng là Quân Khuynh Vũ nói cho nàng, yêu là không chấp nhận nửa điểm không tín nhiệm, không chấp nhận nửa điểm lùi bước . Cho nên nàng cùng chính mình đánh cược, cược ràng lúc này đây, nàng sẽ không lại yêu sai người!

Bên kia Tống Linh đang cùng Quân Hiền Tề kính rượu. Khách gian không khí nặng nề, Lạc Khuynh Hoàng không quen nghe Liễu Viễn Chinh cùng Lạc Nguyên châm chọc khiêu khích, cũng chịu không nổi ánh nhìn chăm chú thường xuyên đến từ Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong, liền lấy cớ có chút khó chịu, ở xung quanh đi dạo một chút.

Lạc Khuynh Hoàng đối với cấu trúc phủ đệ thái tử cũng không quen thuộc, bất quá tùy ý đi một chút, liền đi tới bên hồ. Thời điểm nàng đến bên hồ đã có người ở đây.

Thân ảnh hồng nhạt nhìn vô cùng nhu nhược mảnh mai, cả người đều tràn ngập một cỗ nồng đậm sầu bi. Xem bóng dáng, dường như là Liễu Cẩm Tú.

Lạc Khuynh Hoàng mâu quang chợt lóe, Liễu Cẩm Tú sẽ không nghĩ quẫn, muốn nhảy hồ tự sát đi, nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng liền bản năng chạy tới một phen giữ chặt tay Liễu Cẩm Tú, vội la lên, "Thái tử phi cũng không nên làm chuyện điên rồ a!"

Liễu Cẩm Tú bị Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên kéo cánh tay, hoảng sợ, đợi thấy rõ dung mạo của Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt lướt qua một tia kinh diễm, nghi hoặc nói, "Khuynh Hoàng quận chúa?"

Lạc Khuynh Hoàng thấy bộ dáng nghi hoặc của Liễu Cẩm Tú, tựa hồ cũng không phải là trạng thái đang muốn tự sát, có chút ngượng ngùng cười cười, "Khuynh Hoàng mạo phạm ."

"Không ngại." Liễu Cẩm Tú mặt mày ôn nhu, lời nói là cực kì ôn nhu , nhưng bên trong con ngươi rõ ràng có chút kiên cường, nàng hướng về Lạc Khuynh Hoàng ôn hòa cười nói, "Khuynh Hoàng quận chúa thật sự là một cô nương thiện lương. Khó trách. . ."

Liễu Cẩm Tú trong lời nói nói đến một nửa cũng là không có tiếp tục nói tiếp, có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, mâu trung có bất đắc dĩ cùng tiếc hận. Lạc Khuynh Hoàng chính là cười.

Liễu Cẩm Tú thế nhưng nói nàng là cô nương thiện lương? ! Có lẽ lúc trước nàng là một cô nương thiện lương. Nhưng mà nay? ! Nàng đối phó Lạc Khuynh Quốc, Vương U Nhược không chút nào nương tay, đùa bỡn thủ đoạn, ngay cả thân sinh phụ thân đều tính kế đi vào. Nay nàng, còn có thể xưng được là thiện lương sao? !

Bất quá nàng không cần. Tái thế làm người, nàng đã sớm hiểu được, thiện lương không thể mang đến cho nàng cái gì, sẽ chỉ làm nàng lâm vào thống khổ, làm cho nàng bị người lợi dụng mà thôi!

"Thái tử phi quá khen. Khuynh Hoàng chẳng qua là vừa mới đi ngang qua, thấy thái tử phi một mình đứng ở bên hồ, nghĩ lầm thái tử phi muốn làm việc ngốc, thế này mới mạo phạm thái tử phi, mong rằng thái tử phi không lấy làm phiền lòng." Lạc Khuynh Hoàng ôn hòa có lễ nói.

Liễu Cẩm Tú nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, lại cẩn thận nhìn Lạc Khuynh Hoàng một phen, thở dài nói, "Nếu là có thể, ta cũng muốn chết. Nhưng là vì Liễu gia, vì đứa con trong bụng, ta nhất định không thể làm như vậy ."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Liễu Cẩm Tú nói như vậy, không khỏi nhớ tới kiếp trước nàng ở hoàng cung gắng gượng sống tạm bợ 3 tháng, làm sao không phải là vì một hi vọng cuối cùng, hi vọng đứa nhỏ của mình sống sót. Nhưng Liễu Cẩm Tú so với nàng may mắn hơn, nàng ít nhất có thân nhân thiệt tình yêu thương nàng, có thế lực thừa tướng cho nàng chỗ dựa.

Nhưng là nàng đâu? ! Nàng cái gì cũng không có. Chịu nhục ba tháng, đổi lấy chính là đứa nhỏ bị giết hại, phụ thân cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ cha con gái!

"Thái tử phi không cần chú ý. Lấy địa vị Liễu gia, Tống Linh mặc dù gả cho thái tử, cũng không thể dao động địa vị thái tử phi." Lạc Khuynh Hoàng thấy tình cảnh Liễu Cẩm Tú cùng nàng lúc trước có vài phần tương tự, không khỏi nổi lòng trắc ẩn, mở miệng khuyên nhủ.

Liễu Cẩm Tú khóe môi nở lên nụ cười châm chọc, gương mặt trắng bệch tiều tụy tăng thêm vài phần lạnh bạc, trong mắt ẩn ẩn có lệ ý, cười thảm nói, "Dao động không được địa vị thái tử phi, lại dao động được địa vị của ta trong lòng phu quân a."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Liễu Cẩm Tú nói, hiểu được ở trong lòng Liễu Cẩm Tú tất nhiên là yêu Quân Hiền Tề , đáng thương lại là một tên yêu cuồng dại nữ tử a. Lạc Khuynh Hoàng không khỏi khuyên nhủ, "Thái tử phi cũng đừng quá đau buồn. Ta nghĩ thái tử cũng chỉ là nhất thời tham luyến Tống Linh mới mẻ, thời gian lâu, tất nhiên sẽ phát hiện thái tử phi tốt hơn."

Liễu Cẩm Tú cảm kích nhìn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nói, "Đa tạ Khuynh Hoàng quận chúa khai đạo. Cẩm Tú đi ra đã một luc , chắc hẳn nên trở về yến hội rồi. Cẩm Tú mạn phép."

Lạc Khuynh Hoàng gật đầu, nhìn thân mình tiêm nhược của Liễu Cẩm Tú biến mất. Tống Linh gả vào phủ thái tử phủ bất quá chỉ là mở đầu, về sau còn không biết sẽ phát sinh những chuyện tình gì, cũng không biết Liễu Cẩm Tú có thể ứng phó hay không.

" Hoàng nhi của ta từ khi nào lại đa sầu đa cảm như vậy?" Thanh âm tà mị tận xương vang lên, một cỗ hơi thở ấm áp đem toàn bộ thân mình Lạc Khuynh Hoàng bao vây, Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt, liền chìm vào đôi con ngươi thâm trầm tối tăm của Quân Khuynh Vũ.

"Huynh sao cũng tới nơi này ?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn Quân Khuynh Vũ.

“Này không phải là nhìn thấy Hoàng nhi một mình rời khỏi yến hội, sợ tâm tình Hoàng nhi không tốt, đặc biệt đến bồi Hoàng nhi thôi.” Quân Khuynh Vũ làm bộ dáng làm nũng, rất là đáng yêu.

Lạc Khuynh Hoàng thấy bộ dáng của Quân Khuynh Vũ, cũng bị chọc cười , nàng khẽ cười, tiện đà lo lắng nói, “Huynh cùng ta đồng thời ly khai, chỉ sợ khiến người khác hoài nghi.”

” khiến người khác hoài nghi thì sao.” Quân Khuynh Vũ tự nhiên đáp, sau đó cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, còn thật sự nói, “Ta biết nàng không muốn để ta bị Quân Kiền Linh, Quân Hồng Phong coi là đối thủ quá sớm , nhưng ta không sợ, nếu ngay cả ngươi ta yêu cũng không thể yêu quang minh chính đại, ta sao có tư cách nói yêu nàng ? !”

Tay Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ nắm lấy, cảm giác được lực đạo của Quân Khuynh Vũ, khóe môi nàng tràn đầy tươi cười hạnh phúc, nhìn Quân Khuynh Vũ, cười nói, “Ta hiểu được tâm ý của huynh. Nhưng ta không muốn bởi vì ta mà liên lụy huynh, ta hy vọng tình yêu của ta có thể cho huynh lực lượng, mà không phải liên lụy huynh, huynh hiểu được?”

“Hoàng nhi ở bên người ta, đó là trợ lực lớn nhất.” Quân Khuynh Vũ cười, đối Lạc Khuynh Hoàng nói, “Chờ ta đem thiên hạ này tặng cho nàng làm sính lễ. Hoàng hậu của ta.”

“Như vậy, ta liền chờ huynh cưới ta, hoàng thượng của ta.” Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng tràn ngập tín nhiệm cùng tình yêu, cười yếu ớt.

“Người nào? !” Đôi mắt Quân Khuynh Vũ giống như hắc diệu thạch bắn ra một ánh mắt làm cho người ta sợ hãi, đôi mắt sáng như đuốc bắn về phía núi giả bên cạnh.

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy thanh âm của Quân Khuynh Vũ không khỏi cả kinh. Nàng học tập võ công cũng đã gần nửa năm . Nhĩ lực cũng không sai . Mặc dù không ít người có võ công cao hơn nàng, nàng cũng có thể nghe được , huống chi bên hồ cực kỳ im lặng, nghe được tiếng bước chân là càng đơn giản.

Đủ biết người tới võ công rất cao tuyệt, có thể làm cho nàng không hề hay biết, mà Quân Khuynh Vũ cũng là đã đợi người tiếp cận núi giả mới nghe được tiếng bước chân.

Theo mâu quang Quân Khuynh Vũ nhìn lại, Lạc Khuynh Hoàng thấy được một bóng dáng màu tím. Cao to ngọc lập, thần vận độc siêu. Cao cao thúc khởi tử ngọc quan, có một loại ý nhị cao quý mà tao nhã.

“Liễu công tử?” Lạc Khuynh Hoàng thấy được người tới, không khỏi có chút kỳ quái hỏi. Liễu Tư Triệt làm sao có thể xuất hiện ở trong này? ! Hắn mới vừa rồi có thể đã nghe được nàng cùng Quân Khuynh Vũ nói , nếu bị Liễu Tư Triệt phát hiện dã tâm của Quân Khuynh Vũ, tất nhiên sẽ ra tay ngăn cản, đến lúc đó thật là đại đại không ổn .

Trong lòng Lạc Khuynh Hoàng trăm chuyển ngàn hồi, trên mặt cũng là bất động thanh sắc, trấn định tự nhiên nhìn Liễu Tư Triệt.

Bên trong con ngươi mênh mông sương mù của Liễu Tư Triệt hiện lên một chút thần sắc cực kì phức tạp, tao nhã nói, “Rảnh rỗi vô sự đến bên hồ đi dạo một chút, cũng không ngờ gặp Khuynh Hoàng tiểu thư cùng thất điện hạ.”

Lạc Khuynh Hoàng nghe Liễu Tư Triệt nói như thế, liền bình tĩnh tự nhiên đáp, “Thật không ngờ khéo như vậy, ta cũng vậy nhàn đến vô sự đi tới bên hồ, trùng hợp gặp thất điện hạ.”

Quân Khuynh Vũ thần sắc hiện lên một tia bất đắc dĩ, tay áo lửa đỏ ở không trung vung lên độ cong, mở miệng nói, “Xảo ngộ với Hoàng nhi, bản điện thực vui vẻ.”

Lạc Khuynh Hoàng lặng lẽ trừng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, lạnh nhạt nói, “Khuynh Hoàng đi ra đã lâu, sẽ không quấy rầy Liễu công tử , Khuynh Hoàng trước cáo từ .”

Liễu Tư Triệt có chút gật đầu, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa thanh nhã.

Quân Khuynh Vũ cũng nhún vai miễn cưỡng nói, “Bản điện cũng đi mệt mỏi, liền cùng Hoàng nhi trở về.”

Liễu Tư Triệt nhìn theo Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng song song rời đi, tao nhã tự nhiên tiêu sái tới bờ hồ, cả người đứng ở trong gió, vân đạm phong khinh, giống nhnhư không phải người của thế gian này.

Quanh thân hắn tràn ngập một cỗ ưu thương, trong đôi mắt mông lung cũng hiện lên một chút đau khổ. Hắn cười tự giễu, đạm mạc nhìn phía trước.

Mới vừa rồi Liễu Cẩm Tú nói cho hắn ở bên hồ bính kiến Lạc Khuynh Hoàng, hắn lo lắng bên hồ ẩm ướt trơn trượt, sợ Lạc Khuynh Hoàng ở bên hồ có thể xảy ra chuyện gì, có lẽ cũng là ích kỷ muốn tái kiến nàng đi, hắn liền không chịu khống chế đến bên hồ.

Nhưng thời điểm đến bên hồ lại thấy Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ hai tay nắm chặt, hắn nhất thời thở không xong, bị Quân Khuynh Vũ phát hiện, tiếp theo liền đành phải hiện thân cùng bọn họ gặp mặt.

Nhìn bọn họ song song rời đi, hắn chỉ cảm thấy trong lòng giống nhau bị cái gì đè nặng.

"Liễu Tư Triệt, ngươi đến tột cùng suy nghĩ cái gì?" Liễu Tư Triệt thản nhiên mở miệng, tràn ngập tự giễu.

Lạc Khuynh Hoàng vốn là nữ nhi của Lạc Nguyên. Hắn cùng nàng nguyên bản là không thể. Hắn cần gì lại nhiều lần phóng túng chính mình? !

Hôm nay hắn cũng đã thấy được. Người trong lòng Lạc Khuynh Hoàng là Quân Khuynh Vũ. Điểm này hắn không phải đã sớm đoán được sao, chính là hắn vẫn không chịu tin tưởng, tận mắt nhìn thấy mới có thể hết hy vọng sao? !

Thật sự hết hy vọng sao. Lòng thật đau, nhưng là vì sao trước mắt vẫn là nụ cười của nàng. Hắn cùng nàng bất quá chỉ là vài lần nhân duyên, vì sao hình ảnh nụ cười của nàng lại quên đi không được.

"A!"

Liễu Tư Triệt một chưởng huy khởi, kích khởi trong hồ sóng to. Sóng to ngập trời, cơ hồ ấy trượng, đủ thấy Liễu Tư Triệt nội lực nông sâu.

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ còn chưa đi xa, Quân Khuynh Vũ chau mày, Lạc Khuynh Hoàng thấy Quân Khuynh Vũ nhíu mày, liền hỏi, "Làm sao vậy?"

"Ta giống như cảm giác được nội lực dao động rất mạnh." Quân Khuynh Vũ ngưng trọng nói, hắn vẫn chưa từng thử qua Liễu Tư Triệt, nhưng thật không ngờ, võ công của Liễu Tư Triệt cũng như thế cao, xem ra, đảng phái của Quân Hiền Tề thực lực không thể khinh thường.

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy Quân Khuynh Vũ nói, cẩn thận cảm nhận,nghe được thanh âm nước hồ bị chấn khởi. Nàng không khỏi có chút suy nghĩ sâu xa. Mới vừa rồi chỉ có Liễu Tư Triệt bên hồ, không nói đến Liễu Tư Triệt luôn luôn tự kiềm chế, không có khả năng kích khởi hồ nước, lại nói đến Liễu Tư Triệt hẳn là không có khả năng có nội lực cao thâm như vậy.

Nếu Liễu Tư Triệt có nội lực thâm hậu như vậy, lần trước hắn làm sao có thể không phát hiện Quân Kiền Linh từ một nơi bí mật gần đó đi theo bọn họ. Nếu là Liễu Tư Triệt phát hiện Quân Kiền Linh đi theo bọn họ, tất nhiên nhìn ra được dụng ý của Quân Kiền Linh, khi đó lại không có khả năng đỡ nàng, còn thân thiết hỏi nàng làm sao vậy.

Thực kỳ quái. Lạc Khuynh Hoàng tràn ngập nghi ngờ.

"Hoàng nhi cảm thấy không phải Liễu Tư Triệt?" Quân Khuynh Vũ nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng hồ nghi hỏi.

"Không sai. Thế nhân nói công tử Tư Triệt, mưu lược vô song, lại chưa từng đề cập hắn cũng biết võ công." Lạc Khuynh Hoàng nghi ngờ càng nồng đậm, đưa ra cái nhìn của nàng.

Quân Khuynh Vũ tươi cười, sườn mặt ở dưới ánh trăng chiếu rọi càng thêm mị hoặc, hắn trào phúng cười nói, "Ánh mắt thế nhân không thể tin. Thế nhân đều nói Quân Khuynh Vũ bất cần đời, không có chí lớn đâu, Hoàng nhi cảm thấy là như thế sao?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, trong mắt nổi lên xao động. Quân Khuynh Vũ nói không phải không có lý, lấy mưu lược của Liễu Tư Triệt, nếu muốn giấu giếm võ công của hắn, quả thực là dễ như trở bàn tay, thế nhân không biết hắn biết võ cũng không phải có cái gì kỳ quái.

Nếu Liễu Tư Triệt thật sự có võ công, như vậy sự tình lần trước giải thích thế nào . Chẳng lẽ hắn biết rõ nàng lợi dụng hắn, lại còn cố ý không lên tiếng, cam tâm bị lợi dụng? !

Quân Khuynh Vũ nhìn thần sắc Lạc Khuynh Hoàng, biết trong lòng Lạc Khuynh Hoàng tất nhiên còn có nghi ngờ, liền mở miệng hỏi, Lạc Khuynh Hoàng liền đem sự tình lần trước nhất nhất nói cho Quân Khuynh Vũ.

Sau khi Quân Khuynh Vũ nghe xong, trong lòng không khỏi buồn bã. Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Liễu Tư Triệt sợ là cũng đối Lạc Khuynh Hoàng động tâm. Bất quá bởi vì thân phận địa vị của Liễu Tư Triệt, vẫn khắc chế tình cảm của mình không dám biểu lộ ra, thế cho nên Lạc Khuynh Hoàng không phát hiện.

Đừng nhìn Lạc Khuynh Hoàng bình thường trí tuệ vô song, chuyện tình cảm, thực không thể nói thông minh. Ngay cả hắn đều có thể nhìn ra Liễu Tư Triệt đối với Lạc Khuynh Hoàng có ý tứ, Lạc Khuynh Hoàng chính mình lại hoàn toàn không biết. Việc hắn da mặt dày thổ lộ, thật ra là chuyện tất yếu .

" Huynh cười cái gì đâu?" Lạc Khuynh Hoàng đang trầm ngâm suy nghĩ chuyện đã xảy ra, thấy Quân Khuynh Vũ một mình nở nụ cười, không khỏi có chút kỳ quái.

Quân Khuynh Vũ âm thầm cười trộm, bị Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên hỏi, liền đường đường chính chính nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cong môi nói, "Ta luôn luôn cười , Hoàng nhi không biết sao?"

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ chơi xấu thủ đoạn khiến cho không có cách nào, chỉ phải bất đắc dĩ nói, "Tốt lắm, ta về trước yến hội, một hồi huynh hãy trở về sau."

"Còn muốn tách ra đi, khiến cho chúng ta giống yêu đương vụng trộm." Quân Khuynh Vũ chu miệng, làm bộ dáng không vui giống như bộ dáng cô dâu nhỏ đáng thương hề hề bị ủy khuất.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ ra vẻ ủy khuất, không khỏi xem thường, nàng còn không phải là vì hắn sao, người này còn một bộ bị ủy khuất, thật sự là không có biện pháp.

Nhìn thấy bộ dáng không quan tâm của Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ cũng vui vẻ nở nụ cười, nói, "Tốt lắm, Hoàng nhi mau trở về đi, ăn nhiều một chút, đừng để đói bụng."

Lạc Khuynh Hoàng trở lại yến hội, lập tức cảm giác được ánh mắt đánh giá đến từ Quân Kiền Linh. Quân Kiền Linh vừa ăn đồ ăn, vừa giống như vô tình nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng.

Lúc Lạc Khuynh Hoàng mới rời khỏi, Quân Khuynh Vũ, Liễu Tư Triệt cũng đều tìm cớ rời đi. Cũng không biết Lạc Khuynh Hoàng là thật đi ra ngoài thông khí hay là đi ước hội với ai đó trong số hai người. Nếu là đi ước hội , như vậy lại là cùng ai? ! Rốt cuộc Lạc Khuynh Hoàng có hay không có người trong lòng, mà người trong lòng của nàng là ai ? !

Quân Kiền Linh nhíu mày nhìn Lạc Khuynh Hoàng ngồi xuống, chỉ cảm thấy trong lòng một trận phiền muộn. Lấy tình thế hiện nay, thừa tướng đối thái tử dĩ nhiên sinh ra hiềm khích, nếu là hắn đoán đúng, Quân Hồng Phong gần nhất sẽ động thủ, một khi Quân Hồng Phong động thủ, thái tử vị của Quân Hiền Tề tất nhiên sẽ bị dao động, chỉ cần hắn âm thầm động tay động chân, như vậy là có thể lật đổ Quân Hiền Tề.

Đến lúc đó Quân Vũ Thần tất nhiên một lần nữa chọn lựa thái tử, nếu là hắn có thể cưới Lạc Khuynh Hoàng, chẳng những có thể được Lạc Nguyên ủng hộ, còn có thể được Quân Vũ Thần yêu thích, trọng yếu hơn là, Lạc Khuynh Hoàng cũng xác thực hấp dẫn hắn, hắn giống như quả thật có chút thích Lạc Khuynh Hoàng, như vậy chẳng phải là làm một được ba? !

Nghĩ đến đây, thần sắc Quân Kiền Linh hiện lên quang mang kiên định. Mặc kệ thế nào, hắn đều nhất định phải lấy được Lạc Khuynh Hoàng! Muốn được Lạc Khuynh Hoàng, còn phải trước từ Lạc Nguyên mà xuống tay, hắn thấy bộ dáng của Lạc Nguyên, rõ ràng cũng nguyện ý cùng hắn kết thân , từ đó, sự tình liền dễ làm hơn.

Chính là tâm ý của Lạc Khuynh Hoàng hắn vẫn không thể nắm chắc, xem ra phải đi gặp Lạc Khuynh Thành, để cho Lạc Khuynh Thành hảo hảo giúp hắn tìm hiểu Lạc Khuynh Hoàng.

Cảm giác được Quân Kiền Linh đánh giá, Lạc Khuynh Hoàng không kiên nhẫn nhăn nhó, giơ lên ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

"Khuynh Hoàng đây là làm sao vậy, đi ra ngoài trở về lại uống rượu giải sầu ? Nữ nhi gia mà uống rượu như vậy, thật là không tốt ." Mắt sắc của Vương U Nhược thấy được Lạc Khuynh Hoàng uống rượu, liền châm chọc nói.

Trong lòng Lạc Khuynh Hoàng đang không kiên nhẫn, Vương U Nhược lại ở phía sau đụng nàng, nàng không khỏi nhíu mày, câu môi nói, "Hôm nay thái tử đại hôn, Khuynh Hoàng bất quá dính không khí vui mừng uống cạn một ly, Nhị di nương lại nói Khuynh Hoàng là uống rượu giải sầu, lời này nếu để thái tử nghe thấy, chỉ sợ có chút không tốt đi?"

Vương U Nhược bị Lạc Khuynh Hoàng nói, sắc mặt trắng bệch, đang muốn phản bác, lại nghe Lạc Khuynh Hoàng tiếp tục nói, "Còn nữa, phụ thân thường nói, nữ tử cũng có hào khí của nữ tử, uống rượu cũng không có sai, di nương lại nói Khuynh Hoàng không nên uống rượu, không phải là nghi ngờ phụ thân?"

"Ta. . . Lão gia. . ." Vương U Nhược hung hăng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nha đầu kia mồm miệng từ khi nào trở nên lanh lợi như thế, nói cho nàng hoàn toàn không đường phản bác.

Lạc Nguyên trải qua một loạt sự tình, vốn là đối Vương U Nhược tâm sinh bất mãn, lại thêm hắn cũng cần dựa vào Lạc Khuynh Hoàng, liền lạnh lùng nhìn Vương U Nhược một cái nói, "Câm miệng! Đừng để ta mất kiên nhẫn!"

Vương U Nhược bị Lạc Nguyên quát lớn, cũng đành phải im miệng.

Liễu Viễn Chinh cũng là vuốt râu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hiện lên thâm sắc, hàm chứa nhiều thâm ý.

58. Chương 59: Thứ Muội Tâm Cơ

Edit: Thu Ý

Thái tử tân hôn.Cùng Tống Linh quan hệ rất là mật thiết, cơ hồ như hình với bóng.Cứ nghe, đúng là suốt một tháng cũng không một lần bước vào phòng của Liễu Cẩm Tú nửa bước.

Tống Linh thừa dịp lúc thái tử vào cung nghị sự cùng tứ hoàng tử Quân Hồng Phong lén gặp.Tổng cộng gặp mặt bốn lần.Hôm nay, Quân Hồng Phong giao một cái bọc cho Tống Linh, không biết trong đó chứa vật gì.

Nhìn trên tay hai mẩu tin tức, khuôn mặt của Lạc Khuynh Hoàng được ánh nến chiếu rọi xuống rõ ràng, có thể mơ hồ thấy mâu trung của nàng nổi lên hàn quang.

Khóe môi gợi lên, Lạc Khuynh Hoàng đem tin tức đặt trên ngọn nến, nhìn giấy trắng trên ngọn nến chậm rãi hóa thành tro tàn.

Ngày mai chính là thọ yến của Hoàng hậu nương nương.Hôm nay Quân Hồng Phong giao một cái bọc cho Tống Linh, chẳng lẽ là muốn chọn ở trên thọ yến của Hoàng hậu động thủ? !

Sẽ không. Nếu chọn ở thọ yến của Hoàng hậu lật đổ Quân Hiền Tề có phần không lý trí . Thứ nhất, hôm nay chính là thọ yến của Hoàng hậu, cho dù Quân Hiền Tề thật sự phạm vào sai lầm gì, thì nhân dịp thọ tinh của Hoàng hậu, ít nhiều gì Hoàng thượng cũng sẽ có chút cố kỵ. Thứ hai, tuy rằng hành vi của Quân Hiền Tề khác người, làm ột nhà thừa tướng cùng Quân Vũ Thần có chút bất hòa, nhưng dù sao còn chưa đến mức trơ mắt nhìn Quân Hiền Tề bị lật đổ.

Như vậy, trong cái bọc sẽ là cái gì đây?

" Hoàng nhi của ta, sao lại nhíu mày vậy?" Thanh âm tà mị đến tận xương, mang theo ba phần trêu đùa bảy phần sủng nịch.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt thì thấy nam tử ngồi ở trên khung cửa sổ, vẫn là một thân hồng y phong hoa tuyệt đại, vạt áo chưa được kéo kín, lộ ra một vùng da thịt trắng nõn, xương quai xanh mang theo dụ hoặc mê người. Hắn ngang ngạnh tùy ý tựa vào bên cửa sổ, con ngươi đen như mực tà tà nhìn hướng Lạc Khuynh Hoàng.

Biểu cảm trên mặt tự nhiên trở nên nhu hòa, giống nhưbầu trời mây đen dầy đặc đột nhiên xuất hiện ánh nắng, Lạc Khuynh Hoàng từ ghế trên đứng lên, bước nhanh tới trước mặt Quân Khuynh Vũ, trêu đùa, "Ta suy nghĩ, có người biến mất suốt hai ngày liền, cũng không biết đi làm thôi ." (sao không mất tích luôn thôi!)

"Nha. Nguyên lai là Hoàng nhi nhớ ta ." Quân Khuynh Vũ tao nhã vô cùng từ trên khungcửa sổ nhảy xuống, tay áo đỏ rực như lửa ở trong gió tung bay loạn xạ , hắn đem khuôn mặt tuấn mỹ vô trùtiến sát tới trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, cánh môi tươi đẹp như hoa đào tháng ba nhẹ nhàng mở ra, cười nói, "Ta cũng nhớ Hoàng nhi ."

Lạc Khuynh Hoàng nghe câu nói trước của Quân Khuynh Vũ, vốn định phản bác, nhưng lời phản bác còn chưa kịp nói ra, đã bị câu sau của Quân Khuynh Vũ làm cho nuốt trở lại, chỉ phải bất đắc dĩ nhìn Quân Khuynh Vũ liếc mắt một cái, nghiêm mặt nói, "Ít ba hoa đi. Hôm nay Quân Hồng Phong giao cái bọc cho Tống Linh, ngươi cũng biết?"

"Tất nhiên là biết.Nhất cử nhất động trong phủ thái tử, đều không thể qua được mắt ta."Trong mắt Quân Khuynh Vũ đen như mực để lộ ra tia sáng tự tin cùng trí tuệ bày mưu nghĩ kế, y bào màu đỏ không gió mà tự bay, ở dưới ánh trăng, nam tử dung nhan tuyệt mỹ tựa như thiên thần.

Lạc Khuynh Hoàng đứng cách Quân Khuynh Vũ một khoảng cách rất gần, nhìn Quân Khuynh Vũ. Lúc hắn bất cần đời, lộ ra vẻ tà mị không kềm chế được. Nhưng một khi hắn trở nên nghiêm túcthì có một loại khí phách đế vương vô hình bao quanh thân hắn.

"Vậy ngươi có thể nói cho ta biết, bên trong cái bọc đó là cái gì?" Lạc Khuynh Hoàng tất nhiên là tin tưởng lời nói của Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ nói nhất cử nhất động trong phủ thái tử đều không thể qua được mắt của hắn, như vậy bên trong bọc có cái gì đó, chắc chắn hắn cũngnhất thanh nhị sở. (biết rõ ràng).

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng hỏi như thế, cũng không đáp, mà thản nhiên tự đắc tiêu sái đến vị trí mới vừa rồi Lạc Khuynh Hoàng ngồi, vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng bưng lên ly trà mà Lạc Khuynh Hoàng vừa mới uống, nhẹ nhàng uống một ngụm, cười nói, "Trong cái bọc gì đó sao, có thể là hắn muốn hướng tới ngôi vị thái tử gì đó."

Mâu trung của Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một tia kinh ngạc, Quân Hiền Tề tuy nói là vô đức vô năng, nhưng dựa vào thế lực của Hoàng hậu cùng sự phù trợ của một nhà thừa tướng, ngồi yên ổn ở ngôi vịthái tử cũng đã gần mười năm . Mặc dù không có công trạng gì , nhưng cũng chưa từng gây ra lỗi lầm gì quá lớn . Trong cái bọc đến tột cùng là cái gì vậy, mà có thể phế đi ngôi vị thái tử của Quân Hiền Tề? !

Nhìn thấy mâu trung của Lạc Khuynh Hoàng chợt lóe qua kinh ngạc, Quân Khuynh Vũ cũng trấn định tự nhiên như trước, bộ dáng một lòng thích ý , con ngươi đen như mực, ôm lấy dày đặc ý cười, khen, "Hoàng nhi hôm nay sơn trúc phao trà, hương vị cũng không tệ. Không biết là ai pha?"

"Rảnh rỗi không có việc gì làm nên ta pha chút trà để uống." Lạc Khuynh Hoàng cũng ngồi xuống đối diện Quân Khuynh Vũ, câu môi lạnh nhạt đáp, cũng không tiếp tục truy vấn trong cái bọc đến tột cùng là cái gì. Có thể liên lụy đến việc phế bỏ hay lập ngôi thái tử, trong cái bọc tất nhiên không đơn giản, nếu Quân Khuynh Vũ không chủ động đề cập đến thì nàng cũng không hỏi.

"Vẫn là Hoàng nhi thông minh của ta rất khéo tay." Quân Khuynh Vũ tiếp tục thản nhiên tự đắc một mực bình phẩm, nâng mắt nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, cười nói, "Chẳng lẽ Hoàng nhi không muốn biết trong cái bọc đến tột cùng là cái gì?"

"Nếu huynh muốn nói,ta cần gì phải hỏi." Lạc Khuynh Hoàng câu môi đáp. Nàng không phải không muốn biết, chính là, nếu Quân Khuynh Vũ nguyện ý nói, nàng không hỏi, hắn cũng sẽ nói. Nếu hắn không muốn nói, nàng còn tận lực hỏi, cho dù cuối cùng hắn y theo nàng hỏi mà nói, thì cũng đi ngược lại với ý nguyện ban đầu của hắn, không phải sao.

Vốn dĩ chuyện này cùng nàng không có liên quan, nàng cần gì phải vì chuyện như vậy làm trái ý nguyện của Quân Khuynh Vũ? Trong mắt nàng chuyện phế bỏ hay lập ngôi thái tử cũng không bằng một cái nhíu mày của Quân Khuynh Vũ.

“Bên trong cái bọc đó là long bào.” Quân Khuynh Vũ nói rõ ràng từng chữ từng chữ một .

Đôi mắt của hắn thẳng tắp nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung lộ vẻ sủng nịch. Hắn với Hoàng nhi thân thiết như vậy, sợ hắn không muốn nói, liền không hỏi. Nhưnghắn có chuyện gì mà không muốn nói với nàng đâu? ! Hắn chỉ hận không thể đem tất cả mọi chuyện mà hắn biết đều nói cho nàng, đem tất cả mọi chuyện phát sinh bên người đều chia sẻ cùng nàng.

Hắn nguyện ý đem tất cả đều nói cho nàng, đều cùng nàng chia sẻ. Thậm chí là toàn bộ thiên hạ, trong mắt hắn, cũng không sánh được với một cái nhếch môi của Lạc Khuynh Hoàng. Chính là có một việc, hắn cũng là không muốn nói cho nàng. Đúng vậy. Hắn vẫn gạt nàng một việc, không muốn đề cập, chỉ vì sợ nàng vì hắn mà khổ sở.

Chính là, giấy không bọc được lửa, trên đời này không có chuyện gì là có thể giấu giếm mãi mãi được. Chuyện này để sau rồi nói .

“Tư tàng long bào.” Lạc Khuynh Hoàng cũng từ từ nói ra bốn chữ. Trên mặt thần sắc rõ ràng diệt diệt. Quả nhiên Quân Hồng Phong tâm ngoan thủ lạt, tư tàng long bào là tội chết, cứ như vậy không chỉ là lật đổ thái tử, mà còn có khả năng thừa dịp này lấy mạng thái tử. Cái gọi là giệt cỏ phải giệt tận gốc, đại khái chính là như thế.

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, cũng đồng ý gật gật đầu, cười nói, “Tính tình Quân Hồng Phong xưa nay tàn nhẫn. Lúc này đây, điều hắn muốn là tính mạng của Quân Hiền Tề.”

“Quả nhiên ngoan độc.” Lạc Khuynh Hoàng cũng là từ từ đáp lại một câu. Tuy rằng Quân Hiền Tề cùng Quân Hồng Phong không cùng một mẹ sinh ra, nhưng dù sao cũng là huynh đệ, vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, thiết kế hãm hại huynh trưởng của mình cũng có thể hiểu được, thế nhưng còn muốn hại chết huynh trưởng của mình.

Quân Hiền Tề làm người luôn luôn nhát gan ôn hòa, mặc dù đối xử với các vị đệ đệ không tính là vô cùng tốt, nhưng cũng không tệ lắm. Quân Hồng Phong làm như thế, quả thật là có chút ngoan độc .

“Ngoan độc sao?” Quân Khuynh Vũ cũng là có chút lơ đễnh, cười nói, “Hoàng nhi vẫn rất mềm lòng . Thử hỏi thế lực của hoàng hậu cùng La phi như thế nào? Thế lực của Quân Hồng Phong so với thế lực của Quân Hiền Tề như thế nào?”

“Tất nhiên là không bằng.” Lạc Khuynh Hoàng đáp. Nếu như thế lực của Quân Hồng Phong có thể so với ưu thế của Quân Hiền Tề thìngôi vị thái tử của Quân Hiền Tề đã sớm ngồi không yên rồi, Quân Hồng Phong cần gì phải phí nhân lực âm thầm ra tay, muốn hãm hại Quân Hiền Tề, đâu cần phải đẩy hắn vào chỗ chết chứ? !

“Như thế cũng tốt. Nếu Quân Hiền Tề không chết thì khó bảo toàn sẽ không đông sơn tái khởi (chờ thời cơ trở lại). Lửa rừng cháy vô tận, gió xuân thổi lại sinh. Làm sao có thể dung hạ hắn?” Quân Khuynh Vũ chậm rãi phân tích, rồi đột nhiên trong nháy mắt, khí thế quanh thân hắn trở nên lạnh băng, con ngươi đen như mực của hắn tràn ngập khí phách đế vương đến vô tận, ngữ điệu của hắn bá đạo mà lạnh lùng cứng rắn, từng chữ từng chữ nói, “Nếu là ta, cũng sẽ muốn hắn chết.”

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong lời nói của Quân Khuynh Vũ, mâu quang có chút lóe lóe, tiện đà hiện ra một chút ý cười thê lương .Nhà đế vương, vốn là vô tình.Đáng tiếc nàng hai kiếp làm người, lại vẫn không nhìn ra huyền cơ trong đó.

Tranh giành ngôi vị đế vương. Làm sao còn có cái gì gọi là tình nghĩa huynh đệ? !Không phải ngươi chết, chính là ta mất mạng. Không chấp nhận được nửa điểm nương tay. Nếu là hôm nay ngươi nể tình huynh đệ tay chân buông tha hắn, vậy thì ngày sau, hắn sẽ có khả năng giết ngươi, một lần nữa hắn sẽ đoạt lại vị trí.

Ngày ấy Nạp Lan Lâm ở trên bách hoa thịnh yến ngâm tụng câu thơ hiện lên trong đầu Lạc Khuynh Hoàng, nàng không khỏi nói, “Một tướng công thành vạn cốt khô, dưới ngai vàng đế vương, làm sao chỉ có vạn cốt? !”

“Nếu không có hy sinh, đến lúc đó thiên hạ đại loạn, chỉ sợ chịu khổ cũng là trăm ngàn dân chúng.” Con ngươi tối tăm của Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia thương xót, thản nhiên nói.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn chằm chằm Quân Khuynh Vũ. Sườn mặt của hắn ở dưới ánh nến có vẻ u ám, bên hồng chói mắt, bên ám thâm trầm. Có lẽ cũng giống như tâm tư của Quân Khuynh Vũ. Nếu ngươi nói tâm hắn vững như bàn thạch, ngoan tuyệt không so được, nhưng hắn một mực đối với dân chúng có lòng thương xót, đối với nàng có cảm tình mãnh liệt mà chân thành tha thiết. Nếu ngươi nói hắn nhân từ nương tay, thiện lương vô cùng, nhưng hắn giết người, còn chưa từng có phần nào do dự.

Chính là Quân Khuynh Vũ mâu thuẫn như vậy, mới khiến nàng yêu không thể tự kềm chế được. Nàng thương hắn sát phạt quyết đoán lợi hại cùng quyết tuyệt. Cũng thương hắn thâm tình chân thành cùng ôn nhu.Ngay cả hắn bất cần đời trêu tức cùng tà mị, đều làm cho nàng cảm thấy đáng yêu như vậy.

"Ta biết ta sinh ra mĩ mạo, nhưng Hoàng nhi cũng không cần nhìn ta chuyên chú như thế chứ?" Quân Khuynh Vũ thấy Lạc Khuynh Hoàng nhìn hắn đến xuất thần, không khỏi nhíu mày, cố ý đem mặt để sát đến trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, trêu đùa, "Yên tâm, sau này thành hôn , có rất nhiều cơ hội để nhìn."

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ nói làm cho đỏ mặt lên, có chút ngượng ngùng, nhìn Quân Khuynh Vũ liếc mắt một cái, cười nói, "Khi thì phong tư trác tuyệt , khi thì bất cần đời, khi thì tâm ngoan thủ lạt, khi thì thâm tình chân thành, khi thì vô lại du côn, thật sự là làm khó huynh ."

"Người ngoài nhìn thấy ta cũng chỉ có hai loại. Ta bất cần đời cùng với tâm ngoan thủ lạt. Nhìn thấy loại thứ hai, đều không phải người thường.Về phần cái khác, chỉ có Hoàng nhi thấy được." Quân Khuynh Vũ ôn hòa cười nói, "Nếu là cho Hoàng nhi xem, cũng sẽ không làm khó ta ."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng Quân Khuynh Vũ nghiêm túc, đáy lòng không khỏi vươn một tiacảm giác ấm áp. Quân Khuynh Vũ luôn luôn mưu lược quá sâu, chưa bao giờ trước mặt người khác hiển lộ nửa phần, ngay cả Quân Kiền Linh cùng quân Hồng Phong tâm cơ như thế, cũng không từng phát hiện Quân Khuynh Vũ lợi hại.

Nhưng Quân Khuynh Vũ lại nguyện ý thẳng thắn thành khẩn với nàng, không chút giấu diếm, đem hết thảy con người thực của hắn hiện ra trước mặt nàng.Quân Khuynh Vũ như vậy, khiến nàng làm sao có thể không bất động thanh sắc.

Trời xanh đối đãi với nàng dù sao cũng công bằng .Tái thế làm người, những tưởng rằng sẽ không có cái gọi là tình yêu nữa, lại thật không ngờ trời ban thưởng lương duyên.Thượng nhất thế sở chịu khổ , có phải hay không đều là để gặp hắn? !

Nhớ tới chuyện tình đời trước, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nghĩ đến tình cảnh đời trước của nàng gặp phải có chút tương tự Liễu Cẩm Tú.Tư tàng long bào nhưng là tội tru di cửu tộc. Tuy rằng thái tử là người có thân phận đặc biệt, nhưng thân là thái tử phi, nàng vẫn không tránh khỏi bị liên lụy.

Huống chi nay Tống Linh ở bên trong phủ thái tử, còn không biết sẽ làm ra sự tình gì, cũng không biết Liễu Cẩm Tú đến tột cùng có thể hay không ứng phó .

Nhìn thấy mặt mày Lạc Khuynh Hoàng trong lúc đó ẩn ẩn lo lắng, Quân Khuynh Vũ vươn tay nhẹ nhàng xoa nhẹ mày Lạc Khuynh Hoàng đang nhíu lại, đau lòng hỏi, "Làm sao vậy? Làm sao đang yên đang lành lại chau mày?"

"Huynh nói nếu chuyện tư tàng long bào bị vạch trần, thái tử phi có thể hay không vì vậy mà bị liên lụy?"Lạc Khuynh Hoàng đem lo lắng trong lòng nói ra.

Quân Khuynh Vũ chìa tay sờ sờ đầu Lạc Khuynh Hoàng, cười nói, "Hoàng nhi khi nào quan tâm đến thái tử phi như vậy?"

"Chẳng qua là cảm thấy tình cảnh thái tử phi đáng thương thôi."Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút tươi cười thản nhiên. Có lẽ hiện tại nàng, có đôi khi quả thật tàn nhẫn, nhưng không có nghĩa là nàng vốn không có lòng trắc ẩn, tình cảnh Liễu Cẩm Tú đáng thương, lại cùng nàng có chút tương tự, nàng tất nhiên là có chút đồng tình.

"Chẳng lẽ Hoàng nhi đã quên thái tử phi ca ca là ai sao?"Trong mắt Quân Khuynh Vũ hiện lên một chút tinh quang, khóe môi gợi lên tươi cười hàm chứa ý tứ không rõ, nói.

Trong đầu Lạc Khuynh Hoàng hiện lên bóng dáng màu tím cao nhã tuyệt luân.

Đúng vậy, với Liễu Tư Triệt trí tuệ mưu lược như thế, làm sao có thể nhìn Liễu Cẩm Tú lâm vào cục diện bế tắc mà không ra tay cứu viện chứ. Nàng quả thực là có chút bỏ qua.

Chính là lấy thế lực của Liễu gia cộng thêm Liễu Tư Triệt mưu lược, ngay cả tư tàng long bào là tội chết, nhưng tất nhiên không có gì có thể xoay chuyển.Quân Hồng Phong đến tột cùng còn đánh chủ ý gì.

"Được rồi. Sắc trời không còn sớm , Hoàng nhi vẫn là nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai là thọ yến của Hoàng hậu, đừng ở trên thọ yến mà ngủ gật."Khóe môi Quân Khuynh Vũ gợi lêntiatươi cười sủng nịch, chìa tay sờ sờ mái tóc đen mềm mại của Lạc Khuynh Hoàng, nói.

"Ân. Trên đường cẩn thận." Lạc Khuynh Hoàng thấy Quân Khuynh Vũ đứng dậy, liền ôn nhu dặn dò, điệu bộ giống như là thê tử dặn trượng phu khi xuất hành.

Quân Khuynh Vũ nghe được Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, ý cười hoa đào trong mắt luân chuyển, giống như nở rộ đầy khắp núi đồi hoa, rực rỡ loá mắt. Nhìn Lạc Khuynh Hoàng như thế tự nhiên nói ra lời này, nhưng lại không thấy chút không ổn, Khóe môi Quân Khuynh Vũ tươi cười càng thêm sâu, hắn trêu tức nói, "Hoàng nhi còn lo lắng ta ư? Chẳng lẽ còn có người có dũng khí uy hiếp ta?"

"Nhỡ đâu có thật."Lạc Khuynh Hoàng cười nói.

"Phải cẩn thận cũng không phải ta."Quân Khuynh Vũ câu môi cười yếu ớt.Muốn uy hiếp hắn sao, như vậy phải cẩn thậnchỉ sợ là muốn muốn đánh kiếp người của hắn đâu. Hắn là người không lạm sát kẻ vô tội, nhưng nếu chọc hắn thì hắn tuyệt đối không nương tay .

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, cũng chỉ cười .Là nàng lo lắng dư thừa.Tâm trí Quân Khuynh Vũ mưu lược như thế, người khác làm sao có khả năng uy hiếp.Quân Khuynh Vũ nói rất đúng, phải cẩn thận chỉ sợ không phải hắn, mà là người khác. Nàng cũng không biết làm sao lại quan tâm an nguy của Quân Khuynh Vũ đến như vậy, biết rõ với năng lực của hắn căn bản không có nguy hiểm, nhưng vẫn không tự giác buột miệng nói ra lời nói thân thiết.

Đại khái đâyxác thực chính là tình yêu. Căn bản không thể khống chế.

Edit : Thu Ý

"Tiểu thư, người còn làm gì mà chưa ngủ?" Hương Lăng đã buồn ngủ từ lâu, từ nhà xí trở về, thấy trong phòng Lạc Khuynh Hoàng đèn còn sáng , liền mơ mơ màng màng chạy tới, thân thiết nói.

Nhìn bộ dáng Hương Lăng mắt ngái ngủ mông lung, trong lòng Lạc Khuynh Hoàng lo lắng càng đậm. Nàng có ca ca yêu thương, Hương Lăng thân thiết, còn có Quân Khuynh Vũ ái mộ cùng đối đãi như vậy, nàng đã nghĩ không phụ một lần trọng sinh.

Nhưng là. Danh tiết bị hủy đến nhục nhã, con trai trưởng bị hại đến thù hận, mối hận thân huynh bị giết, nàng tuyệt đối sẽ không quên .Sau này, nàng sẽ không nhân từ nương tay nữa, mặc kệ là vì nàng, hay là vì Quân Khuynh Vũ. Nàng nhất định sẽ kiên định đứng ở phía sau hắn, nhìn hắn từng bước lên ngôi vua.

"Ta ngủ ngay đây, ngươi cũng đi ngủ đi." Lạc Khuynh Hoàng sờ sờ đầu Hương Lăng, cười nói.

Hương Lăng vươn tayngáp một cái, đôi mắt ngái ngủ mông lung nhìn Lạc Khuynh Hoàng, dặn nói, "Tiểu thư nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải tham gia cung yến. Gần đây tiểu thư thật sự là bận bịu, ngay cả Hương Lăng cũng không thấy được tiểu thư mấy lần."

Nghe Hương Lăng vô ý lẩm bẩm vừa như lo lắng vừa như phàn nàn, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười ôn nhu, Hương Lăng ngốc, chờ ta trả món nợ máu, Khuynh Vũ đăng cơ làm hoàng đế, khi đó, ta sẽ không phải bận bịu nữa.Đến lúc đó, ta sẽ để ngươi sống cuộc sống của một tiểu thư, ngươi không cần phải làm người hầu nữa.

Nhìn Hương Lăng ngáp dài rời đi, Lạc Khuynh Hoàng cũng nhanh nhẹn thổi tắt ánh nến, đi ngủ.

Ngày tiếp theo. Sáng sớm Lạc Khuynh Hoàng đã rời giường rửa mặt chải đầu. Mặc lần trước trong cung lần trước xuống dưới vải dệt sở chế xiêm y(Mặc bộ xiêm y làm từ vải dệt mà lần trước nàng vào cung được ban thưởng) một thân diễm lệ đỏ thẫm, mặc ở trên người Lạc Khuynh Hoàng, không hiện tục khí, nhưng

thật ra hơn vài phần đàng hoàng cùng quý khí (không những không tầm thường mà còn hiện lên vẻ đường hoàng cùng quý khí).

"Gần đây tỷ tỷ cực kỳ yêu thích màu đỏ thẫm?" Lạc Khuynh Thành nhìnthấy Lạc Khuynh Hoàng từ xa, liền cười đón đi lên, tuy trên mặt nàng ta tươi cười, nhưng đáy mắt lại không che dấu được hận ý.

Lạc Khuynh Hoàng làm bộ như không nhìn thấy đáy mắt Lạc Khuynh Thành có tiahận ý, khóe môi gợi lên ý cười ôn nhu, e lệ nói, "Không phải đâu. Chẳng qua ta nghĩ hôm nay là sinh nhật của Hoàng hậu nương nương, nên ăn mặc đẹp mắt một chút, cũng tiện thểlàm cho Hoàng hậu nương nương vui mừng thôi."

Nói là nói như thế, nhưng ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng bất động thanh sắc nhìn thoáng qua tay Lạc Khuynh Thành giữvật gì đó, con mắt tối tăm khẽ chuyển động, trong lòng Lạc Khuynh Hoàng âm thầm suy nghĩ, Lạc Khuynh Thành cầm trong tay vật gì đó thoạt nhìn như là lễ vật, chẳng lẽ Lạc Khuynh Thành muốn nàng thay nàng ta đem lễ vật tiến cung dâng lên Hoàng hậu nương nương? !

Có điều lễ vật này đóng gói lại giống lễ vật của nàng như đúc.Trong đó tất có huyền cơ.

Lễ vật của nàng là cây trâm ngọc bích do nàng tự mình chọn lựa. Vừa hiện lênquý khí lại không mất vẻ cao nhã.Sau đó, nàng đem cây trâm giao cho Hương Lăng, bảo Hương Lăng đi đóng gói cẩn thận.Lúc Hương Lăng đóng gói lễ vật, nàng cùng Tử Nguyệt đều ở đây.

Nàng nhớ rõ lúc ấy Tử Nguyệt còn hỏi câu, "Giấy bọc này thật là xinh xắn, Hương Lăng ngươi mua ở đâu đấy?"

Hương Lăng không nghi ngờ nàng ta, liền trả lời thành thật. Lúc ấy nàng cũng lơ đễnh, nhưng hôm nay nhìn thấy lễ vật trong tay Lạc Khuynh Thành, nàng cũng thừa ra một cái tâm nhãn. Thoạt nhìn lễ vật phải làm là có huyền cơ.

Nghe xong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Thành cũng làm ra một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, vẫn cuộn mình ở trong tay áo mặt tay phải lại là rụt lui (tay phải vẫn giữ trong tay áo lại rụt vào bên trong), trong mắt của nàng ta đã âm ỷ nước mắt, nàng nói, "Muội muội cũng muốn vào cung vì Hoàng hậu nương nương chúc thọ, nhưng mà tay của muội, gần đây lại phát tác, ngay cả cái chén cũng cầm không được, muội e sợ ở trên thọ yến của Hoàng hậu nương nương bêu xấu, làm mất mặt phủ đại tướng quân, bởi vậy, muội không đi ."

Bên trong con ngươi đen thui của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia trào phúng. Lạc Khuynh Thành thế nhưng bỏ được cơ hội tốt vào cung nịnh nọt, có thể thấy được âm mưu lần này tất nhiên không nhỏ.Lễ vật này chắc chắn có huyền cơ .

Trong lòng tuy là nghĩ như thế nhưng trên mặt lại vẫn bất động thanh sắc, chỉ giả bộ cái gì cũng không biết, thân thiết nói, "Tay của muội muội thương tổn nghiêm trọng như thế sao?Có muốn mời đại phu đến xem không?"

Nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng nói muốn mời đại phu, trên mặt Lạc Khuynh Thành hiện lên một tia hận ý. Lần trước đại phu kia giúp nàng kiểm tra sau đóđi khắp nơi nói lung tung, nói tay nàng phế đi liền cuồng tính quá độ, đối với hắn vừa quát tháo vừa mắng chửi, không chỉ có hình tượng mà nàng vất vả duy trì cho tới nay bị hủy mà còn đem chuyện tay nàng bị phế nói ra ngoài, khiến nàng căm hận cực điểm.

May là sau đó nàng thu mua đại phu kia, khiến ông ta nói tất cả mọi chuyện đều do Lạc Khuynh Quốc sai khiến, bởi vì không thể trả thù Lạc Khuynh Hoàng liền trả thù trên người nàng ta, nàng hoàn toàn vô tội.

Phải nói như vậy mới đưa thanh danh của nàng vãn hồi trở lại, cũng đem chuyện tay bị phế bỏ che dấu đi. Chỉ là dù sao sự tình đã lan truyền ra ngoài, trong lòng mọi người đều đã nghi ngờ, nếu lần này nàng vào cung, khó đảm bảo không vì Hoàng hậu nương nương đánh đàn trợ hứng, nếu lộ ra manh mối, chẳng những việc nàng bị đứt tay bị tố giác, nàng hãm hại Lạc Khuynh Quốc, hơn nữa làm cho Lạc Khuynh Quốc nghĩ lầm là bị Lạc Khuynh Hoàng hãm hại mưu kế sẽ không công tự phá (sẽ không bị vạch trần mà tự bại lộ).

Bởi vậy tuy nàng rất muốn vào cung, rất muốn làm cho Hoàng hậu nương nương vui vẻ, rất muốn gặp Quân Kiền Linh.Nhưng mà nàng vẫn không thể vào cung. Tất cả đều là cái lễ mà đại phukia tặng cho. Không! Căn bản là cái lễ mà Lạc Khuynh Hoàng tặng cho, nếu không phải nàng ta đi mời đại phu mà không dặn

ông ta giữ mồm giữ miệng, việc này tình như thế nào hội diễn phát thành hiện giờ đích bộ dáng! (vậy thì làm sao việc này có thể trở thành bộ dáng như bây giờ!)

Nhưng mà cũng tốt. May mắn nàng trí tuệ hơn người, nhẹ nhàng hãm hại Lạc Khuynh Quốc, còn làm cho Lạc Khuynh Quốc nghĩ tất cả mọi thứ đều là thủ đoạn của Lạc Khuynh Hoàng, đối với Lạc Khuynh Hoàng hận thấu xương, cung yến lần này, muốn hại Lạc Khuynh Hoàng, chỉ sợ không chỉ có một mình nàng.

Nhưng mà Lạc Khuynh Hoàng kiêu ngạo ương ngạnh có thừa, này đầu óc cũng thật sự không thế nào hảo sử, nàng tuyệt đối không thể chỉ trông cậy vào một mình Lạc Khuynh Quốc, chỉ có nàng tự mình làm.

Nếu không thể vào cung, thế thì nàng sẽ mượn lễ vật thổi phồng mọi chuyện, khiến Lạc Khuynh Hoàng hết đường chối cãi. Về phần tay nàng bị thương, tất nhiên là không bị tái phát. Chẳng qua là nàng lấy cớ mà thôi, cho nên làm sao nàng lại để đại phu đến xem được, nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Thành lộ ra một bộ dáng sầu não, đáp lời Lạc Khuynh Hoàng, " Vết thương trên tay Khuynh Thành đã muốn là cũ tật(đã trở thành tật), mời đại phu cũng không thể trở lại như trước được. Hay là thôi đi."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Lạc Khuynh Thành nói như thế, trong lòng đã hiểu được hơn phân nửa, tay Lạc Khuynh Thành tám phần là không có vấn đề gì, chẳng qua nàng ta lấy cớ không muốn vào cung thôi.

Lạc Khuynh Thành không muốn vào cung, nàng có thể lý giải. Đại khái là sau khi vào cung tay nàng bị thương lộ ra manh mối, bị người khác nhìn ra. Kỳ thật tay bị thương cũng không phải chuyện gì đáng lo lắng, nàng cũng không hiểu vì sao Lạc Khuynh Thành lại che giấu như thế, sợ người khác biết.

Đại phu ngày ấy quả thực không ngoài sở liệu của nàng, đã đem chuyện tay Lạc Khuynh Thành bị thương cùng chuyện Lạc Khuynh Thành không khống chế được mắng hắn nói ra khắp nơi. Nhưng mà Lạc Khuynh Thành cũng thông minh, lập tức mua chuộc đại phu, đem sự tình giá họa cho Lạc Khuynh Quốc.

Kỳ thật không phải là nàng không có cách nào vạch trần Lạc Khuynh Thành, chỉ là nàng cảm thấy, Lạc Khuynh Thành lo lắng chuyện tay bị thương truyền ra bên ngoài như vậy, chắc chắn có ẩn tình gì đó, nếu Lạc Khuynh Thành muốn giấu diếm thì nàng sẽ từ sự run sợ trong lòng Lạc Khuynh Thành giấu diếm một chút đi.

Dù sao bên ngoài, tổn hại chính là thanh danh của Lạc Khuynh Quốc, với nàng không có gì liên quan. Ở bên trong Lạc Khuynh Quốc hận nàng thấu xương, nàng cũng không để ý Lạc Khuynh Quốc hận nàng nhiều đến thế nào.Huống chi đầu óc Lạc Khuynh Quốc ngu dốt như thế, ở trong mắt nàng căn bản là không tạo thành nửa điểm uy hiếp.

Nàng sẽ nhìn xem Lạc Khuynh Thành giấu diếm thương thủ như vậy đến tột cùng là vì cái gì.Chẳng qua lần này Lạc Khuynh Thành không muốn vào cung, chỉ sợ không chỉ là vì giấu diếm thương thủ, e rằng còn có âm mưu lớn hơn.

Khóe môi gợi lên một chút ý cười, mâu trung Lạc Khuynh Hoàng hàm chứa quan tâm, nói "Khuynh Thành vẫn là như vậy, không muốn người khác quan tâm nhiều đến ngươi.Thôi vậy, muội phải chăm sóc bản thân thật tốt đấy nha."

Lạc Khuynh Thành nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, lại cẩn thận quan sát thần sắc Lạc Khuynh Hoàng, nhìn không ra nửa phần sơ hở, dường như Lạc Khuynh Hoàng đối xử với nàng vẫn thật tốt như trước đây, nhưng mà chung quy nàng vẫn cảm thấy có chỗ nào không hợp lý.

Trên mặt lộ ra biểu tình ôn hòa, Lạc Khuynh Thành đem lễ vật đưa cho Lạc Khuynh Hoàng, dùng giọng điệu khẩn cầu nói, "Khuynh Thành không thể tiến cung, nhưng mà cấp bậc lễ nghĩa cũng không thể thiếu được, nhân tiện tỷ tỷ đem lễ vật của Khuynh Thành dâng lên cho Hoàng hậu nương nương."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thoáng qua lễ vật của Lạc Khuynh Thành, ra vẻ kinh ngạc nói, "Ai nha, làm sao lại khéo như vậy, Khuynh Thành gói đồ cấp bậc lễ nghĩa của ngươi lại giống của ta như đúc, mà còn lớn nhỏ như nhau, nếu đặt cùng một chỗ, chỉ sợ ta sẽ không nhận ra cái nào của ta, cái nào của ngươi."

Lạc Khuynh Thành nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, mâu trung hiện lên một tia lãnh ý, oán độc nghĩ đến, chính là ta muốn ngươi phân biệt không rõ ràng lắm, ngươi phân biệt không rõ ràng, ta làm dấu hiệu trên lễ vật, đến lúc đó ta sẽ làm cho ngươi chết không có chỗ chôn.

Trong lòng oán độc, trên mặt biểu tình lại ôn hòa như lúc ban đầu, Lạc Khuynh Thành cười nói, "Tỷ tỷ tách biệt chúng ra, nhớ kỹ vị trí đó.Hơn nữa mặc dù nhầm cũng không sao, dù sao đều là dâng lễ vật cho Hoàng hậu nương nương thôi."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Lạc Khuynh Thành nói như thế.Trong lòng đã hiểu được toàn bộ. Phần lễ vật trong tay Lạc Khuynh Thành chỉ sợ không phải lễ vật đơn giản, mà là chung quy có thể làm Hoàng hậu nương nương tức giận, khiến nàng lâm vào vạn kiếp bất phục.

Mới vừa rồi Lạc Khuynh Thành bảo nàng nhớ kỹ vị trí lễ vật, chắc là đã sớm âm thầm nói cho Tử Nguyệt, lặng lẽ đổi vị trí lễ vật. Nàng không chút nào hiểu rõ sự tình trong lời nói tất nhiên sẽ đem lễ vật của Lạc Khuynh Thành cho là của nàng dâng lên Hoàng hậu nương nương, sau đó đem lễ vật của mình cho là của Lạc Khuynh Thành.

Đáy mắt nổi lên một tia lãnh ý, giống như lưỡi dao sắc bén bị nhiễm hàn băng vạn năm, Lạc Khuynh Hoàng bất động thanh sắc tiếp nhận lễ vật, cười nói, "Muội muội nói cũng đúng."

Nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng tiếp nhận lễ vật, đáy mắt Lạc Khuynh Thành hiện lên một tia oán độc.

Lạc Khuynh Hoàng, chớ có trách ta ngoan độc. Nếu ta không ra tay diệt trừ ngươi, chỉ sợ ngươi sẽ cướp đi tất cả của ta! Vốn dĩ ta muốn cho ngươi hưởng chút ngon ngọt trước rồi từ từ chậm rãi tra tấn ngươi. Nhưng không có nghĩ đến, hành vi của ngươi gần đây khác biệt so với trước kia.

Chẳng những khiến cho các vị hoàng tử ưu ái, còn chiếm được trái tim của Quân Kiền Linh. Quân Kiền Linh là của ta, ta tuyệt đối sẽ không để cho người khác cướp hắn đi! Người nào ngăn cản ta cùng hắn ở một chỗ, mặc kệ là ai ta cũng sẽ không bỏ qua! Cho dù là nương ta cũng đều không được!

Lạc Khuynh Hoàng làm bộ như không nhìn thấy vẻ dữ tợn chợt lóe trên mặt Lạc Khuynh Thành, thản nhiên cười nói, "Ta đây sẽ thay muội muội đem lễ vật dâng lên Hoàng hậu nương nương.Đúng rồi, dạo này thân thể tam di nương khỏe chứ?"

Tam di nương Tô Nghiên, chính là mẹ đẻ của Lạc Khuynh Thành.Bởi vì thân thể không tốt, hằng năm bị bệnh, ít ra khỏi cửa. Nhưng Tô Nghiên trời sinh tính tình yếu đuối thiện lương, mặc dù ở trong phủ đại tướng quân không có địa vị, nhưng đối xử với nàng cũng không tệ.

Lúc nàng vì Lạc Khuynh Thành mà bị phạt, Tô Nghiên lại lôi kéo tay nàng nói, "Khuynh Hoàng à, sai là do lỗi của Khuynh Thành, người sao có thể thay nàng bị phạt. Còn nữa, người chính là Đại tướng quân đích nữ, ngàn vạn lần không thể chịu ủy khuất này.Về sau nếu Khuynh Thành phạm vào sai lầm, người có thể che chở thì che chở, nhưng nếu liên lụy đến người, người cũng không phải che chở nàng.Đã hiểu chưa?"

Một phen nói tình chân ý thiết như vậy. Lạc Khuynh Hoàng nhìn từ trong mắt Tô Nghiên không có nửa phần giả dối. Lạc Khuynh Thành là nữ nhân do chính Tô Nghiên sinh ra, nhưng mà Tô Nghiên lại có thể đối với nàng nói ra lời nói kia, tình cảm trong này, Lạc Khuynh Hoàng nàng ghi nhận trong lòng.

Cho dù vì vấn đề thân phận của Tô Nghiên, chưa từng đến giúp nàng cái gì, nhưng theo lời nói kia, Lạc Khuynh Hoàng nàng vẫn là nhớ kỹ tình nghĩa của Tô Nghiên.

"Nương ta?"Lạc Khuynh Thành thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng lại đột nhiên nhắc đến mẫu thân của mình, có chút mất tự nhiên cười nói, "Vẫn như vậy thôi."

Lạc Khuynh Hoàng cảm giác rất nhạy bén, nhìn thấy Lạc Khuynh Thành trong nháy mắt mất tự nhiên, trong lòng không khỏi hoang mang, lại chưa từng nhiều lời, cười nói, "Ừ. Dặn dò tam di nương chú ý thân thể."

Lạc Khuynh Thành cười đáp lại, thuận tiện lắc vòng eo mảnh khảnh rời đi.

Lạc Khuynh Hoàng trở lại Lan Uyển, đem lễ vật tùy tay giao cho Tử Nguyệt, giống như lơ đãng nói, "Tử Nguyệt, đây là lễ vật của Khuynh Thành, ngươi giúp ta đem lễ vật của Khuynh Thành đặt phía dưới lễ vật của ta. Nhớ rõ đừng đặt sai chỗ, miễn cho nhầm lẫn."

"Vâng, nô tỳ đã rõ." Tử Nguyệt tiếp nhận lễ vật trong tay Lạc Khuynh Hoàng, trong ánh mắt có vài phần kinh sợ, giống như bên trong cái hộp đựng lễ vật có cái gì làm cho sợ hãi.

Lạc Khuynh Hoàng làm bộ như không chú ý tới tinh thần Tử Nguyệt mất tự nhiên, làm ra một bộ dáng miễn cưỡng nói, "Vậy ngươi nhanh đi sắp xếp được rồi. Sau khi sắp xếp xong đi nhà bếp tìm chút đồ ăn cho ta, ta đói bụng."

"Nô tỳ làm xong cái này rồi đi."Tử Nguyệt lên tiếng trả lời rời đi, có chút dè dặt cầm hộp lễ vật.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút tươi cười nghiền ngẫm, bên trong cái hộp này đích thực là đồ vật gì đó còn sống, mới vừa rồi nàng chợt nghe thấy bên trong cái hộp có thanh âm nhỏ bé yếu ớt, hình như là thanh âm từ lưỡi của một con rắn. Từ việc Tử Nguyệt sợ hãi, nói vậy con rắn này độc tính không nhẹ.

Thọ yến Hoàng hậu nương nương, đem độc xà đặt ở bên trong lễ vật ý đồ mưu hại Hoàng hậu nương nương, tội danh thật lớn, cho dù nàng là quận chúa Khuynh Hoàng, nhận được sủng ái sâu sắc của Hoàng thượng, cũng không có khả năng bình an vô sự tránh thoát một kiếp. Lạc Khuynh Thành thật sự là tâm tư thâm độc vô cùng.

Trong lòng âm thầm suy tư, Lạc Khuynh Hoàng lặng lẽ đi theo sau Tử Nguyệt. Nàng luyện võ được hơn nửa năm, võ công khác chưa nói đến, nhưng khinh công cũng có khuông có dạng, hơn nữa Tử Nguyệt căn bản không có võ công, tất nhiên không phát hiện được nàng đi theo phía sau.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy Tử Nguyệt cầm bút bên cạnh bàn, ở mặt trên lễ vật của nàng viết một hàng chữ, sau đó lại đem lễ vật của Lạc Khuynh Thành đặt ở bên trên, rồi mới thật cẩn thận đi ra .

Lạc Khuynh Hoàng trốn ở phía sau cửa, nhìn thấy Tử Nguyệt đi xa , mới vào phòng, nàng gợi lên một chút ý cười, đem lễ vật của Lạc Khuynh Thành để sang một bên, cầm lấy lễ vật của cô ta, nhìn lễ vật phía dưới viết một hàng chữ ngay ngắn, "Lạc Khuynh Thành chúc Hoàng hậu nương nương thanh xuân vĩnh trú."

Ha hả. Khen ột chiêu đổi trắng thay đen. Cố ý đem lễ vật của Lạc Khuynh Thành đặt bên trên làm cho nàng nghĩ lầm là chính nàng đem tặng đi, hơn nữa còn viết tên Lạc Khuynh Thành lên trên lễ vật của nàng, đến lúc đó cho dù nàng muốn nhận, dựa vào một hàng chữ kia, chỉ e là hết đường chối cãi .

Chữ của Tử Nguyệt với chữ của Lạc Khuynh Thành thật đúng là có vài phần giống nhau. Khó trách trong khoảng thời gian tay Lạc Khuynh Thành bị thương, mà còn có thể viết thơ. Chỉ sợ đều là Tử Nguyệt viết thay. Thật không ngờ, nha hoàn này bên người nàng cũng không đơn giản.

Khóe môi gợi lên một tia cười lạnh, Lạc Khuynh Hoàng nhanh nhẹn đem giấy bọc bên ngoài lễ vật của nàng xé hết sạch, gọi Hương Lăng, bảo nàng một lần nữa bọc lại, hơn nữa ở trên mặt gói đồ viết đại danh của nàng Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Thành, ngươi giở trò tâm cơ muốn đẩy ta vào chỗ chết, nhưng lần này là ngươi tự chui đầu vào rọ. Lễ vật vốn là ngươi tặng cho, sẽ có hậu quả thế nào cũng là do ngươi tự mình chuốc lấy.

Mâu trung của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một đạo hàn quang.

"Ánh mắt Hoàng nhi của ta thật thích hợp để dọa người." Quân Khuynh Vũ không biết từ nơi nào xông ra, gợi lên một tia tươi cười nghiền ngẫm, hướng vềLạc Khuynh Hoàng nói.

Lạc Khuynh Hoàng tùy tay lấy hai hộp lễ vật đã được đóng gói cẩn thận, khóe môi gợi lên một tia tươi cười rét lạnh, đáp, "Đối phó với người đáng sợ, tất nhiên cũng phải đáng sợ một chút."

"Hoàng nhi nói chính là Lạc Khuynh Thành?" Quân Khuynh Vũ nhìn trong tay Lạc Khuynh Hoàng hai hộplễ vật giống nhau như đúc, lúc trước Lạc Khuynh Thành cùng Lạc Khuynh Hoàng đối thoại với nhau hắn không nghe thấy, thế nhưng quá trình Lạc Khuynh Hoàng đi theo Tử Nguyệt đến phòng, lúc sau lại sai Hương Lăng một lần nữa bọc lại lễ vật hắn cũng thấy , cho nên cũng đại khái có thể đoán được vài phần.

Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười, thản nhiên đáp, "Ân. Chỉ có điều lúc này đây, chỉ sợ nàng phải tự lĩnhkết cục thảm hại . Lòng dạ của nàng ta , thật đúng là cực kỳ đen tối."

Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nhớ lại mới vừa rồi lúc Lạc Khuynh Thành nhắc đếnTô Nghiên thần sắc có vẻ né tránh, bất giác nhíu chặt lông mày, hiện lên một tia lo lắng.

“Lòng của nàng ta đen tối đến đâu, cũng không bằngHoàng nhi liếc mắt một cái là nhìn thấu nàng ta. Lại không biết vì sao Hoàng nhi lại nhíu mày?” Quân Khuynh Vũ nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, ân cần hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng nói, “Tuy Lạc Khuynh Thành cực kỳ ác độc nhưng mẫu thân nàng ta đối đãi coi như không tệ, mới vừa rồi khi nhắc tới mẫu thân nàng, ta thấy vẻ mặt nàng né tránh, dường như có điều gì giấu diếm. Nhưng mà có lẽ cũng sẽ không có chuyện gì, dù sao tam di nương cũng là mẫu thân thân sinh nàng.”

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, đôi mắt hắc bạch phân minh hiện lên một tia suy nghĩ, tiện đà gợi lên một tia tươi cười, nói, “Một khi đã như vậy, thì không cần nghĩ nhiều . Buổi tối hãy chuẩn bị thật tốt cho thọ yến.”

“Thọ yến có cái gì phải chuẩn bị tốt chứ?” Lạc Khuynh Hoàng lơ đễnh nói, địa vị của nàng ở trong triều đã được xác định, không cần lại ở thọ yến làm cái gì nổi bật .

Nàng vốn không phải nữ tử thích khoe khoang, sau này cũng vậy, chẳng qua là vì muốn mọi người biết nàng Lạc Khuynh Hoàng không phải dễ khi dễ thôi. Hiện giờ mục đích đã đạt được, cần gì phải vì thọ yến của Hoàng hậu mà hao phí tâm tư. Nàng bằng lòng vìHoàng hậu tự mình chọn lựa một cây trâm đã là không tệ rồi.

Có điều là cây trâm này, cũng không phải là tặng không. Khóe môi tràn đầy tia cười lạnh, mâu trung Lạc Khuynh Hoàng hiện lên tinh quang.

“Ta biết Hoàng nhi không thíchkhoe khoang, nhưng có khả năng có người muốn thấy Hoàng nhi xấu mặt.” Mâu trung Quân Khuynh Vũ hàm chứa ba phần lo lắng bảy phân sủng nịch, nói.

“Xấu mặt? !” Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng ý cười càng sâu, trên mặt hiện lên thần sắc đường hoàng, cười nói, “Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn. Ta Lạc Khuynh Hoàng chẳng lẽ còn phải sợ các nàng hay sao? !”

“Nói cũng đúng.” Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, cũng cười lên. Hắn biếtHoàng nhi thông minh tuyệt đỉnh, đâu cần hắn lo lắng này đó. Chỉ là hắn quá mức để ý nàng, sợ nàng làm ra sai lầm gì.

Hắn biết nàng cũng không để ý xấu mặt hay không, cũng biết lấy này công chúa quý nữ đích thủ đoạn căn bản không gây thương tổn lạc khuynh hoàng (vẫn biết công chúa cùng các nữ tử dùng thủ đoạn cũng không gây thương tổn được Lạc Khuynh Hoàng), nhưng hắn vẫn có chút lo lắng, cuối cùng nhịn không được quan tâm nói, “Cũng thuận tiện cẩn thận ứng phó.”

“Nên cẩn thận, cũng không phải là ta.” Lạc Khuynh Hoàng cười đáp, lời này hình như nghe quen quen,chính là lần trước Quân Khuynh Vũ hướng nàng nói câu đó sao.

Lời Lạc Khuynh Hoàng nói ra, hai người thuận tiệnhai mắt nhìn nhau . Trong nháy mắt. Cả hai đều hiểu được tâm tư của đối phương.

Mặt mày Lạc Khuynh Hoàng đẹp như bức tranh, trên mặt gợi lên một tia cười ôn nhu như nước. Vũ của nàng a, đúng là bởi vì lo lắng nàng, để ý nàng, yêu nàng, mới có thể thật cẩn thận như thế, dặn nàng phải cẩn thận. Loại tâm tình này, nàng cũng nhận thức ngay, bởi vậy nàng sẽ không cười nhạo hắn quá mức lo lắng.

Sắc mặt Quân Khuynh Vũ xinh đẹp tuyệt trần cũng lộ ra ý cười tà mị sâu hơn. Thật không ngờ hắn Quân Khuynh Vũ thế nhưng cũng nói dài dòng đến cả ngày. Thì ra đây là cảm giác yêu một người, mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng cũng rất tuyệt vời.

Tình yêu. Cũng giống như cây thuốc phiện. Có lực hấp dẫn chết người. Biết rõ nó có thể sẽkhiến ngươi không còn là mình nữa, nhưng ngươi vẫn vui vẻ chịu đựng. Bởi vì ngươi thương hắn, vậy thì vì hắn thay đổi có làm sao? !

Giống như thiêu thân lao đầu vào lửa. Không cần biết kết cục, chỉ cần hướng về ánh sáng mãnh liệt kia lao tới, chỉ cần có thể tới gần một chút, chẳng sợ tan xương nát thịt,có làm sao? !

Quân Khuynh Vũ, đời này, huynh tuyệt đối không thể phụ ta. Nếu không, ta chỉ sợ yêu hận không được, yêu chẳng được, hận không xong, cảm giác đó, chắc chắn sống không bằng chết. —— Lạc Khuynh Hoàng nghĩ như thế.

Lạc Khuynh Hoàng, đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, ngươi đều đừng nghĩ chạy trốn khỏi ta . Ta phải định(có) nàng ! —— Quân Khuynh Vũ nghĩ như thế. (Thu Ý: chẹp chẹp! đôi anh chị này! J)

Hai mắt nhìn nhau, cuối cùng cười yếu ớt thành tiếng. Trong lúc đó sóng mắt lưu chuyển, chỉ sợ là cảnh mặt trời mọc đẹp đến lộng lẫy cũng không so được với nét mặt vui cười phong hoa tuyệt đại của hai người.

Bọn họ đứng cạnh nhau, giống như tụ tập thế gian nhất sao chổi đích sắc thái hòa khí vận (giống như mọi vẻ đẹp lộng lẫy nhất thế gian đều hội tụ lại một chỗ), thế gian gì quang mang đều không thể che dấu bọn họ đích tao nhã (vẻ đẹp thế gian đều không thể che dấu vẻ hào hoa phong nhã của bọn họ), nhất là ý cười kia tâm linh tương thông, lại loá mắt huyễn màu.

59. Chương 60: Yến Hội, Biến Cố Trùng Trùng Điệp Điệp

Edit: Thu Ý

Beta : Tiếu Tiếu

Màn đêm nặng nề, đầu mùa thu, đêm lạnh như nước.

Trong cung đèn lồng sáng trưng, làm nổi bật như ban ngày. Nhưng đằng sau vẻ mỹ lệ nơi đây, lại ẩn tàng bao nhiêu hắc ám không muốn người biết.Nơi nơi thoạt nhìn rực rỡ tráng lệ, lại càng dơ bẩn hắc ám.Thật sâu trong đình viện, chôn cất bao nhiêu tình thân, tình bạn, tình yêu? !

Lạc Khuynh Hoàng một thân hồng y như hỏa.Không giống lúc trước ẩn nhẫn, giờ khắc này nàng phong hoa tuyệt đại. Đôi con ngươi lóng lánh cơ trí lộ vẻ thâm thúy, con ngươi tối tăm giống như lốc xoáy vô hình lộ ra vẻ bí hiểm. Khóe môi gợi lên phong lưu nói không nên lời, vô cùng quyến rũ.

Lạc Khuynh Hoàng bước đi cao nhã tự nhiên, thời điểm bước chân tiến vào cung yến, tất cả mọi người không tự giác bị nàng thu hút. Đích nữ phủ đại tướng quân, quận chúa Khuynh Hoàng, chính là đệ nhất mỹ nhân Cẩm quốc, ai không biết? !Quận chúa Khuynh Hoàng tài trí vô song, không chỉ có mưu lược hơn người, mà cầm nghệ còn độc nhất vô nhị, ai không biết? !

Cho dù nàng ở trong mắt mọi người hoàn mỹ vô cùng, nhưng cũng không có khoảnh khắc nào giống như hiện giờ chói mắt đến vậy.Trước kia hình như là Lạc Khuynh Hoàng che khuôn mặt tiên tử bằng vải mỏng, vừa cao quý có một không hai, vừa cơ trí vô cùng, lại loáng thoáng làm người khác phải quan sát đánh giá, khiến cho người ta nhịn không được muốn tới gần.

Mà hiện giờ nàng lại giống như mặt trời chói mắt, tất cả hào quang rực rỡ đều thuộc về nàng.Mỗi cái nhíu mày của nàng, nhất cử nhất động, đều phong hoa tuyệt đại nói không nên lời, giống như nữ tử mặt mày như họa bước ra từ tranh thuỷ mặc, nhưng rõ ràng rực rỡ hơn.

Thấy Lạc Khuynh Hoàng cao nhã tự nhiên tiêu sái tiến vào, tùy tiện ngồi vào vị trí, khóe môi Quân Khuynh Vũ gợi lên ý cười nhợt nhạt. Hoàng nhi của hắn cuối cùng muốn phượng hoàng niết bàn *, không hề ẩn nhẫn không phát ra sao? !

*Phượng hoàng tắm lửa niết bàn trùng sinh : ở đây ý chỉ chị trở thành một con người khác hoàn toàn

Mặc kệ nàng ẩn nhẫn một thân hào quang mơ hồ như sương mù, trước giờ nàng vẫn thiện lương hồn nhiên không hề tâm cơ nhu nhược, hay là nay hào quang vạn trượng, đối với hắn mà nói, đều giống nhau có lực hấp dẫn trí mạng.

Mặc kệ nàng như thế nào, đều là Hoàng nhi của hắn, hoàng hậu của hắn-hoàng hậu duy nhất.

Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng ngồi xuống, mâu quang lần lượt đảo qua mọi người ở đây.

Xiêm y của Liễu Cẩm Tú màu hồng nhạt nhẹ nhàng, tóc vấn lên cao, lộ ra đoan trang hiền thục.Nhưng mà trong lúc đó mặt mày nàng ôn nhu, lại ẩn ẩn tỏa ra ưu sầu sâu đậm không dậy nổi. Tuy nói trên mặt trang

điểm tinh xảo che lấp sắc mặt tiều tụy, nhưng Lạc Khuynh Hoàng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra chút gầy yếu của nàng.

Quân Hiền Tề ngồi bên cạnh Liễu Cẩm Tú, nhưng đầu vẫn nghiêng nghiêng nói chuyện với Tống Linh ngồi phía sau bọn họ.Trên mặt lộ ý cười ôn hòa mà hạnh phúc, trong mắt đều là Tống Linh, ngay cả nhìn cũng không từng nhìn Liễu Cẩm Tú liếc mắt một cái.

Cung đình quy củ.Thiếp thất chỉ có thể ngồi vào chỗ ngồi ngay phía sau.Nếu không phải như thế, chỉ sợ Liễu Cẩm Tú quyến luyến bên cạnh Quân Hiền Tề cũng sẽ trở thành hy vọng xa vời.

Đôi mắt của Tống Linh quyến rũ như tơ, cười duyên cùng Quân Hiền Tề bắt chuyện, trong mắt tràn ngập sùng bái đối với Quân Hiền Tề, nhưng mà trong nháy mắt Quân Hiền Tề không chú ý, nàng đem con ngươi u oán nhìn phía Quân Hồng Phong.

Nhưng Quân Hồng Phong vẫn trấn định tự nhiên uống rượu, tựa hồ hết thảy cùng hắn không quan hệ. Nhưng khóe môi hắn hơi hơi vẽ ra, mang theo vài phần đắc ý, trong lúc đó mặt mày cũng là bộ dáng tự đắc đầy toan tính, thoạt nhìn đối với chuyện lật đổ Quân Hiền Tề trong lòng đã có dự tính.

Ngồi ở bên cạnh Quân Hồng Phong, Quân Kiền Linh cũng tao nhã tự nhiên uống rượu, ngũ quan nhu hòa dưới ánh đèn càng nổi bật vẻ rắn rỏi kiên cường), mâu trung hắn hàm chứa nhiều điểm ý cười, bộ dáng đồng nhất không quan tâm đến, tựa hồ đới với kế sách ngư ông đắc lợi của mình rất là vừa lòng.

Lướt qua mặt mọi người ở đây, mâu quang Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ chạm nhau.Hai người không hẹn mà cùng gợi lên một chút tươi cười giảo hoạt như hồ ly.

Yến hội này chỉ sợ là cực kỳ phấn khích.Có người bị thiết kế hãm hại cũng không biết, có người tự cho là kế sách thành công, lại không biết hoàng tước ở phía sau.Còn có người tự ình là hoàng tước, lại không biết, kết quả đều là công dã tràng.

Dù sao nhàn đến vô sự, nàng sẽ kiên nhẫn nhìn xem, bọn họ có thể trình diễn đủ loại tiết mục gì.Xem xem Quân Hồng Phong làm thế nào lật đổ Quân Hiền Tề.

Nhớ tới thế lực nhất phái của Quân Hiền Tề, mâu quang Lạc Khuynh Hoàng không tự giác nhìn về phía Liễu Tư Triệt.Liễu Tư Triệt vẫn một thân cẩm bào cao quý tự nhiên, phía trên buộc mão màu tím tôn lên vẻ phong thần tuấn lãng, phong vận đơn độc quá mức bình thường.

Bên trong con ngươi hắn vẫn là thản nhiên , che một tầng sương mù, phảng phất không buồn không vui. Ánh mắt hắn khi nhìn phía Liễu Cẩm Tú, bên trong tựa hồ có một chút thương xót, khi nhìn phía Quân Hồng Phong, bên trong tựa hồ có mấy phần cao thâm, khi nhìn phía Quân Khuynh Vũ, bên trong tựa hồ có vài phần đánh giá.

Cuối cùng hóa thành mười phần nhu tình, thẳng tắp nhìn phía nàng.

Nhìn thấy nàng nhìn hắn, trong mắt Liễu Tư Triệt hiện lên một tia bối rối, nhanh chóng đem ánh mắt dời về phía khác. Lạc Khuynh Hoàng cũng đem tầm mắt dời đi, trong nháy mắt kia, nàng tựa hồ nắm bắt được cái gì, lại cố chấp không muốn nghĩ.

“Hôm nay bản cung thọ yến, các vị ái khanh có thể tham dự, bản cung cảm thấy vui mừng sâu sắc.”Thanh âm Hoàng hậu Liễu Tâm Huệ đoan trang hào phóng.

Khóe mắt Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên quét về phía Liễu Tâm Huệ ngồi chính giữa yến hội. Liễu Tâm Huệ sinh ra xinh đẹp động lòng người, tuy không tính là cực mỹ, nhưng đã có một cỗ tiểu thư khuê các đoan trang cao quý, làm người lại ôn nhu thiện lương người toan tính thông minh, chẳng trách có thể được phong Hoàng hậu.

Quân Vũ Thần ngồi bên cạnh Liễu Tâm Huệ, đôi mắt nhìn Liễu Tâm Huệ , nhưng Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng cảm thấy, Quân Vũ Thần căn bản không có đem dung nhan Liễu Tâm Huệ xem ở trong mắt. Từ trước thời điểm nàng thấy Quân Vũ Thần nhìn Hinh phi, cảm thấy trong mắt Quân Vũ Thần nhu tình tựa hồ là xuyên thấu qua Hinh phi nhìn về phía một người khác, nhưng hôm nay thấy hắn nhìn Liễu Tâm Huệ, nàng mới biết, Hinh phi thực may mắn .

Ít nhất, nàng có thể thấy được Quân Vũ Thần nhu tình.

Có tình cảm sâu sắc đối với một người cũng đồng nghĩa với phụ tình một đám người. Quân Vũ Thần đối Nguyệt quý phi cảm tình như vậy, chung quy là cô phụ một đám nữ tử hậu cung.

Cho nên nàng nói, nàng muốn Quân Khuynh Vũ từ đầu đến cuối đều chỉ có mình nàng là thê tử. Bởi vì nàng không muốn cùng người khác chia sẻ nam nhân của nàng, lại càng không nguyện ý Quân Khuynh Vũ giống Quân Vũ Thần, rõ ràng yêu một nữ tử, lại còn có nhiều nữ tử vây ở bên người như vậy, mai táng các nàng khi còn sống.

"Vi thần chúc Hoàng hậu nương nương phúc thọ vô cương." Lại bộ thượng thư Nạp Lan Nhã trình lên hộp lễ, cung kính nói.

Nhìn Nạp Lan Nhã, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nhớ tới ngày ấy ở trên bách hoa thịnh yến ,một thủ thi của Nạp Lan Lâm chiếm được sự tán thưởng của nàng. Nàng ấy đối với ca ca chính là một mảnh tình thâm, chỉ tiếc, Nạp Lan Nhã lại là người của Quân Kiền Linh.

Hiện tại có lẽ không nhìn ra mâu thuẫn, chỉ khi nào Quân Hiền Tề thất thế, Quân Hồng Phong xuống ngựa.Đọ sức cuối cùng, tất nhiên thuộc về Quân Kiền Linh cùng Quân Khuynh Vũ. Nếu ca ca cưới Nạp Lan Lâm, nàng gả cho Quân Khuynh Vũ, đến lúc đó, bọn họ nên chung sống như thế nào.

Chính giữa lông mày không khỏi hiện lên một tia sầu lo, đã thấy thân thể Nạp Lan Nhã đến chỗ ngồi, đôi mắt xinh đẹp trong suốt của Nạp Lan Lâm đang nhìn Lạc Vân Chỉ bên cạnh nàng.

Tính tình Lạc Vân Chỉ luôn luôn vô cùng thẳng thắn, nhưng hắn thấy ánh mắt Nạp Lan Lâm, lại có chút ngượng ngùng né tránh .

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi, cuối cùng ca ca đối với Nạp Lan Lâm đã động tâm. Một ca ca lòng dạ phóng khoáng như vậy lại một lòng say mê nữ tử, vốn dĩ nàng nên chúc phúc ca ca, nhưng nghĩ tớicảnh tượng đối lập sau này, nàng nhịn không được mà lo lắng.

"Viên dạ minh châu này là do vi thần mua từ Tây Quyết quốc. Hy vọng Hoàng hậu nương nương có thể thích." Hình bộ thượng thư Trương Thành Chính vẻ mặt nịnh nọt nhìn Hoàng hậu nương nương.

Hình bộ thượng thư Trương Thành Chính là người trong bè cánh của thái tử. Người này giỏi về sát ngôn quan sắc (thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt), thủ đoạn nịnh nọt công phu có thể nói xuất thần nhập hóa. Lạc Khuynh Hoàng nhìn hắn, mâu trung không khỏi hiện lên một tia chán ghét. Phụ thân như vậy, làm sao lại có thể sinh ra một Trương Tuân đơn thuần nhã nhặn thẹn thùng như vậy.

Ánh mắt nhẹ hướng về phía Trương Tuân, chỉ thấy Trương Tuân đang đỏ mặt, len lén nhìn Quân Thiên Lam. Đáy lòng không khỏi lại là một tiếng thở dài, một người là thân tín của thái tử, một người là đích tỷ của thất hoàng tử, hai người kia, chỉ sợ cũng lận đận.

Hôn nhân nhà đế vương, há lại từ tình yêu quyết định ? !

Thu lại một tia thở dài nơi đáy mắt, Lạc Khuynh Hoàng dù có hưng trí nhìn một đám đại thần hoàng tử cấp Hoàng hậu nương nương dâng tặng lễ vật. Nàng nhìn Hoàng hậu nương nương trên mặt miệng cười, liền nhớ tới tươi cười thê tuyệt của Quân Khuynh Vũ, hắn nói, mẫu phi của ta là bị Hoàng hậu hại chết .

Một khi đã như vậy, nàng liền nhận lấy tay Lạc Khuynh Thành, cấp Hoàng hậu nương nương đưa một phần đại lễ.

Trên yến hội lần này tất nhiên trò hay không ngừng, từ trước đến giờ nàng không thích người khác chiếm tiện nghi nàng, cũng không thích chiếm tiện nghi người khác. Nếu liên tiếp muốn nàng làm ra trò hay, như vậy, nàng cũng tống xuất trò hay cho bọn hắn nhìn xem.

Khóe môi gợi lên một chút tươi cười châm chọc như có như không, đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhẹ nhàng hướng Hoàng hậu nương nương, trong nháy mắt mâu trung đen đặc giống như ngưng kết lại, mang theo hàn khí dày đặc.

"Thần nữ Khuynh Hoàng, chúc Hoàng hậu nương nương thanh xuân vĩnh trú."Lạc Khuynh Hoàng đang cầm hai lễ vật tiến lên, đầu tiên là trình lên lễ vật của nàng, câu môi cười yếu ớt, đem lễ vật trình cấp Liễu Tâm Huệ.

Liễu Tâm Huệ nhẹ nhàng mở ra lễ hộp, trông thấy cây trâm bên trong.Ngọc bích thông thấu, xinh đẹp cực kỳ. Phần đuôi cây trâm là một con phượng hoàng giương cánh muốn bay, trông rất sống động, cao quý thanh lịch.

Trong lòng thập phần vui mừng, Liễu Tâm Huệ cao hứng cầm lấy cây trâm, hướng Lạc Khuynh Hoàng tán dương, "Khuynh Hoàng quả nhiên nhu thuận, khó trách Hoàng thượng thích ngươi như vậy. Cây trâm này, bản cung rất thích."

Mâu trung Lạc Khuynh Hoàng tối tăm lướt qua một tia tươi cười ý tứ hàm xúc không rõ, khóe môi của nàng hơi hơi gợi lên, ý vị thâm trường nói, "Hoàng hậu nương nương thích là tốt rồi, hy vọng nương nương có thể giống như chim phượng hoàng, vĩnh viễn cao quý."

"Cái miệng nhỏ nhắn này thật sự là khéo nói." Liễu Tâm Huệ nhìn kỹ cây trâm, quả nhiên là thượng phẩm, cũng không hề có tỳ vết, càng sâu giả, cây trâm lại ẩn ẩn mùi hương liệu, quả thật là kỳ bảo khó gặp. Trong lòng vui mừng, liền ngay cả ánh mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng cũng đều trở nên ôn nhu rất nhiều.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên tràn ngập tia cười lạnh không thể phát hiện. Giống như chim phượng hoàng. Liễu Tâm Huệ, ngươi cũng biết, phượng hoàng không trải qua liệt hỏa thiêu đến đau đớn, thì không thể trở thành phượng hoàng . Nhưng là ngươi, chiếm ngôi vị hoàng hậu của mẫu phi Khuynh Vũ, còn không biết chừng hại chết mẫu phi Khuynh Vũ, ngươi nói, ta không phải nên đem liệt hỏa thiêu ngươi đến đau đớn, đều từng cái trả lại cho ngươi chứ? !

Trong lòng hờ hững nghĩ, khóe môi lại giơ lên ý cười khéo, Lạc Khuynh Hoàng bất động thanh sắc nói, "Nếu Hoàng hậu nương nương thích, sau này ngày ngày mang theo, Khuynh Hoàng cũng cảm thấy an tâm."

"Tốt tốt tốt! Bản cung tất nhiên ngày ngày mang theo!" Trong lòng Liễu Tâm Huệ vạn phần thích cây trâm, lập tức đem cây trâm cắm ở trên đầu, hỏi Quân Vũ Thần, "Hoàng thượng, nô tì đeo lên trông có đẹp không?"

"Trông đẹp." Quân Vũ Thần thản nhiên đáp, ánh mắt cũng có chút mơ hồ, nếu là Ngọc Lưu Ly đeo lên, thì càng đẹp mắt. Không, dung mạo Ngọc Lưu Ly xuất trần như vậy, làm sao cần phải mang vật tầm thường như vậy để làm nền chứ? !

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong Liễu Tâm Huệ trả lời, khóe môi tràn đầy ý cười lãnh liệt.Giống như cắt dấu ánh đoản kiếm sắc bén.

Ngày ngày mang theo. Không biết cây trâm này, ngươi có thể mang bao lâu đâu? ! Liễu Tâm Huệ, ngươi làm hết thảy, đều phải trả giá đại giới. Ngươi ngàn không nên vạn không nên, làm tổn thương tâm Khuynh Vũ. Nếu không phải ngươi, Khuynh Vũ làm sao phải chịu nhiều khổ sở như vậy, nếu không phải mạng của ngươi còn có tác dụng, ta thực hận hiện tại không thể thay Khuynh Vũ giết ngươi!

Mâu trung ánh sáng lạnh từng chút từng chút mộtthu liễm, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười, tiếp tục nói, "Thần nữ thay muội muội Lạc Khuynh Thành bởi vì thân thể không khoẻ, không thể tiến cung dự tiệc. Nhưng nàng trong lòng sợ hãi, vạn phần tưởng niệm Hoàng hậu nương nương, ngàn dặn vạn dặn, nhất định thần nữ phải chuyển giao lễ vật."

Dứt lời.Lạc Khuynh Hoàng cung kính đem lễ hộp trình lên.

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, trên mặt Liễu Tâm Huệ hiện lên một tia khinh thường. Lạc Khuynh Thành chẳng qua chỉ là một là một thứ nữ phủ đại tướng quân mà thôi, có tư cách gì tưởng niệm nàng? !

Nàng là Hoàng hậu cao cao tại thượng, sao lại để ý một thứ nữ phủ đại tướng quân.Bất quá, nếu lễ vật đều trình lên, tất nhiên nàng muốn nhận lấy, nếu không sẽ phá hủy hình tượng thục đức từ trước đến nay nàng khổ tâm tạo dựng.Xem Lạc Khuynh Hoàng tặng lễ vật tốt như vậy, có lẽ Lạc Khuynh Thành này đưa lễ vật cũng không mấy khác biệt đâu? !

Nghĩ như thế ,trên mặt Liễu Tâm Huệ lộ ra tươi cười, nàng cực kỳ cao quý nói, "Lạc tam tiểu thư có tâm . Mở ra đi."

Bên người thái giám y theo Liễu Tâm Huệ phân phó đem lễ hộp mở ra.

"A a a a!" Thời gian qua Liễu Tâm Huệ luôn vô cùng đoan trang lại phát ra một trận thét chói tai, sắc mặt trắng bệch bổ nhào về phía Quân Vũ Thần, thái giám cầm cái hộp cũng đem hộp ném tới trước, trong nháy mắt xụi lơ trên mặt đất, còn lẩm bẩm hô, "Độc xà. . . Thiên Thốn. . ."

Độc xà Thiên Thốn.Bốn chữ giống như một ngọn lửa, đốt cháy toàn bộ hiện trường cung yến.

Sắc mặt Liễu Tâm Huệ trắng bệch bổ nhào về phía Quân Vũ Thần, toàn bộ thân mình đều phát run, vẻ mặt chật vật, làm sao còn có nửa phần cao quý đoan trang như ngày thường. Quân Vũ Thần nhìn Liễu Tâm Huệ bổ nhào một cách bất ngờ, mâu trung hiện lên một tia không kiên nhẫn, đợi cho thấy rõ ràng trong lễ hộp kia chứa độc xà đang thè lưỡi, trong nháy mắt, sắc mặt cũng trở nên xanh mét, hô lớn, "Hộ giá!"

Nhưng làm sao có người dám hộ giá chứ? !Bọn thị vệ một đám đều giơ đao đem Quân Vũ Thần cùng Liễu Tâm Huệ bảo vệ phía sau, lại không ai dám lên trước. Bởi vì bọn họ không dám.

Mọi ngườiở đây cũng đều là một đám sắc mặt đại biến.Nhát gan thậm chí khóc lên.Ngay cả Quân Hồng Phong cùng Quân Kiền Linh ngồi kia trong nháy mắt, sắc mặt cũng là đại biến, không dám tiến lên.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút độ cong hơi châm chọc, bên trong con ngươi đen như mực lộ vẻ nghiền ngẫm đùa cợt. Nguyên bản nghĩ đến chẳng qua là một con độc xà mà thôi, làm sao nghĩ đến, đúng là Thiên Thốn. Lạc Khuynh Thành thật đúng là không tiếc năng lực lừa gạt.

Thiên Thốn, chính là độc xà trí mạng .Nghe đồn, trên đầu độc xà Thiên Thốn có một ấn ký màu đỏ tươi như máu.Nhưng cũng tượng trưng cho kịch độc. Chỉ cần ngươi lây dính một chút nọc độc của Thiên Thốn, tất nhiên sẽ lập tức bị mất mạng. Mà động tác của Thiên Thốn cực nhanh, một khi xác định mục tiêu công kích, tất nhiên nhanh chóng công kích, một kích trí mạng, cho dù là võ lâm cao thủ, cũng không dám cùng nó chính diện giao phong.

Bởi vậy thị vệ chính là nhanh chóng đem Quân Vũ Thần cùng Liễu Tâm Huệ che chở rời đi, lại không ai có gan tiến lên.Bọn họ tuy rằng muốn lập công, nhưng suy nghĩ so với cho lập công mà nói, rốt cuộc vẫn là tánh mạng trọng yếu hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn, hiện trường cung yến rối loạn. Ánh mắt của mọi người đều hoảng sợ nhìn độc xà phun lưỡi trong lễ hộp. Mà Thiên Thốn xà giống như cái gì cũng không biết, chỉ ngẩng cao đầu phun lưỡi, giống như chọn lựa mục tiêu xuống tay.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn mọi người thất kinh, trên mặt hiện lên một tia mỉa mai. Đây là cái gọi là trụ cột triều đình, cái gọi là thiên chi kiêu tử? !Chẳng qua là một con độc xà, thế nhưng lại đem bọn họ dọa thành như vậy? !

Trên mặt hiện lên một tia cười lạnh. Lạc Khuynh Hoàng chậm rãi đứng lên. Mày của nàng có chút nhíu lại, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên một tia ngưng trọng. Thiên Thốn xà di chuyển tốc độ cực nhanh, nàng tuy rằng khinh công đã luyện thành, nhưng rốt cuộc không có mười phần nắm chắc.Trọng yếu hơn là, coi nội lực võ công của nàng, cũng không biết có thể một kích trí mạng.

Nếu Thiên Thốn xà giết một lần không chết , như vậy lấy tính cách mang thù của nó, sẽ cùng nàng không chết không ngừng. Đến lúc đó, chỉ sợ sẽ có chút phiền phức .

Nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng đứng lên, ánh mắt mọi người không khỏi toàn bộ tụ tập đến trên người Lạc Khuynh Hoàng. Thân mình nữ tử cực kỳ tiêm nhược (nhỏ bé yếu ớt), thoạt nhìn nhu nhược vô lực, nhưng một màu đỏ đường hoàng loá mắt, rõ ràng lại lộ ra nữ tử một thân quang hoa (sáng rực rỡ).

Đôi mắt của nàng đen thùi thâm trầm, khóe môi gắt gao mân (mím chặt) , từng bước một hướng về Thiên Thốn. Hồng y phong hoa tuyệt đại trên mặt đất lướt qua, từng bước một, nhịp chân nữ tử tựa hồ đi ở trong lòng mọi người.Nhìn nàng đứng lên tiêm nhược như vậy, nhưng mỗi một bước nàng đi đều kiên định mà tràn ngập sức mạnh.

Y bào của nàng không gió mà tự bay, theo từng bước của nàng đến gần độc xà Thiên Thốn, mâu trung của nàng lóe ra sát khí.

"Hoàng nhi!"

"Khuynh Hoàng!"

“Khuynh Hoàng tiểu thư!”

Ba tiếng gọi không hẹn mà cùng vang lên.Lúc Lạc Khuynh Hoàng chuẩn bị đối phó độc xà Thiên Thốn, lại nghe thấy ba tiếng lo lắng vạn phần kêu gọi.

Lạc Khuynh Hoàng vừa mới thất thần một cái, Thiên Thốn độc xà giống như đã cảm giác được mối nguy, chủ động hướng tới Lạc Khuynh Hoàng công kích, Lạc Khuynh Hoàng không dự đoán được Thiên Thốn độc xà phản ứng nhạy bén như thế, một người hốt hoảng lắc mình né tránh Thiên Thốn độc xà công kích.

Thân thể rơi vào một cái ôm mang theo mùi hương hoa lan thoang thoảng, người nọ mang theo nàng xoay chuyển né tránh công kích. Mà phía trước, hồng y như hỏa, một thân y bào ở trong điện bay phần phật, tóc đen như mực, không có gió, lại vẫn cứ bay lên.

Khóe môi Quân Khuynh Vũ ôm lấy tươi cười rét lạnh như sứ giả địa ngục, bên trong con ngươi đen như mực lóe ra sát khí làm cho người ta sợ hãi, mà ngón tay hắn thon dài hữu lực đang nắm chuẩn xác vào chỗ bảy tấc của Thiên Thốn độc xà , mọi người không thấy Quân Khuynh Vũ ra tay như thế nào , cũng không thấy hắn dùng sức như thế nào, Thiên Thốn độc xà đã hóa thành tro tàn trong tay của hắn.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, trong nháy mắt mâu quang cực kỳ phức tạp. Rốt cuộc hắn vẫn vì nàng ra tay . Nguyên bản nàng không muốn liên lụy hắn, không muốn hắn bại lộ thực lực quá sớm, muốn chính mình giải quyết độc xà, lại thật không ngờ, hắn lo lắng an nguy của nàng, luôn ẩn nhẫn lâu như vậy, nhưng vẫn ra tay .

“Khuynh Hoàng, ngươi không sao chứ!” Thanh âm Lạc Vân Chỉ hoảng hốt vang lên bên tai, Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng vẻ mặt lo lắng của Lạc Vân Chỉ, là nàng đánh giá rất cao chính mình sao? ! Vì sao một hành động đơn giản của nàng, lại dẫn tới bọn họ bối rối như thế.

Nàng chưa từng thấy qua bộ dáng bối rối luống cuống như thế của ca ca, dường như kinh hoảng trong mắt không che dấu được , Lạc Vân Chỉ tiếp tục nói, “Khuynh Hoàng ngươi không có võ công, làm sao dám đi bắt độc xà chết người kia, chính ca ca cũng không dám dễ dàng đối phó nó, ngươi đây là không muốn sống nữa sao! May mắn Liễu công tử đúng lúc đuổi tới.”

Lúc này mới vừa rồi tiếp được Lạc Khuynh Hoàng Liễu Tư Triệt mới mang theo vài phần xin lỗi đối Lạc Vân Chỉ nói, “Lạc công tử nói quá lời. Mới vừa rồi đúng lúc đuổi tới đẩy Khuynh Hoàng tiểu thư ra , không phải tại hạ, mà là thất hoàng tử.”

Là thất hoàng tử Quân Khuynh Vũ bất cần đời, tầm thường vô vi? !

Mâu trung Lạc Vân Chỉ hiện lên một tia nghi hoặc. Mới vừa rồi nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng đi đến chỗ Thiên Thốn , dường như ba người bọn họ cùng lúc kinh hô ra tiếng, e sợ Lạc Khuynh Hoàng xảy ra chuyện gì, nhưng mà hắn vẫn chậm hơn bọn họ một bước, dường như Liễu Tư Triệt cùng Quân Khuynh Vũ đồng thời đuổi tới, động tác bọn họ nhanh nhẹn thần kỳ, ngay cả hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn Liễu Tư Triệt tiếp được Lạc Khuynh Hoàng, mà Quân Khuynh Vũ giết Thiên Thốn độc xà.

“Nếu đã biết, còn không buông Hoàng nhi.”Mới vừa rồi tay Quân Khuynh Vũ bóp chết Thiên Thốn thản nhiên tự đắc thu hồi, hồng y như hỏa, khóe môi ôm lấy ý cười không rõ ý tứ hàm xúc, đi hướng Lạc Khuynh Hoàng, một phen đem Lạc Khuynh Hoàng kéo hướng hắn ôm ấp.

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ mang theosức lực ngang ngược kéo vào ôm trong lòng. Tất nhiên nàng biết là Quân Khuynh Vũ tới trước một bước đem nàng đẩy ra, ngược lại chế ngự Thiên Thốn. Nếu hắn ôm nàng tránh ra, như vậy Thiên Thốn bởi vì quán tính, sẽ công kích đến Liễu Tư Triệt hoặc là Lạc Vân Chỉ rồi.

Bởi vậy hắn mới ra tay đối phó Thiên Thốn, không chỉ có vì an nguy của nàng, mà còn vì an nguy của ca ca nàng, hoặc cũng là vì an nguy của Liễu Tư Triệt, bởi vì lấy tính tình Quân Khuynh Vũ như vậy, chỉ sợ là không muốn nàng thiếu một người nào .

Liễu Tư Triệt nhìn Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ một phen kéo vào trong lòng, chỉ cảm thấy trước người một mảnh ấm áp đột nhiên biến mất, dẫn tới tâm hắn cũng cảm giác được rỗng tuếch. Khóe môi gợi lên tràn đầy cười khổ. Nhưng hắn có năng lực gì đây? !

Hắn không có cách nào cho Lạc Khuynh Hoàng hạnh phúc.Đừng nói là hạnh phúc, chỉ sợ ngay cả một phần yêu thương đơn thuần, hắn đều cho không nổi.Ngay cả hắn yêu nàng, hắn cũng không có khả năng bỏ gia tộc của hắn xuống. Như vậy cuối cùng có ngày, hắn đối với yêu thương nàng bên trong sẽ pha rất nhiều tạp chất.

Một khi đã như vậy.Không bằng cái gì cũng không nói.Không cần làm cho nàng biết hắn đối với nàng có cảm tình.Cũng tốt.Dù sao mới vừa rồi cho dù đem hết toàn lực, hắn vẫn chậm hơn Quân Khuynh Vũ một bước.Cũng giống như tình yêu này.Cho dù hắn đem hết toàn lực đi không chịu thua kém, cũng đã muộn.

Nhìn ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng nhìn về phía Quân Khuynh Vũ, ánh mắt kia thỏa mãn như vậy, tựa hồ toàn thế giới đều ở trong ánh mắt của nàng, mà trong ánh mắt của nàng, chính là một mình Quân Khuynh Vũ mà thôi. Đúng vậy. Hắn đã muộn, tâm Lạc Khuynh Hoàng, đã hoàn toàn bị Quân Khuynh Vũ giữ lấy .

Quân Khuynh Vũ tâm cơ thâm trầm cùng thủ đoạn như vậy, ngay cả hắn cũng suýt nữa bị Quân Khuynh Vũ lừa đi, dựa theo đạo lý, hắn hoàn toàn không cần phải vào lúc này bại lộ chính mình, nhưng hắn vì Lạc Khuynh Hoàng mà làm như thế .Nếu Quân Khuynh Vũ có thể ái mộ cùng đối đãi như thế, hắn cần gì phải lo lắng.

Buồn bã cười, trên mặt Liễu Tư Triệt bất động thanh sắc, nho nhã lễ độ nói, “Là Tư Triệt mạo phạm .”

Lạc Khuynh Hoàng hướng về phía Liễu Tư Triệt hơi gật đầu, cười nói, “Là Khuynh Hoàng cần phải đa tạ ân cứu mạng của Liễu công tử.”

Ngược lại nhìn Quân Khuynh Vũ, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được hướng Quân Khuynh Vũ trêu tức nói, “Tâm địa Vũ vẫn là rất thiện lương .Mới vừa rồi làm như vậy, chỉ sợ Thiên Thốn làm hại bọn họ.”

Quân Khuynh Vũ nghe xong lời nói chẳng đáng của Lạc Khuynh Hoàng, “Chẳng qua ta không muốn nàng nợ nhân tình bọn họ thôi.Nàng là nữ nhân của ta, chỉ cần nhớ kỹ ta tốt, người bên ngoài tốt, ta không muốn nàng nhớ kỹ.”

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong lời nói của Quân Khuynh Vũ, khóe môi gợi mở tươi cười hạnh phúc ngọt ngào.Quả nhiên nàng không có nhìn lầm tâm tư Quân Khuynh Vũ, thật sự là một tên cá biệt, yêu nàng ích kỷ như vậy.

“Người tới nha!Đem Lạc Khuynh Hoàng bắt lại cho bản cung!”

Kinh hồn chưa định.Bên trong Liễu Tâm Huệ không còn đoan trang hiền thục như ngày thường nữa, có chút cáu giận nhìn Lạc Khuynh Hoàng.Mà mặt khác đại thần cũng đều về chỗ ngồi của mình, bộ dáng lòng còn sợ hãi như nhau, toàn bộ đem ánh mắt tập trung đến trên người Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ.

Mới vừa rồi thật đúng là khiến bọn hắn chấn động. Thật không ngờ luôn luôn bất cần đời thất hoàng tử cư nhiên có thân thủ tốt như vậy, thế nhưng rõ ràng đem Thiên Thốn độc xà hóa thành tro tàn. Mà luôn luôn mưu lược nho nhã thiện lương Liễu Tư Triệt, thế nhưng cũng có thân thủ nhanh như vậy!

Hai người bọn họ so với Lạc Vân Chỉ võ công trác tuyệt như vậy còn đến sớm một bước.Thật sự là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà theo một tiếng phẫn nộ của Liễu Tâm Huệ, ánh mắt của mọi người đều tập trung đến trên người Lạc Khuynh Hoàng. Dâng lên độc xà, ý đồ mưu hại Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, đây chính là tử tội!

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên tiêu sái tới phía trước, quỳ xuống, trấn định tự nhiên nói, “Không cần làm phiền các vị động thủ.Khuynh Hoàng tự biết có tội.”

Quân Vũ Thần luôn luôn yêu thương Lạc Khuynh Hoàng, sốt ruột hỏi, “Lễ vật này chính là thứ muội con đưa, Khuynh Hoàng có tội gì? !”

“Hồi hoàng thượng, Khuynh Hoàng không rõ chân tướng, suýt nữa làm hại phượng thể Hoàng hậu nương nương, tất nhiên là có tội.”Con ngươi Lạc Khuynh Hoàng thẳng tắp nhìn Quân Vũ Thần, trong lòng hiện lên một tia ấm áp. Hoàng đế cậu rốt cuộc là đau lòng nàng.

Không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.Trong mắt mọi người đều hiện lên một tia tán thưởng, Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, thoạt nhìn là nhận tội, kỳ thật cũng là chỉ ra quan hệ rõ ràng.

Lễ vật chính là Lạc Khuynh Thành sở đưa, chẳng qua nàng là người chuyển giao mà thôi, cùng lắm chỉ là một tội danh không biết sự tình suýt nữa hại Hoàng hậu, huống hồ nàng dưới tình huống khó xử kia, lấy thân thể nữ tử muốn đối phó Thiên Thốn độc xà, cũng thật sự là khó được, quả thật không thể trách tội nàng.

"Người không biết không có tội."Quân Vũ Thần nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, thần sắc lập tức trở nên nhu hòa, ôn hòa nói.

Hoàng hậu nương nương cũng vẫn không bỏ qua, hung hăng liếc Lạc Khuynh Hoàng một cái, chua ngoa nói, "Mang theo độc xà lên điện, suýt nữa làm bị thương bản cung là chuyện nhỏ, nhưng suýt nữa làm bị thương long thể Hoàng thượng, đã có tội danh không nhẹ !"

"Mẫu hậu lời ấy sai rồi."Tay áo đỏ lửa của Quân Khuynh Vũ nhẹ nhàng ngăn lại, thần sắc hắn kiêu căng mà đàng hoàng, hờ hững nhìn Hoàng hậu nương nương, lại lạnh lùng nhìn quét một vòng, thản nhiên nói, "Mới vừa rồi Thiên Thốn độc xà suýt nữa thương đến mẫu hậu cùng phụ vương, thị vệ đại thần nhiều như vậy, nhưng không có một ai dám lên trước , duy nhất tiến lên, chính là Hoàng nhi, mẫu hậu chẳng lẽ không có nhìn thấy sao? !"

Một phen nói xuống dưới.Vẻ mặt mọi người khác nhau. Rất nhiều người trên mặt đều lộ ra vẻ xấu hổ, nhìn thấy vẻ mặt Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng hơn vài phần kính nể. Tưởng Lạc Khuynh Hoàng một nữ nhân yếu đuối, thế nhưng có thể có dũng khí đối mặt ngàn tấc độc xà, chẳng phải là khiến đại nam nhân bọn hắn xấu hổ? !

"Khuynh Vũ nói không có sai. Khuynh Hoàng có tội, nhưng cũng có công, trẫm sẽ không truy cứu .Chính là thứ nữ phủ đại tướng quân đưa lên Thiên Thốn độc xà, cũng không thể tha !"Quân Vũ Thần nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, trong mắt hiện lên một chút tinh quang, có chút vui sướng nhìn Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ.

Hắn xưa nay đều thích Lạc Khuynh Hoàng, cũng cực kỳ sủng ái Quân Khuynh Vũ, nếu có thể đem Lạc Khuynh Hoàng tứ hôn cho Quân Khuynh Vũ, thì không thể tốt hơn . Vừa lòng nhìn qua lại hai người, lộ ra một chút tươi cười cao thâm.

Hiển nhiên Quân Khuynh Vũ chú ý tới ánh mắt Quân Vũ Thần, đối với tâm tư Quân Vũ Thần, hắn cũng có thể đoán được đại khái, khóe môi không khỏi gợi lên một chút ý cười.

Nghe thấylời nói của Quân Vũ Thần, sắc mặt Lạc Nguyên hơi đổi, tuy nói hắn luôn luôn không thích Lạc Khuynh Thành, nhưng Lạc Khuynh Thành dù sao cũng là nữ nhi của hắn, nếu Lạc Khuynh Thành có tội danh bày mưu hại Hoàng hậu, hắn làm phụ thân nhất định cũng chịu không nổi.

"Hoàng thượng minh xét.Tiểu nữ Khuynh Thành luôn luôn có tri thức hiểu lễ nghĩa, thật sự không có khả năng làm ra chuyện mưu hại Hoàng hậu nương nương!"Lạc Nguyên lập tức quỳ đến bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, vội vàng mở miệng giải thích.

Quân Vũ Thần liếc Lạc Nguyên liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, nói, "Khuynh Hoàng, lễ vật nhưng là Lạc Khuynh Thành tự tay giao cho ngươi?"

"Lễ vật là Khuynh Thành muội muội giao cho thần .Song, có thể là nàng cũng không biết lễ vật bị người khác động tay động chân?"Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút tươi cười không rõ ý tứ hàm xúc, mâu trung hiện lên một chút tinh quang, ôn hòa nói, "Thần thấy không bằng triệu Khuynh Thành muội muội đến đây, cũng tốt để hỏi rõ ràng."

"Đúng vậy đúng vậy!"Lạc Nguyên cũng lập tức phụ họa nói.

Quân Vũ Thần nghe xong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung hiện lên một tia không kiên nhẫn, âm thanh lạnh lùng nói, "Lập tức đem Lạc Khuynh Thành dẫn tới cho trẫm!"

Không tới một lát, Lạc Khuynh Thành đã bị thị vệ dẫn đến.Sắc mặt của nàng trắng bệch, hiển nhiên là bộ dáng thân thể không khoẻ, ôn nhu yếu sức quỳ gối trước điện, hơi thở suy yếu nói, "Khuynh Thành tham

kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng.Không biết Hoàng hậu nương nương cùng Hoàng thượng triệu Khuynh Thành tiến đến có chuyện gì?"

Bộ dáng tao nhã có lễ, nhu nhược nhát gan. Trong mắt mọi người không khỏi lướt qua một tia mê hoặc. Một nữ tử nhu nhược nhát gan như vậy, làm sao có can đảm mưu hại Hoàng hậu nương nương đây? !Huống hồ Lạc Khuynh Thành là thứ nữ tướng môn, cũng hoàn toàn không đáng mưu hại Hoàng hậu nương nương a.

"Lạc Khuynh Thành, ngươi cũng biết tội? !"Quân Vũ Thần lạnh lùng nhìn Lạc Khuynh Thành, thanh âm cao cao tại thượng truyền tới, có một cỗ thuộc loại đế vương uy nghiêm cùng bá khí.

Mâu trung Lạc Khuynh Thành lộ ra mấy phần mê võng, giống như sự tình gì cũng không biết, có chút quái lạ nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, thấp giọng hỏi, "Tỷ tỷ, phát sinh chuyện gì ?"

Lạc Khuynh Hoàng quỳ gối bên cạnh Lạc Khuynh Thành, thân mình thẳng tắp, mặc dù quỳ, cũng không ảnh hưởng khí độ cao quý vô song của nàng.Nàng làm ra một bộ bộ dáng sầu lo, nói, "Khuynh Thành, làm sao ngươi có thể đem độc xà đựng ở bên trong lễ vật dâng lên Hoàng hậu nương nương?"

"Tỷ tỷ, ngươi đang nói cái gì vậy?" Lạc Khuynh Thành đề cao thanh âm, thanh âm nghe qua tuy rằng vẫn nhu nhược, nhưng cũng đủ lớn để mỗi người trên điện đều nghe được rành mạch, nàng kỳ quái nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mở miệng nói, "Rõ ràng ta tặng Hoàng hậu nương nương một cây trâm, làm sao có thể biến thành ngàn tấc độc xà chứ?"

Thanh âm không cao không thấp vừa đúng cũng đủ ọi người ở đây nghe được rành mạch.Trong thanh âm lộ ra mê hoặc nồng đậm, giống như sự tình gì cũng không biết.Lạc Khuynh Thành vô tội nhìn Quân Vũ Thần cùng Liễu Tâm Huệ.

Nghe thấylời nói của Lạc Khuynh Thành, sắc mặt mọi người đồng loạt thay đổi. Dựa theo Lạc Khuynh Thành nói như thế, người mưu hại Liễu Tâm Huệ chẳng phải là Lạc Khuynh Hoàng sao? !

"Lạc Khuynh Hoàng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Vì sao nàng nói nàng mới là người tặng cho bản cung cây trâm? !" Hoàng hậu nương nương nghe Lạc Khuynh Thành nói như thế, ngay lập tức đem ánh mắt nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt mang theobức bách, dường như là có ý muốn nhìn Lạc Khuynh Hoàng có thể nói rõ ràng như thế nào.

Giờ phút này Liễu Tư Triệt đã về tới chỗ ngồi, bên trong con ngươi sương mù hiện lên một chút lo lắng, rất nhanh liền biến mất. Khóe môi gợi lên một chút cười khổ.Lạc Khuynh Hoàng vô cùng cơ trí, không cần hắn lo lắng dư thừa.

Nghĩ so với Liễu Tư Triệt, Lạc Vân Chỉ cũng càng thêm lo lắng. Hắn nghe thấy trong lời nói của Lạc Khuynh Thành, lập tức nhịn không được đi ra, chỉ vào Lạc Khuynh Thành nói, "Khuynh Thành, sao ngươi có thể hồ ngôn loạn ngữ, cây trâm rõ ràng chính là Khuynh Hoàng đưa, lúc trước ta còn thấy qua cây trâm!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Lạc Vân Chỉ nói như thế, hướng về phía Lạc Vân Chỉ lộ ra một chút tươi cười. Cây trâm là nàng mang theo Tử Nguyệt cùng Hương Lăng đi mua, mua trở về đã đóng gói rất tốt, làm sao ca ca thấy qua cây trâm? !Ca ca nói như vậy, chẳng qua là vì bảo hộ nàng thôi.

"Đại ca, làm sao ngươi có thể ngậm máu phun người chứ? !"Tất nhiên Lạc Khuynh Thành cũng biết Lạc Vân Chỉ nói dối, có chút ủy khuất nhìn Lạc Vân Chỉ, điềm đạm đáng yêu nói, "Ta biết, Khuynh Hoàng tỷ tỷ là muội muội ruột thịt của huynh, tất nhiên huynh không hy vọng nàng có việc, nhưng ta cũng là muội muội của huynha, làm sao huynh có thể oan uổng cho ta như thế? !" (Thu Ý: thực sự đọc đoạn này mà ta thấy ngứa mắt với con nhỏ KT này quá!)

Quân Kiền Linh ngồi ở vị trí đối diện, tay còn gắt gao giữ chặt ly rượu, mâu trung lóe ra lạnh lẽo quang mang, giống như hàn khí của một thanh đoản kiếm. Hắn lạnh lùng nhìn Lạc Khuynh Thành. Nữ nhân này tâm cơ vô cùng thâm độc, đến tột cùng đang đùa trò gì? !

"Khuynh Thành." Đang ở thời điểm ánh mắt mọi người đều bị hành động của Lạc Khuynh Thành lừa qua, bắt đầu đồng tình Lạc Khuynh Thành, tiếng nói Lạc Khuynh Hoàng vang lên trong điện. Giống như tiếng ngọc bội va chạm êm tai dễ nghe, một tiếng kêu gọi, tựa hồ ẩn ẩn hàm chứa thương tâm, không thể tin, cùng tiếc hận bất đắc dĩ.

Lạc Khuynh Hoàng chậm rãi đem ánh mắt chuyển qua trên mặt Lạc Khuynh Thành, trong mắt đều là thần sắc thất vọng, nàng thản nhiên đối Lạc Khuynh Thành nói, "Ta tự hỏi luôn luôn đối đãi ngươi như muội muội ruột thịt, chưa từng bạc đãi ngươi, điểm này, chắc ngươi thừa nhận?"

"Tỷ tỷ đối đãi Khuynh Thành xác thực vô cùng tốt."Lạc Khuynh Thành nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt cũng tràn ngập bi thiết, nàng khóc nói, "Tỷ tỷ đối tốt với Khuynh Thành, Khuynh Thành không nghĩ đến báo đáp.Khuynh Thành có thể thay tỷ tỷ đi tìm chết, nhưng lại không thể làm cho Khuynh Thành nhận tội danh này a!"

Con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng thẳng tắp nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Thành, độ cong khóe môi tựa tiếu phi tiếu, trong nháy mắt thế nhưng Lạc Khuynh Thành cảm thấy có loại cảm giác áp bách nói không nên lời, giống như Lạc Khuynh Hoàng đã sớm nắm trong tay hết thảy, tự tin mà siêu nhiên nhìn nàng như vậy, thân mình Lạc Khuynh Thành không tự chủ được lung lay một chút về phía sau.

Mọi người thấy sự việc được sáng tỏ. Chỉ cảm thấy tràn ngập nghi hoặc. Lạc Khuynh Hoàng làm người khí độ, bọn họ đều biết đến, trong lòng tự nhiên là cực kỳ ngưỡng mộ. Nhưng Lạc Khuynh Thành nói tình chân ý thiết như thế, tựa hồ cũng không giống là giả, trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng trong hai người bọn họ không biết hẳn là tin tưởng ai .

"Lạc Khuynh Thành, ngươi nói ngươi đưa mới là cây trâm, có chứng cớ gì sao? ! Nếu không có chứng cớ, sẽ không phải nói sạo !"Quân Vũ Thần nhìn Lạc Khuynh Thành, có chút nghiêm khắc nói.

Ở trong lòng Quân Vũ Thần, hắn vạn vạn sẽ không tin Lạc Khuynh Hoàng muốn mưu hại Hoàng hậu nương nương, tất nhiên sẽ đem ánh mắt hoài nghi tập trung đến trên người Lạc Khuynh Thành.

Lạc Khuynh Thành nghe xong câu hỏi của Quân Vũ Thần, trong mắt lướt qua một tia cười lạnh. Quân Vũ Thần hỏi nàng như thế, rõ ràng chính là có tâm thiên vị Lạc Khuynh Hoàng. Nàng lấy không ra chứng cớ chính là có tội, như vậy Lạc Khuynh Hoàng đâu? Vì sao nàng lấy không ra chứng cớ vốn không có sự gì đâu? !

"Lúc Khuynh Thành tặng lễ vật, từng ở trên mặt trái lễ vật viết tên." Lạc Khuynh Thành ôn nhu nhược nhược nói, đôi mắt bay nhanh liếc về phía Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt sát khí lộ ra, mang theo bảy phần oán độc ba phần đắc ý. Chuyện tới giờ, nàng cũng không cần phải cùng Lạc Khuynh Hoàng làm bộ làm tịch . Lạc Khuynh Hoàng, cho dù Quân Vũ Thần sủng ngươi lại có ích lợi gì, sự thật trước mặt, cho dù là Hoàng thượng cũng không giữ được ngươi!

Lạc Khuynh Hoàng chính là lạnh nhạt tự nhiên quỳ , sắc mặt bình tĩnh không có nhấc lên chút gợn sóng, giống như căn bản không có nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Thành, không có nhìn thấy ánh mắt khiêu khích mà oán độc của Lạc Khuynh Thành, khóe môi của nàng gợi lên chút ý cười xinh đẹp, nói, "Khéo như vậy. Khuynh Hoàng đã ở trên lễ vật viết tên."

Hộp chứa độc xà Thiên Thốn còn rơi trên mặt đất, mà cái hộp chứa cây trâm cũng bị thu hồi đặt vào một bên, Quân Vũ Thần nghe xong lời nói của hai người, lập tức ra hiệu tiểu thái giám đem hộp lễ vật lấy lại đây, phía dưới hộp lễ vật thanh thanh tú tú viết một hàng chữ, "Lạc Khuynh Hoàng chúc Hoàng hậu nương nương thanh xuân vĩnh trú."

Sauk hi Quân Vũ Thần thấy, mâu trung hiện lên một chút vui sướng, đem hộp ném đến trước mặt Lạc Khuynh Thành, lạnh giọng nói, " Lạc Khuynh Thành lớn mật, cư nhiên còn dám khi quân phạm thượng, chính ngươi nhìn xem mặt trên hộp này rốt cuộc là viết cái gì? !"

Lạc Khuynh Thành cuống quít cầm lấy hộplên xem, thời điểm chạm đến mặt trên hộp kia, sắc mặt đại biến, không thể tin nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Nàng rõ ràng dặn Tử Nguyệt đem hộp trình tự đảo lộn, hơn nữa ở trên hộp viết lên tên nàng, đây là có chuyện gì? !

Chẳng lẽ Tử Nguyệt phản bội nàng, đem toàn bộ sự tình nói cho Lạc Khuynh Hoàng? ! Nghĩ đến đây, trên mặt Lạc Khuynh Thành hiện lên một tia hận ý, tiện tỳ Tử Nguyệt này, lấy của nàng nhiều lợi ích như vậy, cư nhiên còn ăn cây táo, rào cây sung, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng.

Thần sắc Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn biểu tình Lạc Khuynh Thành biến hóa. Tất nhiên giờ phút này nàng đoán được suy nghĩ trong lòng Lạc Khuynh Thành. Bất quá nàng cũng không có hứng thú thay

Tử Nguyệt đến giải thích cái gì.

"Cho dù mặt trên hộp viết tên Khuynh Hoàng tỷ tỷ, ai có thể chứng minh, độc xà Thiên Thốn kia là dân nữ đưa ? !" Lạc Khuynh Thành cầm hộp, ánh mắt trấn định nhìn Hoàng thượng, bộ dáng hùng hồn đầy lý lẽ.

60. Chương 61: Nhất Ba Vị Bình, Nhất Ba Hựu Khởi

Edit: Nguyệt Hạ

Mọi người lập tức lộ ra ngượng nghịu. Xác thực, không ai nhìn thấy Lạc Khuynh Thành giao cho Lạc Khuynh Hoàng lễ vật này. Cũng có khả năng Lạc Khuynh Thành tặng là cây trâm có viết tên của nàng, lại bị Lạc Khuynh Hoàng đổi.Tuy rằng trong lòng mọi người đều đã nghiêng về Lạc Khuynh Hoàng, vẫn không khỏi bởi vì lời này mà nghi hoặc.

"Làm càn! Sắp chết đến nơi, cư nhiên còn dám nói láo! Ý tứ của ngươi có phải là Khuynh Hoàng cố ý đổi lễ vật của ngươi, hãm hại ngươi?!" Quân Vũ Thần dùng sức vỗ cái bàn, có chút tức giận nhìn Lạc Khuynh Thành, quát lớn nói.

"Ha ha. Khuynh Thành biết hoàng thượng thiên vị tỷ tỷ, tự biết vô lực chống đối hoàng thượng, hoàng thượng muốn giết cứ giết đi! Chính là Khuynh Thành không phục!" Lạc Khuynh Thành quỳ thẳng tắp, nghiễm nhiên là một bộ bị oan uổng.

"Ngươi. . ." Quân Vũ Thần chỉ vào Lạc Khuynh Thành, hồi lâu nói không ra lời.

Trên mặt mọi người đều lộ ra thần sắc khó xử. Có chút xấu hổ nhìn Quân Vũ Thần. Quân Vũ Thần sủng ái Khuynh Hoàng quận chúa mọi người đều biết, nếu hiện tại phán tội danh cho Lạc Khuynh Thành, chỉ sợ thật sự làm ọi người cảm thấy Quân Vũ Thần tuẫn tư (vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp), nhưng mà làm sao tìm được chứng cớ đây?!

Trong lúc tất cả mọi người cảm thấy khó khăn, Lạc Khuynh Hoàng lại bật cười. Tiếng cười của nàng kỳ ảo phóng khoáng, giống như tiếng nước chảy róc rách, cực kỳ êm tai. Bên trong con ngươi hắc bạch phân minh hàm chứa châm chọc thản nhiên, mị thành hình dáng trăng non cong cong, thoạt nhìn đẹp đến nỗi không giống phàm nhân.

Ánh mắt của nàng thẳng tắp bắn về phía Lạc Khuynh Thành, cười nói, "Chứng cớ?! Muội muội vừa rồi không phải đã chính miệng thừa nhận sao. Cần gì chứng cớ?!"

Thần sắc Lạc Khuynh Thành không thay đổi, cười nhạo nói, "Tỷ tỷ,người hẳn là choáng váng đi?! Ta khi nào đã thừa nhận?!"

"Vừa rồi mọi người cũng đều nghe được. Muội muội Khuynh Thành của ta luôn miệng nói Thiên Thốn độc xà, chính là Thiên Thốn độc xà đã bị thất hoàng tử tiêu diệt, chư vị ở đây cũng chưa từng nói đến độc xà đó là Thiên Thốn, thử hỏi nếu không phải muội muội ra tay, như thế nào biết được độc xà kia chính là Thiên Thốn?!" Con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng như một hắc động sâu hun hút, mang theo năng lực đáng sợ, nhìn Lạc Khuynh Thành.

Sắc mặt Lạc Khuynh Thành nháy mắt trở nên trắng bệch. Chỉ cảm thấy Lạc Khuynh Hoàng không giống như Lạc Khuynh Hoàng mà nàng quen biết. Thật buồn cười, nàng đã nghĩ chính mình trí tuệ vô song, còn muốn thiết kế hãm hại Lạc Khuynh Hoàng, nhưng thật không ngờ, cuối cùng lại rơi vào kết cục như bây giờ.

Gậy ông đập lưng ông. Thật sự chính mình đã đặt sẵn một cái bẫy rất tốt, nhưng bản thân lại nhảy vào. Lạc Khuynh Hoàng đúng là hảo thủ đoạn, hảo tâm cơ.

Mọi người nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, đều gật đầu nói đúng, ánh mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng không khỏi càng thêm mãnh liệt sùng bái, Lạc Khuynh Hoàng trong tình cảnh này còn có thể bình tĩnh tự nhiên như thế, phát hiện Lạc Khuynh Thành tự lộ ra dấu vết, tâm tính mưu lược này, thật sự là hơn người.

"Người tới! Đem Lạc Khuynh Thành nhốt vào tử lao cho trẫm, chính ngọ ngày mai xử quyết!" Quân Vũ Thần chán ghét nhìn Lạc Khuynh Thành liếc mắt một cái, phân phó nói.

Sắc mặt Lạc Nguyên lập tức trở nên trắng bệch, quỳ xuống nói, "Lão thần vô phương giáo nữ, thỉnh hoàng thượng thứ tội."

"Đều là tiểu thư của phủ đại tướng quân, khác biệt lại lớn đến vậy sao?" Quân Vũ Thần nhìn Lạc Khuynh Hoàng, lại nhìn Lạc Khuynh Thành cùng Lạc Khuynh Quốc, cuối cùng lạnh lùng nhìn Lạc Nguyên, nói, "Đại tướng quân cũng đứng lên đi. Hôm nay là thọ yến của hoàng hậu, trẫm không muốn tiếp tục truy cứu."

"Tạ hoàng thượng khoan hồng độ lượng." Lạc Nguyên lập tức tạ ơn, trở lại trên chỗ ngồi. Ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Lạc Khuynh Thành một cái, giống như không hề có người nữ nhi này.

Lạc Khuynh Hoàng tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Thành, đi đến bên người Lạc Khuynh Thành, dùng thanh âm chỉ có hai người các nàng nghe được nói với Lạc Khuynh Thành, "Ta đã sớm nói, muội muội đối xử với ta như thế nào, ta liền đối với muội muội như thế ấy. Hết thảy bây giờ, đều là muội muội ngươi gieo gió gặt bão!"

Lạc Khuynh Thành oán hận nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Nàng đã sớm biết nàng ta hãm hại mình, nhưng mặt ngoài lại giả bộ hoàn toàn không biết gì, làm cho nàng từng bước rơi vào cạm bẫy của chính mình. Nàng không cam lòng a!

Vì sao nàng đã tính toán âm mưu hết sức cẩn thận, cuối cùng vẫn bại bởi Lạc Khuynh Hoàng! Ánh mắt Lạc Khuynh Thành chán nản hướng về phía Quân Kiền Linh, Quân Kiền Linh thấyánh mắt Lạc Khuynh Thành nhìn về phía hắn, không khỏi cả kinh, hoảng hốt quay đầu, nhưng sợ Lạc Khuynh Thành nói ra quan hệ với hắn, hắn mất mặt là chuyện nhỏ, nhưng nếu hắn dính dáng đến chuyện mưu hại hoàng hậu này, kia hắn có thể sẽ chịu không nổi!

Hạ quyết tâm, Quân Kiền Linh cố ý giả bộ bất lực lo lắng, nhìn Lạc Khuynh Thành.

Quả nhiên, Lạc Khuynh Thành nhìn thấythần sắc của Quân Kiền Linh, khóe môi giương lên một chút ý cười hạnh phúc. Kiền Linh của nàng không có bỏ rơi nàng, vậy là tốt rồi, cũng không uổng phí nàng vì hắn mà làm nhiều việc như vậy.

Muốn dùng cách này hãm hại Lạc Khuynh Hoàng, cùng lúc là muốn mượn dịp này giết Lạc Khuynh Hoàng, diệt trừ hậu hoạn. Về phương diện khác cũng là muốn nhất tiễn song điêu, giết hoàng hậu nương nương, thay Quân Kiền Linh tranh thủ càng nhiều lợi thế hòng đoạt vị.

Lạc Khuynh Thành rốt cục bị kéo đi xuống. Trên đại điện tiếp tục diễn ra ca vũ thăng bình (ca múa mừng cảnh thái bình). Chỉ là trong lòng mọi người đều còn sợ hãi. Dù sao Thiên Thốn độc xà cũngđã dọa đến mọi người.

Tống Linh mặt mày loan loan nhìn Liễu Cẩm Tú, trong mắt hiện lên tia nham hiểm như độc xà. Thật không ngờ trò hay của nàng cùng Quân Hồng Phong tỉ mỉ trù tính vẫn chưa lên sàn, đã có một màn hay như vậy.

Lạc Khuynh Hoàng chú ý nhất cử nhất động của Tống Linh cùng Quân Hồng Phong, khóe môi gợi lên một chút tươi cười bí hiểm. Nàng chậm rãi từ chính giữa đại điện trở về vị trí của mình, cùng đợi trò hay trình diễn.

"Khuynh Vũ có công cứu giá, muốn trẫm ban thưởng thứ gì?" Quân Vũ Thần từ ái nhìn Quân Khuynh Vũ, hắn vẫn nghĩ đứa con này cực không nên thân, lại không ngờ Quân Khuynh Vũ cũng có một thân tài nghệ cao cường, trong lòng vừa kinh ngạc lại vừa vui sướng, cười hỏi.

Quân Khuynh Vũ tản mạn nhìn Quân Vũ Thần, vẫn là một bộ dáng bất cần đời, thản nhiên mở miệng nói, "Nhi thần gần đây có nghiên cứu một chút binh pháp, muốn diễn luyện một phen."

Một lời nói xong, cả đại điện vang lên tiếng hút không khí.

Thất hoàng tử luôn luôn không màng triều chính, cho dù hoàng thượng cố ý tài bồi, hắn lại vẫn là một bộ bất cần đời. Suốt ngày lưu luyến ra vào thanh lâu tửu quán.

Hôm nay, hắn đầu tiên là ra tay cứu hoàng thượng hoàng hậu, bày ra công phu cao tuyệt không muốn người biết. Nay, lời này rõ ràng là hướng hoàng thượng đòi binh quyền. Thất hoàng tử luôn luôn vô tâm với đế vị, nay làm như vậy, là có chủ ý gì?!

Trong mắt Quân Hiền Tề, Quân Kiền Linh, Quân Hồng Phong đều nhất tề lộ ra một chút thâm tư. Quân Khuynh Vũ luôn luôn bất cần đời, bọn họ sớm đã không xem hắn là đối thủ cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, chính là trong tình huống hôm nay, bọn họ không thể không một lần nữa đề phòng Quân Khuynh Vũ .

Lạc Khuynh Hoàng giờ phút này đã muốn về lại vị trí, đôi mắt đẹp hàm chứa nhiều điểm lo lắng, nhìn Quân Khuynh Vũ. Quân Khuynh Vũ vì cứu nàng đã bại lộ thực lực trước mặt mọi người, tương đương cũng là bại lộ dã tâm của hắn. Lấy tâm cơ của Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong, tất nhiên sẽ hoài nghi Quân Khuynh Vũ.

Bởi vậy Quân Khuynh Vũ đơn giản liền hoàn toàn bộc lộ ra hết thảy, mở miệng thỉnh muốn binh quyền. Thứ nhất là để nhiều thêm một phần lợi thế cho ngày sau tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, thứ hai là dùng để thoát thân bây giờ.

Nếu là trong tay hắn không có binh quyền, vẫn chỉ là thất hoàng tử không quyền không thế. Quân Kiền Linh cùng Quân Hồng Phong làm sao có thể dễ dàng buông tha hắn. thế lực Lưu Tô các tuy rằng lớn, nhưng là Quân Khuynh Vũ còn chưa muốn để lộ ra ngoài. Bằng không, chỉ sợ hắn thật sự sẽ trở thành mục tiêu công kích của bọn họ.

"Hảo!" Quân Vũ Thần nghe được Quân Khuynh Vũ chủ động mở miệng muốn binh quyền, không khỏi mừng rỡ, chân mày hắn giãn ra, lập tức nói, "Kia trẫm sẽ đem kinh thành tả quân giao cho ngươi thống soái!"

Lời này ban xuống, sắc mặt Quân Hồng Phong lập tức thay đổi. Năm đó hắn xuất chinh Tây Quyết, lập chiến công hiển hách, sau khi trở về Quân Vũ Thần mới giao quyền thống soái kinh thành hữu quân cho hắn. Nhưng Quân Khuynh Vũ bất quá là bóp chết một con độc xà mà thôi, Quân Vũ Thần thế nhưng đã đem quyền thống soái tả quân giao cho hắn!

"Hoàng thượng. Việc này chỉ sợ không ổn." Hộ bộ thượng thư La Ngọc Thành, cũng chính là ngoại công của tứ hoàng tử, lập tức đứng dậy phản đối, "Năm đó tứ hoàng tử chinh chiến sa trường, lập chiến công hiển hách, xuất sinh nhập tử, mới được quyền thống soái kinh thành hữu quân, nay hoàng thượng khinh suấtnđem quyền thống soái kinh thành tả quân giao cho thất hoàng tử như vậy, chỉ sợ có chút không ổn."

Hộ bộ thượng thư nói năng có khí phách. Quân Vũ Thần trên mặt cũng lộ ra thần sắc khó xử.

"Hộ bộ thượng thư nói như vậy chỉ sợ không ổn đi." Quân Khuynh Vũ nhíu mày, trong mắt hoa đào hẹp dài lướt qua một chút châm chọc, gợi lên tươi cười tà mị bất kham, hỏi, "Chẳng lẽ ở trong mắt La đại nhân,tính mạng của phụ vương mẫu hậu so ra còn kém hơn một tòa thành trì?"

La Ngọc Thành hoàn toàn không ngờ Quân Khuynh Vũ sẽ nói như thế. Trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên là á khẩu không trả lời được, vội vàng sợ hãi nói, "Thần có tội, thần không phải ý tứ này."

Ánh mắt Quân Vũ Thần nhìn Quân Khuynh Vũ càng thêm vài phần thưởng thức cùng vui mừng, hắn lạnh giọng nói, "Nếu không phải như thế, vậy La ái khanh chắc là không có ý kiến đi?"

La Ngọc Thành còn định nói nữa, lại sợ làmQuân Vũ Thần tức giận, đành phải không cam lòng lui ra.

Mọi người nhìn Quân Khuynh Vũ không khỏi thêm vài phần quan sát. Thất hoàng tử luôn luôn bất cần đời, tầm thường vô vi khi nào lại trở nên sắc bén như thế?!

"Nếu không còn ý kiến, việc này cứ như vậy mà làm. Ngày mai lập tức để Khuynh Vũ tiếp quản kinh thành tả quân." Quân Vũ Thần nhìn La Ngọc Thành liếc mắt một cái, có chút không hờn không giận nói.

Bàn tay Quân Hồng Phong trong tay áo xiết chặt lại, gân cốt nổi cả lên, hắn oán hận nhìn Quân Khuynh Vũ, lãnh liệt cười. Chờ hắn chiếm được thái tử vị, sẽ chậm rãi thu thập Quân Khuynh Vũ cùng Quân Kiền Linh!

Nghĩ đến đây, quân Hồng Phong hướng về phía Tống Linh sử một ánh mắt, Tống Linh lập tức hiểu ý.

Chỉ thấy Tống Linh cố ý bưng một ly rượu dâng cho Quân Hiền Tề, lộ ra vết thương trên cánh tay.

Lạc Khuynh Hoàng chú ý nhất cử nhất động của Tống Linh, tự nhiên cũng thấy được thương thế trên tay Tống Linh. Một đạo vết roi trên da thịt tuyết trắng nhìn rất kinh khủng. Thoạt nhìn dọa cực kỳ người.

Nhìn thấy vết roi này, sắc mặt Quân Hiền Tề lập tức đại biến, hắn lo lắng truy vấn.

Sắc mặt Tống Linh có chút biến hoá, ấp úng không chịu nói, tựa hồ là có ẩn tình khó nói, con ngươi vẫn không ngừng hướng về Liễu Cẩm Tú nhìn nhìn, Liễu Cẩm Tú vẫn không hề hay biết.

Tống Linh muốn hãm hại Liễu Cẩm Tú?!

Trong đầu Lạc Khuynh Hoàng lập tức có một ý nghĩ như vậy. Nàng muốn ra tay giúp đỡ Liễu Cẩm Tú, nhưng vẫn là kiềm chế. Nếu nàng ra tay tương trợ, sẽ phá hư kế hoạch của Quân Hồng Phong, đến lúc đó tình huống sẽ nằm ngoài tầm khống chế. Không bằng yên lặng quan sát.

Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng lại nhẫn nhịn.

"Khuynh Hoàng, đang nhìn cái gì vậy?" lời nói thân thiết của Lạc Vân Chỉ vang lên bên tai Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng thu hồi ánh mắt, nhìn Lạc Vân Chỉ, chỉ thấy Lạc Vân Chỉ ánh mắt đều tràn ngập ưu sầu, hắn nói, "Vừa rồi cũng thật là làm ta sợ muốn chết! May mắn thất hoàng tử cùng Liễu công tử ra tay cứu giúp."

"Hại ca ca lo lắng." Lạc Khuynh Hoàng cúi hạ đôi mắt, có chút ngượng ngùng nói.

"Ngươi là muội muội của ta, quan tâm ngươi là chuyện phải làm." Lạc Vân Chỉ sủng nịch nhìn Lạc Khuynh Hoàng, ôn hòa cười nói, "Chính là thất hoàng tử cùng Liễu công tử đối với ngươi cũng đều là tình thâm nghĩa trọng, tình huống lúc nãy nguy hiểm như vậy, bọn họ lại hoàn toàn không để ý chính mình, ra tay cứu giúp. Quan trọng là, chuyện bọn họ dụng võ, tựa hồ vẫn có điều giấu diếm, hôm nay vì ngươi mà bại lộ, phân tình nghĩa này, không thể không sâu a."

"Khuynh Hoàng biết." Lạc Khuynh Hoàng cúi đầu đáp, trong mắt nàng đầy rối rắm. Tình cảm Quân Khuynh Vũ dành cho nàng, nàng tự nhiên biết rõ, tất nhiên nàng cũng sẽ không phụ hắn. Cuộc đời này, nàng đều đã bồi bên người hắn. Nhưng mà Liễu Tư Triệt thì sao?

Hắn nhiều lần ra tay giúp đỡ, nàng cho dù muốn hờ hững, chỉ sợ cũng không thể. Chính là nàng đứng bên Quân Khuynh Vũ, như vậy cùng Liễu Tư Triệt, nhất định là đối lập. Phân ân tình này, nàng nên báo đáp như thế nào đây?

Trong lúc Lạc Khuynh Hoàng đang trầm tư, Quân Hiền Tề đột nhiên đứng lên, mạnh mẽ đẩy Liễu Cẩm Tú một phen, giọng căm hận nói, "Ta vẫn nghĩ ngươi hiền lành, không ngờ ngươi cư nhiên dám đối xử với Linh nhi như thế sau lưng ta!"

Thân thể Liễu Cẩm Tú bởi vì Quân Hiền Tề dùng khí lực đẩy lập tức ngã xuống, trong nháy mắt sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, không thể tin nhìn Quân Hiền Tề, hai tay ôm bụng, hiển nhiên là thống khổ đến cực điểm.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến Liễu Cẩm Tú bị Quân Hiền Tề đẩy ngã, sắc mặt trắng bệch, trong lòng hoảng hốt, nhìn đến Liễu Cẩm Tú ôm bụng, máu tươi cuồn cuộn không ngừng chảy ra từ hai chân của nàng, nhìn rất ghê người, lập tức hiểu được đã xảy ra sự tình gì.

Liễu Cẩm Tú chỉ sợ là sinh non! Nhưng mà Liễu Cẩm Tú có thai đã bốn tháng, lần trước nàng nhìn thấy Liễu Cẩm Tú, cũng từng chẩn mạch cho nàng, mạch tượng rất ổn, cuống rốn thực ổn định, làm sao có thể bởi vì Quân Hiền Tề đẩy như vậy đã sanh non đây?!

Quân Hiền Tề hiển nhiên cũng không dự đoán được chính mình chỉ đẩy nhẹ một cái, sẽ làm hại Liễu Cẩm Tú sanh non. Tuy rằng bởi vì chuyện của Tống Linh, hắn đã chán ghét Liễu Cẩm Tú đến cực điểm, nhưng Liễu Cẩm Tú đối hắn rất quan trọng, hắn cũng biết, nếu Liễu Cẩm Tú sanh non, hắn mất đi, không chỉ có một đứa con, còn có thể là sự ủng hộ của phủ thừa tướng.

Nghĩ đến đây, Quân Hiền Tề bối rối đến đỡ Liễu Cẩm Tú dậy, thì thào nói, "Cẩm Tú, thực xin lỗi, ta không phải cố ý, ta cũng không biết sẽ như vậy a!"

"Cẩm Tú!" Cùng lúc đó,tiếng gọi kinh đau của thừa tướng vang vọng trong đại điện, chỉ thấy Liễu Viễn Chinh bước nhanh đến trước mặt Liễu Cẩm Tú, một phen ôm lấy Liễu Cẩm Tú, tràn ngập đau lòng hô.

Quân Hiền Tề còn đang tính toán, lại bị Liễu Tư Triệt lạnh lùng đẩy ra. Tươi cười tao nhã của Liễu Tư Triệt đã biến mất, chỉ còn một loại khí thế sát phạt cực vì sắc bén. Tầng sương mù trong mắt hắn dần biến mất,lộ ra con ngươi đen như mực, sắc bén như chủy thủ, hắn nói, "Thái tử điện hạ xin tránh ra!"

Quân Hiền Tề giờ phút này làm sao còn dám so đo cùng Liễu Tư Triệt tội mạo phạm, thần sắc bối rối cực kỳ, cơ hồ gấp đến độ sắp khóc đến nơi.

Tống Linh nhìn thấy tình cảnh này, trong mắt nhanh hiện lên một chút đắc ý, đối Quân Hiền Tề nói, "Hiền Tề, thực xin lỗi, nếu không phải vì ta, ngươi cũng sẽ không thất thủ đẩy ngã tỷ tỷ, làm hại nàng sinh non!"

Bên trong con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng xoẹt qua một tia băng lãnh. Nàng lạnh lùng nhìn Tống Linh. Hết thảy màn này rõ ràng là Tống Linh sớm đã thiết kế tốt. Nhất định là Tống Linh đã động tay động chân vào thức ăn thường ngày của Liễu Cẩm Tú, làm cho Liễu Cẩm Tú cuống rốn không xong, mới có thể bị Quân Hiền Tề đẩy như vậy liền sinh non.

Mà Liễu Cẩm Tú sinh non, Liễu Viễn Chinh đau lòng Liễu Cẩm Tú tất nhiên sẽ trở mặtvới thái tử. Bởi vì chuyện này, ấn tượng của hoàng thượng đối với thái tử tất nhiên cũng sẽ suy giảm. Nếu sau đó, Quân Hồng Phong tố giác chuyện Quân Hiền Tề tư tàng long bào, hai sự kiệnchồng chất lên nhau, chỉ sợ Quân Hiền Tề vô luận thế nào cũng không có cách biện giải!

"Mau truyền thái y a!" Liễu Viễn Chinh ôm Liễu Cẩm Tú, tê tâm liệt phế hô.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Liễu Viễn Chinh ôm Liễu Cẩm Tú dáng vẻ lo lắng, trong lòng không khỏi phiếm qua một tia thống khổ, Liễu Cẩm Tú tuy rằng tình cảnh đáng thương, nhưng dù sao cũng có người nhà thiệt tình yêu thương. Nhưng nàng thì sao?! Lúc nàng sinh non, phụ thân chỉ là cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ cha con!

Thu lạit ươi cười thống khổ trên mặt, Lạc Khuynh Hoàng bước nhanh đi tới bên cạnh Liễu Cẩm Tú, mở miệng nói, "Khuynh Hoàng từng đi theo thái y học nửa năm y thuật, có thể trước để Khuynh Hoàng xem một tí?"

Liễu Viễn Chinh có chút hoài nghi nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Dù sao ở trong triều đình,hắn cùng Lạc Nguyên chính là tử địch, hắn cũng không tin tưởng Lạc Khuynh Hoàng sẽ hảo tâm giúp nữ nhi hắn như vậy.

"Cha. Để cho nàng xem." Liễu Tư Triệt cảm kích nhìn Lạc Khuynh Hoàng, hướng Liễu Viễn Chinh nói.

Liễu Viễn Chinh thế này mới buông lỏng tay ra, để cho Lạc Khuynh Hoàng thay Liễu Cẩm Tú bắt mạch. Tuy rằng Liễu Viễn Chinh coi trọng chức vị thừa tướng, nhưng là con của hắn làm sao hắn không biết, Liễu Tư Triệt có thể sớm đã có mưu lược, hắn sẽ chờ sau khi Quân Hiền Tề đăng cơ đã đem chức thừa tướng tặng cho Liễu Tư Triệt .

Nhưng lại thật không ngờ, Quân Hiền Tề thế nhưng nạp thiếp trong lúc Liễu Cẩm Tú mang thai, thời điểm đó, hắn đã rất tức giận, thật không ngờ hôm nay Quân Hiền Tề cư nhiên trước mặt hắn dám đối xử như thế với nữ nhi hắn, làm hại nữ nhi thiếu chút nữa sinh non, nếu đứa nhỏ không bảo đảm, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha Quân Hiền Tề!

Cho dù là cháu ruột của hắn thì như thế nào?! Quân Hiền Tề hôm nay có thể đối xử như vậy với Liễu Cẩm Tú, ngày sau có thể sẽ đối xử như vậy đối với Liễu gia! Hắn còn không bằng bồi dưỡng một con rối không có năng lực làm hoàng đế đâu!

Lạc Khuynh Hoàng đưa tay khoát lên mạch tượng của Liễu Cẩm Tú, Liễu Cẩm Tú cuống rốn không ổn, bị Quân Hiền Tề đẩy như thế, làm cho sinh non, đã muốn vô phương cứu chữa, hiện tại nếu không cầm máu, chỉ sợ ngay cả tính mạng của Liễu Cẩm Tú cũng không bảo đảm .

"Khuynh Hoàng tiểu thư, cứu cứu hài tử của ta!" Liễu Cẩm Tú tuyệt vọng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt mang theo một chút chấp nhất chờ mong.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn rõ ràng chờ mong trong mắt Liễu Cẩm Tú, nhớ tới loại tuyệt vọng thời điểm nàng mất đi đứa nhỏ, trong lòng có chút bi thống, cuối cùng không dám nhìn thẳng ánh mắt Liễu Cẩm Tú, nàng nghe được thanh âm chính nàng có chút run run, nàng nói, "Thực xin lỗi, Khuynh Hoàng vô năng, đứa nhỏ đã. . . không còn. . ."

Mà thái y giờ phút này chạy tới, sau khi thay Liễu Cẩm Tú bắt mạch cũng đều lắc đầu, một đám sầu mi khổ kiểm, nói, "Thái tử phi đứa nhỏ đã không còn. Nếu không tiến hành trị liệu, chỉ sợ ngay cả tính mạng của thái tử phi cũng. . ."

“Còn không mau cứu Cẩm Tú!” Liễu Viễn Chinh nghe được lời thái y, lập tức sốt ruột hô.

“Dạ.” Thái y luống cuống tay chân thay Liễu Cẩm Tú trị liệu.

Cả thân thể Quân Hiền Tề đều phát run, không thể tin nhìn tay của mình, hắn bất quá nhất thời tức giận đẩy Liễu Cẩm Tú một cái, như thế nào cũng không nghĩ đến sự tình sẽ biến thành thế này. Xem thần thái Liễu Viễn Chinh lúc này, rõ ràng là hận hắn thấu xương, bây giờ hắn phải làm cái gì mới tốt?!

“Nghịch tử!” Quân Vũ Thần tức giận nhìn Quân Hiền Tề. Quân Hiền Tề luôn luôn yếu đuối vô năng, hắn sớm đã có tâm phế đi Quân Hiền Tề, chẳng qua Quân Hiền Tề tuy rằng nhát gan, nhưng coi như quy củ, cũng chưa từng phạm sai lầm, lại có Liễu thị chống đỡ, hắn vẫn không động đến Quân Hiền Tề, nay Quân Hiền Tề cư nhiên trên đại điện làm ra chuyện như vậy, thực làm hắn tức giận.

Bây giờ đúng là thời cơ tốt để phế đi thái tử! Quân Vũ Thần trong lòng âm thầm nghĩ đến.

Liễu Tâm Huệ thấy một màn như vậy, cũng lộ ra bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Nguyên bản Quân Hiền Tề muốn nạp sườn phi nàng chính là cực lực phản đối , nhưng Quân Hiền Tề khư khư cố chấp, nàng cũng không có cách nào. Nghĩ thân là thái tử một quốc gia, luôn muốn thú thê, thêm nữa,thân phận địa vị của Tống Linh cũng đích xác không tồi, nên đã đồng ý.

Lại thật không ngờ sẽ nháo ra chuyện như vậy. Nàng cùng Liễu Viễn Chinh tuy rằng là thân huynh muội, nhưng dù sao đã nhiều năm chưa hề qua lại, huống chi, tình cảm huynh muội như thế nào có thể so với tình cha con đây?! Chỉ sợ trải qua chuyện này, Liễu Viễn Chinh tất nhiên cùng Quân Hiền Tề sinh ra hiềm khích, chỉ mongtiếp theo đừng xảy ra chuyện gì nữa là được.

Nhưng là, lại luôn không như mong muốn.

Quân Hồng Phong nhìn tình hình trên đại điện, khóe môi gợi lên một chút cười lạnh, hết thảy đều nằm trong dự đoán của hắn đoán, hắn từng bước tiến lên, biểu tình tựa hồ là có chút do dự, nói, “Nhi thần có một việc, không biết có nên nói hay không.”

“Nói!” Quân Vũ Thần không kiên nhẫn phất phất tay, hắn đã đủ phiền lòng, lúc này còn nói cái gì có nên nói hay không?!

Quân Hồng Phong nhấp mím môi, ánh mắt thẳng tắp bắn về phía Quân Hiền Tề, Quân Hiền Tề lập tức cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, chỉ nghe thấy quân Hồng Phong từng chữ từng chữ nói, “Nhi thần nghe nói đại ca tư tàng long bào!”

Một câu, giống như kinh lôi.

Tư tàng long bào chính là tội lớn. Mặc dù là thái tử, tư tàng long bào cũng đủ định ra tử tội. Tứ hoàng tử tố cáo thái tử tư tàng long bào, kia cũng không phải là muốn mạng của thái tử sao?!

Quân Hiền Tề chỉ cảm thấy toàn thân đều đã muốn lạnh lẽo thấu triệt, nhưng bản năng biện giải lại nói, “Ta không có. Ta không có a. Phụ vương minh giám. Phụ vương minh giám a. . .”

Liễu Viễn Chinh lạnh lùng nhìn Quân Hiền Tề, vẻ mặt không hề có vẻ chuẩn bị ra tay tương trợ. Liễu Tâm Huệ nghe nói như thế, sắc mặt trắng nhợt. Này thật đúng là ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ(NH: ta nghĩ là “nhà dột còn gặp mưa suốt đêm”), hiện tại vừa xảy ra chuyện như vậy, Quân Hồng Phong lại nói ra chuyện thái tử tư tàng long bào, rõ ràng là đã sớm tính toán hết thảy.

“Hồng Phong,lời ngươi nói là thật?!” Quân Vũ Thần nghe nói như thế, sắc mặt lập tức thay đổi. Bất kì đế vương nào đối với chuyện như vậy đều cực vì kiêng kị, huống chi Quân Vũ Thần đối với Quân Hiền Tề bất mãn cũng không phải ngày một ngày hai.

“Nhi thần không dám có nửa câu hư ngôn.” Quân Hồng Phong son sắt nói.

Lạc Khuynh Hoàng nghe vậy, chính là thản nhiên nhìn Quân Hồng Phong một cái. Quân Hồng Phong tính kế thật sự là cẩn thận. Như vậy, chỉ sợ Quân Hiền Tề là hết đường chối cãi. Thậm chí không bảo vệ được thái tử vị, ngay cả tánh mạng cũng khó lòng giữ được.

Nhưng là, vì tranh đoạt thái tử vị, hại chết một đứa nhỏ vô tội, không khỏi quá mức âm ngoan. Quân Hồng Phong cẩn thận tính toán, lại không thể tưởng được, chính mình đã nằm trong kế hoạch người khác của đi.

Quả nhiên, Quân Kiền Linh nhíu mày, nhìn Quân Hồng Phong, tựa hồ là đang chờ đợi sau khi Quân Hiền Tề bị xử tử, lại đến thay Quân Hiền Tề lật lại bản án, làm cho Quân Hồng Phong cũng lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, đến lúc đó, thái tử vị sẽ thuộc về Quân Kiền Linh hắn.

Quân Vũ Thần nghe xong lời nói của Quân Hồng Phong tất nhiên là tức giận, lập tức phái người đi lục soát phủ đệ của thái tử. Mà giờ phút này, Liễu Cẩm Tú cũng là suy yếu tỉnh lại.

"Cẩm Tú, ngươi thế nào?" Liễu Tư Triệt nắm lấy tay Liễu Cẩm Tú, thân thiết hỏi, bên trong con ngươi đen như mực hàm chứa ba phần thân thiết bảy phân sát ý.

"Ca ca, đây là có chuyện gì?" Liễu Cẩm Tú nhìn tình hình giương cung bạt kiếm trên đại điện, Quân Hồng Phong đứng ở một bên, Quân Hiền Tề còn lại là vẻ mặt sợ hãi quỳ xuống.

"Tứ hoàng tử nói thái tử tư tàng long bào." Liễu Tư Triệt lạnh lùng lặp lại , Quân Hiền Tề tuy rằng là biểu huynh của hắn, nhưng hắn cũng không có bao nhiêu cảm tình đối với Quân Hiền Tề. Thậm chí, hắn cũng không thích Quân Hiền Tề.

Nếu không phải vì thân phận thái tử của Quân Hiền Tề, hắn làm sao phải gánh vác nhiều như thế. Nếu không phải Quân Hiền Tề, Liễu Cẩm Tú làm sao có thể rơi vào tình cảnh như bây giờ, bị thương như thế?!

"Cái gì?!" Liễu Cẩm Tú sắc mặt tái nhợt nhìn Quân Hiền Tề, vừa tức giận vừa sốt ruột, vẻ mặt kia, rõ ràng vẫn là chưa hết hy vọng đối với Quân Hiền Tề.

Trong điện yên tĩnh ngay cả một cây châm rơi xuống đất đều có thể nghe được rành mạch. Thọ yến của hoàng hậu nương nương, thế nhưng liên tiếp phát sinh nhiều chuyện như vậy, thật sự là làm cho người ta không dám nhiều lời, sợ rằng lập tức sẽ có tai họa rơi xuống trên ngườibọn họ.

Quân lính đi điều tra phủ thái tử rất nhanh liền trở về.

Quân Hiền Tề đã quỳ nửa canh giờ trên đại điện. Nửa canh giờ này đối với hắn khốn khổ như bị lăng trì xử tử. Hắn tuy rằng không có tư tàng long bào, nhưng Quân Hồng Phong dám nói như thế, ắt sẽ không là tin đồn vô căn cứ. Nếu ở phủ thái tử thật sự lục soát ra long bào, như vậy hắn là thật xong đời .

"Hồi hoàng thượng. Đây là long bào lục soát được ở phủ thái tử." Trong tay thị vệ đang cầm một kiện long bào, cung kính bẩm báo nói.

Nghe xong thị vệ bẩm báo, mọi người lập tức hít vào một ngụm lãnh khí. Nhất là đảng phái của thái tử, sắc mặt đại biến, vẻ mặt kinh ngạc cùng lo lắng.

Hoàng hậu nương nương thân mình lay động một chút, suýt nữa muốn ngất đi.

Trong mắt Quân Hồng Phong hiện lên một chút tươi cười đắc ý, Quân Hiền Tề, thái tử vị ngươi đã chiếm đủ lâu rồi, ngoan ngoãn giao nó ra đây đi!

Nhìn đến long bào, Quân Hiền Tề lập tức trắng bệch mặt, hắn lập tức cuống quít dập đầu, không ngừng nói, "Phụ vương minh giám, nhi thần thật sự không biết chuyện này a. Cậu. . . Cứu ta!"

Liễu Viễn Chinh nghe thấylời nói của Quân Hiền Tề, trong mắt hiện lên một tia không đành lòng, nhưng là cái gì cũng không có nói. Thứ nhất, vì Liễu Cẩm Tú duyên cớ, hắn cũng không nguyện ý giúp Quân Hiền Tề. Thứ hai, tư tàng long bào chính là tử tội, nay bằng chứng như núi, hắn cho dù muốn cứu, cũng không có cách nào!

Nhìn đến bộ dáng Liễu Viễn Chinh, Quân Hiền Tề nản lòng thoái chí.

"Cha, nữ nhi cầu ngươi, cứu cứu Hiền Tề!" Thanh âm suy yếu của Liễu Cẩm Tú vang lên, tuy rằng không lớn, nhưng cũng đủ để Liễu Viễn Chinh, Liễu Tư Triệt, Lạc Khuynh Hoàng, thậm chí là Quân Hiền Tề đang quỳ gối cách đó không xa nghe thấy được.

Quân Hiền Tề vẻ mặt không thể tin nhìn Liễu Cẩm Tú, áy náy nói, "Cẩm Tú. Thực xin lỗi. Thực xin lỗi. Ta thật sự không phải cố ý . . . Ngươi phải tin tưởng ta. . ."

Liễu Cẩm Tú trên mặt xẹt qua một tia bi thống, nàng suy yếu cười cười, nói, "Quân Hiền Tề. Ngày Liễu Cẩm Tú ta gả cho ngươi, đã quyết định cùng ngươi đồng thanh đồng tử. Hiện tại ngươi hại chết con của

chúng ta, ta ngay cả hận ngươi oán ngươi, cũng sẽ không vứt bỏ ngươi không để ý. Huống chi ta cùng ngươi vợ chồng một năm, quen biết mười năm, ta biết ngươi là loại người gì, ngươi nhất định sẽ không làm ra chuyện như vậy!"

Liễu Cẩm Tú một phen nói làm cho Quân Hiền Tề trên mặt rất là cảm động, hắn nhìn Liễu Cẩm Tú, trong mắt tràn đầy áy náy. Cùng lúc đó, Tống Linh vội vàng phủi sạch quan hệ, nói, "Hoàng thượng, chuyện thái tử điện hạ tư tàng long bào, thần không hề biết gì cả, còn thỉnh hoàng thượng minh giám!"

"Linh nhi, ngươi. . ." Quân Hiền Tề nhìn Tống Linh, trong mắt là kinh ngạc cùng thất vọng.

Tống Linh chán ghét nhìn Quân Hiền Tề, lá mặt lá trái nói, "Thái tử điện hạ, ngài làm ra chuyện như vậy, thật sự là làm cho Linh nhi thất vọng. Ngươi tổng không thể kêu Linh nhi cùng ngươi đi chết đi. Nếu thái tử phi nguyện ý cùng ngài đi tìm cái chết. Kia liền để thái tử phi cùng đi."

Quân Hiền Tề nghe xong lời nói của Tống Linh, thế nhưng nở nụ cười. Cười đến ngay cả nước mắt đều chảy ra, hắn chỉ vào Tống Linh nói, "Ta thật sự là vô cùng nực cười! Ta luôn nghĩ ngươi yêu ta, thật không ngờ, bất quá chỉ là một phen ảo tưởng. Ta nhưng lại vì ngươi, làm cho người chân chính yêu ta bị thương!"

Liễu Cẩm Tú suy yếu tựa vào trong lòng Liễu Viễn Chinh, nghe thấy lời nói của Quân Hiền Tề, trong đôi mắt ánh lên một tia sáng.

"Cẩm Tú, ngươi muốn cứu hắn?" Con ngươi đen như mực của Liễu Tư Triệt nhìn thẳng ánh mắt Liễu Cẩm Tú, từng chữ một hỏi.

"Hắn sinh, ta sinh. Hắn tử, ta tử." Liễu Cẩm Tú thản nhiên phun ra tám chữ, thái độ cũng là cực kỳ kiên quyết.

Lạc Khuynh Hoàng cũng không khỏi ghé mắt. Nàng xem sắc mặt kiên quyết của Liễu Cẩm Tú, trong lòng không khỏi cảm khái. Tình cảm phải sâu thế nào, mới có thể làm cho Liễu Cẩm Tú sau khi trải qua một phen tang tử đau thương vẫn có thể nói như vậy!

Quân Hiền Tề nghe được lời nói của Liễu Cẩm Tú, cực kì xúc động, hắn đi đến trước mặt Liễu Cẩm Tú, hung hăng tát vào mặt mình, nói, "Cẩm Tú. Thực xin lỗi. Ta thật không phải là người!"

"Hiền Tề, ta không trách ngươi. Ta biết ngươi không phải cố ý." Liễu Cẩm Tú cầm tay Quân Hiền Tề, suy yếu vô lực cười.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn tình cảnh này, mâu quang chợt lóe, lạnh lùng nhìn Tống Linh.

Liễu Tư Triệt làm như có chút bất đắc dĩ, nhìn Liễu Cẩm Tú liếc mắt một cái, bình tĩnh tự nhiên tiêu sái bước tới lấy ra long bào trong tay thị vệ, nhẹ tay khẽ vuốt qua từng chỗ trên long bào, thanh nhã vô song mở miệng, "Hoàng thượng minh giám. Đây không phải là long bào, mà là mãng bào."

"Làm sao có thể?!" Liễu Tư Triệt vừa dứt lời, Quân Hồng Phong liền nghi ngờ nói.

Liễu Tư Triệt chậm rãi quay mặt đi, bí hiểm nhìn Quân Hồng Phong, thanh nhã cười, hỏi, "Tứ hoàng tử vì sao khẳng định như vậy. Chẳn lẽ là áo choàng này không phải là tứ hoàng tử để vào phủ thái tử?"

Nói năng có khí phách chất vấn, Quân Hồng Phong cả kinh,sắc mặt hơi đổi. Quân Kiền Linh trong mắt hiện lên một tia thâm ý, Liễu Tư Triệt quả nhiên không phải là người đơn giản.

Liễu Tư Triệt chậm rãi thu hồi ánh mắt, đem long bào đưa cho Quân Vũ Thần, tao nhã nói, "Hoàng thượng thỉnh xem. Long này rõ ràng là tứ trảo, không phải ngũ trảo, này rõ ràng là mãng bào, không phải long bào. Chính là thoạt nhìn có chút giống long bào thôi."

Quân Vũ Thần nhìn kỹ, quả thế, hung hăng liếc Quân Hiền Tề một cái, hừ một tiếng nói, "Ngươi này thật đáng cười, là mãng bào vì sao không nói sớm, chỉ biết khóc kêu!"

Quân Hiền Tề tựa hồ cũng không có phản ứng lại.Phủ thái tử của hắn cũng không có một kiện mãng bào như vậy. Vừa rồi lúc nhìn đến hắn chỉ tưởng có người vu oan hãm hại, bởi vậy liền vội phủ nhận, làm sao biết được không phải là long bào đâu?!

Trong mắt Quân Kiền Linh thâm ý càng đậm. Liễu Tư Triệt này thật sự là hảo thủ đoạn, cũng không biết hắn đã động chân động tay gì với kiện long bào này, làm sao có thể không lý do gì lại biến thành mãng bào đây?! Long bào này là Quân Hồng Phong dùng để hãm hại Quân Hiền Tề, làm sao có thể là mãng bào?! Xem ra muốn giết Quân Hiền Tề là không có khả năng .

Bất quá trải qua việc này, thái tử vị của Quân Hiền Tề chỉ sợ cũng không thể bảo đảm. Mà Quân Hồng Phong, đấu vớ imưu lược của Liễu Tư Triệt, Quân Hồng Phong tất nhiên đấu không lại. Tuy rằng sự việc diễn ra không hoàn mỹ như hắn tưởng tượng, bất quá đối với hắn mà nói, cũng là trăm lợi không hại.

"Nhi thần biết sai rồi." Quân Hiền Tề lập tức nhận sai.

Liễu Tâm Huệ sắc mặt cũng thoáng dịu đi một ít. May mắn Liễu Tư Triệt đúng lúc ra tay tương trợ, nếu không chỉ sợ là tai vạ đến nơi. Tuy rằng không biết Liễu Tư Triệt dùng biện pháp gì, nhưng là nàng dám khẳng định, cái này nhất định là long bào chứ không phải mãng bào, mà chuyện này, nhất định là có người ở sau lưng hãm hại .

Xem ra, có khả năng nhất chính là Quân Hồng Phong!

"Hừ. Truyền ý chỉ của trẫm, thái tử bất tài, vô đức vô năng, không gánh vác nổi thái tử vị. Bắt đầu từ hôm nay, phế truất thái tử vị." Quân Vũ Thần muốn phế bỏ Quân Hiền Tề đã lâu, cho dù việc này bị Liễu Tư Triệt giấu diếm cho qua, không đến mức giết Quân Hiền Tề, nhưng thái tử vị này, cũng là không bảo đảm.

Quân Hiền Tề nghe tuyên, cũng không dám nhiều lời, chỉ phải nơm nớp lo sợ tiếp chỉ.

"Tư Triệt còn có một chuyện không rõ." Liễu Tư Triệt thản nhiên nói, tử ngọc quan cao cao thúc khởi, làm chocả người hắn thêm tuấn mỹ vô song, "Không biết thái tử tại sao đẩy thái tử phi?"

Nghe Liễu Tư Triệt hỏi chuyện này, Quân Hiền Tề sắc mặt hơi đổi, có chút hối hận nói, "Ta nhìn thấy trên tay Tống Linh có vết roi, nàng nói chính là Cẩm Tú làm, ta nhất thời tức giận mới đẩy Cẩm Tú một cái, nhưng ta thật sự vẫn chưa dùng sức, ta thật sự không phải cố ý . . ."

Càng nói về sau, thanh âm lại càng nhỏ.

"Tống cô nương nói thái tử phi quất ngươi, là thật sao?" con ngươi đen như mực của Liễu Tư Triệt gắt gao nhìn chằm chằm Tống Linh, trong nháy mắt, ngũ quan ôn hòa của hắn trở nên lợi hại, mâu quang khi nói như có thể xỏ xuyên qua Tống Linh trong nháy mắt, làm cho Tống Linh không tự chủ được bối rối.

"Là thật." Tống Linh kiên trì nói.

Liễu Tư Triệt khóe môi giương lên một chút thản nhiên tươi cười, thoạt nhìn thanh nhã vô song, hắn nói, "Xin thứ cho Tư Triệt mạo muội. Không biết Tống tiểu thư có thể để a ma trong cung kiểm nghiệm vết thương? Tư Triệt thật sự không tin, gia muội sẽ làm ra chuyện như thế."

Tống Linh nghe được lời nói của Liễu Tư Triệt, bối rối nói, "Này. Này. . ."

Vết thương trên tay nàng vốn là giả. Làm sao có thể để cho người khác kiểm nghiệm?!

Phản ứng của Tống Linh đã nói lên hết thảy, ở đây đều là người thông minh, làm sao có thể nhìn không thấu huyền cơ trong đó đây.

"Không phải là trên tay Tống cô nương căn bản không có bị thương?" Liễu Tư Triệt từng bước một đi tới trước mặtTống Linh, cầm lên tay của Tống Linh, tay Tống Linh lõa lồ ra bên ngoài, Liễu Tư Triệt một tay lau đi vết sẹo giả, lạnh lùng nói, "Không biết Tống cô nương cố ý lừa gạt thái tử, làm cho thái tử đẩy ngã thái tử phi, là có dụng ý gì?!"

Một câu cuối cùng có chút hương vị lành lạnh, Tống Linh bị Liễu Tư Triệt nhìn, nàng chỉ cảm thấy như mình bị đặt vào trong cô tuyệt vô biên vô hạn, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm gì.

Lời nói của Liễu Tư Triệt khiến ọi người hoài nghi, Tống Linh cố ý làm hại Quân Hiền Tề đẩy ngã thái tử phi, làm hại thái tử phi sinh non, tiếp theo tứ hoàng tử lại vu hãm thái tử tư tàng long bào, chuyện này, tựa hồ có chút kỳ quái.

Trong mắt Liễu Tâm Huệ cũng hiện lên một chút tinh quang. Chuyện này nhất định là Quân Hồng Phong cùng Tống Linh hợp mưu làm, hảo tinh vi kế hoạch, ngay cả nàng đều nhìn không ra, nếu không phải Liễu Tư Triệt ra tay tương trợ, chỉ sợ Quân Hồng Phong đã thực hiện được âm mưu!

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Liễu Cẩm Tú, trong mắt đen như mực hiện lên một chút suy nghĩ, nàng lạnh nhạt mở miệng nói, "Xin thứ cho Khuynh Hoàng nhiều lời. Lần trước Khuynh Hoàng thay thái tử phi bắt mạch, mạch tượng vẫn bình thường, cuống rốn vững vàng, hôm nay bắt mạch, cuống rốn của thái tử phi đã không xong, hiển nhiên thái tử đẩy ngã thái tử phi bất quá là một ngòi hoả, nguyên nhân sinh non chân chính, chỉ sợ. . ."

Lạc Khuynh Hoàng tuy rằng cũng không nói rõ , nhưng là ý tứ trong đó mọi người cũng đều hiểu được, không khỏi đều hoài nghi nhìn Tống Linh cùng Quân Hồng Phong.

Liễu Tư Triệt khó hiểu nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Một nhà đại tướng quân luôn luôn bất hòa cùng Liễu gia bọn họ. Vì sao Lạc Khuynh Hoàng muốn nói giúp bọn họ?

Lạc Khuynh Hoàng chính là lạnh nhạt hướng về phía Liễu Tư Triệt nhẹ nhàng cười. Nàng bất quá là không muốn để đứa nhỏ của Liễu Cẩm Tú cứ như vậy mà chết không minh bạch. Nàng hiểu được tâm tình của người mẫu thân, càng hiểu được tang tử đau thương là cỡ nào đau đớn, bởi vậy, nàng không muốn Liễu Cẩm Tú bị hãm hại không minh bạch như vậy.

Thêm nữa, Liễu Tư Triệt ba lần bốn bận giúp nàng. Nàng không nghĩ đến báo, chỉ nói giúp bây giờ, coi như là báo đáp ân tình của Liễu Tư Triệt lúc trước giúp nàng đi.

Huống hồ nàng nay nói như thế, bất quá là giúp Liễu gia lật đổ tứ hoàng tử mà thôi, mà Quân Vũ Thần đã hạ lệnh phế bỏ thái tử, thái tử bị phế đã thành sự thật, thay thái tử rửa sạch oan khuất, lại không ảnh hưởng đến toàn cục.

Như vậy, tứ hoàng tử hẳn phải chết. Thế lực của Thái tử đại thương, Quân Kiền Linh tất nhiên thừa dịp mà chen vào, hiện tại, Liễu Tư Triệt nhất định sẽ không mặc kệ ngồi xem, thế lực của thái tử tất nhiên cùng Quân Kiền Linh tranh chấp không ngớt. Thế cục như vậy, đối với Quân Khuynh Vũ cũng là vô cùng tốt .

Kỳ thật nàng xem giống như đang giúp hắn, nhưng cũng không hẳn vậy. Nàng làm như vậy, có tư tâm giúp, thực tại có thẹn với Liễu Tư Triệt. Bởi vậy, nàng không dám nhìn thẳng Liễu Tư Triệt, chỉ đành tránh đi ánh mắtLiễu Tư Triệt.

Liễu Tư Triệt thấy Lạc Khuynh Hoàng tránh đi ánh mắt của hắn, nhấp mím môi, cũng đem dời ánh mắt khỏi Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi đen như mực như ngọc thẳng tắp bắn về phía Tống Linh, vẫn là thanh âm ôn hòa, chính là tự dưng để lộ ra một cỗ dày đặc, "Không biết Tống cô nương giải thích việc này như thế nào?"

61. Chương 62: Phượng Hoàng Giương Cánh

Edit: Nguyệt Hạ

Tống Linh bị Liễu Tư Triệt gắt gao nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy đôi con ngươi đen như mực kia như đã xem thấu hết thảy thế gian, giống như một hắc động không đáy, lóe ra tối tăm vô hạn. Sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, không tự giác đem ánh mắt nhìn về phía Quân Hồng Phong.

Quân Hồng Phong thấy ánh mắt Tống Linh mơ hồ nhìn lại đây, toàn thân tóc gáy đều dựng lên, trên mặt hiện lên một tia kinh hoảng. Hắn nguyên bản là muốn mượn dịp này trừ bỏ Quân Hiền Tề, thật không ngờ lại bị Liễu Tư Triệt phá hủy. Hắn không biếtvì sao long bào vô duyên vô cớ biến thành mãng bào, chỉ biết là Quân Hiền Tề chắc chắn đã tránh được một kiếp .

Hiện tại Liễu Tư Triệt còn truy cứu đến chuyện thái tử phi sinh non, nếu bị Quân Vũ Thần biết việc này là hắn và Tống Linh một tay mưu đồ, như vậy hắn không chỉ là có ý định mưu hại con của thái tử, hãm hại thái tử, này cũng không phải là tiểu tội danh, nhẹ thì biếm làm thứ dân, nặng thì đầu rơi xuống đất a!

Tống Linh nhìn phía quân Hồng Phong xin giúp đỡ bất quá chỉ trong nháy mắt mà thôi, nhưng trong nháy mắt này cũng đã đủ rồi. Con ngươi hắc bạch phân minh của Liễu Tư Triệt trầm xuống, càng thêm sâu

không lường được. Ánh mắt hắn dần trở nên lợi hại, giọng điệu cũng không còn ôn nhuận, "Tống cô nương nhìn tứ hoàng tử là có ý tứ gì? Chẳng lẽ là tứ hoàng tử sai sử Tống cô nương ám toán thái tử phi, giá họa thái tử?!"

Liễu Tư Triệt mạnh mẽ chất vấn.

Kỳ thật sự tình phát triển đến nước này, người có chút thông minh đã muốn nhìn rõ ràng hết thảy. Khổ nỗi là không có chứng cớ thôi.

Tống Linh nghe thấy Liễu Tư Triệt chất vấn, cả người từng bước lùi về phía sau. Sắc mặt đại biến, cuống quít phủ nhận nói, "Ngươi đừng có ngậm máu phun người! Ngươi có chứng cớ không?!"

Quân Hồng Phong gắt gao mím môi, thần sắc như lâm đại địch, trong mắt không che dấu kích động. Quân Kiền Linh ngồi bên cạnh Quân Hồng Phong, mang theo mấy phần trào phúng nhìn Quân Hồng Phong.

Nguyên bản kế hoạch làm cho Quân Hồng Phong trước hại chết Quân Hiền Tề, sau hắn lại vạch mặt Quân Hồng Phong, như vậy có thể nhất cử lưỡng tiện, thoải mái đạt được thái tử vị. Nhưng là thật không ngờ Quân Hồng Phong lại bị Liễu Tư Triệt bức đến như thế, chẳng những không hại chết Quân Hiền Tề, ngược lại là tự thân khó bảo toàn. Liễu Tư Triệt, quả nhiên là mưu lược vô song, không thể khinh thường.

Quân Khuynh Vũ hồng y như lửa, ngón tay thon dài trắng nõn bắt đầu thưởng thức ly rượu, thần sắc cũng không ngưng trọng như những người khác, khóe môi hắn vẫn giương lên tươi cười tà mị,trong mắt hoa đào hẹp dài không có dấy lên chút gợn sóng, tựa hồ đối với việc này tuyệt không kinh ngạc, giống như đã nắm lấy hết thảy, đều chạy không khỏi mưu tính của hắn.

Lạc Khuynh Hoàng thấy Quân Khuynh Vũ khí định thần nhàn, không khỏi nhíu mày, người này đã sớm biết sự tình sẽ diễn ra như thế sao?! Không khỏi gợi lên một chút tươi cười hàm xúc, nói, "Tống sườn phi muốn chứng cớ sao? Vụng trộm bỏ xạ hương trong phòng thái tử phi, cũng thật đủ ngoan độc. Chỉ tiếc, miệng hạ nhân của Tống sườn phi cũng không phải luôn kiên cố đâu."

Tống Linh nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, sắc mặt đại biến. Chuyện nàng sai Xuân Hương bỏ xạ hương trong phòng Liễu Cẩm Tú không hề nói cho người khác, Lạc Khuynh Hoàng làm sao có thể biết?! Chẳng lẽ Xuân Hương thật sự phản bội nàng?!

Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến bộ dáng Tống Linh thất kinh, ý cười trên khóe môi càng thêm sâu sắc. Xuân Hương cũng không có phản bội Tống Linh, nàng chỉ là cố ý thử Tống Linh mà thôi.

Thời điểm nàng bắt mạch cho Liễu Cẩm Tú đã nhìn ra Liễu Cẩm Tú là vì xạ hương nên cuống rốn mới không tốt, nàng cẩn thận kiểm tra vật trên người Liễu Cẩm Tú, tựa hồ không có xạ hương, nhưng là trên thân thể của nàng đã có một cỗ hương vị xạ hương, chỉ sợ là trong phòng nàng có xạ hương đi.

Tống Linh cùng Liễu Cẩm Tú xưa nay bất hòa,sau khi vào phủ cho tới bây giờ chưa hề bước vào phòng của Liễu Cẩm Tú. Nếu muốn bỏ xạ hương trong phòng Liễu Cẩm Tú, tất nhiên là thông qua hạ nhân, bởi vậy, nàng cố ý nói như vậy, là muốn nhìn phản ứng của Tống Linh. Quả nhiên không khác sở liệu của nàng.

"Như thế nào, Tống sườn phi còn muốn để Khuynh Hoàng thỉnh nàng lại đây đối chất sao?" Lạc Khuynh Hoàng liếc nhìn Tống Linh một cái, một bộ khí định thần nhàn, như là đã định liệu trước, mặc cho ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ trên tay nàng thật sự nắm giữ chứng cớ.

Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng một bộ không có chuyện gì lạ, khóe môi không khỏi gợi lên, Hoàng nhi của hắn thật đúng là biết diễn a. Chỉ sợ nàng cũng chỉ mới biết chuyện xạ hương lúc bắt mạch cho Liễu Cẩm Tú, thế nhưng có thể giả bộ như đã biết từ lâu, quả nhiên không phải phúc hắc bình thường. Không hổ là nữ nhân mà Quân Khuynh Vũ hắn coi trọng.

Còn trong mắt Quân Kiền Linh hiện lên một tia mê muội. Lạc Khuynh Hoàng chính là nữ nhi của Lạc Nguyên, đại tướng quân cùng thừa tướng xưa nay bất hòa, Lạc Khuynh Hoàng vì sao phải ra tay trợ giúp Liễu gia?! Hơn nữa xem bộ dáng Lạc Khuynh Hoàng, tựa hồ đã sớm biết kế hoạch Tống Linh ám hại Liễu Cẩm Tú, vậy nàng vì sao không sớm ra tay ngăn cản, chẳng lẽ là vì muốn đẩy Quân Hồng Phong vào chỗ chết?!

Trên nét mặt già nua của Liễu Viễn Chinh cũng hiện lên một tia nghi hoặc. Lạc Khuynh Hoàng đang làm cái gì?! Vì sao phải ra tay trợ giúp Liễu gia bọn họ?! Lấy lập trường của đại tướng quân, không phải là hẳn nên bỏ đá xuống giếng, nhân cơ hội diệt Liễu gia bọn hắn sao?!

Chỉ có trong mắt Liễu Tư Triệt là không có nghi hoặc. Con ngươi hắc bạch phân minh của hắn nhìn sườn mặt tuyệt mỹ của Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi chậm rãi gợi lên một chút độ cong thản nhiên. Mặc dù là địch, nàng vẫn nguyện ý giúp hắn, đây không phải là đại biểu, hắn ở lòng của nàng, còn có một chút vị trí sao?

Chỉ cần một chút vị trí, như vậy đủ rồi. Khuynh Hoàng, kiếp này, chúng ta không thể ở cùng một chỗ. Có lẽ nhất định phải hướng đao kiếm về phía nhau, ta chỉ cầu, thời điểm kiếm của nàng hướng về phía ta, sẽ có một chút do dự, như vậy đủ rồi.

Mọi người thần sắc khác nhau, trong nháy mắt, Tống Linh cũng là ra vẻ trấn định hô, "Hừ! Ai biết các ngươi có mua chuộc Xuân Hương hay không?!"

"Nha?" Lạc Khuynh Hoàng tựa tiếu phi tiếu nhìn Tống Linh, con ngươi tối tăm lóe ra vài phần đùa cợt, tiếp tục nói, "Nguyên lai Tống sườn phi là phái Xuân Hương bỏ xạ hương trong phòng thái tử phi?"

Lời này vừa nói,mặt Tống Linh lập tức trở nên trắng bệch. Nàng bị Lạc Khuynh Hoàng nói cho tâm hoảng ý loạn, thế nhưng trong lúc vô ý khai ra Xuân Hương, đây không phải là chưa đánh đã khai sao?! Tống Linh hối hận không kịp, hận không thể lập tức cắn nát đầu lưỡicủa mình.

"Điêu phụ lớn mật! Dám hại tôn nhi của bổn cung, nói, rốt cuộc là ai sai sử ngươi?!" Liễu Tâm Huệ nghe Tống Linh nói như thế, vỗ bàn, tức giận nói.

Hôm nay vốn là sinh thần của nàng, lại biến thành tình trạng như bây giờ. Đầu tiên là thiên thốn độc xà, làm nàng kinh hoảng không nhẹ, may mắn hữu kinh vô hiểm, lại tự dưng bị Quân Khuynh Vũ cầm mất quyền thống soái kinh thành tả quân. Lại còn thái tử phi sinh non, nháo ra sự kiện long bào, làm hại con nàng mất đi thái tử vị, suýt nữa thì chết, nay đã biết chân tướng vì sao Liễu Cẩm Tú sinh non, nàng tất nhiên là giận không thể át.

Tống Linh bị Liễu Tâm Huệ quát lớn như thế, lại thất kinh, trong mắt lộ ra vài phần sợ hãi, cố ý thiết kế làm cho thái tử phi sinh non, giá họa thái tử, đây chính là tội lớn chém đầu a!

Quân Hiền Tề nghe thấy hết thảy, trong mắt hiện lên vài phần không thể tin, hắn nhìn Tống Linh, hỏi, "Ngươi đến tột cùng vì sao phải làm như vậy? Cố ý mưu hại Cẩm Tú, hãm hại ta? Ta đối với ngươi, chẳng lẽ còn không đủ tốt sao?!"

"Hiền Tề! Ngươi đến bây giờ còn chưa nhìn rõ sao? Nàng rõ ràng là do người sai sử, cố ý tiếp cận ngươi, tìm cơ hội hãm hại ngươi!" Liễu Tâm Huệ nhìn đứa con của mình vẫn là một bộ khăng khăng một mực, không khỏi tận tình khuyên bảo nói.

Quân Hiền Tề nghe Liễu Tâm Huệ nói như thế, nâng mắt nhìn về phía Tống Linh, tiếp tục truy vấn nói, "Thật không?! Ngươi thật là do người ta sai sử, cố ý tiếp cận ta, muốn hãm hại ta? Vậy ngươi nói ngươi thiệt tình ngưỡng mộ ta, cảm thấy ta là thật sự có năng lực, không phải phế vật chỉ biết dựa vào lực lượng mẫu tộc, cũng là giả sao?!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Hiền Tề nói như thế, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ.

Quân Hiền Tề tuy rằng là thái tử tôn sư, nhưng cũng là dựa vào thế lực mẫu tộc mới có thể bảo trụ thái tử vị. Trong lòng hắn, kỳ thật vẫn có chút không tự tin. Mà Tống Linh hoàn toàn là bắt được điểm này, bù lại hết sức đồng lòng an ủi Quân Hiền Tề, bởi vậy mới được Quân Hiền Tề xem là tri kỷ.

"Hiền Tề, ngươi còn hồ đồ như vậy sao?" Quân Vũ Thần thản nhiên liếc nhìn Quân Hiền Tề một cái, mắt sáng như đuốc nhìn về phía Tống Linh, trầm giọng hỏi, "Tống Linh, ngươi rốt cuộc là doai sai sử? Nếu không nói ra sự thật, trẫm nhất định nghiêm trị không tha!"

Sắc mặt Quân Vũ Thần âm trầm đáng sợ. Nguyên bản là một hồi thọ yến êm đẹp, lại làm cho triều thần chê cười, mất hết mặt mũi hoàng gia, hắn như thế nào có thể vui vẻ?!

"Là. . ." Tống Linh liếc nhìn Quân Hồng Phong một cái, trong mắt hiện lên một tia quyết tuyệt, nàng đang muốn mở miệng, Quân Hồng Phong một chưởng đánh úp lại, một chưởng đánh chết Tống Linh.

Trong mắt Tống Linh hiện lên một chút không thể tin, khóe môi dạng khai một chút ý cười thê tuyệt, máu tươi không ngừng theo miệng nàng trào ra, nàng chính là thống khổ nhìn Quân Hồng Phong, không cam lòng nhắm hai mắt lại.

"Tống Linh này thật đáng giận. Nhi thần nhất thời tức giận, thỉnh phụ vương khoan thứ." (khoan dung tha thứ)Quân Hồng Phong nhìn Tống Linh tắt thở, trên mặt lạnh lùng chỉ có chán ghét, hắn khom người nói.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn quân Hồng Phong, khóe môi dạng khai một chút ý cười trào phúng. Người sáng suốt đều nhìn ra được, Quân Hồng Phong là giết người diệt khẩu mà thôi. Trước mặt mọi người giết người diệt khẩu, mọi người tuy rằng nhìn ra được, nhưng là tử vô đối chứng, nhưng cũng không có cách nào buộc tội Quân Hồng Phong, nhiều nhất buộc hắn một cái tội danh vô vương pháp, xúc động giết người. Tội này so với hãm hại huynh trưởng, có ý định cướp thái tử vị, cũng thật là nhẹ hơn.

Chỉ tiếc, một lòng say mê của Tống Linh đã phó thác sai người.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn ánh mắt không cam lòng cùng khiếp sợ của Tống Linh, trong lòng lướt qua một tia thống khổ. Ánh mắt Tống Linh quyết tuyệt nhìn Quân Hồng Phong lúc nãy, nàng xem rất rõ ràng. Kia rõ ràng là ánh mắt có chết cũng không nguyện ý khai ra Quân Hồng Phong. Nhưng Quân Hồng Phong chính là có tật giật mình giết nàng, bởi vậy nàng trước khi chết mới có thể không cam lòng cùng khiếp sợ như vậy, mới có thể cười đến thống khổ như vậy.

Tống Linh có ác độc, có nhẫn tâm, nhưng nàng đối Quân Hồng Phong cũng là một mảnh thật tình. Có bao nhiêu nữ tử, nhất khang si tình chịu sai phó, cuối cùng lại bị nam nhân hoàng tộc hung hăng vứt bỏ. Bọn họ từ nhỏ đã trưởng thành trong âm mưu, trong mắt bọn họ chỉ có chính bọn họ, chỉ có quyền lợi tối cao, tình yêu, đối với bọn họ mà nói, có lẽ chỉ là một loại công cụ mà thôi.

Thản nhiên đảo qua mặt Tống Linh. Chỉ trách nàng đã yêu sai người.

Ánh mắt từng chút từng chút chuyển tới hai má Quân Khuynh Vũ. Dung mạo điên đảo chúng sinh, mắt hoa đào hẹp dài thời điểm đảo qua Tống Linh không có nửa phần thương hại, thời điểm chạm đến đôi mắt của nàng lại hóa thành nhất uông xuân thủy.

Nhất vô tình đế vương gia. Nhưng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng. Không phải bởi vì tin tưởng tình yêu của đế vương gia, mà là bởi vì tin tưởng Quân Khuynh Vũ. Chính là bởi vì tin tưởng hắn mà thôi.

Nhìn Quân Khuynh Vũ, khóe môi của nàng dạng khai một chút ý cười ôn nhu, hướng về phía Quân Khuynh Vũ nhẹ nhàng cười, nhất thời bách hoa vô sắc. Quân Khuynh Vũ chỉ cảm thấy mãn thất lưu quang cũng không hơn khóe môi nhợt nhạt cười của Lạc Khuynh Hoàng. Cười như vậy, ngay cả trăm hoa đua nở, cũng không bằng nửa phần hào quang của nàng a.

Dời ánh mắt, đôi mắt tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng thẳng tắp bắn về phía Quân Hồng Phong, xốc lên ý cười lãnh liệt, nghiền ngẫm hỏi, "Tứ hoàng tử nghĩ rằng giết Tống Linh, sẽ tử vô đối chứng sao?"

Bạc tình như vậy, người như Quân Hồng Phong, chết còn chưa đủ!

Huống chi, nàng nếu đã muốn ra tay thay Liễu Cẩm Tú đòi một cái công đạo, còn trả cho Liễu Tư Triệt một cái nhân tình, nàng tự nhiên sẽ giúp đến cùng. Huống chi, trừ bỏ Quân Hồng Phong, đối Quân Khuynh Vũ cũng là có lợi .

Quân Hồng Phong nhìn Lạc Khuynh Hoàng, chỉ thấy nàng tươi cười trấn định tự nhiên, mặt mày tràn ngập tự tin cùng bày mưu nghĩ kế, trong đôi mắt đen như mực mang theo lạnh nhạt, hắn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Thành cùng Tống Linh trước đó đều là vì tự loạn đầu trận tuyến mới có thể bị Lạc Khuynh Hoàng dụ khai ra, nay hắn trăm ngàn phải trấn định, không thể lộ ra nửa phần dấu vết.

Chỉ cần bọn họ không có chứng cớ, cho dù biết là hắn thì như thế nào?! Không có chứng cớ, thì không thể xử phạt hắn.

Nghĩ đến đây, Quân Hồng Phong bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, nhưng mặt lạnh lùng vẫn có chút biến sắc. Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng chỉ là một nữ tử ôn nhu, lại cố tình có một cỗ thâm trầm, con ngươi tối

tăm kia thế nhưng có một loại sức mạnh không hiểu được, ngay cả hắn đều không tự chủ mà cảm thấy sợ hãi.

"Khuynh Hoàng tiểu thư đang nói cái gì. Hồng Phong không rõ. Hồng Phong bất quá là nhất thời tức giận mới ra tay giết nàng mà thôi." Quân Hồng Phong xiết chặt nắm tay , đến mức lộ cả xương cốt, hắn cố tự trấn định nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nói.

Lạc Khuynh Hoàng giương lên một chút tươi cười trào phúng, con ngươi đen như mực lóe ra hào quang, giống như thanh chủy thủ nổi lên hàn quangtrong đêm đen, làm cho người ta không rét mà run. Một khắc kia, hồng y như hỏa, làm cho Lạc Khuynh Hoàng như ánh sáng mặt trời, cao cao tại thượng, có được sức mạnh của thần linh.

Ánh mắt của mọi người trên đại điện đều gắt gao nhìn chăm chú vào Lạc Khuynh Hoàng. Chỉ cảm thấy bóng dáng đơn bạc, hồng y như đuốc như có sức mạnh hủy thiên diệt địa. Lạc Khuynh Hoàng cho dù không nói lời nào, cũng có thể làm cho người ta cảm giác được áp lực vô biên vô hạn.

Trong mắt Quân Kiền Linh rốt cục hiện lên một tia kinh ngạc. Hắn chỉ biết là Lạc Khuynh Hoàng kinh thải tuyệt diễm, cầm kỳ thư họa, binh pháp mưu lược mọi thứ tinh thông, lại không biết rằng, nàng còn có khí thế như thế, thủ đoạn như thế.

Trong mắt Lạc Nguyên, Liễu Viễn Chinh, Quân Vũ Thần cũng đều hiện lên kinh ngạc. Nhất là Lạc Nguyên, hắn hoàn toàn thật không ngờ nữ nhi hắn vẫn giả ý lấy lòng cư nhiên có thể tao nhã như thế,trong lòng âm thầm nghĩ, may mắn những năm gần đây hắn vẫn giả ý lấy lòng nàng, nếu không, hắn thật sự không dám tưởng tượng kết cục nếu đối địch với nàng. Giờ khắc này, trong lòng hắn đột nhiên có chút sợ hãi Lạc Khuynh Hoàng.

Chỉ có Quân Khuynh Vũ, khóe miệng vẫn tươi cười như trước, bàn tay thưởng thức ly rượu cũng chưa từng mảy may tạm dừng. Chính là trong đôi mắt hoa đào hẹp dài cũng là tràn đầy ôn nhu. Hoàng nhi của hắn rốt cục muốn vỗ cánhbay cao. Hoàng nhi của hắn, rốt cục toả ra hào quang vạn trượng, không hề có phần hào che dấu. Hào quang kia, thật là chói mắt a.

Liễu Tư Triệt lẳng lặng đứng bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi luôn luôn vô bi vô hỉ cũng để lộ ra vài phần kinh diễm. Sớm biết Lạc Khuynh Hoàng không giống nữ tử bình thường, nhưng thật không ngờ nàng lại tao nhã như thế.

Quân Hồng Phong bị Lạc Khuynh Hoàng nhìn như thế, tự nhiên không rét mà run, thân mình hắn cơ hồ có chút không tự giác mà phát run, nhưng vẫn tự trấn định nói, "Khuynh Hoàng tiểu thư không phản đối sao?"

Nghe được lời nói của Quân Hồng Phong, Lạc Khuynh Hoàng thu liễm ánh mắt, khóe môi xốc lên tươi cười, nói, "Tống Linh đã chết. Nhưng thị vệ vừa đi lục soát phủ thái tử thì chưa. Hắn chẳng lẽ không phải là người của tứ hoàng tử sao?"

Nghe thấy lời của Lạc Khuynh Hoàng, trên mặt Quân Hồng Phong hiện lên một tia mất tự nhiên. Lạc Khuynh Hoàng bước từng bước tới trước mặt Quân Hồng Phong, nàng ước chừng thấp hơn Quân Hồng Phong nửa cái đầu, nhưng khí thế không chút thua kém hắn, nàng cười nói, "Tứ hoàng tử đại khái là sợ thị vệ không thể tìm thấy long bào bị cất giấu, cho nên mua chuộc thị vệ, Khuynh Hoàng nói có đúng hay không?"

"Khuynh Hoàng tiểu thư nói đùa." Quân Hồng Phong xả ra một chút tươi cười, ánh mắt lóe ra bất định, nói, "Làm gì có long bào, rõ ràng là mãng bào, bản điện bất quá chỉ là đùa đại ca một chút mà thôi."

"Đáng tiếc trò đùa này không hề buồn cười a." Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng tối sầm lại, từ từ nói, "Ai nói là mãng bào. Rõ ràng chính là long bào!"

Lạc Khuynh Hoàng chắc chắn nói. Từ sau khi phát hiện hướng đi của Quân Hồng Phong, nàng liền phái người nghiêm mật giám thị phủ thái tử, long bào này tuyệt đối vẫn còn trong phủ thái tử, làm sao có thể biến thành mãng bào?! Huống chi thị vệ tìm được long bàokia, tất nhiên phải kiểm tra thực hư một phen, làm sao có thể cầm mãng bào mà trình lên?

Tuy rằng nàng không biết Liễu Tư Triệt đã làm gì. Nhưng nhất kiện này, nhất định là long bào Quân Hồng Phong dùng để hãm hại Quân Hiền Tề.

Lạc Khuynh Hoàng vừa dứt lời, lập tức khiến ọi người xôn xao bàn tán. Quân VũThần cũng có chút kinh ngạc hỏi, "Khuynh Hoàng, đây rõ ràng là mãng bào a, trẫm đã xem qua."

"Huyền cơ trong đó, phải hỏi Liễu công tử." Lạc Khuynh Hoàng giương lên một chút tươi cười, nhìn về phía Liễu Tư Triệt, nàng chỉ có thể giúp đến đây, còn chuyện sau này, phải dựa vào Liễu Tư Triệt đi.

"Xin thứ cho Tư Triệt khi quân. Đây quả thật là long bào. Trong lúcTư Triệt vuốt ve long bào, đã dùng lực cắt nát long trảo, mới khiến cho ngũ trảo biến thành tứ trảo. Hoàng thượng có thể phái người kiểm tra thực hư." Liễu Tư Triệt tao nhã nói, con ngươi tối tăm lạnh nhạt, tựa hồ chắc chắn Quân Vũ Thần sẽ không trừng trị tội khi quân của hắn.

Quả nhiên, Quân Vũ Thần nghe Liễu Tư Triệt nói như thế, chính là phái người kiểm tra thực hư, sau khi nhận được kết quả, hắn nghiêm khắc nhìn về phía Quân Hồng Phong, quát lớn, "Nghịch tử! Ngươi còn có cái gì để nói?!"

Sắc mặt Quân Hồng Phong trắng bệch, đã sớm không còn trấn định, trong mắt hiện lên một tia tuyệt vọng.

"Ngươi. . ." Quân Vũ Thần nhìn bộ dáng cam chịu Quân Hồng Phong, nhất thời cấp hỏa công tâm, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, ôm ngực, suýt nữa hôn mê bất tỉnh, hắn suy yếu quát, "Người tới! Đem tứ hoàng tử tha xuống cho trẫm, chính ngọ ngày mai, xử trảm cùng Lạc Khuynh Thành!"

"Phụ vương! Nhi thần biết sai rồi!" Quân Hồng Phong nghe Quân Vũ Thần hạ lệnh kéohắn ra ngoài xử trảm, không khỏi liên tục cầu xin tha thứ. Hắn không muốn chết a!

"Tha xuống đi." Quân Vũ Thần trong mắt hiện lên một tia không đành lòng, nhưng vẫn thản nhiên phất phất tay,gương mặt tựa hồ lại già đi rất nhiều, liên tục ho khan, hiển nhiên là cấp hỏa công tâm, làm cho bệnh tình lại nặng thêm .

"Buông! Buông!" Quân Hồng Phong nội lực bất phàm, thị vệ bình thường tự nhiên không phải đối thủ của hắn, thình lình liền bị hắn vùng vẫy thoát ra, hắn nhảy một cái đến trước mặtLạc Khuynh Hoàng, một phen bóp chặt cổLạc Khuynh Hoàng, không cam lòng nói, "Ngươi vì sao phải giúp Liễu gia?! Đại tướng quân cùng Liễu gia không phải luôn bất hòa sao?!"

Lạc Khuynh Hoàng không hề dự đoán được quân Hồng Phong sẽ làm ra hành động điên cuồng như thế,mà Quân Hồng Phong võ công hơn người, động tác cực nhanh, nhất thời không phản ứng kịp, đã bị quân Hồng Phong bóp ở cổ.

"Nghịch tử! Ngươi muốn làm gì?! Buông Khuynh Hoàng ra!" Quân Vũ Thần nhìn thấy hành động của Quân Hồng Phong, lập tức từ trên ghế đứng lên, lại bởi vì cấp hỏa công tâm, lại ngã xuống ghế, sắc mặt tái nhợt, thở hồng hộc, hiển nhiên là tức giận không nhẹ.

Cơ hồ đồng thời với lúc Quân Vũ Thần hô lên, Quân Khuynh Vũ hồng y như gió, vô cùng quỷ mỵ, nháy mắt bắt lấy cổ Quân Hồng Phong, thanh âm giống như tu la đến từ địa ngục, "Quân Hồng Phong, ngươi nếu không buông tay, bản điện lập tức bẻ gãy cổ của ngươi!"

"Tứ hoàng tử, buông Khuynh Hoàng tiểu thư ra!" Cùng lúc đó, Liễu Tư Triệt thấy một màn biến cố, cũng lạnh lùng mím môi, lộ ra sát khí lãnh liệt.

Quân Hồng Phong nhìn quanh bốn phía, đem thần sắc lo lắng rõ rệt của đám người Quân Vũ Thần, Quân Khuynh Vũ, Liễu Tư Triệt, Lạc Vân Chỉ thu vào trong mắt, giống như không hề nghe thấy lời nói của bọn họ, cũng không cảm nhận được sát khí của Quân Khuynh Vũ, điên cuồng cười, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, dữ tợn nói, "Lạc Khuynh Hoàng! Quả thật là kinh thải tuyệt diễm! Không chỉ có phụ vương sủng ái ngươi, ngay cả Liễu công tử cùng thất đệ đều ái mộ ngươi a?!"

Không đợi Lạc Khuynh Hoàng có phản ứng, Quân Hồng Phong lại đem ánh mắt dời tới trên mặt Quân Khuynh Vũ, tự giễu nói, "Thất đệ võ công trác tuyệt, khí thế phi phàm, như thế nào có thể là vật trong ao*?!Mấy năm nay đệ lừa chúng ta thật thảm! Hôm nay nếu không phải vì Lạc Khuynh Hoàng, sợ là cũng không thấy được thất đệ khí khái như thế đi?! Chỉ tiếc, tâm Lạc Khuynh Hoàng có lẽ đã theo Liễu công

tử, nếu không vì sao lại ra tay tương trợ Liễu gia?!"(NH:-* theo ta hiểu "vật trong ao" là chỉ những vật linh tinh vô dụng)

Nghe thấy lời nói của Quân Hồng Phong, Quân Vũ Thần trên gương mặt nguyên bản bụi bại lộ ra một chút hào quang. Hắn chính là kinh ngạc vìt hân thủ khí độ của Quân Khuynh Vũ hôm nay, lại chưa từng nghĩ nhiều. Nay nghe Quân Hồng Phong nói như thế, lại có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, chẳng lẽ những năm gần đây Quân Khuynh Vũ bất cần đời chính là giấu tài?! Nếu thật sự là như thế, hắn sẽ không ngại mà đem thái tử vị giao cho Quân Khuynh Vũ.

Quân Kiền Linh đang xem kịch vui thần sắc cũng dần trở nên phức tạp. Quân Hồng Phong nói đúng, Quân Khuynh Vũ tuyệt đối không giống mặt ngoài bất cần đời như vậy, tầm thường vô vi. Thử hỏi một người bất cần đời, tầm thường vô vi, làm sao có thể có thân thủ cao tuyệtnhư thế?! Làm sao có thể có khí thế khiếp người như thế?!

Sợ là mấy năm nay, bọn họ đều bị Quân Khuynh Vũ lừa. Quân Khuynh Vũ không phải là vật trong ao, ngày sau tất là kình địch của hắn. Nhìn Lạc Khuynh Hoàng tuy bị Quân Hồng Phong bóp cổ vẫn bình tĩnh tự nhiên như trước, trong lòng hắn không khỏi một trận phiền chán, người trong lòng nàng, thật sự là Liễu Tư Triệt sao?! Nếu không lấy tính tình hờ hữngcủa nàng, vì sao lại ra tay tương trợ?!

"Tâm ýcủa Hoàng nhi, không cần ngươi quan tâm." Bàn tay Quân Khuynh Vũ giữ Quân Hồng Phong lại nắm thật chặt, sát khí làm cho người ta sợ hãi trải rộng toàn thân, giống như mở ra bỉ ngạn đầy hoa mạn châu sa, tràn ngập hơi thở tử vong cùng tuyệt vọng, hắn từng chữ một nói, "Buông nàng ra!"

"Buông ra?! Ta không buông." Quân Hồng Phong nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hiện lên một chút điên cuồng cùng hung ác nham hiểm, cười nói, "Dù sao ta đã là người sắp chết, có thể kéo nàng cùng chết, cũng tốt!"

Tất cả mọingười trên đại điện đều hít vào một ngụm khí lạnh. Quân Khuynh Vũ vì Quân Hồng Phong còn nắm cổ Lạc Khuynh Hoàng nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, Liễu Tư Triệt cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đứng một bên. Lạc Vân Chỉ cơ hồ muốn từ trên chỗ ngồi nhảy ra, một đôi con ngươi tràn ngập lo lắng.

Lạc Khuynh Quốc ngồi phía sau Lạc Vân Chỉ giương lên ý cười oán độc. Thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng lợi hại như thế, vô cùng nổi bật trên yến hội, chỉ tiếc, khoe khoang cũng có cái giá của nó. Một đôi con ngươi gắt gao nhìn chằm chằm Quân Hồng Phong, hận không thể hối thúc hắn lập tức bóp chết tiện nhân Lạc Khuynh Hoàng kia!

Trong lúc mọi người có đủ mọi loại sắc mặt khác nhau, bị Quân Hồng Phong gắt gao giữ chặt cổ không thể nhúc nhích, Lạc Khuynh Hoàng chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười kia giống như cây hoa thuốc phiện nở rộ, tuyệt mỹ xinh đẹp, mang theo hơi thở tử vong, đôi môi đỏ thắm của nàng khẽ mở, cười nói, "Cùng chết? Ngươi không xứng."

Lời nói nhẹ nhàng ôn nhu hàm chứa túc sát vô hạn. Cánh tay Quân Hồng Phong nắm cổ Lạc Khuynh Hoàng cũng bởi vậy có chút nới lỏng.

Trong tích tắc, con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên nở rộ quang hoa, sắc bén như chủy thủ,ý cười lãnh liệt trên khóe môi nàng không thay đổi, thân mình mềm dẻo xoay một độ cong bất khả tư nghị, tránh khỏi tay Quân Hồng Phong, đồng thời Quân Khuynh Vũ ra tay như điện, nhanh chóng điểm trụ yếu huyệt của Quân Hồng Phong.

Hành động cơ hồ diễn ra trong nháy mắt, mọi người còn chưa kịp sợ hãi kêu than, Quân Hồng Phong đã bị Quân Khuynh Vũ điểm trụ huyệt đạo, đứng bất động tại chỗ.

Liễu Tư Triệt vẫn lẳng lặng đứngnhư trước, trong mắt âm thầm lướt qua một tia buồn bã. Vừa rồi chuyện tình phát sinh quá nhanh, người khác có lẽ không nhìn thấy rõ, nhưng hắn là thấy rất rõ ràng Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ liếc mắt một cái, cũng thấy được hai người phối hợpthiên y vô phùng.(áo tiên không thấy vết chỉ khâu, không chê vào đâu được)

"Ngươi. . ." Quân Hồng Phong bị Quân Khuynh Vũ điểm huyệt, kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, không thể tin nói, "Ngươi biết võ công?!"

"Thì tính sao?" Búi tóc trên đầu Lạc Khuynh Hoàng vì động tác quá mạnh mà rơi xuống, ba ngàn tóc đen xoã trên vai, tóc đen như mực quấn quanh hồng y rực rỡ, vô cùng xinh đẹp, càng khiến nàng giống như thiên nữ, sóng mắt lưu chuyển, lại nói không hết phong lưu hàm súc, mở ra vạn trượng quang hoa.

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cơ hồ tất cả mọi người đều khuynh đảovì nàng. Liễm diễm tao nhã như thế, nữ tử thế gian,vạn nhất còn có ai có thể sánh bằng?! Quả nhiên là Cẩm quốc đệ nhất mỹ nhân a! E là Lăng quốc đệ nhất mỹ nhân được xưng tài nghệ song tuyệt, Lăng quốc Vũ Lưu công chúa cũng không thể sánh bằng đi.

"Lạc Khuynh Hoàng ta tuy mệnh không đáng bao nhiêu tiền, nhưng mà không phải ai nói muốn, đều có thể có được!" Bên trong con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng ngập tràn sát khí, giống như khí thế của thiên quân vạn mã, ánh mắt của nàng chậm rãi quét qua bốn phía, khóe môi giương lên tuyệt mỹ ý cười, lạnh giọng nói.

Trên đại điện, ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến đâu, nơi đó liền có một mảnh băng hàn lạnh thấu xương. Không ai hoài nghi lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, cho dù nàng chỉ là một nữ tử xinh đẹp ôn nhu nhược nhược, nhưng giờ phút này nhìn thần sắc của nàng, không ai dám xem thường nàng. Nữ tử như vậy, thật đúng với danh xưng.

Khuynh Hoàng. Khuynh Hoàng. Quả thật là khuynh thế chi hoàng a.

Quân Hồng Phong vì những lời nàycủa Lạc Khuynh Hoàng, cũng một hồi sửng sốt. Dung mạo Lạc Khuynh Hoàng tuyệt sắc, tài nghệ có một không hai, còn có địa vị hiển hách, đã sớm làm hắn động tâm. Chính là, hắn kỹ không bằng người, cuối cùng vẫn là thua trong trận chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này, thậm chí thua cả tính mệnh của mình.

"Còn không mau đem tứ hoàng tử lôi xuống?!" Một đạo tiếng nói cao cao tại thượng tà mị đánh vỡ cục diện tĩnh mịch trên đại điện.

Ánh mắt mọi người lại dời đi. Đồng dạng đều chuyển tới trên người Quân Khuynh Vũ một thân hồng y như lửa, sợi tóc như mực của Quân Khuynh Vũ tự nhiên xoã xuống trên quần áo ráng hồng, sóng mắt lưu chuyển trong đôi mắt hoa đào hẹp dài, đều có một cỗ khí thế đế vương, mãnh liệt không hề thua kém so với khí thế của Lạc Khuynh Hoàng vừa rồi, nhưng cũng không áp chế lẫn nhau, tương phản nhưng cũng hài hòa vô cùng.

Hai người một trước một sau, cũng là hồng y như hỏa, phong hoa tuyệt đại. Mọi người đều bị hai người thu hút, nhất thời nhưng quên mất nói năng.

Thị vệ bị Quân Khuynh Vũ phân phó kinh sợ vì khí thế của Quân Khuynh Vũ, quên xin chỉ thị của Quân Vũ Thần, liền lập tức đem Quân Hồng Phong kéo ra ngoài. Quân Hồng Phong bị khí thế của hai người trấn áp, ngoài kinh ngạc cũng chỉ có kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn đã quên giãy dụa.

Đợi đến khi mọi người phục hồi tinh thần, Quân Hồng Phong đã bị người lôi kéo đi xuống. Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ không biết khi nào đã về lại chỗ ngồi, một bộ thản nhiên tự đắc.

Trên gương mặt mang theo ốm yếu của Quân Vũ Thần xẹt qua một chút tinh quang, khóe môi dần dần giương lên mỉm cười. Không hổ là con của hắn và Lưu Ly! Những năm gần đây, thế nhưng ngay cả hắn cũng bị lừa!

"Yến hội hôm nay xảy ra thật nhiều chuyện, trẫm cảm thấy rất mệt mỏi. Sẽ không phụng bồi." Sắc mặt Quân Vũ Thần tái nhợt, thật sâu nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, dựa vào một đám cung nhân dìu đứng lên ly khai yến hội, cũng mang đi một đám thái y.

Liễu Tâm Huệ thấy Quân Vũ Thần rời đi, cũng không còn hưng trí. Cắn chặt răng, vội vàng đi theo. Hảo hảo một hồi sinh thần yến hội, thế nhưng lại trở thành tình trạng như bây giờ.

Sắc mặt Liễu Cẩm Tú vẫn tái nhợt như trước. Quân Hiền Tề trải qua đại nạn, mới hiểu được ai mới là người thật tâm với hắn. Ánh mắt nhìn Liễu Cẩm Tú tràn ngập áy náy cùng đau lòng, thấy Quân Vũ Thần cùng Liễu Tâm Huệ rời đi, cũng vội vàng mang theo Liễu Cẩm Tú hồi phủ an dưỡng.

Quân Kiền Linh nhìn Quân Hiền Tề rời đi, trong mắt xẹt qua một tia thâm ý.

Quân Hồng Phong bị xử tử. Quân Hiền Tề bị phế thái tử vị. Nguyên bản đây là thời cơ tốt nhất để hắn đoạt thái tử vị, nhưng Quân Khuynh Vũ lại đâm một nhát ở phía sau. Thái tử vị của hắn, chỉ sợ không thể dễ dàng đoạt tới tay như vậy.

Quân Khuynh Vũ những năm gần đây giấu tài, đã lừa gạt mọi người, đủ thấy hắn có tâm cơ mưu lược sâu thế nào. Hôm nay nhìn hắn một thân võ côngkhí độ, quả nhiên không phải người bình thường có thể có, ngày sau chỉ sợ hắn chính là kình địch. Mà Quân Hiền Tề tuy rằng bị phế, tạm thời thất thế, nhưng Liễu Tư Triệt so với tưởng tượng của hắn còn lợi hại hơn nhiều, có Liễu gia chống lưng, Quân Hiền Tề một ngày chưa chết, một ngày đó có thể đông sơn tái khởi!

Thế cục hiện giờ thoạt nhìn là một mảnh tốt, kỳ thật cũng không hề lạc quan. Còn có nửa tháng nữa là lập thu, đến lúc đó sẽ tiến hành săn bắn. Hắn nhất định phải giành đượchảo cảm của phụ vương trong cuộc tỷ thí săn bắn.

Về phần đầu xuân sang năm. Ánh mắt Quân Kiền Linh phiêu tới trên mặt Lạc Khuynh Hoàng, chỉ thấy trên dung nhan tái tuyết khi sương(NH: ta nghĩ giống như câu "hoa nhường nguyệt thẹn),dưới đáy mắt nàng là một mảnh ý cười đạm bạc, một ly rồi một ly, tao nhã tự nhiên. Nếutrong phong phi yến đầu xuân sang năm hắn có thể thú Lạc Khuynh Hoàng, như vậy sự tình có thể sẽ dễ dàng hơn.

Lạc Khuynh Hoàng không chỉ có được sủng ái của phụ vương, binh quyền đại tướng quân, bản thân nàng cũng là kinh thải tuyệt diễm, rất được lòng hắn. Nếu có thể thú Lạc Khuynh Hoàng, sẽ có thật nhiềulợi ích a. Chỉ là tâm tư của Lạc Khuynh Hoàng, hắn cũng là đoán không ra.

Hắn nghĩ nàng có tình ý với Liễu Tư Triệt, nhưng xem ngôn hành cử chỉ nàng trong lúc đó tựa hồ cũng không có ý này. Hắn cho rằng tâm của nàng đặt nơi Quân Khuynh Vũ, nhưng là nàng lại thề thốt phủ nhận. Những năm gần đây, hắn chỉ nghĩ đến Lạc Khuynh Hoàng ngoài danh hiệu Cẩm quốc đệ nhất mỹ nhân danh hiệu chỉ là cái gối thêu hoa, nào biết đâu nàng là nữ tử kinh thải tuyệt diễm như thế?!

Xem ra còn phải đi thiên lao cứu Lạc Khuynh Thành ra. Tuy rằng giờ phút này hắn đối Lạc Khuynh Thành đã không còn một tia hảo cảm nào, nhưng Lạc Khuynh Thành dù sao cũng là người hiểu biết Lạc Khuynh Hoàng cùng phủ thừa tướng nhất mà hắn có thể lợi dụng. Huống chi, Lạc Khuynh Thành tựa hồ cũng rất có tâm kế, lưu nàng lại, có lẽ còn có tác dụng.

Quân Khuynh Vũ ngồi không xa vị trí của Quân Kiền Linh, đôi mắt hoa đào hẹp dài như vô tình đảo qua hai máQuân Kiền Linh, khóe môi nhếch lên một chút tươi cười hàm xúc không rõ. Ngón tay thon dài tao nhã cầm ly rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Lạc Khuynh Hoàng ngồi ở vị trí đối diện. Cảm giác được trên đại điện bắn tới đủ loại ánh mắt: ngưỡng mộ, khâm phục, thăm dò, ghen tị. Nàng bất vi sở động. Trong tay vân vê ly rượu, con ngươi tối tăm tĩnh lặng như rượu trong chén, nhìn không ra chút gợn sóng.

Hôm nay nàng đã bộc lộ một phen trên đại điện, chỉ sợ là đã làm cho nhất chúng quan viên phải nhìn nàng bằng một con mắt khác. Nhìn thì nhìn cũng không có trở ngại gì! Nàng đã ẩn nhẫn đủ lâu, từ nay về sau, liền làm cho bọn họ nhận diện chân chính nàng đi! Lúc này đây, nàng đã không muốn cố ý thu liễm chính mình, nàng nên vì chính mình, tuỳ tiện tiêu sái mà sống!

Ngồi bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Vân Chỉ nhìn tươi cười tự tin trên sườn mặt tuyệt mỹcủa Lạc Khuynh Hoàng, lộ ra thần sắcvui mừng. Hắn đã sớm biết muội muội này nên là phượng hoàng giương cánh bay cao! Từ lâu hắn đã cảm thấy nữ tử đương thời không có người nào có thể đánh đồngvới muội muội của hắn, nay lại càng thêm kiên định với ý nghĩ này.

Nửa năm trước hắn từng đi sứ Lăng quốc, cũng từng cùng danh dương thiên hạ Lăng quốc đệ nhất mỹ nhân Vũ Lưu công chúa gặp mặt một lần. Bất quá chỉ là xa xa liếc mắt một cái, hắn liền cảm thấy Vũ Lưu công chúa thiên tư quốc sắc, không hề thua kém so với Lạc Khuynh Hoàng. Nhưng hôm nay nhìn phương hoa của Lạc Khuynh Hoàng, hắn mới cảm thấy, Vũ Lưu công chúa sợ là căn bản không thể so sánh cùng.

"Khuynh Hoàng, vừa rồi có bị doạ không?" Lạc Nguyên cẩn thận hỏi han đánh gãy suy nghĩ của Lạc Vân Chỉ và Lạc Khuynh Hoàng. Hai người nhất tề nghiêng hai má.

Đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng tối tăm sâu không lường được, khóe môi gợi lên, lười biếng nói, "Không nhọc phụ thân quan tâm."

Ngữ điệu thanh thanh thản nhiên, mang theo vài phần không chút để ý, con ngươi tối tăm thâm trầm tùy ý nhìn Lạc Nguyên, giống như căn bản không đem Lạc Nguyên để vào trong mắt.

Lạc Nguyên thấybộ dáng Lạc Khuynh Hoàng không chút để ý, trong lòng không khỏi tức giận, nhưng là nghĩ đến bây giờ không thể đắc tội Lạc Khuynh Hoàng, liền lại nâng lên khuôn mặt tươi cười, nói, "Không bị dọa là tốt rồi. Nhưng là Khuynh Hoàng a, ngươi không phải là không biết phụ thân cùng thừa tướng có điều bất hòa, vì sao còn muốn ra tay tương trợ?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe được lời nói của Lạc Nguyên, lông mi nhẹ nhàng nhíu lại, ý cười trên khóe môi càng phát ra xinh đẹp làm cho người ta không thể nắm bắt, sóng mắt lưu chuyển, thản nhiên quét về phía Lạc Nguyên, không thấy được có bao nhiêu sắc bén, nhưng là khí thế bức người, hờ hững hỏi lại, "Phụ thân là đang trách tội Khuynh Hoàng sao?"

Lạc Nguyên tựa hồ không đoán được Lạc Khuynh Hoàng sẽ hỏi lạinhư thế, trong khoảng thời gian ngắn, thần sắc xấu hổ, cũng không biết trả lời như thế nào, hé ra nét mặt già nua nghẹn đỏ bừng.

Hắn tỉ mỉ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hàm chứa tinh quang. Khí thế của Lạc Khuynh Hoàng giờ phút này mặc dù không sắc bén, nhưng vẫn khiến cho hắn không dám nhìn thẳng. Hắn thật không biết nữ nhi dưỡng ở khuê phòng này khi nào thì trở nên lợi hại như thế, thế nhưng không để hắn vào mắt?! Cư nhiên dám nói chuyện với hắn như thế. Ngữ khí không chút để ý, rõ ràng chính là công nhiên khiêu chiến uy nghiêm của hắn.

Lạc Khuynh Hoàng đương nhiên đem khó chịu cùng tinh quang trong mắt Lạc Nguyên thu vào đáy mắt, ý cười trên khóe môi cũng không hề thay đổi. Tức giận sao?! Vậy thì sao?! Nàng nếu đã lựa chọn không tiếp tục ẩn nhẫn nữa, thì sẽ có bản lĩnh đối kháng.

Lạc Nguyên hiện tại tức giận thì như thế nào?! Nàng là Khuynh Hoàng quận chúa được Quân Vũ Thần sủng ái, lại là nữ thần trong mắt mọi người, Lạc Nguyên nếu đối nàng không tốt, không chỉ có Quân Vũ Thần không tha cho hắn, chỉ sợ cả thiên hạ này, dân chúng đông đúc, cũng sẽ từ từ hạ gục hắn .

Huống chi lấy tâm tư của Lạc Nguyên, làm sao xem không hiểu thế cục bây giờ?! Tứ hoàng tử chết. Thái tử bị phế. Nay thái tử vị chỉ còn dừng trên tay Quân Kiền Linh cùng Quân Khuynh Vũ. Phủđại tướng quân lấy cái gì đi khống chế một hoàng tử, biện pháp tốt nhất chính là đám hỏi.

Muốn đám hỏi, tự nhiên không thể đắc tội nàng. Bất quá, muốn an bài hôn nhân của nàng, thì chỉ có bốn chữ, không có khả năng!

Trầm mặc đối diện, vô hình hỏa hoa va chạm giữa cha và con gái. Qua hồi lâu, Lạc Nguyên mới nghẹn ra tươi cười, đối Lạc Khuynh Hoàng nói, "Phụ thân đương nhiên không phải trách tội Khuynh Hoàng. Chỉ là Liễu Tư Triệt mưu lược quá thâm, không phải đối tượng thích hợp để kết hôn, Khuynh Hoàng cần phải hảo hảo suy nghĩ."

Lướt qua một tia cười lạnh, Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên tự đắc giơ lên ly rượu trên bàn, lạnh nhạt tự nhiên uống một ngụm, không chút để ý đáp, "Nhân duyêncủa Khuynh Hoàng, sẽ không nhọc phụ thân lo lắng."

"Ngươi. . ." Dù là Lạc Nguyên có bao nhiêu nhẫn nại, cũng chịu không nổi Lạc Khuynh Hoàng vài lần ba bận chống đối, hắn mang theo vài phần bực bội chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng, mặt đỏ lên.

Lạc Khuynh Hoàng vẫn như trước không vội không nóng nảy, thần sắc hờ hững, thân thủ đem ngón tay Lạc Nguyên đẩy trở về, lạnh nhạt nói, "Phụ thân muốn như thế nào? Chẳng lẽ còn ngại Lạc Khuynh Thành nháo chưa đủ phiền toái sao?!"

Lạc Nguyên bị Lạc Khuynh Hoàng nói như vậy, trong lòng nhất thời chợt lạnh. Ý đồ mưu hại hoàng hậu nương nương là tội lớn, hoàng thượng cho dù ngoài mặt không trách tội, trong lòng tất nhiên cũng có khó chịu. Thêm nữa, cho dù hoàng thượng khoan thứ, hoàng hậu nương nương cũng tất sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đại tướng quân cùng thừa tướng xưa nay bất hòa, nay lại vào thế nước với lửa, nếu không tìm kiếm chỗ dựa, thì cũng đầy rẫy nguy cơ.

Càng làm cho hắn kinh tâm hơn là giọng điệu cùng ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng. Tựa hồ nàng đã sớm dự liệu hết thảy, hết thảy đều bị nàng đùa bỡn. Một cỗ hàn khí nhất thời dâng lên từ đáy lòng bao phủ Lạc Nguyên, hắn lần đầu tiên cảm thấy, nữ nhi trước mặt vô cùng xa lạ, cũng là vô cùng đáng sợ!

62. Chương 63: Khách Không Mời Mà Đến, Bị Bắt Cứu Người

Edit: Nguyệt Hạ

Ngày hôm sau. Kinh thành chấn động. Tin tức động trời một cái lại một cái mà đến.

Trên yến hội, thiên thốn độc xà suýt chút nữa lấy đi tính mạng của hoàng hậu nương nương. Chuyện Quân Khuynh Vũ khi đó đem thiên thốn hóa thành tro tàn truyền đi vô cùng kì diệu. Mọi người đều nói, kỳ thật thất hoàng tử có võ công kinh người, những năm gần đây, bất quá chỉ là ẩn nhẫn không lộ ra mà thôi.

Mà chuyện Lạc Khuynh Hoàng đối chất Lạc Khuynh Thành, dùng mưu đánh bại quỷ kế của Tống Linh và Quân Hồng Phong cũng truyền đi rất ồn ào huyên náo. Dân chúng cơ hồ cho rằng Lạc Khuynh Hoàng là thiên nữ, một đám ngẩng đầu ưỡn ngực, ai nói chỉ có Lăng quốc Vũ Lưu công chúa mới là tài mạo song tuyệt?! Cẩm quốc bọn họ cũng có Khuynh Hoàng quận chúa!

Về phần Liễu Tư Triệt mưu trí vô song cả thành sớm đã biết. Truyền đi cũng không ầm ĩ như Quân Khuynh Vũ và Lạc Khuynh Hoàng.

Đương nhiên, tin tức làm người ta khiếp sợ nhất cũng không chỉ như thế. Giữa trưa hôm nay, chém đầu Quân Hồng Phong tại cổng thành. Mà tội phạm quan trọng khác phải bị chém đầu là Lạc Khuynh Thành cũng vô cớ mất tích. Mọi người đều bắt đầu suy đoán, rốt cuộc là ai đã cứu Lạc Khuynh Thành.

Trong nhã gian của Phiêu Hương cư. Nam tử áo trắng thanh nhã, nữ tử áo lam xuất trần.

"Chỉ mới một ngày, chuyện huynh giấu tài đã truyền khắp kinh thành. Sợ là dân chúng kinh thành đối với huynh sẽ thay đổi rất lớn đi?" Lạc Khuynh Hoàng vân vê mép áo, không chút để ý nói, thần sắc mang theo vài phần lười biếng, vài phần cao thâm.

Nâng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng đang bình tĩnh. Cả người nàng như có một vòng sáng chói mắt bao quanh, thoạt nhìn rất cao quý tự nhiên, khóe mắt đuôi lông mày đều toát ra cao quý cùng tao nhã. Hoàng nhi như vậy, mới chân chính là Lạc Khuynh Hoàng đi.

Quân Khuynh Vũ câu môi cười yếu ớt, trong ánh mắt sóng sánh hoa đào, lười biếng đáp, "Thanh danh Khuynh Hoàng quận chúa cũng là vạn dặm lan truyền a."

Bên trong con ngươi tăm tối nổi lên một chút ý cười, khóe môi có chút cong lên, đáy mắt Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một tia giảo hoạt, nhẹ nhàng vỗ bàn, lạnh nhạt đáp, "Cũng vậy."

Chuyện tình có thể truyền đi ồn ào huyên náo như thế, đương nhiên không thể không kể đến công của hai người bọn họ. Nếu đã quyết định hiển lộ quang hoa, thì phải ồn ào cho cả thành đều biết mới tốt. Đủ đàng hoàng, mới giống bọn họ, không phải sao?

Chủ yếu là, Quân Khuynh Vũ muốn có thiên hạ, thì đương nhiên là muốn lập thanh danh trong dân chúng. Nay mượn cơ hội này lập uy vọng, tuyệt không thể tốt hơn. Về phần Lạc Khuynh Hoàng, nàng tương lai là muốn đứng bên cạnh hắn, là nữ nhân cùng hắn tươi cười nhìn thiên hạ, như thế nào có thể nhu nhược?!

"Không biết trí tuệ vô song, tài mạo song tuyệt Khuynh Hoàng quận chúa, cho rằng người phương nào đã cứu Lạc Khuynh Thành đi?" Quân Khuynh Vũ câu môi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, giọng điệu mang theo vài phần trêu chọc.

Lạc Khuynh Hoàng đôi mắt tối tăm không thay đổi, không chút nghĩ ngợi nhanh chóng đáp, "Trừ bỏ Quân Kiền Linh, còn có thể có ai?"

"Hừ! Quân Kiền Linh cứu Lạc Khuynh Thành đi, sợ là rắp tâm bất lương." Trong đôi mắt hoa đào hẹp dài của Quân Khuynh Vũ hiện lên một chút tàn khốc. Theo như sự quan sát của hắn hôm qua, Quân Kiền Linh đối với Lạc Khuynh Thành tựa hồ đã muốn vô tâm. Cứu Lạc Khuynh Thành đi, nguyên nhân chỉ có hai cái.

Thứ nhất là lợi dụng Lạc Khuynh Thành để thăm dò tin tức phủ đại tướng quân, đối phó Lạc Nguyên. Thứ hai là lợi dụng Lạc Khuynh Thành hỏi thăm tin tức Lạc Khuynh Hoàng nhằm lấy được hảo cảm của Lạc Khuynh Hoàng. Vô luận là nguyên nhân gì, hắn cũng sẽ khôngchỉ đơn thuần là ngồi xem.

Dù thế nào cũng là nữ nhi của đại tướng quân, cho dù là nữ nhân hắn không thích, cũng không thể để cho người khác muốn làm gì thì làm. Về phần nữ nhân của hắn, liền càng không thể chấp nhận được người như Quân Kiền Linh mơ ước đến!

Quân Kiền Linh tốt nhất không nên làm chuyện gì chọc hắn tức giận. Bằng không hắn sẽ không ngại giải quyết hắn ta trước thời hạn!

"Nhìn lệ khí trong mắt huynh kìa, Quân Kiền Linh xứng đáng để huynh tức giận như vậy sao?" Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, thấy khóe mắt đuôi mày của hắn đều bịt kín một tầng lệ khí, không khỏi mở miệng trêu đùa.

Quân Khuynh Vũ chợt thu liễm thần sắc, lông mi thật dài bao trùm con ngươi tối tăm, lại lộ ra vài phần ý cười, "Hoàng nhi nói rất đúng, hắn còn không xứng."

Quân Kiền Linh như thế nào, hắn chưa bao giờ để ý. Mặc dù Quân Kiền Linh có tâm muốn thái tử vị, hết thảy hắn đều nắm trong tay. Hắn sở dĩ tức giận, bất quá là vì Quân Kiền Linh thế nhưng lại dám mơ ước đến Lạc Khuynh Hoàng mà thôi.

"Nói đến Lạc Khuynh Thành, có một chuyện, ta lại quên nói cho nàng ." Quân Khuynh Vũ nhíu mày, trong mắt có thản nhiên đùa cợt cùng xem thường, câu môi nói.

Lạc Khuynh Hoàng nâng lên đôi mắt, bên trong con ngươi như mực ngọc bàn hiện lên vài phần nghi hoặc, mày nhẹ nhàng nhíu lại. Chuyện về Lạc Khuynh Thành? Nàng cùng Lạc Khuynh Thành vẫn ở cùng dưới một mái hiên, Lạc Khuynh Thành còn có chuyện gì có thể tránh được ánh mắt của nàng, mà lại bị Quân Khuynh Vũ biết?

Nhìn thần sắc nghi hoặccủa Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ khóe môi hiện lên ý cười thản nhiên, "Nàng có còn nhớ rõ, trước khi nàng tiến cung hôm qua có nhắc đến mẹ đẻ của Lạc Khuynh Thành với ta, thiếp thất của đại tướng quân,Tô Nghiên?"

"Xác thực có nhắc tới. Tam di nương làm sao vậy?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ vô duyên vô cớ nhắc tới Tô Nghiên, chân mày hơi chau lại, trong lòng lướt qua một dự cảm xấu. Chẳng lẽ Lạc Khuynh Thành thật sự lang tâm cẩu phế, xuống tay với chính thân sinh mẫu thân của mình?!

Nhìn Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng diệt diệt con ngươi, Quân Khuynh Vũ biết Lạc Khuynh Hoàng đại khái đã đoán được sự tình, cũng không thừa nước đục thả câu, một năm một mười nói, "Hoàng nhi nghĩ đúng rồi. Lạc Khuynh Thành xác thực đã xuống tay với Tô Nghiên. Ta nghe lúc nàng nhắc đến Tô Nghiên giọng điệu có chút thân thiết, liền phái một gã ám vệ đi trước bảo hộ, đúng lúc gặp nha hoàn bên người của Lạc Khuynh Thành muốn hạ độc Tô Nghiên, ám vệ của ta đã ra tay giết nha đầu kia, cứu Tô Nghiên."

"Kia tam di nương hiện ở nơi nào?" Cảm động vì sự cẩn thận của Quân Khuynh Vũ, khóe môi tươi cười của Lạc Khuynh Hoàng càng thêm ôn nhu như nước, bất quá khi hỏi đến Tô Nghiên vẫn mang theo vài phần thân thiết cùng lo âu. Tô Nghiên cùng nàng tuy rằng không tính là quá thân thiết, nhưng dù sao nàng ấy đối đãi với nàng rất tốt, muốn nàng trơ mắt nhìn Tô Nghiên bị Lạc Khuynh Thành đầu độc, nàng là vạn vạn làm không được .

Quân Khuynh Vũ nhìn thần sắc thân thiết trong mắt Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi mím môi cười cười, Lạc Khuynh Hoàng tính tình đạm mạc, trừ bỏ nha hoàn bên người nàng Hương Lăng cùng ca ca nàng Lạc Vân Chỉ, chưa từng thấy nàng để tâm đến chuyện của người khác như vậy đâu. Nay xem thần sắc của Lạc Khuynh Hoàng, đối với Tô Nghiên mặc dù không tính là thập phần thân thiết, nhưng dù sao cũng có vài phần tình ý. Xem ra hắn ra tay cứu giúp, là cứu đúng rồi.

Thêm nữa, sau khi hắn phái người cứu Tô Nghiên, cũng đã hỏi rõ chân tướng sự tình. Nguyên lai kế sách hãm hại Lạc Khuynh Hoàng của Lạc Khuynh Thành không biết như thế nào lại bị Tô Nghiên biết, Tô Nghiên từ nhỏ yêu thương Lạc Khuynh Hoàng, nói cái gì cũng không cho phép Lạc Khuynh Thành hãm hại Lạc Khuynh Hoàng.

Vì thế, mẫu tử ầm ỹ một trận lớn. Lạc Khuynh Thành oán hận Tô Nghiên yếu đuối, oán hận nàng một lòng giúp đỡ Lạc Khuynh Hoàng, mà Tô Nghiên thì kinh ngạc vì sự ngoan độc của nữ nhi, áy náy mấy năm nay không có dạy nữ nhi cho tốt, làm cho nữ nhi biến thành bộ dáng như bây giờ.

Mẫu tử hai người tan rã trong không vui. Tô Nghiên nói với Lạc Khuynh Thành, nếu nàng ta thật sự làm chuyện bất lợi với Lạc Khuynh Hoàng, nàng nhất định sẽ tố giác Lạc Khuynh Thành. Lạc Khuynh Thành ngoài mặt đáp ứng buông tha Lạc Khuynh Hoàng, bên trong đã động sát tâm, phái nha hoàn bên người Hồng Hạnh đi hạ độc Tô Nghiên. May mắn hắn phái đi ám vệ đúng lúc cứu được Tô Nghiên.

"Như trước kia ở trong phủ đại tướng quân. Ta đã phái một gã ám vệ âm thầm bảo hộ. Tuyệt đối không để xảy ra sai sót." Quân Khuynh Vũ đáp, "Một nha hoàn mất tích, có thể nói là bỏ trốn, nếu là thiếp thất của đại tướng quân mất tích, vốn không thể dễ dàng che dấu như vậy ."

Lạc Khuynh Hoàng trên mặt hiện lên một chút tàn khốc, nhíu mày hỏi, "Đã biết vì sao Lạc Khuynh Thành xuống tay với tam di nương?"

Lạc Khuynh Thành bất mãn Tô Nghiên, nàng có biết đến. Nhưng là cho dù bất mãn, Tô Nghiên dù sao cũng là mẫu thân của nàng ta, nàng ta làm sao có thể vô cớ làm ra chuyện mất hết nhân tính như thế?

"Chuyện nàng ta muốn hại nàng bị Tô Nghiên biết được. Tô Nghiên cực lực cản trở, nàng ta liền động sát tâm." Quân Khuynh Vũ đơn giản sáng tỏ nói, chỉ bằng việc Tô Nghiên lo lắng cho Lạc Khuynh Hoàng, hắn phái người đi cứu Tô Nghiên xem như khôngcứu lầm.

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia minh bạch, mang theo vài phần cảm kích nhìn Quân Khuynh Vũ. May mắn hắn thận trọng như trần, nghe xong lời của nàng lập tức phái người đi bảo hộ tam di nương, nếu không tam di nương đã vì nàng mà uổng mạng, kia nàng có hối tiếc cũng không kịp .

Không ngờ tới Lạc Khuynh Thành lại tâm ngoan như thế, vì quyền thế, vì trả thù, ngay cả chính thân sinh mẫu thân của mình cũng không buông tha! Con ngươi đen như mực bị mây đen bao phủ. Nếu đúng như vậy, nha hoàn đi kê đơn phải là Hồng Hạnh. Nay cả hai nha hoàn bên người Lạc Khuynh Thành đều đã chết, mà nàng cũng đã muốn triệt để đoạn tuyệt cùng Lạc Khuynh Thành, từ nay về sau không cần phải lá mặt lá trái.

Một khi đã như vậy, Tử Nguyệt cũng không cần phải giữ lại.

"Ta hồi phủ xử lý chút chuyện." Lạc Khuynh Hoàng hướng về phía Quân Khuynh Vũ ôn nhu cười, lại che dấu không được nét ảm đạm nơi khoé mắt.

Quân Khuynh Vũ tự nhiên chú ý tới vẻ ảm đạm của Lạc Khuynh Hoàng, ẩn ẩn cảm thấy Lạc Khuynh Hoàng đã động sát khí. Hắn lo lắng nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, nói "Không cần ta trở về cùng nàni sao?"

"Ta còn ứng phó được." Lạc Khuynh Hoàng thần sắc thản nhiên, khóe môi hiện lên ý cười tự tin, giống như bạch liên nở rộ, cao nhã tự nhiên. Đáy mắt cất giấu vài phần đường hoàng vài phần khinh thường, bất quá chỉ là một nha hoàn, nàng nếu ứng phó không được, nàng liền không xứng làm hoàng hậu của Quân Khuynh Vũ!

Quân Khuynh Vũ thấy Lạc Khuynh Hoàng kiên trì, đành đáp ứng.

Lạc Khuynh Hoàng rời khỏi Phiêu Hương cư,ngồi lên kiệu. Cả người bị tầng tầng lớp lớp trướng kiệu che lấp. Nàng hạ xuống mi mắt, che lấp con ngươi thông suốt. Biểu tình trên mặt yên tĩnh lạnh lùng, tựa hồ lâm vào trầm tư.

Khi cỗ kiệu sắp đến phủ đại tướng quân, bên trong kiệu truyền ra tiếng nói du dương của Lạc Khuynh Hoàng, "Quay đầu. Đi ngoại ô."

Phủ đại tướng quân cùng ngoại ô là hai phương hướng đối nhau, mà Phiêu Hương cư vừa rồi chính là điểm giữa, kiệu phu thật vất vả mới nâng kiệu đến phủ đại tướng quân, vừa nghe cô nương trên kiệu muốn đi ngoại ô, không khỏi có chút buồn bực .

Lạc Khuynh Hoàng tự nhiên đã nhận ra kiệu phu buồn bực, trong mắt lướt qua một đạo hàn quang. Nàng không thích bị Lạc Nguyên giám thị hành tung, cho nên khi xuất môn chưa từng ngồi cỗ kiệu to lớn của phủ tướng quân, mà là tùy ý mướn một cỗ kiệu bình thường.

Trên mặt nàng đeo khăn, cũng chưa từng nói với kiệu phu thân phận của mình, chỉ phân phó nâng đến vùng phụ cận phủ đại tướng quân, cũng khó trách kiệu phu không đem nàng để vào mắt.

"Ta nói cô nương này, ngươi đang đùa với chúng ta sao?!" Một kiệu phu thẳng tính mở miệng oán giận nói.

Có người oán giận, những kiệu phu khác cũng đều oán giận theo. Tuy rằng mới vừa rồi bị một thân khí độ của nữ tử này làm cho kinh sợ, nhưng là xem nàng che mặt, nói không chừng sinh ra rất khó coi, nếu không vì sao lại che mặt?!

Còn nữa, nữ tử này phân phó nâng đến phụ cận phủ đại tướng quân, cũng chưa từng nói cụ thể là đến đâu, chắc là thiếp thất của tiểu hộ, nếu không vì sao không nâng về nhà?! Nghĩ đến đây, oán khí liền lớn hơn nữa .

"Lập tức đi ngoại ô." thanh âm Lạc Khuynh Hoàng bình tĩnh lạnh lùng từ bên trong kiệu truyền ra, rõ ràng là cách một tấm màn kiệu, kiệu phu lại cảm thấy giống như đang bị một ánh mắt lợi hại nhìn chăm chú, không rét mà run, rõ ràng chỉ là một nữ tử đeo mạng, vì sao lại có khí thế như thế.

Kiệu phu đều ngây ngẩn cả người, ngay cả oán giận cũng quên. Bên trong kiệu, Lạc Khuynh Hoàng cũng đã hết kiên nhẫn, nàng ẩn nhẫn cho tới nay, bất quá là vì thời cuộc, cũng không có nghĩa là nàng dễ khi dễ .

Bàn tay trắng nõn thon thon, xốc lên một góc trướng kiệu, ngón tay non mịn nhu nhược, lại giống như tràn đầy sức mạnh, con ngươi tối tăm lộ ngoài sa mạng lạnh lùng nhìn kiệu phu, Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên mở miệng, "Có đi hay không?!"

Lời nói tuy nhẹ nhàng ôn nhu nhưng lại có một loại khí thế áp bức không nói nên lời. Hai kiệu phu đứng ở phía trước nhìn thấy đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng, lập tức đáp, "Đi đi đi! Tiểu thư không nên tức giận, chúng ta bây giờ khởi hành."

Nghe kiệu phu nói như thế, Lạc Khuynh Hoàng mới từ từ buông xuống màn trướng, tựa vào trên cỗ kiệu, nhắm mắt lại. Quả thật là nhân thiện bị nhân khi, nếu nàng nhu nhược một chút, có phải hay không bọn họ sẽ không chịu đi?!

Khóe môi gợi lên một chút ý cười trào phúng. Mẫu thân a mẫu thân, người đến tột cùng là bị phụ thân làm cho thương tâm đến thế nào, mới nói người không thích trói buộc, muốn con lại lập cho người một tấm bia ở ngoại ô? Người đến tột cùng là yêu phụ thân đến thế nào, mới một mực kiên quyết sống một cuộc đời bình lặng, thậm chí trước khi chết lại dùng tất cả thê lương nói cho con biết, mọi sự phải nhẫn.

Cỗ kiệu lại khởi hành, hướng về phía ngoại ô.

Đến ngoại ô, Lạc Khuynh Hoàng trả xong bạc liền phiêu nhiên đi xa. Hai kiệu phu đứng trước cỗ kiệu si ngốc nhìn bóng dáng màu lam của Lạc Khuynh Hoàng, hồi lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần.

"Nhìn cái gì?! Người ta đi rồi còn nhìn, còn không mau đi, tự dưng chạy hết nửa tòa thành, rõ là xúi quẩy!" Kiệu phu đằng sau bất mãn nhìn hai kiệu phu còn đang ngẩn người, cười nhạo, "Một nữ tử xấu xí phải che mặt cũng có thể làm cho các ngươi thành như vậy?!"

Hai kiệu phu thu hồi ánh mắt, thần sắc có chút nghi hoặc. Thật là xấu nữ nhân sao?! Nữ nhân có đôi mắt đẹp như vậy, có thể xấu sao? Bọn họ đột nhiên cảm thấy, nữ tử kia cũng không phải bởi vì sinh ra xấu mới đeo mạng, có lẽ là vì, sinh ra rất đẹp ? Đẹp đến nỗi người ta nhìn đến dung nhan của nàng, cũng là một loại khinh nhờn?

Thiên nữ thịnh nhan tiên tư như thế, lẽ nào lại là người mà bọn hắn có thể tiếu tưởng? Nghĩ đến đây, liền cũng nâng cỗ kiệu ly khai.

Lạc Khuynh Hoàng xuống kiệu liền một đường hướng về mộ phần mẫu thân nàng mà đi. Đi không xa lắm, đã thấy một mộ phần không tên.

Mẫu thân của nàng Quân Nhược Huyên chính là tiền trưởng công chúa. Sinh thời không chỉ có dung mạo tuyệt đại, lại rất được tiên đế cùng đương kim hoàng thượng yêu thích, sau khi chết đương nhiên là phong quang đại táng. Ai lại biết nàng kỳ vọng không phải phong quang đại táng, mà là một tòa cô phần ở ngoại ô này?!

Tấm bia này nhất định không thể khắc tên. Bằng không, mộ phần tiền trưởng công chúa Quân Nhược Huyên thế nhưng xuất hiện ở ngoại ô, chẳng phải là làm người nghi kỵ. Mẫu thân a, cho dù ở ngoại ô lại lập một tấm bia, nhưng vẫn không thể khắc tên, không thể đem thi thể thật sự táng ở trong này, làm sao mà có tự do đây? Thân là người hoàng tộc, sinh tiền tử hậu, sợ là đều không có tự do đi.

"Mẫu thân, còn hai tháng nữa là đến ngày giỗ của người. Nữ nhi đến thăm người sớm một chút." Lạc Khuynh Hoàng vươn tay thon dài như ngọc khẽ vuốt mộ biaQuân Nhược Huyên, ngón tay từng chút từng chút vuốt ve mộ bia gập ghềnh, lông mi thật dài che lấp thần sắcnàng giờ phút này.

Gió đầu thuthổi qua mang theo vài phần mát mẻ, nhẹ nhàng lướt qua tay áo Lạc Khuynh Hoàng, y bào Lạc Khuynh Hoàng bay lêntrong gió, tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve mộ bia, tạingoại ôhoang vắng lại càng thêm cô tịch.

"Đã lâu chưa đến thăm mẫu thân. Mẫu thân có lẽ biết, nữ nhi đã từng chết một lần?" Lạc Khuynh Hoàng cúi đầu tự thuật,tiếng nói thanh lương như ngọc, "Mẫu thân luôn dạy nữ nhi mọi sự phải nhẫn. Nhưng nữ nhi nhịn cả đời, đổi được cái gì?! Đổi lấy phu quân phản bội, thứ muội hãm hại, phụ thân vứt bỏ!"

Lạc Khuynh Hoàng cảm xúc có chút có chút phập phồng, nàng đột nhiên nâng lên đôi mắt, con ngươi tối tăm lập tức phát ra vạn trượng hào quang, chiếu sáng cả vùng ngoại ô tiêu điều này, nàng thu hồi cánh tay vuốt mộ bia, từng chữ từng chữ, kiên định nói, "Nữ nhi bất hiếu. Sẽ không tiếp tục nhẫn nữa. Từ nay về sau, Lạc Khuynh Hoàng tự nhiên tuỳ tiện mà sống. Kẻ nào đắc tội ta, thương tổn người của ta, ta một người đều sẽ không bỏ qua!"

Liếc mắt nhìn mộ bia Quân Nhược Huyên một cái thật sâu, Lạc Khuynh Hoàng xoay người rời đi. Hôm nay nàng đến, chỉ là muốn nói cho Quân Nhược Huyên quyết định của nàng, cũng là triệt để vứt bỏ sự nhu nhược của nàng.

Lạc Khuynh Hoàng vừa mới đi được vài bước, liền ngửi thấy một cỗ mùi máu tươi nồng đậm. Trong đôi mắt tối tăm của nàng hiện lên một tia không kiên nhẫn, nhíu lại chân mày. Cước bộ nhanh hơn, không muốn để ý tới.

"Thái tử điện hạ!" Khàn giọng hô lên, hiển nhiên là vì kinh hoảng quá độ mà thốt ra.

Lạc Khuynh Hoàng nâng lên đôi mắt lạnh lẽo, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng đang đánh nhau trong rừng.

Quân Hiền Tề bây giờ đang bị cấm bế trong phủ thái tử, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở đây. Nhưng là nàng rõ ràng nghe được người nọ kêu là thái tử điện hạ. Không phải Quân Hiền Tề, chẳng lẽ là thái tử nước khác?

Nay thiên hạ chia ba, Cẩm quốc chi vị, trên có Lăng quốc cùng Tây Quyết quốc. Chẳng lẽ là Lăng quốc hoặc là Tây Quyết thái tử?! Tây Quyết quốc chủ nay bệnh tình nguy kịch, Tây Quyết thái tử thành thật không có khả năng rời đi Tây Quyết quốc vào lúc này, như vậy, là Lăng quốc thái tử ?! Nhưng mà Lăng quốc thái tử vô duyên vô cớ chạy tới Cẩm quốc làm cái gì?!

Trong đầu linh quang chợt lóe. Nhớ tới nửa tháng sau có cuộc săn bắn tỷ thí, Quân Vũ Thần đối với săn bắn tỷ thí năm nay đặc biệt coi trọng, tựa hồ cũng mời Lăng quốc cùng Tây Quyết sứ giả đến tham gia, chẳng lẽ vừa kêu Lăng quốc thái tử là Lăng quốc sứ giả?! Nếu Lăng quốc thái tử chết trên lãnh thổ Cẩm quốc, chỉ sợ không ổn, như vậy, người muốn giết Lăng quốc thái tử, là ai?!

"Cứu mạng a! Cô nương, mau cứu cứu chủ tử nhà ta!"

Đương lúc Lạc Khuynh Hoàng lâm vào suy tư, một nam tử cả người đầy máu xuất hiện trước mắt Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt vội vàng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tựa hồ xem Lạc Khuynh Hoàng là cứu tinh của bọn họ. Nhưng đã không xưng hô thái tử điện hạ, mà sửa miệng gọi là chủ tử.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn tên thị vệ kia, trầm mặc không lên tiếng. Khóe môi giương lên một chút ý cười đùa cợt. Tên thị vệ này không phải là bị người đuổi giết đến hồ đồ rồi chứ? Thế nhưng đi cầu cứu một nữ tử như nàng?

Lạc Khuynh Hoàng lạnh nhạt nhìn cuộc chiến cách đó không xa, hai phương nhân mã đang dây dưa cùng một chỗ, một bên nhân mã mặc hắc y đeo hắc khăn, hẳn là đám người đuổi giết Lăng quốc thái tử, một bên khác là một đội nhân mã ăn mặc bình thường, không hề che mặt, chắc là ám vệ của Lăng quốc thái tử.

Hai bên nhân mã đều có hơn mười người, thân thủ cũng đều không tầm thường. Võ công nàng tuy bây giờ đã tiến bộ rất nhiều, nhưng chỉ có khinh công là có thể dùng được. Như Quân Khuynh Vũ nói là, chạy trối chết là tuyệt đối không có vấn đề, nhưng muốn động thủ dạy dỗ người khác, sợ là sẽ bị người ta dạy dỗ ngược lại.

Khóe môi giương lên một chút ý cười không mặn không nhạt, cách cái khăn che mặt nhìn thấy biểu hiện không chân thật của Lạc Khuynh Hoàng, tên ám vệ lại lo lắng vạn phần, liên tiếp ngoái đầu nhìn trận chiến, sợ chủ tử nhà mình xảy ra vấn đề gì. Nữ tử này nãy giờ không nói gì, chẳng lẽ là một người bị câm điếc?!

Thật không rõ chủ tử vì sao bảo hắn phải cầu cứu nữ tử này. Nữ tử này nhìn trái nhìn phải chẳng qua chỉ là một thiếu nữ mà thôi, cho dù là khí chất xuất chúng một chút, cũng chỉ là một nữ tử mà thôi, kẻ địch đều là nhất đẳng cao thủ, nữ tử này ứng phó thế nào được?!

"Cô nương?!" Ám vệ lại thử gọi một tiếng.

Lạc Khuynh Hoàng thu hồi tầm mắt, cũng không thèm nhìn tới tên thị vệ kia, nâng cước bộ rời đi. Nàng không phải không muốn ra tay cứu giúp, chỉ là phải biết lượng sức, cho dù nàng ra tay, cũng không chắc chắn sẽ cứu được Lăng quốc thái tử, ngược lại không khéo còn hi sinh tính mạng của mình.

Huống chi đội ngũ Lăng quốc sứ giả còn có hơn mười ngày nữa mới có thể đến Cẩm quốc. Lăng quốc thái tử xuất hiện ở trong này, không biết là có nguyên nhân gì, về phần đám người đuổi giết này, lại không có đầu mối.

Nàng cũng không nguyện ý vì một người trước nay chưa gặp mặt mà hi sinh tính mạng của mình. Cho dù là Lăng quốc thái tử lại thì thế nào? Nàng bây giờ che mặt, không ai sẽ biết nàng thấy chết mà không cứu. Mặc kệ là Lăng quốc thái tử thắng, hay là hắc y nhân thắng, đối với nàng mà nói đều không có gì thương tổn. Về phần Cẩm quốc phải như thế nào công đạo, không nằm trong phạm vi lo lắng của nàng.

phongtuyetlau.wordpress /2014/09/25/ts-dich-nu-cuong-hau-chuong-63-2/

Edit : Nguyệt Hạ

"Cô nương thật sự thấy chết mà không cứu sao?" Lạc Khuynh Hoàng đi chưa được mấy bước, một đạo thanh âm lạnh lùng ngang ngạnh truyền tới.

Lạc Khuynh Hoàng nâng lên đôi mắt nhìn lại,nam tử trước mắt mặt mày thanh tú, long chương phượng tư, tuy rằng trên người nhiễm mấy vết máu, cũng không chút tổn hại khí độ hào hoa phong nhã của hắn. Một đôi con ngươi như mặc ngọc bàn thẳng tắp nhìn nàng, cũng không có bao nhiêu kinh hoảng.

Lạc Khuynh Hoàng trong lòng càng thêm khẳng địnhthân phận Lăng quốc thái tử của hắn, cao thấp đánh giá một phen, trong lòng cũng không khỏi tán thưởng một câu, phong tư yểu điệu, gặp nguy không loạn, quả thật là phong phạm của thái tử một nước. So với Cẩm quốc thái tử, không biết tốt hơn bao nhiêu lần, tìm khắp Cẩm quốc, sợ cũng chỉ có Quân Khuynh Vũ mới có thể sánh được .

"Ta không quen biết ngươi, vì sao phải cứu?" Lạc Khuynh Hoàng bình tĩnh lạnh lùng đáp, sóng mắt lưu chuyển nhìn đám sát thủ, hiển nhiên nhân số sát thủ so với nhân mã của Lăng quốc thái tử đã muốn nhiều hơn gấp đôi, cho dù thân thủ chiến lược không giống nhau, nhưng cũng sẽ không vào thế hạ phong, nàng nhíu mày nói, "Huống chi, ta chỉ là một nữ tử, sợ là hữu tâm vô lực."

"Tình cảnh chém giết như thế, cô nương lại trấn định tự nhiên, không hoảng không loạn, cô nương nói Cảnh Lan làm sao tin tưởng cô nương là chỉ là một nữ tử?" Lăng Cảnh Lan hơi nhíu mày, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tựa hồ có chút kiêng dè Lạc Khuynh Hoàng, trong lúc hắn nói chuyện, đã ra tay như điện giải quyết ba tên hắc y sát thủ.

Quả nhiên là Lăng quốc thái tử Lăng Cảnh Lan.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, lẳng lặng đứng thẳng, nhìn Lăng Cảnh Lan ra tay như điện giải quyết vài tên sát thủ, trong mắt hiện lên một chút thâm sắc. Lăng Cảnh Lan ra tay mặc dù mau, nhưng ẩn ẩn có chút vô lực, nếu không dựa vào võ công của Lăng Cảnh Lan, đám sát thủ này căn bản không phải đối thủ.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu lại mày, nhìn kỹ thế này mới phát hiện mi tâm Lăng Cảnh Lan có một đạo tơ hồng như ẩn như hiện. Lăng Cảnh Lan trúng độc. LàNhất Tuyến Sinh Tử.

Nhất Tuyến Sinh Tử là một loại độc dượccực kì bá đạo. Phàm là người trúng độc, không thể dễ dàng sử dụng nội lực. Nếu vọng động sử dụng nội lực, dùng một phần liền bị thương một phần. Dựa vào bộ dángLăng Cảnh Lan toàn thân là máu, sợ là đã giết không ít hắc y sát thủ, nội thương cũng có thể tưởng tượng được .

"Chủ tử, không thể lại dùng nội lực a!" Ám vệ thấy Lăng Cảnh Lan ra tay giết người,sắc mặt tái nhợt, không khỏi sốt ruột hô.

Một ám vệ khác nghe thanh âm gã, trên mặt cũng hiện lên một chút đau xót. Đều tại bọn họ vô năng, mới làm hại chủ tử lâm vào hiểm cảnh. Tin tức chủ tử đi vào Cẩm quốc vẫn chưa để lộ, không biết vì sao vào lãnh thổ Cẩm quốc, đã vài lần tam phiên bị cao thủ đuổi giết.

Trên đời này trừ bỏ tam hoàng tử Lăng Dịch Hiên, bọn họ thật sự nghĩ không ra còn có ai muốn tánh mạng chủ tử. Nhưng là nhân mã của tam hoàng tử cũng không có khả năng sẽ bám theo đến lãnh thổ Cẩm quốc, còn cường đại như vậy a. Nếu là như thế, thái tử vị này của chủ tử sợ là đã sớm thuộc về tam hoàng tử .

"Nữ tử này là ai?" Trong đám hắc y nhân có người nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng, hỏi.

"Bất kể nàng là ai, cùng nhau giết!" Một hắc y nhân khác lập tức nói.

Lăng Cảnh Lan vẫn mang một bộ dáng công tử như cũ, đáy mắt lạnh lùng lướt qua mỉm cười. Lạc Khuynh Hoàng không khỏi chán nản. Lăng quốc thái tử trước mắt này rõ ràng là một tên vô lại. Cố ý dẫn dụ sát thủ tới bên người nàng, hiện tại nàng là cứu cũng phải cứu, không cứu cũng phải cứu!

Hung hăng liếc Lăng Cảnh Lan một cái, Lạc Khuynh Hoàng khinh chuyển cổ tay, trong y bào xuất ra một đoạn tơ lụa, hướng về hắc y nhân đánh tới, tơ lụa theo một độ cong bất khả tư nghị lướt qua cổ hắc y nhân, lập tức một tên hắc y nhân liền tắc thở.

Gã ám vệ thấy Lạc Khuynh Hoàng ra tay, không khỏi vui vẻ. Nhưng là sau khi thấy rõ ràng động tác của Lạc Khuynh Hoàng, lại có chút nhíu mi. Nữ tử này chiêu thức xác thực lợi hại, nhưng là nội lực rõ ràng không đủ, căn bản không phải đối thủ của hắc y sát thủ, vừa rồi nếu không phải nàng xuất kỳ bất ý, dựa vào nội lực của nàng, căn bản giết không được tên hắc y nhân kia.

(xuất kì bất ý: hành động khi người khác không đề phòng)

Lạc Khuynh Hoàng đương nhiên cũng biết thân thủ hiện tại của mình cùng lắm chỉ là bình thường, làm sao có thể là đối thủ của nhất đẳng cao thủ. Nàng lập tức quyết định, trở lại đứng ở một bên như nam tử thủ lĩnh ám vệ liếc mắt một cái, nói, "Một chút công phu như thế, các ngươi cũng không chịu đựng được?!"

Ám vệ không biếtvì sao Lạc Khuynh Hoàng hỏinhư thế, nhưng bất tri bất giác cũng bị khí thế của Lạc Khuynh Hoàng áp đảo, thấy Lăng Cảnh Lan cũng không lên tiếng, liền đáp, "Hẳn là có thể."

"Vậy thì cố tử thủ. Ta giải độc giúp chủ tử nhà ngươi!" Lạc Khuynh Hoàng lạnh lùng nhìn tên ám vệ kia liếc mắt một cái, oán hận nhìn Lăng Cảnh Lan, đối với người kéo nàng xuống nước, nàng tự nhiên không có sắc mặt hoà nhã.

Đưa Lăng Cảnh Lan tới bên cạnh mặt cỏ. Lạc Khuynh Hoàng không biết từ đâu lấy ra mấy cây châm, đâm xuống vài huyệt đạo trên thân Lăng Cảnh Lan, nhanh nhẹn đút cho Lăng Cảnh Lan một viên thuốc, lạnh

nhạt nói, "Trong vòng một nén nhang, ngươi sẽ không bị Nhất Tuyến Sinh Tử ảnh hưởng. Những kẻ này, thời gian một nén nhang, đủ đi?"

"Đa tạ cô nương ra tay cứu giúp." Lăng Cảnh Lan câu môi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong đôi mắt đen như mực lướt qua một tia sẳng giọng sát khí, áo choàng đen cũng xuất ra không khí xơ xác tiêu điều, hắn phi thân gia nhập trận chiến, ra tay như điện, hắc y sát thủ vừa rồi còn lợi hại vô cùng dưới sự tấncông của Lăng Cảnh Lan cơ hồ không có đường sống trở về.

Lạc Khuynh Hoàng không nhìn Lăng Cảnh Lan nữa, thi triển khinh công, không chút do dự rời đi. Nàng đương nhiên cũng muốn làm cho Lăng quốc thái tử thiếu nàng một phần nhân tình, chỉ là thân phận đám sát thủ này còn chưa biết, nàng không dám tùy tiện nhỏ giọt nước bùn, thêm nữa, Lăng Cảnh Lan tự nhiên sẽ còn cần đến sự giúp đỡ của nàng.

Nhất Tuyến Sinh Tử này vốn là nan giải chi độc, làm sao có thể giải trừ nhanh như vậy?! Nàng bất quá là tạm thời thay hắn áp chế độc tính thôi, đợi khi hết một nén nhang, độc tính của hắn sẽ càng thêm nghiêm trọng, đến lúc đó trừ bỏ nàng, toàn bộ Cẩm quốc sợ là không ai có đủ khả năng chữa trị cho Lăng Cảnh Lan.

Nàng ít nhiều đã từng nghiên cứu y thuật, đem từng loại độc dược đều nghiên cứu thấu triệt. Chữa bệnh tật tầm thường nàng có lẽ không bằng thái y, nhưng đối với dụng độc giải độc, thái y còn chưa bằng nàng.

Thi triển khinh công trở lại phủ đại tướng quân chỉ mất một lát.

"Tiểu, tiểu thư. Người đã trở lại?" Vừa trở lại Lan Uyển, Lạc Khuynh Hoàng liền nhìn thấy Tử Nguyệt dè dặt hỏi.

Khóe môi gợi lên một chút ý cười trào phúng cùng nghiền ngẫm, con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên đảo qua hai má Tử Nguyệt, Tử Nguyệt sợ là đã biết chuyện xảy ra hôm qua, nhân nàng hôm qua đến một hồi liền nghỉ ngơi, vẫn không có cơ hội đến thử nàng xem đã biết chuyện nàng ta phản bội hay chưa. Hiện tại chắc là đang sốt ruột đi?

"Lắp bắp làm cái gì?" Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên tự đắc tựa vào trên ghế nằm, nâng lên đôi mắt, lười biếng nhìn Tử Nguyệt, con ngươi đen như mực sâu không thấy đáy, nhìn không ra nửa phần tâm tư.

Tử Nguyệt cẩn thận đánh giá thần sắc Lạc Khuynh Hoàng, có chút nhìn không ra tâm tư của Lạc Khuynh Hoàng, bất quá Lạc Khuynh Hoàng không có chất vấn nàng, chắc là không biết chuyện nàng phản bội. Nghĩ đến đây, Tử Nguyệt không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lạc Khuynh Hoàng chú ý tới động tá ccủa Tử Nguyệt, khóe môi xốc lên một chút ý cười lạnh như băng, "A, ngươi thực cho rằng ta không biết?"

Tử Nguyệt nghe Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên nói như thế, trong lòng thất kinh, nâng mắt hoảng sợ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, lại chỉ nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng câu môi cười, ý cười mang theo vài phần lạnh như băng, nhưng cũng không thấy bao nhiêu tức giận, tiểu thư rốt cuộc là biết hay là không biết?!

"Tiểu thư đang nói cái gì?" Tử Nguyệt hết sức che dấu kích động, trong lòng vẫn có chút run sợ, tiểu thư thế này, cho dù không có tức giận, nhưng so với Lạc Khuynh Thành tức giận càng thêm đáng sợ. Từ trước vẫn nghĩ rằng tiểu thư lương thiện dễ khi dễ, cho đến hôm nay nàng mới chân chân chính chính phát hiện tiểu thư không phải như vậy.

"Xem ra trí nhớ Tử Nguyệt không được tốt lắm." Lạc Khuynh Thành câu môi nhìn Tử Nguyệt, từ từ nói, "Cẩm quốc năm ba mươi, Tử Nguyệt cố ý kê đơn trong nước trà của ta, làm hại ta mắc bệnh không dậy nổi, bỏ lỡ bách hoa thịnh yến. Cẩm quốc năm ba mươi hai, Tử Nguyệt thông đồng với Lạc Khuynh Thành, làm hại ta bị nhị di nương trách phạt suýt chết, Cẩm quốc. . ."

Lạc Khuynh Hoàng liên tiếp kể ra những việc Tử Nguyệt làm sau lưng nàng, không ngừng làm cho khuôn mặt Tử Nguyệt mất đi huyết sắc, sợ hãi nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Tiểu thư cư nhiên đều biết hết?! Làm sao có thể!

"Như thế nào, vẫn là nghĩ không ra sao?" Ý cười trên khóe môi Lạc Khuynh Hoàng không thay đổi, chính là nhìn thế nào đều lộ ra một cỗ dày đặc ý tứ hàm xúc, "Như vậy, cố ý trao đổi vị trí lễ vật, ý đồ hại chết

ta, vừa vặn cùng chuyện mới xảy ra, tổng nên nhớ lại đi?"

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói ra chuyện này, thân mình Tử Nguyệt ngã mạnh về phía sau, vẻ mặt trắng bệch nhìn Lạc Khuynh Hoàng, "Tiểu. . . Tiểu thư. . ."

"Không cần gọi ta là tiểu thư. Tiểu thư của ngươi là Lạc Khuynh Thành mới đúng." Lạc Khuynh Hoàng từ từ ngồi dậy, một đôi con ngươi hàm chứa ba phần lợi hại bảy phân đùa cợt, buồn bã nói, "Những năm gần đây làm nhiều chuyện sau lưng ta như vậy, thật sự là vất vả cho ngươi, ngươi nói, ta nên báo đáp ngươi như thế nào đây?"

"Tiểu thư tha mạng, Tử Nguyệt không dám nữa!" Tử Nguyệt quỳ gối trước mặt Lạc Khuynh Hoàng liên tục cầu xin tha thứ.

Hương Lăng vừa vặn vào phòng, thấy được một mànnày, có chút kinh ngạc, nghi hoặc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tiểu thư vì sao đột nhiên phái người gọi nàng qua đây?!

"Đến bên cạnh ta." Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn Hương Lăng liếc mắt một cái, thản nhiên phân phó. Nàng cố ý phái người gọi Hương Lăng đến, là muốn Hương Lăng tận mắt nhìn thấy nàng sát phạt quyết đoán như thế nào. Nàng nếu đã quyết định làm hoàng hậucủa Quân Khuynh Vũ, đã quyết định triển lộ quang hoa, ngày sau phiền toái tất nhiên là không thiếu được, Hương Lăng muốn đi theo bên cạnh nàng, thì tuyệt đối không thể lại tâm từ thủ nhuyễn, quá mức lương thiện đơn thuần!

Hương Lăng đi tới bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng,nhìn vẻ mặt trắng bệch của Tử Nguyệt, trong mắt hiện lên vài phần tức giận! Chuyện Tử Nguyệt sau lưng hãm hại Lạc Khuynh Hoàng nàng toàn bộ đều biết, Tử Nguyệt thật sự là hơi quá đáng, tiểu thư đối với các nàng tốt như vậy, nàng cư nhiên liên hợp với tam tiểu thư muốn hại chết tiểu thư, thật sự là quá đáng!

"Người phản bội ta, tuyệt đối không có cơ hội lần thứ hai." lời nói lạnh như băng của Lạc Khuynh Hoàng triệt để chặt đứthi vọng cuối cùngcủa Tử Nguyệt, nàng nhìn Lạc Khuynh Hoàng từng bước một đi tới, lần đầu tiên cảm thấy tiểu thư nhìn như nhu nhược lại vô cùng đáng sợ.

Lạc Khuynh Hoàng thân thủ nhẹ nhàng nắm cằm Tử Nguyệt, một viên độc dược liền đưa vào trong miệngTử Nguyệt, Tử Nguyệt thậm chí không kịp giãy dụa, đợi đến khi nuốt vào, Tử Nguyệt mới có phản ứng lại, liều mạng móc họng, muốn đem độc dược nôn ra ngoài.

"Độc dược vào miệng đã tan ra, đừng giãy dụavô vị." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc mắt nhìn Tử Nguyệt một cái, từ từ nói, "Yên tâm, ta rất nhanh sẽ đưa chủ tử của ngươi đi cùng."

Đôi mắt Tử Nguyệt trong nháy mắt mở rất lớn, sau đó chậm rãi ngã xuống. Lạc Khuynh Hoàng thần sắc lạnh lùng, thản nhiên phân phó, "Kéo xuống chôn đi!"

Hương Lăng nhìn thấy Tử Nguyệt hoảng sợ ngã xuống trước mặt nàng. Nàng chưa từng chính mắt thấy ai giết người, hơn nữa người này còn là tiểu thư mà nàng sùng bái, cả người đứng sững tại chỗ, như không nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng phân phó.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy Hương Lăng còn đang sững sờ, nói lại một lần, "Đem nàng kéo xuống chôn đi."

Hương Lăng lúc này mới phản ứng lại, thân hình nho nhỏ có chút run run, chiến run rẩy tiêu sái đến bên người Tử Nguyệt, trong mắt đã có vài phần lệ quang, "Đi. Làm sao chôn?"

Lạc Khuynh Hoàng nhìnbộ dáng Hương Lăng bị dọa, nhíu mày, nói, "Nói Tử Nguyệt đột nhiên phát bệnh đã chết. Bảo quản gia phái người đến chôn nàng đi!"

Nguyên bản nàng muốn mượn chuyện này để rèn luyện Hương Lăng, nhưng nhìn Hương Lăng một bộ sợ hãi, nàng đúng là vẫn ngoan bất hạ tâm. Hương Lăng vô tội, là nàng muốn báo thù, là nàng chọn muốn cùng Quân Khuynh Vũ bước trên con đường đầy gai góc kia, nàng làm sao có thể bắt buộc Hương Lăng?!

"Dạ. Tiểu thư." Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng nói thế, thở dài nhẹ nhõm một hơi, lui xuống tìm quản gia.

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc nhìnthi thểTử Nguyệt một cái, không nói một lời liền về phòng. Tựa vào trên nhuyễn tháp, Lạc Khuynh Hoàng thân thủ nhu nhu huyệtthái dương.

Lăng Cảnh Lan trước thời gian tiến vào lãnh thổ Cẩm quốc, tất có duyên cớtrong đó. Người đuổi giết Lăng Cảnh Lan, là ai?! Bao nhiêu bí ẩn quanh quẩn trong đầu Lạc Khuynh Hoàng, xem ra thế cục Cẩm quốc càng ngày càng phức tạp. Phi Hoa lâu của muốn đến gần triều đình Cẩ Quốc, chỉ sợ là không đủ .

"Nàng không sao chứ?" Lạc Khuynh Hoàng vừa mới nhắm mắt lại, chợt nghe thấy thanh âm Quân Khuynh Vũ mang theo thân thiết cùng lo lắng.

Lạc Khuynh Hoàng mở mắt, nhìn thấy Quân Khuynh Vũ mặc áo trắngmà Lưu Cảnh công tử đã từng mặc, hiển nhiên là vừa chạy tới, ngay cả mặt nạ cũng không mang.

"Huynh ăn mặc như vậy không sợ bị người khác nhận ra sao?" Lạc Khuynh Hoàng không đáp mà hỏi lại. Quân Khuynh Vũ luôn luôn bất động như núi, ngay cả bề ngoài bất cần đời, kỳ thật cũng là trầm ổn hơn người, như thế nào cũng sẽ không lỗ mãng chạy tới như vậy?

"Ta nghe nói nàng đi ngoại ô gặp phải sát thủ." Quân Khuynh Vũ nhíu mày, đi tới bên ngườiLạc Khuynh Hoàng, cẩn thận đánh giá Lạc Khuynh Hoàng. Từ sau chuyện ở hoa đào sơn lần trước, hắn liền phái hai gã ám vệ âm thầm bảo hộ Lạc Khuynh Hoàng, vừa rồi ám vệ hội báo nói Lạc Khuynh Hoàng ở ngoại ô gặp Lăng Cảnh Lan đang bị người đuổi giết, suýt nữa bị liên lụy, hắn liền vội vã chạy đến đây.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, chuyện Quân Khuynh Vũ phái ám vệ đi theo bảo hộ nàng, nàng cũng biết, chắc là ám vệ hội báo cho Quân Khuynh Vũ. Đúng là bởi vì biết có người bảo hộ, lúc ở ngoại ô nàng mới có thể không sợ hãi. Nói như vậy, Quân Khuynh Vũ vội vã chạy tới, là vì lo lắng cho nàng ?

"Ân. Gặp được Lăng Cảnh Lan đang bị người đuổi giết." Lạc Khuynh Hoàng hơi nhíu mày, thản nhiên nói, "Có biết đuổi giết hắn là loại người nào không?"

"Chưa có manh mối." Quân Khuynh Vũ trầm giọng, tiếp tục nói, "Nếu ta đoán không sai, có lẽ là người của Quân Kiền Linh."

Quân Kiền Linh?! Lạc Khuynh Hoàng mày nhíu càng sâu. Quân Kiền Linh vì sao phải phái người đuổi giết Lăng Cảnh Lan?! Chẳng lẽ Quân Kiền Linh cùng Lăng Dịch Hiên đã đạt thành hiệp nghị, cho nên mớihợp tác đối phó Lăng Cảnh Lan?!

Dựa vàocơ trí Lăng Cảnh Lan, không có khả năng không biết Lăng Dịch Hiên cùng Quân Kiền Linh âm thầm hiệp nghị, nếu không hắn cũng không thể ngồi yên trên thái tử vị lâu như vậy. Nếu biết, vì sao còn muốn đến Cẩm quốc trước thời gian?

"Hắn là tới tìm ta." Quân Khuynh Vũ tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Lạc Khuynh Hoàng, câu môi nói, "Hoàng nhi cũng thật là tâm ngoan, tạm thời ngăn chặn độc tính của Nhất Tuyến Sinh Tử, một khi phản phệ sẽ là thống khổ bất kham."

"Thì tính sao, ai kêu hắn muốn kéo ta xuống nước." Lạc Khuynh Hoàng không chút thương hại tình cảnhLăng Cảnh Lan, phản phệ xác thực thống khổ không chịu nổi, bất quá có Quân Khuynh Vũ ở đây,nên không cần lo lắng sinh mệnh không còn, nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nói, "Ta không biết hắn có quan hệ với huynh, nếu biết đã không làm."

Lăng Cảnh Lan sợ là đã biết mưu đồ của Lăng Dịch Hiên cùng Quân Kiền Linh, bởi vậy mới đến Cẩm quốc tìm hiểu Cẩm quốc thế cục. Có lẽ lấy mưu lược của hắn, đối với Cẩm quốc thế cục cũng có vài phần hiểu biết, tự nhiên là muốn tìm Quân Khuynh Vũ hợp tác .

"Mặc kệ là ai, Hoàng nhi nhìn không vừa mắt, muốn thu thập liền thu thập. Cho dù Hoàng nhi xem ta không vừa mắt, muốn thu thập ta, ta cũng không một câu oán hận." Quân Khuynh Vũ lơ đễnh nói.

63. Chương 64: Đắc Tội Quân Kiền Linh

Edit: Nguyệt Hạ

"Ta cũng không có đủ can đảm để thu thập ngươi." Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, trêu chọc nói.

Quân Khuynh Vũ bước vài bước đến gần Lạc Khuynh Hoàng, cơ hồ có thể ngửi được mùi hương trên người Lạc Khuynh Hoàng, bên trong con ngươi hắc bạch phân minh của hắn mang theo bảy phần say đắm ba phần si mê, câu môi nói, "Hoàng nhi nếu gả cho bản điện, bản điện tự nhiên sẽ tùy nàng khi dễ."

"Nói như thế, ta nếu không lấy chồng, thì không thể khi dễ huynh?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, cũng không cảm kích, ngược lại nhíu mày nói.

Trên mặt Quân Khuynh Vũ hiện lên một chút bất đắc dĩ, nhẹ buông tay, bộ dáng không nề hà, "Hoàng nhi muốn thế nào thì như thế ấy. Chỉ là, Hoàng nhi phải nhớ kỹ, nàng là nữ nhân của ta!"

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn về phía Quân Khuynh Vũ, chỉ thấy trên mặt hắn hình như có vẻ mặt ngưng trọng, một đôi con ngươi như mặc ngọc hiện lên quang mang tối tăm, nhìn không thấu tâm tư của hắn giờ phút này. Nam nhân này đang lo lắng cái gì? Nàng nếu đã đáp ứng làm hoàng hậu của hắn, thì đương nhiên một lòng chỉ có hắn.

Mím môi, gắt gao nhìn chằm chằm Quân Khuynh Vũ, không nói được một lời.

Quân Khuynh Vũ thấy Lạc Khuynh Hoàng không nói lời nào, thần sắc lại có vài phần sốt ruột, truy vấn nói, "Hoàng nhi, nang có nghe ta nói không?"

"Yên tâm, đời này, ta chỉ sẽ là nữ nhân của huynh." Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ sốt ruột như đứa trẻ, trong lòng không khỏi có phần sụp đổ. Nam tử này cho tới bây giờ đều là bày mưu nghĩ kế, bừa bãi tiêu sái, có khi nào thấy hắn chấp nhất như trẻ con như vậy đâu?

Trong mắt Quân Khuynh Vũ rốt cục chậm rãi hiện lên một tia vui sướng, hắn vô lại ngoéo khóe môi một cái, làm nũng nói, "Đời này không đủ. Ta muốn là đời đời kiếp kiếp."

Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt xem thường, người này quả nhiên là được một tấc lại muốn tiến một thước a.

Để ý thấy Lạc Khuynh Hoàng trợn trắng mắt, Quân Khuynh Vũ vểnh khoé môi, nói, "Đâu có gì lạ. Hoàng nhi là của ta thật tốt quá. Nhiều người thích nàng như vậy. Mới vừa rồi ta thật vất vả cứu tỉnh Lăng Cảnh Lan, câu đầu tiên hắn nói,đúng là một nữ nhân lòng dạ hiểm độc. Ta xem thần sắc kia, rõ ràng là đã đặt tâm trí vào nàng."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, mày không khỏi nhăn lại. Nàng đối xử như thế với Lăng Cảnh Lan, hắn lại vẫn hướng tâm trí về nàng? Không phải là đầu óc có vấn đề, có khuynh hướng thích bị ngược chứ? Nghĩ đến đây, khóe miệng Lạc Khuynh Hoàng không khỏi co rút, một bộ dáng không thể tin được.

"Tiểu thư, nhị hoàng tử đến đây." Hương Lăng vừa đi vào phòng, vừa thông báo.

Tiến vào phòng, nhìn thấy Quân Khuynh Vũ đứng bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi giật mình mở to hai mắt, trong chốc lát đã quên cấp bậc lễ nghĩa, chỉ vào Quân Khuynh Vũ nói, "Thất… Hoàng tử?"

Thất hoàng tử làm sao có thể ở trong phòng tiểu thư?

Hương Lăng trợn to mắt nhìn Quân Khuynh Vũ. Khuôn mặt phong hoa tuyệt đại, trong đôi mắt hoa đào hẹp dài tựa hồ còn nhiễm ý cười, cánh môi mỏng manh gợi lên tươi cười tà mị, sóng mũi cao ngất phác hoạ nên một độ cong hoàn mĩ. Chỉ là tựa hồ có chỗ nào đó không đúng lắm?!

Đúng rồi. Thất hoàng tử luôn luôn liền mặc xiêm y đỏ rực, như thế nào bây giờ lại thay đổi một màu trắng thuần. Một thân áo choàng trắng thuần, làm cho sự ngang ngạnh cùng bất cần đời của hắn mất đi không ít, ngược lại còn tăng thêm vài phần thanh nhã cùng cao quý. Lại có vài phần giống Lưu Cảnh công tử.

Nhìn bộ dáng Hương Lăng trừng lớn đôi mắt, Lạc Khuynh Hoàng bĩu môi, nhìn Quân Khuynh Vũ. Người này không quan tâm gì mà xuất hiện ở phủ đại tướng quân như vậy, thật sự là quá mức lỗ mãng. May mắn hiện tại là Hương Lăng tiến vào chứ không phải ngoại nhân, nếu không, nhìn thấy hắn xuất hiện ở trong này, còn không phải sẽ gây thêm một màn sóng to gió lớn?

Nếu hiện tại người xuất hiện là Quân Kiền Linh, chỉ cần suy nghĩ một chút liền có thể hiểu rõ thân phận của hắn, hắn khổ tâm tính kế nhiều năm qua hết thảy sẽ bị làm sáng tỏ. Nàng biết, hắn là có tâm thiên hạ , nếu không, một Cẩm quốc nho nhỏ, đã sớm nằm trong tay hắn.

"Nhìn thấy bổn hoàng tử cũng không hành lễ?" Như không nhìn thấy thần sắc buồn bực của Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ thản nhiên ngồi xuống nhuyễn tháp của Lạc Khuynh Hoàng, tà tà dựa vào trên nhuyễn tháp, một bộ đem khuê phòng Lạc Khuynh Hoàng trở thành phòng của mình.

Nhìn thấy Quân Khuynh Vũ không hề e dè nằm trên nhuyễn tháp Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt Hương Lăng trừng lớn hơn nữa, nhưng vẫn là kiềm chế kinh ngạc, hành lễ với Quân Khuynh Vũ, "Nô tỳ tham kiến thất hoàng tử."

Quân Khuynh Vũ thấy bộ dáng của Hương Lăng, khóe môi cong cong, chỉ là một nha đầu đơn thuần, khó trách Lạc Khuynh Hoàng đối với nha đầu này tốt như vậy. Bất quá tâm tư đơn thuần cũng không hẳn là chuyện tốt. Thôi, chỉ cần nàng trung tâm cho Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng thích nàng, như vậy lưu nàng ở bên người Lạc Khuynh Hoàng cũng không có trở ngại gì đi?

"Tiểu thư, nhị hoàng tử đang chờ bên ngoài phủ đại tướng quân." Hương Lăng do dự nhìn Quân Khuynh Vũ liếc mắt một cái, nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Nhị hoàng tử cùng tứ hoàng tử đều từng mấy lần yết kiến tiểu thư, tiểu thư lấy lý do tiến cung học y cự tuyệt, nay tiểu thư học y đã muốn hơn nửa năm, thái y trong cung đều khen ngợi tiểu thư thiên phú dị bẩm, đã muốn trò giỏi hơn thầy mà trở về, bởi vậy tiểu thư sẽ không lại tiến cung. Nay nhị hoàng tử yết kiến, tiểu thư sợ là không cự tuyệt được.

Nhưng là bây giờ thất hoàng tử vô duyên vô cớ xuất hiện trong khuê phòng tiểu thư, xem thần sắc tiểu thư tựa hồ cũng không hờn không giận, từ khi tỉnh lại sau lần bệnh nặng đó, tiểu thư tính tình đại biến, nếu là tiểu thư không muốn, sợ là thất hoàng tử cũng không thể tùy ý xuất hiện ở trong này.

"Nói là ta bị bệnh." Lạc Khuynh Hoàng nghe tên Quân Kiền Linh, trong mắt hiện lên một chút chán ghét, ngón tay gắt gao nắm chặt. Món nợ Quân Kiền Linh nợ nàng nàng còn chưa tính sổ, nay hắn lại cứu đi người nàng muốn giết, cư nhiên còn có mặt mũi đến phủ đại tướng quân tìm nàng?!

"Nhưng nhị hoàng tử tự mình đến, tiểu thư nếu cự tuyệt, sợ là không tốt đi?" Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, không khỏi khuyên nhủ. Thân phận địa vị tiểu thư hiện tại xác thực đã hơn xưa, nhưng cũng không thể sánh bằng với nhị hoàng tử a.

Nàng tuy rằng chỉ là một nô tỳ, nhưng là cũng biết chuyện thái tử bị giáng, tứ hoàng tử bị giết, thái tử vị sợ là rất nhanh sẽ rơi vào trong tay nhị hoàng tử. Tiểu thư nếu đắc tội nhị hoàng tử, chỉ sợ không tốt.

Con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng lạnh lùng nhìn Hương Lăng liếc mắt một cái, thanh âm mang theo một cỗ khí thế không giận mà uy, nói, "Hương Lăng đây là muốn làm trái mệnh lệnh của ta sao?"

"Nô tỳ không dám." Hương Lăng nhìn thấy ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng, lập tức đáp. Nàng đã đáp ứng tiểu thư mặc kệ tiểu thư nói cái gì, nàng đều sẽ nghe theo. Nàng chẳng qua là lo lắng cho tiểu thư mà thôi.

Xem thần sắc tiểu thư, tựa hồ cực vì chán ghét nhị hoàng tử, điều này làm cho nàng có chút mạc danh kỳ diệu. Nhị hoàng tử tuy ít có phong thái kỳ tú, nhưng có tao nhã, nắm quyền, tiểu thư vì sao không thích nhị hoàng tử?!

Ánh mắt lại không tự chủ được nhìn về phía Quân Khuynh Vũ. Thất hoàng tử trừ bỏ sinh ra có vẻ ngoài xuất chúng, còn điểm nào so được với nhị hoàng tử?! Tiểu thư cho phép thất hoàng tử vào khuê phòng của nàng, lại không nguyện ý ra ngoài gặp nhị hoàng tử?! Thật sự là kỳ quái.

Quân Khuynh Vũ vẫn thản nhiên tự đắc dựa vào trên nhuyễn tháp của Lạc Khuynh Hoàng, đôi mắt hoa đào hẹp dài híp một nửa, một bộ lười biếng thoải mái, nhìn biểu tình nghi hoặc của Hương Lăng, khóe môi hắn cong lên, "Hoàng nhi, tiểu nha đầu của nàng tựa hồ rất xem trọng Quân Kiền Linh a."

Lạc Khuynh Hoàng không để ý tới lời nói của Quân Khuynh Vũ, nhìn Quân Khuynh Vũ thảnh thơi tựa vào trên nhuyễn tháp của nàng, nàng hơi nhíu mày, trầm giọng nói, "Đứng lên!"

"Hoàng nhi không nên hung dữ với ta như vậy. Phải ôn nhu." Quân Khuynh Vũ nhìn thần sắc mang theo vài phần tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng, biết Lạc Khuynh Hoàng tâm tình không tốt. Tâm tình không tốt này chắc chắn không phải vì hắn nằm trên nhuyễn tháp của nàng, sợ là bởi vì Quân Kiền Linh đi.

Nhớ tới câu chuyện Lạc Khuynh Hoàng kể với hắn, tâm hắn đột nhiên đau xót, tên Quân Kiền Linh chết tiệt này, có mắt không nhìn được kim tương ngọc, dám đối xử như vậy với Hoàng nhi. Cho dù Hoàng nhi trọng sinh, Quân Kiền Linh cũng không nhớ rõ chuyện quá khứ, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho Quân Kiền Linh!

Để ý thấy trong mắt Quân Khuynh Vũ đột nhiên dâng lên sát khí, Lạc Khuynh Hoàng nhấp mím khoé môi, mặt mày ảm đạm thoáng nhẹ hơn, nói, "Huynh còn không mau đứng dậy?"

Nâng đôi mắt đáng thương hề hề nhìn Lạc Khuynh Hoàng, thấy ảm đạm trên mặtLạc Khuynh Hoàng từng chút từng chút mất đi, Quân Khuynh Vũ mới lười biếng từ trên nhuyễn tháp đứng dậy, cười nói, "Ta biết Hoàng nhi đây là giận chó đánh mèo. Bất quá, ta rất thích bị giận chó đánh mèo. Bởi vì, này chứng minh trong lòng Hoàng nhi đã hoàn toàn đem ta trở thành người một nhà ."

Lạc Khuynh Hoàng sắc mặt đỏ lên, đang muốn mở miệng phản bác, Quân Khuynh Vũ lại nói tiếp, "Bất quá ta còn chưa muốn đứng lên đâu, nhuyễn tháp này dựa vào thực thoải mái, còn có hương vị của Hoàng nhi. Chúng ta sau này đại hôn, cũng mang nó theo đi!"

Lạc Khuynh Hoàng nao nao. Trước mắt nàng hiện lên cảnh nàng mặc giá y đỏ rực bị người áp vào lãnh cung, một đạo thánh chỉ vô tình hoàn toàn chặt đứt ảo tưởng tốt đẹp của nàng. Nam nhân nàng yêu nhất cùng muội muội thân thiết nhất của nàng song song xuất hiện trước mặt nàng, nàng bị bắt quỳ gối trước mặt bọn họ,xem bọn họ cá nước giao hoan!

Quân Kiền Linh, Lạc Khuynh Thành, món nợ này, nàng nhất định sẽ hảo hảo tính toán cùng bọn họ!

Móng tay vô ý thức đâmvào lòng bàn tay, hốc mắt Lạc Khuynh Hoàng có chút phiếm hồng, trong mắt toả ra sát khí làm cho người ta sợ hãi.

Cảm giác được một cỗ ấm áp bao quanh, Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt, chạm vào đôi đồng tử thâm trầm của Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ thân thủ kéo ra bàn tay đang siết chặt của Lạc Khuynh Hoàng, ôn nhu nhưng bá đạo nói, "Ta không cho phép nàng lại nhớ đến chuyện lúc trước! Ta sẽ cho nàng một hôn lễ đẹp nhất thiên hạ! Về sau nàng chỉ có thể nghĩ đến hôn lễ của chúng ta,không được nghĩ đến những điều không vui nữa, rõ chưa?"

Hôn lễ đẹp nhất thiên hạ?!

Lạc Khuynh Hoàng nhìn ánh mắt thâm thúy của Quân Khuynh Vũ, khóe môi chậm rãi giương lên một chút tươi cười hạnh phúc. Nàng từng thề không bao giờ tin tưởng tình yêu nữa, chính là, nếu như là nam nhân này, nàng nguyện ý lại tin tưởng một lần.

Hắn thích hợp với màu đỏ như vậy, mặc vào trang phục tân lang đỏ rực, chắc sẽ chiếm hết phong lưu hàm súc đi. Nghĩ như vậy, thật sự là có chút chờ đợi hôn lễ này a.

"Nhị hoàng tử, ngài không thể vào!" thanh âm vội vàng của Hương Lăng đột nhiên ở ngoài phòng truyền đến.

Lạc Khuynh Hoàng hơi nhíu mi, Quân Kiền Linh là quyết tâm nhất định phải gặp nàng sao? Cư nhiên dám làm ra chuyện bất cố thân phân xông vào khuê phòng nữ nhân!

Sóng mắt lưu chuyển hiện lên một chút tàn khốc, Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ liếc mắt một cái, Quân Khuynh Vũ hiểu ý, lập tức thân hình chợt lóe, vọt đến phía sau bình phong.

"Tránh ra. Bản điện bất quá là lo lắng thân thể Khuynh Hoàng quận chúa, muốn đi vào thăm một chút mà thôi!" thanh âm ôn nhu như ngọc của Quân Kiền Linh ẩn vài phần hỗn loạn lại có vài phần uy nghiêm của bậc đế vương, nếu lắng nghe cẩn thận, bên trong còn hàm chứa vài phần tức giận.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng có chút giương lên, thân thủ đẩy ra cửa phòng, ánh mắt lạnh như băng nhìn Quân Kiền Linh, thần sắc lạnh nhạt nói, "Mặc dù lo lắng cho thân thể bản quận chúa, nhị hoàng tử xông vào khuê phòng nữ tử như vậy, chỉ sợ là không hợp lễ nghĩa đi?"

Lạc Khuynh Hoàng thanh âm thản nhiên, như mây bay ngang trời, gió thổi qua liền phiêu tán hầu như không còn, lại cố tình hàm chứa vài phần lãnh ý, không thể khinh thường.

Quân Kiền Linh nâng lên đôi mắt, lọt vào trong tầm mắt, là một nữ tử dung mạo phong hoa tuyệt đại đang nhìn hắn.

Một thân áo dài trắng thuần như bạch ngọc, bên ngoài khoác một tấm áo choàng lụa mỏng xanh thẳm như nước. Trên mặt không son phấn, vẫn là khuynh quốc khuynh thành, làm người ta không thể rời tầm mắt. Nữ tử như vậy, dung mạo tuyệt sắc, kinh thải tuyệt diễm, bảo hắn làm sao có thể ra tay?!

Chỉ là đôi con ngươi đen như mực kia, giờ phút này đang lạnh như băng nhìn hắn. Khóe môi rõ ràng là có chút mỉm cười, nhưng hắn lại không cảm giác được nửa phần ý cười, chỉ có lạnh lùng vô hạn.

Lạc Khuynh Hoàng không thích hắn. Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng đã cảm giác được. Chỉ sợ không chỉ là không thích, thậm chí là cực lực khắc chế một cỗ căm hận. Lúc trước nàng cực lực khắc chế, hắn cảm giác cũng không rõ ràng, chính là hôm nay, hắn đã rành mạch cảm giác được .

"Khuynh Hoàng quận chúa nói phải. Là bản điện nhất thời tình thế cấp bách, lo lắng không chu toàn, còn thỉnh Khuynh Hoàng quận chúa bỏ qua." Quân Kiền Linh mày có chút nhíu lại, nho nhã lễ độ nói.

Lạc Khuynh Hoàng không có lý do gì để chán ghét hắn. Hôm qua hắn đã cẩn thận hỏi Lạc Khuynh Thành tất cả những chuyện có liên quan đến Lạc Khuynh Hoàng. Xem như bản thâncũng có chút hiểu biết đối với tính nết của Lạc Khuynh Hoàng. Bởi vậy hắn hôm nay tự mình đến, chính là vì muốn bắt được phương tâm.

Nếu có thể cưới Lạc Khuynh Hoàng, sẽ có được sự trợ giúp của đại tướng quân, sẽ được phụ vương ưu ái, sẽ được kinh thải tuyệt diễm nữ tử này tương trợ. Khi đó, còn sợ hắn không chiếm được thái tử vị sao?!

Chỉ cần nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt Quân Kiền Linh lộ rõ dục vọng chinh phục cùng tính kế. Chỉ là có lẽ ngay cả chính hắn cũng không rõ, chấp nhất muốn thú nàng như vậy, thật sự chỉ vì nàng có giá trị lợi dụng sao? Hay là,vì tâm của mình đã sớm bị tuyệt diễm nữ tử này bắt mất?

Lạc Khuynh Hoàng đứng đối diện Quân Kiền Linh, thần sắc của Quân Kiền Linh nàng tự nhiên là nhìn không xót gì. Nhìn đến dục vọng trong mắt Quân Kiền Linh, Lạc Khuynh Hoàng ánh mắt lại thêm rét lạnh vài phần, ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Người cũng đã thấy rồi, nhị hoàng tử có phải hay không nên ly khai?!"

Quân Kiền Linh trong mắt hiện lên ba phần buồn bực bảy phần kinh ngạc, tựa hồ hoàn toàn không nghĩ đến Lạc Khuynh Hoàng không khách khí mà hạ lệnh trục khách, lại nhìn Lạc Khuynh Hoàng, sắc mặt hồng nhuận, ở đâu ra bộ dáng có bệnh?! Không khỏi tức giận nói, "Người đã gặp được. Chính là bản điện không biết Khuynh Hoàng quận chúa rốt cuộc là mắc bệnh gì, có cần thỉnh thái y đến xem hay không?"

"Không nhọc nhị hoàng tử lo lắng. Bản quận chúa từng học tập cùng thái y trong cung nhiều ngày, y thuật mặc dù không xưng là tuyệt đỉnh, nhưng chữa bệnh tầm thường vẫn là không sai!" Đáy mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một chút tàn khốc, trên mặt vẫn bất động thanh sắc.

"Tuy là nói như thế, nhưng bản điện vẫn là lo lắng." Quân Kiền Linh trong mắt hợp thời dần hiện ra thần sắc thân thiết, một bộ khiêm khiêm quân tử.

Trong lòng đã bắt đầu tính toán. Nếu Lạc Khuynh Hoàng không có bệnh, nàng tự nhiên sợ thái y đến chẩn bệnh, hôm nay tất sẽ theo hắn đi ra ngoài, đến lúc đó dựa vào tin tức hỏi được từ Lạc Khuynh Thành, còn sợ không nắm được tâm của Lạc Khuynh Hoàng sao?! Nếu Lạc Khuynh Hoàng thật sự bị bệnh, như vậy bây giờ hắn quan tâm nàng, cũng là có lợi mà vô hại .

Lạc Khuynh Hoàng nhìn ý tứ thân thiết trong mắt Quân Kiền Linh, trong lòng không khỏi cười lạnh, Quân Kiền Linh hành động quả thật là càng ngày càng tốt, câu môi đáp, "Chỉ là phong hàn bình thường, bây giờ đã tốt hơn, chính là lo lắng lại trở bệnh, muốn tĩnh dưỡng mấy ngày mà thôi. Nhị hoàng tử sẽ không trách tội bản quận chúa đi?"

Quân Kiền Linh nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, trong mắt rõ ràng hiện lên bất ngờ. Ôn nhuận trên mặt cũng âm trầm vài phần! Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng là không muốn cùng hắn đi ra ngoài!

Thật sự là không biết tốt xấu! Nàng nghĩ đến nàng được phụ vương sủng ái, được dân chúng tán thưởng, thì thật sự trở thành một người rất giỏi sao?! Bất quá là một nữ tử mà thôi! Hắn không tin Quân Kiền

Linh hắn không đối phó được một nữ nhân!

"Một khi đã như vậy, kia bản điện ba ngày sau lại đến." Quân Kiền Linh trong lòng tức giận, trên mặt vẫn là ôn hòa tươi cười, ôn nhu nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một chút đùa cợt. Xem ra Quân Kiền Linh là không tính buông tha nàng, bất quá tính toán của hắn, chưa chắc đã thành công. Nghĩ đến đây, đáy mắt Lạc Khuynh Hoàng cất giấu vài phần giảo hoạt, câu môi đáp, "Đa tạ nhị hoàng tử thông cảm."

"VậyKhuynh Hoàng quận chúa hảo hảo dưỡng bệnh, bản điện sẽ không quấy rầy." Quân Kiền Linh vuốt cằm một cái, lập tức xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Quân Kiền Linh nhanh nhẹn rời đi, Hương Lăng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng vừa rồi cũng thật thay tiểu thư đổ mồ hôi một phen, tiểu thư nói chuyện không khách khí như vậy, vạn nhất chọc giận nhị hoàng tử cũng không tốt, may mắn nhị hoàng tử là quân tử, không so đo cùng tiểu thư.

"Tiểu thư, nhị hoàng tử rất tốt, không chỉ có dung mạo, tính tình lại tốt, lại có tài, tiểu thư vì sao không thích hắn?" Hương Lăng nhìn Quân Kiền Linh đi xa , mới nghi hoặc hỏi.

"Chỉ là một bộ thân xác thối tha thôi. Tâm tư hiểm độc, cái khác cho dù tốt, thì có tác dụng gì?" Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn lướt qua bóng dáng Quân Kiền Linh sắp biến mất, giọng điệu khinh miệt nói.

Hương Lăng cái hiểu cái không nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tuy rằng không rõ ý tứ của tiểu thư, nhưng khẳng định là tiểu thưkhông thích nhị hoàng tử. Chẳng lẽ tiểu thư thích thất hoàng tử sao?! Nhưng là tiểu thư mới vừa rồi không phải cũng nói, bề ngoài không quan trọng sao, như nàng biết, thất hoàng tử trừ bỏ diện mạo đẹp hơn một chút, cũng không có ưu điểm gì.

"Nhưng mà, vẫn hơn là thất hoàng tử bất cần đời đi." Hương Lăng ninh ninh lông mi, dường như lo lắng, lại bổ sung một câu, "Nô tỳ nghe nói thất hoàng tử thường xuyên lưu luyến thanh lâu, tiểu thư cũng không nên bị hắn lừa."

Lạc Khuynh Hoàng nghe được lời nói của Hương Lăng, khóe miệng không khỏi co rút. Nàng biết hảo ý của Hương Lăng, nhưng là lời này nói ra, tên trong phòng kia chỉ sợ càng không từ bỏ ý đồ .

"Tiểu thư nhà ngươi không dạy ngươi không được nói lung tung sau lưng người khác sao?" Tiếng nói mang theo từ tính, réo rắt đến cực điểm, mang theo vài phần thiên thành tà mị cùng bá khí, Quân Khuynh Vũ nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt trong tay, đôi mắt hoa đào hẹp dài có chút nheo lại, tựa tiếu phi tiếu nhìn Hương Lăng.

Hương Lăng vừa rồi thấy trong phòng Lạc Khuynh Hoàng không có một bóng người, nghĩ là Quân Khuynh Vũ đã ly khai rồi, nào biết đâu Quân Khuynh Vũ đột nhiên xuất hiện, nhớ tới lời nói của mình, không khỏi toát mồ hôi, thất hoàng tử này không chỉ có bất cần đời, mà còn phóng đãng nganh ngạnh, đường hoàng vô cùng, đắc tội thất hoàng tử, cũng sẽ không có kết cục tốt.

Nghĩ đến đây, Hương Lăng lại không dám ngẩng đầu nhìn Quân Khuynh Vũ, vội vàng quỳ xuống, liên tục nói, "Nô tỳ đáng chết, thất hoàng tử thứ tội!"

"Ở sau lưng bản điện nói bậy, ngươi nói, bản điện phải xử trí ngươi như thế nào đây?" trong đôi mắt như mặc ngọc của Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia ý tứ hàm xúc không rõ thần sắc, khóe môi giương lên một chút ý cười cao thâm, từ trên cao nhìn xuống Hương Lăng.

Hắn kéo âm cuối thật dài, từng chữ từng chữ, đều thập phần ôn nhuận êm tai, nghe qua tựa hồ không có nửa phần tức giận, lại cố tình hàm chứa một cỗ uy nghiêm bá khí.

Hương Lăng sợ hãi nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, chỉ liếc mắt một cái, liền ngây ngẩn cả người.

Nàng luôn luôn biết thất hoàng tử có diện mạo điên đảo chúng sinh, nhưng là giờ này khắc này, bị thất hoàng tử trên cao nhìn xuống, nàng bỗng nhiên cảm thấy, thất hoàng tử tao nhã khí độ, nhị hoàng tử căn bản không thể so sánh cùng.

Nhìn Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ đứng cùng nhau, Hương Lăng lần đầu tiên cảm thấy, bọn họ thật xứng đôi. Tiểu thư là nữ tử như thế nào, làm sao có thể hồ đồ? Thất hoàng tử này sợ là cũng không đơn giản như bên ngoài đi. Khí độ như thế, làm sao người bình thường có thể có được ?

"Như thế nào, bị dọa choáng váng rồi?" Quân Khuynh Vũ thấy Hương Lăng không nói lời nào, lại ngoéo môimột cái, con ngươi đen như mực tựa hồ là kín không kẽ hở, nhìn không ra một tí cảm xúc.

"Nô tỳ tội đáng chết vạn lần!" Hương Lăng vội vàng nhận sai.

Quân Khuynh Vũ vẫn là thản nhiên tự đắc, khóe mắt đuôi mày thậm chí ngay cả nửa phần tức giận cũng không thấy, chỉ cần đứng như vậy, đã làm cho người ta cảm giác được một loại uy nghiêm thánh thần không thể xâm phạm. Hương Lăng vụng trộm đánh giá Quân Khuynh Vũ, thất hoàng tửnhư vậy, thật quá xa lạ .

Nam tử này, tựa hồ nên đứngở nơi tối caocủa thiên hạ nhìn xuống chúng sinh. Nam tử như vậy, làm sao có thể là bất cần đời, tầm thường vô vị?!

"Thôi." Đôi mắt như ngọc của Quân Khuynh Vũ chưa hề chớp một lần nào, đem ánh mắt chuyển tới hai má Lạc Khuynh Hoàng, thâm trầm đen đặc nhất thời hóa thành nhất uông xuân thủy, ôn nhu như nước nhìn Lạc Khuynh Hoàng, câu môi nói, "Nếu là người của Hoàng nhi, ta sẽ không so đo."

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên đứng đó, tựa hồ cũng cũng không nhận tình của Quân Khuynh Vũ. Quân Khuynh Vũ bất quá là hù dọa Hương Lăng, nàng tự nhiên nhìn ra được, bởi vậy nàng đứng ở một bên cũng không mở miệng. Quân Khuynh Vũ là loại nhân vật nào, lại có nhàn tâm đi chọc ghẹo Hương Lăng, sợ vẫn là vì chọc ghẹo nàng đi. Khóe môi không khỏi giương lên một chút tươi cười bất đắc dĩ.

Quân Khuynh Vũ nhìn thần sắc lạnh nhạt của Lạc Khuynh Hoàng, lại thấy khoé môi nàng giương lên tươi cười bất đắc dĩ, không khỏi nhún vai, nói, "Hoàng nhi. Quá thông minh, cũng không hẳn là tốt."

Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng cười từ chối cho ý kiến, thấy Hương Lăng còn quỳ trên mặt đất, liền thản nhiên phân phó nói, "Đứng lên đi! Nơi này không cần ngươi hầu hạ ."

Hương Lăng vốn là bị khí thế của Quân Khuynh Vũ làm cho kinh sợ, nay thấy tiểu thư nhà mình chỉ nhẹ nhàng ôn nhu nói một câu, khí thế uy nghiêm cùng cao quý cũng không kém Quân Khuynh Vũ, hai người thật đúng là trời đất tạo nên một đôi bích nhân, Hương Lăng đột nhiên thay đổi chủ ý, cảm thấy tiểu thư cùng thất hoàng tử cực kì xứng đôi.

Nhìn Hương Lăng rời đi, Quân Khuynh Vũ thâm thúy nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, nói, "Ba ngày sau hắn lại đến, Hoàng nhi chuẩn bị như thế nào?"

"Nếu thịnh tình không thể chối từ, kia liền đi vậy. Hắn cũng không phải con hổ, chẳng lẽ có thể ăn thịt ta sao?!" Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn Quân Khuynh Vũ, giọng điệu đúng là tự tin cùng đàng hoàng.

Nếu Quân Kiền Linh sau này tìm đến nàng, chắc là đã tính toán kĩ lưỡng. Hắn cứu đi Lạc Khuynh Thành mục đích đơn giản chỉ có hai, thứ nhất, chính là mượn cơ hội đối phó phủ đại tướng quân, nhưng xem thế cục bây giờ, Quân Kiền Linh còn cần duy trì phủ đại tướng quân, không vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không động đến phủ đại tướng quân. Như vậy, mục đích chính là cái thứ hai.

Muốn có được sự ủng hộ của phủ đại tướng quân, biện pháp tốt nhất chính là thú nàng. Muốn thú nàng, tự nhiên là dựa theo những gì nàng yêu thích hỏi được từ miệng Lạc Khuynh Thành, muốn dẫn nàng đi ra ngoài, đạt được lòng của nàng.

Nàng cũng muốn nhìn xem Quân Kiền Linh có thể làm ra cái trò xiếc gì. Nàng cũng không ngại mượn cơ hội này ly gián Lạc Khuynh Thành và Quân Kiền Linh. Nếu Quân Kiền Linh phát hiện những điều Lạc Khuynh Thành nói với hắn đều sai, không biết sẽ phản ứng thế nào đây?!

"Quân Kiền Linh hiện giờ cần sự ủng hộ của phủ đại tướng quân, hắn đối đãi nàng, tất sẽ vô cùng tốt." Quân Khuynh Vũ thật sâu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt lộ ra một chút lo lắng.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn ánh mắt lo lắng của Quân Khuynh Vũ, không khỏi giương lên ý cười. Nàng nhận thức Quân Khuynh Vũ hướng đến đều là cô tuyệt tự phụ, thiên hạ này có thể vào hắn mắt gì đó thiếu chi lại thiếu.

Đối với Quân Kiền Linh, hắn là cho tới bây giờ cũng không để vào mắt. Nhưng là nay, cũng là vì nàng, hắn lại trở nên không tự tin.

Thân thủ nhẹ nhàng vuốt ve mi tâm Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng gần từng tiếng nói, "Huynh nghĩ rằng ta là ngốc tử sao. Có giáo huấn lúc trước, ta như thế nào còn có thể bị hắn lợi dụng?! Hơn nữa, tâm của ta đã muốn có huynh, thì sẽ không có người khác nữa. Đừng nói Quân Kiền Linh căn bản không thể so sánh với huynh, cho dù hắn hơn huynh thì như thế nào? Ta yêu huynh, không bao giờ sẽ thấy người nào tốt hơn huynh nữa. Huynh hiểu không?"

Quân Khuynh Vũ thân thủ cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, đặt lên ngực, lộ ra hồn nhiên tươi cười như đứa trẻ, nói, "Ân! Hoàng nhi, nàng chỉ có thể là của ta, cũng chỉ sẽ là của ta!"

Ba ngày nhanh chóng trôi qua. Quân Kiền Linh quả nhiên đúng hẹn lại đến phủ đại tướng quân. Lạc Khuynh Hoàng nếu không chưa từng trang bệnh từ chối, ngược lại đã sớm chuẩn bị tốt.

Quân Kiền Linh một thân áo bào trắng như ngọc, đứng trước cửaphủ đại tướng quân. Mặt mày nhu hòa, tao nhã. Bạch ngọc đai lưng khấu ở bên hông, càng tăng thêm vài phần quý khí. Trên đường lui tới hi vọng của mọi người gặp Quân Kiền Linh, đều lộ rathần sắc hâm mộ kinh diễm.

Lạc Khuynh Hoàng vừa ra khỏi cửa lớn phủ đại tướng quân liền thấy Quân Kiền Linh, chính là của nàng con ngươi vẫn chưa nhấc lên bao nhiêu gợn sóng, thậm chí ngay cả bộ pháp đều không có một chút thay đổi. Chậm rãi đi tới trước mặt Quân Kiền Linh, Lạc Khuynh Hoàng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói, "Nhị hoàng tử đợi lâu."

Quân Kiền Linh nâng lên đôi mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Liếc mắt một cái, liền mê thần.

Lạc Khuynh Hoàng mặc quần áo xanh nhạt sắc, vạt áo linh động theo Lạc Khuynh Hoàng tiêu sái động mà chớp lên, giống như phô thành ở trong nước tiếp thiên liên diệp vô cùng bích lá sen, đoan linh mẫn động xinh đẹp tuyệt trần. Hé ra gương không mặt son phấn, so với gì tinh xảo trang dung đều phải đẹp hơn gấp trăm lần. Nữ tử như vậy, thật là chỉ có ở trên trời a!

Thu liễm thần sắc một chút, Quân Kiền Linh quân tử vươn tay, ôn hòa cười nói, "Khuynh Hoàng, lên xe đi."

Lạc Khuynh Hoàng giống như không nhìn thấycánh tay Quân Kiền Linh muốnđỡ nàng, tránh đi Quân Kiền Linh, chính mình lên xe. Thần sắc cũng không có nửa phần thay đổi, bình tĩnh tự nhiên lên xe. Giống như nàng thật sự không thấy Quân Kiền Linh vươn tay.

Cánh tay Quân Kiền Linh dừng ở giữa không trung, gương mặt hắn rõ ràng biến sắc, có chút đen tối không rõ. Lập tức, trong mắt hắn hiện lên một chút ngoan ý, xốc lên màn xe, cũng ngồi xuống.

"Nghe nói Khuynh Hoàng thích phù dung. Nay đúng là tiết phù dung ra hoa, không bằng ta mang nàng đến nhìn xem?" Quân Kiền Linh vào xe ngựa liền khôi phục bộ dáng ôn nhuận như ngọc, không có lấy một điểm tức giận, ôn hòa nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng tựa nửa ngườitrên vách xe ngựa. Lông mi thật dài rũ xuống, nhìn không thấu tâm tư của nàng lúc này, nghe thấylời nói của Quân Kiền Linh, nàng chậm rãi nâng lên đôi mắt, đồng tử đen như mực trong suốt như nước, thanh âm của nàng cũng là thanh linh không tạp chất, "Nhị hoàng tử là nghe ai nói. Thứ Khuynh Hoàng ghét nhất, chính là phù dung."

Lời này nói xong, sắc mặt Quân Kiền Linh có chút thay đổi, cẩn thận quan sát thần sắc Lạc Khuynh Hoàng, thấy nàng điềm đạm thản nhiên, không có nửa phần điệu bộ. Hơn nữa, xác thực Lạc Khuynh Hoàng không có lý do gì phải lừa hắn! Nói như vậy, người nói dối là Lạc Khuynh Thành?!

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Kiền Linh thay đổi sắc mặt, khóe môi gợi lên một chút cười lạnh không dễ phát hiện. Lạc Khuynh Thành nói với Quân Kiền Linh thật đúng là không sai, thế nhưng chỉ nói lại những thứ nàng yêu thích như vậy, chẳng qua, thứ yêu thích này, từ trước đến nay không phải luôn luôn như thế.

Ở cùng với người trong lòng của nàng, tự nhiên nhìn cái gì đều thấy vui mừng. Còn ở cùng với người nàng chán ghét, tự nhiên nhìn cái gì cũng thấy không thích. Nàng đây cũng không tính là lừa gạt Quân Kiền

Linh. Người bên cạnh là Quân Kiền Linh, mặc dù là phù dung mà nàng thích nhất, nàng cũng không muốn nhìn.

Hoa phù dung như hoả như đồ, giống như người nọ vậy. Luôn luôn là một thân hồng y như ngọn đuốc, đàng hoàng mà ngang ngạnh như vậy, ấm áp mà chân thành tha thiết như vậy. Quân Kiền Linh, hắn không xứng thưởng phù dung.

Nhìn mi tâm Lạc Khuynh Hoàng không hề che dấu mà tăng thêm vài phần chán ghét, Quân Kiền Linh sắc mặt lại thay đổi. Trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng, lập tức thu liễm, Quân Kiền Linh lại tiếp tục nói, "Thì ra là như thế. Chắc là Kiền Linh nghe nhầm lời đồn đãi. Kiền Linh còn nghe nói Khuynh Hoàng thích ăn hoa quế cao, có phải hay không?"

"Nhị hoàng tử thật quan tâm Khuynh Hoàng." Lạc Khuynh Hoàng thanh âm thản nhiên , nghe không ra hỉ nộ, Quân Kiền Linh trong lòng vui vẻ, nghĩ rằng Lạc Khuynh Hoàng đã bị sự quan tâm của hắn làm cho cảm động.

Nghĩ như vậy, khóe miệng không tự giác giương lên ý cười, đối Lạc Khuynh Hoàng nói, "Phía trước có tiệm Vương kí bán hoa quế cao cũng không tồi, không bằng ta đi mua một chút cho nàng nếm thử?"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Kiền Linh,khóe môi không tự giác giơ lên ý cười, trong lòng cũng không có nửa phần ấm áp. Công phu diễn trò của Quân Kiền Linh này thật sự là càng ngày càng thuần thục, lạnh lùng đánh gãy lời nói của Quân Kiền Linh, "Không cần. Nhị hoàng tử phí tâm tư hỏi thăm sở thích của Khuynh Hoàng, chỉ tiếc, vì sao đều không đúng? Cũng không biết nhị hoàng tử là nghe ai nói?"

Sắc mặt Quân Kiền Linh lại thay đổi. Lạc Khuynh Thành chết tiệt, nàng ta rõ ràng là cố ý muốn làm cho hắn xấu mặt! Bây giờ muốn mượn tin tức từ Lạc Khuynh Thành đến làm cho Lạc Khuynh Hoàng yêu thích, sợ là không có khả năng! Chính là hắn thật vất vả mới có thể dụ Lạc Khuynh Hoàng đi ra ngoài với hắn, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ quacơ hội lần này!

"Chỉ là lời đồn đãi thôi." Trên mặt Quân Kiền Linh có vài phần âm trầm, lại vẫn duy trì tươi cười như trước, đối Lạc Khuynh Hoàng nói, "Bây giờ là đầu thu, cây phong trên núi hẳn là rất đẹp, Khuynh Hoàng có bằng lòng đồng du cùng ta hay không?"

"Phong diệp sao." Lạc Khuynh Hoàng cúi đầu lặp lại, trước mắt như xuất hiện đồi lá phong lửa đỏ, giống như tay áo đỏ rực của Quân Khuynh Vũ. Bản thân khi nào đã thương hắn sâu như vậy, vô luận là cái gì, đều có thể liên tưởng đến trên người hắn, câu môi cười nói, "Đi xem, cũng không sao."

Nhìn thấy khóe môi Lạc Khuynh Hoàng tự nhiên biểu lộ ý cười, Quân Kiền Linh chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp. Đây là cảm giác hắn chưa từng trải qua, vì sao nhìn nàng cười, hắn thế nhưng cảm thấy sung sướng như thế?!

Xe ngựa chạy tới một ngọn núi ở phụ cận.

"Đình xa tọa ái phong lâm vãn, sương diệp hồng vunhị nguyệt hoa." Lạc Khuynh Hoàng xuống xe ngựa, đập vào mắt là này màu đỏ trải khắp núi đồi, nàng không khỏi mở miệng ngâm nga.

"Khuynh Hoàng thật sự là hảo tài hoa!" Quân Kiền Linhnhìn Lạc Khuynh Hoàng đứng trước một đồi lá phong, đôi mắt có chút sáng ngời. Nữ tử trước mắt là phong hoa tuyệt đại như vậy, toàn bộ núi phong này như đều trở thành nền cho nàng. Hắn bỗng nhiên cảm thấy, cho dù không phải vì sự ủng hộ của phủ đại tướng quân, hắn cũng muốn thú nữ tử trước mắt này!

"Khéo như vậy." Tiếng nói tà mị ngang ngạnh, một thân tay áo lửa đỏ xuất hiện trước mắt Lạc Khuynh Hoàng và Quân Kiền Linh.

Không chút thua kém so với núi phong. Đồng dạng là sắc hồng hoả, nhưng Quân Khuynh Vũ đứng ở nơi đó, cũng không bị này ngọn núi phong này làm cho lu mờ, ngược lại có vẻ càng thêm nổi bật, như là một ngọn lửa rực rỡ nhất, một đoàn ánh sáng loá mắt.

Quân Kiền Linh nhìn thấy Quân Khuynh Vũ, sắc mặt không được tốt lắm, gần đây Quân Khuynh Vũ chẳng những nắm trong tay binh quyền của tả quân kinh thành, sau khi Quân Hồng Phong chết, Quân Vũ Thần lại đem binh quyền hữu quân kinh thành giao luôn cho hắn!

Nay Quân Khuynh Vũ nắm toàn bộ binh quyền trong kinh thành, trừ bỏ Lạc Nguyên, sợ là không ai có thể chống lại hắn. Về phần Quân Vũ Thần sủng ái Quân Khuynh Vũ, hắn lại xem rõ ràng. Hắn thật hối hận nhiều năm trước kia không giết Quân Khuynh Vũ, bây giờ, Quân Khuynh Vũ không thể nghi ngờ đã trở thành chướng ngại vật lớn nhấtngăn cản hắn lên ngôi thái tử!

Đương nhiên, cũng không thể bỏ qua Quân Hiền Tề, có nhân vật như Liễu Tư Triệt chống lưng, Quân Hiền Tề làm sao có thể dễ dàng từ bỏ!

Trong lòng không khỏi một trận phiền muộn. Ngữ khí tự nhiên cũng không tốt, "Thất đệ cũng có hứng thú đến thưởng phong diệp?"

"Nhị ca nói thật lạ. Phong diệp này nhị ca thưởng, thì ta không thể thưởng sao?!" Quân Khuynh Vũ từng bước rực rỡ đi về phía Quân Kiền Linh, theo từng bước đi, tay áo liền theo tiêu sái của hắn đong đưa một chút, trên mặt đất như nở rộ một đóa huyết liên, tà mị mà tràn ngập dụ hoặc trí mạng.

"Ta không phải có ý tứ đó." Quân Kiền Linh nhìn thấy Quân Khuynh Vũ đi tới, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, hắn thật vất vả mới hẹn được Lạc Khuynh Hoàng ra ngoài, xem tư thế của Quân Khuynh Vũ, chính là muốn cùng đi với bọn họ sao?! Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nói, "Vậy ta đây không quấy rầy thất đệ thưởng phong diệp!"

"Nhị ca có ý tứ gì. Gặp ta liền phải đi sao?" Quân Khuynh Vũ cũng không buông tha ngăn cản trước mặt Quân Kiền Linh, trong lúc Quân Kiền Linh không chú ý, hướng về phía Lạc Khuynh Hoàng lộ ra một chút tươi cười giảo hoạt.

Lạc Khuynh Hoàng từ chối cho ý kiến nhìn Quân Khuynh Vũ. Người kia thật đúng là tin tức linh thông, nhanh như vậy liền biết bọn họ đến nơi này thưởng phong diệp, chạy tới đây, sợ là vì không muốn cho Quân Kiền Linh dễ chịu đi. Bất quá nàng thật rất thích ý khi thấy Quân Khuynh Vũ xuất hiện, ít nhất nàng không cần một mình đối mặt Quân Kiền Linh.

Mục đích ly gián Lạc Khuynh Thành cùng Quân Kiền Linh đã đạt được, nàng cũng không có tâm tư cùng Quân Kiền Linh thưởng cái gì phong cái gì diệp, như nàng thấy, chỉ cần là việc làm cùng Quân Kiền Linh, đều là khó có thể thích thú được !

"Vậy thất đệ muốn như thế nào?" Quân Kiền Linh nhẫn nại, nhưng ánh mắt đã sắc bén bắn về phía Quân Khuynh Vũ.

Ý cười trên khóe môi Quân Khuynh Vũ không giảm, tựa hồ căn bản không có nhìn thấy ánh mắt sắc béncủa Quân Kiền Linh, lập tức đi đến trước mặtLạc Khuynh Hoàng, câu môi cười nói, "Đương nhiên là cùng nhau thưởng phong diệp ."

"Hừ! Ta nghĩ là không cần đâu!" Quân Kiền Linh hừ lạnh một tiếng, hắn cùng Quân Khuynh Vũ vốn là không có gì để nói, huống chi nay hắn còn hẹn Lạc Khuynh Hoàng, tự nhiên là không muốn Quân Khuynh Vũ có mặt ở đây.

"Nếu nhị ca không muốn, ta đây cũng không cưỡng cầu." Quân Khuynh Vũ nhíu mày, từ từ nói. Xem trong mắt Quân Kiền Linh hiện lên một chút vui sướng, hắn lại nói tiếp, "Ta đây đành cùng Hoàng nhi thưởng phong diệp vậy. Nhị ca, thứ không phụng bồi!"

Nói xong, Quân Khuynh Vũ liền túm Lạc Khuynh Hoàng bước đi.

"Đứng lại!" Quân Kiền Linh thấy hành động của Quân Khuynh Vũ, lập tức quát, "Ngươi đi thì đi, vì sao lôi kéo Khuynh Hoàng?! Nàng là ta thỉnh ra ngoài."

"Thì làm sao?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày, không chút nhún nhường nói.

"Thì làm sao?! Ngươi dựa vào cái gì mà mang nàng đi!" Quân Kiền Linh quả thật đã bị Quân Khuynh Vũ chọc giận, khí độ ôn nhuận không còn nữa, nhìn tay Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ gắt gao nắm cùng một chỗ, hắn hận không thể đem Quân Khuynh Vũ đánh cho tơi bời!

Quân Khuynh Vũ cũng là không chút phát giác, vẫn nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, cười đáp, "Chỉ bằng ta là phu quân tương lai của nàng!"

"Phu quân tương lai?! Nực cười! Khuynh Hoàng khi nào đã trở thành vương phi tương lai của ngươi?!" Quân Kiền Linh như nghe được một chuyện rất buồn cười, nhìn Quân Khuynh Vũ phản bác.

"Vẫn là như vậy!" Con ngươi hắc bạch phân minh của Quân Khuynh Vũ lộ ra quang hoa sáng quắc, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, câu môi nói, "Hoàng nhi có bằng lòng hay không?"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn ánh mắt chấp nhất của Quân Khuynh Vũ, người này, hoàn toàn trở mặt cùng Quân Kiền Linh cũng không phải là hành động sáng suốt gì, bất quá, hắn một khi đã làm như vậy, chắc cũng đã có đối sách vẹn toàn. Nghĩ đến đây, nàng liền câu môi đáp, "Nguyện ý."

Quân Kiền Linh không thể tin nhìn hai ngườitrước mắt. Nam hồng y như hỏa, nữ lục y tung bay, giống như huyết liên kia nở rộ cùng phô thành lá sen, xứng đôi như vậy.Ý cười ôn nhu trên khóe môi Lạc Khuynh Hoàng lại làm hắn đau đớn.

Tâm giống như bị cái gì xiết lấy, một cỗ đau đớn toàn tâm. Người trong lòng Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên là Quân Khuynh Vũ. Nhận thức điều này làm cho Quân Kiền Linh cảm thấy vạn phần thống khổ. Một khắc kia, hắn cư nhiên nghĩ đến không phải thế lực của đại tướng quân bị cướp đi, mà là, nữ nhân trước mặt này, thế nhưng không thương hắn!

Không! Hắn sẽ không để mặc Quân Khuynh Vũ cướp đi Lạc Khuynh Hoàng . Vô luận như thế nào, Lạc Khuynh Hoàng chỉ có thể là vương phi của hắn! Nghĩ như thế, ánh mắt nhìn Quân Khuynh Vũ càng tăng thêm vài phần ngoan độc.

64. Chương 65: Ai Dám Tranh Phong

Edit : Tiếu Tiếu

Biểu tình ôn nhuận trong nháy mắt trở nên dữ tợn. Quân Kiền Linh gắt gao nhìn chằm chằm Quân Khuynh Vũ, mắt như muốn nứt ra, đôi con ngươi một màu đỏ sậm.

Quân Khuynh Vũ vẫn như trước lôi kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, giống như hoàn toàn không cảm giác được sát khí trên người Quân Kiền Linh. Mặt mày nhu hòa, cười yếu ớt nhìn Quân Kiền Linh.

"Thất đệ thật sự là hảo mưu lược. Mười năm ẩn nhẫn, một khi ra tay liền tranh đoạt quân quyền. Ta còn kỳ quái Khuynh Hoàng là con gái của đại tướng quân vì sao lại tương trợ Liễu gia, nguyên lai nàng muốn trợ , không phải Liễu gia, mà là ngươi!" hai mắt Quân Kiền Linh đỏ ngầu, tức giận chỉ vào Quân Khuynh Vũ.

Lạc Khuynh Hoàng lẳng lặng đứng , từ chối cho ý kiến. Nàng giúp Liễu gia, còn vì ân tình của Liễu Tư Triệt, là vì đồng tình với tình cảnh của Liễu Cẩm Tú, đương nhiên, cũng là vì giúp Quân Khuynh Vũ.

"Nhị ca nếu đã biết, thì không cần lại tiếp tục động tâm tư lên Hoàng nhi ." trong đôi mắt đào hoa hẹp dài của Quân Khuynh Vũ lướt qua một tia phong mang, ánh mắt lợi hại nhìn Quân Kiền Linh. Trong nháy mắt từ trên người hắn phát ra một cỗ khí thế cường đại, khiến cho thân mình Quân Kiền Linh chấn động mạnh.

Hắn chưa từng nghĩ tới thất đệ bất cần đời này thế nhưng có khí thế mạnh mẽ như vậy. Những năm gần đây, hắn che dấu dưới nụ cười tà mị, thì sự ẩn nhẫn cùng mưu lược phải như nào đây? !

Nay hắn (Vũ ca) đã chiếm được quân quyền của kinh thành, lại được phụ vương sủng ái, hơn nữa được Lạc Khuynh Hoàng ái mộ, hắn có thể không cần tốn nhiều sức sẽ đạt được ủng hộ của đại tướng quân. Đến lúc đó, cho dù hắn (QKL) có thế lực mẫu tộc chống đỡ, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Quân Khuynh Vũ.

Hắn hận a! Hận không thể giết hắn! Hắn (Vũ ca) đem bọn họ giống như hầu tử đùa giỡn nhiều năm như thế! Không phải bất cần đời sao? ! Không phải khinh thường đế vị sao? ! Không phải chán ghét phụ vương sao? ! Hiện tại vì sao phải cùng hắn tranh đoạt! Vì sao còn muốn cướp đi nữ nhân của hắn!

Không! Ngôi vị hoàng đế là của hắn. Lạc Khuynh Hoàng cũng là của hắn ! Nếu Quân Khuynh Vũ muốn cướp, như vậy hiện tại hắn không ngại sẽ giết hắn!

Nghĩ đến đây, mâu trung Quân Kiền Linh hiện lên một đạo sát khí, khóe môi gợi lên ý cười lãnh liệt, âm trầm nói, "Thất đệ thật sự muốn cùng ta tranh đoạt ? !"

"Đây vốn đều là của ta, cần gì tranh đoạt? !" Quân Khuynh Vũ không cho là đúng nói, thần sắc gian tràn ngập vẻ đương nhiên, tay vẫn như trước gắt gao nắm chặt tay Lạc Khuynh Hoàng, giống như muốn tuyên cáo chủ quyền.

Thần sắc không cho là đúng cùng hình ảnh tay trong tay với Lạc Khuynh Hoàng của Quân Khuynh Vũ hoàn toàn chọc giận Quân Kiền Linh, nhất thời như mấy đen giăng đầy trời , sát khí trong mắt hoàn toàn không hề che dấu phóng xuất ra ngoài, khóe môi âm lãnh nói, "Một khi đã như vậy, ngươi đi chết đi!"

Quân Kiền Linh vừa nói xong, đưa tay làm một thế, một đám ám vệ từ một nơi bí mật gần đó nhất tề hiện thân, mười mấy ám vệ, vừa thấy liền biết đều là người có võ công cao cường.

Lông mi đang buông xuống của Lạc Khuynh Hoàng khẽ nâng lên, trong con ngươi hắc bạch phân minh thình lình xuất hiện mười mấy ám vệ. Ngày ấy ám sát Lăng Cảnh Lan quả nhiên là người của Quân Kiền Linh. Khí tức trên người mười mấy ám vệ này cùng không hề khác biệt so với đám hắc y sát thủ ngày ấy.

Quân Khuynh Vũ nhìn mười mấy tên sát thủ xuất hiện, thần sắc vẫn bình tĩnh thong dong, không có nửa phần kinh ngạc, cũng không có nửa phần sợ hãi, hắn khẽ gợi lên một ý cười châm chọc, nhẹ nhàng nở nụ cười, "A, muốn mạng của ta? Chỉ bằng vài người này sao."

Trong nháy mắt Quân Kiền Linh nhanh chóng hiện lên một tia kinh ngạc. Nhìn bộ dáng tuyệt không sợ hãicủa Quân Khuynh Vũ. Chẳng lẽ hắn ta có chỗ dựa gì sao? ! Ám vệ của hắn (QKL) đều là sát thủ nhất đẳng, mười mấy người đối phó một người, cho dù Quân Khuynh Vũ có võ công hơn người, chỉ sợ cũng không phải đối thủ. Hắn ta đến tột cùng chỗ dựa gì, mà có thể khiến hắn ta không hề sợ hãi như thế! ?

Lạc Khuynh Hoàng cũng đem ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Quân Khuynh Vũ. Bên người Quân Khuynh Vũ cũng có ám vệ, điểm này nàng cũng biết. Cho nên hắn tuyệt đối không lo lắng an nguy của bọn họ. Nhưng thế lực của Lưu Tô các, không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, Quân Khuynh Vũ hẳn sẽ không vận dụng .

Võ công của Quân Khuynh Vũ kiệt xuất nhất thiên hạ, đối phó với mười mấy người tự nhiên không là gì, nhưng đây là ám vệ do Quân Kiền Linh nuôi dưỡng làm sao có thể chỉ có một chút như vậy? ! Nếu Quân Kiền Linh đem toàn bộ ám vệ tập trung lại đây, chỉ sợ Quân Khuynh Vũ cũng là hai đấm không địch được bốn tay!

"Hừ! Sắp chết đến nơi còn bướng bỉnh phản kháng ! Hôm nay bản điện hạ sẽ giết ngươi!" Trong măt Quân Kiền Linh tràn ngập huyết sắc, giống như đã mất đi suy nghĩ, làm một thủ thế, tất cả ám vệ đều đã hành động.

Quân Khuynh Vũ nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, vẫn như trước không chút hoang mang ,trong đôi mắt đào hoa hẹp dài là ba đào mãnh liệt, ám vệ tốc độ cực nhanh hướng Quân Khuynh Vũ đánh úp lại, Quân Khuynh Vũ một tay ôm Lạc Khuynh Hoàng, ở giữa không trung lăng không bay lên, một cước đá văng một tên ám vệ, thoải mái đoạt trường kiếm trong tay hắn.

Quân Kiền Linh nhìn thấy chiêu thức của Quân Khuynh Vũ, liền biết công phu của Quân Khuynh Vũ hơn xa mười mấy ám vệ ở đây. Mới vừa rồi Quân Khuynh Vũ nói chỉ với những người này mà đã muốn mạng của hắn, chỉ sợ không phải giả !

Quân Kiền Linh bỗng rùng mình. Nếu hắn đã quyết định động thủ giết Quân Khuynh Vũ, thì nhất quyết không thể để cho hắn ta còn sống mà rời đi. Nếu hắn ta trở về cáo trạng với Quân Vũ Thần, hắn nhất định sẽ không chịu nổi !

Nghĩ đến đây, từ tay áo rộng thùng thình màu trắng bắn ra một quả đạn tín hiệu, bay lên cao rồi nổ tung.

Quân Khuynh Vũ ôm Lạc Khuynh Hoàng, giống như chốn không người bước chân chầm chậm, hạ thủ như múa, những sát thủ võ công trác tuyệt ở trước mặt Quân Khuynh Vũ đều không chịu nổi một kích, không đến mười chiêu đều hoàn toàn bỏ mạng.

Tựa vào lòng Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng khẽ nhíu mày, mới vừa rồi Quân Kiền Linh thả đạn tín hiệu nàng tất nhiên là thấy , nhìn bộ dáng như đã định liệu trước của Quân Kiền Linh, hôm nay chắc chắn không thể không lấy tính mạng của Quân Khuynh Vũ.

Đến lúc này Quân Khuynh Vũ đã giết hơn mười người ám vệ. Hắn nhẹ nhàng buông eo Lạc Khuynh Hoàng, đổi thành nắm tay Lạc Khuynh Hoàng. Trên dung nhan tuyệt mỹ như yêu nghiệt không có nửa phần thay đổi, khóe môi gợi lên nụ cười thị huyết, nói, "Đạn tín hiệu? ! Nhị ca nghĩ rằng, ám vệ sẽ kịp cứu mạng ngươi sao? !"

Quân Kiền Linh nhìn Quân Khuynh Vũ từng bước tới gần, trong nháy mắt sợ hãi. Ám vệ cách nơi này một đoạn khoảng cách, nhanh nhất cũng cần nửa nén hương thời gian. Mà công phu của Quân Khuynh Vũ, vừa rồi hắn đã kiến thức qua, hình dung như quỷ mỵ cũng không quá đáng, tuy rằng hắn tự phụ võ công cao tuyệt, nhưng so sánh với Quân Khuynh Vũ, lại kém không chỉ một chút.

"Ngươi muốn giết ta? ! Ngươi không sợ phụ vương biết sẽ không buông tha ngươi? !" Quân Kiền Linh lui về phía sau một bước, vẫn tự trấn định nhìn Quân Khuynh Vũ.

Con ngươi Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia trào phúng, giống như nghe thấy chuyện vô cùng buồn cười, câu môi nói, "Hiện tại Nhị ca mới nhớ tới phụ vương trách tội ? ! Mới vừa rồi nhị ca còn muốn giết ta đâu, chẳng lẽ không sợ phụ vương trách tội sao? !"

Quân Kiền Linh nghe thấy lời nói của Quân Khuynh Vũ, sắc mặt càng thêm âm trầm. Hắn tất nhiên không sợ! Ngọn núi này vô cùng hẻo lánh, mới vừa rồi vì không muốn người khác quấy rầy hắn cùng Lạc Khuynh Hoàng, đã sớm phái người đuổi hết du khách trên núi , nay nơi này căn bản không có người khác. Cho dù hắn giết Quân Khuynh Vũ, hắn cũng có thể giả bộ là Quân Khuynh Vũ trụy nhai * bỏ mình, cùng hắn không có nửa phần quan hệ!

* trụy nhai : rơi xuống vách núi

Quân Khuynh Vũ thấy sắc mặt Quân Kiền Linh âm trầm cũng không nói chuyện, cố ý nhìn chung quanh, câu môi nói, "Nguyên lai nhị ca đã sớm đuổi hết người ở xung quanh đi, chuẩn bị giết người diệt khẩu? ! Như thế xem ra, bản điện mặc dù là giết nhị ca, phụ vương cũng sẽ không biết ."

Sắc mặt Quân Kiền Linh càng thêm tái nhợt, bàn tay ở trong tay áo đầy mồ hôi. Chết tiệt, tại sao ám vệ còn chưa tới!

Nhìn sắc mặt vạn phần khó coi của Quân Kiền Linh, độ cong trên khóe môi Quân Khuynh Vũ càng sâu, con ngươi đen như mực không chút để ý nhìn Quân Kiền Linh, cười nói, "Nhị ca muốn giết bản điện. Bản điện lại vẫn là nhớ kỹ tình cảm huynh đệ, chỉ cần nhị ca cầu xin ta, ta liền buông tha nhị ca như thế nào?"

Sắc mặt Quân Kiền Linh trở nên xanh mét, con ngươi càng thêm âm trầm, không nói được một lời.

Tâm tình Quân Khuynh Vũ vô cùng tốt, chỉ lôi kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, ý cười dịu dàng, không chút để ý nhìn Quân Kiền Linh.

Thời gian từng chút trôi qua. Thời gian một nén nhang đã hết.

Sắc mặt Quân Kiền Linh trở nên thập phần khó coi. Dựa theo đạo lý, ám vệ hẳn là đã đến. Cho dù nửa nén hương thời gian không kịp, hiện tại đã qua một nén nhang , vì sao một người cũng không có đến? ! Chẳng lẽ là nửa đường xảy ra tình huống gì ? !

Nếu ám vệ không đến, lấy thân thủ của hắn , nhất định không phải đối thủ của Quân Khuynh Vũ. Chẳng lẽ thật sự muốn hắn cầu xin Quân Khuynh Vũ sao? !

"Khuynh Hoàng quận chúa chẳng lẽ phải giúp Quân Khuynh Vũ khi dễ huynh trưởng như thế sao?" Quân Kiền Linh đem ánh mắt từ trên người Quân Khuynh Vũ dời sang Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hiện lên một tia chờ đợi.

Khóe môi Quân Khuynh Vũ gợi lên ý cười châm chọc, từ chối cho ý kiến nhìn Quân Kiền Linh. Cư nhiên muốn Hoàng nhi ra tay giúp hắn, đáng tiếc hắn không biết, Hoàng nhi hận nhất , đó là hắn.

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy Quân Kiền Linh cư nhiên chất vấn nàng, bên trong con ngươi đen như mực trong hiện lên một đạo hàn quang, lạnh lùng nhìn Quân Kiền Linh, lạnh giọng nói, "Khi dễ huynh trưởng? ! Khuynh Hoàng thật sự chưa từng nhìn thấy. Khuynh Hoàng chỉ nhìn thấy nhị hoàng tử muốn tàn sát huynh đệ !"

Nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, sắc mặt Quân Kiền Linh lại trắng thêm vài phần! rõ ràng Lạc Khuynh Hoàng cùng một phe với Quân Khuynh Vũ. Tại sao hắn lại ký thác hy vọng vào Lạc Khuynh Hoàng? !

Lạc Khuynh Hoàng nói không sai. Hôm nay không thể giết Quân Khuynh Vũ, về sau sẽ thành họa lớn! Nhìn Quân Khuynh Vũ đang tựa tiếu phi tiếu, hắn chỉ cảm thấy giống như bị một tòa đại sơn đè nặng, hoàn toàn không có khí lực phản kháng . Đó là một loại áp bách tuyệt đối, khiến cho hắn không dám nhìn thẳng.

Từ bao giờ thất đệ có được khí thế như vậy ? !

"Mặc dù Khuynh Hoàng hướng vào thất đệ, nhưng là phụ thân nàng lại hướng vào ta! Hắn cố ý muốn nàng với ta thành hôn đấy. Nàng cũng không nên giúp sai người!" Quân Kiền Linh tránh ánh mắt của Quân Khuynh Vũ, thẳng tắp nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong giọng nói có rõ ràng uy hiếp.

Đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng giống như hắc diệu thạch hơi trầm xuống, trong nháy mắt, chỉ thấy trong đôi mắt đẹp là một mảnh đen đặc vô biên vô hạn, mang theo vẻ xơ xác tiêu điều, khóe môi nàng gợi lên ý cười càng thêm lạnh như băng.

Hảo một cái Quân Kiền Linh! Cư nhiên dùng đại tướng quân phủ đến uy hiếp nàng. Hắn cũng biết, cuộc đời nàng hận nhất đó là bị người khác uy hiếp! Khinh thường mở miệng, "Nếu cha ta hướng vào ngươi, như vậy, ngươi liền cưới cha ta đi."

Vừa dứt lời, Quân Khuynh Vũ liền nhịn không được nở nụ cười ra tiếng. Hoàng nhi lời này xác thực tại có chút không ngoan . Không chỉ có nhục nhã Quân Kiền Linh, sợ là ngay cả Lạc Nguyên cũng cùng nhau nhục nhã luôn.

Quân Kiền Linh bị nửa câu cuối của Lạc Khuynh Hoàng nói khiến cho khuôn mặt dễ nhìn lập tức trầm xuống, ý cười nơi khóe môi còn chưa kịp giơ lên lập tức cứng ngắc, đôi con ngươi giống như muốn phun ra hỏa, lớn tiếng quát, "Lạc Khuynh Hoàng! Nàng không cần không biết phân biệt! Nàng chẳng lẽ muốn làm trái ý phụ thân nàng sao? !"

"Ý tứ của hắn, cùng ta có quan hệ gì đâu? !" Lời nói lưu loát, không mang theo nửa phần do dự, có chính là hờ hững cùng không kềm chế được. Người phụ thân kia, vì quyền thế của mình mà cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ cha con, một phụ thân hư tình giả ý , vì sao muốn nàng phải nghe lời hắn nói, vì sao không thể ngỗ nghịch ý tứ của hắn? !

Đừng nói là ý tứ của hắn, mặc dù là tính mạng của hắn, nàng cũng không để vào mắt !

"Hừ! Ngươi cho là bản điện hạ không phải ngươi thì không cưới? !" Quân Kiền Linh lạnh lùng hừ một tiếng, hung ác nham hiểm nhìn Lạc Khuynh Hoàng, oán hận nói, "Phụ thân ngươi đã đáp ứng cùng ta liên thủ! Thành hôn bất quá là vì củng cố quan hệ mà thôi! Phụ thân ngươi lại không chỉ có một nữ nhi là ngươi!"

Lông mi Lạc Khuynh Hoàng khẽ nhướng, một đôi mắt đẹp sắc bén nhìn Quân Kiền Linh, không chút thoái nhượng. Quân Kiền Linh thật đúng là thiếu kiên nhẫn, nàng bất quá tùy ý nói vài câu, hắn liền nói ra hiệp nghị của hắn cùng Lạc Nguyên âm thầm bàn.

Khóe môi gợi lên một chút ý cười trào phúng, mở miệng, "Phụ thân xác thực không chỉ có một nữ nhi. Nhị hoàng tử là muốn muốn kết hôn cùng Lạc Khuynh Quốc dã gả ã phu, hay là muốn thú Lạc Khuynh Thành đã bị xử tử?"

Từ ngữ điệu, cũng là đem Quân Kiền Linh đặt vào hoàn cảnh càng thêm khó coi. Lạc Nguyên xác thực không chỉ có một nữ nhi. Nhưng một người đã gả ã phu không trinh không khiết. Một người đã bị phán xử tử trước mặt mọi người, tuy rằng bị hắn âm thầm cướp đi, lại vẫn không thể gặp người khác . Nói như vậy, muốn hợp tác, biện pháp duy nhất , là thú Lạc Khuynh Hoàng!

Lạc Khuynh Hoàng nhìn rõ ràng thần sắc của Quân Kiền Linh , từ từ mở miệng, trong giọng nói hình như có vài phần nghiền ngẫm vài phần đùa cợt, "Nha, ta nhưng thật ra đã quên, Lạc Khuynh Thành hình như được người cứu đi . Xem bộ dáng này của nhị hoàng tử, sẽ không phải là nhị hoàng tử mạo hiểm trước mắt thiên hạ cướp đi tử tù đi? !"

Một câu nhẹ nhàng ôn nhu, không thấy bao nhiêu sắc bén, cũng khiến trong mắt Quân Kiền Linh hiện lên một tia bối rối. Lạc Khuynh Hoàng làm sao có thể biết là hắn cứu đi Lạc Khuynh Thành? ! Chẳng lẽ trên tay nàng có chứng cớ, nếu nàng đem việc này báo cho phụ vương, vậy hắn thật sự sẽ vạn kiếp bất phục !

Nghĩ đến đây, trong mắt Quân Kiền Linh lướt qua một tia sát khí. Hắn thà rằng giết Lạc Khuynh Hoàng, cũng không thể để cho Lạc Khuynh Hoàng gả cho Quân Khuynh Vũ!

"Bản điện khuyên ngươi tốt nhất thu hồi sát khí của ngươi. Chớ quên tình cảnh hiện tại của ngươi ! Ngươi nếu còn dám dùng ánh mắt như vậy nhìn Hoàng nhi, bản điện không ngại hiện tại sẽ giết ngươi!" trong đôi mắt đào hoa hẹp dài của Quân Khuynh Vũ chợt lóe lệ mang, khóe môi có chút gợi lên, vẻ mặt sát phạt.

Tay áo như hỏa không gió tự bay, mang theo khí thế bễ nghễ thiên hạ. Ánh mắt hắn thản nhiên nhìn Quân Kiền Linh, chỉ là một cái liếc mắt, liền khiến Quân Kiền Linh có cảm giác giống như đặt mình trong thiên quân vạn mã , cái loại khí thế này, cho dù là Quân Vũ Thần cũng không thể so sánh!

Nhớ tới lời nói lúc trước của Quân Khuynh Vũ, lại them bị Quân Khuynh Vũ liếc mắt một cái khiến hắn kinh sợ, Quân Kiền Linh cơ hồ là không tự giác quỳ xuống, giọng căm hận nói, "Bản điện nhất thời hồ đồ, mong rằng thất đệ không cần để ý, bản điện ở trong này hướng thất đệ nhận lỗi !"

"Đợi chút." Quân Khuynh Vũ nhìn thấy động tác muốn đứng lên của Quân Kiền Linh, ra tiếng ngăn cản nói, "Nhị ca còn chưa hướng Hoàng nhi xin lỗi."

Quân Kiền Linh ôm nỗi hận nhìn Quân Khuynh Vũ liếc mắt một cái, hướng Lạc Khuynh Hoàng nói, "Khuynh Hoàng quận chúa, Kiền Linh nhiều có mạo phạm, mong rằng ngươi bao dung."

Lạc Khuynh Hoàng nghiêng đi nửa người, giống như không muốn nhìn đến Quân Kiền Linh. Nàng nhìn Quân Khuynh Vũ, đáy lòng lướt qua một tia ấm áp. Người kia, chính là muốn Quân Kiền Linh hướng nàng xin lỗi sao? ! Chính là, Quân Kiền Linh thiếu nàng, làm sao có thể là một câu xin lỗi là có thể bù đắp .

Nàng hiểu tâm tư của Quân Khuynh Vũ, hắn là muốn đem tôn nghiêm của Quân Kiền Linh dẫm nát dưới lòng bàn chân , đến khi tiêu trừ hết hận ý trong lòng nàng. Nhưng hận ý của nàng, không chỉ một chút như vậy, tôn nghiêm của Quân Kiền Linh đối với Quân Kiền Linh mà nói có lẽ đáng giá, nhưng đối với nàng mà nói, không đáng một đồng!

Một nam nhân vô tâm vô phế, một nam nhân chỉ biết quyền thế như vậy, tôn nghiêm có giá trị bao nhiêu tiền? ! Nàng căn bản khinh thường nhận xin lỗi của hắn.

Quân Kiền Linh nhìn thấy phản ứng của Lạc Khuynh Hoàng , trong lòng không khỏi hận cực! Hắn thuở nhỏ là thiên chi kiêu tử, lại là kinh thành tứ công tử, nữ tử ngưỡng mộ hắn vô cùng nhiều, Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên khinh thường hắn như thế ? !

"Nhị ca đứng lên đi." Quân Khuynh Vũ thấy Lạc Khuynh Hoàng phản ứng như thế, tựa hồ cũng không thấy ngoài ý muốn, lấy tính tình Hoàng nhi tất nhiên là không hiếm lạ , nhưng là hắn hiếm lạ, phàm là người khi dễ Hoàng nhi, đều phải trả giá đại giới! Đây chỉ là bắt đầu mà thôi, hắn ta cướp đi thứ gì từ Hoàng nhi, hắn nhất định từng kiện từng kiện đòi trở về! Tôn nghiêm này, đó là điều đầu tiên!

Quân Kiền Linh đứng dậy, nhẹ nhàng phủi phủi tro bụi trên người, mày gắt gao khóa chặt .

Quân Khuynh Vũ vẫn lạnh nhạt tự nhiên như trước , giống như một đế vương sau khi nhận triều bái của thần tử tùy ý cho thần tử đứng dậy. Hắn không chút để ý quét về khu rừng liếc mắt một cái, từ từ nói, "Liễu công tử nếu đã đến đây, sao không đi ra cùng nhau thưởng thưởng cảnh đẹp?"

Lời này nói xong. Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Kiền Linh sắc mặt đều thay đổi.

Lạc Khuynh Hoàng khẽ nhíu mi, Liễu Tư Triệt đã đến? ! vì sao nàng một chút cũng không cảm giác được hơi thở của Liễu Tư Triệt. Nghĩ đến cũng đúng, công phu của Liễu Tư Triệt sâu không lường được, với tu vi của nàng hiện tại sao có thể phát hiện . Chỉ là vì sao Liễu Tư Triệt lại xuất hiện ở trong này? !

Nói như vậy, mới vừa rồi hết thảy Liễu Tư Triệt đều thấy . Quân Khuynh Vũ hiện tại vạch trần Liễu Tư Triệt ở trong này, chớ không phải là muốn kéo Liễu Tư Triệt xuống nước? !

Quả nhiên. Sắc mặt Quân Kiền Linh trở nên càng thêm khó coi, giống như ăn phải ruồi bọ. Nguyên bản để hắn quỳ xuống trước Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng, cũng đã là vô cùng nhục nhã, nay thế nhưng còn bị Liễu Tư Triệt thấy , trong lòng không khỏi càng hận!

Quân Khuynh Vũ, Liễu Tư Triệt! Hai người kia, một người hắn cũng không bỏ qua. Đợi cho hắn đăng cơ đế vị, hắn nhất định phải đem bọn họ toàn bộ đều lăng trì xử tử.

Đáp lại lời nói của Quân Khuynh Vũ, Liễu Tư Triệt lạnh nhạt tự nhiên từ trong rừng đi ra. Quần áo tử y cao quý tự nhiên , ngọc quan cao cao trên búi tóc, khiến dung nhan của hắn phụ trợ càng thêm thanh nhã cao quý. Khóe môi hàm chứa ý cười trước sau như một , con ngươi tối tăm cũng không có nửa phần xấu hổ, đi bước một, làm như tùy ý hướng về bọn họ đi tới.

"Nhị hoàng tử. Thất hoàng tử. Khuynh Hoàng quận chúa." Liễu Tư Triệt khóe môi bay nhanh lướt qua một tia cười khổ, lập tức liền khôi phục bình thường, ánh mắt như nước nhìn ba người bọn họ, không chút mất tự nhiên vì bị vạch trần. Đã bao nhiêu năm, Quân Khuynh Vũ vẫn là như vậy.

Đây là Liễu Tư Triệt, vô luận khi nào nhìn hắn, tựa hồ đều là lạnh nhạt tự nhiên . Một đôi con ngươi đen như mực, giống như che dấu hết thảy cảm xúc bình thường, được che dấu bởi một tầng sương mù, vô luận như thế nào cũng không nhìn thấy suy nghĩ trong lòng hắn.

"Liễu công tử đến đây hình như có chút đúng lúc đi. Xem diễn còn đập vào mắt?" Quân Khuynh Vũ thấy bộ dáng thản nhiên của Liễu Tư Triệt, nửa điểm giải thích cũng không có, không khỏi gợi lên một chút ý cười xấu xa, hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha Liễu Tư Triệt.

Nếu đã muốn hoàn toàn cùng Quân Kiền Linh xé rách mặt, như vậy cũng phải kéo theo Liễu Tư Triệt mới đúng! Hắn không sợ Quân Kiền Linh, hắn chỉ sợ thời điểm hắn đối phó Quân Kiền Linh, Liễu Tư Triệt ở sau lưng động tay chân. Nếu nói toàn bộ Cẩm quốc còn có ai có đủ khả năng làm hắn lo lắng, sợ cũng chỉ có Liễu Tư Triệt .

"Tư Triệt bất quá vừa mới đến." Liễu Tư Triệt mắt không nhìn tâm không hoảng, biểu tình vẫn nghiêm trang, vẻ mặt vô tội nhìn Quân Khuynh Vũ, dò hỏi, "Không biết thất hoàng tử nói là trò hay gì?"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng vô tội của Liễu Tư Triệt, không khỏi oán thầm, nam nhân đùa bỡn âm mưu quả nhiên đều là thành tinh. Ngay cả nói dối đều là bộ dáng vô tội . Chính là tâm tư Liễu Tư Triệt được che dấu quá sâu, nàng căn bản nhìn không thấu.

Về phần Quân Khuynh Vũ. Tâm tư của hắn có lẽ so với Liễu Tư Triệt càng thâm trầm, nhưng là, ở nàng trước mặt, hắn chưa bao giờ cố ý che dấu. Khóe môi không khỏi gợi lên ý cười.

"Liễu công tử thật hay nói giỡn . Nơi này nửa canh giờ trước đã bị cấm quân phong tỏa , Liễu công tử làm sao có thể là vừa mới đến?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày, bên trong con ngươi đen như mực lướt qua một tia giảo hoạt, hắn nếu đã muốn kéo Liễu Tư Triệt xuống nước, hắn ta sao có thể đào thoát? !

Sắc mặt Quân Kiền Linh thay đổi. Nguyên lai Quân Khuynh Vũ để cho cấm quân gác ở sơn ngoại, khó trách hắn nhìn thấy Quân Kiền Linh thả đạn tín hiệu tuyệt không sốt ruột, khó trách ám vệ của Quân Kiền Linh chậm chạp chưa có tới.

"Nửa canh giờ sao? Tư Triệt vẫn lưu luyến phong cảnh mỹ lệ, chưa từng chú ý thời gian." Liễu Tư Triệt mím môi, bộ dáng vẫn lạnh nhạt tự nhiên như trước.

Nghe đến đó, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nâng mắt nhìn Liễu Tư Triệt, nhìn bộ dáng công tử như ngọc của hắn , nguyên lai Liễu Tư Triệt cũng có thời điểm vô lại như vậy? Còn vô lại nghiêm trang!

Quân Khuynh Vũ lấy ánh mắt tà tà nhìn Quân Kiền Linh một cái, thấy trong mắt hắn hiện lên sát khí, cũng không truy vấntiếp . Liễu Tư Triệt nói như thế, Quân Kiền Linh tự nhiên sẽ không tin tưởng . Bên này đánh nhau động tĩnh lớn như thế, làm sao có thể không chú ý tới. Chẳng qua là không nghĩ xé rách mặt nạ giả bộ hài hòa tnày thôi.

"Đột nhiên không có hứng trí thưởng thức phong diệp. Hoàng nhi, chúng ta đi thôi?" Quân Khuynh Vũ không hề đáp lại lời của Liễu Tư Triệt , cũng từ từ thở dài một hơi, ngược lại hỏi Lạc Khuynh Hoàng, thần sắc của hắn như thật, giống như chỉ cần Lạc Khuynh Hoàng nói nàng còn muốn xem, mặc dù hắn không nguyện ý ở tại chỗ này, cũng sẽ đáp ứng.

Lạc Khuynh Hoàng lại lên tiếng, "Ân."

Khóe môi của nàng là ý cười thản nhiên. Tuy rằng không đàng hoàng, lại ấm áp lòng người. Ở đây ba người nhìn khóe môi ấm áp ý cứ của Lạc Khuynh Hoàng đều nhìn đến ngây ngốc. Cho tới bây giờ đều nói Lạc Khuynh Hoàng cực mỹ, lại không ngờ tới nàng có thể mỹ đến ấm áp như ánh mặt trời.

Khóe môi Quân Khuynh Vũ cũng dạng gợi lên ý cười, lôi kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, nghênh ngang đi qua trước mặt Quân Kiền Linh cùng Liễu Tư Triệt. Không giống bước chân trầm ổn ngày thường, mà hơn vài phần nhẹ nhàng.

Quân Kiền Linh nhìn bóng dáng hai người, mâu trung lướt qua một tia hận ý. Cũng nổi giận đùng đùng ly khai.

Liễu Tư Triệt vẫn đứng ở tại chỗ. Trong mắt hàm chứa vài phần cô đơn, giống như vẫn còn đắm chìm ở trong nụ cười của Lạc Khuynh Hoàng. Hồi lâu, hắn khẽ thở dài một hơi, nói, "Ta là nên cảm thấy may mắn hay khổ sở? Nụ cười của nàng mỹ như vậy, nếu nụ cười này là cười với ta, ta chỉ sợ sẽ nhịn không được bỏ quên gia tộc, bỏ quên trách nhiệm đi yêu nàng đi. May mắn, nụ cười này không phải với ta. Nhưng là, ta thật sự muốn nhìn nàng cười với ta như vậy."

Lạc Khuynh Hoàng một đường theo Quân Khuynh Vũ lên kiệu, không khỏi nhíu mi hỏi, "Ngươi điều cấm quân đến ngọn núi này cạnh gác, không sợ khiến người ta dị nghị?"

"Nhị hoàng tử mang theo Khuynh Hoàng quận chúa du sơn, đem du khách đều đuổi hết . Bản điện phái người đến gác, chiếu khán an nguy của các ngươi, có gì không ổn?" Quân Khuynh Vũ ngoéo môi một cái, nghiêm trang nói, tiếp theo lại lộ ra nụ cười ta mị Lạc Khuynh Hoàng quen thuộc, khẽ cười nói, "Hơn nữa, hơn mười năm nay, ta bất cần đời, tính tình tùy tiện không ai quản được, sợ là đã ăn sâu vào lòng người , ta sao phải sợ người khác dị nghị?"

"Da mặt thật là dầy." Lạc Khuynh Hoàng điểm điểm mũi Quân Khuynh Vũ, lộ ra ý cười ôn hòa nói.

Quân Khuynh Vũ nhìn nữ tử trước mắt, dung mạo như họa, khóe mắt đuôi lông mày đều là ý cười. Trước kia rõ ràng thích, lại không chịu thừa nhận , thật là một nữ tử không chịu thua kém. May mắn thời điểm đó hắn kiên trì mở ra lòng của nàng, nếu không, hắn thật đúng là hối hận.

"Da mặt không dày làm sao có thể theo đuổi được Hoàng nhi đâu." Trong đôi mắt hoa đào của Quân Khuynh Vũ giống như sóng nước mùa xuân, tràn đầy yêu say đắm, tay cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, tựa vào trên cỗ kiệu, từ từ nói, "Còn có mười ngày là săn bắn tỷ thí. Tây Quyết cùng Lăng quốc sứ giả sợ là đã đến."

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nhíu mày, trong mắt hiện lên một chút hứng thú, nói, "Lăng quốc cử đến là Lăng Cảnh Lan sao?"

"Như thế nào, Hoàng nhi là muốn gặp Lăng quốc đệ nhất mỹ nhân Vũ Lưu công chúa?" Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng hỏi như thế, nhíu mày, cười nói. Vũ Lưu công chúa là đệ nhất mỹ nhân Lăng quốc, lại thịnh truyền nàng tài mạo song tuyệt, Lạc Khuynh Hoàng cảm thấy hứng thú cũng không kỳ quái.

Lạc Khuynh Hoàng đối với nữ nhân cảm thấy hứng thú, hắn tự nhiên là một chút ý kiến cũng không có , chỉ cần không phải đối với nam nhân cảm thấy hứng thú là tốt rồi. Nghĩ đến đây, Quân Khuynh Vũ cười nói, "Lần này săn bắn chính là hoạt động của nam tử, Vũ Lưu công chúa cho dù là tài mạo song tuyệt, cũng không tham gia, tự nhiên sẽ không theo đến đây. Bất quá Hoàng nhi muốn gặp Vũ Lưu công chúa, cũng không phải không có cơ hội."

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nhíu mày. Vũ Lưu công chúa ở Lăng quốc. Nàng tự nhiên không có khả năng chạy đến Lăng quốc, như vậy chỉ có khả năng Vũ Lưu công chúa đến Cẩm quốc . Lần săn bắn tỷ thí này mời tam quốc sứ thần, Vũ Lưu công chúa cũng không đến, nàng nghĩ không ra còn có cái gì có thể làm cho Vũ Lưu công chúa đến Cẩm quốc.

"Nay thiên hạ phân ba. Tây Quyết quốc chủ bệnh tình nguy kịch, Tây Quyết nội loạn, đúng là thời cơ tốt tấn công Tây Quyết. Cẩm quốc cùng Lăng quốc đám hỏi, sợ là không xa ." Quân Khuynh Vũ trong mắt lóe qua quang mang bày mưu tính, từ từ nói, "Lần săn bắn tỷ thí này phụ vương mời tam quốc sứ giả, chỉ sợ cũng muốn thử xem sâu cạn của thái tử Tây Quyết đi."

Mâu trung Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia ám trầm. Nay hoàng thất phong vân, thế cục tam quốc, đều là thoải mái hoạt động, xem ra Phi Hoa lâu của nàng chỉ hoạt động trong Cẩm quốc, thật là hạn hẹp .

Chỉ là đệ nhất mỹ nhân Lăng quốc lien hôn cùng với Cẩm quốc. Tất nhiên là chọn lựa phò mã tốt nhất. Thân phận lừng lẫy thì không cần phải nói. Có thể thú được Vũ Lưu công chúa, liền tương đương với được Lăng quốc ủng hộ, cơ hội như thế, ai chịu buông tha. Ánh mắt không khỏi dừng lại trên người Quân Khuynh Vũ.

"Hoàng nhi nhưng đừng nhìn ta. Ta nói rồi cuộc đời này không phải nàng không cưới ! Hoàng hậu của ta chỉ có thể là nàng. Về phần Vũ Lưu, cho dù là thiên tiên, cũng không lọt vào mắt ta được." Quân Khuynh Vũ thấy ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng dừng ở trên người hắn, lập tức nói ra. Hắn cũng không cho phép Hoàng nhi hoài nghi kiên trinh của hắn!

Lạc Khuynh Hoàng tự nhiên tin tưởng Quân Khuynh Vũ. Chỉ là nếu không cưới Vũ Lưu công chúa, vậy Quân Khuynh Vũ chẳng phải là không công bị mất Lăng quốc ủng hộ, đến lúc đó, nếu Vũ Lưu công chúa gả cho Quân Kiền Linh, vậy chẳng phải là thay Quân Kiền Linh gia tăng lợi thế? ! Huống chi Lăng quốc tam hoàng tử Lăng Dịch Hiên lại có tâm cùng Quân Kiền Linh hợp tác.

"Yên tâm. Vũ Lưu sẽ không gả cho Quân Kiền Linh ." Quân Khuynh Vũ chắc chắc nói, bên trong con ngươi hắc bạch phân minh tràn ngập bá khí, hắn câu môi cười nói, "Mặc dù là nàng gả cho Quân Kiền Linh thì như thế nào? ! Vũ Lưu cùng Lăng Dịch Hiên đều là hoàng hậu hiện nay sinh ra, nhận hết sủng ái của Lăng quốc quốc chủ, nhưng vị trí thái tử này, Lăng Cảnh Lan vẫn là hảo hảo ngồi, không phải sao?"

Lạc Khuynh Hoàng hiểu rõ gật gật đầu. Chuyện tình Lăng quốc quốc chủ sủng ái Vũ Lưu công chúa cùng tam hoàng tử không ai không biết. Mẹ ruột của Tam hoàng tử lại là Lăng quốc hoàng hậu, nhưng những năm gần đây, Lăng Cảnh Lan vẫn ngồi vững vàng trên ngôi vị thái tử, có thể thấy được thiên hạ Lăng quốc, tất nhiên là thiên hạ của Lăng quốc quốc chủ.

Thủ đoạn của Lăng Cảnh Lan tất nhiên không đơn giản. Nay Lăng Cảnh Lan nếu lựa chọn cùng Quân Khuynh Vũ hợp tác, như vậy sợ gì Quân Khuynh Vũ không chiếm được ủng hộ của Lăng quốc? ! Chỉ là Quân Khuynh Vũ giống như đã sớm nhận thức Vũ Lưu công chúa?

"Huynh nhận thức Vũ Lưu công chúa?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày , nghe Quân Khuynh Vũ xưng hô Lăng Dịch Hiên cùng Lăng Cảnh Lan đều là cả tên lẫn họ , chỉ có thời điểm xưng hô với Vũ Lưu công chúa, thì kêu là Vũ Lưu. Tuy nói Vũ Lưu công chúa không có khả năng cùng Quân Khuynh Vũ có cái gì, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút không thoải mái.

Quân Khuynh Vũ thấy thần sắc ê ẩm của Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi nở nụ cười, "Hoàng nhi ghen tị? Ta cùng Vũ Lưu không có gì . Nghiêm túc mà nói, nàng có thể xem như sư muội của ta đi."

"Sư muội?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, việc này thật mới mẻ , Lăng quốc công chúa và Cẩm quốc hoàng tử dĩ nhiên là sư huynh muội? !

Quân Khuynh Vũ gợi lên ý cười không rõ ý tứ, con ngươi đen như mực là sương mù thản nhiên, Lạc Khuynh Hoàng nhất thời đoán không ra cảm xúc của hắn, thanh âm của hắn mang theo một tia sâu thẳm, nói, "Không chỉ có Vũ Lưu, còn có Tư Triệt. Ba người chúng ta năm đó đều theo Tụ Thủ quái y học y thuật."

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi ngẩn người. Quân Khuynh Vũ y thuật cao tuyệt, nàng tự nhiên là biết. Nếu không hắn không có khả năng dễ dàng cứu Lăng Cảnh Lan như vậy. Chính là, Quân Khuynh Vũ cùng Lăng Vũ Lưu cư nhiên là sư huynh muội, cư nhiên còn có Liễu Tư Triệt? !

Nhưng nhìn bộ dáng của hắn cùng Liễu Tư Triệt, làm sao có nửa điểm sư huynh đệ? !

"Tư Triệt hắn có nỗi khổ tâm. Chúng ta lập trường bất đồng, tình đồng môn chỉ càng liên lụy thôi." Trong mắt Quân Khuynh Vũ nhanh chóng lướt qua một chút bất đắc dĩ.

Lạc Khuynh Hoàng khẽ vuốt cằm, Liễu Tư Triệt là người nhà họ Liễu, tự nhiên là giúp thái tử, mà vị trí thái tử này, Quân Khuynh Vũ tự nhiên cũng không buông tay , nếu nhất định đối địch, cần gì phải nhớ kỹ tình đồng môn,

Xe ngựa hướng về phướng hướng đại tướng quân phủ chạy tới. Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ đều tự dựa vào trên xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần, hai người cũng không mở miệng nói chuyện, trong lúc đó cảm giác yên tĩnh cùng A

Mà sau khi Quân Kiền Linh trở lại phủ nhị hoàng tử, cũng nổi trận lôi đình.

"A." Lạc Khuynh Thành ôm gò má không thể tin nhìn Quân Kiền Linh. Quân Kiền Linh đối với nàng luôn luôn đều là tao nhã . Thậm chí ở thời điểm nàng mất hết niềm tin đem nàng từ trong thiên lao cứu ra, nhưng mà nay, bộ dáng mắt như muốn nứt ra của Quân Kiền Linh, làm cho nàng cảm thấy xa lạ.

"Kiền Linh, chàng vì sao đánh ta? Ta làm sai cái gì sao?" Trong hốc mắt Lạc Khuynh Thành chứa đầy nước mắt, bộ dáng ôn nhu nhược nhược, ánh mắt ngập nước nhìn Quân Kiền Linh, giống như chỉ cần một cơn gió thổi qua sẽ lập tức ngã xuống.

Quân Kiền Linh chán ghét nhìn Lạc Khuynh Thành, hung ác nham hiểm nói, "Thu hồi sắc mặt kia của ngươi đi! Không cần ở trước mặt bản điện giả vờ! Bản điện hỏi ngươi, ngươi vì sao cố ý đem sở thích của Lạc Khuynh Hoàng nói ngược lại cho bản điện? !"

"Khuynh Thành không có a!" Lạc Khuynh Thành nghe Quân Kiền Linh nói như thế, lập tức biện giải nói. Trong mắt hiện lên hận ý rõ ràng ! Lạc Khuynh Hoàng! Lạc Khuynh Hoàng! Lạc Khuynh Hoàng! Nàng chán ghét nghe thấy tên Lạc Khuynh Hoàng, từ nhỏ tên này giống như là ác mộng của nàng!

Vì sao tất cả mọi người phải giúp Lạc Khuynh Hoàng? ! ngay cả thân sinh mẫu thân của nàng cũng muốn giúp đỡ Lạc Khuynh Hoàng, hiện tại nam nhân nàng yêu nhất, thế nhưng vì tiện nhân Lạc Khuynh Hoàng kia mà đánh nàng? !

Quân Kiền Linh nhìn hận ý trong mắt Lạc Khuynh Thành, tức giận một cước đá trúng cẳng chân Lạc Khuynh Thành, khí lực to lớn, thẳng chân đá Lạc Khuynh Thành ngã xuống.

Lạc Khuynh Thành té lăn trên đất, trong mắt hiện lên kinh ngạc cùng thất vọng, nàng nhìn Quân Kiền Linh, giọng căm hận nói, "Ngươi cứu ta vì muốn từ trong miệng ta biết được sở thích của Lạc Khuynh Hoàng sao? ! Chờ ngươi cưới được nàng, ngươi chuẩn bị như thế nào đối ta? ! Giết ta sao? !"

Quân Kiền Linh từ chối cho ý kiến nhìn Lạc Khuynh Thành, hắn không phủ nhận, Lạc Khuynh Thành nói cũng không sai. Hắn nguyên bản tính toán như vậy! Chính là tiện nhân Lạc Khuynh Thành này cư nhiên dám ở sau lưng tính kế hắn! Càng nghĩ càng tức giận, Quân Kiền Linh lại một cước hung hăng đá vào trên người Lạc Khuynh Thành.

Lạc Khuynh Thành bị Quân Kiền Linh một cước đá trúng bụng, mạnh mẽ hộc ra một ngụm máu tươi, nhưng nàng cũng không có kêu đau, mà thê lương nở nụ cười, nàng một bên cười, một bên dùng sức đứng lên, thất tha thất thểu mới không ngã xuống, nàng nhìn Quân Kiền Linh, cười đến thê tuyệt.

"Quân Kiền Linh,tâm của ta đối với ngươi, ngươi chẳng lẽ không rõ ràng sao? ! Ta yêu ngươi như vậy, ta sợ mất đi ngươi, sợ ngươi yêu thương Lạc Khuynh Hoàng! Cho nên vào sinh thần cuả hoàng hậu ta mới khẩn cấp muốn giết Lạc Khuynh Hoàng như thế, vì sao ta muốn giết hoàng hậu, chẳng lẽ ngươi không rõ hay sao? ! Ta là vì thay ngươi quét dọn trợ lực của thái tử mà thôi! Ta làm như vậy đều là vì ngươi! Vì ngươi a!" Lạc Khuynh Thành cơ hồ điên cuồng hô lên.

Nàng vẫn nghĩ nàng tiếp cận Quân Kiền Linh, bất quá là lợi dụng nhau mà thôi. Nàng lợi dụng Quân Kiền Linh đi lên địa vị cao, vứt bỏ phủ đại tướng quân không chịu nổi này, đem một đám người trong phủ đại tướng quân phủ dẫm nát dưới chân, nhưng nàng sai lầm rồi! Nàng yêu Quân Kiền Linh, nàng yêu nam tử trước mặt này a! Cho nên mới sợ hãi mất đi hắn như vậy, sợ hãi Lạc Khuynh Hoàng sẽ cướp đi hắn!

Quân Kiền Linh tựa hồ cũng bởi vì tư thế điên cuồng của Lạc Khuynh Thành mà kinh ngạc , nhìn bộ dáng điên khùng của Lạc Khuynh Thành, cũng không tiếp tục ra tay.

“Ta vẫn nghĩ ngươi đối đãi với ta cũng là thiệt tình ! Tay của ta bị thương. Ta trăm phương nghìn kế che dấu, đơn giản là vì ngươi thích nghe ta đánh đàn, ta sợ ngươi biết tay của ta không thể tiếp tục đánh đàn sẽ ghét bỏ ta! Hãm hại Lạc Khuynh Hoàng thất bại, bị phán xử tử hình, ngươi tới cứu ta, ta thật sự thật cao hứng! Ta căn bản không có nghĩ tới ngươi cứu ta là có mục đích riêng, ta làm sao có thể cố ý đem sở thích của Lạc Khuynh Hoàng nói sai, lừa gạt ngươi? !” Lạc Khuynh Thành một bên khóc một bên cười, một bên khàn cả giọng nói.

Quân Kiền Linh nghe Lạc Khuynh Thành nói thế, mâu trung cũng không chút động dung, chỉ hiện lên một chút suy nghĩ, Lạc Khuynh Thành nói không có sai, nàng xác thực không có khả năng lừa hắn. Như vậy là do Lạc Khuynh Hoàng lừa hắn ? !

Đúng rồi. Nữ tử thông tuệ như thế , làm sao lại không nhìn ra tâm tư của hắn. Nếu nàng đã để tâm đến Quân Khuynh Vũ, tất nhiên sẽ không lưu tình với hắn ! Hoặc là, nàng đã sớm biết Lạc Khuynh Thành được hắn cứu đi.

Trải qua sự tình hôm nay, hắn đối với Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng cũng không dám xem thường nữa.

“Thôi.” Quân Kiền Linh đạm mạc liếc mắt một cái nhìn Lạc Khuynh Thành, thản nhiên nói, “Sợ là ta cũng bị Khuynh Hoàng lừa .”

“Khuynh Hoàng? ! Ha ha ha ha ha! Thật sự là xưng hô thân mật! tiện nhân kia lừa gạt ngươi , ngươi lại còn gọi thân thiết như vậy? !” Lạc Khuynh Thành nghe được lời nói của Quân Kiền Linh, ánh mắt giống như oán độc rắn rết, cười lạnh nói.

Quân Kiền Linh nâng tay cho Lạc Khuynh Thành một cái tát, đem thân mình vốn lung lay sắp đổ của Lạc Khuynh Thành lạilần nữa ngã xuống đất, hắn lạnh lùng nhìn Lạc Khuynh Thành, cười nói, “Tiện nhân là cho ngươi kêu ? ! Lạc Khuynh Thành, bản điện nhắc nhở ngươi, tốt nhất nhớ rõ thân phận của mình ! Nếu không bản điện không ngại hiện tại sẽ giết ngươi!”

Lạc Khuynh Thành té trên mặt đất, thân mình hơi co rụt lại, móng tay bén nhọn lướt qua trên mặt đất, trong mắt nàng ta tràn ngập hận ý! Lạc Khuynh Hoàng! Nàng muốn nàng ta chết không có chỗ chôn!

“Chỉ sợ Kiền Linh bây giờ còn không thể giết ta.” Lạc Khuynh Thành nâng cao hai má, giống như nữ quỷ nhìn Quân Kiền Linh, thê tuyệt cười nói, “Lạc Khuynh Hoàng không lấy ngươi, ngươi liền không chiếm được ủng hộ của phủ đại tướng quân phủ. Như vậy, biện pháp tốt nhất chính là hủy nó, không phải sao?”

Quân Kiền Linh lạnh lùng nhìn Lạc Khuynh Thành. nữ nhân này còn không đến nỗi ngốc, hơn nữa đối với phủ đại tướng quân rõ như lòng bàn tay, hắn xác thực còn cần của nàng giúp. Nghĩ đến đây, thanh âm cũng trở nên nhu hòa một ít, “Lần sau bàn bạc kỹ hơn. Ngươi trước hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Nói xong liền nghênh ngang mà đi.

Lạc Khuynh Thành nhìn bóng dáng Quân Kiền Linh đi xa, ánh mắt lộ ra hận ý khắc cốt. Nàng hận thấu tất cả phủ đại tướng quân! Nàng hận không thể hủy nó. Nay Quân Kiền Linh cũng muốn hủy nó, thật hợp ý nàng! Về phần Lạc Khuynh Hoàng, chỉ cần một ngày có Lạc Khuynh Thành nàng, liền nhất quyết sẽ không để Lạc Khuynh Hoàng sống tốt!

Nâng hai má sưng phù, khóe miệng còn rỉ máu, con mắt tràn ngập hận ý , tóc tai hỗn độn vô cùng, hiện tại Lạc Khuynh Thành làm sao còn có nửa phần bộ dáng nhu nhược, mà giống như một nữ quỷ.

Cùng lúc đó. Lạc Khuynh Hoàng đang vào trên nhuyễn tháp, nhìn tin tình báo Phi hoa lâu đưa tới, khóe môi gợi lên một chút tươi cười, “Lạc Khuynh Thành, đây bất quá mới chỉ là bắt đầu mà thôi.”

65. Chương 66: Vốn Cuồng Vọng Của Khuynh Hoàng

Edit: Thảo Nguyên Xanh

Beta : Tiểu Tiểu.

Gió thu chợt thổi. Thời gian đến cuộc tỷ thí săn bắn chỉ còn ba ngày.

Lạc Khuynh Hoàng mặc một bộ đồ đỏ rực dùng để cưỡi ngựa, không còn dáng vẻ nhu nhược ngày thường, ngược lại có thêm vài phần cảm giác tư thế oai hùng hiên ngang. Xinh đẹp tuyệt luân không chút son phấn, khuôn mặt như hoa phù dung, mi mắt như liễu, quả thực vô cùng xinh đẹp.

"Tiểu thư, người thật sự muốn cưỡi ngựa sao?" Hương Lăng nhìn Lạc Khuynh Hoàng một thân quần áo cưỡi ngựa, có chút chần chờ hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng nhướng mi, khóe môi giơ lên một chút tươi cười xán lạn, quần áo đỏ rực càng làm nàng thêm mắt ngọc mày ngài, " Như thế nào, có vấn đề gì sao?"

Đi theo bên người Lạc Khuynh Hoàng đã lâu, đương nhiên cũng biết một khi Lạc Khuynh Hoàng đã quyết định chuyện gì thì rất ít thay đổi, nhưng Hương Lăng vẫn kiên trì nói," Tuy nói săn bắn mùa thu sắp tới nhưng lức nam tử cùng nữ tử cưỡi ngựa tỷ thí xưa nay luôn tách ra, nếu tiểu thư muốn giữa chúng nữ tử giành thắng lợi cũng không khó, hoàn toàn không cần phải luyện tập. Nhưng tiểu thư chưa xuất giá, ngang nhiên cưỡi ngựa như thế, sợ là không tốt."

Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày, tựa tiếu phi tiếu nhìn Hương Lăng. Nàng dĩ nhiên hiểu được Hương Lăng lo lắng ình. Từ nhỏ nàng đã được dậy dỗ cẩn thận về vấn đề này , chuyện Hương Lăng nói sao nàng có thể không rõ, nhưng mà tái thế làm người, nàng sao còn cần để ý những thứ giả tạo đó!?

Nhân sinh trên đời. Đó là vì chính mình mà sống. Nàng muốn thế nào thì làm thế đó. Nếu đã quyết định thể hiện tài năng, vậy không cần phải sợ đầu sợ đuôi. Từ nay về sau, nàng Lạc Khuynh Hoàng sẽ vì chính mình mà sống, sống theo phong thái tùy tiện tiêu sái. Nàng không cần để ý đến ánh mắt của người khác.

" Săn bắn mùa thu của hoàng gia sắp tới. Các vị hoàng tử cùng thanh niên tài tuấn cũng không phải đều đang luyện tập cưỡi ngựa sao?" Lạc Khuynh Hoàng nhếch môi cười yếu ớt, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười, đều là phong thái phong lưu vô cùng, nâng mi nhìn Hương Lăng, tiếp tục nói:" Ta không nghĩ chuyện này có gì không ổn."

"Nhưng mà, tiểu thư là nữ tử." Hương Lăng gấp gáp nhíu mày, vẫn kiên trì nói, nàng không quan tâm tiểu thư có thể hay không vì thế mà trách phạt nàng, nàng chỉ hy vọng tiểu thư bình an mà thôi.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng lo lắng của Hương Lăng, tươi cười trên mặt có chút dịu đi nhưng giọng điệu vẫn kiên trì như trước, " Nữ tử thì sao?! Đều là người giống nhau, ai nói nam tử có thế mà nữ tử lại không thể?! Về sau đừng để ta nghe được cái gì nam tử nữ tử linh tinh trong lời nói!"

Hương Lăng bị Lạc Khuynh Hoàng một phen ngôn luận khiến cho sửng sốt. Chưa nói đến Cẩm quốc đều là theo nam tôn nữ ti mà đến nơi cởi mở như Tây Quyết cũng chưa từng có ai nói nam nữ ngang hàng. Câu nói này của tiểu thư thật là kinh hãi thế tục, nhưng lời này từ tiểu thư nàng tuyệt nhiên không cảm thấy đột ngột, tiểu thư rực rỡ lóa mắt như vậy, vốn không nên ở dưới nam tử.

Đến khi Hương Lăng phục hồi lại tinh thần, Lạc Khuynh Hoàng đã ra khỏi Lan uyển. Hương Lăng kinh ngạc nhìn bóng dáng Lạc Khuynh Hoàng, hồng y như hỏa, đường hoàng mà bất kham. Trong mắt hiện lên vài phần mê mang, tiểu thư xưa nay không thích nhan sắc diễm lệ, từ bao giờ lại thích hồng y?

Lạc Khuynh Hoàng một đường đi tới chuồng ngựa. Dắt con ngựa Bạch Mộng của nàng ra.

Thuở nhỏ nàng học cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, có thể nói là không gì không biết, không gì không giỏi. Nhưng nàng cảm thấy đối với tài nghệ này của nàng phụ thân luôn luôn khinh thường. Trong lòng nghĩ, phụ thân là đại tướng quân, có lẽ là hắn thích nữ nhi oai hùng hiên ngang hơn.

Vì thế, nàng liền quấn lấy ca ca học cưỡi ngựa cùng bắn cung. Vì muốn giành được sự khích lệ của phụ thân, nàng luyện tập vô cùng nghiêm túc. Cưỡi ngựa bắn cung tuy rằng kém ca ca nhưng ở trong chúng nữ tử thì không hề có đối thủ. Đây cũng là lí do vì sao Hương Lăng nói nàng căn bản không cần luyện tập.

Đưa tay khẽ vuốt lông Bạch Mộng, Bạch Mộng ngoan ngoãn cọ cọ vào bả vai Lạc Khuynh Hoàng. Mâu trung Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một mảng sương mù, như lại thấy người cưỡi ngựa vì muốn giành được niềm vui của phụ thân mà liều mạng luyện tập.

Thật đúng là buồn cười. Phụ thân không thích nàng, cho dù nàng làm cái gì, hắn cũng không để ý.

Mâu quang đột nhiên trở nên lợi hại, mắt sáng như đuốc, như ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng tầng sương mù, như một thanh chủy thủ bóng loáng, lóng lánh hào quang. Khinh thường sao. Bây giờ nàng càng thêm kinh thường Lạc Nguyên.

Nhanh nhẹn xoay người lên ngựa, Lạc Khuynh Hoàng cưỡi ngựa một vòng ở kinh thành.

Nữ tử cưỡi ngựa, dung nhan vẫn tuyệt đại khuynh thành, đương nhiên làm dân chúng kinh thành để ý, ánh mắt đều thẳng tắp hướng về phía Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt đầy kinh diễm.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng vẫn gợi lên ý cười . Con ngươi đen nhánh đầy ánh sáng lấp lánh động lòng người. Một đường cưỡi ngựa, giống như không hề ảnh hưởng bởi ánh nhìn chăm chú của dân chúng.

Cưỡi ngựa đến trường đua ngựa. Lạc Khuynh Hoàng dùng sức giơ roi quất, Bạch Mộng liền nhanh chóng phi vó lên chạy. Mới vừa rồi ở trên đường, ngã tư đường chật chội, nàng cưỡi ngựa cũng không nhanh được. Giờ đến mã tràng, rốt cuộc có thể rong ruổi một phen.

Đã lâu không cưỡi ngựa.

Lạc Khuynh Hoàng phóng ngựa chạy như bay đến mã tràng. Khiến cho những quan gia đệ tử tới đây luyện tập đều ghé mắt, thẳng tắp nhìn bóng dáng Lạc Khuynh Hoàng, tựa hồ là ngây người nhìn.

Oan gia ngõ hẹp. Lạc Khuynh Hoàng hôm nay xem như biết đến câu này. Một mã tràng lớn như vậy mà nàng cũng có thể gặp Quân Kiền Linh.

Ngựa của Quân Kiền Linh chặn đường Lạc Khuynh Hoàng. Lạc Khuynh Hoàng không khỏi kéo dây cương làm ngựa dừng lại. Thần sắc trên mặt nàng thản nhiên tự nhiên, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên một tia chán nản.

Quân Kiền Linh nhìn ngựa trước mặt dừng lại rồi đến Lạc Khuynh Hoàng, ngây ngẩn cả người. Vừa rồi hắn chỉ thấy xa xa một nữ tử cưỡi ngựa rất tốt, cố ý ngăn lại xem là vị tiểu thư nào lại có phong tư như vậy, lại thật không ngờ đúng là Lạc Khuynh Hoàng.

Không còn vẻ nhu nhược cùng dịu dàng ngày thường, khóe mắt đuôi lông mày của trong lúc đó đều là vẻ đường hoàng cùng tà mị. Hồng y như hỏa tôn lên dung nhan khuynh quốc khuynh thành càng thêm kiều diễm. Đôi mắt tuyệt mĩ như muốn đoạt lòng người, giống như cướp đi tất cả suy nghĩ của hắn.

Lạc Khuynh Hoàng như vậy, xinh đẹp mà không diêm dúa, đường hoàng mà không ương ngạnh, một thân hồng y như hỏa diễm thiêu đốt, làm cho người ta không thể nào dời đi ánh mắt. Nàng như vậy giống thất đệ của hắn, Quân Khuynh Vũ.

Một nam tử thanh tú giống như kẻ sai vặt đi đến bên người Quân Kiền Linh nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Trong mắt hiện lên không phải kinh diễm mà là ghen tị trắng trợn cùng oán độc. Hắn nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt hận không thể chặt Lạc Khuynh Hoàng thành tám khúc.

Lạc Khuynh Hoàng dĩ nhiên cũng cảm giác được ánh mắt oán độc kia, không khỏi nâng mắt nhìn lại. Gã sai vặt kia bộ dáng thanh tú nhưng cũng rất lạ mặt. Thân mình cực kỳ nhỏ bé yếu ớt, có vẻ nhu nhược của nữ tử, không giống một nam tử. Kỵ mã của hắn cũng khá gầy nhỏ.

Lông mi Lạc Khuynh Hoàng khẽ nhướn, trong mắt đen như mực hiện lên một tia sáng tỏ, khóe môi không tự giác nhếch lên thành nụ cười lạnh.

“Khuynh Hoàng quận chúa cũng tới đây cưỡi ngựa ?” Giờ phút này Quân Kiền Linh mới định thần lại, hướng Lạc Khuynh Hoàng cười tao nhã, giống như đã ném những chuyện không vui ngày hôm qua ra sau khỏi đầu.

Lạc Khuynh Hoàng hếch cằm, vừa vặn chống lại đôi mắt của Quân Kiền Linh, nàng không tránh, mâu trung lạnh nhạt tự nhiên, khóe môi lộ ra ý cười, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói, “ Ba ngày sau là đến săn bắn mùa thu, không đến mới lạ, nên đến cưỡi ngựa.”

“ Không biết bản điện hạ có thể vinh hạnh mời Khuynh Hoàng quận chúa tỷ thí cưỡi ngựa?” Quân Kiền Linh liếc mắt tán thưởng Lạc Khuynh Hoàng, mới vừa rồi hắn cũng thấy Lạc Khuynh Hoàng cưỡi ngựa, thật sự không thua nam tử, trong lúc nhất thời cũng nổi lên hưng trí, cười nói.

Khóe môi Lac Khuynh Hoàng gợi lên chút tươi cười không rõ ý tứ, lông mi nhíu nhíu, khẽ cười nói, “Nha? Nhị hoàng tử điện hạ nguyện ý cùng Khuynh Hoàng ,một nữ lưu tỷ thí cưỡi ngựa?! Quả nhiên là con thiên gia, thật sự là co được dãn được!”

Lạc Khuynh Hoàng cố ý nhấn mạnh bốn chữ co được dãn được. Mắt đẹp mang theo vài phần trêu tức nhìn Quân Kiền Linh.

Quân Kiền Linh nghe được hàm ý trong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, sắc mặt đại biến, mâu trung cũng hiên lên một tia hung ác nham hiểm. Hắn không để ý chuyện lúc trước mà mời Lạc Khuynh Hoàng tỷ thí cưỡi ngựa, Lạc Khuynh Hoàng cũng không biết phải trái trên dưới! Đầu tiên là trào phúng hắn tự hạ thân phận cùng nữ tử tỷ thí cưỡi ngựa, lại còn co được dãn được này nọ, châm chọc chuyện hắn quỳ xuống bảy ngày trước, thật sự là hết mức quá đáng!

Quân Kiền Linh còn chưa mở miệng trả lời, nam tử thanh tú bên người hắn đã thúc ngựa đến bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, dương tay liền hướng về Lạc Khuynh Hoàng đánh xuống, một bên quát lớn, “Làm càn! Nhị hoàng tử cùng ngươi tỷ thí là để mắt tới ngươi, ngươi còn dám châm chọc?!”

Lạc Khuynh Hoàng nhìn tay nam tử kia đánh tới, mâu trung thoáng qua một tia lạnh lẽo, ra tay nhanh như điện xẹt, một phát chế trụ tay nam tử, tay của nam tử kia thật nhỏ, thậm chí so với tay Lạc Khuynh Hoàng còn nhỏ hơn, mềm mại không có xương. Lạc Khuynh Hoàng trong lòng thầm cười lạnh, quả nhiên là nàng ta, Lạc Khuynh Thành!

Lạc Khuynh Thành bị Lạc Khuynh Hoàng giữ tay lại, cố tình giãy không được không khỏi càng thêm căm tức. Bảy ngày trước, vì Lạc Khuynh Hoàng mà nàng ta mới bị Quân Kiền Linh đánh một cái, khẩu khí này, nàng ta sao có thể nhẫn nhịn! Huống hồ hiện tại nàng ta là nữ giả nam trang, lại dịch dung, đương nhiên không sợ Lạc Khuynh Hoàng nhận ra, thì càng thêm không kiêng nể gì.

“Buông tay! Ngươi bắt ta làm cái gì? !” Lạc Khuynh Thành một mặt liều mạng giãy dụa, một mặt giận dữ hét.

Quân Kiền Linh ở bên cạnh lạnh lùng nhìn, không ngăn cản cũng không ra tay giúp đỡ. Ánh mắt lạnh như băng như một lưỡi dao sắc bén, nhìn thẳng vào Lạc Khuynh Hoàng. Hắn đúng là thích Lạc Khuynh Hoàng, nhưng Lạc Khuynh Hoàng nhiều lần làm hắn mất mặt, hắn chịu không được, vừa hay nhìn xem nàng sẽ ứng phó với Lạc Khuynh Thành như thế nào.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lạc Khuynh Thành đang ra sức giãy dụa, lần đầu tiên cảm thấy học võ công là một việc đúng đắn. Khóe môi nhếch lên một chút cười lạnh nói,” Muốn ta buông tay sao?”

Lời còn chưa dứt, Lạc Khuynh Hoàng đã buông lỏng tay Lạc Khuynh Thành, khi buông ra còn mang theo một cỗ nội lực. Lạc Khuynh Thành vốn đang giãy dụa lung tung, Lạc Khuynh Hoàng buông lỏng tay liền mất đi trọng tâm, hơn nữa thời điểm Lạc Khuynh Hoàng buông tay truyền ra một cỗ nội lực, Lạc Khuynh Thành nhất thời không có trọng tâm, liền ngã ngựa.

Ngồi trên lưng ngựa không chút sứt mẻ, từ trên cao nhìn xuống vẻ mặt chật vật của Lạc Khuynh Thành, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng tràn đầy ý cười, khẽ cười nói,” Là chính ngươi muốn ta buông tay!”

“Ngươi …Ngươi tiện nhân này!” Lạc Khuynh Thành thình lình bị ngã xuống, một thân chật vật không nói, xương cốt toàn thân vô cùng đau nhức, nàng ta nhìn ý cười trên khóe môi Lạc Khuynh Hoàng, chỉ cảm thấy châm chọc vạn phần, thù mới hận cũ cộng vào, chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng mắng.

“Bốp.” Mã tiên hung hăng quất lên người Lạc Khuynh Thành, lập tức quần áo liền bị rách một lỗ hổng. Quần áo trước ngực Lạc Khuynh Thành bị rách không còn che đậy, liền lộ ra một mảng lớn cảnh xuân.

Lạc Khuynh Hoàng xuống tay chưa bao giờ lưu tình. Trên da thịt trắng nõn tinh tế của Lạc Khuynh Thành để lại một vết roi, máu tươi theo vết roi bừng lên, sắc mặt Lạc Khuynh Thành trong nháy mắt trở nên tái nhợt, ăn đau kêu một tiếng.

Bốn phía lập tức truyền đến thanh âm hút không khí.

“Hóa ra là nữ tử!”

“Nữ tử này cư nhiên dám mạo phạm Khuynh Hoàng quận chúa, đáng đánh “

Thân ảnh Lạc Khuynh Hoàng vẫn ngồi như trước chưa từng động đậy. Nàng hờ hững nghe bốn phía bàn luận. Những người xung quanh từ lúc nàng cùng Lạc Khuynh Thành bắt đầu tranh chấp liền tụ tập lại đây. Một người là Cẩm quốc Khuynh Hoàng quận chúa, một người là một trong tứ công tử nhị hoàng tử Quân Kiền Linh, đệ tử danh môn xưa nay nhàn rỗi vô sự, tự nhiên sẽ không bỏ qua vở diễn hay như vậy.

Chỉ là bọn họ chỉ nghĩ đến hẳn là một phen hoa dưới ánh trăng, tài tử giai nhân, lại không ngờ cư nhiên thấy được một màn như vậy.

Lạc Khuynh Hoàng ra tay mau lẹ, ngoan độc, chuẩn xác. Quân Kiền Linh mang nữ tử giả nam trang đi vào mã tràng. Nàng ta mạnh mẽ làm càn. Câu từ đều khiến cho người xem lắp bắp kinh hãi. So với thanh âm nhỏ khe khẽ, thanh âm hút không khí thật ra thấy rất có trật tự.

"Đánh chó còn phải nể mặt chủ, Khuynh Hoàng quận chúa không biết là ngươi hơi quá đáng sao?!"Quân Kiền Linh thấy một màn như vậy rốt cuộc chịu không nổi nữa. Hắn đối với Lạc Khuynh Thành hoàn toàn không có cảm tình, nhưng Lạc Khuynh Thành cũng là người hắn mang đến, bị Lạc Khuynh Hoàng đánh như vậy, chẳng phải là quăng hết mặt mũi của hắn!?"

"Chó của quý phủ nhị hoàng tử không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như thế, gặp người liền cắn, nhị hoàng tử là chủ nhân con chó này không biết làm thế nào?!" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Kiền Linh nói thế, ý cười khóe môi đọng lại, tỏa ra vài phần lãnh liệt, con ngươi đen như mực không thèm tránh nhìn thẳng vào Quân Kiền Linh.

Tất cả mọi người nín thở ngưng thần nhìn Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Kiền Linh. Bây giờ không có ai cảm thấy giữa Lạc Khuynh Hoàng và Quân Kiền Linh có tư tình gì. Người sáng suốt vừa thấy liền biết, hai người bất hòa.

Đồng tử Quân Kiền Linh mạnh mẽ co lại. Lạc Khuynh Hoàng nương theo lời nói của hắn, không chỉ mắng Lạc Khuynh Thành, ngay cả hắn cũng mắng.Cẩu chủ nhân! Khá lắm cẩu chủ nhân. Là cẩu chủ nhân, hay là chủ nhân của cẩu?!

Lạc Khuynh Thành nằm trên mặt đất buồn bực muốn điên, cố không chạm đến vết roi còn đang chảy máu trước ngực, đối với Lạc Khuynh Hoàng hô,"Cho dù ta đụng vào ngươi, ngươi cũng không thể đánh người!"

Nhìn Lạc Khuynh Thành bộ dáng đúng lý hợp tình, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi có chút buồn cười. Nàng còn không biết thứ muội này của nàng còn có bộ dáng hùng hổ như thế. Chính Lạc Khuynh Thành hiện tại sợ là muốn tức điên, làm sao giống như là kẻ có tâm cơ?! Lạc Khuynh Thành như vậy, nàng ngay cả đấu cũng không muốn cùng nàng ta đấu!

"Nếu ta nhớ không lầm, là ngươi muốn ra tay đánh ta trước?" Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái tà tà nhìn Lạc Khuynh Thành, trong mắt là ý xem thường không thèm che giấu.

Người bên cạnh nhìn Lạc Khuynh Thành, ánh mắt không khỏi thêm vài phần xem thường. Nữ tử này cũng thật sự quá đáng! Chính mình động thủ đánh người trước, cư nhiên còn dám ác nhân cáo trạng. Có thể làm cho Quân Kiền Linh tự mình mang theo vào mã tràng này, thân phận có lẽ cũng không đơn giản, có lẽ là yêu thiếp của Quân Kiền Linh?!

Mặc dù chưa từng nghe nói Quân Kiền Linh có yêu thiếp gì, nhưng vẫn nên cẩn thận thì hơn. Phải biết rằng bây giờ nhị hoàng tử đang là nổi bật, sợ là sẽ trở thành thái tử. Có thể không đắc tội thì tốt nhất không cần đắc tội!

"Cho dù là nàng ta ra tay trước,Khuynh Hoàng quận chúa xuống tay cũng quá nặng." Quân Kiền Linh áp xuống tức giận nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khí thế bức người nói.

Lời này vừa nói, mọi người đều nhìn miệng vết thương trước ngực của Lạc Khuynh Thành. Miệng vết thương không tính là quá sâu, nhưng rõ ràng có thể thấy được máu tươi đang không ngừng trào ra.

"Thật là chê cười!" Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc mắt quét qua xung quanh, lại dùng ánh mắt thẳng tắp nhìn Quân Kiền Linh, trong mắt hàm chứa vài phần trào phúng, cười nói,"Chó của quý phủ nhị hoàng tử còn có thể động thủ đánh bản quận chúa, bản quận chúa lại ngay cả một con chó cũng không thể giáo huấn?! Chứ không phải là chó của quý phủ nhị hoàng tử so với quận chúa được hoàng thượng tự mình sắc phong còn lớn hơn?! Nhị hoàng tử đây là không để hoàng thượng vào mắt?!"

"Thật là chê cười!" Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc mắt quét qua xung quanh, lại dùng ánh mắt thẳng tắp nhìn Quân Kiền Linh, trong mắt hàm chứa vài phần trào phúng, cười nói,"Chó của quý phủ nhị hoàng tử còn có thể động thủ đánh bản quận chúa, bản quận chúa lại ngay cả một con chó cũng không thể giáo huấn?! Chứ không phải là chó của quý phủ nhị hoàng tử so với quận chúa được hoàng thượng tự mình sắc phong còn lớn hơn?! Nhị hoàng tử đây là không để hoàng thượng vào mắt?!"

Một phen nói hùng hổ. Từng câu từng chữ đều hàm chứa lời nói sắc bén.

Sắc mặt Quân Kiền Linh trắng vài phần. Một khắc Lạc Khuynh Hoàng bộc phát khí thế ra, mà ngay cả hắn cũng không tự chủ được kinh sợ, huống chi Lạc Khuynh Hoàng nói những câu có lý, hắn nửa câu cũng không thể phản bác. Càng giận thêm là, Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên còn lôi cả Quân Vũ Thần vào!

Hiện tại tuy rằng hắn đang nổi trội nhất, nhưng chỉ có hắn biết, kỳ thật hắn là xung quanh có cường địch. Trước không nói đến thái tử chưa chết, còn có Liễu gia giúp đỡ, chỉ Quân Khuynh Vũ cũng đủ làm cho hắn đau đầu!Bởi vậy hắn mới muốn tới luyện cưỡi ngựa, vì cuộc tỷ thí săn bắn ba ngày sau nếu đứng đầu, thì sẽ được Quân Vũ Thần coi trọng!

Tại thời kì mấu chốt này , hắn vạn vạn không thể có cử chỉ gì khác người. Hôm nay nguyên bản là việc nhỏ, nếu hắn cố ý làm to chuyện, Quân Vũ Thần đối với Lạc Khuynh Hoàng sủng ái như vậy, hắn cũng không nhận được ưu việt gì.

"Bản điện hạ dĩ nhiên không có ý này." Quân Kiền Linh tự kìm nén, cố nén xuống tức giận, đối với Lạc Khuynh Hoàng nở ra một chút ý cười, ôn hòa nói.

Mọi người nhìn Lạc Khuynh Hoàng thái độ trừ si mê còn có nhiều phần kính nể, nhưng chẳng biết ai nói, nhị hoàng tử thực ra rất lợi hại. Nếu không lợi hại, sao có thể tỉnh táo trước tình thế này ?!

Nhưng vị Khuynh Hoàng quận chúa này có thể làm nhị hoàng tử cúi đầu, quả nhiên rất lợi hại.

Lạc Khuynh Hoàng giống như không hề nhìn thấy kinh diễm cùng kính nể trong mắt mọi người, mỉm cười nhìn Quân Kiền Linh. Nụ cười kia nở rộ ở khóe môi nàng, tựa hồ lấy đi tinh hoa của nhật nguyệt, xinh đẹp không thể chạm vào, như hoa mạn châu sa nở ở bờ vong xuyên, xinh đẹp mà trí mạng.

"Kỳ thật bản quận chúa cũng không cố ý." Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng nở ý cười thản nhiên, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên quang mang bí hiểm. Quân Kiền Linh, muốn quên đi như vậy?! Hắn nguyện ý cúi đầu chấm dứt việc này, nhưng nàng không nghĩ cứ như vậy mà chấm dứt!

Quân Kiền Linh nghe lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, thần sắc thoáng dịu đi, cũng không ngờ Lạc Khuynh Hoàng lại nói tiếp," Roi này vốn là muốn dọa nàng ta một chút. Chỉ là nhìn thoáng qua, bản quận chúa lại cảm thấy nàng ta cùng muội muội Lạc Khuynh Thành của bản quận chúa thập phần tương tự, cho nên nhất thời thất thần, roi mới rơi xuống trên thân thể của nàng."

Vừa giải thích xong. Chút băn khoăn trong mắt mọi người cũng đã biến mất, trong lòng đều âm thầm tán thưởng Khuynh Hoàng quận chúa thật sự là hiểu thời thế. Hóa ra là muốn dọa nữ tử không hiểu cấp bậc lễ nghĩa này mà thôi!

Trong mắt Quân Kiền Linh cũng kiện lên chút kinh hoảng! Lạc Khuynh Hoàng chẳng lẽ là nhìn ra cái gì!? Hiện tại trước công chúng, nơi này cũng đều tụ tập con cái nhà quyền quý, nếu bị bọn họ nhìn thấy Lạc Khuynh Thành không chết còn bị hắn cướp đi,thì không ổn chút nào!

Lạc Khuynh Thành nghe được lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, thân mình cũng rụt lại, trong mắt hiện lên một tia luống cuống hoảng hốt, nâng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng đem biểu tình của Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành thu hết vào mắt. Xem ra nàng không có đoán sai, nam tử thanh tú nữ giả nam trang này quả nhiên chính là Lạc Khuynh Thành.

Khóe môi nàng nở ra một nụ cười lạnh như băng, lưu loát xoay người xuống ngựa, từng bước một đi đến trước mặt Lạc Khuynh Thành, thân hình nhẹ nhàng cúi xuống, nhếch môi cười nói,"Ngay cả thần sắc sợ hãi này cũng giống muội muội của ta. Nhìn bộ dáng yếu đuối này, chắc là một vị mỹ nhân?"

Tầm mắt mọi người từ trên người Lạc Khuynh Hoàng rơi xuống trên người Lạc Khuynh Thành. Chỉ thấy thân mình Lạc Khuynh Thành lạnh run, trong mắt hiện lên bối rối, luống cuống, sợ hãi. Nàng ta liều mạng

tránh tay Lạc Khuynh Hoàng, nhưng vẫn bị Lạc Khuynh Hoàng vững vàng nắm cằm.

"Ngươi muốn làm gì?!" Giọng Lạc Khuynh Thành không tự chủ được run run.Nàng ta là người bị phán tử hình, nếu bị Lạc Khuynh Hoàng vạch trần thân phận, thì vạn kiếp bất phục!

Lạc Khuynh Hoàng không để ý tới Lạc Khuynh Thành đang giãy dụa, một bàn tay nắm chặt cằm Lạc Khuynh Thành, một bàn tay vạch trần khuôn mặt Lạc Khuynh Thành sau mặt nạ, nhếch môi nói, "Bản quận chúa chỉ là muốn nhìn hình dáng của ngươi, có phải cũng rất giống muội muội bản quận chúa không mà thôi!"

Lạc Khuynh Hoàng ra tay như điện xẹt, Quân Kiền Linh muốn ngăn cản đã không kịp. Mặt nạ bị Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng vạch trần, lộ ra mặt Lạc Khuynh Thành tái nhợt không có một tia huyết sắc.

Lạc Khuynh Thành trời sinh xinh đẹp, nhất là bây giờ bộ dáng sợ hãi không có huyết sắc như vậy, càng có thể kích thích ra loại tình cảm thương tiếc của người ta, chỉ tiếc, trước mặt nàng ta là Lạc Khuynh Hoàng.

Có Lạc Khuynh Hoàng hé ra khuôn mặt minh diễm động lòng người như vậy, thì dù tất cả nữ tử ở trước mặt nàng đều ảm đạm thất sắc, Lạc Khuynh Thành lại làm sao có thể so với đệ nhất đây? !

"Trời ạ! Sao có thể giống như vậy?!Đây quả thực chính là tam tiểu thư của phủ đại tướng quân!"

Lạc Khuynh Hoàng vạch trần mặt nạ trên mặt của Lạc Khuynh Thành, lập tức có người quen biết Lạc Khuynh Thành kinh ngạc kêu lên.

Sắc mặt Quân Kiền Linh trở nên thập phần khó coi, hắn cực lực ổn định thân hình, gắt gao mân khóe miệng, bên trong đôi mắt đen như mực là sóng gió mãnh liệt.

Con ngươi Lạc Khuynh Hoàng tối tăm như một đầm nước sâu không thấy đáy, chậm rãi đứng lên, đem ánh mắt hướng về phía Quân Kiền Linh, nhếch môi nói, "Nữ tử bên người nhị hoàng tử cùng muội muội ta giống nhau như đúc?! Không phải là nhị hoàng tử điện hạ ngưỡng mộ muội muội ta đấy chứ?!"

Lời nói này nói ra làm mọi người nghi hoặc. Nữ tử này làm sao có thể giống như đúc Lạc Khuynh Thành?! Chẳng lẽ nhị hoàng tử thực sự thích thứ nữ phủ đại tướng quân?!

Sắc mặt Quân Kiền Linh càng trở nên khó coi, cơ hồ hắn nói có chút nghiến răng nghiến lợi," Khuynh Hoàng quận chúa nói đùa. Lạc Khuynh Thành làm ra chuyện ngoan độc như thế, tội đáng chết vạn lần, bản điện làm sao có thể ngưỡng mộ nàng ta?!"

Mọi người nghe Quân Kiền Linh nói thế, cũng nghĩ Quân Kiền Linh nói có lý. Lạc Khuynh Thành chỉ là một thứ nữ, lại đắc tội hoàng hậu nương nương, bị xử tử hình, Quân Kiền Linh sao có thể ngưỡng mộ một nữ tử thân phận thấp kém, tâm địa rắn rết như vậy.

Lạc Khuynh Thành nghe Quân Kiền Linh nói lại có một tư vị khác thường. Tuy biết Quân Kiền Linh nói vậy chỉ là kế ứng phó tạm thời, nhưng nghĩ đến mấy ngày nay tới giờ thái độ của Quân Kiền Linh đối với nàng ta, không khỏi ảm đạm mấy phần.

"Hừm? Thật không?" Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng như thản nhiên cười, tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Thành, cười nói," Nhị Hoàng tử hạ thấp Khuynh Thành, vị cô nương này thương tâm như thế làm gì? Chứ không phải ngươi chính là Lạc Khuynh Thành?"

Lạc Khuynh Thành bị Lạc Khuynh Hoàng nói cho giật mình, nhanh thu lại tư thái thương tâm trên mặt, nhu nhược nói, "Khuynh Hoàng quận chúa nói đùa. Nô tỳ chỉ là một đào kép ti tiện mà thôi. Chỉ là nghe nói có người giống nô tỳ như đúc, lại làm chuyện sai trái bị xử tử hình, đáy lòng không khỏi có chút thẫn thờ."

Lạc Khuynh Hoàng tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Thành. Lạc Khuynh Thành cũng thông minh. Dù sao trời sinh giống nhau như đúc nhưng không phải là không có khả năng, nàng cũng không thể chứng minh nữ tử trước mắt chính là Lạc Khuynh Thành. Nhưng không cần lo lắng, mục đích của nàng không phải như thế.

"Cũng là người đáng thương." Lạc Khuynh Hoàng ý vị sâu xa liếc Lạc Khuynh Thành một cái, lại đem ánh mắt đến Quân Kiền Linh, thản nhiên nói, "Nhị hoàng tử đừng trách bản quận chúa nhiều lời. Muội muội

của ta bị phán quyết xử tử, lại mất tích. Nay xuất hiện nữ tử giống như đúc ở bên người nhị hoàng tử, không khỏi hoài nghi. Huống hồ, mặc dù không phải muội muội ta, bên người nhị hoàng tử thu lưu một nữ tử giống người ám sát hoàng hậu nương nương cũng không tốt!"

Thân thể Lạc Khuynh Thành run mạnh.Lạc Khuynh Hoàng là đang ép Quân Kiền Linh bỏ nàng ta! Nếu Quân Kiền Linh vẫn cố ý đem nàng ta giữ lại bên người tất nhiên sẽ bị người ta chê cười, với tính tình của Quân Kiền Linh, tất nhiên sẽ vứt bỏ nàng ta. Mà hiện tại nàng ta đã không có nhà để về, trên người không có tiền, nếu rời khỏi sự che chở của Quân Kiền Linh, nàng sao sống được!

Sắc mặt Quân Kiền Linh quả nhiên đổi. Lát sau hắn mới khôi phục bộ dáng ôn hòa, cười nói, "Đa tạ Khuynh Hoàng quận chúa nhắc nhở. Bản điện suy nghĩ thật không chu toàn. Chỉ là đào kép này đã ở quý phủ bản điện ngây người mấy năm, nếu bởi vì nàng trời sinh giống Khuynh Thành tiểu thư mà đuổi nàng ta đi, sợ là không tốt?"

Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày, ý cười trên mặt không giảm đi nửa phần, từ từ nói, "Nhị hoàng tử thật có lòng nhân hậu. Đây vốn dĩ là chuyện của nội viện hoàng tử, Khuynh Hoàng cũng không dám quản nhiều. Nếu không có chuyện gì, Khuynh Hoàng liền cáo từ!"

Lạc Khuynh Hoàng lưu loát nói xong, liền xoay người lên ngựa nghênh ngang mà đi.

Trải qua chuyện hôm nay, chuyện quý phủ Quân Kiền Linh có đào kép giống Lạc Khuynh Thành sẽ truyền ra toàn bộ kinh thành. Mà Quân Kiền Linh cư nhiên không để ý Khuynh Hoàng quận chúa hảo tâm nhắc nhở, cố ý để con hát này ở lại quý phủ, không khỏi làm người ta hoài nghi.

Đào kép này có phải chính là tam tiểu thư Lạc Khuynh Thành của phủ đại tướng quân?! ! Có lẽ Lạc Khuynh Thành mưu hại hoàng hậu nương nương căn bản chính là Quân Kiền Linh bày mưu đặt kế ?!Mà người cứu Lạc Khuynh Thành chính là nhị hoàng tử?!

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng nở ra một nụ cười lạnh. Nàng đã sớm dự đoán được Quân Kiền Linh sẽ không buông tha cho Lạc Khuynh Thành như vậy. Dù sao bây giờ nàng thái độ kiên định, muốn kết thông gia với phủ đại tướng quân đã trở thành bọt nước. Như vậy người Quân Kiền Linh muốn dùng để đối phó với phủ đại tướng quân, không ai hiểu biết hơn Lạc Khuynh Thành.

Một quân cờ quan trọng như vậy, Quân Kiền Linh sao bỏ được?! Huống chi Quân Kiền Linh người này luôn luôn lòng dạ thâm sâu, lòng nghi ngờ rất nặng. Hắn đương nhiên không dám thả Lạc Khuynh Thành ra, vạn nhất Lạc Khuynh Thành nói cái gì sai, chẳng phải càng hại hắn.

Bởi vậy ,để Lạc Khuynh Thành trong phủ ở lại trong phủ tuy rằng sẽ bị đồn đãi, nhưng là cách an toàn nhất. Vừa có thể đối phó với phủ đại tướng quân, lại có thể tùy lúc khống chế Lạc Khuynh Thành.

Chỉ là, lời đồn này cũng không thể khinh thường. Hôm nay Lạc Khuynh Hoàng làm một phen, đã khiến cho lòng dân và người trong triều dao động.

Nếu nói về thực lực, Quân Khuynh Vũ tuyệt đối không thua Quân Kiền Linh. Nhưng nói về uy vọng trong triều, Quân Khuynh Vũ kém xa Quân Kiền Linh. Hình như các đại thần đều nghĩ Quân Kiền Linh sẽ ngồi lên ngôi vị thái tử. Cho nên nàng muốn phá hỏng uy vọng của Quân Kiền Linh, như vậy Quân Khuynh Vũ mới đạt được duy trì mà chỉ cần trả giá ít!

Lạc Khuynh Hoàng nghênh ngang mà đi, mà mọi người ở đây vẫn sững sờ tại chỗ . Nhất là Lạc Khuynh Thành, trong mắt nàng ta tràn ngập cảm động, Quân Kiền Linh thế mà lại không vứt bỏ nàng ta!

Quân Kiền Linh liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Thành, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia chán ghét. Nếu không phải Lạc Khuynh Thành còn có giá trị lợi dụng, hắn đã sớm một cước đá văng nàng ta!

Phân phó hạ nhân đi mời đại phu đến băng bó miệng vết thương cho Lạc Khuynh Thành. Quân Kiền Linh thần sắc âm trầm, lông mi tụ lại một chỗ, ánh mắt có chút hung ác nham hiểm. Vốn là muốn ở lại xem người ta diễn, nhìn thấy quang cảnh này, tự nhiên cũng không dám ở lâu.

Lạc Khuynh Hoàng cưỡi ngựa ra khỏi mã tràng, lại một lần nữa bị cản đường. Nhìn nam tử trước mặt nàng, trong lòng Lạc Khuynh Hoàng không khỏi thở dài, thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Nam tử kia một thân cẩm bào màu đen, cổ tay áo thêu kim tuyến, có vẻ cao quý lạnh lùng. Tóc mai dài che mi , cái mũi cao ngất có vài phần góc cạnh . Môi hắn rất mỏng, giờ phút này ý vị sâu xa nhìn nàng.

"Ngươi là ai, ngăn đón ta làm gì?!" Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn người tới, trầm giọng hỏi.

Lăng Cảnh Lan nghe Lạc Khuynh Hoàng hỏi như thế, tươi cười cũng gợi lên,"Hóa ra ngươi chính là đệ nhất Cẩm quốc mỹ nhân Lạc Khuynh Hoàng? Quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ là bản thái tử thật không biết, đệ nhất Cẩm quốc mỹ nhân này là một mỹ nhân lòng dạ đen tối nha."

"Bản quận chúa không rõ ngươi đang nói cái gì." Lạc Khuynh Hoàng đương nhiên nhận ra Lăng Cảnh Lan, cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Lăng Cảnh Lan, ám chỉ chuyện ngày đó nàng không ra tay cứu giúp, cuối cùng ra tay cứu giúp lại còn lấy áo hắn, nhưng nàng vẫn cố ý làm bộ như không biết.

"Ngày ấy nữ tử che mặt cứu ta ở ngoại thành chính là ngươi! Còn cần ta cẩn thận nói lại một chút sao?" Lăng Cảnh Lan nhíu lông mày, nhìn Lạc Khuynh Hoàng chắc chắn nói.

Tuy rằng ngày ấy ở ngoại thành nữ tử cứu hắn che mặt, hắn chưa từng thấy rõ dung nhan của nàng. Nhưng một đôi con ngươi như vậy, trên đời này sợ là không có người thứ hai có được. Huống chi mới vừa rồi hắn tránh ở chỗ tối, nhìn Lạc Khuynh Hoàng và Quân Kiền Linh xung đột rõ ràng. Trên đời này có nữ tử nào ngoài nàng có thể cơ trí trí tuệ như vậy được?!

"Các hạ sợ là nhận sai người rồi." Lạc Khuynh Hoàng như trước không thừa nhận.

Lăng Cảnh Lan nhíu lông mày, một lần nữa đánh giá Lạc Khuynh Hoàng. Hắn trăm phần trăm có thể xác định được Lạc Khuynh Hoàng chính là nữ tử che mặt cứu hắn lúc trước. Không chỉ vì suy đoán trước, còn bởi vì trên đầu Lạc Khuynh Hoàng có cây trâm hoa đào kia.

Người ngoài có lẽ không nhìn ra kỳ quái. Nhưng hắn liếc mắt một cái liền có thể thấy được trên đầu Lạc Khuynh Hoàng cây trâm kia là một lợi khí tốt nhất. Lợi khí như vậy cũng vừa khéo cũng xuất hiện ở trên người khác. Chỉ là Lạc Khuynh Hoàng vì sao không muốn thừa nhận nàng chính là người lúc trước cứu hắn?! Chẳng lẽ là sợ hắn truy cứu chuyện nàng cố ý làm cho hắn chịu ép buộc?

"Khuynh Hoàng quận chúa đừng lo lắng bản thái tử trách tội ngươi. Yên tâm, ngày ấy thủ pháp ngươi giúp bản thái tử áp chế độc tính quả thật làm bản thái tử lúc giải độc bị không ít khổ, nhưng ngươi dù sao đã cứu bản thái tử. Bản thái tử sẽ không cùng ngươi so đo chuyện này, ngược lại, còn cảm kích ngươi." Khóe môi Lăng Cảnh Lan nở ra ý cười chắc chắn, đôi con ngươi lóe sáng nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lăng Cảnh Lan ra vẻ chắc chắn, khóe môi nở ra chút ý cười khinh thường, con ngươi đen như mực lướt qua một tia châm chọc, cười nói, "Lời nói này của các hạ đúng là khôi hài. Bản quận chúa nói không biết ngươi thì chính là không biết ngươi! Chẳng lẽ ngươi nghĩ bản quận chúa thật hiếm lạ cảm kích của các hạ?!"

Chê cười. Nàng không muốn thừa nhận nàng chính là người cứu hắn lúc trước, vì không muốn có quá nhiều liên hệ với hắn. Nếu là Quân Khuynh Vũ ra tay cứu hắn, nàng cũng không cần phải muốn Lăng Cảnh Lan nhớ kỹ ân tình của nàng như vậy. Nàng dĩ nhiên không muốn Lăng Cảnh Lan biết chân tướng.

Lăng Cảnh Lan tựa hồ không dự đoán được Lạc Khuynh Hoàng sẽ trả lời như thế, không khỏi nhíu mi, hỏi, "Ngươi cũng biết bản thái tử là ai?!"

Lạc Khuynh Hoàng nghiền ngẫm nhìn Lăng Cảnh Lan, cứ bản thái tử bản thái tử này nọ, nàng sao có thể không biết thân phận của hắn, nhếch môi hỏi, "Lăng quốc thái tử hay là Tây Quyết thái tử?"

Nàng đương nhiên biết thân phận của Lăng Cảnh Lan. Chỉ là nay trong Cẩm quốc cảnh có hai vị thái tử. Nếu nàng làm bộ không biết Lăng Cảnh Lan, thì cũng sẽ không nói toạc ra thân phận của Lăng Cảnh Lan.

Lăng Cảnh Lan vẻ mặt phức tạp liếc mắt một cái nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Vốn là hắn muốn qua những lời này thử Lạc Khuynh Hoàng, lại thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên cẩn thận. Không hổ là nữ tử hắn vừa thấy liền không thể quên!

Hắn từng nghĩ tới sau cái khăn che mặt kia có lẽ Khuynh Quốc Khuynh Thành, lại không ngờ tới đẹp đến mức như vậy, lại chưa từng lường trước đến, nàng đúng là đệ nhất Cẩm quốc mỹ nhân, Lạc Khuynh Hoàng.

Nền tảng lập quốc của Lăng quốc còn có ý đám hỏi. Nếu hắn nói với Cẩm quốc hoàng đế muốn kết hôn với Lạc Khuynh Hoàng, tất nhiên Cẩm quốc hoàng đế cũng đáp ứng.

Chỉ là trước đó, trước hết hắn phải xác nhận nữ tử trước mắt cuối cùng có phải hay không là nữ tử lòng dạ đen tối đã cứu hắn ngày đó. Nghĩ đến đây, Lăng Cảnh Lan ra tay nhanh như điện xẹt, đánh về phía Lạc Khuynh Hoàng. Một chưởng này chỉ dùng công lực tam thành, vì chỉ là thử võ công của Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng không dự đoán được Lăng Cảnh Lan đột nhiên ra tay với nàng, vừa định lấy ti mang trong tay áo ra hóa giải chưởng lực, lại đột nhiên phản ứng được, Lăng Cảnh Lan là muốn bức bách nàng phải ra tay, để phán đoán xem nàng rốt cuộc có phải nữ tử trong rừng rậm ngày đó hay không!

Nàng hơi sửng sốt, ti mang chưa kịp bay ra, chưởng phong đã đến trước mặt. Lạc Khuynh Hoàng đang định phi thân lui về phía sau, đột nhiên cảm giác thân mình bay lên, trên không trung bị người nào đó ôm lấy quay về. Mùi ngải thảo quen thuộc quanh quẩn bốn phía của nàng, biết là Quân Khuynh Vũ, toàn bộ thân mình liền trầm tĩnh lại.

Quân Khuynh Vũ ôm Lạc Khuynh Hoàng ở trên không trung lượn vòng một cái, tránh được chưởng thế của Lăng Cảnh Lan. Đáp xuống đất cách đó không xa, đôi mắt như hắc diệu thạch sáng bóng lạnh lẽo, ý cười khóe môi cũng mang theo vài phần lạnh như băng, "Lăng thái tử làm gì vậy?!"

Lăng Cảnh Lan nhìn Quân Khuynh Vũ đột nhiên xuất hiện, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, nhìn Quân Khuynh Vũ ôm chặt tay Lạc Khuynh Hoàng, đồng tử co lại, ý cười khóe môi cũng không thay đổi, hắn thâm trầm nội liễm đáp, "Bản thái tử chỉ là cùng Khuynh Hoàng quận chúa đùa chút thôi."

"Nói đùa?! Hoàng nhi không có võ công, ngươi lại dùng ba phần nội lực tập kích nàng, còn nói đây là đùa?!" Sắc mặt Quân Khuynh Vũ nhanh chóng trầm xuống, rồi mâu quang đột nhiên trở nên lợi hại, giống như vỏ đao vẫn che dấu cho lưỡi dao sáng bóng, lợi hại mà lóa mắt.

Nếu Lăng Cảnh Lan lựa chọn hợp tác cùng Quân Khuynh Vũ, dĩ nhiên có chút hiểu biết đối với Quân Khuynh Vũ. Người này Quân Khuynh Vũ lòng dạ thâm sâu, luôn luôn lấy bất cần đời để che giấu cảm xúc của mình, có khi nào thấy hắn tức giận như vậy?! Xem ra hắn đối với vị Khuynh Hoàng quận chúa này là thực lòng!

Chỉ là hắn nói, Khuynh Hoàng quận chúa không biết võ công?! Nhưng nữ tử ngày ấy cứu hắn rõ ràng có võ công! Huống hồ một đôi con ngươi như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không nhận sai! Hơn nữa, còn có cây trâm trên đầu Lạc Khuynh Hoàng làm chứng!

"Ngươi nói Khuynh Hoàng quận chúa không có võ công?" Lăng Cảnh Lan vội vàng truy vấn, chẳng lẽ thật sự không phải nàng?! Đáy lòng trào dâng một cảm giác sợ hãi, không phải nàng, nếu không phải nàng, nên làm gì bây giờ.

Quân Khuynh Vũ nhíu mày nhìn Lăng Cảnh Lan, đương nhiên cũng chú ý tới đáy mắt Lăng Cảnh Lan lướt qua một sự sợ hãi, trong lòng không khỏi có chút bất đắc dĩ. Hoàng nhi của hắn đúng là sức quyến rũ khôn cùng, khiến Liễu Tư Triệt luôn thanh tâm quả dục động tâm không nói, mà ngay cả Lăng Cảnh Lan lòng dạ thâm sâu cũng đối với nàng nhất kiến chung tình.

May mà trong lòng Hoàng nhi chỉ có hắn!

"Không sai!" Quân Khuynh Vũ mặt không đỏ tim không đập đáp.

Lạc Khuynh Hoàng đứng bên cạnh Quân Khuynh Vũ, nhìn Quân Khuynh Vũ nói dối mà thần sắc không thay đổi, khóe môi khẽ nhếch. Quân Khuynh Vũ nói dối thật là không cần kịch bản. Chỉ là cứ như vậy, tất nhiên Lăng Cảnh Lan sẽ không lại dây dưa với nàng.

Với nàng, nàng chỉ là không nghĩ chuyện của người kia rước lấy phiền toái gì . Với lại Quân Khuynh Vũ, chỉ sợ là dục vọng chiếm giữ của hắn đang quậy phá đi. Nam nhân này!

Ngọn lửa trong mắt Lăng Cảnh Lan khi Quân Khuynh Vũ nói ra đáp án một cách chắc chắn mạnh mẽ tắt. Thật sự không phải nàng?! Hắn như cũ chưa từ bỏ ý định hỏi, "Vì sao ngươi cùng nàng ấy đeo cây trâm giống nhau như vậy, đây cũng không phải là cây trâm bình thường!"

Lạc Khuynh Hoàng biết những lời này là nói với nàng, không khỏi ngoắc ngoắc khóe môi, cười nói, "Ngươi bảo cây trâm này sao? Vài ngày trước một bằng hữu của ta đeo ta thấy thích, liền mượn đi mấy ngày. Nàng thực có võ công, có phải ngươi nói chính là người đó?"

" Phải không? Nàng ấy là ai?" Lăng Cảnh Lan nghe Lạc Khuynh Hoàng nói thế, trong mắt hình như có một cảm xúc phức tạp, có thất vọng, cũng có vui sướng.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày. Thật không ngờ đối với nàng ân nhân cứu mạng này Lăng Cảnh Lan vẫn thực để bụng sao. Nhếch môi cười yếu ớt, " Mới vừa rồi ngươi còn mạo phạm ta như vậy, vì sao ta phải nói cho ngươi?"

"Vừa rồi là ta nhận sai người, mới đường đột như thế, xin tiểu thư đừng lấy làm phiền lòng!" Lập tức Lăng Cảnh Lan tao nhã xin lỗi Lạc Khuynh Hoàng. Chính là khi nói bốn chữ nhận sai người này, lại không hiểu sao sinh ra cảm giác chua xót.

Hóa ra hắn thực nhận sai người. Nữ tử minh diễm trước mắt này không phải nữ tử cứu hắn ngày ấy! Nhưng vì sao cảm giác lại tương tự như thế. Mà thời điểm hắn biết nàng không phải người cứu hắn, thế mà thất vọng như vậy!

"Không phải bản quận chúa không muốn nói cho Lăng thái tử. Thật sự là vị bằng hữu kia của ta trời sinh tính tình quái gở, không muốn kết giao cùng người khác. Ta còn phải trở về hỏi ý của nàng ấy một chút, mới báo cho Lăng thái tử được" Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nói. Người cứu Lăng thái tử ngày đó chính là nàng, làm nàng làm sao biến ra một nữ tử mà đến. Lăng Cảnh Lan nghe Lạc Khuynh Hoàng nói thế, cũng không hề miễn cưỡng. Cho tới nay lòng luôn vội vàng tìm kiếm nữ tử che mặt kia, tựa hồ cũng không bức thiết như vậy. Lăng cảnh Lan chỉ là lễ phép hướng Lạc Khuynh Hoàng vuốt cằm, nói, "Vậy làm phiền Khuynh Hoàng quận chúa."

"Thật là chê cười!" Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc mắt quét qua xung quanh, lại dùng ánh mắt thẳng tắp nhìn Quân Kiền Linh, trong mắt hàm chứa vài phần trào phúng, cười nói,"Chó của quý phủ nhị hoàng tử còn có thể động thủ đánh bản quận chúa, bản quận chúa lại ngay cả một con chó cũng không thể giáo huấn?! Chứ không phải là chó của quý phủ nhị hoàng tử so với quận chúa được hoàng thượng tự mình sắc phong còn lớn hơn?! Nhị hoàng tử đây là không để hoàng thượng vào mắt?!"

Một phen nói hùng hổ. Từng câu từng chữ đều hàm chứa lời nói sắc bén.

Sắc mặt Quân Kiền Linh trắng vài phần. Một khắc Lạc Khuynh Hoàng bộc phát khí thế ra, mà ngay cả hắn cũng không tự chủ được kinh sợ, huống chi Lạc Khuynh Hoàng nói những câu có lý, hắn nửa câu cũng không thể phản bác. Càng giận thêm là, Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên còn lôi cả Quân Vũ Thần vào!

Hiện tại tuy rằng hắn đang nổi trội nhất, nhưng chỉ có hắn biết, kỳ thật hắn là xung quanh có cường địch. Trước không nói đến thái tử chưa chết, còn có Liễu gia giúp đỡ, chỉ Quân Khuynh Vũ cũng đủ làm cho hắn đau đầu!Bởi vậy hắn mới muốn tới luyện cưỡi ngựa, vì cuộc tỷ thí săn bắn ba ngày sau nếu đứng đầu, thì sẽ được Quân Vũ Thần coi trọng!

Tại thời kì mấu chốt này , hắn vạn vạn không thể có cử chỉ gì khác người. Hôm nay nguyên bản là việc nhỏ, nếu hắn cố ý làm to chuyện, Quân Vũ Thần đối với Lạc Khuynh Hoàng sủng ái như vậy, hắn cũng không nhận được ưu việt gì.

"Bản điện hạ dĩ nhiên không có ý này." Quân Kiền Linh tự kìm nén, cố nén xuống tức giận, đối với Lạc Khuynh Hoàng nở ra một chút ý cười, ôn hòa nói.

Mọi người nhìn Lạc Khuynh Hoàng thái độ trừ si mê còn có nhiều phần kính nể, nhưng chẳng biết ai nói, nhị hoàng tử thực ra rất lợi hại. Nếu không lợi hại, sao có thể tỉnh táo trước tình thế này ?!

Nhưng vị Khuynh Hoàng quận chúa này có thể làm nhị hoàng tử cúi đầu, quả nhiên rất lợi hại.

Lạc Khuynh Hoàng giống như không hề nhìn thấy kinh diễm cùng kính nể trong mắt mọi người, mỉm cười nhìn Quân Kiền Linh. Nụ cười kia nở rộ ở khóe môi nàng, tựa hồ lấy đi tinh hoa của nhật nguyệt, xinh đẹp không thể chạm vào, như hoa mạn châu sa nở ở bờ vong xuyên, xinh đẹp mà trí mạng.

"Kỳ thật bản quận chúa cũng không cố ý." Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng nở ý cười thản nhiên, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên quang mang bí hiểm. Quân Kiền Linh, muốn quên đi như vậy?! Hắn nguyện ý cúi đầu chấm dứt việc này, nhưng nàng không nghĩ cứ như vậy mà chấm dứt!

Quân Kiền Linh nghe lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, thần sắc thoáng dịu đi, cũng không ngờ Lạc Khuynh Hoàng lại nói tiếp," Roi này vốn là muốn dọa nàng ta một chút. Chỉ là nhìn thoáng qua, bản quận chúa lại cảm thấy nàng ta cùng muội muội Lạc Khuynh Thành của bản quận chúa thập phần tương tự, cho nên nhất thời thất thần, roi mới rơi xuống trên thân thể của nàng."

Vừa giải thích xong. Chút băn khoăn trong mắt mọi người cũng đã biến mất, trong lòng đều âm thầm tán thưởng Khuynh Hoàng quận chúa thật sự là hiểu thời thế. Hóa ra là muốn dọa nữ tử không hiểu cấp bậc lễ nghĩa này mà thôi!

Trong mắt Quân Kiền Linh cũng kiện lên chút kinh hoảng! Lạc Khuynh Hoàng chẳng lẽ là nhìn ra cái gì!? Hiện tại trước công chúng, nơi này cũng đều tụ tập con cái nhà quyền quý, nếu bị bọn họ nhìn thấy Lạc Khuynh Thành không chết còn bị hắn cướp đi,thì không ổn chút nào!

Lạc Khuynh Thành nghe được lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, thân mình cũng rụt lại, trong mắt hiện lên một tia luống cuống hoảng hốt, nâng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng đem biểu tình của Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành thu hết vào mắt. Xem ra nàng không có đoán sai, nam tử thanh tú nữ giả nam trang này quả nhiên chính là Lạc Khuynh Thành.

Khóe môi nàng nở ra một nụ cười lạnh như băng, lưu loát xoay người xuống ngựa, từng bước một đi đến trước mặt Lạc Khuynh Thành, thân hình nhẹ nhàng cúi xuống, nhếch môi cười nói,"Ngay cả thần sắc sợ hãi này cũng giống muội muội của ta. Nhìn bộ dáng yếu đuối này, chắc là một vị mỹ nhân?"

Tầm mắt mọi người từ trên người Lạc Khuynh Hoàng rơi xuống trên người Lạc Khuynh Thành. Chỉ thấy thân mình Lạc Khuynh Thành lạnh run, trong mắt hiện lên bối rối, luống cuống, sợ hãi. Nàng ta liều mạng tránh tay Lạc Khuynh Hoàng, nhưng vẫn bị Lạc Khuynh Hoàng vững vàng nắm cằm.

"Ngươi muốn làm gì?!" Giọng Lạc Khuynh Thành không tự chủ được run run.Nàng ta là người bị phán tử hình, nếu bị Lạc Khuynh Hoàng vạch trần thân phận, thì vạn kiếp bất phục!

Lạc Khuynh Hoàng không để ý tới Lạc Khuynh Thành đang giãy dụa, một bàn tay nắm chặt cằm Lạc Khuynh Thành, một bàn tay vạch trần khuôn mặt Lạc Khuynh Thành sau mặt nạ, nhếch môi nói, "Bản quận chúa chỉ là muốn nhìn hình dáng của ngươi, có phải cũng rất giống muội muội bản quận chúa không mà thôi!"

Lạc Khuynh Hoàng ra tay như điện xẹt, Quân Kiền Linh muốn ngăn cản đã không kịp. Mặt nạ bị Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng vạch trần, lộ ra mặt Lạc Khuynh Thành tái nhợt không có một tia huyết sắc.

Lạc Khuynh Thành trời sinh xinh đẹp, nhất là bây giờ bộ dáng sợ hãi không có huyết sắc như vậy, càng có thể kích thích ra loại tình cảm thương tiếc của người ta, chỉ tiếc, trước mặt nàng ta là Lạc Khuynh Hoàng.

Có Lạc Khuynh Hoàng hé ra khuôn mặt minh diễm động lòng người như vậy, thì dù tất cả nữ tử ở trước mặt nàng đều ảm đạm thất sắc, Lạc Khuynh Thành lại làm sao có thể so với đệ nhất đây? !

"Trời ạ! Sao có thể giống như vậy?!Đây quả thực chính là tam tiểu thư của phủ đại tướng quân!"

Lạc Khuynh Hoàng vạch trần mặt nạ trên mặt của Lạc Khuynh Thành, lập tức có người quen biết Lạc Khuynh Thành kinh ngạc kêu lên.

Sắc mặt Quân Kiền Linh trở nên thập phần khó coi, hắn cực lực ổn định thân hình, gắt gao mân khóe miệng, bên trong đôi mắt đen như mực là sóng gió mãnh liệt.

Con ngươi Lạc Khuynh Hoàng tối tăm như một đầm nước sâu không thấy đáy, chậm rãi đứng lên, đem ánh mắt hướng về phía Quân Kiền Linh, nhếch môi nói, "Nữ tử bên người nhị hoàng tử cùng muội muội ta giống nhau như đúc?! Không phải là nhị hoàng tử điện hạ ngưỡng mộ muội muội ta đấy chứ?!"

Lời nói này nói ra làm mọi người nghi hoặc. Nữ tử này làm sao có thể giống như đúc Lạc Khuynh Thành?! Chẳng lẽ nhị hoàng tử thực sự thích thứ nữ phủ đại tướng quân?!

Sắc mặt Quân Kiền Linh càng trở nên khó coi, cơ hồ hắn nói có chút nghiến răng nghiến lợi," Khuynh Hoàng quận chúa nói đùa. Lạc Khuynh Thành làm ra chuyện ngoan độc như thế, tội đáng chết vạn lần, bản điện làm sao có thể ngưỡng mộ nàng ta?!"

Mọi người nghe Quân Kiền Linh nói thế, cũng nghĩ Quân Kiền Linh nói có lý. Lạc Khuynh Thành chỉ là một thứ nữ, lại đắc tội hoàng hậu nương nương, bị xử tử hình, Quân Kiền Linh sao có thể ngưỡng mộ một nữ tử thân phận thấp kém, tâm địa rắn rết như vậy.

Lạc Khuynh Thành nghe Quân Kiền Linh nói lại có một tư vị khác thường. Tuy biết Quân Kiền Linh nói vậy chỉ là kế ứng phó tạm thời, nhưng nghĩ đến mấy ngày nay tới giờ thái độ của Quân Kiền Linh đối với nàng ta, không khỏi ảm đạm mấy phần.

"Hừm? Thật không?" Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng như thản nhiên cười, tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Thành, cười nói," Nhị Hoàng tử hạ thấp Khuynh Thành, vị cô nương này thương tâm như thế làm gì? Chứ không phải ngươi chính là Lạc Khuynh Thành?"

Lạc Khuynh Thành bị Lạc Khuynh Hoàng nói cho giật mình, nhanh thu lại tư thái thương tâm trên mặt, nhu nhược nói, "Khuynh Hoàng quận chúa nói đùa. Nô tỳ chỉ là một đào kép ti tiện mà thôi. Chỉ là nghe nói có người giống nô tỳ như đúc, lại làm chuyện sai trái bị xử tử hình, đáy lòng không khỏi có chút thẫn thờ."

Lạc Khuynh Hoàng tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Thành. Lạc Khuynh Thành cũng thông minh. Dù sao trời sinh giống nhau như đúc nhưng không phải là không có khả năng, nàng cũng không thể chứng minh nữ tử trước mắt chính là Lạc Khuynh Thành. Nhưng không cần lo lắng, mục đích của nàng không phải như thế.

"Cũng là người đáng thương." Lạc Khuynh Hoàng ý vị sâu xa liếc Lạc Khuynh Thành một cái, lại đem ánh mắt đến Quân Kiền Linh, thản nhiên nói, "Nhị hoàng tử đừng trách bản quận chúa nhiều lời. Muội muội của ta bị phán quyết xử tử, lại mất tích. Nay xuất hiện nữ tử giống như đúc ở bên người nhị hoàng tử, không khỏi hoài nghi. Huống hồ, mặc dù không phải muội muội ta, bên người nhị hoàng tử thu lưu một nữ tử giống người ám sát hoàng hậu nương nương cũng không tốt!"

Thân thể Lạc Khuynh Thành run mạnh.Lạc Khuynh Hoàng là đang ép Quân Kiền Linh bỏ nàng ta! Nếu Quân Kiền Linh vẫn cố ý đem nàng ta giữ lại bên người tất nhiên sẽ bị người ta chê cười, với tính tình của Quân Kiền Linh, tất nhiên sẽ vứt bỏ nàng ta. Mà hiện tại nàng ta đã không có nhà để về, trên người không có tiền, nếu rời khỏi sự che chở của Quân Kiền Linh, nàng sao sống được!

Sắc mặt Quân Kiền Linh quả nhiên đổi. Lát sau hắn mới khôi phục bộ dáng ôn hòa, cười nói, "Đa tạ Khuynh Hoàng quận chúa nhắc nhở. Bản điện suy nghĩ thật không chu toàn. Chỉ là đào kép này đã ở quý phủ bản điện ngây người mấy năm, nếu bởi vì nàng trời sinh giống Khuynh Thành tiểu thư mà đuổi nàng ta đi, sợ là không tốt?"

Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày, ý cười trên mặt không giảm đi nửa phần, từ từ nói, "Nhị hoàng tử thật có lòng nhân hậu. Đây vốn dĩ là chuyện của nội viện hoàng tử, Khuynh Hoàng cũng không dám quản nhiều. Nếu không có chuyện gì, Khuynh Hoàng liền cáo từ!"

Lạc Khuynh Hoàng lưu loát nói xong, liền xoay người lên ngựa nghênh ngang mà đi.

Trải qua chuyện hôm nay, chuyện quý phủ Quân Kiền Linh có đào kép giống Lạc Khuynh Thành sẽ truyền ra toàn bộ kinh thành. Mà Quân Kiền Linh cư nhiên không để ý Khuynh Hoàng quận chúa hảo tâm nhắc nhở, cố ý để con hát này ở lại quý phủ, không khỏi làm người ta hoài nghi.

Đào kép này có phải chính là tam tiểu thư Lạc Khuynh Thành của phủ đại tướng quân?! ! Có lẽ Lạc Khuynh Thành mưu hại hoàng hậu nương nương căn bản chính là Quân Kiền Linh bày mưu đặt kế ?!Mà người cứu Lạc Khuynh Thành chính là nhị hoàng tử?!

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng nở ra một nụ cười lạnh. Nàng đã sớm dự đoán được Quân Kiền Linh sẽ không buông tha cho Lạc Khuynh Thành như vậy. Dù sao bây giờ nàng thái độ kiên định, muốn kết thông gia với phủ đại tướng quân đã trở thành bọt nước. Như vậy người Quân Kiền Linh muốn dùng để đối phó với phủ đại tướng quân, không ai hiểu biết hơn Lạc Khuynh Thành.

Một quân cờ quan trọng như vậy, Quân Kiền Linh sao bỏ được?! Huống chi Quân Kiền Linh người này luôn luôn lòng dạ thâm sâu, lòng nghi ngờ rất nặng. Hắn đương nhiên không dám thả Lạc Khuynh Thành ra, vạn nhất Lạc Khuynh Thành nói cái gì sai, chẳng phải càng hại hắn.

Bởi vậy ,để Lạc Khuynh Thành trong phủ ở lại trong phủ tuy rằng sẽ bị đồn đãi, nhưng là cách an toàn nhất. Vừa có thể đối phó với phủ đại tướng quân, lại có thể tùy lúc khống chế Lạc Khuynh Thành.

Chỉ là, lời đồn này cũng không thể khinh thường. Hôm nay Lạc Khuynh Hoàng làm một phen, đã khiến cho lòng dân và người trong triều dao động.

Nếu nói về thực lực, Quân Khuynh Vũ tuyệt đối không thua Quân Kiền Linh. Nhưng nói về uy vọng trong triều, Quân Khuynh Vũ kém xa Quân Kiền Linh. Hình như các đại thần đều nghĩ Quân Kiền Linh sẽ ngồi lên ngôi vị thái tử. Cho nên nàng muốn phá hỏng uy vọng của Quân Kiền Linh, như vậy Quân Khuynh Vũ mới đạt được duy trì mà chỉ cần trả giá ít!

Lạc Khuynh Hoàng nghênh ngang mà đi, mà mọi người ở đây vẫn sững sờ tại chỗ . Nhất là Lạc Khuynh Thành, trong mắt nàng ta tràn ngập cảm động, Quân Kiền Linh thế mà lại không vứt bỏ nàng ta!

Quân Kiền Linh liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Thành, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia chán ghét. Nếu không phải Lạc Khuynh Thành còn có giá trị lợi dụng, hắn đã sớm một cước đá văng nàng ta!

Phân phó hạ nhân đi mời đại phu đến băng bó miệng vết thương cho Lạc Khuynh Thành. Quân Kiền Linh thần sắc âm trầm, lông mi tụ lại một chỗ, ánh mắt có chút hung ác nham hiểm. Vốn là muốn ở lại xem người ta diễn, nhìn thấy quang cảnh này, tự nhiên cũng không dám ở lâu.

Lạc Khuynh Hoàng cưỡi ngựa ra khỏi mã tràng, lại một lần nữa bị cản đường. Nhìn nam tử trước mặt nàng, trong lòng Lạc Khuynh Hoàng không khỏi thở dài, thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Nam tử kia một thân cẩm bào màu đen, cổ tay áo thêu kim tuyến, có vẻ cao quý lạnh lùng. Tóc mai dài che mi , cái mũi cao ngất có vài phần góc cạnh . Môi hắn rất mỏng, giờ phút này ý vị sâu xa nhìn nàng.

"Ngươi là ai, ngăn đón ta làm gì?!" Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn người tới, trầm giọng hỏi.

Lăng Cảnh Lan nghe Lạc Khuynh Hoàng hỏi như thế, tươi cười cũng gợi lên,"Hóa ra ngươi chính là đệ nhất Cẩm quốc mỹ nhân Lạc Khuynh Hoàng? Quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ là bản thái tử thật không biết, đệ nhất Cẩm quốc mỹ nhân này là một mỹ nhân lòng dạ đen tối nha."

"Bản quận chúa không rõ ngươi đang nói cái gì." Lạc Khuynh Hoàng đương nhiên nhận ra Lăng Cảnh Lan, cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Lăng Cảnh Lan, ám chỉ chuyện ngày đó nàng không ra tay cứu giúp, cuối cùng ra tay cứu giúp lại còn lấy áo hắn, nhưng nàng vẫn cố ý làm bộ như không biết.

"Ngày ấy nữ tử che mặt cứu ta ở ngoại thành chính là ngươi! Còn cần ta cẩn thận nói lại một chút sao?" Lăng Cảnh Lan nhíu lông mày, nhìn Lạc Khuynh Hoàng chắc chắn nói.

Tuy rằng ngày ấy ở ngoại thành nữ tử cứu hắn che mặt, hắn chưa từng thấy rõ dung nhan của nàng. Nhưng một đôi con ngươi như vậy, trên đời này sợ là không có người thứ hai có được. Huống chi mới vừa rồi hắn tránh ở chỗ tối, nhìn Lạc Khuynh Hoàng và Quân Kiền Linh xung đột rõ ràng. Trên đời này có nữ tử nào ngoài nàng có thể cơ trí trí tuệ như vậy được?!

"Các hạ sợ là nhận sai người rồi." Lạc Khuynh Hoàng như trước không thừa nhận.

Lăng Cảnh Lan nhíu lông mày, một lần nữa đánh giá Lạc Khuynh Hoàng. Hắn trăm phần trăm có thể xác định được Lạc Khuynh Hoàng chính là nữ tử che mặt cứu hắn lúc trước. Không chỉ vì suy đoán trước, còn bởi vì trên đầu Lạc Khuynh Hoàng có cây trâm hoa đào kia.

Người ngoài có lẽ không nhìn ra kỳ quái. Nhưng hắn liếc mắt một cái liền có thể thấy được trên đầu Lạc Khuynh Hoàng cây trâm kia là một lợi khí tốt nhất. Lợi khí như vậy cũng vừa khéo cũng xuất hiện ở trên người khác. Chỉ là Lạc Khuynh Hoàng vì sao không muốn thừa nhận nàng chính là người lúc trước cứu hắn?! Chẳng lẽ là sợ hắn truy cứu chuyện nàng cố ý làm cho hắn chịu ép buộc?

"Khuynh Hoàng quận chúa đừng lo lắng bản thái tử trách tội ngươi. Yên tâm, ngày ấy thủ pháp ngươi giúp bản thái tử áp chế độc tính quả thật làm bản thái tử lúc giải độc bị không ít khổ, nhưng ngươi dù sao đã

cứu bản thái tử. Bản thái tử sẽ không cùng ngươi so đo chuyện này, ngược lại, còn cảm kích ngươi." Khóe môi Lăng Cảnh Lan nở ra ý cười chắc chắn, đôi con ngươi lóe sáng nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lăng Cảnh Lan ra vẻ chắc chắn, khóe môi nở ra chút ý cười khinh thường, con ngươi đen như mực lướt qua một tia châm chọc, cười nói, "Lời nói này của các hạ đúng là khôi hài. Bản quận chúa nói không biết ngươi thì chính là không biết ngươi! Chẳng lẽ ngươi nghĩ bản quận chúa thật hiếm lạ cảm kích của các hạ?!"

Chê cười. Nàng không muốn thừa nhận nàng chính là người cứu hắn lúc trước, vì không muốn có quá nhiều liên hệ với hắn. Nếu là Quân Khuynh Vũ ra tay cứu hắn, nàng cũng không cần phải muốn Lăng Cảnh Lan nhớ kỹ ân tình của nàng như vậy. Nàng dĩ nhiên không muốn Lăng Cảnh Lan biết chân tướng.

Lăng Cảnh Lan tựa hồ không dự đoán được Lạc Khuynh Hoàng sẽ trả lời như thế, không khỏi nhíu mi, hỏi, "Ngươi cũng biết bản thái tử là ai?!"

Lạc Khuynh Hoàng nghiền ngẫm nhìn Lăng Cảnh Lan, cứ bản thái tử bản thái tử này nọ, nàng sao có thể không biết thân phận của hắn, nhếch môi hỏi, "Lăng quốc thái tử hay là Tây Quyết thái tử?"

Nàng đương nhiên biết thân phận của Lăng Cảnh Lan. Chỉ là nay trong Cẩm quốc cảnh có hai vị thái tử. Nếu nàng làm bộ không biết Lăng Cảnh Lan, thì cũng sẽ không nói toạc ra thân phận của Lăng Cảnh Lan.

Lăng Cảnh Lan vẻ mặt phức tạp liếc mắt một cái nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Vốn là hắn muốn qua những lời này thử Lạc Khuynh Hoàng, lại thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên cẩn thận. Không hổ là nữ tử hắn vừa thấy liền không thể quên!

Hắn từng nghĩ tới sau cái khăn che mặt kia có lẽ Khuynh Quốc Khuynh Thành, lại không ngờ tới đẹp đến mức như vậy, lại chưa từng lường trước đến, nàng đúng là đệ nhất Cẩm quốc mỹ nhân, Lạc Khuynh Hoàng. Nền tảng lập quốc của Lăng quốc còn có ý đám hỏi. Nếu hắn nói với Cẩm quốc hoàng đế muốn kết hôn với Lạc Khuynh Hoàng, tất nhiên Cẩm quốc hoàng đế cũng đáp ứng.

Chỉ là trước đó, trước hết hắn phải xác nhận nữ tử trước mắt cuối cùng có phải hay không là nữ tử lòng dạ đen tối đã cứu hắn ngày đó. Nghĩ đến đây, Lăng Cảnh Lan ra tay nhanh như điện xẹt, đánh về phía Lạc Khuynh Hoàng. Một chưởng này chỉ dùng công lực tam thành, vì chỉ là thử võ công của Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng không dự đoán được Lăng Cảnh Lan đột nhiên ra tay với nàng, vừa định lấy ti mang trong tay áo ra hóa giải chưởng lực, lại đột nhiên phản ứng được, Lăng Cảnh Lan là muốn bức bách nàng phải ra tay, để phán đoán xem nàng rốt cuộc có phải nữ tử trong rừng rậm ngày đó hay không!

Nàng hơi sửng sốt, ti mang chưa kịp bay ra, chưởng phong đã đến trước mặt. Lạc Khuynh Hoàng đang định phi thân lui về phía sau, đột nhiên cảm giác thân mình bay lên, trên không trung bị người nào đó ôm lấy quay về. Mùi ngải thảo quen thuộc quanh quẩn bốn phía của nàng, biết là Quân Khuynh Vũ, toàn bộ thân mình liền trầm tĩnh lại.

Quân Khuynh Vũ ôm Lạc Khuynh Hoàng ở trên không trung lượn vòng một cái, tránh được chưởng thế của Lăng Cảnh Lan. Đáp xuống đất cách đó không xa, đôi mắt như hắc diệu thạch sáng bóng lạnh lẽo, ý cười khóe môi cũng mang theo vài phần lạnh như băng, "Lăng thái tử làm gì vậy?!"

Lăng Cảnh Lan nhìn Quân Khuynh Vũ đột nhiên xuất hiện, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, nhìn Quân Khuynh Vũ ôm chặt tay Lạc Khuynh Hoàng, đồng tử co lại, ý cười khóe môi cũng không thay đổi, hắn thâm trầm nội liễm đáp, "Bản thái tử chỉ là cùng Khuynh Hoàng quận chúa đùa chút thôi."

"Nói đùa?! Hoàng nhi không có võ công, ngươi lại dùng ba phần nội lực tập kích nàng, còn nói đây là đùa?!" Sắc mặt Quân Khuynh Vũ nhanh chóng trầm xuống, rồi mâu quang đột nhiên trở nên lợi hại, giống như vỏ đao vẫn che dấu cho lưỡi dao sáng bóng, lợi hại mà lóa mắt.

Nếu Lăng Cảnh Lan lựa chọn hợp tác cùng Quân Khuynh Vũ, dĩ nhiên có chút hiểu biết đối với Quân Khuynh Vũ. Người này Quân Khuynh Vũ lòng dạ thâm sâu, luôn luôn lấy bất cần đời để che giấu cảm xúc của mình, có khi nào thấy hắn tức giận như vậy?! Xem ra hắn đối với vị Khuynh Hoàng quận chúa này là thực lòng!

Chỉ là hắn nói, Khuynh Hoàng quận chúa không biết võ công?! Nhưng nữ tử ngày ấy cứu hắn rõ ràng có võ công! Huống hồ một đôi con ngươi như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không nhận sai! Hơn nữa, còn có cây trâm trên đầu Lạc Khuynh Hoàng làm chứng!

"Ngươi nói Khuynh Hoàng quận chúa không có võ công?" Lăng Cảnh Lan vội vàng truy vấn, chẳng lẽ thật sự không phải nàng?! Đáy lòng trào dâng một cảm giác sợ hãi, không phải nàng, nếu không phải nàng, nên làm gì bây giờ.

Quân Khuynh Vũ nhíu mày nhìn Lăng Cảnh Lan, đương nhiên cũng chú ý tới đáy mắt Lăng Cảnh Lan lướt qua một sự sợ hãi, trong lòng không khỏi có chút bất đắc dĩ. Hoàng nhi của hắn đúng là sức quyến rũ khôn cùng, khiến Liễu Tư Triệt luôn thanh tâm quả dục động tâm không nói, mà ngay cả Lăng Cảnh Lan lòng dạ thâm sâu cũng đối với nàng nhất kiến chung tình.

May mà trong lòng Hoàng nhi chỉ có hắn!

"Không sai!" Quân Khuynh Vũ mặt không đỏ tim không đập đáp.

Lạc Khuynh Hoàng đứng bên cạnh Quân Khuynh Vũ, nhìn Quân Khuynh Vũ nói dối mà thần sắc không thay đổi, khóe môi khẽ nhếch. Quân Khuynh Vũ nói dối thật là không cần kịch bản. Chỉ là cứ như vậy, tất nhiên Lăng Cảnh Lan sẽ không lại dây dưa với nàng.

Với nàng, nàng chỉ là không nghĩ chuyện của người kia rước lấy phiền toái gì . Với lại Quân Khuynh Vũ, chỉ sợ là dục vọng chiếm giữ của hắn đang quậy phá đi. Nam nhân này!

Ngọn lửa trong mắt Lăng Cảnh Lan khi Quân Khuynh Vũ nói ra đáp án một cách chắc chắn mạnh mẽ tắt. Thật sự không phải nàng?! Hắn như cũ chưa từ bỏ ý định hỏi, "Vì sao ngươi cùng nàng ấy đeo cây trâm giống nhau như vậy, đây cũng không phải là cây trâm bình thường!"

Lạc Khuynh Hoàng biết những lời này là nói với nàng, không khỏi ngoắc ngoắc khóe môi, cười nói, "Ngươi bảo cây trâm này sao? Vài ngày trước một bằng hữu của ta đeo ta thấy thích, liền mượn đi mấy ngày. Nàng thực có võ công, có phải ngươi nói chính là người đó?"

" Phải không? Nàng ấy là ai?" Lăng Cảnh Lan nghe Lạc Khuynh Hoàng nói thế, trong mắt hình như có một cảm xúc phức tạp, có thất vọng, cũng có vui sướng.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày. Thật không ngờ đối với nàng ân nhân cứu mạng này Lăng Cảnh Lan vẫn thực để bụng sao. Nhếch môi cười yếu ớt, " Mới vừa rồi ngươi còn mạo phạm ta như vậy, vì sao ta phải nói cho ngươi?"

"Vừa rồi là ta nhận sai người, mới đường đột như thế, xin tiểu thư đừng lấy làm phiền lòng!" Lập tức Lăng Cảnh Lan tao nhã xin lỗi Lạc Khuynh Hoàng. Chính là khi nói bốn chữ nhận sai người này, lại không hiểu sao sinh ra cảm giác chua xót.

Hóa ra hắn thực nhận sai người. Nữ tử minh diễm trước mắt này không phải nữ tử cứu hắn ngày ấy! Nhưng vì sao cảm giác lại tương tự như thế. Mà thời điểm hắn biết nàng không phải người cứu hắn, thế mà thất vọng như vậy!

"Không phải bản quận chúa không muốn nói cho Lăng thái tử. Thật sự là vị bằng hữu kia của ta trời sinh tính tình quái gở, không muốn kết giao cùng người khác. Ta còn phải trở về hỏi ý của nàng ấy một chút, mới báo cho Lăng thái tử được" Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nói. Người cứu Lăng thái tử ngày đó chính là nàng, làm nàng làm sao biến ra một nữ tử mà đến. Lăng Cảnh Lan nghe Lạc Khuynh Hoàng nói thế, cũng không hề miễn cưỡng. Cho tới nay lòng luôn vội vàng tìm kiếm nữ tử che mặt kia, tựa hồ cũng không bức thiết như vậy. Lăng cảnh Lan chỉ là lễ phép hướng Lạc Khuynh Hoàng vuốt cằm, nói, "Vậy làm phiền Khuynh Hoàng quận chúa."

66. Chương 67: Ám Sát, Lật Tẩy Bí Mật

Sắc trời mang theo vài phần đen tối, ánh mặt trời ẩn nấp sau tầng mây,tia sáng như ẩn như hiện. Từng cơn gió thu lạnh lẽo gào thét thổi, lướt qua hai má của mọi người trên sân thi đấu.

Sân thi đấu săn bắn to lớn gần như chật kín người và ngựa. Rừng rậm bốn phía làm cho không khí thêm vài phần yên tĩnh đến cổ quái,giống như có một khí tức khác thường phân tán giữa sân.

Quân Vũ Thần mặc một thân long bào hoàng sắc, sắc mặt mang theo vài phần tái nhợt không bình thường. Cơ thể hắn vốn đã không tốt, một thời gian trước lại bởi vì chuyện của Quân Hồng Phong mà nổi giận, sức khoẻ hắn ngày càng xấu đi. Săn bắn tỷ thí hôm nay, hắn không thể tham gia .

Đứng bên cạnh Quân Vũ Thần là hai vị nam tử trẻ tuổi phong tư kỳ tú.(phong thái xuất sắc hiếm thấy)

Bên trái chính là Lăng quốc thái tử Lăng Cảnh Lan. Hắn vẫn vận hắc y như mực, phong thần tuấn lãng, khóe môi giương lên tươi cười khéo léo mà xa cách, bên trong con ngươi đen như mực hàm chứa vài phần tinh quang.

Bên phải là Tây Quyết thái tử Âu Dương Triệt. Lông mi hắn hơi hơi nhếch lên, trong đôi mắt hẹp hàm chứa vài phần nghiền ngẫm, khóe môi câu lên ý cười như có như không, thoạt nhìn có chút ngả ngớn, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ có thể nhìn thấy đáy mắt hắn sâu không lường được.

Quân Khuynh Vũ vận hồng y như trước, đứng không xa Quân Vũ Thần. Trong đôi mắt hoa đào hẹp dài của hắn xoẹt qua vài phần trêu tức, vài phần nghiền ngẫm, khóe môi có chút gợi lên, ẩn ẩn tươi cười bí hiểm.

Đứng không xa bên cạnh hắn là Liễu Tư Triệt. Tử y liễm diễm cùng tử ngọc quan làm cho hắn càng them ôn hòa thanh nhã như ngọc. Trong mắt hắn ẩn chứa vài phần cao thâm, cũng là vẻ mặt lạnh nhạt nhìn thẳng phía trước.

Không bình tĩnh tự nhiên như hai người bọn họ, trong mắt Quân Kiền Linh là ý muốn nóng lòng muốn thử. Hắn chờ đợi lần săn bắn này đã lâu, hắn nhất định hắn sẽ giành được hảo cảm của phụ vương!

Không chỉ Quân Kiền Linh, trong mắt lục hoàng tử, bát hoàng tử, cửu hoàng tử cùng thập hoàng tử đều hàm chứa kích động. Mẫu phi của bọn họ không được sủng ái, bản thân ở trong triều cũng không có nhiều thế lực, nhưng nay thái tử vị để trống, bọn họ thân là hoàng tử, tự nhiên sẽ mơ ước cái vị trí kia, có ai không muốn đoạt hạng nhất trong lần săn bắn tỷ thí này đâu?!

“Hôm nay có thể mời hai vị thái tử đến tham gia săn bắn tỷ thí, thật sự là vinh hạnh của trẫm a.” Quân Vũ Thần sắc mặt tái nhợt, trong mắt vẫn hàm chứa tinh quang như trước, nhìn Lăng Cảnh Lan cùng Âu Dương Triệt nói.

“Cẩm đế khiêm tốn. Này phải là vinh hạnh của Cảnh Lan mới đúng.” Lăng Cảnh Lan mỉm cười nhìn Quân Vũ Thần, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, tao nhã.

Âu Dương Triệt cũng nhíu mày, khóe môi giương lên một chút tươi cười, cười nói, “Triệt tố đã lâu nghe danh nữ tử Cẩm quốc mỹ mạo hiền đức, không biết liệu có duyên gặp mặt hay không?”

“Đây là tất nhiên. Sau khi kết thúc săn bắn tỷ thí sẽ tổ chức khánh công yến. Đến lúc đó, các danh gia tiểu thư cùng các công chúa của trẫm đều sẽ tham gia.” Quân Vũ Thần nghe Âu Dương Triệt hỏi như thế, sắc mặt thoáng có chút bất ngờ, nhưng vẫn mỉm cười trả lời.

“Tây Quyết rốt cuộc cũng chỉ là tiểu quốc, Âu Dương Triệt thân là tôn sư thái tử, nhưng lại không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như vậy!” Lục hoàng tử đứng gần đó nhỏ giọng nói, khóe mắt đuôi mày đều lộ ra vẻ xem thường.

Quân Kiền Linh tuy không lên tiếng, nhưng ánh mắt nhìn Âu Dương Triệt rõ ràng cũng lộ ra vài phần hèn mọn, lỗ mũi còn hừ một tiếng khinh thường. Đem ánh mắt dời về phía Lăng Cảnh Lan, lại thêm vài phần âm trầm.

“Tri nhân tri diện bất tri tâm.” Lạc Khuynh Hoàng dịch dung thành gã sai vặt đứng bên cạnh Quân Khuynh Vũ chậm rì rì thốt ra bảy chữ.

Quân Khuynh Vũ nghiêng nửa bên mặt, đem ánh mắt thâm trầm chuyển tới hai má Lạc Khuynh Hoàng. Sau khi dịch dung, tuy khuôn mặt nàng vô cùng bình thường, nhưng đôi con ngươi long lanh như nước vẫn rạng rỡ sinh động vô cùng, làm cho người ta không thể chuyển dời tầm mắt.

Sủng nịch nhìn Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ câu môi cười yếu ớt, "Vẫn là Hoàng nhi của ta thông minh. Đáng tiếc chính bọn họ ngu dốt, nghĩ người khác đều giống như bọn họ."

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng cũng giương lên một chút tươi cười, vì ý cười thản nhiên đó, khuôn mặt nam tử vô cùng bình thường tựa hồ tăng thêm vài phần mị hoặc.

Mẫu hậu Âu Dương Triệt chính là Tây Quyết hoàng hậu quá cố. Mà Âu Dương Triệt trong khi mẫu thân qua đời, lấy thân phận bát hoàng tử ngồi lên vị trí Tây Quyết thái tử, thủ đoạn cũng không thể xem thường. Nếu nhìn lầm hắn là đồ háo sắc, kia là mười phần sai.

Theo như Lạc Khuynh Hoàng quan sát, người này ngoài mặt càng lộ vẻ không có gì, thì càng đáng sợ. Tây Quyết tuy rằng binh lực tài lực không bằng Cẩm quốc và Lăng quốc, nhưng chỉ dựa vào địa thế mà tồn tại lâu như vạy, nay dù Lăng quốc cùng Cẩm quốc có tâm liên thủ diệt Tây Quyết, nhưng xem tình huống hiện tại, sợ là cũng không phải chuyện dễ .

"Trẫm gần đây thân thể không khoẻ, e là không thể săn bắn cùng chư vị. Trẫm đành ở chỗ này chờ chư vị thắng lợi trở về!" Quân Vũ Thần nhìn quét một vòng, thời điểm lướt qua Quân Khuynh Vũ trong mắt hiện lên một tia từ ái, đề cao thanh âm nói.

"Thần tuân mệnh!" Thanh âm mọi người trả lời vang tận mây xanh, cho đến khi tất cả mọi người đều đồng loạt đứng lên. Khí tức bất ổn trong rừng rậm cũng vì thế mà vơi đi.

Lạc Khuynh Hoàng đi theo Quân Khuynh Vũ đứng sau cùng của đội ngũ, ẩn nấp bên trong biển người mờ mịt. Nàng lạnh nhạt đánh giá mọi người.

Hai người đi phía trước là Lăng Cảnh Lan và Âu Dương Triệt. Một người hắc y thâm trầm, một người lam y tiên diễm. Phong thái tuy hoàn toàn bất đồng, nhưng lại có phong thái kỳ tú giống nhau.

Các hoàng tử gắt gao bám sát bọn họ, lấy bạch y Quân Kiền Linh làm trung tâm.Phía sau là đám đệ tử triều thần. Có thể nhìn thấy Lưu Tử Hiên và Trương Tuân đã từng gặp ở bách hoa thịnh yến.

Ánh mắt lướt qua mọi người, cuối cùng lẳng lặng dừng lại trên người Quân Khuynh Vũ. Ngay cả khi ẩn mình ở cuối đội ngũ, cũng không thể che dấu được vẻ phong hoa tuyệt đại của hắn. Xiêm y thay đổi thành màu đỏ, không chút nào che dấu tao nhã của hắn, ngược lại còn đem sắc đỏ loá mắt này làm thành phông nền cho hắn.

Tao nhã như thế, ngay cả Lăng Cảnh Lan cùng Âu Dương Triệt cũng không thể sánh được. Nếu có ai có thể so sánh với Quân Khuynh Vũ, có lẽ chỉ có Liễu Tư Triệt thanh nhã như lan.

Nghĩ đến Liễu Tư Triệt, mày Lạc Khuynh Hoàng có chút nhíu lại, nàng vừa xem một vòng toàn bộ đội ngũ, tựa hồ không có nhìn thấy bóng dáng Liễu Tư Triệt. Liễu Tư Triệt luôn vận tử y, nhan sắc cũng không quá xuất chúng, nhưng lấy khí độ tao nhã của Liễu Tư Triệt, nàng không có khả năng không nhìn thấy hắn!

Nghi hoặc nhìn quanh bốn phía, phát hiện Liễu Tư Triệt lại ở phía sau nàng và Quân Khuynh Vũ. Tử y thêu chỉ bạc, cùng tử ngọc quan, mặt mày như họa, con ngươi ôn nhuận đen như mực như đang nhìn nàng. Ánh mắt kia như xuyên thấu qua lớp mặt nạ nhìn thẳng đến dung nhan của nàng, lại giống như xuyên qua nàng, nhìn đến nơi khác.

"Liễu công tử vì sao không tới phía trước. Đi đằng trước, khả năng săn được con mồi sẽ lớn hơn nhiều." Quân Khuynh Vũ chú ý tới ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng, nhẹ nhàng xoay người, gợi lên một chút tùy ý tươi cười, con ngươi đen như mực thản nhiên nhìn Liễu Tư Triệt, như là đang hỏi hắn, lại giống như hắn đã sớm đoán được đáp án.

Liễu Tư Triệt thu hồi ánh mắt mơ hồ dừng trên người Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi giương lên tươi cười thanh nhã vô song, nhìn Quân Khuynh Vũ, ôn hòa thanh nhã đáp, "Tư Triệt xưa nay không thích tranh đoạt. Cho nên không muốn tiến lên phía trước, không biết thất hoàng tử vì sao cũng không tiến lên?"

Quân Khuynh Vũ nghe Liễu Tư Triệt trả lời, có chút nhíu mày. Không thích tranh đoạt. Xác thực, Liễu Tư Triệt tính tình cực kỳ đạm bạc thanh quả, xưa nay không thích tranh đoạt cùng người khác. Chỉ là hắn còn mang trên người sứ mệnh gia tộc, nếu hắn quả thật đạm bạc như thế thì khó lòng mà chống đỡ được. Chung quy vẫn phải tranh, phải đoạt.

Khóe môi giương lên một chút bất đắc dĩ, nhưng rất nhanh bị yêu dị che dấu, Quân Khuynh Vũ sóng mắt lưu chuyển, hình như có vô số phương hoa trong mắt hắn nở rộ, hắn nói, "Anh hùng sở kiến lược đồng."

Lời này nghe như đang nói hắn cũng giống như Liễu Tư Triệt, không muốn cùng người tranh đoạt. Thâm ý trong đó, cũng không hẳn là như thế. Nhưng Quân Khuynh Vũ biết, hắn không cần phải nói, Liễu Tư Triệt vẫn sẽ hiểu được.

"Nhân mã phía trước đã đi xa. Cho dù không muốn làm chim đầu đàn, tổng cũng nên ra vẻ một chút." ý cười thanh nhã trên khóe môi Liễu Tư Triệt không thay đổi, cưỡi ngựa chậm rì rì đi qua bên cạnh Quân Khuynh Vũ, một cỗ hương mặc lan phiêu tán trong không khí, đúng như con người của hắn, thanh nhã như lan.

"Nếu giành được hạng nhất, tất nhiên sẽ trở thành tiêu điểm đối phó của các vị hoàng tử. Thật sự là phí công vô ích, khó trách các ngươi đều không muốn tranh đoạt." Lạc Khuynh Hoàng nhìn Liễu Tư Triệt đi xa, câu môi nói.

Quân Khuynh Vũ sóng mắt vừa chuyển, khóe môi cũng giương lên tươi cười. Lạc Khuynh Hoàng nói không sai. Hiện giờ thái tử bị phế, thái tử vị để không, các vị hoàng tử mặc kệ có thực lực hay không, đối với cái vị trí kia đều mơ tưởng.

Mặc dù là thực lực của bọn họ không chịu nổi một kích, nhưng trực tiếp đối phó luôn có chút phiền phức. Người giành hạng nhất trong cuộc săn bắn tỷ thí lần này, tất nhiên có thể có được hảo cảm của Quân Vũ Thần, nhưng cũng sẽ lập tức trở thành cái đích ọi người nhắm tới, trở thành đối tượng bị các vị hoàng tử liên thủ tiêu diệt. Hắn cũng không nguyện ý chỉ vì một chút hảo cảm mà trở thành cái bia sống a!

Nếu Quân Kiền Linh có tâm muốn thành cái bia sống đó, hắn tự nhiên sẽ thành toàn hắn ta. Nghĩ đến đây, Quân Khuynh Vũ hướng về phía Lạc Khuynh Hoàng cười nói, "Hoàng nhi cũng hiểu được tâm tư của ta. Ta cùng Tư Triệt là anh hùng sở kiến lược đồng, Hoàng nhi đúng là hồng nhan tri kỷ của ta."

"Nói như thế, ta cũng là hồng nhan tri kỷ của Liễu Tư Triệt?" Lạc Khuynh Hoàng nhếch mày trêu đùa, Liễu Tư Triệt dù vừa rồi chưa nói rõ, nhưng trong lời nói, cũng đã lộ ra tâm tư của hắn. Hắn nói, ngay cả không muốn làm chim đầu đàn, tổng cũng nên ra vẻ một chút. Cũng không phải nói đúng là một con chim đầu đàn đáng thương sao?!

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, cặp lông mày tuấn mỹ dính vào nhau, bên trong con ngươi đen như mực tựa hồ chứa tầng tầng lửa giận, giọng điệu có chút bá đạo nói, "Hoàng nhi chỉ được phép có ta!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ bá đạo mà trẻ con, một tia thực hiện được gian kế chợt lóe, nàng thu liễm thần sắc, câu môi nói, "Ân. Chúng ta nhanh đuổi theo đi thôi. Mọi người đã đi xa rồi."

"Là nên đuổi theo xem diễn. Chỉ sợ săn bắn tỷ thí lần này sẽ không quá yên bình." Quân Khuynh Vũ câu môi cười nói, bên trong con ngươi đen như mực chứa vài phần tinh quang.

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng toát ra vài phần nghi hoặc. Săn bắn tỷ thí lần này sẽ không quá yên bình?! Chẳng lẽ sẽ phát sinh chuyện gì sao? Nếu Quân Khuynh Vũ đã nói như vậy, chắc chắn săn bắn tỷ thí lần này tất có vấn đề.

Sẽ là vấn đề gì đây?! Lạc Khuynh Hoàng một bên phóng ngựa đuổi theo Quân Khuynh Vũ một bên nhìn đến phía trước.

Quân Khuynh Vũ cưỡi ngựa mang theo Lạc Khuynh Hoàng một đường phóng ngựa chạy như điên. Ánh mắt nhìn không chớp mắt, tựa hồ đối với con mồi xuất hiện xung quanh căn bản không hề có hứng thú. Cho nên tốc độ của bọn họ so với người khác thì nhanh hơn, rất nhanh đã vượt qua người phía trước.

Một đạo bóng trắng cùng một đạo bóng đen đập vào mắt Lạc Khuynh Hoàng. Cẩn thận nhìn lại, là Lăng Cảnh Lan cùng Quân Kiền Linh.

Lăng Cảnh Lan đưa lưng về phía Quân Kiền Linh, tựa hồ đang quan sát con mồi, hoàn toàn không có để ý phía sau. Mà Quân Kiền Linh đang thật cẩn thận tới gần Lăng Cảnh Lan, cầm cung tiễn, nhắm ngay lưng của Lăng Cảnh Lan!

Lạc Khuynh Hoàng cả kinh! Quân Kiền Linh muốn giết Lăng Cảnh Lan!

Một màn đuổi giết lần trước là Quân Kiền Linh một tay bày ra, ám sát không thành, Quân Kiền Linh tất nhiên sẽ không khinh địch mà buông tha Lăng Cảnh Lan. Chỉ khi Lăng Cảnh Lan chết, Lăng Dịch Hiên mới có thể ngồi lên thái tử vị, mới có thể đủ cho hắn sự trợ giúp lớn nhất.

Chỉ là muốn giết Lăng Cảnh Lan cũng không phải dễ dàng như vậy. Không nói đến Lăng Cảnh Lan ở hành cung có thủ vệ sâm nghiêm, bên người Lăng Cảnh Lan cũng có ám vệ cao tuyệt, thêm một thân công phu của bản thân Lăng Cảnh Lan, muốn giết hắn, chỉ sợ cũng không phải chuyện dễ.

Lựa chọn động thủ trong cuộc săn bắn tỷ thí, là một cơ hội tốt. Thứ nhất, Lăng Cảnh Lan sẽ thả lỏng cảnh giác để cho hắn dễ dàng đắc thủ. Thứ hai, trong khi săn bắn sẽ hỗn loạn, cung tên bắn trúng Lăng Cảnh Lan sẽ không dễ dàng bị phát hiện, cho dù bị phát hiện cũng có thể lấy cớ chối bỏ.

"Không ra tay?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn Quân Khuynh Vũ, hắn vội vã phóng ngựa tới như vậy, không phải để cứu Lăng Cảnh Lan sao, vì sao hiện tại lại không ra tay tương trợ?!

Quân Khuynh Vũ ngồi trên lưng ngựa, hơi hơi ngửa về phía sau, vạt áo trước ngực rộng mở lộ ra một mảng lớn da thịt trơn bóng, mị hoặc vô cùng, khoé môi hắn khẽ nhếch, bên trong con ngươi tối tăm lóe ra vài phần nghiền ngẫm, từ từ nói, "Nếu ngay cả một chút cảnh giác ấy đều không có, Lăng Cảnh Lan cũng không xứng hợp tác với ta rồi."

Lạc Khuynh Hoàng thấy Quân Khuynh Vũ khí định thần nhàn, liền bình tĩnh quan sát. Sinh tử của Lăng Cảnh Lan vốn không quan hệ với nàng, nàng cũng không có ý sẽ ra tay cứu giúp Lăng Cảnh Lan. Nếu Quân Khuynh Vũ cũng không sốt ruột, nàng tự nhiên nguyện ý bàng quan.

Chính là nàng không thể không nói, Quân Kiền Linh lợi dụng trong lúc săn bắn tỷ thí để động thủ, thời cơ mặc dù tốt, nhưng cũng không phải hành động sáng suốt.

Lăng quốc thái tử chết trong cuộc săn bắn tỷ thí của Cẩm quốc. Này sẽ rước cho Cẩm quốc nhiều phiền toái, chẳng lẽ Quân Kiền Linh vốn chưa từng suy nghĩ qua sao?! Có lẽ hắn không phải chưa nghĩ đến, mà là cân nhắc lợi hại, hắn cảm thấy lợi ích của Cẩm quốc không bằng ngôi vị hoàng đế đáng mơ ước kia!

Một kẻ luôn bị lợi ích làm ê muội như vậy,một nam nhân trong mắt chỉ có quyền thế, làm sao có thể xứng làm hoàng đế Cẩm quốc?! Bản thân lúc trước thật sự là bị mù, thế nhưng lại thích cái tên Quân Kiền Linh vô tâm vô phế, tên nam nhân hám lợi đen lòng này ?!

Trong khi Lạc Khuynh Hoàng trầm tư, tên trong tay Quân Kiền Linh cũng đã mang theo tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắt ngờ bắn tới sau lưng Lăng Cảnh Lan. Thế tên bắn vô cùng mãnh liệt, không thể phủ nhận, công phu bắn tên của Quân Kiền Linh quả thật không tồi .

Tên như chẻ tre, nhanh chóng bắn tới sau lưng Lăng Cảnh Lan, mắt thấy sẽ bắn trúng Lăng Cảnh Lan, khóe môi Quân Kiền Linh đã giương lên tươi cười hưng phấn, trong mắt Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một tia lo lắng nhàn nhạt, mà Quân Khuynh Vũ vẫn giữ ý cười nghiền ngẫm.

Ngay tại thời khắc chỉ mành treo chuông, Lăng Cảnh Lan tựa hồ đã sớm phòng bị tốt hết thảy, vươn tay bắt lấy mũi tên, sắc bén quay đầu, nhìn Quân Kiền Linh.

Quân Kiền Linh trợn tròn mắt, thần sắc cực kì quái dị. Hắn căn bản không lường được Lăng Cảnh Lan sẽ tránh được một tên này của hắn, càng không ngờ Lăng Cảnh Lan cư nhiên có thể bắt được tên của hắn!

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng cũng hiện lên một tia tán thưởng. Lăng Cảnh Lan này quả nhiên có bản lĩnh, chưa nói đến hắn hoàn toàn bảo trì tỉnh táo, với công phu của hắn có thể lập tức bắt được tên của Quân Kiền Linh cũng không thể khinh thường a.

"Nhị hoàng tử, bắn tên sau lưng người khác không phải là việc làm của quân tử a." Lăng Cảnh Lan cầm lấy mũi tên Quân Kiền Linh bắn tới, trong mắt toát ra một đạo hàn quang, khóe môi tuy rằng tươi cười, nhưng lại ẩn chứa vài phần hàn ý.

Sắc mặt Quân Kiền Linh nháy mắt trở nên tái nhợt, hắn nhìn Lăng Cảnh Lan, hồi lâu vẫn nói không nên lời, thật lâu sau, mới lắp bắp nói, "Thái tử Lăng quốc nói đùa. Bản điện cũng không biết tên này là ai bắn, hay là thái tử nhìn dấu hiệu trên mũi tên thử xem?"

Lăng Cảnh Lan một đường vuốt dọc mũi tên, cuối mũi tên có khắc ba chữ: Quân Khuynh Vũ.

Vì để phân chia con mồi săn được, mỗi người sẽ đem theo tên có khắc dấu hiệu, dựa vào đó mà phân chia con mồi.

Quân Kiền Linh cũng không quá ngu ngốc. Ở trên mũi tên có khắc tên Quân Khuynh Vũ, đúng là một hòn đá ném hai chim.(NH: như câu "một mũi tên trúng hai con nhạn")Mượn cơ hội này giết Lăng Cảnh Lan, lại có thể giá họa cho Quân Khuynh Vũ, tiêu diệt một đối thủ cạnh tranh.

Lăng Cảnh Lan nhìn ba chữ trên tên, ý cười trên khóe môi càng lãnh liệt, trên tay dùng một chút lực, nghiền nát mũi tên, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén nhìn thẳng về phía Quân Kiền Linh, lạnh giọng nói, "Ngươi cho là bản thái tử sẽ tin tưởng trò xiếc của ngươi sao?! Quá tam ba bận! Một lần đuổi giết cùng ám tiễn hiện tại, bản thái tử sẽ không so đo với ngươi, nhưng nếu còn có lần thứ ba, bản thái tử sẽ không dễ dàng buông tha ngươi như vậy!"

Quân Kiền Linh bị khí tức sát phạt trên người Lăng Cảnh Lan tản ra làm cho hoảng sợ. Thân hình ở trên ngựa bất chợt run lên.

"Một chiêu mượn đao giết người này của nhị ca thật xảo diệu, chỉ tiếc, lại gặp phải chúng ta." Quân Khuynh Vũ không cần nhìn đến mũi tên kia cũng có thể đoán được trên tên có khắc tên của mình. Trong mắt hắn hàm chứa vài phần trào phúng, câu môi nhìn Quân Kiền Linh, trên mặt hoàn toàn là chế nhạo.

Quân Kiền Linh ôm hận nhìn Quân Khuynh Vũ. Hắn làm sao lại quên mất vị đệ đệ này sớm đã kết thành liên minh với Lăng Cảnh Lan.

"Quân Khuynh Vũ! Ngươi đừng đắc ý! Ai là người cười cuối cùng còn chưa biết đâu! Chúng ta chờ xem!" Quân Kiền Linh hung hăng trừng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ cùng Lăng Cảnh Lan, rồi phóng ngựa rời đi, gã sai vặt đi theo hắn cũng biến mất vô ảnh vô tung.

"Hắn không phải muốn đoạt hạng nhất sao, làm sao lại rãnh rỗi giám sát ta ở đây." Lăng Cảnh Lan nhìn bóng lưng Quân Kiền Linh phóng ngựa rời đi, nhíu mày, có chút nghiền ngẫm nói. Tựa hồ căn bản không hề đem việc Quân Kiền Linh ám sát để vào mắt.

Khóe môi Quân Khuynh Vũ giương lên một chút ý cười trào phúng, hơi hơi nhíu mày, cười nói, "Muốn đoạt được hạng nhất có rất nhiều biện pháp, không cần tự mình ra tay. Hắn có thể khắc tên của ta trên mũi tên của hắn, đương nhiên cũng sẽ có biện pháp khắc tên của hắn lên tên của người khác."

Lăng Cảnh Lan nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ. Nay tiếng nói của Quân Kiền Linh ở trong triều rất có phẩm vị, muốn tìm người thay hắn săn bắn, cũng không phải việc gì khó. Nhiều người như vậy, muốn đoạt hạng nhất, tự nhiên cũng không phải việc khó.

Lăng Cảnh Lan từ từ thúc ngựa đi tới trước mặt Quân Khuynh Vũ. Người này nay là minh hữu của hắn, tương lai là địch nhân, thực lực quả thật sâu không lường được. Xem ra hắn thật là bảo hổ lột da*!(*:không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương)

Đi tới trước mặt Quân Khuynh Vũ, ánh mắt Lăng Cảnh Lan không tự giác chuyển tới trên mặt Lạc Khuynh Hoàng, trong nháy mắt ánh mắt hắn hiện lên kinh hỉ, mất mát, nghi hoặc, bình tĩnh nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng bị ánh mắt sáng quắc của Lăng Cảnh Lan nhìn như thế, có chút mất tự nhiên. Nhưng nàng vẫn không mở miệng nói chuyện. Nàng không phải không thể giả giọng nam nhân, nhưng nàng biết, kỹ xảo nho nhỏ này của nàng muốn lừa gạt người bình thường thì không khó, nhưng muốn lừa gạt Lăng Cảnh Lan cũng không dễ dàng.

"Lăng thái tử không đi săn bắn, lại nhìn chằm chằm vào gã sai vặt của bản điện làm gì?!" Quân Khuynh Vũ tự nhiên cũng chú ý tới ánh mắt Lăng Cảnh Lan, không khỏi nhíu mi, trong thanh âm cũng mang theo vài phần hàn ý.

Lăng Cảnh Lan vẫn bất vi sở động, câu môi cười nói, "Gã sai vặt của thất hoàng tử, ánh mắt rất đẹp."

Ánh mắt thật đẹp. Đẹp như ánh mắt của nữ tử ngày ấy cứu hắn trong rừng. Đáng tiếc lại là nam nhân. Nhưng mà thân hình nam tử này không khỏi quá mức tiêm nhược*đi.(*: nhỏ bé và yếu ớt)

Trong mắt Lăng Cảnh Lan hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng vẫn bất động thanh sắc mím môi, nói, "Nếu thất hoàng tử không chào đón bản thái tử, vậy bản thái tử cũng không tiếp tục ở đây chọc thất hoàng tử mất hứng."

Dứt lời, Lăng Cảnh Lan liền mang theo gã sai vặt của hắn phóng ngựa rời đi.

Ánh mắt Quân Khuynh Vũ dừng lại trên bóng dáng Lăng Cảnh Lan phóng ngựa rời đi, trong mắt toát ra vài phần suy nghĩ sâu xa. Đối với Lăng Cảnh Lan, hắn cũng không dám khinh thị.

Hiện tại, thế cục Lăng quốc đang phức tạp. Ngoài mặt là Lăng quốc quốc quân đương quyền, kỳ thật Lăng quốc đã muốn âm thầm chia làm hai phái. Một phái chính là thái tử Lăng Cảnh Lan cùng thừa tướng, phái còn lại chính là tam hoàng tử Lăng Dịch Hiên.

Tam hoàng tử Lăng Dịch Hiên và Vũ Lưu công chúa đều là con thân sinh của hoàng hậu Lăng quốc, nhận hết sự sủng ái của đế hậu, nghe nói Lăng quốc quốc quân vẫn có tâm muốn phế đi Lăng Cảnh Lan, chỉ tiếc Lăng Cảnh Lan có chỗ dựa là thừa tướng, cho nên hai bên vẫn đang giằng co.

Bên trong con ngươi hắc bạch phân minh hiện lên một tia bất đắc dĩ. Nay, cả thế cục của Lăng quốc và Tây Quyết đều cực kì phức tạp, nguyên bản là một thời cơ tốt để thâu tóm, chỉ tiếc, thế cục Cẩm quốc so với Lăng quốc và Tây Quyết cũng không khá hơn là bao, trong khoảng thời gian này, sợ là ai cũng không làm gì được ai.

"Diễn cũng xem xong rồi, chúng ta tùy tiện săn vài thứ đi." Quân Khuynh Vũ nhún vai, vẫn là bộ dáng lười biếng, khóe môi ôm lấy ý cười nhàn nhạt, nhưng vẫn phong hoa tuyệt đại.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, khóe môi giương lên một chút bướng bỉnh tươi cười, nói với Quân Khuynh Vũ, "Nếu thất hoàng tử điện hạ không muốn săn bắn, vậy để nô tài thử xem sao?"

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng cố ý bắt chước thanh âm nam tử nói chuyện với hắn, có chút buồn cười nhìn nhìn nàng, nhìn thấy bên trong con ngươi như nước của nàng lóe ra ánh mắt chờ đợi, khóe môi liền giương lên sủng nịch tươi cười. Thì ra Hoàng nhi của hắn thích săn thú sao?

Không hổ là nữ tử hắn thích, thật sự không giống người thường.

Quân Khuynh Vũ tùy tiện đem cung tiễn sau lưng giao cho Lạc Khuynh Hoàng, câu môi nói, "Bản điện liền đem cung tiễn này thưởng ngươi!"

Lạc Khuynh Hoàng tiếp nhận cung tiễn, liếc mắt nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, nàng bất quá chỉ là nhất thời nổi hứng bắt chước gã sai vặt nói chuyện với hắn, hắn lại hăng hái làm thật.

Nhưng mà cung tiễn của Quân Khuynh Vũ đúng là vô cùng tốt. Lạc Khuynh Hoàng vươn ngón tay thon dài như ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve từng tấc cung tiễn. Khóe môi giương lên thản nhiên ý cười, như là rất lâu rồi chưa từng chạm vào cung tiễn vậy.

Lạc Khuynh Hoàng phóng ngựa về phía trước, bóng dáng cưỡi trên lưng ngựa tuy rằng nhỏ gầy, nhưng lại có một cỗ khí thế ngạo nghễ. Quân Khuynh Vũ phóng ngựa đi theo sau Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt tràn ngập sủng nịch.

Lăng Cảnh Lan chưa từng rời đi,ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, thoáng nhíu mày, trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa. Gã sai vặt này quả nhiên có vấn đề. Thử hỏi nếu chỉ là một tên sai vặt bình thường, làm sao dám dùng cung tiễn của Quân Khuynh Vũ?!

Hắn nhớ rõ Quân Khuynh Vũ luôn luôn không thích người ta chạm vào đồ vật của hắn. Cẩm quốc năm ba mươi, một thị vệ bên người hắn chạm vào cung tiễn hắn thích nhất, liền một kiếm giết tên thị vệ kia. Tuy rằng hắn biết, Quân Khuynh Vũ bất quá chỉ là qua mắt người ngoài, mượn cơ hội loại bỏ gian tế mai phục bên người hắn mà thôi, nhưng thanh danh Quân Khuynh Vũ không thích kẻ khác động vào đồ vật của hắn, cũng là chuyện mọi người đều biết.

Huống hồ vẻ mặt Quân Khuynh Vũ nhìn gã sai vặt này cực kì sủng nịch, tựa hồ gã sai vặt này chính là người trân quý nhất trong sinh mệnh của hắn. Đôi mắt đó, rất quen thuộc! Sẽ là nàng sao? Thật sự là nàng?!

Mặc kệ thế nào, hôm nay hắn nhất định phải tìm hiểu cho rõ.

"Thái tử điện hạ, muốn đi theo sao?" Đi theo bên người Lăng Cảnh Lan chính là thị vệ lúc trước bị Lăng Cảnh Lan phái đi cầu cứu Lạc Khuynh Hoàng, Diệp Khuê. Hắn là thị vệ bên người Lăng Cảnh Lan.

Lăng Cảnh Lan ngoái đầu nhìn lại, sắc bén quét nhìn Diệp Khuê, ý bảo hắn đừng làm ồn. Võ công của Quân Khuynh Vũ hắn không dám khinh thường, nếu khoảng cách đủ gần, chắc chắn sẽ bị Quân Khuynh Vũ phát hiện. Hắn nên làm thế nào mới có thể vạch trần thân phận của gã sai vặt này đây?!

"Buộc ngựa ở đây. Chuyện săn bắn giao cho ngươi vậy." Lăng Cảnh Lan thản nhiên liếc mắt quét Diệp Khuê một cái, quyết đoán bỏ ngựa, thi triển khinh công đuổi theo Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ.

Võ công của Lăng Cảnh Lan cũng là tuyệt đỉnh, hơn nữa hắn vẫn cẩn thận giấu diếm hơi thở, mà cả thể xác và tinh thần của Quân Khuynh Vũ đều tập trung trên người Lạc Khuynh Hoàng, bởi vậy vẫn chưa phát hiện Lăng Cảnh Lan đang âm thầm đi theo bọn họ.

Lạc Khuynh Hoàng phóng ngựa chạy một đoạn, bên trong con ngươi thủy linh hiện lên một chút ánh sáng, khóe miệng có chút giương lên, lưu loát đáp cung, nhắm ngay một con thỏ cách đó không xa.

Cung của Quân Khuynh Vũ quả là cung tốt hiếm thấy. Không chỉ cầm rất nhẹ nhàng, khi bắn cung cũng không tốn nhiều sức. Lạc Khuynh Hoàng lưu loát bắn ra một mũi tên, tên bay cực nhanh, lập tức bắn trúng tim con thỏ kia.

"Tài bắn cung của Hoàng nhi thật sự là khá tốt!" Quân Khuynh Vũ nhìn con thỏ bị trúng tên trong tay Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi khen ngợi.

Muốn bắn trúng con thỏ cũng không khó. Nhưng muốn bắn từ một khoảng xa như vậy, lại là một tên bắn trúng tim, sẽ không dễ dàng làm được. Lạc Khuynh Hoàng chẳng những làm được, hơn nữa còn làm rất dễ dàng, đủ có thể thấy tài bắn cung của nàng cao siêu thế nào. Thân là một nữ tử, có thể có tài bắn cung tốt như thế, thật sự là không dễ.

Lạc Khuynh Hoàng cúi hạ lông mi thật dài, nhìn con thỏ bị nàng bắn trúng cách đó không xa, cũng không đi lấy, chỉ câu môi cười nói, "Bất quá nhàn rỗi vô sự, cầu ca ca dạy ta, nếu so sánh với Vũ, quả thật còn kém xa."

Vẫn còn nhớ thời điểm nàng học bắn cung lúc trước, luôn luyến tiếc không muốn thương tổn các động vật nhỏ. Cho nên mỗi lần nàng luyện tập đều dùng bia ngắm, chưa bao giờ giết con vật nào.

Thời điểm đó, nàng như thế nào cũng thật không ngờ, một ngày kia, nàng sẽ trấn định tự nhiên một tên bắn trúng tim con thỏ như vậy.

Trong lòng vẫn chưa vì vậy mà động dung. Bất quá chỉ là một con thỏ mà thôi, bây giờ, cho dù muốn nàng tự tay một nhát kiếm đâm vào trái tim người sống, nàng cũng sẽ không nương tay.

Quân Khuynh Vũ ở bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, nhìn sườn mặt xinh đẹp của nàng phô ra dưới ánh mặt trời. Nhìn thấy lông mi thật dài của Lạc Khuynh Hoàng rũ xuống, che khuất đôi mắt đen của nàng, nhìn thấy đôi môi hồng đào của nàng gắt gao mím lại. Trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một cỗ thương tiếc.

Hắn biết Hoàng nhi của hắn cho tới bây giờ vẫn là kiên cường như vậy, nhưng giờ khắc này, nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng bình tĩnh như vậy, hắn lại có thể cảm thấy rất bi thương. Đạm bạc như vậy, giống như vô cảm, lại làm cho hắn muốn hung hăng ôm nàng vào lòng.

Lăng Cảnh Lan một đường theo đuôi cũng kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Vừa rồi hắn nghe rất rành mạch, Quân Khuynh Vũ gọi gã sai vặt này là Hoàng nhi! Hắn nhớ rõ ngày đó Quân Khuynh Vũ cũng gọi Lạc Khuynh Hoàng như thế!

Nói như vậy, gã sai vặt này là do Lạc Khuynh Hoàng dịch dung?! Hắn đã nói, một đôi mắt đẹp như vậy, làm sao có thể xuất hiện trên khuôn mặtcủa một gã sai vặt bình thường được.

Con ngươi Quân Khuynh Vũ đang nhìn Lạc Khuynh Hoàng bỗng nhiên trầm xuống, đôi mắt lợi hại thẳng tắp bắn về chỗ Lăng Cảnh Lan đang ẩn nấp, trong giọng nói hàm chứa ba phần trêu tức bảy phân dày đặc, từ từ nói, "Lăng thái tử không phải là nhàn rỗi vô sự đấy chứ?"

Trên mặt Lăng Cảnh Lan vụt qua một chút bất đắc dĩ, lúc hắn nghe thấy Quân Khuynh Vũ gọi tên Lạc Khuynh Hoàng nhất thời kích động, đã quên giấu hơi thở. Thật không ngờ cảm giác của Quân Khuynh Vũ lại nhạy bén như thế, chỉ trong nháy mắt đã phát hiện ra chỗ hắn ẩn nấp.

"Bản thái tử cưỡi ngựa mệt mỏi. Muốn đi dạo một chút." Lăng Cảnh Lan nhẹ nhàng theo từ sau đại thụ đi ra, thần sắc vẫn lạnh nhạt, hoàn toàn không hề xấu hổ vì bị vạch trần, nhìn Quân Khuynh Vũ, khóe môi giương lên ý cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, nói, "Thật không ngờ khéo như vậy gặp thất hoàng tử."

"Nha? Thật không?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên vài phần trêu tức, nhìn lá cây trên vaiLăng Cảnh Lan, cười nói, "Bản điện thật không biết, Lăng thái tử tùy ý đi một chút, đi hẳn đến trên cây đi? Không phải là Lăng thái tử có thú vui trèo cây chứ?"

Mặt cười của Lăng Cảnh Lan rốt cục xuất hiện vết rách, xấu hổ nhìn nhìn bả vai của mình, vì tránh cho Quân Khuynh Vũ phát hiện hắn theo đuôi, hắn cố ý leo trên cây một đường theo đến đây, nhất thời vô ý, dính một chút lá cây, không nghĩ lại bị Quân Khuynh Vũ phát hiện .

"Ha ha ha ha. Bản thái tử. . . là cảm thấy, ở trên cây nhìn được khá xa. . ." Lăng Cảnh Lan cười khan vài tiếng, mới ngượng ngùng nói. Con ngươi của hắn như có như không đảo qua hai má Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt ẩn ẩn vài phần kích động, vài phần nghi hoặc.

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn Lăng Cảnh Lan, biết được Lăng Cảnh Lan một đường theo đuôi, chắc là đã biết thân phận của nàng, lập tức cũng không tiếp tục giả vờ, câu môi nói, "Xem ra, Lăng thái tử rất thích hợp làm bá chủ rừng rậm a."

Tiếng nói réo rắt êm tai, thanh linh như tiếng nước suối chảy, lại vui tai như tiếng ngọc bội va chạm với nhau.

Lăng Cảnh Lan tất nhiên nghe ra châm chọc trong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, chỉ là, vô luận như thế nào hắn cũng không tức giận được. Từ lần trước gặp qua Lạc Khuynh Hoàng, trong đầu hắn toàn bộ đều là hình bóng của Lạc Khuynh Hoàng.

Khuynh thành tuyệt đại là nàng. Tự nhiên phóng khoáng của nàng. Hờ hững xa cách của nàng. Cơ trí của nàng. Từng cái nhăn mày hay tươi cười của nàng đều nhét vào trong suy nghĩ của hắn. Hắn kinh ngạc phát hiện, sau khi gặp gỡ Lạc Khuynh Hoàng, hắn đã quên khuấy lòng dạ nữ nhân hiểm độc như thế nào.

Có lẽ, ở trong tiềm thức của hắn, đã sớm nhận định, Lạc Khuynh Hoàng chính là hắc tâm nữ nhân ngày đó ra tay cứu hắn!

"Khuynh Hoàng quận chúa nói đùa. Bản thái tử thật không biết, Khuynh Hoàng quận chúa từ khi nào đã trở thành gã sai vặt của thất hoàng tử?" Lăng Cảnh Lan gần như phục hồi tinh thần từ trong kinh ngạc, trên mặt đã khôi phục ôn hòa thanh nhã như ngọc, con ngươi tối đen thẳng tắp nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Ý cười trên mặt Lạc Khuynh Hoàng không giảm, đôi mắt đen như mực cũng có chút trầm xuống. Lăng Cảnh Lan quả nhiên là đã biết thân phận của nàng, lời này của hắn, chẳng lẽ là đang uy hiếp nàng sao?!

Khóe môi tràn đầy giương lên một chút cười lạnh, ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng sắc như kiếm thẳng tắp nhìn lại Lăng Cảnh Lan, câu môi lạnh lùng nói, "Ngươi nói ta là Khuynh Hoàng quận chúa thì ta phải nhận sao?"

Lăng Cảnh Lan chú ý tới ý không hài lòng trong giọng nói Lạc Khuynh Hoàng, giọng điệu của hắn không tự giác mềm đi một ít, ôn hòa cười nói, "Bản thái tử không có địch ý. Chỉ là muốn biết, Khuynh Hoàng quận chúa rốt cuộc có phải là cô nương ngày ấy đã ra tay cứu giúp hay không?"

Đáy mắt Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một tia ý tứ hàm xúc không rõ thâm sắc. Lăng Cảnh Lan vì sao đối với chuyện này chấp nhất như thế, thậm chí không tiếc âm thầm theo dõi nàng và Quân Khuynh Vũ, còn uy hiếp nàng. Phải biết rằng, chuyện này đối với Lăng Cảnh Lan không có lợi ích gì. Chẳng lẽ thật sự muốn biết nàng có phải là nữ tử ngày ấy cứu hắn hay không sao?!

"Bản điện đã sớm nói qua. Hoàng nhi không biết võ. Làm sao có thể cứu Lăng thái tử?!" Lạc Khuynh Hoàng còn chưa trả lời, Quân Khuynh Vũ đã lên tiếng, lông mi nhẹ nhàng nhếch lên, cười nói, "Nếu Lăng

thái tử thật sự nhớ mãi không quên như thế, bản điện ngày mai liền đưa vị cô nương kia đến gặp Lăng thái tử!"

Lăng Cảnh Lan không ngờ Quân Khuynh Vũ sẽ nói như thế. Một đôi con ngươi vẫn gắt gao nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, trong lòng có trăm ngàn suy nghĩ.

Quân Khuynh Vũ nói chắc chắn như thế. Chẳng lẽ Lạc Khuynh Hoàng thật sự không phải nữ tử cứu hắn ngày đó sao. Đáy lòng mạc danh kỳ diệu lướt qua một tia mất mát, cái loại mất mát này, cơ hồ làm cho hắn cảm thấy chua xót.

Nếu Lạc Khuynh Hoàng không phải nữ tử cứu hắn ngày ấy, như vậy cảm giác mạc danh kỳ diệu của hắn đối với Lạc Khuynh Hoàng thì tính là cái gì đây. Sau cái ngày nữ tử kia cứu hắn, hắn vẫn âm thầm hỏi thăm tung tích của nàng, chỉ tiếc, vẫn chưa tìm hiểu được.

Ngày ấy tuy rằng chỉ vội vàng nhìn qua, nhưng giảo hoạt cùng phóng khoáng của nàng kia đã muốn khắc vào trong lòng hắn, nhất là một đôi con ngươi đen trong suốt như vậy, lại làm cho hắn đêm đêm nằm mộng thật lâu vẫn không quên được.

Hắn sống hai mươi năm. Ngồi trên thái tử vị năm năm. Hắn cho tới bây giờ chưa từng động tâm với nữ tử nào, tuy rằng cũng có thị thiếp, nhưng những nữ tử này bất quá chỉ là công cụ để hắn phát tiết dục vọng mà thôi. Đây là lần đầu tiên, hắn động tâm với một nữ tử, nhưng tìm khắp nơi vẫn không tìm được.

Cuối cùng, để cho hắn gặp Lạc Khuynh Hoàng. Cơ hồ từ lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng liền xác nhận nàng chính là nữ tử lúc trước đã cứu hắn. Bởi vậy, hắn vẫn luôn âm thầm quan sát Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng cơ trí, không kiêu ngạo, không siểm nịnh một lần nữa đả động tâm hắn.

Nhưng chưa từng dự đoán được, Lạc Khuynh Hoàng thế nhưng không phải là nàng.

"Như thế nào, Lăng thái tử không phải vẫn muốn nhìn thấy nàng sao? Chẳng lẽ chỉ qua thời gian ngắn như vậy, Lăng thái tử đã muốn di tình biệt luyến sao?!" Quân Khuynh Vũ thấy Lăng Cảnh Lan vẫn trầm mặc không nói lời nào, không khỏi nhíu mày, châm chọc nói.

Lạc Khuynh Hoàng vẫn thờ ơ lạnh nhạt ở bên cạnh Quân Khuynh Vũ nghe hắn nói như thế, thân mình có chút lay động. bên trong con ngươi tối tăm hiện lên vài phần mê mang.

Di tình biệt luyến?! Lăng Cảnh Lan khi nào thì thích nàng?!

Quân Khuynh Vũ nhìn đến mê mang trong mắt Lạc Khuynh Hoàng, khóe miệng có chút co rút. Hắn nguyên bản là không muốn để Lạc Khuynh Hoàng biết được chuyện này, nhưng bây giờ xem ra, chính là không thể không làm cho Lạc Khuynh Hoàng biết được .

Tính tình Lăng Cảnh Lan hắn hiểu rất rõ, làm người cực kì bướng bỉnh, một khi hắn nhìn trúng cái gì đó, tuyệt sẽ không buông tay. Nguyên bản hắn nghĩ Lăng Cảnh Lan đối Lạc Khuynh Hoàng bất quá chỉ là hứng thú nhất thời, nhưng sau nhiều ngày quan sát, lại phát hiện Lăng Cảnh Lan thật sự động tâm.

Hắn vạn vạn không thể để cho Lăng Cảnh Lan biết Lạc Khuynh Hoàng chính là nữ tử cứu hắn ngày đó. Nếu không, dựa theo tính tình của Lăng Cảnh Lan, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Nếu hắn lấy thân phận Lăng quốc thái tử đưa ra hòa thân, như vậy sự tình sẽ rất phiền toái .

Lăng Cảnh Lan vẫn còn bị vây trong giãy dụa.

Di tình biệt luyến?! Sau khi nàng kia cứu hắn, hắn liền thề nhất định phải tìm được nữ tử này, hơn nữa đem nàng mang về Lăng quốc. Mới gặp Lạc Khuynh Hoàng, hắn liền nhận định Lạc Khuynh Hoàng chính là nữ tử cứu hắn, nghĩ đến thân phận của Lạc Khuynh Hoàng, vừa vặn thích hợp hòa thân.

Nhưng Quân Khuynh Vũ lại nói cho hắn, Lạc Khuynh Hoàng không có võ công. Như vậy, thì không phải là Lạc Khuynh Hoàng. Nhưng hắn cũng chân chân thật thật cảm thấy thất vọng. Hắn hy vọng cái nữ tử kia là Lạc Khuynh Hoàng, không phải sao?!

Chẳng lẽ hắn thật sự thích Lạc Khuynh Hoàng, mà quên đi nữ tử đầu tiên làm hắn tâm động?! Không! Sẽ không .

Bên trong con ngươi tối tăm của Lăng Cảnh Lan hiện lên một tia kiên quyết, hắn nói, "Thất hoàng tử nói đùa. Còn thỉnh thất hoàng tử thực hiện lời hứa, ngày mai đem vị cô nương kia tới gặp bản thái tử, bản thái tử thật tâm cảm kích."

"Tất nhiên." Quân Khuynh Vũ câu môi đáp.

Cũng may ngày đó Lạc Khuynh Hoàng che mặt. Muốn tìm nữ tử có ánh mắt tương tự như Lạc Khuynh Hoàng cũng không khó. Chỉ là một thân khí chất, cho dù có ánh mắt như vậy, không phải ai cũng bắt chước được. Thật sự có thể lừa được Lăng Cảnh Lan sao?!

Cho dù không có cách nào lừa được, hắn cũng tuyệt đối sẽ không đáp ứng để Lạc Khuynh Hoàng đi hòa thân! Lạc Khuynh Hoàng là thê tử củahắn, cả đời cũng chỉ có thể là thê tử của hắn, nếu thật sự không có cách nào, cho dù phải phát động chiến tranh, hắn cũng sẽ không luyến tiếc!

Lăng Cảnh Lan phức tạp nhìn Lạc Khuynh Hoàng, rồi hướng Quân Khuynh Vũ cười cười, thản nhiên rời khỏi. Chỉ còn lại Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ hai mặt nhìn nhau.

"Huynh vừa nói. . ." Lạc Khuynh Hoàng mang theo ba phần mê hoặc bảy phân kinh ngạc nhìn Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ có chút bất đắc dĩ nhu nhu tóc Lạc Khuynh Hoàng, sủng nịch nói, "Ai kêu Hoàng nhi của ta có sức quyến rũ lớn như vậy. Không chỉ có Lăng Cảnh Lan, ngay cả. . ."

Ngay cả sư huynh luôn thanh tâm quả dục, cũng yêu nàng. Nửa câu này, Quân Khuynh Vũ không hề nói ra.

Lạc Khuynh Hoàng thấy được bất đắc dĩ cùng sủng nịch trong mắt Quân Khuynh Vũ, cũng là bất đắc dĩ nhún vai, trêu đùa, "Ai thích ta, ta không bận tâm. Chỉ cần huynh thích ta, ta liền chỉ thích huynh."

"Ân. Hoàng nhi của ta, ai dụ dỗ cũng không đi." Quân Khuynh Vũ có chút trẻ con ôm Lạc Khuynh Hoàng, làm cho hai con ngựa cũng bị ép dựa vào nhau.

Ánh mặt trời ngã về phía tây chiếu lên trên người hai người, tựa như tiên tử giáng trần, vạn phần mê người.

67. Chương 68: Thăng Trầm Dạ Yến, Cầu Hôn

Edit: Nguyệt Hạ

Beta : Anh Ngoc

Tịch dương đổ về phía tây, từng đám mây nơi chân trời bị tịch dương nhuộm thành màu ráng hồng. Xa xa nhìn lại, một mảnh quốc sắc thiên không, mang theo vài phần ấm áp.

Săn bắn tỷ thí cũng đã chấm dứt. Tất cả mọi người một lần nữa trở về giữa sân săn bắn. Trên mặt đều tràn đầy hăng hái tươi cười.

Lạc Khuynh Hoàng thay trang phục nữ tử, tĩnh tọa trên ghế trong yến hội sắp đặt riêng cho nữ quyến bên cạnh. Lông mi thật dài che khuất ánh mắt của nàng, làm cho người ta không thấy rõ thần sắc của nàng giờ phút này. Khóe môi nàng mang theo một tia thản nhiên tươi cười, kèm thêm mấy phần bí hiểm.

"Đem con mồi tất cả giao cho quan thẩm tra để kiểm tra." Quân Vũ Thần nhìn thoáng qua các vị hoàng tử thắng lợi trở về, ánh mắt không dấu vết lướt qua Quân Khuynh Vũ, trong mắt hiện lên một chút tinh quang, tiếp theo lại mỉm cười nói, "Kết quả tỷ thí rất nhanh sẽ biết được. Các vị trước an vị đi."

"Tuân chỉ." Mọi người nghe được lời nói của Quân Vũ Thần, liền trở về an vị trên vị trí của mình.

Lăng Cảnh Lan ngồi ở bên trái bên cạnh Quân Vũ Thần. Xiêm y màu đen như mặc ngọc bằng tơ lụa làm cho khí chất tuấn mỹ vô song của hắn bộc lộ càng rõ ràng. Trên mặt hắn là một ý cười thản nhiên.

Lăng Cảnh Lan có thân phận cực kỳ tôn quý, hơn nữa bản thân hắn lại tuấn mỹ vô song, tất nhiên khiến cho nhất chúng tiểu thư quan gia ái mộ. Nhưng con ngươi của Lăng Cảnh Lan cũng chỉ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, bên trong con ngươi tối tăm mang theo vài phần đánh giá.

Lạc Khuynh Hoàng không hờn giận nhíu mày. Nàng cũng không chán ghét Lăng Cảnh Lan, nhưng Lăng Cảnh Lan nhân chuyện được nàng cứu lần trước mà nhiều lần dây dưa với nàng, làm nàng có chút phiền lòng. Huống chi hắn hiện tại nhìn nàng chằm chằm như vậy, không phải là muốn nàng trở thành cái bia sống để cho các vị tiểu thư quan gia công kích sao.

Quả nhiên, theo ánh mắt của Lăng Cảnh Lan, Lạc Khuynh Hoàng cảm thấy bản thân lập tức bị đặt vào trong muôn vàn ánh mắt ghen tị. Khóe môi nàng giương lên một chút ý cười lười biếng, làm như không chút nào để ý. Chỉ là đôi mày của nàng có chút nhíu lại, chứng tỏ nàng cũng không thích như vậy.

Lăng Cảnh Lan chú ý tới thần sắc Lạc Khuynh Hoàng, bất động thanh sắc dời đi tầm mắt.

Lạc Khuynh Hoàng cảm giác được vô số ánh mắt cũng chuyển dời theo, bất đắc dĩ ngoéo khóe môi một cái, nâng mắt nhìn lại. Chỉ thấy Âu Dương Triệt mặc nhất kiện áo choàng màu xanh, ngồi bên cạnh Lăng Cảnh Lan.

Âu Dương Triệt dung mạo so với Lăng Cảnh Lan cũng không kém cỏi, nhất là đôi mắt hoa đào, tựa hồ có thể làm cho người ta hồn xiêu phách lạc, đánh giá mỹ nữ xung quanh, chọc rất nhiều tiểu thư quan gia đều đỏ bừng mặt.

Nhưng Lạc Khuynh Hoàng chú ý thấy ánh mắt Âu Dương Triệt luôn luôn lưu luyến trên người Quân Thiên Lam. Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng nhíu mi, chẳng lẽ Âu Dương Triệt coi trọng Quân Thiên Lam?!

Quân Thiên Lam dung mạo không thể nghi ngờ là thập phần xuất chúng, cùng với thân phận tôn quý, Âu Dương Triệt thích nàng cũng có gì không kỳ quái. Chỉ là một người tuỳ tiện như Âu Dương Triệt, làm sao có thể thích Quân Thiên Lam luôn luôn quy củ?! Huống chi, ánh mắt Âu Dương Triệt nhìn Quân Thiên Lam, tựa hồ cũng không phải ái mộ.

Cẩn thận đánh giá, đó như là ánh mắt nhìn con mồi. Con ngươi đen như mực kia đem hết thảy cảm xúc che dấu rất sâu, nhưng Lạc Khuynh Hoàng vẫn ẩn ẩn cảm thấy, có lẽ sẽ phát sinh chuyện gì đó.

"Tỷ thí săn bắn đã chấm dứt. Yến hội này, là tiệc tẩy trần vì Lăng quốc thái tử cùng Tây Quyết thái tử." Quân Vũ Thần thanh âm hùng hậu, nhưng cũng ẩn ẩn để lộ ra vài phần bệnh trạng, hắn tựa nửa người trên ghế, sắc mặt có vài phần tái nhợt.

Lạc Khuynh Hoàng lo lắng nâng mắt, nhìn bệnh trạng lộ rõ trên mặt Quân Vũ Thần. Trong trí nhớ, Quân Vũ Thần hẳn là còn có thể sống tiếp ba năm nữa, không nên phát bệnh như thế a. Chẳng lẽ Quân Hồng Phong chết đã kích thích đến bệnh tình của Quân Vũ Thần?

"Đa tạ Cẩm đế." Lăng Cảnh Lan cùng Âu Dương Triệt đều đứng lên, đối Quân Vũ Thần thi lễ.

"Nhị vị thái tử đường xa mà đến, Cẩm quốc ta tự nhiên tận tình tiếp đãi." Quân Vũ Thần cười đáp, nâng mắt quét một vòng tiểu thư quan gia ở đây, cười nói, "Các vị đang ngồi, có tài nghệ gì cứ việc trình diễn, coi như là nghênh đón hai vị thái tử."

Quân Vũ Thần nói xong, lập tức có tiểu thư quan gia nóng lòng muốn thử đứng lên. Hai vị thái tử này đều là nhân trung long phượng, nếu có thể được bọn họ nhìn trúng, chính là vận may của các nàng.

Trầm tư hồi lâu, lập tức liền có người đứng dậy.

"Tư Nguyệt xin bêu xấu." Nhẹ nhàng ôn nhu thanh âm vang lên trong không trung.

Lạc Khuynh Hoàng lười biếng nâng lên đôi mắt, chỉ thấy một hoàng sam nữ tử đứng giữa sân. Nữ tử mặt mày cũng coi như đoan chính, giờ phút này mắc cỡ đỏ mặt, vụng trộm nhìn Lăng Cảnh Lan. Cánh tay trong tay áo cũng bởi vì khẩn trương mà run run.

Tiếng đàn đứt quãng từ tay nữ tử đánh ra. Đại khái là vì khẩn trương, một khúc nàng đàn lại có vài phần không đúng, trên mặt không khỏi xuất hiện thần sắc ảo não.

Con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng không mang theo cảm tình nhìn nữ tử ở giữa sân. Nữ tử này ước chừng là đã mất tâm vì Lăng Cảnh Lan, muốn biểu diễn tài nghệ trước mặt hắn, làm cho hắn động tâm. Chỉ là vì quá mức khẩn trương, ngược lại không bày ra được trình độ vốn có.

"Cầm nghệ thế này cũng dám đi ra bêu xấu?!" Tiếng đàn vừa dứt, nàng kia còn chưa đứng dậy, liền nghe được một tiếng nói lạnh lùng trào phúng.

Trong mắt nàng kia dĩ nhiên ẩn ẩn nước mắt. Nhưng khi trông thấy người nói, lại chỉ có thể nuốt xuống lời muốn nói, tất cung tất kính hướng về người nói chuyện hành lễ, "Tam công chúa giáo huấn phải."

Quân Ngữ Yên cao ngạo ngước lên, liếc nhìn nàng kia một cái, trong mắt mang theo ba phần tức giận bảy phân kiêu căng, giống như một con khổng tước cao ngạo đi tới giữa sân, khóe môi giương lên ngượng ngùng tươi cười, đối với Lăng Cảnh Lan nói, "Ngữ Yên bêu xấu."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thân mình ngồi thẳng chuẩn bị đánh đàn của Quân Ngữ Yên, khóe môi giương lên một chút châm chọc. Quân Ngữ Yên này sợ là cũng thích Lăng Cảnh Lan rồi, bởi vậy khi nhìn thấy nữ tử kia có ý đối với Lăng Cảnh Lan mới tức giận như thế.

Nhưng nàng nhớ rõ là, Quân Ngữ Yên không phải thích Lưu Tử Hiên sao?! Ánh mắt không khỏi nhìn về phía sau tìm kiếm một chút, chỉ thấy Lưu Tử Hiên vẫn phong lưu phóng khoáng như trước, tựa hồ đối với hành vi Quân Ngữ Yên không hề để ý chút nào. Lạc Khuynh Hoàng không khỏi cười nhạo trong lòng, hai người bọn họ bất quá cũng là gặp dịp thì chơi, nhất thời động tình mà thôi, nàng lại cho là thực.

Cầm kỹ của Quân Ngữ Yên xác thực cao hơn không ít so với nữ tử tên Tử Nguyệt kia, có thể xưng là hạng nhất. Chỉ là ở trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, cầm kỹ như vậy vẫn không đáng nhắc tới .

Lạc Khuynh Hoàng lẳng lặng ngồi trên vị trí, hàm chứa ý cười nghiền ngẫm. Nàng vốn không có tâm tư đi lấy lòng bất cứ kẻ nào, tự nhiên cũng không có tâm tư phân cao thấp với Quân Ngữ Yên. Chính là Quân Ngữ Yên tựa hồ không tính buông tha nàng đâu.

Quân Ngữ Yên đàn xong một khúc, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng. Trong ánh mắt hàm chứa ba phần hận ý bảy phân khinh miệt, Quân Ngữ Yên câu môi cười nói, "Từ lâu đã nghe danh Khuynh Hoàng quận chúa cầm kỹ vô song, không biết Ngữ Yên có phúc phần được thưởng thức hay không?"

Con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn Quân Ngữ Yên, hiện rõ hờ hững cùng khinh thường. Cằm nàng có chút nhếch lên, phác nên một độ cong hoàn hảo.

Quân Ngữ Yên thấy Lạc Khuynh Hoàng không trả lời nàng, thậm chí lại lộ ra thần sắc khinh bỉ, không khỏi thẹn quá hoá giận, đối với Lạc Khuynh Hoàng quát lớn, "Lạc Khuynh Hoàng lớn mật, ngươi dám không trả lời bản công chúa?! Chẳng lẽ bản công chúa còn không xứng nghe một chút cầm nghệ của ngươi sao?"

Lông mi thật dài của Lạc Khuynh Hoàng nâng lên, lộ ra ánh mắt lợi hại, khóe môi giương lên một chút tươi cười nghiền ngẫm. Quân Ngữ Yên nhiều lần đối nghịch với nàng, nàng cũng không cần phải nhịn nàng ta nữa.

Công chúa thì thế nào?! Đắc tội Lạc Khuynh Hoàng nàng, cho dù ngươi là hoàng hậu, ta cũng sẽ hảo hảo giáo huấn một chút!

"Tam công chúa lời ấy sai rồi. Công chúa muốn nghe Khuynh Hoàng đánh đàn, đương nhiên không có gì không ổn. Chính là hai vị thái tử đường xa mà đến, tất nhiên phải đặt bọn họ lên trước, nay công chúa cứng rắn muốn Khuynh Hoàng đánh đàn cho công chúa nghe, không phải là không đem hai vị thái tử để vào mắt sao?!" Thanh âm Lạc Khuynh Hoàng như ngọc thạch va vào nhau, thanh thúy dễ nghe, gằn từng tiếng cũng thập phần rõ ràng.

Quân Ngữ Yên nguyên bản còn đang dương dương tực đắt lập tức liền thay đổi sắc mặt. Một đôi mắt đẹp oán hận trừng Lạc Khuynh Hoàng, mang theo ba phần oán độc bảy phần cáu giận.

Quân Ngữ Yên từ lâu đã nghe nói Lạc Khuynh Hoàng cầm kỹ vô song, nhưng nàng vẫn không tin. Nàng cảm thấy cầm nghệ của nàng đã rất cao tuyệt rồi, căn bản không tin Lạc Khuynh Hoàng có thể siêu việt hơn nàng. Nàng vừa rồi nói như vậy, bất quá là muốn tỷ thí với Lạc Khuynh Hoàng trước mặt mọi người, làm cho Lạc Khuynh Hoàng xấu mặt.

Nhưng là Lạc Khuynh Hoàng lại không hề phản ứng với đề nghị của nàng, không khỏi làm nàng cảm thấy mất hết mặt mũi, cho nên mới thẹn quá hoá giận quát lớn, thật không ngờ lại bị Lạc Khuynh Hoàng bắt được nhược điểm.

Quân Khuynh Vũ ngồi cách đó không xa, một thân hồng y như đuốc, động tác hắn uống rượu phác nên một độ cong thản nhiên trong không trung, hắn tà mị giương lên khóe môi, trong mắt mang theo vài phần hứng thú. Quân Ngữ Yên cái đồ ngu ngốc nữ nhân này muốn cùng Hoàng nhi đấu, còn kém xa lắm a!

Quân Kiền Linh mày cũng nhíu nhíu. Quân Ngữ Yên cũng là nữ nhi của hoàng hậu, là thân muội muội của thái tử đã bị phế, đương nhiên bất hòa với Quân Kiền Linh. Nay Quân Ngữ Yên muốn tự rước lấy nhục, hắn cũng là một bộ xem kịch vui.

Lăng Cảnh Lan cùng Âu Dương Triệt một bên uống rượu, một bên thản nhiên nhìn động tĩnh bên này.

"Bản công chúa bất quá nhất thời nóng nảy mà thôi." Quân Ngữ Yên cúi rũ mắt, rất không cam lòng nhận sai, tiếp theo lại khí thế bức người nói, "Nếu Khuynh Hoàng quận chúa cũng biết là khách ở xa tới, vậy thỉnh Khuynh Hoàng quận chúa đánh một khúc, vì hai vị thái tử đón gió tẩy trần, Khuynh Hoàng quận chúa sẽ không từ chối đi?"

"Tam công chúa xác định muốn ta đánh đàn sao?" Lạc Khuynh Hoàng nâng lên đôi mắt, tựa tiếu phi tiếu nhìn Quân Ngữ Yên. Hôm nay Lạc Khuynh Hoàng mặc nhất kiện quần áo màu lam nhạt, đai lưng màu trắng, làm cho khí chất của nàng càng thêm xuất trần, nàng mỉm cười như vậy, tựa như Hằng Nga tiên tử, thanh lệ lãnh diễm.

Quân Ngữ Yên không nghe được châm chọc trong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, nghĩ rằng Lạc Khuynh Hoàng sau khi nghe được cầm nghệ của nàng thì sợ hãi, vì thế liền cao ngạo hất cằm, cười nói, "Tất nhiên! Không phải là Khuynh Hoàng quận chúa không dám chứ?!"

"Ha ha." Lạc Khuynh Hoàng cúi đầu nở nụ cười, tiếng cười giống như tiếng suối chảy dưới ánh trăng, thanh linh dễ nghe, nàng chậm rãi từ trên chỗ ngồi đi ra, mọi người chỉ cảm thấy mỗi bước đi của nàng, đều cao nhã tự nhiên.

Bước từng bước đi tới bên cạnh Quân Ngữ Yên, Lạc Khuynh Hoàng đạm mạc nhìn nàng. Dáng người Lạc Khuynh Hoàng vốn cao gầy, cùng với một thân khí độ cao quý tự nhiên, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy, Lạc Khuynh Hoàng mới là công chúa cao cao tại thượng.

"Muốn ta đánh đàn, tam công chúa cũng đừng hối hận." Thời điểm Lạc Khuynh Hoàng đi lướt qua Quân Ngữ Yên, lạnh lùng nói. Thanh âm rất nhỏ, vừa đủ để Quân Ngữ Yên nghe thấy.

Quân Ngữ Yên nhìn bóng dáng Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng lướt qua, trong mắt lại tăng thêm vài phần oán độc.

Lạc Khuynh Hoàng lam y phiêu phiêu, đi tới cạnh cầm, thản nhiên trang nhã ngồi xuống. Vươn ngón tay ngọc thon dài, nhẹ nhàng mơn trớn cầm trước mặt, lập tức phát ra một chuỗi tiếng đàn vô cùng êm tai.

Cầm này mặc dù không thể so với Phượng Minh cầm mẫu thân để lại cho nàng, nhưng cũng coi như là hảo cầm thượng đẳng. Huống chi, cầm kỹ cao tuyệt như nàng, căn bản không cần cầm tốt phụ trợ.

Cho dù chỉ là những thanh âm rời rạc chưa thành giai điệu, đã muốn làm ọi người trố mắt. Người biết cầm kỹ tự nhiên sẽ hiểu, cách thức Lạc Khuynh Hoàng điều chỉnh tiếng đàn đó so với quân Ngữ Yên không biết cao hơn bao nhiêu lần.

Vẻ đắc ý trên mặt Quân Ngữ Yên biến mất không ít, kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Chẳng lẽ cầm kỹ của Lạc Khuynh Hoàng thật sự cao tuyệt hơn nàng sao?! Không có khả năng! Nàng từ nhỏ đã học đánh đàn, tự phụ cầm kỹ cao tuyệt, Lạc Khuynh Hoàng làm sao có thể so sánh với nàng được!

Không để ý đến những ánh mắt kinh diễm cùng đánh giá tụ trên người nàng, Lạc Khuynh Hoàng lạnh nhạt đưa tay điều chỉnh xong, chuẩn bị đánh đàn.

Tiếng đàn chậm rãi từ đầu ngón tay Lạc Khuynh Hoàng phát ra.

Hiện tại, Lạc Khuynh Hoàng đang tấu bản "Tri âm tri kỷ" cực kì bình thường. Từ tiếng đàn của Lạc Khuynh Hoàng, mọi người tựa hồ được đưa vào một vùng thiên địa rộng lớn. Xung quanh như thấy được những dãy núi nguy nga trải dài vô tận, nhìn thấy nước suối tinh khiết chảy dưới chân núi.

Tiếng đàn đột nhiên lên cao. Mọi người chỉ cảm thấy những dãy núi cảnh đẹp ý vui xung quanh lập tức trở nên cao ngất dựng thẳng lên, như mang theo từng cơn áp lực đè nén, mà những con suối ồ ồ chảy cũng lập tức xốc lên sóng to dữ dội, có một loại khoáng đạt không thể nói nên lời.

Đầu ngón tay Lạc Khuynh Hoàng nhanh chóng thay đổi, hình ảnh trước mắt mọi người lần lượt biến đổi, Lạc Khuynh Hoàng một lần lại một lần bày ra những hình ảnh khác nhau.

Tri âm tri kỷ không khó tấu. Khó là làm sao tấu được xuất sắc như thế, có thể làm cho người ta lạc vào cảnh giới kỳ lạ, mà cảnh giới này lại cao xa khoáng đạt như thế, thật sự khó có thể tưởng tượng được tiếng đàn này xuất phát từ tay một nữ tử khuê các.

Âm cuối chậm rãi kết thúc. Trên mặt mọi người vẫn còn hiện ra thần sắc si mê.

Trong lúc mọi người còn chưa phục hồi tinh thần, Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên đứng lên.

Quân Ngữ Yên ngốc lăng lăng đứng tại chỗ. Trên mặt không hề có chút huyết sắc nào, nàng cắn chặt môi, không thể tin nhìn Lạc Khuynh Hoàng, đồng tử gắt gao co rút lại. Nếu không phải chính tai nghe thấy, nàng tuyệt sẽ không tin tưởng trên thế gian này lại có người có thể đem bản "Tri âm tri kỷ" tấu xuất sắc như thế!

Giai điệu càng bình thường, thì càng khó có thể tấu được xuất sắc. Thời điểm tỷ thí cầm kỹ, thường thường sẽ lựa chọn những cầm khúc khó nhất để biểu diễn cầm kỹ cao siêu. Vừa nghe Lạc Khuynh Hoàng tấu "Tri âm tri kỷ", trong lòng nàng rất vui sướng, nghĩ là cầm kỹ của Lạc Khuynh Hoàng cũng không có gì hơn người, nhưng thật không ngờ tới, Lạc Khuynh Hoàng có thể đem một khúc Tri âm tri kỷ tấu thành như thế!

Đôi mắt đẹp tràn ngập oán độc cùng kinh ngạc, Quân Ngữ Yên thật sự thua xa Lạc Khuynh Hoàng. Lạc Khuynh Hoàng dĩ nhiên đi tới bên cạnh nàng.

"Ta đã sớm nhắc nhở ngươi, đừng hối hận." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nói bên tai Quân Ngữ Yên, nháy mắt khi Lạc Khuynh Hoàng đi lướt qua người Quân Ngữ Yên, còn bị vây mọi người còn đang trong trạng thái si mê rốt cục bừng tỉnh, nổ ra từng tràng pháo tay nồng nhiệt.

Từng tràng vỗ tay kia như một cái tát vang dội đánh thẳng về phía Quân Ngữ Yên. Nàng cắn chặt môi, chỉ cảm thấy mọi người ở đây hình như đều đang dùng ánh mắt xem thường nhìn nàng! Nguyên bản bọn họ đang kinh diễm vì cầm kỹ cao tuyệt của nàng, nhưng chỉ vì Lạc Khuynh Hoàng biểu diễn mà đánh vỡ hết thảy!

Tất cả là vì tiện nữ nhân Lạc Khuynh Hoàng! Vì sao ả ta luôn đối nghịch với nàng?! Nàng đường đường là công chúa một nước, cư nhiên thua kém một cái nữ nhi của đại tướng quân sao?!

"Lạc Khuynh Hoàng!" Thanh âm Quân Ngữ Yên mang theo bực tức cùng oán độc vang lên sau lưng Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng bộ pháp dừng lại một chút, nhưng không hề xoay người. Khóe môi của nàng nhếch lên ý cười trào phúng. Quân Ngữ Yên này đúng là ngu không ai bằng.

Liễu Tâm Huệ tinh thông tính kế, giỏi ngụy trang, làm sao lại dạy dỗ ra một nữ nhi ngu xuẩn như vậy?!

"Tam công chúa còn có gì chỉ giáo?" Lạc Khuynh Hoàng xoay người lại, con ngươi sâu thẳm nhìn Quân Ngữ Yên, thản nhiên đứng đó, giống như tiên tử thoát tục, thân hình nàng tản ra thản nhiên lạnh lùng, làm cho người ta chùn bước.

Quân Ngữ Yên chỉ cảm thấy Lạc Khuynh Hoàng cố ý nhục nhã nàng, nhất thời trong lòng khí huyết cuồn cuộn, nàng cáu giận nhìn Lạc Khuynh Hoàng, căm hận nói, "Lạc Khuynh Hoàng, ngươi cố ý tấu "Tri âm tri kỷ", là muốn nhục nhã bản công chúa có phải không?!"

"Là tam công chúa muốn ta tấu cầm khúc. Ta chỉ là đàn một khúc "Tri âm tri kỷ" bình thường nhất, làm sao lại biến thành nhục nhã tam công chúa?" ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng dần dần lợi hại, ý cười trên khóe môi cũng nhiễm vài phần lạnh lùng, từng chữ từng chữ, sang sảng nói, "Nếu như tam công chúa thật sự cảm thấy bị nhục nhã, kia cũng là người tự rước lấy nhục!"

Bốn chữ "tự rước lấy nhục" nói càng phá lệ rõ ràng có lực. Tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều nghe được rành mạch, trong lòng không khỏi cảm thán lá gan Lạc Khuynh Hoàng thật lớn, dám nói như vậy với Quân Ngữ Yên, nhưng cũng cảm thấy Lạc Khuynh Hoàng nói một chút cũng không có sai, không phải là chính Quân Ngữ Yên tự rước lấy nhục sao?!

Lạc Khuynh Hoàng đã có ý chối từ, Quân Ngữ Yên lại khí thế bức người, cứng rắn muốn Lạc Khuynh Hoàng tấu một khúc cầm khúc. Lạc Khuynh Hoàng chọn một khúc "tri âm tri kỷ" cơ bản nhất, vốn là không muốn phân cao thấp với Quân Ngữ Yên, nhưng mà tiếng đàn này khác biệt một trời một vực, làm ọi người vừa nghe đã phân định được cao thấp.

Chuyện này vốn không phải lỗi của Lạc Khuynh Hoàng. Muốn trách chỉ có thể trách Quân Ngữ Yên học nghệ không tinh còn tự phụ quá độ.

"Ngươi." Quân Ngữ Yên còn định nói thêm, lại nghe tiếng nói ôn hòa uyển chuyển của Liễu Tâm Huệ truyền đến, "Ngữ Yên, trở về!"

"Mẫu hậu. . ." Quân Ngữ Yên nghe thấy thanh âm của Liễu Tâm Huệ, vạn phần ủy khuất nhìn Liễu Tâm Huệ.

Liễu Tâm Huệ nhìn bộ dáng Quân Ngữ Yên đáng thương hề hề, trong lòng tất nhiên vô cùng đau lòng. Đối với Quân Ngữ Yên và Quân Hiền Tề, từ nhỏ nàng đã rất sủng ái bọn họ, không chịu được khi nhìn bọn họ chịu nửa phần ủy khuất, cũng chính vì vậy, mới khiến cho cả hai hài tử đều không nên thân như vậy.

Tình huống bây giờ, nếu Quân Ngữ Yên còn tiếp tục dây dưa, sẽ càng thêm mất hết lễ nghi, làm cho người ta khinh thường nữ nhi, bởi vậy nàng chỉ có thể kêu Quân Ngữ Yên trở về!

Bất quá, Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên dám làm cho bảo bối nữ nhi của nàng chịu ủy khuất, khoản nợ này, nàng nhất định sẽ nhớ kỹ.

Tình huống bây giờ, nếu Quân Ngữ Yên còn tiếp tục dây dưa, sẽ càng thêm mất hết lễ nghi, làm cho người ta khinh thường nữ nhi, bởi vậy nàng chỉ có thể kêu Quân Ngữ Yên trở về!

Bất quá, Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên dám làm cho bảo bối nữ nhi của nàng chịu ủy khuất, khoản nợ này, nàng nhất định sẽ nhớ kỹ.

"Thiết yến hôm nay là vì khoản đãi hai vị thái tử, ngươi một mực so cầm kỹ phân cao thấp cùng Khuynh Hoàng quận chúa, chẳng phải là mất hết cấp bậc lễ nghĩa sao?" Liễu Tâm Huệ dịu dàng nhu hòa nói với Quân Ngữ Yên.

Quân Ngữ Yên nghe Liễu Tâm Huệ nói như thế, cũng không dám nói thêm nữa. Tuy nói mẫu hậu luôn luôn ôn nhu với nàng, nhưng nàng cũng rất sợ mẫu hậu. Đơn giản bởi vì nàng đã từng thấy mẫu hậu làm sao đối phó với cung nhân và các vị tần phi, hoàn toàn bất đồng với hình tượng ôn hoà của mẫu hậu.

Lạc Khuynh Hoàng đem ánh mắt di tới trên mặt Liễu Tâm Huệ. Chỉ thấy trên khuôn mặt trang dung tinh xảo của bà mang theo tươi cười không chê vào đâu được, quả nhiên là vô cùng dịu dàng phong độ.

Liễu Tâm Huệ có thể yên vị nhiều như vậy năm, tâm cơ cũng không hề đơn giản. Nguyên bản nàng cũng không muốn đấu cùng Liễu Tâm Huệ, nhưng Liễu Tâm Huệ là hung thủ hại chết mẫu phi của Quân Khuynh Vũ, vì vậy, nàng sẽ không dễ dàng buông tha Liễu Tâm Huệ.

Ánh mắt bất động thanh sắc lướt qua cây trâm trên đầu Liễu Tâm Huệ, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng giương lên một chút ý cười lạnh lẽo. Thản nhiên về tới chỗ ngồi.

Trong sân lập tức lâm vào tĩnh mịch. Nghe xong một khúc Lạc Khuynh Hoàng tấu, làm sao còn có nữ tử nào dám tiến lên tấu tiếp, một đám đều sững sờ tại chỗ.

"Bản thái tử từ lâu đã nghe danh nữ tử Cẩm quốc đều là đa tài đa nghệ , hôm nay tận mắt chứng kiến quả nhiên không tầm thường a." Trong nghi mọi người lâm vào tĩnh mịch, thanh âm hơi ngả ngớn của Âu Dương Triệt vang lên, trong mắt hắn hàm chứa vài phần nghiền ngẫm, nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng mím môi cười yếu ớt, như là chưa từng nhìn thấy ánh mắt Âu Dương Triệt nghiền ngẫm, thản nhiên nói, "Cầm kỹ bất quá chỉ là một trong vô số những tài năng, các vị tiểu thư có phải còn có rất

nhiều tài nghệ khác phải không?"

Tiếng nói vừa dứt, lập tức liền có tiểu thư quan gia rục rịch đứng lên. Có rất nhiều tiểu thư quan gia nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt mang theo hữu hảo cùng cảm kích.

Mới vừa nghe xong tiếng đàn của Lạc Khuynh Hoàng, các nàng đều quá mức khiếp sợ, trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy theo không kịp, đúng là không dám trở tiến lên. Nay được Lạc Khuynh Hoàng chỉ điểm, các nàng mới sáng tỏ.

Chỉ cần các nàng không biểu diễn đánh đàn, sẽ không đụng chạm tới Lạc Khuynh Hoàng, tự nhiên cũng sẽ không bị đem ra so sánh. Như vậy, sẽ không cần lo lắng mình kém quá xa, tự biết xấu hổ.

Rất nhiều nữ tử đều lên đài biểu diễn, tài nghệ quả thật là nhiều mặt. Bất quá là ca múa chiếm đa số.

"Thần nữ Nạp Lan Lâm, cả gan mượn giấy và bút mực dùng một chút." Tiếng nói thanh thúy, không tính được có bao nhiêu dễ nghe, nhưng rất là thoải mái.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Nạp Lan Lâm một cái, rồi nghiêng mặt nhìn Lạc Vân Chỉ đang ngồi bên cạnh, chỉ thấy một đôi con ngươi của Lạc Vân Chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Nạp Lan Lâm, trong mắt hiện lên vài phần tán thưởng, vài phần tình cảm.

"Tẩu tử tương lai muốn phô diễn tài nghệ a. Muội phải hảo hảo nhìn xem." Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng giương lên một chút ý cười bỡn cợt, thấp giọng nói bên tai Lạc Vân Chỉ.

Hai má trắng nõn của Lạc Vân Chỉ lập tức nhiễm một vệt đỏ ửng khả nghi, có tật giật mình phản bác nói, "Ta thấy muội gần đây càng ngày càng không có quy củ rồi."

Lạc Khuynh Hoàng thè lưỡi, trong mắt mang theo vài phần bướng bỉnh, đối Lạc Vân Chỉ cười nói, "Kia cũng là do ca ca ban cho a."

Lạc Vân Chỉ nhìn bộ dáng bướng bỉnh giảo hoạt của Lạc Khuynh Hoàng, chỉ biết bất đắc dĩ nở nụ cười. Ai bảo đây là muội muội thương yêu của hắn, không muốn để nàng chịu bất cứ ủy khuất nào đây.

Lăng Cảnh Lan ngồi cách đó không xa nhẹ nhíu mày. Hắn nghĩ nữ tử như Lạc Khuynh Hoàng sẽ không có bộ dáng trẻ con như vậy, nhưng nhìn nàng đối với Lạc Vân Chỉ nghịch ngợm le lưỡi, hắn lại có chút ghen tị với Lạc Vân Chỉ.

Vì sao hắn ta có thể làm cho Lạc Khuynh Hoàng dỡ xuống lớp ngụy trang, ngoạn nháo như trẻ con vậy?!

Mày hung hăng nhíu lại, thêm một ly rượu vào bụng. Lăng Cảnh Lan không ngừng nhắc nhở chính mình, người hắn thích là nữ tử ngày đó cứu hắn, chứ không phải Lạc Khuynh Hoàng. Không cần lại nhìn nàng! Không được lại nhìn nàng!

Ánh mắt Âu Dương Triệt cũng như vô tình lướt qua hai má Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hiện lên một chút kinh dị, lập tức bị đôi mắt đen như mực ẩn đi.

Chỉ qua một lát, Nạp Lan Lâm đã buông bút xuống. Một vị thái giám liền đem họa đồ của Nạp Lan Lâm triển lãm ọi người.

Lạc Khuynh Hoàng ngưng mắt nhìn lại. Hoạ đồ của Nạp Lan Lâm chính là một bức chân dung.

Ít ỏi vài nét bút phác nên hình tượng một tướng quân bách chiến bách thắng. Áo giáp nặng trĩu che lấp bộ dạng tướng quân. Chỉ có thể nhìn thấy một người, một ngựa.

Không thể không nói, họa kỹ của Nạp Lan Lâm cực kì cao siêu, chỉ cần vài nét bút, đã có thể họa nên một tướng quân bách chiến bách thắng sinh động như thế. Thậm chí ngay cả bề ngoài cũng không hề tinh tế, đã toát ra một cỗ khí thế không thể nói nên lời.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng giương lên một chút tươi cười vui mừng. Tẩu tử tương lai của nàng không chỉ có tài hoa hơn người, trí tuệ rộng lớn, đối ca ca lại một mảnh tình thâm nha, thông qua bức tướng quân đồ này, người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng nàng lại nhìn xem rõ ràng, không phải chính là ca ca Lạc Vân Chỉ của nàng sao?!

"Nạp Lan tiểu thư thật sự là một tay hảo họa a." một tiếng nói hơi trẻ con vang lên.

Lạc Khuynh Hoàng theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy ở cuối chỗ ngồi của các vị hoàng tử là một tiểu nam hài mặc thâm tử sắc cẩm bào. Nam hài kia bất quá trên dưới mười hai tuổi, ánh mắt lại hiện ra một cỗ quý khí.

Nam hài nhìn Nạp Lan Lâm, không chút tiếc rẻ lời khen nói.

"Đa tạ thập tam hoàng tử khen ngợi." Nạp Lan Lâm nghe thấy lời khen của nam hài kia có chút sửng sốt, tiện đà thản nhiên hành lễ với thập tam hoàng tử Quân Diệp Hoa.

Quân Diệp Hoa là con của Hinh phi nương nương Thủy Lan Hinh. Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng mẫu thân của hắn rất được sủng ái, tự nhiên cũng không có người dám khinh thường hắn.

Nhưng vẫn có người cố tình dám chỉ trích hắn. Này chỉ sợ là đồng ngôn vô kỵ*.

(*: lời trẻ con không hề cố kỵ điều gì)

Chỉ nghe thanh âm của Liễu Cẩn Nguyệt vang lên, "Nạp Lan tỷ tỷ đừng để ý đến hắn! Hắn làm sao hiểu được thưởng họa!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng thiên chân khả ái của Liễu Cẩn Nguyệt, không khỏi mỉm cười. Nàng đã gặp qua Liễu Cẩn Nguyệt vài lần, là Liễu Tư Triệt và Liễu Cẩm Tú bảo hộ nàng thật tốt quá đi. Nàng vẫn là một bộ không sợ trời không sợ đất.

Lần đầu tiên Lạc Khuynh Hoàng thấy nàng. Nàng chế ngạo Quân Ngữ Yên trước mặt mọi người mặt.

Lần thứ hai Lạc Khuynh Hoàng thấy nàng. Nàng không hề cố kỵ chỉ trích Quân Hiền Tề nạp thiếp.

Lần thứ ba Lạc Khuynh Hoàng thấy nàng. Nàng nói Quân Diệp Hoa căn bản không biết thưởng họa.

"Cẩn Nguyệt. Không được vô lễ." Tiếng nói ấm áp như gió xuân tháng ba, ôn nhuận như ngọc. Liễu Tư Triệt liếc mắt nhìn Liễu Cẩn Nguyệt một cái, ôn nhu ngăn cản nói.

"Liễu Cẩn Nguyệt, ngươi nói bậy bạ gì đó!" Quân Diệp Hoa bị lời nói của Liễu Cẩn Nguyệt chọc cho khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, hổn hển quát Liễu Cẩn Nguyệt.

Liễu Cẩn Nguyệt bị Liễu Tư Triệt ngăn cản, tự nhiên không dám tiếp tục đối nghịch với Quân Diệp Hoa. Tránh ở phía sau Liễu Tư Triệt, Liễu Cẩn Nguyệt hướng về phía Quân Diệp Hoa làm một cái mặt quỷ.

Quân Diệp Hoa thấy Liễu Cẩn Nguyệt làm như thế, lại tức đến độ giơ chân.

"Cẩn Nguyệt không hiểu chuyện, thập tam hoàng tử đừng cùng nàng so đo." Liễu Tư Triệt tự nhiên chú ý tới động tác của Liễu Cẩn Nguyệt ở sau lưng hắn, có chút bất đắc dĩ kéo Liễu Cẩn Nguyệt đến trước người, sau đó ôn hòa thi lễ nói với Quân Diệp Hoa.

Quân Diệp Hoa vốn đang muốn nói tiếp, đã thấy mẫu phi ngồi bên cạnh Quân Vũ Thần cho hắn một cái thần sắc cảnh cáo, đành phẫn nộ ngậm miệng lại, nhưng cũng không quên trừng mắt nhìn Liễu Cẩn Nguyệt một cái.

Lạc Khuynh Hoàng khóe môi ôm lấy ý cười thản nhiên, hai hài tử này thật thú vị. Chính là không biết cái hồn nhiên đó, có thể giữ được bao lâu.

Quân Khuynh Vũ nhìn một màn nhạc đệm này, bên trong con ngươi luôn sâu như biển cũng uẩn tích vài phần ôn nhu.

"Từ lâu đã nghe danh trưởng tử của thừa tướng không chỉ có mưu lược vô song, còn tinh thông nhạc lý, vừa rồi nghe một khúc "Tri âm tri kỷ" của Khuynh Hoàng quận chúa, bản cung thực bội phục, không biết Liễu công tử có thể cũng tấu một khúc hay không, làm cho bản cung cùng hai vị thái tử đây một lần thưởng thức?" Tiếng nói nhu nhược mà đính nhẹ nhẹ kiều mỵ của Thủy Lan Hinh vang lên.

Lạc Khuynh Hoàng mày có chút nhíu lại. Thủy Lan Hinh rõ ràng là vì chuyện vừa rồi mà cố ý gây khó dễ cho Liễu Tư Triệt. Một khúc tri âm tri kỷ của nàng lúc nãy, biểu diễn xong đã làm cho các tiểu thư quan gia ở đây muốn đánh đàn cũng không dám tấu, chỉ vì tiếng đàn của nàng quá mức xuất sắc, nếu tấu, chỉ sợ khó có thể sánh kịp.

Ánh mắt hàm chứa vài phần thân thiết đặt lên nười Liễu Tư Triệt. Dường như đã nhận ra ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng vọng tới, khóe môi Liễu Tư Triệt giương lên một chút ý cười thản nhiên.

Người có tâm đều nghe ra ý làm khó dễ trong lời nói của Hinh phi nương nương. Vì e ngại Hinh phi nương nương thánh sủng không suy, tự nhiên không có ai dám làm trái ý tứ của Hinh phi nương nương, tự nhiên đều nhìn Liễu Tư Triệt, muốn nhìn xem hắn ứng đối như thế nào.

"Vẫn là Hinh phi nương nương có ý tứ, Tư Triệt đành bêu xấu." Thanh âm Liễu Tư Triệt vẫn bình tĩnh như trước, không hề có ý dây dưa.

Hắn chậm rãi đứng dậy, tử y liễm diễm, từng bước sinh liên.

Con ngươi thâm thúy tối tăm che lấp sương mù, khóe môi nhếch lên ý cười trong trẻo nhưng lạnh lùng cao nhã. Liễu Tư Triệt chậm rãi đi tới giữa sân. Lạnh nhạt thản nhiên ngồi xuống bàn cầm.

"Tranh." Tiếng đàn réo rắt vang lên khi ngón tay Liễu Tư Triệt gian chạm vào.

Thời điểm Liễu Tư Triệt chạm vào cầm huyền, giống như mang theo khí thế thiên quân vạn mã lôi đình, trong nháy mắt mọi người chỉ cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, lại có loại nhuệ khí ra trận giết địch.

Con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng trong nháy mắt trở nên sáng rực. Đó là một loại vui sướng khi cầm ngộ tri âm.

Liễu Tư Triệt tấu một khúc "Phá trận tử". So với một khúc "Tri âm tri kỷ" của nàng khác nhau rất lớn, cảm giác gợi cho người ta cũng khác nhau rất lớn, nhưng tâm tình trong đó, cũng có vài phần tương tự.

Bình tĩnh mà xem xét, cầm kỹ của Liễu Tư Triệt cũng không kém hơn nàng. Khúc phá trận tử này cũng cực kì xảo diệu, tránh va chạm cùng tiếng đàn của nàng, lấy góc độ của nam tử, bày ra những hình ảnh nhung mã chinh chiến.

Tiếng đàn dừng lại, sắc mặt Thủy Lan Hinh trở nên có chút khó coi, khóe môi mang theo một chút ý cười ngượng ngùng, nói, "Hôm nay được nghe thấy tiếng đàn của Liễu công tử và Khuynh Hoàng quận chúa, thật sự là tam sinh hữu hạnh a!"

"Hinh phi nương nương tán thưởng." Liễu Tư Triệt như trước không gấp không vội, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp.

Tiếp theo lại là nhất chúng tiểu thư quan gia biểu diễn.

"Các vị tiểu thư tài nghệ đều xuất sắc. Thiên Lam mặc cảm, lúc này hiến vũ một cái, mong các vị vui lòng chỉ giáo." Quân Thiên Lam nhanh nhẹn như bướm xuất hiện trên sân.

Con ngươi Trương Tuân trong nháy mắt trở nên thập phần sáng ngời, không hề chớp mắt nhìn Quân Thiên Lam.

Tay áo hồng nhạt của Quân Thiên Lam phi vũ trong không trung, cả người như một con bướm nhanh nhẹn, cộng thêm dung mạo Quân Thiên Lam xinh đẹp như hoa, vũ khúc này nhảy đẹp không sao tả xiết.

Âu Dương Triệt si mê nhìn Quân Thiên Lam, làm như cực kì luyến mộ. Nhưng Lạc Khuynh Hoàng lại có thể từ trong con ngươi đen như mực của hắn đoán ra hắn không hẳn là si mê như vậy, bởi vì sâu trong đôi mắt hắn vẫn còn duy trì thanh tỉnh.

"Một khúc vũ này của Ngũ công chúa thật sự khiến cho Triệt mỗ ái mộ không thôi." Thanh âm biếng nhác của Âu Dương Triệt từ từ vang lên, từng chữ một vang vọng trên toàn bộ yến hội.

Yến hội lại một lần nữa lâm vào trầm mặc.

Quân Thiên Lam vừa mới nhảy xong, dáng người đứng thẳng cơ hồ lung lay, hai má vì khiêu vũ mà trở nên hồng nhuận trong nháy mắt mất hết huyết sắc, mang theo vài phần trắng bệch không bình thường, nàng nhẹ nhàng cắn môi, tận lực trấn định đáp, "Đa tạ Tây Quyết thái tử khen ngợi."

"Ngũ công chúa không cần khách khí, gọi ta Triệt là được rồi. Không biết ta có thể gọi Ngũ công chúa là Thiên Lam?" khóe môi Âu Dương Triệt ôm lấy nụ cười tà khí, một đôi con ngươi gắt gao bám chặt bóng dáng Quân Thiên Lam, như nhìn trúng con mồi, cười nói.

Thân mình Quân Thiên Lam lại hung hăng run lên, xa xa nhìn lại, giống như một con bướm gãy cánh lung lay trong gió, Quân Thiên Lam dù sao cũng là công chúa một nước, trong nháy mắt đã khôi phục trấn định, cố giương lên một chút tươi cười, đáp, "Đương nhiên có thể."

"Thiên Lam vì sao không dám ngẩng đầu nhìn ta? Chẳng lẽ bộ dạng ta thực xấu sao?" Âu Dương Triệt tựa hồ đối với câu trả lời của Quân Thiên Lam thập phần vừa lòng, đôi mắt đen vẫn nhìn Quân Thiên Lam, câu môi trêu đùa.

Gương mặt Quân Thiên Lam sớm đã không còn huyết sắc, nàng nhẹ nhàng cắn cắn môi, cười nói, "Thái tử long chương phượng tư, làm sao có thể xấu?"

"Đều nói là nên gọi ta Triệt." Âu Dương Triệt ra vẻ không hài lòng nói, tiếp theo lại tiếp tục nở nụ cười, "Nếu Thiên Lam cảm thấy ta không xấu, vậy không bằng gả cho ta, được không?"

Lời nói của Âu Dương Triệt như một đạo kinh lôi, làm cho cả yến hội lập tức sôi trào.

Từ lúc Âu Dương Triệt bắt đầu nói chuyện với Quân Thiên Lam, mọi người cũng đã ẩn ẩn đoán được ý đồ của Âu Dương Triệt. Bởi vậy, gương mặt Trương Tuân trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bởi vậy, Quân Thiên Lam mỗi khi trả lời một câu, sắc mặt lại thêm trắng một phần.

Ý cười trên khoé môi Lạc Khuynh Hoàng có chút ngưng trụ.

Nàng quả nhiên đoán không sai. Âu Dương Triệt lần này tiến đến, thật là cố ý hoà thân. Nay Cẩm quốc cùng Lăng quốc hữu ý giao hảo, Tây Quyết vốn là không bằng hai quốc cường này, nếu không hoà thân, chỉ sợ phải chờ diệt vong .

Chính là, vì sao Âu Dương Triệt lựa chọn Quân Thiên Lam, mà không phải Quân Ngữ Yên đây.

Dựa theo tôn ti, Quân Thiên Lam chỉ là nữ nhi của phi tử sở sinh, mà Quân Ngữ Yên là chính cung hoàng hậu sinh ra, địa vị đương nhiên tôn quý hơn nhiều, vì sao Âu Dương Triệt không chọn Quân Ngữ Yên đây?!

Ánh mắt không tự giác lướt qua hai má Quân Khuynh Vũ. Trong đôi mắt hoa đào hẹp dài của Quân Khuynh Vũ lưu chuyển trầm trọng không hiểu, tà mị ý cười tựa hồ cũng có chút ngưng trệ, hắn nhìn Âu Dương Triệt, ngón tay gắt gao nắm lại, lộ ra từng đốt ngón tay trắng bệch.

Lạc Khuynh Hoàng trong lòng đột nhiên một trận sáng tỏ.

Âu Dương Triệt quả nhiên không phải người đơn giản, đã xem thế cục Cẩm quốc thấu triệt rõ ràng, bởi vậy mới có thể cầu thú Quân Thiên Lam. Nguyên nhân chân chính là bởi vì, nàng ấy là người mà Quân Khuynh Vũ để ý sao?

"Thái tử đừng đùa. Thiên Lam thấp kém, làm sao có thể trèo cao được." Trên mặt Quân Thiên Lam hiện lên một tia xấu hổ, nhìn Âu Dương Triệt, cười nói.

Âu Dương Triệt mỉm cười nhìn Quân Thiên Lam, nhìn không ra hỉ giận, đột nhiên, hắn ra khỏi chỗ ngồi, xốc lên áo choàng, hướng về phía Quân Vũ Thần thi lễ, cao giọng nói, "Triệt đối Ngũ công chúa vừa gặp đã yêu, muốn thú nàng làm thái tử phi, hy vọng Cẩm đế thành toàn."

Thân mình Quân Thiên Lam lại hung hăng run lên, trong mắt nàng tràn ngập sợ hãi.

Lạc Khuynh Hoàng biết Quân Thiên Lam không muốn gả. Từ bách hoa thịnh yến lần trước, Lạc Khuynh Hoàng cũng đã nhìn ra Quân Thiên Lam cùng Trương Tuân tình tố, chỉ sợ hai người đã muốn tình ý tương thông đi, Quân Thiên Lam làm sao nguyện ý gả cho Âu Dương Triệt đây?

Chính là nay Âu Dương Triệt lấy thân phận thái tử Tây Quyết cầu hôn Quân Thiên Lam, nếu Quân Vũ Thần không đáp ứng, chẳng phải quá không nể mặt sao?!

Cẩm quốc đương nhiên không sợ Tây Quyết. Nhưng mà nếu như vậy, tất nhiên sẽ tổn hại thanh danh Cẩm quốc. Thái độ Lăng quốc nay ái muội không rõ, nếu Cẩm quốc không nể mặt Tây Quyết, lại không có được sự trợ giúp của Lăng quốc, chẳng phải là đầy rẫy nguy cơ sao?!

"Hoàng thượng."

Một tiếng hô long trời lở đất, hấp dẫn ánh mắt mọi người, Trương Tuân mặc một thân thanh sam bình thường, gương mặt tuấn tú vì khẩn trương mà đỏ bừng, nhưng cũng vạn phần kiên định tiêu sái đi qua, quỳ xuống bên người Âu Dương Triệt.

Quân Thiên Lam thấy Trương Tuân đi đến, trong mắt nảy lên ưu hỉ, một đôi con ngươi gắt gao nhìn chăm chú vào Trương Tuân.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười. Chưa từng dự đoán được Trương Tuân này thoạt nhìn văn nhược, lại có dũng khí như thế. Xem tư thế này, không phải là muốn cùng Âu Dương Triệt cướp người đấy chứ?!

Bất quá đừng nói là Trương Tuân, chỉ sợ chính là hoàng tử, cũng không đấu lại Âu Dương Triệt thái tử một nước a. Muốn ngăn cản Quân Thiên Lam gả cho Âu Dương Triệt, biện pháp duy nhất chính là bản thân Âu Dương Triệt buông tha cho.

"Phụ vương." Quân Khuynh Vũ tà mị thản nhiên lên tiếng, đánh gãy lời Trương Tuân muốn nói tiếp, hắn một thân hồng y như đuốc, tùy ý tiêu sái, dưới chân như có thêm tuyết liên nở rộ, phá lệ tà mị.

Ánh mắt mọi người đều tập trung đến trên người Quân Khuynh Vũ, hắn tựa hồ không hề hay biết, khóe môi vẫn giữ ý cười tà mị, miễn cưỡng nói, "Sắc trời đã không còn sớm, nhi thần cảm thấy vẫn nên thỉnh hai vị thái tử đi nghỉ trước, về phần hôn sự này là đại sự, cũng không thể nói hai ba câu liền qua loa quyết định, không phải sao?"

Một phen lười biếng nói không chút để ý. Nhưng cũng là những câu có lý, hơn nữa còn vô tình lộ ra một chút bá khí, khiến cho người ta không thể phản bác.

Quân Vũ Thần tự nhiên cũng không nguyện ý cứ như vậy mà gả nữ nhi bảo bối đến Tây Quyết xa xôi. Thế cục giữa Tây Quyết và Cẩm quốc hắn không phải không rõ, làm sao nguyện ý gả Quân Thiên Lam đi, khổ nỗi không biết ứng đối thế nào, vừa vặn Quân Khuynh Vũ nói như thế, cho hắn một cái bậc thang.

"Khuynh Vũ nói rất có đạo lý, trẫm cũng hiểu được, không bằng hai vị thái tử đi trước nghỉ tạm, chuyện hôn sự này, chúng ta ngày khác lại bàn, không biết ý của Tây Quyết thái tử như thế nào?" Quân Vũ Thần nhìn Âu Dương Triệt hỏi.

Âu Dương Triệt nhếch một chút tươi cười, tựa tiếu phi tiếu nhìn Quân Khuynh Vũ, cười nói, "Một khi đã như vậy, Triệt cũng không cưỡng cầu."

Quân Thiên Lam rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, sắc mặt có chút dịu đi. Trương Tuân quỳ trên mặt đất cũng chảy ra nhè nhẹ mồ hôi, cảm kích nhìn Quân Khuynh Vũ.

Một câu của Quân Vũ Thần, mọi người cũng đều tản ra.

Quân Thiên Lam vội vàng chạy về phía Quân Khuynh Vũ, cả người giống như đóa hoa trong mưa gió, điềm đạm đáng yêu nói, "Thất đệ, ta không muốn gả."

Cùng một mẹ sinh ra, Quân Khuynh Vũ đối với Quân Thiên Lam tự nhiên thân mật, làm sao không rõ tâm tư của Quân Thiên Lam, nghe nàng nói như thế, liền đáp, "Ta biết. Ngũ tỷ yên tâm, ta sẽ giúp tỷ."

Một câu, cấp cho Quân Thiên Lam một viên thuốc an thần. Người khác có lẽ khinh thường Quân Khuynh Vũ, nhưng nàng biết, Quân Khuynh Vũ đã đáp ứng, sẽ không nuốt lời.

68. Chương 69: Đàm Phán, Lộ Tẩy (Một)

Edit : Tiếu Tiếu

Bóng đêm thâm trầm. Ánh trăng màu bạc sáng rọi ở Lan Uyển của Lạc Khuynh Hoàng. Chiếu vào loang lổ phía trên bóng cây, giống như phủ thêm một tầng áo khoác màu bạc lên lá cây.

Dưới ánh trăng yên tĩnh, hai thân hình cao lớn xinh đẹp tuyệt trần.

Lạc Khuynh Hoàng đứng ở bên cạnh Quân Khuynh Vũ. Nàng nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ. Tay áo lửa đỏ lóng lánh sắc thái như hỏa diễm, mặc dù ở trong đêm đen vẫn tiên diễm đoạt người như vậy.

Cằm hắn hơi giơ lên, lộ ra độ cong trơn bóng đẹp đẽ. Con ngươi đen đặc thâm trầm, bên trong giống như bao quát vạn vật trên thế gian. Cả người hắn đắm chìm trong ánh trăng màu bạc, giống như cũng khoác một tầng áo khoác mông lung.

"Có thể có đối sách?" Lạc Khuynh Hoàng dừng ở sườn mặt Quân Khuynh Vũ, từ từ hỏi.

Nàng hỏi tự nhiên là về chuyện tình Âu Dương Triệt cầu hôn Quân Thiên Lam

Nàng hiểu được, việc này nếu đi cầu Quân Vũ Thần, là không có tác dụng gì . ngay cả khi Quân Vũ Thần luyến tiếc nữ nhi gả đi xa, nhưng không có khả năng bởi vì một người nữ nhi đã đem an nguy của Cẩm quốc ném ra sau đầu.

Biện pháp duy nhất, chính là làm cho Âu Dương Triệt thay đổi tâm ý. Nhưng nếu Âu Dương Triệt dám ở trên yến hội cầu hôn Quân Thiên Lam, tất nhiên là đã quyết định chủ ý. Muốn hắn thay đổi tâm ý, nói dễ hơn làm?

Quân Khuynh Vũ nghe thấy vấn đề của Lạc Khuynh Hoàng, chậm rãi nghiêng nửa bên mặt chuyển lại đây, sóng mắt lưu chuyển như có ngàn vạn hào quang, khóe môi hắn gợi lên một chút tươi cười tự tin, nói, "Nếu muốn Âu Dương Triệt buông tha cũng không khó."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, mi gian hiện lên một chút vui mừng. Nàng cùng Quân Thiên Lam mặc dù không tính rất quen, nhưng nàng ta dù sao cũng là thân tỷ tỷ của Quân Khuynh Vũ, nàng tất nhiên không muốn Quân Thiên Lam gả đi xa.

Huống chi ý đồ của Âu Dương Triệt cũng rất rõ ràng. Âu Dương Triệt không phải thiệt tình muốn kết hôn với Quân Thiên Lam, mà muốn mượn đám hỏi này khống chế Cẩm quốc. Nếu là người Quân Khuynh Vũ để ý, tự nhiên không thể để ở trong tay người khác.

Khóe môi tràn đầy ý cười vui mừng, chú ý tới mày Quân Khuynh Vũ có chút nhíu lại , cùng bất đắc dĩ chợt lóe qua trong mắt hắn, Lạc Khuynh Hoàng ngưng mi hỏi, "Nếu có thể giải quyết, vì sao huynh vẫn là cau có mặt mày?"

"Muốn Âu Dương Triệt buông tha không khó, nhưng là muốn Trương Tuân cưới, cũng không dễ dàng." Quân Khuynh Vũ mím môi, con ngươi đen như mực sâu thẳm lộ ra bất đắc dĩ thản nhiên.

Thâm sắc trong mắt Lạc Khuynh Hoàng cũng tăng thêm một phần. Chỉ lo nghĩ làm thế nào để Quân Thiên Lam không phải gả cho Âu Dương Triệt, đúng là đã quên Quân Thiên Lam cùng Trương Tuân lưỡng tình tương duyệt.

Phụ thân Trương Tuân, hình bộ thượng thư Trương Thành. Người này là chủ lực đảng phái thái tử, mà Quân Thiên Lam là thân tỷ tỷ của Quân Khuynh Vũ. Bởi vậy, cho dù Quân Thiên Lam không lấy Âu Dương Triệt, chỉ sợ cũng không thể như ý nguyện gả cho Trương Tuân đi.

"Vậy liền chờ đi." Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng có chút câu khởi, trong mắt như có lưu quang tràn đầy, cười nói, "Chờ ngươi ngồi vững trên giang sơn Cẩm quốc, Trương Thành còn dám không cho con cưới ngũ công chúa sao?"

"Ha ha, Hoàng nhi thật ra rất tin ta." Quân Khuynh Vũ nghe xong Lạc Khuynh Hoàng nói, một tia thản nhiên sầu lo giữa mi gian cũng biến mất không thấy, câu môi cười yếu ớt, tươi cười kia như hoa đào tháng ba diễm lệ loá mắt, lại giống như thanh phong quất vào mặt bàn thanh nhã vô song.

"Tất nhiên là tin ." Lạc Khuynh Hoàng nhìn chằm chằm đôi mắt Quân Khuynh Vũ từng chữ từng chữ nói.

Quân Khuynh Vũ nhìn ánh mắt sang quắc của Lạc Khuynh Hoàng, ý cười nơi khóe môi càng thêm sâu sắc, đưa tay vòng qua eo Lạc Khuynh Hoàng, đem toàn bộ thân mình Lạc Khuynh Hoàng kéo lại đây, hơi thở ấm áp phun ở sườn tai Lạc Khuynh Hoàng, tiếng nói Quân Khuynh Vũ mang theo một chút mị hoặc vang lên ở bên tai Lạc Khuynh Hoàng, "Hoàng nhi tốt như vậy, ta thực hận không thể lập tức đem nàng cưới trở về!"

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ giam vào trong ngực, bốn phía đều tràn ngập hương khí thuộc về Quân Khuynh Vũ, chỉ cảm thấy tim đập cực nhanh, mặt cũng trở nên nóng bỏng, nhưng ngoài miệng cũng là mảy may không để ý, "Đầu xuân sang năm là lễ tuyển phi . Bất quá ba bốn tháng , huynh gấp cái gì."

"Ai kêu Hoàng nhi của ta tốt như vậy. Còn có hổ lang vờn quanh bốn phía, ta như thế nào yên tâm." Quân Khuynh Vũ đem cằm tựa vào vai Lạc Khuynh Hoàng, có chút tính trẻ con nói.

Đừng tưởng rằng hắn không biết có bao nhiêu người chú ý Hoàng nhi của hắn. Liễu Tư Triệt, Lăng Cảnh Lan, Âu Dương Triệt, Quân Kiền Linh, bọn họ mỗi một người ánh mình nhìn Lạc Khuynh Hoàng cũng không đơn thuần.

Nghe được Quân Khuynh Vũ nói như thế, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi giơ lên một chút tươi cười, giữa đôi mắt đẹp hiện lên sáng quắc, con ngươi lưu chuyển, lộ vẻ vô cùng tao nhã, nàng nói, "Hổ lang vờn quanh? Đáng tiếc ta không phải tiểu sơn dương mặc người xâm phạm. Nếu ta đã nhận định huynh, như vậy trừ phi huynh không cần ta, nếu không không có gì có thể ngăn cản ta gả cho huynh. Bất luận việc gì, bất luận kẻ nào, đều không được!"

"Ân." Quân Khuynh Vũ nâng mặt Lạc Khuynh Hoàng lên, trầm thấp ừ một tiếng, bên trong đôi con ngươi đen như mực lây dính nhè nhẹ tình dục, hắn nâng lên hai má Lạc Khuynh Hoàng hai má, thâm tình hôn xuống.

Cảm giác được cảm xúc mềm mại từ môi truyền đến, thân mình Lạc Khuynh Hoàng khẽ run lên, con ngươi trong nháy mắt mở lớn, mà Quân Khuynh Vũ lại thừa dịp trong nháy mắt nàng chần chờ, đem đầu lưỡi linh hoạt tham tiến vào trong miệng của nàng.

Một cỗ cảm giác tê dại theo đáy lòng nảy lên, Lạc Khuynh Hoàng chỉ cảm thấy máu toàn thân trong nháy mắt sôi trào, nàng chưa bao giờ biết, một cái hôn có thể tốt đẹp như vậy.

Quân Khuynh Vũ hôn thật sự ôn nhu, nhưng cũng mang theo bá đạo không cho phép cự tuyệt.

Sau khi cảm thấy hôn mỹ mãn, Quân Khuynh Vũ lộ ra tươi cười vừa lòng, giống như một đứa nhỏ được ăn mật đường, hắn câu môi, tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ nhìn chằm chằm như vậy, ngượng ngùng đỏ bừng hai má. May mắn ánh trăng ảm đạm, nếu không nàng đã có thể ngượng chết người.

Ức chế tâm tư kinh hoàng, Lạc Khuynh Hoàng cố nhìn hắn nói, " Săn bắn tỷ thí hôm nay còn chưa có công bố kết quả."

Kết quả săn bắn tỷ thí. Nguyên bản Quân Vũ Thần tính ở thời điểm chấm dứt yến hội liền công bố. Nhưng Âu Dương Triệt đột ngột cầu hôn, Quân Vũ Thần liền vội vàng kết thúc yến hội, còn chưa kịp công bố kết quả tỷ thí săn bắn.

Tuy vậy kết quả này, trong lòng Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng tự nhiên đều rõ ràng. Vị trí thứ nhất, tất nhiên là Quân Kiền Linh không thể nghi ngờ.

"Ngày mai triều đình sẽ công bố. Nói vậy thời gian này Quân Kiền Linh nên có việc ." Quân Khuynh Vũ câu môi cười yếu ớt, bên trong con ngươi đen thẫm hàm chứa vài phần giảo hoạt xem kịch vui.

Lạc Khuynh Hoàng cũng gợi lên một chút tươi cười hàm xúc không rõ ý tứ, ngưng kết ở bên môi, mang theo vài phần hàn ý.

"Tốt lắm. Canh giờ không còn sớm . Hoàng nhi hảo hảo nghỉ ngơi. Ngày mai theo ta đi gặp Âu Dương Triệt." Quân Khuynh Vũ đưa tay gạt gạt sợi tóc của Lạc Khuynh Hoàng, trong ánh mắt là vô vàn sủng nịch.

"Hôm nay cũng chưa có ôn tập chiêu thức." Lạc Khuynh Hoàng giống như nhớ tới cái gì, cười nói. Mấy ngày nay, tuy rằng so với trước kia nàng bận việc rất nhiều, nhưng tập võ, cũng chưa từng buông xuống .

Hôm nay trờ về từ yến hội trong cung, nàng liền cùng Quân Khuynh Vũ đứng ở nơi này. Trầm mặc hồi lâu, rồi hàn huyên hồi lâu, nhưng lại quên tập võ. Mắt thấy lúc này trời cũng không còn sớm, hóa ra lãng phí mất một ngày.

"Lấy căn cơ hiện tại của Hoàng nhi, nghỉ ngơi mấy ngày cũng không có việc gì." Quân Khuynh Vũ câu môi cười nói, trong mắt giống như có cái gì lướt qua, hắn cười nói, " đêm mai ta cũng có một số việc. Không bằng liền phóng Hoàng nhi một ngày tự do đi."

"Đó là tốt nhất ." Lạc Khuynh Hoàng giả bộ nghịch ngợm nói, mâu trung cũng rất nhanh hiện lên một tia cô đơn. Ngày mai lại là mười lăm. Quân Khuynh Vũ mỗi ngày mười lăm, luôn lấy cớ có việc mà không ra.

Ẩn ẩn cảm thấy, này trong đó tất nhiên cất dấu bí mật. Nhưng nhìn vẻ mặt Quân Khuynh Vũ , giống như không tính nói cho nàng biết, nếu hắn không muốn nói, nàng tự nhiên sẽ không hỏi. Nhưng trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Quân Khuynh Vũ chưa từng lưu ý đến biến hóa trong nháy mắt của Lạc Khuynh Hoàng, vừa cười nói vài câu liền rời đi .

Nhìn Quân Khuynh Vũ nhanh nhẹn đi xa, Lạc Khuynh Hoàng một mình ngồi ở bậc thang, trong mắt mang theo vài phần mê mang. Nàng biết, nếu đã nhận định hắn, sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng.

Nhưng nàng thật sự không thích cảm giác như vậy. Nàng cũng nghĩ phải tin tưởng hắn, nhưng vừa nghĩ lại giống như trăm ngàn con kiến cắn.

Tất cả rối rắm mê mang đều hóa thành một tiếng cực thở dài.

Ẩn từ một nơi bí mật gần đó Quân Khuynh Vũ tự nhiên đem hết thảy nhìn thấy rành mạch. Mới vừa rồi biểu tình biến hóa trong chớp mắt của Lạc Khuynh Hoàng tuy rằng cực nhanh, cũng che dấu vô cùng tốt, nhưng làm sao có thể giấu giếm Quân Khuynh Vũ vẫn nhìn chăm chú vào nàng đâu.

Biết Lạc Khuynh Hoàng là vì chuyện tình ngày mười lăm mỗi tháng mà thở dài, nhưng là, hắn cũng thật sự có ẩn tình khó nói. Không thể nói a.

Buổi trưa ngày kế, Quân Khuynh Vũ mặc một thân cẩm bào màu trắng, mang theo nửa chiếc mặt nạ màu bạc , cầm trong tay một thanh chiết phiến, quả nhiên là phong độ ngời ngời, thanh nhã thoát tục, nghiễm nhiên là Lưu Cảnh công tử.

"Nguyên lai huynh là muốn dùng thân phận Lưu Cảnh công tử đi gặp hắn." Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, câu môi cười nói.

Khó trách nàng nghĩ mãi cũng không ra. Lấy thân phận của Quân Khuynh Vũ, hình như căn bản không có lập trường có thể ngăn cản Âu Dương Triệt.

Âu Dương Triệt muốn Quân Khuynh Vũ giúp là không giả, nhưng là lấy tâm tình mưu lược của Âu Dương Triệt, tất nhiên sẽ không tin tưởng hứa hẹn của Quân Khuynh Vũ. Bởi vì ở trong mắt hắn, cho dù Quân Khuynh Vũ có hứa hẹn gì đều không bằng việc cưới thân tỷ tỷ duy nhất của Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ thu lại chiết phiến, khóe môi ẩn dưới mặt nạ khẽ cong lên một chút ý cười, thanh nhã nhưng hàm chứa vài phần lạnh lùng, nói, "Ân. Ta hẹn hắn ở gặp mặt ở nhã gian của Phiêu Hương cư . Phòng cách vách đã vì Hoàng nhi mà bao lại."

Bên trong con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia ấm áp. Quân Khuynh Vũ biết nàng muốn biết ngọn nguồn trong đó, bởi vậy mới vì nàng bao riêng một phòng cách vách, khó trách hôm qua hắn nói, muốn nàng cùng hắn đi gặp Âu Dương Triệt.

"Ân. Muội sẽ tự mình đi đến đó. Nếu huynh đi cùng muội, chỉ sợ không tốt." Lạc Khuynh Hoàng câu môi nói.

Lông mi Quân Khuynh Vũ ẩn dưới mặt nạ khẽ nhíu. Đối với lời nói của Lạc Khuynh Hoàng từ chối cho ý kiến.

Lạc Khuynh Hoàng một thân xiêm y màu xanh nhạ, đai lưng màu trắng, cùng áo khoác lông cừu màu trắng. Trên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành không chút phấn son, giống như hoa sen mới nở.

"Mang theo cái khăn che mặt đi." Quân Khuynh Vũ lẳng lặng nhìn Lạc Khuynh Hoàng một hồi, từ từ phun ra một câu.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn con ngươi sang ngời của Quân Khuynh Vũ, khóe môi dần dần gợi lên ý cười, nụ cười kia giống như hội tụ tất cả ánh sáng, giữa một mảnh trời đất hỗn độn nở rộ phá lệ rõ ràng. Giống như một bức tranh thuỷ mặc đột nhiên nhiễm lên sắc thái rực rỡ, đoạt đi ánh mắt người khác.

Quân Khuynh Vũ bất đắc dĩ nhu nhu sợi tóc của Lạc Khuynh Hoàng, cong môi cười nói, "Không được cười với người khác như vậy."

"Được rồi." Lạc Khuynh Hoàng thè lưỡi, một bên đẩy đẩy cánh tay Quân Khuynh Vũ, trêu đùa, "Tốt lắm, mau đi đi, bằng không Âu Dương Triệt chờ đến sốt ruột ."

Quân Khuynh Vũ nhún vai, xiêm y thuần trắng mặc ở trên người, lộ ra dáng người cao lớn của hắn, phong lưu vô cùng. Hắn thản nhiên tự đắc đi về phía cửa, còn vừa cười nói, "Ta đến Phiêu Hương cư bất quá chỉ một cái chớp mắt mà thôi. Hoàng nhi mau chút đến, còn có, chớ quên khăn che mặt."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bóng dáng màu trắng của Quân Khuynh Vũ, đôi mắt tràn đầy ôn nhu, khóe môi là nụ cười bất đắc dĩ, hồi phòng lấy cái khăn che mặt, cũng vội vàng đi về phía Phiêu Hương cư.

Thời điểm Lạc Khuynh Hoàng đến Phiêu Hương cư, trước cửa đã có một vị thanh sam nam tử khí độ bất phàm, nam tử kia hình thể to lớn, ánh mắt lộ ra nhè nhẹ bá khí, có một cỗ khí độ oai hùng hiên ngang.

Lạc Khuynh Hoàng ngưng mắt nhìn, đáy mắt hiện lên mỉm cười. Mặt mũi của nàng từ khi nào trở nên lớn như vậy, có thể khiến cho lão bản Thanh Long của Phiêu Hương cư tự mình ra nghênh đón nàng? ! Thoạt nhìn nàng không có dính dáng gì đến Quân Khuynh Vũ hết, từ trước nàng, chỉ sợ ngay cả bạc để vào Phiêu Hương cư cũng đều không đem.

"Khuynh Hoàng quận chúa thỉnh lên lầu." Thanh Long tự nhiên cũng nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng, đi lên hai bước, nghênh đón Lạc Khuynh Hoàng, thái độ rất là cung kính, nghiễm nhiên đã đem Lạc Khuynh Hoàng trở thành chủ tử.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên khéo léo tươi cười,con ngươi đen như mực thản nhiên nhìn Thanh Long, giọng điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh, thong dong đáp, "Làm phiền Thanh Long dẫn đường."

Thanh Long thấy Lạc Khuynh Hoàng thong dong bình tĩnh. Trong giọng nói không thấy căng kiêu cũng không thấy hèn mọn, rất là khéo. Trong lòng không khỏi đối Lạc Khuynh Hoàng hơn vài phần khâm phục. Không hổ là người các chủ coi trọng, đúng là bất đồng.

Cảm giác được đôi mắt Thanh Long tự nhiên biểu lộ tán thưởng, Khóe miệng Lạc Khuynh Hoàng gợi lên chút ý cười bất động thanh sắc. Lưu Tô các tứ đại hộ pháp, Quân Khuynh Vũ cũng có đề cập với nàng.

Thanh Long, Bạch Mộ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Thanh Long cùng Bạch Mộ nàng đều từng gặp qua, mà hai người bọn họ trong tứ đại hộ pháp tính tình có vẻ ôn hòa, dễ ở chung . Về phần Chu Tước cùng Huyền Vũ, tính tình đều có chút khó xử, ngày sau nếu muốn các nàng thiệt tình xem nàng là thê tử của Quân Khuynh Vũ, còn cần phí chút công phu.

Lạc Khuynh Hoàng hết sức cân nhắc, đã theo Thanh Long đến căn phòng Quân Khuynh Vũ vì nàng chuẩn bị . Phòng ngay cách vách phòng Quân Khuynh Vũ cùng Âu Dương Triệt.

Quân Khuynh Vũ cùng Âu Dương Triệt nói chuyện thanh âm rõ ràng truyền vào tai Lạc Khuynh Hoàng. Bên trong con ngươi tối tăm lướt qua một tia hào quang, khóe môi gợi lên chút ý cười như có như không.

Khó trách Quân Khuynh Vũ muốn an bài nàng ở phòng này.

Phiêu Hương cư hiệu quả cách âm hiệu vô cùng tốt , nhưng nàng lại nghe thấy thanh âm rõ ràng từ phòng cách vách, thậm chí so với không có bức tường còn rõ ràng hơn, xem ra hai cái phòng này tất nhiên có điều huyền bí, chỉ sợ cũng là thủ đoạn quen thuộc của Phiêu Hương cư thời điểm thu thập tình báo đi.

Ngón tay có chút nhẹ nhàng đánh lên cái bàn, Lạc Khuynh Hoàng mím môi, nghe cách vách đối thoại.

"Lưu Cảnh công tử muốn ta buông tha ý nghĩ cưới Quân Thiên Lam?" Tiếng nói của Âu Dương Triệt mang theo ba phần nghi hoặc bảy phân ngả ngớn truyền đến.

"Không sai."

Quân Khuynh Vũ lấy thanh âm của Lưu Cảnh công tử, thanh âm thanh nhã lộ ra nhè nhẹ lạnh lùng. Giống như thúy trúc sừng sững giữa đông . Thanh dật thoát tục lại mang theo vài phần cao ngạo.

"Xin hỏi lý do?" Khẩu khí Âu Dương Triệt có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không vì người khác dụng tâm mà sợ hãi, khẩu khí vẫn mang theo vài phần ngả ngớn không thể kiềm chế.

"Ta thích nàng. Không muốn ngươi thú nàng!"

Khẩu khí trấn định tự nhiên, bên trong mang theo vài phần đương nhiên, nhưng cũng có vài phần quý ý.

Ngón tay Lạc Khuynh Hoàng đang chuẩn bị gõ bàn đột nhiên dừng lại, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên vài tia cổ quái, khóe môi gợi lên chút tươi cười bất đắc dĩ.

Một lời nói dối như vậy, Quân Khuynh Vũ cư nhiên có thể trấn định tự nhiên như vậy. Nàng thật sự không thể không bội phục Quân Khuynh Vũ.

Chính là thời điểm nghe thấy Quân Khuynh Vũ nói ra câu "Ta thích nàng", lòng của nàng thế nhưng không tự chủ được nhảy dựng. Có một loại cảm xúc khó nói hiện lên lòng của nàng đầu.

Chính là thời điểm nghe thấy Quân Khuynh Vũ nói ra câu "Ta thích nàng", lòng của nàng thế nhưng không tự chủ được nhảy dựng. Có một loại cảm xúc khó nói hiện lên lòng của nàng đầu.

May mắn nàng kia là Quân Thiên Lam, là tỷ tỷ ruột của Quân Khuynh Vũ. Lạc Khuynh Hoàng không dám tưởng tượng, nếu từ trong miệng Quân Khuynh Vũ nói ra hắn thích nữ tử khác , nàng sẽ có loại tâm tình gì. Mặc dù biết đối phương là tỷ tỷ ruột của Quân Khuynh Vũ, biết tạm thời Quân Khuynh Vũ chỉ là kế tạm thời, nhưng lòng của nàng vẫn hung hăng đau nhói.

"Ngươi thích nàng? !" Thanh âm Âu Dương Triệt đột nhiên đề cao, tràn ngập kinh ngạc, thoạt nhìn tựa hồ so với Lạc Khuynh Hoàng còn muốn kích động.

Thaanh âm của Quân Khuynh Vũ vẫn trấn định cùng không chút để ý, đáp, "Như thế nào? Không thể sao."

"Tự nhiên có thể." Thời điểm Âu Dương Triệt tiếp tục mở miệng, thanh âm dĩ nhiên đã khôi phục trấn định, mang theo mấy phần nghi hoặc, "Ta chỉ thấy kỳ quái, Lưu Cảnh công tử chính là thiên hạ đệ nhất công tử, thế lực của Lưu Tô các thần bí khó lường. Quân Thiên Lam tuy rằng tư sắc hơn người, cũng có chút tài nghệ, nhưng là được Lưu Cảnh công tử ưu ái như thế, vẫn làm cho ta có chút ngoài ý muốn."

"Cái này không cần Tây Quyết thái tử lo lắng . Lưu Tô muốn ngươi buông tha việc thú nàng, ngươi là không muốn? !" Thanh âm Quân Khuynh Vũ rõ ràng mang theo một tia không kiên nhẫn, thanh âm giống như từ trong hầm băng đi ra, thấm vào hàn khí.

Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng lộ ra ý cười. Quân Khuynh Vũ xưa nay nội liễm, tình cảm chưa từng tiết lộ ra ngoài, hôm nay cũng sẽ lộ ra cảm xúc không kiên nhẫn như thế, chớ không phải là không nghĩ giải thích vì sao thích Quân Thiên Lam sao? !

"Nếu Lưu Cảnh công tử mở miệng, Triệt tất nhiên đáp ứng." Trầm mặc hồi lâu, thanh âm Âu Dương Triệt lại vang lên, trong đó mang theo vài phần trịnh trọng, thiếu vài phần ngả ngớn.

Lạc Khuynh Hoàng ngồi ở cách vách, trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút đùa cợt.

Lời này của Âu Dương Triệt tuy đường hoàng, kỳ thật hắn là nhìn trúng Lưu Tô lệnh mà thôi. Lưu Tô lệnh chính là lệnh bài đặc biệt của Lưu Tô các, nghe nói người giữ Lưu Tô lệnh có thể yêu cầu Lưu Tô các làm một chuyện, Lưu Tô các chắc chắn giúp hắn hoàn thành.

Điều kiện mê người như vậy, xác thực so với khó khăn cầu hôn Quân Thiên Lam còn mê người hơn.

Cưới Quân Thiên Lam tuy rằng có thể kiềm chế Quân Khuynh Vũ, nhưng dù sao chỉ là kiềm chế mà thôi. Âu Dương Triệt sợ là cũng vô pháp nắm chắc phân lượng của Quân Thiên Lam ở trong lòng Quân Khuynh Vũ. Dù sao hoàng gia xưa nay thân tình đạm mạc.

Bởi vậy, thú Quân Thiên Lam không bằng đạt được Lưu Tô lệnh. Nếu có Lưu Tô lệnh trong tay, liền tương đương có một tầng bảo đảm. Điều kiện này, chỉ cần hảo hảo lợi dụng, tuyệt đối có lợi đối với Tây Quyết.

Đang lúc Lạc Khuynh Hoàng xuất thần suy tư, cửa phòng bị Quân Khuynh Vũ đẩy ra.

Quân Khuynh Vũ một thân bạch y , tay áo hơi giơ lên, cả người nửa dựa vào cửa phòng, quần áo như bach vân trên người, vô cùng phong lưu hàm súc, mặt mày lưu chuyển, như có ngàn vạn quang hoa, khóe môi là ý cười xinh đẹp, thanh âm mị hoặc vô cùng, "Hoàng nhi ở cách vách nghe có tận hứng?"

"Hắn đi rồi?" Lạc Khuynh Hoàng sớm đã quen với bộ dáng yêu nghiệt của Quân Khuynh Vũ, thản nhiên đứng dậy, khóe môi mang ý cười, nhìn cách vách, hỏi.

Quân Khuynh Vũ chậm rãi đi về phía trước, tay áo bào vung lên, liền đem cửa phòng đóng lại , ngồi vào ghế trên, cầm lấy chén nước trên bàn , thản nhiên uống một ngụm, thế này mới đáp, "Hắn nếu không đi, ta có thể đến đây?"

Lạc Khuynh Hoàng thấy Quân Khuynh Vũ không có ý tứ rời đi, lại lần nữa ngồi trở về, cũng không chút khách khí đưa tay cầm lấy ly trà, nhẹ nhàng uống một ngụm, nhìn Quân Khuynh Vũ cười nói, "Tuyết sơn long tỉnh. Huynh cũng thật xa xỉ."

"Này còn không phải vì Hoàng nhi mà chuẩn bị sao." Quân Khuynh Vũ vẻ mặt vô tội nhìn Lạc Khuynh Hoàng, đôi mắt giống như hắc diệu thạch lộ ra ý cười.

"Ít ba hoa đi." Lạc Khuynh Hoàng đối với vẻ mặt vô tội của Quân Khuynh Vũ đã miễn dịch, ý cười trong mắt rút đi, ngược lại lây nhiễm một tầng lo lắng, hỏi, "Ta nghe nói Lưu Tô lệnh có thể yêu cầu Lưu Tô các làm một việc. Nếu Âu Dương Triệt đưa ra yêu cầu quá đáng, phải làm như thế nào?"

" Lưu Tô lệnh này , Âu Dương Triệt rất nhanh sẽ dùng tới ." Con ngươi đen như mực của Quân Khuynh Vũ giống như một vực thẳm vô hình, sâu không thấy đáy, giống nhau cất chứa tất cả sự tình trên thế gian, đầy vẻ bí hiểm, ý cười trên khóe môi cũng nhiễm vẻ thần bí, tiếp tục nói, "Tây Quyết nội loạn. Nếu chúng ta trợ giúp một phen, Âu Dương Triệt tất nhiên sẽ cầu chúng ta giúp hắn đi lên đế vị."

"Thật sự là hồ ly." Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, mới bớt lo lắng trong lòng, khóe môi tràn đầy tươi cười, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, "Huynh trước hại hắn một phen, sau đó giúp hắn một phen, còn bắt hắn thiếu ân tình của huynh."

"Không để hắn chịu thiệt. Chẳng lẽ ta chính mình chịu thiệt sao?" Quân Khuynh Vũ nhún vai, vẻ mặt vô tội, cười nói, "Ta cũng không thích ăn mệt."

"Thiên hạ này còn có người có thể khiến huynh chịu thiệt?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, lông mi khẽ nhếch lên, tựa tiếu phi tiếu nói.

"Người có thể khiến cho ta chịu thiệt quả thật không nhiều lắm. Nhưng là không phải không có." Bên trong con ngươi tối tăm của Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia sang kỳ dị, câu môi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cười nói, "Tỷ như Hoàng nhi, có thể khiến ta cam tâm tình nguyện chịu thiệt."

Lạc Khuynh Hoàng mím môi không nói, chỉ là nhìn Quân Khuynh Vũ cười.

Quân Khuynh Vũ đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, thuần thục lấy ra bàn cờ, đặt ở trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi khẽ chuyển, cười nói, "Tối nay ta có việc. Không đi dạy nàng tập võ. Buổi chiều cùng nàng chơi cờ, coi như bồi thường đi."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bàn cờ trước mặt, có chút buồn cười. Rốt cuộc là Quân Khuynh Vũ vào muốn tìm người chơi cờ, hay là nàng muốn chơi cờ cùng Quân Khuynh Vũ? ! Người này luôn có bản sự đem đen nói thành trắng , trắng nói thành đen .

Làm như bất đắc dĩ thở dài, Lạc Khuynh Hoàng đưa tay cầm lấy một quân trắng, nhẹ nhàng hạ xuống phía trên bàn cờ, nhìn như cực kỳ tùy ý để xuống, lại ẩn ẩn lộ ra vài phần cao thâm.

Khóe môi Quân Khuynh Vũ tràn đầy tươi cười, lập tức liền hạ xuống một quân, tốc độ cực nhanh, giống như không cần suy nghĩ.

Hai người liền lặng im , từng quân từng quân hạ xuống, khi thì đối diện, khi thì cười yếu ớt.

Nửa canh giờ đi qua. Trên bàn cờ bày ra một thế cục giằng co. Thoạt nhìn quân trắng chiếm thượng phong, kỳ thật quân đen cũng để lộ ra một thế cục đáng sợ.

"Đừng tới." Lạc Khuynh Hoàng nhìn ván cờ, cẩn thận cân nhắc một hồi, mím môi cười nói.

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, nhíu mày, trêu tức nói, "Như thế nào đừng tới. Nàng không phải đang chiếm thượng phong sao!"

"Ta mặc dù không thắng được huynh, nhưng tự mình hiểu lấy vẫn phải có. Nếu huynh đi quân này, ta sẽ vô phương phá giải." Lạc Khuynh Hoàng ngưng mắt nhìn bàn cờ, điểm điểm một khe hở, nói.

"Thật sự là vô phương phá giải sao." Thần sắc Quân Khuynh Vũ cũng khó được ngưng trọng, con ngươi tối tăm chuyên chú nhìn bàn cờ trước mắt, cằm có chút giơ lên, ở dưới ánh chiều tà làm nổi bật độ cong giảo hoạt.

Lạc Khuynh Hoàng thấy thần sắc Quân Khuynh Vũ, giống như suy tư về vấn đề trọng yếu gì, trong sóng mắt lưu chuyển còn tràn đầy quang mang trí tuệ, không khỏi ngưng mắt nhìn bàn cờ.

Vừa rồi nàng chưa từng phát hiện ra ván cờ này có chút kỳ quái. Nay cẩn thận quan sát, đây chẳng phải là thế cục hiện nay sao? !

Quân trắng chia làm vài cổ thế lực vây công quân đen.

Bên sườn trái này có một vài quân trắng, thoạt nhìn số lượng phần đông, kỳ thật cũng không tạo thành uy hiếp tới quân đen, chỉ cần quân đen một kích đánh trúng trung ương quân trắng, thế công liền tự sụp đổ . Này quân trắng bên trái, giống như Quân Kiền Linh cùng thế lực các hoàng tử khác, thoạt nhìn cường đại, kỳ thật bên trong không có sự phối hợp, chỉ cần Quân Khuynh Vũ thoáng động chút tay chân, thì sẽ giải quyết.

Bên sườn phải này một ít quân trắng, hình thành thế lực hai mặt giáp công, đem quân đen vây khốn trong đó không thể nhúc nhích. Nhưng bị Quân Khuynh Vũ từng chiêu đánh tan, dĩ nhiên đem uy hiếp hóa giải. Quân trắng phía bên phải, giống như Lăng quốc cùng Tây Quyết thế lực, tuy rằng hai mặt giáp công uy hiếp rất lớn, nhưng chỉ giỏi về chu toàn, cũng không thể ứng phó.

Ở bên trong này một vài quân trắng, quân trắng số lượng nhỏ nhất, cũng là nàng mới vừa rồi bỏ tâm tư bài trí , vừa ngăn chặn thế lực cùng hướng đi của quân đen.

Nàng vốn tưởng rằng không chút sơ hở. Nhưng Quân Khuynh Vũ giống như tùy ý bài trí, cũng đã đem bước tiếp theo của nàng hoàn toàn phá hỏng, nếu Quân Khuynh Vũ hạ quân ở đây, nàng sẽ không thể phá giải .

"Bên trái là Quân Kiền Linh. Phía bên phải là Tây Quyết cùng Lăng quốc. Vậy ở giữa. . ." Lạc Khuynh Hoàng ngóng nhìn bàn cờ, thì thào nói, con ngươi đen như mực khẽ nhoáng lên một cái, thiên hạ này có thể có người khiến cho Quân Khuynh Vũ cố kỵ như thế, làm cho Quân Khuynh Vũ chậm chạp chưa động thủ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế Cẩm quốc, mà lại giấu tài, trừ bỏ Liễu Tư Triệt, còn có ai? !

"Tất nhiên là Tư Triệt." Quân Khuynh Vũ liếc mắt tán thưởng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, hắn bất quá chỉ nói một câu, Lạc Khuynh Hoàng thế nhưng liền đoán trúng tâm tư của hắn, thế cục đánh cờ cùng thế cục bên ngoài hoàn toàn trùng khớp.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bàn cờ, mày nhẹ nhàng nhíu lại, nói, " ván cờ này từ ta xuống dưới, tất nhiên là không thể phá giải. Chỉ là Liễu Tư Triệt cũng không phải là ta, trong này ắt có chuyện xấu?"

"Không sai." Quân Khuynh Vũ đưa tay dời đi một quân đen, đổi thành quân trắng, nhất thời, quân trắng hai bên sườn trái phải cùng quân đen ở giữa hình thành một cỗ hợp lực công kích, quân đen nhất thời bó tay, dù không đến mức thất bại, nhưng cũng khó có thể thủ thắng.

Quân Khuynh Vũ mím môi, ngón tay vô ý thức gõ lên mặt bàn, cúi đầu nói, "Tư Triệt đã sớm chuẩn bị tốt nước cờ này."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bàn cờ thay đổi, mâu trung hiện lên một chút sợ hãi, thế nhân đều nói, công tử Tư Triệt, mưu lược vô song, quả nhiên không giả.

Thế nhưng Quân Khuynh Vũ là ai? ! Trên đời này người giảo hoạt khó lường nhất, không phải hắn thì còn ai, nếu hắn có thể dự đoán được nước cờ này của Liễu Tư Triệt, làm sao có thể không có sách lược ứng phó đây?

" Chẳng lẽ huynh không phái tử sĩ mai phục sao?" Lạc Khuynh Hoàng dấu đi sợ hãi trong mắt, bày ra bộ dáng không chút hoang mang, câu môi cười nói.

Con ngươi Quân Khuynh Vũ giống như hắc diệu thạch lộ ra lưu quang tràn đầy màu sắc ,ý cười trên khóe môi cũng dần dần sâu sắc, câu môi đáp, "Ta hy vọng Hoàng nhi có thể vẫn tin tưởng ta như vậy. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều phải tin tưởng ta. Có một số việc, ta không nói, là có nguyên nhân ."

Lòng bàn tay Lạc Khuynh Hoàng ở trong tay áo khẽ run lên, lông mi thật dài cúi hạ, che lấp ảm đạm chợt lóe qua bên trong đôi con ngươi. Khóe môi có chút mím lại , trong thanh âm nghe không ra nửa phần khác thường, "Ta tất nhiên tin tưởng huynh."

Nàng biết chuyện tình trong lời nói của Quân Khuynh Vũ là chuyện gì. Nàng cũng tin tưởng Quân Khuynh Vũ sẽ không gạt nàng, không nói cho nàng tất nhiên là có nguyên nhân . Khả ngay cả khi biết hắn có nỗi khổ bất đắc dĩ, nàng vẫn cảm thấy khổ sở. Bởi vì, thế giới của hắn , nàng chưa từng hoàn toàn hiểu biết.

Chỉ là, hắn không muốn nói, nàng cũng không muốn buộc hắn.

Lặng im . Tịch dương hạ xuống phía chân trời, nhiễm đỏ nửa bầu trời. Thiên không màu rang hồng giống như cũng mang theo vài phần cô đơn, vài phần biến hoá kỳ lạ.

"Ta có việc. Đi trước ." Quân Khuynh Vũ nâng mắt nhìn thời tiết ngoài cửa sổ, khóe môi tràn đầy tươi cười. Tươi cười kia, ba phần sủng nịch, bảy phần chua xót bất đắc dĩ.

Lạc Khuynh Hoàng cúi mắt, trong miệng đáp, "Ân, đi thôi."

Nhìn theo tay áo màu trắng của Quân Khuynh Vũ biến mất ở trong tầm mắt, Lạc Khuynh Hoàng chỉ cảm thấy trong lòng có chút trống trơn . Cước bộ không tự chủ được đi theo Quân Khuynh Vũ ra khỏi Phiêu Hương cư. Muốn đuổi kịp, lại phát hiện bóng dáng Quân Khuynh Vũ đã biến mất vô tung vô ảnh .

Khóe môi tràn đầy ý cười chua xót . Hắn đã có ý gạt nàng, không muốn nàng biết nguyên nhân biến mất ngày mười lăm mỗi tháng, làm sao có thể để cho nàng có cơ hội đuổi kịp hắn? !

Huống chi, nàng cũng không muốn đuổi kịp.

Áo khoác lông cừu truyết trắng khoác ở trên người , Lạc Khuynh Hoàng lững thững đi về phía trước. Lại ứng câu nói kia, oan gia ngõ hẹp.

"Là ngươi?" Giọng nam mang theo từ tính xâm nhập vào tai Lạc Khuynh Hoàng bên trong mang theo ba phần kinh ngạc, bảy phần kinh hỉ.

Thân ảnh thon dài hữu lực đưa tay ngăn cản đường đi của Lạc Khuynh Hoàng, khiến cho Lạc Khuynh Hoàng nâng lên đôi mắt. Đập vào trong mắt là khuôn mặt tuấn dật bất phàm. Đúng là Lăng Cảnh Lan.

Lông mày Lạc Khuynh Hoàng không tự chủ nhíu lại, trầm hạ đôi mắt, nhìn Lăng Cảnh Lan. Trong mắt Lăng Cảnh Lan lộ vẻ vui sướng cùng chắc chắn. Xem ra hắn là nhận ra nàng chính là người cứu hắn ngày đó.

Ngày đó nàng cũng che mặt, hôm nay nàng cũng mang sa mạng che mặt, Lăng Cảnh Lan có tâm tìm nàng, tất nhiên nhận được nàng. Quân Khuynh Vũ đáp ứng Lăng Cảnh Lan giúp hắn tìm kiếm nữ tử kia, còn chưa kịp phái người giả mạo nàng gặp mặt Lăng Cảnh Lan, Lăng Cảnh Lan đã ngay tại nơi này gặp nàng.

Đây chẳng lẽ chính là cái gọi là thiên ý? !

Kỳ thật để Lăng Cảnh Lan biết được nàng chính là người lúc trước cứu hắn cũng không có gì trở ngại, lúc trước nàng cảm thấy phiền toái, thế nên mới thề thốt phủ nhận, nhưng không lường trước Lăng Cảnh Lan chấp nhất như thế, cũng không lường trước được sẽ gặp hắn trong tình huống lại một lần che mặt.

Mày gắt gao dồn cùng một chỗ. Nếu nàng đã thề thốt phủ nhận , giờ thật sự không có khả năng lại thừa nhận. Thật sự là phiền toái!

"Ngươi không nhận ra ta sao? Ngươi đã từng cứu ta." Lăng Cảnh Lan thấy lông mày Lạc Khuynh Hoàng gắt gao nhíu lại, nghĩ Lạc Khuynh Hoàng không nhớ rõ hắn là ai , liền hảo tâm nhắc nhở nói.

Lạc Khuynh Hoàng tức giận liếc mắt nhìn Lăng Cảnh Lan một cái, trong thanh âm lộ ra vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Ta nhận ra. Lần đó nếu không phải ta muốn ra tay, thật sự là bị bức bách, bởi vậy ngươi không cần cảm thấy thiếu ta cái gì."

"Nha? Thật không?" Nghe Lạc Khuynh Hoàng thừa nhận, thần sắc Lăng Cảnh Lan rõ ràng hòa hoãn xuống. Hắn vì tìm kiếm Lạc Khuynh Hoàng đã tiêu phí không ít tâm lực, sợ lại nhận sai người, may mắn không có lại nhận sai, nếu ông trời để cho bọn họ gặp nhau một lần nữa, hắn tất nhiên sẽ không để Lạc Khuynh Hoàng rời đi.

Nhìn con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng lộ ra bên ngoài khăn che mặt. Lăng Cảnh Lan chỉ cảm thấy đôi mắt kia thâm trầm giống như có một cỗ lực lượng vô hình, khiến hắn thật sâu bị hấp dẫn. Nhưng loại cảm giác này, giống hệt như thời điểm đối mặt với Lạc Khuynh Hoàng

Không khỏi sinh ra hứng thú với khuôn mặt sau tấm sa mạn của Lạc Khuynh Hoàng, Lăng Cảnh Lan nhíu mày, thanh âm lạnh lùng lộ ra vài phần trêu tức, "Ngươi đã cảm thấy ta không nợ ngươi cái gì, như vậy, ta liền tính toán ngươi nợ ta . Cố ý khiến lúc ta giải độc không duyên cớ bị nhiều khổ sở như vậy?"

"Nếu không có ta, thời điểm ngươi bị đuổi giết cũng đã chết. Lúc giải độc chịu chút khổ sở, so với tánh mạng, bên nặng bên nhẹ, ta nghĩ các hạ vẫn phân biệt rõ ràng đi." Lạc Khuynh Hoàng nghe Lăng Cảnh Lan nói như thế, mày có chút nhíu lại, không chút khách khí nói.

"Thật sự là mồm miệng lanh lợi." Lăng Cảnh Lan bị Lạc Khuynh Hoàng quở trách, cũng không tức giận, chỉ cười nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung tựa hồ kèm theo một tia hứng thú, ra tay như điện, hướng về khăn che mặt của Lạc Khuynh Hoàng đánh tới, cười nói, "Chỉ là không biết khuôn mặt sau cái khăn che mặt này cùng cái miệng lanh lợi có tương xứng hay không ?"

Lạc Khuynh Hoàng vốn đã phòng bị Lăng Cảnh Lan, lại không lường trước động tác của Lăng Cảnh Lan lại nhanh như vậy, trong mắt nàng nhanh chóng hiện lên một chút kinh ngạc, vội vàng né tránh tay Lăng Cảnh Lan, sắc mặt càng thêm trầm vài phần, âm thanh lạnh lùng nói, "Các hạ muốn bức người như thế, đây là thái độ ngươi đối với ân nhân cứu mạng?"

"Ta bất quá chỉ muốn nhìn xem bộ dáng của ân nhân cứu mạng, thực quá đáng sao?" Khóe môi Lăng Cảnh Lan ôm lấy ý cười không sao cả, chiêu thức trên tay càng phát ra sắc bén.

Võ công Lạc Khuynh Hoàng tuy rằng tiến bộ rất lớn, nhưng dù sao căn cơ còn thấp, sao có thể là đối thủ của Lăng Cảnh Lan. Nàng thấy Lăng Cảnh Lan chiêu chiêu sắc bén, giống như không thấy khuôn mặt của nàng quyết không bỏ qua, đơn giản ngừng tay, không hề ngăn cản, tùy ý Lăng Cảnh Lan xốc lên khăn che mặt của mình.

Lăng Cảnh Lan không ngờ tới Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên dừng tay, nao nao, vạch trần khăn che mặt của Lạc Khuynh Hoàng. Nhìn thấy dung mạo như họa của Lạc Khuynh Hoàng dưới khăn che mặt, Lăng Cảnh Lan cả người sửng sốt. Trong mắt hắn lưu chuyển quang mang phức tạp.

Trong con ngươi đen như mực là khiếp sợ cùng kinh diễm, ẩn ẩn còn có một cỗ vui sướng chậm rãi lưu động, càng ngày càng sáng ngời, đem toàn bộ đôi mắt đều tràn đầy vui vẻ. Hắn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi luôn luôn mím chặt khẽ gợi lên một chút tươi cười, làm như lầm bầm lầu bầu nói, "Quả thật là ngươi. Ta chỉ biết là ngươi. Ta sẽ không nhận sai!"

"Không có nhận sai thì như thế nào?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, mâu trung đã nhuốm một tầng hàn quang nhè nhẹ.

"Vì sao thề thốt phủ nhận? ! Chẳng lẽ ngươi không muốn có quan hệ với ta như vậy sao?" Lăng Cảnh Lan cảm giác được hàn ý trong mắt Lạc Khuynh Hoàng, có chút sửng sốt, nhớ tới vài lần gặp nhau lúc trước cùng Lạc Khuynh Hoàng, vui sướng vừa mới nảy lên trong lòng lại giống như bị tạt gáo nước lạnh, truy vấn nói.

Lạc Khuynh Hoàng có chút nhíu mi. Nàng thật sự không rõ Lăng Cảnh Lan vì sao chấp nhất chuyện này không muốn buông tay. Bất đắc dĩ nâng khóe môi, trong thanh âm cũng ít đi vài phần lãnh liệt, nàng nói, "Nếu Lăng quốc thái tử muốn báo đáp ta, cũng là không phải là không thể được."

"Phải không?" Lăng Cảnh Lan chú ý tới khẩu khí dần hòa hoãn của Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung lại lần nữa lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, nhìn Lạc Khuynh Hoàng trong mắt hàm chứa vài phần chờ đợi, giống như có thể báo đáp ân cứu mạng của Lạc Khuynh Hoàng đối với hắn có chỗ tốt gì.

Lạc Khuynh Hoàng thấy bộ dáng vui sướng của Lăng Cảnh Lan, oán thầm nói, người này không phải là đầu óc bị sao chứ, nếu không vì sao nghe thấy phải hồi báo còn cao hứng như vậy ?

"Không sai." Trong đôi mắt màu đen của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một chút giảo hoạt. Nàng nguyên bản không muốn phiền toái, nhưng hiện tại nếu đã liên lụy, nàng cũng phải đòi được chõ tốt .

"Ngươi nghĩ muốn cái gì?" Vui sướng trong mắt Lăng Cảnh Lan dần dần tiêu tán, hắn cẩn thận đánh giá Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hiện lên một tia thản nhiên. Giờ phút này, hắn, mới từ trong vui sướng khi tìm được nữ tử tâm tâm niệm niệm khôi phục lại, lấy thân phận Lăng quốc thái tử hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng chú ý tới chuyển biến trong mắt Lăng Cảnh Lan, khóe môi tràn đầy ý cười, "Ta không ngờ. Lăng quốc thái tử vẫn đau khổ tìm ta để báo đáp ân cứu mạng, ta bất quá là thành toàn tâm muốn báo ân của Lăng quốc thái tử mà thôi."

Lăng Cảnh Lan nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, lúc này mới ý thức được hắn đã cho Lạc Khuynh Hoàng một cơ hội công phu sư tử ngoạm. Bất quá, có thể cùng nàng có chút liên hệ như vậy, ngay cả là công phu sư tử ngoạm, hắn vẫn là nguyện ý .

"Khuynh Hoàng nói không sai. Nếu ngươi đã có ân cứu mạng với ta, kia coi như là sinh tử chi giao , sau này ngươi cũng không cần khách khí, liền gọi ta Cảnh Lan đi." Khóe môi Lăng Cảnh Lan ôm lấy ý cười khéo léo, đối Lạc Khuynh Hoàng nói.

Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng đạm mạc, đảo qua hai má Lăng Cảnh Lan, làm như bất vi sở động, đáp, "Ta vẫn gọi là Lăng công tử đi."

Lăng Cảnh Lan biết tính tình Lạc Khuynh Hoàng, cũng không tiếp tục miễn cưỡng.

"Ta hồi phủ có một số việc, ngày khác lại cùng Lăng công tử gặp đi."Thần sắc Lạc Khuynh Hoàng lại khôi phục bình thản, thật không ngờ Lăng Cảnh Lan sau khi biết thân thế của nàng, chẳng những không cùng nàng so đo, còn tặng không nàng một điều kiện, thật sự là tái ông mất ngựa yên biết phi phúc.

Lăng Cảnh Lan cũng là nho nhã lễ độ tránh đường, câu môi nói, "Một khi đã như vậy, ta sẽ không lưu ngươi . Mới vừa rồi có nhiều mạo phạm, ngươi đừng để ý."

"Tất nhiên sẽ không." Lạc Khuynh Hoàng câu môi cười yếu ớt, phi thân rời đi, thanh âm từ từ phiêu tới bên tai Lăng Cảnh Lan, "Sau này còn gặp lại."

Lăng Cảnh Lan dừng ở trên bóng dáng Lạc Khuynh Hoàng , trong mắt hiện lên một chút kiên định. Lần này tới Cẩm quốc tới tham gia tỷ thí săn bắn, trừ bỏ vì Cẩm quốc hoàng đế mời, cũng là tới tìm kết minh cầu hòa với Cẩm quốc.

Nếu bàn về kết minh, tất nhiên không có gì bền chắc hơn liên hôn. Nguyên bản quan hệ thông gia của hắn đều không phải là vì chính mình, chỉ là nay, hắn quả thật đã thay đổi chủ ý.

69. Chương 70: Cự Tuyệt Cầu Thân, Tứ Hôn (1)

Edit: dandelion mc

Edit : Tiểu Tiểu

Màn đêm dần dần buông xuống, ánh tịch dương cuối cùng đã tắt. Khắp phố lớn ngõ nhỏ đã bao phủ một mảnh trong bóng tối, ngẫu nhiên ở nơi ngã tư đường phồn hoa, có các loại đèn đuốc sáng rõ.

Giờ phút này, trong hoàng cung Cẩm quốc.

Bầu trời đen như mực được đèn đuốc của yến hội chiếu sáng rọi giống như ban ngày. Quân Vũ Thần đang ở thiết yến chiêu đãi Tây Quyết thái tử cùng Lăng quốc thái tử.

Quân Vũ Thần mặc long bào màu vàng, dáng người cao ngất ngồi ở phía trên long ỷ. Bề ngoài uy nghiêm ẩn ẩn lộ ra mấy phần sầu lo, làm ý đồ che dấu bệnh trạng của hắn lộ ra ngoài.

Lạc Khuynh Hoàng mặc chiếc váy lụa mỏng sắc vàng nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo thật dày bằng da cừu trắng như tuyết. Trên mặt nàng thần sắc lạnh nhạt, con ngươi đen như mực, sáng như sao, nhìn không thấu suy nghĩ của nàng giờ phút này.

Nàng lẳng lặng ngồi ở vị trí của mình, hơi mím môi , giống như lâm vào bên trong suy nghĩ của chính mình, hoàn toàn không chú ý tới có vài ánh mắt tụ tập trên người của nàng.

"Nha đầu, tinh thần đi đâu rồi?" Lạc Vân Chỉ nhìn bộ dáng không yên lòng của Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi đưa tay vuốt tóc của Lạc Khuynh Hoàng, nhắc nhở nói.

Lạc Khuynh Hoàng thu hồi mạch suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên, mở miệng cười, thè lưỡi, cười nói, "Không có gì cả."

Lạc Vân Chỉ ấn lên mi tâm của Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt tràn ngập sủng nịnh, nói, "Rốt cuộc phiền lòng cái gì vậy, muội phiền lòng ta có thể không nhìn ra sao?"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lạc Vân Chỉ liếc mắt một cái, trong mắt cực nhanh hiện lên một chút dị sắc, chậm rãi mở miệng nói, "Ca ca, nếu có một ngày, muội muốn đối phó với phụ thân, ca ca sẽ trách muội sao?"

Khóe miệng Lạc Vân Chỉ nguyên bản đang tươi cười sủng nịch có chút cứng đờ, trong nháy mắt vẻ mặt có chút kỳ quái, hắn nhìn kỹ Lạc Khuynh Hoàng, trịnh trọng nói, "Ở trong lòng ca ca, Khuynh Hoàng là quan trọng nhất, không ai có thể cùng Khuynh Hoàng đánh đồng.Nếu Khuynh Hoàng thật sự phải làm vậy, ca ca sẽ giúp muội. Nhưng là, Khuynh Hoàng thật sự phải làm như thế sao?"

Con ngươi Lạc Khuynh Hoàng hơi trầm xuống.

Nàng đương nhiên phải làm! Ca ca là sợ hãi nàng không đối mặt được với cục diện cùng Lạc Nguyên là cha và con gái tương tàn sao? ! Nhưng trải qua thời điểm tuyệt vọng cùng thống khổ khi bị người thân nhất vứt bỏ, nàng đối với Lạc Nguyên còn có cái gì là tình cảm cha và con gái sao? !

Huống chi nếu Lạc Nguyên lựa chọn hợp tác cùng Quân Kiền Linh, chẳng khác nào cùng nàng đối nghịch, đối với một phụ thân có thể nói là không có thân tình, đối với một người cho tới bây giờ chưa từng yêu quý nàng, luôn luôn lừa gạt nàng, lại cùng hợp tác với kẻ thù của nàng, nàng có lý do gì để nhân từ nương tay.

Nhưng Lạc Vân Chỉ lại không như vậy.

Ngay cả khi biết Lạc Nguyên không phải là thật tình yêu thương bọn họ, nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm, Lạc Nguyên cũng chưa từng thương tổn qua hắn, muốn hắn cùng Lạc Nguyên phụ tử tương tàn, chỉ sợ trong lòng hắn cũng sẽ băn khoăn đi.

"Đúng vậy ! Muội muốn làm như vậy.Nhưng muội không cần ca ca hỗ trợ." Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn Lạc Vân Chỉ, ánh mắt sáng quắc tỏa sáng. Nếu không muốn Lạc Vân Chỉ khó xử, như vậy, chính nàng sẽ làm!

Lạc Vân Chỉ nhìn bộ dáng kiên trì của Lạc Khuynh Hoàng, chỉ là đưa tay cầm tay của Lạc Khuynh Hoàng, nắm chặt, lấy phương thức không tiếng động truyền sức mạnh cho Lạc Khuynh Hoàng, nói cho nàng, ca ca vĩnh viễn ở bên cạnh nàng.

Lạc Khuynh Hoàng cảm giác được đầu ngón tay của Lạc Vân Chỉ truyền đến độ ấm, trong lòng ấm áp, hướng về phía Lạc Vân Chỉ nở nụ cười tuyệt mỹ, khuynh quốc khuynh thành.

Bên này Lạc Vân Chỉ cùng Lạc Khuynh Hoàng huynh muội tình thâm, nhưng bên kia lại là đánh đổ một bình dấm chua.

Quân Khuynh Vũ như trước một thân y phục đỏ rực, không hề choàng áo khoác, cứ một thân quần áo mỏng manh như vậy, trên người hắn dường như trải ra ráng hồng, lộ ra xương quai xanh cùng một mảng cơ ngực đầy mê hoặc, khóe môi ôm lấy ý cười tà mị, con ngươi đen như mực thẳng tắp nhìn Lạc Vân Chỉ đang nắm tay Lạc Khuynh Hoàng.

Ý cười trên khóe miệng nhiễm một chút hương vị nguy hiểm. Cho dù là ca ca của Hoàng nhi, cũng không thể vô cùng thân thiết lôi kéo tay của Hoàng nhi như vậy. Xem ra hắn phải nhanh nhanh bắt tay vào giúp Lạc Vân Chỉ sớm một chút cưới vào Nạp Lan Lâm!

Bên cạnh Quân Khuynh Vũ, Âu Dương Triệt, Lăng Cảnh Lan, thậm chí là Quân Kiền Linh con ngươi cũng là đồng thời nhìn chằm chằm Lạc Vân Chỉ nắm tay Lạc Khuynh Hoàng. Trong mắt cũng đều không tránh khỏi lộ ra ghen tị cùng hâm mộ.

Bọn họ hao hết khí lực muốn tới gần nàng nhưng không cách nào làm được, nhưng nàng ở trước mặt Lạc Vân Chỉ lại lộ ra ý cười tinh khiết như thế, tùy ý để hắn nắm tay nàng như vậy. Bọn họ đều hận không thể thay thế vị trí của Lạc Vân Chỉ. Chẳng qua là, chỉ sợ ai cũng không muốn trở thành ca ca của Lạc Khuynh Hoàng đi, như vậy, liền vĩnh viễn không thể dựa vào càng gần nàng.

"Hôm nay mở tiệc chiêu đãi hai vị thái tử.Không biết hai vị thái tử ở Cẩm quốc ta đã nhiều ngày nay có quen không?"Tiếng nói uy nghiêm của Quân Vũ Thần vang lên, trong đó xen lẫn một ít bệnh trạng, không cẩn thận nghe căn bản không nhận ra được.

Lạc Khuynh Hoàng đem ánh mắt dời đến hai má Quân Khuynh Vũ, chỉ thấy nửa bên mặt của Quân Khuynh Vũ, phía dưới chiếc mũi cao thẳng là đôi môi như hoa đào tháng ba , hắn môi thật chặt, con ngươi đen như mực nhiễm một tầng sương mù nhàn nhạt.

Với y thuật của Quân Khuynh Vũ, sẽ không thể không nhìn ra chứng bệnh của Quân Vũ Thần. Chỉ là hắn chưa từng có biểu hiện gì. Ngay cả Quân Khuynh Vũ khắp nơi đều cùng Quân Vũ Thần đối nghịch, nhưng sủng ái của Quân Vũ Thần đối với hắn không phải giả, chẳng lẽ Quân Khuynh Vũ thật sự có thể thờ ơ sao?

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ đem mâu quang mơ hồ nhìn Quân Vũ Thần thu trở về, mang theo vài phần sủng nịch vài phần ai oán nhìn Lạc Khuynh Hoàng, lại nhìn tay của Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn tay nắm cùng một chỗ với cùng Lạc Vân Chỉ, nhất thời bật cười. Quân Khuynh Vũ người này chẳng lẽ ngay cả thân ca ca của nàng cũng muốn ăn dấm chua sao? ! Thời còn nhỏ nàng cũng đều bị ca ca ôm vào trong ngực, Quân Khuynh Vũ chẳng phải là muốn tức chết rồi? !

"Đa tạ Cẩm đế đã tiếp đãi, chính là Cảnh Lan còn có một thỉnh cầu quá đáng."Tiếng nói ôn hòa dễ nghe của Lăng Cảnh Lan vang lên, trong thanh âm thoáng qua vẻ chờ mong.

"Nha? Không biết Lăng quốc thái tử có yêu cầu gì?" Quân Vũ Thần nghe được lời nói của Lăng Cảnh Lan, mày khẽ nhíu,phía sau Lăng Cảnh Lan nói thỉnh cầu, nói vậy cũng là vì chuyện cầu hôn đi.

Lăng Cảnh Lan đem mâu quang dời tới trên mặt Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt lộ ra vài phần kiên định cùng vài phần mong đợi, hắn hít sâu một hơi, thanh âm thuần hậu vang lên, "Cảnh Lan muốn cầu thân với tiểu thư Lạc Khuynh Hoàng của phủ đại tướng quân làm thái tử phi."

Một câu nói kết thúc. Ánh mắt của đám người đứng xem đều tụ tập trên người Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng thật sâu nhíu mày. Lăng Cảnh Lan đang đùa cái trò gì vậy? ! Cảm giác được ánh mắt trên người nàng, đến từ nữ tử đều là ghen tị, hâm mộ , đến từ nam tử cũng đều là tiếc hận, thương cảm.

Mọi người đều thấy là, tuy rằng địa vị của Lạc Khuynh Hoàng tôn quý, là đích nữ phủ đại tướng quân, lại là hoàng thượng ngự ban thân phong quận chúa, nhưng so với vị trí Lăng quốc thái tử phi mà nói, thân phận này cũng coi như không là cái gì.

Lăng Cảnh Lan là Lăng quốc thái tử, ngày sau chính là Lăng quốc hoàng đế. Lạc Khuynh Hoàng nếu là gả cho hắn làm thái tử phi, vậy về sau cũng chính là Lăng quốc hoàng hậu a.

Hai nước kết thân. Lăng Cảnh Lan lại là thái tử tôn sư, theo đạo lý phải cầu thân với công chúa mới đúng, nay hắn lại bỏ qua công chúa mà cầu thân với Lạc Khuynh Hoàng, xem ra đối Lạc Khuynh Hoàng cũng là một mảnh thâm tình.

Trong mắt Quân Vũ Thần hiện lên một tia kinh ngạc, tựa hồ Lăng Cảnh Lan cầu hôn với Lạc Khuynh Hoàng là chuyện rất khó hiểu, không khỏi cười nói, "Lăng quốc thái tử yêu cầu lấy Khuynh Hoàng quận chúa làm thái tử phi?"

“Đúng vậy!”Lăng Cảnh Lan quả quyết nói.

Quân Ngữ Yên nghe được lời nói của Lăng Cảnh Lan, trong mắt phun ra một cỗ oán độc. Mẫu hậu nói cho nàng, có khả năng nàng sẽ cùng Lăng quốc liên minh, trở thành thái tử phi của Lăng Cảnh Lan. Vừa vặn nàng đối Lăng Cảnh Lan cũng là vừa gặp đã thương, mới vừa nghe đến Lăng Cảnh Lan cầu hôn, chính là đang vui vô cùng, lại nghe đến đối tượng mà Lăng Cảnh Lan cầu hôn không phải là nàng, mà là Lạc Khuynh Hoàng – người nàng hận nhất!

Quân Vũ Thần cân nhắc quan hệ của Lăng quốc cùng Cẩm quốc vẫn tương đối hữu hảo , bởi vì thực lực của hai nước là tương đương, trong thời gian ngắn cũng sẽ không trở mặt, nhìn bộ dáng Lăng Cảnh Lan cầu hôn Lạc Khuynh Hoàng thì có thể thấy, hắn đối với Lạc Khuynh Hoàng cũng là thật tình, nếu Lạc Khuynh Hoàng là có thể gả qua đó làm thái tử phi, cũng là lựa chọn không sai.

Điều này, Quân Vũ Thần đang muốn mở miệng đáp ứng, lại nghe thấy thanh âm của Âu Dương Triệt, mang theo vài phần nghiền ngẫm vang lên, “Cẩm đế, Triệt cũng có một yêu cầu quá đáng!”

Quân Vũ Thần thật sâu nhíu mày.

“Triệt cũng muốn lấy Lạc Khuynh Hoàng làm thái tử phi.”Âu Dương Triệt nhíu lông mày, trong miệng còn không thấy sự nghiêm túc, ngữ điệu khẽ cao lên nói.

Lạc Khuynh Hoàng lẳng lặng ngồi ở vị trí của mình. Nghe được lời nói của Âu Dương Triệt, ánh mắt tối sầm lại. Âu Dương Triệt cũng muốn cầu hôn với nàng? ! Nhưng nhìn bộ dáng của Âu Dương Triệt, rõ ràng đối với nàng chưa từng chung tình, nhưng lại yêu cầu lấy nàng.

Theo ánh mắt của Âu Dương Triệt nhìn về phía Lăng Cảnh Lan, trong tay áo, Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng nắm chặt tay. Nguyên lai là Âu Dương Triệt có chủ ý này.

Nay Cẩm quốc cùng Lăng quốc cường thịnh, Tây Quyết nhỏ yếu.Nếu là Cẩm quốc cùng Lăng quốc liên minh, Tây Quyết nhất định diệt vong. Cho nên Âu Dương Triệt cầu hôn với nàng, chỉ là vì không cho Lăng Cảnh Lan cưới nàng, do đó khiến cho Cẩm quốc cùng Lăng quốc không thể liên thủ.

Huống hồ giờ phút này hắn đưa ra yêu cầu như vậy, cũng là ý định cho Quân Vũ Thần một nan đề. Nếu là Quân Vũ Thần không chấp nhận yêu cầu của hắn, như vậy ắt là không hợp đạo lý với Tây Quyết.Nếu là đáp ứng yêu cầu của hắn, như vậy sẽ đắc tội với Lăng quốc.

Thần sắc Quân Vũ Thần quả nhiên trở nên hết sức khó xử. Hắn tự nhiên cũng hiểu được quyết định của hắn lần này là lựa chọn lưỡng nan (khó cả đôi đường).

Con ngươi Lăng Cảnh Lan lạnh lùng thẳng tắp nhìn Âu Dương Triệt, Âu Dương Triệt cũng là không cho là đúng, vẫn như cũ là một bộ dáng lười biếng.

Lạc Vân Chỉ lo lắng nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái.Tâm tư của Lạc Khuynh Hoàng, hắn thân là huynh trưởng, nhiều hay ít thì cũng có thể nhìn ra một chút, chỉ sợ hai vị thái tử này cũng không phải là người trong lòng Lạc Khuynh Hoàng chọn. Nhưng tính tình của Lạc Khuynh Hoàng lại cực kỳ bướng bỉnh, nếu là nàng không muốn gả, chỉ sợ không ai có thể bắt buộc nàng.

Nhưng việc này liên quan đến thế cục thiên hạ, không phải Lạc Khuynh Hoàng muốn tùy hứng là có thể theo ý mình.

“Phụ vương.” Quân Kiền Linh thật sâu nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, cũng từ chỗ ngồi đứng lên, hướng về phía Lăng Cảnh Lan cùng Âu Dương Triệt chắp tay thi lễ, mang theo xin lỗi nói, “Nhi thần cũng hướng vào Khuynh Hoàng. Vốn định đầu mùa xuân sang năm cầu hôn Khuynh Hoàng làm nhị hoàng tử phi, lại không ngờ, hai vị thái tử cũng chung tình với Khuynh Hoàng. Nhi thần biết quân tử không tranh đoạt người yêu mến, nhưng nhi thần đối Khuynh Hoàng thật sự là một mảnh tình thâm, hy vọng phụ vương thành toàn.”

Quân Vũ Thần nhăn mày lại. Nếu đem Lạc Khuynh Hoàng gả cho Quân Kiền Linh, nhưng thật ra cũng không quá mức đắc tội với hai bên, nhưng là, cũng không biết ý nghĩ của Lạc Khuynh Hoàng ra sao.

Lạc Khuynh Hoàng nghe được lời nói của Quân Kiền Linh, khóe môi tràn ra một tia cười lạnh.

Nàng từ chỗ ngồi đứng lên, đi bước một tới trước mặt Lăng Cảnh Lan, Âu Dương Triệt, Quân Kiền Linh. Trong đôi mắt của nàng là một mảnh đen đậm, giống như một hồ nước sâu không thấy đáy, hoàn toàn nhìn không thấu tâm trạng của nàng giờ phút này, khóe môi của nàng như có như không ôm lấy ý cười, nhưng là ý cười này lại mang theo vài phần lạnh lẽo.

"Các ngươi đều muốn lấy ta?" Lạc Khuynh Hoàng lẳng lặng đứng, xiêm y màu vàng nhạt cũng không bắt mắt, dáng người cũng vô cùng nhỏ bé yếu ớt, nhưng từ trên người nàng lại phóng ra một loại quang mang loá mắt, khóe môi của nàng tràn đầy tươi cười, tuy rằng xinh đẹp, nhưng loại tươi cười này lại giống như nước trong hầm băng.

Quân Kiền Linh nhìn khóe miệng Lạc Khuynh Hoàng mang theo độ cong châm chọc, trong mắt hiện lên một tia do dự, hắn mím môi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, không có mở miệng trả lời.

Còn lại là Âu Dương Triệt lại mang theo ý cười vài phần nghiền ngẫm, một đôi con ngươi có mười phần tà khí đánh giá Lạc Khuynh Hoàng, thật sâu trong đôi mắt đen như mực hiện lên một chút tia sáng rọi, độ cong khóe môi cũng rất sâu sắc.

Chỉ có trên mặt Lăng Cảnh Lan lạnh lùng hiện ra một tia kiên định, cao giọng đáp, "Đúng vậy."

"Mới vừa rồi ba vị đều là hướng hoàng thượng cầu hôn Khuynh Hoàng, tại sao Khuynh Hoàng hỏi một câu, chỉ có một người là Lăng thái tử trả lời. Xem ra Tây Quyết thái tử cùng tam hoàng tử cũng không phải thành tâm cầu hôn Khuynh Hoàng ?"Lạc Khuynh Hoàng nghe được Lăng Cảnh Lan trả lời, giữa đôi lông mày cũng không nhíu, biểu tình trên mặt cũng không có bao nhiêu biến hóa, nở nụ cười đầy ý vị thâm trường hỏi.

"Nếu bản thái tử đã muốn hướng cẩm đế đưa ra lời cầu thân với Khuynh Hoàng tiểu thư, đương nhiên là sẽ không đổi ý." Âu Dương Triệt nghe Lạc Khuynh Hoàng hỏi như thế, nhíu lông mày, bất cần đời đáp.

Lạc Khuynh Hoàng cũng nhíu lông mày, bên trong con ngươi đen như mực tinh tế hiện lên quang mang, khóe môi của nàng tràn ra một nụ cười nhạt, lạnh giọng nói, "Mới vừa rồi ngay cả dũng khí trả lời bản quận chúa mà Tây Quyết thái tử còn không có, lấy cái gì bảo bản quận chúa tin tưởng được ngươi? !"

Âu Dương Triệt thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng sẽ nói như thế, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết trả lời như thế nào, hắn nâng mắt thẳng tắp nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng cũng không chút nhượng bộ, con ngươi đen như mực lấp lánh giống như hắc diệu thạch, tỏa ra khí thế sắc bén, nhưng lại làm hắn không tự giác cảm thấy có vài phần áp lực.

Vốn là do tình thế mới mở miệng cầu hôn Lạc Khuynh Hoàng, lại chưa hề dự đoán được, nữ tử này lại đặc biệt như thế. Lúc ở yến hội lần trước hắn cũng đã chú ý tới nàng, khi đó cho rằng nàng chẳng qua chỉ là dung mạo hơn người, tài nghệ vô song mà thôi, nhưng hôm nay nhìn lại, lại cảm thấy nàng có loại khí chất không ai sánh bằng.

Ý cười bất cần đời nơi khóe miệng dần dần biến mất, ánh mắt Âu Dương Triệt hiện ra ba phần hành vi bảy phần nghiêm túc, đang muốn mở miệng nói chuyện, tiếng nói du dương của Lạc Khuynh Hoàng đã đánh gãy lời định nói của hắn, "Tây Quyết thái tử không lên tiếng, đó chính là chấp nhận. Nếu thành tâm còn không đủ, thành thật là Khuynh Hoàng không thể gả cho ngươi."

Âu Dương Triệt nâng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Lạc Khuynh Hoàng một phen đã chặn hắn gắt gao, nếu là giờ phút này hắn lại mở miệng mạnh mẽ yêu cầu cưới Lạc Khuynh Hoàng, Quân Vũ Thần cự tuyệt hắn cũng có vẻ hợp tình hợp lý, hơn nữa, Tây Quyết vốn là nhỏ yếu, nếu không đứng nổi, căn bản là không thể chống lại được Cẩm quốc.

Ánh mắt hiện lên một tia hung ác nham hiểm, Âu Dương Triệt lại khôi phục bộ dáng bất cần đời, hắn nhưng thật ra lại xem thường Lạc Khuynh Hoàng này, nhìn bộ dáng này của nàng rõ ràng là cố ý, từng bước tính kế, cho dù nàng có thể cự tuyệt lời cầu hôn của hắn cùng Quân Kiền Linh, lại như thế nào cự tuyệt Lăng Cảnh Lan đây? !

Chẳng lẽ là, nàng muốn gả cho Lăng Cảnh Lan? !

Nghĩ đến đây, thế nhưng Âu Dương Triệt lại cảm thấy trong lòng bốc lên một cỗ cảm giác ghen tị khó nói lên lời.

"Nhị hoàng tử đâu ? Vẫn không lên tiếng như vậy, Khuynh Hoàng cũng đã muốn bỏ quên mất ngươi." Lạc Khuynh Hoàng thấy Âu Dương Triệt không hề mở miệng phản bác, đem con ngươi chậm rãi dời về phía Quân Kiền Linh, khóe môi tươi cười mang theo vài phần hàn ý.

Quân Kiền Linh bị ánh mắt ớn lạnh của Lạc Khuynh Hoàng nhìn, ánh mắt phức tạp, cũng không có trả lời.

Con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng rất nhanh liếc mắt nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, thấy được khóe môi của Quân Khuynh Vũ là ý cười tà mị cùng ánh mắt sủng nịch, ý cười nơi khóe môi cũng trở nên ôn nhu vài phần, nâng mắt nhìn về phía Lăng Cảnh Lan, thanh âm như trước giống như thanh tuyền đổ xuống, "Hiện tại Tây Quyết thái tử cùng nhị hoàng tử đã muốn từ bỏ. Lăng thái tử còn kiên trì muốn kết hôn với Khuynh Hoàng sao?"

Lăng Cảnh Lan chưa từng dự đoán được Lạc Khuynh Hoàng chỉ nói mấy câu đã giải quyết được Âu Dương Triệt cùng Quân Kiền Linh. Thoạt nhìn là mấy câu nói vô cùng đơn giản, nhưng đều là nắm chắc thế cục giờ phút này, mỗi một câu đều cân nhắc lợi hại, khiến cho thế cục bức bách của bọn họ không thể không từ bỏ.

Mưu lược thủ đoạn của Lạc Khuynh Hoàng quả nhiên hơn người, không hổ là nữ tử làm cho hắn vừa gặp đã thương. Nhưng nay nàng lại hỏi hắn như vậy, lại là vì sao? !

Hắn đương nhiên biết rất rõ ràng, người trong lòng Lạc Khuynh Hoàng hướng vào cũng không phải là hắn. Mà tính tình của Lạc Khuynh Hoàng hắn cũng ít nhiều có chút hiểu biết, nếu là việc nàng không muốn làm, không có bất luận kẻ nào có thể bắt buộc nàng, như vậy hiện tại nàng hỏi hắn như vậy, hỏi đầy tự tin như thế, chẳng lẽ là trên tay Lạc Khuynh Hoàng còn có chuyện gì không thành? !

"Đương nhiên! Cảnh Lan một lòng muốn cầu hôn Khuynh Hoàng tiểu thư, trời đất chứng giám." Lăng Cảnh Lan kiên định mà bướng bỉnh nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Tính tình của hắn xưa nay lạnh lùng, nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng, hắn liền mất đi vẻ lạnh lùng, kiềm chế vốn có, mặc kệ cái giá phải trả là cái gì, hắn nhất định phải cưới được nàng!

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lăng Cảnh Lan, bên trong con ngươi đen như mực rất nhanh hiện lên một vết rách, tiếp đó lại gợi lên ý cười hoàn mỹ không tỳ vết, đến gần Lăng Cảnh Lan, cười nói, "Lăng thái tử hãy nghe Khuynh Hoàng nói một lời.Nếu là sau khi nghe xong, Lăng thái tử vẫn muốn lấy Khuynh Hoàng, Khuynh Hoàng liền gả cho ngươi!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lăng Cảnh Lan, bên trong con ngươi đen như mực rất nhanh hiện lên một vết rách, tiện đà lại gợi lên ý cười hoàn mỹ không tỳ vết, đến gần Lăng Cảnh Lan, cười nói, "Lăng thái tử hãy nghe Khuynh Hoàng nói một lời.Nếu là sau khi nghe xong, Lăng thái tử vẫn muốn lấy Khuynh Hoàng, Khuynh Hoàng liền gả cho ngươi!"

Lời này từng chữ một vang lên, ở đây tất cả mọi người đều nghe được rành mạch.

Ánh mắt của Lạc Vân Chỉ hiện lên một tia lo lắng cùng nghi hoặc. Trong lòng Lạc Khuynh Hoàng thích rõ ràng không phải là Lăng Cảnh Lan, mà lấy tình ý của Lăng Cảnh Lan đối với Lạc Khuynh Hoàng mà nói, mặc kệ Lạc Khuynh Hoàng nói cái gì, sợ là hắn đều sẽ không buông tay ! Huống chi Lạc Khuynh Hoàng làm sao có cái gì có thể khiến cho Lăng Cảnh Lan thoái nhường? !

Mới vừa rồi Lạc Khuynh Hoàng có thể dễ dàng nói hai ba câu khiến cho Âu Dương Triệt cùng Quân Kiền Linh buông tha cho, bất quá là lợi dụng tình thế biến bổi, cùng với quốc gia mạnh yếu của bọn họ, làm họ đuối lý cho nên không thể kiên trì mà thôi. Mà Lăng Cảnh Lan sau lưng là Lăng quốc, hơn nữa hắn không có chỗ nào đuối lý, Lạc Khuynh Hoàng phải như thế nào khiến cho hắn buông tha? !

Ánh mắt của Quân Kiền Linh cùng Âu Dương Triệt đồng thời hiện lên một tia kinh ngạc.

Con ngươi của Quân Kiền Linh có chút đỏ đậm, gắt gao nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng. Đây là nữ tử làm hắn động tâm, lần lượt giẫm lên tâm tư của hắn, nay nàng là muốn gả cho Lăng Cảnh Lan sao ? ! Không có khả năng. Chính mắt hắn gặp qua cảnh tượng nàng cùng một chỗ với Quân Khuynh Vũ, ăn ý như vậy, xứng đôi như vậy, giống như trong thiên địa không có sức mạnh gì có thể đem bọn họ tách ra, làm sao Lạc Khuynh Hoàng có thể gả cho Lăng Cảnh Lan đây? !

Nhưng là nàng trấn định tự nhiên như thế, trong tay đến tột cùng có nhược điểm gì? !

Bên trong con ngươi không gợn sóng sợ hãi của Âu Dương Triệt cũng hiện lên một tia nghi hoặc, tựa hồ cũng nhìn không thấu dụng ý của Lạc Khuynh Hoàng, chỉ là vẫn duy trì ý cười bất cần đời như trước, nhìn bóng dáng nhỏ bé yếu ớt nhưng cứng cỏi của Lạc Khuynh Hoàng.

Toàn bộ thân thể của Quân Khuynh Vũ tà tà dựa vào ở trên ghế, y phục lửa đỏ càng làm tôn lên vẻ đẹp tuấn mỹ không ai sánh bằng, tà mị vô song,con ngươi như mặc ngọc của hắn mang theo sủng nịnh nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi vẫn như trước hơi giơ lên, thoạt nhìn bình tĩnh tự nhiên, không có chút lo lắng nào.

Chỉ là xương ngón tay của hắn có chút trắng bệch, vẫn là tiết lộ tâm trạng của hắn giờ phút này.

Hắn biết Lạc Khuynh Hoàng tuyệt đối sẽ không gả cho Lăng Cảnh Lan, hắn cũng tin tưởng Lạc Khuynh Hoàng làm như vậy, nhất định là có nắm chắc. Nhưng hắn thật sự không nghĩ ra được, có cái gì có thể làm Lăng Cảnh Lan buông tay.

Phải biết rằng, nhiều ánh mắt của mọi người dõi theo như vậy, Lăng Cảnh Lan nếu là buông tha cầu hôn với Lạc Khuynh Hoàng, mất đi không chỉ là cơ hội có thể lấy Lạc Khuynh Hoàng, còn có thể bị người thóa mạ, nếu cảm tình của hắn đối với Lạc Khuynh Hoàng đều là giả, nghe xong một câu của Lạc Khuynh Hoàng, liền lùi bước buông tha cho. Nhưng đối thanh danh của Lăng Cảnh Lan sẽ hết sức bất lợi.

Thời điểm này mọi người thần sắc đều khác nhau, bên trong con ngươi của Lăng Cảnh Lan cũng là đột nhiên nở rộ ra hào quang, ánh mắt hắn mang theo nhiều điểm ánh sáng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cơ hồ là hoan hô nhảy nhót nói, “Nàng nói!”

Lạc Khuynh Hoàng đi bước một đến gần Lăng Cảnh Lan, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ nghe được nói, “Lăng thái tử còn nợ Khuynh Hoàng một chuyện, nói vậy Lăng thái tử vẫn còn nhớ rõ.”

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng còn lộ ý cười như có như không, con ngươi đen như mực cũng mới nhu hòa đi không ít, người ngoài thoạt nhìn, chỉ cảm thấy Lạc Khuynh Hoàng đang nỉ non nói nhỏ nhẹ với Lăng Cảnh Lan, nhưng là thân mình Lăng Cảnh Lan đã cứng lại rồi, hắn gắt gao mím môi, nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Hắn chưa từng cảm thấy Lạc Khuynh Hoàng có một khắc ý cười dịu dàng nhưng lại lạnh băng như vậy, hắn chỉ nghe thấy giọng nói của Lạc Khuynh Hoàng từng chữ một vang lên ở bên tai hắn, hắn là không muốn nghe, nhưng lại nghe được rành mạch như vậy, “Yêu cầu này chính là, không cần lấy ta.”

Lăng Cảnh Lan nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi dần dần hiện ra ý cười chua sót, cái loại chua sót này từng chút một thâm nhập vào tận tâm.Nguyên tưởng rằng hắn sẽ có cơ hội, lại không biết rằng hắn mới là người bị từ chối thẳng thắn nhất.

Lúc trước đồng ý với nàng một điều kiện, chỉ là muốn cùng nàng có nhiều liên hệ một chút. Nhưng là, lại thật không ngờ, chính điều kiện này, đem khả năng nàng cùng hắn phát sinh một chút liên hệ đều chặt đứt tận gốc.

“Khuynh Hoàng, tâm của ngươi, thật tàn nhẫn như vậy sao?” Lăng Cảnh Lan chua sót nhìn Lạc Khuynh Hoàng, ý cười nơi khóe môi cũng mang theo vài phần thê lương, hắn bướng bỉnh nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tựa hồ muốn tìm được trên mặt của Lạc Khuynh Hoàng dù chỉ một chút động dung.

Đáng tiếc là, thần sắc của Lạc Khuynh Hoàng không có chút biến hóa nào, tươi cười của nàng như trước hoàn toàn kín kẽ, từng chữ nói ra, so đao kiếm còn làm cho tâm của Lăng Cảnh Lan càng thêm đau đớn hơn, “Tâm của ta chỉ đối với hắn mở ra. Đối những người khác, ta không có tâm, tại sao lại tàn nhẫn?”

Lăng Cảnh Lan nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mím môi cười khổ.

Giờ khắc này, hắn tình nguyện thời điểm bị đuổi giết kia hắn chưa từng gặp nàng. Nếu không gặp nàng, sẽ không bởi vì sự trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, cơ trí của nàng, khí chất của nàng mà nhớ mãi không quên.

Giờ khắc này, hắn tình nguyện hắn không bức nàng phải xác nhận thân phận Lạc Khuynh Hoàng. Nếu như chưa từng biết được, sẽ không sẽ có điên cuồng theo đuổi như vậy.

Giờ này, khắc này, hối hận nhất, đó chính là đáp ứng nàng yêu cầu kia. Nếu như chưa từng nhận lời, như vậy giờ phút này nàng có lẽ sẽ trở thành thái tử phi của hắn.Mặc dù hắn biết nàng sẽ không nguyện ý, nhưng

ít nhất hắn sẽ không bị động vô lực nhìn nàng rời đi hắn như vậy, không có một chút liên hệ nào.

Bốn phía mọi người đều nhìn thần sắc của Lạc Khuynh Hoàng cùng Lăng Cảnh Lan. Bọn họ chỉ nhìn thấy trên mặt của Lạc Khuynh Hoàng lộ ý cười khéo léo thanh nhã, mà thân hình của Lăng Cảnh Lan cũng là đứng thẳng bất động, dường như ý cười nơi khóe môi có chút chua xót.

"Cảnh Lan không xứng với Khuynh Hoàng quận chúa." Lăng Cảnh Lan thu hồi ý cười chua xót trên khóe môi, nhìn Quân Vũ Thần, thản nhiên nói một câu, liền lập tức trở về chỗ ngồi của chính mình.

Không ai có thể nhìn ra một chút thần sắc nào trên khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Cảnh Lan.Mọi người đều đoán mới vừa rồi rốt cuộc là Lạc Khuynh Hoàng nói gì đó cùng Lăng Cảnh Lan, mà lại làm cho Lăng Cảnh Lan từ bỏ.

Ánh mắt mọi người hướng về Lạc Khuynh Hoàng mang theo hơn vài phần đánh giá, mà con ngươi nhìn về phía Lăng Cảnh Lan cũng là hơn vài phần xem thường.

Trong lòng của Lạc Khuynh Hoàng đương nhiên hiểu rõ. Mới vừa rồi bọn họ nói chuyện người ngoài đều không nghe thấy, tự nhiên là nghĩ đến nàng nói chuyện gì đó ái muội cho Lăng Cảnh Lan biết, Lăng Cảnh Lan ghét bỏ nàng, cho nên đã từ bỏ.

Nàng muốn chính là hiệu quả như vậy.

Cho dù bị người khác nghi ngờ thì sao? ! Nàng muốn tất cả bọn họ đều chặt đứt ý định đối với nàng, Lăng Cảnh Lan đối với nàng tình thâm đến như vậy, ở trên điện cầu hôn, còn bởi vì nàng nói một câu liền từ bỏ, có thể thấy được những lời này sau lưng có cỡ nào ái muội.

Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, xương ngón tay trắng bệch dần dần nắm chặt. Trong mắt hắn hiện lên một tia đau tiếc, thân mình đứng thẳng lên, tay áo lửa đỏ trên người của hắn nhanh chóng giơ lên trên không trung, tạo thành một độ cong giống như liệt diễm, đi từng bước một, giống như huyết liên nở rộ, tà mị vô song.

"Phụ vương.Nhi thần hy vọng cưới Lạc Khuynh Hoàng làm thất hoàng tử phi. Cả đời này chỉ lấy một người là nàng.Vĩnh viễn, không rời bỏ !" Quân Khuynh Vũ đi tới bên người của Lạc Khuynh Hoàng, cường thế kéo Lạc Khuynh Hoàng qua, nắm chặt eo nhỏ của nàng, trong mắt tràn đầy kiên định.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, trong mắt mang theo ba phần trách cứ bảy phần vui sướng. Nàng thật vất vả mới xử lý được ba người bọn họ, thậm chí lấy điều kiện Lăng Cảnh Lan nợ nàng cũng đều dùng rồi, chính là không hy vọng Quân Khuynh Vũ chính diện chống lại bọn họ, trở thành cái đích ọi người chỉ trích. Nhưng vào đúng thời khắc này Quân Khuynh Vũ lại xông ra!

Quân Khuynh Vũ nhìn ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng thì đã hiểu, mở miệng nói, "Nàng không để ý người ta nhìn nàng như thế nào, nhưng ta để ý. Nữ nhân của ta, chịu không nổi ủy khuất như vậy! Nàng là nữ tử tốt nhất thiên hạ này, là bọn hắn không xứng lấy nàng, mà không phải nàng cho bọn họ không dám lấy nàng!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe lời nói bá đạo cường thế của Quân Khuynh Vũ, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp . Nàng chịu tất cả ủy khuất, có hắn là người đau lòng cùng thương tiếc, có hắn để ý, tất cả cũng sẽ trở nên không tính là cái gì .

Ở trong lòng nàng, người khác nhìn nàng như thế nào, nàng thật sự không quan tâm.

"Khuynh Vũ, con muốn cưới Khuynh Hoàng?" trong giọng nói của Quân Vũ Thần có phần do dự. Nguyên bản Lạc Khuynh Hoàng gả cho Quân Khuynh Vũ cũng là cực kì vừa lòng hắn. Thứ nhất, có thể mang đến thế lực của đại tướng quân cho Quân Khuynh Vũ, thứ hai, Lạc Khuynh Hoàng vốn cũng là một nữ tử vô song, rất xứng đôi với Quân Khuynh Vũ.

Nhưng là giờ phút này, hắn cũng không nghĩ như vậy .

Lạc Khuynh Hoàng cùng Lạc Nguyên rõ ràng bằng mặt mà không bằng lòng. Nếu lúc này Quân Khuynh Vũ cưới Lạc Khuynh Hoàng cũng không phải lấy được binh quyền Lạc Nguyên, ngược lại sẽ trở thành mục tiên công kích của các hoàng tử khác. Mà mới vừa rồi không biết Lạc Khuynh Hoàng cùng với Lăng Cảnh

Lan nói gì đó, nhưng lại làm cho Lăng Cảnh Lan mạo hiểm bị người khác xem thường cũng phải buông tha cho cho việc muốn lấy nàng!

Huống chi Quân Khuynh Vũ nói, cả đời chỉ lấy một người là Lạc Khuynh Hoàng! Vậy làm sao có thể. Hắn thật vất vả mới phát hiện ra tài năng của Quân Khuynh Vũ, biết những năm gần đây Quân Khuynh Vũ bất cần đời chẳng qua chỉ là giả trang, cho nên đã hạ quyết tâm đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hắn, Quân Khuynh Vũ nếu phải làm hoàng đế, làm sao có thể chỉ lấy một người là Lạc Khuynh Hoàng được? !

"Phụ vương.Nhi thần muốn cưới nàng! Ở trong mắt nhi thần, nàng là nữ tử tốt nhất thiên hạ này. Mặc kệ người khác vì lý do gì mà buông tha cho Hoàng nhi, nhi thần đều cho là bọn họ có mắt mà không nhìn được vàng nạm ngọc!" Quân Khuynh Vũ từng chữ kiên định, thu hồi vẻ bất cần đời như trước, vẻ mặt nghiêm túc, hắn nhìn Quân Vũ Thần, trong ánh mắt mang theo tràn đầy bướng bỉnh cùng kiên quyết, từng chữ một nói, "Ở trong mắt nhi thần, thiên hạ cũng không bằng nàng!"

Một câu nói cuối cùng lại phá lệ vang dội.

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ nắm vòng eo, trên eo truyền đến một cỗ đại lực, cơ hồ làm cho Lạc Khuynh Hoàng cảm thấy đau, nhưng khóe môi của nàng cũng là dạng mở ý cười tuyệt mỹ vô song, tươi cười kia giống như hoa hướng dương nở rộ dưới ánh mặt trời, xinh đẹp mà ấm áp, mang theo mảng lớn hoàng sắc, ấm áp vô cùng.

Trong mắt của Lạc Vân Chỉ hiện lên một tia vui mừng. Tâm tư của Lạc Khuynh Hoàng, làm ca ca, hắn ít nhiều cũng có thể hiểu được một chút.Nguyên bản còn lo lắng Lạc Khuynh Hoàng gả cho Quân Khuynh Vũ, sợ là sẽ không hạnh phúc, nhưng nay nghe đượcnhững lời này của Quân Khuynh Vũ, hắn liền yên tâm.

Mặc kệ Quân Khuynh Vũ là thành tài cũng vậy, không nên thân cũng thế, phần thật tình này của hắn đối với Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Vân Chỉ hắn từ nay về sau, sẽ trợ giúp Quân Khuynh Vũ .

Liễu Tư Triệt ngồi ở vị trí không thấy được. Mới vừa rồi một loạt biến cố kia rốt cục cũng làm vẻ mặt không chút sứt mẻ kia có một tia khe hở, trong đôi mắt đen như mực xuất hiện cảm xúc xao động phức tạp. Tựa hồ có vui mừng, có chúc phúc, lại tựa hồ mang theo vài phần bất đắc dĩ, vài phần chua xót, vài phần phiền muộn.

Con ngươi che sương mù của hắn thản nhiên nhìn Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ, lạnh nhạt giống như không tồn tại, nhưng là không hề chớp mắt nhìn, ngón tay gắt gao nắm chặt, xương ngón tay trắng bệch, móng tay vô ý thức khảm vào lòng bàn tay, mà hắn giống như không cảm giác được đau đớn, trên mặt còn mang theo ý cườiôn nhã không chút sứt mẻ.

Quân Vũ Thần phản ứng cũng rất kịch liệt, thân hình của hắn khống chế không được mà đứng lên, không thể tin nhìn Quân Khuynh Vũ, hỏi, "Khuynh Vũ, con thật nghĩ như vậy sao?"

"Phụ vương chẳng lẽ cảm thấy nhi thần đang nói đùa sao?"Lông mày của Quân Khuynh Vũ khẽ nhíu, tay ở bên người Lạc Khuynh Hoàng có chút buông lỏng, cả người lại giống nhau khôi phục bộ dáng bất cần đời, nhưng là ánh mắt của hắn vẫn là nghiêm túc như vậy.

Quân Vũ Thần nhìn trong mắt Quân Khuynh Vũ là nghiêm túc, lại đem ánh mắt nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, nhẹ nhàng thở dài một hơi.Thôi thôi. Mặc dù thế cục không thích hợp thì như thế nào? !

Hai người bọn họ, một người là con của nữ tử mà hắn chân thành yêu thương, một người là nữ nhi của tỷ tỷ mà hắn kính yêu nhất, hắn như thế nào nhẫn tâm dùng hoàng quyền cướp đoạt tình yêu bọn họ đâu? !

"Tốt! Một khi đã như vậy, trẫm liền tứ hôn, đem đích nữ của đại tướng quân, Khuynh Hoàng quận chúa gả cho thất hoàng tử, Quân Khuynh Vũ !" Quân Vũ Thần quét mắt nhìn mọi người ở đây, liếc mắt một cái nói.

Ý cười nơi khóe môi của Lạc Khuynh Hoàng không giảm, nhìn Quân Khuynh Vũ, trong mắt trách cứ sớm đã biến mất. Nếu hắn lựa chọn con đường này, như vậy nàng liền cùng hắn.Ngay cả kế tiếp gặp càng nhiều phiền toái thì như thế nào? Chỉ cần hắn ở cạnh nàng, nàng liền không có gì sợ hãi .

Quân Khuynh Vũ cũng là ôm lấy ý cười nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Từ nay về sau Lạc Khuynh Hoàng chính là thê tử sắp cưới của hắn, từ nay về sau, hắn không cho phép nam nhân nào lại động tâm tư lên Lạc

Khuynh Hoàng!

Ánh mắt Âu Dương Triệt hiện lên một đạo hàn quang, cũng là bất động thanh sắc ngồi tại vị trí.Trong mắt Quân Kiền Linh hiện lên một tia ghen ghét, cũng là đầy dục vọng. Lăng Cảnh Lan cũng là cười khổ bất đắc dĩ, hắn nghĩ đến hắn chỉ kém một chút, lại không biết rằng, trước khi sớm nhận thức Lạc Khuynh Hoàng, hắn đã không có cơ hội, bởi vì lòng của nàng, dành cho Quân Khuynh Vũ a!

Thần sắc Liễu Tư Triệt chưa từng có bao nhiêu dao động lớn, chính là ngón tay như trước gắt gao nắm chặt .Tứ hôn sao. Nàng rốt cục là muốn gả cho Quân Khuynh Vũ .

Kỳ thật không có gì không tốt .Quân Khuynh Vũ sẽ chăm sóc tốt nàng, không phải sao?Quân Khuynh Vũ yêu nàng so với hắn càng phóng túng, so với hắn càng chân thành tha thiết, so với hắn càng tự do hơn. Hắn bị người của gia tộc, bị thân tình trói buộc, căn bản là không có tư cách đi yêu Lạc Khuynh Hoàng, cần gì phải sầu não, lại có tư cách gì mà ghen tị?

So với việc các đương sự phản ứng, quan viên cùng với quan viên tử nữ ở đây phản ứng cũng là càng thêm kịch liệt. Bọn họ trong mắt đều có khiếp sợ, không rõ ràng rằng đang là cục diện ba người cầu hôn Lạc Khuynh Hoàng, như thế nào trong giây lát lúc đó liền biến thành Lạc Khuynh Hoàng tứ hôn gả cho Quân Khuynh Vũ vậy? !

Bè cánh của thái tử cùng tam hoàng tử cũng đều là vô cùng sốt ruột nhìn Lạc Nguyên.

Bọn họ cũng đều biết, cuối cùng muốn đoạt được cái đế vị kia, binh quyền ắt không thể thiếu.Thái độ của Lạc Nguyên đối với bọn họ mà nói là thập phần trọng yếu, nay Lạc Khuynh Hoàng gả cho Quân Khuynh Vũ, không thể nghi ngờ Quân Vũ Thần là cố tình nghiêng binh tướng, quyền lực về phía Quân Khuynh Vũ.

Trong tay Quân Khuynh Vũ nay đã sở hữu binh quyền ở kinh thành, nếu lại thêm binh quyền trong tay Lạc Nguyên nữa, chỉ sợ sẽ không người có thể áp chế được binh lực của Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ đương nhiên chú ý tới sự đánh giá hắn từ bốn phương tám hướng. Khóe môi hắn ôm lấy ý cười khinh thường, con ngươi thăm thẳm hiện ra khí phách bễ nghễ thiên hạ, quét mắt một vòng, một lần nữa lại thay ý cười bất cần đời, đi từng bước tiêu sái trở lại vị trí của chính mình.

Nhưng mọi người rõ ràng cảm thấy Quân Khuynh Vũ không giống như vậy. Trên mặt hắn tuy rằng còn lộ ý cười tà mị, nhưng ý cười kia rõ ràng lại có vài phần bí hiểm. Bên trong con ngươi cửa hắn như trước vẫn là vẻ trêu tức bất cần đời, chính là trong trêu tức này rõ ràng còn có thêm vài phần khí phách quân lâm thiên hạ.

Lạc Khuynh Hoàng cũng điềm nhiên về vị trí của mình, đương nhiên là cũng không thiếu những ánh mắt dừng lại ở trên người Lạc Khuynh Hoàng.Trải qua hôm nay làm ầm ĩ như vậy, nói vậy Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ đã muốn nổi tiếng toàn bộ Cẩm quốc, thậm chí là tiêu điểm của thiên hạ tam quốc.

"Ha ha, Khuynh Hoàng muội muội thật đúng là vô cùng nở mày nở mặt a!" Lạc Khuynh Quốc thình lình ở sau lưng của Lạc Khuynh Hoàng mở miệng, từ sau khi Lạc Khuynh Hoàng trừng trị Lạc Khuynh Quốc, Lạc Khuynh Quốc đã rất lâu chưa từng mở miệng nói chuyện cùng Lạc Khuynh Hoàng, giờ phút này bộ dáng nàng nói chuyện rõ ràng là ghen ghét Lạc Khuynh Hoàng thấu xương, ánh mắt kia giống như muốn xé rách Lạc Khuynh Hoàng vậy.

Lạc Khuynh Hoàng mày hơi nhíu, đã thấy Lạc Nguyên cũng đem ánh mắt chuyển dời đến trên mặt của nàng, đem ánh mắt thấm thúy cùng dày đặc lạnh lẽo đến tận tâm nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mặc dù Lạc Nguyên che dấu rất tốt, nhưng Lạc Khuynh Hoàng vẫn bắt được sát ý trong nháy mắt kia.

Bởi vì nàng không nghe theo hắn an bài, không muốn gả cho Quân Kiền Linh, phá hủy kế hoạch của hắn, Lạc Nguyên liền động sát tâm với của nàng sao? ! A, đây là cái gọi là cha và con gái tình thâm. May mà nàng sớm đã nhìn thấu bộ mặt thật của Lạc Nguyên, nếu không, giờ này ngày này, kêu nàng như thế nào sống được? !

Vương U Nhược ngồi bên cạnh Lạc Nguyên, ánh mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng cũng là cực kỳ oán độc.Chưa từng dự đoán được thế nhưng có nhiều người như vậy cầu hôn Lạc Khuynh Hoàng, mà Lạc Khuynh Hoàng thế nhưng lại gả cho Quân Khuynh Vũ.

Nàng tự nhiên không phải đứa ngốc. Quân Khuynh Vũ rốt cuộc có phải hay không bất cần đời, không có tâm với đế vương, đến giờ này ngày này, nàng cũng đã nhìn thấy rành mạch .

Chính là phụ thân của nàng về phe Quân Kiền Linh.Nàng thật vất vả mới thuyết phục được Lạc Nguyên cùng Quân Kiền Linh hợp tác, nhưng Lạc Khuynh Hoàng nếu gả cho Quân Khuynh Vũ, việc này chỉ sợ sẽ có biến cố !

Vì vậy, kế hoạch bây giờ, chính là trừ bỏ Lạc Khuynh Hoàng!

Trong mắt Vương U Nhược hiện lên một tia oán độc cùng sát khí. Chỉ cần giết Lạc Khuynh Hoàng, sẽ không có ai tranh đoạt được địa vị của nàng ở Lạc gia, Lạc Nguyên cũng không có lựa chọn nào khác là cùng với Quân Kiền Linh hợp tác, hiển nhiên vương gia càng thêm dựa vào thế lực của bọn họ, cho đến lúc này, nàng muốn trở thành chính thất, còn không phải là chuyện dễ dàng sao.

Nghĩ đến đây, khóe môi Vương U Nhược hiện ra ý cười lạnh như băng mà oán độc. Lúc trước nàng không muốn mạo hiểm giết Lạc Khuynh Hoàng, là vì nàng sợ hãi một khi phát sinh chuyện này sẽ vạn kiếp bất phục! Nhưng nay lại bất đồng với ngày xưa, nếu nàng lại một mực ẩn nhẫn, chỉ sợ ngay cả địa vị thiếp thất cũng không bảo đảm được !

Lạc Khuynh Hoàng vẫn bức nàng, còn làm hại nữ nhi bảo bối của nàng phải gả ã phu, phần khẩu khí này, nàng như thế nào có thể nhịn được!

Lạc Khuynh Hoàng tự nhiên chú ý tới ánh mắt oán độc củaVương U Nhược cùng Lạc Khuynh Quốc, khóe môi của nàng tràn đầy ý cười lạnh như băng. Mới an phận một đoạn thời gian ngắn, các nàng đã lại động tâm tư muốn hại nàng sao? !

Tốt. Thật ra muốn nhìn xem các nàng có thể đùa giỡn ra cái dạng thủ đoạn gì. Đến lúc đó ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, nhưng không trách được Lạc Khuynh Hoàng nàng!

"Khuynh Hoàng, không có việc gì , còn có ca ca ở đây." Tiếng nói ôn hòa của Lạc Vân Chỉ vang lên bên tai Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng chậm rãi nâng lên đôi mắt, nhìn thấy Lạc Vân Chỉ ôn hòa nhìn nàng, vẫn là bề ngoài tuấn lãng như trước, vẫn là ý cười trong sáng như trước, vẫn là biểu tình quan tâm nàng như trước.

Mặc kệ khi nào thì, ca ca luôn bồi ở bên cạnh nàng. Thượng nhất thế ở thời điểm nàng tuyệt vọng, chỉ có ca ca luôn luôn bên cạnh nàng, cuối cùng vì nàng rơi xuống kết cục lăng trì xử tử , kiếp này, nàng nhất định sẽ không lại làm cho ca ca đã bị thương tổn !

"Ân, Khuynh Hoàng biết."Lạc Khuynh Hoàng gật đầu, trong mắt hiện ra một cỗ lệ mang, nói với Lạc Vân Chỉ, "Ca ca, Khuynh Hoàng không phải tiểu cô nương.Có một số việc, Khuynh Hoàng có thể ứng phó được, ca ca không cần thay Khuynh Hoàng lo lắng. Tỷ như hai nữ nhân trong phủ đại tướng quân kia, Khuynh Hoàng còn không để vào mắt!"

Lạc Vân Chỉ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong lòng không biết là buồn hay vui. Thuở nhỏ nâng niu nàng trong lòng bàn tay, giờ Lạc Khuynh Hoàng đã trưởng thành rồi, thật sự không cần hắn bảo hộ. Chỉ là trưởng thành như vậy không khỏi làm cho người ta trong lòng quá mức chua xót. Vì sao hắn mới rời đi chỉ một năm ngắn ngủi, Khuynh Hoàng liền từ đơn thuần thoải mái biến thành ẩn nhẫn cùng tâm tư kín đáo như bây giờ?

Chỉ là Lạc Vân Chỉ không biết, hắn nghĩ rằng là một năm, cũng là Lạc Khuynh Hoàng sống lại làm người, trải qua khổ sở bốn năm!

70. Chương 71: Tương Kế Tựu Kế, Bức Tử Di Nương

Sau khi yến hội kết thúc, Lăng Cảnh Lan cùng Âu Dương Triệt liền mang theo đoàn nghi lễ quân đội Tây Quyết và Lăng Quốc rời khỏi Cẩm Quốc. Đế đô Cẩm Quốc nhất thời khôi phục lại không khí yên tĩnh.

Chỉ là, phủ Đại tướng quân cũng không được yên tĩnh như thế.

Mùa đông đã bắt đầu, khí trời đặc biệt rét lạnh. Gió bắc rít gào quét sạch tất cả mọi thứ trên trời dưới đất, phát ra những tiếng nức nở ô ô tựa như có người đang tỉ tê khóc. Chẳng qua khí trời nơi này một bộ dạng xơ xác tiêu điều nhưng ánh mặt trời vẫn đặc biệt tốt.

Vào mùa đông ánh dương không thể so với mùa hạ mãnh liệt rực rỡ khắp nơi, thế nhưng chiếu lên người vẫn có thể cảm nhận được sự ấm áp. Lạc Khuynh Hoàng nhàn hạ dựa vào tháp thượng dưới tàng cây, trên người khoác một kiện áo lông hồ ly trắng như tuyết, hip nửa mắt bộ dáng thoải mái.

"Tiểu thư!" Hương Lăng lỗ mãng thất thanh xông xáo bên tai Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng chậm rãi giương mắt lên, mang theo một chút thâm sâu, ngoéo...khóe môi một cái, có chút trách cứ:" Cuối cùng ngươi học quy củ ra sao, sao vẫn còn lỗ mãng như thế!"

Hương Lăng thè lưỡi, như cũ hấp tấp nói:" Việc lớn không tốt! Tỷ phu tiểu thư đã chết!"

Lạc Khuynh Hoàng như thường, bình tĩnh nghe Hương Lăng hồi báo. Kể từ lúc nàng giải quyết Tử Nguyệt, bên cạnh cũng không muốn có kẻ khác hầu hạ. Nàng không cần nhiều người hầu hạ, chỉ cần một người có thể tin tưởng là tốt rồi.

Nếu thêm nha hoàn khác, sợ giúp không được còn muốn nàng phải hao tâm tổn trí đi đề phòng, để tránh nàng ta lại biến thành Tử Nguyệt thứ hai.

"À. Là mã phu kia sao?" Lạc Khuynh Hoàng nhàn nhạt trả lời một câu, sóng lớn không sợ hãi, dường như đối với việc mã phu kia chết cũng không ngạc nhiên chút nào, vẻ mặt một chút cảm xúc cũng không có.

Tỷ phu?! Một tên mã phu mà cũng xứng sao! Tỷ tỷ Lạc Khuynh Quốc nàng còn không thừa nhận, huống chi một tên mã phu thấp hèn đã từng muốn hại nàng?!

Chết sao. Hắn sớm đáng chết. Lạc Khuynh Quốc có thể nhẫn nại đến bây giờ đã vượt khỏi tưởng tượng của nàng. Cứ tưởng rằng lạc Khuynh Quốc sớm nhịn không được mà diệt trừ tên mã phu kia.

"Tiểu thư không kinh ngạc sao?! Mã phu kia thân thể luôn khỏe mạnh, làm sao vô duyên vô cớ lại bệnh chết?!" Hương Lăng nhìn Lạc Khuynh Hoàng bộ dáng thong dong bình tĩnh, nhịn không được hỏi.

Ý cười trên khóe môi Lạc Khuynh Hoàng không đổi, ngẩng lên nhìn Hương Lăng liếc mắt một cái, con ngươi đen như mực hiện lên tia sáng, câu môi nói:" Hương Lăng cũng biết suy nghĩ tới vấn đề này nha. Aiz, tên mã phu kia đương nhiên không phải bệnh chết, sợ là có người muốn hắn chết!"

"Tiểu thư nói là đại tiểu thư và nhị di nương sao?" Hương Lăng đột nhiên che miệng, thận trọng hỏi.

Nhìn bộ dáng Hương Lăng sợ hãi, mi tâm Lạc Khuynh Hoàng khẽ cau lại, ngữ điệu nhẹ nhàng như trước:" Chẳng lẽ còn có người khác?"

Từ trên tháp thượng, Lạc Khuynh Thành chậm rãi ngồi thẳng người lên, con ngươi trầm tĩnh nháy mắt trở nên thâm sâu khó lường liếc mắt nhìn Hương Lăng, nhàn nhạt nói:" Ta nhớ không lầm Hương Lăng còn một người biểu ca ở xa?"

"Dạ" Hương Lăng cung thuận đáp, trên mặt không khỏi hiện lên tia ửng đỏ, len lén nhìn Lạc Khuynh Hoàng, rõ ràng là một nữ nhi gia tâm tư bị vạch trần xấu hổ.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dạng Hương Lăng, môi hơi nhếch, cười nói:" Gần đây cũng không có chuyện gì, ta tạm thời không cần ngươi hầu hạ. Ngươi có thể trở về nhà thăm biểu ca của ngươi."

Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng nói xong, trong con ngươi hiện lên tia mừng rỡ, tiếp đó lại hiện lên tia do dự, ấp a ấp úng nói:" Thế nhưng bên cạnh tiểu thư bây giờ chỉ có mình Hương Lăng, nếu Hương Lăng đi tiểu thư lại không có ai hầu hạ, không có việc gì sao?"

"Ta có tay có chân, chẳng lẽ thiếu người hầu hạ liền không sống nổi?" Lạc Khuynh Hoàng có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Hương Lăng, khẩu khí có phần cường ngạnh nói:" Ta cho người về thì cứ về. Khi nào đã học được chuyện nghi ngờ chất vấn mệnh lệnh của ta? Lời trước kia cùng ngươi nói đã quên rồi sao?!"

"Dạ. Cám ơn tiểu thư." Hương Lăng thấy Lạc Khuynh Hoàng kiên trì, đương nhiên không dám nói cái gì nữa. Trong lòng nàng vẫn là vui vẻ khi được về thăm người thân, biểu ca xa này chính là thanh mai trúc mã với nàng, bởi vì làm nha hoàn ở phủ Đại tướng quân nên cũng lâu chưa gặp.

Lạc Khuynh Hoàng thấy Hương Lăng đáp ứng, hài lòng gật đầu.

Cũng không phải là nàng muốn đuổi Hương Lăng đi. Thật sự là bởi vì phủ Đại tướng quân mấy ngày nay chỉ sợ không được thái bình. Bây giờ nàng có võ công phòng thân, đối với các loại độc cũng là thập phần am hiểu đương nhiên sẽ không sợ Lạc Khuynh Quốc cùng Vương U Nhược, Hương Lăng ở đây nàng sợ còn phải chiếu cố cho nàng. Bởi vậy trước hết dứt khoát đưa Hương Lăng rời đi.

Sau khi Hương Lăng đi được vài ngày, phủ Đại tướng quân cũng coi là thái bình. Nhưng mà cái loại thái bình này quả thật không bình thường như bề ngoài của nó, làm cho Lạc Khuynh Hoàng đánh hơi thấy một cổ âm mưu.

"Tất cả đều chuẩn bị xong?" Vương U Nhược giảm thấp âm lượng nói với hạ nhân, mắt nhìn khắp bốn phía tựa hồ sợ bị người phát hiện ra cái gì. Hạ nhân kia cúi đầu, thoạt nhìn như một gia đinh bình thường, chỉ là trong mắt chứa một tia sáng, người này chính là người của phụ thân Vương U Nhược – Lễ bộ thị lang Vương Việt phái đến cấp cho Vương U Nhược.

Ở nơi khác trong Lan Uyển, Lạc Khuynh Hoàng khí định thanh nhàn cắt tỉa lại một chút cây cảnh trong sân viện. Kỳ thực đối với hoa tượng Lạc Khuynh Hoàng nàng cũng không tinh thông, chẳng qua trong lúc rảnh rỗi thì cắt tỉa vậy thôi.

"Lâu chủ, có việc bẩm báo." Bện cạnh Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một đạo thân ảnh đen, dung mạo nữ tử bị che bởi mảnh vải đen, có điều nhìn thân hình có thể đoán ra là một nữ tử yểu điệu.

Lạc Khuynh Hoàng buông kéo trong tay xuống, vẻ mặt hiểu rõ, con ngươi đen như mực nhàn nhạt quét về phía nữ tử đứng bên cạnh hắc y nữ tử.

Người này chính là Nặc Nhĩ thủ hạ dưới tay Chu Tước được phái đến bên cạnh nàng. Lúc đầu, Nặc Nhĩ đối với nàng cũng không tính là cung kính hoàn toàn, ngữ khí thậm chí còn có phần khinh miệt cùng không cam tâm, nhưng trải qua một đoạn thời gian, Nặc Nhĩ cũng từ từ cung kính đối với nàng hơn, từng bước trở thành trợ thủ đắc lực của nàng, thay nàng chưởng quản sự vụ lớn nhỏ trong Phi Hoa Lâu.

Từ lúc yến hội lần trước, Lạc Khuynh Hoàng cũng đoán được ý đồ của Vương U Nhược, vì thế phái Nặc Nhĩ tập hợp nhân thủ Phi Hoa Lâu, âm thầm giám thị Vương U Nhược, nhìn xem bà ta diễn cái gì xiếc.

"Nói đi." Lạc Khuynh Hoàng cước bộ đi tới phòng trong, Nặc Nhĩ cũng là nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau Lạc Khuynh Thành, đưa tay đóng cửa phòng lại.

" Khởi bẩm lâu chủ. Vương U Nhược đã cùng gia đinh phụ thân ả phái tới bàn bạc tốt, đến buổi tối sẽ phóng hỏa khiến lâu chủ chết cháy trong Lan Uyển." Nặc Nhĩ cung kính nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong đôi mắt rõ ràng đã không còn khinh miệt cùng bất tuân mà chỉ có tôn sùng cùng kính trọng.

Nàng từng là thuộc hạ đắc lực bên cạnh Chu Tước, ở Lưu Tô Các coi như cũng có địa vị nhất định. Nhận được mệnh lệnh của Các chủ, muốn nàng đến cái nơi mà ngay cả cái tên nàng còn chưa nghe tới không một chút tiếng tăm Phi Hoa Lâu làm thủ hạ cho Lâu chủ nơi đó. Trong lòng nàng đương nhiên là bất bình.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng, bất bình trong lòng nàng càng lớn hơn. Nàng cho rằng Lạc Khuynh Hoàng chẳng qua là ỷ vào dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của mình mê hoặc Các chủ, mới khiến Các chủ đem nàng an bài làm thủ hạ cho Lạc Khuynh Hoàng. Thế nhưng sau khi tiếp xúc cùng lạc Khuynh Hoàng nàng mới biết được chính mình có bao nhiêu sai lầm.

Lạc Khuynh Hoàng thâm sâu khó lường, có tâm tư kín đáo căn bản không phải là người nàng có thể so sánh được. Đôi khi một đạo ánh mắt lạnh nhạt của Lạc Khuynh Hoàng đã khiến nàng cảm giác áp bức còn hơn với Chu Tước, thậm chí so với lần đầu nàng nhìn thấy Lâu chủ cảm giác cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Mắt nhìn thấy thủ đoạn ra tay của Lạc Khuynh Hoàng, nàng rốt cục cam tâm tình nguyện đi theo Lạc Khuynh Hoàng. Cũng còn một nguyên nhân khiến nàng nhất nhất trung thành, nàng biết được bí mật mà

chỉ có tứ đại hộ pháp mới biết, thân phận chân chính của Lưu Tô Các chủ chính là thất hoàng tử – Quân Khuynh Vũ.

Nàng đã từng hỏi Lạc Khuynh Hoàng sao lại nói cho nàng biết bí mật này. Lạc Khuynh Hoàng chỉ trả lời nàng tám chữ " Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng." Cũng chính tám chữ này đã hoàn toàn thu phục nàng, khiến nàng vì Lạc Khuynh Hoàng máu chảy đầu rơi cũng tuyệt đối không hối hận! (trong bản tiếng trung có 8 chữ thôi nhưng dịch sang thì thành mười nhé :D)

"Lâu chủ, có cần thuộc hạ ra tay ngăn cản bà ta ?" Nặc Nhĩ thấy Lạc Khuynh Hoàng nãy giờ vẫn trầm mặc không nói lời nào, lên tiếng dò hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng đem chén trà đặt lên bàn, ngón tay nhẹ gõ nắp ấm, con người âm u như một hắc động sâu không thấy đáy, khóe môi nàng giương lên nụ cười thâm thúy, sâu xa nói:" Không cần. Bà ta muốn đốt thì cho bà ta đốt. Ngăn chuyện này Lễ bộ thị lang làm sao được chôn cùng!"

Nặc Nhĩ nhìn Lạc Khuynh Thành con ngươi nhanh chóng hiện lên tia sợ hãi, tâm thần run lên. Lạc Khuynh Hoàng ngày thường đều là bộ dáng dịu dàng, thế nhưng khoảng thời gian đi theo bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, nàng một khi đã tàn nhẫn thì so với ai khác đều tàn nhẫn hơn.

Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt nhìn Nặc Nhĩ, phân phó nói:" Ngươi chỉ cần đem tội chứng của Vương U Nhược thu thập toàn bộ là được, chuyện bà ta cùng Lễ bộ thị lang liên hệ cũng không được sai sót. Về phần chuyện kia, ngươi không cần chen vào. Ta tự nhiên biết ứng phó!"

"Vâng!" Nặc Nhĩ lưu loát đáp.lại liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe miệng giật giật, câu "Lâu chủ cẩn thận" cuối cùng vẫn không phát ra khỏi miệng.

Lâu chủ trí tuệ vô song như vậy, làm sao có chuyện?

Lạc Khuynh Hoàng hở những nhìn Nặc Nhĩ rời khỏi, vô thức siết chặt tay. Nàng biết lần này Vương U Nhược phóng hỏa ý đồ muốn mưu hại nàng, nàng nếu như cầm chắc chứng cứ, không chỉ có Vương U Nhược không có chỗ chôn, sợ rằng một nhà Lễ bộ thị lang cũng thoát không khỏi liên quan.

Nàng muốn chính là kết quả này. Lễ bộ thị lang vốn là người của Quân Kiền Linh, nếu như có thể mượn chuyện này diệt trừ Lễ bộ thị lang, coi như làm suy yếu thế lực Quân Kiền Linh.

Nàng cùng Lễ bộ thị lang chưa từng gặp mặt. Tuy rằng những chuyện Vương U Nhược làm đều do Lễ bộ thượng thư ngầm đồng ý nhưng lão ta dù sao cũng chưa từng thật sự động thủ hãm hại nàng, nay nàng lại dùng kế hại chết hắn.

Con ngươi âm u hơi lay động, càng lạnh lẽo hơn. Nàng nếu như quyết định cùng giúp Quân Khuynh Vũ cùng đi qua con đường gió tanh mưa máu này nhất định sẽ không lùi bước. Chưa từng gặp mặt thì như thế nào, phàm là cản trở đường đi của nàng, như vậy chỉ còn gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!

Đêm dần đến, ánh lửa chợt nổi lên.

"Không tốt! Lan Uyển cháy!"

"Trời ơi! Lửa cháy lớn quá, nhị tiểu thư chỉ sợ lành ít dữ nhiều!"

"Mau dập lửa! Mau dập lửa!"

Lan Uyển lửa cháy ngập trời, như cự long phun lửa, lấy tốc độ cực nhanh đem toàn bộ Lan Uyển thiêu hủy. Hạ nhân phủ Đại tướng quân một mảnh hỗn loạn gà bay chó chạy, tay chân luống cuống, chẳng biết nên làm thế nào cho phải. Trong khoảng thời gian ngắn, kêu loạn kêu bậy là phần lớn còn chân chính cứu hỏa cũng không nhiều.

Lạc Khuynh Hoàng đứng tại chỗ hở bên cạnh Lan Uyển, mảnh khảnh mà tĩnh mịch dần chìm trong bóng đêm, đơn độc một bóng dáng mờ ảo nhìn không rõ dung mạo.

Thế nhưng con ngươi màu đen của nàng trong đêm lại đặc biệt phát sáng, trong mắt nàng phản chiếu hình ảnh Lan Uyển cháy rừng rực lửa, phát ra ánh sáng màu đỏ cổ quái, khóe môi nàng giương lên nụ cười âm lãnh.

Lửa lớn như thế, nếu không phải cố ý tuyệt đối không có khả năng cháy lớn như vậy. Xem ra Vương U Nhược rất muốn nàng chết, lại có thể đem sự tình làm tuyệt vời thế này! Có điều như vậy cũng tốt, muốn chứng minh Vương U Nhược cố ý phóng hỏa hãm hại nàng, cũng dễ dàng hơn.

"Viện nhỏ cũng đốt, không đáng tiếc à." Quân Khuynh Vũ không biết khi nào đã đứng phía sau, nhìn bóng lưng Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung hàm chứa vài phần yêu thương.

Lạc Khuynh Hoàng cũng không quay lại, mắt vẫn không hề chớp nhìn chằm chằm Lan Uyển đã bị ngọn lửa nuốt hơn phân nửa. Thần sắc nàng nhìn ngọn lửa, chỉ thấy môi mím chặt.

"Sau khi mẫu thân qua đời, viện này cũng không có gì gọi là vui thích. Muốn đốt thì liền đốt." Lạc Khuynh Hoàng rốt cục cũng thu hồi tầm mắt , ngoảnh lại nhìn Quân Khuynh Vũ.

Tay Quân Khuynh Vũ vuốt gò má Lạc Khuynh Hoàng, cẩn thận nâng mặt nàng lên, tựa như đang nâng một trân bảo hiếm thấy, tràn ngập nhu tình nói:" Đốt thì đốt, xem như lửa này đem những quá khứ không vui đều đốt đi. Sau này ta sẽ cho nàng một gia đình ngập tràn hạnh phúc vui vẻ!"

Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng tối tăm đối mặt đôi mắt sáng như sao trên trời của Quân Khuynh Vũ, khóe môi dần hiện lên nụ cười, từng chút một phảng phất như mùa xuân đang dần hòa tan cái giá lạnh của mùa đông, nụ cười vô cùng ấm áp:"Tốt!"

"Ơ kìa! Làm sao lại cháy thành như vậy?! Mau vào cứu nhị tiểu thư!" Ở Lan Uyển bên trong, tiếng nói Vương U Nhược bén nhọn vang lên.

Lạc Khuynh Hoàng quét qua Lan Uyển đã bị đốt thành một đống phế tích, trong mắt hiện lên tia thương cảm nhưng rất nhanh bị nét thờ ơ che đậy, nàng nhìn Quân Khuynh Vũ cười rực rỡ, sau đó vội vàng đi vào Lan Uyển.

Thế lửa lúc này cũng nhỏ không ít. Lạc Khuynh Hoàng sử dụng khinh công nhanh chóng đi vào phòng không thể gọi là phòng được nữa. Ở trên mặt, nàng bôi một ít tro than cùng vết máu đã chuẩn bị tốt, bày ra bộ dạng nhếch nhác, ngã xuống trong gian phòng.

Tiếng bước chân của gia đinh rất nhanh vang lên, Lạc Khuynh Hoàng híp nửa mắt thấy người đến. Khuôn mặt người này rất bình thường, thế nhưng con mắt hung ác nham hiểm sót lại một chút ánh lửa hiện ra trong thật đáng sợ quỷ dị.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng khẽ nhếch lên nụ cười châm chọc. Xem ra, Vương U Nhược sợ trận lửa này không hại chết được nàng, đặc biệt phái người đến giết người diệt khẩu!

Gia đinh cúi xuống nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tay giơ lên dò xét hơi thở ở mũi nàng, Lạc Khuynh Hoàng cố ý nín thở, tên gia đinh nhìn bộ dáng Lạc Khuynh Hoàng nhếch nhác không chịu nổi, hơi thở không có, lập tức nói với gia đinh cùng nha hoàn phía sau :" Nhị tiểu thư đã hương tiêu ngọc vẫn!"

Đám gia đinh nha hoàn một mảnh hỗn loạn, Lạc Nguyên, Lạc Khuynh Quốc và Vương U Nhược cũng theo sát phía sau.

Trên mặt Lạc Nguyên hiện lên tia khiếp sợ nhưng cũng không có bao nhiêu bi thương . Còn Lạc Khuynh Quốc cùng Vương U Nhược lộ ra bộ mặt thích ý vô cùng.

Bọn họ thừa dịp thời gian Lạc Vân Chỉ với Nạp Lan Lâm ra ngoài ngao du ở ngoại thành mà phóng lửa, chính là muốn Lạc Khuynh Hoàng tại phủ Đại tướng quân này kêu trời không thấu, kêu đất không nghe! Lạc Khuynh Hoàng còn dám ở trước mặt bọn họ ngạo mạn!

Cẩn trọng dùng tai nghe được tên gia đinh kia đã hòa vào đám gia đinh nha hoàn, Lạc Khuynh Hoàng mới chậm rãi mở mắt, đôi mắt đen hắc bạch rõ ràng nhìn mấy người trước mặt.

Thấy nàng đột nhiên mở mắt, trong mắt Lạc Nguyên lóe lên tia kinh ngạc, ngay tức thì giả bộ lo lắng hỏi:"Khuynh Hoàng! Ngươi không chết! Thật tốt quá!"

Lúc này, Lạc Khuynh Hoàng cũng không nhìn Lạc Nguyên đang diễn trò, ánh mắt nàng lạnh lẽo mà hờ hững, dời đến trên người Vương U Nhược cùng Lạc Khuynh Quốc. Trên mặt Lạc Khuynh Quốc tràn ngập căm tức, mà Vương U Nhược càng nhiều hơn là hoang mang , lo sợ.

Sợ?! Vương U Nhược đang sợ ư. Nhưng bây giờ mới biết sợ, quá muộn rồi!

"Phụ thân, mặt ta đau quá!" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, làm ra vẻ suy yếu gọi Lạc Nguyên.

Nàng biết dù cho Lạc Nguyên trong lòng có muốn động sát cơ như cũng không dám vào lúc này mà ra tay! Chí ít ở trước mặt nhiều người như vậy, Lạc Nguyên muốn diễn vẫn là chưa đủ đi!

"Mau mời thái y!" Lúc này Lạc Nguyên mới phản ứng, quay lại vội phân phó, sau đó ôm lấy Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Quốc nhìn Lạc Khuynh Hoàng bộ dạng nhếch nhác, trong mắt lóe lên thù hận cùng sự hưng phấn. Nàng tuy là tức giận Lạc Khuynh Hoàng lại có thể mạng lớn như vậy, lửa lớn thế mà cũng không thiêu chết được nàng, nhưng nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng trên mặt một dạng bi thảm, nàng thật cảm thấy sảng khoái.

Hừ! Khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Lạc Khuynh Hoàng, nàng sớm hận không thể hủy đi. Hôm nay, mặc dù không hại chết nàng thì cũng có thể hủy được mặt nàng ta, sống không bằng chết, cũng tốt!

Vương U Nhược có vài phần lo lắng, vốn cho chuyện Lạc Khuynh Hoàng chết là chắc chắn rồi, quả thật không ngờ được nàng vẫn sống!

Lần này giết không được Lạc Khuynh Hoàng, sau muốn giết nàng, chỉ sợ không dễ.

Bà tức giận liếc xéo tên gia đinh. Không phải bà đã phân phó hắn lên trước xem xét sống chết của Lạc Khuynh Hoàng rồi sao, nếu như không chết nhất định phải tiên hạ thủ vi cường ư! Tên này rốt cuộc đã làm gì! Thế mà cũng là thủ hạ đắc lực của phụ thân! Rõ là đồ ăn hại mà!

Lạc Khuynh Hoàng được Lạc Nguyên ôm trong ngực, đem biểu hiện của Vương U Nhược và Lạc Khuynh Quốc từng cái đặt trong mắt, khóe môi nhếch lên ý cười giễu cợt như có như không.

Lạc Nguyên ôm Lạc Khuynh Hoàng đến một viện khác, đây là nơi Lạc Khuynh Hoàng đã từng sống so với Lan Uyển có hơi kém hơn.

Thái y rất nhanh đã được mời tới, ra hiệu cho người rời phòng, nói muốn thay Lạc Khuynh Hoàng kiểm tra thương thế.

"Quận chúa Khuynh Hoàng muốn lão phu nói như thế nào?" Vị thái y này chính là người đứng đầu trong Thái y viện, từng là sư phụ của Lạc Khuynh Hoàng, chẳng qua lúc này cung kính với Lạc Khuynh Hoàng cũng vì chủ tử của ông là Quân Khuynh Vũ. Lạc Khuynh Hoàng môi khẽ nhếch, thoải mái nói:" Sư phụ gọi ta Khuynh Hoàng là được. Còn thương thế, sư phụ cứ thuận tiện nói cơ thể ta không có gì đáng ngại, chẳng qua khuôn mặt bị hủy rồi."

"Quận chúa Khuynh Hoàng muốn lão phu nói như thế nào?" Vị thái y này chính là người đứng đầu trong Thái y viện, từng là sư phụ của Lạc Khuynh Hoàng, chẳng qua lúc này cung kính với Lạc Khuynh Hoàng cũng vì chủ tử của ông là Quân Khuynh Vũ. Lạc Khuynh Hoàng môi khẽ nhếch, thoải mái nói:" Sư phụ gọi ta Khuynh Hoàng là được. Còn thương thế, sư phụ cứ thuận tiện nói cơ thể ta không có gì đáng ngại, chẳng qua khuôn mặt bị hủy rồi."

"Hủy dung?" Ngô thái y có chút kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt lưỡng lự không xác định. Dung mạo Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng không bị bất kỳ tổn thương nào, cớ gì kêu hắn tuyên bố với bên ngoài nàng bị hủy dung? Nữ từ đều không phải luôn quan tâm nhất là dung mạo mình sao. Lạc Khuynh Hoàng đây là nguyên nhân gì lại đưa ra yêu cầu này.

Hồng y như lửa chợt hiện ra, Quân Khuynh Vũ quỷ mị xuất hiện trước mặt Ngô thái y, lông mi cong dài, sóng mắt lưu chuyển, khóe môi hiện ra ý cười khó hiểu, phân phó nói:" Cứ theo ý quận chúa mà làm! Còn có, quận chúa mấy ngày nay cần phải tịnh dưỡng, không thể bị quấy rầy!"

Ngô thái y gặp Quân Khuynh Vũ, thái độ càng thêm cung kính, nghe Quân Khuynh Vũ phân phó xong, cũng không lại nghi vấn, mà lập tức đáp:" Thần đã hiểu."

"Huynh quả thật hiểu rõ tâm tư của ta." Lạc Khuynh Hoàng thấy Quân Khuynh Vũ nói hai ba câu liên đuổi Ngô thái y đi, cong môi cười nói.

Thân hình Quân Khuynh Vũ chợt bay lên, bộ dáng tà mị ngồi trên xà ngang trong phòng, mày khẽ nhướng, sóng mắt lưu chuyển lộ ra một cổ phong lưu, do thân thể hướng bên dưới một mảng ngực trắng nõn săn chắc hiện ra.

Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt nhìn Quân Khuynh Vũ. Tên này muốn mê hoặc nàng à!

"Khuynh Hoàng, Ngô thái y đã nói tình trạng của con cho ta nghe, con đừng buồn." Lạc Nguyên nhìn Lạc Khuynh Hoàng lời nói thấm thía nói:" Về phần hôn sự với Thất hoàng tử, nếu hắn không muốn cưới con, phụ thân nhất định làm chủ, sẽ lựa chọn một người tốt môn đăng hộ đối cho con!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Lạc Nguyên giả nhân giả nghĩa nói, khóe môi nở nụcười, mắt rũ xuống che đi ánh mắt châm biếm của nàng, nhàn nhạt đáp:"Phụ thân, con mệt"

Lạc Nguyên thấy Lạc Khuynh Hoàng hạ lệnh trục khách, trong mắt lóe lên tia không vui. Nhưng cũng không có cách nào, đành phải nói:" Con nghỉ ngơi cho tốt."

Nói xong liền không thấy bóng dáng. Bây giờ, trong phòng cũng không có ai, ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng không có.

"Xem ra phụ thân nàng còn chưa từ bỏ ý định, muốn Quân Kiền Linh cưới nàng?" Quân Khuynh Vũ thấy mọi người đều rời khỏi, nhảy từ xa ngang xuống, mày nhếch lên, trong mắt hiện ra tia nghiền ngẫm.

Lạc Khuynh Hoàng đưa tay sờ mặt, lúc nãy nàng để cho Ngô thái y làm hai đạo vết thương trên mặt, dung nhan đáng sợ xấu xí như thế chỉ sợ nam tử trên đời này đều tránh mà không kịp.

Khóe môi nhếch lên ý cười châm chọc, Quân Khuynh Vũ duỗi tay đem vai Lạc Khuynh Hoàng ấn xuống, từng chữ mà nói:" Nàng không phải thật trở nên như này! Dù cho nàng mai này đều như thế, ta cũng cưới nàng. Ta yêu nàng, yêu chính con người nàng chứ không phải là dung nhan này!"

"Ta đương nhiên tin huynh." Lạc Khuynh Hoàng nghe trong lời nói của Quân Khuynh Vũ hàm chứa tức giận, vừa cười vừa nói. Nàng không phải không tin Quân Khuynh Vũ, chẳng qua chỉ cảm thán nam tử trên đời bạc tình quá nhiều mà thôi.

Ngày mai, chỉ sợ toàn bộ người trong kinh thành đều biết. Mỹ nhân đệ nhất Cẩm Quốc Lạc Khuynh Hoàng gặp hỏa hoạn dung mạo bị hủy biến thành xấu nữ!

"Dự định khi nào đem bằng chứng ra?" Tay Quân Khuynh Vũ xoa nhẹ lên vết thương giả của Lạc Khuynh Hoàng, vuốt ve như vậy tựa như mặt Lạc Khuynh Hoàng thật bị bỏng.

Lạc Khuynh Hoàng cũng tùy ý Quân Khuynh Vũ cứ thế xoa nắn. Nếu không phải nàng có Phi Hoa Lâu, không phải nàng được sống lại lần nữa, chỉ sợ không chỉ trên mặt mà khắp người mấy vết thương đều là sự thật đi, có lẽ so với dung mạo bị hủy càng kinh khủng hơn!

"Càng nhanh càng tốt!" Con ngươi như hắc ngọc của Lạc Khuynh Hoàng lóe lên hàn quang, ánh mắt kia giống như lưỡi đao sắc bén lóe lên một đường sáng.

Ngày hôm sau, Lạc Khuynh Hoàng chỉ thị cho gia đình đã chuẩn bị tốt tố cáo chuyện hỏa hoạn, giao ra một loạt các chứng cớ tội danh Vương U Nhược muốn thiêu chết Lạc Khuynh Hoàng, thậm chí còn muốn liên lụy đến phụ thân Vương U Nhược Lệ bộ thị lang Vương Việt.

Cẩm đế Quân Vũ Thần vô cùng giận dữ. Hạ chỉ xử tử Vương U Nhược. Cách chức Lệ bộ thị lang Vương Việt thành thứ dân. Về phần Lạc Khuynh Quốc, bởi vì không đủ chứng cớ chứng minh nàng có liên quan đến chuyện này do vậy mà tránh được một kiếp.

Cùng lúc đó, tin tức đệ nhất mỹ nhân Cẩm Quốc bị hủy dung đã truyền khắp Cẩm Quốc, thậm chí còn lan tới Lăng Quốc và Tây Quyết.

Lăng Quốc đế đô.

"Ngươi nói cái gì? Dung nhan Lạc Khuynh Hoàng bị hủy?!" Lăng Cảnh Lan nghe thủ hạ hồi báo, cơ hồ muốn nhảy từ trên ghế xuống, sốt ruột hỏi:" Tại sao có thể như thế?!"

"Nghe nói là do Nhị di nương trong phủ phóng hỏa!" Tên thủ hạ đem chuyện từ đầu tới cuối nói rõ.

Nghe được tình hình thực tế Lăng Cảnh Lan từ từ bình tĩnh lại. Hắn biết Lạc Khuynh Hoàng không phải nữ tử dễ dàng bị một di nương nhỏ nhoi tính kế được! Thế nhưng chuyện hủy dung thiên hạ đều biết, nào có nữ tử nào đem dung mạo mình ra đùa giỡn?!

Lăng Cảnh Lan hận không thể lập tức chạy đến bên Lạc Khuynh Hoàng. Nhưng cũng không còn cách nào, Lăng Quốc lúc này tình trạng căng thẳng, không cho phép hắn rời khỏi.

Tây Quốc đế đô.

"Hủy dung?!" Âu Dương Triệt khoác áo choàng đỏ, dựa vào trên tháp thượng được trải tấm lông hồ ly, cặp mắt hoa đào thoáng kinh ngạc, tiếp đó liền che đậy lại, bộ dáng ngả ngớn nở nụ cười nghiền ngẫm, thong thả nói:" Ta biết rồi, người đi xuống đí."

Hạ nhân bẩm báo cung kính rời khỏi.

Âu Dương Triệt ngồi thẳng người, ý cười ngả ngớn trên mặt biến mất thay vào đó cái nhìn sâu xa. Nữ tử phong hoa tuyệt đại kia vậy mà bị hủy dung?!

Hắn không ngờ nữ tử thông minh giảo hoạt như vậy bị người hãm hại đến mức này.

Mặc kệ thật giả ra sao, hắn lúc này quả thật không rảnh rỗi. Hoàng đệ hắn không biết từ đâu tìm được thế lực thần bí,uy hiếp đến địa vị của hắn ở Tây Quyết. Tình thế lúc này ở Tây Quyết, không cho phép hắn quan tâm đến chuyện khác!

Trong Phiêu Hương Cư.

" Ta đột nhiên có chút hối hận." Nghe dân chúng nghị luận, Quân Khuynh Vũ mím môi nhìn Lạc Khuynh Hoàng nói.

Lạc Khuynh Hoàng có chút không hiểu ngước lên nhìn Quân Khuynh Vũ, nghi hoặc hỏi:" Hối hận chuyện gì?"

" Hối hận để cho Ngô thái y tuyên bố chuyện nàng bị hủy dung." Quân Khuynh Vũ ôn nhu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong khẩu khí mang theo nghiêm túc:" Ta không thích nghe người khác nói nàng là người xấu xí! Hoàng nhi của ta là nữ tử tốt nhất trên đời, ta không cho phép người khác nói nàng như thế."

Lạc Khuynh Hoàng mày nhẹ nhướng, môi nở nụ cười dịu dàng. Thì ra là chuyện này. Hắn đang đau lòng nàng sao? Thật ra nàng thấy chuyện này không có gì là không tốt. Xấu nữ thì đã thế nào? Dung mạo xấu hay đẹp của nàng vốn không liên quan đến người khác.

Có khi biến thành xấu nữ, ngược lại có thể nhìn rõ bộ mặt thật của người khác. Không phải ư. Chỉ là vết sẹo dán trên mặt làm cho nàng có chút không quen. Buổi sáng rửa mặt, chính nàng nhìn vào gương còn không quen bị giật mình nhiều lần.

"Chuyện là ở trên người họ. Nếu bọn họ muốn nói thì cho bọn họ nói. Chỉ cần huynh không sợ khi nhìn ta mà ăn không ngon là tốt rồi." Lạc Khuynh Hoàng đối với Quân Khuynh Vũ cười nói. Nàng không quan tâm chuyện này, huống chi ngoài lúc soi gương, cũng không nhìn thấy bộ mặt xấu xí này, chỉ là lo cho Quân Khuynh Vũ phải ngày ngày đối mặt với gương mặt này cũng thật không dễ chịu.

":Làm sao như thế được! Ta còn ước gì mỗi ngày được nhìn Hoàng nhi ăn!" Quân Khuynh Vũ vội vàng nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng thấy Quân Khuynh Vũ như vậy lộ ra nụ cười, trong phút chốc ánh mắt bỗng tối sầm lại, nàng cũng quên , một đoạn quá khứ nhoáng lên trong đầu, cuối đông năm ấy, ngày mười lăm cuối cùng của Cẩm Quốc năm ba mươi ba .

"Làm sao vậy?" Gặp bộ dáng Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ nhạy cảm hỏi.

"Không có gì. Hôm nay không phải huynh còn có việc, sao còn chưa đi?" Lạc Khuynh Hoàng như vô ý mở mắt, mặt trời đã dần chìm về phía tây.

Quân Khuynh Vũ mâu trung khẽ nheo, khóe môi giương lên nụ cười, chỉ là trong đó lại có chút khổ sở, hắn nói:" Ừ, Hoàng nhi làm sao biết được hôm nay ta có chuyện, ta đi trước."

Lạc Khuynh Hoàng trên mặt tươi cười đáp:" Đi thôi."

Nhìn người mặc hồng y đi xa. trong lòng Lạc Khuynh Hoàng khó chịu. Nàng không biết mười lăm mỗi tháng Quân Khuynh Vũ đến tột cùng là có chuyện gì quan trọng không thể cho nàng biết, nhưng mà cái nghi vấn này cứ ngày ngày hiện ra trong đầu nàng, nghĩ tới như nghẹn trong yết hầu.

Nàng và Quân Khuynh Quân Vũ đều né tránh vấn đề này. Thế nhưng nàng biết, không phải cứ trốn tránh liền không tồn tại. Bây giờ chuyện nàng có thể làm chỉ có đợi, đợi đến lúc Quân Khuynh Vũ nguyện ý nói cho nàng biết.

Đi trên đường, thỉnh thoảng có người đưa mắt nhìn nàng. Nàng đã sớm hình thành thói quen. Chẳng qua bây giờ, những ánh mắt này cũng thay đổi. Trước kia nhìn nàng là yêu mến, hâm mộ, ghen tỵ, giờ nhìn nàng lại là đồng tình, xem thường, chán ghét.

Bất tri bất giác đã đi đến bên hồ. Lạc Khuynh Hoàng nhìn hồ nước dường như có chút quen. Chợt nhớ tới lần trước tới đây là do Quân Kiền Linh mời nàng cùng Liễu Tư Triệt du hồ, chính chỗ này.

"Khuynh Hoàng?!" Tiếng nói ôn nhuận như ngọc mang theo chút không xác định.

Lạc KHhuynh Hoàng nghe tiếng ngoảnh đầu nhìn lại, trông thấy thân ảnh tử y. Bóng dáng kia vẫn như trước cao lớn, dung nhan như ngọc, bộ dáng thanh nhã khó ai sánh được trên môi còn vươn ý cười, đôi mắt sâu sắc hàm chứa quan tâm cùng lo lắng nhìn nàng.

" Liễu công tử." Lạc Khuynh Hoàng khóe môi nâng lên nụ cười nhạt.

Liễu Tư Triệt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt là vẻ đau lòng, hắn ôn hòa hỏi:" Mặt của ngươi không thật bị hủy?"

Trong giọng nói còn áp chế sự run rẩy trong đó. Liễu Tư Triệt môi mím lại,nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Tựa hồ không muốn bỏ qua chút biểu tình giống như trên mặt hắn, biểu tình nghiêm túc như vậy.

Lạc Khuynh Hoàng bị Liễu Tư Triệt nhìn, lời vừa muốn thốt ra sao cũng không nói nên lời. Cuối cùng chỉ biết thở dài, thong thả nói:" Liễu công tử quả nhiên thông minh."

Mặt của nàng chưa từng bị hủy, ngoài Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Vân Chỉ, cũng không nói ra cho bất luận kẻ nào. Thế nhưng nhìn đến ánh mắt đau lòng cùng lo lắng của Liễu Tư Triệt, thậm chí còn có sợ hãi, nàng không thể nào mở miệng lừa gạt hắn. Hắn giúp nàng quá nhiều, cũng không cực tuyệt bất kỳ yêu cầu nào của nàng, nàng làm sao lừa gạt hắn!

"Vậy là tốt rồi." Liễu Tư Triệt nhẹ nhõm thở dài một hơi, nụ cười như trước thanh nhã, giọng nói như ngọc gõ vào nhau, thập phần dễ nghe:" Kịch biến lần này, trong lòng ngươi chắc hẳn không dễ chịu."

Lạc Khuynh Hoàng rũ mắt xuống. Liễu Tư triệt vừa rồi nhẹ nhõm thở dài nàng thấy được, Liễu Tư triệt là thật lòng lo lắng cho nàng, hắn sợ nàng thật sự hủy dung, sợ nàng đau khổ. Thời điểm thấy dung nhan nàng xấu xí như thế, ánh mắt Liễu tư Triệt chỉ tràn đầy lo lắng cùng quan tâm, không có một chút chán ghét.

Ở phương diện tình cảm, có lẽ nàng chậm chạp, nhưng cũng không thể nói là ngu ngốc. Liễu Tư Triệt đối với nàng có tình ý, nàng làm sao một điểm cũng không nhận ra. Nhưng là đời này có Quân Khuynh Vũ, nàng chỉ có thể phụ hắn.

"Không có." Lạc Khuynh Hoàng chỉ đáp đơn giản hai chữ. Vương U Nhược chết có thể nói do nàng một tay thiết kế, nàng cũng không có một chút đồng tình với Vương U Nhược, nhưng cũng không như trong tưởng tượng của nàng vui vẻ. Có lẽ cảm giác đẩy người khác vào chỗ chết cũng không tốt.

Hai người trầm mặc đối diện.

Khóe môi Liễu Tư Triệt hơi giương lên ôn hòa có lễ nói:" Sắc trời cũng không còn sớm. Tư Triệt đưa ngươi trở về."

Lạc Khuynh Hoàng nhờ tới trước vì tránh Quân Kiền Linh hoài nghi lên người Quân Khuynh Vũ, nàng để cho Liễu Tư Triệt đưa nàng hồi phủ. Khi đó, là nàng lợi dụng hắn, dù trong lòng hắn rất rõ ràng nhưng vẫn cam tâm cho nàng lợi dụng.

Tình cảm như vậy. Nàng không nhận được.

"Tốt. Ngày sau sợ là không có được cơ hội như vậy." Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng đáp, không đành lòng mở miệng cự tuyệt, bởi vì thấy được trong mắt Liễu Tư Triệt kiên trì cùng cố chấp.

Liễu Tư Triệt tính cách cực kỳ đạm bạc, từ trước tới nay luôn là không tranh đoạt. Nàng chưa từng thấy ánh mắt cố chấp như thế của hắn?!

Cái loại chờ mong này, làm nàng không thể nhẫn tâm được.

Liễu Tư Triệt nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, trong mắt lóe có chút tâm tình phức tạp. Quả thực là lần cuối cùng. Ngày sau sợ không có cơ hội này lần nữa.

Dẫn đường cho Lạc Khuynh Hoàng, hai người một đường trò chuyện với nhau. Dường như bỏ đi những thứ nặng nề lúc nãy, nói đến địa lý các nơi, thi từ ca phú.

" Đến rồi. Đa tạ Liễu công tử." Lạc Khuynh Hoàng nhìn tấm biển phủ Tướng quân trước mặt, trên môi mang theo ý cười nhạt.

Liễu Tư Triệt đối với Lạc Khuynh Hoàng nở nụ cười thanh nhã, liền xoay người rời đi. Bóng lưng của hắn cực kỳ trong trẻo nhưng lạnh lùng, phảng phất một chút đau thương.

Lạc Khuynh Hoàng không đành lòng nhìn nữa, xoay người vào phủ.

Vừa vào phủ, Hương Lăng liền chạy tới, cơ hồ khóc đến không nhận ra, quỳ trên đất vừa khóc vừa nói:" Xin lỗi! Đều là Hương Lăng không tốt!

Sớm biết thế cho dù tiểu thư nói gì Hương Lăng cũng không rời đi...! Tiểu thư..."

Hương Lăng nhìn đến vết sẹo đáng sợ trên mặt Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng tự trách, nàng quỳ rạp xuống trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, ôm chân Lạc Khuynh Hoàng, khóc không thành tiếng.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Hương Lăng khóc đến tiếng cũng phát không ra, tay vội kéo Hương Lăng lên:" Hương Lăng, đừng khóc, không phải lỗi của người."

"Không! Không! không! Đều là Hương Lăng không tốt, nếu Hương Lăng ở bên cạnh tiểu thư, dù bất kỳ chuyện gì xảy ra cũng sẽ không để tiểu thư ra nông nổi này! Tiểu thư xinh đẹp như thế, bây giờ, bây giờ..." Hương Lăng nghẹn ngào nói không nên lời, chỉ biết nhìn Lạc khuynh Hoàng khóc.

Lạc Khuynh Hoàng cau mày, xem ra không nói cho Hương Lăng biết chân tướng thì không được. Nàng bất đắc dĩ ngồi chồm xuống nói nhỏ bên tai Hương Lăng:" Ta không có bị hủy dung. Đừng khóc. Trước theo ta trở về."

Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng nói xong, hết sức kinh ngạc, trong lúc nhất thời ngay cả khóc cũng không được, chỉ ngơ ngác nhìn Lạc Khuynh Hoàng, thấy Lạc Khuynh Hoàng khóe môi tươi cười, mới lộ ra vui mừng, vội vàng từ dưới đất đứng lên, nói:" Là thật sao? Tiểu thư. Người nói đều là thật sự?!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn xung quanh. Lúc này bọn họ ở bên ngoài, ở đây khó tránh khỏi người khác nghe thấy, không tiện nói ra, liền đối với Hương Lăng sử dụng ánh mắt, Hương Lang mới phản ứng được, theo nàng trở về.

"Tiểu thư, rốt cục là chuyện gì xảy ra?" Vừa vào phòng Hương Lăng liền vội vàng hỏi, một bên vừa đưa tay sờ lên mặt Lạc Khuynh Hoàng ân cần hỏi:" Tiểu thư mặt của người thật sự không có chuyện gì?"

"Đương nhiên là không có chuyện gì!" Hương Lăng nhìn đến dung nhan xinh đẹp như trước của Lạc Khuynh Hoàng, vui mừng đến muốn nhảy dựng lên, tiếp đó có chút nghi hoặc hỏi:" Thế nhưng mặt của tiểu thư nếu không có chuyện gì? Vì sao phải nói với người khác mình bị hủy dung?!"

"Có khi làm xấu nữ so với làm đệ nhất mỹ nhân tốt hơn. Chí ít có thể thấy rõ được một số người." Lạc Khuynh Hoàng đưa tay sờ đầu Hương Lăng, nhàn nhạt nói. Hơn nữa nếu như dung mạo xấu xí, như vậy cũng có thể miễn đi ít nhiều phiền tóai không cần thiết.

"Thật không ngờ Nhị di nương lại độc ác như thế! Tiểu thư làm thế nào trốn ra được? Có bị thương không?" Hương Lăng có lẽ không rõ ràng ý tứ của Lạc Khuynh Hoàng, mà là ân cần quan sát Lạc Khuynh Hoàng hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng ánh mắt ấm áp, ôn hòa cười, nói:"Ta không sao. Thủ đoạn của nàng không thể lừa được ta. Ta sớm biết nàng sẽ ra tay, bởi vậy mới cố ý bảo người rời đi, chính là sợ ngươi bị liên lụy."

Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, sắc mặt hơi đỏ lên, làm như có chút ngượng ngùng, sau đó trong mắt lóe lên vẻ đau thương, cố ra vẻ tươi cười nói:" Nô tỳ quả nhiên vô dụng, chỉ biết liên lụy người khác!"

Lạc Khuynh Hoàng nhạy cảm nhận ra khẩu khí của Hương Lăng có chỗ không đúng, nàng nhìn Hương Lăng hỏi:" Đã xảy ra chuyện gì?! Chuyến này trở về đã xảy ra chuyện?"

"Biểu ca hắn…Muốn thành thân với người khác." Hương Lăng giọng nói mang theo nghẹn ngào, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, vẻ mặt như con mèo nhỏ bị thương.

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên đạo sắc bén. Hương Lăng cùng biểu ca xa kia từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, cũng đã sớm có hôn ước. Hôm nay, nam nhân lại muốn cưới người khác?!

Người bên cạnh nàng, há để người khác nói khi dễ là có thể khi dễ?!

"Nữ tử là người kinh thành, trong nhà so với ta cũng giàu có hơn, biểu ca nói…ta vừa ngu vừa xuẩn, chẳng qua là một nha hoàn. Còn nữ tử kia, cũng là một tiểu thư khuê các." Hương Lăng vẻ mặt đau thương, giọng nói đứt quãng.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Hương Lăng, sắc bén trong mắt biến mất, chuyển thành thương tiếc, nàng nói:" Biểu ca xa của ngươi bây giờ cũng tới kinh thành rồi?"

"Dạ." Hương Lăng đáp.

Lạc Khuynh Hoàng nở nụ cười nhạt. Nếu đã tới, nàng nhất định phải cho Hương Lăng một cái công đạo!

71. Chương 72: Trừng Phạt Đến Không Nhận Ra Hình Người

Quần áo tơ lụa trắng thuần càng tôn thêm dáng người yểu điệu lả lướt của Lạc Khuynh Hoàng. Bên ngoài khoác áo lông hồ ly trắng , càng khiến nàng có cảm giác cao quý xinh đẹp.

"Tra thế nào rồi." Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt, bên trong con ngươi lóe lên hàn quang sắc bén, khóe môi nhàn nhạt ý cười.

"Bẩm lâu chủ. Người biểu ca xa của Hương Lăng muốn cưới là con gái của Binh bộ thị lang Hoa Như Mi." Nặc Nhĩ đem tin tức thu được nhất nhất nói ra cho Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng có được tin, ánh mắt rất nhanh xẹt qua trên giấy, chỉ chốc lát liền đem mảnh giấy trả lại cho Nặc Nhĩ, khóe môi câu lên nụ cười như có như không.

"Tiểu thư." Giọng nói Hương Lăng yếu ớt mang chút bi thương vang lên sau lưng Lạc Khuynh Hoàng, chẳng qua chỉ mấy ngày Hương Lăng bây giờ gầy đi không ít.

Biểu ca xa này của Hương Lăng mặt dù không nên thân, nhưng bộ dạng cũng coi là được, lạc Khuynh Hoàng đã từng thấy qua một lần, dù không phải nhân trung long phượng nhưng so với người bình thường cũng thuộc dạng khôi ngô tuấn tú, khó trách tiểu thư Binh bộ thị lang lại coi trọng một nam tử bất học vô thuật như thế.

" Ta hỏi ngươi, ngươi vẫn thích biểu ca của ngươi? Vẫn nguyện ý gả cho hắn?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, nhìn Hương lăng hỏi.

Hương Lăng sắc mặt chợt đổi, có chút trắng bệch, cắn môi, trong mắt ứa lệ, trong mơ hồ lại có tia kiên quyết, giọng nàng oán hận nói:" Hơn mười năm qua, là nô tỳ không nhận thức được! Hôm nay nô tỳ cũng nhìn thấu được thái độ làm người của hắn!"

"Tốt." Lạc Khuynh Hoàng hài lòng nhìn Hương Lăng, người đi theo bên cạnh nàng, phải quyết đoán như thế. Đau dài chi bằng đau ngắn.

Biết rõ đối phương không phải là phu quân của mình, cũng nên giải quyết dứt khoát nhanh chóng. Ý cười càng sâu, tiếp tục nói:" Kẻ bạc tình sẽ có hậu quả thích đáng!"

"Thế nhưng vị tiểu thư kia hình như rất thích biểu ca." Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, không khỏi lẩm bẩm nói.

Lạc Khuynh Hoàng mày nhướng một cái, câu lên nụ cười khó hiểu, nói:" Thích? Chỉ sợ nàng ta cũng bị biểu ca ngươi lừa. Đi! Chúng ta đi một chuyến đến phủ Binh bộ thị lang!"

Phủ Binh bộ thị lang.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn cửa Binh bộ thị lang, khóe môi là ý cười cao quý, đi tới cửa, lạnh nhạt nói:" Tiểu thư Như Mi có trong phủ không ?"

Gia đinh canh cửa liếc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt lóe lên tia ghét bỏ, ngữ khí khinh thường nói:" Mau tránh ra! Tiểu thư nhà chúng ta há có thể cho người xấu xí như ngươi gặp mặt?!"

"Ngươi nói cái gì!" Hương Lăng nghe thấy gia đính nói như thế với Lạc Khuynh Hoàng không khỏi tức giận hô lên, một bên lại lo lắng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tuy rằng biết bộ dạng xấu nữ này là giả thế nhưng dung mạo dù sao cũng là thứ nữ tử để ý nhất, bị người không kiêng nể gì mắng mình xấu nữ, tâm trạng nhất định không dễ chịu.

Lạc Khuynh Hoàng cũng không có phản ứng gì, tay ngăn Hương Lăng lại, ánh mắt không chút tình cảm nhìn tên gia đinh, giọng có vài phần lạnh lùng nói:" Trả lời ngay vấn đề của ta. Bằng không ngươi sẽ vì lời nói vừa rồi của ngươi mà trả giá lớn!"

Gia đinh hơi sửng sốt, có chút sợ hãi nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Rõ ràng là một xấu nữ vô cùng xấu xí, nhưng là nhìn ánh mắt của nàng phát ra hào quang tựa như ngàn vì sao trên trời, mà giờ khắc này đôi mắt xinh đẹp hiện lên hàn quang, cái loại khí thế cao cao tại thượng thế này là lần đầu tiên hắn thấy được.

"Tiểu thư nhà ta hỏi ngươi sao không nói!" Hương Lăng thấy bộ dáng sững sờ của tên gia đinh, không khỏi nhắc nhở.

Gia đinh kia bây giờ mới hồi phục tinh thần lại, nhìn Lạc Khuynh Hoàng đánh giá. Mới vừa rồi thấy vết sẹo đáng sợ của Lạc Khuynh Hoàng, chỉ cảm thấy xấu xí không chịu nổi, nhưng bây giờ nhìn kỹ nếu như không có mấy vết sẹo trên mặt, Lạc Khuynh Hoàng là một nữ tử xinh đẹp động lòng người.

Trong đầu không khỏi nhớ tới chuyện xảy ra gần đây, đệ nhất mỹ nhân Cẩm Quốc Lạc Khuynh Hoàng bị hủy dung. Lời đồn nói Lạc Khuynh Hoàng không chỉ có dung mạo tuyệt sắc mà còn có một thân khí độ bất phàm, nữ tử bình thường khó mà so sánh được. Nữ tử trước mắt cao cao tại thượng như thế, chớ không phải là Khuynh Hoàng quận chúa?!

"Ngươi. Ngươi là ai?" Gia đinh nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mang theo vài phần nghi hoặc cùng khiếp sợ hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng thấy gia đinh nghi hoặc, ánh mắt lại sợ hãi, không khỏi mỉm cười, gia đinh trong phủ này cũng không phải đần độn, nhìn một chút đã đoán được thân phận nàng.

Lạc Khuynh Hoàng như trước đứng yên, bởi vì đang cười mà cả người thoạt nhìn nhu hòa không ít, thế nhưng khí thế vẫn cao cao không thể với tới.

Gia đinh thấy Lạc Khuynh Hoàng không trả lời, nuốt nước miếng, mắt buông xuống đáp:" Tiểu thư ở trong phủ, cô nương muốn vào?"

Cái vẻ khinh thường chán ghét ban đầu trở nên cung kính. Tuy rằng không thể xác định hoàn toàn thân phận Lạc Khuynh Hoàng, thế nhưng nhìn khí thế trên người cùng ánh mắt nàng, làm cho gia đinh không còn dám khinh thị nàng, thậm trí bất tri bất giác thay đổi ngữ khí tôn kính.

"Ừ." Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng đáp." ngươi đi thông truyền một tiếng nói Lạc Khuynh Hoàng phủ Đại tướng quân muốn gặp tiểu thư Như Mi."

May là có chuẩn bị, gia đinh nghe Lạc Khuynh Hoàng nói tên vẫn là trợn to hai mắt. Cuối cùng thật là đệ nhất mỹ nhân Cẩm Quốc Lạc Khuynh Hoàng. Khí thế cùng khí chất cao quý ấy tất nhiên những nữ tử khác không thể nào bắt chước được, thế nhưng một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, tại sao lại biến thành bộ dáng hôm nay?!

Nhận thấy ánh mắt kinh ngạc cùng đồng tình của tên gia đinh, Lạc Khuynh Hoàng cũng chỉ hở hững nhìn phía trước, tựa như cái gì cũng đều ko thấy.

Sau khi gia đinh thông truyền, liền dẫn Lạc Khuynh Hoàng đến viện của Hoa Như Mi.

Viện cũng không tính là lớn, bố trí đương nhiên kém so với Đại tướng quân phủ. Trong viện có trồng một gốc tùng bách, ngay đến mùa đông vẫn như trước xanh tươi, làm cho trong viện thêm vài phần sức sống.

Lạc Khuynh Hoàng từ trong viện đi đến cửa khuê phòng Hoa Như Mi, Hoa Như Mi đã đứng trước cửa chờ nàng. Theo đạo lý, thân phận nàng so với Hoa Như Mi cao hơn, nàng ta ở chỗ này chờ nàng cũng là phù hợp cấp bậc lễ nghi.

Lạc Khuynh Hoàng cách Hoa Như Mi vài bước liền dừng lại, ngước nhìn nữ tử trước mặt. Yến hội lần trước, Hoa Như Mi cũng có tham gia. Dung mạo đoan chính, nhưng cũng không thể nói là đẹp, cùng Hương Lăng so sánh cũng không hơn kém bao nhiêu.

Một thân váy dài tím nhạt, bên ngoài khoác áo lông hồng, cả người đầy khí chất dịu dàng. Lạc Khuynh Hoàng lướt qua bả vai nàng nhìn vào bày biện trong khuê phòng nàng, mặc dù không thể gọi là quý giá đẹp đẽ, nhưng cũng có vài phần lịch sự tao nhã.

"Không biết Khuynh Hoàng quận chúa tìm Như Mi có chuyện gì?" Hoa Như Mi có chút nghi hoặc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nàng và Lạc Khuynh Hoàng xưa nay không có giao tình, không biết cớ gì Lạc Khuynh Hoàng lại tìm nàng.

Thấy được nghi vấn của Hoa Như Mi, tầm mắt Lạc Khuynh Hoàng thu hồi lại, nhìn Hoa Như Mi, căn cứ vào tin tức cùng nãy giờ nàng quan sát Hoa Như Mi, nữ tử này cũng không phải thuộc dạng chua ngoan ác độc, có thể thấy không phải cố tình cướp người yêu thanh mai trúc mã của Hương Lăng, ngữ khí liền ôn hòa:" Ngươi biết Trần Tam?"

Thấy Lạc Khuynh Hoàng đề cập đến biểu ca Hương Lăng tên Trần Tam Hoa Như Mi thần sắc có chút phức tạp. Trong mắt lóe lên tia nghi hoặc, mặt e thẹn, mang theo ba phần thẹn thùng bảy phần nghi hoặc hỏi:" Có biết. Chỉ là không biết Khuynh Hoàng quận chúa vì sao lại nhắc đến hắn? Lẽ nào Khuynh Hoàng quận chúa cũng biết chàng?"

"Thứ bại hoại thế ta không nhận thức." Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng lóe lên khinh thường, ngữ khí có vài phần chán ghét, nghiên người sang đem Hương Lăng lên, tiếp tục nói:" Chẳng qua nha hoàn ta có biết hắn. Không biết Trần Tam có hay không nói với ngươi hắn đã đính ước?"

"Đính ước?!" Hoa Như Mi rõ ràng cực kỳ kinh ngạc, có chút không rõ nhìn Hương Lăng, thận trong hỏi:" Không biết nha hoàn Khuynh Hoàng quận chúa cùng Trần Tam quan hệ ra sao?"

Lạc Khuynh Hoang bên cạnh Hương Lăng không mở miệng nói nữa, chỉ lấy ánh mắt ra hiệu bảo Hương Lăng tự mình nói. Hương Lăng tiếp nhận ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng, lại có Lạc Khuynh Hoàng bên cạnh cũng không sợ hãi, đối với Hoa Như Mi nói:"Ta chính là người thuở nhỏ cùng Trần Tam đính ước, là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên!"

"Ngươi nói cái gì?!" Hoa Như Mi kinh ngạc nhìn Hương Lăng, tựa hồ có chút không thể tin, phản bác:" Không thể nào, nếu hắn thật sự có đính ước tại sao không nói ta biết!"

"Hắn muốn thú ngươi, đương nhiên sẽ không đem chuyện có đính ước nói ra cho ngươi biết!" Hương Lăng nghe Hoa Như Mi nói thế, đối với Trần Tam không khỏi có thêm vài phần hận ý, bọn họ là thanh mai trúc mã, thế mà hắn có thể nhẫn tâm đem nàng vứt bỏ, nếu hắn thật sự yêu Hoa Như Mi thì cũng thôi, nhưng hắn đây rõ ràng là ham mê vinh hoa phú quý!

"Ý người là, hắn lừa ta?" Hoa Như Mi mắt cơ hồ đã có lệ ý, liên tục lui về phía sau, không thể tin nhìn Hương Lăng.

Lạc Khuynh Hoàng thấy bộ dạng Hoa Như Mi, ánh mắt xem thường . Quan gia tiểu thư có thể chia làm hai loại. Một loại ác độc xảo quyệt, một loại yếu đuối nhu nhược. Hoa Như Mi này là thuộc loại thứ hai, chuyện còn không rõ ràng, đã môt bộ lã chã – chực khóc.

"Làm sao có thể, hắn sẽ không gạt ta, ta không tin!" Hoa Như Mi ánh mắt kịch liệt giãy dụa, nước mắt càng ngày càng nhiều.

"Có hay không lừa ngươi, thử một lần liền biết." Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến bộ dáng Hoa Như mi, cau mày, tiếp tục hỏi:"Chẳng qua Khuynh Hoàng cũng thật hiếu kỳ, Như Mi tiểu thư làm sao quen biết Trần Tam, theo khuynh Hoàng được biết, hắn không sống ở kinh thành."

"Là khoảng thời gian trước ta đến Mai Châu du ngoạn." Hoa Như Mi ánh mắt mơ màng, tựa hồ đang nhớ đến chuyện xưa." Lúc đó ta bị người cướp bóc, là Trần Tam đã cứu ta, còn giúp ta đuổi họ đi! hắn là người tốt!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Hoa Như Mi nói xong, không khỏi có chút buồn cười. Tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, trình diễn quả thật quá nhiều rồi. Đời trước, Quân Kiền Linh cũng là dùng thủ đoạn này, trong lúc tuyệt vọng có người ra tay giúp đỡ, sẽ dễ dàng mà yêu thích người đó. Cứ cho là trời cao an bày, thế nhưng nào có nhiều an bày như thế. Càng nhiều an bày, chẳng qua do con người làm ra mà thôi!

"Ngươi nói biểu ca giúp ngươi đuổi cướp?" Hương Lăng nghi ngờ Nhìn Hoa Như Mi, lẩm bẩm nói:" Biểu ca căn bản không biết võ công!"

"Người nói bậy!"Hoa Như Mi nghe Hương Lăng nói vậy, bật người phản bác:" Ngày ấy lúc hắn cứu ta rõ ràng biết võ công! Ngươi còn nói ngươi và hắn là thanh mai trúc mã, ta xem ngươi căn bản là gạt người! Hắn sẽ đến phủ ngay bây giờ, ngươi có dám hay không cùng hắn đối chất với nhau?!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Hoa Như Mi nói thế, mỉm cười. Đến phủ ngay bây giờ? Cũng tiết kiệm thời gian của nàng, hôm nay nàng vừa thay Hương Lăng trút giận, thuận tiện cũng cho Hoa Như Mi thấy Trần Tam là người ra sao.

"Ta làm sao không dám!" Hương Lăng nghe được lời của Hoa Như Mi, thật tức mà, nàng căn bản không nói sạo, tại sao nữ nhân này không chịu tin nàng!

"Như Mi." Giọng nói thâm tình chân thành làm cho người nghe không khỏi nổi da gà, Lạc Khuynh Hoàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử ăn mặt cực kỳ chói mắt dung tục, một bộ dạng tiểu sinh, đối với Hoa Như Mi nịnh nọt cười.

"Trần ca ca, ngươi đã đến rồi!" Hoa Như Mi thấy Trần Tam thì như gặp được vị cứu tinh, thập phần phấn khích chỉ vào Hương Lăng nói:" Nơi này có một nữ tử nói là người yêu thanh mai trúc mã của chàng!"

Trần Tam nhìn theo ngón tay Hoa Như Mi chỉ về hướng Hương Lăng, thấy Hương Lăng Trần Tam rõ ràng kinh sợ thốt ra:" Ngươi thế nào ở chỗ này!"

"Thế nào? Biểu ca thấy ta rất kinh ngạc?" Hương Lăng thấy Trần Tam, ánh mắt đau xót, tiếp theo hung hăng hỏi.

Hoa Như Mi thấy Trần Tam cùng Hương Lăng nói chuyện, trong mắt có chút không rõ cùng hoảng sợ, thận trọng hỏi:" Trần ca ca, chàng thực sự biết nàng?"

Trần Tam nghe Hoa Như Mi nói, giật mình phản ứng, đỡ vai Hoa như Mi, chuyển sang giọng điệu vô cùng ôn nhu giải thích:" Như Mi nàng nghe ta nói. Nữ nhân này là biểu muội của ta, từ nhỏ đã thầm thích ta, luôn quấn quít lấy ta, ta nhưng không có thích nàng!"

Hoa Như Mi nghe Trần Tam nói thế, thần sắc trên mặt hòa hoãn một ít, lại liếc mắt nhìn Hương Lăng, đối Trần Tam nói:" Thì ra là như vậy. Ta chút nữa đã hiểu lầm chàng."

Hương Lăng nghe được Trần Tam nói như thế, rất tức giận! nàng bây giờ chỉ muốn nhào tới, lại bị Lạc khuynh Hoàng cản lại.

"Trợn to mắt mà nói dối đảo ngược đúng sai." Lạc khuynh Hoàng khẩu khí châm chọc, lạnh lùng nhìn Trần Tam.

Trần Tam liếc mắt nhìn Lạc khuynh Hoàng, bị ánh mắt đầy hàn ý của Lạc khuynh Hoàng làm kinh sợ, thấy rõ bộ dáng Lạc khuynh Hoàng không khỏi cười nhạo nói:" Ta con tưởng là ai, thì ra là một kẻ xấu xí!"

"Trần ca ca không được vô lễ. Nàng là khuynh Hoàng quận chúa!" Hoa Như Mi thấy Trần Tam nói thế lập tức kéo Trần Tam lại, nhỏ giọng nói.

Trần Tam nghe được lời ấy, sắc mặt liền thay đổi. Hắn ở kinh thành không lâu, nhưng danh tiếng của Khuynh Hoàng quận chúa hắn cũng là thường xuyên nghe nói tới. Có người nói Khuynh Hoàng quận chúa cực kỳ được sủng ái, thậm chí khiến cho thái tử hai nước cùng hai vị hoàng tử tranh chấp, muốn thú nàng làm thê tử. Đáng tiếc hồng nhan bạc phận, cuối cùng bị trận hỏa hoạn làm hủy dung.

Trần Tam nhìn Lạc Khuynh Hoàng, lại nhìn Hương Lăng, trong mắt có chút nghi hoặc. Lẽ nào Hương Lăng biết Khuynh Hoàng quận chúa sao?!

Trần Tam chỉ biết Hương Lăng ở gia tộc lớn làm nha hoàn lại không biết thế gia vọng tộc ấy là phủ Đại tướng quân đương triều. Nếu không hắn cũng không dám công khai vứt bỏ Hương Lăng.

Lạc khuynh Hoàng cau mày, bại hoại như thế, nàng cũng không muốn cũng hắn nói nhiều, nhanh như chớp, Lạc Khuynh Hoàng một cước đá bay Trần Tam ra ngoài, dùng chân dẫm lên trên ngực Trần Tam, trên cao nhìn cuống.

Hương Lăng và Hoa Như Mi đều bị hành động của Lạc Khuynh Hoàng làm cho hoảng sợ.

Hương Lăng vẫn không biết chuyện Lạc Khuynh Hoàng biết võ công. Lạc khuynh Hoàng tập võ đã một năm công phu có thể nói là tiến bộ thần tốc, mà Trần Tam cũng chẳng biết chút võ công nào , Lạc khuynh Hoàng đối phó hắn tự nhiện dễ như trở bàn tay, Hương Lăng không khỏi xem đến ngây người.

Mà Hoa Như Mi cũng hết sức kinh ngạc. Thứ nhất, nàng ta giống như Hương Lăng, nàng chưa bao giờ biết Lạc Khuynh HOàng biết võ công. Thứ hai, nàng kinh ngạc không biết Lạc Khuynh Hoàng vì sao đối với Trần Tam ra tay, mà Trần Tam tại sao một chút xíu phản kháng cũng không có.

Về phần đương sự, càng sợ đến sắc mặt đều trắng bệch, liên tục xin khoang dung:" Khuynh Hoàng quân chúa. Tiểu nhân có mắt như mù, cầu xin người đại nhân đại lượng buông tha tiểu nhân…"

Lạc Khuynh Hoàng khinh thường, nghiêng mặt không thèm nhìn Trần Tam nữa, mà nhìn Hoa Như Mi:"Đây là võ công cao cường mà ngươi nói? Đây là đại hiệp khí phách ngươi thích?"

Hoa Như Mi bị Lạc Khuynh Hoàng nói cho á khẩu không mở miệng được. Trong lòng nàng Trần Tam là người có võ công cao cường, tràn ngập khí phách anh hùng, thế nhưng nhìn Trần Tam trước mặt, không chỉ tay trói gà không chặt, còn cực kỳ hèn nhát, đừng nói một chút anh hùng khí phách mà một điểm tự tôn nam nhân cũng không có

Trần Tam nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, vẻ mặt càng thêm khó coi. Nhưng hắn cũng biết, thân phận Lạc Khuynh Hoàng không phải bình thường, coi như là Hoa Như Mi cũng không cứu được hắn.

"Nói. Ngươi có thật hay không cùng Hương Lăng đã từng đính ước?!" Lạc Khuynh Hoàng thấy Hoa Như Mi bởi vì thất vọng mà sắc mặt trở nên tái nhợt, thu hồi ánh mắt, mũi chân dùng sức đạp xuống ngực Trần Tam, ngữ khí mang theo hàn ý bên trong, hỏi.

Trần Tam bị Lạc Khuynh Hoàng đạp, cảm thấy một cổ lực nặng nề giẫm lên khiến hắn đau thấu xương, nhưng hắn cũng không dám ồn ào, nghe ngữ khí Lạc Khuynh Hoàng hình như muốn lấy công đạo cho Hương Lăng, Trần Tam chớp chớp mắt, lập tức hướng Hương Lăng nói:" Có! Ta cùng Hương Lăng thuở nhỏ đích thực có đính ước, chúng ta là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, là ta nhất thời ham mê mỹ sắc, xin lỗi Hương Lăng, biểu ca biết sai rồi!"

Hương Lăng nghe Trần Tam nói, chính là nhớ lại trước khi xuất môn Lạc Khuynh Hoàng đã từng hỏi qua nàng, nhưng đối với Trần Tam bây giờ nàng đã chết tâm, nàng vẫn luôn nhớ đến cam kết của mình, hơn nữa nàng cũng không nghĩ sẽ lấy thứ bại hoại như thế nữa, không đáng để nàng thích. Tiểu thư nói đúng, mặc kệ người nào, đều thích cái lợi trước mặt, coi như người nàng thích không thích nàng, nàng cũng không cần đi yêu cái người bại hoại như vậy!.

Mà Hoa Như Mi sau khi nghe Trần Tam nói, sắc mặt lại càng trắng bệch, ngón tay nàng run run chỉ vào Trần Tam, nước mắt ào ào chảy xuống, nói:" Ngươi nói cái gì?!"

"Ta nói ta không thích ngươi! Người ta thích từ trước đến này đều là biểu muội ta!" Trần Tam lúc này còn đâu quan tâm tâm tình Hoa Như Mi, đối với Hoa Như Mi ác thanh ác khí nói, tiếp đó liền lấy lòng nhìn Lạc Khuynh Hoàng:" Khuynh Hoàng quận chúa. Tiểu nhân biết sai rồi. Người có thể hay không giơ cao đánh khẽ?"

"Ngươi cho là ta muốn giết ngươi?" Lạc khuynh Hoàng ánh mắt âm u như lưỡi dao sắc bén nhìn Trần Tam, thẳng đến lúc đem hắn kinh hồn táng đảm, Lạc Khuynh Hoàng khóe môi nhếch lên khinh thường, đem chân dời đi, hờ hững nói: Ngươi còn không xứng!"

Trần Tam vội vã từ dưới đất bò dậy, che ngực, quỳ trước mặt Lạc Khuynh Hoàng nịnh nọt nói:" Dạ dạ dạ! Tiểu nhân không xứng…"

"Thấy rõ chứ?" Lạc Khuynh Hoàng nhàn nhạt liếc nhìn Hoa như Mi, mang theo vài phần đồng tình nói.

Hoa Như Mi mặt xám như tro tàn nhìn Trần Tam, nước mắt không ngừng rơi, nghẹn ngào gật đầu, đáp:"Đa tạ Khuynh Hoàng quận chúa. Nếu không có người, đời Như Mi coi như hủy."

Hoa Như Mi mặt xám như tro tàn nhìn Trần Tam, nước mắt không ngừng rơi, nghẹn ngào gật đầu, đáp:"Đa tạ Khuynh Hoàng quận chúa. Nếu không có người, đời Như Mi coi như hủy."

"Không cần nói tạ ơn." Lạc Khuynh Hoàng nâng Hoa Như Mi đang muốn quỳ xuống lên, ánh mắt thâm thúy, nói với Hoa Như Mi:" Khuynh Hoàng còn có việc. Cũng xin cáo từ. nhớ kỹ thay ta nói với phụ thân ngươi, nếu như có thời gian có thể đến Phiêu Hương Cư phòng chữ thiên tìm ta."

"Vâng. Như Mi nhớ kỹ." Hoa Như Mi giọng nói khàn khàn, cảm kích đáp.

Lạc Khuynh Hoàng đi tới chỗ Trần Tam , nhìn gia đinh cách đó không xa, nhàn nhạt nói:" Đem tên này tay chân đều phế đi, ném ra đường."

Nói xong, liền dẫn Hương lăng đi.

Gia đinh lên tiếng đáp đi đến, Trần Tam lập tức giãy giụa hô:" Khuynh Hoàng quận chúa tha mạng! Hương Lăng…cứu ta…"

"Tiểu thư…" Hương Lăng nghe tiêng kêu thảm thiết của Trần Tam, có chút không đành lòng nói với Khuynh Hoàng quận chúa.

Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt nhìn Hương Lăng, giọng nói không rõ cảm xúc:" Đối với người như vậy, nếu ngươi nhân từ nương tay, sẽ lại cho hắn cơ hội lần nữa làm thương tổn ngươi!"

Hương Lăng nghe Lạc Khuynh Hoàng nói thế, cũng ngậm miệng lại. Lạc Khuynh Hoàng nói những lời này vẫn còn trong sân chưa ra khỏi, Hoa Như Mi đương nhiên nghe được rõ ràng, đang muốn ngăn cản gia đinh, lời vừa muốn thốt liền nuốt vào trong, xoay người đi, vọt vào khuê phòng, trong sân chỉ còn lại Trần Tam đang kêu la thảm thiết, Lạc Khuynh Hoàng dẫn Hương Lăng rời đi cũng không quay đầu lại.

Ra khỏi phủ Binh bộ thị lang, Lạc Khuynh Hoàng dẫn Hương Lăng đến Phiêu Hương Cư.

Hường Lăng vừa nhìn thấy bảng hiệu Phiêu Hương Cư, nhớ tới chuyện ăn cơm bá vương lần trước, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói với Lạc Khuynh Hoàng:" Tiểu thư, người có mang theo ngân lượng chứ?"

"Không mang." Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng ném ra hai chữ, liền dẫn bước tiến vào, Hương Lăng thấy Lạc Khuynh Hoàng đi vào, cũng vội vã theo sau.

Lạc Khuynh Hoàng trực tiếp lên thẳng nhã gian Phiêu Hương Cư phòng chữ thiên.

"Ha ha, ta cảm thấy nhị hoàng tử căn bản không phải đối thủ của ngài." Tiếng nói kiêu mị truyền ra từ nha gian bên cạnh. Lạc Khuynh Hoàng nguyên bản vốn chuẩn bị bước lên, chân lại dừng giữa không trung, ánh mắt kỳ quái.

"Tiểu thư…Đây không phải giọng nói của đại tiểu thư sao?"Hương Lăng dường như nghe được giọng nói của nữ tử kia, nghi hoặc nhìn Lạc Khuuynh Hoàng hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng ánh mắt trào phúng, tựa tiếu phi tiếu, nhìn Hương Lăng ra hiệu, ý bảo Hương Lăng đi vào trước, mình thì hướng đến gian phòng kia đi tới.

"Thật không? Khuynh Quốc lời này thật biết nói chuyện." Âm thanh ngả ngớn của cửu hoàng tử Quân Ngọc vang lên bên trong cùng với tiếng thở gấp của Lạc Khuynh Quốc.

Lạc Khuynh Hoàng mày cau lại, không cần nhìn cũng biết bên trong phòng đang diễn ra cảnh tượng kiều diễm thế nào.

"Cửu hoàng tử…Ta đối với chàng là một mảnh chân tình." Lạc Khuynh Quốc giong nói kiều mi ướt át lại vang lên.

Lạc khuynh Hoàng đứng ở cửa, ý cười trên môi dần trở nên lạnh lẽo, xem ra Lajc Khuynh Quốc không cam lòng tình trạng hiện nay, muốn mượn thế lực của cửu hoàng tử?

"Bản điện hạ rõ tâm ý của nàng. An tâm, bản điện hạ sẽ lấy nàng." Giọng nói Quân Ngọc vang lên lần nữa.

"Ta còn có một chuyện không biết có nên nói hay không." Lạc Khuynh Quốc mang theo vài phần oán độc nói:" Muội muội ta Lạc khuynh Hoàng nếu như gả cho Quân Khuynh Vũ, phụ thân chỉ sợ không có khả năng phù trợ cửu điện hạ!"

Lạc khuynh Hoàng nghe được lời này, con người sắc bén như chủy thủ, môi khẽ nhếch. Khó trách Quân Ngọc sao lại có tâm tư cùng Lạc Khuynh Quốc chỗ này hàn huyên nói chuyện, hóa ra Lạc Khuynh Quốc đồng ý giúp hắn.

Chẳng qua là vật hợp theo loài. Lạc Khuynh Quốc nói ra tưởng là bằng với sức của Quân Ngọc có thể đối phó nàng ư?! Mà Quân Ngọc hắn thế nhưng ngu ngốc đi tin tưởng Lạc Khuynh Quốc có thể thuyết phục Lạc Nguyên phù trợ hắn?!

Cửu hoàng tử Quân Ngọc ngoài mẫu phi là Tiêu phi con gái Hộ bộ thị lang, cũng không tính là sủng ái, mà bản thân cửu hoàng tử hắn càng không cần nói tới, ngoài thế lực mẫu tộc cũng không có thế lực nào khác, mà người như vậy cũng muốn tranh ngôi vị?

"Vậy theo lời Khuynh Quốc, chúng ta phải làm sao?"

"Đương nhiên là giết nàng! Chỉ cần nàng ta chết, phụ thân cũng chỉ còn ta là nữ nhi, đến lúc đó nếu gả cho chàng, phụ thân tự nhiên sẽ phù trờ chàng!"

Bên trong vẫn còn nói chuyện, Lạc Khuynh Hoàng khóe môi càng thêm lạnh lẽo, vươn bàn tay thon dài nhẹ nhàng đẩy cửa phòng.

Cửa mở ra, gió lùa vào trong khiến Quân Ngọc cùng Lạc Khuynh Quốc đang hoàn toàn đắm chìm trong kế sách của mình thức tỉnh.

Lạc Khuynh Quốc mặc một bộ lụa mỏng màu đỏ, ngực mở hơn một nửa thấp thoáng mơ hồ thấy được cảnh xuân bên trong, cả người kiều diễm vô lực ngồi trên đùi Quân Ngọc, Quân Ngọc lúc này ôm Lạc Khuynh Quốc, một tay cầm chén rượu, tay còn lại tiến vào trong vạt áo Lạc Khuynh Quốc. Trên mặt hai người đều lộ vẻ đắc ý. Trong nháy mắt thấy Lạc Khuynh Hoàng đậy cửa phòng ra, vẻ mặt ngưng trệ, trở nên vô cùng đặc sắc.

"Khuynh…Khuynh Hoàng." Lạc khuynh Quốc thấy Lạc Khuynh Hoàng, vừa sợ vừa hãi, giọng nói không ngăn được run lên, sắc mặt trở nên trắng bệch lắp bắp nói.

Vẻ mặt Quân Ngọc cũng không so với Lạc Khuynh Quốc tốt hơn, tay đang tiến vào vạt áo Lạc Khuynh Quốc lập tức thu lại, sợ hãi liếc nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên đi vào, con ngươi liếc nhìn Quân Ngọc cùng Lạc Khuynh Quốc, vẻ mặt cười như không cười, trào phúng, môi nhếch lên nhàn nhạt nói:" A, ngươi không phải vừa mới nói muốn giết ta sao, thế nào bây giờ bộ dạng lại sợ thành thế này?"

"Ai nói ta sợ?!" Lạc Khuynh Quốc gặp Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, vẻ mặt oán hận, ánh mắt như muốn phun lửa, quát Lạc Khuynh Hoàng, thế nhưng trong giọng vẫn chứa sự rùun sợ.

"Không sợ là tốt rồi." Lạc Khuynh Hoàng mặt cũng không thay đổi, nhìn đến Quân Ngọc bất động thanh sắc thẳng đến khí thấy vẻ mặt sợ hãi của Quân Ngọc, nàng mới chậm rãi nói:" Cửu hoàng tử muốn cùng Lạc Khuynh Quốc hợp tác à?"

Quân Ngọc môi giật giật, không nói chuyện. Lạc Khuynh hoàng đi đến trước mặt Quân Ngọc, từ trên cao nhìn xuống, châm chọc nói:" Lạc Khuynh Quốc chẳng qua chỉ là một thứ nữ, còn được gả ột tên mã phu. Cửu hoàng tử thế nhưng nguyện ý thú nàng? Không sợ người trong thiên hạ chê cười sao?"

Vừa dứt lời, sắc mặt Lạc Khuynh Quốc cùng Quân Ngọc chợt thay đổi. Trên mặt Quân Ngọc hiện lên chút do dự, lúng túng nhìn Lạc Khuynh Quốc, mà Lạc Khuynh Quốc cũng thẹn qua thành giận quát:" Lạc Khuynh Hoàng! Nếu không phải ngươi hãm hại ta, ta làm sao lại gả cho tên mã phu thấp hèn kia?! Ngươi không vừa mắt ta, sao không tự nhìn lại mình đi, ngươi có chỗ nào tốt hơn ta, ngươi cho là bây giờ vẫn còn là đệ nhất mỹ nhân Cẩm Quốc Lạc Khuynh Hoàng sao? Cầm gương mà soi ngươi bây giờ xấu xí thành cái dạng gì!"

Lạc Khuynh Hoàng đem ánh mắt sắc bén bắn vế phía Lạc Khuynh Quốc, trong mắt phun ra hàn quang, giọng nói tựa như trong hầm băng, lạnh thấu xương:" Ta hãm hại ngươi ư? Chỉ sợ do bản thân ngươi ngu dốt, chính mình đào bẫy chính mình nhảy vào đi!"

Nói xong, Lạc Khuynh Hoàng cũng không thèm nhìn Lạc Khuynh Quốc nữa, tiếp tục nhìn đến Quân Ngọc nói:" Nói vậy, cửu hoàng tử cũng không phải thật tâm thú nàng. Nếu đoán không sai, sợ là vì binh quyền trong tay Lạc Nguyên đi.

Quân Ngọc sắc mặt thay đổi, hiển nhiên là bị Lạc Khuynh Hoàng đoán đúng tâm tư, Lạc Khuynh Hoàng nhếch lên nụ cười châm chọc, nói:" Bị ta đoán đúng?! Vậy thì càng buồn cười. Ngươi cho là một người không có ngoại thích, một thứ nữ mẫu thân bị xử chết có thể phù trợ cái gì cho ngươi? Đừng nói Lạc Nguyên đã sớm cùng Quân Kiền Linh hợp tác, dù hắn chưa quyết định, ngươi giết ta, còn có ca ca ta, nói cái gì cũng không tới phiên Lạc Khuynh Quốc chi phối quyết định của Lạc Nguyên."

Sắc mặt Quân Ngọc càng lúc càng khó coi, tay ôm Lạc Khuynh Quốc buông ra.

Lạc Khuynh Quốc để ý đến phản ứng của Quân Ngọc, gấp gáp nói:" Cửu hoàng tử chàng đừng nghe nàng nói bừa phụ thân từ xưa vẫn luôn yêu thương ta!"

"Cửu hoàng tử chắc cũng rõ ràng. Tin tưởng không cần Khuynh Hoàng nhiều lời. Về phần Lạc Khuynh Quốc, có ý đồ câu dẫn hoàng tử, mưu hại quận chúa, Khuynh Hoàng tin cửu hoàng tử biết xử trí thế nào." Lạc Khuynh Hoàng cũng không để ý Lạc Khuynh Quốc, lạnh nhạt liếc nhìn Quân Ngọc làm hắn biến sắc.

Quân Ngọc nhìn bóng lưng ngày càng xa của Lạc Khuynh Hoàng, chỉ cảm thấy cái loại cảm giác làm người ta hit'thở không xong cũng biến mất. Khuynh Hoàng quận chúa này quả nhiên không giống nữ tử bình thường, khí thế đáng sợ, sợ là ngay cả phụ hoàng cũng không hơn. Hơn nữa, nàng nói cũng có lý.

Hắn vốn muốn mượn thân phận Lạc Khuynh Quốc trợ giúp đạt được ủng hộ của Lạc Nguyên. Nhưng hôm nay xem ra, chỉ sợ không thể nào. Lạc Khuynh Hoàng nói đúng, Lạc Khuynh Quốc chẳng qua là một thứ nữ, ngoại thất mất hết, Lạc Nguyên làm sao mặc kệ hai huynh muội Lạc Vân Chỉ cùng Lạc Khuynh Hoàng được quân sủng mà đi quản Lạc Khuynh quốc một thứ nữ chứ?!

Huống chi, Lạc Khuynh Quốc danh tiết cũng bị hủy hết, lại từng gả cho tên mã phu, nếu hắn thú lạc Khuynh Quốc chỉ sợ không thu được lợi ích ngược lại còn bị người trong thiên hạ chê cười.

Nghĩ tới đây, Quân Ngọc trong lòng cực kỳ tức giận, ánh mắt nhìn Lạc Khuynh Quốc cũng thêm vài phần chán ghét. Hắn suýt nữa bị nữ nhân lừa gạt!

Quân Ngọc nắm cánh tay Lạc Khuynh Quốc xốc lên, trong mắt không một chút che giấu vẻ chán ghét, đối với Lạc Khuynh Quốc nói:"Ngươi...cái tiện nhân này, vọng tưởng muốn lừa gạt bản điện hạ!"

Lạc Khuynh Quốc bất ngờ bị Quân Ngọc xốc lên, té ngồi xuống đất, cánh tay ngã đau, nàng chịu đựng đau đớn nhìn Quân Ngọc, đáng thương nói:" Cửu hoàng tử, chàng làm đau ta. Ta khi nào lừa gạt chàng?"

Quân Ngọc nhìn Lạc Khuynh Hoàng bộ dạng kiều mị, không còn một chút tình ý. Hắn nhớ tới ý tứ trước khi rời đi của Lạc Khuynh Hoàng.

Vừa nãy lời của hắn và Lạc Khuynh Quốc đã bị Lạc Khuynh Hoàng nghe được nhất thanh nhị sở, nếu như Lạc Khuynh Hoàng bởi vì vậy mà hận hắn, hắn chắc chắn sẽ không có ngày lành. Lại nhìn Lạc Khuynh Quốc một bộ dây dưa quấn quít hắn không tha, thay vì như thế, không bằng…

Nghĩ tới đây, trên mặt Quân Ngọc hiện lên sát ý nhìn Lạc Khuynh Quốc, nụ cười rét lạnh trên môi, ngón tay không chút lưu tình đặt lên cổ Lạc Khuynh Quốc.

Lạc Khuynh Quốc bị Quân Ngọc siết cổ, sắc mặt đỏ bừng, khàn giọng nói:" Cửu…Cửu hoàng tử…Ngươi…Người mau buông tay ra…"

"Chờ ngươi chết, bản điện tự nhiên sẽ buông tay!" Quân Ngọc trên tay càng thêm sức, Lạc Khuynh Quốc không ngừng giãy dụa, cuối cùng mắt trợn trắng, tắt thở.

Quân Ngọc thấy Lạc Khuynh Quốc tắt thở, lợi dụng bốn bề vắng lặng, lặng lẽ rời khỏi. Hôm nay, tới đây gặp Lạc Khuynh Quốc, vốn chỉ có duy một người biết, đó chính người vừa nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng, chắc hẳn Lạc Khuynh Hoàng sẽ không vạch trần hắn.

Lạc Khuynh Hoàng và Hương Lăng ngồi sát vách, lắng tai nghe, quan sát từ khe hở Lạc Khuynh Hoàng thấy bóng lưng Quân Ngọc vội vã rời đi, khóe môi giương lên nụ cười.

Nàng kêu Hương Lăng trở về phủ Tướng quân, lệnh cho Thanh Long đem thi thể Lạc Khuynh Quốc chuyển đến phòng chữ thiên. Còn mình thì ở phòng cách vách, thong thả uống trà.

Thời điểm mặt trời ngã về tây, Lạc Khuynh Hoàng mới chờ được Binh bộ thị lang Hoa Chính đến.

Thấy Hoa Chính đẩy cửa phòng chữ thiên, Lạc Khuynh Hoàng lập tức ra hiệu Thanh Long lệnh cho tiểu nhị đẩy cửa vào, mà chính nàng cũng giả vờ vừa vào cửa.

Lúc này, trên mặt Hoa Chính vô cùng khiếp đảm, trông thấy Lạc Khuynh Hoàng và tiểu nhị đến, vội vàng chỉ vào thi thể Lạc Khuynh Quốc, lắp bắp nói:" Khuynh Hoàng quận chúa…đây…đây…"

"Đại tỷ?!" Lạc Khuynh Hoàng thấy thi thể Lạc Khuynh Quốc, làm ra bộ dạng hoảng sợ, chỉ vào Hoa Chính muốn nói lại thôi, tiếp theo nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, phân phó tiểu nhị:" Ngươi xuống trước. Nhớ kỹ, không nhìn thấy gì cả!"

"Dạ. Tiểu nhân biết!"

Lạc Khuynh Hoàng tiêu sái đi vào, đem cửa đóng lại, ngước mắt nhìn Binh bộ thị lang, trong con ngươi sâu thẳm chợt lóe ánh quang, đáy mắt che đi tia giảo hoạt.

"Hoa đại nhân có cân nhắc?" Lạc Khuynh Hoàng không để ý đến chuyện Hoa Chính đang quan sát mình, đi thẳng đến ghế bên cạnh, chậm rãi ngồi xuống, lười biếng nhìn Hoa Chính.

Hoa Chính còn chưa hồi phục lại vẻ khiếp sợ khi nhìn thấy thi thể Lạc Khuynh Quốc, nghi hoặc không xác định, nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng đặt câu hỏi, do dự nói:" Khuynh Hoàng quận chúa tại sao lại giúp hạ quan?"

"Tất nhiên là cần Hoa đại nhân ra sức. Ta giúp ngươi ngồi trên vị trí Binh bộ thượng thư. Ngươi thay ta cống hiến sức lực." Lạc Khuynh Hoàng đem ấm trà trên bàn cầm lên, rót vào ly giao cho Hoa Chính, ngữ khí mang vài phần sâu hiểm khó dò:" Hoa đại nhân có thể cự tuyệt. Chẳng qua chức Binh bộ thị lang và Binh bộ thượng thư tuy là chỉ thấp một bậc, nhưng trong đó hơn kém bao nhiêu, Hoa đại nhân hẳn là rõ ràng, cơ hội tốt như thế không nên bỏ qua."

"Hạ quan biết rõ. Thế nhưng…" Hoa Chính nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, có chút động tâm, thế nhưng hắn trời sinh nhát gan, có chút do dự.

Lạc Khuynh Hoàng đối với tính tình Hoa Chinh cực kỳ rõ, bởi thế nàng mới lợi dụng cái chết của Lạc Khuynh Quốc tạo thành liều thuốc mạnh. Vốn nghĩ thuyết phục Hoa Chính cần phí chút tâm tư, hôm nay có liều thuốc mạnh này, quả thật tiết kiệm không ít tay chân.

"Hoa đại nhân có thể chậm rãi suy nghĩ." Lạc Khuynh Hoàng bộ dạng tự tin, dường như lơ đãng liếc đến thi thể Lạc Khuynh Quốc, có chút do dự nói:" Chẳng qua chuyện đại tỷ ta chết…Nếu như Hoa đại nhân nguyện ý nghe lời ta, chúng ta đương nhiên đứng chung một thuyền, chắc chắn sẽ không truy cứu, nhưng

nếu Hoa đại nhân không muốn đi theo ta, ta mặc dù cùng đại tỷ không thân thiết, nhưng cái công đạo này cũng phải đòi!"

Hoa Chính ở quan trường nhiều năm, cũng là người thông minh, lúc này cũng đã hiểu, hắn chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng, tức giận nói:" Khuynh Hoàng quận chúa, người hãm hại hạ quan!"

"Hãm hại ngươi?! Lạc Khuynh Hoàng giống như không để ý lời Hoa Chính nói, chỉ mỉm cười:" Dù vậy thì đã sao? Thứ mọi người nhìn là thi thể đại tỷ và đại nhân xuất hiện cùng một nơi."

Hoa Chính nghe thấy lời Khuynh Hoàng nói, sắc mặt chợt biến, trầm mặc hồi lâu mới đối với Lạc Khuynh Hoàng nói:" Khuynh Hoàng quận chúa đúng là hảo mưu lược, hạ quan tâm phục khẩu phục."

"Nói như vậy, đại nhân nguyện ý hợp tác cùng Khuynh Hoàng?" lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, nghe lời Hoa Chính nói cũng không ngạc nhiên, sóng dậy không sợ hãi hỏi.

Hoa Chính gật đầu, nói:" Hạ quan nguyện ý vì Khuynh Hoàng quận chúa cống hiến hết mình."

"Tốt. Vậy đại nhân cứ về phủ trước, chờ làm Binh bộ thượng thư đi." Lạc Khuynh Hoàng nghe Hoa Chính nói thế, miễn cưỡng đứng lên, hạ lệnh trục khách.

Hoa Chính theo lời rời khỏi. Hoa Chính vừa đi, Quân Khuynh Vũ hồng y như lửa xuất hiện trước Lạc.

"Huynh đến rồi." Lạc Khuynh Hoàng ngước mặt lên nhìn Quân Khuynh Vũ, nở nụ cười thật lòng.

Quân Khuynh Vũ đưa tay sờ sờ mũi Lạc Khuynh Hoàng, cưng chiều nói:" Phiền nàng vì ta tính toán nhiều thế."

Lạc Khuynh Hoàng cười lắc đầu:" Vì huynh, ta nguyện ý. Binh bộ thượng thư bây giờ là người Quân KIền Linh, đương nhiên phải thừa dịp quan hệ bọn họ hiện nay bất ổn mà ra tay trước."

"Ta đã bố trí xong. Hắn rất nhanh sẽ bị cách chức, chỉ không nghĩ tới Hoàng nhi đã thay ta chọn người xong hết thảy." Quân Khuynh Vũ khóe môi tràn đầy tươi cười một bộ thần giao cách cảm.

Hai người nhìn nhau cười, bộ dạng hồ ly giảo hoạt.

"Quân Kiên Linh gần đây sợ là không rảnh rỗi quan tâm những thứ này." Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, trong mắt gian xảo.

Quân Khuynh Vũ đưa tay ôm lấy Lạc khuynh Hoàng, ánh mắt liếc qua chạm đến thi thể Lạc Khuynh Quốc, chán ghét cau mày nói:" Huynh đệ ta mặc dù không đông nhưng cũng là hoàng tử. Mấy người liên thủ đối phó Quân Kiền Linh, chung quy cũng đủ cho hắn phiền chết."

"Ừ, chúng ta đi thôi!" Lạc Khuynh Hoàng chú ý tới vẻ mặt chán ghét của Quân Khuynh Vũ. liếc nhìn thi thể Lạc Khuynh Quốc, nhàn nhạt nói.

Quân Khuynh Vũ sau khi nghe xong liền kéo Lạc Khuynh Hoàng rời khỏi, đi phân phó Thanh Long đem thi thể xử lý sạch sẽ. Lạc Khuynh Quốc bây giờ đã không người quan tâm, chỉ sợ cho dù chết đi, Lạc Nguyên cũng không hỏi tới.

72. Chương 73: Mưu Tính, Chế Ngạo Thứ Muội

Đúng như Lạc Khuynh Hoàng sở liệu. Sau khi Lạc Nguyên biết tin Lạc Khuynh Quốc mất tích, cũng không có bao nhiêu phản ứng. Chỉ hình thức phái người đi ra ngoài tìm kiếm mà thôi.

Thời tiết cuối đông, cảnh vật phá lệ xơ xác tiêu điều, trên bầu trời bông tuyết rơi xuống, bay lả tả , thoạt nhìn xinh đẹp cực kỳ. Lạc Khuynh Hoàng ngồi ở trong phòng uống trà, nhìn bông tuyết bay là tả ngoài cửa sổ, khóe môi ôm lấy cười nhạt ý.

"Tuyết lại rơi." Quân Khuynh Vũ hôm nay mặc một kiện áo choàng màu trắng, cổ tay áo thêu chỉ bạc, toàn thân cao thấp không có một vật trang sức, thân hình cao to đứng ở trong đình viện, bông tuyết bay xuống trên vai hắn, phụ trợ cho hắn càng giống như thần tiên .

Lạc Khuynh Hoàng ngồi ở trong phòng, nhìn Quân Khuynh Vũ một thân áo trắng, suy nghĩ không khỏi mơ hồ đến một năm trước. Thời điểm kia, Quân Khuynh Vũ vẫn là thân phận Lưu Cảnh công tử , trên mặt hắn còn đeo mặt nạ màu bạc, đứng ở trong tuyết như vậy, bóng dáng hắn đập vào trong mắt nàng tựa như một vị thần đang tỏa ánh hào quang.

Nàng đứng dậy, từ phòng trong đi ra ngoài, đi tới bên người Quân Khuynh Vũ, cùng hắn đứng dưới bầu trời đầy tuyết bay lả tả, Quân Khuynh Vũ đưa tay cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, mang theo vài phần oán trách nói, "Tại sao lại không dùng nội lực? Xem tay ngươi lạnh băng , mau vào phòng đi thôi, đừng để bị bệnh!"

"Có áo khoác lông cừu rồi, ta không lạnh." Lạc Khuynh Hoàng từ Quân Khuynh Vũ nắm tay nàng, cảm giác được từ tay Quân Khuynh Vũ truyền đến nội lực, khóe môi tràn đầy vẻ tươi cười, mang theo vài phần giảo hoạt nói, "Còn nhớ người nào đó từng để cho ta không có cừu y đứng ở đầu gió đâu."

"Hoàng nhi thật đúng là mang thù đâu!" Quân Khuynh Vũ đưa tay nhu nhu mũi Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt đào hoa hẹp dài lưu chuyển sóng mắt, lóe ra quang mang động lòng người, ánh mắt có chút mê ly, tựa hồ nhớ lại chuyện tình lúc trước.

Thời điểm kia, hắn cố ý thử Lạc Khuynh Hoàng, muốn nhìn bộ dáng Lạc Khuynh Hoàng mở miệng cầu xin hắn, ai biết tính tình Lạc Khuynh Hoàng quật cường như vậy, lại đứng ở đầu gió nửa ngày, đến khi đông lạnh xanh cả mặt. Vừa nghĩ đến bộ dáng kia của Lạc Khuynh Hoàng, hắn liền hối hận lại đau lòng.

Có lẽ cũng tại thời điểm kia, thân ảnh tiêm nhược lại quật cường của Lạc Khuynh Hoàng cũng đã khắc vào trong lòng hắn đi.

"Ta quả thật mang thù." Con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng có chút ám ám, tiếp theo lại lóe ra hào quang, trên khóe môi cũng gợi lên ý cười, "Bất quá chuyện trả thù không thể thiếu. Sau lại huynh phải dùng nội lực thay ta sưởi ấm? Nếu không phải ngày ấy ta bị đông lạnh, sau này thời điểm tập võ cũng sẽ không tìm được địa phương ấm áp như Hoa Đào Sơn a."

"Nói cũng đúng." Khóe môi Quân Khuynh Vũ khẽ cong, kéo tay Lạc Khuynh Hoàng hướng về bên ngoài sân, vừa đi vừa nói, "Lại nói tiếp chúng ta cũng thật lâu chưa đi Hoa Đào sơn ."

Từ sau khi võ công của Lạc Khuynh Hoàng có chút thành tựu, vốn không tiếp tục đến Hoa Đào sơn tập võ. Ngày thường, hai người cũng là chơi cờ ngâm thi, nhàn rỗi thì luận bàn một chút chiêu thức. Lạc Khuynh Hoàng tập võ thiên phú vô cùng tốt, tuy rằng nội lực còn thấp, nhưng chiêu thức võ công cũng được cho là nhất lưu .

"Huynh hôm nay mặc trang phục của Lưu Cảnh công tử, nếu bị người khác nhìn thấy chúng ta như vậy, sợ là không tốt." Lạc Khuynh Hoàng tại thời điểm Quân Khuynh Vũ đi tới cửa, mở miệng nói.

Quân Khuynh Vũ cúi đầu nhìn trang phục bản thân, khóe môi gợi lên một chút ý cười xấu xa, "Ân, quả thật không tốt. Bất quá, chúng ta như vậy, là quan hệ nào?"

Lạc Khuynh Hoàng tất nhiên là không dự đoán được Quân Khuynh Vũ lại hỏi ra vấn đề vô lại như vậy, cúi mắt gắt gao nhìn tay hai người nắm cùng một chỗ, lại nâng mắt nhìn nhìn Quân Khuynh Vũ, nói, "Biết rõ còn cố hỏi!"

Quân Khuynh Vũ nhìn thấy trên gương mặt nõn nà của Lạc Khuynh Hoàng hiện ra đỏ ửng, càng phụ trợ làn da trắng nõn vô cùng, chỉ cảm thấy trong lòng vừa động, dùng nội lực đưa tay kéo Lạc Khuynh Hoàng lại gần, liền cúi người hôn xuống.

Lạc Khuynh Hoàng không phòng bị Quân Khuynh Vũ đột nhiên dùng lực, cả người liền ngã vào trong lòng Quân Khuynh Vũ, còn không kịp phản ứng lại, trên môi liền truyền đến cảm giác mềm mại ấm áp, nàng kinh ngạc nháy mắt, lưỡi Quân Khuynh Vũ đã linh hoạt tham tiến vào trong miệng của nàng.

Bông tuyết vẫn bay bay , nhưng nhiệt độ cơ thể Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng đang gắt gao ôm hôn đang chậm rãi tăng lên.

Lạc Khuynh Hoàng chỉ cảm thấy tay Quân Khuynh Vũ ôm nàng giống như một khối bàn ủi dán trên lưng của nàng, nhiệt độ cơ thể nóng rực cách quần áo vẫn có thể đủ truyền đến thân thể của nàng.

Đợi cho Quân Khuynh Vũ hôn cảm thấy mỹ mãn buông tay, mặt Lạc Khuynh Hoàng lại hồng nhuận vài phần, ánh mắt còn mang theo mấy phần mê ly, nhìn Quân Khuynh Vũ, ý cười trên môi Quân Khuynh Vũ càng phát ra tà mị, câu môi nói, "Bị người nhìn thấy như vậy, mới tính không tốt."

Lạc Khuynh Hoàng đưa tay hung hăng nhéo cánh tay Quân Khuynh Vũ một cái. Quân Khuynh Vũ không đề phòng Lạc Khuynh Hoàng, bị Lạc Khuynh Hoàng nhéo cả người đều nhảy dựng lên, một bên hô đau, "Hoàng nhi, nàng đây là mưu sát chồng a!"

"Ta còn chưa có gả đâu!" Lạc Khuynh Hoàng không chút khách khí nhíu mày, vừa lòng nhìn bộ dáng giơ chân của Quân Khuynh Vũ.

"Khuynh Hoàng đang cùng ai nói chuyện vậy?" Thanh âm ôn hòa sang sảng của Lạc Vân Chỉ đột nhiên vang lên, đánh gãy đùa vui của Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ, hai người nghe được thanh âm của Lạc Vân Chỉ , thần sắc đều hơi đổi.

Lạc Vân Chỉ cùng Lạc Khuynh Hoàng xưa nay thân thiết. Trừ bỏ lúc vào khuê phòng thì gõ cửa, còn vào sân viện của Lạc Khuynh Hoàng đều không cần thông báo , bởi vậy hắn liền trực tiếp đi vào, liền thấy được Quân Khuynh Vũ đang đùa giỡn cùng Lạc Khuynh Hoàng.

Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng lộ vẻ tươi cười, bên trong con ngươi đen như mực cũng lây dính nhè nhẹ ý cười, hắn đã thật lâu không có nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng cười đến vui vẻ như thế . Ánh mắt từ ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng nhìn về phía Quân Khuynh Vũ, cẩm bào màu trắng, trong tay cầmngọc phiến.

"Khuynh Thành câu hồn phiến!" Cùng lúc Lạc Vân Chỉ nhìn thấy ngọc phiến trên tay Quân Khuynh Vũ cũng đồng thời thốt ra.

Khuynh Thành câu hồn phiến cùng danh hào của Lưu Cảnh công tử, Lạc Vân Chỉ cũng không xa lạ. Lưu Cảnh công tử chính là cao thủ đệ nhất giang hồ, thiên hạ đệ nhất công tử, thế lực Lưu Tô các trải rộng tam quốc, có thể nói thế lực khả địch quốc. Nhưng là, Lạc Khuynh Hoàng làm sao có thể nhận thức Lưu Cảnh công tử, hơn nữa bộ dáng còn vô cùng thân mật với Lưu Cảnh công tử? !

"Vân Chỉ hảo ánh mắt a." Quân Khuynh Vũ nghe thấy lời nói của Lạc Vân Chỉ, lưng đang đưa về phía Lạc Vân Chỉ chậm rãi quay lại, ánh mắt giống như hắc diệu thạch thẳng tắp nhìn về phía Lạc Vân Chỉ, thần sắc bình thản tự nhiên.

Lạc Vân Chỉ ngạc nhiên nhảy dựng, vạn phần kinh ngạc chỉ vào Quân Khuynh Vũ, cơ hồ không thể khống chế được thanh âm của mình, mang theo kinh ngạc cùng sợ hãi hô, "Thất hoàng tử? ! Ngươi. . . Ngươi. . ."

"Khuynh Vũ bất tài. Đúng là Lưu Cảnh công tử." Quân Khuynh Vũ thấy việc Lạc Vân Chỉ kinh ngạc cũng không ngoài ý muốn, hơn nữa tất cả mọi người sợ là đều không thể tin, Quân Khuynh Vũ luôn bất cần đời lại là Lưu Cảnh công tử lạnh lùng xuất trần đi.

Lưu Tô các là bí mật lớn nhất của hắn. Tất nhiên là càng ít người biết càng tốt. Trừ bỏ Lưu Tô các tứ đại hộ pháp cùng với Lạc Khuynh Hoàng, hắn không nói cho người nào khác. Nguyên bản hắn cũng không định nói cho Lạc Vân Chỉ , nhưng nếu bị Lạc Vân Chỉ thấy được, hắn cũng sẽ không cố ý gạt Lạc Vân Chỉ.

Hắn không phải không có cơ hội rời đi. Mới vừa rồi hắn có thể ở lúc Lạc Vân Chỉ nói chuyện trong nháy mắt liền rời đi, nhưng hắn không đi. Bởi vì Lạc Vân Chỉ là ca ca Lạc Khuynh Hoàng, cũng là thân nhân duy nhất trong lòng nàng nhận định. Nếu là người Lạc Khuynh Hoàng tin tưởng, như vậy hắn cũng sẽ vô điều kiện tin tưởng, cho nên, nói cho Lạc Vân Chỉ thì có làm sao? !

Lạc Vân Chỉ vẫn chưa thể từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ thừa nhận thân phận của mình, có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, chỉ thấy Quân Khuynh Vũ hướng nàng nhíu mày, mang theo vài phần sủng nịch, nhìn nàng cười.

Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên cũng cười . Quân Khuynh Vũ đây là nói cho nàng, người nàng tin tưởng, hắn cũng sẽ tin tưởng. Cho nên hắn đem chuyện tình cơ mật như vậy nói cho ca ca? ! Lạc Khuynh Hoàng nàng phải may mắn cỡ nào , mới có thể gặp được Quân Khuynh Vũ!

Thu hồi ý cười trên mặt, có chút bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Lạc Vân Chỉ còn đang trong trạng thái kinh ngạc, Lạc Khuynh Hoàng đem Lạc Vân Chỉ cùng Quân Khuynh Vũ đều thỉnh vào phòng, thay bọn họ rót nước trà, đem sự tình từ đầu chí cuối nói cho Lạc Vân Chỉ.

"Nếu nói như thế, Lưu Cảnh công tử chính là thất hoàng tử." Lạc Vân Chỉ nghe xong chuyện tình, vẫn có chút không xác định hỏi. Dù sao một chuyện như vậy đối với hắn mà nói, quá mức khiếp sợ.

"Thiên chân vạn xác." Quân Khuynh Vũ tao nhã tự nhiên uống một ngụm trà, nhìn Lạc Vân Chỉ, từ từ nói, "Việc này sự tình quan trọng đại, mong rằng Vân Chỉ huynh không cần nói cho người khác."

Lạc Vân Chỉ nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, biểu tình trên mặt trở nên trịnh trọng, hắn hướng Quân Khuynh Vũ nói, "Vân Chỉ hiểu được. Chuyện này, Vân Chỉ sẽ không nói cho người khác. Thất hoàng tử ngày sau tranh đoạt ngôi vị hoàng đế , nếu cần dùng đến Vân Chỉ, Vân Chỉ tất nhiên ra sức cho ngươi."

"Vân Chỉ huynh không cần khách khí." Quân Khuynh Vũ nhìn thần sắc kiên định của Lạc Vân Chỉ, lại liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái, câu môi nói, "Ta hiểu được Vân Chỉ huynh trân trọng Hoàng nhi. Vân Chỉ huynh nguyện ý ra tay tương trợ, sợ cũng là vì Hoàng nhi đi."

Lạc Vân Chỉ nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, thần sắc sủng nịch nhìn Lạc Khuynh Hoàng, hắn chỉ có một muội muội này, bảo hắn làm sao có thể không thương? Quân Khuynh Vũ nói đúng, hắn sở dĩ nguyện ý vì Quân Khuynh Vũ máu chảy đầu rơi, tất cả đều là vì Lạc Khuynh Hoàng, bởi vì Lạc Khuynh Hoàng lựa chọn Quân Khuynh Vũ.

"Xin thứ cho Vân Chỉ bất kính. Xác thực như thế. Nếu thất hoàng tử đối với Khuynh Hoàng không tốt, như vậy Vân Chỉ tuy rằng thế lực đơn bạc, nhưng cũng muốn thay Khuynh Hoàng đòi cái công đạo!" Lạc Vân Chỉ thản nhiên nói.

"Vân Chỉ huynh yên tâm. Ta sẽ không phụ bạc Hoàng nhi." Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Vân Chỉ nói như thế, chẳng những không chút tức giận, ngược lại còn gợi lên một chút ý cười, hắn nhìn Lạc Vân Chỉ nói, "Vân Chỉ huynh vì Hoàng nhi mà cống hiến sức lực cho ta. Mà ta nguyện ý đem bí mật này nói cho Vân Chỉ huynh, hơn nữa vô điều kiện tin tưởng huynh, cũng bởi vì Hoàng nhi. Bởi vậy, Vân Chỉ huynh cứ yên tâm đi."

Lạc Vân Chỉ nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, thần sắc lại yên tâm không ít. Quân Khuynh Vũ có tình cảm với Lạc Khuynh Hoàng, hắn nhìn thấy rành mạch, mà chuyện tình hôm nay, lại như cho hắn ăn một liều thuốc an thần, hắn hướng Quân Khuynh Vũ cười nói, "Thất hoàng tử nói như thế, Vân Chỉ an tâm."

"Ngươi là huynh trưởng của Hoàng nhi, cũng không cần gọi ta là thất hoàng tử xa lạ như thế, cứ gọi ta Khuynh Vũ đi." Quân Khuynh Vũ sủng nịch nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cười nói.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Vân Chỉ, khóe môi tràn đầy tươi cười, bên trong con ngươi đen như mực tràn đầy cảm động. Hai nam nhân trước mặt này, là hai nam nhân nàng yêu nhất trên đời này.

Có thể vì hạnh phúc của nàng, mà buông bỏ những thứ quan trọng nhất của mình. Đem chuyện cả đời của nàng coi là chuyện trọng yếu nhất. Yêu thương như vậy, nàng thật sự là vô cùng may mắn!

"Hoàng nhi đây là cảm động nói không ra lời sao?" Quân Khuynh Vũ thấy Lạc Khuynh Hoàng vẻ mặt cảm động ngồi ở bên cạnh không nói, không khỏi nhíu mày, mang theo vài phần trêu tức nói.

Lạc Khuynh Hoàng khẽ xem thường Quân Khuynh Vũ một cái. Nàng vừa mới cảm động chưa xong, người này lại bắt đầu trêu đùa nàng , nàng không khách khí nói, "Ân, ta là bị ca ca cảm động đâu."

"Hoàng nhi thật sự là mạnh miệng." Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, cũng không giận, chỉ sủng nịch cười, một bên lấy tay gõ bàn, mang theo vài phần giảo hoạt nói, "Bất quá lại nói, tên Âu Dương Triệt này miệng cũng thật nhanh."

"Tây Quyết thái tử? !" Lạc Vân Chỉ nghe Quân Khuynh Vũ đề cập đến Âu Dương Triệt, không khỏi kinh ngạc nhìn Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ cùng Âu Dương Triệt còn có quan hệ gì? !

Lạc Khuynh Hoàng tất nhiên là biết huyền cơ trong đó, nàng liếc mắt nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, liền hướng Lạc Vân Chỉ giải thích nói, "Lúc trước vì để Âu Dương Triệt buông tha việc cầu hôn Quân Thiên

Lam, Vũ lấy thân phận Lưu Cảnh công tử cùng Âu Dương Triệt giao dịch một phen, đáp ứng Âu Dương Triệt một sự kiện."

"Khuynh Vũ cũng thật trọng tình trọng nghĩa." Lạc Vân Chỉ nghe xong, với Quân Khuynh Vũ càng thêm tán thưởng. Quân Khuynh Vũ không chỉ phong hoa tuyệt đại, trí tuệ vô song, càng khó là hắn trọng tình trọng nghĩa, tuy rằng giang hồ đồn đại, Lưu Cảnh công tử tàn nhẫn vô tình, nhưng hắn thấy Quân Khuynh Vũ đối với Lạc Khuynh Hoàng sủng nịch có thêm, đối với Quân Thiên Lam thân tình thâm hậu.

Quân Khuynh Vũ thản nhiên tự đắc ngồi ở cạnh bàn, nhẹ nhàng nhấm một ngụm trà, đối với việc Lạc Vân Chỉ tán thưởng chỉ nhíu mày, cũng không lên tiếng. Trọng tình trọng nghĩa? ! Đây là lần đầu tiên có người nói như vậy hắn.

Thời điểm là thất hoàng tử. Mọi người đều nói hắn bất cần đời, tà mị không kềm chế được, đối với việc Quân Vũ Thần sủng ái hắn cũng không có sắc mặt hoà nhã, là một hoàn khố công tử chính hiệu.

Thời điểm là Lưu Cảnh công tử. Mọi người đều nói hắn thanh nhã xuất trần, ngoan tuyệt hờ hững, giống như bất cứ việc gì cũng không để vào mắt, một Khuynh Thành câu hồn phiến cướp đi vô số mạng người, quả thực là một người ngoan tuyệt không nhân tính.

Thế nhưng Lạc Vân Chỉ lại nói hắn trọng tình trọng nghĩa? !

Trong đôi mắt đào hoa hẹp dài hiện lên một tia quang mang khác thường, hắn cong khóe môi nhìn Lạc Vân Chỉ. Tuy rằng cùng Lạc Vân Chỉ được xưng là kinh thành tứ công tử, nhưng hắn cùng Lạc Vân Chỉ cũng không hiểu biết, nếu không phải là vì Lạc Khuynh Hoàng, sợ rằng hắn cũng sẽ không cùng Lạc Vân Chỉ có cơ hội tương giao.

Ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, khóe môi Quân Khuynh Vũ tràn đầy ý cười thoải mái. Hiện tại hắn cảm thấy Lạc Vân Chỉ là một người có thể kết giao bằng hữu. Lúc trước bởi vì Lạc Vân Chỉ cùng Lạc Khuynh Hoàng thân cận quá mức, trong lòng hắn vẫn có chút bất mãn nho nhỏ với Lạc Vân Chỉ, nay nhìn Lạc Vân Chỉ, nhưng thật ra thuận mắt không ít.

"Đúng vậy, Âu Dương Triệt cũng không phải là người đơn giản, cũng không biết hắn sẽ đưa ra yêu cầu gì làm khó dễ cho huynh đâu?" Quân Khuynh Vũ vẫn tươi cười, Lạc Vân Chỉ cũng đã lắng hỏi ra.

"Bản điện tất nhiên là sẽ không cho hắn cơ hội như vậy!" Khóe môi Quân Khuynh Vũ gợi lên một chút tươi cười tự tin, con ngươi đen như mực giống như bảo thạch lóng lánh hào quang.

Lạc Vân Chỉ ngồi ở đối diện Quân Khuynh Vũ, nhìn đôi mắt đen như mực của Quân Khuynh Vũ, chỉ cảm thấy đôi mắt hắn giống như bao hàm toàn bộ thế giới, thâm thúy như vậy. Mà khóe môi lộ vẻ tươi cười cũng vô cùng bí hiểm. Y phục bạch sắc xuất trần mặc trên người hắn lộ ra một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ.

Nam tử như vậy, quả nhiên là thế gian ít có. Muội muội của hắn, thật có ánh mắt a!

"Tây Quyết bây giờ đang nội loạn. Tính tình Âu Dương Triệt ngược lại có thể nhẫn nại như thế." Lạc Khuynh Hoàng cau mày, Quân Khuynh Vũ đã động tay chân trong nội bộ Tây Quyết khiến cho Tây Quyết nổ ra nội loạn, ngầm tạo ra dấu hiệu giả, làm cho Âu Dương Triệt nghĩ sau lưng huynh trưởng hắn có cao nhân phù trợ, địa vị bị lung lay.

Trong ánh mắt thâm thúy của Quân Khuynh Vũ phát ra tia sáng, độ cong trên môi càng sâu, đem chén đặt lại trên bàn, nói: "Xem ra, ta ở bên trong bỏ thuốc còn chưa đủ mạnh."

Lạc Vân Chỉ ngạc nhiên nhìn Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ. Hắn không rõ cụ thể bọn họ đã làm gì, nhưng hắn có thể đoán ra được nội loạn ở Tây Quyết cùng bọn họ thoát không khỏi liên quan đi. Nếu nói đây là thực lực của Quân Khuynh Vũ, sau khi biết rõ hắn là Lưu Cảnh công tử, hắn cũng không ngạc nhiên, nhưng mà muội muội của hắn từ lúc nào trở nên tinh thông mưu lược như thế?!

"Ca ca bị dọa?" Lạc Khuynh Hoàng thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lạc Vân Chỉ đang nhìn mình, không khỏi cười khổ. Ở trong lòng Lạc Vân Chỉ, nàng vẫn là một muội muội luôn cần phải che chở, bảo vệ đi. Cho dù đối với tài năng của nàng có tán thưởng cùng tin phục, nhưng cuối cùng vẫn không ngờ tới nàng lại trở thành một người bụng đầy mưu kế thế này.

Lạc Vân Chỉ dịu dàng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, ôn hòa nói: "Mặc kệ Khuynh Hoàng biến thành bộ dáng gì đi nữa, đều là muội muội tốt mà ca ca vĩnh viễn yêu thương nhất!"

"Ca ca!" Lạc Khuynh Thành nghe Lạc Vân Chỉ nói như thế, trong lòng thật ấm áp, ánh mắt cảm động nhìn Lạc Vân Chỉ. Ca ca của nàng, quả nhiên là ca ca mà nàng thương yêu nhất!

"Vân Chỉ huynh, ta và Hoàng Nhi có chuyện cần thương nghị, huynh coi." Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng và Lạc Vân Chỉ một bộ huynh muội tình thâm, chua xót hạ lệnh trục khách.

"Ta đây không làm phiền nữa." Lạc Vân Chỉ đương nhiên nghe ra ý tứ trong lời Quân Khuynh Vũ, thực muốn cười, đường đường một Thất hoàng tử, một Lưu Cảnh công tử, cũng tỏ ra tính khí trẻ con như vậy, điều này cũng nói rõ hắn đối với Lạc Khuynh Hoàng cực kỳ để ý, không phải à?

Nhìn bóng dáng Lạc Vân Chỉ vội vàng rời khỏi, Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt trừng Quân Khuynh Vũ, tức giận nói: "Vũ, ta cảm thấy huynh sắp biến thành bình dấm chua rồi."

"Vì Hoàng nhi, đừng nói là biến thành bình dấm chua, dù cho biến thành lọ dấm chua, ao dấm chua, ta cũng vui vẻ chấp nhận!" Quân Khuynh Vũ nhíu mày, khẽ chặn tay áo lại, cười tự nhiên như thường.

Lạc Khuynh Hoàng có một loại xúc động mắt muốn trợn trắng . Lọ dấm chua, ao dấm chua! Quân Khuynh Vũ cũng có thể nghĩ ra được.

"Âu Dương Triệt bên kia, huynh tính làm sao? Ta thấy hắn chậm trễ chưa đưa ra yêu cầu với huynh, sợ là hắn cho rằng có thể ứng phó chuyện xảy đến." Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, quay lại vấn đề lúc nãy.

Nửa thân trên của Quân Khuynh Vũ dựa ở trên bàn, cách Lạc Khuynh Hoàng chỉ có một chút, khi nói chuyện hơi nóng hầu như có thể phun lên trên mặt Lạc Khuynh Hoàng, "Hoàng đế Tây Quyết đối với mẫu thân Âu Dương Triệt một mảnh tình thâm, từ sau khi mẫu thân Âu Dương Triệt qua đời cũng chưa từng lập hậu, là chỗ dựa lớn nhất với Âu Dương Triệt. Nếu như ta là hoàng đế Tây Quyết lập Huệ phi – mẫu thân Âu Dương Minh làm hậu, nàng nói xem Âu Dương Triệt sẽ ra sao?"

Vẻ mặt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên nét suy tư, một tay chống cằm, ánh mắt mê man, mím chặt môi, một bên mặt dưới ánh mặt trời xinh đẹp tựa như ngọc, có phần không thực. Quân Khuynh Vũ nhìn thật sâu vào Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng vẫn chưa hay biết hoàn toàn chìm trong suy tư.

Mẫu thân Âu Dương triệt chính là hoàng hậu Tây Quyết, khi còn sống được vô vàn sủng ái. Hoàng đế Tây Quyết có thể nói là xem mẫu thân hắn như trân như bảo, mặc dù có vô số phi tần hậu cung, nhưng vẫn đối với mẫu thân hắn thánh sủng không suy. Thế mà, hồng nhan bạc mệnh, vào lúc Âu Dương Triệt mười tuổi, mẫu thân hắn chia tay nhân thế.

Hoàng đế Tây Quyết vô cùng bi thương, liền ngay năm Âu Dương Triệt mười tuổi lập hắn làm thái tử, đồng thời cực kì chiếu cố Âu Dương Triệt, có thể nói là không hơn không kém với sự sủng ái mà hoàng đế Cẩm Quốc đối với Quân Khuynh Vũ. Hơn cả, sau khi mẫu thân Âu Dương Triệt qua đời, hoàng đế Tây Quyết cũng không lập hậu, điều này càng khiến địa vị thái tử của Âu Dương Triệt càng thêm nắm vững.

Bây giờ tình hình Tây Quyết vốn đang hỗn loạn. Nếu như vào thời khắc này hoàng đế Tây Quyết lập hậu, xem chừng nhân mã sẽ ngửi thấy mùi biến đổi, nghĩ đến chuyện hoàng đế muốn đổi thái tử. Tình cảnh Âu Dương Triệt nhất định càng thêm nguy cấp.

Huống chi thánh ý khó dò. Nếu như hoàng đế Tây Quyết có ý nghĩ muốn đổi, Âu Dương Triệt chỉ sợ trở tay không kịp. Đến lúc đó, hắn tất phải đưa ra yêu cầu với Quân Khuynh Vũ.

Nguyên nhân là như vậy, muốn dùng cái yêu cầu khó có được này vào lúc cần thiết nhất. Nhưng mà, ngay đến đế vị ở nước mình còn chiếm không được, nói gì đến thiên hạ?! Đối mặt với biến cố khẩn cấp, Lạc Khuynh Hoàng tin chắc Âu Dương triệt sẽ đưa ra lựa chọn như vậy.

Chẳng qua, muốn hoàng đế Tây Quyết lập hậu lần nữa, nói dễ hơn làm?!

"Hoàng nhi đang nghĩ, làm cách nào khiến hoàng đế Tây Quyết lập hậu lần nữa?" Quân Khuynh Vũ nhìn bộ dạng suy tư của Lạc Khuynh Hoàng, tươi cười, hỏi.

"Không sai. Phi tử của hoàng đế Tây Quyết không nhiều, huống chi cũng không có người nào có địa vị, thân phận vượt qua mẫu thân Âu Dương Triệt, bằng không dù cho hoàng đế Tây Quyết trọng tình cách mấy, chỉ sợ cũng khó có thể nhiều năm cũng không lập hậu như vậy!" Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt, nghi hoặc nhìn Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ phủi lại vạt áo, cả người đứng lên từ trên ghế, cước bộ chậm rãi đi tới cửa phòng nhìn tuyết rơi bên ngoài, nét mặt lạnh lẽo, bình thản nói: "Phi tử Tây Quyết không thể, vậy liền tìm một hoàng hậu thích hợp cho hoàng đế Tây Quyết đi."

"Ý của huynh là, liên hôn?" Lạc Khuynh Hoàng đi đến bên cạnh Quân Khuynh Vũ, có hơi không xác định hỏi.

Cẩm Quốc lớn mạnh, còn Tây Quyết chỉ là nước nhỏ. Nếu như Cẩm Quốc đưa ra đề nghị liên hôn, Tây Quyết đương nhiên không có khả năng cự tuyệt. Mà gả công chúa Cẩm Quốc đi, muốn trở thành hoàng hậu Tây Quyết, không phải là không được.

Chẳng qua công chúa Cẩm Quốc chỉ có vài vị. Trừ đi Quân Ngữ Yên và Quân Thiên Lam ra, những công chúa khác vẫn còn nhỏ tuổi, tuyệt đối không thể. Ngay đến Quân Ngữ Yên và Quân Thiên Lam, luận về tuổi, sợ là còn có thể làm nữ nhi hoàng đế Tây Quyết đi!

"Đế vương nạp phi, cần quan tâm tuổi tác?" Quân Khuynh Vũ liếc mắt một cái đã xem thấu tâm tư Lạc Khuynh Hoàng có chút châm chọc nói.

"Huynh muốn gả Quân Ngữ Yên đi?" Lạc Khuynh Hoàng tiếp tục hỏi. Quân Thiên Lam là muội muội ruột của Quân Khuynh Vũ, đương nhiên không thể gả đi, còn lại một người duy nhất chính là Vương Ngữ Yên. Nàng đối với Quân Ngữ Yên không có hảo cảm gì, dù cho có vài phần thương hại nàng, nhưng cũng không ngăn cản Quân Khuynh Vũ làm như vậy.

Tuy nhiên, trời sanh Quân Ngữ Yên tính tình kiêu căng, làm sao nguyện ý gả đi?! Rồi có thể ngoan ngoãn mà nghe lời Quân Khuynh Vũ đây?!

"Hoàng nhi sợ nàng không nghe lời?" Quân Khuynh Vũ đưa đây chụp được bông tuyết đang rơi, môi hơi nhếch lên, cả người lành lạnh, hơi thở cũng trở nên thâm trầm, quả quyết nói: "Ta tự nhiên có cách khiến nàng ngoan ngoãn nghe theo!"

Lạc Khuynh Hoàng cảm giác được trên người Quân Khuynh Vũ đang toát ra một loại khí phách vương giả, ánh mắt hiện lên hào quang. Quân Khuynh Vũ ẩn nhẫn cũng đủ lâu rồi, có lẽ đây là lúc nên làm chút gì đó.

Hai người cứ như vậy yên lặng đứng trước cửa phòng, nhìn bông tuyết rơi đầy trời.

Lạc Khuynh Hoàng nghiêng người nhìn Quân Khuynh Vũ đứng bên cạnh. Y phục được may bằng lụa trắng, cổ tay thêu tơ bạc tinh xảo. Trong lịch sự tao nhã mà cao quý, cao lớn vững vàng, đứng lặng yên nơi ấy, như một vị thần cao cao tại thượng đứng sững sừng giữa đất trời.

Nhìn từ một bên, khuôn mặt hắn hiện lên một đường cong hoàn mỹ, sóng mũi cao thẳng, tinh xảo mà mượt mà, cánh môi mỏng mím chặt, cổ mị lực khó nói lên thành lời. Mà ánh mắt kia giống như vực sâu không đáy, ẩn chứa toàn bộ thiên hạ, đem tất cả những cái hoàn mỹ nhất tập trung trên người hắn.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến si ngốc. Chỉ cảm thấy nam tử đang đứng bên cạnh mình đây có cái gì đó không giống với ngày thường. Phảng phất như một khối đá bị che đậy bấy lâu nay, được mài giũa biến thành một khối ngọc thạch, cuối cùng cũng lộ ra con người chân chính của hắn.

Quân Khuynh Vũ cảm nhận được tầm mắt Lạc Khuynh Hoàng, thu lại tầm nhìn của mình, nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Y phục màu vàng nhạt, càng tôn lên nước da trắng nõn của nàng, đường nét như vẽ, ngay cả vết sẹo đáng sợ trên mặt kia cũng không thể che dấu đi phong thái của nàng.

Ánh mắt nàng như ngôi sao sáng trên bầu trời đêm đang nghiêm chỉnh nhìn hắn, vẻ mặt chăm chú như vậy làm hắn say mê. Đây chính là nữ nhân mà hắn nhận định cả đời!

Hai người nhìn nhau. Dung mạo phong hoa tuyệt đại, lấy bầu trời đầy tuyết làm nền.

Song, luôn có người không thức thời đến phá vỡ sự tĩnh lặng ấy.

"Có người đến." Quân Khuynh Vũ cảnh giác, lắc mình bay nhanh, Lạc Khuynh Hoàng cước bộ vội đi ra ngoài phòng, ngước mắt nhìn lại.

"Nhị hoàng tử chẳng lẽ không biết nên thông báo khi tiến vào sân viện người khác?! Làm một hoàng tử có địa vị cao quý lại ngay đến cấp bậc lễ nghĩa ấy cũng không hiểu?!" Sau khi thấy rõ người tới, ý cười trên mặt Lạc Khuynh Hoàng nhanh chóng biến mất, ngưng kết thành băng, nàng lạnh lùng nhìn Quân Kiền Linh đi đến, lạnh giọng nói.

Quân Kiền Linh đi đến trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, dừng cước bộ, căm ghét nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt không còn say đắm như trước, chỉ có sự chán ghét hiện ra không chút che dấu, hắn cười, giọng điệu cũng không ôn hòa: "Đây dường như không giống sân viện quận chúa Khuynh Hoàng đi!"

Lạc Khuynh Hoàng biến sắc. Đây xác thực cũng không phải sân viện của nàng. Lần trước, Lan Uyển nơi nàng sống đã bị hỏa hoạn thiêu hủy, còn chưa kịp tu bổ. Bởi vậy, nàng đang ở tạm nơi ở trước kia của Lạc Khuynh Thành. Quân Kiền Linh nói như thế, hình như có chuyện gì xảy ra.

"Bây giờ nơi này là ta ở, thì chính là sân của ta!" Lạc Khuynh Hoàng cố ý xem nhẹ ý tứ trong lời nói của Quân Kiền Linh, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén chặn ngang, thẳng tắp bắn tới Quân Kiền Linh.

Quân Kiền Linh bị Lạc Khuynh Hoàng dùng đôi mắt sắc bén nhìn, lập tức gợi lên ý cười trào phúng nói: "Lạc Khuynh Hoàng, ngươi chớ có kiêu ngạo! Ta cho ngươi biết, không gả cho ta là một sai lầm! Ngươi cho là gả cho Quân Khuynh Vũ, phụ thân ngươi sẽ giúp hắn?! Ngươi sai lầm rồi! Phụ thân ngươi và ta sớm đã ngồi chung một thuyền!"

"Vũ sao phải cần phụ thân ta phù trợ?!" Ánh mắt tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng đầy sự châm biếm, nhếch môi nhìn Quân Kiền Linh, trong lời nói có chút ít ý tứ châm chọc, "Quyết định của Khuynh Hoàng đúng hay không đúng cũng không cần làm phiền nhị hoàng tử quan tâm. Có điều Khuynh Hoàng muốn nhắc nhở nhị hoàng tử một câu, nói gì mà ở chung trên một con thuyền, không thể đi nói lung tung được. Thật không hay, nếu bị người cố ý nghe thấy, còn tưởng nhị hoàng tử và phụ thân kết bè kết phái mất!"

Sắc mặt Quân Kiền Linh khẽ biến. Kết bè kết phái, một tội danh không lớn không nhỏ. Hắn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cười nói: "Miệng lưỡi quận chúa Khuynh Hoàng trái lại thật lợi hại! Bản điện hạ không có tâm tư cùng ngươi khua môi múa mép ở đây. Bản điện hạ đến đây chính là nói cho rõ, đại tướng quân nhớ thương nữ nhi, thấy Nhược Lan cô nương bên cạnh bản điện hạ giống với tam tiểu thư, liền nhận nàng làm nghĩa nữ, ngày mai nàng sẽ đến ở sân viện vốn là của tam tiểu thư này! Xin quận chúa nhanh chóng thu dọn đi!"

Trào phúng trong mắt Lạc Khuynh Hoàng càng đậm. Náo nửa ngày, hóa ra là thế. Quân Kiền Linh và Lạc Nguyên nếu đã quyết định hợp tác, trung gian đương nhiên không thể thiếu người dắt nối. Mà người dắt nối tốt nhất này đây là Lạc Khuynh Thành. Nhưng mà chuyện chết đi sống lại này hiển nhiên không thể làm ẩu, vì thế mới đưa ra cái cớ như vậy.

Chẳng qua, muốn nàng nhượng bộ rời sân?! Quả thật là người si nói mộng! Nàng không thích ở trong sân viện của Lạc Khuynh Thành, nhưng chuyện đó là do bản thân nàng quyết định, chứ không phải bị kẻ khác uy bức ép rời khỏi!

"Là giống với Khuynh Thành hay chính là Khuynh Thành đây?" Lạc Khuynh Hoàng khóe môi nhếch lên, mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm Quân Kiền Linh, mang theo áp bức và ý vị sâu xa, Quân Kiền Linh nhìn đến có chút chột dạ không dám đối mặt cùng Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng cười, ngữ khí không chút nhượng bộ: "Đừng nói là một nghĩa nữ, dù cho Khuynh Thành có chết đi sống lại, viện này nếu Lạc Khuynh Hoàng ta đã ở thì cũng đừng nghĩ đến bắt ta chuyển đi!"

"Ngươi!" Quân Kiền Linh tức giận chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng, hắn đối với chuyện Lạc Khuynh Hoàng nhiều lần cự tuyệt hắn ghi hận trong lòng, đang muốn mượn chuyện này chế giễu Lạc Khuynh Hoàng một phen, nhưng lại không nghĩ tới lại tự rước lấy nhục!

Lạc Khuynh Hoàng nói không sai. Lạc Khuynh Thành cho dù có trở lại thì đã sao? Lạc Khuynh Hoàng là Đại tướng quân đích nữ, lại được hoàng thượng ngự ban phong hào quận chúa, sao có thể khiến nàng rời

sân?! Huống hồ thân phận bây giờ của Lạc Khuynh Thành là Nhược Lan, là nghĩa nữ được Đại tướng quân thu dưỡng.

"Mời nhị hoàng tử trở về đi. Viện này, ta sẽ không nhượng lại." Lạc Khuynh Hoàng quay lưng lại đi vào trong, hạ lệnh trục khách, trong giọng mang theo vài phần lạnh lẽo nói, "Về phần thân phận thật sự của vị cô nương Nhược Lan kia, nhị hoàng tử đừng tưởng rằng người khác không biết. Ta nếu muốn xác nhận, cùng lắm có thể lấy máu nhận thân!"

Quân Kiền Linh nhìn bóng lưng lạnh nhạt của Lạc Khuynh Hoàng, cả thân mình chấn động mạnh. Nếu Lạc Khuynh Hoàng vạch trần thân phận Lạc Khuynh Hoàng, hắn chắc chắn sẽ đeo trên lưng tội danh cướp ngục, tánh mạng Lạc Khuynh Thành tất nhiên không thể bảo toàn!

"Quận chúa Khuynh Hoàng nói đùa." Khẩu khí Quân Kiền Linh dịu dàng đi vài phần, trong đó mang theo hơi chút lấy lòng.

Lạc Khuynh Hoàng đưa lưng về phía Quân Kiền Linh, trên mặt lướt qua tia trào phúng. Nàng tuy rằng không nhìn thấy biểu tình trên mặt Quân Kiền Linh, nhưng dùng ngón chân nghĩ cũng biết, nhất định là vẻ mặt nịnh nọt đáng ghê tởm.

Cặp chân mày xinh đẹp khẽ cau, Lạc Khuynh Hoàng không kiên nhẫn nói: "Công phu thay đổi sắc mặt của nhị hoàng tử còn tốt hơn nô tài."

Quân Kiền Linh bị Lạc Khuynh Hoàng chế giễu như thế, trong lòng cực kì khó chịu, thế nhưng nhớ tới câu nói vừa rồi của Lạc Khuynh Hoàng, nghĩ tới đã sợ hãi, hắn mặc dù có thể ngăn cản Lạc Khuynh Hoàng lấy máu nhận thân, nếu như thật sự khiến Lạc Khuynh Hoàng ra tay, hắn chỉ còn giết Lạc Khuynh Thành cởi bỏ hiềm nghi. Nhưng là làm như vậy, hắn và Lạc Nguyên quan hệ hợp tác trong lúc đó, sẽ không thể bền vững như thế.

"Nhị hoàng tử không cần lo lắng. Đối với chuyện nhị hoàng tử phái người đến giám thị Lạc Nguyên hay là Lạc Nguyên sắp đặt người bên cạnh nhị hoàng tử, Khuynh Hoàng không quan tâm tới. Về phần thủ đoạn của các người ra sao ta cũng không hứng thú. Ngươi chỉ cần nói cho vị cô nương Nhược Lan kia, vô sự đừng tới chọc ta, nếu không thì đừng hối hận!" Lạc Khuynh Hoàng đưa lưng về phía Quân Kiền Linh, bóng lưng càng thêm lạnh nhạt, không đợi Quân Kiền Linh trả lời, liền bước vào phòng, thuận tay đóng lại cửa phòng.

Quân Kiền Linh nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, vài lần thay đổi sắc mặt. Lạc Khuynh Thành thật ra là quân cờ hắn an bài bên cạnh Lạc Nguyên để giám thị. Đó cũng là nguyên nhân hắn kiên trì muốn Lạc Khuynh Thành trở lại phủ Đại tướng quân.

Chính là câu nói của Lạc Khuynh Hoàng đã nhắc nhở hắn. Hắn coi Lạc Khuynh Thành là quân cờ giám thị Lạc Nguyên, có thể Lạc Nguyên cũng coi Lạc Khuynh Thành là người giám thị hắn? Xem ra hắn cũng phải đề phòng Lạc Khuynh Thành. Chỉ có điều, Lạc Khuynh Hoàng nếu đã đáp ứng hắn không vạch trần thân phận Lạc Khuynh Thành, hắn cũng không có gì để lo lắng.

Sâu sắc nhìn cửa phòng. Quân Kiền Linh phân không rõ trong lòng là hận hay là yêu. Chắp tay rời đi, không hề quay đầu nhìn lại.

Lạc Khuynh Hoàng vào phòng liền khoan thai ngồi xuống, nụ cười giảo hoạt trên mặt vẫn còn. Nàng nói ra câu kia đương nhiên không phải vì muốn nhắc nhở Quân Kiền Linh mà là muốn gợi lên lòng nghi ngờ trong bọn họ. Nàng biết rõ Lạc Khuynh Thành, mặc dù cực kì độc ác nhưng đối với Quân Kiền Linh cũng là một mảnh chân tình, nhất quyết sẽ không vì Lạc Nguyên mà phản bội Quân Kiền Linh.

"Hoàng nhi vừa rồi thật thẳng thắng." Không biết từ khi nào, Quân Khuynh Vũ từ sau bình phong bước ra, thong thả ngồi đối diện Lạc Khuynh Hoàng, uống trà.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, từ chối cho ý kiến. Từ trước đến nay, nàng đối với người nàng chán ghét luôn không hòa nhã.

Ngày hôm sau, Lạc Khuynh Thành lợi dụng thân phận nghĩa nữ Đại tướng quân quay lại phủ Đại tướng quân, Quân Kiền Linh đưa nàng tới sau đó liền rời khỏi. Có điều Quân Kiền Linh hiển nhiên không nói cho Lạc Khuynh Thành lời Lạc Khuynh Hoàng gửi nàng, bởi vậy sau buổi chiều liền tìm tới sân của Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc khuynh Hoàng đang cùng Quân Khuynh Vũ ngồi trong phòng đánh cờ, uống trà. Quân Khuynh Vũ vận một thân y phục đỏ như lửa, một bộ dáng thất hoàng tử bất cần đời.

Lạc Khuynh Thành lấy cớ muốn bái kiến nghĩa tỷ Lạc Khuynh Hoàng, quen thuộc đi tới sân viện nàng đã ở rất lâu trước kia.

Thời điểm nhìn thấy mặt Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Thành tỏ vẻ sợ hãi kêu một tiếng, trong mắt tràn đầy hoảng hốt, Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên quét mắt nhìn Lạc Khuynh Thành, lâu không gặp Lạc Khuynh Thành, công phu diễn trò cũng không có gì mới mẻ, khóe môi dửng dưng gợi lên ý cười, nói: "Nhược Lan tiểu thư tới đây làm gì?"

Nếu nàng ta muốn diễn trò, nàng liền bồi nàng ta diễn, sao có thể gây trở ngại đây?!

Lạc Khuynh Thành nhìn Lạc Khuynh Hoàng, làm như sợ hãi, rụt rè nói: "Nhược Lan nghĩ bái kiến tỷ tỷ, không biết khuôn mặt tỷ tỷ đã xảy ra chuyện gì?"

Nhìn đến ánh mắt lóe lên châm chọc của Lạc Khuynh Thành, trong lòng Lạc khuynh Hoàng lướt qua tia cười lạnh. Lạc Khuynh Thành đây là muốn kích thích nàng sao?!

"Không may bị bỏng thôi." Thần sắc Lạc Khuynh Hoàng vẫn thản nhiên như trước, dường như chưa từng vì chuyện đó mà sống dở chết dở, làm Lạc Khuynh Thành giận đến mặt trắng bệch.

Lạc Khuynh Thành thấy kích thích không được Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi chuyển mắt sáng Quân Khuynh Vũ, vẻ mặt tươi cười kiều mị, chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng không may "Hủy dung", yêu kiều cười hỏi: "Nghe tiếng...đã lâu, Khuynh Hoàng tỷ tỷ chính là đệ nhất mỹ nhân Cẩm Quốc, thất điện hạ thấy, ta và tỷ tỷ người nào xinh đẹp hơn?"

Mí mắt Quân Khuynh Vũ khẽ nhướng, từ chối cho ý kiến.

Lạc Khuynh Thành tức thì làm bộ dạng đáng thương, tiếp tục hỏi: "Thất điện hạ vì sao không trả lời?"

Trên mặt bộ dạng đáng thương nhưng trong lòng lại oán độc. Dung mạo Lạc Khuynh Hoàng trước đây đương nhiên hơn nàng rất nhiều, nhưng bây giờ dung mạo nàng ta đã bị hủy, dĩ nhiên kém xa nàng! Nàng muốn chính tai Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy nam nhân yêu thích nói nàng bộ dạng xấu xí, khiến Lạc Khuynh Hoàng tan nát cõi lòng!

Quân Khuynh Vũ nghe xong lời của Lạc Khuynh Thành, sờ sờ cằm, lộ ra nụ cười làm điên đảo chúng sinh, câu môi nói: "Bản điện hạ chính là thấy rằng người không cùng cấp bậc, không có cách nào để so sánh thôi."

Ánh mắt Lạc Khuynh Thành hiện lên nụ cười đắc ý, lại ra vẻ dịu dàng: "Điện hạ nói thế, tỷ tỷ nhất định sẽ bị thương tâm."

Nàng vốn tưởng Quân Khuynh Vũ sẽ nói quanh co có lệ. Nhưng không nghĩ tới Quân Khuynh Vũ dứt khoát nói Lạc Khuynh Hoàng xấu như thế, căn bản không có khả năng đánh đồng với nàng. Trong lòng không khỏi hiện lên một trận sảng khoái.

Hoa đào trong mắt Quân Khuynh Vũ đảo quanh, lười biếng đáp: "Bản điện hạ cũng không nguyện ý đả thương người như vậy. Nhưng mà ngươi, thật sự không xứng cùng Hoàng nhi đánh đồng!"

Lạc Khuynh Thành vốn đang dương dương tự đắc, sắc mặt tức thì đại biến, tức giận đan xen xấu hổ. Cắn môi nhìn Quân Khuynh Vũ, trong khoảng thời gian ngắn, hoàn toàn không thể nói nên lời. Lạc Khuynh Hoàng hời hợt nở nụ cười trên khóe môi. Lạc Khuynh Thành, ngươi quả thật cho rằng mỗi nam nhân đều nông cạn như vậy?!

"Ha ha, thất điên hạ quả thật đối với tỷ tỷ một mảnh tình thâm. Nhược Lan cực kỳ hâm mộ mà." Lạc Khuynh Thành rất nhanh che dấu vẻ mặt oán độc, lộ ra bộ dáng dịu dàng quan tâm, nhu nhược nói.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, câu môi cười nói: "Nhược Lan tiểu thư ý tứ đây là muốn nói tình cảm của nhị hoàng tử đối với ngươi không sâu đậm? Lời này nếu bị nhị hoàng tử nghe thấy, chỉ sợ không tốt."

Lạc Khuynh Thanh nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, sắc mặt khẽ biến, thật vất vả cường điệu nở nụ cười, nói: "Nhược Lan không phải là ý tứ này. Nhược Lan chỉ là hâm mộ tình cảm sâu đậm của hai người thôi. Hai người cứ tiếp tục đánh cờ đi, Nhược Lan không quấy rầy."

Nhìn bóng lưng Lạc Khuynh Thành nhẹ nhàng lướt đi, Lạc Khuynh Hoàng gợi lên tươi cười thâm sâu khó lường. Nếu Lạc Khuynh Thành đã dám can đảm đến trêu chọc nàng, đơn giản không phải bị một chút nhục nhã như vậy. Chỉ là nói lại, Quân Khuynh Vũ người này, quả nhiên cực kì phúc hắc!

73. Chương 74: Uy Hiếp Hoàng Hậu, Khiển Trách Thứ Muội

Tuyết rơi liên tục ba ngày rốt cục cũng ngừng, khắp nơi bao phủ một màu trắng xơ xác tiêu điều. Từ trong phòng nhìn ra, chỉ thấy bên ngoài là một mảnh trắng xóa, cây tùng bách trải qua mùa đông dù không điêu tàn cũng bị những bông tuyết bao phủ, thấp thoáng lộ ra một chút xanh non.

Lạc Khuynh Hoàng khoác áo lông cáo trắng như tuyết, một mình trong sân đi dạo. Trên mặt không thoa son phấn, vài vết sẹo đáng sợ đan xen rải rác khắp mặt làm gương mặt tựa như hòn ngọc được mài giũa tinh xảo, xinh đẹp lại có phần trông thật đáng sợ.

Nhưng mà, ngay cả có vết sẹo đáng sợ như vậy cũng không chút nào ảnh hưởng đến khí chất của Lạc Khuynh Hoàng. Nàng cứ như thế, khoác áo choàng lạnh nhạt tự nhiên tiêu sái, lộ ra một loại cao quý bẩm sinh, nét mày sắc xảo như dáng núi nhìn đằng xa, khẽ nhăn lại, tựa như sầu mà không sầu, môi nàng hồng nhuận như hoa đào tháng ba, hơi cong lên, cười như không cười.

"Tiểu thư, tiết trời lạnh như vậy, người chạy đến đây làm gì?" Hương Lăng từ bên ngoài đúng lúc cầm ấm lô đi đến, thấy một mình Lạc Khuynh Hoàng đi dạo trong sân, liền oán trách nói.

Lạc Khuynh Hoàng đã sớm quen với thói quen lảm nhảm của Hương Lăng, nên khi nghe Hương Lăng nói thế, cũng chỉ cười nhẹ, nàng nâng mắt nhìn nơi xa, cười nói: "Cả ngày buồn bực trong phòng, sớm muộn gì cũng khó chịu chết mất. Hương Lăng, theo ta đến hồ trong chính viện xem một chút."

"Tiểu thư đúng thật là không chịu ngồi yên. Nước hồ kia giờ cũng đóng băng rồi, có gì đẹp đâu." Hương Lăng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, thẳng thắn nói, ấm lô trên tay để lại trong phòng, đi ra dìu Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng tùy Hương Lăng dìu, một đường đi đến hồ nước ở chính viện, đưa mắt trông đến, toàn bộ nước trong hồ đều đã kết thành một tầng băng mỏng, cảm thấy có mưa phùn lất phất trong sương, trái ngược với cảm giác vào đông.

Lạc Khuynh Hoàng si ngốc ngắm nhìn, trong đôi mắt đen như mực như có suy nghĩ Hương Lăng nhìn không thấu chậm rãi lắng đọng lại.

Thời điểm cuối đông.

Kiếp trước, lúc vào cuối đông cực kỳ giá lạnh, nàng ở tại nơi này dứt khoác lựa chọn cái chết. Khi đó, nàng mất hết hy vọng, cảm thấy lòng mình lạnh thấu xương, lạnh hơn cả sự gào thét của gió Bắc.

Trong đầu bất chợt hiện lên cảnh tượng khi mẫu thân qua đời. Cũng vào mùa đông xơ xác và tiêu điều như thế này, nàng nhìn mẫu thân, trên mặt mẫu thân khó có thể nhìn ra điều gì, nàng chỉ thấy ánh mắt luôn luôn rực rỡ xinh đẹp của mẫu thân lại biến thành một mảnh tro tàn,thần thái lên mặt người cũng không có nửa phần sinh khí.

Lúc đó nàng không hề biết, mẫu thân thành bộ dạng như vậy, không phải do thân thể hư nhược, mà do nỗi tuyệt vọng trong lòng từng chút từng chút tích lũy lại.

Mà hết thảy, đều do Lạc Nguyên và Vương U Nhược ban tặng!

Kiếp trước, nàng lại không nhìn ra được điều đó. Nghĩ đến mẫu thân thật sự thân thể yếu đuối, nhiều bệnh mới mất sớm. Nghĩ đến phụ thân thật lòng yêu thương nàng. Nghĩ đến nhị di nương ưu ái Lạc Khuynh Quốc cũng hợp tình hợp lí. Đại thể, mẫu thân chết quá mức không minh bạch, bà ở trên trời cũng không tha thứ cho nàng, ngu ngốc để bọn họ thương tổn tới mình, vì thế muốn nàng nhìn rõ bản mặt những kẻ này, cho nàng cơ hội sống lại lần nữa.

Tái thế làm người. Vì mẫu thân đòi lại công đạo, cũng vì bản thân đòi lại công đạo!

Đứng lặng im hồi lâu, cảm nhận được vòng tay ấm áp bên hông nàng. Ngửi được mùi hương quen thuộc, thân thể đang buộc chặt của Lạc Khuynh Hoàng từ từ thả lỏng. Cũng không quay lại mà dựa cả người vào nam tử phía sau.

:Hôm nay sao lại đến sớm vậy?" Mệt mỏi dựa vào trong ngực Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng khép hờ ánh mắt đang quan sát xung quanh, hơi lười biếng hỏi.

Vòng tay đang ôm Lạc Khuynh Hoàng hơi siết chặt, cằm tựa lên vai nàng, giọng nói mệt mỏi lại có vài phần mị hoặc: "Nhớ Hoàng nhi nên nhanh chóng đến đây."

Mày Lạc Khuynh Hoàng hơi cau lại. Lông mi Quân Khuynh Vũ dán lên mặt nàng, cái loại cảm giác ngứa ngứa này khiến nàng có chút không thoải mái. Từ trong ngực Quân Khuynh Vũ thẳng người lại, ngoảnh đầu nhìn hắn.

Đôi mắt Quân Khuynh Vũ tràn đầy mệt mỏi, nàng vươn tay nhẹ vuốt lên hắn, dịu dàng hỏi: "Là việc Quân Ngữ Yên không chịu gả đi?"

"Phụ hoàng hạ chỉ, nàng không thể không tuân theo. Chỉ là do hoàng hậu ở giữa cản trở, phụ hoàng chậm chạp không chịu hạ chỉ." Quân Khuynh Vũ cau mày, hoàng hậu Liễu Tâm Huệ, hắn hận bà ta tận xương tủy. Nhưng lúc này, vẫn chưa đến thời điểm động đến bà ta!

Lạc Khuynh Hoàng nghe đến hai chữ hoàng hậu, mặt hiện lên vẻ khác lạ, cặp mắt phát sáng, khóe môi hơi vểnh, sâu xa hỏi: "hoàng hậu đối xử Quân Ngữ Yên không tệ?"

"Là thân sinh của bà ta, bà ta đương nhiên sẽ bảo vệ. Cọp dữ còn không ăn thịt con mình!" Mắt Quân Khuynh Vũ hiện lên tia trào phúng, vẻ mặt mỉa mai nói.

Lạc Khuynh Hoàng biết rõ Quân Khuynh Vũ vì chuyện năm đó hoàng hậu tính kế hãm hại mẫu phi mình mà vẫn canh cánh trong lòng, sợ rằng hận hoàng hậu thấu xương, có vẻ mặt mỉa mai như vậy cũng không có gì lạ, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười lạnh hỏi: "Không biết chung thân đại sự của Quân Ngữ Yên và tính mạng bà ta, cái nào quan trọng hơn đây?"

"Loại người như bà ta, tất nhiên lựa chọn mạng mình rồi." Quân Khuynh Vũ mày nhướn lên, nhìn Lạc Khuynh Hoàng hỏi: "Hoàng nhi có ý gì? Thân phận Liễu Tâm Huệ không phải tầm thường, bên cạnh lại có nhiều tử sĩ âm thầm bảo hộ, muốn giết bà ta đã không dễ, muốn cưỡng ép bà e càng khó."

"Không cần giết bà ta. Ta đã có biện pháp khác hay hơn." Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một đạo ánh sáng sắc bén, khiến nàng càng thêm linh động xinh đẹp, dù trên mặt có nhiều vết sẹo nhưng cũng không làm giảm mất vẻ đẹp của nàng, Lạc Khuynh Hoàng đưa tay nắm chặt tay Quân Khuynh Vũ, nắm chắc nói: "Chuyện này giao cho ta. Ta cam đoan ba ngày sau, hoàng hậu chắc chắn sẽ nhả người ra. Cho nên, Vũ, đừng nhăn mày nữa, ta không thích huynh như vậy."

Quân Khuynh Vũ nghe những lời Lạc Khuynh Hoàng nói, có điểm hoài nghi. Muốn mở miệng hỏi Lạc Khuynh Hoàng sẽ dùng biện pháp gì, có nguy hiểm hay không, nhưng nhìn đến nụ cười đầy tự tin của nàng, lời nói tới miệng liền nuốt trở vào. Nếu đã yêu, phải tin tưởng nàng, không chỉ tin vào tình cảm nàng dành cho hắn, càng phải tin vào mỗi một câu nói của nàng. Nàng nói có thể thì nhất định có thể.

"Được! Nhưng mà Hoàng nhi phải đáp ứng với ta, ngàn vạn lần phải thật cẩn thận. Nàng có biết, đối với ta mà nói, nàng quan trọng hơn bất cứ thứ gì không!" Quân Khuynh Vũ đè bả vai Lạc Khuynh Hoàng một chữ rồi một chữ tuôn ra.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến ánh mắt thâm tình của Quân Khuynh Vũ. Cười đến rực rỡ, đáp: "Ta biết!"

Núp ở một nơi bí mật gần đó, Lạc Khuynh Thành thấy rõ một màn này, ánh mắt tràn đầy oán độc. Tay nàng siết chặt, căm hận nghĩ tới, dựa vào cái gì Lạc Khuynh Hoàng có thể được hạnh phúc như thế?! Mà bản thân nàng hao tổn tâm sức lại cái gì cũng không có, thậm chí trở về nhà mình còn phải lấy thân phận tỳ nữ để rồi trở thành thân phận nghĩa nữ ?!

"Chúng ta đi ra ngoài đi." Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ tâm linh tương thông, đương nhiên đã sớm nhận ra Lạc Khuynh Thành ở gần đó, Lạc Khuynh Hoàng không nhìn đến, chán ghét nhíu mày.

Quân Khuynh Vũ hiểu được tâm tư của Lạc Khuynh Hoàng, liền câu môi cười nói: "Được, cẩu ở phủ Đại tướng quân thật nhiều. Ta cũng không thích ở nơi này."

Vừa nói, Quân Khuynh Vũ còn cố tình lướt qua nơi Lạc Khuynh Thành đứng. Quân Khuynh Vũ nhìn như không chút để ý lướt qua, càng khiến sắc mặt Lạc Khuynh Thành thoát chốc trở nên trắng bệch, lại nghe Quân Khuynh Vũ nói lời ấy, sắc mặt trở thành xanh mét.

Nàng từ góc tường đi ra, giấu mình trong bóng tối, ngoài đôi mắt tràn đầy giận dữ, âm u như dưới địa ngục, lạnh lẽo nhìn theo bóng dáng Lạc Khuynh Hoàng sánh vai rời đi cùng Quân Khuynh Vũ.

Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ đến Phiêu Hương Cư dùng bữa, rồi tiến cung gặp hoàng hậu.

Cỗ kiệu vững vàng dừng trước cửa cung, Lạc Khuynh Hoàng vươn tay ra, hơi vén rèm lên, lọt vào trong tầm mắt nàng là những vết loang lổ nhiều màu trên thành cung, có một cỗ tang thương khó hiểu len lỏi trong lòng.

Nàng từ trong cỗ kiệu bước ra, giao ra yêu bài Quân Vũ Thần ban cho nàng. Nói đến, Quân Vũ Thần cũng thật yêu thương nàng. Không ngờ lại ban cho nàng yêu bài có thể tùy ý ra vào cung.

"Hồng Phong, con đừng chạy loạn! Mẫu phi đuổi không kịp con!" Lạc Khuynh Hoàng vào cửa cung đi được vài khúc uốn cong thì thình lình đâm vào một nữ nhân điên điên khùng khùng.

Y phục tán loạn, một thân hoa lệ bị bà làm thành loạn thất bát tao, trâm cài trên đầu thất linh bát lạc(nhiều và rải rác không tập trung), ánh mắt mê man, lấy y thuật của Lạc Khuynh Hoàng xem ra, người đàn bà này hơn phân nửa là bị điên rồi. Từ y phục của bà ta có thể thấy là một phi tần trong cung.

"La phi nương nương, ngài đừng chạy nữa!" Một cung nữ từ phía sau vội vã đuổi đến, vươn tay lôi kéo người đàn bà điên kia.

Lạc Khuynh Hoàng cước bộ chậm lại, nhìn đến người đàn bà đó. Từ mái tóc tán loạn có thể lờ mờ thấy được dung mạo của bà. Là La phi thật ư?!

La phi chính là nhi nữ của Hộ bộ thượng thư. Khá được sủng ái, sinh ra tứ hoàng tử Quân Hồng Phong. Cũng bởi lẽ Quân Hồng Phong là người không bao giờ chịu thua kém người khác nên cuộc sống của La phi trong cung cũng coi như có địa vị.

Ngoài hoàng hậu Liễu Tâm Huệ, thân mẫu nhị hoàng tử Thư quý phi và Hinh phi nương nương người được thánh sủng hiện nay, La phi coi như có địa vị nhất. Nhưng ai có thể ngờ tới, một La phi luôn cao quý dịu dàng lại biến thành bộ dáng như bây giờ?!

"Tham kiến Quận chúa Khuynh Hoàng!" Cung nữ kia thời gian ở cạnh La phi khá lâu, tất nhiên nhận ra Lạc Khuynh Hoàng, thấy người liền nhanh chóng cung kính hành lễ.

Lạc Khuynh Hoàng vừa muốn nâng cung nữ kia dậy, đã thấy La phi điên tiết bổ nhào đến nàng, cặp mắt oán hận, điên cuồng hét lên: "Lạc Khuynh Hoàng! Người trả lại Hồng Phong cho ta!"

Cung nữ kia vội kéo La phi, ra hiệu cho thị vệ giữ chặt bà không cho bà lộn xộn, lại hướng Lạc Khuynh Hoàng nhận lỗi nói: "Quận chúa Khuynh Hoàng chớ trách. Thần chí nương nương ngài không được rõ ràng."

"La phi nương nương sao lại biến thành như vậy?" Lạc Khuynh Hoàng khẽ lắc đầu, La phi đã bị điên, nàng cũng không muốn cùng bà so đo, nhưng một người đang yên đang lành, làm sao nói điên liền điên?

Cung nữ kia nhìn Lạc Khuynh Hoàng, giọng nói mang theo vài phần thương hại, thở dài: "Còn không phải do tứ hoàng tử? Hoàng thượng hạ chỉ ban chết tứ hoàng tử, La phi nương nương khóc lóc thảm thiết đến ngất xỉu, hôn mê ba ngày ba đêm, sau khi tỉnh dậy đã biến thành bộ dáng này rồi."

Lạc Khuynh Hoàng nao nao, nhìn đến bộ mặt La phi lại trở nên vui vẻ, cười ngây ngô đứng lên.

Đồng tử Lạc Khuynh Hoàng hơi co lại, tự đáy lòng khe khẽ thở dài. Cũng khó trách sao Là phi vừa nghe đến tên nàng đã kích động như thế, Quân Hồng Phong chết, tính tới tính lui nàng khó thoát khỏi liên quan đấy?

"Còn Hoàng thượng đâu?" Lạc Khuynh Hoàng sâu kín hỏi.

"Hoàng thượng?!" Cung nữ kia dường như không ngờ tới Lạc Khuynh Hoàng sẽ hỏi như vậy, kinh ngạc lên tiếng: "Hoàng thượng có thể bỏ qua cho La phi nương nương đã là ân điển lớn nhất rồi, sao còn có thể quan tâm đến bệnh tình của nương nương?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong lời cung nữ kia, không khỏi chua xót. Đúng vậy, Quân Hồng Phong phạm tử tội, Quân Vũ Thần không giận chó đánh mèo đã là may lắm rồi, sao còn để ý tới nàng?! Từ xưa tới nay đế vương luôn bạc tình, đại thể đúng là như thể đi.

Nhàn nhạt nhìn đến La phi rồi lại hướng cung nữ kia gật đầu, sau đó liền rời đi, trực tiếp đi đến cung hoàng hậu.

Đến cung, Lạc Khuynh Hoàng gọi người vào thông truyền, còn mình đứng chờ bên ngoài.

Ước chừng qua nửa nén nhang, người vào thông truyền ra thỉnh nàng vào trong.

"Khuynh Hoàng tham kiến hoàng hậu nương nương." Lạc Khuynh Hoàng nhìn người tươi cười trước mắt, trang dung tinh xảo, phúc thân hành lễ.

Đôi mắt xếch của Liễu Tâm Huệ lướt qua tia sát khí, nét mặt vẫn như cũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng cười ôn hòa, đoan trang nói: "Quận chúa Khuynh Hoàng không cần giữ lễ tiết, mau lại đây ngồi."

Lạc Khuynh Hoàng nghe lời ngồi xuống vị trí bên cạnh Liễu Tâm Huệ, ánh mắt đánh giá bà, đôi mắt tối đen sâu không thấy đáy, giống như có khả năng nhìn thấu tất cả, dù Liễu Tâm Huệ định lực hơn người, bị Lạc Khuynh Hoàng nhìn như vậy cũng có chút chột dạ.

"Không biết Quận chúa đến tìm bổn cung có chuyện gì?" Liễu Tâm Huệ chặn tầm mắt nàng, cực kì dịu dàng hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng thu hồi tầm mắt. Không thể không nói, bản lĩnh giả bộ của Liễu Tâm Huệ thật sự cao thâm, nếu không phải đã nghe Quân Khuynh Vũ nói qua, nàng có chết thêm lần nữa cũng không thể nhìn ra được một Hoàng hậu dịu dàng hữu lễ như thế lại là độc phụ giết người không chớp mắt.

Lạc Khuynh Hoàng hơi hạ mi, che đi suy nghĩ của mình, nàng cũng dịu dàng cười trả lời: "Khuynh Hoàng mạo muội đến gặp hoàng hậu nương nương, chính là vì chuyện tam công chúa gả tới Tây Quyết"

Liễu Tâm Huệ nghe Lạc Khuynh Hoàng đi thẳng vào vấn đề, đáy mắt xẹt qua tia không vui, vẻ mặt trở lạnh nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc ngắn lại lộ ra nụ cười dịu dàng cao quý, ẩn ý lên tiếng: "Thì ra là vì chuyện này. Bổn cung biết chuyện liên hôn này đối với Cẩm Quốc ta có lợi, nhưng nếu thật muốn liên hôn có thể gả Ngữ Yên cho thái tử Tây Quyết, hà cớ gì phải gả cho Hoàng đế Tây Quyết?"

"Hoàng đế Tây Quyết này và Hoàng thượng tuổi tác gần như xấp xỉ nhau, nếu bắt Ngữ Yên gả đi, hủy hoại hạnh phúc Ngữ Yên không nói, chẳng phải muốn gọi người trong thiên hạ chê cười Cẩm Quốc ta?!" Không đợi Lạc Khuynh Hoàng mở miệng, Liễu Tâm Huệ ôn hòa tiếp tục nói.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dạng hiền hậu không một kẽ hở của Liễu Tâm Huệ, thầm nghĩ Liễu Tâm Huệ này quả nhiên lợi hại, một lời kia, bà không cho Quân Ngữ Yên gả đi không phải vì nữ nhi của mình, mà là vì thiên hạ Cẩm Quốc, nói đến đường đường chính chính như thế, rõ ràng luyến tiếc nữ nhi mình lại làm ra vẻ giống như lúc nào cũng phân rõ đúng sai.

"Lời ấy của Hoàng hậu nương nương không đúng rồi." Lạc Khuynh Hoàng mắt lóe lên, chậm rãi nói: "Khuynh Hoàng nhớ không lầm thì Hinh phi nương nương chẳng qua chỉ lớn hơn tam công chúa bảy tuổi. Nếu y theo lời nương nương nói, Hoàng thượng đây chẳng phải cũng bị người trong thiên hạ chê cười?"

"Làm càn!" Liễu Tâm Huệ nghe thấy lời Lạc Khuynh Hoàng, bày ra bộ mặt uy nghiêm, giọng điệu tăng lên vài phần nghiêm khắc, nhằm vào Lạc Khuynh Hoàng lên giọng: "Ngươi sao dám chỉ trích Hoàng Thượng như thế?"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Liễu Tâm Huệ, cười như không cười đáp: "Khuynh Hoàng nào dám nghị luận chuyện của Hoàng thượng, Khuynh Hoàng chỉ muốn nói cho Hoàng hậu nương nương biết rõ, việc đế vương nạp phi tuổi tác nào có quan trọng. Hoàng thượng anh mình thần võ, không ai địch nổi, ngài nạp Hinh phi nương nương, cũng chưa từng nghe nói có người chê cười, vì vậy có thể thấy chuyện nương nương sợ tam công chúa gả cho Hoàng đế Tây Quyết sẽ bị chê cười, quả thật suy nghĩ nhiều rồi."

Liễu Tâm Huệ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, sắc mặt hơi đổi, ánh mắt hiện rõ tức giận nhìn Lạc Khuynh Hoàng lại che giấu đi, nhưng giọng nói vẫn như trước ôn hòa vững chãi: "Dù không bị người trong thiên hạ chê cười, ta dù sao cũng là mẫu thân của Ngữ Yên! Cứ cho là ta ích kỉ đi, ta nói cái gì cũng không thể trơ mắt nhìn Ngữ Yên gả cho người lớn hơn nó nhiều tuổi như vậy!"

"Chẳng lẽ hoàng hậu không để ý tới Cẩm Quốc ư?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nói: "Hoàng hậu nương chính là quốc gia chi mẫu, mẫu nghi thiên hạ, tam công chúa là thân sinh của ngài, chẳng lẽ con dân toàn Cẩm Quốc này không phải thân sinh ngài!"

Liễu Tâm Huệ không ngờ miệng lưỡi Lạc Khuynh Hoàng lợi hại như thế, ánh mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng có chút khó chịu, từ vụ của Quân Kiền Linh và Quân Ngữ Yên, bà đối với Lạc Khuynh Hoàng cực kỳ không thích, nay Lạc Khuynh Hoàng lại gây khó dễ bà khắp nơi, dù cho bản thân đã tu dưỡng tâm khí cũng phải nổi giận.

"Bổn cung không phải không quan tâm con dân Cẩm Quốc. Ý của bổn cung, cùng Tây Quyết liên hôn cũng không chỉ có một biện pháp duy nhất gả cho Hoàng đế Tây Quyết. Thái tử Tây Quyết Âu Dương Triệt và Ngữ Yên xấp xỉ tuổi nhau, cớ gì phải bỏ gần tìm xa?" Liễu Tâm Huệ vất vả lắm mới kiềm chế được tâm tình, vẫn duy trì bộ dáng ôn hòa đoan trang nói.

"Khuynh Hoàng thiết nghĩ gả tam công chúa cho thái tử Tây Quyết mới là bỏ gần tìm xa." Lạc Khuynh Hoàng mày liễu nhướn lên, ánh mắt không chút sợ hãi, mỉm cười thản nhiên, tiếp tục nói: "Hoàng đế Tây Quyết nay vẫn là một nam nhân mạnh mẽ cương trực. Mà thái tử bây giờ địa vị giữ còn muốn không xong, ai biết ngày sau sẽ xảy ra biến số gì, gả tam công chúa cho Hoàng đế Tây Quyết, không phải ổn thỏa hơn gả cho thái tử Tây Quyết sao?"

Sắc mặt Liễu Tâm Huệ càng nặng nề. Lạc Khuynh Hoàng cũng không để ý, lại nói tiếp: "Huống chi Cẩm Quốc chúng ta lớn mạnh còn Tây Quyết chỉ là một nước nhỏ. Tam công chúa gả qua đó, dù cho không làm Hoàng hậu thì cũng là một quý phi, chẳng phải tôn quý hơn hẳn chức vị thái tử phi ư?"

Nói xong lời này, Lạc Khuynh Hoàng cũng không tiếp nữa, chỉ chăm chú nhìn Liễu Tâm Huệ.

Vẻ mặt Liễu Tâm Huệ hơi thay đổi. Lời Lạc Khuynh Hoàng cũng có chút đạo lý, nếu như Quân Ngữ Yên gả cho Hoàng đế Tây Quyết, trở thành quý phi Tây Quyết, thậm chí là Hoàng hậu, như vậy bà sẽ có cơ hội giám thị hành động của Hoàng đế Tây Quyết, ngày sau đối với Quân Kiền Linh là sự trợ giúp rất lớn.

Nhưng dù sao cũng liên quan đến hạnh phúc cả đời của Quân Ngữ Yên. Hơn nữa lần đi Tây Quyết này, con đường phía trước còn chưa biết thế nào, ai biết Quân Ngữ Yên có được Hoàng đế Tây Quyết hài lòng không, hay lại biến khéo thành vụng đây?!

Bắt được một tia buông lỏng trên mặt Liễu Tâm Huệ, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng nhếch lên mang chút bí hiểm, lại tỏ ra lo lắng nhìn Liễu Tâm Huệ, không để ý hỏi: "Hoàng hậu có thể suy nghĩ thêm về việc này. Khuynh Hoàng còn có một chuyện muốn hỏi hoàng hậu nương nương."

"Ngươi nói đi." Giọng điệu Liễu Tâm Huệ cũng không bao nhiêu tâm tình.

"Dám hỏi hoàng hậu nương nương dạo này có phải hay không mất ngủ, còn thường xuyên bị nôn mửa, trước mắt biến thành tối đen?" Lạc Khuynh Hoàng vẽ ra nụ cười không rõ ý tứ hàm xúc, ánh mắt gắt gao nhìn Liễu Tâm Huệ hỏi.

Liễu Tâm Huệ nghe Lạc Khuynh Hoàng đề cập đến vấn đề này, vẻ mặt cực kì kinh ngạc. Bà gần đây có xuất hiện các bệnh trạng như vậy, bà có thỉnh vài vị thái y đến xem cũng không tìm ra căn nguyên gì, chỉ nói bà lao lực quá độ,viết đơn thuốc bồi bổ muốn bà an tâm tĩnh dưỡng.

Nhưng tới nay bà uống thuốc đã được một tháng. Bệnh không chuyển biến tốt lại có xu hướng càng ngày càng nghiêm trọng hơn, lông mày không khỏi cau lại, đáp: "Xác thực có chuyện đó, Quận chúa sao lại biết được?"

Sao biết được?! Độc này do chính nàng hạ trên cây trâm tặng cho Liễu Tâm Huệ, nàng thế nào lại không rõ? Độc này tên là Tiền Trần là loại độc mãn tính cực kỳ hiếm gặp, do nàng thấy được trong y thư, nghiên cứu chế ra, e rằng đến thái y trong cung cũng không biết.

"Khuynh Hoàng nhìn xem sắc mặt nương nương, giống như là trúng độc, bởi vậy mới cả gan hỏi." Lạc Khuynh Hoàng không vội không gấp, chậm rãi đáp.

"Trúng độc?!" Liễu Tâm Huệ sắc mặt đại biến. Cả đời bà giết người vô số, lúc nào cũng có ám vệ giờ giờ khắc khắc đi theo bảo hộ bên người, điểm tâm đều được thử qua ngân châm rồi mới động, sao có thể bị trúng độc đây?! Nhưng nếu như thực bị trúng độc, vậy làm thế nào bây giờ! Bà nhìn Lạc Khuynh Hoàng vội vàng hỏi: "Quận chúa biết cách giải sao?!"

"Khuynh Hoàng cố gắng thử một lần xem." Lạc Khuynh Hoàng cố ý bày ra bộ dạng khó xử, nhìn Liễu Tâm Huệ thương lượng: "Nếu như Khuynh Hoàng may mắn chế ra giải dược, không biết nương nương có thể đáp ứng Khuynh Hoàng gả tam công chúa đến Tây Quyết hay không?"

Liễu Tâm Huệ vốn dĩ đang mừng rỡ chợt đổi sắc, ánh mắt như dao sắc bắn về phía Lạc Khuynh Hoàng, trong giọng nói chứa hàn ý: "Quận chúa Khuynh Hoàng thật to gan! Ngươi đang uy hiếp bổn cung ư?!"

"Khuynh Hoàng không dám." Lạc Khuynh Hoàng không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn Liễu Tâm Huệ, không mảy may né tránh ánh mắt sắc lạnh của bà, nghênh đón nó tiếp tục nói: "Nương nương phụng thể kim an, chắc đã thỉnh không ít thái y. Bọn họ hẳn là không nhìn ra được cái gì. Khuynh Hoàng đã từng thấy qua loại độc này mới nhận ra được một ít đặc điểm, nhưng chỉ trên lý thuyết không phải hoàn toàn, nghiên cứu không được cũng là bình thường. Về yêu cầu của Khuynh Hoàng, hoàng hậu nương nương không cần nhất định phải đáp ứng."

Liễu Tâm Huệ gắt gao nhìn chằm chằm vào Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt âm u lạnh lẽo. Bà là người thông minh, đương nhiên nghe ra ý tứ trong lời Lạc Khuynh Hoàng. Nói bà không nhất định phải đáp ứng, nhưng nếu như không đáp ứng, Lạc Khuynh Hoàng chỉ sợ có nghiên cứu giải dược nhưng có chế được hay không là một vấn đề!

Lạc Khuynh Hoàng cũng không gấp không vội, thong thả ung dung nhìn Liễu Tâm Huệ, khóe môi cong lên cười như không cười.

Trong điện một mảnh trầm mặc, qua hồi lâu Liễu Tâm Huệ mới nhỏ giọng nói: "Bổn cung đáp ứng ngươi!"

"Nương nương quả nhiên phân rõ phải trái. Khuynh Hoàng bội phục!" Con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng lóe lên hào quang, ý cười trên môi càng sâu thêm, tiếp tục nói: "Trước mắt Khuynh Hoàng liền đi nghiên cứu giải dược, một khi nghiên cứu ra sẽ đưa đến trung cung. Cũng hi vọng Hoàng hậu nương nương có thể thực hiện được lời hứa của mình."

Liễu Tâm Huệ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, đáy lòng ngầm cân nhắc. Tuy rằng Lạc Khuynh Hoàng chưa hề nói rõ, nhưng nhìn bộ dạng nàng, nàng rõ ràng nắm chắc có thể chế ra giải dược kia. Nàng nói vậy, sợ là muốn bà thực hiện lời hứa trước, nàng mới giao ra giải dược.

"Bổn cung sẽ nói với Hoàng thượng, bổn cung bằng lòng gả Ngữ Yên đến Tây Quyết." Liễu Tâm Huệ từ trên ghế đứng lên, lướt qua Lạc Khuynh Hoàng, có phần không tình nguyện nói ra.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng nhếch lên, ý cười càng sâu thêm vài phần. Thì ra cái gọi là ái nữ tình thâm, rốt cuộc cũng không quan trọng bằng tánh mạng bản thân.

Đối phó Liễu Tâm Huệ xong, Lạc Khuynh Hoàng trong người quả thật mệt mỏi, cũng không đến ngự thư phòng bái kiến Quân Vũ Thần, liền ngồi cổ kiệu ra khỏi cung.

Trở về phủ Đại tướng quân, vừa vào đã thấy băng trên hồ trong chính viện tan không ít. Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên vẻ nghi hoặc. Hai ngày nay, tuyết tuy đã ngừng rơi, khí trời cũng dần chuyển ấm, nhưng nói cho cùng vừa mời vào đầu xuân, băng trên hồ sao có thể tan nhanh như vậy?

Mày liễu khẽ nhíu lại, nhưng Lạc Khuynh Hoàng cũng không nghĩ nhiều, hướng viện mình đi.

"Khuynh Hoàng tỷ tỷ xin dừng bước." Giọng nói dịu dàng yếu ớt của Lạc Khuynh Hoàng vang lên từ phía sau.

Lạc Khuynh Hoàng dừng bước, trong mắt lướt qua chút thâm ý, khóe miệng nhếch lên, quay người lại nhìn Lạc Khuynh Thành.

Lạc Khuynh Thành vận một bộ váy hồng nhạt, bên ngoài khoác thêm áo choàng lông trắng, cả người toát lên thần thái hết sức xinh đẹp. Mặt mày nhu hòa, ánh mắt sợ sệt, thoạt nhìn giống một giai nhân dịu dàng.

Lạc Khuynh Hoàng hứng thú nhìn Lạc Khuynh Thành, câu môi hỏi: "Nhược Lan tiểu thư có chuyện gì à?"

"Khí trời hôm nay không tệ. Tuyết tan cũng không ít, Nhược Lan rất muốn cùng thưởng cảnh với tỷ tỷ ở đây, không biết tỷ tỷ có nể mặt hay không?" Ánh mắt Lạc Khuynh Thành lấp lánh nhìn Lạc Khuynh Hoàng, theo thói quen nở nụ cười dịu dàng, nhu nhu nhược nhược bước đến, vươn tay kéo cánh tay Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng chau mày, theo bản năng giũ bỏ bàn tay cô ta. Lạc Khuynh Thành qua đây kéo nàng, nào cho nàng thời gian cự tuyệt? Có điều nàng bây giờ đã không còn là Lạc Khuynh Hoàng của ngày trước, đương nhiên không cần thiết phải bận tâm này nọ.

"Khuynh Hoàng tỷ tỷ…." Lạc Khuynh Thành không ngờ tới Lạc Khuynh Hoàng lại không hề cố kỵ phất tay nàng ra, mắt nàng chan chứa lệ, đáng thương nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nhưng nếu nhìn kỹ, có thể thấy trong mắt vẫn vươn hận ý.

Lạc Khuynh Hoàng sớm đã hết hứng thú với bộ dạng giả bộ nhu nhược của cô ta, mày liễu hơi nhăn lại, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Hôm nay ta có chút mệt mỏi. Không có sức bồi Nhược Lan tiểu thư đi thưởng cảnh. Hơn nữa, ta đã sống ở phủ Đại tướng quân mười mấy năm rồi, cũng không còn gì mới mẻ để ngắm nữa. Nếu như Nhược Lan tiểu thư cảm thấy mới lạ, đại để có thể gọi nha hoàn bồi ngươi đi chung quanh xem một chút."

Lạc Khuynh Thành bị Lạc Khuynh Hoàng nói như thế sắc mặt cực kì khó coi. Lời này của Lạc Khuynh Hoàng ý tứ rõ ràng là mỉa mai nàng không xứng cùng thưởng cảnh với cô ta, thân phận nàng như vậy chỉ xứng với nha hoàn sao?

Mắt cơ hồ nổi đầy tơ máu, nhưng bị Lạc Khuynh Thành cố gắng ép buộc trở lại, nàng không thể tức giận, nàng phải gạt được Lạc Khuynh Hoàng đi theo mình, nếu không kế hoạch nàng tỉ mỉ bày ra chẳng phải đổ sông đổ biển ư?

"Nhược Lan chỉ muốn nói chuyện với Khuynh Hoàng tỷ tỷ một lúc, sẽ không làm phiền tỷ lâu đâu." Lạc Khuynh Hoàng tiếp tục bày ra bộ dạng đáng thương nói.

Lạc Khuynh Hoàng vốn định mở miệng từ chối, lại thấy ánh mắt chợt lóe rồi tắt của Lạc Khuynh Thành, khóe miếng không khỏi giương lên, thâm thúy cười.

Được thôi. Nếu Lạc Khuynh Thành muốn đùa giỡn thủ đoạn, nàng sẽ cho nàng cơ hội thể hiện, làm sao lại cản trở nàng ta chứ?! Nàng thật muốn coi, vài tháng không gặp, thủ đoạn của Lạc Khuynh Thành có cao tay hơn hay không.

"Nếu đã như vậy, ta liền theo ngươi một hồi." Lạc Khuynh Hoàng nhàn nhạt quét qua Lạc Khuynh Thành, vẻ mặt lạnh lùng, ngay cả có mấy vết sẹo chi chít trên mặt đứng bên cạnh Lạc Khuynh Thành, phong thái vẫn như cũ không một chút thua kém cô ta, trái lại càng có vẻ lạnh lùng cao quý.

Lạc Khuynh Thành nghe Lạc Khuynh Hoàng đồng ý, trong lòng cực kỳ vui vẻ, tay liền vươn ra lôi kéo Lạc Khuynh Hoàng bước tới hồ nước.

Lạc Khuynh Hoàng đẩy tay Lạc Khuynh Thành ra, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Nhược Lan tiểu thư không cần lôi kéo ta, bản thân ta có thể tự mình đi được."

Nhìn nét mặt xấu hổ chợt lóe lên của Lac Khuynh Thành, Lạc Khuynh Hoàng không thèm khách khí nói thêm vào: "Xưa nay ta có thói quen tự mình đi, không thích có nha hoàn nâng đỡ."

Sắc mặt Lạc Khuynh Thành càng thêm khó coi. Lạc Khuynh Hoàng thế nhưng đánh đồng nàng với nha hoàn?! Dù cho là thứ nữ, nàng cũng đường đường chính chính là tiểu thư phủ Đại tướng quân!

"Ha ha." Lạc Khuynh Thành gượng cười hai tiếng che dấu sự xấu hổ của mình, đi trước dẫn đường, chỉ vào gốc cây tùng bách cạnh hồ kinh hỉ reo lên: "Khuynh Hoàng tỷ tỷ, tỷ xem cây tùng kia, trải qua đông lạnh lại không héo tàn, thật đẹp quá."

Lạc Khuynh Hoàng ngước mắt nhìn theo. Chẳng qua là một cây tùng bách thôi, ngày thường thấy còn ít à, có cần phải tỏ ra kinh ngạc đến thế không?! Lạc Khuynh Thành kinh hỉ như thế, e là thấy cây tùng bách này mọc cạnh hồ nước đi.

Nàng vốn ban đầu còn kinh ngạc nghĩ đến mặt hồ thế nào có thể tan nhanh đến vậy. Hiện giờ xem ra, sợ rằng có người đã động tay chân. Có điều, Lạc Khuynh Thành dẫn nàng đến cạnh hồ nước, đây là muốn hãm hại nàng ư?!

Sẽ không.

Lạc Khuynh Thành không ngốc đến mức lấy tánh mạng mình ra đặt cược chỉ để hãm hại nàng, Đừng nói tới thân phận hiện tại của Lạc Khuynh Thành mà đi hãm hại nàng, vốn dĩ không có người tin tưởng cô ta, cho dù có thành công, cô ta có thể nói mình không cẩn thận, một nghĩa nữ được Đại tướng quân thu dưỡng, làm sao có năng lực làm dao động vị trí đích nữ Đại tướng quân?!

Như vậy, giờ chỉ còn một khả năng. Chính là Lạc Khuynh Thành muốn đẩy nàng xuống, hại nàng chết!

Nghĩ tới đây, đáy mắt xẹt qua tia cười lạnh, bất động thanh sắc đi theo Lạc Khuynh Thành đi đến hồ nước, trong lòng lại thầm phòng bị.

Đúng như dự đoán, khi Lạc Khuynh Hoàng bước tới gần, Lạc Khuynh Thành bất chợt ra tay, dùng lực mạnh mẽ đẩy Lạc Khuynh Hoàng xuống, Lạc Khuynh Hoàng đã sớm có phòng bị, ngay tại thời điểm Lạc Khuynh Thành muốn ra tay, nàng đã nhận ra ý đồ đó, nhẹ lắc mình, né được động tác đang đẩy xuống này của Lạc Khuynh Thành, hoàn hảo vô khuyết đứng một bên.

Còn Lạc Khuynh Thành bởi vì bất chợt dùng lực nhưng lại không đẩy được Lạc Khuynh Hoàng, cả người liền bị mất cân bằng ngã tới trước trượt chân ngã xuống hồ, nước trong hồ lạnh thấu xương, Lạc Khuynh Thành vừa rơi xuống đã nhanh chóng phát ra tiếng thét kinh hãi.

Nàng còn khoác áo choàng lông trên người, lại bị thấm nước càng trở nên nặng nề, cả người run cầm cập vì lạnh, do bị áo choàng đè nặng, còn chưa kịp giãy dụa, thân thể dần dần chìm xuống dưới.

"Khuynh Hoàng tỷ tỷ…cứu…cứu ta." Lạc Khuynh Thành vừa liều mạng vùng vẫy, vừa đứt quãng kêu cứu Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng vẫn thản nhiên đứng nhìn, vẻ mặt lúc này chỉ có vẻ châm chọc, giọng nói hàm chứa hàn ý bên trong: "Nhược Lan tiểu thư. Hay ta nên gọi ngươi là Khuynh Thành nhỉ?"

Lạc Khuynh Thành đang đạp nước lại nghe được những lời Lạc Khuynh Hoàng nói, nháy mắt toàn bộ khuôn mặt trở nên trắng bệch, không thể tin nhìn Lạc Khuynh Hoàng quên cả đạp nước, cơ thể lại chìm vào nước, bây giờ muốn giãy dụa cũng không thể, chỉ liều mạng bám vào mặt băng kế bên, nhưng mặt băng lại không chịu nổi sức nặng từng mảnh từng mảnh vỡ ra.

"Lạc Khuynh Thành. Ngươi đẩy ta xuống nước không thành, bản thân lại té xuống. Giờ còn muốn ta cứu ngươi, ngươi không cảm thấy thật nực cười à?" Lạc Khuynh Hoàng từ trên cao nhìn xuống kẻ đang liều mạng bám víu trên mặt băng lại vì từng mảnh bị vỡ vụn mà ngày càng trôi ra giữa hồ, vẻ mặt cũng chỉ thờ ơ, giọng nói như hàn băng đầy lạnh lẽo: "Ta đã sớm bảo Quân Kiền Linh chuyển lời cho ngươi, đừng trêu chọc ta. Ngươi lại cố tình không nghe."

"Ta sai rồi… Tỷ tỷ…cứu ta… Ta không muốn chết…" Lạc Khuynh Thành đầy tuyệt vọng. Nàng nên sớm hiểu được Lạc Khuynh Hoàng từ khi tỉnh lại sau hôn mê, cô ta đã triệt để thay đổi. Lạc Khuynh Hoàng hiện tại, nàng căn bản không phải đối thủ!

"Không muốn chết?" Lạc Khuynh Hoàng gặp Lạc Khuynh Thành mở lời van xin, chỉ hờ hững đứng yên, vẫn không có hành động tiếp theo, vẻ mặt thêm vài phần trào phúng: "Vốn dĩ ngươi bám vào mặt băng thì có thể bơi vào bờ. Nhưng ngươi tâm địa độc ác muốn đẩy ta vào chỗ chết, thế nên đã đập vỡ toàn bộ băng trong hồ, chỉ giữ lại một phần nhỏ ở giữa hồ, ngươi muốn thấy ta tuyệt vọng vùng vẫy níu giữ mặt băng một mảnh rồi một mảnh, sau cùng chết đi? Đáng tiếc nhỉ, mọi chuyện xảy ra không như ngươi mong đợi."

Sắc mặt Lạc Khuynh Thành phút chốc cắt không còn giọt máu, ánh mắt âm u tràn ngập tuyệt vọng. Lời của Lạc Khuynh Hoàng một câu cũng không sai. Nàng xác thực có mang tâm tư như vậy, nàng muốn Lạc

Khuynh Hoàng chết, không những muốn cô ta chết, còn muốn nhìn cô ta đau khổ giãy dụa trong tuyệt vọng, cuối cùng từ từ chết đi.

Song, nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến, cảnh tượng đó lại xảy ra trên người mình, nàng biết rõ, tới lúc trôi ra được giữa hồ, thời điểm nàng làm khối băng nứt ra, nàng chắc chắn sẽ chìm xuống nước, vạn kiếp bất phục.

Nước hồ giá băng, tay chân nàng đã có chút cứng ngắc, nhìn đến giữa hồ, Lạc Khuynh Thành cười khổ, e rằng nàng cũng nếu có sức bơi tới giữa hồ đến đó cũng là kiệt sức mà chết.

"Lạc Khuynh Hoàng! Ta hận ngươi! Ta biến thành quỷ cũng không tha cho ngươi!" Lạc Khuynh Thành dùng hết sức bình sinh cuối cùng của mình quát lên, bởi vì dùng hết sức mà cả người trôi về giữa hồ.

Lạc Khuynh Hoàng không thèm để ý. Thành quỷ cũng không buông tha nàng ư? Vậy nàng sẽ chờ xem!

Trơ mắt nhìn Lạc Khuynh Thành một chút rồi một chút chìm vào trong nước, các đốt ngón tay siết chặt, trong đầu nàng hiện lên những hình ảnh vui vẻ cùng Lạc Khuynh Thành trước đây.

Lạc Khuynh Thành khi bé luôn thích rụt rè theo sau nàng, một câu nhị tỷ, hai câu nhị tỷ. Lúc đó, bản thân có gì ngon đều chia phần cho nàng, rồi lại nở nụ cười hạnh phúc thỏa mãn. Rồi thì lôi tay nàng nói nàng là người mình yêu nhất trên đời này.

Thế nhưng, từ bao giờ một Lạc Khuynh Thành lúc nào cũng tươi cười đơn thuần lại trở nên giả dối như vậy, đằng sau sự ấm áp đều là sự lạnh lẽo ngoan độc?! Nàng không biết. Nàng thậm chí không biết, Lạc Khuynh Thành đơn thuần trước kia, phải chăng thật sự đơn thuần?

Sâu kín thở dài một hơi. Lạc Khuynh Hoàng khe khẽ nhắm hai mắt lại.

Ngay lúc nàng nhắm mắt, trong chớp mắt nàng có thể nhận thấy một đạo gió xẹt qua. Lạc Khuynh Hoàng nhanh nhạy mở mắt ra, thấy Quân Kiền Linh một thân trắng tinh bay tới giữa hồ, dùng sức kéo Lạc Khuynh Thành đang sắp hoàn toàn chìm trong nước lên, sau lại nhảy lên khối băng cuối cùng kia, mũi chân dùng lực khó khăn lôi được Lạc Khuynh Thành đặt xuống bên cạnh hồ nước.

Lạc Khuynh Thành giờ phút này bị đông lạnh toàn thân tím ngắt, cả người ngăn không được run rẩy, được Quân Kiền Linh đặt xuống cạnh hồ, liên tiếp ọc ra vài ngụm nước, vẻ mặt mê man nhìn Quân Kiền Linh, si ngốc cười: "Kiền Linh, chàng tới cứu ta sao, ta đang mơ ư?"

"Là ta." Quân Kiền Linh liếc sang Lạc Khuynh Thành, nhàn nhạt đáp một câu. Thực ra hắn đã đến lúc thấy Lạc Khuynh Thành bám vào mặt băng, do lúc đó Lạc Khuynh Hoàng đang cùng nói chuyện với Lạc Khuynh Thành, hắn chưa muốn đi ra. Đợi đến khi Lạc Khuynh Thành chìm mình xuống, hắn mới ra tay.

Hắn không thể để Lạc Khuynh Thành chết. Cô ta là một quân cờ quan trọng với hắn. Về phần vừa nãy, hắn vì sao chậm chạp không ra tay. Đến bản thân hắn cũng không hiểu nỗi. Có lẽ hắn là vì Lạc Khuynh Hoàng, một cơ hội cho hắn trút bực tức với nữ nhân hắn vừa yêu vừa hận này chăng?

Lạc Khuynh Hoàng chứng kiến Quân Kiền Linh cứu Lạc Khuynh Thành. Thấy nàng ta hôn mê nằm trong ngực Quân Kiền Linh. Cũng thấy ánh mắt phức tạp của Quân Kiền Linh nhìn nàng.

Vẻ mặt nàng không có bao nhiêu dao động. Dường như đối với việc Quân Kiền Linh cứu Lạc Khuynh Thành cũng không nhiều xúc cảm, nàng nhếch miệng cười lạnh, chậm rãi nói: "Nhị hoàng tử thật tình thâm ý nặng với Lạc Khuynh Thành, nhiều lần ra tay cứu giúp tính mạng cô ta."

Quân Kiền Linh vẻ mặt lảng tránh, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng rốt cuộc lại hóa thành oán hận, chua xót. Bởi vì lúc hắn muốn mở miệng, Lạc Khuynh Hoàng đã xoay người rời khỏi, chỉ để lại cho hắn một bóng lưng hờ hững.

Lạc Khuynh Hoàng rời khỏi cũng không ngoảnh đầu lại. Chưa từng liếc nhìn Quân Kiền Linh và Lạc Khuynh Thành lấy một lần. Một khắc kia, nàng không rõ là vui hay buồn.

Nàng thật hi vọng cô ta chết trong tay mình sao? Nàng cũng không rõ. Nàng chỉ biết nếu Lạc Khuynh Thành còn dám lên tâm tư với nàng, nàng nhất định sẽ ra tay giết cô ta! Quân Kiên Linh có thể cứu một lần, hai lần nhưng ba lần, bốn lần thì có thể sao?!

Chỉ cần Lạc Khuynh Thành còn giữ tâm tư muốn hại nàng, cuối cùng có một ngày cô ta gieo gió ắt gặp bão, chết trong chính cạm bẫy của mình bày ra, nhưng nếu Lạc Khuynh Thành không hại nàng, nàng có thể buông tha cô ta hay không?!

Đáy lòng có một chút không xác định. Nàng vẫn luôn nghĩ mình hận Lạc Khuynh Thành, rất muốn cô ta chết. Dù thế nào cũng đã từng làm tỷ muội thân thiết, dầu rằng hận, thế nhưng thời điểm trơ mắt thấy Lạc Khuynh Thành phải chết, nàng vẫn không thể thờ ơ nỗi. Đó là cảm giác lẫn lộn vừa hả hê vừa đau lòng.

74. Chương 75: Độc Kế, Cực Kỳ Nguy Hiểm

Đầu mùa xuân thời tiết rất lạnh. Nước trong ao lại càng lạnh thấu xương.

Lạc Khuynh Thành sau khi được Quân Kiền Linh cứu lên từ dưới ao liền sốt cao không ngừng, hôn mê suốt ba ngày ba đêm.

"Tiểu thư. Nhị hoàng tử lại tới." Hương Lăng vào phòng nói.

Lạc Khuynh Hoàng bỏ cái chén trong tay xuống, con ngươi đen như mực rõ ràng phân minh, hoàn toàn nhìn không thấu lòng nàng. Nàng nâng mắt nhìn Hương Lăng, từ từ nói, "Có phải muốn ta đi gặp Lạc Khuynh Thành?"

"Vâng. Nhị hoàng tử nói sau khi tam tiểu thư tỉnh lại liền không ăn không uống, chỉ muốn gặp tiểu thư." Hương Lăng nhíu mày, nói.

Lạc Khuynh Hoàng hơi cụp lông mi lại, ngón tay cầm chén càng xiết chặt. Lạc Khuynh Thành hôn mê ba ngày ba đêm mới tỉnh lại, thân thể còn rất yếu. Quân Kiền Linh đã tới đây ba lần, mà bây giờ mặt trời đã ngả về tây, nói cách khác sau khi tỉnh lại Lạc Khuynh Thành đã trọn một ngày không ăn cơm.

Thân mình Lạc KhuynhThành vốn đã suy yếu, trong thời tiết lạnh lẽo rơi xuống ao, lại đã bị đả kích vô cùng lớn, muốn tỉnh lại không phải là dễ dàng. Nguyên khí vốn bị tổn thương, tỉnh lại còn không ăn cơm, đó không phải là không muốn sống sao.

Lạc Khuynh Thành làm xiếc gì, Lạc Khuynh Hoàng không có tâm tư mà quan tâm. Nhưng Quân Kiền Linh đã đến đây ba lần, xem ra Lạc Khuynh Thành không thấy nàng thì sẽ không chịu. Chẳng lẽ nàng ta thực sự sẽ lấy tính mạng chính mình ra làm trò đùa sao?!

"Thôi. Ta phải đi xem nàng ta muốn diễn xiếc gì đây." Lạc Khuynh Hoàng hít sâu một hơi, buông cái chén đang cầm trong tay, trên mặt một mảnh lạnh lẽo.

Hương Lăng lập tức đi theo sau Lạc Khuynh Hoàng, cũng khẽ thở dài một hơi. Tiểu thư nàng, mặc dù thoạt nhìn độc ác lạnh lùng, nhưng tâm địa vẫn hiền lành như trước. Thực ra tiểu thư có thể không đi, nhưng tiểu thư sợ không đi sẽ hại chết Lạc Khuynh Thành, mới nói muốn đi xem một cái.

Tiểu thư như vậy, mới đáng giá để nàng đầu rơi máu chảy vì người. Chỉ hy vọng tam tiểu thư bây giờ thật sự đã hối cải để làm lại từ đầu.

"Khuynh Hoàng." Quân Kiền Linh thấy Lạc Khuynh Hoàng đi ra, hình như có chút kinh ngạc, tiện đà hô nhỏ, thần sắc trong mắt có chút phức tạp.

Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc Quân Kiền Linh một cái, đứng trên bậc thang, thân hình cao hơn một ít so với Quân Kiền Linh, nàng vẫn chưa khoác áo lông cừu, chỉ mặc một thân lụa mỏng màu trắng đơn thuần, thoạt nhìn giống như tiên tử trên cung trăng, phiêu phiêu dục tiên, trông trẻo mà vô cùng lạnh lùng.

"Nàng vì sao không ăn không uống mà muốn gặp ta?" Lạc Khuynh Hoàng đứng trên bậc thang, bình thản nhìn Quân Kiền Linh, trong khẩu khí mang theo vài phần lạnh lẽo nhưng hàm chứa vài phần bất đắc dĩ.

Thần sắc trên mặt Quân Kiền Linh lóe lên , hiện ra vẻ mặt phức tạp, trả lời, "Nàng ta chỉ nói muốn gặp ngươi. Không nói gì khác. Dù cho ai bón nàng ta, nàng ta cũng không ăn."

"Hôn mê ba ngày ba đêm vốn là hư thoát, nếu không ăn gì, có lúc sẽ chết. Nàng ta như thế mà muốn gặp ta? Ta không biết từ khi nào nàng ta thân thiết với ta như vậy.." Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày, trong

miệng không phải là không có châm chọc, nhưng chân cũng bước xuống bậc thang, lạnh giọng nói, "Đưa ta đi."

Quân Kiền Linh nhìn Lạc Khuynh Hoàng bước xuống, trong mắt vừa lo lắng vừa quyết tuyệt, giật giật môi, nói, "Nàng không cần mặc áo lông cừu sao?"

"Không cần nhị hoàng tử quan tâm. Lạnh như thế, Khuynh Hoàng vẫn chịu được." Lạc Khuynh Hoàng hờ hững nâng mắt, không chút khách khí trả lời.

Sắc mặt Quân Kiền Linh trầm xuống. Xoay người ra chỗ khác, lo lắng trong mắt đã biến mất, ngoan độc hơn, thậm chí mang theo vài phần đáng sợ và hung ác nham hiểm.

Lạc Khuyh Hoàng theo Quân Kiền Linh dẫn đường đến thiên viện mà Lạc Khuynh Thành tạm thời ở lại. Vừa mới vào sân liền cảm giác mùi thuốc nồng nặc. Lạc Khuynh Thành lần này đúng là cửu tử nhất sinh.

Vào phòng, liền thấy Lạc Khuynh Thành bệnh tật tựa trên giường, trên người đắp một cái chăn thật dày. Khuôn mặt như đi ra từ trong hầm băng, không hề có huyết sắc, một đôi con ngươi cũng không có nửa phần ánh sáng, hữu khí vô lực dựa vào.

Hình như nghe thấy tiếng bước chân, Lạc Khuynh Thành chậm chạp nâng mắt, trong mắt mang nhiều sự chờ đợi, đợi sau khi thấy rõ Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt nàng ta hơi sáng lên, miệng vội vàng gọi, "Nhị tỷ tỷ."

Thân mình Lạc Khuynh Hoàng bỗng chấn động. Nàng dừng bước, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Thành, bên trong con ngươi hoàn toàn hờ hững lại hình như có cái gì vỡ vụn, nàng đứng đó nhìn Lạc Khuynh Thành, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Nhị tỷ tỷ.

Bao nhiêu năm rồi chưa được nghe câu gọi này.

Đó là xưng hô của Lạc Khuynh Thành đối với nàng trước đây. Đó là khi Lạc Khuynh Thành còn rất nhỏ. Lạc Khuynh Quốc luôn tìm cớ để khi dễ Lạc Khuynh Thành. Lạc Khuynh Thành luôn khóc chạy tới tìm nàng, vừa khóc vừa nói, "Nhị tỷ tỷ, đại tỷ thật xấu, luôn đánh Khuynh Thành, ô ô ô."

Trong đầu như hiện ra tiểu cô nương nhỏ nhắn nhu nhược vết thương đầy người đó. Thần sắc Lạc Khuynh Hoàng hơi lóe lên, cuối cùng khôi phục trong trẻo mà lạnh lùng, nàng mím môi, thản nhiên nói, "Nhược Lan tiểu thư sao gọi ta như vậy."

Thân mình Lạc Khuynh Thành run rẩy, nước mắt đã trào ra, điểm đạm đáng yêu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, giọng nói vô cùng hàm chứa sự hối hận, Lạc Khuynh Hoàng dường như hoài nghi nàng ta ngay lập tức sẽ ngất xỉu, Lạc Khuynh Thành vừa khóc vừa nói, "Nhị tỷ tỷ, người thật sự không thể tha thứ cho Khuynh Thành sao! Chỉ cần người có thể tha thứ cho Khuynh Thành, thì dù bây giờ Khuynh Thành bị lôi đi chém đầu, chết cũng không tiếc nuối!"

Sắc đen trong mắt Lạc Khuynh Hoàng càng đậm, mày hơi nhíu lại, làm như hơi khó hiểu. Trước khi chết không phải Lạc Khuynh Thành còn nói hận nàng sao? Sao mới đi một vòng qua quỷ môn quan đã muốn cầu xin sự tha thứ của nàng?! Lạc Khuynh Thành cầu xin nàng tha thứ thì được lợi gì?!

"Ta mặc kệ ngươi là Nhược Lan hay là Lạc Khuynh Thành. Ta và ngươi đã không liên quan gì tới nhau. Ta cũng sẽ không nói ra thân phận này của ngươi, ngươi cũng không cần ở trong đây làm bộ làm tịch." Lạc Khuynh Hoàng nhìn Lạc Khuynh Thành không chớp mắt, lãnh đạm nói.

"Nhị tỷ tỷ, Khuynh Thành thật sự biết sai rồi!" Lạc Khuynh Thành thấy Lạc Khuynh Hoàng vẫn không chịu tha thứ cho nàng ta, cả người trên giường bật dậy, lại bởi vì sau khi hôn mê ba ngày ba đêm không ăn gì, thân mình không vững liền ngã lăn ra.

Nàng ta bởi vì không có sức lực mà ngã lăn ra đất, sắc mặt càng trở nên tái nhợt, nhưng con ngươi đen nhánh gắt gao nhìn chằm chằm vào Lạc Khuynh Hoàng, mang theo sự áy náy và chờ đợi, từng chữ từng chữ nói, "Nhị tỷ tỷ, Khuynh Thành thực sự biết sai rồi…"

"Không phải ngươi luôn rất hận ta?" Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dạng khóc đứt từng khúc ruột gan của Lạc Khuynh Thành, không khỏi nhíu mi, ý bảo nha hoàn dìu Lạc Khuynh Thành lên giường, thản nhiên hỏi.

Khuôn mặt yếu ớt Lạc Khuynh Thành dựa vào tay nha hoàn, nở ra nụ cười thê thảm, khóc nói, "Nhị tỷ tỷ, là lỗi của Khuynh Thành, là ta luôn hiểu lầm tỷ. Tỷ còn nhớ có một lần chúng ta lén chuồn đi, tỷ cho ta đi cửa sau, còn tỷ đi cửa chính, kết quả ta bị nhị di nương đánh không?"

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia mê ly. Nàng dĩ nhiên nhớ rõ chuyện đó. Nàng và Lạc Khuynh Thành lén đi chơi, vì sợ sau khi Vương U Nhược biết sẽ trách phạt các nàng, nên nàng chọn đi cửa chính làm dời đi sự chú ý của Vương U Nhược, để Lạc Khuynh Thành đi vào từ của sau.

Nhưng thật không ngờ Vương U Nhược lại không canh giữ ở cửa chính mà canh giữu ở cửa sau. Bắt được Lạc Khuynh Thành sau đó đánh Lạc Khuynh Thành, đánh nàng ta mình đầy vết thương, nàng lại lông tóc vô thương (không bị tổn hại gì). Sau đó nàng cũng đã giải thích với Lạc Khuynh Thành, nàng căn bản không biết Vương U Nhược sẽ chờ ở cổng sau, nàng cứ tưởng, nàng đi cửa chính bị Vương U Nhược bắt được, Vương U Nhược nhìn vào thân phận của nàng , cũng không dám đánh nàng, cùng lắm chỉ quở trách hai câu.

Nghe xong lời giải thích của nàng Lạc Khuynh Thành cũng tỏ vẻ sẽ không trách nàng. Nhưng bây giờ Lạc Khuynh Thành đột nhiên kể lại chuyên này để làm gì?

"Việc đó ta đã giải thích với ngươi." Lạc Khuynh Hoàng thấy Lạc Khuynh Thành nhắc tới chuyện trước đây, ngữ điệu bất giác nhẹ nhàng hơn một chút, nói.

Lạc Khuynh Thành nghe xong khóc không thành tiếng, nói, "Nhưng lúc đó ta không tin tưởng lời của nhị tỷ tỷ, nghĩ là nhị tỷ tỷ giống các nàng đều muốn hại ta, có yêu sâu mới hận sâu, ta mới hận tỷ như vậy. Nhưng vừa rồi ta sau khi hôn mê tỉnh lại, lại vô tình nghe mẹ của nhị di nương nói đến chuyện năm đó, ta mới biết được, từ trước tới giờ đều là ta sai!"

Lạc Khuynh Thành nói xong liền hôn mê bất tỉnh, cả người ngã xuống giường, trên mặt không hề có huyết sắc, giống như đã mất hết sức sống.

Trong lòng Lạc Khuynh Hoàng cực kỳ khiếp sợ, nhanh chóng tiến lên phía trước, đè cổ tay Lạc Khuynh Thành, mạch tượng mỏng manh, thật không tốt. Lạc Khuynh Thành lập tức phái người mang tới ngân châm, châm vào các huyệt đạo của Lạc Khuynh Thành, sau đó lệnh nhà bếp chuẩn bị đồ ăn, tự mình ngồi canh ở bên cạnh giường Lạc Khuynh Thành.

Đối với chuyện Lạc Khuynh Thành vừa nói, nàng vẫn nửa tin nửa ngờ. Thật sự vì chuyện nhỏ như vậy mà Lạc Khuynh Thành hận nàng như vậy sao?! Nhưng ngoài lý do này, rốt cuộc còn lý do nào khác làm Lạc Khuynh Thành hận nàng?!

Nếu Lạc Khuynh Thành thật lòng hối cải. Nàng còn có thể tha thứ cho Lạc Khuynh Thành ư? Còn có thể cho rằng nàng ta là muội muội tốt để yêu thương sao?! Sợ là không thể, đã có tổn thương, muốn nghĩ rằng đã không xảy ra chuyện gì, sợ không dễ dàng như vậy.

Nhưng, nếu thật là như thế, nàng có thể còn không quan tâm Lạc Khuynh Thành sống chết ra sao, thậm chí động thủ giết nàng ư?! Sợ là cũng không thể. Dù sao Lạc Khuynh Thành làm vậy cũng có nguyên nhân, dù sao nàng ta đã biết sai rồi, dù sao nàng từng là muội muội tốt nhất của nàng.

Thôi. Nếu Lạc Khuynh Thành thật sự hối cải. Nàng đành buông tha nàng ta được không?!

"Nếu nàng ta tỉnh, cho nàng ta ăn. Nói cho nàng ta, ta tha thứ cho nàng ta." Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái nhìn gương mặt hôn mê tái nhợt của Lạc Khuynh Thành hồi lâu, rồi lập tức đi ra ngoài, lúc đi qua Quân Kiền Linh, cúi người nói một câu.

Quân Kiền Linh nhìn bóng dáng rời đi không dừng lại chút nào của Lạc Khuynh Hoàng, bàn tay nắm chặt. Hắn làm nàng ngay cả gặp mặt cũng khinh thường sao, thậm chí ngay cả lúc nói chuyện cũng không muốn liếc hắn một cái?!

Lạc Khuynh Thành làm nhiều chuyện hại nàng như vậy, nàng còn lựa chọn tha thứ cho nàng ta! Còn hắn? Hắn cũng không làm ra chuyện gì hại nàng, thậm chí từ đầu đã rất nhiệt tình với nàng, nhưng nhiều lần nàng làm nhục hắn, lại ngay cả gặp mặt hắn cũng không thèm!

Rốt cuộc là hắn làm gì sai?! Lạc Khuynh Hoàng! Nếu chính nàng không biết quý trọng tình cảm của ta, thì đừng trách ta độc ác! Khiến nàng cùng Quân Khuynh Vũ phải chết!

Lạc Khuynh Hoàng một đường trở về sân của mình cũng không lần nào quay đầu. Đương nhiên không biết vẻ mặt và ý nghĩ của Quân Kiền Linh.

"Ta nghe hạ nhân nói, nàng ra tay cứu Lạc Khuynh Thành?" Trong giọng nói luôn luôn đoán trước được mang theo vài phần nghi hoặc, một đôi mắt hoa đào hẹp dài

cũng mang theo vài phần nghi hoặc.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ tự cố tự ngồi trong phòng của nàng uống trà, từ từ thở dài, ôn nhu nói, "Ta chỉ cảm thấy, hận một người, cũng không dễ dàng."

"Hoàng nhi vẫn rất mềm lòng." Quân Khuynh Vũ hơi lo lắng cưng chiều nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tay vén sợi tóc rối của Lạc Khuynh Hoàng ra sau tai, đáy lòng thở dài một hơi.

Đã trải qua sự phản bội như vậy, đau đớn thấu xương như vậy, trong lòng Lạc Khuynh Hoàng vẫn hiền lành như vậy. Đôi khi hắn nhớ lại, làm hắn rung động cuối cùng là Lạc Khuynh Hoàng ngoan độc lạnh lùng, phong hoa tuyệt đại kia, hay là Lạc Khuynh Hoàng giấu trong lòng hiền lành yếu ớt kia?!

Không có đáp án. Chính vì hắn yêu nàng! Mặc kệ bên ngoài nàng quả quyết trí tuệ, xinh đẹp tao nhã, hay trong lòng nàng yếu ớt ôn nhu, trọng tình trọng nghĩa. Hắn yêu nàng, yêu nàng quật cường như vậy!

Ôm Lạc Khuynh Hoàng vào trong ngực, cằm Quân Khuynh Vũ gác trên vai Lạc Khuynh Hoàng, sóng mắt trong đôi mắt hoa hẹp dài lưu chuyển. Lạc Khuynh Hoàng tin lời Lạc Khuynh Thành, không có nghĩa là hắn cũng tin.

Nếu Lạc Khuynh Thành thật lòng muốn sửa chữa. Lạc Khuynh Hoàng không truy cứu như vậy, hắn cũng có thể tha cho nàng ta một con đường sống. Nhưng nếu nàng ta còn dám động tới Lạc Khuynh Hoàng, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

"Gần đây Lạc Khuynh Thành có động tĩnh khác thường gì không?" Lạc Khuynh Hoàng ngồi trong phòng, Nặc Nhĩ một thân hắc y bên cạnh, Lạc Khuynh Hoàng từ từ đặt chén trà xuống, nhìn Nặc Nhĩ hỏi.

"Không có hành động gì bất thường." Mấy ngày trước có đi Minh Châu tự một lần. Thuộc hạ nhìn thấy, là cầu bình an cho lâu chủ." Nặc Nhĩ trả lời.

Lạc Khuynh Hoàng đặt xuống chén trà hơi trệ trệ, dường như có tình cảm gì đó bắt đầu, nàng mím môi, nói với Nặc Nhĩ, " Trước tiên ngươi lui xuống. Về sau không cần theo dõi nàng ta nữa."

Từ khi Lạc Khuynh Thành tỉnh lại cũng đã hơn một tháng trôi qua. Thời tiết cũng đã trở nên ấm dần. Bên ngoài nàng hòa hợp chút với Lạc Khuynh Thành, nhưng vẫn ngầm phái Nặc Nhĩ âm thầm theo dõi Lạc Khuynh Thành.

Nhưng hơn một tháng nay, Lạc Khuynh Thành đều không hề có hành động gì bất thường, ngược lại còn đi cầu bình an cho nàng, thậm chí tự mình xuống bếp học tập, nấu ăn cho nàng.

Có lẽ Lạc Khuynh Thành thật hối cải để làm lại từ đầu?

Lạc Khuynh Hoàng tự hỏi chính mình như vậy. Nàng còn có thể tin tưởng Lạc Khuynh Thành sao, trải qua hết thảy tổn thương đó, lại thật sự có thể quên đi sao?!

"Nhị tỷ tỷ." Giọng nói nhẹ nhàng bên trong mang theo vài phần hoạt bát ở cửa phòng vang lên, từ một tháng trước tới nay, Lạc Khuynh Thành trước mặt Lạc Khuynh Hoàng không những nhu nhược ngoan ngoãn phục tùng, mà còn hoạt bát và hồn nhiên hơn, Lạc Khuynh Thành như vậy, so với trước đây, càng có vẻ chân thật.

"Nhược Lan lại đây." Vì tránh cho thân phận Lạc Khuynh Hoàng dẫn đến tranh cãi không cần thiết, Lạc Khuynh Hoàng vẫn gọi nàng ta là Nhược Lan , nghe thấy giọng Lạc Khuynh Thành, Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt lên, nhợt nhạt cười đáp.

"Nhị tỷ tỷ! Hôm nay là mười lăm tháng giêng, có hội đèn lồng tết nguyên tiêu! Buổi tối chúng ta ra đường đi!" Lạc Khuynh Thành thấy Lạc Khuynh Hoàng mở cửa ra, liền nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, tính trẻ con nói.

Lạc Khuynh Hoàng hơi nhíu mày. Hội đèn lồng tết nguyên tiêu nhiều người bán hàng, huống chi hội này rất kỳ quái, đèn dài mười dặm, lại đặt vào chỗ núi hoang nơi ngoại ô, sợ là không được an toàn cho lắm.

Nhưng nhìn bộ dáng rất muốn đi của Lạc Khuynh Thành, nàng lại không đành lòng cự tuyệt nàng ta. Huống chi hôm nay là mười lăm. Mười lăm, Quân Khuynh Vũ sẽ không xuất hiện trước mặt nàng, nếu không cùng Lạc Khuynh Thành ra ngoài, trong phủ tướng quân này, nàng cũng không làm được chuyện gì.

Nghĩ dù sao cũng không có chuyện gì, chi bằng ra ngoài một chút. Bây giờ nàng đã học không ít võ công, nội lực tuy rằng không thâm hậu, nhưng khinh công cũng không tệ, chạy trối hết cũng không khó.

Hơn nữa nàng có thể mang theo Nặc Nhĩ cùng thủ hạ của Phi Hoa lâu ra ngoài, chắc cũng không sao. Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng liền cười đáp, "Đêm đó chúng ta ra ngoài xem đi."

Lạc Khuynh Thành nghe xong thập phần vui vẻ, lại cùng Lạc Khuynh Hoàng nói chuyện một hồi, rồi vui vẻ rời đi.

Hơn nữa nàng có thể mang theo Nặc Nhĩ cùng thủ hạ của Phi Hoa lâu ra ngoài, chắc cũng không sao. Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng liền cười đáp, "Đêm đó chúng ta ra ngoài xem đi."

Lạc Khuynh Thành nghe xong thập phần vui vẻ, lại cùng Lạc Khuynh Hoàng nói chuyện một hồi, rồi vui vẻ rời đi.

Ban đêm.

Trên đường của kinh thành Cẩm quốc rộn ràng ồn ào đều là dân chúng đến góp vui. Lạc Khuynh Hoàng mặc áo trắng thuần quần lụa mỏng, khoác bộ lông cừu trắng như tuyết, cả người toát lên vẻ thanh lệ thoát tục, ngay cả vết sẹo đáng sợ trên mặt cũng nhu hòa đi không ít.

Còn Lạc Khuynh Thành mặc quần áo màu xanh nhạt quần lụa mỏng, khoác bộ lông cừu màu hồng phấn, có vẻ xinh đẹp ôn nhu, nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, thoạt nhìn như một đôi tỷ muội khăng khít thân mật.

Tuy rằng Lạc Khuynh Hoàng vẫn không quen Lạc Khuynh Thành tự dưng thân mật, nhưng cũng không từng bài xích. Dù sao lần trước chuyện Lạc Khuynh Thành rơi xuống nước, đã giải quyết không ít khúc mắc, nàng cũng đã quyết định không truy cứu Lạc Khuynh Thành, cho nên không cần phải mỗi lần gặp mặt đều như nhìn thấy kẻ thù châm chọc khiêu khích.

"Hoa đăng thật đẹp." Lạc Khuynh Thành chỉ vào một hoa đăng hoa đào cách đó không xa, thập phần vui vẻ nói, trên mặt cũng lộ ra màu hồng nhợt nhạt.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn theo tay Lạc Khuynh Thành chỉ, quả nhiên có một hoa đăng màu hồng thập phần tiên diễm. Chỉ là hoa đăng này đẹp thì đẹp thật, nhưng vẫn hơi diễm tục, so với nó, hoa đăng hoa sen trắng bên cạnh thật ra còn đẹp hơn.

"Tuân ca ca, huynh nhìn hoa đăng hoa sen màu trắng kìa." Giọng nói ôn nhu đoan trang, làm cho người ta không nghe lầm, vừa nghe liền biết ngay là tiểu thư khuê các.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày, nhìn một đôi bích nhân cách đó không xa.

Nữ tử mặc quần áo thiển màu xanh quần lụa mỏng, khoác lông cừu màu tím, cả người được bao vây ở trong những sắc màu, không hề che giấu hào quang của nàng ta. Nàng ta xinh đẹp ở chỗ nhu uyển yên tĩnh, sẽ làm người ta khó bỏ qua, chỉ là điểm tĩnh đứng ở đó như vậy, còn có một cỗ quý phái ở bốn phía.

Mà nam tử đứng bên cạnh nữ tử, quần áo thanh sam, thắt lưng bạch ngọc, lộ ra khuôn mặt tinh xảo như tiên đồng, ngay cả bên trong con ngươi đen nhánh cũng hiện lên sự trong suốt trong vắt, giờ phút này một đôi con ngươi kia si mê nhìn nữ tử bên cạnh, tràn ngập sự yêu thương đầy say đắm.

"Là ngũ công chúa và hình bộ thượng thư công tử." Lạc Khuynh Thành để ý tới ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng, ôn nhu nói, trong mắt hình như còn hơi kinh ngạc.

Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái nhìn Lạc Khuynh Thành, trong mắt hiện lên một tia dò xét, lại rất nhanh bị nàng phủ định. Khóe môi nàng nở ra nụ cười nhạt, rồi đi vài bước, đến gần Quân Thiên Lam và Trương Tuân, nhếch môi nói, "Thiên Lam công chúa, Trương công tử."

Quân Thiên Lam nâng mắt, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, dịu dàng nhu hòa nhìn nàng, cho đến khi nhìn rõ người bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, trên mặt lại hiện lên một tia kinh ngạc, hơi kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng dĩ nhiên chú ý tới phản ứng của Quân Thiên Lam. Chuyện Lạc Khuynh Thành còn sống trên đời, có lẽ người khác không biết, nhưng thân là muội muội của Quân Khuynh Vũ, Quân Thiên Lam hẳn là biết. Sở dĩ nàng kinh ngạc như vậy, sợ là kinh ngạc vì sao nàng lại cùng Lạc Khuynh Thành đi ngắm hoa đăng.

"Đây là nghĩa nữ cha ta mới nhận nuôi, tên là Nhược Lan." Lạc Khuynh Hoàng nhìn thoáng qua Trương Tuân đang kinh ngạc không thôi, lại nhìn lướt qua Quân Thiên Lam, thản nhiên giải thích.

Lạc Khuynh Thành phản ứng lại rất nhanh, cúi mắt cười yếu ớt, hành lễ với Quân Thiên Lam và Trương Tuân, nhẹ nhàng nói, "Nhược Lan tham kiến Ngũ công chúa, Trương công tử."

"Thế gian này thực sự có một người như vậy? Khó trách đại tướng quân muốn nhận nàng làm nghĩa nữ." Trương Tuân cẩn thận đánh giá Lạc Khuynh Thành, dường như vẫn không thể tin được, vừa ôn nhu nói với Quân Thiên Lam.

Bên trong con ngươi đen như mực của Quân Thiên Lam hiện lên một tia cân nhắc, vẫn lộ ra nụ cười đoan trang, trả lời, "Thế gian rộng lớn, không gì là không thể."

"Gặp nhau là duyên phận, Nhược Lan cả gan, muốn mời hai vị cũng ngắm hoa đăng, không biết có được không?" Trong mắt xếch hẹp dài rất nhanh lướt qua một tia tính kế, cười duyên nói với Quân Thiên Lam và Trương Tuân.

Trong đôi mắt tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên mũi dao lạnh băng sắc bén.Nhưng hào quang này đã bao phủ mắt nàng rất nhanh, lại nhìn ánh mắt của nàng, đã khôi phục một mảnh tối đen không chút sợ hãi. Nàng liếc mắt nhìn Quân Thiên Lam một cái thật lâu, nhếch môi nói, "Nhược lan, Thiên Lam công chúa và Trương công tử khó có được lúc ra ngoài đi dạo, chúng ta không nên làm phiền người ta."

Nói xong câu đó, lại liếc mắt một cái nhìn Quân Thiên Lam ý vị sâu xa, nhếch môi nói, "Thiên Lam thật có phúc khí tốt. Sao giống ta, chỉ có Nhược Lan và ta, Vũ cũng không biết lại đi đâu."

Thần sắc Quân Thiên Lam hơi rùng mình. Tuy rằng nàng không có nhiều hận thù, nhưng ở trong cung nhiều năm như vậy, kỹ năng xét lời nói nhìn sắc mặt cũng không tệ, ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng nhìn nàng ta rõ ràng có thâm ý khác, lại cố ý nhắc đến Quân Khuynh Vũ, chẳng lẽ muốn nàng ta đi báo cho Quân Khuynh Vũ chuyện này sao?

Nhưng hôm nay là mười lăm. Nếu nàng đi báo với ca ca, sợ là không tốt. Nhưng nếu không đi báo cho ca ca, nếu Lạc Khuynh Hoàng xảy ra chuyện gì xấu, tất nhiên ca ca sẽ hôi hận cả đời. Càng nghĩ, Quân Thiên Lam càng như hạ quyết tâm, đáp, "Quả thật là ca ca không phải, Thiên Lam nhất định thay chị dâu tương lai nói huynh ấy!"

Lạc Khuynh Hoàng che miệng cười, liền kéo tay Lạc Khuynh Thành tránh ra.

Lông mi của nàng hơi cụp xuống, che đi vẻ mặt nàng lúc này. Mới vừa rồi khoảnh khắc Lạc Khuynh Thành khuyên Quân Thiên Lam và Trương Tuân, nàng liền nhận ra tình hình tựa hồ có chút không hợp lý.

Nói về lý, Lạc Khuynh Thành với Quân Thiên Lam và cả Trương Tuân căn bản không có giao tình, hoàn toàn không có lý do gì mời bọn họ đi cùng, huống chi lúc ấy vẻ mặt Lạc Khuynh Thành hơi lóe lên, hình như có âm mưu.

Liên hệ với chuyện Lạc Khuynh Thành đột nhiên nhận sai với nàng, mấy ngày nay tới giờ đều vô cũng thân thiết với nàng, cố ý vào một ngày mười lăm này rủ nàng ra khỏi phủ ngắm hoa đăng, Lạc Khuynh Hoàng

cảm nhận dường như có một hương vị âm mưu.

Nếu Lạc Khuynh Thành đã thành công trong việc lừa nàng, nếu thật sự sau lưng có âm mưu, đương nhiên nàng cũng sẽ không dễ dàng cho nàng ta rời đi như vậy,. Nếu là nàng không đuổi Quân Thiên Lam và Trương Tuân đi, chỉ sợ sẽ vô tội mà liên lụy.

Bây giờ nàng đã ra khỏi phủ đại tướng quân, sợ là tên đã đặt trên dây không thể không bắn. Chỉ là nàng đã bảo Quân Thiên Lam báo cho Quân Khuynh Vũ. Nói vậy sẽ không có chuyện gì.

Thực ra nàng cũng có tư tâm. Nàng chỉ là muốn nhân cơ hội này, xem trong lòng Quân Khuynh Vũ, rốt cuộc là bí mật này mười lăm hàng tháng, mới là để tâm lớn nhất của nàng.

Khẽ nhắm mắt lại, nhìn bóng dáng hoạt bát nhu hòa của Lạc Khuynh Thành. Chỉ mong sự tình không như nàng tưởng tượng như thế. Khó khăn lắm nàng mới quyết định không so đo tổn thương trước kia, Lạc Khuynh Thành không cần lại làm nàng thất vọng thì tốt!

"Hoa đăng hoa đào này bao nhiêu tiền?" Lạc Khuynh Thành kéo tay Lạc Khuynh Hoàng tới quầy bán hoa đăng, cầm hoa đăng hoa đào, dò hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng lẳng lặng đứng một bên. Bên trong con ngươi đen như mực bớt vài phần ôn hòa, thêm vài phần bình tĩnh và dò xét.

Người bán hoa đăng kia nhìn thấy Lạc Khuynh Thành, miệng mở lớn, cười hì hì lấy lòng nói, "Mười lượng bạc. Hoa đăng đẹp như vậy, chỉ có mỹ nhân như tiểu thư mới xứng!"

Lạc Khuynh Thành bị người bán hoa đăng làm cho hơi ngượng ngùng, thuận tay lấy ra từ trong túi mười lượng bạc cho người bán hàng rong kia, ôn nhu nói, "Ta mua."

Lạc Khuynh Hoàng đứng ở một bên bình tĩnh quan sát lời nói Lạc Khuynh Thành, nhìn không ra tí dị thường, mà người hàng rong bán hoa đăng, nàng cũng đã cẩn thận kiểm tra, không có gì dị thường. chẳng lẽ nàng thật sự đã đoán sai sao? Tái thế làm người, nàng hình như hơi mẫn cảm quá.

Thần sắc căng thẳng hơi thả lỏng. Lạc Khuynh Hoàng cũng tự nhiên nhìn hoa đăng. Đột nhiên một bông hoa phù dung màu đỏ tươi đập vào mắt nàng, đôi mắt nàng hơi sáng lên.

Phù dung. Đó là thứ mẫu thân nàng thích nhất. Cũng là loại hoa nàng thích nhất.

Hoa sen gần bùn mà không mùi bùn, lại có nhiệt tình đỏ như máu. Đóa hoa tự nhiên nở rộ như vậy, giống như nàng bây giờ. Nàng chỉ để ý sự chói mắt và khám phá của nàng, không cần phải bận tâm việc nàng không muốn bận tâm.

Sắc đỏ nhiệt tình mà không bị ngăn cản, mặc dù ở trong bóng đêm mù mịt đó, cũng sẽ có mị lực của riêng nàng.

Bất giác vươn tay ra, cầm lấy hoa đăng phù dung, giọng nói như nước suối leng keng réo rắt vang lên, "Lão bản, hoa đăng này bao nhiêu tiền?"

"Ồ, tiểu thư thật có mắt nhìn. Đây là hoa đăng tốt nhất của chúng tôi, mười lăm lượng!" Người bán hàng rong lòng vui rạo rực đón lấy hoa đăng phù dung, vừa lấy lòng nói, "Hoa đăng này đẹp như vậy, thật xứng với tiểu thư!"

Nói xong, người bán hàng rong nâng mắt nhìn mặt Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc và xấu hổ. Vừa rồi hắn chỉ nhìn qua thân hình và khí chất của Lạc Khuynh Hoàng, chưa từng nhìn kỹ mặt của Lạc Khuynh Hoàng, nhưng không ngờ trên mặt Lạc Khuynh Hoàng có vết sẹo đáng sợ như vậy.

"Lão bản cảm thấy khuôn mặt này của ta bêu xấu hoa đăng này sao?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn nhìn người bán hàng rong, dường như không ngại sự khinh cụ trong mắt hắn, khóe môi vẫn là nụ cười nhạt như trước.

"Cô nương nói thế là thế nào! Như lão nhân thấy, nếu không phải trên mặt cô nương có vết sẹo này, sợ là toàn bộ Kinh Thành cũng tìm không ra nữ tử hấp dẫn hơn cô nương!" Lão bản kia hơi sửng sốt, đặt hoa đăng vào tay Lạc Khuynh Hoàng, cười hì hì nói.

Lạc Khuynh Hoàng thừa lúc nhận hoa đăng dò xét mạch đập của người bán hàng rong kia, không có võ công. Xem ra là nàng thật sự nghĩ nhiều.

"Nhị tỷ tỷ, chúng ta qua kia xem, được không?" Lạc Khuynh Thành thấy Lạc Khuynh Hoàng cũng mua một hoa đăng, hình như tâm tình rất tốt, cầm hoa đăng hoa đào, kéo Lạc Khuynh Hoàng về phía trước.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng hơi nhếch lên, cũng cầm hoa đăng phù dung đi theo. Dường như đã rất lâu rồi không cầm hoa đăng chạy xung quanh như vậy.

Lạc Khuynh Hoàng tùy ý để Lạc Khuynh Thành dẫn đi chạy lòng vòng hồi lâu, cách trung tâm kinh thành Cẩm quốc cũng càng ngày càng xa, dần dần đến gần núi hoang nơi ngoại ô.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu đầu mày, trong đôi mắt đen như mực lộ ra một chút thâm sắc, khóe môi cũng mím chặt, hình như có điều gì đó không đúng. Đáng lý ra ngoại ô này cũng phải rất náo nhiệt, nhưng sao bây giờ trống trải như vậy, dường như trong không khí còn có mùi máu tươi?!

Trên mặt hiện lên một tia ngưng trọng. Trong ngưng trọng lại hàm chứa một tia chua xót. Nàng tưởng. Đáng tiếc. Nàng đã thua.

Nàng tưởng Lạc Khuynh Thành thật lòng hối cải. Chưa từng tính kế nàng. Nhưng xem tình hình hiện giờ, ngoại ô này rõ ràng là một cạm bẫy. Là nàng quá mềm lòng. Người vốn không nên tha thứ, nàng lại chọn tha thứ?! Kết quả chính là bị lừa gạt và sát hại một lần nữa!

Nàng tưởng Quân Khuynh Vũ sẽ bỏ qua chuyện quan trọng ngày mười lăm kia để tới tìm nàng. Đơn giản vì an nguy của nàng trong lòng hắn hơn tất cả mọi thứ, nhưng hắn vẫn chưa tới! Nàng trong lòng hắn, chẳng lẽ thực sự không bằng bí mật quan trọng ngày mười lăm mỗi tháng này sao?!

Đồng tử đen như mực dần co lại. Bên trong con ngươi tối tăm hiện lên hàn quang. Như chủy thủ thấm vào khí lạnh từng chút từng chút một rút ra khỏi vỏ lóe ra quang mang làm người ta sợ hãi. Khóe môi hơi nhếch lên, độ cong càng lúc càng lớn, có vẻ yêu dị mà xơ xác tiêu điều.

Tuy rằng nàng cùng chính mình đặt cược hai ván này đều thua cuộc, nhưng nàng sẽ không khoanh tay chịu trói. Đi theo bên người nàng là Nặc Nhĩ và ba mươi sáu tử sĩ của Phi Hoa lâu. Lạc Khuynh Thành và Quân Kiền Linh muốn thực sự làm hại nàng, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. Cái này cũng dựa vào việc nàng dám theo Lạc Khuynh Thành tới tận đây.

Huống chi Mị Ảnh thủ lĩnh của bảy mươi hai ám vệ ở Lưu Tô các luôn luôn âm thầm bảo vệ nàng. Việc này Quân Khuynh Vũ chưa từng nói cho nàng, chỉ là có một lần nàng gặp nguy hiểm, mơ hồ cảm thấy hơi thở của Mị Ảnh. Nhưng võ công của Mị Ảnh cao hơn nàng rất nhiều, bây giờ nàng không thể nhận thấy hơi thở của Mị Ảnh.

"Khuynh Thành. Không cần qua đó." Trong đôi mắt tối đen của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia mệt mỏi, tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Thành, từ từ nói, "Bên đó không an toàn."

Lạc Khuynh Thành không để ý tới Lạc Khuynh Hoàng, mà đi vài bước về phiá trước, khi cách Lạc Khuynh Hoàng ba thước, Lạc Khuynh Thành dừng lại, tao nhã tự nhiên xoay người, nhếch môi cười oán độc, nhìn Lạc Khuynh Thành , chua ngoa nói, "Ngươi nói đúng. Thật là nguy hiểm. Chỉ là người gặp nguy hiểm, không phải ta, mà là ngươi! Lạc Khuynh Hoàng, hôm nay ta sẽ giết chết ngươi!"

Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia chua xót. Quả nhiên là thế này sao. Lạc Khuynh Thành cái gọi là nhận sai, cái gọi là hối cải, chỉ là để lừa nàng sao?!

"Ngươi rốt cuộc vì sao, hận ta như vậy?" Lạc Khuynh Hoàng hỏi vấn đề mà trong lòng nàng không rõ. Nàng tốt với Lạc Khuynh Thành như vậy, vì sao Lạc Khuynh Thành hận nàng như vậy, hận nàng không thể chết đi?!

"Không cần hỏi làm gì! Chính là ta hận ngươi! Ta hận ngươi xinh đẹp hơn ta, ta hận ngươi sinh ra cao quý hơn ta, ta hận ngươi học cái gì cũng tốt hơn ta, ta hận ngươi cướp đi sự quan tâm ái mộ của mọi người, ngay cả mẹ ta cũng đều thương ngươi như vậy!" Lạc Khuynh Thành hơi vặn vẹo nhìn Lạc Khuynh Hoàng, chanh chua quát, tiện thể lộ ra chút ý cười ngoan độc, hét với phía sau, "Mau giết người quái dị này!"

Lạc Khuynh Hoàng lập tức nhanh chóng lui lại mấy bước, thấp giọng gọi, "Nặc Nhĩ!"

Cùng lắm trong thời gian một giây. Ngoại ô liền lập tức bị một cỗ sát khí dày đặc tràn ngập.

Phía sau Lạc Khuynh Hoàng có hàng trăm hắc y nhân đang đứng. Thoạt nhìn võ công của mỗi người, đều không tầm thường. Hơi thở của bọn chúng Lạc Khuynh Hoàng rất quen thuộc, không khác lắm so với hắc y nhân một lần đuổi giết Lăng Cảnh Lan. Chắc chắn là tử sĩ Quân Kiền Linh lén lút nuôi dưỡng.

So sánh với hắc y nhân lần trước đuổi giết Lăng Cảnh Lan, sát khí càng lớn, nói vậy võ công càng cao cường. Hơn nữa còn có hơn trăm người. A, danh tiếng Lạc Khuynh Hoàng nàng cũng thật lớn, còn so với mạng của còn Lăng quốc thái tử đáng giá hơn?!

Chỉ là nghĩ, Quân Kiền Linh muốn hoàn toàn được Lạc Nguyên ủng hộ, giết nàng là cách ổn thỏa nhất, nếu không Lạc Nguyên có thể tùy lúc gió chiều nào che chiều ấy, rồi đánh bại Quân Khuynh Vũ. Hơn nữa giết nàng, không chừng có thể làm Lạc Nguyên và Quân Khuynh Vũ bất hòa.

Chỉ là hắn tính sai vị trí của nàng trong lòng Lạc Nguyên rồi. Sợ là cho dù nàng có chết, Lạc Nguyên cũng không có tí ti cảm xúc, giống như khi Lạc Khuynh Quốc chết, không có chút ảnh hưởng với Lạc Nguyên. Nàng thật sự không biết trong lòng vị phụ thân từ ái kia, trừ quyền thế, rốt cuộc còn chứa thứ khác không.

"A. Vì muốn lấy mạng ta. Nhị hoàng tử đúng là nhọc lòng!" Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Kiền Linh đứng cạnh Lạc Khuynh Thành. Quân Liền Linh cũng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, thần sắc có một tia phức tạp, trong mắt lướt nhanh một tia do dự, nhưng lại bị ý muốn giết người che giấu.

"Lâu chủ. Chúng tôi có thể chống đỡ một lúc, người đi mau!" Nặc Nhĩ nhìn bên này bọn họ ba mươi bảy người, lại nhìn nhìn trăm người bên đối phương, sắc mặt ngưng trọng nói.

Lạc Khuynh Hoàng nghiêng một bên mặt, nhìn Nặc Nhĩ. Thần sắc trên mặt Nặc Nhĩ là thấy chết không sợ, không tính đến gương mặt xinh đẹp, giờ phút này cũng bao trùm một lớp hào quang.

Thực lực chênh lệch lớn. Nàng dĩ nhiên cũng biết.

Phi Hoa lâu thành lập không lâu, ba mươi sáu tử sĩ này tuy rằng trải qua đào tạo kĩ lưỡng, nhưng hai đấm sao địch nổi bốn tay, người ngựa bên đối phương gấp ba bọn họ, muốn đánh thắng, sợ là không có khả năng.

Nhưng nếu Quân Kiền Linh có thể làm một chuyện mạo hiểm muốn lấy mạng của nàng, thì sao có thể cho nàng có cơ hội rời khỏi?! Trên đường quay về, cũng không an toàn!

Huống chi Nặc Nhĩ không chỉ là thuộc hạ của nàng, trong lòng nàng, cũng giống như tỷ tỷ, sao nàng có thể bỏ lại Nặc Nhĩ một mình chạy trốn, dù nàng có thể chạy trốn, Nặc Nhĩ hắn là phải chết không phải bàn, sao nàng có thể an tâm?!

"Không. Ta không đi." Lạc Khuynh Hoàng kiên định mà từ chối đề nghị của Nặc Nhĩ.

"Lâu chủ!" Giọng nói của Nặc Nhĩ cao lên, vẻ mặt lo lắng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong ánh mắt sáng quắc, như một dòng nước ấm, lưu biến toàn thân Lạc Khuynh Hoàng.

"Ta không thể bỏ mặc ngươi!" Trong con ngươi tối đen của Lạc Khuynh Hoàng sáng lên như hắc diệu thạch, nụ cười khóe môi nàng cũng có vẻ càng đẹp đẽ, nàng từng chữ từng chữ nói, mỗi câu đều thật chậm, nhưng lại kiên định vô cùng, "Hơn nữa, ta tin hắn sẽ đến cứu ta!"

Đúng vậy. Ngay cả vì bây giờ hắn còn chưa xuất hiện, nàng cảm thấy thất vọng và chua xót, nhưng nàng vẫn tin tưởng, chắc chắn Quân Khuynh Vũ sẽ đến, sẽ không thấy nàng chết mà không cứu, sẽ không!"

"Lên đi! Phải giết Lạc Khuynh Hoàng!" Hiển nhiên Quân Kiền Linh đã không còn kiên nhẫn để chờ đợi, hắn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, ra lệnh cho tử sĩ phía sau, hơn trăm tử sĩ kia liền xông lên.

Đao quang kiếm ảnh. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi. Nơi này không phải chiến trường, nhưng không chút nào không đáng sợ và hung tàn.

Xiêm y tuyết trắng của Lạc Khuynh Hoàng bắn tung tóe đầy máu tươi, như một đóa hoa sen máu nở rộ, có vẻ vô cùng yêu dị. Trong mắt tối tăm của nàng lộ vẻ sát phạt khí, giơ tay chém xuống, không nửa phần do dự, cả người như Tu la đắm chìm trong máu tươi.

Nàng đã tập võ hơn một năm. Nhưng thực sự giết người, đây cũng là lần đầu tiên. Nàng nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay, nhuyễn kiếm di chuyển theo góc độ kì dị tấn công sát thủ hướng này.

Nhưng chung quy không thể địch lại chúng. Ba mươi sáu tử sĩ bên người Lạc Khuynh Hoàng đã chết đi gần như toàn bộ, chỉ có Nặc Nhĩ và nàng tựa vào gần nhau, mà bốn phía còn lại hai ba mươi sát thủ, còn có một người võ công hơn hẳn bọn họ là Quân Kiền Linh.

Lạc Khuynh Hoàng và Nặc Nhĩ tựa lưng vào nhau, lui từng bước về nơi vắng vẻ, mà bọn sát thủ cũng hình thành một vòng vây, từng bước ép sát.

"Lâu chủ, Nặc Nhĩ có thể liều chết tạo một lỗ hổng một lúc, người đi mau!" Trên vai Nặc Nhĩ bị thương hai chỗ, trên mặt cũng dính máu, nhìn Lạc Khuynh Hoàng nói.

Cánh tay Lạc Khuynh Hoàng cũng bị thương, giờ này máu đã nhiễm đỏ tay áo nàng. Nàng không quan tâm miệng vết thương đang đau đớn, chỉ nhìn Nặc Nhĩ thật lâu, cắn răng nói, "Muốn sống thì cùng sống, muốn chết thì cùng chết! Ta sao có thể hi sinh tính mạng của ngươi vì ta?!"

"Lâu chủ!" mắt Nặc Nhĩ như muốn nứt ra, vừa quyết tâm nhìn về phía ít quân địch nhất, vừa hét lớn, "Nếu Lâu chủ không thể thoát khỏi đây, Nặc Nhĩ chết không nhắm mắt!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bóng hình kiên quyết của Nặc Nhĩ, hét lên đầy bi thương, "Nặc Nhĩ!"

Đao kiếm vô tình đâm vào thân hình Nặc Nhĩ. Nặc Nhĩ không quan tâm mà giết chết năm sáu tử sĩ, mở ra một chỗ hổng cho Lạc Khuynh Hoàng. Lạc Khuynh Hoàng nhìn thân hình Nặc Nhĩ chậm chạp ngã xuống, trong ánh mắt hiện lên lệ ý.

Nhưng nàng biết, bây giờ không phải lúc để yếu đuối và đau lòng, nếu nàng không đi, như vậy Nặc Nhĩ hi sinh thực vô nghĩa!

Nhưng Quân Kiền Linh sẽ không cho Lạc Khuynh Hoàng có cơ hội chạy trốn. Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Kiền Linh đánh trúng một chưởng, hộc ra một đống máu. Nhìn còn có hơn mười tên sát thủ đang tiến nhanh về phía nàng.

Nàng muốn giơ kiếm chống trả, nhưng nàng trúng một chưởng của Quân Kiền Linh, đương nhiên không có đến nửa phần sức lực. Nàng tuyệt vọng nhìn về phía trước, chẳng lẽ nàng thật sự sẽ chết như thế sao?! Không! Nhất định không!

75. Chương 76: Vĩnh Viễn Không Tha Thứ

Thời điểm Lạc Khuynh Hoàng cảm thấy tuyệt vọng, trước mắt nàng đột nhiên hiện lên một mảnh tay áo màu đỏ. Mùi thảo dược quen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi nàng, nàng cảm giác được thân thể của mình được một vòng ôm quen thuộc ôm lấy, ở không trung vòng một vòng cung xinh đẹp quay về.

Lạc Khuynh Hoàng trúng một chưởng của Quân Kiền Linh, sắc mặt càng thêm tái nhợt, nàng nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ. Vẫn là dung nhan tuyệt thế như trước.Hàng lông mi chạm vào tóc mai, đôi mắt đào hoa hẹp dài mà mị hoặc, sống mũi cao ngất mượt mà, khóe môi còn ôm lấy ý cười tà mị.

Hắn đến đây. Hắn chung quy là tới cứu nàng .Nàng chưa từng tin lầm hắn.

Chỉ là không biết Lạc Khuynh Hoàng thấy có chỗ không đúng hay không. Nàng cảm thấy sắc mặt của Quân Khuynh Vũ tái nhợt không như bình thường, giữa trán tựa hồ chảy ra một chút mồ hôi tinh mịn, ngay cả cánh tay đang ôm nàng cũng run run.

Mà mới vừa rồi hơn mười người sát thủ tập kích nàng kia đã bị Quân Khuynh Vũ dùng Khuynh Thành Câu Hồn Phiến giết sạch. Trên mặt đất nằm ngổn ngang đầy thi thể.Nơi ngoại thành trống trải, giờ phút này chỉ còn lại Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng, Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành.

"Khuynh Thành Câu Hồn Phiến? !"Tựa hồ Quân Kiền Linh có chút không thể tin, hắn kinh ngạc nhìn Quân Khuynh Vũ , kinh hô , "Quân Khuynh Vũ , ngươi dĩ nhiên là Lưu Cảnh công tử? !"

"Hừ!"Toàn thân Quân Khuynh Vũ tản mát ra khí thế lãnh liệt, lạnh lùng nhìn Quân Kiền Linh, lạnh giọng nói, "Quân Kiền Linh ! Ngươi thật to gan, cũng dám đả thương nàng!"

"Ha ha ha ha ha ha."Kinh ngạc trên mặt của Quân Kiền Linh chậm rãi biến mất, trào phúng nhìn Quân Khuynh Vũ, một bên cuồng tiếu nói, "Chính là ta đả thương nàng thì thế nào? ! Quân Khuynh Vũ, hôm nay là mười lăm, ngươi cư nhiên lại dám ra khỏi băng trì (hồ băng)? Lại còn dám một mình tiến đến? Hừ! Lưu Cảnh công tử thì thế nào? ! Hôm nay ngay cả ngươi ta cũng giết, để diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn ! "

Lạc Khuynh Hoàng sâu sắc cảm giác được thân thể của Quân Khuynh Vũ càng ngày càng trầm trọng, cánh tay ôm nàng cũng run rẩy càng thêm lợi hại, nàng nâng mắt nhìn sườn mặt của Quân Khuynh Vũ, nhìn thấy mồ hôi không ngừng từ giữa trán của hắn thẩm thấu xuống dưới, trên mặt lại dường như lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Nhìn thái độ kiêu ngạo của Quân Kiền Linh, trong lòng của Lạc Khuynh Hoàng có một tia dự cảm không tốt. Quân Kiền Linh đã biết thân phận chân thật của Quân Khuynh Vũ nhưng cư nhiên còn dám làm càn như thế, nhất định là biết thêm nhược điểm gì đó của Quân Khuynh Vũ.

Nhìn bộ dáng tràn đầy tin tưởng của Quân Kiền Linh, lại đề cập tới chuyện ngày mười lăm cùng với băng trì. Chẳng lẽ nói cứ ngàymười lăm mỗi tháng Quân Khuynh Vũ đều phải đứng ở băng trì sao? !

Băng trì chính là nơi lạnh vô cùng, người bình thường nếu không có nội lực hộ thể chỉ sợ là không chịu nổi rét lạnh của băng trì. Quân Khuynh Vũ rốt cuộc có gì lý do gì mà phải đứng ở băng trì đây? !

Tâm lóe lên tia sáng, trong đầu bỗng hiện lên một ý niệm.

Huyết cổ. Hòa tan bên trong mạch máu. Mỗi tháng vào ngày mười lăm sẽ phát tác một lần. Dùng khí lạnh vô cùng mới có thể ức chế đau đớn do huyết cổ phát tác. Nếu không có khí lạnh vô cùng ức chế, sẽ đau đớn như bị vạn tiễn xuyên tâm, hơn nữa huyết mạch sẽ nghịch lưu, không thể tùy tiện sử dụng nội lực, nếu không sẽ là đả thương người một phần mà lại làm thương mình mười phần.

Lạc Khuynh Hoàng theo bản năng đỡ lấy thân thể không đứng vững của Quân Khuynh Vũ, con ngươi đen như mực si ngốc nhìn Quân Khuynh Vũ, bên trong là tràn đầy khiếp sợ, tựa hồ có hơi nước mù mịt bốc lên.

Quân Khuynh Vũ từng nói qua với nàng, mẫu phi hắn bị hoàng hậu hạ độc, độc tố kéo dài sang trên người hắn. Từ đó, cơ thể mẫu phi hắn suy yếu dần, tám năm sau không chịu được liền qua đời.

Quân Khuynh Vũ từng nói qua với nàng, hắn có nan ngôn chi ẩn (việc khó nói), cho nên mười lăm mỗi tháng đều không thể ở bên cạnh nàng. Lúc đó khóe miệng hắn chứa ý cười chua sót, nàng chỉ nghĩ là hắn có chuyện gạt nàng, nhưng lại không biết, nguyên nhân mà hắn gạt nàng lại là sợ nàng lo lắng, sợ nàng vì hắn mà đau lòng.

Chính là hắn trúng huyết cổ a! Làm sao nàng có thể vẫn không nghĩ tới đây? !

"Vũ. . . Mẫu phi huynh trúng . . . là huyết cổ. . . đúng không?" Từ miệng của Lạc Khuynh Hoàng nói ra từng chữ một đứt quãng, không biết là vì thương thế nghiêm trọng, hay là bởi vì trong lòng hối hận cùng khiếp sợ, nàng gần như có chút nghẹn ngào, chỉ cảm thấy mỗi một từ nói ra từ miệng cũng đều khó khăn như vậy.

Quân Khuynh Vũ nghe được lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, thân mình hung hăng run lên, khóe miệng lộ ra ý cười tà mị, đưa tay nhéo cái mũi của Lạc Khuynh Hoàng, vừa định mở miệng phủ nhận, lại nghe thấy Quân Kiền Linh tiếp lời, cười u ám nói, "Không sai! Năm đó mẫu phi của hắn quả thật trúng huyết cổ, mà huyết cổ kia chính là do mẫu hậu của ta hạ !"

Ngay lập tức, trên mặt của Lạc Khuynh Hoàng không có một chút huyết sắc nào. Chỉ cảm thấy ngực hung hăng đau xót, giống như bị lưỡi đao sắc bén đâm thẳng vào tim nàng, máu trong tim từng giọt một chảy xuống. Nàng nhìn vẻ mặt tái nhợt cùng gò má của Quân Khuynh Vũ, vì không muốn để nàng lo lắng mà vẫn nở nụ cười, kiên cường chống đỡ.

Nếu không phải nàng một chút cũng không tín nhiệm như vậy, nếu không phải nàng cố ý muốn xem đến tột cùng là nàng quan trọng hay vẫn là chuyện tình vào mười lăm mỗi tháng của Quân Khuynh Vũ quan trọng, làm sao Quân Khuynh Vũ sẽ như vậy? !

Hiện tại hắn phải chịu bao nhiêu đau đớn a? !

Đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm. Còn có vừa rồi, đau đớn khi một chiêu đã giết chết hơn mười người sát thủ bị phản phệ lại kia. Hắn vẫn còn có thế cười với nàng như vậy! Hắn lại còn cười được!

"Vũ. Đừng cười nữa được không?" Lạc Khuynh Hoàng đưa tay vuốt ve hai má tái nhợt của Quân Khuynh Vũ, ngón tay nhẹ nhàng chạm đến giữa trán đang dần dần chảy ra mồ hôi lạnh của hắn, nếu không phải vô cùng đau đớn, với tính tình của Quân Khuynh Vũ làm sao có thể nhẫn nại chịu đựng như thế, làm sao có thể phó mặc cho tình cảnh như vậy, "Rất đau có phải không?"

Quân Khuynh Vũ thật sâu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, giờ phút này con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng đã tràn đầy đau lòng cùng hối hận. Theo thói quen hắn định đưa tay khoát cái mũi của Lạc Khuynh Hoàng, nhưng ngay cả một động tác bình thường như vậy cũng làm cho hắn đau đớn hít một hơi.

Một khi vận dụng nội lực Huyết cổ sẽ phát tác càng lợi hại hơn. Giờ phút này mỗi một tế bào trên dưới toàn thân hắn đều kêu gào, kinh mạch nghịch chuyển, nhỏ thì võ công bị hao tổn, lớn thì có thể bỏ mạng nơi Hoàng Tuyền, nếu không phải hắn có nội lực kinh người để chống đỡ, chỉ sợ giờ phút này đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi, làm sao vẫn có thể đứng ở chỗ này được? !

"Hoàng nhi. Ta không sợ đau, đừng tự trách, không phải là lỗi của nàng." Quân Khuynh Vũ cố gắng hết sức để nói một câu liền mạch, tựa hồ trong đó còn ẩn hiện sủng nịnh cùng thương tiếc.

Nước mắt của Lạc Khuynh Hoàng rốt cuộc không nén nổi nữa, tuôn trào ra. Hắn không sợ đau, nhưng mà nàng sợ hắn đau a! Nếu không phải bởi vì nàng, làm sao hắn có thể bị như thế? ! Tại sao rõ ràng vì nàng tùy hứng một chút lại làm hại hắn như thế, nhưng hắn không chút nào trách nàng, ngược lại còn sợ nàng khổ sở, sợ nàng tự trách đây? !

Hắn đã từng nói qua.Yêu nhau chính là toàn tâm toàn ý tín nhiệm.Sẽ không bởi vì bất cứ điều gì mà dao động. Nàng đáp ứng rồi, nhưng mà nàng còn chưa từng làm được!

Hắn tin tưởng nàng như vậy.Tin nàng từng câu, thậm chí ngay cả người mà nàng tin tưởng, hắn cũng sẽ vô điều kiện mà tin tưởng. Nhưng mà nàng thì sao? ! Nàng đã làm như thế nào? !

Luôn miệng nói tin tưởng hắn! Nhưng vẫn im lặng không hề đề cập tới việc mười lăm mỗi tháng hắn đi nơi nào. Nhưng là đây? ! Trong lòng của nàng căn bản là không hoàn toàn tín nhiệm hắn, nếu không hôm nay nàng cần gì phải có màn diễn vừa rồi? !

Kỳ thật cũng không phải là nàng hoàn toàn không nhận ra được mưu kế của Lạc Khuynh Thành, thật ra trước đó cũng không phải hoàn toàn là nàng không có phương pháp để thoát thân, nhưng mà nàng lại bởi vì tùy hứng, bởi vì không tín nhiệm, không nên nhìn xem địa vị của nàng ở trong lòng hắn! Cỡ nào buồn cười! Nếu không phải do nàng, làm sao hắn có thể bị như thế? !

Thật nhiều đau đớn cùng tự trách ùn ùn kéo đến thổi quét về phía Lạc Khuynh Hoàng.Nàng chỉ cảm thấy đau lòng không thể nào kiềm nén được.Cũng không biết là động tới miệng vết thương hay còn chuyện gì xảy ra, sắc mặt của nàng càng trở nên tái nhợt, thậm chí so với mặt của Quân Khuynh Vũ còn muốn trắng bệch hơn vài phần.

"Hoàng nhi, thật sự không trách nàng ! Là ta không tốt, không nên gạt nàng !" Quân Khuynh Vũ nhìn thấy bộ dáng tự trách của Lạc Khuynh Hoàng, trong lòng vô cùng đau đớn, vội vàng kích động lôi kéo tay của Lạc Khuynh Hoàng nói.

"Đủ rồi!" Quân Kiền Linh không kiên nhẫn liếc mắt nhìn Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt tràn ngập ngọn lửa rừng rực, tựa hồ có ghen tỵ, tựa hồ có hung ác nham hiểm, tóm lại là tràn ngập điên cuồng, hắn lạnh giọng nói, "Bản điện hạ không có tâm tư ở chỗ này nghe các ngươi tâm sự ! Quân Khuynh Vũ, thân thể ngươi trúng huyết cổ mà nhiều năm vẫn không chết, ta sớm nên dự đoán được ngươi không đơn giản như bề ngoài mới đúng! Chính là vạn vạn ta cũng thật không ngờ ngươi lại đúng là Lưu Cảnh công tử!"

Quân Kiền Linh bước hai bước về phía Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng, vẻ mặt đắc ý nhìn Quân Khuynh Vũ, cười nói, "Bất quá hiện tại biết cũng không muộn, hơn nữa lại vừa vặn! Ngươi nói xem, hôm nay ta không chỉ có thể giết Quân Khuynh Vũ – đối thủ cạnh tranh của ta, còn có thể giết được Lưu Cảnh

công tử nổi tiếng thiên hạ, chẳng phải là rất có lời sao? ! Nếu như lấy them tín vật của Lưu Tô các nữa, Khuynh Thành Câu Hồn Phiến, như vậy thiên hạ này, chẳng phải là đều ở trong tay ta sao? !"

"Chỉ bằng ngươi sao? !" Quân Khuynh Vũ thoáng đẩy Lạc Khuynh Hoàng ra một ít, trong đôi mắt hoa đào hẹp dài lóe lên một đạo hàn mang (mũi nhọn lạnh lẽo), từng mảnh nhỏ hàn mang giống như dao găm đầy trời, thẳng tắp bắn về phía Quân Kiền Linh, làm hắn chấn động mà phải lui về phía sau từng bước, Quân Khuynh Vũ một thân hồng y tung bay càng hiện ra vẻ yêu dị, khóe môi hắn lộ vẻ tươi cười khinh thường, thong thả nói, "Chỉ sợ ngươi còn không có cái mệnh đó!"

"Hừ! Mười lăm đúng là lúc huyết cổ phát tác. Không có hàn khí của băng trì áp chế, vốn là vạn tiễn xuyên tâm, thống khổ đến không muốn sống. Mới vừa rồi vì cứu Lạc Khuynh Hoàng ngươi lại vọng động (hành động mù quáng) sử dụng nội lực, hiện giờ chỉ sợ kinh mạch đã đi ngược chiều, chịu đau đớn như đứt từng khúc đi, chẳng lẽ ngươi còn muốn giết ta sao?" Quân Kiền Linh kinh hoảng nhất thời qua đi, liền gợi lên nụ cười đắc ý, hắn nói, "Chỉ sợ chưởng phong của ngươi còn không có đánh úp về phía ta, ngươi đã bị nội lực phản phệ mà chết!"

Sắc mặt của Lạc Khuynh Hoàng trong nháy mắt trở nên tái nhợt. Người trúng huyết cổ, nếu vào đêm mười lăm mà vọng động nội lực, đả thương địch thủ một phần, nhưng làm thương chính mình lại là mười phần! Vừa rồi bị phản phệ khi Quân Khuynh Vũ một chiêu giết chết hơn mười người tử sĩ kia chỉ sợ đã tương đối nghiêm trọng, nếu như hiện tại lại vận dụng nội lực, như vậy sẽ không khác nào tự tìm đường chết!

"Hừ! Ngươi nghĩ rằng ta sợ chết sao?" Quân Khuynh Vũ khinh thường nhìn thoáng qua Quân Kiền Linh, lại liếc mắt thâm sâu nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái, trong mắt mang theo nồng đậm không muốn cùng quyến luyến, bỗng nhiên chuyển hóa thành một mảnh quyết tuyệt, ý cười nơi khóe môi của hắn tung bay, tà mị tận xương, "Cho dù chết, tuyệt đối ta cũng không cho người khác thương tổn nàng một phần!"

"Vũ! Không cần!" Nhìn thấu tâm tư của Quân Khuynh Vũ là ngọc đá cùng vỡ, Lạc Khuynh Hoàng liều mạng dùng chút khí lực cuối cùng, gắt gao kéo tay của Quân Khuynh Vũ lại, lần đầu tiên trong mắt nàng xuất hiện vẻ cầu xin, nàng nhìn ánh mắt của Quân Khuynh Vũ, tràn ngập khẩn cầu nói, "Vũ, ta xin huynh, không cần!"

"Hoàng nhi!" Quân Khuynh Vũ nhìn Quân Kiền Linh từng bước đi tới, muốn động thủ, lại bị Lạc Khuynh Hoàng gắt gao kéo cánh tay lại, hắn muốn tránh ra, nhưng hắn làm sao nỡ làm Lạc Khuynh Hoàng bị thương? Nhìn con ngươi bất lực mà đau thương của Lạc Khuynh Hoàng, bỗng nhiên hắn nở nụ cười, hắn nói, "Hoàng nhi nguyện tin tưởng ta sao?"

"Tin!" Không có do dự một chút nào, ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng sáng quắc nói. Từ nay về sau, chân chính toàn tâm toàn ý tín nhiệm.Mặc kệ hắn nói cái gì, nàng đều tin.

"Cho dù huynh lấy đao đâm vào tim ta, ta cũng tin huynh chính là không cẩn thận!" Lạc Khuynh Hoàng từng chữ từng chữ, chắc chắc nói.

Đôi mắt hoa đào hẹp dài của Quân Khuynh Vũ đột nhiên tràn đầy hào quang, giống như một bức tranh màu sắc suy tàn nhưng đột nhiên lại nhiễm đầy màu sắc ngũ thải ban lan. Hào quang trong mắt so với ánh sáng mặt trời lại càng thêm rực rỡ tươi đẹp, so với hoa đào khắp núi lại càng thêm diễm lệ, giống như quang hoa (ánh sáng rực rỡ) của trời đất ngưng kết trong không khí làm rung động lòng người.

Quân Khuynh Vũ nhìn lướt qua Quân Kiền Linh. Đột nhiên đưa tay giữ chặt thân thể của Lạc Khuynh Hoàng, mang theo Lạc Khuynh Hoàng, toàn bộ thân mình bay ngược về phía sau, Lạc Khuynh Hoàng chỉ cảm thấy thân mình đột nhiên nhẹ đi, theo trực giác muốn cúi đầu nhìn, đôi mắt lại bị bao phủ bởi đôi tay ấm áp của Quân Khuynh Vũ, thấp giọng mà ôn nhu nỉ non vang lên bên tai nàng, "Đừng nhìn!"

"Được." Lạc Khuynh Hoàng tùy ý để Quân Khuynh Vũ gắt gao ôm, điềm tĩnh nhắm hai mắt lại, cho dù nàng cảm giác được bọn họ đang nhanh chóng hạ xuống, cho dù nàng đoán được Quân Khuynh Vũ mang theo nàng nhảy xuống vách núi, nhưng chỉ cần có hắn ở bên người, nàng sẽ không sợ hãi, mặc kệ là sống hay chết.

"Hoàng nhi! Nàng tin ta. Ta sống thì nàng sống. Nàng chết, ta tuyệt đối sẽ không sống một mình! Cùng lên Bích Lạc (bầu trời xanh,nhưng ta thấy để thế này hay hơn) cùng xuống Hoàng Tuyền, nàng đều có ta

ở bênh cạnh!" Quân Khuynh Vũ gắt gao ôm Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng cảm giác được thân thể của Quân Khuynh Vũ thỉnh thoảng rung động, nhưng vẫn là tùy ý để Quân Khuynh Vũ ôm.

Nàng nằm trong ngực của Quân Khuynh Vũ, từng chữ một nói vô cùng rõ ràng, "Vũ. Ta tin huynh. Cho nên, nếu như huynh là có chuyện gì, Khuynh Hoàng cũng sẽ không sống một mình!"

Thân hình của Quân Khuynh Vũ đột nhiên chấn động, tay hắn ôm Lạc Khuynh Hoàng lại tăng thêm vài phần lực đạo, hắn cười nói, "Hoàng nhi, ta không có việc gì. Vì nàng, mặc kệ có đau đớn như thế nào, ta cũng sẽ sống sót."

Thân thể còn đang nhanh chóng rơi xuống, tựa hồ rơi vào trong bóng tối vô tận, Lạc Khuynh Hoàng chỉ cảm thấy thân thể tựa hồ bị cái gì ngăn cản một chút, tiếp theo liền hung hăng va đập vào một chỗ, thân thể đau xót, trước mắt liền lâm vào một mảnh bóng tối.

Mà ở trên vách núi, nhìn Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng quyết tuyệt nhảy xuống vách núi, ánh mắt của Quân Kiền Linh phức tạp vạn phần.

Thật không ngờ thế nhưng Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng sẽ làm ra lựa chọn quyết tuyệt như thế, mà thời điểm Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ ôm rơi xuống vách núi, trên mặt vẫn là mang theo tươi cười.

Nàng thật sự yêu hắn như vậy sao? ! Yêu đến có thể đem sinh tử đều giao phó ở trên tay hắn? !

Quả nhiên a quả nhiên! Quả nhiên cho tới bây giờ ở trong lòng của Lạc Khuynh Hoàng vốn chưa từng có Quân Kiền Linh hắn! Cho nên hắn cũng không cần thiết phải mảy may mềm lòng. Nhưng vì sao nhìn hai thân ảnh kia ôm nhau rơi xuống, tâm hắn lại đau như vậy, giống như có thứ gì quan trọng mất đi vậy? !

Quả nhiên a quả nhiên! Quả nhiên cho tới bây giờ ở trong lòng của Lạc Khuynh Hoàng vốn chưa từng có Quân Kiền Linh hắn! Cho nên hắn cũng không cần thiết phải mảy may mềm lòng. Nhưng vì sao nhìn hai thân ảnh kia ôm nhau rơi xuống, tâm hắn lại đau như vậy, giống như có thứ gì quan trọng mất đi vậy? !

"Kiền Linh?" Lạc Khuynh Thành ở sau người Quân Kiền Linh gọi vài tiếng, nhưng Quân Kiền Linh lại chỉ như khúc gỗ nhìn về phía trước, ánh mắt trống rỗng, bên trong hiện rõ sự đau đớn.

Qua hồi lâu, Quân Kiền Linh xoay người lại, trên mặt hắn khôi phục ôn nhã cao quý trước sau như một, nói với Lạc Khuynh Thành, "Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng vừa chết. Chỉ cần giải quyết Liễu gia, thì không có người nào có thể ngăn cản ta đăng vị nữa."

Lạc Khuynh Thành nhìn Quân Kiền Linh, trên mặt cũng lộ ra ý cười. Chỉ là trong ý cười kia mang theo vài phần chua sót. Nàng nhìn thấy vẻ đau xót rõ ràng trong mắt của Quân Kiền Linh. Quân Kiền Linh là động tâm với Lạc Khuynh Hoàng! Cho dù vì vị trí cao cao tại thượng kia mà hắn bỏ qua Lạc Khuynh Hoàng, nhưng dù sao hắn cũng đã động tâm.

May mắn Lạc Khuynh Hoàng yêu Quân Khuynh Vũ. Nàng không dám tưởng tượng, nếu như Lạc Khuynh Hoàng yêu Quân Kiền Linh, như vậy, có phải hay không Quân Kiền Linh sẽ bởi vì Lạc Khuynh Hoàng mà buông tha cho quyền thế? ! Như vậy thì nàng đối với hắn mà nói, thật sự một chút tác dụng cũng đều không có đi ! Như vậy nàng liền không có khả năng đứng ở bên người hắn ! Ngay cả nguyện vọng nho nhỏ như vậy, cũng không thể có đâu.

May mắn, Lạc Khuynh Hoàng đã chết.

Khóe môi của Lạc Khuynh Thành lộ ra ý cười thoải mái, tia sáng oán độc trong mắt đã dần dần biến mất, trong đó cũng không thiếu đi một tia đau xót.

Thật ra vào thời điểm Lạc Khuynh Hoàng nguyện ý tha thứ cho nàng lần nữa, không phải là nàng chưa từng dao động. Nhưng là nàng không có cách nào!

Thân phận cao quý nàng có thể không quan tâm. Mọi người sủng ái nàng cũng có thể không quan tâm. Thậm chí ngay cả mẫu thân thiên vị, nàng cũng có thể không quan tâm. Nhưng chỉ riêng Quân Kiền Linh là không được! Đó là nam nhân mà cuộc đời này nàng yêu nhất, tuyệt đối không thể để cho Lạc Khuynh Hoàng cướp đi! Cho nên, nàng muốn Lạc Khuynh Hoàng chết! Muốn nàng ấy phải chết!

“Thanh Trúc. Ngươi lập tức dẫn theo tử sĩ xuống đáy vực tìm kiếm. Đã chết thì cũng phải tìm được thi thể cho ta!” Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành đi ra một đoạn, lại có một gã tử sĩ đầu lĩnh khom người đến cạnh người của Quân Kiền Linh, Quân Kiền Linh lạnh lùng phân phó, lại nói tiếp, “Nếu như còn sống vậy cũng… Giết không tha!”

“Vâng. Thuộc hạ lĩnh mệnh! “Thanh Trúc nghe Quân Kiền Linh phân phó xong, lại lần nữa ẩn vào trong bóng tối.

Thần sắc trên mặt của Quân Kiền Linh xuất hiện một tia thả lỏng. Khóe môi hắn hơi nhếch lên, tựa hồ đã nhìn thấy bộ dáng của mình đang ngồi trên đế vị cao cao tại thượng kia. Nghĩ đến quyền lợi vô biên vô hạn kia, mới vừa rồi đau nhức trong ngực kia chỉ trong nháy mắt cũng không rõ ràng như vậy.

Dưới đáy vực.

Trong ngực tràn đầy cảm giác đau nhức, giống như có ngàn cân cự thạch (đá lớn) đặt ở trên ngực vậy. Mí mắt rất nặng, căn bản nặng đến không mở ra nổi.

Trong đầu tràn ngập một mảnh đỏ tươi. Tay áo màu đỏ tung bay kia. Lúc hắn ôm nàng cực kỳ bi thương kia, đời này hắn lấy tính mạng để bảo hộ nàng! Quân Khuynh Vũ! Quân Khuynh Vũ!

Đáy lòng gọi thầm tên của Quân Khuynh Vũ, mí mắt của Lạc Khuynh Hoàng giãy dụa hai cái, rồi đột nhiên mở ra, đôi mắt vừa mở ra, nàng liền hao phí khí lực nghiêng thân đi, thần sắc kích động, tựa hồ muốn tìm kiếm tay áo màu đỏ quen thuộc kia, đến khi nhìn thấy thân ảnh màu đỏ ngã cách đó không xa thì trái tim cuồng loạn của Lạc Khuynh Hoàng mới thoáng an ổn một chút.

Hắn còn sống! Đây chính là ý niệm duy nhất mà Lạc Khuynh Hoàng nghĩ đến trong một khắc kia. Nàng không dám tưởng tượng nếu như không nhìn thấy hắn, nàng sẽ thế nào.

Giùng giằng đứng dậy, ngay cả một hành động như vậy đã có thể dễ dàng tác động lên vết đao sâu tới xương trên cánh tay cùng vớimột chưởng hung hăng đánh vào ngực kia.

Miệng vết thương trên cánh tay đã đông lại, bởi vì Lạc Khuynh Hoàng đã ngăn miệng vết thương lại, cho nên chung quy cũng không tính là nghiêm trọng, một chưởng đánh vào ngực kia lại chính là nội thương, sợ là không qua mấy tháng thì không thể khỏi hẳn. Sắc mặt của Lạc Khuynh Hoàng tái nhợt di chuyển tới chỗ Quân Khuynh Vũ đang cách đó không xa, bởi vì cố sức di chuyển mà thỉnh thoảng ho khan .

Thất tha thất thểu, rốt cục nàng cũng đến được bên người Quân Khuynh Vũ. Đưa tay nắm lấy tay của Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng nhẹ giọng hô, “Vũ. Huynh tỉnh lại đi.”

Một tiếng.Hai tiếng.Ba tiếng.

Lạc Khuynh Hoàng không ngại hô nhiều lần. Nhưng đôi mắt rực rỡ của Quân Khuynh Vũ vẫn gắt gao nhắm chặt, không có ý tứ mở ra chút nào.

Lạc Khuynh Hoàng siết chặt tay của Quân Khuynh Vũ. Tay của Quân Khuynh Vũ không ấm áp như bình thường, ngược lại là một cỗ nội tâm lạnh lẽo. Nàng vẫn luôn biết.Thời điểm Quân Khuynh Vũ không dùng nội lực, đầu ngón tay đều là lạnh như băng.

Chính là bởi vì sợ sẽ lạnh đến nàng, thời điểm ôm nàng,tay của Quân Khuynh Vũ luôn rót vào nội lực, rất ấm áp.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn sắc mặt tái nhợt của Quân Khuynh Vũ. Trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn không biết làm sao. Cơ hồ đã quên mất chính nàng cũng là một thầy thuốc, nàng chỉ là cầm lấy tay Quân Khuynh Vũ, vô ý thức mà từng lần kêu gọi.

“Vũ, huynh không cần làm ta sợ a! Huynh mau tỉnh lại đi! “Trong thanh âm của Lạc Khuynh Hoàng cơ hồ là khóc nức nở, nhưng là thân thể của Quân Khuynh Vũ như cũ không có chút phản ứng của người sống nào.

Quân Khuynh Vũ luôn sủng nịnh nàng như vậy. Nếu như hắn có nửa phần ý thức, nếu như nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng khóc ruột gan đứt từng khúc như vậy, hắn cũng tuyệt đối sẽ không cho phép chính mình ngủ say.

Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên chú ý tới vết máu đã khô trên tay áo màu đỏ của Quân Khuynh Vũ, trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc. Khi đó nàng chỉ cho rằng mình hoa mắt, mới cảm thấy tay áo màu đỏ của hắn hết sức tiên diễm, lại không ngờ tới, tiên diễm như vậy, lại đúng là máu của hắn!

Tại một khắc kia Lạc Khuynh Hoàng mới nhớ đến, nàng là thầy thuốc.

Run rẩy đưa tay đặt lên mạch của Quân Khuynh Vũ, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút vui mừng. May mắn, may mắn! Tuy rằng mạch tượng cực kỳ mỏng manh, nhưng dù sao vẫn là có! Quân Khuynh Vũ là người như vậy, chỉ cần có một cơ hội sống sót, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay.

Huống chi, hắn đáp ứng với nàng! Cùng lên Bích Lạc cùng xuống Hoàng Tuyền, hắn đều ở bên cạnh nàng. Hắn nói với nàng, từ trước đến nay đều giữ lời!

Ngón tay đặt trên mạch đập của Quân Khuynh Vũ, vẻ vui mừng trong mắt của Lạc Khuynh Hoàng bị nồng đậm lo lắng cùng đau lòng che phủ.

Quân Khuynh Vũ thế nhưng lại bị thương nặng như vậy!

Nàng hôn mê suốt một đêm. Hiện giờ ngày mười lăm đã qua, nhưng trong cơ thể của Quân Khuynh Vũ huyết cổ lại vẫn kêu gào như trước. Cho dù là người bình thường, chỉ cần thân thể khá hơn một chút, thêm linh dược, huyết cổ không đến mười lăm cũng sẽ không phát tác, cho nên mẫu phi của Quân Khuynh Vũ mới có thể chống đỡ được tám năm.

Nhưng hiện giờ, mười lăm rõ ràng đã qua đi, huyết cổ lại vẫn như trước sục sôi trong cơ thể của Quân Khuynh Vũ. Như vậy chỉ có một nguyên nhân, thân thể của Quân Khuynh Vũ giờ phút này vẫn suy yếu đến cực điểm, như vậy thì so ra kém hơn cả một người bình thường.

Chân mày của Lạc Khuynh Hoàng khóa chặt. Nếu như chỉ giết hơn mười người sát thủ bị phản phệ, sẽ không làm thân thể của Quân Khuynh Vũ bị thương thành như thế. Rõ ràng là trước lúc hắn tới cứu nàng còn cùng người khác động thủ.

Nói vậy người cùng hắn động thủ có võ công cũng không kém.Bất quá Quân Khuynh Vũ cũng không có chịu nội thương gì, nhưng thật ra cũng bị hai lần bị nội lực phản phệ. Nhưng lần sau lại càng thêm nghiêm trọng.Xem ra lần đầu tiên người cùng Quân Khuynh Vũ động thủ, cũng không có ý định gây thương tổn đến Quân Khuynh Vũ.

Ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng lộ ra hiểu rõ. Nhưng ánh mắt nhìn về phía Quân Khuynh Vũ lại càng thêm đau xót. Chắc là thủ hạ bảo vệ cho Quân Khuynh Vũ ở băng trì đi. Nhất định là thủ hạ không muốn Quân Khuynh Vũ mạo hiểm rời khỏi băng trì, bởi vậy mới ra tay ngăn cản.

Đáng hận chính là. Quân Khuynh Vũ lại vì nàng mà liều chết cũng muốn rời khỏi băng trì, mà nàng cư nhiên tại một khắc kia, còn trách cứ hắn vì sao không giống như mong đợi của nàng như vậy, xuất hiện nhanh như vậy.

Lạc Khuynh Hoàng cơ hồ có xúc động muốn một đao đâm chết chính mình.

Nàng thu liễm vẻ đau xót trong mắt. Thật cẩn thận đưa tay cởi bỏ xiêm y của Quân Khuynh Vũ. Chỉ thấy ngực của Quân Khuynh Vũ không có vết thương nào, nhưng lại có vết máu. Lạc Khuynh Hoàng biết, đó là do huyết cổ phản phệ, sẽ đâm rách da thịt, chảy ra máu tươi, nhưng khi phản phệ đi qua, miệng vết thương sẽ tự động khép lại.

Tuy rằng miệng vết thương không lưu lại gì, nhưng là đau đớn khi da tróc thịt bong kia cũng sẽ không giảm bớt, sẽ càng thêm đau đớn đến không muốn sống.

Tay của Lạc Khuynh Hoàng cơ hồ có chút run run, đem thân thể Quân Khuynh Vũ xoay lại, bi thương khi nhìn đến miệng vết thương trải rộng dữ tợn kia, bên trong miệng vết thương còn có mấy cục đá.

Đây đều là do bảo vệ nàng khi rơi xuống vách núi mà bị thương a! Lấy nội lực của Quân Khuynh Vũ, nếu không phải ngày mười lăm, cho dù là nhảy xuống vách núi này sợ cũng sẽ không có chút tổn thương nào, nhưng là, đúng vào ngày mười lăm, đúng là lúc hắn bị trọng thương không thể sử dụng nội lực, cho nên hắn chỉ có dùng máu thịt trên thân thể hắn để bảo hộ nàng không bị thương tổn chút nào.

Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên cảm thấy một chưởng đánh vào trên ngực của nàng kia rất nhẹ! Nhẹ đến nỗi không thể bằng một phần vạn so với đau đớn mà Quân Khuynh Vũ phải chịu !

Trong nháy mắt, con ngươi tối tăm đỏ ngầu. Nàng siết chặt tay lại, móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay, nàng từng chữ từng chữ, giống như địa ngục Tu La nói ra, "Quân Kiền Linh! Lạc Khuynh Thành! Các ngươi cư nhiên lại dám đả thương hắn! Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Một đời này, vĩnh viễn không tha thứ, không chết không thôi!"

Dứt lời, nàng mới cúi đầu nỉ non nói, "Những người gây thương tổn đến huynh, cũng đều không tha thứ."Nhưng là, tổn thương hắn sâu nhất, sợ là chính nàng đi.Nếu không phải bởi vì nàng, trong thiên hạ này, ai lại có thể làm hắn bị thương chút nào chứ? !

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn miệng vết thương ở sau lưng của Quân Khuynh Vũ. Quân Khuynh Vũ là bị nội thương, chính hắn cần phải dùng nội lực điều tức mới được, nhưng là miệng vết thương sau lưng này lại chính là ngoại thương, nếu không nhanh chóng xử lý, miệng vết thương sẽ bị nhiễm trùng, bệnh tình Quân Khuynh Vũ sẽ càng nặng thêm.

Nghĩ đến đây, lúc này Lạc Khuynh Hoàng mới chú ý đến xung quanh.

Dường như là một sơn động. Lạc Khuynh Hoàng đi một vòng phía trước phía sau.Lúc này mới xác định, nơi này đúng là một sơn động.

Sơn động này đại khái cách đáy vực khoảng mười thước.Trên đỉnh động có một gốc cây, có lẽ chính là cái cây này đã ngăn cản hai người bọn họ khỏi rơi xuống, làm cho bọn họ thuận thế lăn vào trong sơn động đi.

Lạc Khuynh Hoàng đứng ở trên sơn động, từ đây nhìn xuống đáy vực không sót một cái gì. Trong mắt liền lóe lên một chút tia sáng. Không ngờ tới đáy vực của vách núi hoang vu này lại có nhiều thảo dược như vậy.Tuy rằng cách mười thước không thấy rõ lắm là những loại thảo dược nào, nhưng có lẽ thảo dược dùng để điều trị ngoại thương bình thường thì vẫn phải có đi.

Về phần Quân Khuynh Vũ bị nội thương. Bên người nàng vừa vặn mang theo một lọ Ngưng lộ hoàn, có thể tạm thời ngăn chặn thương thế của hắn.

Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng đút cho Quân Khuynh Vũ một viên Ngưng lộ hoàn, lại thay Quân Khuynh Vũ thật cẩn thận rửa sạch miệng vết thương, đại khái là bị thương quá nặng, cho nên Quân Khuynh Vũ không có chút phản ứng, Lạc Khuynh Hoàng cẩn thận cũng có chút dư thừa.

Lạc Khuynh Hoàng thi triển khinh công từ trong sơn động nhảy xuống. Tập võ đã hơn một năm, tuy rằng võ công không tính là cao siêu, cũng không có đủ nội lực hỗ trợ để từ trên núi mấy trăm thước kia nhảy xuống như Quân Khuynh Vũ được, nhưng chỉ với độ ười thước này vẫn là không làm khó được nàng.

Đến đáy vực. Lạc Khuynh Hoàng liền tìm kiếm thảo dược ở chung quanh, lại ở dưới đáy vực phát hiện có dấu vết của người đến. Nhìn dấu vết này, không giống như là một người, trên mặt đất lại giống như có đã từng tìm kiếm gì vậy.

Trong mắt đột nhiên hiện lên một đạo hàn mang.Lạc Khuynh Hoàng tìm được thảo dược, liền lập tức đề khí về sơn động.Nụ cười lạnh lùng nơi khóe miệng cũng không giảm chút nào.

Bọn họ đều đã rơi xuống vách núi rồi, nhưng Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành còn không yên tâm, phải cho người đến lục soát, thật may có sơn động này đã cứu tính mạng của bọn họ, nếu không, cho dù bọn họ rơi xuống vực gặp đại nạn không chết, chỉ sợ là sẽ bị Quân Kiền Linh hạ thủ đi.

Nhưng nàng nhìn kỹ dấu vết để lại dưới đáy vực, tựa hồ cũng không giống như là một nhóm người.

Hiển nhiên.Trừ bỏ Quân Kiền Linh một lòng muốn bọn họ chết, mặt khác còn có một nhóm thậm chí là hai nhóm người đến để tìm bọn họ.

Chắc là người của Lưu Tô Các đi.Chính là giờ phút này nàng không thể tùy tiện đi ra ngoài.

Thương thế của Quân Khuynh Vũ còn không ổn định. Tuy rằng nàng cũng vội vã trở về để chữa thương cho hắn, nhưng nếu lúc này tùy tiện đi ra ngoài, vạn nhất vận khí không tốt đụng tới nhân mã của Quân Kiền Linh phái tới diệt khẩu, với tình huống hiện tại của bọn họ, tuyệt đối là khó thoát khỏi cái chết.

Còn không bằng tạm thời cứ ở sơn động này trước đã. Dù sao thảo dược để trị liệu ngoại thương đều có, chắc hẳn không đến nửa tháng thì có thể khỏi hẳn, về phần Ngưng lộ hoàn này, cũng còn có hơn mười viên, duy trì nửa tháng nữa là không có vấn đề gì, chỉ cần Quân Khuynh Vũ tỉnh lại, thì sẽ có biện pháp có thể liên lạc được với Lưu Tô các.

Nàng vốn muốn liên lạc với người của Phi Hoa Lâu. Nhưng Phi Hoa Lâu mới thành lập, có thể hoàn toàn tín nhiệm cũng chỉ có ba mươi sáu ám vệ cùng với Nặc Nhĩ. Chẳng qua là lần này, cũng là toàn quân bị diệt, nàng cũng không dám tùy tiện liên lạc với những người khác, huống chi, nàng xuất môn liền chỉ đem theo Nặc Nhĩ cùng với ba mươi sáu ám vệ, bởi vậy cũng không mang theo đạn tín hiệu để liên lạc.

Nghĩ đến ba mươi sáu ám vệ cùng Nặc Nhĩ. Tim của Lạc Khuynh Hoàng lại hung hăng đau xót. Bộ dáng Nặc Nhĩ quyết tuyệt trước khi chết lại một lần nữa hiện lên ở trước mặt của Lạc Khuynh Hoàng, giống như một cái tay vô hình gắt gao nắm chặt tim của Lạc Khuynh Hoàng, giống như một thanh đao, mài lòng của nàng đến đau nhức vô cùng.

Trong mắt hận ý lại một lần nữa hiện lên! Lần này, nàng tuyệt đối sẽ không mềm lòng nữa. Bởi vì nàng đã mềm lòng mà phải trả cái giá vô cùng thê thảm! Lần này, mặc kệ là ai, nàng cũng sẽ không nương tay.

Về phần Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành! Đợi đến khi nàng lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt bọn họ, là lúc bọn họ chết!

Miệng vết thương của Quân Khuynh Vũ đắp thảo dược nên đã chậm rãi khép lại. Tuy rằng còn không hoàn toàn khép lại, nhưng đã tốt lên không ít, may mắn miệng vết thương cũng không có chuyển biến xấu. Mỗi ngày Lạc Khuynh Hoàng đều thật cẩn thận thay thuốc đắp thuốc cho Quân Khuynh Vũ, cho dù biết Quân Khuynh Vũ hôn mê bất tỉnh sẽ không cảm giác được đau đớn, nhưng nàng vẫn cực vì cẩn thận.

Chớp mắt một cái. Bọn họ đã ở trong sơn động ngây người suốt bảy ngày.Ngoại thương của Quân Khuynh Vũ đã tốt hơn phân nửa, nhưng nội thương lại không có chút khởi sắc nào, công hiệu của Ngưng lộ hoàn cũng không tệ, Quân Khuynh Vũ bị thương do nội lực phản phệ đã tốt lên không ít, nhưng huyết cổ lại vẫn tàn sát bừa bãi như trước.

Đôi lông mày của Lạc Khuynh Hoàng tựa hồ muốn xoắn vào cùng một chỗ, nhìn hai tròng mắt của Quân Khuynh Vũ vẫn gắt gao nhắm như trước.

Nội lực hoặc là linh dược có thể tạm thời áp chế được Huyết cổ, chỉ phát tác vào ngày mười lăm mỗi tháng, nhưng một khi huyết cổ đã bị kích thích, sẽ phá bỏ hạn chế của nội lực cùng linh dược, nếu là như vậy, không chỉ phát tác vào mười lăm mỗi tháng, mà là ngày ngày đều phát tác, thẳng đến khi ngươi chịu không nổi đau đớn cùng bị thương do phản phệ, cuối cùng sẽ chết đi!

Lạc Khuynh Hoàng siết chặt tay. Chẳng lẽ là do Quân Khuynh Vũ đã hai lần bị nội lực phản phệ nên kích thích đến huyết cổ, làm cho huyết cổ hoàn toàn hoạt động? Với nội lực thâm hậu như vậy của Quân Khuynh Vũ cùng Ngưng lộ hoàn đều không thể áp chế được sao? !

Nếu không thể làm cho Quân Khuynh Vũ tỉnh lại dùng nội lực áp chế huyết cổ, như vậy huyết cổ sẽ ngày càng tàn sát bừa bãi, mà thân thể của Quân Khuynh Vũ cũng sẽ càng ngày càng yếu.

Thần sắc Lạc Khuynh Hoàng có vẻ lo lắng.Xem ra chỉ có một biện pháp duy nhất này.Ngay cả khi Quân Khuynh Vũ biết, nhất định sẽ không đồng ý cho nàng làm như vậy, nhưng nàng chỉ có biện pháp này, không phải sao?

Huyết cổ với huyết mạch tương thông. Nếu như có người nguyện ý tự rạch huyết mạch, cùng với thân thể người trúng huyết cổ phù hợp, như vậy, liền có thể đem huyết cổ chuyển sang trên người mình.

Chỉ là thời điểm chuyển tiếp huyết cổ đến trên người sẽ đau đớn không chịu nổi, mà người kia sẽ không thể có một chút cảm xúc dao động nào, nếu không huyết cổ cảm giác được, hết thảy liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Bởi vậy, người chuyển tiếp phải là người yêu thương sâu sắc người trúng huyết cổ.

Không phải yêu, thì sẽ không làm được như thế. Bởi vì huyết cổ một khi chuyển tiếp, sẽ vĩnh viễn bị vây trong trạng thái hoạt động, lại không thể áp chế, ngay cả nội lực có sâu hơn, linh dược có nhiều hơn, chỉ sợ cũng sống không quá nửa năm. Hơn nữa lúc chuyển tiếp huyết cổ, muốn bảo trì cảm xúc không có chút

dao động, nếu không phải là tình cảm chân thành, như thế nào có thể làm được đến không có một tia oán trách? !

Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng đẩy ống tay áo ra, đôi mắt đen như mực hiện lên một tia quyết tuyệt. Nàng đem cổ tay của Quân Khuynh Vũ cắt ra một vết thương, lại ở trên cổ tay của mình cũng cắt ra một vết thương.

Trên cổ tay trắng nõn nhỏ bé hiện ra một vết thương đỏ tươi hết sức loá mắt, giống như huyết liên (hoa sen máu) nở rộ trên nền đất trắng thuần, yêu dị loá mắt.

Khóe môi của Lạc Khuynh Hoàng tràn đầy nụ cười ôn nhu, đem cổ tay của nàng đặt lên trên cổ tay của Quân Khuynh Vũ, nàng có thể cảm giác được máu hai người đang lưu chuyển, nàng lấy tay kia nhẹ nhàng vuốt ve mặt mày của Quân Khuynh Vũ, ôn nhu nói, "Vũ, huynh đừng có trách ta, ta thật sự không có cách nào. Huynh không biết, huynh ngủ như vậy, ta thật sự rất sợ, ta sợ huynh sẽ không tỉnh lại."

"Vũ, ta không phải lấy tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng của huynh, tuy rằng ta không biết cách giải huyết cổ, nhưng là tất nhiên huynh cũng không biết, huynh xem, ta tin tưởng ta có thể cứu huynh, không phải sao? " Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, từng chữ từng chữ ôn nhu như nước nói. Cho dù nàng biết, nếu như Quân Khuynh Vũ có thể giải được huyết cổ độc, làm sao có thể chịu đau đớn do huyết cổ sinh sôi tàn phá hơn mười năm đây?

Đột nhiên trên cánh tay truyền đến một trận đau nhức. Từng chút từng chút lan tràn đến trái tim của Lạc Khuynh Hoàng. Đau đớn kia giống như vạn tiễn xuyên tâm, từng chút một lan tràn, từng tấc từng tấc cắn rách da thịt.

Giữa trán Lạc Khuynh Hoàng chảy ra mồ hôi, sắc mặt cũng trở nên vô cùng tái nhợt. Nhưng nàng vẫn đang cười. Giờ phút này những vết sẹo trên mặt khi rơi xuống vách núi đã biến mất không thấy, lộ ra dung nhan vốn có.

Vẻ mặt nàng tái nhợt, nhưng tươi cười nơi khóe miệng lại dị thường ôn nhu, con ngươi đen như mực giống như tơ lụa Mặc ngọc hảo hạng, ôn nhu như nước, đẹp đẽ mà mỹ lệ không gì sánh nổi như vậy.

Đau nhức vẫn lan tràn từng tấc từng tấc, một lần so với một lần lại càng đau đớn, huyết dịch toàn thân giống như trong nháy mắt đều ngưng kết lại, đau đớn đến gần như thân hình của Lạc Khuynh Hoàng có chút không xong, nhưng ý cười ôn như bên miệng nàng lại không biến hóa chút nào, thân thể cũng không run rẩy gì.

Bởi vì nàng biết. Huyết cổ đã từ trên người của Quân Khuynh Vũ chuyển sang trên người nàng, nếu giờ phút này nàng có một chút ít dao động gì, đều sẽ quấy nhiễu đến huyết cổ, đến lúc đó không chỉ có Quân Khuynh Vũ sẽ chết, nàng cũng sẽ chết.

Không biết đã chảy bao nhiêu máu. Thẳng đến khi cánh tay đã đau đớn đến chết lặng, Lạc Khuynh Hoàng mới dùng một bàn tay khác bắt mạch cho Quân Khuynh Vũ. Mạch tượng vững vàng, trừ bỏ một chút nội thương do phản phệ, thân thể của Quân Khuynh Vũ đã khôi phục như lúc ban đầu, ngay cả nội lực do huyết cổ mà không thể ngưng tụ cũng đã ở từng chút một khôi phục.

Xem ra huyết cổ đã hoàn toàn chuyển sang trên người nàng, Lạc Khuynh Hoàng vất vả lấy cổ tay dính sát vào Quân Khuynh Vũ rời đi, đau đớn thật lớn cơ hồ làm cho thân thể nàng không có cách nào đứng vững, thậm chí ngay cả sức lực để băng bó miệng vết thương cũng không có, liền ngất ở bên cạnh người Quân Khuynh Vũ.

Thời điểm Quân Khuynh Vũ tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Hắn không biết mình đã ngủ say bao lâu, chỉ biết là mình giống như bị vây trong một mảnh bóng tối hắc ám, giống như có cái gì đó ăn mòn từng tấc da thịt cùng huyết nhục của hắn, đau đớn đến không chịu nổi, nhưng là hắn lại không thể phát ra thanh âm nào, thậm chí ngay cả một chút động tác cũng không thể.

Giữa lúc hoảng hốt tựa hồ hắn nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng kêu gọi, hắn liều mạng muốn mở to mắt, nhưng vô luận hắn cố gắng như thế nào cũng không làm được, mí mắt nặng trĩu giống như có nghìn vàng vậy, cố sức giãy dụa, cũng không chống lại được phản phệ cường đại của huyết cổ, cuối cùng hắn hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Lại không biết hôn mê bao lâu, giữa lúc hoảng hốt lại cảm giác được có một cỗ ấm áp quen thuộc áp sát trên cổ tay của hắn, tiếp theo, từng trận đau đớn tra tấn hắn mấy ngày đều dần dần biến mất, mà nội lực bị huyết cổ khắc chế cũng từng một chút tụ lại.

"Hoàng nhi!"Trong nháy mắt mở to mắt, Quân Khuynh Vũ bật thốt lên kêu gọi.Bởi vì nhiều ngày không mở miệng nói chuyện, thanh âm của hắn có vẻ thập phần ám ách.

Quân Khuynh Vũ bất chấp điều tức, liền tìm kiếm thân ảnh của Lạc Khuynh Hoàng chung quanh, khi hắn nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng hôn mê ở bên cạnh trên cổ tay máu chảy xuôi thành đầm, tâm hắn đột nhiên run lên.

Cơ hồ là hắn bổ nhào vào bên người Lạc Khuynh Hoàng, nhìn cổ tay ngưng kết máu của Lạc Khuynh Hoàng, cho dù không cần nhìn kỹ, cũng biết miệng vết thương kia khắc sâu tận xương, Quân Khuynh Vũ ấn lên mạch đập của Lạc Khuynh Hoàng, cảm giác được mạch đập mỏng manh của Lạc Khuynh Hoàng cùng với mạch tượng quen thuộc của huyết cổ kia, trên mặt hắn xuất hiện vẻ khiếp sợ, kinh ngạc, đau lòng.

"Hoàng nhi!" Quân Khuynh Vũ ôm thật chặt thân thể yếu ớt của Lạc Khuynh Hoàng, giống như nếu buông lỏng tay, Lạc Khuynh Hoàng sẽ vĩnh viễn biến mất, hắn gắt gao ôm chặt nàng, thấp giọng nói, "Hoàng nhi! Sao nàng ngốc như vậy! Nàng cũng biết, đem huyết cổ dẫn độ đến trên người, mỗi ngày huyết cổ sẽ đều phát tác.Nhiều nhất sống không quá ba tháng, mà ba tháng này, mỗi đêm ắt phải chịu đau đớn vạn tiễn xuyên tâm a!"

Từng chữ từng chữ. Quân Khuynh Vũ đều nói ra vạn phần thống khổ. Đau đớn kia thậm chí so với Lạc Khuynh Hoàng lại càng thêm sâu. Mà Lạc Khuynh Hoàng chỉ gắt gao nhắm đôi mắt xinh đẹp lại, không có phản ứng. Vốn lúc trước đã bị một chưởng của Quân Kiền Linh làm bị thương không nhẹ, Quân Khuynh Vũ lại bị thương rất nặng, bởi vậy Lạc Khuynh Hoàng đem tất cả Ngưng lộ hoàn cho hắn, mà nàng vẫn chưa từng chữa thương, còn ngày đêm chăm sóc cho Quân Khuynh Vũ, thân thể vốn đã không chống đỡ nổi nữa rồi.

Hôm nay lại mạnh mẽ đem huyết cổ chuyển đến trên người mình. Sẽ hôn mê bất tỉnh cũng là điều bình thường. Nếu như không kịp thời chữa thương, chỉ sợ không phải là hôn mê bất tỉnh, mà là vĩnh viễn sẽ không tỉnh!

Quân Khuynh Vũ thần sắc hoảng hốt ôm Lạc Khuynh Hoàng vào trong ngực, tùy tay ném ra một quả pháo tín hiệu, trên mặt là nồng đậm lo lắng.

76. Chương 77: Tình Thâm, Con Đường Cầu Y

Đưa tay che lại mấy đại huyệt trên người Lạc Khuynh, tạm thời ngăn chặn huyết cổ trong cơ thể Lạc Khuynh Hoàng . Quân Khuynh Vũ lần đầu tiên cảm thấy bối rối, hắn sợ hãi Lạc Khuynh Hoàng cứ như vậy nhắm mắt lại, không bao giờ mở mắt nhìn hắn nữa !

Trong lòng, Lạc Khuynh Hoàng gắt gao nhắm mắt, lông mi thật dài, trên mũi phủ lên một tầng mồ hôi tinh mịn , môi gắt gao cắn, tựa hồ đang cực lực ẩn nhẫn đau đớn. Mái tóc đen như mực tán loạn ở trên vai, xiêm y xơ xác càng làm nàng trở nên tiều tụy.

Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng hôn mê bất tỉnh, trong lòng dâng tràn đau xót. Nàng làm sao có thể ngốc như vậy, thế nhưng đem huyết cổ dẫn tới trên người chính mình? ! Nay nội thương chưa lành, lại thêm huyết cổ phát tác, nhất định là đau đớn không chịu nổi, trong lúc hôn mê đều gắt gao cắn môi như vậy, không chịu phát ra một tiếng rên rỉ!

Quân Khuynh Vũ ôm Lạc Khuynh Hoàng, nhìn môi bị nàng cắn máu tươi đầm đìa , bên trong đôi mắt tràn đầy thương tiếc, hắn gắt gao ôm Lạc Khuynh Hoàng, ở bên tai thấp giọng nói, "Hoàng nhi, là ta, nàng đau liền hô lên đi!"

Lạc Khuynh Hoàng ý thức mê ly, chỉ cảm thấy toàn thân gân mạch giống như đứt lìa từng khúc, mỗi một tế bào đều đang kêu gào , đau đớn cơ hồ đem nàng bao phủ, trước mắt là một mảnh hắc ám, vô luận nàng như thế nào cố gắng đều không thoát ra được, theo thói quen nàng nhịn xuống hết thảy đau đớn, gắt gao cắn môi, thẳng đến trên môi đều máu tươi đầm đìa cũng không nguyện ý buông ra.

Cảm giác được phía sau ấm áp, cùng với mùi ngả thảo quen thuộc , Lạc Khuynh Hoàng đang buộc chặt thần kinh chậm rãi thả lỏng, nhưng môi lại vẫn cố chấp cắn. Giống như trong tiềm thức đang nói với nàng, không thể kêu lên, nếu không Quân Khuynh Vũ sẽ thấy có tội !

Nhìn đôi môi sắp bị Lạc Khuynh Hoàng cắn đứt , Quân Khuynh Vũ nhăn mày càng sâu , cường ngạnh đem môi Lạc Khuynh Hoàng mở ra, đem tay mình đặt ở giữa miệng Lạc Khuynh Hoàng. Lạc Khuynh Hoàng ý thức bị vây trong trạng thái mông lung , vô ý thức cắn lên ngón tay Quân Khuynh Vũ .

Quân Khuynh Vũ cảm giác được ngón tay truyền đến đau đớn, mày nhíu lại, nhưng thương tiếc trong mắt càng nồng đậm. Hắn từng trúng qua huyết cổ, đối với đau đớn khi huyết cổ phát tác vô cùng rõ ràng, hôm nay tuy không phải là mười lăm, không phải thời điểm hoạt động của huyết cổ , nhưng huyết cổ một khi được dẫn sang, cũng đã phát tát, ngay cả không phải mười lăm, cũng sẽ đau đớn không chịu nổi.

Huống chi Lạc Khuynh Hoàng bị nội thương, nội lực lại không đủ, thêm không có băng trì trấn áp, nếu không nhanh chóng trị liệu, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Huyết cổ từ xưa khó giải. Ngay cả hắn là đồ đệ của tụ thủ y thánh, cũng thúc thủ vô sách, chỉ có thể nghĩ ra được biện pháp sử dụng linh dược áp chế. Nay huyết cổ sống lại, chỉ sợ tình thế phát tát rào rạt, lấy thân thể Lạc Khuynh Hoàng, sẽ không chịu nổi.

"Chủ tử! Ngài không có việc gì đi?" Nhận được đạn tín hiệu Quân Khuynh Vũ thả ra, hộ pháp Huyền Vũ phụ trách ám sát của Lưu Tô các đuổi tới đầu tiên, nàng vẻ mặt phong trần mệt mỏi, thực rõ ràng là vội vã dắt người tới, thời điểm nhìn thấy Quân Khuynh Vũ, nàng liền hỏi, trên mặt lộ vẻ áy náy.

Quân Khuynh Vũ trong lòng ôm Lạc Khuynh Hoàng hôn mê bất tỉnh, bên trong con ngươi u hắc lóe ra nồng đậm lo lắng, trầm giọng nói, "Ta không sao. Lập tức phái người đi hỏi thăm Tuyết công tử đang ở nơi nào!"

Tuyết công tử? ! Độc thủ quỷ y Tuyết công tử chính là cùng y thánh sư phụ Quân Khuynh Vũ nổi danh y giả. Nhưng tụ thủ y thánh thông hiểu chữa bệnh, Tuyết công tử thì là nổi danh về thi độc giải độc. Nghe đồn Tuyết công tử không chỉ có hành tung mơ hồ bất định, tính tình cũng rất là cổ quái, người bình thường chọc hắn mất hứng, hắn sẽ hạ độc thủ lấy đi tính mệnh.

Chủ tử cùng Tuyết công tử không có liên hệ. Huống chi với một thân y thuật của chủ tử, chỉ sợ không thua kém y thánh, cần gì phải đi tìm Tuyết công tử ? !

Trong mắt Huyền Vũ hiện lên một chút dị sắc, nhìn thoáng qua Lạc Khuynh Hoàng, cúi đầu, nhanh chóng đáp, "Dạ! Thuộc hạ lập tức phái người đi hỏi thăm! Hiện tại hộ tống chủ tử hồi phủ hay vẫn là ám các?"

"Ám các." Quân Khuynh Vũ nhìn thoáng qua Lạc Khuynh Hoàng hôn mê bất tỉnh trong lòng, nhíu lại mày nói. Ám các chính là nơi nghị sự bí mật của Lưu Tô các ở kinh thành , lấy tình huống hiện nay của Lạc Khuynh Hoàng, sợ là không thể trở lại đại tướng quân phủ . Hơn nữa ở ám các, hắn có thể thay nàng trị liệu, lấy thuốc cũng thêm thuận tiện.

"Dạ!"Huyền Vũ cúi mâu đáp.

Đoàn người hành tung bí ẩn đến một tòa nhà yên tĩnh. Sân trong lịch sự tao nhã, bên trong trồng thưa thớt các loại cây cảnh, tăng thêm vài phần ý nhị. Đây chính là căn cứ của Lưu Tô các ở kinh thành.

Quân Khuynh Vũ một đường ôm Lạc Khuynh Hoàng, thần sắc lo lắng, tiến sân liền vội vàng ôm Lạc Khuynh Hoàng vào một chỗ mật thất, hắn tự mình cấp Lạc Khuynh Hoàng uống một viên viên thuốc, cùng Huyền Vũ đang canh giữ ở nói, "Ta muốn thay nàng áp chế độc tính. Ngươi ở bên ngoài thủ , không được để bất luận kẻ nào quấy rầy ta!"

"Chủ tử! Vạn vạn không thể!"Huyền Vũ nghe Quân Khuynh Vũ muốn thay Lạc Khuynh Hoàng liệu độc, không khỏi kinh hô, "Chủ tử đêm mười lăm cường ngạnh rời khỏi băng trì, lại cùng Thanh Long động thủ, gặp huyết cổ phản phệ, lại cùng phu nhân rơi xuống vách núi đen, thương thế nhất định không nhẹ, sao có thể hao phí nội lực thay phu nhân chữa thương? !"

Quân Khuynh Vũ đứng đó, tay áo lửa đỏ ở trong gió bay phất phới, con ngươi biến lãnh, lạnh lùng nhìn lướt qua Huyền Vũ, lạnh giọng nói, "Từ khi nào đến phiên ngươi nghi ngờ mệnh lệnh của bổn tọa? ! Về

phần Thanh Long, làm trái lời nói của bổn tọa, bổn tọa sẽ không nhẹ tay!"

Huyền Vũ nghe được Quân Khuynh Vũ nói, sắc mặt trắng bệch. Quân Khuynh Vũ làm việc luôn luôn sát phạt quyết đoán không hề do dự. Ngay cả bọn họ bốn người đi theo bên người Quân Khuynh Vũ mấy năm, nhưng cũng không dám làm trái lệnh Quân Khuynh Vũ. Thanh Long ngày đó ngăn cản Quân Khuynh Vũ rời đi băng trì, cũng thật sự là vạn bất đắc dĩ.

"Thỉnh chủ tử trừng phạt! Chu Tước cũng không thể để chủ tử thay nàng chữa thương!" Thu được tín hiệu vội vàng chạy tới Chu Tước nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mắt phượng lóe lên cảm xúc phức tạp, vẻ mặt quyết tuyệt nhìn Quân Khuynh Vũ. Khẩu khí mang theo quyết tuyệt, thời điểm đề cập Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng mang theo không cam lòng cùng khinh miệt.

Chính là nữ nhân Lạc Khuynh Hoàng này! Nếu không phải bởi vì nàng, chủ tử làm sao có thể cứng rắn rời khỏi băng trì, thậm chí cùng Thanh Long ra tay, đả thương Thanh Long, cũng tạo thành chính mình huyết cổ phản phệ. Nếu không phải bởi vì nàng, chủ tử làm sao có thể rơi xuống vách núi, mấy ngày mấy đêm mất đi tin tức? ! Hiện tại chủ tử còn muốn thay nàng chữa thương? ! Chủ tử nội thương chưa lành, huyết cổ phát tác, nếu là lại thay nàng chữa thương, chẳng phải là toi mạng!

Nàng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh! Nữ nhân này dựa vào cái gì? ! Chỉ bằng gương mặt xinh đẹp này? Hay là tài nghệ không hảo dụng kia? Chủ tử phong hoa tuyệt đại như thế, là người sát phạt quyết đoán, làm sao có thể vì nàng biến thành như thế? !

"Không cho? !" Con ngươi đen như mực của Quân Khuynh Vũ giống như thấm vào ngàn năm hàn băng, phát ra nhè nhẹ hàn khí, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Chu Tước một cái, trong thanh âm cũng lộ ra nhè nhẹ lãnh liệt, trong nháy mắt, giống như ngay cả không khí cũng đông lại, hắn từng chữ nói, "Ngươi có tư cách gì quản việc bổn tọa làm ?"

"Ai nếu còn dám nói một câu, về sau cũng không cần xuất hiện ở trước mặt bổn tọa!" Quân Khuynh Vũ lạnh lùng quét qua tứ đại hộ pháp, ngày đó hắn ra khỏi băng trì, nếu không phải bọn họ ngăn đón, Hoàng nhi sao có thể bị bức tới tuyệt cảnh như vậy? !

"Mị Ảnh. Ngươi thủ nơi này." Quân Khuynh Vũ hướng chỗ tối nhìn thoáng qua, phân phó một câu liền hất áo vào phòng.

Mị Ảnh mặc quần áo màu đen, lên tiếng trả lời, ngũ quan rõ ràng, mi dài che mắt, ánh mắt phát quang, bạc môi khẽ mím chặt . Trong tay hắn cầm một lưỡi kiếm bén nhọn, đó là binh khí thành danh của hắn, Ảnh Nhận.

Hắn đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn tứ đại hộ pháp trước mặt, rất có khí thế của một kẻ làm quan . (Tiểu : ta thích mẫu người như này J sát thủ lạnh lung he he))

"Mị Ảnh! Ngươi chẳng lẽ đã quên chủ tử đối với ngươi có ân tình sao? Ngươi hiện tại để cho chủ tử thay nàng chữa thương, không phải muốn mạng của chủ tử sao? ! Ngươi cũng biết trúng huyết cổ là không thể sử dụng nội lực !"Chu Tước nhìn Quân Khuynh Vũ quyết tuyệt rời đi , chỉ cảm thấy trong lòng tuyệt vọng, nàng mang theo vài phần chua xót, hướng về phía Mị Ảnh hô.

Mị Ảnh lãnh đạm nhìn Chu Tước một cái, ngữ điệu không có một tia phập phồng, nhưng trong đó lãnh ý cũng là rõ ràng, "Huyết cổ của chủ tử đã bị phu nhân dẫn tới trong cơ thể, tự nhiên không ngại. Phu nhân đối với chủ tử tình thâm ý trọng, thiên địa động dung. Từ nay về sau, phu nhân cũng là chủ tử của Mị Ảnh, nếu ai lại đối với nàng bất kính, liền hỏi một chút đao trong tay ta!"

Mị Ảnh tính tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, trừ bỏ Quân Khuynh Vũ, ai cũng không để vào mắt. Bị Quân Khuynh Vũ phái đi âm thầm bảo hộ Lạc Khuynh Hoàng, nguyên cũng chỉ là phục tùng mệnh lệnh mà thôi, nhưng trong thời gian hắn bảo hộ Lạc Khuynh Hoàng , đã bị một Lạc Khuynh Hoàng trí tuệ vô song, quật cường thuyết phục.

Ngày mười lăm đó. Hắn dựa theo lệ thường thay Quân Khuynh Vũ tới băng trì khắc chế huyết cổ. Bởi vậy, không có ở bên người Lạc Khuynh Hoàng để bảo hộ. Sau lại nhận được tin tức, Lạc Khuynh Hoàng gặp nạn. Quân Khuynh Vũ mạnh mẽ muốn rời đi băng trì, lại bị tứ đại hộ pháp ngăn trở. Quân Khuynh Vũ

dưới tình thế cấp bách đả thương Thanh Long, hơn nữa để cho hắn ngăn lại đám người Chu Tước Huyền Vũ , bởi vậy hắn mới không thể đi theo Quân Khuynh Vũ.

Từ lúc Huyền Vũ lĩnh người đến đoạn nhai, hắn cũng đã sớm đến sơn động. Cũng biết chuyện tình Lạc Khuynh Hoàng thay Quân Khuynh Vũ dẫn độ huyết cổ, lại vô cùng khiếp sợ. Hắn tuy rằng chưa từng trúng qua huyết cổ, nhưng là thân mang huyết cổ bao nhiêu đau đớn hắn cũng biết đến, ngay cả Quân Khuynh Vũ người như vậy đều nhịn không được phát ra tiếng, có thể thấy được đau đớn này có bao nhiêu mãnh liệt, Lạc Khuynh Hoàng một nữ tử, lại có dũng khí như vậy, thật sự là không thể không khiến cho hắn bội phục.

Nghe được lời nói của Mị Ảnh, tứ đại hộ pháp đều kinh hoàng.

Quân Khuynh Vũ thân mang huyết cổ, phương pháp dẫn độ này, bọn họ tất nhiên cũng biết đến. Nhưng dẫn độ quá mức nguy hiểm, một chút không tốt chính là hai người đồng thời chết, cho dù bọn họ cũng không hoàn toàn nắm chắc có thể trong đau đớn còn bảo trì hơi thở vững vàng, không có chút dao động, bởi vậy bọn họ cho dù có tâm thay Quân Khuynh Vũ dẫn độ, nhưng cũng vẫn không dám thử.

Thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng thoạt nhìn yếu nhược như thế, thế nhưng lại có dũng khí cùng quyết đoán như vậy. Hơn nữa, nàng đã thành công ! Thanh Long, Bạch Mộ, thậm chí là Huyền Vũ trong mắt đều lộ ra thần sắc khâm phục. Đáng tiếc huyết cổ một khi dẫn độ sẽ sống lại, không chỉ có người dẫn sống không quá ba tháng, hơn nữa sẽ ngày ngày bị huyết cổ thực tâm tra tấn. Nghĩ đến đây, không khỏi đồng loạt tiếc hận, Lạc Khuynh Hoàng đối Quân Khuynh Vũ thật sự là tình so với vàng còn thật hơn, chỉ tiếc, mệnh không lâu, cho dù hienj nay chủ tử thay nàng áp chế độc tính, sợ cũng như là uống rượu độc giải khát.

"Không ngờ tới phu nhân đối với chủ tử lại tình thâm như vậy." Thanh Long không phải không có cảm thán nói, hắn đối với Lạc Khuynh Hoàng vốn là có vài phần kính trọng, ngày ấy sở dĩ ngăn trở Quân Khuynh Vũ, bất quá là vì lo lắng thân thể Quân Khuynh Vũ, không phải là hắn không để ý đến Lạc Khuynh Hoàng. Nghe được Mị Ảnh nói, đối Lạc Khuynh Hoàng kính nể không khỏi nhiều thêm vài phần.

Bạch Mộ cũng từng gặp qua Lạc Khuynh Hoàng . Trên bách hoa thịnh yến quang hoa vạn trượng, phá giải ván cờ kinh thải tuyệt diễm, kỳ nữ như thế, lại tình thâm như thế, thế gian sợ cũng chỉ có một người Lạc Khuynh Hoàng. Nguyên bản là cùng chủ tử tương xứng, nhưng là nay e rằng… Nghĩ đến đây, Con ngươi Bạch Mộ cũng có chút ám ám, khe khẽ thở dài.

Liền ngay cả lãnh ngạo như Huyền Vũ cũng phải động dung. Trong mắt toát ra vài phần khâm phục.

Duy độc Chu Tước, cũng là bộ dáng bất mãn. Mắt xếch hẹp dài mắt lên một tia ghen tị, nàng chanh chua nói, "Nếu không phải vì cứu nàng, chủ tử làm sao có thể lấy thân mạo hiểm, làm cho huyết cổ vượt qua áp chế? Nàng cứu chủ tử, vốn là đương nhiên ."

Lời nói vừa mới ra khỏi miệng, đao của Mị Ảnh đao đã đặt tại trên cổ nàng, Mị Ảnh lạnh lùng nhìn nàng, từng chữ từng chữ nói, "Ta vừa rồi nói cũng không phải nói giỡn . Còn thỉnh Chu Tước hộ pháp chú ý lời nói."

Chu Tước nhìn Mị Ảnh đặt đao trên cổ nàng, sắc mặt có chút trắng bệch, không nói gì. Mị Ảnh công phu so với nàng cao hơn rất nhiều, hơn nữa nói là làm, làm việc xưa nay không theo lẽ thường, nàng thật không chút nghi ngờ Mị Ảnh sẽ thật sự đối nàng động thủ.

Nàng oán hận không nói được một lời bèn ly khai. Huyền Vũ nhìn bóng dáng Chu Tước, khẽ thở dài, nói, "Chu Tước xưa nay ái mộ chủ tử, làm như vậy cũng là khó tránh khỏi."

Mị Ảnh vẫn ôm đao mà đứng, bất vi sở động.

Phòng trong.

Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng như cũ gắt gao nhắm, lông mi thật dài rợp bóng trên má , không có một tia rung động, sắc mặt tái nhợt, chính là môi hồng nhuận bất thường, tựa hồ như muốn xuất huyết. Quân Khuynh Vũ nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng như thế, trong lòng càng thêm lo lắng, lập tức lấy ngân châm đâm vào các nơi đại huyệt, hi vọng áp chế huyết cổ xao động bất an trong cơ thể nàng.

Ước chừng qua một canh giờ, huyết cổ xao động bất an trong cơ thể Lạc Khuynh Hoàng có hơi chút ngăn chặn. Sắc mặt Quân Khuynh Vũ cũng đã trắng bệch. Hắn nội thương vốn là chưa hoàn toàn dưỡng hảo, lại

hao phí rất nhiều chân khí cùng nội lực, giờ phút này cực kỳ suy yếu vô lực, nhưng hắn vẫn như cũ cố chấp canh giữ bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, gắt gao nắm tay nàng.

Lông mi thật dài của Lạc Khuynh Hoàng có chút rung động, con mắt cũng nhẹ nhàng giật giật, có xu thế muốn tỉnh lại, Quân Khuynh Vũ lập tức khẩn trương xem xét, thật cẩn thận hô, "Hoàng nhi?"

Lạc Khuynh Hoàng từ từ mở mắt, con ngươi đen như mực chiếu ngược ra thân ảnh tái nhợt nhưng vẫn phong hoa tuyệt đại của Quân Khuynh Vũ, nàng suy yếu vô lực gợi lên một chút tươi cười, thân thiết hỏi, "Vũ, huynh. . . Không có việc gì sao?"

"Ta không sao." Quân Khuynh Vũ ôn nhu trả lời, thanh âm có chút run run, ngón tay thon dài hữu lực vuốt ve hai má Lạc Khuynh Hoàng hai má, từng tấc từng tấc , như muốn đem Lạc Khuynh Hoàng khắc tiến trong lòng, hắn nói, "Hoàng nhi, nàng làm sao có thể làm như vậy! Nàngcó biết hậu quả của dẫn độ huyết cổ không?"

Tuy rằng là lời nói trách cứ, nhưng từ Quân Khuynh Vũ nói ra, cũng là tràn ngập bất đắc dĩ cùng thương tiếc. Chân mày hắn nhíu lại chặt chẽ, ý cười luôn ở tại trên môi cũng biến mất không thấy, môi gắt gao mân .

Lạc Khuynh Hoàng vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve lông mày Quân Khuynh Vũ, lộ ra nụ cười tái nhợt lại thanh lệ vô song, từ từ nói, "Vũ, đừng trách ta được chứ. Huynh vẫn hôn mê bất tỉnh, ta thật sự sợ, sợ huynh rốt cuộc vẫn không chịu tỉnh lại. Ta không có biện pháp nào khác, thay đổi là huynh, huynh nhất định cũng sẽ làm như vậy , không phải sao?"

Quân Khuynh Vũ ánh mắt lóe ra, toát ra sâu đậm thương tiếc cùng bất đắc dĩ. Lộ ra một chút chua sót ý cười.

Đúng vậy. Lạc Khuynh Hoàng nói không có sai, nếu là đổi làm là hắn, hắn cũng nhất định sẽ làm như vậy . Bởi vì hắn tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng ở trước mặt hắn gặp chuyện không may, cho dù là một chút thương tổn, hắn cũng không cho phép.

"Đừng cau mày ." Lạc Khuynh Hoàng tiếp tục vuốt ve khuôn mặt Quân Khuynh Vũ, cười, nói, "Ta thích huynh cười."

Mắt gắt gao nhìn chằm chằm mặt Quân Khuynh Vũ, sắc mặt tái nhợt cũng không che dấu được dung nhan khuynh thành khuynh quốc của nàng. Nhìn Quân Khuynh Vũ cười khổ, ngón tay Lạc Khuynh Hoàng có chút bị kiềm hãm, cười khổ nói, "Dẫn độ huyết cổ, thật sự vô dược khả giải, đúng hay không? Như vậy. . . Ta còn có thể sống bao lâu?"

Tay Quân Khuynh Vũ hung hăng run lên. Vì lời nói của Lạc Khuynh, gương mặt đến giờ vẫn còn ý cười gượng gạo hiện lên một tia bối rối, tuy rằng bị hắn cực lực khắc chế, lại vẫn đang tràn ra, thanh âm đột nhiên đề cao, không biết là phản bác Lạc Khuynh Hoàng, vẫn là phản bác chính hắn nội tâm, hắn nói, "Không được nói như vậy! Hoàng nhi của ta còn có thể sống thật lâu thật lâu, còn muốn theo giúp ta cùng nhau ngồi xem thiên hạ giang sơn này đâu!"

"Ân. Ta sẽ vẫn cùng Vũ." Lạc Khuynh Hoàng cầm lấy bàn tay có chút run rẩy của Quân Khuynh Vũ, khóe môi bày ra chút ôn nhu ý cười, nhưng là trong mắt đã có chua xót không che dấuđược .

Nàng cũng nghĩ vẫn bồi ở bên cạnh hắn. Nhưng nàng cũng là y giả, thân thể của nàng, chính nàng rõ ràng. Nay lục phủ ngũ tạng đều quay cuồng quặn đau, thân thể kinh mạch như đứt từng đoạn, mặc dù vừa rồi Quân Khuynh Vũ thay nàng áp chế huyết cổ, trong cơ thể đau đớn vẫn không có biến mất, nàng động một chút đều có chút cố sức. Thân thể như vậy , sao có thể cùng hắn ngồi nhìn thiên hạ giang sơn đây ?

Không cam lòng a.

Sau nàng mới phát hiện, những ngày được ở bên hắn là cỡ nào tốt đẹp, tốt đẹp đến mức nàng thế nhưng e ngại tử vong. Nàng không muốn chết, càng luyến tiếc chết. Nhưng là, nàng không hối hận, nếu là thật sự dùng tánh mạng của nàng đi đổi hắn , nàng nguyện ý.

Tha thứ nàng. Nàng thật sự thực ích kỷ. Nàng không có cách nào đối mặt nỗi đau mất đi hắn, nhưng lại muốn hắn đối mặt, thậm chí không cho hắn có chút lựa chọn.

Tha thứ nàng. Nàng thật sự thực ích kỷ. Nàng không có cách nào đối mặt nỗi đau mất đi hắn, nhưng lại muốn hắn đối mặt, thậm chí không cho hắn có chút lựa chọn.

"Hoàng nhi. Ta sẽ chữa khỏi độc của nàng !" Tay Quân Khuynh Vũ đột nhiên ngừng run rẩy, hắn bỗng nhiên nâng lên đôi mắt, bên trong đôi mắt tràn đầy kiên định, hắn nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, dùng hết khí lực vốn có, nắm đến nỗi Lạc Khuynh Hoàng sinh đau, nhưng hắn cũng không hề hay biết, hắn nói, "Ta đã phái người đi tìm Tuyết công tử . Hắn nhất định có biện pháp !"

Lạc Khuynh Hoàng ôn nhu tươi cười, theo lời nói của Quân Khuynh Vũ i nói, "Ân. Nhất định có biện pháp ."

Nhưng là, có biện pháp nào đâu? ! Tuyết công tử hành tung bất định, cho dù biết hắn ở nơi nào, nếu là hắn không muốn gặp, ngươi cũng không thấy được. Huống chi Tuyết công tử tính tình cổ quái, sợ là so với hành tung của hắn lại càng khó nắm lấy, cho dù tìm được hắn rồi , nếu hắn không muốn cứu trị, lại có biện pháp nào đâu? !

Huống chi, mặc dù là Tuyết công tử am hiểu thi độc giải độc, đối mặt thiên hạ đệ nhất cổ độc huyết cổ, cũng không nhất định có thể nghĩ ra đối sách đi.

"Vũ. Hiện tại đã muốn đầu xuân đi? Còn có một tháng chính là vạn gia yến đâu." Lạc Khuynh Hoàng nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt tựa hồ có chút mơ hồ, nàng nắm tay Quân Khuynh Vũ,từng chữ từng chữ nói, "Sau vạn gia yến, vũ có thể thú ta , đúng hay không?"

Chính là. Nàng còn có thể sống được đến sau vạn gia yến sao? Lạc Khuynh Hoàng trong lòng lạnh lạnh nghĩ đến.

"Ân! Kiếp này kiếp sau, ta Quân Khuynh Vũ, chỉ thú một mình Lạc Khuynh Hoàng!" Quân Khuynh Vũ gật đầu đáp.

Lạc Khuynh Hoàng cười càng thêm sáng lạn, giống như hoa đào nở đầy khắp núi rừng, cơ hồ chói mắt Quân Khuynh Vũ. Thật tốt, Vũ của nàng, kiếp này kiếp sau đều chỉ có một mình nàng là thê tử. Chính là nếu nàng mất, hắn sẽ bao nhiêu cô đơn? Nhưng muốn nàng đem Quân Khuynh Vũ nhường cho nữ tử khác , cho dù chết, nàng cũng làm không được!

"Chủ tử." Thanh âm Thanh Long ở ngoài phòng vang lên.

"Nói." Quân Khuynh Vũ động cũng không động, thậm chí nhìn chăm chú vào Lạc Khuynh Hoàng cũng không dời nửa phần, thản nhiên hô một chữ.

"Khởi bẩm chủ tử. Chủ tử cùng phu nhân mất tích nhiều ngày, nhị hoàng tử tìm đến hai cổ thi thể, nói là chủ tử cùng phu nhân. Hoàng thượng hộc máu hôn mê!" Thanh Long trong thanh âm ẩn ẩn có một tia lo lắng.

Sắc mặt Quân Khuynh Vũ khi nghe đến ba chữ nhị hoàng tử trở nên thập phần âm trầm. Trong mắt không nữa nửa phần ý cười, sát ý kia cách cửa cũng làm cho toàn thân Thanh Long run lên.

"Hừ! Hắn thật rất gấp gáp!" Quân Khuynh Vũ gắt gao mím môi, trong thanh âm hàn khí càng sâu, tựa hồ nghĩ đến cái gì, ngữ khí lại trở nên dịu đi một ít, "Lập tức phái người vào cung, chữa bệnh cho hắn. Nói cho hắn biết, ta không chết! Có thể nói, ta muốn rời kinh một tháng, chuyện tình trong kinh thành , tạm thời giao cho bốn người các ngươi!"

"Dạ!" Thanh Long đáp. Chủ tử dù chưa nói rõ hắn là ai, nhưng là hắn biết, này nhất định chỉ là hoàng thượng.

Lạc Khuynh Hoàng cũng nhìn Quân Khuynh Vũ, cười nhẹ. Quân Khuynh Vũ đối Quân Vũ Thần chung quy là có tâm . Hắn bởi vì chuyện tình mẫu phi mà oán hận Quân Vũ Thần, nhưng dù sao máu mủ tình thâm, Quân Vũ Thần đối với hắn tốt như vậy, hắn làm sao có thể thờ ơ đâu.

Nhưng Quân Vũ Thần tự nhiên tức giận công tâm, hộc máu hôn mê, thân mình sợ là càng thêm không được.

"Vũ, chúng ta muốn rời kinh sao?" Lạc Khuynh Hoàng nghi hoặc hỏi, phía sau là thời kì mấu chốt, bọn họ vì sao phải rời đi kinh thành, huống chi, Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành hại nàng đến tận đây, nàng còn chưa trả lại, cho dù là chết, nàng cũng sẽ không bỏ qua bọn họ!

Tựa hồ nhìn ra tâm tư của Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ vỗ vỗ hai má Lạc Khuynh Hoàng, ôn nhu nói, "Hiện tại chữa khỏi cổ độc mới là quan trọng nhất. Về phần chuyện của hắn, chờ chúng ta hồi kinh, lại từng việc từng việc tính rõ ràng!"

Lạc Khuynh Hoàng dừng một chút, cuối cùng không muốn làm trái ý Quân Khuynh Vũ, chỉ phải ôn nhu đáp, "Hảo."

Nàng không biết huyết cổ có thật sự có thể trị ha không. Nhưng là mặc kệ là vì chính nàng, vẫn là vì Quân Khuynh Vũ, nàng đều sẽ không buông tay một chút ít hy vọng. Về phần Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành, tin tưởng cho dù nàng thật sự không được rồi, Quân Khuynh Vũ cũng sẽ thay nàng báo thù .

Lưu Tô các thế lực trải rộng thiên hạ, Lưu Tô các nếu muốn tìm một người, nhất định có thể tìm được. Ngay cả Tuyết công tử hành tung bí ẩn như thế nào , dưới sự điều động toàn bộ thế lực của Lưu Tô các, cũng chỉ dùng ba ngày, đã có được dấu vết của hắn.

Thời điểm Quân Khuynh Vũ biết Tuyết công tử thường lui tới chân núi Thiên Sơn, liền mang theo Lạc Khuynh Hoàng một đường hướng về Thiên Sơn đi.

"Hoàng nhi, hai ngày đường, thân mình nàng có còn chịu được?" Ở một tửu lâu, Quân Khuynh Vũ nhìn sắc mặt trắng bệch của Lạc Khuynh Hoàng, thân thiết hỏi. Hai ngày nay hắn lòng nóng như lửa đốt, sợ lại mất đi tung tích của Tuyết công tử, mới mang theo Lạc Khuynh Hoàng ngựa không dừng vó chạy tới, không thể bận tâm thân mình Lạc Khuynh Hoàng không chịu được.

Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng khoát tay áo, nàng biết sớm một ngày đến Thiên Sơn, nàng liền nhiều một phần khả năng, liền nhiều một phần cơ hội còn sống . Bởi vậy, ngay cả chạy đi làm cho thân thể của nàng càng thêm suy yếu, huyết cổ đau đớn từ từ rõ ràng, nàng cũng không từng hô qua một tiếng đau . Bởi vì, nàng muốn sống!

"Nơi này đã dưới chân núi Thiên Sơn. Ngày mai chúng ta liền đi Thiên Sơn phụ cận tìm kiếm." Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt đau xót cùng yêu say đắm tựa hồ tràn ra, hắn ôn nhu nói, "Nghe nói Thiên Sơn nhiều dược liệu hiếm quý, trong đó có tuyết tâm, chính là trân bảo. Tuyết công tử lần này đến, cũng là vì tìm kiếm tuyết tâm!"

"Tuyết tâm? !" Lạc Khuynh Hoàng biết rõ y lý, đối tuyết tâm tự nhiên cũng sẽ không xa lạ. Tuyết tâm chính là Thiên Sơn thuốc tiên, có công hiệu giải trăm độc. Huyết cổ chính là cổ độc, không coi là độc, nhưng nếu là có tuyết tâm làm thuốc, cũng có thể trấn áp thêm được một đoạn thời gian.

"Không sai!" Quân Khuynh Vũ khóe môi có chút giương lên, đã nhiều ngày Lạc Khuynh Hoàng mới lần đầu tiên nhìn đến Quân Khuynh Vũ lộ ra tươi cười, hắn nói, "Tin tưởng Hoàng nhi cũng biết công hiệu của tuyết tâm. Chúng ta nếu là có thể tìm được tuyết tâm, lấy này cùng Tuyết công tử làm giao dịch, có thể làm cho hắn trị liệu nàng. Cho dù hắn không muốn trị liệu, có tuyết tâm, ít nhất có thể đem huyết cổ trong cơ thể nàng áp chế thêm một năm rưỡi, ta cũng không tin trong vòng một năm rưỡi, ta còn tìm không ra biện pháp giải huyết cổ!"

Lạc Khuynh Hoàng cũng mặt mày loan loan nở nụ cười.

"Ngươi này tiện nữ nhân! Giấu lão tử tìm hán tử! Lão tử hôm nay đánh chết ngươi!"

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ đang chuẩn bị rời đi, một cái nam tử truy đánh một nữ tử vọt vào tửu lâu. Nàng kia sợi tóc phân tán, trên mặt xanh một khối tím một khối , rõ ràng là bị này nam tử đánh, nàng một bên khóc vừa nói nói, "Ta không có! Ta thật sự không có a!"

Nam tử kia cũng không chút để ý tới nữ tử kêu rên, quyền đầu như mưa rơi dừng ở trên người nàng kia, đánh đến nàng kia cuộn một chỗ, ngay cả khí lực để chạy đều không có .

Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến tình cảnh như thế, ánh mắt rùng mình, tiện tay cầm cái chén hướng về phía kia nam tử ném. Lạc Khuynh Hoàng lúc này lấy chén làm ám khí, chiêu này chính là thành danh tuyệt kỹ

của Quân Khuynh Vũ, Khuynh Thành câu hồn phiến. Nhưng Lạc Khuynh Hoàng không có nội lực phụ trợ, thân mình lại yếu nhược, chỉ tiện tay cầm cái chén, bởi vậy chỉ cắt qua đầu của nam tử kia , chưa có thương đến tánh mạng nam tử.

"Ôi!" Kia nam tử bị cái chén đánh trúng, lập tức bị một vết thương thật dài, nhất thời máu chảy ra, nam tử một bên kêu la, một bên hướng bốn phía nhìn, Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ vì che dấu hành tung, hai người dịch dung, bởi vậy thoạt nhìn chẳng qua là người thường.

"Là ai đánh lão tử? !" nam tử kia tìm kiếm một vòng, nhưng không có phát hiện ra người ném hắn là ai, chính là ôm đầu, lớn tiếng quát.

"Là ta!" Thanh âm Lạc Khuynh Hoàng trong trẻo nhưng lạnh lùng vô song vang lên toát ra vài phần quý khí, nàng bình tĩnh tự nhiên nhìn nam tử, con ngươi đen như mực không có nửa phần e ngại, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm nam tử.

Mà ở một ngõ ngách khác của tiểu tửu lâu, một nữ tử mặc trường bào tuyết trắng trong mắt hiện lên hứng thú, cong môi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tràn ngập hứng thú .

"Là ngươi? ! Ngươi này con quỷ nhỏ không muốn sống hay sao? Cư nhiên dám đánh ông nội ngươi? !" Nam tử kia trừng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, một bên ôm chỗ bị thương , nhe răng nhếch miệng nói.

Lạc Khuynh Hoàng có chút nhăn nhó, trong mắt khinh thường xẹt qua, cười lạnh, nói, "Đánh ngươi thì như thế nào? ! Ngươi bên đường hành hung một thiếu nữ , chẳng lẽ không nên đánh sao? !"

"Lão tử đánh lão bà, ngươi quản được sao?" nam tử tức giận bất bình nhìn Lạc Khuynh Hoàng, đúng lý hợp tình nói.

Lạc Khuynh Hoàng híp mắt, trong mắt tàn khốc chợt lóe, lại một cái chén nữa hướng về phía nam tử bay qua, lần này cái chén không lưu tình, đánh trúng cánh tay nam tử, trong phút chốc lại có thêm một đạo lỗ hổng, nam tử đau nói không ra lời, có chút hoảng sợ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tựa hồ không thể tin được một nữ tử tay trói gà không chặt lại có thể lợi hại như vậy!

Lạc Khuynh Hoàng lạnh lùng nhìn nam tử, trên mặt bao trùm một tầng băng sương, "Nàng là thê tử của ngươi , không phải nô lệ của ngươi! Làm sao ngươi có thể nói đánh là đánh? !"

Nàng kia tựa hồ cũng xem ngây người, ngay cả khóc cũng quên ,vẻ mặt cảm kích nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nam tử ôm miệng vết thương, không dám lại đối Lạc Khuynh Hoàng bất kính, chính là lẩm bẩm nói, "Nàng cõng lão tử trộm hán tử, lão tử cho dù đánh chết nàng cũng là đương nhiên !"

"Ta không có!" Nàng kia lập tức phản bác nói, cùng Lạc Khuynh Hoàng nói, "Hắn mỗi lần uống say trở về liền đánh ta, ta bị thương lại không có tiền đi thỉnh thầy thuốc, cách vách lâm đại phu xem ta đáng thương, mới tặng chút thuốc trị thương cho ta, nhưng hắn lại cứng rắn nói ta cùng lâm đại phu cấu kết."

Nói xong, nàng kia đã khóc không thành tiếng, Lạc Khuynh Hoàng dời ánh mắt, nhìn về phía kia nam tử, từng chữ từng chữ nói"Ngươi đã nghe rõ? !"

Giờ phút này Lạc Khuynh Hoàng, khuông mặt bình thường không đặc điểm gì, chỉ sợ ném vào trong đám người sẽ tìm không ra , nhưng một đôi con ngươi tối đen như mực, lạnh lùng nhìn nam tử trước mắt, làm cho nam tử cảm thấy vô hạn áp bách, gật đầu như đảo tỏi đáp, "Nghe. . . Rõ ràng ."

"Ha ha a." Thanh âm như chuông bạc từ góc nhỏ vang lên, Lạc Khuynh Hoàng theo tiếng cười nhìn lại, một thân tuyết y nữ tử đang cười đến mặt mày sáng rỡ. Cô gái dung nhan thanh lệ thoát tục, nhưng là lại hàm chứa vài phần giảo hoạt, hai chân trần trụi, mặt trên đeo hai cái chuông, có vẻ thanh linh vô cùng.

Cô gái đứng dậy hướng về Lạc Khuynh Hoàng đi tới, rõ ràng đi bước một đi thật chậm, nhưng trong nháy mắt đi tới trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, vừa thấy đó là người mang nội lực,cô gái nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cười tủm tỉm nói, "Ta thích ngươi."

Lạc Khuynh Hoàng tựa hồ không ngờ tới cô gái này sẽ nói ra một câu như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc. Quân Khuynh Vũ cũng nhíu mày, vừa rồi cô gái đi tới thân pháp cực nhanh, vừa thấy đã biết là võ công cao cường, nhưng hắn thật không biết, trên giang hồ từ bao giờ xuất hiện một nữ tử như vậy.

“Ta hận nhất nam nhân tự cho là đúng, không xem nữ tử là người.” Cô gái kia thản nhiên quét mắt khinh thường nhìn nam tử một cái, nhưng mà trong lời nói lại làm cho kia nam tử kia cả người cả kinh, “Nếu là ta, nhất định sẽ đem hắn cho độc xà cắn xé, muốn sống không được!”

Lạc Khuynh Hoàng kinh ngạc nhìn cô gái minh diễm động lòng người trước mắt mình. Rõ ràng lời nói ác độc như vậy, nhưng do nàng nói ra, lại không làm cho người ta cảm thấy ngoan độc. Ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng thoải mái vô cùng, tựa hồ chỉ là đang nói, hôm nay thời tiết thật đẹp.

“Ha ha a.” Cô gái nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hiện hiện lên tình cảm khó hiểu, tiện đà nhẹ nhàng cười nói, “Có lẽ chúng ta còn có thể gặp lại .”

Dứt lời liền biến mất không thấy.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi có chút mạc danh kỳ diệu. Cô gái này tính tình thật quái đản bừa bãi, lời nói việc làm đều không dựa theo lẽ thường, thật sự là người cá tính, nàng cũng rất thích cô gái này.

“Nữ tử này không đơn giản.” Quân Khuynh Vũ nhìn thân ảnh cô gái biến mất không thấy, trong mắt lộ ra vài phần suy ngẫm.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, nhíu mày nói, “Bởi vì võ công nàng không tầm thường? Nhưng là so với huynh vẫn còn kém xa đâu.”

Lạc Khuynh Hoàng tuy rằng công phu không tính cao cường, nhưng dù sao cũng là do Quân Khuynh Vũ một tay dạy dỗ, đối với đánh giá võ công người khác cao thấp, vẫn có vài phần nắm chắc .

Quân Khuynh Vũ điểm điểm cái mũi Lạc Khuynh Hoàng. Lạc Khuynh Hoàng nói đúng, cô gái kia võ công tuy không sai, nhưng so sánh với hắn vẫn là kém xa, ngay cả với đám ngươ Thanh Long , tùy tiện một người cũng có thể hơn cô gái kia. Chỉ là hắn cũng không phải để ý võ công của cô gái kia, mà là mũi chân cột chuông của nàng.

“Hoàng nhi nhìn được mũi chân nàng cột chuông sao?” Quân Khuynh Vũ từ từ hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng gật gật đầu. Chuông cột vào mũi chân cô gái, có vẻ thanh linh thoát tục, nàng tự nhiên là chú ý tới , chỉ là, chuông kia có chỗ đặc biệt gì sao? !

“Trên mặt chuông kia có kịch độc.” Quân Khuynh Vũ mày có chút nhíu lại,mặt trên của chuông ẩn ẩn lộ ra một tầng màu đen, rõ ràng là nhiễm kịch độc, cô gái lại đem chuông cột vào mũi chân, nhưng không có dấu hiệu trúng độc gì, thật sự là kỳ quái .

Lạc Khuynh Hoàng tự nhiên cũng chú ý tới chỗ kỳ quái này, không khỏi hỏi, “Vũ ý tứ là, cô gái kia không sợ độc?”

“Hẳn là như thế. Cô gái này mặc dù thoạt nhìn đơn giản thiên chân, nhưng cũng không nhất định phải là như thế.” Quân Khuynh Vũ trong mắt thâm sắc càng đậm, từ từ nói, “Nàng nói sau này còn gặp lại, có lẽ chúng ta ngày sau thực hội gặp lại, đến lúc đó lại nghiên cứu không muộn. Việc cấp bách vẫn là đi trước tìm kiếm tuyết tâm đi.”

“Tuyết tâm chính là Thiên Sơn tuyết liên chi tâm. Tất nhiên không dễ tìm.” Lạc Khuynh Hoàng từ từ nói. Thiên Sơn tuyết liên vốn làcực kỳ khó tìm , mà bình thường tuyết liên không có tâm, chỉ có số ít Thiên Sơn tuyết liên mới có tuyết tâm, bởi vậy rất là khó tìm.

“Khó khăn đến đâu cũng phải tìm đến!” Quân Khuynh Vũ nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, thân ảnh cao to ngọc lập có vẻ càng thêm cao ngất, như trong thiên địa bao nhiêu ý vị đều hội tụ đến trên người hắn, có loại cảm giác ngẩng cao đầu mà nhìn, hắn đàng hoàng nói, “Thiên hạ này còn không có gì có thể làm khó ta!”

Lạc Khuynh Hoàng đứng ở bên cạnhQuân Khuynh Vũ. Khóe môi mang ý cười. Nàng tự nhiên tin hắn!

Hai người một đường đi tới Thiên Sơn. Nâng mắt nhìn lại, trong tầm mắt chỉ có Thiên Sơn cao ngất trong mây, bao trùm mờ mịt băng tuyết, tựa hồ còn phủ một tầng sương mù, nhìn không rõ ràng.

“Thiên Sơn lạnh vô cùng. Hoàng nhi thân thể yếu đuối, không nên đi lên.” Quân Khuynh Vũ nhìn thoáng qua Thiên Sơn trước mặt, đối Lạc Khuynh Hoàng nói.

Tuy rằng hàn khí đối với áp chế huyết cổ có công hiệu nhất định, nhưng là cũng phải có nội lực phụ trợ. Mà Lạc Khuynh Hoàng thân mình nội lực không đủ, thân thể lại thập phần suy yếu, sợ là chịu không nổi hàn khí. Nếu vì bị hàn khí xâm nhập, làm cho sốt cao, liền thêm phiền toái .

"Ngươi phải cẩn thận!" Lạc Khuynh Hoàng hiểu được Quân Khuynh Vũ lo lắng, nên cũng không miễn cưỡng, ngưng thần nhìn Thiên Sơn cao ngất trong mây trước mặt, lo lắng nói.

Quân Khuynh Vũ tuy rằng võ công cao cường, nhưng là dốc núi dựng đứng đỉnh chót vót, hơn nữa khắp nơi băng tuyết, không may mắn còn có thể gặp tuyết lở, hung hiểm vạn phần . Nhưng Lạc Khuynh Hoàng biết rõ nàng ở bên cạnh Quân Khuynh Vũ chỉ làm hắn phải hao tâm tốn sức bảo hộ nàng, như vậy không bằng không đi.

Vẫn là câu nói kia. Nàng tin tưởng hắn!

"Ngoan ngoãn chờ ta trở lại." Quân Khuynh Vũ đưa tay nhu nhu tóc của Lạc Khuynh Hoàng, mâu trung tràn đầy sủng nịch, dứt lời, liền thi triển khinh công, trực tiếp hướng về Thiên Sơn sườn núi chỗ bay vọt mà lên.

Nhưng là không biết có phải Lạc Khuynh Hoàng nhìn lầm, nàng cảm thấy Quân Khuynh Vũ bay vọt lên thân ảnh có chút không xong, giống như chân khí vận lên không được. Bất quá tay áo lửa đỏ của Quân Khuynh Vũ vẫn rất nhanh bị bao phủ trong mênh mang màu trắng, Lạc Khuynh Hoàng vẫn nhìn, nhưng cũng lại vọng không thấy.

"Ngươi như thế nào không cùng hắn cùng tiến lên đi? Nhưng là sợ chết ?" Phía sau vang lên một trận tiếng chuông, tuyết y cô nương gặp ở tiểu tửu lâu đột nhiên xuất hiện ở phía sau Lạc Khuynh Hoàng, trừng mắt hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến cô gái cũng cũng không kinh ngạc, chính cười nói, "Hắn không có việc gì . Ta đi , cũng chỉ là liên lụy hắn thôi."

"Ha ha." Cô gái lại cười khanh khách, trong suốt đôi mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, từ từ nói, "Nói thoải mái. Nhưng nếu là hắn không trở lại thì sao ? Đã chết ?"

"Hắn không trở lại. Ta liền vẫn chờ. Đợi cho hắn trở về. Hắn nếu đã chết, trên có bầu trời dưới có hoàng tuyền, ta vẫn sẽ cùng hắn!" Con ngươi tối đen của Lạc Khuynh Hoàng nhìn cô gái, tựa tiếu phi tiếu nói, chính là ngữ khí cũng là kiên quyết vô cùng.

Cô gái nhìn biểu tình quyết tuyệt của Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi có chút sáng lóa, lộ ra hai cái lúm đồng tiền, cùng Lạc Khuynh Hoàng nói, "Khó được gặp được người ta thích . Chỉ tiếc a, mệnh không được dài."

77. Chương 78: Đoạt Tuyết Tâm, Tình Thâm Nghĩa Trọng

Thiếu nữ kéo âm cuối thật dài, nhưng không nói tiếp mà ý vị thâm trường liếc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, thân mình tựa như một làn gió nhẹ nhàng rời khỏi, chỉ còn lại tiếng lục lạc đinh đang vang vọng trong không trung.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn quần áo tuyết trắng của thiếu nữ đang phi thân theo hướng đỉnh núi Thiên Sơn mà đi, chỉ khẽ cười. Nàng cũng không biết thân phận của cô gái này, thậm chí không biết nàng là địch hay là bạn, nhưng mà lại mạc danh kỳ diệu rất thích nàng ta.

Thích tính tình tùy tiện của nàng, thích con ngươi linh hoạt kỳ ảo lại tràn ngập giảo hoạt của nàng, cũng thích phương thức nói chuyện thẳng thắn mà bén nhọn của nàng. Không có chút dáng vẻ kệch cỡm nào, mà là thuần túy tự nhiên nhất từng có trong trời đất này.

Chân thật như vậy, thật hiếm thấy. Chân thật làm người, có lẽ là việc dễ dàng nhất trong thiên hạ, nhưng cũng là việc khó khăn nhất.

Lạc Khuynh Hoàng lẳng lặng đứng dưới Thiên Sơn, ngẩng đầu nhìn lên Thiên Sơn. Cho dù trong tầm mắt chỉ có thể thấy một mảnh mênh mang trắng xóa, nàng vẫn cố chấp nhìn. Bởi vì nàng biết, người nàng yêu, đang ở bên trong.

Quân Khuynh Vũ giờ phút này đang tựa vào một vách đá trên sườn núi. Sắc mặt hắn tái nhợt khác thường, cơ hồ so với tuyết phía sau còn trắng hơn, bàn tay siết chặt ôm lấy ngực, khóe môi phiếm ra một tia máu đỏ sẫm.

Tuy rằng huyết cổ đã bị Lạc Khuynh Hoàng dẫn độ đến trên người nàng, nhưng phản phệ do huyết cổ tạo thành chưa hoàn toàn lành lại, hắn lại hao phí nội lực giúp Lạc Khuynh Hoàng áp chế huyết cổ, nội thương của Quân Khuynh Vũ kỳ thật đã rất nghiêm trọng. Lúc nãy hắn vốn muốn đề khí như lúc trước để nhảy tới sườn núi, nhưng giữa đường lại cảm thấy hơi thở không xong.

Lúc ấy thân hình đã nhảy đến giữa không trung, nếu hắn mạnh mẽ đề lực, sẽ lại tăng thêm thương thế. Nhưng nếu quay lại trở xuống chân núi, chắc chắn sẽ khiến cho Lạc Khuynh Hoàng lo lắng. Cho nên hắn lựa chọn mạnh mẽ đề lực, thật không ngờ thương thế của hắn lại nghiêm trọng đến thế, vừa nhảy đến giữa sườn núi, trong ngực liền truyền đến cảm giác kịch liệt đau đớn.

"Khụ khụ." Quân Khuynh Vũ ôm ngực mãnh liệt ho khan, máu đỏ tươi phun trên nền tuyết trắng noãn, nhiều chấm đỏ tươi hợp lại, như huyết liên (hoa sen máu)nở rộ, dị thường yêu dị.

Hắn nâng mắt nhìn Thiên Sơn cao chót vót. Trong đôi mắt tối đen như mực hiện lên một tia kiên định cùng bướng bỉnh.

Thiên Sơn tuyết liên ở trên đỉnh Thiên Sơn. Từ giữa sườn núi lên đỉnh Thiên Sơn, đường vừa nhỏ lại vô cùng dốc. Đi nhầm một bước, sẽ rơi vào tuyết động, vạn kiếp bất phục. Hơn nữa con đường này gần như thẳng đứng, căn bản không có chỗ để mượn lực, muốn đi lên bằng khinh công là vô cùng khó khăn.

Nếu là hắn lúc trước, có lẽ còn có thể thử một lần, nhưng hắn bây giờ, thân chịu trọng thương còn chưa khỏi hẳn, sợ là không thể lại vọng động dùng nội lực. Như vậy, chỉ còn một cách đơn giản nhất cũng khó khăn nhất, trèo lên đi!

Trên con đường nhỏ gần như thẳng đứng trên Thiên Sơn, một thân ảnh màu đỏ diễm lệ đang từng chút từng chút di động. Thân ảnh kia cao to thẳng đứng như ngọc, cho dù đầu tóc có rối loạn vì leo núi, nhưng vẫn cao quý và tà mị không gì sánh kịp, như tuyết liên nở rộ trên tuyết sơn, yêu dị loá mắt.

"A?" Phía sau vang lên một tiếng kêu khẽ, làm cho Quân Khuynh Vũ dừng lại, ngoái đầu lại nhìn.

Thiếu nữ mặc một thân quần áo tuyết sắc thật dài, mang theo vài phần phiêu dật. Mũi chân vẫn đeo lục lạc có chứa kịch độc, giờ phút này đang chớp chớp mắt, tò mò nhìn Quân Khuynh Vũ.

Nhìn Quân Khuynh Vũ một hồi, thiếu nữ Tuyết y mới lộ ra ý cười, tự nói, "Thì ra là nội lực phản phệ chưa lành, ta đã nói rồi, với công phu của ngươi, căn bản không cần phải tự tìm phiền phức mà leo lên như vậy."

Quân Khuynh Vũ nghe thiếu nữ Tuyết y lầm bầm lầu bầu, trong mắt có thêm vài phần đánh giá. Thiếu nữ Tuyết y này thật sự không đơn giản. Chưa từng xem qua mạchcủa hắn, lại biết hắn bị nội thương, thậm chí có thể chỉ nhìn một cái, liền biết hắn bị nội thương do phản phệ, y thuật bậc này, thật không tầm thường.

"Tại sao ngươi không nói lời nào, ta nói không đúng sao?" Thiếu nữ Tuyết y hồ nghi nhìn Quân Khuynh Vũ, thanh âm như chuông bạc lại vang lên một lần nữa.

Trong đôi mắt hoa đào hẹp dài của Quân Khuynh Vũ tựa hồ có cái gì đó đang sôi trào, hắn nhìn thiếu nữ Tuyết y, cười nói, "Xin thứ cho tại hạ mạo muội, không biết cô nương có quan hệ gì với độc thủ quỷ y Tuyết công tử?"

Cô gái chớp chớp mắt, khóe môi cong lên, lộ ra hai má lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu, từ từ nói, "Ngươi tìm độc thủ quỷ y làm cái gì? Nội thương do phản phệ cũng không khó trị, lấy tu vi của ngươi, điều tức một tháng sẽ khỏi hẳn."

"Cô nương quả thực quen biết Tuyết công tử?!" Quân Khuynh Vũ nghe cô gái trả lời, trong giọng nói khó kìm được hưng phấn. Thật không ngờ "đạp phá thiết hài vô mịch xử", thật không uổng công mà! (NH: ta thật sự ko biết "đạp phá thiết hài vô mịch xử" nghĩa là gì L)Tiểu : đi mòn gót dày tìm không thấy)

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy lục lạc trên chân cô gái đã cảm thấy kỳ quái. Cô gái này dám mang lục lạc kịch độc, tất nhiên là y thuật phải cao siêu. Vừa rồi cô gái này chỉ nhìn hắn một cái, đã nhìn ra thương thế của

hắn, có thể thấy được y thuật không tầm thường, hơn nữa nàng một mình lên Thiên Sơn, e rằng cũng vì Tuyết Tâm mà đến, bởi vậy, hắn đoán cô gái này tất nhiên có quan hệ với độc thủ quỷ y.

Mở miệng hỏi cô gái, hắn cũng không nắm chắc được mấy phần, chỉ thử kiểm nghiệm ý nghĩ của mình. Nhưng nhìn phản ứng của cô gái, hắn cơ hồ có thể xác định, cô gái này có quan hệ với độc thủ quỷ y.

"Quen biết thì thế nào?" Thiếu nữ Tuyết y nâng lên con ngươi trong suốt nhìn Quân Khuynh Vũ, bộ dáng chẳng hề để ý, từ từ nói, "Ngươi muốn mời hắn khám bệnh?"

"Đúng vậy! Thỉnh cô nương cho tại hạ biết, Tuyết công tử hiện tại ở nơi nào?" Quân Khuynh Vũ nghe cô gái đặt câu hỏi, lập tức hỏi lại. Trong giọng nói của hắn tràn ngập chờ đợi, thậm chí ngay cả chính hắn cũng không để ý, nhất quán đàng hoàng phóng khoáng như hắn, cũng có lúc dùng ngữ điệukhách khí như thế.

Nhưng thiếu nữ Tuyết y tựa hồ cũng không cảm kích, vẫn là bộ dáng thiên chân vô sự, từ từ nói, "Nói cho ngươi thì thế nào. Hắn sẽ không chữa."

"Thỉnh cầu cô nương cho tại hạ biết. Còn việc hắn có chữa hay không, dù sao cũng phải thử qua mới biết được!" Bên trong con ngươi tối tăm của Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia quả quyết. Chỉ cần có thể tìm được Tuyết công tử, hắn mặc kệ thế nào, cũng phải làm cho Tuyết công tử chữa trị cho Lạc Khuynh Hoàng.

Thiếu nữ Tuyết y nghe xong lời nói của Quân Khuynh Vũ, mặt mày loan loan nở nụ cười, nói, "Ngươi có biết rằng, Tuyết công tử hận nhất bị người ta uy hiếp. Cho dù ngươi giết hắn, hắn cũng sẽ không chữa!"

"Nếu ta lấy Tuyết Tâm trao đổi thì sao?" Quân Khuynh Vũ nhìn đỉnh Thiên Sơn, ánh mắt kiên định nói.

Thiếu nữ Tuyết Sam rốt cục có chút thay đổi sắc mặt, nhìn Quân Khuynh Vũ nói, "Ngươi tới Thiên Sơn tìm Tuyết Tâm, vì thỉnh Tuyết công tử chữa bệnh? Ngươi làm sao biết Tuyết công tử cần Tuyết Tâm?"

"Tuyết công tử cùng Mạc Nhược đao khách là bạn tri kỉ. Trước đó vài ngày Mạc Nhược trúng độc, nếu không có Tuyết Tâm, cho dù có trị liệu tốt thế nào, một thân võ công tu vi cũng sẽ bị phế." Trong mắt Quân Khuynh Vũ lóe lên bí hiểm, khóe môi có chút gợi lên, chắc chắn nói, "Tuyết công tử tính tình quái dị, theo ta được biết, cũng chỉ có một bằng hữu duy nhất là Mạc Nhược, ta tin rằng hắn sẽ không mặc kệ Mạc Nhược đi?"

Thiếu nữ Tuyết y giờ phút này không hề nở nụ cười, mà dùng vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Quân Khuynh Vũ, cong khóe môi nói, "Ngươi là ai?"

Người biết chuyện Mạc Nhược bị thương không nhiều, người này lại biết nhất thanh nhị sở. Người biết mối quan hệ tri kỉ giữa Tuyết công tử với Mạc Nhược lại càng ít, mà người này lại nhắc đến vô cùng bình thản, làm như đó chỉ là một việc hết sức bình thường chứ không phải cái bí mật động trời. Hơn nữa, hắn ngay cả thương thế của Mạc Nhược cần Tuyết Tâm cũng biết, cái này không chỉ có tin tức linh thông, e rằng y thuật cũng không đơn giản.

"Lưu Cảnh công tử." Quân Khuynh Vũ câu môi, thanh nhã vô song đứng đó, thản nhiên phun ra bốn chữ.

Sắc mặt cô gái có chút biến đổi, nhưng vẫn trước sau như một, "Thì ra là ngươi. Ta nói trên đời này còn có ai có thể có đủ tin tức linh thông đến tận đây còn có y thuật cao siêu như vậy."

Đánh giá Quân Khuynh Vũ từ trên xuống dưới một lần, cô gái thì thầm nói, "Thuật dịch dung dùng không tồi. Ta nếu nhớ không lầm, ngươi là đồ đệ của lão gia hỏa Tụ Thủ kia, một thân y thuật thiên hạ phải kính nể mà cũng có lúc phải đi cầu y, không biết vị cô nương dưới chân núi kia trúng độc gì, làm cho ngươi không ngại vạn dặm chạy tới đây tìm Tuyết công tử?"

Quân Khuynh Vũ thấy cô gái chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra hắn dịch dung, lại xưng hô sư phụ hắn -Tụ Thủ y thánh là lão già kia, trong mắt không khỏi hiện lên một tia dị sắc, nhưng vẫn trầm giọng nói, "Huyết cổ chi độc."

Trên mặt cô gái hiện lên một chút hiểu rõ, mày có chút nhíu lại, từ từ nói, "Ta nói là cái loại độc gì, ta cũng nhìn không thấu, thì ra là huyết cổ. Ta thấy khí sắc của nàng ta, sợ là sống không quá ba tháng, ngay cả là huyết cổ, lại về phần như thế. Chẳng lẽ. . ."

Biết cô gái đã đoán được nguyên nhân, Quân Khuynh Vũ cũng không giấu diếm nữa, tiếp lời nói, "Không sai! Nàng vì cứu ta, đem huyết cổ dẫn độ đến trên người nàng, bây giờ gần như đã hoàn toàn khơi dậy huyết cổ sống lại!"

Trong mắt thiếu nữ Tuyết y hiện lên một chút kính nể. Thân là người học y, dẫn độ huyết cổ đau đớn thế nào, nàng tất nhiên biết rõ. Khóe miệng không khỏi giương lên, thật sự là càng ngày càng thích nàng ấy nha! Thật không ngờ trong thiên hạ này, trừ bỏ cái tên Mạc Nhược lạnh lùng như khối băng kia, còn có người có thể làm cho nàng yêu thích nha.

"Huyết cổ sống lại. Ngay cả Tuyết công tử, sợ cũng khó có thể chữa được. Huống chi, Tuyết công tử muốn tìm Tuyết Tâm là thánh liên chi tâm, toàn bộ Thiên Sơn cũng chỉ một viên, ngươi xác định ngươi có thể tìm được?" Thiếu nữ Tuyết y nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, hỏi.

"Chỉ cần nó còn đó, ta nhất định có thể tìm được!" Ánh mắt Quân Khuynh Vũ lóe lên một tia kiên định, vì Lạc Khuynh Hoàng, cho dù phải quật ba thước đất, hắn cũng nhất định sẽ tìm được thánh liên Tuyết Tâm!

Thiếu nữ Tuyết y nhìn con đường dốc thẳng đứng lên đỉnh Thiên Sơn, dựa vào thân thủ của hắn, nếu tiếp tục đi lên, e là lành ít dữ nhiều, cho nên nàng nhìn Quân Khuynh Vũ, trong mắt lướt qua một tia giảo hoạt, cười tủm tỉm nói, "Tốt! Chỉ cần ngươi có thể tìm được thánh liên Tuyết Tâm, ta sẽ mang ngươi đi gặp Tuyết công tử!"

"Đa tạ cô nương!" Quân Khuynh Vũ nghe được cô gái đồng ý giúp đỡ, trong mắt hiện lên một chút vui sướng, vội vàng cười nói.

Thiếu nữ Tuyết y chỉ cười cười, xoay người xuống núi, tựa hồ tuyệt không vì sinh tử của Quân Khuynh Vũ mà lo lắng, vừa đi, vừa từ từ nói, "Hy vọng ngươi có thể tìm được Tuyết Tâm. Nếu không, ta còn phải mạo hiểm sinh mệnh chính mình một lần!"

Quân Khuynh Vũ tiếp tục cẩn thận đi lên đỉnh Thiên Sơn. Sắc trời dần dần trầm xuống, đêm trên đỉnh Thiên Sơn lạnh đến thấu xương, Quân Khuynh Vũ dùng nội công chống đỡ, nhưng vẫn phát run vì lạnh.

Bờ môi của hắn tím tái vì lạnh. Tựa vào một vách núi nghỉ ngơi. Ban đêm căn bản không thể nhìn ra đường đi, nếu tiếp tục chậm chạp đi lên thế này, rất có khả năng bước sai một bước, sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Suốt một đêm không dám chợp mắt nghỉ lại trên vách đá. Thiên Sơn địa hình dịch biến, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra tuyết lở, nếu nhắm mắt ngủ, sợ là sẽ không thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày hôm sau.

Trời rốt cục dần dần sáng. Dưới ánh mặt trời, Quân Khuynh Vũ đã có thể nhìn rõ đường đi, lập tức vận động tay chân tiếp tục đi lên. Ngón tay chọc vào lớp tuyết dày, đông lạnh làm rách vết thương, miệng vết thương chảy máu, nhưng Quân Khuynh Vũ vẫn không quan tâm.

Lạc Khuynh Hoàng cũng ở dưới chân núi Thiên Sơn suốt một đêm. Nàng vẫn duy trì tư thế ngẩng cao đầu ngóng nhìn, cho đến khi cổ cương cứng, không thể chuyển động , nhưng cũng không mảy may di chuyển.

Tay nàng gắt gao nắm chặt, con ngươi không hề chớp nhìn đỉnh Thiên Sơn. Quân Khuynh Vũ đã đi suốt một ngày một đêm .

Thời điểm Quân Khuynh Vũ rốt cục hao hết sức lực lên đến đỉnh Thiên Sơn đã là giữa trưa ngày hôm sau. Hắn cũng không vội vã tìm kiếm Tuyết Tâm, mà bình tĩnh ngồi xuống, điều chỉnh nội tức.

Theo như tin đồn, Thiên Sơn tuyết liên chỉ có duy nhất một đóa thánh liên. Mà xung quanh thánh liên còn có tuyết linh xà bảo hộ. Tuyết linh xà tuy rằng chỉ là động vật, nhưng lại có linh tính, hơn nữa tốc độ cực nhanh, trên đuôi lại có gai, nếu bị nó quất trúng, nhất định là da tróc thịt bong.

Điểm mấu chốt là, nọc độc của tuyết linh xà là kịch độc, bị cắn một ngụm có thể mất mạng như chơi.

Bởi vậy, hắn phải điều tức một phen, dùng trạng thái tốt nhất đi tìm thánh liên Tuyết Tâm, như vậy mới có khả năng đánh bại tuyết linh xà, lấy được Tuyết Tâm.

Điều tức một phen đã mất nửa canh giờ. Quân Khuynh Vũ sợ Lạc Khuynh Hoàng ở dưới chân núi chờ đến lo lắng, liền vội vàng đi tìm. Đỉnh Thiên Sơn rất lớn, đâu đâu cũng là một mảnh tuyết trắng xoá, mà tuyết

liên cũng màu trắng, lại khó tìm, về phần thánh liên, ngoại trừ việc có tuyết linh xà thủ hộ bên cạnh, bề ngoài thoạt nhìn cũngnhư tuyết liên bình thường, không có gì khác biệt.

Bởi vậy, biện pháp duy nhất chính là đi tìm từng đóa một, mỗi một đóa đều phải hết sức chăm chú phòng bị, tránh bị tuyết linh xà công kích.

Quân Khuynh Vũ đang hết sức chuyên chú tìm kiếm thánh liên, linh mẫn của người tập võ làm cho hắn nghe được động tĩnh. Hình như có người đang đánh nhau !

Đỉnh Thiên Sơn cao hiểm như thế, làm sao lại có người đi lên?! Chẳng lẽ cũng là vì thánh liên Tuyết Tâm sao?! Nghĩ đến đây, Quân Khuynh Vũ biến sắc, phi thân bay vút đến chỗ đánh nhau.

Đến khi Quân Khuynh Vũ đuổi tới nơi có tiếng đánh nhau, chỉ nhìn thấy thân hình trắng như tuyết của tuyết linh xà dần dần trở thành màu đỏ, cuối cùng hóa thành một vũng máu loãng, mà cách đó không xa, một thân ảnh màu tím nằm đó, quần áo đã bị phá hủy không nhìn được, phía dưới thân ảnh đó, là một mảnh màu đỏ đến rợn người.

Đến khi Quân Khuynh Vũ đuổi tới nơi có tiếng đánh nhau, chỉ nhìn thấy thân hình trắng như tuyết của tuyết linh xà dần dần trở thành màu đỏ, cuối cùng hóa thành một vũng máu loãng, mà cách đó không xa, một thân ảnh màu tím nằm đó, quần áo đã bị phá hủy không nhìn được, phía dưới thân ảnh đó, là một mảnh màu đỏ đến rợn người.

Sư huynh?!" Bởi vì quá mức kinh ngạc, Quân Khuynh Vũ tự nhiên kêu lên hai tiếng sư huynh, chứ không phải là Liễu Tư Triệt.

Không sai. Người nằm trong vũng máu đúng là Liễu Tư Triệt.

Liễu Tư Triệt vẫn mặc tử y cao quý thanh nhã, chỉ là liễm diễm tử y ngày xưa nay vì người mặc đánh nhau với tuyết linh xà mà trở nên hư hại không chịu nổi, từ trên quần áo nhìn không rõ đã bị tuyết linh xà xé rách bao nhiêu chỗ, mà mỗi một chỗ đều có thể nhìn thấy miệng vết thương ghê người.

Hiển nhiên, Liễu Tư Triệt vội vàng đánh nhau với tuyết linh xà, đã không kịp cầm máu vết thương, mà còn động đến miệng vết thương, làm iệng vết thương không ngừng toét ra, mới có thể chảy nhiều máu như vậy. Máu đổ trên mặt đất, như hằng trăm đóa huyết lien nở rộtrên nền tuyết trắng làm cho người ta ớn lạnh.

Sắc mặt Liễu Tư Triệt trắng bệch, con ngươi ôn nhu một khắc nhìn thấy Quân Khuynh Vũ lập tức sáng lên, vươn bàn tay dính đầy máu tươi, suy yếu nói với Quân Khuynh Vũ, "Ngươi đã đến rồi. Đây là thánh liên Tuyết Tâm. Đưa cho Tuyết công tử, đổi lấy bình an của nàng!"

Quân Khuynh Vũ nhìn bàn tay đầy máu tươi của Liễu Tư Triệt, chậm chạp không nhận lấy. Trong mắt hắn là một mảnh đen đặc, tựa hồ cái gì cũng không có, lại tựa hồ có sóng trào mãnh liệt. Hắn trầm mặc hồi lâu, mới có chút cứng ngắc mở miệng, "Ta không ở Kinh thành, là cơ hội tốt nhất cho Liễu gia và thái tử hành động. Tại sao ngươi lại đến đây?"

Hắn hiểu rất rõ con người Liễu Tư Triệt, luôn luôn đặt lợi ích của gia tộc lên trước. Thậm chí nguyện vì lợi ích gia tộc, vì thân tình mà hoàn toàn thay đổi tính tình "nhàn vân dã hạc".

Bây giờ, vì biết Lạc Khuynh Hoàng thân mang huyết cổ, cần Tuyết công tử trị liệu, hắn bỏ cả cục diện chính trị, không màng đường xá xa xôi, không tiếc tánh mạng tới đây tìm thánh liên Tuyết Tâm sao?!

"Nếu ta không đến, với tình trạng bây giờ của ngươi, không phải là đối thủ của tuyết linh xà." Liễu Tư Triệt giãy dụa đứng lên, tử y cơ hồ đã bị máu tươi thấm ướt, mang theo vài phần biến hoá kỳ lạ, sắc mặt hắn tái nhợt như giấy, toàn bộ thân mình lung lay sắp ngã, đem Tuyết Tâm đặt vào trong tay Quân Khuynh Vũ, khóe môi mỉm cười, nói, "Nếu ngươi có chuyện gì, nàng chắc chắn sẽ không sống một mình."

Thân mình Quân Khuynh Vũ mạnh mẽ run lên, không thể tin nhìn Liễu Tư Triệt. Đây là Liễu Tư Triệt hắn quen biết sao?! Là Liễu Tư Triệt cái gì cũng không để vào mắt, trong mắt vĩnh viễn một mảnh tĩnh lặng sao?!

Làm sao không phải?! Làm sao không phải được chứ?! Liễu Tư Triệt mặt ngoài đạm mạc, kỳ thật là người vô cùng trọng tình nghĩa. Nếu không hắn làm sao có thể vì gia tộc, vì thân tình mà tham gia việc chính trị?!

"Ngươi tội tình gì phải làm như vậy? Nếu nàng biết, tuyệt sẽ không nguyện ý để ngươi thay ta mạo hiểm!" Quân Khuynh Vũ cười khổ nhận lấy Tuyết Tâm trong tay Liễu Tư Triệt, phần tình nghĩa này của Liễu Tư Triệt, cũng quá nặng rồi.

Xác thực, Liễu Tư Triệt nói đúng, với tình trạng thân thể hắn như bây giờ, đúng là không phải đối thủ của tuyết linh xà. Công phu của Liễu Tư Triệt tương đương với hắn, dùng hết công phu còn bị thương như thế, huống chi nội lực của hắn bây giờ còn đang bị tổn hại?!

"Không cần nói cho nàng biết." Bên trong con ngươi tĩnh lặng của Liễu Tư Triệt hiện lên một tia sáng, trước mắt tựa hồ hiện ra hình dáng Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi giương lên một chút ý cười ôn nhu mà chua sót, "Ta làm như vậy, không chỉ vì nàng, mà còn vì ngươi. Ta không hy vọng hai người các ngươi có việcgì."

Nhìn thấy sự không đồng ý trong mắt Quân Khuynh Vũ, Liễu Tư Triệt tiếp tục cười nói, "Khuynh Vũ, đừng nói cho nàng. Với thân phận của nàng, ngày sau chúng ta tất sẽ là địch, nếu hôm nay ngươi nói cho nàng, ngày sau ngươi bảo nàng làm sao đối mặt với ta?! Nàng không phải ta , cũng không phải ngươi, nàng sẽ không tuyệt tình được."

Quân Khuynh Vũ có chút giật mình. Nắm Tuyết Tâm trong tay, thần sắc có chút phức tạp, cuối cùng nói, "Được. Ta không nói cho nàng. Nhưng, nàng là nữ nhân của ta, sau này có ta thủ hộ nàng, sư huynh không cần phải bận tâm!"

Liễu Tư Triệt kéo khóe môi, lộ ra một ý cười chua sót, từ từ nói, "Chờ thương thế của ngươi hồi phục, e là ngay cả cơ hội để ta quan tâm nàng cũng không có."

Dứt lời, liền kéo một thân máu tươi đi lên phía trước.

Quân Khuynh Vũ không ngăn cản Liễu Tư Triệt. Hắn và Liễu Tư Triệt đều là người học y, tự nhiên biết thương thế của Liễu Tư Triệt đều là vết thương ngoài da, không nghiêm trọng lắm, chỉ là, mặc dù không nghiêm trọng, nhưng đau đớn cũng không kém với bị nội thương.

"Sư huynh, ngươi đối với Hoàng nhi, thật là tình thâm ý trọng." Quân Khuynh Vũ nhìn bóng dáng tiêu điều của Liễu Tư Triệt, rầu rĩ nói.

Nhìn Tuyết Tâm tỏa sắc trắng hào quang trong tay, trên mặt Quân Khuynh Vũ lộ ra một chút thần sắc phức tạp, gắt gao nắm Tuyết Tâm, kiên định xuống núi.

Lạc Khuynh Hoàng đứng dưới chân núi, nhìn chân trời dần dần ngã về tịch dương, trong mắt hiện ra một tia lo lắng, Quân Khuynh Vũ đã đi suốt hai ngày, theo lý, bằng tốc độ của hắn, đã nên sớm trở về, vì sao đến bây giờ còn chậm chạp không về.

Ngón tay vô ý thức nắm chặt lại, Lạc Khuynh Hoàng gắt gao nhíu mày, lo lắng trong mắt càng sâu, cơ hồ lập tức sẽ không khống chế được mà đi lên núi tìm kiếm Quân Khuynh Vũ. Đột nhiên, trong con ngươi của nàng lóe lên một chút lượng sắc, thân ảnh lửa đỏ đập vào mắt nàng , thân ảnh màu đỏ đặt trong tuyết trắng mênh mang lại vô cùng nổi bật.

Hai bước cũng thành ba bước, Lạc Khuynh Hoàng vội vàng chạy tới trước mặt Quân Khuynh Vũ, cẩn thận kiểm tra Quân Khuynh Vũ, ôn nhu hỏi, "Vũ, chàng không sao chứ?"

"Ta không sao." Quân Khuynh Vũ nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mũi Lạc Khuynh Hoàng, miệng vết thương trên tay chưa xử lý còn đang chảy máu, máu dính đến trên mũi Lạc Khuynh Hoàng, làm cái mũi của nàng cũng nhiễm đỏ.

Lạc Khuynh Hoàng đương nhiên chú ý tới miệng vết thương trên tay Quân Khuynh Vũ, nhìn trên ngón tay thon dài như ngọc đầy rẫy những vết rách to nhỏ, Lạc Khuynh Hoàng đau lòng không thôi, thật cẩn thận cầm tay Quân Khuynh Vũ, nói, "Đau không?"

"Không đau, tuyệt không đau." Quân Khuynh Vũ làm như không sao cả rút cánh tay lại, không muốn để cho Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy vết thương trên tay hắn, hắn nhìn cái mũi Lạc Khuynh Hoàng, gợi lên ý cười trêu đùa, nói, "Nhưng cái mũi Hoàng nhi bị ta làm thành màu đỏ, hiện tại đã trở thành một cái mũi đỏ!"

Lạc Khuynh Hoàng lau vết máu trên mũi, có chút bất đắc dĩ nhìn Quân Khuynh Vũ, ôn nhu nói, "Đi thôi, trước tìm nơi băng bó vết thương cho chàng đã."

"Hoàng nhi không hỏi ta có tìm được Tuyết Tâm không sao?" Quân Khuynh Vũ nhíu lông mày, tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, bên trong con ngươi tối đen như mực ánh lên vài điểm sáng.

Lạc Khuynh Hoàng không nhìn đếnTuyết Tâmbị Quân Khuynh Vũ nắm chặt trong lòng bàn tay, chỉ cười nhẹ, chắc chắn nói, "Đương nhiên là tìm được rồi. Nếu chưa tìm được Tuyết Tâm chàng sẽ không xuống đây, đúng không?"

Quân Khuynh Vũ mỉm cười. Lạc Khuynh Hoàng nói đúng rồi, nếu chưa tìm được Tuyết Tâm, hắn tuyệt sẽ không rời khỏi mà tiếp tục tìm kiếm trên đỉnh Thiên Sơn! Nhất định sẽ soát mỗi một tấc đất của Thiên Sơn!

"Chúng ta đến tiểu tửu lâu lúc trước đi." Quân Khuynh Vũ dường như nghĩ tới cái gì, trong mắt toát ra một chút suy nghĩ sâu xa, nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, cũng không hỏi nguyên nhân, chỉ gật gật đầu.

Bên trong tiểu tửu lâu vẫn chỉ thưa thớt vài người, một bên uống rượu một bên nói chuyện phiếm. Quân Khuynh Vũ nhìn một vòng bên trong tiểu tửu lâu, tựa hồ là muốn tìm kiếm người nào đó, nhưng tìm một vòng, cũng không tìm được.

"Vũ, chàng tìm ai vậy?" Lạc Khuynh Hoàng nhìn thần sắc Quân Khuynh Vũ, hình như là đang tìm người, nhưng Thiên Sơn là chỗ xa xôi, bọn họ căn bản là không hề quen biết ai ở đây nha.

"Khanh khách." Tiếng cười như chuông bạc vang lên sau lưng Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ, thiếu nữ Tuyết y bọn họ đã gặp ở tửu lâu vài ngày trước đang ở phía sau bọn họ tủm tỉm cười nhìn bọn họ, thiếu nữ dời tầm mắt đến trên người Quân Khuynh Vũ, cười nói, "Ngươi đang tìm ta sao?"

"Hả?" Thiếu nữ Tuyết y cẩn thận đánh giá Quân Khuynh Vũ một vòng, có chút hồ nghi nhíu chân mày, nhìn Quân Khuynh Vũ, nghi hoặc nói, "Ngươi tìm được Tuyết Tâm rồi?!"

"Tuyết Tâm ở đây." Quân Khuynh Vũ nhanh chóng đưa raTuyết Tâm đang tỏa hào quang tuyết trắng trong lòng bàn tay, hỏi, "Cô nương có thể mang ta đi gặp Tuyết công tử được chưa?"

Nghe vậy, Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, nhưng cũng không có bao nhiêu kinh ngạc. Từ lúc biết thiếu nữ Tuyết y này trên chân đeo kịch độc lục lạc mà có thể bình yên vô sự, nàng chỉ biết thiếu nữ Tuyết y này nhất định không đơn giản, chỉ là nàng thật không ngờ, cô gái này lại quen biếtTuyết công tử.

Người ta đồn Tuyết công tử tính tình cổ quái, rất là quái gở, ngoại trừ đao khách Mạc Nhược thì không có bằng hữu nào khác. Cô gái này và Tuyết công tử có quan hệ gì đây?! Chẳng lẽ là ý trung nhân của Tuyết công tử?!

"Ngươi xác định đây là thánh liên Tuyết Tâm?" Thiếu nữ Tuyết Sam hồ nghi nhìn Tuyết Tâm trong lòng bàn tay Quân Khuynh Vũ, thần sắc ngoài hồ nghi, dường như còn thì thào tự nói, "Hào quang tuyết trắng. Đúng là thánh liên Tuyết Tâm. Nhưng thánh liên tuyết có tuyết linh xà thủ hộ, ngươi làm sao có thể lấy được nó mà "lông tóc vô thương"?!"

Quân Khuynh Vũ nghe được lời thì thào của thiếu nữ Tuyết y, lại liếc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, từ từ nói, "Có cố nhân tương trợ thôi."

Thiếu nữ Tuyết y nghe thấy trả lời Quân Khuynh Vũ, lộ ra bộ dáng thì ra là thế, thế này mới yên tâm cười cười, lộ ra hai cái đồng tiền trên má, nói với Quân Khuynh Vũ, "Được! Đi theo ta."

Quân Khuynh Vũ lập tức lôi kéo Lạc Khuynh Hoàng đi theo, trong mắt Lạc Khuynh Hoàng cũng có nồng đậm nghi ngờ. Cố nhân tương trợ ?! Trong phạm vi Thiên Sơn này, Quân Khuynh Vũ cũng có cố nhân? Nhưng rõ ràng lúc hắn lên núi chỉ có một người, tại sao lại xuất hiện thêm một cố nhân?!

Có điều, nếu Quân Khuynh Vũ đã nói như thế, chắc là có ẩn tình khó nói. Chắc là thân phận của vị cố nhân kia không tiện tiết lộ, dù sao Quân Khuynh Vũ nói như thế, chắc chắn có lý của hắn, nàng cần gì phải suy nghĩ phức tạp?

Thiếu nữ Tuyết y khập khiễng dẫn Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ đến một mảnh đất trống ẩn dưới chân núi Thiên Sơn, cuối mảnh đất trống có một gian nhà trúc, phía trước nhà trúc có một đình viện không lớn không nhỏ, bên trong chứa đầy những dược liệu kỳ dị.

"Hắn sống ở đây, gian ngoài có trận pháp, các ngươi chính mình cẩn thận." Thiếu nữ Tuyết Sam đứng cách nhà trúc một khoảng, chỉ chỉ gian nhà trúc phía trước kia, ngoái đầu nhìn lại nói với Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ.

Nói xong, cũng không chờ Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ trả lời, liền tập tễnh chạy ra. Quân Khuynh Vũ nhìn bóng dáng cô gái, trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ.

Bên ngoài nhà trúc bày Càn Khôn trận. Mà bên ngoài Càn Khôn trận lại bày Tru Linh trận.

"Tính tình Tuyết công tử này cũng thật quái dị quá đi." Lạc Khuynh Hoàng cũng có nghiên cứu trận pháp, nhìn một vài nhánh tùng bách thưa thớt trên đầu, khóe môi có chút giương lên, cười nói, "Bên ngoài bày tuyệt sát trận, tới gần nhà trúc lại biến thành khốn trận."

"Tru Linh trận chính là tuyệt sát chi trận, người bình thường căn bản không thể tới gần. Ta thấy Tuyết công tử bày khốn trận xung quanh nhà trúc, sợ là vì giữ người ta bên trong nhà trúc đi." Quân Khuynh Vũ nhìn nhà trúc xa xa, trong đôi mắt sáng như sao hiện lên một chút ý cười, tựa tiếu phi tiếu nói.

Giữ người bên trong nhà trúc ?

Lạc Khuynh Hoàng có chút kinh ngạc nhìn ngôi nhà trúc, làm sao trong nhà còn có người?! Dựa vào nội lực tu vi của nàng ,chưa đủ để cảm giác được trong nhà có người. Nhưng mà nếu Quân Khuynh Vũ đã cảm thấy được, vậy thì không sai. Chỉ là tính tình Tuyết công tử xưa nay vốn quái gở, làm sao có thể cho phép người ngoài ở lại trong nhà hắn đây?!

Mà bên ngoài nhà trúc này bày trận pháp là vì cái gì?! Nếu nói Tru Linh trận là vì bảo hộ hắn và nhà trúc, tránh không cho bọn đạo chích đến quấy rầy, vậy Càn Khôn trận bày ở phụ cận nhà trúc lại là vì cái gì?! Người ở trong nhà trúc rốt cuộc là kẻ thù hay là bằng hữu của Tuyết công tử?!

"Võ công của người ở bên trong nhà trúc tất nhiên không tầm thường, nhưng mà giống như đang bị thương." Con ngươi sâu thẳm của Quân Khuynh Vũ nhìn nhà trúc trước mắt, vận nội lực cảm nhận được hơi thở mỏng manh bên trong nhà trúc kia, khóe môi hắn gợi lên một chút tự tin tươi cười, từ từ nói, "Nếu ta đoán không lầm, người ở trong nhà trúc, hẳn là đao khách Mạc Nhược đi."

"Đao khách Mạc Nhược?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày, lập tức lộ ra một chút hiểu rõ, khóe môi giương lên ý cười, "Xem ra Tuyết công tử này cũng không lãnh huyết vô tình như giang hồ đồn đãi, ít nhất đối với đao khách Mạc Nhược, vẫn cực kì để ý nha."

Đao khách Mạc Nhược chính là sát thủ nhất nhì trên giang hồ. Hắn không có tổ chức, cũng không có bằng hữu, chỉ cần nói giá tiền, hắn sẽ giúp ngươi giết người.

Về phần hắn và Tuyết công tử, không ai biết bọn họ quen biết như thế nào, cũng không có ai biết hai con người xưa nay độc lai độc vãng, làm sao lại trở thành bằng hữu.

Lúc này đây, đao khách Mạc Nhược bị người ám toán, thân trúng sổ độc, mắt thấy mệnh sớm tối tùy thời đều có thể mất đi, Tuyết công tử lại đột nhiên xuất hiện, giải cứu đao khách Mạc Nhược, cũng tuyên bố, nếu ai dám đụng đến đao khách Mạc Nhược, thì chờ hắn đến hầu hạ bằng độc dược đi!

"Nhưng đao khách Mạc Nhược hình như cũng không muốn nhận phần ân tình này của hắn, nếu không hắn cần gì phải bày Càn Khôn trận chung quanh nhà trúc?" Quân Khuynh Vũ cũng gợi lên khóe môi, nhíu mày, ánh mắt lộ ra một chút giảo hoạt.

Đối với chuyện tình giữa đao khách Mạc Nhược và Tuyết công tử, hắn ít nhiều cũng biết một ít, lần này gặp được thiếu nữ Tuyết Sam, lại làm cho hắn đoán được thêm vài phần. Bất quá chuyện đó cũng không trọng yếu, quan trọng là, Tuyết công tử thực để ý đến tính mạng đao khách Mạc Nhược này , như vậy, hắn muốn trao đổi với Tuyết công tử, tự nhiên sẽ nắm chắc hơn rất nhiều.

Nhìn Tru Linh trận trước mắt, khóe môi Quân Khuynh Vũ giơ lên một chút tà mị tươi cười, hồng y như đuốc, bay phất phới giữa không trung, ánh mắt hắn sáng quắc, ngay cả ánh mặt trời mới lên cũng không

bằng sáng lạn trong mắt hắn, hắn nhẹ nhàng kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, động tác ôn nhu mà cẩn thận, nhưng trong lời nói vẫn là cuồng ngạo không kềm chế được, "Chỉ là Tru Linh trận thôi, ta còn không thèm để vào mắt!"

Lạc Khuynh Hoàng tùy ý Quân Khuynh Vũ nắm tay nàng bước vào trận pháp. Tru Linh trận này tuy rằng không tính là trận pháp bén nhọn nhất, nhưng cũng là trận pháp hạng nhất. Nàng tuy hiểu thấu đáo trận pháp, nhưng cũng không dám chắc 100% có thể phá được Tru Linh trận này. Nhưng mà một khi Quân Khuynh Vũ đã khẳng định như vậy, nàng liền đem tánh mạng giao phó cho hắn cũng có làm sao?!

Bên trong Tru Linh trận thiên biến vạn hóa, ám khí cạm bẫy ảo giác ùn ùn, Lạc Khuynh Hoàng chỉ tùy ý Quân Khuynh Vũ nắm tay nàng, bình tĩnh tự nhiên nhắm hai mắt, không hề lo lắng một bước đi sai sẽ mất mạng, Quân Khuynh Vũ cẩn thận nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, xuyên qua trận pháp.

Tru Linh trận vốn dĩ hung hiểm dị thường, trong mắt Quân Khuynh Vũ xem ra cũng không có gì mới, hắn nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, đi từng bước một cao nhã tự nhiên mà tiêu sái, như là đang tản bộ, mà Lạc Khuynh Hoàng nhắm hai mắt cũng bình yên vô cùng, khóe môi còn giương lêný cười ôn nhu điềm tĩnh.

"Được rồi." Quân Khuynh Vũ nhìn chăm chú vào Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi giương lên ý cười ôn nhu, nhẹ nhàng nói bên tai Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng chậm rãi mở hai mắt, hai người bọn họ đã gần đến nhà trúc. Khóe môi nàng gợi lên một chút tươi cười, nói với Quân Khuynh Vũ, "Thật không ngờ Tru Linh trận nổi tiếng thiên hạ nhưng lại không chịu một kích."

"Tru Linh trận tuy rằng nổi tiếng thiên hạ, nhưng cũng không khó phá giải. Nếu ở đây bàyTru Tiên trận, sợ là sẽ không dễ dàng như vậy đâu." Quân Khuynh Vũ nhìn nhìn phía sau, thần sắc cuồng ngạo, lôi kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, từ từ nói, "Qua Càn Khôn trận là có thể đến nhà trúc rồi."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn nhìn trận pháp trước mắt, đột nhiên lộ ra một chút bướng bỉnh tươi cười, lôi kéo tay Quân Khuynh Vũ nói, "Vừa rồi chàng phá Tru Linh trận, không bằng lần này giao Càn Khôn trận cho ta đi?"

Quân Khuynh Vũ nhìn ánh mắt sáng quắc của Lạc Khuynh Hoàng, lại nhìn nhìn Càn Khôn trận trước mặt, không khỏi gợi lên một chút sủng nịch tươi cười, chậm rãi nhắm mắt lại, đưa tay giao cho Lạc Khuynh Hoàng, từ từ cười nói, "Được!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ nhắm mắt lại, ý cười trên khóe môi càng thêm ôn nhu.

Bên trong trận pháp nào cũng có ảo giác, nếu tâm tư không đặt vào việc phá trận thì tự nhiên sẽ dễ dàng bị mê hoặc. Bởi vậy, nếu muốn để đối phương phá trận, đơn giản chỉ cần nhắm mắt lại, tránh cho chính mình bị ảo giác quấy nhiễu. Chỉ là nhắm mắt lại trong trận pháp hung hiểm dị thường chẳng khác nào đem tánh mạng giao cho đối phương, điều này cần rất nhiều tín nhiệm nha!

Lạc Khuynh Hoàng hít sâu một hơi, nhìn Càn Khôn trận trước mắt. Nàng tuy rằng đối với trận pháp có nghiên cứu, nhưng dù sao cũng chưa từng thật sự phá trận pháp. Vừa rồi sở dĩ dám đưa ra yêu cầu như vậy, cũng chỉ vì Càn Khôn trận chỉ là khốn trận, sẽ không làm người bị thương, cho dù nàng phá không được, cũng sẽ không có chuyện gì.

Cảm giác được độ ấm truyền đến từ đầu ngón tay Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng cong khóe môi, ngưng thần nín thở, quan sát trận pháp. Phía trước nhà trúc một trượng có một cái sân nho nhỏ, bày Càn Khôn trận, làm cho người ta cảm thấy như có một mảnh thảo nguyên rộng lớn vậy.

Lạc Khuynh Hoàng dẫn Quân Khuynh Vũ quanh quẩn trong trận pháp một vòng, mới tìm được chỗ biến hóa của trận pháp, dẫn Quân Khuynh Vũ đi đến rồi đi ra ngoài, giữa trán nàng đã rịn ra một tầng mồ hôi, thè lưỡi với Quân Khuynh Vũ, nói, "Thật hổ thẹn. Chàng phá Tru Linh trận chỉ cần nửa nén nhang, ta phá Càn Khôn trận này ước chừng phải dùng đến hai nén nhang."

"Hoàng nhi trí tuệ trời cho, chỉ chưa có kinh nghiệm thôi." Quân Khuynh Vũ sủng nịch nhìn Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng nghiên cứu trận pháp cũng không tồi, chỉ là chưa từng phá trận trong thực tế, bởi vậy khó tránh khỏi có chút khẩn trương thôi.

Lạc Khuynh Hoàng từ chối cho ý kiến, lại nghe thấy từ phòng trong truyền đến thanh âm lạnh như băng, "Ai!?"

Lạc Khuynh Hoàng đối mặt với thanh âm băng hàn lạnh thấu xương kia có chút rùng mình. Thanh âm kia không lạnh như người bình thường lúc tức giận, mà là giống như vạn năm hàn băng, mang theo hàn khí nhè nhẹ, ngay cả đứng ở ngoài phòng, cũng có thể cảm giác được người nọ lạnh như băng, chỉ một chữ vô cùng đơn giản, đã cảm nhận được sát khí trong đó.

"Đao khách Mạc Nhược?" Quân Khuynh Vũ nhíu lông mày, không vì một tiếng quát lạnh lẽo mang sát khí kia làm cho sợ hãi, khóe môi còn giương lên ý cười tà mị.

Phòng trong truyền đến thanh âm cố kiềm nén ho khan, xem ra đao khách Mạc Nhược bị thương không nhẹ, thanh âm băng hàn kia lại vang lên một lần nữa, "Các hạ tới lấy mạng ta sao?"

Thanh âm băng hàn lạnh lùng, như là đối với tánh mạng cũng không thèm để ý.

"Đúng thì như thế nào?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày, không nói rõ mục đích đến đây, mà là đứng ở ngoài phòng, hưng trí nói.

Lạc Khuynh Hoàng đứng bên cạnh Quân Khuynh Vũ, mặc Quân Khuynh Vũ hồ nháo, cũng không lên tiếng. Thật ra nàng cũng muốn nhìn xem đao khách Mạc Nhược này đến tột cùng có thể lãnh tới trình độ nào, đối với sinh tử cũng hờ hững như vậy sao.

"Muốn lấy thì đến đây đi! Các hạ đã có bản lãnh xông qua Tru Linh trận, còn sợ Mạc Nhược đao sao?!" Thanh âm lạnh như băng của đao khách Mạc Nhược ở phòng trong vang lên, thậm chí còn mang theo một tia khinh thường, hắn đại khái cho rằng Quân Khuynh Vũ vì sợ hãi đao trong tay hắn mà không dám đi vào thôi.

Khóe môi Quân Khuynh Vũ gợi lên một chút tươi cười nghiền ngẫm, thân ảnh như điện thiểm đi vào, Khuynh Thành câu hồn phiến bay ra thay câu trả lời, lập tức cắt đứt một vài sợi tóc của đao khách Mạc Nhược.

Lạc Khuynh Hoàng đi theo Quân Khuynh Vũ vào nhà, bấy giờ mới thấy rõ ràng bộ dạng của vị đao khách nổi tiếng giang hồ này. Trang phục hắc y thuần màu đen tinh khiết, làm nổi bật thân hình rắn chắc của hắn. Ngũ quan như được cắt gọt hoàn chỉnh, mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, môi mỏng manh, toàn thân tỏa ra một cỗ hơi thở lạnh lùng hờ hững.

Ngay cả khi Khuynh Thành phiến của Quân Khuynh Vũ cắt đứt một vài sợi tóc của hắn, hắn cũng chỉ có chút kinh ngạc liếc nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, liền khôi phục trạng thái yên lặng bình thường, hờ hững nói, "Khuynh Thành câu hồn phiến! A, Mạc Nhược thật không ngờ Lưu Cảnh công tử đối với tánh mạng của Mạc Nhược cũng có hứng thú."

Quân Khuynh Vũ thu hồi chiết phiến, tựa tiếu phi tiếu nhìn đao khách Mạc Nhược, đao khách Mạc Nhược lại nói tiếp, "Đáng tiếc ta nay thân trúng kịch độc, đến xuất đao cũng khó khăn, nếu không, có thể cùng ngươi đánh một hồi, cho dù chết cũng không uổng."

"Có độc thủ quỷ y ở đây, chút độc ấy thì tính là gì?" Quân Khuynh Vũ nhìn nhìn đao khách Mạc Nhược, nhíu mày nói.

Thần sắc đao khách Mạc Nhược có chút thay đổi, trong mắt lạnh lùng toát ra thêm vài phần phức tạp, hắn thì thào nói, "Cho dù trị độc có tốt thế nào, một thân võ công này cũng bị phế đi. Không có võ công, ta làm sao mà sống tiếp? Chẳng lẽ phải nhờ nàng che chở ta cả đời sao?!"

"Nếu có thể trị hết độc của ngươi, cũng không phải phế bỏ võ công thì sao?" Quân Khuynh Vũ câu môi nhìn đao khách Mạc Nhược, từ từ nói.

"Nàng nói thánh liên Tuyết Tâm có thể." Đao khách Mạc Nhược ngữ khí vẫn bình thản, bình thản đến nỗi ngay cả tánh mạng của chính mình cũng có một cỗ khinh thường, hắn lạnh lùng nói ra, "Thánh liên Tuyết Tâm là thứ dễ dàng tìm được sao, ta đã nợ nàng quá nhiều, làm sao có thể lại để nàng vì ta mà mạo hiểm?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe lời nói của đao khách Mạc Nhược, nghi hoặc nhíu mi. Nghe thế này có vẻ giữa đao khách Mạc Nhược và Tuyết công tử tựa hồ còn có chuyện gì đó?! Chỉ là tại sao đao khách Mạc Nhược này

giống như đối với tánh mệnh không có khát cầu gì cả, ngay cả sinh tử hắn cũng không để ý, ngữ khí thậm chí còn ẩn ẩn có một tia giải thoát.

"Hừ! Ngươi một lòng muốn chết như vậy sao?!" Thanh âm tức giận từ ngoài phòng vang lên, đập vào mắt là một thân quần áo tuyết sắc, không hề khác biệt so với thiếu nữ Tuyết Sam, nhưng bất đồng là, hiện tại bước vào là một gã nam tử, nam tử đeo mặt nạ màu bạc, nhìn không rõ gương mặt.

Quân Khuynh Vũ cẩn thận đánh giá nam tử kia, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, không khỏi nhíu mi, chẳng lẽ hắn đã đoán sai? Nàng ta không phải hắn?!

Áp chế nghi hoặc trong lòng, Quân Khuynh Vũ nhìn người tới, từ từ nói, "Các hạ là Tuyết công tử?!"

78. Chương 79: Giải Khúc Mắc, Lấy Huyết Làm Thuốc

"Cút đi!" Tuyết Sam nam tử nhìn cũng không nhìn Quân Khuynh Vũ, chỉ lạnh giọng quát, trong ngữ khí đã tràn ngập tức giận cùng không kiên nhẫn, đôi con ngươi thẳng tắp nhìn chằm chằm đao khách Mạc Nhược, bên trong cảm xúc thập phần phức tạp. Tựa hồ là tức giận, tựa hồ lại là đau lòng, tựa hồ lại là bất đắc dĩ.

Quân Khuynh Vũ nhìn Tuyết Sam nam tử kia, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, trong cặp mắt hoa đào hẹp dài hiện lên một tia phẫn nộ, từ khi nào thì hắn lại bị người khác quát la như vậy? ! Lại dám bảo hắn cút đi? ! Nếu không phải Lạc Khuynh Hoàng đang bị huyết cổ chi độc, còn cần hắn ta giúp, hắn đã sớm dùng chiếc quạt kết liễu tính mạng tên Tuyết công tử này rồi .

"Lạc Y, ngươi cần gì phải như thế?" đao khách Mạc Nhược nhìn Tuyết Sam nam tử, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngoài sự đạm mạc ra tựa hồ còn có cảm xúc gì đó đang quay cuồng, mang theo áy náy, thương tiếc cùng bất đắc dĩ.

Tuyết Sam nam tử nghe xong lời nói của đao khách Mạc Nhược, cũng là liên tục cười lạnh, thời điểm Lạc Khuynh Hoàng nhìn là lúc hắn cơ hồ muốn khóc lên, mới tiếp tục nói, "Nhiều năm như vậy, chính là ngươi còn không quên được nàng, cho nên ngươi thà rằng chết cũng không cần ta cứu ngươi, đúng hay không? !"

Lạc Khuynh Hoàng thần sắc càng thêm mê hoặc." Nàng" trong miệng Tuyết công tử chắc hẳn là nữ tử mà đao khách Mạc Nhược yêu, nhưng hắn nói như thế, lại tự dưng làm cho người ta thấy có cảm giác ghen. Lạc Khuynh Hoàng nhìn ánh mắt Tuyết công tử nhìn đao khách Mạc Nhược, trong ánh mắt kia rõ ràng là tình cảm chân thành, chẳng lẽ là Tuyết công tử thích đao khách Mạc Nhược? !

Lạc Khuynh Hoàng bị chính ý nghĩ của mình hù dọa. Tuy nói ở gia đình quan lại, đối với chuyện nam tử cùng nam tử cũng không phải chuyện khó chấp nhận như vậy, nhưng dù sao đó cũng chỉ là những công tử quần áo lụa là (ý chỉ công tử nhà giàu ăn chơi)tìm kiếm luyến đồng thôi, đây rõ ràng lại là hai nam tử thanh danh truyền xa như vậy, vẫn làm cho nàng có chút khó có thể tiếp nhận.

"Ngươi vì sao không nói lời nào? !" Tuyết công tử nhìn đao khách Mạc Nhược vẫn trầm mặc không nói, dường như càng thêm tức giận , chỉ vào mũi đao khách Mạc Nhược tiếp tục quát, "Ngươi vì chữa bệnh nan y cho nàng, không tiếc đi làm sát thủ kiếm tiền thay nàng chữa bệnh. Những lang băm kia căn bản trị không hết bệnh của nàng, thời điểm ngươi đưa nàng đến nơi này của ta, nàng chẳng qua chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, ngay cả ta y thuật vô song, nhưng cũng khó có thể cứu chữa."

Đao khách Mạc Nhược nghe được lời nói của Tuyết công tử, trong mắt lộ ra một tia đau xót, dường như là nhớ lại chuyện tình năm đó, ánh mắt lộ ra hồi ức cùng hối hận, đây đúng là thần sắc nhớ lại hồi ức, lại càng thêm kích thích đến Tuyết công tử.

Hơi thở của hắn càng thêm không ổn định, ngón tay chỉ vào đao khách Mạc Nhược cũng liên tục run run, giọng căm hận nói, "Ha ha ha! Kết quả đều là ta chính mình ngốc, đúng hay không? ! Từ khi nàng chết, ngươi vẫn muốn đi theo nàng đi! Nếu không phải ta lấy lý do ngươi chưa từng trả ta tiền chuẩn bệnh, khai ra giá tiền trên trời để bức ngươi sống sót trả nợ, chỉ sợ ngươi đã sớm đi theo nàng đúng không? !"

"Lạc Y, ngươi biết rõ lần này là ta trị không hết ." đao khách Mạc Nhược nghe được lời nói của Tuyết công tử ,vẻ đau xót trong mắt càng đậm, ánh mắt nhìn Tuyết công tử tràn ngập đau tiếc (đau=đau thương, tiếc=luyến tiếc), lại bị hắn gắng hết sức áp chế.

Lạc Khuynh Hoàng đứng ở bên cạnh, đại khái cũng hiểu quan hệ giữa Tuyết công tử cùng đao khách Mạc Nhược. Chắc là năm đó đao khách Mạc Nhược vì cứu nữ nhân mình yêu, cam nguyện làm đao khách, trải qua cuộc sống lấy đao liếm máu, nhưng vẫn không thể cứu chữa được nữ nhân đó.

Mà Tuyết công tử, sợ là đối với đao khách Mạc Nhược động tâm, bởi vậy mới trăm phương nghìn kế lưu lại tính mạng đao khách Mạc Nhược, thậm chí lấy lý do đòi tiền chữa bệnh để buộc hắn sống sót.

"Đúng đúng đúng!Là trị không hết ! Lòng của ngươi cũng không ở lại, ta trị cho ngươi thì có ích lợi gì? !" Tuyết công tử nghe được lời nói của đao khách Mạc Nhược, thân mình run run càng thêm kịch liệt, xoay người lại hung tợn nhìn Quân Khuynh Vũ, quát, "Ta bảo ngươi cút đi ra ngoài, như thế nào còn chưa cút? !Ngươi nghe được sao? Hắn không cần ta cứu hắn! Mang theo Thánh Liên Tuyết Tâm của ngươi đi đi!"

Trong mắt hoa đào hẹp dài của Quân Khuynh Vũ là một mảnh thâm sắc, tựa hồ là một cái hồ sâu nhìn không thấy đáy, nghe được Tuyết công tử rống giận, hắn cũng không tức giận, chính là từ từ chỉ vào đao khách Mạc Nhược, tựa tiếu phi tiếu nói, "Nếu đao khách Mạc Nhược cũng không muốn sống, ta đây liền thành toàn cho hắn đi!"

Dứt lời, liền làm bộ muốn lên phía trước, trong mắt Tuyết công tử lập tức hiện lên một tia bối rối, liều mạng che chở trước người đao khách Mạc Nhược, chiếc quạt của Quân Khuynh Vũ cũng không chút do dự đâm thẳng đến trái tim của Tuyết công tử, đao khách Mạc Nhược thấy một màn như vậy , dùng hết khí lực toàn thân, đem thân thể Tuyết công tử ôm lấy, bay vòng một cái, dùng chính lưng mình nhắm ngay chiếc quạt của Quân Khuynh Vũ.

"Mạc Nhược !"Dưới tình thế cấp bách.Tuyết công tử kinh hô ra tiếng, nhưng thân mình lại bị đao khách Mạc Nhược ôm, không thể động đậy.

Cây quạt của Quân Khuynh Vũ cũng không có đâm vào thân thể của đao khách Mạc Nhược, mà ở gần trong nháy mắt đó, lại thu trở về, thản nhiên đứng thẳng , nhìn Tuyết công tử cùng đao khách Mạc Nhược.

Tuyết công tử hoảng hồn vẫn chưa bình tĩnh được nhìn đao khách Mạc Nhược, sau khi xác định hắn không bị thương, trong mắt kinh hoảng mới từ từ biến mất, hắn đưa tay ôm lấy đao khách Mạc Nhược, trong thanh âm cơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở, nói, "Vì sao muốn thay ta chắn? !Không phải là ngươi chán ghét ta sao? Không phải không muốn nhìn thấy ta sao?Không phải tình nguyện chết cũng không cần ta cứu sao!"

Mỗi một tiếng đều mang theo biểu tình của nữ nhi, thanh âm khóc thút thít, tiếp theo lại giống như nghĩ tới cái gì, hờn dỗi nói, "Ngươi tình nguyện chết cũng không cần ta cứu, ta vì sao muốn ngươi cứu! Ta cho ngươi biết, cho dù ta chết cũng không cần ngươi quan tâm!"

Đao khách Mạc Nhược nhìn Tuyết công tử đang tựa vào trong lòng hắn khóc rống không ngừng, trong mắt hiện lên nồng đậm đau lòng cùng luyến tiếc, ôm lấy thân thể Tuyết công tử, ôn nhu nói, "Lạc Y, không phải ta không cần ngươi cứu, chỉ là ta không muốn ngươi vì ta mà mạo hiểm. Ta từng rất yêu Hân nhi, nhưng là ba năm qua, ngày ngày nhìn ngươi, ta cũng đã không nhớ rõ bộ dáng của Hân nhi."

Tuyết công tử kinh ngạc nâng đôi mắt lên, không dám tin nhìn đao khách Mạc Nhược, trong mắt hiện lên một tia vui mừng như điên, giống như là không dám xác định hỏi, "Ngươi..Ngươi nói cái gì?"

Chính là đao khách Mạc Nhược đỏ mặt nhìn Tuyết công tử, không nói được một lời.

Kỳ thật hắn đã sớm thích cô gái Tuyết Sam linh động đáng yêu này.Là từ khi nào thì hắn cũng không biết.

Có lẽ là khi cô gái ngang ngược lôi kéo tay áo hắn, rõ ràng là bộ dáng thiên chân vô tà (ngây thơ), lại ra vẻ hung ác nói, "Chưa từng có người biết Tuyết công tử thân là nữ nhi, ngươi đã biết rồi , ngươi nói ta nên làm như thế nào đối phó ngươi đây?"

Có lẽ là cô gái bất đắc dĩ cầm lấy tay hắn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cầm lấy đầu tóc của mình, lầm bầm lầu bầu nói, "Ai ai ai, ta như thế nào đối với ngươi không hạ thủ được đây!"

Có lẽ là cô gái nén đầy thương tiếc nhìn mặt hắn , rõ ràng là vì tốt cho hắn, lại làm ra vẻ lạnh lùng nói, "Ngươi còn thiếu nợ ta vạn lượng hoàng kim chuẩn bệnh, trả hết nợ rồi hãy đi tìm chết!"

Có lẽ là cô gái vào thời điểm hắn trúng độc lại ra vẻ cứu giúp, hơn nữa hung hăng nhìn người hại hắn nói, "Từ nay về sau, các ngươi ai dám lại động vào hắn, vậy chờ độc dược của ta đi!"

Chỉ là hắn vẫn không nguyện ý thừa nhận. Trong tiềm thức của hắn không muốn phản bội lại tình nghĩa của Hân nhi đối với chính mình. Nhưng đến tận thời điểm vừa rồi khi nhìn thấy Tuyết Lạc Y dũng cảm quên mình che chắn ở trước mặt hắn, hắn mới biết được, hóa ra chính mình đã sớm yêu thương nàng!

"Ngươi là cố ý giúp ta đúng hay không?" Tuyết công tử nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ đứng ở cách đó không xa, lập tức thu hồi tức giận vừa rồi, tính tình tốt nói, "Lúc đầu là ta không thích ngươi lắm, nhưng hiện tại ta cảm thấy ngươi cũng rất tốt. Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi giao ra Thánh Liên Tuyết Tâm, huyết cổ của vị cô nương này, ta đương nhiên sẽ giải!"

"Ngươi thật có thể giải được sao?" Quân Khuynh Vũ nghe được lời nói của Tuyết công tử, trong mắt hiện lên một chút kinh hỉ, niềm vui sướng cơ hồ muốn bao phủ toàn bộ lý trí của hắn, ngay cả tức giận mới vừa rồi bị Tuyết công tử quát tháo đều biến mất không thấy .

Tuyết công tử nhìn thoáng qua đao khách Mạc Nhược, khóe môi hiện lên một chút ý cười tự tin, từ từ nói, "Đương nhiên có thể giải, hơn nữa trong thiên hạ, chỉ có một người là ta có thể giải!"

"Thánh Liên Tuyết Tâm." Quân Khuynh Vũ lập tức lấy Thánh Liên Tuyết Tâm trong tay áo ra giao cho Tuyết công tử, vừa nói, "Xin cô nương hãy nhanh giải độc cho Hoàng nhi!"

Cô nương? !

Lạc Khuynh Hoàng nghe được lời nói của Quân Khuynh Vũ, không khỏi có chút kinh ngạc.Tuy rằng vừa rồi nghe được đối thoại củaTuyết công tử cùng đao khách Mạc Nhược, nàng quả thật cảm thấy Tuyết công tử giống một cô nương. Nhưng thanh âm rõ ràng là của nam tử, cho dù là ngụy trang, mới vừa rồi tình thế cấp bách, cũng tất nhiên không có khả năng không hề có sơ hở! Hơn nữa Tuyết công tử này tuy rằng gầy yếu một chút, nhưng thân thể này cũng là so với nàng cao hơn không ít, có cô nương cao như vậy sao? !

Nghe được lời nói của Quân Khuynh Vũ, Tuyết công tử cũng không kinh ngạc, đưa tay lấy một viên thuốc ra rồi ăn vào, lại một cước đá văng giày rộng thùng thình trên chân ra, lộ ra đôi chân trần xinh đẹp, phía trên còn đeo chuông bạc, tiếp theo nàng lại tháo mặt nạ da người ra, trước mặt bọn họ không phải là cô gáiTuyết Sam sao? !

"Lưu Cảnh công tử quả nhiên thông minh, như vậy mà cũng không thể gạt được ánh mắt của ngươi." cô gái Tuyết Sam lộ ra hai má lúm đồng tiền, nói với Quân Khuynh Vũ, thanh âm nghiễm nhiên là đã khôi phục thanh âm của nữ tử.

Quân Khuynh Vũ tựa tiếu phi tiếu nhìn Tuyết Lạc Y, từ từ nói, "Trước kia ngẫu nhiên gặp cô nương, cô nương y thuật không tầm thường, liền bởi vậy đoán, mới vừa rồi nhìn thấy cô nương, nhìn thân hình cô nương, thanh âm đều đã thay đổi, ta còn tưởng rằng là đã đoán sai."

"Vậy sao ngươi lại khẳng định ta là cô nương ?" Tuyết Lạc Y tựa hồ đến đây hưng trí, ý cười liên tục nhìn Quân Khuynh Vũ, mỉm cười hỏi.

Quân Khuynh Vũ gợi lên một chút tươi cười bí hiểm, từ từ nói, " Uống thuốc thanh âm có thể thay đổi, thân cao có thể ở bên trong giày đệm thêm này nọ, về phần mặt sao, mặt nạ da người, nhưng thật ra chỉ là mánh khóe hiếm lạ!"

Sau khi nói xong, Quân Khuynh Vũ lại nhìn Lạc Khuynh Hoàng ý vị thâm trường, liếc mắt một cái, từ từ nói, "Nếu nhìn thấy một màn cô nương cùng đao khách Mạc Nhược tâm sự, còn tưởng rằng cô nương là nam tử, tại hạ chẳng phải là rất ngu dốt ?"

Lạc Khuynh Hoàng vốn đang âm thầm khen Quân Khuynh Vũ thông minh, nghe được Quân Khuynh Vũ nói lời này, không khỏi liếc một cái xem thường, đây là Quân Khuynh Vũ đang nói nàng ngu dốt sao? !

"Ha ha, ngươi nói như vậy, vị cô nương này cần phải tức giận."Tuyết Lạc Y chú ý tới động tác Lạc Khuynh Hoàng mắt trợn trắng, không khỏi cười nói, sau đó vẻ mặt lại nghiêm nghị nói, " Chuyện ta là nữ tử, trừ Mạc Nhược cùng các ngươi, không có người nào bên ngoài biết. Ta thích các ngươi, mới không giết các ngươi, nhưng nếu các ngươi tiết lộ ra ngoài, ta sẽ không buông tha cho các ngươi !"

"Vì sao không muốn công bố thân phận nữ tử?" Lạc Khuynh Hoàng nghi hoặc nhìn Tuyết Lạc Y, lấy hiểu biết của nàng đối với Tuyết Lạc Y, nàng tuyệt đối không phải một nữ tử thích cả nam lẫn nữ.

Trong mắt Tuyết Lạc Y hiện lên một chút cảm xúc phức tạp, tựa hồ là thống hận, lại tựa hồ là bất đắc dĩ, chỉ là từ từ nói, "Ta đã đáp ứng người kia, không thể để cho người ta biết truyền nhân của Tuyết gia là nữ tử !"

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nghĩ đến thời điểm mới gặp Tuyết Lạc Y, nàng nói, ta hận nhất chính là nam nhân không đem nữ tử coi là người!

Trong mắt hiện ra một tia hiểu rõ. Tuyết gia nhiều thế hệ đều là y dược thế gia, đến thế hệ của Tuyết công tử này, thanh danh lại lan truyền lớn. Chắc hẳn người bảo Tuyết Lạc Y phải làm vậy là phụ thân của nàng đi, khó trách tính cách của nàng lại hỉ nộ vô thường như thế, khó trách nàng lại thống hận nam tử khinh thường nữ tử như vậy.

Trong lòng nàng chung quy là vẫn nhớ kỹ phần thân tình này , nếu không làm sao có thể vì một câu nói của phụ thân mà nhiều năm như vậy vẫn hết lòng tuân thủ hứa hẹn đây? !

"Vậy về sau ngươi cùng đao khách Mạc Nhược nên như thế nào?" trong lòng Lạc Khuynh Hoàng đối Tuyết Lạc Y rất yêu thích, bởi vậy cũng thân thiết hỏi.

Khóe môi Tuyết Lạc Y hiện lên một chút ý cười dịu dàng, nhìn đao khách Mạc Nhược nói, " Mạc Nhược, ngươi nguyện buông tha cho thân phận thiên hạ đệ nhất đao khách, cùng ta ẩn cư?"

"Lạc Y. Ngươi có biết, thân phận này vốn không phải là điều ta muốn ." đao khách Mạc Nhược nhìn Tuyết Lạc Y đáp, xác thực, hắn vốn không muốn làm đao khách.Ngay cả là thiên hạ đệ nhất đao khách, người người sợ hãi, nhưng có ai lại thật sự thích cuộc sống lấy đao liếm máu đây?

Tuyết Lạc Y nghe được đao khách Mạc Nhược trả lời, khóe môi mỉm cười ngọt ngào, từ từ nói, "Như vậy, về sau trên đời sẽ không còn có Tuyết công tử cùng đao khách Mạc Nhược. Chỉ có Tuyết Lạc Y cùng Mạc Nhược!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong lời nói của Tuyết Lạc Y, khóe môi gợi lên một chút ý cười ôn nhu. Không thể không nói, đáy lòng nàng là hâm mộ Tuyết Lạc Y , có thể tùy ý sống như vậy, vứt bỏ hết tất cả, cùng nam tử mà mình yêu thương cả đời bên nhau, cuộc sống như vậy rất đẹp, không phải sao?

Nhìn Lạc Khuynh Hoàng ở sâu trong ánh mắt là hâm mộ, trong mắt Quân Khuynh Vũ hiện lên một chút suy nghĩ, bất động thanh sắc ngoéo môi một cái.

Tuyết Lạc Y dùng Thánh Liên Tuyết Tâm làm thuốc, thêm linh dược phụ tá, cho đao khách Mạc Nhược ăn vào, sau đó hướng Quân Khuynh Vũ nói, "Ngươi đi châm cứu cho hắn đi, Tụ Thủ lão nhân một tay cầm ngân châm quả thật là xinh đẹp!"

Quân Khuynh Vũ nhìn Tuyết Lạc Y liếc mắt một cái, tiểu nha đầu lừa đảo này thật sự là… Không chỉ nói sư phụ của hắn là Tụ Thủ lão nhân, còn sai khiến làm này làm cái kia .Cố gắng nuốt xuống một hơi, Quân Khuynh Vũ nói với chính mình, đối phương chẳng qua chỉ là tiểu cô nương, không cần cùng nàng so đo.

Sau khi Quân Khuynh Vũ thi châm xong, đao khách Mạc Nhược chính mình điều tức một lúc, dùng nội lực bức ra độc tố còn lại. Thánh Liên Tuyết Tâm quả nhiên là thuốc tiên, mới chỉ qua hai ngày ngắn ngủn công phu, đao khách Mạc Nhược liền khôi phục được bảy tám phần, không chỉ loại bỏ toàn bộ độc tố, ngay cả nội lực đều khôi phục bốn năm thành.

Đương nhiên, Tuyết Lạc Y cũng không để cho Quân Khuynh Vũ làm cu li không công, mà cho Quân Khuynh Vũ hai viên thuốc. Theo chính nàng nói, đây chính là linh dược khó có được trên thế gian, tiện nghi cho Quân Khuynh Vũ .

Quân Khuynh Vũ cũng chỉ có thể cười khổ bất đắc dĩ. Linh dược hắn cũng không phải là không có, chẳng qua lúc ấy lo lắng cho Lạc Khuynh Hoàng trúng huyết cổ chi độc, không có tâm tư điều trị thôi, nếu không nội thương cũng không trở thành nặng như thế, nhưng dược của Tuyết Lạc Y cũng quả thật hữu hiệu, dùng hai viên, điều tức thêm một lát, nội thương đã khôi phục được bảy tám phần, tin tưởng hai ngày nữa là có thể khỏi hẳn.

“Giờ thương thế của đao khách Mạc Nhược đã tốt không sai biệt lắm, cô nương có thể thay Hoàng nhi trị liệu chứ?” Quân Khuynh Vũ nói với Tuyết Lạc Y, tuy rằng Tuyết Lạc Y lấy Thiên Sơn Tuyết Liên làm thuốc, tạm thời áp chế được độc tính của Lạc Khuynh Hoàng, khiến nàng không cần mỗi ngày bị huyết cổ làm đau đớn, nhưng chung quy huyết cổ ở lại trong cơ thể là không tốt, đương nhiên càng sớm trị liệu càng tốt .

“Được! Ta nói thay nàng trị, sẽ nhất định thay nàng chữa khỏi.” Tuyết Lạc Y liếc mắt một cái nhìn Lạc Khuynh Hoàng, đem chuông bạc vẫn đeo ở chân nàng gỡ ra, khóe môi lộ ra hai má lúm đồng tiền, nói với Lạc Khuynh Hoàng, ” Chuông này tặng cho ngươi !”

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thoáng qua chuông bạckia, cũng chậm chạp không có đưa tay tiếp lấy. Nàng nhớ rõ Quân Khuynh Vũ nói rằng chuông bạc này là có kịch độc , nếu nàng đưa tay ra nhận lấy , đây chẳng phải là muốn trúng độc sao ?

Tuyết Lạc Y nhìn biểu tình xấu hổ của Lạc Khuynh Hoàng, lúc này mới kịp phản ứng , lộ ra ý cười ngọt ngào, nói, “Ta thiếu chút nữa đã quên, ngươi bây giờ còn không thể đụng vào chuông bạc này. Nhưng chờ ta giúp ngươi giải huyết cổ chi độc, ngươi sẽ bách độc bất xâm .”

“Bách độc bất xâm?”Lạc Khuynh Hoàng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, thật không ngờ trên đời này thật sự có thân thể bách độc bất xâm, nhưng tại sao nàng giải được huyết cổ độc là có thể đạt được thân thể bách độc bất xâm?

“Đúng vậy! Ta thuở nhỏ ăn các loại độc dược cùng linh dược, mới luyện thành thân thể bách độc bất xâm. Máu của ta đối với đại đa số độc tố đều có tác dụng chống lại.”Tuyết Lạc Y nhìn bộ dáng Lạc Khuynh Hoàng kinh ngạc, cười tủm tỉm giải thích cho Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Tuyết Lạc Y, có chút không rõ nguyên nhân. Tuyết Lạc Y có thân thể bách độc bất xâm cùng nàng có quan hệ gì? ! Chẳng lẽ nói Tuyết Lạc Y muốn dùng phương pháp hoán huyết để thay nàng trị huyết cổ? !

“Lạc Y, ý của ngươi là cùng với ta hoán huyết?” Lạc Khuynh Hoàng kinh ngạc nhìn Tuyết Lạc Y, nếu thật sự như lời nói của Tuyết Lạc Y, máu của nàng ấy bách độc bất xâm, như vậy nếu các nàng hoán huyết, máu của Tuyết Lạc Y cùng huyết cổ sẽ sinh ra bài xích, có nội lực giúp đỡ, liền có thể đem huyết cổ bức ra bên ngoài cơ thể.

Chính là phương pháp hoán huyết quá mức hung hiểm (nguy hiểm đáng sợ), nếu làm không tốt chính là hai người đồng thời đều chết, có thể nói, hoán huyết so với dẫn độ huyết cổ thì càng thêm hung hiểm. Huống chi thân thể bách độc bất xâm lại dễ dàng luyện được sao? !

Ngay cả Tuyết Lạc Y chưa từng nói đến, nhưng Lạc Khuynh Hoàng có thể tưởng tượng, nàng từ nhỏ chịu bao nhiêu khổ luyện, thử bao nhiêu độc, mới có thể luyện thành thân thể bách độc bất xâm, nàng làm sao có thể hại Tuyết Lạc Y đánh mất thân thể bách độc bất xâm đây?

“Ta đã sớm nói qua, sau khi thay ngươi giải độc, ta sẽ không phải Tuyết công tử, chỉ là một nữ tử bình thường, ta muốn thân thể bách độc bất xâm này có ích lợi gì? Huống chi, ta đã lấy Thánh Liên Tuyết Tâm của Lưu Cảnh công tử, lấy thân thể bách độc bất xâm của ta làm trao đổi, cũng là phải làm !” Tuyết Lạc Y nhìn Lạc Khuynh Hoàng, theo lý thường nói.

Lúc này Quân Khuynh Vũ cùng đao khách Mạc Nhược cũng vào phòng, nghe nói Tuyết Lạc Y muốn dùng phương pháp hoán huyết để trị liệu cho Lạc Khuynh Hoàng, cũng lộ ra một tia không đồng ý, hắn nhíu mày hỏi, “Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?”

“Đây là biện pháp duy nhất trên thế gian có thể giải huyết cổ.Bằng không chờ ba tháng sau ngươi thay nàng nhặt xác đi!” Tuyết Lạc Y liếc mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, không cho là đúng nói, một bên lại khiêu lông mày nói, “Phương pháp hoán huyết tuy rằng hung hiểm, nhưng ta nhớ rõ Tụ Thủ lão nhân đã từng thành công một lần, hắn được ca tụng là trò giỏi hơn thầy thắng được Vu Lam, ta thấy cũng chưa chắc!”

“Được! Có thể có Ngưng Huyết hoàn cùng Thiên Sơn Tuyết Liên không?” Quân Khuynh Vũ nghe xong lời nói của Tuyết Lạc Y , không hề chần chờ, gọn gàng dứt khoát hỏi, vừa rồi hắn chính là lo lắng vạn nhất xảy ra(ngộ nhỡ) chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng nghe Tuyết Lạc Y nói chỉ có một biện pháp như vậy, hắn

lo lắng cũng chỉ có thể vứt ra sau đầu ! Bởi vì nếu hắn không thử, như vậy Lạc Khuynh Hoàng sẽ thật sự không chữa được, nếu muốn hắn trơ mắt nhìn nàng chờ chết, không bằng hắn buông tay thử một lần.

Phương pháp hoán huyết rất hung hiểm, cả đời sư phụ từng thử qua ba lần, lại chỉ thành công một lần, nhưng lại là một chết một sống, không coi là chân chính thành công. Mà hắn hiện tại, không chỉ muốn bảo vệ tính mạng của Lạc Khuynh Hoàng , còn muốn bảo vệ tính mạng của Tuyết Lạc Y, có thể nói khó như lên trời.

"Đương nhiên là có!" Tuyết Lạc Y nhíu lông mày, tốt xấu gì nàng cũng là độc thủ Quái y! Ngưng Huyết hoàn cùng Thiên Sơn Tuyết Liên tuy rằng trân quý, nhưng còn không làm khó được nàng.

"Tối nay giờ tý, ngươi ở phòng phía sau băng tuyền (suối băng), ta thay các ngươi hoán huyết!"Quân Khuynh Vũ nghe Tuyết Lạc Y đáp ứng, cũng không nghi ngờ, thật sâu nhìn Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, từ từ nói.

Lạc Khuynh Hoàng không đồng ý, lập tức nhíu mi nhìn Tuyết Lạc Y, mở miệng nói, "Lạc Y, tuy rằng Thánh Liên Tuyết Tâm trân quý, nhưng như vậy không đáng để ngươi mạo hiểm tính mạng! Nếu thật sự không có biện pháp khác, cũng là số mạng của ta, làm sao có thể để ngươi vì ta mà mạo hiểm? !"

"Thánh Liên Tuyết Tâm cứu mạng Mạc Nhược, ở trong mắt ta, nó quan trọng hơn so với tính mạng của ta!" Tuyết Lạc Y khoát tay áo, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, từ từ nói, "Hơn nữa, ngươi cho rằng Thánh Liên Tuyết Tâm lấy dễ như vậy sao? Muốn lấy được Thánh Liên Tuyết Tâm từ Tuyết Linh xà (tên một loại rắn), mạo hiểm so với hoán huyết cũng không ít hơn, nếu làm không tốt, cũng sẽ mất mạng! Mặc dù đoạt được , chỉ sợ cũng thập tử nhất sinh (một phần sống, chín phần chết)!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong Tuyết Lạc Y nói, có chút chấn động. Nàng cũng không biết để lấy được Thánh Liên Tuyết Tâm lại hung hiểm như thế, nếu biết bởi vậy mà có thể đánh mất tính mạng, nàng nhất định phải đi cùng Quân Khuynh Vũ. Nàng biết không ngăn được hắn, nhưng ít nhất nàng có thể ở bên cạnh giúp hắn a!

Nghĩ đến đây, nàng không nén nổi có vài phần hứng thú đối với bạn cũ trong miệng Quân Khuynh Vũ. Với tính cách của Quân Khuynh Vũ, tuyệt đối sẽ không đi cầu người khác thay hắn mạo hiểm tính mạng, bởi vậy, người này tất nhiên là chủ động ra tay trước Quân Khuynh Vũ!

Nhưng ai sẽ biết Quân Khuynh Vũ cần Thánh Liên Tuyết Tâm đây? !Nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của Quân Khuynh Vũ, chỉ sợ người này nàng cũng quen biết đi.

Võ công cao tuyệt, tâm tư kín đáo, lại chịu vì nàng cùng Quân Khuynh Vũ tự nguyện mạo hiểm, người này đến tột cùng là ai? Trong đầu mơ hồ hiện ra thân ảnh tử y liễm diễm, Lạc Khuynh Hoàng lắc lắc đầu, khóe môi lộ ra một chút cười khổ, hy vọng không phải là hắn, nếu không nàng nợ hắn , chỉ sợ đời này không trả được !

"Hoàng nhi, ngươi yên tâm, các ngươi ai cũng sẽ không việc gì !"Quân Khuynh Vũ thật sâu nhìn thoáng qua Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi hiện lên tươi cười tràn đầy tự tin, nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Chính là ngón tay hắn cũng nắm quá chặt chẽ , xương ngón tay trắng bệch. Dù sao cũng chưa từng thử qua, sao hắn có thể cam đoan thành công đây? !Nhưng nếu hắn không nói như vậy, Lạc Khuynh Hoàng nhất định sẽ không đồng ý hoán huyết.

Lạc Khuynh Hoàng hiểu rất rõ tính tình hắn. Tuy rằng thoạt nhìn lạnh lùng , nhưng là người rất quan tâm đến nàng , cũng là người trọng tình trọng nghĩa. Tuyết Lạc Y cùng Lạc Khuynh Hoàng quen biết mặc dù không lâu, nhưng trong lời nóicủa Lạc Khuynh Hoàngcó thể thấy được, nàng coi Tuyết Lạc Y như muội muội , nên tự nhiên không muốn Tuyết Lạc Y vì nàng mà mạo hiểm.

"Tốt!"Tuyết Lạc Y cũng là đột nhiên nhíu mày khen, "Đủ sảng khoái! Tính mạng hai chúng ta đều giao vào tay ngươi !Bản thân ta muốn nhìn xem đồ đệ của Tụ Thủ lão nhân có phải thật sự lợi hại như vậy hay không!"

Quân Khuynh Vũ nhìn Tuyết Lạc Y, có chút bất đắc dĩ. Không thể không thừa nhận, Tuyết Lạc Y thật là một người nữ tử hiếm thấy! Tùy tính như thế, quyết đoán như thế, ngay cả tính mạng đều có thể dùng để thử đối phương xem lợi hại không, thật sự là ngay cả hắn cũng mặc cảm a!

Thời gian nửa đêm.Dưới chân Thiên Sơn hàn khí nặng nhất, thêm Thiên Sơn Tuyết Liên,Ngưng Huyết hoàn cùng băng tuyền có tác dụng ngưng máu, đúng thật là thời cơ tốt nhất để hoán huyết.

Lạc Khuynh Hoàng cùng Tuyết Lạc Y đều ăn xong viên thuốc, giờ đã mê man bất tỉnh, còn lại là đao khách Mạc Nhược đứng ở bên ngoài băng tuyền thay Quân Khuynh Vũ bảo vệ.

Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng yên tĩnh nằm, đưa tay vuốt ve hai bên má của nàng, ánh mắt ôn nhu mà thâm tình, trong tay hắn nắm ngân châm, lấy ngân châm che lại đại huyệt trên người Lạc Khuynh Hoàng cùng Tuyết Lạc Y, lấy lưỡi dao rạch cổ tay hai người, bắt đầu thay hai người hoán huyết.

Máu tươi ồ ồ chảy ra theo cổ tay, sắc mặt hai người đều trở nên tái nhợt, thậm chí tái nhợt đến trong suốt, Quân Khuynh Vũ vội vàng cho các nàng ăn Ngưng Huyết hoàn, để bảo vệ tâm mạch, một bên cực nhanh lấy ngân châm đâm vào huyệt, tốc độ máu các nàng trao đổi nhanh hơn.

Máu chảy từng chút một hội tụ lại, sắc mặt hai người càng thêm tái nhợt, tay Quân Khuynh Vũ không nhịn được run run, nếu máu không trao đổi tuần hoàn, chỉ sợ sẽ nguy hiểm ! Hắn đã nhìn qua sư phụ thay người hoán huyết, nếu lại trì hoãn nữa, chỉ sợ hai người đều phải chết.

Bởi vậy một lần cuối cùng, sư phụ lựa chọn cứu một người, chết một người, trong mắt hắn hiện lên một tia do dự. Hiện tại tuy rằng hắn thúc thủ vô sách (bó tay không có biện pháp), nhưng nếu nói chỉ cần Lạc Khuynh Hoàng sống, hắn vẫn có biện pháp . Ngón tay siết chặt lại buông lỏng, buông lỏng lại siết chặt.

Hắn không thể làm như vậy. Nếu vì cứu Lạc Khuynh Hoàng mà hại chết Tuyết Lạc Y, chỉ sợ cả đời Lạc Khuynh Hoàng cũng sẽ không an tâm .Hắn không thể để nàng cả đời đều sống trong áy náy cùng tự trách. Huống chi, hắn đã đáp ứng rồi, muốn cho hai nàng đều bình an .

Trong mắt hiện lên một chút kiên trì, ngân châm trong tay Quân Khuynh Vũ bay nhanh hơn, liên tục đâm vào huyệt đạo của hai người, lại cho hai người ăn Ngưng Huyết hoàn, rốt cục, máu bắt đầu trao đổi, sắc mặt hai người cũng dần dần khôi phục hồng hào, cuối cùng Quân Khuynh Vũ cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn nhìn hai người dần dần khôi phục sắc mặt bình thường, thở dài một hơi, trong lòng bàn tay đều đầy mồ hôi.

"Thế nào ? !" Nhìn Quân Khuynh Vũ từ chỗ băng tuyền đi ra, lập tức đao khách Mạc Nhược thần sắc khẩn trương hỏi, trong mắt mang theo một tia né tránh cùng sợ hãi.

Quân Khuynh Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhíu lông mày, trong mắt hoa đào hẹp dài toát ra vài phần hào quang, khóe môi gợi lên, tà mị không kềm chế được nói, "Có ta ở đây, bọn họ đương nhiên vô sự."

Đao khách Mạc Nhược nghe Quân Khuynh Vũ nói bọn họ không có việc gì, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng chạy vào, nói, "Ta đi xem nàng!"

Quân Khuynh Vũ cười cười, cũng không ngăn cản, mà đứng ở phía trước phòng.Bên trong đôi mắt giống như hắc diệu thạch, lộ ra quang mang sâu không lường được, giống như một khối nam châm, đem hết thảy mọi thứ trên thế gianđều hấp thụ đi vào, sâu không thấy đáy. Khóe môi hắn lộ vẻ quang mang bí hiểm , nhìn cách đó không xa, phương hướng đế đô Cẩm quốc.

Tính toán qua, hắn cùng Lạc Khuynh Hoàng cũng đã đi suốt nửa tháng.Thân thể Lạc Khuynh Hoàng còn cần điều dưỡng trên nửa tháng thì có thể khỏi hẳn.

Hắn rời đế đô suốt một tháng, đế đô Cẩm quốc sợ là muốn rối loạn đi. Hừ! Có một số thứ, chờ thời điểm hắn trở về sẽ giải quyết !

Nửa tháng sau.

Lần trước sau khi hoán huyết, tuy rằng nguyên khí bị tổn thương, nhưng cũng may bên này Tuyết Lạc Y có linh dược hiếm quý rất nhiều, tùy tay lấy cũng đều là linh dược khó có được. Bởi vậy, mới chỉ thời gian nửa tháng ngắn ngủi, Lạc Khuynh Hoàng cùng Tuyết Lạc Y cũng đã khôi phục không sai biệt lắm .

"Hoàng tỷ tỷ, tỷ phải đi sao?" Qua nửa tháng, Tuyết Lạc Y cùng Lạc Khuynh Hoàng quan hệ thân thiết hơn, Tuyết Lạc Y nói, hai người các nàng hoán đổi máu, về sau chính là ngươi có ta, ta có ngươi , bởi vậy

phải cùng Lạc Khuynh Hoàng hợp thành tỷ muội, Lạc Khuynh Hoàng vốn là xem Tuyết Lạc Y như muội muội, lại thêm cảm kích Tuyết Lạc Y đã cứu tính mạng của nàng, bởi vậy cũng không phản đối.

Đưa tay sờ đầu Tuyết Lạc Y, Lạc Khuynh Hoàng lộ ra một chút ý cười dịu dàng, ôn hòa nói, "Đúng vậy! Ta còn có việc cần phải làm mà chưa có làm đâu! Chờ ta xong việc, phải đi thăm Lạc Y, được không?"

"Chúng ta đây ngoéo tay nha!" Tuyết Lạc Y nghe xong Lạc Khuynh Hoàng nói, liền vươn ngón út, cùng Lạc Khuynh Hoàng ngoéo tay.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn nét mặt tươi cười ngây thơ của Tuyết Lạc Y, đáy lòng thở dài, thế nhân đều nói Tuyết công tử lạnh lùng tuyệt tình, hỉ nộ vô thường, kỳ thật Tuyết Lạc Y làm sao lại là lạnh lùng tuyệt tình? Nàng bất quá so với thế nhân đều là chân thật, nguyện ý làm sẽ không tiếc hết thảy đi làm, không muốn làm , thế nhân bức nàng như thế nào cũng không hữu dụng!

"Chúng ta đi đây." Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ đi đến xe ngựa bên cạnh, cuối cùng nhìn Tuyết Lạc Y liếc mắt một cái, ở bên tai Tuyết Lạc Y nhẹ nhàng nói, "Kỳ thật Lạc Y làm được so với nam tử càng thêm xuất sắc .Nếu phụ thân Lạc Y biết, nhất định sẽ tự hào về Lạc Y!"

Thiên lý mã trắng như tuyết hí một tiếng, xe ngựa chở Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ tuyệt trần mà đi, Tuyết Lạc Y nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, thì thào lẩm bẩm, "Phụ thân thật sự sẽ tự hào về ta sao?"

Nhân khẩu Tuyết gia ít ỏi, đến một thế hệ bọn họ , chỉ có một Tuyết Lạc Y là nữ nhi. Phụ thân lo lắng nữ tử như Tuyết Lạc Y làm nghề y sẽ bị người đời châm biếm, bởi vậy từ nhỏ đối với Tuyết Lạc Y hết sức bất mãn.

Lúc nhỏ, Tuyết Lạc Y cũng không biết phụ thân vì sao tức giận, chỉ có thể liều mạng học y, đổi lấy ôn nhu nhất thời của phụ thân, bởi vì chỉ có lúc y thuật nàng thành công, phụ thân mới có thể lộ ra nụ cười vui mừng.

Về sau, nhà bọn họ bị cừu gia đuổi giết, phụ thân vì bảo vệ nàng mà đã đánh mất tính mạng, trước khi chết gắt gao cầm lấy tay nàng, nói cho nàng, "Lạc Y! Nhớ kỹ, trăm ngàn không thể để cho người đời biết, con là nữ tử! y học Tuyết gia ta, đều phải dựa vào con !"

Thời điểm đó,Tuyết Lạc Y không hiểu, vì sao muốn nàng lấy thân phận nam tử? ! Vì sao nữ tử làm nghề y sẽ bị giễu cợt? ! Nàng hận.Hận phụ thân ngoan cố, hận người đời thành kiến đối với nữ tử, nhưng nàng lại không thể làm khác được.

Bởi vì đối với phụ thân đã lấy mạng cứu nàng, đối với phụ thân máu mủ tình thâm, cho dù nàng oán, nàng hận, nàng cũng không thể vi phạm nguyện vọng của người lúc lâm chung.

"Nàng nói với tiểu nha đầu kia thật ra không sai." Ngồi ở trong xe ngựa, trên mặt Quân Khuynh Vũ lộ ra ý tươi cười thoải mái, Lạc Khuynh Hoàng rốt cục hoàn toàn giải được huyết cổ , hắn cũng có thể yên tâm, đối phó với người nên đối phó!

Lạc Khuynh Hoàng cũng dựa vào vách đá trên xe ngựa, khóe môi tràn đầyý cười dịu dàng, ôn nhu nói, "Mặc dù tính tình Lạc Y có chút cổ quái, nhưng so với bất luận kẻ nào đều chân thật."

Quân Khuynh Vũ nhíu lông mày, từ chối cho ý kiến. Tuy rằng hắn cũng không thích tiểu nha đầu Tuyết Lạc Y kia, nhưng cũng không thật sự chán ghét.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng Quân Khuynh Vũ từ chối cho ý kiến, biết Quân Khuynh Vũ cũng đồng ý quan điểm của nàng. Ở Thiên Sơn mấy ngày nay, là những ngày nàng được sống nhẹ nhàng nhất, không cần suy nghĩ tính kế, không cần suy nghĩ như thế nào không đánh mất chừng mực, cái gì cũng không cần phải suy nghĩ, chỉ cần vui vui vẻ vẻ sống.

Xe ngựa rốt cục chạy nhanh vào đế đô Cẩm quốc.

Quân Khuynh Vũ không mang theo Lạc Khuynh Hoàng hồi phủ đại tướng quân, mà trực tiếp đi Ám các.

"Chủ tử! Phu nhân!" Nhìn thấy Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng trở về, trên mặt tứ đại hộ pháp cùng Mị Ảnh đều hiện lên một tia vui sướng.

Bạch Mộ nhìn thoáng qua Lạc Khuynh Hoàng, mang theo vài phần thân thiết hỏi, "Không biết thân thể phu nhân đã trị bệnh tốt chưa?"

Lạc Khuynh Hoàng hướng về phía Bạch Mộ nhẹ nhàng cười, ôn hòa đáp, "Đã tốt lắm.Đa tạ Bạch hộ pháp quan tâm."

"Thật tốt quá!" Thanh Long nghe được thân thể Lạc Khuynh Hoàng đã trị được bệnh, không khỏi cảm thán nói, "Xem ra ngay cả lão thiên gia ông trời) cũng bị tình ý của phu nhân với chủ tử làm cảm động rồi!"

Tuy rằng sắc mặt Huyền Vũ vẫn trong trẻo, lạnh lùng như trước, nhưng ánh mắt nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng cũng nhu hòa vài phần, mang theo vài phần khâm phục cùng tán thành. Duy nhất chỉ có sắc mặt của Chu Tước không thế nào đẹp mặt được, ánh mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng cất giấu vài phần ghi hận.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn quanh một vòng, đương nhiên cũng nhìn ra Chu Tước khác thường. Chỉ có điều, giờ phút này cũng không phải lúc nàng so đo với Chu Tước, thứ nhất, nàng thật vất vả mới làm cho tứ đại hộ pháp chấp nhận nàng, vạn không thể vào lúc này cùng Chu Tước phát sinh mâu thuẫn, thứ hai, Chu Tước chính là trợ thủ đắc lực của Quân Khuynh Vũ, nếu nàng cùng Chu Tước bất hòa, sợ sẽ chỉ làm Quân Khuynh Vũ khó xử.

" Tình huống đế đô như thế nào?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày nhìn một vòng tứ đại hộ pháp cùng Mị Ảnh, thời điểm chạm đến Chu Tước, ánh mắt có chút rùng mình, Chu Tước lập tức rũ xuống đôi mắt, che dấu tâm tình.

"Hoàng thượng tuyên bố tin tức chủ tử cùng Khuynh Hoàng quận chúa ra ngoài, đồng thời phái người chung quanh tìm kiếm, chỉ là chủ tử một tháng chưa về, trừ bỏ hoàng thượng, tựa hồ không ai tin tưởng chủ tử còn sống. Gần đây nhị hoàng tử lại thu thập vây cánh, đem toàn bộ thế lực của tứ hoàng tử từ trước còn sót lại thu vào dưới trướng, thậm chí bắt đầu liên tiếp khiêu khích Liễu gia!" Thanh Long đem tin tức thu thập từ Phiêu Hương cư đến hội cáo cho Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ hơi nhíu lông mày, tựa hồ đối với tình huống này cũng không thèm để ý, bên trong đôi mắt đen như mực lưu chuyển ra vài phần trào phúng, câu môi cười nói, "Khiêu khích Liễu gia? Ta thấy hắn thật sự là chán sống rồi!"

Lạc Khuynh Hoàng cũng câu môi cười lạnh. Quân Kiền Linh thật sự là tự tìm đường chết, xem ra không cần bọn họ động thủ, Liễu gia cũng sẽ không bỏ qua cho hắn !

"Lăng quốc cùng Tây Quyết có động tĩnh gì?"Trong mắt Quân Khuynh Vũ xẹt qua một chút thâm sắc, nhíu lông mày lại, tiếp tục hỏi.

"Lăng quốc bề ngoài là thế cục vững vàng, kỳ thật trong đó Lăng quốc thái tử cùng tam hoàng tử tranh đấu gay gắt, không thái bình lắm." Chu Tước phụ trách tình báo hai nước này, lúc này nghe được Quân Khuynh Vũ hỏi, liền ôn nhu báo cáo nói, " Bên kiaTây Quyết, nửa tháng trước cho tam công chúa hòa thân, phong làm Tây Quyết hoàng hậu. Tây Quyết thái tử lấy Lưu Tô Lệnh mời chúng ta hỗ trợ. Chúng ta dựa theo ý tứ của chủ tử, loại bỏ Lưu Tô Lệnh, hơn nữa loại bỏ thế lực quấy nhiễu Tây Quyết, Tây Quyết thái tử đã chiếm ưu thế, có lẽ ít ngày nữa sẽ thuận lợi đăng cơ làm đế."

Trong mắtQuân Khuynh Vũ toát ra ý vị tựa tiếu phi tiếu. Vốn là hắn muốn tự mình làm sứ giả hòa thân, đi Tây Quyết một lần. Thứ nhất, có thể an bài tốt thế lực ở Tây Quyết, thứ hai, cũng có thể hiểu biết thêm thế cục của Tây Quyết. Nhưng vì chuyện của Lạc Khuynh Hoàng , không thể tự mình làm sứ giả hòa thân.

"Nghe nói, sứ giả hòa thân là Liễu Tư Triệt?" Trong con ngươi đen như mực của Quân Khuynh Vũ tựa hồ ở lưu chuyển cái gì, từ từ hỏi.

"Đúng là trưởng tử của Thừa tướng." Thanh Long tiếp lời đáp.

Quân Khuynh Vũ hơi nhíu lông mày. Như thế là cho Liễu Tư Triệt kiếm được tiện nghi, nói vậy lần này hắn đi Tây Quyết, nhất định cùng Âu Dương Triệt đạt thành cái hiệp nghị gì đi. Nhưng mà cũng không gây trở ngại, coi như hoàn lại ân tình hắn ngàn dặm tìm Thánh Liên Tuyết Tâm đi.

Ngày ấy, với thương thế cùng bộ dáng kia của hắn, vừa suốt đêm chạy về đế đô lại đảm nhiệm sứ giả hòa thân, cũng là làm khó hắn !

" Hoàng đế Tây Quyết như thế nào ." Quân Khuynh Vũ tiếp tục từ từ hỏi.

Chu Tước tiếp tục hội báo nói, " Quyền lực của hoàng đế Tây Quyết đã bị Tây Quyết thái tử lấy mất, mà hiện giờ tình cảnh của tam công chúa cũng thật không tốt!"

"Đã biết, đi xuống đi!"Cuối cùng Quân Khuynh Vũ lướt qua mấy người liếc mắt một cái, từ từ phân phó nói.

Lạc Khuynh Hoàng nghe bọn họ đối thoại, dường như cảm thấy thế cục thiên hạ đều ở trong lòng bàn tay của Quân Khuynh Vũ, thật không ngờ bọn họ mới chỉ rời đi ngắn ngủi một tháng, thế cục đã xảy ra biến hóa lớn như vậy.

Sở dĩ Quân Kiền Linh khiêu khích Liễu gia, chỉ sợ cũng là sốt ruột chờ đi. Nguyên là Quân Ngữ Yên gả cho hoàng đế Tây Quyết, thành Tây Quyết hoàng hậu, lúc này Tây Quyết sẽ làm hậu thuẫn cho Quân Kiền Linh, nhưng hiện nay thế cục Tây Quyết thay đổi, rõ ràng Tây Quyết đã rơi vào tay Âu Dương Triệt, mà Âu Dương Triệt lại không biết cùng Liễu Tư Triệt đạt thành cái hiệp nghị gì, bởi vậy, Quân Kiền Linh mới có thể vội vã động thủ.

Chỉ là, Liễu gia há lại dễ dàng lay động như vậy được ? !

"Quân Kiền Linh đây là tự tìm đường chết!"Quân Khuynh Vũ ngoéo khóe môi một cái, lười biếng vô cùng nói.

Trong con ngươi đen nhánh của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia hận ý, nếu không phải bởi vì Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành, nàng cùng Quân Khuynh Vũ làm sao có thể trải qua trắc trở như thế, khóe môi nàng gợi lên một chút ý cười lạnh lẽo, nói từng chữ một, "Một khi đã như vậy, không bằng chúng ta đưa tiễn hắn một đoạn đường!"

"Không bằng dùng mạng của Lạc Khuynh Thành, đến đẩy hắn một phen, như thế nào?"Trong con ngươi hẹp dài của Quân Khuynh Vũ thấm hàn ý lạnh lẽo, khóe môi tươi cười lãnh liệt, từng chữ một nói.

Lạc Khuynh Hoàng mâu quang chợt lóe, khóe môi ý cười thản nhiên, từ từ nói, "Vũ nhưng thật ra có cùng suy nghĩ với ta ."

"Nói đến cũng là muốn cảm tạ bọn họ, nếu không phải bọn họ, chúng ta cũng sẽ không có trải qua một phen này." Quân Khuynh Vũ đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi tươi cười tràn đầy sủng nịch, nếu không phải bởi vì một lần rơi xuống vách núi này, Lạc Khuynh Hoàng cũng không thể hoàn toàn buông bỏ khúc mắc, hoàn toàn tín nhiệm hắn như thế.

Lạc Khuynh Hoàng hiển nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Quân Khuynh Vũ, cũng là cười nhẹ. Lần này xác thực cũng coi như nhân họa đắc phúc (trong họa gặp được phúc), nhưng hung hiểm trong đó, cũng không phải là giả. Bởi vậy, nàng hiển nhiên sẽ không thật sự bởi vậy mà cảm tạ Lạc Khuynh Thành cùng Quân Kiền Linh!

79. Chương 80: Thứ Muội Chết Không Hết Tội!

Cẩm quốc hoàng cung

Trên đại điện, Quân Kiền Linh diện bạch y, cổ tay thêu tơ vàng, lộ rõ dáng người cao lớn mạnh mẽ. Mặt mày hắn đều thể hiện con đường làm quan rộng mở.

Hiện giờ hơn một nửa triều thần đã là người của hắn. Hắn lại có hôn ước với nghĩa nữ NhượcLan của Đại tướng quân Lạc Nguyên, sẽ có gia yến sau đại hôn, lúc đó cũng sẽ nắm luôn binh quyền của Đại tướng quân.

Thất hoàng tử Quân Khuynh Vũ không rõ đang ở đâu, có lẽ đã chết. Mà Thái tử Quân Hiền Tề sau khi bị phế vẫn còn sợ run lẩy bẩy, không có lập được công gì, mà lại không được Quân Vũ Thần thích, mọi người đều tưởng rằng Cẩm quốc Hoàng đế sau đó không thể không là Quân Kiền Linh.

Nhưng giờ phút này lại có biến cố phát sinh.

"Phụ vương, Thất đệ đã mất tích hơn một tháng, sợ là đã lành ít dữ nhiều." Quân Kiền Linh nâng mâu nhìn Quân Vũ Thần sắc mặt đang tái nhợt, thần sắc không hề có chút khiêm tốn mà còn có vài phần kiêu căng.

Quân Vũ Thần nghe vậy, ánh mắt nhất lệ, định mở miệng nói mà chỉ có thể ho khan. Từ khi biết tin tưởng Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng chết, hắn hộc máu rồi hôn mê, thân thể ngày càng yếu đi, sợ là sắp có đại nạn tới. Nếu Quân Khuynh Vũ không trở về, giang sơn Cẩm quốc e rằng sẽ đổi chủ!

"Nhị hoàng huynh muốn ta chết sao?" Thanh âm lười biếng cùng ngang ngạnh, vừa ngạo mạn vừa ngang ngược vang lên ở cuối đại điện.

Mọi người quay người lại, chỉ thấy ở đó, Quân Khuynh Vũ một thân xiêm y đỏ như lửa, chói lọi đi tới, mỗi một bước đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, làm cho dung mạo phong lưu nguyên bản của hắn càng thêm lóa mắt và sáng lạn.

Hắn từng bước một đi đến giữa đại điện. Từng bước đi đều như mang theo khí thế mãnh liệt, từng bước đi, dưới chân như nở ra một đóa hoa sen đỏ yêu dị.

Đi tới bên cạnh Quân Kiền Linh, hài lòng nhìn khuôn mặt Quân Kiền Linh trong nháy mắt trở nên tái nhợt, Quân Khuynh Vũ tựa tiếu phi tiếu nhíu mày, con ngươi sâu sắc nhìn thẳng vào Quân Kiền Linh, dường như liếc mắt một cái liền đem Quân Kiền Linh nhìn thấu triệt để, ý cười nơi khóe môi vẫn giữ nguyên, chậm rãi nói, "Không ai có thể giết được ta, Nhị hoàng huynh có phải rất thất vọng?"

Một câu không cao không thấp, lại làm cho đại điện nổi lên một làn sóng lớn.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi. Thất hoàng tử ý nói Nhị hoàng tử chính là hung thủ mưu sát hắn!

Sắc mặt Quân Vũ Thần cũng đại biến. Hắn chỉ biết Quân Khuynh Vũ ngã xuống vách núi không biết sống chết thế nào, lại không biết vì sao hắn lại ngã xuống vách núi. Ban đầu hắn cũng thấy kỳ quặc, với thân thủ của Quân Khuynh Vũ, không có khả năng này.

Hắn định chờ Quân Khuynh Vũ trở về mới hỏi, nhưng không ngờ, chủ mưu hại Quân Khuynh Vũ ngã xuống vách núi lại là Quân Kiền Linh, là con hắn!

"Thất đệ đang nói gì vậy?" Nháy mắt sắc mặt Quân Kiền Linh trở nên vô cùng tái nhợt, nhưng hắn rất nhanh liền trấn định, trên mặt vẫn là khuôn mặt ôn hòa thanh nhã tươi cười, khuôn mặt tỏ vẻ không hiểu, tiếp tục nói, "Thất đệ không phải là ngã xuống vách núi sao? Cái đó thì liên quan gì đến ta ?!"

Con ngươi đen như mực của Quân Khuynh Vũ gắt gao nhìn chằm chằm Quân Kiền Linh, đồng tử càng co lại, giống như một thế lực vô hình đem Quân Kiền Linh nhốt vào, chỉ thấy một cỗ lực lượng đè xuống ùn ùn kéo đến, làm hắn gần như không thể đứng vững.

"Nhị hoàng huynh thật dễ quên." Quân Khuynh Vũ nhếch môi một cái, ý vị thâm trường nhìn Quân Kiền Linh, chậm rãi nói, "Còn thê tử của Nhị hoàng huynh, tam tiểu thư của Đại tướng quân bị xử tử hình lại tự nhiên mất tích, hoàng huynh còn nhớ chứ?"

Một câu lại là một trận ồn ào.

Chuyện Quân Kiền Linh muốn kết hôn với nghĩa nữ của Đại tướng quân Nhược Lan tất cả đều biết. Trong đó cũng không ít người biết Nhược Lan giống y hệt Lạc Khuynh Thành, đương nhiên cũng có người nghi ngờ thân phận của Nhược Lan, nhưng mà ai dám động thủ trên đầu thái tuế?!

Không có căn cứ xác thực, ai cũng không dám ăn nói lung tung, nếu nói xấu Vương phi tương lai chính là tội lớn. Nhưng hôm nay Quân Khuynh Vũ lại nói như vậy, đương nhiên sẽ có người đồng tình, mọi người đều đem ánh mắt hoài nghi hướng về phía Quân Kiền Linh.

Thấy Quân Khuynh Vũ nói vậy, Quân Kiền Linh giật mình. Lễ bộ Thượng thư Thư Tử Tu bước ra, tức giận trừng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, quát lớn, "Thất hoàng tử sao có thể ăn nói lung tung, tùy tiện nói xấu vương phi tương lai, vu oan hãm hại huynh trưởng của mình như vậy?!"

"Nói xấu vương phi tương lai. Vu oan hãm hại huynh trương của chính mình." Quân Khuynh Vũ lạnh nhạt tự nhiên nhắc lại lời nói của Lễ bộ Thượng thư, trong giọng nói có chút nghiền ngẫm, nâng mắt sâu xa nhìn

Lễ bộ Thượng thư, hắn tiếp tục nói, "Lễ bộ Thương thư thực sự là đổ tội lớn cho bản điện! Nếu bản điện đã nói tất là sự thật. Nhược Lan có phải Lạc Khuynh Thành hay không, kiểm tra một cái liền rõ."

Nhìn Lễ bộ Thượng thư sắc mặt biến đổi, ý cười khóe môi Quân Khuynh Vũ càng sâu, rõ là hứng thú dạt dào tiêu sái bước đến bên cạnh Lễ bộ Thượng thư, dường như thờ ơ nói, "Không thể nói xấu Nhị hoàng tử, bản điện há lại để cho ngươi tùy tiện nói xấu sao?! Nếu chứng minh được lời bản điện nói là thật, Lễ bộ Thượng thư có phải nên cho ta một cái công đạo không?!"

Nghe vậy, sắc mặt Lễ bộ Thượng thư càng thêm trắng.

Thân là câu ruột của Quân Kiền Linh, thân phận Lạc Khuynh Thành hắn cũng biết, bởi vậy vừa nghe Quân Khuynh Vũ đề cập mới có thể mặt mày nghiêm khắc quát lớn Quân Khuynh Vũ, nhưng lại không nghĩ đến chẳng những không hù dọa được Quân Khuynh Vũ mà còn bị hắn nắm được nhược điểm.

Tội danh nói xấu hoàng tử cũng không phải là nhỏ, ngay cả hắn là Lễ bộ Thượng thư, lại là ca ca của quý phi, tội danh như vậy của đủ làm mũ quan của hắn lung lay.

"Làm càn! Vương phi của bản điện mặc dù không phải là danh gia vọng tộc nhưng cũng là nữ tử thân thế trong sạch, có phải ngươi muốn kiểm tra liền kiểm tra?" Quân Kiền Linh thấy cậu mình bị khi dễ, lại chột dạ đến thân phận thật của Lạc Khuynh Thành bị vạch trần, không khỏi phẫn nộ quát.

Quân Khuynh Vũ nhíu lông mày, tựa tiếu phi tiếu nhìn Quân Kiền Linh, biếng nhác nói, "Chỉ là cắt ngón tay một ít thôi, Nhị hoàng huynh cần gì phải kích động?"

"Nàng là trân bảo của bản điện, một chút máu ở ngón tay của nàng, ta cũng không muốn tổn thương!" Quân Kiền Linh thâm tình nói, chỉ cần hắn không để Quân Khuynh Vũ tra ra thân phận của Lạc Khuynh Thành, Quân Khuynh Vũ có thể làm gì?!

Quân Kiền Linh oán hận nhìn chằm chằm Quân Khuynh Vũ, hắn sao có thể mạng lớn như vậy, chịu huyết cổ phản phệ, lại ngã từ trên vách đá cao như vậy, cư nhiên còn không chết!

Quân Khuynh Vũ trong con ngươi đen nhánh lướt qua một tia giảo hoạt, cười bí hiểm, thong thả nói, "Thật không biết nhị hoàng huynh cùng vương phi tương lai tình cảm như vậy."

Lời nói này thật ý vị sâu xa, mọi người cũng không rõ ý tứ của Quân Khuynh Vũ. Lẽ ra Quân Khuynh Vũ hùng hổ tố cáo Quân Kiền Linh sát hại hắn, còn người hắn lấy về là Lạc Khuynh Thành đáng nhẽ bị xử tử, hẳn là muốn đẩy Quân Kiền Linh vào chỗ chết, vậy mà Quân Kiền Linh nói vài ba câu, Quân Khuynh Vũ lại bỏ qua?

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Khuynh Hoàng quận chúa ở ngoài đại điện, nói có chuyện quan trọng cầu kiến."

Sắc mặt Quân Kiền Linh nhất thời trắng bệch, hóa ra Quân Khuynh Vũ đã chuẩn bị hết thảy, ngay cả hắn không đồng ý, hắn cũng đều có cách chứng minh thân phận của Lạc Khuynh Hoàng. Sở dĩ hắn để hắn cãi lại là để chứng minh hắn rất liên quan tới Lạc Khuynh Thành, muốn dùng cái này để khống chế hắn.

Hơi nheo ánh mắt lại trong mắt hiện lên một tia băng hàn, xem ra Lạc Khuynh Thành không thể thoát được, Khóe môi nở ra một nụ cười ôn hòa, Quân Kiền Linh nói, "Đó cũng là duyên phận. Ta tình cờ gặp Nhược Lan ở trên đường, vừa gặp đã yêu, mới đi đến ngày hôm nay."

Bây giờ, tiểu thái giám đã lĩnh ý chỉ của Quân Vũ Thần ra điện mời Lạc Khuynh Hoàng.

Quân Khuynh Vũ nghe Quân Kiền Linh nói vậy nhíu mày, từ chối cho ý kiến. Phản ứng của Quân Kiền Linh hắn đã dự đoán được, với sự ngoan độc và mưu lược của Quân Kiền Linh sẽ làm chuyện bỏ xe giữ soái, không có gì kỳ quái. Hôm nay hắn sở tác sở vi như vậy cũng chỉ là để lấy mạng Lạc Khuynh Thành, mượn này đả kích Quân Kiền Linh mà thôi.

Thực sự muốn giết Quân Kiền Linh không phải là không có chứng cớ, mà sợ là không làm được. Huống chi thế lực Quân Kiền Linh còn mạnh, trong triều cũng có bè phái, nếu hắn thực muốn động thủ, e là cũng hao tổn không ít khí lực, vậy là lại cho Thái tử ngư ông đắc lợi?!

Khi Quân Khuynh Vũ đang cực lực cân nhắc, lại nghe thấy tiếng mọi người hít vào một hơi.

Lạc Khuynh Hoàng một thân nguyệt sắc, giống như một tiên tử thuần khiết từ xa chậm rãi đi tới, cổ chân cột một chiếc chuông bạc, từng bước đi đề phát ra tiếng đinh đinh êm tai, biến ảo khôn lường, mà tay áo nàng lay động như tuyết liên đang nở rộ, xinh đẹp không thể nào tả hết.

Nhưng mọi người kinh ngạc không chỉ vì Lạc Khuynh Hoàng xinh đẹp đến mất hồn mà càng vì dung nhan rõ ràng đã bị hủy lại khôi phục như lúc đầu. Mặt thật trắng trẻo, da thật nõn nà. Mi thanh mục tú, mắt như sao xán lạn, môi như hoa đào tháng ba, thật như tiên tử bước ra từ trong họa.

"Khuynh Hoàng, mặt của ngươi…" Quân Vũ Thần hiển nhiên cũng thập phần kinh ngạc, thậm chí có chút kích động chỉ vào mặt Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, trước mặt Quân Vũ Thần quỳ xuống, thanh âm dễ nghe như nước chảy, "Hồi Hoàng thượng, Khuynh Hoàng cùng Thất hoàng tử bị người ta đẩy xuống vách núi, cửu tử nhất sinh nhưng trong họa có phúc, gặp được một ẩn sĩ đã điều trị ặt Khuynh Hoàng."

Lạc Khuynh Hoàng không chút hoang mang trả lời. Nàng vốn là không định khôi phục dung mạo, nhưng phải mỗi ngày mang theo hai vết sẹo này rất không thuận tiện hơn nữa nàng cũng không muốn để người ta ở sau lưng Quân Khuynh Vũ chỉ trỏ, nói hắn lấy về một xấu phụ, bởi vậy nàng vẫn quyết định khôi phục dung mạo thật của mình.

"Đúng là trong cái rủi có cái may !" Quân Vũ Thần cảm thán nói, rồi lại liếc qua Quân Kiền Linh, truy hỏi, "Khuynh Hoàng, người hại ngươi cùng Khuynh Vũ ngã xuống vách núi quả thật là Quân Kiền Linh?!"

"Đích thị là Nhị hoàng tử." Lạc Khuynh Hoàng quỳ trên mặt đất, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Mọi người chỉ cảm thấy, Lạc Khuynh Hoàng tuy rằng quỳ mà lại vẫn có một khí chất cao quý không gì sánh được, làm cho người ta chỉ có thể đứng xa mà nhìn không dám tới gần, như đến gần hơn một chút nữa sẽ không thể không tự giác tự xấu hổ.

"Ngậm máu phun người!"Quân Kiền Linh lập tức quỳ xuống bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, nói với Quân Vũ Thần, "Phụ vương, nhi thần cùng Thất đệ và Khuynh Hoàng quận chúa không oán không cừu, sau lại có thể đối với họ hạ độc thủ?! Rõ ràng bọn họ cố ý hãm hại!"

"Hoàng thượng, xin nghe Khuynh Hoàng nói một chút." Con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên đảo qua Quân Kiền Linh, Quân Kiền Linh chỉ cảm thấy dường như có vô số lưỡi dao sắc bén hướng về mình, nhất thời tứ chi bách cốt đều cảm giác lạnh như băng, mà Lạc Khuynh Hoàng đã đem ánh mắt thu về, trong trẻo mà lạnh lùng.

"Ngươi nói đi." Quân Vũ Thần xưa nay sủng ái Lạc Khuynh Hoàng, hiện giờ đương nhiên sẽ không ngăn cản nàng nói.

"Chuyện Nhị hoàng tử đẩy bọn ta xuống núi, bọn ta không có chứng cớ, cũng biết khó có thể truy cứu nên cũng không tính làm Hoàng thượng trừng phạt Nhị hoàng tử, nhưng không thể kháng lại quân lệnh nên đem tình hình báo lại mà thôi. Khuynh Hoàng hôm nay đến, là vì một việc khác." Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng nhếch lên thành một nụ cười lạnh lùng, ánh mắt vừa trong trẻo vừa lạnh lùng, chậm rãi nói.

Thân mình Quân Kiền Linh đang quỳ gối bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng run rẩy. Lạc Khuynh Hoàng nói không truy cứu ngày đó hắn đẩy bọn họ xuống núi chỉ càng làm cho người khác tin tưởng lời của Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ.

Hơn nữa Lạc Khuynh Hoàng đã nói không hề muốn truy cứu, nếu là hắn cực lực phản bác thì người khác lại nghĩ hắn có tật giật mình, còn nếu hắn không phản bác, người khác sẽ nghĩ hắn cam chịu. Vì thế, hắn làm thế nào cũng không được.

Dù sao thì việc thực sự khiến hắn lo lắng không phải là cái này. Chuyện này tuy rằng sẽ ảnh hưởng không tốt đến hắn, nhưng là chuyện không có chứng cứ, cho dù trong lòng người ta hoài nghi cũng không thể làm gì hắn. Hắn chính là lo lắng lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, vì một chuyện khác. Nói vậy chuyện đó là thân phận của Lạc Khuynh Thành.

"Khuynh Hoàng muốn nói gì?" Quân Vũ Thần nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, ánh mắt hướng về phía Quân Kiền Linh không khỏi càng sắc bén, Lạc Khuynh Hoàng nói đến thế, chắc chắn là chuyện tốt Quân Kiền Linh đã làm!

Hèn chi Quân Kiền Linh phải tùy tiện tìm hai thi thể, vội vàng buộc mình tuyên bố Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng đã chết, nguyên lai người hại bọn họ, đúng là Quân Kiền Linh!

Thật không ngờ đứa con ngày thường ôn hòa khiêm tốn, sau lưng lại ác độc như vậy, ngay cả huynh đệ ruột cùng nữ tử mình từng thích cũng không buông tha! Quả thật là lòng dạ độc ác!

"Khuynh Hoàng hôm nay sơ ý cắt vào ngón tay Nhược Lan, mà miệng vết thương trên tay Khuynh Hoàng vừa khéo cũng đàn chảy máu, vốn không có gì nhưng mà máu của Khuynh Hoàng cùng Nhược Lan thế nhưng lại dung hợp!" Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn Quân Vũ Thần, từng chữ từng chữ nói. "Khuynh Hoàng chỉ là cảm thấy Nhược Lan không những giống Khuynh Thành muội muội mà thói quen cử chỉ cũng giống, hôm nay lại thấy máu của chúng ta dung hợp, Khuynh Hoàng thực hoài nghi thân phận của Nhược Lan."

Lạc Khuynh Hoàng mặt không đổi sắc nói xong, cả đại điện nổi lên một hồi sóng to gió lớn.

"Ngươi thấy chưa, ta đã nói rồi, ta biết ngay Nhược Lan chính là Lạc Khuynh Thành! Nếu không Đại tướng quân sao vô duyên vô cớ thu nhận nàng ta làm nghĩa nữ!"

"Ngươi nói xem lúc trước khi Lạc Khuynh Thành bị xử tử, có phải hay không Nhị hoàng tử đi cứu nàng ta?!"

"Lời này không thể nói lung tung, tự ý cướp ngục chính là tử tội, Nhị hoàng tử không đến mức ngốc như vậy chứ?!"

"Ngốc?! Nhị hoàng tử không ngốc đâu, ta thấy hắn rất thông minh, lấy Lạc Khuynh Thành được Lạc Nguyên ủng hộ, đó còn không phải là kiếm lời!"

Nghe triều thần bàn tán, thần sắc Quân Kiền Linh mất đi chút bình tĩnh, lại càng nôn nóng, hắn chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng nói, "Khuynh Hoàng quận chúa xin hãy chú ý lời nói. Ta quen biết Nhược Lan không lâu nhưng biết nàng là nữ tử thân thế trong sạch, Khuynh Hoàng quận chúa sao có thể ngậm máu phun người?"

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Khuynh Hoàng cũng nghĩ có thể Khuynh Hoàng nhìn lầm rồi, vậy nên mới đem việc này bẩm báo Hoàng thượng đi kiểm chứng cho thỏa đáng." Lạc Khuynh Hoàng khóe miệng cười lạnh, cũng không nhìn Quân Kiền Linh, mà nhìn Quân Vũ Thần nói.

Nói xong, ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng di chuyển đến Quân Kiền Linh, ánh mắt vừa lãnh liệt vừa trào phúng hỏi, "Chắc Nhị hoàng tử cũng không phản đối? Nếu Khuynh Hoàng thực sự nhìn lầm còn có thể chứng minh Nhược Lan trong sạch, không phải sao?"

"Đã vậy, ngày mai mời Khuynh Hoàng quận chúa cùng Nhược Lan dùng máu nghiệm thân đi!" Trong mắt Quân Kiền Linh hiện lên một tia ngoan độc, nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng vờ như không thấy ánh mắt của Quân Kiền Linh, nàng không có hứng thú với một người sắp chết, khóe môi gợi lên ý cười, thong thả nói, "Không cần đợi đến ngày mai, Nhược Lan đã ở ngoài điện, chi bằng bây giờ lấy máu nghiệm thân đi!"

Đợi đến ngày mai không biết còn xảy ra chuyện xấu gì đây.

Lạc Khuynh Hoàng vờ như không thấy ánh mắt của Quân Kiền Linh, nàng không có hứng thú với một người sắp chết, khóe môi gợi lên ý cười, thong thả nói, "Không cần đợi đến ngày mai, Nhược Lan đã ở ngoài điện, chi bằng bây giờ lấy máu nghiệm thân đi!"

Đợi đến ngày mai không biết còn xảy ra chuyện xấu gì đây.huơ

"Một khi đã như vậy, tuyên Nhược Lan vào!" Quân Vũ Thần nghe Lạc Khuynh Hoàng nói xong, liền nói với tiểu thái giám bên cạnh.

Rất nhanh Lạc Khuynh Thành đã bị thị vệ áp giải tiến vào, miệng nàng ta bị môt miếng vải bố nhét vào, đôi con ngươi như độc xà trừng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

"Nhược Lan vẫn nói ra uế ngôn, Khuynh Hoàng bất đắc dĩ phải làm như vậy." Lạc Khuynh Hoàng liếc nhìn miếng vải bố trong miệng Lạc Khuynh Thành, khóe môi gợi lên ý cười tao nhã tự nhiên.

Mà Quân Vũ Thần đã sai người mang đến chậu và dao.

Lạc Khuynh Hoàng nhanh chóng rạch ngón tay của mình và Lạc Khuynh Thành, hai giọt máu nhỏ vào trong chậu.

Tất cả mọi người ngưng thần nhìn, hai giọt máu chậm rãi dung hợp vào nhau. Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên ý cười, còn Lạc Khuynh Thành cũng thôi giãy dụa, trong mắt hiện lên một tia tuyệt vọng.

"Sao có thể như vậy?!" Quân Kiền Linh là người đầu tiên kinh hô ra tiếng, dường như là không thể tin được nhìn Lạc Khuynh Thành, lập tức quỳ xuống trước mặt Quân Vũ Thần, đau lòng nói, "Phụ vương, nhi thần thực không biết Nhược Lan lại là Lạc Khuynh Thành!"

Quân Vũ Thần dĩ nhiên biết Quân Kiền Linh đang diễn trò, chỉ là không kiên nhẫn liếc nhìn Quân Kiền Linh một cái, nói với Lạc Khuynh Hoàng, "Hiện giờ đã chứng minh thân phận tội phụ này, đương nhiên xử cực hình răn đe, trước đó, trẫm muốn nghe xem nàng ta có gì muốn nói."

"Khuynh Hoàng tuân mệnh." Lạc Khuynh Hoàng liền đi đến lấy vải bố trong miêng Lạc Khuynh Thành ra, tin rằng người sợ Lạc Khuynh Thành mở miệng nói chuyện nhất, chính là Quân Kiền Linh.

Quả nhiên, sau khi Lạc Khuynh Hoàng lấy miếng vải bố kia ra, trong nháy mắt liền cảm thấy ám khí hướng đến Lạc Khuynh Thành. Lạc Khuynh Hoàng nhanh chóng lấy vải bố ra, hơn nữa còn kéo thân mình Lạc Khuynh Thành đến bên cạnh mình, làm cho ám khí đáng lẽ phải đâm vào trái tim Lạc Khuynh Thành thì lại đâm vào cánh tay nàng ta.

"A!" Lạc Khuynh Thành vừa có thể mở miệng nói chuyện đã bị ám khí đâm trúng bả vai, ám khí là ngân châm cựa nhỏ, sẽ không lập tức làm bả vai nàng ta đau, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, lại không nhìn ra miệng vết thương.

Trong mắt nàng ra toát lên sự tuyệt vọng và thê thảm, khuôn mặt tái nhợt nhìn Quân Kiền Linh, không thể tin được mở miệng, "Kiền Linh…chàng muốn giết ta?!"

Quân Kiền Linh hoàn toàn không ngờ được ám khí sẽ không đâm trúng Lạc Khuynh Thành, nghe Lạc Khuynh Thành nói vậy, lập tức lạnh giọng nói, "Lạc Khuynh Thành! Ngươi cố ý lừa gạt ta, bây giờ còn muốn vu cáo ta sao?!"

Bởi vì đau đớn trên vai mà Lạc Khuynh Thành đến đứng cũng không vững, nàng ta si ngốc nhìn Quân Kiền Linh cười, "Kiền Linh chàng biết không, cho dù thân phận của ta bị vạch trần, ta cũng không định liên lụy tới chàng, nhưng chàng…chàng lại muốn giết ta?"

Nước mắt Lạc Khuynh Thành từ hốc mắt chảy xuống, nhưng nàng ta lại chỉ cười thê lương, đôi con ngươi ác độc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, đây có thể là dụng ý của Lạc Khuynh Hoàng vừa nãy cứu nàng ta? Chính là muốn nàng ta trước khi chết nhận thức một lần tình cảm chân thành bị phản bội thống khổ như thế nào sao?!

"Lạc Khuynh Hoàng! Ngươi hy vọng nhìn thấy ta thống khổ sao?!" Lạc Khuynh Thành đã không cảm kích Lạc Khuynh Hoàng cứu mạng, ngược lại còn hung tợn nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng lạnh lùng nhìn Lạc Khuynh Thành, hiện giờ nước mắt của Lạc Khuynh Thành đã không còn tác dụng với nàng, nàng nhìn Lạc Khuynh Thành từng chữ từng chữ nói, "Ta chưa từng muốn làm ngươi thống khổ! Nhưng còn ngươi, lại nhiều lần muốn dồn ta vào chỗ chết. Đầu tiên là sinh nhật hoàng hậu muốn hãm hại ta, sau đó lại hội hoa đăng mười lăm tháng giêng cố ý đặt bẫy ta, dồn ta xuống vách núi!"

"Ha ha ha ha! Ngã xuống vách núi cao như vậy mà còn không giết chết được ngươi!" Lạc Khuynh Thành ôm bả vai bị thương, vẻ mặt vẫn oán độc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, hận không thể nhào đến giết Lạc Khuynh Hoàng.

Bên trong con ngươi sâu thẳm của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia giảo hoạt, khóe môi gợi lên ý cười thi vị, chậm rãi nói, "Thật uổng phí ngươi cùng Nhị hoàng tử một phen thiết kế!"

"Hừ! Nếu không có Quân Khuynh Vũ đột nhiên chạy tới, ngươi cho rằng ngươi còn sống mà ở trong này nói chuyện với ta?!" Lạc Khuynh Thành không cho là đúng hừ lạnh, chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng mắng.

"Nói như vậy, ngươi thừa nhận ngươi cùng Quân Kiền Linh liên thủ đẩy bọn ta xuống núi?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Thành.

Lạc Khuynh Hoàng cứu Lạc Khuynh Thành, chẳng qua là muốn thừa lúc Lạc Khuynh Thành mất đi lý trí, từ miệng nàng ta vạch ra toàn bộ chân tướng, làm cho tất cả quan viên vì nước vì dân ở đây biết Quân Kiền Linh là người như thế nào!

"Thừa nhận thì sao?! Dù sao ta cũng là người phải chết, ta còn sợ cái gì?! Ta chỉ hận ta không thể giết ngươi!" Lạc Khuynh Thành nhìn Lạc Khuynh Hoàng, vô cùng oán độc nói.

Nàng ta biết sẽ không bao giờ có người nào tới cứu nàng ta nữa! Nam nhân nàng ta một lòng yêu kia, cuối cùng vẫn bỏ rơi nàng ta!

Ha ha! Đây gọi là báo ứng sao?! Chuyện bỏ xe giữ soái nàng ta không biết được bao nhiêu, vậy mà có một ngày nàng ta cũng trở thành thứ bị vứt bỏ kia sao?!

Lạc Khuynh Thành chỉ thấy trong lòng một trận chua xót, ánh mắt lập tức trở nên đỏ đậm, lộ ra ý định dứt khoát, hướng về cây cột bên cạnh trong đại điện lao đến, liền chết ngay tại chỗ!

Mọi người thấy trên đỉnh đầu Lạc Khuynh Thành máu chảy ra, trong mắt chỉ có xem thường và chán ghét, không có một tia đồng tình, thậm chí có người nhỏ giọng nói thầm, "Thật là! Đã chết rồi còn làm bẩn đại điện."

Lạc Khuynh Hoàng hờ hững nhìn thi thể Lạc Khuynh Thành, sắc mặt không hề thay đổi. Nếu nói ngày đó Lạc Khuynh Thành rơi vào trong ao hấp hối, trong lòng nàng còn có một chút thương hại, nhưng giờ phút này, đối với cái chết của Lạc Khuynh Thành, nàng nửa điểm đồng tình cũng không có!

Nàng muốn cho Lạc Khuynh Thành một cơ hội, nhưng còn Lạc Khuynh Thành? Đã không quý trọng sự tha thứ của nàng, ngược lại trăm phương nghìn kế gài bẫy nàng, làm nàng suýt nữa mất mạng, quan trọng nhất là, nàng ta còn làm Quân Khuynh Vũ chịu khổ nhiều như vậy!

Thế nên, ở trong lòng Lạc Khuynh Hoàng, sai lầm Lạc Khuynh Thành phạm phải là không thể tha thứ! Nàng sẽ không tha thứ Lạc Khuynh Thành cùng Quân Kiền Linh một lần nữa!

"Người đâu, mang tiện phụ này ra ngoài, ném vào bãi tha ma!" Quân Vũ Thần không ngại phiền hà liếc qua thi thể Lạc Khuynh Thành, lạnh giọng nói.

Lạc Nguyên nhìn thấy Lạc Khuynh Thành đầu đầy máu tươi, lông mi chỉ là hơi nhíu lại, trên mặt hiện ra nặng nề u ám, một chút lo lắng, nhưng lại không thấy đâu sự đau lòng của một phụ thân.

Ánh mắt Lạc Nguyên từ trên người Lạc Khuynh Thành dời đi, nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng, nữ nhi từ trước tới nay hắn đều chán ghét này thực sự là đâu đâu cũng cùng hắn đối nghịch! Nhưng hiện giờ ngoại trừ nữ nhi này cũng không còn ai có thể dựa vào, sau việc này, xem ra vận Nhị hoàng tử đã hết, chi bằng cùng Lạc Khuynh Hoàng đi theo Thất hoàng tử!

"Kiền Linh, lời tội phụ kia vừa nói, ngươi giải thích thế nào?!" Quân Vũ Thần nhìn người khác mang thi thể Lạc Khuynh Thành đi sau khi rửa sạch đại điện, lại chuyển ánh mắt đến Quân Kiền Linh, trầm giọng hỏi.

"Phụ vương, nhi thần thật sự không biết gì hết!" Quân Kiền Linh có vẻ là bị oan uổng, nhìn Quân Vũ Thần, hùng hồn nói, "Lúc nhi thần cùng nàng ta quen biết thật sự không biết nàng ta chính là Lạc Khuynh Thành, hơn nữa việc nàng ta vừa nói nhi thần cũng hoàn toàn không biết gì cả, nhi thần cho rằng đây rõ ràng là một cái bẫy, cố ý lôi kéo nhi thần, hãm hại nhi thần!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong, không khỏi hừ lạnh một tiếng. Công phu nói dối của Quân Kiền Linh thực không tồi, thực có thể nói đen thành trắng, nói trắng thành đen!

"Nhị hoàng tử nói thật buồn cười, Lạc Khuynh Thành cùng ngài có cái gì thâm cừu đại hận, có lẽ nào lại dùng tính mạng đến hãm hại ngài? Huống hồ nếu không phải Khuynh Hoàng quận chúa vạch trần thân phận thật của Lạc Khuynh Thành, nàng ta đã yên yên ổn ổn gả cho ngài, làm sao có chuyện hãm hại?" Thừa tướng Liễu Viễn Chinh đúng lúc đứng dậy.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Liễu Viễn Chinh nói vậy, hơi nhíu mày, cáo già đúng là cáo già, một đoạn ngắn này ý tứ cũng thật hàm súc.

Đầu tiên là phản bác lời nói của Quân Kiền Linh, làm hắn không làm cách nào cãi lại, tiện thể lại liên lụy đến nàng cùng Quân Khuynh Vũ. Nếu đúng là Quân Kiền Linh thực bị hãm hại, như vậy người trăm phương ngàn kế hãm hại Quân Kiền Linh, chính là nàng và Quân Khuynh Vũ!

Một chiêu này quả thực inh, mặc kệ thế nào đều có thể đủ đả kích đến thế lực một bên, hơn nữa Quân Khuynh Vũ cùng Quân Kiền Linh tranh đấu, ngư ông đắc lợi đương nhiên chính là Thái tử.

"Việc này ta cũng không biết, vì sao Khuynh Hoàng quận chúa cùng Thất đệ mất tích lâu như vậy, trở về liền một mực là ta hại, tiếp theo lại chuyện thân phận Lạc Khuynh Thành bị vạch trần." Quân Kiền Linh quả không đần độn, tự nhiên bắt được sơ hở trong lời nói của Liễu Viễn Chinh.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu lông mày, muốn gán tội gây tai họa đến hai người bọn họ sao, khóe môi nở ra ý cười châm chọc, mở miệng hỏi, "Xin hỏi lúc đó chính Nhị hoàng tử nói có người nhìn thấy bọn ta ngã xuống vách núi? Chính Nhị hoàng tử nói ở sườn dốc có thể tìm được thi thể của bọn ta?"

Quân Kiền Linh sắc mặt hơi đổi. Lúc đó hắn cho rằng Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ hẳn đã chết, bởi vậy mới không bận tâm hiềm nghi, nhưng không nghĩ đến lại bị Lạc Khuynh Hoàng lừa, không khỏi phản bác, "Ngày đó quả thật có người cho ta biết nhìn thấy ngươi cùng Thất đệ ngã xuống vách núi, nhưng ai biết đó không phải có người giả vờ?"

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng càng thêm châm chọc, ý cười càng sâu, thong dong nói, "Như vậy còn Nhị hoàng tử tìm được cái gọi là thi thể của ta và Thất hoàng tử? Chẳng lẽ chúng ta cố ý chuẩn bị thi thể, làm ọi người tưởng bọn ta đã chết?!"

Lạc Khuynh Hoàng chuyển ánh mắt đến mọi người, tiếp tục nói, "Sau đó, bọn ta nếu thực sự muốn hãm hại Nhị hoàng tử, cần gì phải phí công mất tích một tháng, bây giờ mới trở về?!"

Lạc Khuynh Hoàng nói năng hùng hồn, trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ mặt đồng tình.

Lạc Khuynh Hoàng không hề nói sai. Nếu bọn họ thực sự muốn hãm hại Quân Kiền Linh thì hoàn toàn không cần phải rời đi lâu như vậy. Cục diện chính trị có thể thay đổi trong nháy mắt, một tháng này Quân Khuynh Vũ mất tích, cục diện chính trị đã xảy ra ít nhiều biến hóa, hắn lại mất đi khá nhiều lực lượng, trong lòng mọi người cũng đều biết.

"Ta không biết! Dù gì ta cũng trong sạch!" Quân Kiền Linh bị Lạc Khuynh Hoàng nói không biết thế nào phản bác, chỉ có thể cãi cùn.

"Được rồi!" Quân Vũ Thần không có tâm tư đi nghe tiếp, ho khan ngắt lời Quân Kiền Linh, nói, "Nếu không có chứng cứ thì cho qua đi! Trẫm không muốn chuyện tương tự như vậy xảy ra!"

Thấy Quân Vũ Thần tức giận, mọi người cũng đều im lặng, chuyện này cùng cái chết của Lạc Khuynh Thành không giải quyết được.

"Qua chuyện này, thế lực của Quân Kiền Linh sẽ không còn lớn như trước." Lạc Khuynh Hoàng nhếch môi. Trọng thần trong triều, Thừa tướng đương nhiên ở bên Thái tử, mà nguyên bản phụ thân nàng đứng bên Quân Kiền Linh, qua đây, sợ là đã dao động.

Lục bộ Thượng thư, Lại bộ, Lễ bộ, Hộ bộ đều đứng ở bên Quân Kiền Linh. Binh bộ Thượng thư Tống Cương nguyên là người của Quân Hồng Phong, sau chuyện Quân Hồng Phong và Tống Linh địa vị liền lung lay. Trước đó vài ngày, Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ tính toán đem Binh bộ Thị lang Hoa Chính đưa lên làm Binh bộ Thượng thư, hắn xem như là người duy nhất trong lục bộ là của Quân Khuynh Vũ. Còn lại hai Thượng thư còn lại đều là của Thái tử.

"Chuyện Thư Tử Tu nói xấu ta, phụ vương đã răn đe hắn, khấu trừ bổng lộc nửa năm của hắn, địa vị hắn bây giờ cũng không còn như trước." Quân Khuynh Vũ nở ra một nụ cười cao thâm, trong mắt còn có ngấm ngầm mưu tính, chậm rãi nói, "Về phần Hộ bộ Thượng thư La Chu Toàn, vốn là người của Tứ hoàng tử, đi theo Quân Kiền Linh trong một thời gian ngắn, muốn mượn sức hắn cũng không phải là việc khó."

"Còn Lại bộ Thượng thư Nạp Lan Nhược?!" Lạc Khuynh Hoàng lo lắng trong mắt hiện rõ, hỏi.

Nàng không phải quan tâm Lại bộ Thượng thư, mà là nữ nhi của Lại bộ Thượng thư, Nạp Lan Lâm.

Lạc Vân Chỉ cùng Nạp Lan Lâm lúc đó ở trong mắt chính là lập trường bất hòa, hai người bọn họ không thể ở cùng một chỗ. Lúc trước Lạc Nguyên đầu quân cho Quân Kiền Linh cũng có ý định hôn sự giữa Lạc Vân Chỉ cùng Nạp Lan Lâm, nhưng lại bị Lạc Vân Chỉ cự tuyệt.

Lạc Khuynh Hoàng biết trong lòng Lạc Vân Chỉ cực kỳ yêu mến Nạp Lan Lâm, sở dĩ cự tuyệt Nạp Lan Lâm, thứ nhất là sợ hôn ước của bọn họ sẽ trở thành vật hi sinh cho hoàng quyền tranh đấu, thứ hai, chắc cũng là vì nàng.

Cho dù hắn thích nàng ta, nhưng biết nàng sẽ đứng ở bên Quân Khuynh Vũ, cho nên Lạc Vân Chỉ thà rằng áp chế tình cảm của chính mình, thà rằng cự tuyệt lấy Nạp Lan Lâm, chỉ vì không muốn nàng khó xử.

Thuở nhỏ Lạc Vân Chỉ rất quan tâm nàng, đối với nàng rất tốt, hiện giờ còn lo lắng cho nàng, nàng sao có thể không quan tâm đến hạnh phúc của Lạc Vân Chỉ?!

"Nạp Lan Nhược tính tình khiêm tốn, làm việc cẩn thận, hắn đi theo Quân Kiền Linh chẳng qua bởi vì hắn cho rằng Quân Kiền Linh thích hợp làm Cẩm quốc Hoàng đế. Nếu cho hắn thấy rõ Quân Kiền Linh là loại người gì, hắn tự nhiên sẽ không u mê nữa!" Khóe môi Quân Khuynh Vũ gợi lên ý cười, nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói xong, lo lắng trên mặt cũng ít đi, Quân Khuynh Vũ nói đúng, đợi đến khi Quân Khuynh Vũ đăng cơ thành Hoàng đế, hết thảy trở ngại đều không là gì, nhưng khi nào Quân Khuynh Vũ mới có thể xưng đế?!

Lạc Vân Chỉ đã không còn trẻ nữa, chẳng lẽ hắn phải chờ đợi, đợi cho đến khi Quân Khuynh Vũ xưng đế mới có thể lấy Nạp Lan Lâm sao?!

"Không cần chờ lâu như vậy. Sau khi gia yến, Nạp Lan Nhược sẽ đến quy hàng." Quân Khuynh Vũ nở ra nụ cười tự tin, đôi mắt đen như mực bên trong là khí phách cùng trí thông minh nắm trong lòng bàn tay cả thiên hạ.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói xong, khóe môi hơi mỉm cười, nếu Quân Khuynh Vũ đã nói như vậy thì không vấn đề gì. Ca ca rốt cuộc cũng tìm được hạnh phúc của chính mình!

Mấy năm nay ca ca luôn bảo vệ nàng. Nàng rốt cuộc cũng tìm được hành phúc cho ca ca! Hạnh phúc của ca ca nàng không cho phép ai đến phá hoại!

"Còn bảy ngày nữa là gia yến." Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia không chân thực, khóe môi nhẹ nhàng cười, thong thả nói, "Thật không ngờ nhanh như vậy."

Quân Khuynh Vũ nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, ôm lạc Khuynh Hoàng vào trong ngực, rầu rĩ nói, "Nhanh?! Ta còn thấy thật chậm! Ta hận không thể lập tức đem Hoàng Nhi lấy về nhà!"

"Chàng!" Lạc Khuynh Hoàng véo cánh tay Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ khoa trương nhảy dựng lên, ôm cánh tay nói, "Hoàng Nhi, nàng đang mưu sát phu quân!"

Lạc Khuynh Hoàng tức giận liếc nhìn Quân Khuynh Vũ nói, "Phu quân cái gì! Ta đã nói sẽ gả cho chàng sao?!"

"Hoàng Nhi thật xấu! Là ai kéo tay ta hỏi ta, sau khi gia yến có thể lấy nàng không?" Quân Khuynh Vũ đè bả vai Lạc Khuynh Hoàng, đôi mắt tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, vừa giảo hoạt vừa trêu đùa.

Mặt Lạc Khuynh Hoàng hơi đỏ lên, ngượng ngùng quay mặt ra chỗ khác! Quân Khuynh Vũ thật là!

Lúc đó thân thể nàng trúng cổ độc, nàng tưởng không còn sống nổi nữa mới muốn nhanh chóng gả cho Quân Khuynh Vũ, không ngờ Quân Khuynh Vũ lại lấy đó để trêu nàng!

"Ta không giống như chàng nói!" Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ nhìn đến xấu hổ, vội vàng giậm chân chạy ra ngoài.

Quân Khuynh Vũ liền kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, vẻ mặt đáng thương nói, "Hoàng Nhi không thể không để ý đến ta!"

"Buông ra." Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ tỏ vẻ đáng thương, vẻ mặt bất đắc dĩ, giả vờ tức giận nói với Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ không phải là người dễ mắc mưu, liếc mắt một cái liền nhìn ra Lạc Khuynh Hoàng giả bộ tức giận, môi nhếch lên, lại kéo Lạc Khuynh Hoàng vào trong lồng ngực, vô lại nói, "Ta sẽ không! Không buông! Cả đời này cũng không buông!"

Lạc Khuynh Hoàng định phản bác, lại rơi vào trong đôi mắt đen sâu thẳm thâm tình của Quân Khuynh Vũ, nàng nhìn đôi mắt hấn, cảm thấy lời nói bên tai mình của Quân Khuynh Vũ đặc biệt ôn nhu.

Quân Khuynh Vũ ôm lấy Lạc Khuynh Hoàng, một tay nâng cằm Lạc Khuynh Hoàng, một tay đặt ở thắt lưng nàng, cúi người hôn xuống.

Cảm giác mềm mại làm cho trong lòng họ chấn động, không kìm nổi hô hấp dồn dập.

Ánh trăng đậu trên khuôn mặt Lạc Khuynh Hoàng trong sân, bao phủ thân ảnh đang ở cùng một chỗ, giống như một đôi tiên nhân, vừa đẹp đẽ vừa ấm áp vậy.

Nhưng mà, có người lại vô tình cắt ngang sự ấm áp này.

"Khuynh Hoàng. Đang làm gì vậy?" Thanh âm sang sảng của Lạc Vân Chỉ vang lên ở góc sân.

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ lập tức như điện giật mà tách ra, trên mặt đều hiện lên màu đỏ ửng khả nghi, như bọn trẻ vừa vung trộm làm việc gì đó sai trái.

"Huynh...Sao huynh lại tới đây?" Hai má Lạc Khuynh Hoàng đỏ ửng như cà chua chín, nàng nhìn Lạc Vân Chỉ, hơi có tật giật mình nói.

Lạc Vân Chỉ nhìn Lạc Khuynh Hoàng không khỏi có chút nghi hoặc, tay sờ sờ trán Lạc Khuynh Hoàng, nghi hoặc nói, "Không sốt, Lạc Khuynh Hoàng mặt muội sao lại đỏ như vậy?"

Lạc Khuynh Hoàng chưa kịp nói gì, Lạc Vân Chỉ lại chỉ vào mặt Quân Khuynh Vũ nói, "Sao cả mặt Thất điện hạ cũng đỏ như vậy?"

Quân Khuynh Vũ liếc mắt một cái xem thường. Trong lòng âm thầm nói, Lạc Vân Chỉ, ta sẽ nhớ kỹ ngươi, lần sau ngươi lấy Nạp Lan Lâm, ta cũng làm với ngươi như vậy, để xem mặt của ngươi đỏ hay không.

Tuy trong lòng oán thầm nhưng Quân Khuynh Vũ trên mặt vẫn cười cười, cực kỳ bình tĩnh nói, "À, là do trời quá nóng mà thôi."

Lạc Vân Chỉ không khỏi ngẩng đầu lên nhìn trời, lại nhìn Quân Khuynh Vũ đang mặc một cái áo, lại nhìn mình đang mặc ba cái, khóe miệng giật giật. Thời tiết nóng lắm sao? Sao hắn lại không biết?

Thấy Lạc Khuynh Hoàng vẻ mặt đồng tình, Lạc Vân Chỉ sờ sờ cái mũi lẩm bẩm, "Chẳng lẽ là ta bị bệnh?!"

80. Chương 81: Chuyện Tốt Thành Đôi

Thời gian bảy ngày chẳng mấy chốc đã trôi qua. Không khí đầu xuân tràn ngập khắp đế đô.

Trong sân, cây cối đâm chồi nảy lộc, điểm xuyến thêm sắc màu sức sống cho toàn bộ sân viện. Ngay đến bộ bàn ghế đã lạnh lẽo dường như cũng lây dính không khí mùa xuân ấy.

Lạc Khuynh Hoàng đứng trong phòng, miệng cười dịu dàng ấm áp như nắng xuân. Nàng khoác trên người y sam đỏ tươi, phù trợ cho cả người nàng càng thêm tiên diễm linh động.

"Tiểu thư, cỗ kiệu đến rồi." Hương Lan thấy Lạc Khuynh Hoàng còn đứng trong phòng, không khỏi thúc giục: "Hôm nay tuy là Vạn gia yến, thế nhưng cũng là ngày tứ hôn cho các hoàng tử công chúa, những người có thân phận ở đế đô đến lúc đó đều sẽ có mặt, tiểu thư ngài trăm ngàn lần đừng có tới trễ!"

Mi mắt khẽ nâng, Lạc Khuynh Hoàng cười như không cười nhìn Hương Lăng, môi vểnh lên trêu đùa: "Hương Lăng càng ngày càng dông dài đi. Ta thấy ngươi bây giờ thật giống như mấy ma ma trong cung rồi!"

"Chờ sau khi thất điện hạ làm Hoàng đế, tiểu thư làm Hoàng hậu, Hương Lăng đương nhiên sẽ làm ma ma trong cung!" Hương Lăng hướng Lạc Khuynh Hoàng thè lưỡi, bộ dáng nghịch ngợm.

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy Hương Lăng nói như thế, ánh mắt sâu thẳm hiện lên ý cười cùng yêu thương, nét mặt lại giả bộ nghiêm túc, cười nói: "Lời này của ngươi chớ nói lung tung. Nếu như bị người hữu tâm nghe được, chẳng phải sẽ liên lụy đến Vũ ư?"

Hương Lăng bị lời nói của Lạc Khuynh Hoàng hù dọa, gấp rút lấy tay bụm miệng lại, ngó quanh bốn phía, phát hiện bốn bề vắng lặng mới thả tay ra, nói với Lạc Khuynh Hoàng: "Nô tỳ đã biết."

"Khuynh Hoàng, ngươi chuẩn bị xong rồi chứ?" Tiếng Lạc Nguyên thúc giục vang lên trong sân.

Lạc Khuynh Hoàng thu hồi thần sắc bước nhanh ra ngoài đã thấy Lạc Vân Chỉ và Lạc Nguyên đã đứng chờ nàng trước cổng sân. Nhớ tới các yến hội ngày trước, luôn có mặt Lạc Khuynh Quốc, Lạc Khuynh Thành, Vương U Nhược ở cùng nhau, ngược lại bây giờ vắng vẻ đi nhiều.

Bước nhanh đến chỗ Lạc Vân Chỉ, Lạc Khuynh Hoàng thấy Lạc Vân Chỉ gương mặt sáng sủa khôi ngô, mặc trên người trường bào đen tuyền, không những không cảm thấy u ám trái lại còn lộ ra tư thái hiên ngang oai hùng, mà ánh mắt nhìn nàng ngập tràn ấm áp như ánh dương sớm.

Lạc Nguyên đứng cạnh Lạc Vân Chỉ, bày ra gương mặt ôn hòa từ ái, tựa như một người phụ thân từ ái nhất thiên hạ chăm chú nhìn Lạc Khuynh Hoàng và Lạc Vân Chỉ.

Tinh thần nàng không khỏi có chút ngẩn ngơ, nở nụ cười chua xót. Nếu như từ đầu cứ thế này, chỉ có nàng, ca ca, phụ thân và mẫu thân thì có phải mọi chuyện sẽ khác? Phải chăng có thể giống như Liễu gia, huynh muội hòa hảo, cha con tình thâm?

Liễu Tư Triệt mệt mỏi vì lợi ích gia tộc, bắt buộc từ bỏ cuộc sống nhàn vân dã hạc, từ bỏ tình cảm cá nhân, nói đến thật khổ sở. Thế nhưng, có ai dám nói thân tình như vậy không phải là một loại hạnh phúc?

Thu lại suy nghĩ sâu xa, Lạc Khuynh Hoàng khôi phục lại vẻ tươi cười thâm thúy khó đoán.

Ngồi trong cỗ kiệu, nhẹ nhàng vén một góc rèm lên, gặp ca ca và Lạc Nguyên cưỡi ngựa bên cạnh, Lạc Khuynh Hoàng khóe miệng nhếch lên, tựa hồ như nhớ đến thời điểm trước đây, nàng và mẫu thân ngồi bên trong cỗ kiệu, phụ thân và ca ca cưỡi ngựa bên ngoài.

Đáng tiếc, cảnh xưa còn đó người xưa nay đâu mất.

Cỗ kiệu nhanh chóng đến trước Hoàng cung. Sắc trời cũng không còn sớm, ánh hoàng hôn chiếu rọi, toàn bộ cung điện như được bao bọc trong ánh hoàng kim, hiện ra hết sức trang nghiêm.

Lạc Khuynh Hoàng xuống kiệu, cùng Lạc Vân Chỉ và Lạc Nguyên tiến cung, đến nơi tổ chức Vạn gia yến.

Cách thời gian bắt đầu yến tiệc khoảng chừng nửa canh giờ nữa, nhưng nơi đây đã rộn rã tiếng người. Trên ghế chủ tọa, Quân Vũ Thần khoác lên người long bào hoàng sắc, phong thái uy nghiêm. Ngồi cạnh bên còn có vài vị phi tử tương đối có địa vị.

Yên vị bên trái ông là Hoàng hậu Liễu Tâm Huệ, thân mẫu thái tử Quân Hiền Tề. Bên phải là người được thánh sủng hiện nay Hinh phi nương nương Thủy Lan Hinh, chính là mẹ đẻ của thập tam hoàng tử Quân Diệp Hoa. Ngồi kế Hinh phi là Thư quý phi, mẹ đẻ của nhị hoàng tử.

Cặp mắt Lạc Khuynh Hoàng khẽ nhíu. Hình như có một loại cảm xúc vụt qua trong con mắt.

Phi tử của Quân Vũ Thần không nhiều. Người được coi có địa vị, chẳng qua là một bà Hoàng hậu, hai bà Quý phi, còn lại hai bà phi tử. Nguyệt quý phi, mẹ đẻ Quân Khuynh Vũ hồng nhan bạc mệnh, đã không còn trên nhân thế từ sớm. La phi, mẹ đẻ Quân Hồng Phong bởi vì cái chết của con mình mà trở nên điên dại, nay cũng chỉ còn lại ba vị nương nương này.

Lạc Khuynh Hoàng đang trong trạng thái thất thần thì nghe được giọng Quân Khuynh Vũ tà mị vang lên bên tai: "Hoàng nhi đứng đây làm gì, còn không ngồi xuống?"

"Thời gian còn chưa tới." Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt gặp Quân Khuynh Vũ toàn thân đỏ rực vô cùng mị hoặc, khóe miệng không tự giác nở nụ cười, ngón tay chỉ về hướng chủ tọa cách đó không xa hỏi: "Hinh phi thực sự được thánh sủng, lại có thể vượt qua cấp bậc lễ nghi mà ngồi bên cạnh Hoàng thượng à?"

Dựa theo cấp bậc, ngồi bên cạnh Hoàng thượng phải là Hoàng hậu và quý phi. Lúc Nguyệt Quý Phi còn tại thế, đều do bà và Hoàng hậu ngồi bên người Quân Vũ Thần. Từ khi Nguyệt quý phi mất, Quân Vũ Thần tuy có sủng ái Hinh phi nhưng chưa bao giờ ở trường hợp như vậy cho bà ngồi cạnh bên, mà dựa theo lễ nghi chỗ đó nên do Thư quý phi ngồi, hôm nay sao lại ngoại lệ.

"Được sủng ái à?" Quân Khuynh Vũ ánh mắt cười như không nhìn Hinh phi, thấy được vẻ mặt dương dương tự đắc của bà, khóe miệng gợi lên ý cười châm chọc, chậm rì nói: "Ta xem cũng chưa chắc."

Lạc Khuynh Hoàng nghe giọng điệu của Quân Khuynh Vũ, chân mày không khỏi chau nhau, dường như có ánh sáng chợt lóe trong mắt, im lặng một chút, Lạc Khuynh Hoàng lại ngước nhìn Quân Khuynh Vũ, hỏi với âm lượng chỉ có hai người nghe: "Ý huynh là, Hoàng thượng làm như vậy, là vì bất hòa với Thư quý phi?"

Từ lần Lạc Khuynh Thành tự sát trên đại điện, thái độ Quân Vũ Thần với Quân Kiền Linh đã không còn như trước. Cũng không ít bất hòa với Thư quý phi và Lễ bộ Thượng thư.

Vừa rồi thấy Hinh phi ngồi cạnh Quân Vũ Thần, chỉ cảm thấy chút kỳ quái. Quân Vũ Thần dù sủng ái Hinh phi, cùng lắm coi bà là hình bóng Nguyệt quý phi, tuyệt sẽ không vì bà mà bỏ qua cấp bậc lễ nghi. Vậy nên nàng mới mở miệng hỏi Quân Khuynh Vũ.

Nghe ý tứ của Quân Khuynh Vũ, nàng càng khẳng định Quân Vũ Thần làm như thế là có dụng ý khác. Nếu không vì sủng ái, vậy đó là cố ý gây bất hòa với Thư quý phi?!

Người ta thường nói, hậu cung là một triều đình thu nhỏ. Dựa vào việc phi tử được sủng ái và bị thất sủng, cũng đủ để có thể phản ánh tâm ý của Hoàng đế. Quân Vũ Thần cố ý ở Vạn gia yến bày ra như thế, e rằng muốn làm suy yếu thế lực Quân Kiền Linh và Thư gia.

"Huynh sớm biết Hoàng thượng sẽ làm thế?" Lạc Khuynh Hoàng thấy vẻ mặt không chút ngạc nhiên hay ngoài ý muốn của Quân Khuynh Vũ, lại nhớ tới vài ngày trước hắn nói với nàng, sau Vạn gia yến, Nạp Lan Nhược tự nhiên sẽ quy hàng, không cần tra hỏi.

Quân Khuynh Vũ cười bí hiểm, sóng mắt lưu chuyển, phong hoa tuyệt đại, hắn thoải mái nói: "Phụ hoàng bất mãn Quân Kiền Linh, đương nhiên sẽ nhân cơ hội yến tiệc lần này làm suy yếu thế lực khiến cho triều thần thấy rõ bộ mặt khác của hắn."

Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt tán thưởng Quân Khuynh Vũ. Trong bụng không khỏi cảm khái, người khác đều khen nàng băng tuyết thông minh, tâm tư kín đáo, trí tuệ vô song. Nhưng mà so sánh với tâm tư của Quân Khuynh Vũ, quả thật không đáng nhắc tới.

Quân Vũ Thần ngồi ở chủ vị, bắt gặp hai bóng dáng màu đỏ đứng cách đó không xa, đều một bộ phong hoa tuyệt đại, nụ cười trên miệng cũng trở nên ấm áp, lại xem một lượt thấy khách mời đã muốn đầy đủ, nhân tiện nói: "Nếu tới rồi thì ngồi xuống hết đi."

Mọi người nghe Quân Vũ Thần nói vậy, đều an vị.

Lạc Khuynh Hoàng đang dự định về chỗ đã sắp cho Đại tướng quân phủ, lại bị Quân Khuynh Vũ kéo lại, Lạc Khuynh Hoàng nghi hoặc nhìn Quân Khuynh Vũ, ý bảo hắn buông nàng ra, hắn lại không chịu buông tay, còn kéo nàng qua hướng ngược lại, giọng nói bá đạo: "Hoàng nhi ngồi cạnh ta đi."

"Ngồi cạnh huynh?!" Lạc Khuynh Hoàng kinh ngạc nhìn Quân Khuynh vũ, nàng tuy đã được tứ hôn cho Quân Khuynh Vũ, nhưng hai người dù sao cũng chưa thành thân, nàng không phải vương phi của hắn, làm sao có thể ngồi kế hắn?

Quân Khuynh Vũ dừng bước, tay vẫn như cũ nắm chặt tay nàng, một chút cũng không có ý buông ra, chân mày cau lại hỏi Lạc Khuynh Hoàng: "Thành thân chỉ là vấn đề thời gian. Nếu đã nhận định nàng là vương phi của ta, ngồi cạnh ta, có gì không thể?"

Nhận thấy ánh mắt cố chấp của Quân Khuynh Vũ, nàng bất giác nở nụ cười. Quân Khuynh Vũ xưa nay ngang ngạnh bất kham, làm chuyện gì cũng tùy tâm trạng, mặc kệ ánh mắt người khác, tất nhiên không để ý mấy lễ nghi này.

Mà nàng. Nếu là trước kia, e rằng nàng tuyệt đối không có khả năng làm theo ý muốn của hắn. Nhưng nàng bây giờ, sớm đã không còn là một tiểu thư khuê các chỉ biết tới tam tòng tứ đức! Nếu Quân Khuynh Vũ cố ý yêu cầu, nàng liền tùy tâm ý của hắn vậy!

Hiện tại trong lòng của nàng, cái gì gọi là cấp bậc lễ nghĩa, cái gì gọi là lễ nghi của tiểu thư khuê các, hết thảy đều vô tích sự! Chỉ có nam tử đang nắm tay nàng mới quan trọng nhất.

Ý cười bên môi càng sâu thêm, ánh mắt mập mờ ý tứ ngang ngạnh, tùy tiện thoải mái, lôi kéo tay Quân Khuynh Vũ đi tới chỗ ngồi, một mặt cười: "Vậy thì đi thôi, phu quân của thiếp!"

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, cười thật vui vẻ, con ngươi đen như mực mang theo ý cười giảo hoạt vì đạt được mục đích, ba bước thành hai bước, dẫn Lạc Khuynh Hoàng về trước, nhếch môi nói: "Vi phu sẽ đi phía trước, nếu gặp nguy hiểm vi phu cũng có thể thay nương tử chống đỡ!"

Nhìn bộ dạng kiên định của Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ cười càng sâu.Có thể được Lạc Khuynh Hoàng yêu, Quân Khuynh Vũ hắn quả thực rất may mắn!

Hai người dắt tay cùng một chỗ, y sam đỏ rực giống nhau, phong hoa tuyệt đại dẫn tới vô số ánh nhìn. Mọi người xem bóng dáng bọn họ, trong mắt hiện lên kinh diễm cho đến khi hai người ngồi xuống, trong mắt vẫn là kinh ngạc rồi kinh ngạc.

"Này, Quận chúa Khuynh Hoàng thế nào lại ngồi cùng một chỗ với thất hoàng tử?!"

"Quận chúa Khuynh Hoàng không phải đã được tứ hôn cho thất hoàng tử sao? Ngồi cạnh nhau cũng không có gì lạ!"

"Tứ hôn thì tứ hôn, nhưng vẫn chưa thành thân, làm vậy chỉ sợ trái với lễ nghi thôi!"

Nghe quan viên nhỏ giọng nghị luận xung quanh, sắc mặt Lạc Khuynh Hoàng cũng không biến chuyển, vẫn như cũ cười đến chói mắt, đôi mắt trầm tĩnh như có như không lơ đãng đảo qua đám quan viên đang bàn tán, lại khiến bọn họ lạnh run, thoáng cái đã quên lời muốn thốt ra.

Quân Vũ Thần đương nhiên cũng nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ ngồi cùng nhau, mi tâm khẽ chau, dường như không đồng ý với hành động này nhưng gặp bộ dáng nói chuyện tự nhiên thoải mái của hai người, chân mày lại chậm rãi giãn ra. Hai đứa trẻ này, tính tình đều tùy tiện cả, sợ rằng lễ nghi hoàng gia cũng không trói buộc được bọn nó.

Chỉ là thế này cũng tốt, không có nhiều trói buộc như vậy thì cũng không có nhiều bất đắc dĩ. Hắn chưa một lần được trải qua hạnh phúc, hà cớ gì lại còn không cho bọn nó được chứ?

"Tổ chức Vạn gia yến chính là để đón năm mới, là ngày cùng bách tính hoan hỉ, các ái khanh không nên câu nệ, cứ ăn uống no say!" Quân Vũ Thần quét qua Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ, đơn giản mở miệng nói.

Dựa theo thông lệ từ trước tới nay, Vạn gia yến là yến hội mà Hoàng thượng cùng thần tử tụ tập đón mừng năm mới. Tuy rằng chỉ có Hoàng thượng và quan lại quyền quý tham dự, Vạn gia yến này cũng có khẩu hào cùng bách tính vui vẻ.

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một tia trào phúng. Cùng bách tính vui vẻ? Cũng không biết bách tính ở nơi nào nữa?! Bọn họ ở trong này cao sơn mỹ vị, dân chúng bên ngoài lại phải làm việc vất vả khổ cực, thật không biết làm sao để cùng vui vẻ.

"Hoàng thượng thánh minh!" Các đại thần đồng loạt hồi đáp.

Mọi người nói xong, liền nói nói cười cười bắt đầu buổi tiệc. Mà sân khấu yến hội như trước được các nữ tử quan gia chưng cầu biểu diễn.

Vạn gia yến này ngoại trừ chào đón năm mới, cùng bách tính vui vẻ ra, còn có một tác dụng quan trọng khác chính là tuyển phi, tuyển phò mã cho các hoàng tử công chúa đến tuổi cập kê. Vì vậy, trung tâm sân

khấu này là nơi mà các tiểu thư khuê các sử dụng thể hiện tài năng của mình, thông qua đó nhận được sự coi trọng của hoàng tử công chúa.

Hoàng tử công chúa nếu vừa ý ai, sẽ cầu Hoàng thượng tứ hôn. Nếu không hợp ý thì bỏ qua. Song, dù không hợp ý, cùng lắm chờ thêm một năm, Hoàng thượng cũng nhất định sẽ tứ hôn.

Vạn gia yến này nghe qua thì thấy như theo ý nguyện các hoàng tử công chúa là chính, kỳ thực sau lưng còn không phải bị quyền lợi trộn lẫn bên trong?!

Tựa như Quân Thiên Lam, người trong lòng nàng là Trương Tuân. Thế nhưng nàng cũng không có khả năng gả cho Trương Tuân, đơn giản phụ thân hắn theo phe đảng thái tử, mà nàng lại là muội muội Quân Khuynh Vũ.

Về phần Nạp Lan Lâm và Lạc Vân Chỉ, thoạt nhìn không có quan hệ mâu thuẫn gay gắt nhưng cũng đã bị quyền lợi dính dáng đến. Phụ thân Nạp Lan Lâm chính là người của nhị hoàng tử, mà Lạc Vân Chỉ lại vì nàng mà đứng bên Quân Khuynh Vũ. Kể từ đó, Nạp Lan Lâm và huynh ấy cũng không thể ở cùng một chỗ.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn tiểu thư biểu diễn giữa khán đài, không khỏi có chút chán chường. Vạn gia yến, nói thì dễ nghe nhưng lại trốn không thoát mưu tính cùng quyền lợi.

"Nếu Hoàng nhi không vui thì đừng xem nữa." Quân Khuynh Vũ chú ý tới sắc mặt mệt mỏi của nàng, thuận tiện mở miệng.

Lạc Khuynh Hoàng ngước mắt nhìn nhìn Quân Khuynh Vũ, nghi vấn trong mắt, câu môi nói: "Ta không muốn xem thì có thể không xem ư?"

"Tất nhiên." Quân Khuynh Vũ nắm tay Lạc Khuynh Hoàng nở nụ cười, mắt hạnh hẹp dài, ngươi mắt màu đen tràn ngập khí phách đế vương, hắn chậm rãi nói: "Hoàng nhi không muốn làm chuyện gì, trong thiên hạ có ai dám miễn cưỡng nàng?!"

Dứt lời, không đợi Lạc Khuynh Hoàng kịp phản ứng, Quân Khuynh Vũ đã cầm tay nàng sải bước rời yến hội, mọi người thấy Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ rời ghế ngồi, trong mắt là sự kinh ngạc còn có không đồng ý. Thế nhưng vẫn quan sát vẻ mặt Quân Vũ Thần, thấy không có vẻ gì là không vui cũng chỉ đành ngậm miệng lại.

Việc Quân Vũ Thần cưng chiều Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ, tất cả mọi người đều biết. Nếu Quân Vũ Thân không có gì không vui, bọn họ sao dám ở sau lưng nói thất hoàng tử cùng quận chúa Khuynh Hoàng một câu không phải?!

Trên yến hội, tiếng đàn sáo không ngừng vang lên bên tai, Liễu Tư Triệt làm mắt điếc tai ngơ. Ngón tay thon dài siết chặt ly rượu, một ly tiếp một ly, tựa như không biết chán. Dung nhan như ngọc lờ mờ nhiễm thêm một tầng buồn phiền.

Trên yến hội, tiếng đàn sáo không ngừng vang lên bên tai, Liễu Tư Triệt làm mắt điếc tai ngơ. Ngón tay thon dài siết chặt ly rượu, một ly tiếp một ly, tựa như không biết chán. Dung nhan như ngọc lờ mờ nhiễm thêm một tầng buồn phiền.

"Uống rượu hại thân, Liễu công tử vẫn nên uống ít thôi." Giọng nói dịu dàng cất lên bên tai Liễu Tư Triệt.

Liễu Tư Triệt không phần nào dao động, hắn ngước mắt lên, ánh mắt như trước ngập sương mù, hoàn toàn không nhìn ra tâm trạng của hắn giờ phút này, khóe miệng theo thói quen lộ ra nụ cười tao nhã, ôn hòa phải phép: "Cảm ơn thập nhất công chúa quan tâm."

Thập nhất công chúa Quân Mạc Ly nhìn đến nụ cười thanh nhã ấy của Liễu Tư Triệt, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, rũ mắt xuống, không dám nhìn Liễu Tư Triệt.

Mẹ đẻ thập thất công chúa địa vị không cao, đã sớm tạ thế, vậy nên thập nhất công chúa cho tới nay đều bị người khác xem nhẹ, thậm chí không có tư cách tham gia vào. Lâu ngày, mọi người cũng chỉ nhớ rõ hai nàng công chúa, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của thập nhất công chúa.

Vị công chúa này lớn lên không tính là xinh đẹp, chẳng qua tính cách nàng ôn hòa, thoạt nhìn cũng có khí chất dịu dàng. Mới vừa rồi, nàng bắt gặp Liễu Tư triệt cách đó không xa uống rượu từ ly này đến ly nọ thì

nhịn không nổi đã đi tới khuyên hắn.

Thập nhất công chúa cúi mi, thật lâu sau cũng không nghe Liễu Tư Triệt nói tiếp liền ngước mắt lên lại thấy hắn đã muốn uống cạn ly rượu, trong mắt nàng không khỏi hiện lên mất mát, nàng dùng sức vò chặt chiếc khăn, cúi người thi lễ với Liễu Tư Triệt, về lại chỗ ngồi của mình.

Trên Vạn gia yến có thể tự do đi lại. Nếu ngươi vừa ý người thì có thể đến trước mặt người đó nói ra. Mà trừ lần đó, cũng không gò bó giống mấy yến hội khác như vậy, được phép di chuyển. Do vậy, vừa rồi lúc Quân Khuynh Vũ dẫn Lạc Khuynh Hoàng rời khỏi, Quân Vũ Thần cũng không ngăn cản.

Thập nhất công chúa trở về chỗ của mình, trong mắt đã muốn hiện lên một tầng hơi nước, nàng cúi đầu nhìn chiếc khăn trong tay mình, là chiếc khăn nàng thêu rất lâu, dự định hôm nay sẽ tặng Liễu Tư Triệt.

Không sai. Nàng thầm mến hắn đã nhiều năm. Nhưng mà, Liễu Tư Triệt hắn nổi bật như thế, chói mắt như mặt trời. Còn nàng, chẳng qua là một công chúa bị mọi người quên lãng, cũng không có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, không có tài nghệ làm người khác kinh diễm.

Nàng tự ti, thậm chí không có dũng khí nói cho hắn biết tâm ý nàng. Vừa rồi nàng thấy Liễu Tư Triệt uống rượu, lo lắng thân thể hắn, mới cố lấy dũng khí đi tới, nghe hắn đáp lời nàng, lòng nàng cực kỳ kích động.

Nhưng mà. Thì ra hắn căn bản không để bụng lời nàng nói, đối với nàng ôn hòa nhã nhặn chẳng qua là thói quen trước giờ của hắn thôi.

Ở trong lòng Liễu Tư Triệt hắn e rằng chỉ có người mặc y sam màu đỏ kia, một nữ tử xinh đẹp vô song. Từ ánh mắt hắn nhìn Lạc Khuynh Hoàng nàng có thể nhìn ra được.

Đôi mắt ngập sương mù che dấu chỉ khi nhìn Lạc Khuynh Hoàng mới có thể trở nên trong suốt, mới có thể hiện lên sự dịu dàng chân chính mà không phải ôn hòa xa cách. Nàng hâm mộ Lạc Khuynh Hoàng, cũng không ghen tị với nàng. Vì nàng ngay cả tư cách để ganh tỵ cũng không có. Nàng như thế, sao có thể cùng Lạc Khuynh Hoàng so sánh đây?

Lạc Khuynh Hoàng không thấy được một màn như vậy. Nàng giờ này đang cùng Quân Khuynh Vũ ngồi ở hồ nước, nhàn nhã tự tại nói chuyện thời tiết.

"Nghe tiếng đàn sáo thành quen, thành ra ở hồ nước này cũng nghe thấy được phong phanh, nghe ra cũng hay." Lạc Khuynh Hoàng ngồi trên bục đá ở hồ nước, xiêm y đỏ rực như màu ráng chiều chiếu rọi lên mặt gạch, như đóa huyết liên nở rộ, xinh đẹp mà nội liễm, dung mạo nàng cực kỳ trong trẻo, khóe mắt, đuôi lông mày đều tinh khiết trong suốt.

Quân Khuynh Vũ ngồi bên Lạc Khuynh Hoàng, một bộ đỏ rực như nhau, chỉ là xiêm y Quân Khuynh Vũ thêm chút mềm mại mà tùy tiện, ngực áo hơi mở rộng, phong lưu anh tuấn nói không nên lời, bên miệng ôm lấy ý cười tà mị, nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, khiến nàng tựa đầu lên vai hắn, chậm rãi nói: "Hoàng nhi nghe hay, thì là nghe hay."

Lạc Khuynh Hoàng tựa lên bả vai Quân Khuynh Vũ, có thể loáng thoáng ngửi thấy mùi cỏ hương trên người hắn, không nồng đậm nhưng lại ngấm vào tâm can khiến tinh thần cùng thể xác nàng đều từ từ thả lỏng.

Ánh trăng mông lung rọi xuống lên người Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ làm ột thân đỏ như lửa nhuộm một tầng ánh bạc, thoạt xem thêm vài phần nhu hòa bớt vài phần nội liễm.

Mà giờ khắc này, sự ngang tàng trên người họ bởi vì ánh trăng mà giảm đi không ít, còn lại chỉ là sự ấm áp cùng nhu hòa chìm đắm dưới ánh trăng, như một đôi thần tiên quyến lữ chốn nhân gian.

"Chúng ta ra đây bao lâu rồi?" Lạc Khuynh Hoàng dựa trên vai Quân Khuynh Vũ, mắt nhìn Quân Khuynh Vũ lại chỉ có thể thấy được chiếc cằm trơn bóng mê người của hắn.

Quân Khuynh Vũ buông mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi trong suốt đen láy chứa đựng vầng sáng mê người, lông mi dài khẽ chớp, càng tăng thêm vẻ động lòng người, trong lòng không khỏi động, nhất thời hôn xuống, Lạc Khuynh Hoàng đang ngửa đầu nhìn Quân Khuynh Vũ, không ngờ hắn lại đột ngột hôn xuống.

Gắn bó triền miên, dưới ánh trăng mờ ảo hiện ra một cảnh phong tình kiều diễm.

"Khụ khụ!" Phía sau truyền đến tiếng ho khan cực kỳ xấu hổ.

Quân Khuynh Vũ vô cùng lưu luyến rời môi Lạc Khuynh Hoàng, lông mày hơi cau lại, hung hăng trừng mắt liếc đến góc tối kia, trong giọng nói có chút không cam lòng: "Chuyện gì?"

"Trình diễn sắp kết thúc. Hoàng thượng đang chuẩn bị ban thưởng hoa." Bóng Mị ảnh theo tiếng xuất hiện trước mặt Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ.

Lạc Khuynh Hoàng biết Mị Ảnh vẫn luôn theo bảo vệ nàng ở một nơi bí mật gần đó, nhưng nàng chưa từng thấy qua Mị Ảnh, nay gặp hắn, đương nhiên tò mò đánh giá.

Một phen đánh giá làm cho Mị Ảnh vốn đã xấu hổ, sắc mặt càng thêm xấu hổ, khuôn mặt xuất hiện vệt đỏ không bình thường, đầu càng cúi thấp xuống.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi cau mày. Theo Quân Khuynh Vũ nói, hắn và Mị Ảnh cũng coi như là huynh đệ đồng sinh cộng tử, mà tính tình Mị Ảnh cực kỳ lạnh lùng, chính là, một người lạnh lùng, lại cũng sẽ ngại ngùng?

Mị Ảnh thấy ánh mắt trêu chọc cùng nghi hoặc của Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi trở mặt khinh bỉ. Vì cái gì hắn phải ngượng?! Bắt gặp bọn họ hôn môi, hẳn phải do bọn họ đỏ mặt mới đúng chứ?! Thế nào mà hai kẻ đó một chút giác ngộ cũng không có, ngược lại là hắn xấu hổ?! Đây là logic gì hả!

"Đừng trừng, tròng mắt sắp rơi ra rồi kìa." Quân Khuynh Vũ vẻ mặt tự nhiên, ôm Lạc Khuynh Hoàng xuống bục đá, thấy Mị Ảnh không ngừng trợn trừng mắt không khỏi vểnh môi trêu tức.

Mị Ảnh nghe vậy, lạnh lùng liếc Quân Khuynh Vũ, mặt không chút thay đổi xoay người rời khỏi, nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy khóe miệng hắn giật giật.

Lúc Quân Khuynh Vũ và Lạc Khuynh Hoàng trở lại yến hội, trình diễn đã kết thúc. Hai người không để ý ánh mắt người khác, bình tĩnh thong dong trở lại ghế ngồi, tự nhiên tao nhã mà uống rượu, dùng bữa.

"Đầu xuân tới, trẫm hi vọng Cẩm Quốc cũng tràn ngập sinh cơ như xuân năm nay, trẫm cũng hi vọng các hoàng nhi đều có thể tề tụ như ở Bách hoa!?" Quân Vũ Thần thượng vị trên cao, nhắc lại Bách hoa yến.

Chính là lúc này đây có một chút bất đồng.

Quân Vũ Thần quét một vòng qua triều thần, khóe miệng cười bí hiểm, cao giọng: "Trẫm quyết định ban thưởng hoa cho các hoàng tử, hi vọng bọn hắn sẽ có thể giống như những đóa hoa nở rộ!"

Lời vừa rơi xuống, lập tức làm ọi người xôn xao.

Ở Vạn gia yến trước kia, sau khi kết thúc trình diễn chính là màn giao lưu giữa các đệ tử trẻ tuổi, sau giao lưu thì có thể thỉnh chỉ tứ hôn. Trong đó cũng không có màn ban thưởng hoa này.

Mà trên mặt đám người Liễu Viễn Chinh và Lạc Nguyên lộ ra biểu tình suy nghĩ. Thân thể Hoàng thượng hiện giờ ngày càng suy yếu, e là chịu không nỗi vài năm nữa, Thái tử đã bị phế bỏ lại chậm chạp không lập, Hoàng thượng vào lúc này ban thưởng hoa, chỉ sợ muốn lấy lý do thưởng hoa để tỏ rõ tâm ý mình đi.

"Ban thưởng đại hoàng tử Quân Hiền Tề. Hoa đào." Thái giám đọc lên ý chỉ Quân Vũ Thần đã viết trước đó.

Quân Hiền Tề sắc mặt khẽ biến, dần trầm xuống.

Không phải mẫu đơn!

Mẫu đơn chính là hoa trung chi vương. Hắn vốn từng là Thái tử, lý nên được hoa mẫu đơn. Thế nhưng phụ hoàng lại ban cho hắn hoa đào. Hoa đào này tuy diễm lệ, ngụ ý trong đó cũng xa không bằng mẫu đơn.

Xem ra phụ hoàng đã quyết tâm không khôi phục hắn. Hắn muốn xem, phụ hoàng sẽ ban mẫu đơn này cho ai?! Quân Kiền Linh hay Quân Khuynh Vũ?!

"Ban thưởng nhị hoàng tử Quân Kiền Linh. Mẫu đơn đỏ." Tiếng thái giám không nhanh không chậm lanh lảnh vang lên như cũ.

Nhưng với một câu kia, đã thành công khiến mọi người biến sắc.

Trên mặt Quân Kiền Linh hiện lên một chút vui mừng lướt nhanh qua. Cứ tưởng rằng phụ hoàng sủng Quân Khuynh Vũ, bởi vì lần trước trên đại điện bị đem ra làm trò cười, phụ hoàng thế nào cũng thất vọng về hắn, tất sẽ không ban hoa mẫu đơn cho hắn nhưng không ngờ tới, người trong lòng phụ hoàng hướng đến cư nhiên là hắn?!

Rất tốt. Có phụ hoàng tán thành còn sợ đám triều thần này dám không ủng hộ hắn sao?!

Sắc mặt Quân Hiền Tề càng không tốt, vốn tưởng phụ hoàng sẽ ban mẫu đơn cho Quân Khuynh Vũ, hắn tuy không muốn nhưng còn có thể chấp nhận, bởi vì hắn và Quân Khuynh Vũ vẫn chưa trở mặt. Thế nhưng ban cho Quân Kiền Linh thì tình cảnh hắn liền tràn đầy nguy cơ!

Hắn hiểu con người Quân Kiền Linh, một khi được kế vị, quyết không có khả năng buôn tha hắn!

Lạc Khuynh Hoàng nghe tin như thế, con ngươi đen như mực xẹt qua một tia dị sắc. Quân Vũ Thần không thể ngờ lại ban hoa mẫu đơn cho Quân Kiền Linh, đây là muốn đánh chủ ý gì?! Là muốn ngụy trang, hấp dẫn tầm mắt hướng đến trên người Quân Kiền Linh sao?!

Làm như vậy tất nhiên có thể thay Quân Khuynh Vũ giảm đi các thế lực muốn đối phó hắn. Song, làm như thế cũng sẽ khiến cho Quân Khuynh Vũ mất đi những triều thần đang duy trì hắn.

"Hoàng thượng lại có thể ban hoa mẫu đơn cho Quân Kiền Linh!" Trên nét mặt già nua của Liễu Viễn Chinh hiện lên kinh ngạc cùng tức giận, căm giận nói với Liễu Tự Triệt ngồi bên cạnh.

Đôi mặt Liễu Tư Triệt thâm thúy không một chút biến hóa, cầm ly rượu trong tay chậm rãi giơ lên, sau đó uống một hơi cạn sạch, nghiêng nửa bên mặt nhìn Liễu Viễn Chinh, khóe miệng nở nụ cười thanh lịch tao nhã có một không hai, từ từ nói: "Phụ thân cần gì gấp gáp, hoa vương chẳng qua là một vương thôi."

"Tư Triệt, đây là có ý gì?" Liễu Viễn Chinh nhìn bộ dáng Liễu Tư Triệt không nhanh không chậm, ẩn ẩn cũng nhận thấy trong đó có huyền cơ, nhưng mà nếu nói mẫu đơn chính là hoa vương, ngụ ý là vương, như vậy còn cái gì có thể ngụ ý ngôi cửu ngũ kia nữa?

Liễu Tư Triệt đặt chén lại trên bàn, nâng đôi mắt lên, sương mù mịt mờ trong mắt nhất quán biến mất, con ngươi đen láy nháy mắt trở nên cực kỳ trong trẻo, thẳng tắp nhìn Quân Khuynh Vũ, khóe môi gợi lên ý cười bí hiểm.

Quân Khuynh Vũ cảm giác được tầm mắt Liễu Tư Triệt. thong dong mà vênh váo đối diện Liễu Tư Triệt, khóe miệng còn ôm lấy ý cười tà mị bất kham, mắt hạnh lưu chuyển tỏa hào quang.

Nhìn nhau một lát. Quân Khuynh Vũ bộ dáng bất cần đời hướng Liễu Tư Triệt cười rồi thu hồi ánh mắt, Liễu Tư Triệt cũng chậm rãi thu lại tầm nhìn, nghiêng mặt nhìn Liễu Viễn Chinh, một chữ rồi một chữ nói ra: "Nếu con đoán không sai, ban cho Quân Khuynh Vũ sẽ là mẫu đơn trắng."

"Ban thưởng thất hoàng tử Quân Khuynh Vũ. Hoa mẫu đơn trắng." Tiếng thái giám cất lên sau Liễu Tư Triệt.

Mọi người nghe xong không khỏi xôn xao nghị luận.

Hoàng thượng rốt cuộc muốn đánh chủ ý gì, thế nào lại ban cho hai vị điện hạ hoa mẫu đơn. Chẳng lẽ ngôi vua ở Cẩm Quốc còn có thể có hai cái sao?!

Có điều rất nhiều đại thần rất nhanh nhằm vào Quân Kiền Linh. Mẫu đơn chính là hoa trung chi vương, mà trong đó mẫu đơn đỏ là diễm lệ nhất, Hoàng thượng nếu đã ban Quân Kiền Linh mẫu đơn đỏ, người trong lòng hướng đến hiển nhiên là Quân Kiền Linh.

"Hoàng thượng đương nhiên là hướng tới nhị hoàng tử. Ban cho thất hoàng tử hoa mẫu đơn, e rằng bởi vì nội tâm yêu thương hắn nhiều, sợ hắn ngày sau bị ủy khuất đi!"

"Chính là! Mẫu đơn trang này tuy rằng cũng là mẫu đơn nhưng rốt cục cũng không thể so với màu đỏ!"

Các đại thần đủ mọi cấp bậc đều châu đầu ghé tai nhau nghị luận.

Trên mặt Quân Hiền Tề hiện lên tia khó hiểu. Phụ hoàng rốt cuộc có ý tứ gì? Sao hai người đều được hoa mẫu đơn? Trong lòng là đang hướng đến ai đây?

Vẻ mặt Quân Kiền Linh cũng tràn ngập nghi hoặc. Tiếng các đại thần nghị luận tuy nhỏ nhưng hắn có võ công hơn người nên có thể nghe được một ít, chẳng lẽ giống như bọn họ nói, phụ hoàng ban thưởng cho hắn mẫu đơn đỏ, ban Quân Khuynh Vũ là mẫu đơn trắng, tâm vẫn còn hướng vào, đối với Quân Khuynh Vũ chỉ là yêu thương?!

Trên mặt mọi người đều có hoặc nhiều hoặc ít ngờ vực. Chỉ có mấy người bất đồng.

Liễu Viễn Chinh vẻ mặt kinh ngạc nhìn Liễu Tư Triệt. Vừa nãy lời Liễu Tư Triệt lão có thể hiểu được, lão nếu như không hiểu chỉ sợ cũng không thể ngồi trên cái chức thừa tướng Cẩm Quốc này lâu như thế, khóe miệng không tiếng động giật giật, ánh mắt nghi hoặc nhìn Liễu Tư Triệt.

Liễu Tư Triệt chỉ thản nhiên vuốt cằm, từ từ phun ra một câu: "Phụ thân đoán không sai."

Lạc Khuynh Hoàng đáy mắt hiện lên tia tán thưởng. Vốn nàng cũng không hiểu được Quân Vũ Thần tại sao lại ban hoa mẫu đơn cho Quân Kiền Linh, tại sao ở sau mẫu đơn lại thêm một chữ đỏ. Đợi khi thái giám nói ra ban thưởng Quân Khuynh Vũ mẫu đơn trắng, nàng đã rõ ràng.

"Phụ hoàng huynh đối đãi huynh thật tốt." Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, ánh mắt lộ ra hâm mộ.

Quân Khuynh Vũ đáy mắt giãy giụa, con ngươi đen láy ẩn giấu cảm xúc cực kỳ phức tạp, tựa như cảm động, lại tựa như khinh thường, rất nhiều xúc cảm đan xen một chỗ mà ngay cả Lạc Khuynh Hoàng cũng đoán không rõ được, nàng chỉ thấy khóe môi Quân Khuynh Vũ nhếch lên khinh thường, bày ra bộ dáng không sao cả: "Ta không cần."

Lạc Khuynh Hoàng chau mày, nhìn Quân Vũ Thần cao cao tại thượng ở trên. Sắc mặt ông tái nhợt, thân thể rõ ràng đã lụn bại vô cùng nhưng cho dù là như vậy, ông vẫn hao tổn tâm cơ muốn giúp Quân Khuynh Vũ. Đáng tiếc, Quân Khuynh Vũ hắn tuyệt không cảm kích.

Nhưng trong lòng Quân Khuynh Vũ đối vối Quân Vũ Thần một chút cảm tình cũng không có sao?! Rõ ràng không phải. Hắn chẳng qua là bướng bỉnh không muốn chấp nhận chuyện Quân Vũ Thần đối tốt với hắn. Việc này sợ rằng đều vì Nguyệt quý phi rồi.

"Nghe nói Nguyệt quý phi lúc sinh tiền cùng Hoàng thượng cực kì ân ái, ta nghĩ bà ở dưới cửu tuyền cũng không hy vọng cha con các người trở thành kẻ thù đi." Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến ánh mắt giãy dụa của Quân Khuynh Vũ, chậm rãi mà nói.

Nàng biết Quân Khuynh Vũ đối với Quân Vũ Thần, là coi ông như phụ thân. Hắn chẳng qua bỏ xuống không được cái chết của Nguyệt Quý phi, bởi vậy mới bức bản thân, nhưng làm thế Quân Khuynh Vũ cũng không vui vẻ. Cho nên, nàng không muốn hắn tiếp tục như vậy thêm nữa.

"Nhưng nếu như không phải do ông ta, mẫu phi làm sao phải chết!" Quân Khuynh Vũ trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc mới sâu kín nói ra những lời này, những lời này ở giữa mang theo sự bất đắc dĩ có yêu có trách cùng chua xót.

"Ông cũng không muốn. Nếu ông biết kết quả như thế, tất sẽ không bàng quan đứng nhìn!" Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Vũ Thần giọng nói lộ vẻ già nua, trong lòng chỉ cảm thấy chua xót. nàng mất đi mẫu thân, cũng chưa từng được phụ thần yêu thương, nhưng người cữu cữu này đối với nàng quả thật không tệ.

Nàng làm như vậy. Không chỉ giúp Quân Khuynh Vũ, cũng là giúp Quân Vũ Thần. Nàng không hy vọng thấy Quân Khuynh Vũ chìm mãi trong rối rắm thống khổ, mà Quân Vũ Thần lại muốn đem những áy náy và khúc mắc chôn cùng xuống mồ.

"Ông ta nghĩ ông ta làm như vậy là bảo hộ ta?" Quân Khuynh Vũ nhìn Quân Vũ Thần già nua, trong mắt hiện lên tia cảm động, ngoài miệng như trước không thuận theo không buông tha: "Ngay cả đã lừa gạt đại đa số người, thì sao lừa được Tư Triệt?"

"Lừa được phần lớn đã tốt lắm rồi, không phải sao?" Lạc Khuynh Hoàng hiểu nhất Quân Khuynh Vũ, nhìn thần sắc hắn là biết hắn đã buông lỏng không ít khúc mắc, nhưng khúc mắc này dù sao cũng tồn tại mười mấy năm không có khả năng sẽ vì vài câu nói của nàng mà hóa giải, chỉ cần Quân Khuynh Vũ nguyện ý thử cảm nhận sự yêu thương của Quân Vũ Thần đối với hắn, không bài xích là tốt rồi.

"May nhờ ông ta hao tâm tổn trí." Quân Khuynh Vũ bĩu môi, không tình nguyện mà nói.

Lạc Khuynh Hoàng đôi mắt phát sáng, khóe môi nở nụ cười, tiếp lời: "Không phải à? Mẫu đơn trắng. Trắng cộng vương, không phải chính là hoàng ư?"

Quân Khuynh Vũ khóe môi vểnh lên, tay nhéo nhéo chóp mũi Lạc Khuynh Hoàng, cười nói: "Vẫn là Hoàng nhi thông minh."

Tiếp sau các hoàng tử đều theo thứ tự được ban thưởng hoa. Trừ thập tam hoàng tử là hoa thược dược làm cho nổ ra một trận nghị luận nho nhỏ, những thứ khác cũng không gây ra chú ý gì, đại khái đều là những loại hoa bình thường.

Sau khi ban thưởng hoa, chính là khoảng thời gian mọi người trao đổi.

Quân Khuynh Vũ lôi kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, trực tiếp đi đến trước mặt Nạp Lan Nhược, vẻ mặt cười như không cười, chậm rãi nói: "Nạp Lan đại nhân."

Nạp Lan Nhược thấy Quân Vũ Thần đột nhiên lại tìm đến ông, có chút trở tay không kịp, ông nhìn Quân Khuynh Vũ, trong mắt đánh giá, vẻ mặt lại tươi cười hỏi: "Không biết thất hoàng tử tìm ta có chuyện gì?"

"Thay vương phi bản điện hạ thỉnh cầu con gái Nạp Lan đại nhân làm chị dâu." Quân Khuynh Vũ không nhanh không chậm nói, con ngươi đen như mực hiện ra tia sáng nhìn Nạp Lan Nhược.

Sắc mặt Nạp Lan Nhược quả nhiên thay đổi, ánh mắt không ngừng lóe lên, hiển nhiên trong lòng giãy dụa kịch liệt.

Trán ông khỏi khỏi chảy mồ hôi. Về chuyện Nạp Lan Lâm và Lạc Vân chỉ, ông thân là phụ thân Nạp Lan Lâm, tự nhiên có biết. Vốn ông cũng cực lực ủng hộ nhưng Lạc Vân Chỉ hắn vẫn không có ý tứ muốn lấy Nạp Lan Lâm.

Ban đầu hắn còn không rõ nguyên nhân.

Quân Kiền Linh và Lạc Nguyên quyết định liên thủ. Mà ông lại là người của Quân Kiền Linh, Lạc Vân Chỉ và ông cũng có thể xem như cùng phe thế lực, với Lạc Vân Chỉ đối Nạp Lan Lâm có tình ý, vì sao chậm chạp không chịu lấy Nạp Lan Lâm đây.

Sau thấy Lạc Vân Chỉ tỏ ra lập trường của chính mình, đi theo Quân Khuynh Vũ. Hắn mời rõ ràng, vì sao Lạc Vân Chỉ chậm chạp không chịu cưới. Thì ra sợ tình yêu của hắn và Nạp Lan Lâm thành vật hi sinh cho chính trị.

Ông chỉ có một đứa con gái là Nạp Lan Lâm, tất nhiên coi là bảo bối. Nạp Lan Lâm đối với Lạc Vân Chỉ tình căn thâm chủng, hắn tự nhiên cũng muốn thành toàn.

Nhưng Hoàng thượng rõ ràng là hướng vào nhị hoàng tử, thế lực nhị hoàng tử càng lớn hơn, tám chín phần mười chính trở thành Hoàng đế sau này của Cẩm Quốc. Nếu ông gả con gái cho địch nhân của nhị hoàng tử, chẳng phải tương đương với việc tuyên cáo mình phản bội nhị hoàng tử?! Chờ ngày nhị hoàng tử đăng cơ, đừng nói ông không có nơi sống yên ổn, Nạp Lan Lâm sợ rằng cũng bị Lạc Vân Chỉ liên lụy theo.

Ông có thể không cần chức quan nhưng an toàn cùng hạnh phúc sau này của Nạp Lan Lâm, ông không thể không lo lắng, bởi vậy dù nói cái gì ông cũng không thể gả Nạp Lan Lâm cho Lạc Vân Chỉ!

"Vân Chỉ công tử danh mãn kinh đô, tiểu nữ bản chất nông cạn, chỉ sợ với cao không nổi." Nạp Lan Nhược nhíu mày, kiên trì cự tuyệt, ông mặc dù là người của Quân Kiền Linh nhưng nay tình hình còn chưa rõ ràng, ông không dám quá mức đắc tội với Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ đối với câu trả lời của Nạp Nhược Lan tuyệt không ngoài ý muốn, tựa hồ đã sớm dự liệu ông sẽ đáp lời như vậy, ý cười trên khóe môi càng sâu, chậm rãi nói: "Bản điện hạ cũng không muốn vòng vo cùng Nạp Lan đại nhân. Nạp Lan đại nhân chính là sợ gả Nạp Lan tiểu thư cho Lạc Vân Chỉ, ngày sau sẽ bị liên lụy?"

81. Chương 82

Nạp Lan Nhược không ngờ tới Quân Khuynh Vũ sẽ nói trắng ra như thế, trên mặt có phần nén không được giận nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn nói: "Đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ. Thần đây chỉ có đứa con gái này, không thể không vì nó mà suy nghĩ."

"Nạp Lan đại nhân vì ái nữ mà nóng ruột, không thể trách." Mắt đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng nhìn Nạp Lan Nhược, khóe môi khẽ nhếch lên một tia cười đầy thâm ý, chậm rãi hỏi: "Chỉ là, đại nhân như vậy đã nhận định, ngày sau Cẩm Quốc sẽ rơi vào tay Quân Kiền Linh?"

"Quận chúa Khuynh Hoàng, thất hoàng tử. Nếu đã nói đến thế, thần cũng nói thẳng. Tuy Hoàng thượng ban thưởng hoa mẫu đơn cho hai vị hoàng tử nhưng màu sắc lại khác, sợ cũng đã nhìn ra chút môn đạo." Nạp Lan Nhược muốn nói thẳng, nhưng trong đó rốt cuộc vẫn còn mấy phần kín đáo, không dám nói ra trực tiếp.

Quân Khuynh Vũ sóng mắt lưu chuyển lóe sáng, giống như mây mù ẩn sau dương quang, ánh sáng tích tụ từng chút một, ý cười trên môi càng thêm tà mị, giọng nói chậm rãi lại màng theo khí thế khôn cùng: "Màu sắc đương nhiên khác. Mẫu đơn chính là Hoa trung chi vương, mẫu đơn trắng – Vương thêm trắng, chữ Vương thêm trắng là chữ gì, bản điện hạ nghĩ rằng không cần nói, Nạp Lan đại nhân cũng rõ chứ?"

Biểu tình Nạp Lan Nhược trong nháy mắt trở nên vô cùng phong phú. Ông cực kỳ kinh ngạc nhìn Quân Khuynh Vũ, ánh mắt khiếp sợ không hề che dấu, hoặc giả nói hoàn toàn không thể che dấu được, ông sửng sốt hồi lâu mới phục hồi lại chút tinh thần, ánh mắt nhìn Quân Khuynh Vũ vẫn mang theo kinh ngạc cùng kính sợ.

"Nạp Lan đại nhân vẫn còn lo lắng về đề nghị của bản điện hạ?" Quân Khuynh Vũ tựa hồ không kiên nhẫn với sự kinh ngạc của Nạp Lan Nhược, mày hơi nhướn, đôi mắt hẹp dài thản nhiên lướt qua gương mặt ông, làm ông tự dưng cảm giác được một cỗ áp bức.

Nạp Lan Nhược nghe thấy lời nói của Quân Khuynh Vũ, vội vàng gật đầu như giã tỏi, lên tiếng: "Thần cầu còn không được. Tiểu nữ và Vân Chỉ công tử lưỡng tình tương duyệt, có thể kết làm phu thê tất nhiên là vô cùng tốt. Thần cũng muốn tùy theo tâm ý của tiểu nữ."

"Được. Như vậy, về sau chúng ta cũng là người một nhà rồi." Quân Khuynh Vũ nở nụ cười vừa lòng, trong mắt lại hiện lên tia giảo hoạt.

Nạp Lan Nhược vội vàng đáp: "Thần không dám. Sau này nếu thất hoàng tử có chỗ dùng đến thần, thần nhất định cống hiến hết sức lực!"

Lạc Khuynh Hoàng khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn Quân Khuynh Vũ. Nam nhân này, dường như không có gì là làm không được. Cứ tưởng là một việc thực phiền toái, vào tay hắn luôn có thể vân đạm phong kinh mà giải quyết bằng biện pháp đơn giản nhất.

Giải quyết Nạp Lan Nhược xong, Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ tìm đến Lạc Vân Chỉ, Lạc Vân Chỉ đang đứng cô đơn ở một góc nhìn Nạp Lan Lâm một mình ngồi trên ghế, thần sắc có chút phức tạp, thậm chí mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng chua sót.

Lạc Khuynh Hoàng đi tới bên cạnh Lạc Vân Chỉ, nhìn gương mặt ưu sầu của huynh trưởng, một cỗ áy náy dâng lên trong lòng, nhưng vẫn cố tình nhếch miệng lên cười, trêu đùa: "Ca, nên chuẩn bị tốt cưới chị dâu vào cửa rồi?"

"Cưới chị dâu?" Lạc Vân Chỉ ngạc nhiên nhìn Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt khó hiểu, hắn tiếp tục nói: "Khuynh Hoàng, muội biết rõ lập trường của ta và Nạp Lan gia, ta và Lâm nhi căn bản không thể sống cùng nhau."

"Ai nói không thể sống cùng nhau?" Lạc Khuynh Hoàng thấy ánh mắt chua sót của ca ca mình, trong lòng cực áy náy, ca ca là vì nàng mới rối rắm đến thế, nàng trăm triệu lần cũng không cho ca ca vì nàng mà hy sinh như thế. Nụ cười càng thêm nhiệt tình, Lạc Khuynh Hoàng vui vẻ nói thêm: "Nạp Lan đại nhân đã đáp ứng quy thuận Vũ. Ca cứ yên tâm mà rước chị dâu về nhà!"

"Thật sự?!" Lạc Vân chỉ nghe lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, vui sướng hiện rõ trên mặt, nhìn Quân Khuynh Vũ, ánh mắt mắt mang theo sự nghi ngờ cùng dò hỏi, hắn sợ Lạc Khuynh Hoàng vì không muốn hắn khổ sở mà cố ý nói như vậy.

"Tất nhiên." Tuy Quân Khuynh Vũ ghen tị với quan hệ thân thiết giữa Lạc Vân Chỉ và Lạc Khuynh Hoàng nhưng mà Lạc Vân Chỉ đối tốt với Lạc Khuynh Hoàng, hắn thấy được, trong lòng cũng thập phần cảm kích cậu ta, khóe môi nổi lên ý cười, tiếp tục nói: "Nạp Lan Nhược là người thông minh, đương nhiên hiểu được đi theo chủ tử thế nào mới là tốt nhất!"

Lạc Vân Chỉ được câu trả lời của Quân Khuynh Vũ, vui sướng càng đậm trong mắt, lập tức quay đầu nhìn đến Nạp Lan Lâm cách đó không xa, vui sướng càng rõ ràng hơn, hắn bước nhanh tới chỗ Nạp Lan Lâm, kéo tay nàng, nụ cười rạng rỡ nói ra gì đó.

Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ đứng tại chỗ nhìn Lạc Vân Chỉ và Nạp Lan Lâm. Lạc Khuynh Hoàng thấy nụ cười rạng rỡ của huynh trưởng mình thì khóe mắt đuôi lông mày đều lây nhiễm ý cười, mang theo hương vị ấm áp.

Môi của nàng bất giác cũng lộ ra nụ cười dịu dàng. Ca ca của nàng nên cười rạng rỡ như thế. Chính là tràn ngập ánh sáng, tinh thần sảng khoái.

Nhìn xa xa, không chỉ có Lạc Vân Chỉ mang ý cười mà ngay cả trên mặt Nạp Lan Lâm cũng ngập tràn tươi cười, từ xa cười cảm kích với Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi có chút hổ thẹn. Lạc Vân Chỉ và Nạp Lan Lâm vốn được ở bên nhau, nếu không phải vì nàng, bọn họ sẽ không bị chia cách, chẳng qua đây là việc nàng nên làm, có tư cách gì mà nhận sự cảm kích của bọn họ đây?

Yến hồi gần kết thúc. Quân Khuynh Vũ bắt đầu hỏi các hoàng tử công chúa và con trai con gái của các đại thần ý trung nhân trong lòng mình.

"Thần Lạc Vân Chỉ nguyện ý cưới con gái Lại bộ Thượng thư Nạp Lan Lâm làm vợ." Trước mặt các tiểu thư và công tử quan lại đây đưa ra yêu cầu xin cưới, Lạc Vân Chỉ thoải mái bước ra, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng.

Đối với chuyện Lạc Vân Chỉ xin cưới Nạp Lan Lâm làm vợ, Quân Vũ Thần có chút ngoài ý muốn, ông không khỏi nhíu mày, chậm rãi nói: "Hửm? Vân Chỉ xác định?"

"Thần xác định! Thần nguyện ý cưới Nạp Lan Lâm làm vợ, cả đời này trân trọng nàng!" Lạc Vân Chỉ kiên định trả lời, ánh mắt dịu dàng hướng đến trên người Nạp Lan Lâm, làm các tiểu thư quan gia người người thất vọng.

Có tiểu thư cảm thán: "Kinh thành tứ công tử hiện tại đã có hai người định ra hôn sự! Chỉ còn lại Tư Triệt công tử và nhị hoàng tử Quân Kiền Linh thôi!"

"Ta nói chứ, thất hoàng tử cưới Lạc Khuynh Hoàng cũng là hai người xứng đôi. Nhưng Nạp Lan Lâm này, ngoại trừ xuất thân cao thì thực tại cũng không có ưu điểm gì, lớn lên cũng không được xinh đẹp, lại không nghe ra có tài nghệ gì hơn người, Lạc Vân Chỉ sao có thể coi trọng nàng đây!" Một tiểu thư khác không phục nói.

"Tài nghệ bên ngoài chẳng qua là vật ngoài thân. Quan trọng là có tâm. Tấm lòng chị dâu đối với ca ca ta, thế gian khó có người nào có thể sánh kịp." Nghe thấy các tiểu thư quan gia nghị luận, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi cau mày, đi tới bên cạnh các nàng lạnh giọng lên tiếng.

Mấy tiểu thư này có chút kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Trong bọn họ có mấy người có ấn tượng không tệ với Lạc Khuynh Hoàng, cũng có vài người hết sức ghen tị với Lạc Khuynh Hoàng nhưng bất kể ra sao, các nàng đều rõ, Lạc Khuynh Hoàng là người không thích cùng các nàng so đo, thế nào mà hôm nay lại tìm tới cửa?!

"Các ngươi nói ta thế nào, ta mặc kệ. Nhưng ta không muốn nghe thấy các ngươi ở sau lưng chê bai chị dâu ta không phải! Nếu để ta nghe các ngươi hồ ngôn loạn ngữ một lần nữa thì đừng trách ta không khách khí!" Lạc Khuynh Hoàng đương nhiên hiểu sự nghi hoặc trong mắt của các tiểu thư này, lạnh giọng đe dọa.

Ngày thường không cùng các nàng so đo, chẳng qua nàng không quan tâm, không đáng cùng các nàng tranh cãi mà thôi.

"Hoàng nhi không quản, bản điện hạ quản. Các ngươi tốt nhất nên trông nom cho tốt cái miệng mình, mặc kệ là Hoàng nhi hay Nạp Lan Lâm, bản điện hạ cũng không muốn nghe từ miệng các ngươi nói các nàng một điều không phải!" Quân Khuynh Vũ không biết khi nào đã đến bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, đôi mặt hạnh hẹp dài loé lên hàn quang, nhìn chúng tiểu thư quan gia.

Mấy tiểu thư này bị dọa đến sửng sốt, một đám liên tục gật đầu.

Quân Khuynh Vũ nắm tay Lạc Khuynh Hoàng kéo nàng rời khỏi, tay Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ nắm lấy, có thể cảm nhận được độ ấm chỉ thuộc về hắn, vô cùng ấm áp.

Quân Khuynh Vũ luôn như vậy, vì sợ ngón tay lạnh lẽo sẽ kích thích nàng cho nên mỗi lần nắm tay nàng luôn rót nội lực lên ngón tay sưởi ấm. Hắn nguyện vì nàng mà không ngại phiền phức, thậm chí nguyện ý vì nàng dính vào những chuyện nữ nhân gièm pha.

Trong mắt nàng tràn đầy nhu tình, tay nàng nắm lấy tay Quân Khuynh Vũ nói: "Về sau khi nắm tay ta không cần vận khí làm ấm. Tay huynh lạnh, hãy để ta sưởi ấm cho huynh."

Quân Khunh Vũ nắm tay Lạc Khuynh Hoàng khẽ khựng lại, ngoái đầu nhìn đến nụ cười làm điên đảo chúng sinh ấy, nụ cười kia dịu dàng mà trong suốt, không chút nhiễm bụi, hắn theo bước cũng phát ra giọng nói ôn nhu trong trẻo: "Tốt."

Yến hội đã gần đến hồi kết, nhưng tâm nguyện của mọi người vẫn còn chưa kịp bày tỏ hết. Đơn giản bởi vì ý trung nhân của họ cũng không muốn định ra hôn sự.

Kinh thành tứ công tử, Quân Khuynh Vũ và Lạc Vân Chỉ đã định ra hôn sự. Cứ tưởng lần này Liễu Tư Triệt và Quân Kiền Linh cũng sẽ đưa ra quyết định, nhưng hai người lại chỉ nói chưa xác định. Đến cả Thiên Lam công chúa cũng không chọn phò mã.

Rồi con gái Binh bộ Thượng thư Hoa Như Mi, Trương Tuân con trai Hình bộ Thượng thư cùng con trai Công bộ Thượng thư Lưu Tử Hiên đều không thỉnh chỉ tứ hôn.

Có thể nói, yến hội lần này ngoài trừ việc tứ hôn Lạc Vân Chỉ và Nạp Lan Lâm được cho là đáng chú ý thì các thỉnh cầu tứ hôn khác đều là vài người có chút quan chức không đáng để tâm.

Sau Vạn gia yến, Lạc Vân Chỉ và Nạp Lan Lâm cử hành hôn lễ, mà Nạp Lan Lâm cũng chính thức trở thành chị dâu Lạc Khuynh Hoàng.

"Học thức của chị dâu thật uyên bác!" Lạc Khuynh Hoàng nhìn Nạp Lan Lâm bày trận pháp trên bàn cờ không khỏi tán dương, đôi mắt tỏa sáng.

Nạp Lan Lâm nghe Lạc Khuynh Hoàng khen nàng, trên mặt lộ ra thần sắc xấu hổ, bình thản thanh nhã trước sau như một, khiêm tốn nói: "Ta chẳng qua là lúc rảnh rỗi xem chút binh thư trận pháp, tùy ý chơi đùa, làm sao bằng được tài nghệ kinh diễm của Khuynh Hoàng muội, trận pháp bực này chỉ sợ không vào mắt muội được."

"Chị dâu nói thế nào chứ Khuynh Hoàng chỉ là tùy ý đùa nghịch mà thôi." Lạc Khuynh Hoàng thật tâm nói, đối với trận pháp và binh thư nàng mặc dù có nghiên cứu nhưng hiểu biết cũng không nhiều, nhất là về phương diện trận pháp, nàng nghiên cứu thiên về trận pháp trên võ học mà không phải bày trận, hành quân đánh giặc. Bởi vậy, trận pháp này của Nạp Lan Lâm mặc dù không tính cao thâm nhưng với nàng mà nói thì cực kỳ mới lạ.

Lạc Vân Chỉ thấy Lạc Khuynh Hoàng ở trong sân nói chuyện phiếm với Nạp Lan Lâm thì đến nhìn xem, nghe được lời hai người họ đàm thoại, không khỏi cười sang sảng nói: "Hai người các muội cũng đừng khiêm tốn lẫn nhau!"

"Vân Chỉ đã về." Nạp Lan Lâm vừa nhìn thấy Lạc Vân Chỉ, sự thanh nhã tự nhiên trên mặt biến mất, gương mặt hiện nét ửng hồng khả nghi. Một đôi mắt nước hàm chứa nhu tình, dịu dàng hỏi: "Có mệt mỏi không? Muốn ăn chút điểm tâm không?"

Lạc Khuynh Hoàng ngồi một bên nhìn phản ứng của Nạp Lan Lâm, không khỏi che miệng cười trộm, cười nhạo huynh trưởng mình: "Mị lực ca ca thật lớn. Chị dâu muội ôn hòa thẳng thắng như vậy cũng chỉ có đối mặt ca ca mới có thể lộ ra thần sắc tiểu nữ nhi thẹn thùng như thế."

Lạc Vân Chỉ bị muội muội mình nói thế, mặt cũng hơi đỏ hồng, có chút ngượng ngùng nhéo nhéo cái mũi Lạc Khuynh Hoàng, thầm oán: "Khuynh Hoàng càng ngày càng tỏ ra không hiểu quy củ."

Lạc Khuynh Hoàng thè lưỡi với Lạc Vân Chỉ, lại liếc nhìn Nạp Lan Lâm true ghẹo: "Ca ca cùng chị dâu vừa tân hôn, tình cảm đúng là nồng hậu, Khuynh Hoàng sẽ không ở trong này làm kì đà. Trình độ hành quân bày trận thì ca ca hơn xa Khuynh Hoàng, nếu chị dâu thích có thể thỉnh giáo ca ca."

"Mồm mép Khuynh Hoàng thực lợi hại, ngược lại không biết khi gặp thất điện hạ phải hay không cũng lanh lợi như vậy đây?" Nạp Lan Lâm cười nhạt liếc Lạc Khuynh Hoàng, cũng mở miệng chế nhạo: "Đại điển phong phi của thất hoàng tử hình như cũng chỉ cách một tháng nữa thì phải."

Nghe được mấy chữ đại điển phong phi, trên mặt Lạc Khuynh Hoàng cũng xuất hiện vài vệt đỏ, có vài phần ngượng ngùng nói: "Chị dâu giễu cợt Khuynh Hoàng."

Nhìn dáng vẻ tiểu nữ nhi của muội muội, khóe môi Lạc Vân Chỉ toát ra nụ cười dịu dàng, bất chợt như nhớ tới điều gì, cau mày, trong mắt hiện lên tia lo lắng.

Lạc Khuynh Hoàng chú ý tới phản ứng của Lạc Vân Chỉ, nghi hoặc lên tiếng: "Ca ca làm sao vậy? Hay hôm nay trên triều xảy ra chuyện gì?"

"Hoàng đế Tây Quyết băng hà. Thái tử Tây Quyết Âu Dương Triệt nối ngôi vua. Hoàng thương kiến nghị muốn phái người đi sứ sang Tây Quyết chúc mừng, ngài hạ lệnh cho nhị hoàng tử và thất hoàng tử cùng đi." Lạc Vân Chỉ kể giản lược chuyện trên triều cho Lạc Khuynh Hoàng, nói tiếp: "Lần đi Tây Quyết này, chỉ sợ chậm nhất cũng trên một tháng, thêm thời gian ở lại Tây Quyết, hôn kỳ sợ phải trì hoãn."

"Muội còn tưởng chuyện gì." Lạc Khuynh Hoàng nghe xong chuyện Lạc Vân Chỉ kể thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp lời: "Âu Dương Triệt tuy đăng cơ nhưng thế lực bên trong Tây Quyết vẫn phức tạp rắc rối, giờ phút này đi Tây Quyết, đúng là thời cơ tốt đạt được sự giúp đỡ của Tây Quyết, Quân Kiền Linh đi, Vũ làm sao có thể không đi chứ?"

Lạc Vân Chỉ nhíu mày nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Nói như thế không sai, thất hoàng tử không có khả năng buông tha cho cơ hội lần này, nếu không chẳng khác nào mất đi tiên cơ. Mà đại điển phong phi lùi lại một chút cũng không phải không thể, nhưng mà hôn kỳ bị hoãn, thật không được tốt.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn ra được băn khoăn của Lạc Vân Chỉ, khóe môi nở nụ cười, chậm rãi nói: "Hôn lễ này, đời người chỉ có một lần, tất nhiên chuẩn bị tốt. Nếu Tây Quyết tức giận, lần này kết hôn chỉ sợ cũng không bình yên!"

"Nói cũng đúng. Khuynh Hoàng có thể thông cảm là tốt rồi." Lạc Vân Chỉ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, lúc này mới yên lòng lại.

"Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, từ sau đại hôn ca ca và chị dâu, nàng và chị ấy quan hệ cực kỳ thân thiết, mà quan hệ ca ca và Quân Khuynh Vũ dường như gần nhau không ít.

"Đều đứng trong sân làm gì đấy? Phơi nắng à?" Giọng nói lười biếng bên trong xen lẫn mị hoặc, trong biếng nhác lại đầy quyến rũ.

Dưới ánh mặt trời, hồng y phiêu phiêu, nở rộ như đóa mạn đà la, yêu dị đến trí mạng.

"Đúng vậy, cùng sang đây, ngồi tán gẫu một chút." Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến Quân Khuynh Vũ, vốn muốn đứng dậy rời khỏi, thân thể lại lười biếng ngồi lại nhuyễn tháp, nửa người dựa vào nhuyễn tháp nhìn Quân Khuynh Vũ, hết sức lười biếng nói.

Lạc Vân Chỉ nhìn Lạc Khuynh Hoàng rồi nhìn sang Quân Khuynh Vũ, cảm thấy bộ dạng hai người quả thực giống nhau như đúc, thoạt nhìn biếng nhác, kỳ thực trong con ngươi đen như mực ấy đều cất giấu tia xảo quyệt y như hai con hồ ly.

Quân Khuynh Vũ không đáp, lập tức đi đến bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, lười biếng ngồi xuống, đáng tiếc nàng đã đem cái nhuyễn tháp duy nhất ngồi, hắn không thể tựa vào.

"Việc Âu Dương Triệt đăng cơ, Hoàng nhi đã biết rồi?" Quân Khuynh Vũ ngồi xuống, trực tiếp không nhìn Lạc Vân Chỉ và Nạp Lan Lâm đứng một bên, ánh mắt chăm chú nhìn gương mặt Lạc Khuynh Hoàng, hỏi.

Lạc Khuynh Hoang dựa vào nhuyễn tháp, con mắt khép hờ, thoạt nhìn như thoải mái, thực giống như bình thường phơi nắng, thản nhiên cười, không chút để ý đáp: "Vừa rồi mới nghe ca ca nói. Huynh định đi bao lâu?"

"Một tháng." Quân Khuynh Vũ chậm rãi đáp, thần sắc khẳng định nhìn Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt đầy dịu dàng, nói: "Một tháng, chờ ta về cưới nàng."

"Một tháng, kịp không?" Lạc Khuynh Hoàng nhăn mày, nhìn Quân Khuynh Vũ, nói: "Đi Tây Quyết sợ cũng sẽ tới nửa tháng, trở về lại muốn thêm nửa tháng, e là còn phải nán lại Tây Quyết ước chừng nửa tháng hơn nữa."

"Lúc đi tất nhiên không thể, lúc về nếu như ra roi thúc ngựa, thời gian ba ngày đã về tới." Quân Khuynh Vũ khóe môi gợi lên chút ý cười, như cây xanh đầu xuân, mang theo hương vị tươi mát ấm áp.

Lạc Khuynh Hoàng ngồi thẳng người, ánh mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: "Ta đây đi cùng huynh."

Vốn nàng muốn nói, hôn lễ có thể hoãn không cần sốt ruột. Nhưng bắt gặp ánh mắt dịu dàng mà kiên định của Quân Khuynh Vũ, nàng lại thay đổi chủ ý. Nếu Quân Khuynh Vũ vì hôn lễ mà gấp rút ra roi thúc ngựa trở về, nàng cần gì phải ngăn cản. Chính là, nàng muốn theo cùng hắn, hắn cũng không có biện pháp ngăn cản.

Quân Khuynh Vũ mày khẽ cau lại. Thời gian ba ngày từ Tây Quyết trở về Cẩm Quốc, e là ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ mới có thể, như thế tất sẽ rất mệt nhọc, hắn sao có thể nhẫn tâm để Lạc Khuynh Hoàng đi theo hắn, chịu khổ nhọc ba ngày ba đêm đây?

"Ba ngày gấp gáp trở về, sẽ rất mệt mỏi, Hoàng nhi còn phải làm tân nương, cũng không thể để mệt chết được." Quân Khuynh Vũ đưa tay vỗ vỗ hai má Lạc Khuynh Hoàng, dùng giọng điệu sủng nịch nói.

Lạc Khuynh Hoàng cũng không thuận theo không buông tha, đối diện cùng Quân Khuynh Vũ, nhíu mày nói: "Tân nương không thể mệt chết, tân lang thì có thể à? Vũ, hôn lễ kỳ thực không cần gấp. Nhưng nếu huynh không ý kiến, ta đây sẽ đi cùng huynh."

"Được. Vậy thì hoãn lại nửa tháng đi." Quân Khuynh Vũ nhìn sự bướng bỉnh trong mắt Lạc Khuynh Hoàng, chỉ đành bất đắc dĩ cười cười, hắn luôn không có biện pháp với Lạc Khuynh Hoàng, hắn không nỡ để Lạc Khuynh Hoàng ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ, sau còn phải cử hành hôn lễ, làm vậy tất sẽ cực kỳ mệt nhọc.

Nếu Lạc Khuynh Hoàng đã nói như vậy thì hôn lễ hoãn lại đi. Tục lễ gì đó, nàng ấy vốn không quan tâm,không phải sao.

"Ừ." Lạc Khuynh Hoàng hướng Quân Khuynh Vũ lộ ra nụ cười giảo hoạt, nàng chỉ biết trực tiếp khuyên Quân Khuynh Vũ khẳng định là vô dụng, chỉ có dùng chiêu thức này mới được, nụ cười bên môi càng sâu, Lạc Khuynh Hoàng kéo tay Quân Khuynh Vũ làm nũng: "Thế này, bản thân ra thật muốn đến Tây Quyết du ngoạn, huynh dẫn theo ta cùng đi đi mà."

"Hoàng nhi muốn đi?" Quân Khuynh Vũ nhìn ánh mắt mong chờ ấy, cười sủng nịch, dịu dàng nói: "Nếu Hoàng nhi muốn đi, ngày mai ta đến thỉnh chỉ phụ hoàng."

Trong con ngươi đen tuyền của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên tia cảm động. Kỳ thực Quân Khuynh Vũ hắn hoàn toàn có thể bảo nàng cải trang theo bên cạnh hắn, nhưng hắn sợ trên đường đi nàng sẽ chịu ủy khuất, vì vậy mới nghĩ đến việc thỉnh chỉ Quân Khuynh Vũ, muốn nàng được danh chính ngôn thuận mà cùng nhau lên đường.

Ngày hôm sau, Quân Vũ Thần lệnh Khuynh Hoàng quận chúa và thất hoàng tử, nhị hoàng tử lên đường sang Tây Quyết.

Ngày hôm sau, Quân Vũ Thần lệnh Khuynh Hoàng quận chúa và thất hoàng tử, nhị hoàng tử lên đường sang Tây Quyết.

Đội ngũ chúc mừng không tính lớn. Lạc Khuynh Hoàng ngồi trên xe. Quân Khuynh Vũ và Quân Kiền Linh cưỡi ngựa đi phía trước. Ước chừng có hơn một trăm thị vệ bảo hộ. Theo phía sau là đội ngũ mang hạ lễ.

Ngồi trên xe ngựa khoảng được hai ngày, ngồi bên trong tâm trạng Lạc Khuynh Hoàng cực kì buồn chán, vươn tay vén màn xe, nhìn cảnh sắc bên ngoài, mày khẽ nhăn.

Sớm biết đi Tây Quyết trên đường nhàm chán như vậy, nàng sẽ không nhất thời hứng khởi mà đòi Quân Khuynh Vũ đưa theo. Chẳng qua mới qua hai ngày mà nàng đã chán đến điên rồi.

Mùi ngải thảo quen thuộc đập vào mặt, đến lúc Lạc Khuynh Hoàng kịp phản ứng thì nàng đã muốn rơi vào lòng Quân Khuynh Vũ rồi, ngạc nhiên nhìn hắn, Lạc Khuynh Hoàng hỏi: "Huynh vào thế nào được?"

"Lúc bản điện hạ cưỡi ngựa bị thương ở tay, chỉ có thể ngồi trên xe cùng Hoàng nhi." Quân Khuân Vũ đáng thương đưa tay bị thương lên, trên da có một đạo vết thương mờ nhạt.

Lạc Khuynh Hoàng thấy miệng vết thương trên tay Quân Khuynh Vũ, chỉ thấy phảng phất có cái gì đó dâng lên trong ngực, nàng nhìn Quân Khuynh Vũ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói được nên lời.

Công phu cưỡi ngựa của Quân Khuynh Vũ người khác không biết, nàng còn không rõ sao?! Ngay đến trên sa trường thiên quân vạn mã, Quân Khuynh Vũ khi cưỡi ngựa cũng không để người đả thương mình, huống chi một đường yên bình như thế này, làm sao có thể không lý do mà bị thương chứ?!

Vết thương này của hắn rõ ràng là cố ý! Hắn cố ý làm bị thương tay trái của bản thân, chỉ vì muốn lấy cớ ngồi chung xe với nàng, chỉ vì muốn ở bên cạnh nàng, để nàng đỡ phải nhàm chán.

"Hoàng nhi sao lại lộ ra biểu tình này? Hôm qua không phải nói là nhàm chán sao, hiện tại ta đã đến cùng nàng, nàng tại sao bày ra bộ mặt mướp đắng thế này?" Quân Khuynh Vũ thấy Lạc KHuynh Hoàng cau mày, đưa tay giúp nàng xoa xoa, sủng nịch nói.

Lạc Khuynh Hoàng giữ im lặng, chỉ là tay lại gắt gao ôm chặt Quân Khuynh Vũ, dán mặt lên ngực hắn, cảm thụ nhịp tim đập của hắn, mùi ngải thảo quen thuộc trên người hắn phát ra.

Đêm qua lúc ăn cơm, nàng bởi vì cả ngày trong xe ngựa không người nói chuyện lại rảnh rỗi không có chuyện gì làm, oán giận nói với Quân Khuynh Vũ, lần này đi Tây Quyết không khỏi quá buồn chán rồi.

Vốn nàng chỉ muốn nhờ Quân Khuynh Vũ tìm cho nàng ít sách để xem giết thời gian, ai ngờ Quân Khuynh Vũ hắn sẽ vì nàng không người nói chuyện mà cố ý làm bị thương tay, lên xe với nàng.

Quân Khuynh Vũ luôn suy nghĩ cho nàng như thế, khiến nàng cảm động đến chân tay luống cuống. Lạc Khuynh Hoàng nàng rốt cuộc là phải may mắn cỡ nào mới có thể gặp được hắn đây!

"Hoàng nhi làm sao vậy, khi nào đã trở nên chủ động thế này?" Quân Khuynh Vũ bị Lạc Khuynh Hoàng ôm, khóe môi gợi lên nụ cười dịu dàng, ánh mắt đầy yêu thương, nhưng khi mở miệng giọng điệu cũng đầy trêu chọc.

Lạc Khuynh Hoàng từ trong ngực Quân Khuynh Vũ ngẩng mặt lên, nhìn đôi mắt đen tuyền phiếm sáng yêu thương, hào quang ấy đối với Lạc Khuynh Hoàng mà nói, càng chói mắt hơn bảo thạch, chói mắt đến làm cho lòng nàng ngập tràn ấm áp, xúc động.

Đưa tay ra vòng qua cổ Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng đặt cánh môi mềm mại của mình lên môi hắn, dù Quân Khuynh Vũ hắn bất động như núi, gặp tình huống như vậy cũng giật mình, hai mắt mở to nhìn Lạc Khuynh Hoàng dùng đầu lưỡi mạnh mẽ thăm dò bên trong miệng hắn.

Lạc Khuynh Hoàng hôn mãnh liệt mà nóng bỏng, nàng gắt gao ôm cổ Quân Khuynh Vũ, buông tha tình cảm bản thân lấy phương thức giao tiếp gắn bó nhất mà truyền tải. Đã không còn giống ngày thường ngượng ngùng, thấy được tình cảm đang mãnh liệt dâng trào.

"Hoàng nhi khi nào thì trở nên như lang như hổ thế này!" Quân Khuynh Vũ vuốt vuốt đôi môi đã có chút sưng đỏ của mình, vẻ mặt ủy khuất nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nhưng trong mắt lại tràn ngập ý cười, ngay đến khóe miệng cũng nhịn không được mà nhếch lên.

Lạc Khuynh Hoàng vừa rồi chẳng qua nhất thời nổi lên tình ý, cái gì cũng không nghĩ đã hôn xuống, tới lúc hôn xong phát hiện môi Quân Khuynh Vũ bị nàng hôn đến sưng đỏ, mặt không khỏi lập tức đỏ đến cổ.

Trời ạ?! Nàng đã làm cái gì vậy nè?!

Nàng lại có thể cường hôn Quân Khuynh Vũ?!

"Thế nào, nương tử nàng hôn đều đã hôn rồi, chẳng lẽ còn không chịu thừa nhận sao?" Quân Khuynh Vũ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lạc Khuynh Hoàng, cười càng thêm sảng khoái, độ cong trên môi càng vểnh, ý trêu chọc trong mắt càng thêm rõ ràng.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu nhíu mày, cười như không cười liếc Quân Khuynh Vũ, câu môi nói: "Huynh cả đời này đều là người của ta, ta thế nào không dám thừa nhận?!"

Quân Khuynh Vũ không ngờ Lạc Khuynh Hoàng sẽ trả lời như vậy, mắt hiện lên tia hỉ sắc, khóe môi nhếch lên, kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, dịu dàng nói: "Không chỉ cả đời, là đời đời kiếp kiếp ta đều là người của Hoàng nhi!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ chỉ cảm thấy lòng ngọt ngào hạnh phúc. Nguyên bổn, hắn vẫn luôn nói với nàng, Hoàng nhi nàng là người của ta. Nay dựa theo lời nàng nói, hắn là người của nàng, hắn tự nhiên sửa miệng nói, ta là người của Hoàng nhi. Vốn là lời khó có thể mở miệng nói ra lời, hắn lại nói như là chuyện đương nhiên.

Hắn yêu thương nàng, đã đến mức như thế.

"Thất hoàng tử, quận chúa Khuynh Hoàng. Bữa tối đã chuẩn bị xong." Xe ngựa từ từ ngừng lại, thị vệ bên ngoài xe ngựa lên tiếng.

Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ cùng nhau xuống xe ngựa. Thị vệ chỉ cảm thấy hai người vừa bước xuống, cảnh vật ảm đạm bên ngoài bất chợt bừng sáng lên, hào quang kia, sợ là ngay đến ánh mặt trời cũng vô pháp đánh đồng.

Tuy thất hoàng tử và nhị hoàng tử được tôn xưng là kinh thành tứ công tử, trước đây bọn họ cũng biết thất hoàng tử chẳng qua chỉ có dung mạo, nếu bàn về khí chất vẫn bất không kịp nhị hoàng tử. Nhưng không biết từ khi nào thì bắt đầu, thất hoàng tử trong lúc giơ tay nhấc chân đều tràn đầy quý khí, nay đem hai người đặt chung một chỗ, cao thấp phân rõ.

"Hừ!" Quân Kiền Linh gặp Quân Khuynh Vũ và Lạc Khuynh Hoàng tay trong tay đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, không khỏi hừ lạnh một tiếng, bất mãn nói: "Nơi đông người, thật không biết xấu hổ! Bản điện hạ thật sự không muốn ngồi cùng bàn dùng cơm với các ngươi!"

"Nhị hoàng tử nếu đã không muốn thì đi sang bên kia mà ngồi." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên quét mắt sang Quân KIền Linh, không chút để ý nói: "Bản quận chúa và phu quân đang ăn cơm, nhị hoàng tử lại không tốt ngồi ở chỗ này cản trở, cũng không biết ai không cảm thấy xấu hổ đây!"

Quân Kiền Linh bị Lạc Khuynh Hoàng nói đến sắc mặt trắng bệch, oán hận liếc nàng.

Rõ ràng bọn họ không biết cảm thấy thẹn, trước mặt nhiều người mà tay nắm tay, hiện tại thì ngược lại hắn không đúng?! Nơi này tổng chỉ có một cái bàn chủ, kêu hắn đến bên cạnh ăn? Đây chẳng phải muốn hắn dùng cơm với thị vệ ư?!

"Bản điện hạ nhớ không lầm thì quận chúa Khuynh Hoàng và thất đệ vẫn còn chưa thành hôn thì phải? Đây chưa thành hơn mà ở trước mọi người nắm tay nhau, sợ không được tốt lắm!" Quân Kiền Linh lạnh giọng phản bác, giờ phút này hắn đã bị tức giận làm cho vặn vẹo, trên mặt một mảnh hung tợn, trước đây ngụy trang bộ dạng dịu dàng như ngọc cũng sớm mất tăm mất tích. Lạc Khuynh Hoàng một bên tự nhiên gắp rau trên đĩa, một bên nhíu mày nhìn đến Quân Kiền Linh, giọng điệu không nhanh không chậm, chậm rãi nói: "Bản quận chúa nhớ không lầm, nhị hoàng tử lúc trước cùng Lạc Khuynh Thành, thế nhưng cũng

đã từng ôm nhau trước công chúng mà, lại không biết nhị hoàng tử lấy lập trường gì đi chỉ trích bản quận chúa đây? Nếu như bản quận chúa không biết liêm sỉ, vậy nhị hoàng tử được xem là gì?"

Quân Kiền Linh nghe giọng điệu này của Lạc Khuynh Hoàng, sắc mặt càng thêm khó coi. Hắn thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng lại lấy chuyện Lạc Khuynh Thành đến phản bác hắn, bởi vì chuyện Lạc Khuynh Thành mà thanh danh của hắn bị tổn hại lớn, tuy mọi người bề ngoài không nhắc tới nhưng sau lưng cười nhạo hắn không ít.

Cười nhạo hắn bị một tội nữ che mắt, còn nói yêu nàng. Kẻ biết nội tình thì cười nhạo hắn kế hoạch thất bại bị Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ phản đoàn. Tóm lại, Lạc Khuynh Thành, ba chữ này đối hắn mà nói, nghiễm nhiên biến thành một loại sỉ nhục, hắn nghe cũng không hi vọng nghe tới nó.

Trên mặt toát ra tia chán ghét, Quân Kiền Linh đặt đũa lên trên bàn, lạnh giọng nói: "Không được nhắc tới tên tiện nhân kia!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe được Quân Kiền Linh nói như thế, ý cười trên môi không đổi, ánh mắt châm chọc. Nếu Lạc Khuynh Thành dưới suối vàng mà biết, sợ là linh hồn cũng không thể yên bình.

Nàng yêu hắn như thế, thế nhưng gọi nàng là tiện nhân, trên mặt còn không che đậy chán ghét. Lạc Khuynh Thành tuy ác độc nhưng vẫn một mảnh chân tình với Quân Kiền Linh, kết quả đổi lấy kết cục như vậy, này có lẽ gọi là ác giả ác báo đi?

"Bản điện hạ ăn no rồi! Hai vị từ từ dùng! Quân Kiền Linh nhìn biểu tình cười như không cười của Lạc Khuynh Hoàng, lại nhìn đôi mắt thâm thúy của Quân Khuynh Vũ, không khỏi cảm thấy sợ run, lạnh lùng liếc bọn họ, nổi giận đùng đùng rời đi.

Lạc Khuynh Hoàng nhăn mày nhìn bóng lưng Quân Kiền Linh tức giận rời khỏi, khóe môi dạng mở, nói với Quân KHuynh Vũ: "Hiện tại kẻ cản trở đi rồi, chúng ta có thể chậm rãi ăn.

"Chính là đáng tiếc một bàn đầy món ngon thế này." Quân Khuynh Vũ cũng nhếch môi cười, ánh mắt giảo hoạt lại ra vẻ thở dài tiếc nuối, tốc độ hạ đũa cũng không chậm.

Bọn thị vệ cách bàn hai người một khoảng, bởi vậy cũng không nghe ra Lạc Khuynh Hoàng và Quân Kiền Linh nói cái gì, chỉ thấy Quân Kiền Linh tức giận rời đi, vì thế đều đoán nhị hoàng tử làm sao lại tức giận.

"Ngươi nói nhị hoàng tử làm sao vậy, thế nào ngay đến cơm cũng không ăn?"

"Ngươi quản được à! Người ta là hoàng tử đó!"

"Ta nói chứ tính tình nhị hoàng tử trước nay không phải rất tốt ư, gần đây thế nào giống như cả người thay đổi, âm tình bất định như thế!"

"Xùy! Tính tình tốt kia chẳng qua là giả vờ, ngươi không biết thất hoàng tử và quận chúa Khuynh Hoàng trước kia rớt xuống núi, kỳ thực do một tay hắn bày ra sao! Tâm của hắn cũng rất tàn nhẫn nha!"

"Ngươi nhỏ giọng chút, nếu bị hắn nghe được, coi chừng cái đầu ngươi."

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ thong thả tiếp tục ăn, người có võ, thính giác nhạy cảm hơn người thường, bọn thị vệ thảo luận đương nhiên không thể thoát khỏi lỗ tai bọn họ.

"Quân Kiền Linh e rằng thẹn quá hóa giận." Quân Khuynh Vũ lấy tay gõ bàn, trên môi là ý cười nghiền ngẫm. Từ lần trước trên đại điện, hắn chỉ trích Quân Kiền Linh ám hại hắn và Lạc Khuynh Hoàng, tiếp theo là bức tử Lạc Khuynh Thành. Sau khi phá hoại kế hoạch của Quân Kiền Linh, hắn dường như thay đổi thành người khác, ngụy trang trước giờ tất cả đều biến mất, chỉ cần vừa nhìn thấy hắn(Quân Khuynh Vũ), chính là một bộ giương nanh múa vuốt.

Lạc Khuynh Hoàng ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, khinh thường nói: "Tự loạn trận tuyến. Quân Kiền Linh cách cái chết cũng không còn xa nữa rồi."

"Sau đại hôn, ta sẽ thu thập hắn!" Khóe môi Quân khuynh Vũ giương lên, có một chút cô tuyệt, bên trong ý cười kia mang theo ba phần hàn ý bảy phần khí phách, con ngươi đen láy phảng phất giống như được phá kén mà chui ra, ẩn chứa khí phách quân lâm thiên hạ.

Xe ngựa rốt cục cũng đến Tây Quyết đế đô. Đằng đẳng mười ba ngày.

Lạc Khuynh Hoàng ngồi ngay ngắn trong xe ngựa, mà Quân Khuynh Vũ ngày hôm qua đã bắt đầu cưỡi ngựa lại. Dù sao đến Tây Quyết chúc mừng, hắn nếu cứ ngồi trên xe ngựa thật không hay.

Âu Dương Triệt tự mình ra tiếp đón bọn họ, giúp họ an bài nơi ở. Buổi tối, tổ chức tiệc tẩy trần đón gió cho bọn họ.

Khiến Lạc Khuynh Hoàng ngoài ý muốn là sứ thần Lăng quốc.

Lăng Cảnh Lan và Lăng Dịch Hiên đến đây. Nàng đương nhiên không kinh ngạc. Điều nàng ngạc nhiên là đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết của Lăng Quốc công chúa Vũ Lưu, tài mạo song toàn vậy mà cũng theo tới.

"Nghe nói Quân Ngữ Yên bị nhiễm bệnh lạ, mà y thuật của Vũ Lưu cao thâm, thiên hạ đều biết, bởi vậy mới theo đến đây." Quân Khuynh Vũ thấy ánh mắt nghi hoặc của Lạc Khuynh Hoàng, cười giải thích.

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng lóe lên một tia suy nghĩ.

Chuyện Quân Ngữ Yên thân mang bệnh lạ nàng cũng có nghe thấy. Nhưng là theo phán đoán của nàng, bệnh này của Quân Ngữ Yên, sợ là cùng Âu Dương Triệt thoát không khỏi can hệ. Lăng Dịch Hiên ắt nhìn ra huyền diệu trong đó, hắn mang theo Lăng Vũ Lưu đến e là vì muốn dùng cái này áp chế Âu Dương Triệt đây.

Chỉ là người như Âu Dương Triệt, làm sao để người khác có thể người khác áp bức?! E rằng Lăng Dịch Hiên tính toán sai rồi.

"Quận chúa, công chúa Vũ Lưu cầu kiến." Cung tỳ Âu Dương Triệt an bài cho Lạc Khuynh Hoàng ở bên ngoài thông báo.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, nàng có vài phần tò mò với công chúa Vũ Lưu này, vốn nghĩ muốn gặp mặt, tưởng rằng phải chờ đến yến tiệc buổi tối mới có thể nhìn thấy, thật không ngờ vị công chúa này lại tự tìm tới cửa.

"Ta đi gặp nàng. Vũ, huynh cũng đi làm việc của huynh đi." Sau khi Lạc Khuynh Hoàng nghe xong, vuốt cằm ý bảo cung tỳ kia dẫn qua, quay đầu nói với Quân Khuynh Vũ.

"Được." Quân Khuynh Vũ cười đáp. Tâm tư Vũ Lưu kín đáo lại thông tuệ, hắn đã sớm nhìn ra. Lấy cơ trí của Hoàng nhi ứng phó nàng cũng không khó khăn.

Lạc Khuynh Hoàng đi tới chính sảnh, từ xa đã thấy một bóng sa mỏng hồng nhạt.

Từ xa nhìn lại, Vũ Lưu công chúa vận sa mỏng hồng nhạt. Sa mỏng kết hợp vạt váy xếp ly, càng tôn lên dáng người xinh đẹp của nàng. Bên trong dáng người thanh mảnh để lộ khí chất cao quý. Vị công chúa này thật sự cao quý hơn Quân Ngữ Yên rất nhiều, ngay cả Quân Thiên Lam, e rằng cũng không có quý khí được như nàng.

Từ từ đi đến, Lạc Khuynh Hoàng cẩn thận đánh giá cô công chúa này. Nàng yên tĩnh đứng đó, như gốc mẫu đơn nở rộ, vô cùng kiều diễm. Nét mặt hồng nhuận, e là ngay đến sa y hồng nhạt này cũng không hơn dung nhan tuyệt đẹp của nàng. Trên mặt trang điểm thanh nhã, mỗi nét vừa đúng, một đôi mắt trong veo mà sâu sắc, chiếc mũi cao thẳng xinh xắn, miệng anh đào khẽ mím, cho người ta một loại cảm giác nhẹ nhàng tao nhã.

"Xin thứ cho Khuynh Hoàng đến chậm." Lạc Khuynh Hoàng đi tới cách Vũ Lưu công chúa khoảng hai bước thì ngừng lại, chậm rãi nói.

Cung tỳ đứng ở cửa chờ hầu nhìn hai người, không khỏi bị hoa mắt. Hai người đều là mỹ nhân khuynh quốc thế gian khó gặp. E rằng cả đời này của nàng cũng chưa từng thấy người xinh đẹp như vậy.

Mới rồi thấy công chúa Vũ Lưu kia, nàng chỉ cảm thấy mấy phi tử trong hoàng cung Tây Quyết này căn bản không thể cùng so sánh cùng, sợ rằng thế gian này cũng không còn người có khả năng đẹp hơn, nhưng khi thấy Lạc Khuynh Hoàng, nàng mới thật sự bị chấn động.

Lạc Khuynh Hoàng khoác lên người xiêm y đỏ thẫm màu sắc vô cùng diễm lệ, nhưng một chút cũng không che dấu được phong thái của nàng, ngược lại càng làm nổi bật lên phong tư trác tuyệt ấy.

Lông mày như dãy núi ở xa, mắt như sao sáng, môi anh đào kiều diễm. Chỉ thấy Lạc Khuynh Hoàng từng bước đi tới, dường như tất cả ánh sáng trên thế gian này đều tập trung trên người nàng, mà ngay cả công chúa Vũ Lưu vốn diễm quang tứ xạ, nay thế nhưng cũng chói mắt như vậy.

Công bằng mà nói, nếu chỉ lấy dung mạo so sánh, Lăng Vũ Lưu và Lạc Khuynh Hoàng có thể nói là không phân cao thấp. Nhưng mỗi cái giơ tay nhấc chân của Lạc Khuynh Hoàng đều thể hiện ra quý khí lại có chút tùy tiện trong đó, vẫn cao hơn Lăng Vũ Lưu một bậc, nhất là gương mặt tự nhiên kia so với Lăng Vũ Lưu trang dung tinh xảo thì càng thanh lệ thoát tục hơn vài phần.

"Quận chúa Khuynh Hoàng không cần khách khí. Là Vũ Lưu mạo muội quấy rầy quấy rầy quận chúa." Khóe môi Vũ Lưu toát ra nụ cười chuẩn mực, ôn hòa hữu lễ với Lạc Khuynh Hoàng.

Đôi mắt của nàng đen láy mà trong suốt, vào thời điểm chạm đến Lạc Khuynh Hoàng, lướt nhanh đánh ra, nhưng rất nhanh đã biến mất, vẻ mặt nhìn không ra có gì khác thường.

"Ở đây không cần hầu hạ. Các ngươi lui xuống trước đi." Lạc Khuynh Hoàng nhìn thoáng qua cung tỳ vẫn đang đứng ở cửa, nhàn nhạt phân phó.

Lăng Vũ Lưu đột nhiên tìm nàng nhất định có chuyện, nếu có sự tình muốn nói đương nhiên sẽ không tiện để cung tỳ Tây Quyết ở trong này hầu hạ.

Bọn cung tỳ nghe được phân phó của Lạc Khuynh Hoàng, mới từ trong chấn động mà phục hồi tinh thần, vội vàng hành lễ, mới hồn phi phách lạc rời đi.

"Quận chúa Khuynh Hoàng quả thật khuynh quốc khuynh thành, ngay đến bọn cùng tỳ cũng nhịn không được mà ái mộ ngài." Công chúa Vũ Lưu nhìn bộ dạng hồn phi thất lạc của bọn cung tỳ không khỏi dịu dàng cười, nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng cười như không nhìn Lăng Vũ Lưu, ôn hòa nói: "Là công chúa Vũ Lưu có dung mạo làm các nàng ái mộ mới đúng."

"Quận chúa quá khen, Vũ Lưu hổ thẹn." Lăng Vũ Lưu nghe lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, khiêm tốn nói, một mặt lại nâng mắt đánh giá thần sắc Lạc Khuynh Hoàng, làm như tùy ý nói: "Nghe nói thái tử ca ca từng muốn cưới quận chúa nhưng lại bị cự tuyệt?"

82. Chương 83: Nợ Đào Hoa, Công Chúa Muốn Làm Gì?

Con ngươi đen tuyền của Lạc Khuynh Hoàng hơi co lại, trong mắt toát ra một chút thâm ý, ý cười trên khóe môi không hề mất đi, không chút để ý đáp, "Là Khuynh Hoàng không dám trèo cao."

Con ngươi tối tăm làm như không hề để ý lướt qua hai má Vũ Lưu công chúa, chỉ thấy trên mặt Vũ Lưu công chúa vẫn là ý cười ôn hòa, thần sắc cũng không có nửa phần khác thường, nhưng Lạc Khuynh Hoàng lại mơ hồ cảm thấy Vũ Lưu công chúa này không đơn giản.

Thế nhân chỉ biết Tụ Thủ y thánh có một thân y thuật có một không hai trong thiên hạ, lại ít có người biết, Tụ Thủ y thánh mưu lược hơn người. Nếu Lăng Vũ Lưu có thể dùng thân phận nữ tử trở thành đệ tử quan môn của Tụ Thủ y thánh như Quân Khuynh Vũ và Liễu Tư Triệt, nàng ta nhất định phải có chỗ hơn người.

Nay nàng ấy đột nhiên đến cầu kiến Lạc Khuynh Hoàng, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản vì tò mò về dung mạo của Lạc Khuynh Hoàng, hoặc là muốn đến khen nàng vài câu tỏ vẻ hữu hảo mà thôi.

Bởi vậy, khi Vũ Lưu công chúa đột nhiên đề cập đến chuyện Lăng Cảnh Lan cầu hôn nàng không có kết quả, Lạc Khuynh Hoàng theo bản năng đề cao cảnh giác, cũng càng cẩn thận đánh giá Vũ Lưu công chúa hơn.

"Khuynh Hoàng quận chúa cũng quá khiêm tốn rồi. Dựa vào dung mạovà tài nghệ của Khuynh Hoàng quận chúa, sợ là tìm khắp thế gian này cũng khó tìm được nam tử xứng đôi." Vũ Lưu công chúa tiếp tục ôn nhu nói, thanh âm như chim hoàng oanh, êm dịudễ nghe, "Như Vũ Lưu thấy, Khuynh Vũ sư huynh sánh cùng Khuynh Hoàng quận chúa, đúng là rất xứng đôi."

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng xẹt qua một tia thâm trầm, Vũ Lưu công chúa này đầu tiên là đề cập đến chuyện Lăng Cảnh Lan cầu hôn bị từ chối, còn cố ý nói đến quan hệ giữa nàng và Quân Khuynh Vũ, rốt cuộc là vì cái gì?!

"Tình cảm con người, làm sao có thể suy xét bằng hai chữ xứng đôi?" Lạc Khuynh Hoàng nhẹ nhàng chuyển ánh mắt, ý cười trên khóe môi cũng không thay đổi, ôn hòa đáp.

Vũ Lưu công chúa chậm rãi nâng lên đôi mắt, thần sắc có chút phức tạp liếc nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng lại ôn nhu nói, "Khuynh Hoàng quận chúa nói đúng. Tình cảm con người, đúng là khó có thể suy xét bằng hai chữ xứng đôi."

Lạc Khuynh Hoàng cẩn thận chú ý thần sắc của Vũ Lưu công chúa, mơ hồ có thể cảm giác được trong mắt nàng ta hiện lên một tia cô đơn, nhưng lại bị nàng ta che dấu rất kỹ, cho nên Lạc Khuynh Hoàng cơ hồ nghĩ là mình đã nhìn lầm rồi.

Trong lúc Lạc Khuynh Hoàng còn đang suy nghĩ sâu xa, thanh âm của Vũ Lưu công chúa lại vang lên, "Nhưng mà thái tử ca ca đối với Khuynh Hoàng quận chúa cũng là một mảnh tình thâm, mặc dù cầu hôn không thành, nhưng vẫn không hề bỏ cuộc. Như Vũ Lưu ngu kiến, nếu ngày sau thái tử ca ca trở thành hoàng đế Lăng quốc, đế vương hai nước lại có một đoạn chuyện xưa như vậy, sợ là lại làm Khuynh Hoàng quận chúa xấu hổ."

Nghe được những lời này của Vũ Lưu công chúa, con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng trở nên sáng ngời, nói lâu như vậy, rốt cục nói đến chuyện chính rồi. Có lẽ đây mới chính là mục đích khiến Vũ Lưu công chúa đến đây lần này.

Đầu tiên nói đến dụng ý của Lăng Cảnh Lan đối với nàng, sau lại tự nhiên nhắc đến tình cảm sư huynh muội với Quân Khuynh Vũ, tiếp theo lại thấu tình đạt lý nói đến chuyện sau này, nếu Lăng Cảnh Lan làm Lăng quốc hoàng đế, chuyện cầu hôn không thành này, sợ là sẽ luôn được nhắc đến, sẽ làm cho nàng khó xử.

Nói nhiều như vậy, cũng chỉ vì một mục đích, khiến cho nàng khuyên nhủ Quân Khuynh Vũ từ bỏ việc hợp tác với Lăng Cảnh Lan, mà lựa chọn Lăng Dịch Hiên. Vũ Lưu công chúa này, quả thật là tâm cơ không tồi. Vậy mà lại nghĩ đến xuống tay từ nàng. Chắc là cảm thấy tâm tư của Quân Khuynh Vũ quá mức thâm trầm, khó có thể nắm chắc đi, nhưng mà, Vũ Lưu công chúa xem thường nàng, đó cũng là mười phần sai!

"Thời niên thiếu nông nổi, ai mà không có?" ánh mắt trong suốt của Lạc Khuynh Hoàng biến mất sạch trơn, khóe môi giương lên ý cười ôn nhu, từ từ nói.

Vũ Lưu công chúa nghe đượclời nói của Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt lóe lên, ý cười trên khóe môi cũng không mất đi, từ từ nói, "Khuynh Hoàng quận chúa trí tuệ cao thâm, Vũ Lưu thật lòng bội phục."

"Thời gian không còn sớm. Vũ Lưu còn phải chuẩn bị yến hội tối nay, đến lúc đó sẽ cùng Khuynh Hoàng quận chúa tâm tình." Vũ Lưu công chúa nhẹ nhàng gật đầu với Lạc Khuynh Hoàng, sau khi cáo từ Lạc Khuynh Hoàng, kéo làn váy dài, cực cì tao nhã mà rời đi.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bóng dáng tao nhã của Vũ Lưu công chúa, trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa. Vị Vũ Lưu công chúa tài mạo song toàn này, thật sự là không phụ danh tiếng của nàng ta mà.

Lạc Khuynh Hoàng ngồi trong phòng, hai tay chống má, bên trong con ngươi đen như mực là một mảnh đen đặc, tựa hồ đang suy nghĩ đến việc gì đó. Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, vốn dĩ mặt trời còn đang treo trên cao, nhưng chỉ một hồi đã dần dần lặn xuống phía tây.

Sắc trời dần dần tối hẳn, thời gian cử hành dạ yến cũng tới.

Lạc Khuynh Hoàng theo Quân Khuynh Vũ và Quân Kiền Linh cùng nhau đến dạ yến. Xa xa đã thấy Âu Dương Triệt mặc một thân long bào màu vàng, đứng trên bậc thang cao cao kia, cả người toát ra long chương phượng tư, tràn ngập khí phách đế vương.

Long bào thay thế cho hồng bào, làm cho tà khí cùng âm nhu trên người hắn mất đi không ít, lại khiến cho khí phách cao cao tại thượng của hắn bộc lộ ra.

"Chư vị đường xa mà đến, mau mời nhập tọa đi." Âu Dương Triệt đứng ở bậc thang cho cao cao phía trên, mang theo một cỗ uy nghiêm của đế vương, lớn tiếng nói.

Lạc Khuynh Hoàng ngồi bên cạnh Quân Khuynh Vũ, cẩn thận đánh giá Âu Dương Triệt. Ý cười ngả ngớn bất cần đời trên mặt hắn đã biến mất không thấy, chỉ còn lại đế vương mưu lược cùng tinh quang.

Âu Dương Triệt chưa cưới vợ, bởi vậy bên người hắn cũng không có chỗ ngồi, một mình một người ngồi ở phía trên. Mà những người ngồi phía bên phải hắn là Tây Quyết hoàng tộc.

Quân Ngữ Yên vẻ mặt bệnh đổi sắc, ngồi ở tay phải thứ nhất vị trí. Ở cạnh thân thể của nàng ngồi một đôi tuổi trẻ nam nữ, chính là nhị hoàng tử Âu Dương Minh cùng lục công chúa Âu Dương Nhược Hi.

Nhị hoàng tử Âu Dương Minh chính là ca ca của Âu Dương Triệt, cũng chính là đối thủ tranh ngôi vị hoàng đế Tây Quyết quyết liệt nhất. Nhưng mà Âu Dương Triệt vốn có tâm cơ thâm trầm, hơn nữa còn được Quân Khuynh Vũ dùng thân phận Lưu Cảnh công tử trợ giúp, nhị hoàng tử rất nhanh đã thất thế, sau đó mẫu phi hắn cũng vì vậy mà ốm chết.

Về phần có phải thật sự ốm chết hay không thì không có ai biết, giống như căn bệnh hiểm nghèo của Quân Ngữ Yên, rốt cuộc cũng không biết có phải là ý trời hay không.

Mà lục công chúa Âu Dương Nhược Hi là thân muội muội cùng mẹ duy nhất của Âu Dương Triệt. Âu Dương Nhược Hi và Âu Dương Triệt đều kế thừa mỹ mạo của mẫu phi bọn họ, dáng vẻ cũng coi như là mười phần xinh đẹp động lòng người, nghe nói, Âu Dương Nhược Hi chính là Tây Quyết đệ nhất mỹ nhân.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn Âu Dương Nhược Hi. Váy dài màu hồng làm cho thân hình uyển chuyển của nàng ta càng thêm lả lướt, trên mặt trang điểm cực kì tinh xảo, thoạt nhìn có hơi lòe loẹt.

Tuy rằng Âu Dương Nhược Hi lớn lên rất xinh đẹp, nhưng không khỏi có chút tục khí. Lạc Khuynh Hoàng đem con ngươi chuyển đến trên người Vũ Lưu công chúa ngồi cách đó không xa, không khỏi nghĩ đến, khó trách thanh danh của Lăng Vũ Lưu lan xa như thế, so sánh một chút, thật sự là khác nhau một trời một vực nha.

"Ba ngày sau là lễ đăng cơ của trẫm, chư vị có thể đến tham dự, trẫm rất lấy làm vui mừng." Âu Dương Triệt ngồi ở vị trí cao nhất, một tay nâng lên ly rượu, nói với mọi người đang ngồi phía dưới, "Ta dùng một ly này, biểu hiện lòng cảm kích."

"Tây Quyết hoàng đế khách khí." Đám người Lăng Cảnh Lan cũng giơ lên ly rượu đáp lại.

"Hôm nay thỉnh chư vị đến đây, ngoại trừ tham gia lễ đăng cơ của trẫm, còn có một chuyện." Âu Dương Triệt đặt ly rượu lên bàn, nhíu mày, ánh mắt lướt qua từng khuôn mặt của Lăng Cảnh Lan, Lăng Dịch Hiên, Quân Khuynh Vũ và Quân Kiền Linh, khóe môi gợi lên một chút tươi cười ý vị, từ từ nói, "Muội muội của trẫm, Nhược Hi, cũng đã đến tuổi lập hôn phối, trẫm có ý định làm đám hỏi cho nàng với một trong các vị ở đây, không biết ý kiến của các vị thế nào?"

Lời này nói ra, tất nhiên là làm tâm tư mọi người dậy sóng một phen.

Ánh sáng trong đôi mắt đen đặc của Lạc Khuynh Hoàng chợt tắt, khóe môi giương lên tươi cười cao thâm. Âu Dương Triệt dùng chiêu này thật sự là rất inh.

Mượn yến hội này để đề cập đến việc liên hôn với Lăng quốc và Cẩm quốc, làm đám hỏi cho Âu Dương Nhược Hi với hoàng tử các nước, thật sự là một mũi tên trúng hai con nhạn.

Thứ nhất. Âu Dương Nhược Hi đương nhiên chỉ có thể lấy một người. Mà Âu Dương Triệt thỉnh người của hai quốc gia là Lăng quốc và Cẩm quốc, hơn nữa mỗi quốc gia đều đang có hai đại thế lực tranh chấp bên trong, lúc này đưa ra đề nghị liên hôn, không thể nghi ngờ là sẽ làm chomâu thuẫn giữa Lăng quốc và Cẩm quốc cũng như mâu thuẫn trong nội bộ lại càng nghiêm trọng hơn.

Nếu cả Lăng quốc và Cẩm quốc cùng xảy ra nội loạn, Tây Quyết chắc chắn là có lợi nhất. Mà mâu thuẫn giữa Lăng quốc và Cẩm quốc, đối Tây Quyết mà nói thì cũng là trăm lợi không hại.

Thứ hai. Âu Dương Nhược Hi một khi kết hôn với người của thế lực nào, thì cũng có nghĩa là Âu Dương Triệt sẽ đứng về thế lực đó. Như vậy cũng đồng nghĩa với việc tìm minh hữu cho Tây Quyết, làm cho Tây

Quyết tránh khỏi kết cục bị thâu tóm nếu Lăng quốc và Cẩm quốc liên minh.

Mà Quân Khuynh Vũ, Quân Kiền Linh, Lăng Cảnh Lan và Lăng Dịch Hiên cũng hiểu rất rõ ràng dụng ý của Âu Dương Triệt. Nhưng mặc dù hiểu rõ, bọn họ cũng không thể không tranh đoạt.

Tây Quyết tuy rằng nhỏ yếu, nhưng dù sao cũng là một quốc gia. Nếu có được Tây Quyết chống lưng, cho dù là tranh đoạt quyền lực trong nước hayđối phó với các quốc gia khác sau khi đăng cơ, đối với bọn họ đều cực kì có lợi .

"Thân phận Nhược Hi công chúa tôn quý, lại ôn nhu nhàn thục, tại hạ tất nhiên là cầu còn không được." Lăng Dịch Hiên mở miệng đầu tiên, nhìn Âu Dương Nhược Hi, nho nhã lễ độ nói.

Đây là lần đầu tiên Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy vị tam hoàng tử Lăng quốc này. Nàng nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy Lăng Dịch Hiên mặc một thân trường bào màu xanh bình thường, thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt. Dáng vẻ cũng cực kì bình thường, làm cho người ta không thể tin được hắn với một mỹ nhân như Lăng Vũ Lưu lại là thân huynh muội cùng một mẹ.

Nhưng người ta sẽ không vì bề ngoài bình thường mà xem nhẹ hắn, bởi vì tuy rằng hắn thoạt nhìn ôn hòa có lễ, nhưng mà ẩn bên trong khóe mắt đuôi lông mày đều là tinh quang.

"Kiền Linh cũng cầu mà không được." Quân Kiền Linh nghe thấy Lăng Dịch Hiên mở miệng trả lời, cũng không chịu thua kém nói.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nâng lên đôi mắt, nhìn đến Lăng Cảnh Lan, chỉ thấy sắc mặt hắn có chút kỳ quái, trên mặt lạnh lùng không có chút biểu tình, thần sắc trong mắt cũng cực kì phức tạp, đôi mày dày gần như đã dính lại cùng một chỗ, trầm mặc hồi lâu, mới trầm giọng nói, "Cảnh Lan cũng nguyện ý."

Tuy rằng miệng thì nói nguyện ý, nhưng khẩu khí kia, rõ ràng là cực kì không muốn,như là có nỗi khổ, bất đắc dĩ phải chấp nhận.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng giương lên một chút ý cười bất đắc dĩ. Lúc Lăng Cảnh Lan nói câu nói kia, rõ ràng là đang nhìn nàng. Đối với tâm ý của Lăng Cảnh Lan, nàng không phải không rõ, nhưng mà, nàng đã có Quân Khuynh Vũ, thì sẽ không động tâm với nam tử khác. Huống chi, thời cơ tốt như vậy, Lăng Cảnh Lan không có lý do gì sẽ vì nàng mà từ bỏ.

Chỉ là, cơ hội tốt như vậy, Quân Khuynh Vũ sẽ bỏ qua sao?! Không có Tây Quyết ủng hộ, đối với Quân Khuynh Vũ mà nói, là phi thường bất lợi .

Không khỏi đem ánh mắt lo lắng nhìn về phía Quân Khuynh Vũ, đã thấy Quân Khuynh Vũ mang theo tươi cười sủng nịch nhìn nàng, khóe môi nhếch lên một tia ngang ngạnh, tay áo màu đỏ rộng thùng thình nhẹ nhàng nâng lên, nói với Âu Dương Triệt, "Hảo ý của Tây Quyết hoàng đế, Khuynh Vũ xin ghi khắc trong lòng, nhưng Khuynh Vũ đã có vương phi, không thể nhận ý tốt của Tây Quyết hoàng đế!"

Âu Dương Triệt nghe thấy lời nói của Quân Khuynh Vũ, biểu tình trên mặt cũng không có nhiều biến hóa, nhưng ánh mắt nhìn về phía Quân Khuynh Vũ có thêm vài phần quan sát cùng thưởng thức.

Nhưng sắc mặt Âu Dương Nhược Hi lại trở nên mười phần khó coi. Vốn dĩ nghe được khen ngợi của đám người Lăng Dịch Hiên và Quân Kiền Linh, trên mặt nàng đã ngập tràn đắc ý, không ngờ lại thình lình nghe được Quân Khuynh Vũ nói như thế.

Tuy lời nói của Quân Khuynh Vũ là sự thật, nhưng hắn lại nói như thế trước công chúng, làm cho Âu Dương Nhược Hi cảm thấy Quân Khuynh Vũ đang bôi bác nàng, không khỏi chuyển ánh mắt tức giận nhìn về phía Quân Khuynh Vũ, nhưng khi chạm đến khuôn mặt của Quân Khuynh Vũ, lại là một phen giật mình.

Âu Dương Nhược Hi không thể tin nhìn Quân Khuynh Vũ.

Vẫn nghĩ rằng Âu Dương Triệt đã là mỹ nam tử thế gian khó tìm, nhưng nam tử trước mắt này, phong hoa tuyệt đại như vậy, làm cho nàng cảm thấy, mọi từ ngữ trên thế gian này cũng khó có thể miêu tả dung nhan của hắn.

Hồng y như lửa, phất phơ trong gió như một đoàn liệt hỏa chói mắt. Mà dung nhan của hắn, đôi mày dài sậm, ánh mắt liễm diễm trong đôi mắt hoa đào hẹp dài, mũi cao thẳng mượt mà mang theo độ cong mê

người, ngay cả đôi môi nhếch lên ý cười tà mị cũng hoàn mỹ vô cùng.

Âu Dương Nhược Hi chỉ cảm thấy trong đầu chợt trống rỗng, trong mắt chỉ có một mảnh màu đỏ chói mắt kia, trong khoảng thời gian ngắn, ngoại trừ si mê cũng không có biểu hiện gì khác, ngay cả tức giận lúc đầu cũng quên không còn một mảnh.

"Theo trẫm biết, thất hoàng tử Cẩm quốc và Khuynh Hoàng quận chúa vẫn chưa thành hôn, còn chưa tính vợ chồng đi." Âu Dương Triệt nhíu mày, nhìn Quân Khuynh Vũ, từ từ nói.

Trong đôi mắt hoa đào hẹp dài của Quân Khuynh Vũ hiện lên một chút tàn khốc, khóe môi nhếch lên, vô cùng tà mị đáp, "Sau chuyến đi Tây Quyết này, bản điện sẽ hỏi cưới Hoàng nhi. Hơn nữa, cho dù có thành hôn hay không, trong tâm bản điện, chỉ thừa nhận duy nhất một thê tử là Hoàng nhi."

Nghe được lời nói của Quân Khuynh Vũ, Âu Dương Nhược Hi xiết chặt nắm tay, trong mắt hiện lên một chút xấu hổ não nề. Nàng đường đường là công chúa tôn sư, Quân Khuynh Vũ lại dám khinh thường?! Huống chi tuy rằng nàng không biết việc chính trị, nhưng tầm quan trọng của lần liên hôn này, nàng đã từng nghe ca ca nói qua, Quân Khuynh Vũ lại dám bất vi sở động?!

Nàng, Âu Dương Nhược Hi có điểm nào không tốt?! Quân Khuynh Vũ, hắn lại có thể không cần nàng! Lạc Khuynh Hoàng kia có gì tốt chứ?!

Nghĩ đến đây, Âu Dương Nhược Hi mới hướng ánh mắt oán độc về phía Lạc Khuynh Hoàng, cho đến khi thấy rõ dung nhan của Lạc Khuynh Hoàng, Âu Dương Nhược Hi một lần nữa ngây ngẩn cả người.

Nữ tử có khuôn mặt như sắc trăng trung thu, dung nhan như hoa sen mới nở, thanh lệ thoát tục, tuy rằng không tô son phấn, nhưng hai má trắng nõn trơn bóng kia so với dùng son phấn càng thêm trắng nõn trong sáng. Đôi mắt sáng như ngọc, phía dưới cái mũi khéo léo tinh xảo là đôi môi hồng nhuận diễm lệ như hoa đào.

Nàng vẫn nghĩ mình đã là thiên tư quốc sắc, nhưng thật không ngờ, lại có nữ tử đẹp đến như vậy! Khó trách Quân Khuynh Vũ sẽ thích nàng, chỉ sợ cũng chỉ có nữ tử xinh đẹp như vậy, mới xứng đáng kề vai sát cánh cùng Quân Khuynh Vũ đi!

Trong nháy mắt xuất hiện một chút cô đơn, trong mắt Âu Dương Nhược Hi sau đó lại hiện lên một tia không cam lòng! Cho dù Lạc Khuynh Hoàng lớn lên xinh đẹp thì như thế nào?! Nàng ta cũng chỉ là một quận chúa mà thôi, mà nàng không chỉ là công chúa, hôn sự của nàng còn liên quan đến toàn bộ sự ủng hộ của Tây Quyết, nàng không tin Quân Khuynh Vũ sẽ tuyệt không động tâm!

"Khuynh Hoàng quận chúa tài mạo song toàn, cũng khó trách thất hoàng tử ái mộ." Âu Dương Triệt nghe được lời nói của Quân Khuynh Vũ, trên mặt không có nửa phần xấu hổ, tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, từ từ nói, "Từ lâu đã nghe danh đệ nhất mỹ nhân Cẩm quốc Lạc Khuynh Hoàng và đệ nhất mỹ nhân Lăng quốc Lăng Vũ Lưu đều là tài mạo song tuyệt khuynh thành giai nhân, hôm nay Triệt may mắn có thể đồng thời nhìn thấy hai vị, không biết có thể thỉnh nhị vị biểu diễn tài nghệ một phen?"

"Ca ca, Nhược Hi cũng muốn biểu diễn!" Âu Dương Nhược Hi vốn đang lo lắng không có cách nào để ganh đua cao thấp với Lạc Khuynh Hoàng, nghe Âu Dương Triệt nói như vậy, lập tức tiếp lời nói.

Âu Dương Triệt nghe thấy lời nói của Âu Dương Nhược Hi, hướng ánh mắt đến trên người Âu Dương Nhược Hi, ý vị thâm trường nói, "Khuynh Hoàng quận chúa và Vũ Lưu quận chúa đều là tài nữ khó gặp, Nhược Hi,muội sao có thể muốn so với các nàng, đừng hồ nháo!"

Thanh âm càng về sau càng tăng thêm vài phần nghiêm khắc.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi bật cười. Tâm tư Âu Dương Triệt thật ra rất kín đáo, đầu tiên là dùng hôn sự của Âu Dương Nhược Hi để khơi mào bất hòa giữa Lăng quốc và Cẩm quốc, nay lại lấy cớ muốn xem nàng và Vũ Lưu công chúa biểu diễn tài nghệ để đánh giá các nàng, lại nói tiếp bọn họ đánh giá các nàng, kỳ thật lại quan hệ đến toàn bộ Cẩm quốc và Lăng quốc, tâm tư này quả thật không thể coi thường.

Chỉ tiếc Âu Dương Nhược Hi lại không hiểu được dụng tâm của Âu Dương Triệt, ngược lại còn chủ động đưa ra yêu cầu muốn tỷ thí, vậy thì tính chất lập tức thay đổi hoàn toàn, từ đánh giá hai nước, biến thành

đánh giá ba nữ tử. Bởi vậy Âu Dương Triệt mới có thể nghiêm khắc ngăn cản Âu Dương Nhược Hi như vậy, đáng tiếc, Âu Dương Nhược Hi vẫn không biết cảm kích.

"Ca ca! Thỉnh cho phép Nhược Hi tỷ thí!" Âu Dương Nhược Hi vốn đã nghẹn một hơi, nghe Âu Dương Triệt cư nhiên nói nàng như thế, không khỏi càng thêm tức giận, làm sao chú ý tới khẩu khí và ánh mắt ý tứ của Âu Dương Triệt, chỉ bướng bỉnh nói.

Âu Dương Triệt nghe thấylời nói của Âu Dương Nhược Hi, trong mắt lướt qua một tia tàn khốc, nhưng trên mặt vẫntươi cười, hắn nhìn Âu Dương Nhược Hi từ từ nói, "Một khi đã như vậy, Nhược Hi, ngươi tỷ thí đi, nhưng đừng đánh mất thể diện của Tây Quyết ta!"

"Vâng ca ca!" Âu Dương Nhược Hi nghe được lời nói của Âu Dương Triệt, trên mặt lộ ra tươi cười có ý là tình thế bắt buộc, nàng nhất định phải đả bại Lạc Khuynh Hoàng, làm cho Quân Khuynh Vũ nhìn rõ, trên đời này, ai mới là nữ tử xứng đôi với hắn nhất!

Lạc Khuynh Hoàng nghe được lời nói của Âu Dương Triệt, khóe môi nhếch lên một tia lạnh lẽo, bên trong con ngươi đen đặc toát ra vài phần bí hiểm, nàng mở miệng, từ từ nói, "Tây Quyết hoàng đế có phần quá nghiêm trọng vấn đề rồi. Chỉ là luận bàn tài nghệ mà thôi, làm sao có thể chạm đến vấn đề thể diện quốc gia chứ?"

Âu Dương Triệt nghe thấy lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, khóe mắt hiện lên một tia thưởng thức. Tâm tư của Lạc Khuynh Hoàng không đơn giản, hắn đã sớm biết, chỉ là nàng chỉ dựa vào này một câu nhìn như tùy tiện nói ra, đã hóa giải kế ly gián hắn khổ tâm chuẩn bị, thật là làm cho hắn không thể không nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn ly gián Lăng quốc và Cẩm quốc mà thôi, mà hiện tại, hắn thật sự có chút mong đợi trận biểu diễn tài nghệ này.

Âu Dương Nhược Hi là thân muội muội của hắn, mặc dù trí tuệ Âu Dương Nhược Hi không bằng Lạc Khuynh Hoàng, nhưng hễ là tài nghệ nữ tử nên học, từ nhỏ đã được dạy dỗ bởi lão sư tốt nhất, có thể nói toàn bộ Tây Quyết, không nữ tử nào có thể xuất sắc như Âu Dương Nhược Hi, hắn thật muốn nhìn xem Lạc Khuynh Hoàng và Lăng Vũ Lưu, đến tột cùng là có tài nghệ thế nào lại được thịnh truyền đến như thế!

"Khuynh Hoàng quận chúa nói rất đúng. Chỉ là chúng ta tùy ý luận bàn, Tây Quyết hoàng đế đừng để ở trong lòng." Vũ Lưu công chúa nghe thấylời nói của Lạc Khuynh Hoàng, cũng lộ ra tươi cười ôn hòa khéo léo, nói với Âu Dương Triệt. Tươi cười trên mặt nàng tinh xảo như oa nhi, vừa vặn đến hoàn mỹ.

"Một khi đã như vậy, chúng ta liền hảo hảo thưởng thức đi." Đôi mắt hoa đào của Âu Dương Triệt nhếch lên, nhìn Lăng Vũ Lưu, ẩn ý cười cười

"Một khi đã như vậy, chúng ta liền hảo hảo thưởng thức đi." Đôi mắt hoa đào của Âu Dương Triệt nhếch lên, nhìn Lăng Vũ Lưu, ẩn ý cười cười.

Âu Dương Nhược Hi sai người mang đến giấy và bút mực viết xuống các loại tài nghệ như cầm kỳ thư họa, yêu cầu cùng Lạc Khuynh Hoàng và Lăng Vũ Lưu lần lượt tỷ thí, Lạc Khuynh Hoàng và Lăng Vũ Lưu vẫn thản nhiên đứng đó, tùy ý Âu Dương Nhược Hi bày ra bộ dáng khiêu khích.

Thấy một màn như vậy, vẫn ngồi trên chỗ ngồi, giữa hai tròng mắt lụi bại của Quân Ngữ Yên lộ ra một tia oán độc cùng châm chọc.

Nàng đương nhiên hận Lạc Khuynh Hoàng. Nếu không phải bởi vì nàng ta, chuyện của nàng và Lưu Tử Hiên làm sao lại trở thành tình hình hiện tại. Người khác đều nói nàng không phải thật sự thích Lưu Tử Hiên, bọn họ chỉ là gặp dịp thì chơi thôi, nhưng có ai biết, nàng đối với Lưu Tử Hiên kỳ thật là một mảnh chân tình!

Nhưng Lưu Tử Hiên cũng là đồ háo sắc, đầu tiên là dùng mọi cách lấy lòng Quân Thiên Lam, nhưng Quân Thiên Lam không thèm nhìn đến hắn, hắn mới xuống tay với Quân Ngữ Yên. Quân Ngữ Yên tuy rằng biết Lưu Tử Hiên làm người như thế nào, nhưng vẫn không đấu lại hoa ngôn xảo ngữ của Lưu Tử Hiên, chậm rãi yêu hắn!

Nhưng sau khi gặp tuyệt thế dung mạo – Lạc Khuynh Hoàng, Lưu Tử Hiên vẫn thất hồn lạc phách, thường xuyên nhắc tới tên của Lạc Khuynh Hoàng, cho nên nàng mới hận Lạc Khuynh Hoàng như vậy. Nàng tuy rằng còn thích Lưu Tử Hiên, nhưng kiêu ngạo của một công chúa không cho phép nàng nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, vì thế nàng dứt khoát rời khỏi Lưu Tử Hiên, nghe theo an bài của mẫu hậu, quyết định gả cho Lăng Cảnh Lan.

Vốn dĩ thấy Lăng Cảnh Lan tuấn tú lịch sự, nàng nghĩ tuy rằng nàng không thích Lăng Cảnh Lan, nhưng gả cho nam tử như vậy coi như không tệ. Nhưng là thật không ngờ, mộng đẹp của nàng lại một lần nữa bị Lạc Khuynh Hoàng phá hủy, thậm chí cuối cùng biến thành nàng không thể không gả cho tử lão nhân Tây Quyết!

Thời điểm biết nàng sẽ gả đi Tây Quyết, mẫu hậu vốn không đồng ý, nhưng sau khi gặp Lạc Khuynh Hoàng, thái độ của mẫu hậu liền trở nên khác thường, vậy mà lại đồng ý cửa hôn sự này!

Đã không có mẫu hậu ủng hộ, nàng còn có cái gì để đấu tranh, cho dù nàng lấy cái chết để phản kháng, tuyệt sẽ không có tác dụng gì! Cuộc đời nàng đã bị hủy hoại trên tay Lạc Khuynh Hoàng, bảo nàng làm sao mà không hận đây?!

Nhưng cho dù cực kì oán hận, bản lĩnh của Lạc Khuynh Hoàng thế nào, nàng cũng hiểu được. Âu Dương Nhược Hi muốn phân tranh cao thấp với Lạc Khuynh Hoàng, thật là không biết lượng sức mình.

Nhưng mà Vũ Lưu công chúa của Lăng quốc cũng là tiếng lành đồn xa, huống hồ xem dung mạo khí độ của Vũ Lưu công chúa, cũng không thua kém Lạc Khuynh Hoàng bao nhiêu, nếu nàng ta có thể đánh bại Lạc Khuynh Hoàng, cũng coi như là thay nàng hả giận!

Hiện tại, nàng thân mang kịch độc, thật là muốn sống không được muốn chết cũng không xong! Lúc trước nàng đã phái người chuyển thư cho Quân Kiền Linh, muốn Quân Kiền Linh nghĩ biện pháp cứu nàng, nhưng Quân Kiền Linh chẳng hề quan tâm, nay nàng coi như là đã thấy rõ lòng người dễ thay đổi thế nào, cho dù là thân ca ca còn không thể tin tưởng, nàng còn có thể tin tưởng ai đây?!

Hiện tại, nàng thật là ngay cả muốn chết cũng không làm được, chỉ có thể cố gắng kéo dài mệnh cho tấm thân tàn nhược này, bất quá chỉ cần nàng còn sống một ngày, nàng tuyệt sẽ không để cho người nàng hận sống tốt! Có thể nhìn thấy kẻ đó sống không tốt đẹp, cho dù phải chết, cũng sẽ chết một cách vui vẻ!

"Hạng mục đầu tiên. Vẽ một bức họa đồ trong thời gian một nén nhang, chúc mừng Tây Quyết hoàng đế đăng cơ." Thái giám dựa theo danh sách thể lệ mà Âu Dương Nhược Hi đã viết nói.

Nghe thấy thế, trên mặt mọi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc. Thời gian một nén nhang không khỏi quá ngắn đi? Trong thời gian một nén nhang, vừa phải suy nghĩ, vừa phải vẽ tranh, sợ là có chút làm khó người ta.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Âu Dương Nhược Hi đắc ý nhìn Lạc Khuynh Hoàng và Lăng Vũ Lưu, nhanh chóng đề bút vẽ tranh.

Bên trong con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia khinh thường. Âu Dương Nhược Hi trong lúc ra đề mục chắc là đã chuẩn bị tốt sẽ vẽ cái gì đi, bởi vậy khi đề mục vừa được đọc lên, nàng ta mới có thể nhanh chóng đề bút vẽ tranh như vậy.

Thản nhiên đi tới cái bàn trước mặt, Lạc Khuynh Hoàng vươn ngón tay mảnh khảnh, nhấc bút, trên mặt giấy bắt đầu xuất hiện những vết mực đầu tiên, chỉ ít ỏi vài nét bút, đã phác ra bộ dáng của một con phượng hoàng, tiếp theo lại lấy bút điểm xuyết trên lông vũ phượng hoàng, nhìn như là chỉ tùy ý thêm vài nét bút.

Thời gian một nén nhang còn chưa hết, Lạc Khuynh Hoàng và Lăng Vũ Lưu đã đồng thời ngừng bút, người đầu tiên đề bút là Âu Dương Nhược Hi vẫn còn đang vẽ.

Âu Dương Nhược Hi nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng và Lăng Vũ Lưu đồng thời ngừng bút, không khỏi vừa tức giận lại vừa kinh ngạc, hé ra khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng, ngay cả tay cầm bút cũng nhịn không được mà run run.

Một nén nhang đã hết, Âu Dương Nhược Hi khó khăn lắm mới vẽ xong. Nàng họa là một cự long, vì thời gian gấp gáp, cự long này vẽ cũng không tốt lắm, miễn cưỡng có thể nhìn ra là một con rồng. Tuy rằng vẽ

không tính là mười phần tinh xảo, nhưng chỉ trong một nén nhang mà có thể vẽ được như vậy, thật cũng không dễ dàng gì.

Âu Dương Nhược Hi nhìn bức họa của mình, đắc ý dào dạt nhìn Lạc Khuynh Hoàng và Lăng Vũ Lưu, vênh váo nói, "Cự long này chính là hoàng huynh ta, biểu thị Tây Quyết ta giống như cự long phi thăng."

Chúng đại thần nhìn bức long họa của Âu Dương Nhược Hi, cũng không ngừng tán dương. Có thể trong thời gian ngắn như vậy đã vẽ được như thế, xác thực không dễ dàng.

Trọng thần của Tây Quyết làm giám khảo cho lần tỷ thí này cũng không ngừng chậc chậc khen ngợi.

Lăng Vũ Lưu nhìn bức họa của Âu Dương Nhược Hi, ý cười trên mặt vẫn là mười phần ôn nhu, nàng đưa tay xuất ra bức họa của mình, trên mặt lộ ra ý cười ôn hòa, thanh âm mềm mỏng dễ nghe vang lên, "Thật sự là trùng hợp. Vũ Lưu vẽ, cũng là một con rồng."

Mọi người nghe thấy lời nói của Lăng Vũ Lưu, không khỏi chuyển ánh mắt nhìn đến bức họa của Lăng Vũ Lưu. Lăng Vũ Lưu vẽ rồng không phức tạp như Âu Dương Nhược Hi, lớp vảy trên người chỉ dùng ít ỏi vài nét bút phác ra, nhưng liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra đó là một con rồng.

Bức họa của Lăng Vũ Lưu thoạt nhìn rất đơn giản, chỉ có ít ỏi vài nét bút, nhưng lại vẽ hết được tư thái bay lên cao của cự long, thậm chí đôi mắt rồng kia một đôi long nhãn cũng chỉ là một nét chấm bút, lại làm cho con rồng sinh động như thật.

Mọi người không khỏi mở to hai mắt mà nhìn, không thể tin được. Rõ ràng Lăng Vũ Lưu vẽ không hề cẩn thận chăm chút như Âu Dương Nhược Hi, nhưng tại sao bức họa của nàng lại đem đến cho người ta cảm giác rung động rất chân thật.

Lăng Dịch Hiên nhìn đến muội muội nhà mình, trên mặt lộ ra tự hào của một huynh trưởng, trên mặt Lăng Cảnh Lan cũng lộ ra một chút ý cười, mặc dù Lăng Vũ Lưu không phải thân sinh muội muội của hắn, nhưng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bản lĩnh của Lăng Vũ Lưu hắn đương nhiên biết, nhưng mà, hắn thật ra chờ mong bức họa của Lạc Khuynh Hoàng hơn.

Quân Kiền Linh và Âu Dương huynh đệ nhìn đến bức họa của Lăng Vũ Lưu, trên mặt cũng lộ ra một chút khen ngợi cùng kinh ngạc, thật không ngờ họa kỹ của Lăng Vũ Lưu lại xuất thần nhập hóa như thế.

Chỉ có Quân Khuynh Vũ, một đôi con ngươi đen như mực vẫn tĩnh lặng. Là sư huynh muội của Lăng Vũ Lưu đã ba năm, hắn đương nhiên biết bản lĩnh của Lăng Vũ Lưu thế nào, nhưng mà hắn rất tin tưởng, Hoàng nhi của hắn nhất định sẽ tuyệt hơn Lăng Vũ Lưu .

Triều thần Tây Quyết làm giám khảo nhìn đến bức họa của Lăng Vũ Lưu, cũng trợn mắt há hốc mồm, vẽ tốt như thế, e là không cần phải nhìn đến bức họa của Lạc Khuynh Hoàng nữa rồi, còn ai có thể chỉ cần vài nét bút ít ỏi đã vẽ được cự long sinh động như vậy?

"Nhị vị công chúa đều vẽ cự long. Khuynh Hoàng liền họa một bức trăm điểu triêu phượng đồ cho cân xứng." Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến bức hoạ của Lăng Vũ Lưu, trong mắt cũng hiện lên một chút khen ngợi, nhưng nàng vẫn trấn định thản nhiên trình diện bức họa của nàng.

Ánh mắt mọi người một lần nữa bị bức họa của Lạc Khuynh Hoàng hấp dẫn. Lạc Khuynh Hoàng vẽ phượng hoàng, cũng chỉ là vài nét bút ít ỏi, đã đem tư thế phượng hoàng giương cánh bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, đôi mắt phượng hoàng lại sáng ngời hữu thần, có cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể bay ra ngoài.

Trên mặt mọi người lại là một trận kinh dị.

Tình huống này thật làm khó cho triều thần làm giám khảo mà. Họa kỹ Khuynh Hoàng quận chúa và Vũ Lưu công chúa đều xuất sắc vô cùng, họa vô cùng sống động, họa kỹ có thể nói là bất phân cao thấp, bảo bọn hắn phải bình phán như thế nào?!

Mà biểu tình của Âu Dương Nhược Hi cũng vô cùng khó coi. Rõ ràng là nàng ra đề mục, rõ ràng nàng đã sớm chuẩn bị tốt, rõ ràng các nàng bắt đầu trễ hơn nàng, lại ngừng bút sớm hơn nàng, làm sao có thể vẽ được xuất sắc như thế?! Chẳng lẽ nàng thật sự không bằng các nàng sao?!

Ngón tay gắt gao xiết chặt, cho đến khi các đốt ngón tay gần như trắng bệch, Âu Dương Nhược Hi đột nhiên nâng lên đôi mắt, oán độc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nàng sẽ đối phó Lạc Khuynh Hoàng, coi như cho Lăng Vũ Lưu chiếm một chút tiện nghi đi!

Nghĩ đến đây, Âu Dương Nhược Hi cố ý bày ra bộ dạng kỳ quái, nói với Lạc Khuynh Hoàng, "Khuynh Hoàng quận chúa nói là vẽ một bức trăm điểu triêu phượng đồ, tại sao trong bức tranh này chỉ có một con phượng hoàng vậy?"

Lời vừa nói xong, mọi người cũng mang ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng. Thần sắc của Lạc Khuynh Hoàng không hề lo lắng, tựa tiếu phi tiếu, từ từ nói, "Chỉ có một con phượng hoàng sao?! Chư vị nhìn kỹ lại xem."

Nghe xong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, mọi người lập tức cẩn thận nhìn lại bức họa của Lạc Khuynh Hoàng, chỉ chốc lát, trong mắt mọi người đều hiện lên một tia kinh dị, có người thậm chí há to miệng, một bộ không thể tin được, ngay cả Quân Khuynh Vũ cũng nhịn không được mà nhíu mày.

Vừa rồi mọi người thấy Lạc Khuynh Hoàng vẽ, đều thấy được một con phượng hoàng trông rất sống động, bởi vậy cho rằng Lạc Khuynh Hoàng chỉ vẽ một con phượng hoàng, nhưng bây giờ nhìn kỹ lại, mới phát hiện làm sao chỉ có một con phượng hoàng?! Rõ ràng là trăm điểu, vài nét bút điểm xuyết cánh phượng hoàng kia, chính là tách ra từng lông vũ phượng hoàng, như có trăm con chim đang giương cánh bay cao.

Lúc này Âu Dương Nhược Hi cũng chú ý tới huyền cơ trong bức tranh, nàng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, thì thào lẩm bẩm, "Làm sao có thể! Làm sao có thể?!"

Vẽ một bức họa như vậy, cho dù có cho nàng cả một ngày, nàng cũng không thể vẽ được, làm sao Lạc Khuynh Hoàng có thể chỉ trong thời gian làm sao ngắn ngủi lại vẽ được?!

Ngay cả dung nhan luôn luôn cao quý thanh nhã của Lăng Vũ Lưu cũng xuất hiện một vết rách, trong con ngươi nàng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, có rất nhiều cảm xúc đan xen, không thể tin, thưởng thức, ghen tị, thậm chí còn có một tia hiểu rõ.

Khóe môi nàng giương lên tươi cười, ôn hòa có lễ hướng về phía Lạc Khuynh Hoàng nói, "Khuynh Hoàng quận chúa tâm tư kín đáo, họa kỹ siêu quần, Vũ Lưu thua tâm phục khẩu phục."

Âu Dương Nhược Hi bĩu môi, vẻ mặt không cam lòng nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Tuy rằng nàng không nhận thua, nhưng trong lòng mọi người đều đã có kết quả. Triều thần làm giám khảo tự nhiên cũng không chút do dự tuyên bố Lạc Khuynh Hoàng thắng.

Lúc này, ánh mắt mọi người ở đây nhìn Lạc Khuynh Hoàng đều trở nên kinh diễm. Nếu nói ban đầu chỉ là kinh ngạc vì dung mạo tuyệt thế của nàng, thì vì một bức họa này, không thể nghi ngờ là đã làm cho bọn họ cảm thấy, Lạc Khuynh Hoàng thật đáng được tam quốc quyền quý cầu hôn. Nữ tử như vậy, nam tử nào trên thế gian này có thể không động tâm?

"Thứ hai. Tấu một khúc cầm." Thái giám tiếp tục đọc.

Quân Ngữ Yên tựa vào nhuyễn tháp, vẻ mặt xuất hiện thần sắc ốm yếu, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, so cầm kỹ với Lạc Khuynh Hoàng? Âu Dương Nhược Hi này thật đúng là không biết lượng sức!

Hừ! Nàng tuy rằng hận thấu xương Lạc Khuynh Hoàng, nhưng Âu Dương Nhược Hi này cũng không tốt đẹp gì với nàng, nếu không phải bởi vì Âu Dương Triệt, nàng cũng sẽ không biến thành bộ dáng như quỷ ngày hôm nay, trận tỷ thí này, cho dù là ai thua, nàng cũng vui vẻ mà nhìn!

"Tiếng đàn vốn khó phân cao thấp. Nếu là diễn tấu riêng biệt, sợ là khó xử chư vị bình thẩm. Theo ngu kiến của Vũ Lưu, không bằng ba người chúng ta đồng tấu, tiếng đàn của ai có thể dẫn dắt hai người kia, là người thắng, như thế nào?" Lăng Vũ Lưu nghe xong thể loại tỷ thí, vô cùng dịu dàng nói.

Âu Dương Nhược Hi nghe xong hừ lạnh một tiếng, từ từ nói, "Có gì không thể?!"

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn Lăng Vũ Lưu, khóe môi nhếch lên một tia ẩn ý, từ từ nói, "Khuynh Hoàng cũng không có ý kiến."

Trong lòng đã cân nhắc, nói vậy Lăng Vũ Lưu đã nghe chuyện nàng so cầm nghệ với Quân Ngữ Yên, lo sợ tách tỷ thí riêng biệt, sẽ bại bởi nàng, vì thế đưa ra đề nghị ba người cùng tấu, từ đó, sẽ nghe không ra cảnh giới trong đó, ngược lại là so cầm kỹ và định lực .

Nhưng mà, cho dù các nàng ra điều kiện như thế nào đi nữa, Lạc Khuynh Hoàng nàng cũng sẽ không sợ hãi! Mặc kệ như thế nào, nàng tất nhiên cũng sẽ phụng bồi.

Ba người đồng thời đặt ngón tay trên huyền cầm. Lăng Vũ Lưu và Âu Dương Nhược Hi đồng thời đánh đàn, tiếng đàn truyền ra, tiếng đàn của hai người dây dưa cùng một chỗ, nhưng rõ ràng có thể thấy tiếng đàn của Lăng Vũ Lưu tốt hơn.

Tất cả mọi người có chút sốt ruột nhìn Lạc Khuynh Hoàng, phải biết rằng một khi tiếng đàn của Lăng Vũ Lưu và Âu Dương Nhược Hi vào cao trào, Lạc Khuynh Hoàng muốn phá giải, tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng bản thân Lạc Khuynh Hoàng không chút hoang mang, khóe môi còn mang theo tươi cười bình tĩnh mà thản nhiên, trong bình tĩnh thản nhiên lại có một cỗ khó tự tin khó có thể nói thành lời, đợi cho tiếng đàn của Âu Dương Nhược Hi dần dần yếu đi, tiếng đàn của Lăng Vũ Lưu dần dần tiến vào thời điểm cao trào, Lạc Khuynh Hoàng mới đưa ngón tay đặt lên huyền cầm.

"Tranh" .

Một tiếng cao vút, đánh gãy tiếng đàn của Âu Dương Nhược Hi và Lăng Vũ Lưu, tiếng đàn của Âu Dương Nhược Hi vốn đã bị Lăng Vũ Lưu áp chế, nội tâm nàng đã vô cùng lo lắng, một tiếng đàn này của Lạc Khuynh Hoàng, chính thức đánh gãy tiếng đàn của nàng, nàng thật khôngbiết phải tiếp tục đàn thế nào.

Mà tiếng đàn của Lăng Vũ Lưu tuy rằng đã gần vào cao trào, nhưng lại bị một tiếng đàn này của Lạc Khuynh Hoàng đánh gãy, muốn đánh tiếp, cũng không phải dễ dàng.

Lạc Khuynh Hoàng lại giống như hoàn toàn không quan tâm phản ứng của Lăng Vũ Lưu và Âu Dương Nhược Hi, ổn định thân người tiếp tục tấu, nàng vẫn tấu một khúc tri âm tri kỷ, tiếng đàn tuôn ra từ đầu ngón tay của nàng, giống như âm thanh thác nước đổ xuống.

Ngoại trừ tiếng đàn vừa mới đánh gãy Lăng Vũ Lưu và Âu Dương Nhược Hi kia, tiếng đàn của Lạc Khuynh Hoàng cũng không quá mức vang dội, nhưng lại nhịp nhàng ăn khớp, vô cùng trôi chảy.

Mặc kệ Lăng Vũ Lưu và Âu Dương Nhược Hi làm thế nào để đánh gãy tiếng đàn của Lạc Khuynh Hoàng, đều là không hề kết quả, Lạc Khuynh Hoàng giống như đang đắm chìm trong thế giới của mình, căn bản như là không hề nghe thấy tiếng đàn của hai người bọn họ, chỉ thản nhiên tấu khúc.

Tiếng đàn của Âu Dương Nhược Hi đã hỗn độn không chịu nổi, nàng tức giận dừng tay, ném huyền cầm xuống mặt đất. Cáu giận nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Mà Lăng Vũ Lưu vẫn đang kiên trì, tiếng đàn của nàng vẫn đầy đủ như trước, nhưng rõ ràng đã bị Lạc Khuynh Hoàng ngăn chặn .

Một khúc của Lạc Khuynh Hoàng đã gần đến cao trào, tiếng đàn càng ngày càng cao kháng, càng ngày càng cấp tốc, càng về sau, Lăng Vũ Lưu gần như hoàn toàn theo không kịp , nàng cũng đành dừng tay.

Thản nhiên đứng dậy, tỏ vẻ nàng đã nhận thua. Vẻ không kiêu không siểm trên mặt nàng, một chút cũng không bị buồn bực đả bại, vẫn trước sau như một là vẻ dịu dàng.

Ánh mắt mọi người thấy nhìn Lăng Vũ Lưu không khỏi tăng thêm vài phần thưởng thức, dịu dàng hào phóng, không vội không nóng nảy, Lăng Vũ Lưu quả nhiên là mỹ nhân tam quốc.

Ngay khi Lăng Vũ Lưu dừng lại, tiếng đàn của Lạc Khuynh Hoàng cũng im bặt. Tuy rằng kết thúc, lại không làm cho người ta cảm thấy đột ngột, mà là tạo cho người ta một loại dư âm còn văng vẳng bên tai.

Mọi người giật mình nhìn Lạc Khuynh Hoàng, vốn nghĩ nàng đàn trôi chảy như vậy, không hề bị Lăng Vũ Lưu và Âu Dương Nhược Hi ảnh hưởng, nhất định là đang đắm chìm trong tiếng đàn của mình, chưa từng nghe thấy tiếng đàn của các nàng, nhưng thật không ngờ, Lạc Khuynh Hoàng kỳ thật vẫn chú ý lắng nghe tiếng đàn của các nàng.

Một bên nghe các nàng đàn, một bên phân tâm tấu, mà không hề bị ảnh hưởng, trước không nói cầm kỹ này có bao nhiêu xuất thần nhập hóa, chỉ cần xét định lực này, chỉ sợ cũng là vạn người khó tìm.

"Khuynh Hoàng quận chúa quả thực tài nghệ hơn người." Lăng Vũ Lưu tao nhã tự nhiên nói, Âu Dương Nhược Hi vẫn hừ lạnh.

Tiếp theo, ba người tiếp tục tỷ thí mười hạng mục tài nghệ nữa. Ngoại trừ nữ hồng bại bởi Lăng Vũ Lưu, các loại tài nghệ khác, Lạc Khuynh Hoàng đều đứng nhất, hơn nữa thắng rất quang minh chính đại, làm ọi người nhìn với cặp mắt khác xưa.

Âu Dương Nhược Hi tức giận đến muốn giơ chân, nhưng cũng chỉ có thể trừng mắt Lạc Khuynh Hoàng, mà Lạc Khuynh Hoàng cũng chỉ tươi cười làm ngơ.

Công chúa thì thế nào?! Nàng đánh bại nàng ta thương tích đầy mình. Mặc kệ là ai, mặc kệ là thân phận gì, dám can đảm để ý đến Quân Khuynh Vũ, nàng tuyệt sẽ không chút nương tay !

83. Chương 84: Dám Tìm Nàng Gây Phiền Toái?

Sau dạ yến, thanh danh của Lạc Khuynh Hoàng càng lan xa hơn, thế nhân đều nói nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Trong vòng vạn dặm Tam quốc, có thể tự xưng Thiên hạ đệ nhất cũng chỉ có thiên hạ đệ nhất công tử – Lưu Cảnh công tử. Mà tên tuổi của Lạc Khuynh Hoàng, trải qua dạ yến này, chính thức ngang tầm với Lưu Cảnh công tử, dân chúng tam quốc đều hiểu rõ điều này.

Lạc Khuynh Hoàng cũng không mấy để ý đến danh xưng thiên hạ đệ nhất này, hiện tại, nàng đang híp mắt nằm trên nhuyễn tháp, con ngươi đen như mực khép hờ, toát ra vài phần lười biếng, dung nhan tinh thuần như ánh mặt trời.

"Khuynh Hoàng quận chúa, Nhược Hi công chúa đến đây, nói là thỉnh ngài đến cưỡi ngựa dạo chơi ngoại thành." Tiểu nha hoàn đứng ngoài cửa phòng Lạc Khuynh Hoàng, cung kính nói.

Đôi mắt nửa nhắm của Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên mở ra, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên một đạo tinh quang, khóe môi nhếch lên một chút nghiền ngẫm, thân mình lười biếng ngồi dậy, từ từ nói với tiểu nha hoàn, "Ta đã biết."

Nói xong, Lạc Khuynh Hoàng từ từ đứng dậy, cởi ra áo choàng tơ tằm rộng rãi đang mặc trên người, thay đồ cưỡi ngựa tương đối bó sát người.

Tổ tiên Tây Quyết hoàng thất vốn là tộc du mục, bởi vậy, toàn bộ Tây Quyết, bất kể là hoàng tộc hay là dân chúng bình dân đều cực kì am hiểu cưỡi ngựa bắn tên, Âu Dương Nhược Hi thân là công chúa tôn quý nhất hoàng thất, chắc chắn cưỡi ngựa nhất định không tồi.

Trải qua chuyện yến hội, Lạc Khuynh Hoàng không cho rằng Âu Dương Nhược Hi sẽ tốt tính đến tìm nàng cưỡi ngựa du ngoạn như vậy, tìm nàng cưỡi ngựa, chắc là có rắp tâm khác đây.

Bên trong đôi mắt xinh đẹp lướt qua một tia tựa tiếu phi tiếu. Lạc Khuynh Hoàng đổi xong quần áo cũng không vội vã đi ra ngoài, mà thản nhiên tự đắc ngồi uống trà.

"Làm sao còn chưa ra?!" Ngoài cửa truyền đến thanh âm phẫn nộ của Âu Dương Nhược Hi.

Lạc Khuynh Hoàng từ từ buông chén trà, nâng lên đôi mắt, Âu Dương Nhược Hi đã hung hăng đẩy ra cửa phòng.

"Lạc Khuynh Hoàng! Ngươi thật to gan!" Âu Dương Nhược Hi nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng vừa mới đặt xuống c hén trà còn nóng, rõ ràng là vừa uống xong, không khỏi tức giận, nàng đợi nàng taở ngoài cửa đã nửa canh giờ, thế mà Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên ở trong phòng uống trà?! Thật sự là hơi quá đáng.

Giống như không nhìn thấy bộ dáng Âu Dương Nhược Hi tức giận đến giơ chân, Lạc Khuynh Hoàng chỉ lạnh nhạt nhìn nàng, trong giọng nói mang theo vài phần nghiền ngẫm, "Lá gan của bản quận chúa luôn luôn rất lớn."

Âu Dương Nhược Hi hoàn toàn không ngờ Lạc Khuynh Hoàng sẽ trả lờinhư vậy, không khỏi giận càng thêm giận, mặt nàng trướng lên đỏ bừng, cáu giận nhìn Lạc Khuynh Hoàng, vươn tay chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng, hung hăng nói, "Hừ! Lạc Khuynh Hoàng lớn mật, ngươi dám cố ý để cho bản công chúa ở ngoài cửa chờ ngươi lâu như vậy, bây giờ còn dám không xin lỗi! Chẳng lẽ đây là lễ nghĩa của Cẩm quốc các ngươi sao?!"

"Nhược Hi công chúa mời bản quận chúa cưỡi ngựa du ngoạn, chẳng lẽ ngay cả một chút thời gian cũng không thể chờ sao?" Lạc Khuynh Hoàng không chút hoang mang nói, trong mắt còn mang theo vài phần ý cười, thanh âm đột nhiên cất cao, toát ra khí thế không giận mà uy, "Xông vào nơi ở của bản quận chúa, chỉ vào mũi bản công chúa quát nạt, chẳng lẽ đây chính là đạo đãi khách của Tây Quyết sao?!"

Nha hoàn bốn phía đều khúm núm đứng ở phía sau Âu Dương Nhược Hi, xưa nay Âu Dương Nhược Hi đều kiêu ngạo, dễ gì nhìn thấy nàng ta kinh ngạc như vậy!

Huống chi Khuynh Hoàng quận chúa này rõ ràng không có tức giận, chỉ lạnh nhạt đứng ở nơi đó, khóe mắt đuôi lông mày còn mang theo ý cười, nhưng lời nói ra, lại có một cỗ khí thế không giận mà uy, khiến cho bộ dángrít gào rống giận của Nhược Hi công chúa vô cùng buồn cười.

Âu Dương Nhược Hi mới là công chúa cao cao tại thượng, Lạc Khuynh Hoàng chẳng qua chỉ là một quận chúa, nhưng các nàng lại cảm thấy Lạc Khuynh Hoàng lại cao hơn một bậc. Không phải vì thái độ ngạo mạn của nàng, mà bởi vì trên người nàng có một loại khí chất cao quý bẩm sinh, khiến cho nàng mặc dù đang cười, nhưng lại có một cỗ uy nghiêm cao cao tại thượng.

"Nhược Hi, Khuynh Hoàng quận chúa." Trong lúc Âu Dương Nhược Hi không biết nói gì, thanh âm ngả ngớn nhưng có chút nghiền ngẫm của Âu Dương Triệt tiến vào, hắn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mang theo vài phần cao thâm nói, "Trẫm nghe nói Nhược Hi mời Khuynh Hoàng quận chúa cưỡi ngựa du ngoạn, trẫm cũng muốn đi cùng, không biết Khuynh Hoàng quận chúa có nguyện ý hay không?"

Âu Dương Nhược Hi nghe Âu Dương Triệt nói, trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc. Ngày mai Âu Dương Triệt sẽ cử hành đại điển đăng cơ, theo đạo lý hắn là phải bề bộn nhiều việc, làm sao có thời gian rảnh để cưỡi ngựa du ngoạn cùng các nàng?!

Hơn nữa bây giờ Âu Dương Triệt là vua một nước, vì sao lại nói chuyện với Lạc Khuynh Hoàng khách khí như vậy?! Lạc Khuynh Hoàng là người gì chứ?!

"Nếu bản quận chúa nói không muốn?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, không chút khách khí nói.

Âu Dương Triệt tựa hồ không ngờ Lạc Khuynh Hoàng sẽ từ chối thẳng thừng như vậy, lông mi nhíu nhíu, trong mắt hiện lên một chút thâm sắc.

Âu Dương Nhược Hi cũng lập tức nhảy dựng lên, mười phần tức giận chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng, quát, "Lạc Khuynh Hoàng! Ngươi làm càn! Dám nói chuyện với hoàng huynh ta như vậy!"

"Tây Quyết hoàng đế hỏi ý kiến của bản quận chúa, bản quận chúa chỉ là thành thật trả lời, không biết có vấn đề gì không?" khóe mắt Lạc Khuynh Hoàng lướt qua Âu Dương Nhược Hi, khẩu khí nhẹ nhàng nói, "Tây Quyết hoàng đế chưa mở miệng, Nhược Hi công chúa kích động làm gì?"

"Nhược Hi, không thể vô lễ!" Âu Dương Nhược Hi còn muốn nói, lại bị Âu Dương Triệt ngăn cản, hắn nâng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, từ từ nói, "Khuynh Hoàng gọi ta là Âu Dương Triệt là được, hôm nay du ngoạn, nên dùng thân phận bằng hữu, không xét thân phận quân thần."

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn Âu Dương Triệt, không rõ trong hồ lô của Âu Dương Triệt có gì, nhưng nghĩ đến mục đích đến Tây Quyết của nàng và Quân Khuynh Vũ, sóng mắt liền chuyển, mở miệng đáp, "Một khi đã như vậy, thì cùng nhau đi đi."

Nói xong, Lạc Khuynh Hoàng liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Đi tới chuồng ngựa, Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên nhìn lướt qua từng con ngựa bên trong chuồng, khóe môi nhếch lên một chút trào phúng cùng nghiền ngẫm.

Ngựa bên trong chuồng đều là chủng loại thiện chiến, hình thể cao lớn, căn bản không thích hợp cho nữ tử cưỡi. Thì ra Âu Dương Nhược Hi là muốn mượn chuyện này làm cho nàng xấu mặt sao?

"Vì đạo đãi khách, Khuynh Hoàng quận chúa, ngươi chọn trước đi." Âu Dương Nhược Hi đứng ở chuồng bên cạnh, đắc ý dào dạt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cằm cao cao hất lên, bộ dáng ta là vô địch.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Âu Dương Nhược Hi dương dương tự đắc, không khỏi có chút buồn cười, bên trong con ngươi đen như mực toát ra một chút sâu xa, tựa tiếu phi tiếu nhìn Âu Dương Nhược Hi.

Âu Dương Nhược Hi thấy Lạc Khuynh Hoàng chậm chạp không chọn, nghĩ là Lạc Khuynh Hoàng sợ hãi, vênh váo trên mặt càng thêm rõ ràng, lông mi nhướng lên, khinh khỉnh nói, "Khuynh Hoàng quận chúa tại sao còn chưa chọn?"

"Nha!" Âu Dương Nhược Hi lại cố ý bịt miệng, làm bộ như ngượng ngùng nói, "Là Nhược Hi sơ sót, không phải là Khuynh Hoàng quận chúa không khống chế được loại ngựa này chứ?"

"Nhược Hi công chúa nói đùa, bản quận chúa chỉ là đang chọn một con ngựa thiện chiến nhất, muốn thử một chút thân thủ xem sao, cũng miễn cho Nhược Hi công chúa không cẩn thận chọn phải lại khống chế không được." Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng nhếch lên một chút ý cười đàng hoàng, không hề khách khí nói.

Âu Dương Nhược Hi nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, trên mặt có chút không nén được giận dữ, lập tức vọt đi lên, đoạt một con ngựa háo chiến nhất, tức giận nói, "Hừ! Lạc Khuynh Hoàng, ngươi không nên nói khích bản công chúa! Hôm nay bản công chúa sẽ khiến cho ngươi biết một chút thuật cưỡi ngựa của Tây Quyết ta!"

Âu Dương Triệt đứng phía sau Lạc Khuynh Hoàng và Âu Dương Nhược Hi, không nói một lời, nhìn thấy Âu Dương Nhược Hi xông lên chọn một con chiến mã khó thuần phục nhất, không khỏi nhíu mày.

Tuy Lạc Khuynh Hoàng có chút nghiên cứu về ngựa, nhưng hiểu biết đương nhiên không bằng Âu Dương Nhược Hi, nếu không nàng sẽ không chậm chạp lựa chọn như vậy, Lạc Khuynh Hoàng cố ý nói khích Âu Dương Nhược Hi, thật ra là muốn Âu Dương Nhược Hi chọn ra con ngựa khó thuần phục nhất, để tránh mình chọn phải mà thôi, ai ngờ Âu Dương Nhược Hi vậy mà thật sự bị lừa.

Muội muội này của hắn muốn đấu với Lạc Khuynh Hoàng, còn kém quá xa, nếu hôm nay hắn không đi theo đến đây, thì không biết Âu Dương Nhược Hi sẽ phải ăn bao nhiêu thiệt thòi đây.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Âu Dương Nhược Hi dắt con ngựa đã chọn đi ra, khóe môi có chút nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, tiện tay chỉ một con nhựa tương đối nhỏ nhắn, từ từ nói, "Một khi đã như vậy, bản quận chúa đành tùy tiện chọn một con ngựa, sẽ không đoạt mất hào quang của Nhược Hi công chúa."

Âu Dương Nhược Hi cao ngạo hất cằm, thúc ngựa hùng dũng hiên ngang tiêu sái đi ở phía trước, Lạc Khuynh Hoàng lại dắt ngựa đi ở phía sau Âu Dương Nhược Hi.

Thuật cưỡi ngựa của nàng trong số nữ tử ở Cẩm quốc có thể xem như số một số hai, nhưng là ở Tây Quyết này – quốc gia lớn lên từ trên lưng ngựa, thuật cưỡi ngựa của nàng cũng chỉ tính là hạng trung mà thôi, so với Âu Dương Nhược Hi từ nhỏ đã tinh thông thuật cưỡi ngựa, thực tại còn kém một chút.

Nhưng mà, Âu Dương Nhược Hi đã chọn con ngựa khó khống chế nhất, mà nàng lại chọn một con tương đối dễ khống chế hơn, hơn nữa nay nàng đã có võ công phòng thân, hẳn là không đến mức phải chịu thiệt.

Âu Dương Triệt nhìn Lạc Khuynh Hoàng và Âu Dương Nhược Hi dẫn ngựa rời đi, cũng huýt sáo, ngựa của hắn lập tức lên tiếng hí vang chạy đến.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn thoáng qua ngựa của Âu Dương Triệt, nàng dù không tinh thông nhiều về ngựa như Âu Dương Triệt và Âu Dương Nhược Hi, nhưng ưu khuyết của ngựa nàng vẫn nhìn ra được, con ngựa này của Âu Dương Triệt, tuyệt đối là ngựa tốt trăm vạn khó tìm, hơn nữa rất có linh tính.

"Ta có thói quen cưỡi bạch long." Âu Dương Triệt nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng nhìn ngắm ngựa của hắn, không khỏi nhíu mày, không chút để ý giải thích.

Lạc Khuynh Hoàng rất nhanh thu hồi ánh mắt, mỉm cười, định trả lời Âu Dương Triệt.

Âu Dương Nhược Hi nhìn thấy thái độ Âu Dương Triệt nói chuyện với Lạc Khuynh Hoàng cực kì khách khí ôn nhu, trong lòng không khỏi tăng thêm tức giận, lại nghĩ đến hai ngày trước nàng đi tìm Quân Khuynh

Vũ, kết quả là tự bôi tro vào mặt, không khỏi đối với Lạc Khuynh Hoàng lại càng thêm ghen ghét.

Tức giận xoay người lên ngựa, con ngựa tựa hồ cũng cảm giác được Âu Dương Nhược Hi đang tức giận, móng trước hướng về phía trước, kịch liệt giãy dụa nhảy dựng lên.

Tuy rằng tính tình của Âu Dương Nhược Hi có kiêu căng ương ngạnh một ít, nhưng một thân kĩ thuật cưỡi ngựa cũng không phải hư ngôn. Con ngựa giãy dụa cũng không khiến nàng thất kinh, ngược lại trong mắt nàng hiện lên một chút ánh sáng, bắt đầu thuần mã.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy công phu thuần mã của Âu Dương Nhược Hi, cũng không nhịn được nhíu mày, không thể không thừa nhận, ở phương diện cưỡi ngựa này, nàng thật đúng là không bằng Âu Dương Nhược Hi.

Lưu loát xoay người lên ngựa.

Con ngựa của Lạc Khuynh Hoàng so với ngựa của Âu Dương Nhược Hi thì tính tình dịu ngoan rất nhiều, bởi vậy Lạc Khuynh Hoàng không phải phí nhiều công phu đã thuần phục được.

Sau khi Âu Dương Nhược Hi khống chế được ngựa, phát hiện Lạc Khuynh Hoàng cũng đã vững vàng ngồi trên ngựa, sắc mặt không khỏi thay đổi một chút. Vốn nghĩ Lạc Khuynh Hoàng là quận chúa đến từ Cẩm quốc, đối với thuật cưỡi ngựa khẳng định là không biết gì cả, nhưng lại không ngờ thuật cưỡi ngựa của Lạc Khuynh Hoàng cũng tốt như thế.

Con ngựa Lạc Khuynh Hoàng đang cưỡi kia tuy rằng tính tình không khốc liệt như ngựa của nàng nhưng là cũng là ngàn dặm liệt mã, thuần mã sư của Tây Quyết bọn họ đều phải phí một phen tay chân, thật không ngờ Lạc Khuynh Hoàng có thể thuần phục con ngựa này nhanh như vậy, xem ra nàng không thể xem thường Lạc Khuynh Hoàng.

"Khuynh Hoàng quận chúa, đi thôi!" Âu Dương Nhược Hi tức giận nói với Lạc Khuynh Hoàng, lời còn chưa dứt, người đã thúc ngựa tiêu sái phi ở phía trước.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thân ảnh Âu Dương Nhược Hi nhanh chóng rời đi, mày có chút nhíu lại, Âu Dương Nhược Hi lần này đến mời nàng đi du ngoạn, kỳ thật vì muốn làm cho nàng xấu mặt. Âu Dương Nhược Hi phi nhanh như vậy, rõ ràng là muốn muốn cho nàng đuổi không kịp, mượn chuyện này chế ngạo nàng, nàng làm sao có thể để cho nàng ta dễ dàng toại nguyện đây?!

Roi ngựa vung lên, Lạc Khuynh Hoàng không nhanh không chậm đi theo phía sau Âu Dương Nhược Hi.

Âu Dương Nhược Hi phi cực nhanh, Lạc Khuynh Hoàng cố hết sức đuổi theo, nhưng sắc mặt nàng nhưng không hề thay đổi, khóe môi vẫn nhếch lên ý cười bí hiểm, trên mặt biểu tình bình tĩnh tự nhiên, một bộ vô vị lười biếng.

Âu Dương Nhược Hi ngoái đầu nhìn lại nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng bộ dáng thong thả, không khỏi nghiến răng nghiến lợi. Trên trán nàng đã đổ mồ hôi, thúc ngựa phi nhanh như vậy, nàng cũng phải cố hết sức.

Khóe mắt liếc thấy phía trước có một cục đá khá to, Âu Dương Nhược Hi cố ý tăng tốc chạy tới phía bên kia.

Lạc Khuynh Hoàng vẫn luôn chú ý thần sắc của Âu Dương Nhược Hi, tuyÂu Dương Nhược Hi chỉ nhìn về phía trước có một lần rất nhanh, nhưng không thể tránh được ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng, nàng đương nhiên cũng thấy được khối đá kia.

Mày không khỏi có chút nhíu lại. Dựa vào thuật cưỡi ngựa của nàng, muốn toàn tốc đi tới và tránh đi tảng đá kia, cơ hồ là không có khả năng làm được. Nhưng nếu nàng không theo, hoặc là giảm bớt tốc độ, cũng không có khả năng đuổi kịp Âu Dương Nhược Hi.

Khóe mắt vẫn không chút hoang mang đuổi theo thân ảnh Âu Dương Nhược Hi, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng nhếch lên một chút ý cười, bên trong bàn tay xuất hiện một cây ngân châm.

Nàng không có cách nào theo kịp, biện pháp duy nhất là làm cho Âu Dương Nhược Hi dừng lại. Ngựa toàn tốc phi tới, lại muốn tránh đi hòn đá, nếu bây giờ nàng ám toán con ngựakia, làm cho nó chấn kinh, cho dù thuật cưỡi ngựa củaÂu Dương Nhược Hi có hơn người cỡ nào, sợ là cũng không khống chế được.

Âu Dương Triệt vẫn theo sát phía sau, chắc chắn là cho dù Âu Dương Nhược Hi gặp nạn, có Âu Dương Triệt ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng nhanh chóng bắn ra ngân châm trong tay, đánh trúng chân con ngựa của Âu Dương Nhược Hi, con ngựa ăn đau, nhất thời mất đi khống chế, Âu Dương Nhược Hi đối mặt con ngựa thình lình nổi điên không khống chế được, cả người đều về ngã ra phía sau, hoàn toàn không có cách nào khống chế được liệt mã.

"Nhược Hi cẩn thận." Vẫn luôn đi theo phía sau, Âu Dương Triệt đương nhiên nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng bắn ra ngân châm, nhưng hắn cũng không vạch trần Lạc Khuynh Hoàng, chỉ phi thân tiếp được Âu Dương Nhược Hi.

Âu Dương Nhược Hi cả người bị ngựa hất ra, bị Âu Dương Triệt tiếp được, trên mặt một mảnh trắng bệch, hiển nhiên đã bị kinh hách không nhỏ.

"Nhược Hi công chúa không sao chứ?" Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy Âu Dương Triệt tiếp được Âu Dương Nhược Hi, lập tức nhảy xuống ngựa, mượn cơ hội tiếp cận Âu Dương Nhược Hi, trong nháy mắt nhổ xuống ngân châm nàng cố ý dùng một chút lực đâm vào chân ngựa, bất động thanh sắc thu vào trong tay áo.

Tái nhợt trên mặt Âu Dương Nhược Hi thoáng mất đi, nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, nâng lên con ngươi oán độc, nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng nói, "Hừ! Bản công chúa không cần ngươi giả mù sa mưa! Lạc Khuynh Hoàng, nhất định là ngươi ám toán ngựa của bản công chúa! Nếu không thì làm sao nó có thể đột nhiên nổi điên như vậy?!"

"A, Nhược Hi công chúa chính mình cưỡi ngựa không tinh, còn muốn đổ trách nhiệm lên người Khuynh Hoàng sao?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn Âu Dương Nhược Hi, bộ dáng buồn cười, lại hướng con ngươi về phía Âu Dương Triệt, nhếch môi nói, "Âu Dương Triệt, ngươi vẫn luôn đi theo phía sau, ngươi nói, bản quận chúa có ám toán muội muội ngươi hay không?!"

Âu Dương Triệt nghe Lạc Khuynh Hoàng chất vấn, không khỏi có chút buồn cười. Lạc Khuynh Hoàng này thật đúng là trợn tròn mắt nói dối mà, rõ ràng chính là nàng ta ám toán ngựa của Nhược Hi, làm sao nàng ta còn có thể trấn định như vậy? Thật sự một nữ tử thú vị.

"Thật ra ta cũng không chú ý." Âu Dương Triệt thu hồi nghiền ngẫm cùng đánh giá trong mắt, hướng ánh mắt về phía Âu Dương Nhược Hi, từ từ nói, "Nhược Hi, muội mới bị kinh hách, ta thấy, chuyện du ngoạn này vẫn là thôi đi."

Âu Dương Nhược Hi chú ý tới cảnh cáo trong mắt Âu Dương Triệt, không khỏi càng thêm ủy khuất. Vì sao ca ca lại che chở Lạc Khuynh Hoàng như vậy?! Tuy rằng nàng không nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng ám toán ngựa của nàng, nhưng nàng rất tự tin vào thuật cưỡi ngựa của chính mình, nếu không phải có người ám toán, làm cho ngựa chấn kinh, nàng tuyệt đối sẽ không ngã xuống!

"Ca ca!" Âu Dương Nhược Hi mang theo vài phần tức giận, vài phần ủy khuất nói.

"Nhược Hi, đừng hồ nháo." Trong mắt Âu Dương Triệt hiện lên một chút thâm sắc, nhẹ nhàng nói, "Ở xa tới là khách, muội đã quên lúc trước ca ca nói thế nào rồi sao?"

Mặt Âu Dương Nhược Hi nháy mắt trắng xanh.

Âu Dương Triệt từng nói với nàng, không nên gây sự chú ý của Quân Khuynh Vũ và Lạc Khuynh Hoàng. Hai người bọn họ không phải là người nàng có thể đối phó .

"Nếu Nhược Hi công chúa bị kinh hách, không tiện du ngoạn. Khuynh Hoàng xin cáo từ trước." Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên liếc nhìn Âu Dương Triệt và Âu Dương Nhược Hi, hờ hững nói. Nàng cũng không có hứng thú xem Âu Dương Triệt dạy dỗ Âu Dương Nhược Hithế nào.

Âu Dương Triệt ngoái đầu nhìn lại Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt chứa vài phần tán thưởng thức, vài phần cao thâm, từ từ nói, "Ngày khác lại mời Khuynh Hoàng cùng nhau du ngoạn."

"Khuynh Hoàng xin đợi đại giá." Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt, không nhanh không chậm đáp.

Trở lại dịch quán. Lạc Khuynh Hoàng mỏi mệt nằm xuống nhuyễn tháp, một phen cưỡi ngựa lúc nãy, thật sự là lấy đi của nàng không ít tinh lực. Xem ra thuật cưỡi ngựa của nàng phải học hỏi thêm nha.

"Lâu chủ. Vũ Lưu công chúa tiến cung xem chẩn cho Tây Quyết thái hậu."

Lạc Khuynh Hoàng mới chi nằm một lát, liền bị đánh thức. Nàng híp nửa con ngươi đen thùi, nhìn người tới.

Người tới đúng là tiếp nhận vị trí của Nặc Nhĩ, chuyên phụ trách báo cáo thông tin tình báo với nàng, cũng là hộ pháp âm thầm bảo hộ Phi Hoa Lâu của nàng, Tố Huyền.

"Tiếp tục thăm dò." Lạc Khuynh Hoàng tựa vào nhuyễn tháp, lười biếng phân phó nói, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên một tia suy nghĩ.

Mấy ngày trước Lăng Vũ Lưu đã nhận lời mời của Âu Dương Triệt xem bệnh cho Quân Ngữ Yên một lần, lúc ấy nàng đã nói e là bất lực, làm sao bây giờ có thể đột nhiên tiến cung đây?!

Tiếp xúcvới Lăng Vũ Lưu vài lần, Lạc Khuynh Hoàng biết rõ Lăng Vũ Lưu tâm tư kín đáo, cũng không phải người không có đầu óc, nàng đột nhiên tiến cung xem bệnh Quân Ngữ Yên, tất có nội tình.

"Vâng." Tố Huyền tuân lệnh lập tức lắc mình rời đi.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thân ảnh màu đen của Tố Huyền biến mất trong tầm mắt, trong đầu không khỏi hiện lên thân ảnh màu đen như vậy. Cũng là một thân hắc y, cũng mang khăn che mặt màu đen, cũng đều là cô gáiyểu điệu.

Nặc Nhĩ.

Cái tên này, mỗi khi đêm khuya đi ngủ, Lạc Khuynh Hoàng vẫn sẽ không tránh khỏi mà nhớ tới, thậm chí có đôi khi lại gọi Tố Huyền là Nặc Nhĩ.

Bình tĩnh xem xét, Nặc Nhĩ đi theo bên người nàng chỉ ngắn ngủi mấy tháng, nếu nói cảm tình, cũng coi như không quá thâm sâu, nhưng nàng lại vĩnh viễn quên không được ánh mắt Nặc Nhĩ vì cứu nàng mà nghĩa vô phản cố, cũng quên không được bao nhiêu đao kiếm đâm vào thân thể Nặc Nhĩ, ánh mắt nàng ấy không oán không hối nhìn nàng.

Bình tĩnh xem xét, Nặc Nhĩ đi theo bên người nàng chỉ ngắn ngủi mấy tháng, nếu nói cảm tình, cũng coi như không quá thâm sâu, nhưng nàng lại vĩnh viễn quên không được ánh mắt Nặc Nhĩ vì cứu nàng mà nghĩa vô phản cố, cũng quên không được bao nhiêu đao kiếm đâm vào thân thể Nặc Nhĩ, ánh mắt nàng ấy không oán không hối nhìn nàng.

Lạc Khuynh Hoàng nằm trên nhuyễn tháp, híp mắt, bất tri bất giác đã ngủ. Đến khi mở mắt ra, mặt trời đã ngã về phía tây, Tố Huyền đang đứng bên cạnh nhuyễn tháp.

"Tố Huyền? Đến đây sao lại không đánh thức ta?" Lạc Khuynh Hoàng nhìn Tố Huyền đang đứng yên một bên, nhíu mày hỏi.

"Thời điểm thuộc hạ đến, các chủ đang ở đây, là các chủ phân phó, không nỡ đánh thức Lâu chủ." Tố Huyền nghe Lạc Khuynh Hoàng hỏi, liền cung kính hồi đáp.

Lạc Khuynh Hoàng ngồi dậy từ nhuyễn tháp, cảm giác được trong không khí tràn ngập hương ngải thảo thản nhiên, khóe môi hiện ra một tia ôn nhu.

Từ khi vào Tây Quyết đến nay, vì muốn tìm hiểu nội tình củaTây Quyết cùng với nghĩ biện pháp nhanh chóng trộm được bản đồ quân sự phòng ngự của Tây Quyết, Quân Khuynh Vũ mỗi ngày đều có rất nhiều việc, mỗi ngày nếu có thể dành ra một chút thời gian sẽ đến nơi này bồi nàng trò chuyện. Mà nàng tuy rằng không nhiều việc như Quân Khuynh Vũ, mỗi ngày trôi qua cũng không nhàn rỗi.

Mới tỷ thí với Âu Dương Nhược Hi một phen, nàng thật sự rất mệt, nên mới có thể tựa vào nhuyễn tháp ngủ thiếp đi.

"Ta đã biết. Hắn đợi bao lâu?" Lạc Khuynh Hoàng đứng lên từ nhuyễn tháp, bên trong con ngươi đen như mực mờ mịt một chút sương mù, từ từ hỏi.

"Nhìn Lâu chủ thời gian một nén nhang, liền rời đi." Tố Huyền nghe Lạc Khuynh Hoàng hỏi, liền một năm một mười nói rõ.

Thời gian một nén nhang. Quân Khuynh Vũ mấy ngày nay thật đúng là đủ việc. Nàng biết, Quân Khuynh Vũ làm như vậy, đều là vì có thể nhanh chóng rời khỏi Tây Quyết, cùng nàng trở lại Cẩm quốc thành hôn.

"Ừ." Lạc Khuynh Hoàng từ từ đáp, một khi đã như vậy, nàng đương nhiên phải giúp hắn. Khóe môi dạng khai một chút tươi cười, hỏi, "Chuyện Lăng Vũ Lưu xem bệnh cho Quân Ngữ Yên, thăm dò được gì không?"

"Hồi bẩm Lâu chủ, Vũ Lưu công chúa hình như đem giải dược cho Tây Quyết thái hậu, hơn nữa từ chỗ Tây Quyết thái hậu cầm đi một quyển bản vẽ." Tố Huyền nói.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày thật sâu.

Lăng Vũ Lưu vậy mà giải độc cho Quân Ngữ Yên?! Nàng ta sẽ không phải là không biết thay Quân Ngữ Yên giải độc tương đương gián tiếp đắc tội Âu Dương Triệt, Lăng Vũ Lưu là người thông minh, khẳng định sẽ không làm việc lỗ vốn như vậy, một khi nàng ta đã làmnhư vậy, nhất định là chiếm được cái gì ưu việt từ chỗ Quân Ngữ Yên.

Một quyển bản vẽ?! Nói vậy Quân Ngữ Yên dùng cái này để trao đổi đi.

Đến tột cùng là cái gì có thể làm cho Lăng Vũ Lưu mạo hiểm đắc tội Âu Dương Triệt để trao đổi đây?! Chẳng lẽ, là quân sự phòng ngự đồ?!

Nhưng quân sự phòng ngự đồ làm sao lại ở chỗ Quân Ngữ Yên?!

Trong mắt hiện lên một chút tàn khốc, mặc kệ thế nào, nàng trước hết vẫn nên tiến cung nhìn tình huống một chút rồi nói sau.

"Theo ta vào cung." Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một chút ngưng trọng, lạnh giọng nói.

"Các chủ phân phó, Âu Dương Triệt tâm cơ thâm trầm, Tây Quyết nguy cơ tứ phía, thỉnh Lâu chủ không nên tùy tiện tiến cung." Tố Huyền nghe Lạc Khuynh Hoàng nói muốn vào cung, không khỏi khuyên nhủ.

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một đạo hàn quang, lạnh lùng nhìn về phía Tố Huyền, trong thanh âm cũng mang theo vài phần uy nghiêm, nói, "Tố Huyền, ta mặc kệ ngươi trước kia là người của ai, hiện tại, ngươi là thủ hạ của ta, nên nghe mệnh lệnh của ta! Theo ta tiến cung!"

"Vâng." Tố Huyền bị Lạc Khuynh Hoàng trong nháy mắt phát ra cường đại khí thế mà kinh sợ. Nàng và Nặc Nhĩ đều là thủ hạ đắc lực nhất của chu tước, đều là những con người tâm cao khí ngạo. Lúc trước nàng vẫn không rõ, rốt cuộc vì sao Nặc Nhĩ nguyện ý hi sinh vì Lạc Khuynh Hoàng, hiện tại, nàng tựa hồ có một chút hiểu được.

Lạc Khuynh Hoàng trên người có một cỗ uy nghiêm bá khí, là loại cao cao tại thượng bá khí, làm người ta không tự giác muốn thần phục.

Lạc Khuynh Hoàng cũng không lấy thân phận Khuynh Hoàng quận chúa tiến cung, mà là vụng trộm tiến vào cung điện của Quân Ngữ Yên.

"Lạc Khuynh Hoàng?!" Quân Ngữ Yên nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên xuất hiện trước mặt, tựa hồ rất là khiếp sợ. Đại khái là đã biết được duyên cớ, sắc mặt Quân Ngữ Yên so với lúc trước bình tĩnh hơn không ít.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn Quân Ngữ Yên, độc trong người nàng ta quả nhiên đã giải. Khóe môi gợi lên một chút cười lạnh, đôi con ngươi đen chớp mắt một cái nhìn chằm chằm vào Quân Ngữ Yên, từng chữ từng chữ, mang theo khí thế sát phạt, hỏi, "Ngươi dùng cái gì trao đổi giải dược với Lăng Vũ Lưu?"

Quân Ngữ Yên nghe Lạc Khuynh Hoàng hỏi như thế, trên mặt hiện lên một tia kinh hoảng, có chút thất thố nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong thanh âm mang theo vài phần bối rối, ra vẻ trấn định nói, "Ai gia nghe không rõ ngươi đang nói cái gì! Khuynh Hoàng quận chúa thiện sấm tẩm cung ai gia, ý muốn như thế nào?!"

"Ai gia?" Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy lời nói của Quân Ngữ Yên, ý cười trên khóe môi mang theo vài phần châm chọc, "Quân Ngữ Yên, ngươi thực nghĩ là độc trên người đã giải thì có thể hảo hảo tiếp tục làm

Tây Quyết thái hậu sao? Độc trên người ngươi là ai hạ, chẳng lẽ ngươi không biết sao?! Hắn có thể hạ lần thứ nhất, tất có thể hạ lần thứ hai! Lần này ngươi có thể dùng quân sự phòng ngự đồ làm vật trao đổivới Lăng Vũ Lưu, như vậy tiếp theo thì sao? Ngươi còn có cái gì?!"

Quân Ngữ Yên nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, trấn định trên mặt rốt cuộc duy trì không được, trên mặt hiện lên một tia tuyệt vọng cùng bối rối, nâng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt lóe lên hận ý, cuối cùng hóa thành một tia cầu xin, nói với Lạc Khuynh Hoàng , "Ta đây nên làm cái gì bây giờ?"

"Ngươi quả thực đưa quân sự phòng ngự đồ cho Lăng Vũ Lưu?" Lạc Khuynh Hoàng nhìn phản ứng của Quân Ngữ Yên, không khỏi hỏi.

"Ngươi lừa ta?!" Quân Ngữ Yên tựa hồ là vừa mới phản ứng lại đây, cáu giận nhìn Lạc Khuynh Hoàng, lấy tay chỉ vào mặt Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng khinh thường nhìn thoáng qua ngón tayQuân Ngữ Yên, khóe môi có chút gợi lên, trong mắt hiện lên một chút đen đặc, từ từ nói, "Đúng thì như thế nào? Chuyện tới nước này, ngươi cho là ngươi còn có sinh lộ sao? Nếu ngươi không giải độc, an phận thủ thường bị hắn khống chế, hắn có thể vì e ngại mặt mũi Cẩm quốc mà thả ngươi một con ngựa, hiện tại thì sao, ngươi đây là tự tìm đường chết!"

"Cái gì?!" Quân Ngữ Yên nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, cả người choáng váng lui lại về phía sau mấy bước.

"Dựa vào trí tuệ của Lăng Vũ Lưu, nàng đương nhiên cũng biết rõ lợi hại trong đó. Nàng bất quá chỉ là lợi dụng ngươi để lấy quân sự phòng ngự đồ mà thôi, về phần sinh tử của ngươi, nàng căn bản là không quan tâm." Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, ánh mắt nhìn Quân Ngữ Yên, không chút nào che dấu châm chọc nói, "Chỉ có ngươi mới ngu ngốc như thế, chỉ biết làm người chết thay cho người khác!"

"Lạc Khuynh Hoàng! Ngươi đừng coi thường ta! Ngươi nghĩ rằng ta thật sự đưa quân sự phòng ngự đồ cho Lăng Vũ Lưu sao?! Nàng ta chỉ lấy được một nửa mà thôi!" Quân Ngữ Yên nghe Lạc Khuynh Hoàng châm chọc, rốt cục không thể nhịn được nữa quát.

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một tia giảo hoạt, khóe môi cũng chậm rãi gợi lên ý cười. Khi Quân Ngữ Yên hỏi nàng, nàng ta nên làm cái gì bây giờ, trong mắt hiện lên một tia dựa dẫm, nàng liền chắc chắn Quân Ngữ Yên nhất định còn để lại chuẩn bị sau này, bởi vậy nàng mới cố ý nói khích Quân Ngữ Yên, nàng quả nhiên không có đoán sai.

"Còn thừa một nửa đâu?" Lạc Khuynh Hoàng từng bước tiến lên, giữ lấy cổ Quân Ngữ Yên, trong mắt hiện lên lệ khí, lạnh giọng hỏi.

Quân Ngữ Yên thình lình bị Lạc Khuynh Hoàng bóp cổ, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ, ngoài miệng vẫn không thuận theo, không buông tha nói, "Lạc Khuynh Hoàng, ngươi dám can đảm mưu hại ai gia?!"

"Quân Ngữ Yên, ngươi không cần giả bộ với ta. Tình cảnh của ngươi, chính ngươi biết rõ nhất." Lạc Khuynh Hoàng lạnh lùng nhìn Quân Ngữ Yên, cũng là tự tự sắc bén, "Ngươi phái người báo tin nhắn nhủ cho Quân Kiền Linh, hắn có từng trả lời ngươi chưa? Hắn căn bản là đã mặc kệ người muội muội này. Về phần Âu Dương Triệt, hắn lại ước gì ngươi chết đi. Mà Lăng quốc thì sao? Ngươi cho là bọn họ chiếm được một nửa quân sự phòng ngự đồkia, còn có thể xen vào sống chết của ngươi nữa sao?"

Thành công thấy được sợ hãi cùng tuyệt vọng trong mắt Quân Ngữ Yên, Lạc Khuynh Hoàng khóe môi gợi lên ý cười lãnh liệt, tiếp tục nói, "Cho dù hiện tại ta giết ngươi, cũng không ai quan tâm đau khổ vì ngươi. Nói không chừng còn có người lại muốn cảm tạ ta đấy. Huống chi, ta muốn giết ngươi, chỉ cần cho ngươi uống thuốc độc là tốt rồi, lúc ấy nếu thực có chuyện gì, ta liền đổ lên ngườiLăng Vũ Lưu. Ngươi nói, ta có dám giết ngươi hay không?"

"Lạc. . . Lạc Khuynh Hoàng. . ." Quân Ngữ Yên bị Lạc Khuynh Hoàng bóp cổ, cách Lạc Khuynh Hoàng rất gần, mỗi một tế bào trên người nàng đều có thể cảm giác được sát khí trên người Lạc Khuynh Hoàng, cơ hồ bao phủ nàng, nàng sợ hãi đến phát run cả người, thật vất vả mới nói ra được một câu, "Ngươi muốn thế nào?"

"Một nửa quân sự phòng ngự đồ còn lại ở đâu?" Lạc Khuynh Hoàng nhìn chằm chằm vào con ngươi Quân Ngữ Yên, từng chữ từng chữ hỏi.

Quân Ngữ Yên trong mắt hiện lên một tia giãy dụa, nhưng cuối cùng dục vọng muốn sống vẫn khống chế nàng, nàng nghiến răng nghiến lợi nói, "Ở bên trong gối đầu của ta."

"Tố Huyền. Đi lấy lại đây." Lạc Khuynh Hoàng nghe được Quân Ngữ Yên nói, con ngươi cũng không rời khỏi mặt Quân Ngữ Yên, tay vẫn gắt gao nắm cổ Quân Ngữ Yên, đối với chỗ tối phân phó nói.

Nghe Lạc Khuynh Hoàng phân phó, Tố Huyền vẫn giấu mình ở chỗ tối liền tiến lên, từ bên trong gối đầu của Quân Ngữ Yên tìm được một nửa quân sự phòng ngự đồ, giao cho Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng một tay nắm cổ Quân Ngữ Yên, tay kia cầm lấy quân sự phòng ngự đồ xem xét, xác nhận là quân sự phòng ngự đồ, nàng đem đồ thu lại, để vào trong tay áo,tay nắm cổ Quân Ngữ Yên cũng buông lỏng rồi thả ra.

"Khụ khụ!" Quân Ngữ Yên một bên ho khan, một bên oán độc nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng trên cao nhìn xuống nhìn Quân Ngữ Yên đang cúi người ho khan, trong mắt lướt qua một tia hứng thú, câu môi nói, "Bọn họ hao hết tâm tư tìm khắp nơi cũng không tìm được đồ, cư nhiên ở chỗ ngươi, thật ra ngươi cũng có vài phần bản sự nhỉ?"

Quân sự phòng ngự đồ đối với một quốc gia mà nói có bao nhiêu trọng yếu, không cần nói cũng biết. Bố cục quân sự, không phải một sớm một chiều có thể thay đổi, nếu quân sự phòng ngự đồ rơi vào tay quốc gia khác, như vậy quốc gia này lập tức tràn ngập nguy cơ.

Tây Quyết hoàng đế băng hà đã lâu, dựa vào thủ đoạn của Âu Dương Triệt, vậy mà rất lâu cũng không phát hiện ra quân sự phòng ngự đồ ở trong tay Quân Ngữ Yên, mà Quân Khuynh Vũ, Quân Kiền Linh, Lăng Cảnh Lan, Lăng Dịch Hiên, mỗi người bọn họ đều đối với quân sự phòng ngự đồ là tình thế bắt buộc, nhưng lại không thể làm gì được.

Nếu không phải Quân Ngữ Yên chủ động liên hệ Lăng Vũ Lưu, lấy quân sự phòng ngự đồ trao đổi, sợ là nàng cũng sẽ không nghĩ đến, vật trọng yếu như vậy, cư nhiên sẽ ở trong tayQuân Ngữ Yên.

"Là lão nam nhân kia cho ta ." Quân Ngữ Yên thở hổn hển nói, thời điểm nhắc đến Tây Quyết hoàng đế, trong mắt nàng không có nửa phần tình yêu, tất cả đều là chán ghét.

Nghe Quân Ngữ Yên nói, con ngươi Lạc Khuynh Hoàng không khỏi híp lại. Tây Quyết hoàng đế làm sao có thể sẽ đem vật trọng yếu như vậy giao cho Quân Ngữ Yên? Huống chi xem bộ dáng của Quân Ngữ Yên, quan hệ giữa nàng và Tây Quyết hoàng đế rõ ràng sẽ không tốt đẹp, vậy càng không thể.

Quân Ngữ Yên cũng không thông minh, huống chi quân sự phòng ngự đồ giấu ở dưới gối đầu, không có lý nào Âu Dương Triệt lâu như vậy mà không phát hiện ra. Mà lấy thế lực của Quân Khuynh Vũ, càng không thể không tra ra được. Trừ phi, quân sự phòng ngự đồ này căn bản chính là giả!

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một đạo hàn quang.

Tây Quyết hoàng đế tâm tư kín đáo. Có lẽ lúc trước người cũng đã nghĩ tới tình cảnh tràn ngập nguy cơ của Tây Quyết, bởi vậy mới đưa quân sự phòng ngự đồ giả giao cho Quân Ngữ Yên, bổn ý đó là để cho Quân Ngữ Yên giao quân sự phòng ngự đồ giả này cho Quân Kiền Linh, đáng tiếc Quân Kiền Linh lục thân không nhận, quân sự phòng ngự đồ này lại âm kém dương sai rơi vào tay Lăng Vũ Lưu.

"Đưa quân sự phòng ngự đồ này đến tay Quân Kiền Linh, nói là do Quân Ngữ Yên đưa." Lạc Khuynh Hoàng ném quân sự phòng ngự đồ tới trong tay Tố Huyền, phân phó nói.

Quân Ngữ Yên nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như vậy, không khỏi kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nàng ta làm sao có thể tốt bụng đem quân sự phòng ngự đồ tặng cho Quân Kiền Linh như vậy? Nàng ta không phải luôn chán ghét Quân Kiền Linh sao?

Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến ngạc nhiên trong mắt Quân Ngữ Yên, khóe môi phiếm khai một chút ý cười, ra tay như điện, một chưởng đánh tới trước ngực Quân Ngữ Yên, Quân Ngữ Yên không có nội lực, làm sao chịu được một chưởng này của Lạc Khuynh Hoàng, thân mình lập tức bay ra ngoài, đập vào cây cột, tắt thở.

Lạc Khuynh Hoàng hờ hững nhìn thi thể Quân Ngữ Yên, trong mắt hiện lên một tia tính toán.

Nàng cố ý đem quân sự phòng ngự đồ giả cho Quân Kiền Linh, vì dẫn Quân Kiền Linh vào cung. Quân Ngữ Yên tình cảnh mặc dù kém, nhưng thân phận cũng có thể lợi dụng, nếu nàng ta chết không minh bạch ở trong cung như vậy, mà Quân Kiền Linh lại vừa vặn trở thành đối tượng khả nghi nhất.

Như vậy Tây Quyết tất bắt lấy cơ hội lần này không buông tay, như vậy đối Quân Kiền Linh mà nói, một bên bị chèn ép Tây Quyết, một bên, đối với Cẩm quốc, hắn cũng không thể ột cái công đạo .

Chỉ là, quân sự phòng ngự đồ thật sự đến tột cùng ở nơi nào?

Dựa vào sủng ái của Tây Quyết hoàng đế đối với Âu Dương Triệt, chắc là cho Âu Dương Triệt. Mà Âu Dương Triệt cố ý án binh bất động, lấy quân sự phòng ngự đồ đến dụ dỗ Cẩm quốc cùng Lăng quốc, tâm tư nàykhông thể không sâu trầm.

Nhíu mày, Lạc Khuynh Hoàng không quay đầu lại, lặng lẽ rời khỏi hoàng cung.

Thời điểm trở lại trạm dịch, đã thấy Quân Khuynh Vũ lười biếng nằm trên nhuyễn tháp, nửa nhắm đôi mắt hoa đào hẹp dài, nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

"Hoàng nhi đi hoàng cung?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày nhìn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, từ từ hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy Quân Khuynh Vũ nằm trên nhuyễn tháp, lập tức ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy cái chén uống một ly trà, mới từ từ đáp, "Ân! Ta giết Quân Ngữ Yên."

"Nha?" Quân Khuynh Vũ tựa hồ có chút kinh ngạc, ngồi dậy từ trên nhuyễn tháp, nhìn kỹ thần sắcLạc Khuynh Hoàng, qua một lúc lâu, mới từ từ nói, "Hoàng nhi nhìn ra đồ kia là giả?"

"Thật ra chưa từng nhìn ra. Chỉ là đoán được." Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói, liền từ từ đáp, trong lòng âm thầm cân nhắc, Quân Khuynh Vũ quả nhiên đã sớm biết chuyện này.

"Hoàng nhi của ta quả nhiên thông minh." Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt lóe ra vài phần sủng nịch vài phần thưởng thức, khóe môi có chút cong lên.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng Quân Khuynh Vũ nhàn nhã tự nhiên, không khỏi hỏi, "Lấy được quân sự phòng ngự đồ rồi?"

"Không. Bị Lăng Cảnh Lan đoạt đi rồi." bên trong con ngươi đen như mựccủa Quân Khuynh Vũ xoẹt qua bí hiểm quang mang, ý cười trên khóe môi cũng mang theo vài phần cao thâm, tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng đôi mắt nhẹ nhàng chuyển, trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa, cằm có chút giơ lên, tựa hồ đang ở suy tư. Quân Khuynh Vũ cũng không mở miệng, chỉ là nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Trầm mặc một lát, trong mắt Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một tia giảo hoạt, nhìn Quân Khuynh Vũ, câu môi nói, "Vũ, tâm tư của chàng thật sự là linh lung. Cố ý đưa quân sự phòng ngự đồ cho Lăng Cảnh Lan, như vậy, Âu Dương Triệt sợ là chỉ có thể hợp tác với chàng rồi đi?"

Quân sự phòng ngự đồ ở trong tay Âu Dương Triệt, Lăng Cảnh Lan lấy đi quân sự phòng ngự đồ từ hắn, Âu Dương Triệt không có khả năng không biết. Nếu biết, như vậy hắn đối Lăng Cảnh Lan tất nhiên nổi lên cảnh giác.

Trong tình huống như vậy, Âu Dương Triệt tuyệt đối không có khả năng hợp tác cùng Lăng Cảnh Lan. Bởi vì hắn lo lắng. Nếu hắn thật sự hợp tác cùng Lăng Cảnh Lan, như vậy Lăng Cảnh Lan nếu là đăng cơ thành đế, có thể sẽ dựa vào quân sự phòng ngự đồ, phái binh tấn công Tây Quyết đâu?

Như vậy, mục tiêu duy nhất Âu Dương Triệt có thể lựa chọn, cũng chỉ có Quân Khuynh Vũ .

Nhưng Quân Khuynh Vũ là ai? Con người vô cùng phúc hắc như thế, chàng sẽ không công nhìn quân sự phòng ngự đồ rơi vào tay Lăng Cảnh Lan sao? Hợp tác cùng Âu Dương Triệt, chàng cần, nhưng quân sự phòng ngự đồ này, sợ là chàng cũng sẽ không chấp tay nhường cho người ta đi?!

Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nhíu mày, nhìn Quân Khuynh Vũ, câu môi nói, "Quân sự phòng ngự đồ, nói vậy không chỉ một phần đi."

"Hoàng nhi thật sự là hiểu biết ta." Quân Khuynh Vũ cũng nhíu mày nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trên gương mặt điên đảo chúng sinh mang theo giảo hoạt tươi cười, như một con hồ ly, hắn câu môi nói, "Quân sự phòng ngự đồ tất nhiên chỉ có một phần, mấy ngày nay vì làm ra một phần khác, đã hao tốn không ít tâm tư của ta."

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia hiểu rõ. Khó trách Quân Khuynh Vũ mấy ngày nay thật bận rộn, nguyên lai là đi chép lại quân sự phòng ngự đồ .

Chỗ cất giấu quân sự phòng ngự đồ tất nhiên thập phần bí ẩn, muốn tìm được đã không dễ dàng, mà muốn không kinh động bất luận kẻ nào, vẽ ra một phần giống nhau như đúc, sợ là càng khó khăn. Khó trách ngay cả Quân Khuynh Vũ đều phải phí nhiều tâm tư như vậy.

"Tốt lắm. Chuyện tình ở Tây Quyết đã giải quyết gần hết. Chúng ta có thể chuẩn bị hồi Cẩm quốc thành hôn." Quân Khuynh Vũ đứng lên, đi đến trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, tràn đầy ý cười nói.

84. Chương 85: Tra Nam Mất Thể Diện !

Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng ở bên trong dịch quán thản nhiên tự đắc phẩm trà chơi cờ, còn hoàng cung Tây Quyết đã muốn ầm ĩ đến tận trời.

"Cẩm quốc thất hoàng tử, Khuynh Hoàng quận chúa. Hoàng thượng ời." Tiếng nói cung kính của thái giám vang lên bên tai Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ.

Hai người tay cầm quân cờ đồng thời dừng một chút, Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt liếc nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, bên trong con ngươi đen như mực giống như có cái gì nhanh chóng lướt qua, mang theo vô hạn hào quang.

Khóe môi Quân Khuynh Vũ giống như hoa đào tháng ba, gợi lên chút độ cong giảo hoạt, nâng mâu lười nhác liếc mắt nhìn thái giám kia một cái, lấy ngữ khí cao cao tại thượng từ từ nói, "Bản điện cùng Khuynh Hoàng quận chúa lập tức vào cung, làm phiền công công ."

Thái giám nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Sauk hi nghe được lời hắn nói, thần sắc Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ Thần đều lạnh nhạt tự nhiên, thậm chí ngay cả một tia nghi ngờ cũng không có, chẳng lẽ bọn họ sẽ không hiếu kỳ vì sao hoàng thượng đột nhiên triệu bọn họ vào cung sao?

Bất quá sống nhiều năm trong cung, đạo lý làm người hắn vẫn hiểu được . Nếu Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng không hỏi, hắn tự nhiên cũng sẽ không lắm miệng, vì thế liền cung thanh hành lễ, nói, "Hoàng thượng triệu gấp. Hy vọng thất hoàng tử cùng Khuynh Hoàng quận chúa mau chút. Nô tài cáo lui trước."

Nâng mắt nhìn thân ảnh thái giám đi xa, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười cao thâm, đưa tay đùa nghịch quân cờ trên bàn, từ từ nói, "Chắc là vì Quân Ngữ Yên chết đi."

"Chỉ sợ còn vì chuyện tình Quân Kiền Linh xuất hiện ở đương trường." Bên trong con ngươi đen như mực của Quân Khuynh Vũ hiện lên một chút giảo hoạt, giống như mây đen nơi chân trời , bên trong mảng đen đặc kia, giống như cất dấu nhiều điểm tinh quang, có vẻ bí hiểm, giống như biến hoá kỳ lạ của phong vân .

"Hoàng nhi lấy cái chết của Quân Ngữ Yên tử giá họa cho Quân Kiền Linh, không sợ rước lấy phiền toái cho Cẩm quốc sao?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày, tựa tiếu phi tiếu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cả người giống như đắm chìm trong ánh mặt trời, phủ lên một tầng kim sắc, có vẻ càng thêm thần bí khó lường.

Bên trong con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên quang mang rực rỡ, cười nhẹ nói, "Quân Ngữ Yên là người Cẩm quốc. Nếu thật sự đòi công đạo, cũng không tới phiên Âu Dương Triệt."

Ý cười trên khóe môi Quân Khuynh Vũ càng sâu. Lạc Khuynh Hoàng nói không sai, Quân Ngữ Yên chính là công chúa Cẩm quốc gả đến Tây Quyết hòa thân, mặc kệ như thế nào, Quân Ngữ Yên chết ở hoàng cung Tây Quyết, Âu Dương Triệt đều không thể trốn tránh trách nhiệm, cho dù người giết chết Quân Ngữ Yên là Quân Kiền Linh, Âu Dương Triệt cũng không có lập trường đòi lại công đạo.

"Huống chi, Quân Ngữ Yên cũng không phải là Quân Kiền Linh giết chết, muốn tìm chút sơ hở, còn không dễ dàng sao?" bên trong con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng tràn đầy giảo hoạt, khóe môi gợi lên ý cười , nhìn Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ đưa tay dắt tay Lạc Khuynh Hoàng, lôi kéo Lạc Khuynh Hoàng hướng hoàng cung mà đi, khóe môi cũng cong theo . Hắn biết Lạc Khuynh Hoàng làm vậy đều là vì hắn.

Nếu hắn ra mặt thay Âu Dương Triệt can thiệp, không những đề cao danh dự ở Cẩm quốc , khiến Quân Kiền Linh bị giảm thanh thế, hơn nữa có thể mượn cơ hội này cùng Âu Dương Triệt trao đổi hợp tác .

Dịch quán cách hoàng cung cũng không xa. Bất quá một lát công phu, Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ cũng đã đến hoàng cung Tây Quyết .

Hoàng cung Tây Quyết cũng không như hoàng cung Cẩm quốc kim bích huy hoàng, ngược lại để lộ ra một cỗ khí thế dũng cảm. Từ xa nhìn lại khiến người khác cảm thấy giống như đặt mình trong một thảo nguyên rộng lớn. Điều này cùng việc dân tộc Tây Quyết trưởng thành trên lưng ngựa thoát không khỏi quan hệ.

"Nghe nói Tây Quyết hoàng đế tìm bản điện cùng Hoàng nhi có việc?" Quân Khuynh Vũ đến ngự thư phòng của Âu Dương Triệt , khóe môi là ý cười tà mị không kềm chế được , toàn thân đều tản mát ra hương vị lười nhác , duy độc đôi con ngươi đen nhánh kia, tràn ngập thâm thúy cùng cao nhã.

"Hai vị có thể trực tiếp hỏi Cẩm quốc nhị hoàng tử, trẫm tìm các ngươi đến vì chuyện gì!" Âu Dương Triệt một thân kim sắc long bào, ngồi ở ghế trên, nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng một cái, từ từ nói.

Âu Dương Triệt liếc Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng một cái kia, pha trộn cảm xúc cực kì phức tạp, đánh giá, xem kỹ, thưởng thức, kiêng kị, nhưng lại không có cảm xúc nên có là phẫn nộ. Ngữ khí của hắn tuy là giả bộ tức giận bồng bột, nhưng cẩn thận ngẫm lại, lại phát hiện không có chút tức giận.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên chút ý cười châm chọc. Cũng đúng, Âu Dương Triệt sợ là ước gì Quân Ngữ Yên chết nhanh, hiện tại sở dĩ vì Quân Ngữ Yên tử xuất đầu, cũng chỉ vì mặt mũi của Tây Quyết, hoặc là, chỉ vì có được lợi ích gì đi.

Quân Khuynh Vũ nghe được lời nói của Âu Dương Triệt , đem ánh mắt chuyển dời đến trên người Quân Kiền Linh, giờ phút này Quân Kiền Linh đang ngồi ở trên ghế , thân thể cứng ngắc, rõ ràng là bị người khác điểm huyệt. Nhưng hắn vẫn như trước là bộ dáng cả vú lấp miệng em, căn bản không để ý tới lời nói của Âu Dương Triệt.

Quân Khuynh Vũ trên cao nhìn xuống hắn, bên trong con ngươi đen như mực giống như mây đen vần vũ có vài tia trào phúng, vài tia thâm thúy, khóe môi tự nhiên gợi lên chút độ cong, thanh âm từ từ, giống như nước suối mát lạnh, "Nhị ca nếu không có gì để nói , như vậy, bản điện cùng Hoàng nhi liền đi . Chuyện này của nhị ca , liền giao cho hoàng đế Tây Quyết xử trí đi."

Nghe được lời nói của Quân Khuynh Vũ , nguyên bản Quân Kiền Linh không nhìn Quân Khuynh Vũ con ngươi đột nhiên nâng lên, gắt gao nhìn chằm chằm Quân Khuynh Vũ, trong mắt mang theo vài phần ngoan ý vài phần không cam lòng, hắn nghiến răng nghiến lợi nói, "Bản điện nói rồi, bản điện không có giết Ngữ Yên! Ngữ Yên là thân muội muội của bản điện, bản điện vì sao muốn giết nàng? !"

Nghe xong lời nói của Quân Kiền Linh , thần sắc Quân Khuynh Vũ T cũng không có nhiều dao động, mà đem mâu quang lại chuyển hướng về phía Âu Dương Triệt, lông mi có chút nhíu lại, đạm mạc mở miệng hỏi, "Quân Ngữ Yên đã chết sao?"

"Mới vừa rồi phát hiện thái hậu chết ở trong cung, mà Cẩm quốc nhị hoàng tử vừa hay ở tại hiện trường! Trẫm hy vọng Cẩm quốc có thể cho trẫm một cái công đạo!" Âu Dương Triệt nghe được lời nói của Quân Khuynh Vũ, biết lấy hiểu biết của Quân Khuynh Vũ, tất nhiên đã sớm biết tin Quân Ngữ Yên chết, hiện tại bất quá là hỏi cho có lệ mà thôi, nhưng hắn vẫn không thể không trả lời.

"Âu Dương Triệt, ngươi không cần ngậm máu phun người! Bản điện căn bản không có giết Ngữ Yên! Bản điện chính là vừa mới tiến cung thăm nàng mà thôi!" Quân Kiền Linh bị Âu Dương Triệt điểm huyệt, không thể động đậy, vốn là cảm thấy tổn hại tôn nghiêm, nay nghe được Âu Dương Triệt nói như thế, lại giận không thể át quát.

Quân Khuynh Vũ nghe Quân Kiền Linh nói, cũng không lập tức nói chuyện, mà không nhanh không chậm ngồi xuống đối diện ghế, thản nhiên tự đắc tựa lưng vào ghế ngồi, cảm giác vô cùng thích ý, khóe môi giống như tùy ý ôm lấy, không chút để ý nói, "Quân Ngữ Yên cùng Quân Kiền Linh chính là huynh muội nhất mẫu đồng bào, Tây Quyết hoàng đế nói Quân Kiền Linh muốn giết nàng, không khỏi không thể làm cho người ta tin phục đi?"

Quân Kiền Linh nghe được Quân Khuynh Vũ cư nhiên thay hắn nói chuyện, không khỏi kinh ngạc nhìn hắn một cái, đợi cho nhìn đến bộ dáng không chút để ý của Quân Khuynh Vũ, trong lòng lửa giận lại một lần nữa tăng lên! Hắn tức giận trừng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, quát, "Quân Khuynh Vũ, ngươi không cần ở nơi này làm bộ làm tịch! Bản điện căn bản là không có giết Ngữ Yên, không cần ngươi giúp bản điện nói chuyện, bản điện cũng là thanh giả tự thanh!"

"Thanh giả tự thanh? Bản điện nhìn ngươi là tự mình đa tình! Bản điện nói như vậy, bất quá là vì Cẩm quốc mà thôi, chẳng lẽ ngươi cho bản điện là vì ngươi ?" Quân Khuynh Vũ nghe được lời nói của Quân Kiền Linh , lông mi khẽ nhíu, khẩu khí lười nhác, lại sắc bén vô cùng đánh trả nói.

Sắc mặt Quân Kiền Linh nhất thời lại khó coi vài phần, gắt gao nhìn chằm chằm Quân Khuynh Vũ.

Âu Dương Triệt liếc mắt nhìn hai người bọn họ, không kiên nhẫn nói, "Trẫm không có thời gian nghe nhị vị tranh luận! Trẫm hiện tại chỉ cần Cẩm quốc cho trẫm một cái công đạo! Về phần lời nói vừa rồi thất hoàng tử , trẫm cũng không sợ nói ra, nhị hoàng tử quý quốc sợ là vì bản đồ phòng ngự quân sự , không niệm tình cảm huynh muội, hạ sát thủ đi!"

"Bản đồ phòng ngự quân sự ?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày nhìn nhìn Quân Kiền Linh, mâu trung lướt qua một tia cao thâm, độ cong khóe môi như trước không thay đổi, lười biếng dựa trở về ghế , nhìn Âu Dương Triệt, từ từ nói, "Thoạt nhìn chuyện này liên lụy thậm lớn, nếu nhị ca không muốn bản điện nhúng tay, bản điện liền mặc kệ ."

Nói xong, liền làm ra bộ dáng xem kịch vui bộ. Lạc Khuynh Hoàng ngồi ở một bên nhìn đến bộ dáng kia của Quân Khuynh Vũ , trong lòng mắng thầm, thật sự là một con hồ ly bụng dạ đen tối !

"Cái gì bản đồ phòng ngự quân sự ! Bản điện căn bản không biết, Âu Dương Triệt, ngươi không cần ngậm máu phun người!" Quân Kiền Linh nghe được lời nói của Âu Dương Triệt, mâu trung hiện lên một tia kinh hoảng, tiện đà phẫn nộ chỉ trích nói.

Lạc Khuynh Hoàng ngồi ở một bên, bên trong con ngươi tối tăm lướt qua một tia trào phúng. Quân Kiền Linh chẳng lẽ là bị bức hôn không thành, bản đồ phòng ngự quân ở ngay tại bên trong dịch quán của hắn, hắn còn sợ Âu Dương Triệt tìm không thấy sao? Một khi lục soát được bản đồ phòng ngự quân sự , liền chứng minh những gì hắn nói đều là lời nói dối, đến lúc đó, cho dù không phải hắn giết người, chỉ cần chuyện này của hắn thôi, Âu Dương Triệt cũng có cũng đủ lý do hoài nghi hắn.

Quả nhiên, Âu Dương Triệt nghe được lời nói của Quân Kiền Linh, lông mi nhíu lại, trên mặt lộ ra mỉm cười, từ từ nói, "Cẩm quốc nhị hoàng tử không biết sao? Một khi đã như vậy, trẫm liền phái người đi lục soát dịch quán, nếu thật sự không tìm được bản đồ phòng ngự , chuyện này liề từ bỏ, về cái chết của thái hậu, trẫm sẽ cấp Cẩm quốc một cái công đạo! Nhưng nếu tìm được bản đồ phòng ngự, như vậy, xin mời Cẩm quốc cho trẫm một cái công đạo!"

Quân Kiền Linh nghe thấy Âu Dương Triệt muốn đi điều tra dịch quán, trong mắt kinh hoảng càng thêm rõ ràng, hắn nhìn Âu Dương Triệt, không khỏi mở miệng nói, "Làm càn! Ngươi dựa vào cái gì lục soát nơi ở của bản điện !"

"Trẫm thấy người làm càn là ngươi mới đúng đi!" Âu Dương Triệt nghe Quân Kiền Linh nói, cũng có chút tức giận, một đôi con ngươi giống như chim ưng thẳng tắp bắn về phía Quân Kiền Linh, mang theo vài phần uy nghiêm vài phần áp bách, từng chữ nói, "Quân Kiền Linh! Nơi này là Tây Quyết! Là hoàng cung của trẫm ! Ngươi giết thái hậu Tây Quyết ta, đánh cắp ta bản đồ quân sự Tây Quyết , hiện tại trẫm muốn điều tra dịch quán của ngươi , chẳng lẽ còn không được sao? !"

"Bản điện không đồng ý! Cho dù nơi này là Tây Quyết, ngươi cũng không thể như thế, chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của Tây Quyết sao?" Sắc mặt Quân Kiền Linh trở nên càng thêm khó coi, mâu trung lo lắng cùng sợ hãi rõ ràng, nhưng hắn vẫn cực lực áp chế, giả bộ bộ dáng cả vú lấp miệng em .

Âu Dương Triệt nghe được Quân Kiền Linh nói, khóe môi gợi lên ý cười trào phúng, lạnh lùng nhìn Quân Kiền Linh, lạnh giọng nói, "Đạo đãi khách, đó là đãi khách sao. Giống như nhị hoàng tử giết thái hậu ta, lấy bản đồ phòng ngự , có thể xem như khách sao? !"

"Người tới! Đi lục soát dịch quán của Cẩm quốc nhị hoàng tử !" Âu Dương Triệt không hề cho Quân Kiền Linh cơ hội, chỉ lạnh giọng phân phó nói.

"Ngươi!" Quân Kiền Linh tức giận trừng mắt nhìn Âu Dương Triệt, nhưng vẫn không thể động đậy, chỉ có thể oán hận nhìn chằm chằm Âu Dương Triệt.

Âu Dương Triệt cũng không chút yếu thế, tràn ngập uy nghiêm cùng áp bách trừng mắt nhìn Quân Kiền Linh, trong khoảng thời gian ngắn, hai người giống như va chạm ra vô số hỏa hoa.

Duy độc Quân Khuynh Vũ, giống như không có việc gì, tựa vào trên ghế, thậm chí ngay cả con ngươi đều chậm rãi cụp xuống, giống như căn bản không nghe thấy Quân Kiền Linh cùng Âu Dương Triệt kịch liệt tranh luận, chỉ một mình xem diễn, mà màn diễn này hiển nhiên không thể hấp dẫn được hắn, cho nên con ngươi hắn đều đã gần híp lại.

Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt nhìn Quân Khuynh Vũ một cái. Bên trong con ngươi khép hờ lộ ra nhiều điểm tinh quang cùng tính kế, khóe môi gợi lên độ cong tính kế. Con hồ ly này a!

Đợi hồi lâu, thị về đi điều tra rốt cục đã trở lại, tất nhiên cũng mang về bản đồ phòng ngự.

Nhìn bản đồ phòng ngự kia, thần sắc Quân Kiền Linh lập tức trở nên càng thêm bối rối, hắn nhìn vẻ mặt trấn định tự nhiên tựa vào ghế trên của Quân Khuynh Vũ, vội vàng hô, "Thất đệ! Ngươi chẳng lẽ liền trơ mắt nhìn bọn họ vu hãm ta như vậy sao?"

"Ân?" Quân Khuynh Vũ nghe Quân Kiền Linh nói, tựa hồ vừa mới từ trong mộng đẹp tỉnh lại, đưa tay nhu nhu mắt nhập nhèm buồn ngủ, mạc danh kỳ diệu nói, "Nhị ca không phải nói thanh giả tự thanh, không cần bản điện nhúng tay sao? Như thế nào hiện tại lại biến thành bản điện trơ mắt nhìn nhị ca bị vu hãm ?"

Quân Kiền Linh nhìn Quân Khuynh Vũ, một đôi mắt đen như mực làm sao có nửa phần buồn ngủ, rõ ràng trong trẻo giống như nước suối trên tuyết sơn, nơi đó ánh mặt trời kiêu ngạo cũng không dám cùng so sánh, Quân Khuynh Vũ rõ ràng chính là cố ý !

Tuy rằng trong lòng Quân Kiền Linh vạn phần buồn bực, nhưng hắn cũng biết, một gánh tội danh sát hại quân Ngữ Yên, hắn có thể chịu không nổi , vì thế hắn chỉ phải nhẫn hạ tức giận, đối Quân Khuynh Vũ nói, "Mới vừa rồi nhị ca bất quá nhất thời tức giận mà thôi! Thất đệ ngươi cũng không thể trơ mắt nhìn nhị ca bị oan uổng a!"

Quân Khuynh Vũ nhíu mày nhìn Quân Kiền Linh, mâu trung hiện lên một chút trào phúng, lại nhíu mày, nhìn Âu Dương Triệt, cao giọng nói, "Tây Quyết hoàng đế. Bản điện có chút chuyện muốn nói riêng với nhị ca nói, chẳng biết có thể dàn xếp một chút?"

Âu Dương Triệt liếc mắt nhìn Quân Khuynh Vũ một cái thật sâu, hơi vuốt cằm, mang theo chúng thái giám cùng thị vệ ly khai ngự thư phòng, chỉ để lại Quân Kiền Linh, Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng.

"Thất đệ muốn nói cái gì?" mâu trung Quân Kiền Linh mang theo một tia cảnh giác, nhìn Quân Khuynh Vũ, cố ý làm bộ như ôn hòa hỏi.

Quân Khuynh Vũ đưa tay thay Quân Kiền Linh giải khai huyệt đạo, nhìn bộ dáng không hiểu chuyện gì của Quân Kiền Linh, khóe môi hắn cong lên, từ từ nói, "Nay chứng cớ vô cùng xác thực, nhị ca sợ là chạy trời không khỏi nắng đâu."

"Quân Khuynh Vũ. Ngươi." Quân Kiền Linh đưa tay chỉ vào mũi Quân Khuynh Vũ, vô cùng tức giận, nhưng lại nghĩ kaij, Quân Khuynh Vũ một khi đã trấn định như vậy, tất nhiên là có biện pháp , không khỏi vừa cười nói, "Ta biết thất đệ nhất định có biện pháp !"

Quân Khuynh Vũ nâng mắt nhìn Quân Kiền Linh, trong mắt hiện lên một tia lệ mang, khóe môi gợi lên ý cười, từ từ nói, "Biện pháp tự nhiên là có. Bản điện nguyên bản cũng tính ra tay tương trợ , nhưng nhị ca không cảm kích, bản điện nếu còn ra tay, chẳng phải có vẻ bản điện xen vào việc của người khác ?"

"Làm sao có thể không cảm kích!" Quân Kiền Linh nghe được Quân Khuynh Vũ nói như thế, trong mắt hiện lên một chút sắc thái vui mừng, rồi nhanh chóng hiện lên một tia hận ý, cố ý ở trên mặt tươi cười, từ từ nói.

Quân Khuynh Vũ lẳng lặng nhìn , giống như dãy núi cao không thể tới, ánh mắt cao nhã giống như đám mấy nơi chân trời, không thể leo lên, hắn đem mâu quang đạm mạc chuyển đến trên người Quân Kiền Linh, cả người tản mát ra khí chất vương giả cao quý, từ từ nói, "Nhị ca nói hai ba câu, bản điện liền muốn ra tay sao? Kia chẳng phải có vẻ bản điện thật mất mặt, Hoàng nhi còn nhìn đây."

Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy Quân Khuynh Vũ đem nàng lôi vào, không khỏi bất đắc dĩ cười cười, đưa tay ở trong lòng bàn tay Quân Khuynh Vũ nhéo một cái Quân Khuynh Vũ ăn đau khẽ nhíu mi , nhíu mày nhìn Quân Kiền Linh, từ từ nói, "Ngươi xem, Hoàng nhi không đồng ý bản điện cứ như vậy dễ dàng giúp nhị ca đâu."

"Ngươi muốn thế nào? !" Quân Kiền Linh nghiến răng nghiến lợi nói.

Quân Khuynh Vũ đưa tay sờ sờ cái mũi, nhìn Quân Kiền Linh, bộ dáng không chút để ý, từ từ nói, "Nhị ca thoạt nhìn thực không tình nguyện đâu?"

Sắc mặt Quân Kiền Linh càng thêm âm trầm, trong mắt hắn hiện lên một tia sát khí, rất nhanh bị ý cười giả dối che dấu, từ từ nói, "Làm sao có thể đâu! Thất đệ rốt cuộc phải thế nào mới nguyện ý giúp nhị ca?"

"Lúc trước là nhị ca cự tuyệt hảo ý của bản điện, bản điện thực không vui. Bất quá bản điện cũng là sẽ không khó xử nhị ca , chỉ cần nhị ca quỳ xuống cầu bản điện, bản điện sẽ ra tay tương trợ." Bên trong con ngươi tối tăm của Quân Khuynh Vũ lưu chuyển hào quang, trên mặt lộ ra bộ dáng vô tội, từ từ nói.

Quân Kiền Linh nghe thấy yêu cầu của Quân Khuynh Vũ, thần sắc trên mặt càng thêm khó coi, hắn âm trầm nhìn Quân Khuynh Vũ, cưỡng chế tức giận, hỏi, "Thất đệ nhất định phải ép buộc như thế sao? !"

"Ép buộc?" Quân Khuynh Vũ bức từng bước, tựa tiếu phi tiếu nhìn Quân Kiền Linh, ngữ thanh từ từ, nói, "Bản điện nhớ rõ nhị ca có thể quỳ xuống cầu bản điện một lần. Nguyên tưởng rằng nhị ca đã quen , không nghĩ tới nhị ca còn cảm thấy khó xử? Một khi đã như vậy, vậy liền quên đi, chuyện tình của nhị ca, bản điện cũng không quản."

Sắc mặt Quân Kiền Linh so với gan heo còn muốn khó coi hơn, hắn nhìn Quân Khuynh Vũ hận ý trong mắt mặt đã không che lấp được , nắm chặt tay , gân xanh bạo khởi, hiển nhiên là khó thở .

Lạc Khuynh Hoàng khinh thường lướt qua sắc mặt khó coi của Quân Kiền Linh, khóe môi cong lên, lôi kéo tay Quân Khuynh Vũ , ra vẻ khó xử nói, "Vũ, ta thấy nhị hoàng tử tựa hồ cũng không muốn ngươi hỗ trợ đâu, chúng ta vẫn là không cần xen vào việc của người khác ."

"Ân. Nếu Hoàng nhi cũng nói như vậy , ta đây mặc kệ." Quân Khuynh Vũ cầm ngược lại tay Lạc Khuynh Hoàng, sủng nịch nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Quân Kiền Linh nhìn Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ một hồi, khí phế đều phải kìm nén , hiện tại tình cảnh của hắn, chỉ có Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng có thể giúp hắn, tay hắn bấm chặt móng tay vào lòng bàn tay, hướng Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ quỳ xuống, từng chữ từng chữ nói, "Cầu thất đệ cứu ta!"

"Nhị ca ngươi làm cái gì vậy? !" Quân Khuynh Vũ nhìn thấy Quân Kiền Linh quỳ xuống, lập tức làm bộ đưa tay nâng Quân Kiền Linh, nhưng lại thuận tay điểm huyệt đạo của hắn, mà theo một tiếng la hét này , thị vệ ngoài cửa đều vọt vào.

Bọn thị vệ tiến vào liền thấy được một màn như vậy, Quân Kiền Linh quỳ gối trước mặt Quân Khuynh Vũ, mà Quân Khuynh Vũ đang đưa tay nâng Quân Kiền Linh, ngay cả Âu Dương Triệt ở phía sau cũng thấy được một màn này, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, nhíu mày.

Mà Quân Khuynh Vũ nhìn thấy tất cả mọi người tiến vào, dường như không có việc gì một lần nữa giải khai huyệt đạo của Quân Kiền Linh, từ từ nói, "Nhị ca sao lại hành đại lễ như vậy với bản điện, đều là huynh đệ trong nhà, ngươi động không động liền quỳ xuống, bản điện thật đúng là ngượng ngùng đâu."

Một câu nói xong, sắc mặt mọi người đều có biến hóa rất nhỏ, ánh mắt nhìn về phía Quân Kiền Linh càng thêm châm chọc cùng khinh thường, nguyên lai này Cẩm quốc nhị hoàng tử không có cốt khí như thế, thế nhưng thường xuyên hướng Cẩm quốc thất hoàng tử quỳ xuống? !

Nam nhi dưới gối có hoàng kim. Cho dù bọn họ, thời điểm hành lễ, cũng không muốn quỳ trước người khác . Nhưng Cẩm quốc nhị hoàng tử là hoàng tử, cư nhiên tùy ý quỳ người khác? ! Thật sự là không có cốt khí đến cực điểm.

Nam nhi dưới gối có hoàng kim. Cho dù bọn họ, thời điểm hành lễ, cũng không muốn quỳ trước người khác . Nhưng Cẩm quốc nhị hoàng tử là hoàng tử, cư nhiên tùy ý quỳ người khác? ! Thật sự là không có cốt khí đến cực điểm.

"Hừ! Còn là hoàng tử đâu, không phải cũng giống như chúng ta phải lạy người khác? Hơn nữa quỳ trước đệ đệ của mình!"

"Đúng vậy! Ngươi nhìn bộ dáng uất ức kia của hắn! Thực không hiểu dân chúng Cẩm quốc thấy thế nào , cư nhiên tung hô hắn như vậy."

Nghe phía dưới khe khẽ nói nhỏ, sắc mặt Quân Kiền Linh lập tức trở nên trắng xanh, hắn từng chút đứng lên, trong mắt mang theo thật lớn khuất nhục cùng hận ý, nắm chặt tay, hận không thể lập tức đi lên đem mấy tên thị vệ nói huyên thuyên dập nát, nhưng là hắn biết, hắn không thể!

Nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn. Đây là điều hắn từ nhỏ học được . Bởi vậy, hắn học làm bộ như bộ dáng cao nhã tự nhiên, học ẩn nhẫn. Nhưng, từ nhỏ đến lớn, hắn cũng chưa từng chịu qua khuất nhục như vậy! Mà cả hai lần đều do Quân Khuynh Vũ!

Thật sự là vô cùng nhục nhã. Nếu ngày sau làm Cẩm quốc hoàng đế, người đầu tiên hắn muốn giết chính là Quân Khuynh Vũ, hơn nữa hắn phải thiên đao vạn quả Quân Khuynh Vũ ! Không! Cho dù là thiên đao vạn quả cũng không thể xả hết mối hận trong lòng hắn!

"Xem ra hai vị thương nghị không sai. Nhưng thương nghị ra làm thế nào cho Tây Quyết ta một cái công đạo sao?" Kinh ngạc trong mắt Âu Dương Triệt nháy mắt liền yên diệt, hắn thản nhiên tự đắc nâng mắt, nhìn Quân Khuynh Vũ, hỏi.

Trong mắt Quân Khuynh Vũ hiện lên một chút thâm sắc, nhìn Âu Dương Triệt, khóe môi gợi lên bí hiểm tươi cười, từ từ nói, "Bản điện muốn một mình cùng Tây Quyết hoàng đế đàm luận. Những người không liên quan, đều để bọn họ đi ra ngoài đi."

Thời điểm Quân Khuynh Vũ nói lời này, ánh mắt hướng về phía Quân Kiền Linh. trong lòng Quân Kiền Linh nhất thời cảm thấy khí huyết bốc lên! Quân Khuynh Vũ cư nhiên đem hắn cùng đám thị vệ này đánh đồng, còn nói hắn là người không liên quan? !

Nhưng , hắn đối với Quân Khuynh Vũ cũng không có biện pháp, đây mới là điểm làm hắn tức giận nhất.

Quân Kiền Linh nổi giận đùng đùng cùng bọn thị vệ thái giám rời khỏi ngự thư phòng, bên trong ngự thư phòng chỉ còn lại Quân Khuynh Vũ, Âu Dương Triệt cùng Lạc Khuynh Hoàng.

"Thất hoàng tử không phải nói muốn một mình cùng trẫm nói chuyện sao?" Âu Dương Triệt nhíu mày, nhìn Lạc Khuynh Hoàng vẫn như trước đứng ở bên người Quân Khuynh Vũ, từ từ nói.

Quân Khuynh Vũ đưa tay cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt sáng quắc nói, "Bản điện ở đâu, Hoàng nhi liền ở đó."

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng gợi lên tươi cười, ôn nhu nhìn Quân Khuynh Vũ, lại nghe Quân Khuynh Vũ lại tiếp tục nói, "Bản điện mới vừa nói có chút mệt mỏi , không bằng Hoàng nhi giúp bản điện nói đi?"

Lông mày Lạc Khuynh Hoàng nhìu thành một đường, có chút buồn cười nhìn Quân Khuynh Vũ, hắn làm sao mà mệt mỏi, hắn rõ ràng là sợ Âu Dương Triệt xem nhẹ nàng.

"Hảo." Biết tâm ý Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng tự nhiên sẽ không làm trái ý tứ của hắn.

Nghe Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng đối thoại, mâu trung Âu Dương Triệt lại hiện lên một tia kinh ngạc, nhíu mày, Âu Dương Triệt hứng trí nhìn Lạc Khuynh Hoàng, hỏi, "Không biết Khuynh Hoàng quận chúa có cái gì muốn nói ?"

Bên trong con ngươi của Âu Dương Triệt nhìn Lạc Khuynh Hoàng mang theo chờ mong. Hắn vẫn biết Lạc Khuynh Hoàng là một kỳ nữ, hắn đối với Lạc Khuynh Hoàng cũng là thưởng thức , chỉ là không biết, lần này Lạc Khuynh Hoàng có năng lực để cho hắn kinh ngạc gì. Hắn muốn nhìn với chứng cớ vô cùng xác thực như thế, Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ còn có biện pháp nào!

"Quân Ngữ Yên là công chúa Cẩm Quốc ta, chết ở Tây Quyết, Tây Quyết cần phải phụ trách?" bên trong con ngươi u hắc của Lạc Khuynh Hoàng không một tia gợn sóng, giống như ánh sao mênh mông vô bờ, đạm mạc mà trấn định nhìn Âu Dương Triệt, ngữ thanh lạnh nhạt tự nhiên, giống như bồ công anh phiêu tán.

Thần sắc Âu Dương Triệt tự nhiên như trước, trong miệng mang ý cười, trấn định tự nhiên hồi đáp, "Nếu thái hậu bị người bên ngoài làm hại, Tây Quyết tự nhiên cấp cho quý quốc một cái công đạo, nhưng là nay, hai vị cũng đều thấy được, sát hại thái hậu , chính là nhị hoàng tử quý quốc."

"Tây Quyết hoàng đế sao đã khẳng định sát hại Qquân Ngữ Yên là Quân Kiền Linh ?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Âu Dương Triệt trả lời, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên một chút ánh sáng, giống như lưu tinh lóe sáng lướt qua phía chân trời, khóe môi gợi lên tươi cười giảo hoạt.

Quân Khuynh Vũ thản nhiên đứng ở một bên, nhìn sườn mặt Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi cũng không tự giác cong lên. Hoàng nhi của hắn quả nhiên không làm cho hắn thất vọng, thoạt nhìn, Âu Dương Triệt đã muốn mắc câu.

"Quân sự phòng ngự đồ cũng đã tìm thấy ở dịch quán nhị hoàng tử quý quốc , chẳng lẽ còn giả bộ không biết?" Âu Dương Triệt nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, không khỏi có chút nghi hoặc, nhíu mi, phản bác nói.

Ý cười trên khóe môi Lạc Khuynh Hoàng không đổi, ngữ thanh từ từ, còn có một chuyện không rõ, muốn hướng Tây Quyết hoàng đế thỉnh giáo."

"Khuynh Hoàng quận chúa cứ nói đừng ngại." Âu Dương Triệt nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên dời đi đề tài, mê hoặc trong mắt càng đậm, lấy hiểu biết của hắn với Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ, bọn họ không phải người nhàm chán, nếu để hắn một mình lưu lại nói chuyện, tất nhiên là có biện pháp ứng đối .

"Khi Quân Kiền Linh sát hại Quân Ngữ Yên, thị vệ quý quốc là đương trường bắt được Quân Kiền Linh?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, trong mắt mang theo một chút thâm thúy, nhìn Âu Dương Triệt hỏi.

Nghi hoặc trong mắt Âu Dương Triệt càng đậm, hắn gật gật đầu, đáp, "Xác thực. Bất quá thời điểm thị vệ đến, thái hậu đã chết , mà nhị hoàng tử quý quốc là người duy nhất ở đó."

"Nói như vậy, Khuynh Hoàng lại càng không rõ . Tây Quyết hoàng đế nói Quân Kiền Linh là vì quân sự phòng ngự đồ mà sát hại Quân Ngữ Yên, nhưng dựa theo lời nói mới vừa rồi, quân sự phòng ngự đồ hình như trước đó đã ở trong dịch quán của Quân Kiền Linh , như vậy vì sao hắn còn muốn sát hại Quân Ngữ Yên?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mi, ra vẻ nghi hoặc nói.

Lông mày Âu Dương Triệt nhíu lại, trong mắt hiện lên một tia sáng, đạo lý đơn giản như vậy cư nhiên hắn lại không nghĩ tới. Hắn chỉ một lòng nghĩ Quân Kiền Linh bị bắt tại chỗ, đã là bằng chứng như núi, chỉ còn thiếu một cái lý do động thủ mà thôi, nguyên tưởng rằng tìm được quân sự phòng ngự đồ kia, liền có thể định tội Quân Kiền Linh, nhưng thật không ngờ, lại cho Lạc Khuynh Hoàng tìm thấy một sơ hở như vậy.

"Cho dù như lời Khuynh Hoàng quận chúa nói. Nhưng mới vừa rồi nhị hoàng tử thề thốt phủ nhận chuyện tình quân sự phòng ngự đồ, cũng là sự thật, nếu không phải chột dạ, tại sao lại thề thốt phủ nhận?" Âu Dương Triệt biết tiếp tục lấy cớ đó nhất định không được, vì thế liền bắt được chuyện tình lúc nãy Quân Kiền Linh nói dối.

Bên trong con ngươi u hắc của Lạc Khuynh Hoàng tối hiện lên ý cười, thần sắc bình tĩnh tự nhiên, không nhanh không chậm, từ từ nói, "Quân sự phòng ngự đồ là cơ mật của Tây Quyết, Quân Kiền Linh sao có thể dễ dàng thừa nhận?"

"Vậy Khuynh Hoàng quận chúa giải thích thế nào việc vì sao quân sự phòng ngự đồ lại ở trong tay nhị hoàng tử quý quốc?" Âu Dương Triệt cũng không buông tha bắt được chuyện tình quân sự phòng ngự đồ, khí thế bức người nói.

Lạc Khuynh Hoàng thần sắc bình tĩnh, khóe môi ý cười càng sâu, con ngươi u hắc nhẹ nhàng chuyển động, mang theo vài phần linh động giảo hoạt, nàng từ từ nói, "Quân Kiền Linh cùng Quân Ngữ Yên chính là huynh muội nhất mẫu đồng bào. Quân Ngữ Yên nhớ tình cảm huynh muội, vụng trộm đem quân sự phòng ngự đồ cho Quân Kiền Linh, là vô cùng có khả năng . Mà Quân Kiền Linh tiến cung, sợ không phải giống như lời Tây Quyết hoàng đế tới để giết Quân Ngữ Yên đoạt quân sự phòng ngự đồ, mà là muốn cảm ơn Quân Ngữ Yên."

Con ngươi đen như mực thẳng tắp nhìn Âu Dương Triệt, bên trong mang theo vài phần lợi hại, khẩu khí của Lạc Khuynh Hoàng cũng mang theo vài phần áp bách, từng chữ rõ ràng vô cùng nói, "Khuynh Hoàng cả gan, y theo sự tình, tựa hồ rất có thể là Tây Quyết hoàng đế phát hiện quân sự phòng ngự đồ bị Quân Ngữ Yên lấy đi, thẹn quá thành giận, giết Quân Ngữ Yên, tiếp theo lại sợ phải cho Cẩm quốc một cái công đạo, bởi vậy cố ý hãm hại Quân Kiền Linh! Nếu không, Tây Quyết hoàng đế sao lại biết được việc quân sự phòng ngự đồ? !"

Âu Dương Triệt bị Lạc Khuynh Hoàng hỏi á khẩu không trả lời được. Lạc Khuynh Hoàng giải thích vô cùng hợp tình hợp lý, mà hắn cư nhiên tìm không thấy lý do đến phản bác Lạc Khuynh Hoàng, lý do duy nhất có thể phản bác chính là, hắn biết phòng ngự đồ kia là giả , cho nên hắn nhất định sẽ không bởi vì để mất quân sự phòng ngự đồ giả mà giết Quân Ngữ Yên.

Nhưng dù vậy, cũng không thể chứng minh Quân Kiền Linh chính là hung thủ, hơn nữa kế hoạch hắn chuẩn bị hồi lâu còn có thể bởi vậy mà bị ảnh hưởng.

Nhìn thần sắc khó xử của Âu Dương Triệt, Quân Khuynh Vũ đưa tay đem Lạc Khuynh Hoàng ôm vào lòng, mang theo vài phần sủng nịch, ôn nhu nói, "Hoàng nhi nói mệt mỏi đi."

"Huynh nói đi." Lạc Khuynh Hoàng biết Quân Khuynh Vũ muốn thương nghị với Âu Dương về việc liên thủ, vì thế liền câu môi nói.

Quân Khuynh Vũ đem ánh mắt ôn nhu quyến luyến từ trên mặt Lạc Khuynh Hoàng dời đi, thời điểm nhìn về phía Âu Dương Triệt, con ngươi đen như mực đã từ một làn xuân thủy biến thành kia ngọn núi cao không thấy đỉnh, biến thành đám mây thiên biến vạn hóa , biến thành đầm nước sâu không lường được.

"Người sáng mắt không nói tiếng lóng. Bản điện cũng không cùng Âu Dương huynh vòng vo . Chúng ta đều biết, quân sự phòng ngự đồ kia là giả , Âu Dương huynh tất nhiên sẽ không như lời nói của Hoàng nhi, thẹn quá thành giận mà giết người. Bất quá, lý do này, Âu Dương huynh sợ là cũng không muốn nói với mọi người đi?" Quân Khuynh Vũ đem ánh mắt chuyển đến trên mặt Âu Dương Triệt, khóe môi ôm lấy, nhưng ý cười trên mặt cũng biến mất không thấy.

Trên mặt Âu Dương Triệt cũng lộ ra một tia trịnh trọng, hắn nhìn chằm chằm Quân Khuynh Vũ, từng chữ hỏi, "Khuynh Vũ huynh quả nhiên trí tuệ. Nói đi, ngươi muốn như thế nào?"

"Chuyện này dàn xếp ổn thỏa, đối với chúng ta đều có lợi. Nếu Âu Dương huynh nguyện ý cùng bản điện hợp tác, bản điện tự nhiên sẽ cho Âu Dương huynh nhân tình này, không tiếp tục truy cứu chuyện này." Quân Khuynh Vũ nhíu mày, con ngươi thâm thúy nhìn Âu Dương Triệt, từ từ nói.

Trong mắt Âu Dương Triệt cũng hiện lên một tia nghiền ngẫm cùng suy nghĩ, hắn gắt gao nhìn Quân Khuynh Vũ, giống như muốn đem Quân Khuynh Vũ nhìn thấu, nhưng trên mặt Quân Khuynh Vũ lại như trước không có nửa phần sơ hở, vẫn là bộ dáng tà mị không kềm chế được, duy độc một đôi con ngươi giống như hắc diệu thạch long lánh hào quang.

Nhưng đôi con ngươi kia quá mức lóng lánh, quá mức thâm thúy, cho dù hắn nhìn chằm chằm Quân Khuynh Vũ như vậy, cũng không thể từ đôi mắt hắn nhìn ra một phần sơ hở.

Nhíu mi. Âu Dương Triệt trong lòng nhanh chóng cân nhắc. Quân Khuynh Vũ nói không sai, chuyện này nếu nháo lên, chỉ sợ đối với Tây Quyết không có lợi , nếu dàn xếp ổn thỏa, tự nhiên là tốt nhất.

Về phần hợp tác, hắn luôn muốn chọn một người hợp tác . Lăng Dịch Hiên cùng Quân Kiền Linh hiển nhiên không phải đối tượng hợp tác sáng suốt. Còn lại bất quá là Lăng Cảnh Lan cùng Quân Khuynh Vũ. Nay, Lăng Cảnh Lan đánh cắp quân sự phòng ngự đồ chân chính, nếu cùng Lăng Cảnh Lan hợp tác, chỉ sợ là bảo hổ lột da, ai biết sau khi Lăng Cảnh Lan an ổn ngồi lên ngôi vị hoàng đế Lăng quốc có thể hay không trả đũa, tấn công Tây Quyết?

Nay xem ra, cùng Quân Khuynh Vũ hợp tác, tựa hồ là biện pháp tốt nhất . Vừa có thể tránh cùng Lăng Cảnh Lan hợp tác, lại có thể đem chuyện này dàn xếp ổn thỏa. Nhưng là trong lòng hắn luôn cảm thấy không nỡ.

Hắn tự xưng là mưu lược hơn người, mặc dù là trí tuệ thâm thúy như Lăng Cảnh Lan, hắn ít nhất cũng có thể nhìn thấu bảy tám phần, nhưng Quân Khuynh Vũ, hắn thật sự ngay cả một phần cũng nhìn không thấu. Hắn hoàn toàn đoán không ra tâm tư Quân Khuynh Vũ, đoán không ra bước tiếp theo hắn muốn làm gì.

Giống như mỗi lần Quân Khuynh Vũ sẽ luôn nắm chắc thời điểm, để hắn không có đường lui. Một người đáng sợ như vậy, muốn cùng hắn hợp tác, trong lòng hắn còn có chút lo lắng. Bất quá đây cũng là biện pháp duy nhất , không phải sao?

"Hảo." Âu Dương Triệt dứt khoát nói, nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, hỏi, "Khuynh Vũ huynh muốn hợp tác như thế nào?"

"Việc này ngày sau sẽ thương nghị. Chỉ cần Âu Dương huynh hiểu được, chúng ta đứng cùng một chiến tuyến." Khóe môi Quân Khuynh Vũ gợi lên chút tươi cười sâu không lường được, ánh mắt tao nhã tự nhiên nhìn Âu Dương Triệt.

Âu Dương Triệt mày khẽ nhăn lại, bất quá vẫn là cười đáp, "Một lời đã định."

Vì thế, cái chết của Quân Ngữ Yên ngay tại lúc hiệp nghĩ giữa Quân Khuynh Vũ cùng Âu Dương Triệt định ra đã yên lặng chìm xuống. Quân Kiền Linh tuy rằng đối với cái chết của Quân Ngữ Yên không có trách nhiệm, nhưng về chuyện tình quân sự phòng ngự đồ, Âu Dương Triệt vẫn có phê bình kín đáo.

Nhưng bất quá là ở mặt ngoài mà thôi.

Đăng cơ nghi thức đã chấm dứt. Tuy nói cái chết của Quân Ngữ Yên chỉ như một nhạc đệm, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc sứ giả hia nước rời đi Tây Quyết. Dù sao, sứ giả hai nước cũng đã đạt được mục đích đến Tây Quyết.

Bên trong xe ngựa trở về Cẩm quốc.

"Nay ở Cẩm quốc sợ rằng đã truyền khắp chuyện Quân Kiền Linh phát rồ sát hại thân muội muội, mà huynh tài trí hơn người, thuyết phục Âu Dương Triệt buông tha Quân Kiền Linh, vãn hồi rồi mặt mũi cùng ích lợi của Cẩm quốc." Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng có chút gợi lên, nhìn Quân Khuynh Vũ, nói.

Quân Khuynh Vũ thích ý tựa vào thành xe ngựa, y phục lửa đỏ hơi mở phần cổ áo, lộ ra cần cổ tinh tế tao nhã cùng vòm ngực rắn chắc hữu lực, có vẻ phong lưu không thể kềm chế, lông mày khẽ nhếch lên , trong đôi mắt đào hoa lưu chuyển tuyệt thế quang mang câu hồn đoạt phách, đưa tay đem Lạc Khuynh Hoàng ôm vào lòng.

Bị Quân Khuynh Vũ ômvào trong ngực, cảm giác được tiếng tim đập hữu lực của Quân Khuynh Vũ, cùng với mùi ngả thảo tràn ngập trong mũi, Lạc Khuynh Hoàng chỉ cảm thấy tim đập gia tốc, lại nghe thanh âm từ tính tràn ngập mị hoặc của Quân Khuynh Vũ vang lên trên đỉnh đầu, "Việc này Hoàng nhi không cần quan tâm . Hiện tại Hoàng nhi chỉ cần nghĩ đến việc làm tân nương của ta thì tốt rồi."

Lạc Khuynh Hoàng tựa đầu ở trong lòng Quân Khuynh Vũ, trên mặt hoàn toàn đỏ bừng, chờ trở lại Cẩm quốc là đại hôn của bọn họ . Tuy rằng hôn kỳ chậm nửa tháng so với dự định, nhưng cũng giống như trong nháy mắt sẽ đến.

"Chờ hồi Cẩm quốc. Ta làm cho nàng kiện xiêm y làm lễ phục thành hôn, được không?" Quân Khuynh Vũ nâng mặt Lạc Khuynh Hoàng mặt,thần sắc trên mặtvô cùng nhu hòa, ôn nhu nói.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, trong đầu không khỏi hiện ra cảnh tượng lúc ấy Quân Khuynh Vũ đem thiên tàm y đưa cho nàng. Thời điểm đó, nàng rõ ràng đã động tâm, nhưng lại cố chấp không muốn thừa nhận, Quân Khuynh Vũ chưa từng oán nàng, chỉ một mực yên lặng canh giữ ở bên cạnh nàng.

Hắn đối tốt với nàng, từng chút từng chút hòa tan lòng của nàng, nhưng thương tổn kiếp trước lại làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, không dám đối mặt với hắn, cũng không dám đối mặt với tâm của chính mình. Nếu không phải lúc ấy hắn kiên trì, thì làm sao nàng có thể có hạnh phúc như bây giờ?

"Suy nghĩ cái gì?" Quân Khuynh Vũ nâng mặt Lạc Khuynh Hoàng, vừa vặn chống lại con ngươi Lạc Khuynh Hoàng, ôn nhu lại bá đạo hỏi.

"Ta suy nghĩ, nếu lúc trước huynh không kiên trì muốn ta thừa nhận tâm ý chính mình, ta sợ là cả đời cũng không thể cảm nhận được hạnh phúc như này ." Lạc Khuynh Hoàng nâng lên thủy mâu, thật sâu nhìn Quân Khuynh Vũ, nhu hòa nói.

Quân Khuynh Vũ nghe xong, thân thủ nhéo nhéo Lạc Khuynh Hoàng cái mũi, mang theo vài phần sủng nịch nói, "Ngốc Hoàng nhi! Đi ra ngươi chính mình. Nếu là ngươi thật sự không thương ta, không tin ta, cho dù ta bức ngươi, lại có ích lợi gì?"

"Vũ, ta thật sự cảm thấy chính mình thực may mắn, có thể gặp huynh." Lạc Khuynh Hoàng một lần nữa dựa vào trong lòng Quân Khuynh Vũ, nghe tiếng tim đập của Quân Khuynh Vũ, từng chữ nói.

Quân Khuynh Vũ đưa tay xoa sợi tóc Lạc Khuynh Hoàng, mỗi chút đều mang theo vô cùng quý trọng, thanh âm hắn mang theo mị lực, nói, "Thật là khờ Hoàng nhi, gặp nàng, mới là may mắn của ta. Nếu Hoàng nhi không hạnh phúc, ta đây cũng không có hạnh phúc."

Lạc Khuynh Hoàng đưa tay cầm tay Quân Khuynh Vũ, con ngươi u hắc kiên định vô cùng nhìn Quân Khuynh Vũ, từng chữ, ôn nhu lại chắc chắc nói, "Như vậy, chúng ta liền đem hạnh phúc của chúng ta đời đời kiếp kiếp đều cột vào cùng nhau đi!"

"Hảo. Đời đời kiếp kiếp." Quân Khuynh Vũ nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, ôn nhu kiên định hồi đáp.

85. Chương 86: Đại Hôn.

Thất hoàng tử Quân Khuynh Vũ cùng Khuynh Hoàng quận chúa đại hôn.

Tin tức này truyền đi khắp kinh đô Cẩm quốc, dường như dân chúng đều chờ mong, muốn nhìn xem hai người phong hoa tuyệt đại như vậy ở cùng một chỗ sẽ làm người khác kinh diễm như thế nào.

Nhưng bên ngoài náo nhiệt cũng không ảnh hưởng đến yên tĩnh cùng nhu hòa trong viện Lạc Khuynh Hoàng.

Ánh mắt trời chiếu vào trong đình viện, làm ấy cây liễu thưa thớt trong viện phá lệ xanh biếc nổi bật, khi đung đưa dường như cũng có sinh mệnh.

Mà nhuyễn tháp dưới tán cây bên trên có hai người đang nằm, quả nhiên là người mà đầu đường cuối ngõ đều xôn xao, Quân Khuynh Vũ và Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng mặc xiêm y màu xanh nhạt, làm cho da thịt nàng vốn trắng nõn mềm mại càng mịn màng. Mắt nàng nửa khép nửa hờ, bên trong con ngươi đen nhánh phát ra ánh sáng dịu dàng, lông mi dài hơi động động, càng thêm quyến rũ động nhân tâm.

Khóe môi nàng hơi nhếch lên đến độ cong mê người, vươn tay ra, lộ ra cánh tay trắng nõn, ngón tay thon dài nhéo nhéo tai Quân Khuynh Vũ, ra vẻ tức giận nói, "Ngày mai đại hôn, giá y của ta đâu?"

Quân Khuynh Vũ bị Lạc Khuynh Hoàng véo tai còn giả bộ vô tội. Do bị Lạc Khuynh Hoàng véo tai, lông mi xinh đẹp đều chau lại một chỗ, đôi mắt hoa đào hẹp dài ra vẻ vô tội, khóe môi giật giật, bất đắc dĩ nói, "Chỉ còn một viên ngọc kia, rất nhanh sẽ mang đến. Hoàng Nhi của ta khi nào trở nên ác như vậy?"

Lạc Khuynh Hoàng buông tay nhéo tai Quân Khuynh Vũ ra, trong mắt lướt qua ý cười, vẫn cố ý phụng phịu nói, "Ta luôn ác như vậy. Sau này cưới ta, chàng phải chuẩn bị cho tốt, ta sẽ có lúc cố tình gây chuyện."

"Hoàng Nhi cố tình gây chuyện sao?" Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói thế, vẻ mặt không hiểu, yêu chiều nhìn Lạc Khuynh Hoàng, áy náy nói, "Là ta không tốt, thế mà không phát hiện ra thiếu một viên ngọc."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói xong, trong đầu liền hiện lên bộ giá y kia.

Thực ra lần đầu tiên liếc mắt nhìn đến giá y kia, nàng cũng hoảng sợ. Tơ lụa thượng đẳng nhất, sờ vào giá y cảm giác rất mềm mại, có thể tưởng tượng xiêm y như vậy mà mặc trên người sẽ quý giá cao nhã đến mức nào.

Nếu là hoảng sợ vì loại tơ lụa thượng đẳng kia thì không nói gì, nhưng làm cho nàng knh ngạc hơn là hạt châu trên bề mặt vải, cùng với một cây gậy làm thành một con phượng hoàng trông rất sống động, hạt châu tuy rằng nhỏ, nhưng là từ dạ minh châu mài mà thành, khiến cho bộ quần áo ba đếm phát ra ánh sáng, cực kỳ đẹp đẽ.

Cho dù Lạc Khuynh Hoàng là nữ tử đã nhìn quen cũng không thể không than thầm. Nàng còn nhớ rõ lúc đó Quân Khuynh Vũ rất đắc ý nhìn vẻ mặt của nàng, trong đôi mắt kia không hề che giấu vui vẻ cùng yêu chiều, hắn nói với nàng, "Hoàng Nhi, đây là giá y ta làm cho nàng, có thích không?"

Thích. Sao lại có thể không thích. Giá y như vậy, sợ là khắp thiên hạ cũng không ra được cái thứ hai.

Nhìn giá y, khóe môi nàng nở nụ cười hạnh phúc, trong mắt đột nhiên nghi hoặc, nàng hỏi, "Con phượng hoàng này sao lại không có mắt?"

Hỏi xong, Quân Khuynh Vũ mới như từ trong mộng thỉnh lại, nói, "Ta đã sớm chuẩn bị giá y. Mãi cho đến ngày chúng ta rơi xuống vách núi kia mới hoàn thành, vốn là chờ sau khi huyết cổ phát tác xong mới sai người đi khảm nơi đó, nhưng kết quả liên tiếp xảy ra chuyện, ta liền quên, Hoàng Nhi sẽ không trách ta chứ?"

Nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, Lạc Khuynh Hoàng lại càng thêm cảm động. Giá y này dĩ nhiên là Quân Khuynh Vũ tự tay may. Thực ra lúc nàng thấy giá y liền cảm thấy kỳ quái, vải có thể coi là bậc nhất, nhưng công phu vẫn chưa tính tốt lắm.

Tuy rằng thoạt nhìn hoàn mĩ không chút sứt mẻ, nhưng khi nhìn kỹ lại, vẫn nhìn ra người thêu hạt châu này không phải là nữ nhi. Lạc Khuynh Hoàng cũng không ngờ hạt châu này là chính tay Quân Khuynh Vũ thêu.

Hắn là một nam tử đang giành giật cả thiên hạ, có thể làm cho nàng đến như vậy, nàng còn có thể nói gì?! Nàng sao có thể trách hắn, nàng cảm động còn chưa hết đâu.

Tay ôm lấy Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng tựa vào lòng hắn, dường như hơi nghẹn ngào nói, "Ta sao có thể trách chàng. Vũ, cám ơn chàng!"

Quân Khuynh Vũ cũng ôm Lạc Khuynh Hoàng, tay điểm nhẹ vào chóp mũi Lạc Khuynh Hoàng, nhếch môi cười nói, "Hoàng Nhi thật tốt! Khắp thiên hạ người hiểu ý ta nhất là nàng!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói xong, không khỏi bật cười. Bởi vậy vừa rồi nàng mới cố ý trêu đùa Quân Khuynh Vũ, giả bộ tức giận.

Nhưng Quân Khuynh Vũ lại rõ tính cách của nàng như lòng bàn tay. Một câu, "Hoàng Nhi cố tình gây sự sao? Là ta không tốt, lại không phát hiện hạt châu kia." đã đánh tan hoàn toàn phẫn nộ của nàng.

Đối mặt với Quân Khuynh Vũ như vậy, nàng sao có thể tức giận, cho dù giả bộ tức giận còn không nỡ.

"Ta thật sự là hết cách với chàng." Lạc Khuynh Hoàng bất đắc dĩ nhìn Quân Khuynh Vũ, thở dài một hơi, nhẹ nhàng cười nói.

Quân Khuynh Vũ trên nhuyễn tháp liền ngồi thẳng người dậy, nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, ôn nhu nói, "Hoàng Nhi sao lại hết cách với ta. Chỉ cần Hoàng Nhi muốn làm gì, ta đều làm cho nàng."

Lạc Khuynh Hoàng thực sự sợ mình bị hòa tan trong cái nhìn chăm chú cùng nhu tình của Quân Khuynh Vũ, liền nói sang chuyện khác, "Nghe nói Hoàng thượng đem Bắc bộ binh quyền giao cho Quân Hiền Tề?"

Binh quyền ở Cẩm quốc chia làm bốn phần. Ngự lâm quân bảo vệ kinh đô. Binh quyền phần lớn ở trong tay Đại tướng quân. Bắc bộ trông coi trọng phạm và phòng ngự biên giới. Còn có ám vệ của Hoàng gia.

"Mưu lược của Ti Triệt ta trước giờ chưa từng thỉnh giáo qua. Chúng ta rời khỏi kinh đô suốt nửa thàng, phát sinh biến hóa như vậy cũng không kỳ quái." Bên trong con ngươi đen như mực của Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia thâm sâu, giống như áng mây ở chân trời hay thay đổi, làm cho người ta không cách nào nắm lấy.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn khuôn mặt của Quân Khuynh Vũ được ánh mặt trời chiếu rọi, nửa mặt kia là một đường cong đẹp, dưới ánh mặt trời như được phủ thêm một lớp ánh sáng màu vàng, mang theo sắc thái kỳ diệu, môi hắn rất mỏng, nhưng lại có đường cong mê người, tạo ra một mị lực khó có thể chối từ.

Cùng với khuôn mặt điên đảo chúng sinh, con ngươi trong mắt hắn như một hắc thạch. Con ngươi như vậy như bao quát cả vạn vật thế gian, cái gì cũng không thể qua được mắt hắn, thâm sâu khó lường.

Quân Khuynh Vũ nói Liễu Tư Triệt mưu lược hơn người, nhưng hắn sao có thể kém Liễu Tư Triệt?

Nếu hai người bọn họ tranh đấu, sợ là sẽ có một bên tổn thương, lòng nàng không khỏi có chút áp lực. Lúc chọn chồng, nàng có thể không chút do dự lựa chọn Quân Khuynh Vũ. Nhưng nếu có một ngày, Quân Khuynh Vũ cùng Liễu Tư Triệt đến lúc sống còn, nàng thật sự có thể không chút do dự nhìn Quân Khuynh Vũ giết Liễu Tư Triệt sao?

Nàng chỉ sợ không làm được.

Trên phương diện tình cảm, nàng đã cô phụ tình cảm của Liễu Tư Triệt. Nàng được hắn giúp nhiều lần như vậy, còn trơ mắt nhìn hắn mất đi hết thảy, thậm chí là tính mạng, nàng sợ là mình sẽ mềm lòng.

"Đừng nghĩ nhiều. Tư Triệt là người thông minh, chúng ta sẽ không đi đến bước đó." Dường như nhìn thấy lo lắng trong mắt Lạc Khuynh Hoàng, tay Quân Khuynh Vũ áp vào hai má Lạc Khuynh Hoàng, hơi thương tiếc nói.

Hắn biết trong lòng Lạc Khuynh Hoàng cảm thấy thiệt cho Liễu Tư Triệt, hắn sao không biết. Chưa nói đến sau này, ân nghĩa ở Thiên Sơn liều chết lấy về Thánh liên tuyết tâm, hắn cũng phải thừa nhận.

Huống chi, Liễu Tư Triệt với hắn mà nói, không chỉ là người tài, là sư huynh, mà còn là tri kỷ.

Lạc Khuynh Hoàng gật gật đầu, nhếch môi cười nói, "Không nói nữa. Ngày mai chính là đại hôn, không phải sao?"

"Ừ, bây giờ nghe lời thôi." Quân Khuynh Vũ tay nhéo hai má Lạc Khuynh Hoàng, cong môi cười nói.

Hương Lăng đi vào sân thấy Quân Khuynh Vũ ngồi bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, lập tức như thấy quỷ chạy tới, nói với Quân Khuynh Vũ, "Thất Hoàng tử! Sao người lại ở đây?"

Quân Khuynh Vũ nhếch mày nhìn Hương Lăng đang cả kinh, hơi nhíu nhíu đầu mày, thật không hiểu Hoàng Nhi sao lại để một nha hoàn vừa ngây thơ vừa hấp tấp như vậy bên mình, nha đầu kia hấp tấp nhưng dù sao đối với Lạc Khuynh Hoàng rất trung thành.

"Thì sao? Bản điện quay lại còn phải để ngươi phê chuẩn?" Quân Khuynh Vũ có chút buồn cười nhíu mi.

Hương Lăng lập tức ý thức nàng ta đã thất lễ, nhưng vẫn kiên trì nói, "Thất Hoàng tử, trước đại hôn một ngày chú rể cùng tân nương không thể gặp mặt, điềm xấu!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Hương Lăng nói xong, không khỏi câu môi, quy củ này nàng còn không thèm để ý. Trước đại hôn một ngày bọn họ gặp mặt thì có sao? Nàng không tin nàng cùng Quân Khuynh Vũ sẽ không hạnh phúc!

Bất quá nhìn bộ dạng nghiêm túc của Hương Lăng, lại nghĩ mấy ngày nay Quân Khuynh Vũ cũng mệt mỏi, Lạc Khuynh Hoàng liền nhếch môi nói, "Ta lại không biết. Vũ, chi bằng chàng về đi?"

"Hoàng Nhi, nàng tự nhiên vì một tiểu nha đầu mà đuổi ta về?" Quân Khuynh Vũ lập tức lộ ra khuôn mặt vô cùng ủy khuất, đáng thương nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi liếc mắt một cái xem thường, Quân Khuynh vũ công phu chơi xấu ngày càng lợi hại, nàng đành ôn nhu nói, "Mấy ngày nay chàng cũng mệt, bây giờ trở về phải nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai mới đại hôn được, không phải sao?"

"Hóa ra Hoàng Nhi nghĩ cho sức khỏe của ta." Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, vẻ mặt lại cười hì hì, từ trên nhuyễn tháp đứng lên, tay áo quét nên một vòng cung đỏ rực, hắn nhếch môi nói, "Ta về đây. Hoàng Nhi đừng nhớ ta nha."

Nhìn thân ảnh Quân Khuynh Vũ rời đi, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng bất giác nở một nụ cười hạnh phúc.

Hương Lăng thì ngây ngốc nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Nàng biết tiểu thư nhà mình trời sinh cực kỳ xinh đẹp, nhưng mỗi khi nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng cười, nàng vẫn không kìm được ngây người.

"Trên mặt ta có gì sao?" Lạc Khuynh Hoàng nhìn Hương Lăng ngây người, không khỏi quơ quơ tay trước mặt Hương Lăng.

Hương Lăng lúc này mới định thần lại, có chút ngượng ngùng gãi đầu, nói với Lạc Khuynh Hoàng, "Không sao, là tiểu thư cười rất đẹp. Dường như mỗi lần thấy Thất Hoàng tử, tiểu thư cười đẹp hơn nhiều."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Hương Lăng nói xong, không khỏi nở nụ cười.

Mỗi lần nhìn thấy hắn, nàng cười rất đẹp sao? Thực ra mỗi lần thấy hắn, nàng còn không ý thức được mình đang cười, đôi lúc nhìn thấy hắn, khi nào cười chính nàng cũng không phát hiện, Luôn cảm thấy được khi nhìn thấy hắn, trong lòng nàng rất dễ chịu. Dường như chỉ cần hắn ở bên, cho dù giây tiếp theo nàng có thể sẽ chết, nàng cũng không thấy sợ hãi.

Yên bình như vậy, tin tưởng như vậy, có lẽ mới là tình yêu chân chính đem lại.

Một đêm trằn trọc, đúng là không thể ngủ say.

Lạc Khuynh Hoàng vẫn nghĩ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng đã đủ kiên cường trấn định, nhưng không ngờ nàng lại mất ngủ!

Cả đêm, trước mắt không ngừng hiện ra cảnh tượng khi đại hôn, nghĩ nghĩ, đúng là ngay cả khóe môi đều nhếch lên, lòng không khỏi bồn chồn, hưng phấn cùng chờ mong, làm cho nàng khó có thể ngủ say.

Mặt trời vừa mới lên, Lạc Khuynh Hoàng cũng tỉnh dậy. Nàng đứng bên cửa sổ, nhìn ánh nắng dịu dàng chiếu vào trong đình viện, có vẻ ánh sáng mặt trời hôm nay phá lệ sáng lạn, như cây liễu trong viện cũng phá lệ xanh biếc, hoa trong viện cũng phá lệ tươi đẹp.

"Phu nhân đã dậy rồi?" Một thân ảnh màu đen xuất hiện ở cửa phòng Lạc Khuynh Hoàng, giọng nói lạnh lùng mang theo mị lực vang lên.

Lạc Khuynh Hoàng mở cửa phòng, thấy khuôn mặt anh tuấn ngũ quan rõ ràng, người tới đúng là đệ nhất ám vệ bên người Quân Khuynh Vũ, Mị Ảnh.

"Ừ. Chàng bảo ngươi mang giá y đến?" Lạc Khuynh Hoàng nhìn y phục trong tay Mị Ảnh, nhíu mày hỏi.

Quân Khuynh Vũ thế mà lại gọi đệ nhất cao thủ bên người đến tặng giá y?

"Các chủ nói, người khác tặng, ngài lo lắng." Mị Ảnh nhìn y phục trong tay, khóe môi bất giác gợi lên một đường, dường như cười nhạo Quân Khuynh Vũ khẩn trương.

Khóe miệng Mị Ảnh cho dù chỉ nhếch lên có một chút nhưng không qua được mắt Lạc Khuynh Hoàng. Ban đầu nghe Quân Khuynh Vũ nói, Mị Ảnh là huynh đệ tốt với hắn, nàng vẫn còn kỳ quái, Mị Ảnh là một tên lạnh lùng không biểu cảm gì, sao có thể cùng Quân Khuynh Vũ tán gẫu, bây giờ xem như hiểu. Hóa ra hai người này thoạt nhìn không giống nhau, nhưng trong lòng đều là một bung phúc hắc.

Lạc Khuynh Hoàng đang cân nhắc, Mị Ảnh cũng dùng lời nói chứng minh suy nghĩ của Lạc Khuynh Hoàng, "Các chủ còn nói, phu nhân nhất định kích động cả đêm không ngủ, sẽ chờ giá y."

Thấy Mị Ảnh mặt không đổi nói một câu có thể làm cho Lạc Khuynh Hoàng muốn chui xuống đất ba thước, chôn luôn cả nàng xuống, Lạc Khuynh Hoàng nhận ra, Mị Ảnh này tuyệt đối là cực kỳ phúc hắc.

Trên mặt cười xấu hổ, Lạc Khuynh Hoàng nhận lấy giá y từ trong tay Mị Ảnh, chết rồi còn mạnh miệng nói, "Trở về nói với chàng, bản quận chúa ngủ rất ngon!"

Mị Ảnh nhìn Lạc Khuynh Hoàng một bộ tức giận, trong đầu không khỏi hiện lên một khuôn mặt, nữ tử kia cũng tùy hứng như vậy. Hắn nhớ nàng sao? Thế mà đem Lạc Khuynh Hoàng trí tuệ vô song đánh đồng với nha đầu ngốc kia?

Nhưng Mị Ảnh lại không biết rằng, cho dù là nữ nhân thông minh đến đâu, đối mặt với nam nhân mình yêu đều trở nên ngốc nghếch.

Nhìn Mị Ảnh biến mất trong tầm mắt, Lạc Khuynh Hoàng vuốt ve giá y, từng chút một như vuốt ve trân bảo.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn giá y đến xuất thần, mà trời đã sáng.

"Tiểu thư, dậy thôi." Hương Lăng định gõ cửa, Lạc Khuynh Hoàng đã mở ra.

Hương Lăng nhìn Lạc Khuynh Hoàng đã rửa mặt chải đầu xong, kinh ngạc nói, "tiểu thư sao dậy sớm vậy? Đại hôn sẽ rất mệt, sao không ngủ nhiều hơn một chút?"

Lạc Khuynh Hoàng trên mặt cười cười, trong lòng cũng oán thầm, nàng cũng muốn n gủ nhiều một chút, nhưng nàng phải ngủ được mới được.

"Oa! Giá y đẹp thật!" Đang lúc Lạc Khuynh Hoàng oán thầm, Hương Lăng nhìn thấy giá y Lạc Khuynh Hoàng đặt ở trên bàn, vẻ mặt kinh diễm hô, "Đây là giá y Thất Hoàng tử tặng sao? Quả nhiên so với Hoàng thượng ngự ban còn đẹp hơn!"

Nhìn thấy Hương Lăng hâm mộ khoa chân múa tay vui sướng, khóe môi Lạc Khuynh Hoàng cũng nhếch lên, nói với Hương Lăng, "Được rồi. Mau tới đây giúp ta chải đầu."

Ngày thường Lạc Khuynh Hoàng đều tùy tiện búi một kiểu tóc đơn giản nên không cần Hương Lăng hầu hạ. Nhưng đại hôn phải búi tóc thật long trọng, nếu không có người khác giúp, sợ là không búi được.

Hương Lăng rất khéo tay, chốc lát liền búi tóc xong cho Lạc Khuynh Hoàng, lại giúp Lạc Khuynh Hoàng mặc xiêm y.

Sau khi ăn mặc đầy đủ, Hương Lăng cầm giá y, Lạc Khuynh Hoàng mặc vào, tay nàng trắng nõn cùng với giá y đỏ rực càng thêm nõn nà. Lạc Khuynh Hoàng luồn tay vào giá y, chỉ cảm thấy tim càng lúc càng đập nhanh.

Sẽ xuất giá sao?

Lạc Khuynh Hoàng nhìn chính mình bên trong gương. Mi như mục tú, mắt như nước hồ tháng ba. Con ngươi động lòng người ban đầu, sau khi trang điểm càng thêm quyến rũ, đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át lại làm cho cả người nàng còn đẹp hơn cả đóa hoa yêu kiều, khuynh quốc khuynh thành.

Dạ minh châu trên giá y làm cho thân mình lả lướt càng thêm hoàn mỹ, càng phụ trợ cho khí chất cao quý tự nhiên của nàng, xinh đẹp động lòng người.

Giá y xa hoa như vậy nếu là nữ tử khác mặc tất sẽ bị vẻ đẹp của giá y che đậy, nhưng Lạc Khuynh Hoàng mặc vào lại không chút nào bị lấn át. Bởi vì phong thái của nàng là chói mắt như vậy, quả thực so với dạ minh châu được đính vào này còn sáng chói hơn, dạ minh châu ngược lại làm nên, đều là giúp cho sự cao quý tự nhiên của Lạc Khuynh Hoàng.

"Tiểu thư, người thật xinh đẹp!" Hương Lăng nhìn Lạc Khuynh Hoàng mặc xong, không khỏi kinh diễm che miệng, nàng ta là nữ tử mà nhìn Lạc Khuynh Hoàng còn không khỏi động tâm, nói chi là nam tử.

Trước kia nàng chỉ biết tiểu thư sinh ra cực xinh đẹp nhưng chưa từng kinh diễm như vậy. Nhưng từ khi dạo trước tiểu thư hôn mê tỉnh lại, liền trở nên khác hẳn. Giơ tay nhấc chân càng toát ra phong thái, làm dung nhan như hoa kia trở nên thoát tục. Tiểu thư như vậy, mới thực sự là xinh đẹp không gì sánh được.

Nhưng hôm nay khác với bình thường. Bình thường tiểu thư lạnh lùng cao nhã xinh đẹp, đẹp đến không thể với tới, nhưng hôm nay, bên trong bí hiểm lại có phần dịu dàng, trong cao quý lại có chút dáng vẻ thẹn thùng của nữ nhân.

Lạc Khuynh Hoàng mím môi cười, nhìn Hương Lăng còn đang si mê, Lạc Khuynh Hoàng chậm rãi nói, "Được rồi, mau đưa ta ra ngoài."

Hôn lễ cử hành rất thuận lợi. Buổi tối, Quân Vũ Thần ở trong cung thiết yến, có Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ ăn mừng. Lạc Khuynh Hoàng thay ra giá y đỏ rực, một thân màu đỏ, cùng Quân Khuynh Vũ tay trong tay xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngồi phía dưới trừ bỏ quân thần Cẩm quốc, còn có vài người đặc biệt.

Đó là sứ giả đáng lẽ chuẩn bị quay về Lăng quốc: Lăng Cảnh Lan, Lăng Vũ Lưu và Lăng Dịch Hiên.

Lăng Cảnh Lan ngồi ở trên ghế, không chớp mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, giống như muốn vẫn nhìn như vậy, tay hắn nắm rất chặt, trên mặt hiện lên thống khổ rõ ràng.

"Lăng Thái tử nhìn chằm chằm Vương phi của bản điện như thế, dường như không ổn?" Quân Khuynh Vũ đương nhiên cũng để ý tới ánh mắt của Lăng Cảnh Lan, không khỏi nhếch miệng, thêm vài phần hàm ý nói.

Lăng Cảnh Lan lúc này mới ý thức được mình thất thố, thu hồi ánh mắt, cụp mi, nhưng thống khổ trên mặt không biến mất, dường như còn không cam lòng.

So với Lăng Cảnh Lan mà nói, Lăng Dịch Hiên bình thường hơn rất nhiều, dung mạo hắn cũng không xuất chúng, ngay cả biểu cảm cũng giống đại đa số nam tử, tràn đầy kinh ngạc và hâm mộ.

Nếu nói trong ba vi sứ thần của Lăng quốc ai có tâm tư khó đoán nhất, ngược lại là Lăng Vũ Lưu.

Lăng Vũ Lưu hôm nay một thân màu hồng nhạt, hồng nhạt rất nhạt nhẽo, nhưng lại làm sự dịu dàng của nàng ta thêm thanh lệ, nàng ta búi tóc rất kỹ, trên mặt trang điểm tinh xảo, cách ăn mặc này so với khi Lạc Khuynh Hoàng thấy nàng ta ở Tây Quyết tham gia đại điển Âu Dương Triệt đăng cơ còn trang trọng hơn.

Tuy rằng thoạt nhìn trang điểm cùng ăn mặc không bằng khi ở Tây Quyết, nhưng đều là nữ nhân, Lạc Khuynh Hoàng lại có thể liếc một cái nhìn ra, Lăng Vũ Lưu tốn không ít tâm tư ăn mặc, ngay cả trang điểm trên mặt cũng phá lệ tinh tế.

Nàng ta lẳng lặng ngồi, dường như nhìn không chớp mắt, giơ tay nhấc chân đều vô cùng quý phái. Mọi người ở đây không kinh diễm mỹ mạo Lạc Khuynh Hoàng, thì cũng khuynh đảo vì sắc đẹp của Lăng Vũ Lưu.

Chính là đối với ánh mắt trên người mình, Lăng Vũ Lưu lại làm như không thấy, bên trong con người tối tăm có tâm tư phức tạp, là ý cười lại như lo lắng.

Lạc Khuynh Hoàng ngẫu nhiên lướt qua mặt Lăng Vũ Lưu, lại thấy ánh mắt Lăng Vũ Lưu vừa rồi cũng nhìn nàng, trong ánh mắt kia, thoáng qua có hận ý.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi kinh ngạc. Lăng Vũ Lưu hận nàng? Vì sao hận nàng?

Theo hiểu biết của nàng về Lăng Vũ Lưu, Lăng Vũ Lưu tuyệt đối không có khả năng giống nữ tử trần tục bởi vì tài năng hay dung mạo của nàng mà ghen ghét nàng. Lăng Vũ Lưu vì cái gì?!

Chẳng lẽ là vì Quân Khuynh Vũ?!

Thực ra nàng cũng nghĩ tới có phải Lăng Vũ Lưu thích Quân Khuynh Vũ. Bởi vì khi ở Tây Quyết, nàng cũng mơ hồ cảm giác trên người Lăng Vũ Lưu phát ra địch ý, như lại bị nàng ta phủ định.

Nếu Lăng Vũ Lưu thực là thích Quân Khuynh Vũ, như vậy khi nàng ta nhìn Quân Khuynh Vũ không phải là ánh mắt như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Đè nén lại nghi hoặc trong lòng. Mặc kệ hôm nay có cái gì thì cũng là đại hôn của nàng, nàng không có tâm tư suy nghĩ này nọ.

Ánh mắt lơ đãng xẹt qua bàn bên cạnh Lăng quốc sứ thần. Đó là Cẩm quốc vị trí quyền quý.

Ca ca Lạc Vân Chỉ của nàng cùng chị dâu Nạp Lan Lâm ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, bên trong ánh mắt tràn ngập chúc phúc cùng yêu thương, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp.

Ánh mắt lại nhìn sang bên cạnh. Thân ảnh màu tím xuất hiện trước mắt Lạc Khuynh Hoàng.

Màu tím lúc này có vẻ thong dong tao nhã. Mặt mày như tranh dịu dàng, ngay cả nụ cười khóe môi cũng chưa từng có nửa phần thay đổi.

Con ngươi đen nhánh của Liễu Tư Triệt tràn đầy niềm tin, hắn đối với Lạc Khuynh Hoàng ở xa nâng chén, khóe môi mang theo ý cười, dường như chúc Lạc Khuynh Hoàng nhất định phải hạnh phúc, trên mặt tươi cười không hề có chút sơ hở, Lạc Khuynh Hoàng thậm chí còn không nhận ra được đến nửa phần bi thương.

Có lẽ là hắn đã suy nghĩ cẩn thận. Dù sao hắn và nàng, tuyệt đối không thể.

Thấy Liễu Tư Triệt đã cười, Lạc Khuynh Hoàng cảm thấy vui lên rất nhiều, liền nắm tay Quân Khuynh Vũ đi đến chỗ khác.

Nhưng sau khi Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ xoay người rời đi trong nháy mắt, khóe môi Liễu Tư Triệt cứng lại, bi thương trong đôi mắt như đại dương ồ ạt đến, ngón tay hắn trong tay áo run nhè nhẹ.

Đó là nữ tử duy nhất ở kiếp này mà hắn động lòng! Đó là nữ tử hắn từng coi hơn cả lợi ích gia tộc! Đó là nữ tử hắn yêu nhất!

Nhưng bây giờ, hắn chỉ có thể ngồi trong yến tiệc, trơ mắt nhìn nàng gả cho người khác. Hắn biết trong lòng nàng không có hắn, hắn biết ngay từ đầu hắn đã không có lập trường để tranh đấu, nhưng trong lòng vẫn đau!

Chúc phúc cho nàng là thật. Cười với nàng là thật. Nhưng đau lòng, bi ai cũng là thật. Vẫn phải cười mong nàng hạnh phúc, như không thể thờ ơ nhìn nàng gả cho người khác.

Rượu trong hũ một ly lại một ly vào trong cổ họng hắn. Rượu nhập khổ tâm sầu càng sầu. Rượu này là chính hắn mang đến, tên là Đoạn Trường, là rượu cực mạnh, không thể uống nhiều.

Nhưng hắn vẫn liên tiếp uống vào. Quả nhiên là Đoạn Trường.

(Đoạn Trường: xé ruột xé gan các nàng ạ)

Trong khi Liễu Tư Triệt cứ một ly lại một ly, Lăng Vũ Lưu vẫn không chớp mắt nhìn hắn, bên trong đôi mắt luôn luôn không gợn sóng của nàng ta hiện lên một tia đau lòng.

Bàn tay nắm chặt. Trên mặt Lăng Vũ Lưu rất nhanh hiện lên vẻ mặt phức tạp.

Nàng ta cùng Liễu Tư Triệt, Quân Khuynh Vũ đều là đồ đệ của Tụ Thủ y thánh. Bên cạnh Tụ Thủ y thánh suốt ba năm, ba người bọn họ đều là người thông minh, đối với dạy dỗ của y thánh đều học tập rất nhanh.

Chỉ là ba người bọn họ có tính cách cực kỳ khác nhau.

Quân Khuynh Vũ tính tình không chịu tập trung, luôn có vẻ bất cần đời, tâm tư của hắn cũng rất thâm sâu, trí tuệ của Quân Khuynh Vũ, nàng ta chưa bao giờ dám coi thường. Chẳng qua là sư huynh sư muội, nàng cũng không sợ Quân Khuynh Vũ, mà vẫn coi Quân Khuynh Vũ là ca ca. Dù sao ba năm rời xa cuộc sống phân tranh, địa vị đối với bọn họ mà nói đều không thay đổi.

Về phần Liễu Tư Triệt, tính hắn đúng là cực kỳ ôn hòa, hắn không bao giờ nóng nảy kiêu ngạo, luôn trầm mặc nhã nhặn, mặc dù là khi nói đùa cũng là nhã nhặn như vậy, như vầng trăng sáng tỏ trên trời, thanh cao không thể xâm phạm đến.

Từ khi nào bắt đầu? Có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy hắn, lòng nàng ta đã bất tri bất giác rơi vào tay hắn.

Thuở nhỏ được phụ vương mẫu hậu sủng ái, lại được gọi là Lăng quốc đệ nhất mỹ nhân, Lăng ũ Lưu tất nhiên là kiêu ngạo. Sau khi phát hiện mình đã yêu Liễu Tư Triệt, nàng ta cũng chưa từng biểu lộ.

Cho đến lần đó, Liễu Tư Triệt cứu mạng nàng ta, khi bị thương nàng ta mới nhận ra, nàng ta đã hoàn toàn thuộc về hắn. Rốt cuộc cố lấy dũng khí nói ra những điều trong lòng với Liễu Tư Triệt, nhưng nàng ta lại không ngờ, Liễu Tư Triệt lại cự tuyệt!

Hắn nói hắn coi nàng ta là muội muội, hắn nói hắn có trách nhiệm, không thể yêu nàng ta.

Tự tôn của nàng ta không cho nàng ta một chút chần chừ. Nàng ta dứt khoát rời khỏi Tụ Thủ y thánh, về đến Lăng quốc, sau đó mới biết sau khi nàng ta đi thì ít lâu sau Liễu Tư Triệt cùng Quân Khuynh Vũ cũng rời khỏi.

Sau khi trở lại Lăng quốc, nàng ta cũng từng hối hận. Nếu là nàng ta không kích động rời đi, bọn họ có thể ở bên nhau một thời gian nữa, có phải sẽ có gì đó thay đổi hay không?

Chẳng qua nàng ta cũng không đi tìm Liễu Tư Triệt. Nàng ta muốn trở nên thật hoàn mỹ, nàng ta muốn được xứng đôi với hắn.

Bởi vì Liễu Tư Triệt đã từng nói, hắn có trách nhiệm, nhất định không được phép yêu. Nếu không được phép yêu, vậy nàng ta liền xứng đôi với hắn, chỉ cần hắn có thể lấy nàng ta, cho dù là trách nhiệm cũng được.

Vì thế Lăng Vũ Lưu nàng ta, từ Lăng quốc đệ nhất mỹ nhân trở thành mỹ nhân tài mạo song toàn. Vì thế ca ca nàng ta được sự trợ giúp của nàng ta mới tranh đấu cùng Lăng Cảnh Lan. Nàng trở thành nhân vật hết sức quan trọng của cả Lăng quốc, không chỉ vì thân phận công chúa của nàng ta.

Nàng ta nghĩ rằng, thời cơ chính là lúc này. Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, Liễu Tư Triệt cũng sẽ không cự tuyệt yêu cầu của mình.

Đưa thư cho Liễu Tư Triệt, nàng ta trằn đầy vui mừng cùng mong chờ hắn trả lời, nhưng thật không ngờ, lại một lần nữa đau lòng.

Hắn nói, hắn yêu một nữ tử, cả đời này sẽ không thú nữ tử nào khác.

Thật buồn cười! Là hắn nói hắn không được phép yêu. Nhưng hiện tại, hắn yêu, thậm chí vì nữ tử kia mà dứt bỏ trách nhiệm cũng không đồng ý lấy nàng ta!

Nữ tử kia cũng không hề xa lạ gì, nghe nói Quân Khuynh Vũ cũng rất thích nàng. Có thể làm cho Quân Khuynh Vũ thích, tất không phải nữ tử bình thường.

Nàng ta đi hỏi thăm tin tức về nữ tử kia, cho đến khi ở Tây Quyết thực sự nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng, nàng ta mới biết được, có lẽ mình thực không bằng Lạc Khuynh Hoàng. Nhưng là vẫn hận như trước, không phải vì nàng, mà là vì Liễu Tư Triệt, vì sao hắn tốt như vậy nhưng cùng không chiếm được trái tim Lạc Khuynh Hoàng.

Quân Khuynh Vũ cũng tốt. Nhưng ở trong mắt nàng ta, Liễu Tư Triệt có thể vì Lạc Khuynh Hoàng vứt bỏ gia tộc cùng trách nhiệm, đáng để yêu hơn.

Chẳng qua nhìn Liễu Tư Triệt cứ một ly lại một ly rượu, nàng ta mới nhận ra, nàng ta muốn hận hay không cam lòng đều vô ích. Bởi vì hắn tình nguyện chính mình đau lòng, cùng không muốn Lạc Khuynh Hoàng một chút thương tâm.

Nhưng Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ lại không biết chuyện gì đang xảy ra ở bên này. Yến tiệc chấm dứt, bọn họ cùng nhau trở về phủ đệ của Quân Khuynh Vũ.

Ánh nến lờ mờ chiếu sáng làm cho gian phòng trở nên mông lung, tim Lạc Khuynh Hoàng đập nhanh hơn, dường như có thể nghe thấy tiếng hít thở cả Quân Khuynh Vũ gần trong gang tấc, nàng chỉ cảm thấy cực kỳ khẩn trương, thậm chí đến bước cùng không bước nổi.

"A!" Lạc Khuynh Hoàng không cẩn thận vấp ngã, Quân Khuynh Vũ vội vàng ôm lấy Lạc Khuynh Hoàng, vừa sủng nịnh vừa trêu chọc nói, "Hoàng Nhi sao không cẩn thận như vậy, thế mà cũng có thể vấp ngã?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, mặt lại càng thêm đỏ, nhưng ở trong phòng này ngọn đèn mờ mịt, thấy không rõ sắc mặt nàng, hai má nàng nóng lên, nói với Quân Khuynh Vũ, "Chàng buông ta ra đi đã."

"Không buông ra." Quân Khuynh Vũ cũng vô lại ôm thân mình Lạc Khuynh Hoàng chặt hơn.

Lạc Khuynh Hoàng định nói gì đó, lại đột nhiên cảm thấy người nhẹ bẫng, cả người đã được Quân Khuynh Vũ bế lên, nàng đương nhiên biết sau đó sẽ phát sinh chuyện gì, trong lòng không khỏi thêm khẩn trương, ngón tay nắm chặt y phục của Quân Khuynh Vũ đến nỗi nhăm nhúm.

Quân Khuynh Vũ cẩn thận đặt Lạc Khuynh Hoàng xuống giường, giống như là đặt một trân bảo, mắt hắn sáng quắc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong giọng nói có hấp dẫn cùng tà mị, "Hoàng Nhi đừng sợ."

Thanh âm của Quân Khuynh Vũ như có ma lực, nghe hắn nói vậy, Lạc Khuynh Hoàng bình tĩnh lại. Nàng nằm trên giường nhìn Quân Khuynh Vũ, thân mình Quân Khuynh Vũ đột nhiên cúi xuống, phủ lên môi nàng, không để cho nàng chút thời gian.

Tim Lạc Khuynh Hoàng lại nhảy dựng lên, nhưng mà Quân Khuynh Vũ hôn mạnh mẽ đến nỗi không cho nàng chỗ trống, đem sự khẩn trương cùng nghi ngờ của nàng đều chôn vào trong nụ hôn điên cuồng.

Nụ hôn lúc này so với hồi trước còn mãnh liệt hơn, mang theo sự nóng rực. Quân Khuynh Vũ vuốt ve thân thể Lạc Khuynh Hoàng, cách lớp quần áo, Lạc Khuynh Hoàng có thể cảm giác được ngón tay Quân Khuynh Vũ nóng bỏng, giống như một cây đuốc, đốt cháy mạch máu toàn thân nàng.

Lúc này, Lạc Khuynh Hoàng không chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, mà máu toàn thân cũng đều sôi sục.

Đột nhiên cảm giác thân thể bên trên lành lạnh, Quân Khuynh Vũ không biết từ lúc nào đã cởi y phục của nàng, trên mặt Lạc Khuynh Hoàng càng lúc càng đỏ. Nương theo ngọn đèn mờ mờ, Lạc Khuynh Hoàng có thể nhìn thấy đôi mắt của Quân Khuynh Vũ. Bên trong đôi mắt bình tĩnh thâm thúy kia cũng nhuốm chút sắc dục, ánh mắt sáng quắc lại làm ặt Lạc Khuynh Hoàng đỏ thêm ngàn vạn lần.

Nụ hôn tỉ mỉ cùng ôn như như mưa hạ xuống, Quân Khuynh Vũ vuốt ve thân thể yêu kiều của Lạc Khuynh Hoàng, làm cho Lạc Khuynh Hoàng từng đợt run rẩy, nhịn không được rên rỉ.

Trong phòng một mảnh xuân kiều diễm.

Sáng hôm sau Lạc Khuynh Hoàng lim dim mở mắt , lại thấy Quân Khuynh Vũ đang nhìn chằm chằm nàng.

Lạc Khuynh Hoàng lập tức đỏ mặt, nàng ngượng ngùng đẩy Quân Khuynh Vũ ra nói, "Mới sáng sớm sao lại nhìn ta như vậy?"

"Mặt sao đỏ như vậy? Có phải là vì đêm qua?" Quân Khuynh Vũ cũng có vài phần trêu chọc, mặt dán sát vào Lạc Khuynh Hoàng, ung dung nói.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi có chút xấu hổ, tay giật lấy gối đánh lên người Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ cố ý hô, "Ai da, Hoàng Nhi đây là mưu sát phu quân sao?"

"Ta là đang chấp hành gia pháp." Lạc Khuynh Hoàng nhếch mi, cong môi cười nói.

Quân Khuynh Vũ ném gối sang một bên, nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, sủng nịnh hạ một nụ hôn trên khuôn mặt Lạc Khuynh Hoàng, vừa nhu tình vừa quyến luyến, ý cười khóe môi cũng đặc biệt sáng lạn, "Thật tốt, Hoàng Nhi cuối cùng cũng là thê tử của ta!"

Lạc Khuynh Hoàng cũng nở nụ cười hạnh phúc. Đúng vậy, nàng rốt cuộc cũng là thê tử của hắn. Thật tốt.

"Tiểu thư, cô gia, hai người dậy chưa đấy? Đã buổi trưa rồi!" Thanh âm của Hương Lăng vang lên ở cửa phòng.

Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng lập tức hiện lên một tầng đỏ ửng khả nghi. Đều tại Quân Khuynh vũ, một buổi tối thế mà đòi hỏi nàng nhiều như vậy, hại nàng ngủ thẳng đến bây giờ.

Quân Khuynh Vũ có chút không kiên nhẫn bĩu môi, trong đầu nghĩ rằng, Hương Lăng nha đầu kia thực phiền toái. Hắn đang cùng Hoàng Nhi đang tình chàng ý thiếp tự nhiên chạy tới phá tan, xem ra đã đến lúc gả nàng ta cho người ta, cho nàng ta đi ra ngoài!

Dù sao hiện giờ Hoàng Nhi đã gả cho hắn, về sau đều có hắn ở bên cạnh Hoàng Nhi, không cần Hương Lăng nha đầu kia mỗi ngày đi theo Hoàng Nhi.

"Ta nghĩ đây là lúc an bài cho Hương Lăng một cuộc hôn nhân." Quân Khuynh Vũ tác phong không đứng đắn nói bên tai Lạc Khuynh Hoàng, trong đó còn có vài phần tính kế.

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong không khỏi bật cười. Nhưng Hương Lăng đúng là tuổi không còn nhỏ, đích thật là thời điểm lấy chồng, vì thế cười đáp, "Cũng được. Nhưng mà ta đối với Hương Lăng như muội muội, chàng không được ủy khuất nàng ấy!"

Quân Khuynh Vũ nhếch môi cười nói, "Đương nhiên. Vi phu tuân mệnh."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, khóe môi cũng gợi lên ý cười.

Hương Lăng thấy Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ hồi lâu không trả lời, liền lẩm bẩm, "Tiểu thư cùng cô gia thật là, ngủ thẳng tới giờ còn chưa dậy. Cho dù Hoàng thượng miễn cho bọn họ sáng nay vào cung hành lễ cũng không thể ngủ đến giờ chứ."

Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng nhìn thân ảnh Hương Lăng đi xa, không khỏi bật cười.

"Nàng ta không nói ta cũng quên, buổi chiều còn phải vào cung hành lễ." Lạc Khuynh Hoàng cười nói.

Đáng lẽ sau khi đại hôn phải hành lễ buổi sáng, nhưng Quân Vũ Thần lo lắng bọn họ mấy ngày bôn ba ở Tây Quyết, quay về đế đô lại vội vàng đại hôn, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, liền riêng cho phép họ buổi chiều mới vào cung.

"Chuyện phiền toái như vậy quên mới tốt." Quân Khuynh Vũ hờn giận bĩu môi. Nếu có thể hắn không muốn tiến cung nhìn đến độc phụ Liễu Tâm Huệ đâu. Vị hậu cung phi tử này cũng không phải là đèn cạn dầu, nếu không phải vì Hoàng Nhi, hắn cũng không nguyện ý bước vào hậu cung chút nào.

Lạc Khuynh Hoàng tự nhiên cũng hiểu ý Quân Khuynh Vũ, nói thật nàng cũng không muốn vào cung, nhưng lễ tiết thì không thể bỏ, huống chi Quân Vũ Thần đối đãi tốt như vậy với nàng và Quân Khuynh Vũ, nàng muốn để lại thể diện cho Quân Vũ Thần.

"Coi như để lại cho Hoàng thượng mặt mũi đi." Lạc Khuynh Hoàng đè lên đôi lông mày đang nhíu lại của Quân Khuynh Vũ, cười nói.

Quân Khuynh Vũ từ chối cho ý kiến, tay đặt ở thắt lưng Lạc Khuynh Hoàng, thong thả nói, "Ừ, chúng ta đi ăn cơm trước rồi nói sau."

86. Chương 87: Vào Cung Nhiều Thị Phi

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ chưa từng ngồi kiệu đến hoàng cung.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn tường lục ngói hồng nơi hoàng cung được bao trùm bởi ánh mặt trời màu vàng đều có vẻ phá lệ tươi đẹp, giống như đến cả không khí trầm lặng trong cung cũng bị át đi.

"Chẳng lẽ ánh mặt trời chói mắt sao? Nhưng ta lại cảm thấy không khí hoàng cung không giống như là trầm lặng.", Lạc Khuynh Hoàng dắt tay Quân Khuynh Vũ, khóe môi ý cười dịu dàng, chậm rãi nói.

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, khóe môi bất giác cong lên, trong đôi mắt hoa đào hẹp dài phong lưu lưu chuyển, thong dong nói, "Trời rất đẹp, nhưng mà tâm tình Hoàng Nhi tốt hơn.

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ chọc đúng chỗ trong lòng, cười cười đẩy Quân Khuynh Vũ đi vào cửa cung, đi được một đoạn, đột nhiên Lạc Khuynh Hoàng dừng lại ở chỗ cổ thụ ngẩn người.

"Gì thế?" Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng ở cây cổ thụ xuất thần, đi đến trước mặt Lạc Khuynh Hoàng cười nói.

Trong đôi mắt đen láy của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một đoạn hồi ức, khóe môi khẽ cười, thanh âm trầm trầm nói, "Nhớ lần thứ hai nhìn thấy cây xuyên hồng."

Quân Khuynh Vũ cũng gợi lên nụ cười giảo hoạt, "Ta đứng ở đây chờ Hoàng Nhi suốt ngày đâu."

Lạc Khuynh Hoàng kinh ngạc nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, sau đó nở nụ cười ấm áp, hóa ra ngày đó trong cung gặp nhau, kỳ thật đều cố ý chờ đợi nhau để rồi ngẫu nhiên gặp mặt.

Thế gian trùng hợp duyên phận có lẽ là đều do yêu mà ra.

"Sau này sẽ không phải chờ nữa." Lạc Khuynh Hoàng nắm chặt tay Quân Khuynh Vũ, chân thành tha thiết nói.

Quân Khuynh Vũ nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi cười ôn nhu như nước, chậm rãi trả lời, "Được."

Đi tới ngự hoa viên, Quân Vũ Thần cùng Liễu Tâm Huệ đang ngồi chờ Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng đến thỉnh an.

Quân Vũ Thần một thân hoàng bào ngồi thẳng trong đình nghỉ mát của ngự hoa viên, tuy vậy nhưng cũng không che giấu được khuôn mặt tái nhợt, Liễu Tâm Huệ ngồi bên cạnh cũng mặc y phượng bào nhưng sắc mặt cũng không được tốt.

Lạc Khuynh Hoàng trong mắt hiện lên một tầng phức tạp, nhan sắc của Liễu Tâm Huệ rõ ràng rất đẹp, nhưng trước đây đã bị trúng độc, dù đã giải được độc nhưng cũng ảnh hưởng đến thân thể Liễu Tâm Huệ.

Về phần Quân Vũ Thần, vốn là lao lực quá sức, lại thêm dạo gần đây liên tiếp chịu đả kích, thân thể sợ là cũng không ổn.

"Nhi thần thỉnh an phụ vương."

Quân Vũ Thần cùng Lạc Khuynh Hoàng tự nhiên đi đến trước mặt Quân Vũ Thần cùng Liễu Tâm Huệ hành lễ.

"Khuynh Vũ, Khuynh Hoàng, mau đứng lên đi", nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ, sắc mặt tái nhợt của Quân Khuynh Vũ có chút ôn hòa từ ái.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn Quân Vũ Thần, vừa rồi xa xa có thể mơ hồ nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Quân Vũ Thần, hiện tại ngay cả mái tóc bạc cùng nếp nhăn đều rõ ràng, đột nhiên cảm thấy Hoàng đế thực đã già.

"Tạ ơn phụ hoàng." Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng đứng dậy ngồi vào chỗ đối diện Quân Vũ Thần cùng Liễu Tâm Huệ.

Đôi mắt của Quân Vũ Thần thẳng tắp nhìn Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ, ánh mắt cực kỳ phức tạp, trong vài phần thân thiết sủng ái còn có vài phần ý vị thâm trường.

Liễu Tân Huệ đoan trang ngồi bên cạnh Quân Vũ Thần, khuôn mặt vẫn như trước cười cười, song trong đôi mắt xếch hẹp dài, hận ý được chôn xuống dưới hào quang ôn nhu.

"Xử lí ở Tây Quyết tốt lắm, các con vất vả rồi." Quân Vũ Thần nâng chén rượu hướng về phía Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng nói.

Nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, vẻ mặt Liễu Tâm Huệ hơi cứng lại, trong tươi cười vừa có xấu hổ vừa có hận ý.

Lạc Khuynh Hoàng đem hết biểu cảm của Liễu Tâm Huệ thu hết vào mắt, trong con ngươi đen như mực có thâm sâu, khóe môi khẽ nhếch, chậm rãi nói, "Phụ hoàng quá khen."

Sau đó Lạc Khuynh Hoàng lại đem ánh mắt dời đến đôi mắt tối tăm của Liễu Tâm Huệ, thu hết biểu tình của Liễu Tâm Huệ vào trong mắt, giọng nói mang theo vài phần khó lường, "Hoàng hậu nương nương, cái chết của công chúa chúng ta thực có lỗi nhưng cũng không thể đòi lại công bằng cho công chúa được."

Trong mắt Liễu Tâm Huệ hiện lên đau xót, khóe môi lại vẫn như cũ cao quý ôn nhu cười, "Không thể trách được, tình huống như vậy phải đặt lợi ích Cẩm quốc lên trước, đáng thương Ngữ Yên số khổ."

Nói xong, giọng nói của Liễu Tâm Huệ đã không kìm được nức nở, trong mắt lóe lên lệ quang rồi như kìm lại, hai mắt đẫm lệ nhìn Quân Vũ Thần.

Quân Vũ Thần đỡ lấy vai Liễu Tâm Huệ khuyên nhủ, "Hoàng hậu đừng quá đau lòng."

Quân Khuynh Vũ nghe Liễu Tâm Huệ nói vậy, chỉ lạnh lùng nhìn Liễu Tâm Huệ diễn trò thương tâm Quân Ngữ Yên. Lời của một nữ tử như vậy có bao nhiêu phần là thật? Quân Ngữ Yên chết nàng ta đúng là có thương tâm, nhưng trong thương tâm đó có bao nhiêu phần chân thật?

Lạc Khuynh Hoàng cũng thờ ở lạnh nhạt nhìn, trong lòng cười châm chọc, lúc trước Liễu Tâm Huệ vì tính mạng chính mình mà đem Quân Ngữ Yên gả đi Tây Quyết, giờ cần gì phải vì chuyện Quân Ngữ Yên chết mà làm bộ làm tịch?!

Huống chi lúc trước Liễu Tâm Huệ đã tàn nhẫn hại chết Nguyệt Lưu Ly, nhiều năm âm thầm dùng thủ đoạn muốn hại chết Quân Khuynh Vũ, càng là hại Quân Khuynh Vũ mười năm bị huyết cổ tra tấn, dạng nữ nhân ngoan độc như vậy không đáng để đồng tình.

"Chuyện của công chúa tuy rằng lúc trướcchưa từng điều tra, nhưng tất cả chứng cứ đều hướng về Nhị Hoàng tử." Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn Liễu Tâm Huệ, con ngươi đen nhánh thâm sâu cẩn thận quan sắc mặt Liễu Tâm Huệ biến hóa.

Trong mắt Liễu Tâm Huệ rõ ràng hiện lên hận ý nhưng rất nhanh đã bị ôn nhu tầng tầng lớp lớp che giấu, bàn tay trắng bệch gắt gao nắm lại, chiếc khăn trong tay bị vò đến nhăn nhúm.

Lạc Khuynh Hoàng thấy Liễu Tâm Huệ phản ứng như vậy, vừa lòng nhếch môi không nói gì.

Quân Vũ Thần nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, trong mắt hiện lên một tia tính toán, lại giống như hiểu ra cái gì, mắt tối lại, hắn mím môi, chỉ là vẫn không lên tiếng.

"Kiền Linh cùng Ngũ Yên thuở nhỏ đều rất thân thiết. Ta nghĩ không phải là Kiền Linh làm." Liễu Tâm Huệ thu lại hận ý trong mắt, dịu dàng nói.

Lạc Khuynh Hoàng cũng lên tiếng phụ họa, mấy người lại nói thêm vài câu rồi Lạc Khuynh Hoàng cũng Quân Khuynh Vũ rời đi.

"Liễu Tâm Huệ thật giả dối. Nữ nhi chết như vậy mà vẫn có thể giả vờ rộng lượng, cũng khó trách Hoàng thượng bị nàng ta lừa." Bên trong con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên chán ghét, đối với người làm hại Quân Khuynh Vũ, nàng đương nhiên không có hảo cảm.

Trong mắt sâu không thấy đáy của Quân Khuynh Vũ nổi lên phong ba, giống như mây trên trời hay thay đổi, môi hắn hơi cong lên, làm như không chút để ý, lại cực kỳ chắc chắn từ từ nói, "Càng giả như không có việc gì thì thử đoạn càng thâm độc. E là Thư Quý phi mấy ngày nay có việc."

Lạc Khuynh Hoàng hiểu rõ, Quân Kiền Linh cùng Quân Hiền Tề vốn quan hệ không tốt, quan hệ giữa Liễu Tâm Huệ cùng Thư Quý phi cũng là không tốt. Nhưng Liễu Tâm Huệ vẫn giả bộ rộng lượng, hơn nữa Thư Quý phi cũng là quân cờ trọng yếu trong hậu cung, cho nên nàng ta chưa bao giờ thật sự đối đầu với Thư Quý phi.

Chẳng qua cục diện hiện giờ đã khác. Thái tử Quân Hiền Tề bị phế, Quân Kiền Linh trực tiếp uy hiếp đến địa vị Quân Hiền Tề, lại thêm Quân Ngữ Yên chết, Liễu Tâm Huệ tất nhiên không bỏ qua Thư Quý phi.

"Thất Hoàng tử, Khuynh Hoàng quận chúa, Thư Quý phi ời."

Nhìn ma ma đứng trước mặt, trong mắt Lạc Khuynh Hoàng thoáng qua một tia ý vị thâm trường, thật sự là nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo đến, bọn họ chẳng qua vừa mới nói về Thư Quý phi, Thư Quý phi đã tự tìm đến.

"Dẫn đường đi." Đôi mắt hoa đào hẹp dài của Quân Khuynh Vũ vừa kiên định vừa thong dong, khóe môi nở một nụ cười bất cần đời, lười biếng tùy ý liếc qua ma ma kia một cái, rất cao nhã thốt ra ba chữ.

Ma ma kia nhìn Quân Khuynh Vũ, một thân hồng y có cảm giác lười biếng, chẳng qua không để ý thốt ra một câu như vậy, lại hàm chứa một phần uy nghiêm cao cao tại thượng, làm cho bà ta không khỏi rùng mình.

Bà ta đi theo Thư Quý phi đã nhiều năm. Trong cung cũng gặp không ít chuyện như vậy, như là Hoàng thượng, bà ta cũng đã gặp qua các vị Hoàng tử, cũng thấy qua rất nhiều thứ, nhưng chưa có người nào lại giống như Quân Khuynh Vũ, tùy tùy tiện tiện nói một câu, lại có thể khí phách uy vũ như vậy.

Không phải bà ta chưa từng gặp Quân Khuynh Vũ, nhưng trong lòng vẫn từ trước xem thường, chưa từng nhìn kỹ Quân Khuynh Vũ. Hiện tại không những bị Quân Khuynh Vũ dung mạo tuyệt thế làm cho kinh sợ, mà còn bị con người đen nhánh kia nhìn chằm chằm, rất lâu mới có thể định thần lại.

Theo sau ma ma, Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ đi vào cung điện của Thư Quý phi, Thư Quý phi đã ngồi ở trong phòng đợi bọn họ.

Thư Quý phi mặc cung trang, trước ngực toàn là trang sức, khuôn mặt tinh xảo, khóe mắt thật dài làm tôn lên con ngươi vốn mị hoặc của nàng ta thêm xinh đẹp, ngón tay nàng ta thon dài, thân hình càng quyến rũ.

Thấy Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ đi vào, Thư Quý phi cũng không đứng dậy chào, chỉ là bảo toàn bộ nha hoàn hầu hạ trong cung rời đi mới chậm rãi nâng mắt, tựa tiếu phi tiếu nhìn hai người.

Lạc Khuynh Hoàng lạnh nhạt đứng, nhìn Thư Quý phi. Thư quý phi này ở trong cung có thể có địa vị như vậy, trừ bỏ dung mạo này cũng gia thế vững chắc, chỉ sợ mưu lược của nàng ta cũng không vừa. Nữ tử này trong cung, quả nhiên không phải là một người đơn giản.

"Bản cung gọi các ngươi đến không có ý ngì khác, chỉ là muốn hỏi một chút chuyện gì đã xảy ra ở Tây Quyết." Thư Quý phi liếc mắt một cái nhìn Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ, trong mắt có vài phần kiêu căng, không có giống Liễu Tâm Huệ hòa ái dễ gần, cái gì trong mắt cũng rõ ràng.

Lạc Khuynh Hoàng chỉ nhìn nàng ta một cái, liền hiểu vì sao nàng ta không được Hoàng thượng sủng ái bằng Hoàng hậu và Thủy Lan Hinh.

Tâm cơ của Hoàng hậu quá mức thâm trầm, hoàn toàn không nhìn ra tính toán gì, thoạt nhìn cao quý ôn hòa, tự nhiên có được sủng ái. Mà tâm cơ của Thủy Lan Hinh quá rõ ràng, ngược lại không có vẻ gì đáng sợ, huống chi nàng ta có khuôn mặt giống Nguyệt Lưu Ly như vậy.

Mà Thư Quý phi khác hẳn. Nàng ta tuy rằng thông minh, nhưng không chỗ nào không biểu hiện tâm cơ thủ đoạn của nàng ta, qua ánh mắt có thể thấy được nàng ta lợi hại, hơn nữa kiêu căng, Quân Vũ Thần thân là vua một nước tự nhiên không vừa lòng với nữ tử như vậy.

"Chuyện xảy ra ở Tây Quyết chúng ta đã bẩm báo toàn bộ với Hoàng thượng. Không biết nương nương muốn hỏi gì?"Lạc Khuynh Hoàng không hề hoang mang đáp, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, con người đen nhánh không hề sợ hãi nhìn Thư Quý phi.

Thư Quý phi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, không biết vì sao khóe môi nở nụ cười, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, thở dài một hơi nói, "Khuynh Hoàng đúng là càng lớn lên càng giống mẫu thân."

Con người Lạc Khuynh Hoàng hơi co lại, hiện lên chút kinh ngạc. Vì sao Thư Quý phi lại đề cập đến mẫu thân nàng? Trong trí nhớ đúng là quan hệ giữa mẫu thân và Thư Quý phi rất tốt, nhưng mẫu thân đã qua đời nhiều năm như vậy, Thư Quý phi cũng không đối với nàng đặc biệt thân thiết, bây giờ vì sao lại đề cập đến mẫu thân nàng?!

"Năm đó ta cùng Nhược Huyên rất thân thiết. Cũng bởi vì Nhược Huyên ta mới có thể làm Quý phi." Thư Quý phi thấy nghi hoặc trong mắt Lạc Khuynh Hoàng liền cười giải thích, "Nháy mắt một cái, Nhược Huyên đã đi được nhiều năm như vậy, Khuynh Hoàng cũng lớn như vậy. So với Nhược Huyên cao quý còn trong sáng thông minh."

Lạc Khuynh Hoàng mím môi, không biết vì sao Thư Quý phi nhắc đến mẫu thân nàng, chẳng lẽ muốn dùng tính nghĩa năm đó giữa nàng ta và mẫu thân để đả động nàng sao?

"Năm đó Lưu Ly với ta cũng qua lại với nhau, nhưng nàng ấy quá đơn thuần, chung quy không thích hợp với hậu cung này." Thư Quý phi lại chuyển đến đề tài Nguyệt Lưu Ly, trong mắt hiện lên hồi ức, nhìn Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ vẫn như trước nhếch môi, thần sắc có vẻ bất vi sở động, nhưng trong mắt hoa đào hệp dài rõ ràng nổi lên gợn sóng.

"Hôm nay ta gọi các người đến, cũng chính là hy vọng các người nhớ đến tình nghĩa giữa ta và mẫu thân các ngươi, sau này Kiền Linh nếu có phạm vào sai lầm gì, có thể tha cho hắn, cho dù thế nào cũng không cần lấy mạng hắn!" Thư Quý phi đi một vòng, cuối cùng nói ra mục đích.

Lạc Khuynh Hoàng hơi rùng mình. Không thể không nói, Thư Quý phi thực là một nữ tử thông minh, hiểu thế nào là lợi dụng nhược điểm của người khác. Đối với người như nàng cùng Quân Khuynh Vũ, nếu còn cái gì có thể đả động bọn họ, chỉ có thể là bọn họ từng qua lại.

Đối với bọn họ, mẫu thân không chỉ là người họ yêu nhất, cũng là sự ấm áp duy nhất từng tồn tại.

Thư Quý phi cố tình nhắc đến mẫu thân là muốn bọn họ nhớ lại tình cảm trước, không đuổi tận giết tuyệt Quân Kiền Linh. Đây là một cái thông minh của Thư Quý phi.

Lần này đến Tây Quyết, Quân Kiền Linh tuy rằng thất bại nhưng cùng không hoàn toàn thua, Thư Quý phi nhìn thấu hoàn cảnh của hắn, ngay cả đường lưu đều thay hắn an bài tốt, chẳng qua là trên thế gian này có chuyện nào tiện lợi như vậy?!

Đừng nói Thư Quý phi không thập phần giao hảo với mẫu thân, cho dù thật sự giao hảo thì đã sao?! Chẳng lẽ sẽ vì thế mà buông tha Quân Kiền Linh sao?! Tuyệt đối không!

"Nhị Hoàng tử có vận may thế nào là chuyện của hắn. Chúng ta sao có thể thay đổi." Lạc Khuynh Hoàng vẫn cười, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên thấn sắc phức tạp, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Sắc mặt Thư Quý phi hơi đổi, cứng đờ, lại lần nữa tươi cười, ôn hòa nói, "Bản cung muốn nói như vậy đó. Mặc kệ thế nào, Kiền Linh cũng là huynh trưởng của Thất Hoàng tử, cũng từng yêu Khuynh Hoàng quận chúa."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Thư Quý phi nói vậy, trong mắt không khỏi lướt qua một tia trào phúng.

Dù sao cũng từng yêu nàng?! Yêu nàng chính là trăm phương nghìn kế muốn lợi dụng nàng, chính là trăm phương nghìn kế muốn giết nàng? Cho dù thù hận truyền kiếp, Quân Kiền Linh cũng ngàn lần đáng chết!

Nàng mãi mãi không quên vì Quân Kiền Linh cùng Lạc Khuynh Thành, nàng cùng Quân Khuynh Vũ khổ sở như thế nào, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Quân Kiền Linh!

"Hoàng tộc xưa nay không có tình cảm gì đáng nói. Về phần Hoàng Nhi, nàng là thê tử của ta, không cần người khác yêu!" Đôi mắt hoa đào hẹp dài của Quân Khuynh Vũ lướt qua một tia tàn khốc, lạnh lùng nhìn Thư Quý phi nói.

Thư Quý phi bị Quân Khuynh Vũ nhìn không được tự nhiên, con ngươi đen như mực kia có một cỗ uy lực làm nội tâm nàng ta bối rối, không thể không rút lui, miễn cưỡng cười, "Vậy thì, bản cung cũng không miễn cưỡng!"

"Chúng ta cáo từ." Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng rời khỏi cung điện quý phi, đang chuẩn bị rời khỏi hoàng cung lại không ngờ đụng vào Hinh phi nương nương.

"A! Đây không phải là Thất Hoàng tử cùng Khuynh Hoàng quận chúa sao?!" Thủy Lan Hinh giọng kinh ngạc, đôi mắt xinh đẹp nhìn Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng, mang theo vài phần châm chọc khiêu khích.

Quân Khuynh Vũ vừa nhìn thấy Thủy Lan Hinh, sắc mặt liền trở nên thập phần khó coi. Chỉ cần hắn mỗi lần nhìn thấy Thủy Lan Hinh, hắn không thể không nhớ nữ nhân này đã chiếm đoạt vị trí của mẫu thân hắn, sẽ nghĩ đến Quân Vũ Thần vì nàng ta mà bỏ quên mẫu thân!

"Hinh phi nương nương cát tường." Lông mi Lạc Khuynh Hoàng hơi cụp xuống, ngữ điệu vẫn như trước không kiêu ngạo không xiểm nịnh, hơi cúi người, nói.

"Khuynh Vũ, chẳng lẽ ngươi không định hành lễ với bổn cung sao?" Thủy Lan Hinh nhìn Lạc Khuynh Hoàng hành lễ, chỉ thản nhiên liếc mắt một cái, lại hếch cằm, kiêu căng nói với Quân Khuynh Vũ.

Đôi mắt hoa đào hẹp dài của Quân Khuynh Vũ tối lại, con ngươi bên trong sáng ngời lạnh lùng nhìn Thủy Lan Hinh. Vừa rồi hắn cũng không khó chịu chuyện Thư Quý phi đem mẫu thân ra, nhưng nay Thủy Lan Hinh lại tự đến đây tìm phiền toái, thật sự là phí thời gian!

Mấy ngày nay vì dời đi công kích của Quân Khuynh Vũ, Quân Vũ Thần đối với mẹ con Thủy Lan Hinh đặc biệt sủng ái, làm cho Thủy Lan Hinh càng kiêu căng.

"Tuổi của Hinh phi không phải là lớn, chẳng lẽ không nhớ phụ vương từng nói, nếu không phải là đại sự, bản điện không cần hành lễ với phi tần khác sao?" Quân Khuynh Vũ nhìn Thủy Lan Hinh, thanh âm lạnh lẽo nói.

Năm đó Quân Khuynh Vũ vì Nguyệt Lưu Ly qua đời mà cực kỳ đau lòng, Quân Vũ Thần đối với Quân Khuynh Vũ cũng là thập phần sủng ái, vì thế hạ lệnh Quân Khuynh Vũ từ nay có thể không hành lễ với phi tần khác. Đối với một hoàng tử, có thể gọi là cực kỳ sủng ái, đủ để thấy được tình cảm sâu nặng của Quân Vũ Thần đối với Nguyệt Lưu Ly.

Thủy Lan Hinh đã kiêu căng ương ngạnh thành thói, thế nhưng đã quên chuyện này, vẻ mặt không khỏi hơi giận dữ, trừng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ.

Đúng lúc đang trong không khí xấu hổ, lại nghe thấy âm thanh lanh lảnh vang lên sau lưng, "Thất ca ca!"

Nguyên là sắc mặt Quân Khuynh Vũ khó coi khi nghe thấy một tiếng gọi kia liền trở nên nhu hòa không ít, ngoái đầu lại hóa ra là Quân Diệp Hoa đang lao tới, con ngươi đen như mực của Quân Khuynh Vũ trở nên dịu dàng, chậm rãi nói, "Diệp Hoa không phải là không thích vào cung sao, sao lại tới đây?"

"Mẫu phi muốn ta đến!" Quân Diệp Hoa đau khổ nhìn Quân Khuynh Vũ, vừa nói thầm, "Trong cung có thật nhiều nữ nhân đáng sợ. Thất ca ca, chúng ta ra cung cưỡi ngựa đi!"

"Được." Quân Khuynh Vũ sờ sờ đầu Quân Diệp Hoa, cười nói.

Lạc Khuynh Hoàng ở một bên đứng nhìn, trong đôi mắt đen nhánh cũng toát ra vài phần ôn nhu.

Quân Diệp Hoa là con của Thủy Lan Hinh, năm nay mới mười một mười hai tuổi, còn rất thiên chân trong sáng. Lần trước ở trên yến hội, Lạc Khuynh Hoàng từng gặp hắn, là một đứa nhỏ đáng yêu.

Sinh trong hoàng tộc có thể có tính tình đơn thuần như vậy cũng không dễ dàng, bởi vậy Quân Khuynh Vũ mặc dù chán ghét Thủy Lan Hinh, nhưng đối với Quân Diệp Hoa lại rất yêu quý cưng chiều.

"Diệp Hoa! Bài tập hôm nay làm xong chưa?!" Thủy Lan Hinh nghe được Quân Khuynh Vũ cùng Quân Diệp Hoa đối thoại, lập tức nghiêm mặt nhìn Quân Diệp Hoa, cực kỳ tức giận trừng mắt, vẻ mặt chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Quân Diệp Hoa nghe Thủy Lan Hinh nói vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên khổ não, nói với Thủy Lan Hinh, "Con đã làm xong bài tập thái phó giao, vì sao còn phải làm bài tập nữa! Lâu rồi con không được cưỡi ngựa!"

Nghe Quân Diệp Hoa nói vậy, con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia không đành lòng. Đứa nhỏ sinh ra trong hoàng tộc luôn luôn không được là chính mình, rõ ràng là có tính tình đơn thuần, lại vì một chút ma luyện mà có hận thù.

Quân Diệp Hoa ngây thơ như vậy, Thủy Lan Hinh thân là mẫu thân nhưng cứ kiên quyết như vậy. Quả nhiên quyền thế cao nhất kia có thể làm cho người ta lu mờ ánh mắt, cho dù là máu mủ thâm tình cũng không sánh bằng.

"Diệp Hoa! Con đây là muốn trái lời mẫu phi sao?" Thủy Lan Hinh nghe Quân Diệp Hoa nói vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm, lạnh lùng nhìn Quân Diệp Hoa.

Quân Diệp Hoa vẻ mặt có vẻ bất mãn nhưng khi bị Thủy Lan Hinh nhìn chằm chằm thì hơi thu lại, trong mắt hiện lên một tia ủy khuất, cuối cùng đáng thương nói với Quân Khuynh Vũ, "Thất ca ca, đệ trước đi làm bài tập, lần khác sẽ tìm ca cưỡi ngựa, được không?"

87. Chương 88: Tình Bất Do Kỷ

Con ngươi đen nhánh của Quân Khuynh Vũ nhìn chằm chằm Thủy Lan Hinh, lại nhìn về phía Quân Diệp Hoa, chỉ thấy nguyên bản con ngươi trong suốt của Quân Diệp Hoa đã biến thành một mảnh u ám, trên mặt lộ vẻ đáng thương.

Khóe miệng mím lại, bên trong con ngươi đen như mực của Quân Khuynh Vũ hiện lên vô vàn sắc thái, trầm mặc thật lâu, hắn liếc mắt một cái nhìn Quân Diệp Hoa, ôn hòa nói, "Diệp Hoa, đệ đi chơi đi, Thất ca có vài chuyện muốn nói với mẫu phi của đệ."

"Được." Vẻ mặt trẻ con của Quân Diệp Hoa tươi tỉnh hẳn lên, dường như có thể đi chơi một lúc cũng như được lên trời.

Thủy Lan Hinh nhìn Quân Diệp Hoa cười với Quân Khuynh Vũ, trên mặt hiện lên một tia tức giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn theo bóng dáng Quân Diệp Hoa, thần sắc phức tạp, một lát sau mới chuyển ánh mắt đến trên người Quân Khuynh Vũ, sắc mặt âm trầm, khẩu khí không tốt nói, "Thất Hoàng tử điện hạ tôn quý có chuyện gì muốn nói với bản cung?"

"Nếu không phải vì Diệp Hoa, bản điện không thèm nói chuyện với ngươi." Quân Khuynh Vũ nhếch mi, đôi mắt hoa đào hẹp dài âm trầm, trong thanh âm mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Thủy Lan Hinh nghe Quân Khuynh Vũ nói xong thần sắc phức tạp, nhíu nhíu lông mi, châm chọc khiêu khích nói, "Thất Hoàng tử từ khi nào quan tâm đến mẫu tử chúng ta như vậy?"

"Bản điện chỉ quan tâm Diệp Hoa mà thôi." Quân Khuynh Vũ vẻ mặt hờ hững, con ngươi đen nhánh nhìn Quân Diệp Hoa cách đó không xa, trong mắt mang thao ôn như cùng phức tạp, chậm rãi nói, "Ngươi bức bách Diệp Hoa như vậy, cũng chỉ vì thược dược trên gia yến phụ vương đã ban tặng đệ ấy?"

Thủy Lan Hinh nguyên bản vẻ mặt khinh thường, nghe thấy Quân Khuynh Vũ nói vậy có chút thay đổi, con ngươi nàng ta chuyển động, hiện lên vẻ bối rối, nhưng cũng chỉ ngậm miệng, không trả lời.

Lạc Khuynh Hoàng đứng bên cạnh Quân Khuynh Vũ, nhìn khuôn mặt Quân Khuynh Vũ dưới ánh mặt trời, trên mặt giống như được phủ thêm một lớp màu vàng, không thấy rõ lắm sắc mặt hắn lúc này, chỉ thấy hắn có chút nhíu mày, trong mắt có chút thương xót.

Quân Khuynh Vũ thực sự là chán ghét Thủy Lan Hinh, nhưng giờ phút này, hắn nguyện ý chỉ cho Thủy Lan Hinh, nghĩa là hắn quyết định buông tha Thủy Lan Hinh.

Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng lướt qua Quân Khuynh Vũ, nhìn về Quân Diệp Hoa cách đó không xa. Đối với Quân Diệp Hoa nàng chỉ có ấn tượng bởi hành động hơi trẻ con của Quân Diệp Hoa ở yên hội, cùng với tính tình thiên chân của hắn khi năn nỉ Quân Khuynh Vũ dẫn nàng ta đi cưỡi ngựa.

Sinh ra trong hoàng thất, có thể có tính tình đơn thuần như vậy thực không dễ. Quân Khuynh Vũ không đành lòng kéo Quân Diệp Hoa tính tình đơn thuần như vậy vào đấu tranh hoàng thất khốc liệt, bởi vậy mới mở miệng.

"Thược dược tuy rằng cùng loại với mẫu đơn, song không phải mẫu đơn. Ý tứ của phụ hoàng không phải là khi chúng ta không thể làm cho đệ ấy trở thành Cẩm quốc hoàng đế, mà là làm Quân Diệp Hoa trở thành người phụ giúp chúng ta." Quân Khuynh Vũ dường như không để ý Thủy Lan Hinh không trả lời, tự bản thân nói.

Thủy Lan Hinh nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, ánh mắt lóe lên, sắc mặt cũng hơi đổi, trầm mặc một lát mới lạnh lùng nói, "Ngươi làm sao biết được phụ hoàng ngươi có ý tứ gì? Dựa vào cái gì ta phải tin tưởng ngươi?"

"Hôm nay ta đã lựa chọn nói với ngươi, vậy ta cũng không cho ngươi biết. Trước giờ phụ vương đều nhắm vào người thừa kế là ta. Ngươi có biết bạch mẫu đơn có ý gì không?" Quân Khuynh Vũ cười tao nhã, đôi mắt có vài phần sâu không lường được, chậm rãi nói.

Trong mắt Thủy Lan Hinh đã có chút do dự, nàng ta nhìn Quân Khuynh Vũ, sắc mặt dịu đi một ít, hỏi, "Có ý gì?"

"Bạch thêm vương là hoàng. Ngươi mà phụ vương trước giờ luôn hướng đến đều là ta. Mà ngôi vị Hoàng đế này, ta tuyệt đối sẽ không nhường." Con ngươi đen nhánh của Quân Khuynh Vũ toát lên khí thế vương giả, cười nói, nhìn Thủy Lan Hinh, giống như hắn là một đế vương cao cao tại thượng.

Trong mắt Thủy Lan Hinh là do dự, còn bên trong con ngươi Lạc Khuynh Hoàng hiện lên ánh sáng kỳ dị, khóe môi có chút cong lên, nói với Thủy Lan Hinh, "Hinh phi nương nương, ngươi ở trong triều có thể lực

hay không, ngươi rõ ràng hơn chúng ta. Ngươi chỉ dựa vào Hoàng thượng sủng ái, mà Hoàng thượng sủng ái cuối cùng từ đâu mà đến, ngươi chẳng lẽ không hiểu?"

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, sắc mặt Thủy Lan Hinh đại biến. Lạc Khuynh Hoàng nói không có sai. Nàng ta hiện tại kiêu ngạo chẳng qua là có Hoàng thượng sủng ái, mà Quân Vũ Thần sủng ái nàng ta, tất cả đều vì nữ tử kia!

Nàng ta rất hận Nguyệt Lưu Ly, bởi vì Nguyệt Lưu Ly, ánh mắt Quân Vũ Thần cho tời giờ đều là nhìn nàng ta mà như nhìn một người khác. Nhưng nàng ta cũng cảm kích Nguyệt Lưu Ly, nếu không phải vì khuôn mặt giống Nguyệt Lưu Ly này, nàng ta sao có thể được ân sủng.

Đúng là vì biết hết thảy nguyên do, nàng ta mới hận Nguyệt Lưu Ly cùng Quân Khuynh Vũ. Nhưng bất luận thế nào vẫn hiểu được, Quân Vũ Thần rất sủng ái Quân Khuynh Vũ. Bởi vậy nàng ta chưa bao giờ vọng tưởng Quân Diệp Hoa có thể làm Hoàng đế, nhưng vẫn yêu thương hắn, hy vọng hắn có một thời thơ ấu thoải mái.

Nhưng từ sau gia yến, có người nói cho nàng ta, ý của thược dược là mẫu đơn không khi nào suy tàn, trở thành Hoàng đế, cho nên nàng ta mới có tâm tư như vậy. Nghiêm khắc với Quân Diệp Hoa như vậy ,cũng chỉ vì muốn Quân Diệp Hoa thay nàng ta đi tranh đấu. Nàng ta làm một cái bóng cả đời, không hy vọng nữ nhi của nàng ta cũng phải ở dưới người khác.

"Hiện tại triều đình tranh nhau đế vị, đều có Quân Hiền Tề, Quân Kiền Linh cùng tham gia. Chẳng lẽ Hinh phi nương nương cảm thấy Hoàng hậu cùng Thư Quý phi sẽ dễ dàng bỏ qua mình sao?" Lạc Khuynh Hoàng thấy do dự trong mắt Thủy Lan Hinh, liền thừa cơ tiếp tục nói, con ngươi đen nhánh chờ sắc mặt Thủy Lan Hinh biến hóa.

Thủy Lan Hinh nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, sắc mặt quả nhiên lại thay đổi, trong mắt hiện lên suy nghĩ sâu xa, nhíu đầu mày nói, "Các nàng không đối xử tử tế với ta, Quân Khuynh Vũ sẽ sao? Hắn ghét nhất là ta!"

"Ngươi cho là dựa bào bản lĩnh của Vũ thật sự đối phó ngươi, ngươi còn có thể sống đến bây giờ?" Lạc Khuynh Hoàng trong mắt hiện lên một tia trào phúng, nếu Thủy Lan Hinh không có khuôn mặt giống với Nguyệt Lưu Ly, có được Quân Vũ Thần che chở, tại trong hậu cung này sao có thể sống đến bây giờ?

"Ngươi nếu ủng hộ bản điện, bản điện có thể giữ vị trí Thái hậu cho ngươi. Đương nhiên ngươi có thể cự tuyệt, có ngươi giúp hay không cũng không ảnh hưởng đến bản điện. Bản điện chẳng qua vì Quân Diệp Hoa, cho ngươi một con đường sống." Quân Khuynh Vũ vẻ mặt không biểu cảm gì nhìn Thủy Lan Hinh, nhưng Lạc Khuynh Hoàng lại có thể thấy trong ánh mắt chán ghét của Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia hồi ức.

Nàng đoán không sai. Khuôn mặt giống hệt Nguyệt Lưu Ly này, không chỉ giúp Thủy Lan Hinh có được Quân Vũ Thần sủng ái, mặc dù là Quân Khuynh Vũ, cho dù thực rất ghét nàng ta, lại không sao hạ thủ được. Nếu Quân Khuynh Vũ thật sự muốn động thủ thì sao có thể cho phép một phi tần không có chút quyền thế chống đỡ cho đến bây giờ?!

Thủy Lan Hinh nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, trong mắt hiện lên một tia khiếp sợ, không thể tin được nhìn Quân Khuynh Vũ, giọng nói có chút mơ hồ, "Thật sao? Ngươi vì sao phải giúp ta?"

"Vũ không phải là giúp ngươi. Chàng chính là luyến tiếc Diệp Hoa tính tình hồn nhiên như vậy trong thâm cung tàn độc này. Ở trong thâm cung này quen nhìn bóng tối, mới cảm thấy ánh sáng như Diệp Hoa đáng quý." Lạc Khuynh Hoàng nhìn Thủy Lan Hinh, giọng nói cũng như hòa thêm vài phần, tiếp tục nói, "Ta nghĩ Hinh phi nương nương cũng rất yêu thương Quân Diệp Hoa, nếu không sao có thể yêu chiều hắn, bảo vệ hắn tốt như vậy?"

Thủy Lan Hinh nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, ánh mắt nhìn đến Quân Diệp Hoa đang chơi đùa cách đó không xa, ánh mắt trở nên thập phần ôn nhu. Đúng vậy. Nàng ta sao có thể bắt buộc Quân Diệp Hoa? Nàng ta chẳng qua là một phút ham tranh đấu mà thôi.

"Bản cung đáp ứng ngươi." Thủy Lan Hinh trên mặt kiêu ngạo rốt cuộc biến mất, khuôn mặt dịu dàng như nước, nàng ta từ từ thở dài một hơi, nói với Quân Khuynh Vũ, "Nhưng là, bổn cung thực không cam lòng."

Quân Khuynh Vũ không nhìn mặt Thủy Lan Hinh, kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, tiêu sái quay người, con ngươi đen nhánh vẫn vân đạm phong kinh, thanh âm không cao không thấp, "Nếu nàng ta thực sự không chút động tâm, làm sao có thể mười năm như một ngày."

Nhìn bóng dáng Quân Khuynh Vũ dưới ánh mặt trời sáng chói, Thủy Lan Hinh đột nhiên chấn động, trong mắt hiện lên một tia sáng, khóe môi chậm rãi nở ra một nụ cười. Nụ cười kia làm cho hai má nàng ta thật đẹp, kiêu ngạo ngày thường biến mất, lộ ra ôn nhu như nước, lại càng làm khuôn mặt này càng xinh đẹp.

"Ta mới phát hiện, hóa ra Vũ cũng rất hay mềm lòng." Lạc Khuynh Hoàng nắm tay Quân Khuynh Vũ, nhếch môi nhìn Quân Khuynh Vũ, ôn nhu nói.

Quân Khuynh Vũ không trả lời, đi tới bên cạnh Quân Diệp Hoa, rất thân thiết sờ sờ đầu Quân Diệp Hoa, thong dong nói, "Đi thôi Diệp Hoa, chúng ta cưỡi ngựa đi!"

"Cưỡi ngựa?" Quân Diệp Hoa thấy Quân Khuynh Vũ nói vậy, mắt liền sáng lên, sau đó lại ủ rũ nhìn phía Thủy Lan Hinh, có chút ủy khuất nói, "Nhưng mẫu phi không cho. Ta còn chưa làm xong bài tập."

"Vừa nãy Thất ca đã thương lượng cùng mẫu phi, về sau Diệp Hoa không cần làm nhiều bài tập nữa." Quân Khuynh Vũ nhéo má Quân Diệp Hoa, cười nói.

"Thật sao?" Quân Diệp Hoa thấy vậy lập tức cười nói, chạy ngay đến bên cạnh Thủy Lan Hinh, đôi mắt to trong suốt nhìn Thủy Lan Hinh nói, "Mẫu phi, Thất ca ca nói về sau ta không cần làm thêm bài tập, ta có thể đi cưỡi ngựa sao?"

Thủy Lan Hinh nhìn Quân Diệp Hoa hồn nhiên tươi cười, trên mặt cũng lộ ra nụ cười ôn nhu, tay vỗ đầu Quân Diệp Hoa, dịu dàng nói, "Về sau mẫu phi sẽ không bắt Diệp Hoa làm những việc Diệp Hoa không muốn nữa. Nhưng Diệp Hoa phải nhớ, về sau phải nghe lời Thất ca, không được làm hắn tức giận, biết không?"

"Ân! Đã biết! Diệp Hoa thích nhất Thất ca ca, sao có thể làm hắn tức giận? Vậy Diệp Hoa đi chơi nha!" Quân Diệp Hoa thấy Thủy Lan Hinh khẳng định, lập tức nhảy cẫng lên, cười tủm tỉm chạy đến bên cạnh Quân Khuynh Vũ.

Thủy Lan Hinh nhìn bóng dáng Quân Diệp Hoa, trong mắt hiện lên chút vui mừng. Mặc kệ Quân Khuynh Vũ đối với Quân Diệp Hoa thế nào, nhưng hắn là thật lòng yêu thương, có lẽ để Quân Khuynh Vũ làm Hoàng đế mới là tốt nhất cho Quân Diệp Hoa.

Về phần nàng ta. Nếu Quân Vũ Thần thật như lời nói của Quân Khuynh Vũ, đối với nàng ta cũng có tình cảm, vậy sẽ không uổng phí mười năm nàng ta trong thâm cung. Nàng ta sở dĩ kiêu ngạo ương ngạnh, chỉ là muốn tìm ra vị trí của nàng ta trong lòng hắn mà thôi.

Chỉ khi thấy thần sắc thất vọng bất đắc dĩ của hắn, nàng ta mới có thể khẳng định, trong mắt hắn đang nhìn là nàng ta, không phải Nguyệt Lưu Ly!

Cũng chẳng qua vì nàng ta ghen tị, nàng ta mới luôn gây khó dễ cho Quân Khuynh Vũ. Nhưng vừa rồi nàng ta mới hiểu được, ghen tị như vậy có tác dụng gì? Có lẽ nàng ta thực nên cảm ơn Nguyệt Lưu Ly, nếu không, ngay cả đứng bên cạnh Quân Khuynh Vũ, nàng ta cũng không có tư cách.

Quân Khuynh Vũ mang theo Quân Diệp Hoa đến mã tràng, mấy người cưỡi ngựa trên mã tràng rong ruổi. Lạc Khuynh Hoàng mới phát hiện, Quân Diệp Hoa thế mà cưỡi ngựa rất giỏi.

"Thật không ngờ Diệp Hoa tuổi nhỏ, công phu cưỡi ngựa đã tốt như vậy." Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ cưỡi ngựa đi sau Quân Diệp Hoa, không khỏi cảm thán.

Quân Khuynh Vũ cũng nhếch môi cười, lông mi có chút nhướn lên, con ngươi đen như mực bên trong lưu chuyển, cao giọng nói, "Diệp Hoa từ nhỏ đã thích cưỡi ngựa, cưỡi ngựa đương nhiên tốt."

"Quân Diệp Hoa ngươi được lắm! Bổn tiểu thư gọi ngươi cưỡi ngựa tỷ thí ngươi không đến, thế mà lại vụng trộm chạy tới cưỡi ngựa, sợ bổn tiểu thư sao?"

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ đang nói chuyện, lại nghe thấy một tiếng gọi lanh lảnh, chỉ thấy một tiểu cô nương một thân hồng y cưỡi ngựa phóng đến chỗ Quân Diệp Hoa.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn kỹ, tiểu cô nương kia cùng lắm là mười tuổi, mái tóc búi cao, thoạt nhìn là một người hoạt bát, chính là Liễu Cẩn Nguyệt sao?

Quân Diệp Hoa nhìn thấy Liễu Cẩn Nguyệt cưỡi ngựa lại, trên mặt lập tức xuất hiện một tầng đỏ ửng khả nghi, chỉ vào Liễu Cẩn Nguyệt hô, "Liễu Cẩn Nguyệt, ngươi đồ bà già này, bản điện không thèm sợ ngươi! Tỷ thí thì tỷ thí!"

"Quân Diệp Hoa! Ngươi nói ai bà già!" Liễu Cẩn Nguyệt nghe vậy, lập tức giống như mèo bị giẫm trúng đuôi, phẫn nỗ nhìn Quân Diệp Hoa nói.

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ liếc nhau, không khỏi cười bất đắc dĩ. Có lẽ tuổi Quân Diệp Hoa cùng Liễu Cẩn Nguyệt còn nhỏ, đối với chuyện nam nữ không rành, nhưng chuyện giữa bọn họ không thể gạt được Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ.

Chỉ tiếc Liễu gia ủng hộ Quân Hiền Tề, mà Quân Diệp Hoa lại là người bên của Quân Khuynh Vũ. Quan hệ hoàng thất phức tạp này, thật là giết chết bao nhiêu mối tình.

"Khuynh Hoàng tỷ tỷ! Tỷ tới làm trọng tài!" Liễu Cẩn Nguyệt thấy Lạc Khuynh Hoàng, phóng ngựa đến bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, đôi mắt trong suốt chớp chớp nhìn Lạc Khuynh Hoàng..

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi bật cười, nhìn Liễu Cẩn Nguyệt ôn nhu nói, "Cẩn Nguyệt vì sao lại gọi ta đến làm trọng tài?"

"Bởi vì tỷ là người trong lòng của ca ca! Nhất định là người tốt!" Liễu Cẩn Nguyệt ngây thơ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, không chút hàm hồ nói.

Một câu này nói ra, sắc mặt Quân Khuynh Vũ hơi biến đổi, cũng vẫn mím môi không nói chuyện. Mà Lạc Khuynh Hoàng nguyên bản tươi cười ôn hòa cũng có chút cứng lại, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu.

Liễu Cẩn Nguyệt thấy Lạc Khuynh Hoàng mất tự nhiên, tò mò hỏi, "Khuynh Hoàng tỷ tỷ làm sao vậy? Chẳng lẽ Cẩn Nguyệt nói sai gì?"

"Cẩn Nguyệt quả thật nói sai rồi. Khuynh Hoàng tỷ tỷ là thê tử của ta, không phải là người trong lòng của ca ca ngươi, hiểu không?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày, nhìn Liễu Cẩn Nguyệt nói.

Liễu Cẩn Nguyệt nhìn đôi mắt thâm trầm đen như mực của Quân Khuynh Vũ, gật gật đầu, trong lòng cũng nghĩ, Khuynh Hoàng tỷ tỷ là thê tử của ca ca, nhưng nàng cũng là người trong lòng của ca ca hắn!

Nàng rõ ràng nhìn thấy tổng thư phòng ca ca tất cả đều là tranh vẽ Khuynh Hoàng tỷ tỷ. Sau khi Khuynh Hoàng tỷ tỷ gả cho Khuynh Vũ ca ca, ca ca tự giam mình trong phòng suốt ba ngày, ngay cả nàng cũng không để ý.

Nhưng ca ca cũng không chịu cho nàng nói chuyện này với người khác.

"Được rồi! Ngươi đồ bà già này sao vô nghĩa như vậy, so hay không so đây?" Quân Diệp Hoa tuy rằng tính tình đơn thuần, nhưng dù sao cũng sinh ra trong hoàng thất, so với Liễu Cẩn Nguyệt giỏi sát ngôn quan sắc hơn, vì thế một phen túm ống tay áo Liễu Cẩn Nguyệt, hô.

Liễu Cẩn Nguyệt bị Quân Diệp Hoa kéo ống tay áo, mặt đỏ lên, lập tức tránh ra, hai tay chống nạnh, quát Quân Diệp Hoa, "Đương nhiên so rồi! Quân Diệp Hoa đồ ngu ngốc, không được gọi ta là bà già!"

"Ngươi chính là bà già!" Quân Diệp Hoa không chút yếu thế trừng mắt đáp lại.

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ đều bị tính trẻ con của hai ngươi làm cho bật cười.

Quân Diệp Hoa cùng Liễu Cẩn Nguyệt cưỡi ngựa tỷ thí. Liễu Cẩn Nguyệt cưỡi ngựa cũng giỏi, nhưng so với Quân Diệp Hoa còn kém hơn một ít.

Sau khi tỷ thí, Liễu Cẩn Nguyệt mặt đỏ bừng, thoạt hìn thập phần đáng yêu, nàng không phục trừng mắt nhìn Quân Diệp Hoa, ảo não xấu hổ nói, "Một ngày nào đó ta sẽ vượt qua ngươi!"

"Ta ở đây chờ ngươi." Quân Diệp Hoa nhìn hai má Liễu Cẩn Nguyệt đỏ bừng, khóe môi nở nụ cười, trong mắt thoạt nhìn là khiêu khích, nhưng sâu trong đáy mắt là ôn nhu.

Đưa Quân Diệp Hoa cùng Liễu Cẩn Nguyệt trở về, Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ quay về phủ đệ, ngồi trên ghế trong tiểu viện.

"Sau một phen gió tanh mưa máu đấu tranh này, còn có bao nhiêu tình cảm có thể còn lại?" Lạc Khuynh Hoàng tựa vào ghế nằm, nhìn bóng cây cối loang lổ bị ánh mặt trời chiếu loang lổ.

Quân Khuynh Vũ cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt toát ra một tia ôn nhu, chậm rãi nói, "Người khác không dám đảm bảo. Nhưng chúng ta, nhất định sẽ hạnh phúc."

"Ta hy vọng bọn họ có thể giống chúng ta, cùng hạnh phúc." Lạc Khuynh Hoàng nhìn ánh mặt trời ấm áp trước mắt, trong giọng nói có nhu hòa.

Quân Khuynh Vũ xiết tay Lạc Khuynh Hoàng, lòng bàn tay truyền đến độ ấm ấm áp, hắn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi đen nhánh bên trong tràn đầy ôn nhu cùng sủng nịnh, khóe môi nở ra một nụ cười điên đảo chúng sinh, ôn như như nước nói.

"Sẽ."

88. Chương 89: Đoạt Binh Quyền, Cha Và Con Gái Đoạn Tuyệt.

Thân thể Quân Vũ Thần ngày càng suy yếu, thời điểm vào triều cũng đã cho thấy bệnh trạng của thân thể, nhóm triều thần đều đoán, khoảng cách Quân Vũ Thần truyền ngôi e rằng không xa nữa. Chỉ là, Thái tử Cẩm Quốc đến tột cùng là ai đây?

Trong khoảng thời gian ngắn, thế cục ở Cẩm Quốc dị thường phức tạp.

Ví như thừa tướng Liễu Viễn Chinh và Hoàng hậu Liễu Tâm Huệ duy trì thái tử Quân Hiền Tề, còn có Hình bộ Thượng thư và Công bộ Thượng thư góp sức, mặc dù hắn không phải là thái tử được Quân Vũ Thần chọn, lại có lực lượng không thể bỏ qua.

Nhị hoàng tử Quân Kiền Linh, vốn là hoàng tử ở trong triều có tiếng nói lớn. Nhưng trải qua sự kiện Lạc Khuynh Thành cùng với lần đi Tây Quyết, tiếng nói Quân Kiền Linh cũng rớt xuống, hơn nữa Thư quý phi thất sủng, Lễ bộ Thượng thư Thư Tử Tu bị hoàng thượng khiển trách, Lại bộ Thượng thư Nạp Lan Nhược đầu quân Quân Khuynh Vũ, địa vị Quân Kiền Linh có thể nói cao không bằng trước.

Nay trong triều người có thể cùng Quân Hiền Tề đối địch, cũng là người có tiếng nói lớn nhất, đó chính là Quân Khuynh Vũ. Quân Khuynh Vũ vốn biểu hiện ra bộ dáng bất cần đời, bởi vậy không được mọi người coi trọng nhưng gần đây nhất hắn càng tỏ ra bản lãnh của mình.

Đầu tiên là bất động thanh sắc lấy đi quân quyền ở kinh đô, tiếp theo ở chuyến đi Tây Quyết đạt được thành tựu xuất sắc, sau đó ở trên Vạn gia yến, Quân Vũ Thần ban mẫu đơn trắng cho hắn biểu lộ tâm ý, tiếp tục thu phục được Nạp Lan Lâm và La Chu Toàn, hơn nữa còn thành hôn với Lạc Khuynh Hoàng.

"Ta xem đế vị Cẩm Quốc này, sợ rằng sẽ rơi vào tay thất hoàng tử rồi. Thật sự nhìn không ra, hắn từ trước luôn bất cần đời như vậy lại có thể thủ đoạt lôi đình như thế." Một vị quan viên vuốt bộ râu hoa râm, đầu loạng choạng phân tích.

"Ta thấy chưa hẳn. Thất hoàng tử mặc dù có binh quyền kinh đô nhưng phế thái tử cũng có binh quyền phương bắc. Thất hoàng tử có Lại bộ Thượng thư, Hộ bộ Thượng thư cùng Binh bộ Thượng thư tam bộ duy trì nhưng phế thái tử đã có Thừa tướng, Công bộ Thượng thư, Hình bộ Thượng thư duy trì, cũng có Hoàng hậu nương nương làm chỗ dựa, này tính, thực lực hai người này có thể nói không phân cao thấp." Một vị quan viên khác không đồng ý nói.

"Lời ấy sai rồi. Thất hoàng tử nếu cưới Khuynh Hoàng quận chúa, đương nhiên được Đại tướng quân duy trì. Huống chi, bằng vào việc thất hoàng tử giấu tài nhiều năm như vậy, một phen mưu lược này, không phải phế hoàng tử có thể so sánh!" Quan viên quay xung quanh lại tỏ ra không đồng ý kiến.

Nghe nói như thế, một quan viên bất đồng ý kiến: "Điều này cũng chưa chắc. Ta thấy Đại tướng quân này còn đứng xem tình huống thế nào, tựa hồ không có thái độ chính xác. Phế thái tử mưu lược mặc dù không bằng thất hoàng tử nhưng hắn có công tử Tư Triệt mưu lược vô song hỗ trợ đấy."

Ngồi bên phòng cách vách, Lạc Khuynh Hoàng nghe rõ rành mạch nội dùng nghị luận của nhóm quan viên, khóe môi khẽ nhếch, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, cười như không cười nhìn Quân Khuynh Vũ trêu chọc: "Xem ra tiếng nói của huynh vẫn rất lớn nha."

"Quân Hiền Tề tiếng nói cũng không yếu." Con ngươi đen láy của Quân Khuynh Vũ như ngôi sao trên trời phát sáng đầy thâm thúy, giống như bầu trời mênh mông vô bờ bao lấy vạn vật trên thế gian này. Ánh mắt của hắn là một loại cao nhã, một đáy vực không thể leo tới, tựa như đắm chìm trong mộng cảnh mênh mông, làm ta nhìn không ra tâm trạng hắn lúc này.

Lông mày Lạc Khuynh Hoàng khẽ nhíu, từ chối cho ý kiến. Ánh mắt đen tuyền lướt qua một tia suy nghĩ, thưởng thức cái chén trên tay, làm như không chút để ý nhắc tới: "Binh quyền trong tay Lạc Nguyên, chỉ sợ cũng là một nước cờ quan trọng."

"Đúng vậy." Quân Khuynh Vũ nâng mắt, con ngươi đen như mực nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tựa hồ như muốn nhìn tới đáy mắt nàng, hắn chú ý ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng, từng chữ từng chữ nghiêm túc hỏi: "Hoàng nhi, nếu như ta động thủ với Lạc Nguyên, đoạt bình quyền của ông ta, nàng thực sự sẽ, tuyệt không quan trọng sao?"

"Tại trong lòng ta, Lạc Nguyên đã không phải phụ thân rồi." Lạc Khuynh Hoàng đưa tay nắm tay Quân Khuynh Vũ, muốn đem tâm ý của hắn truyền lại thông qua độ ấm trong lòng bàn tay mình.

Ánh mắt nàng bình tĩnh mà ôn hòa nhìn Quân Khuynh Vũ, nàng muốn nói cho hắn biết, hiện tai trong lòng của nàng, hắn chính là người quan trọng nhất, Bất cứ chuyện gì, bất cứ người nào đều không thể cùng hắn đánh đồng.

Đối với Lạc Nguyên, nàng đã sớm cực độ thất vọng, đối với một phụ thân trong mắt chỉ có quyền thế không tồn thân tình như vậy, một phụ thân vì quyền thế không tiếc hy sinh hạnh phúc của nàng, đối với một phụ thân vào thời điểm nàng tuyệt vọng nhất lại thẳng tay đoạn tuyệt quan hệ cha con, nàng cần cái gì nói tới thân tình đây?!

Thượng nhất thế, một khắc kia nàng nghe được Lạc Nguyện đoạt tuyệt quan hệ cha con cùng nàng, trong lòng nàng đã không còn tồn tại cái từ phụ thân này nữa rồi.

"Hoàng nhi không có băn khoăn là được rồi." Ánh mắt Quân Khuynh Vũ thăm thẳm mang theo ánh sáng bí hiểm, giống như ẩn chứa một lưỡi dao sắc bén sáng bóng, hắn nở nụ cười tà mị, tựa như đóa mạn đà la ở thế giới bên kia diễm mị đến trí mạng.

Ngày hôm sau, Đại tướng quân bị vạch trần tàn trữ binh khí nặng(?), tội danh kết bè kết phái. Quân Vũ Thần giận dữ, tước bỏ danh hiệu Đại tướng quân, biếm làm thứ dân, hơn nữa giao lại binh quyền cho con trai Lạc Nguyên, Lạc Vân Chỉ.

Các vị triều thần đối với lần biến cố này thập phần khiếp sợ, nhưng trong khiếp sợ, trong lòng bọn họ cũng đầy cảm thán, vị Hoàng đế tối cao này quả nhiên có thể thao tùng hết thảy, hôm qua bọn họ còn tưởng rằng binh quyền của Lạc Nguyên là một chuyện xấu, hôm nay Quân Vũ Thần đã cậy quyền đế vương mà tiêu trừ chướng ngại.

Việc bọn họ chú ý hơn người vạch trần hành vi phạm tội của Lạc Nguyên lại là Quân Khuynh Vũ.

Bọn họ ngạc nhiên không chỉ việc Quân Khuynh Vũ có thể vạch trần nhiều tội trạng, thủ đoạn sấm sét, mà ở chỗ Quân Khuynh Vũ tại sao lại lựa chọn ở sau tố giác chính nhạc phụ mình.

Ở một góc lưỡng lập có hai thân ảnh cao lớn ngọc lập.

Một chỗ yên tĩnh được cây cối che chắn kỹ càn, ngăn cách bên ngoài vô cùng tốt. Bởi vì được cây cối tươi tốt che đậy, mà ngay cả ánh mặt trời cũng khó xuyên qua. Tuy rằng nơi đây có vẻ u ám nhưng không che đậy được phong thái tuyệt thế của hai người.

Bóng dáng cao to, đều là nhân long chi phượng.

Liễu Tư Triệt một thân tử y, vẫn như cũ liễm diễm cao quý tự nhiên, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều lộ ra thanh nhã cùng cao quý, giờ phút này hắn chính là nhìn chằm chằm vào Quân Khuynh Vũ, dường như đang chờ đợi đáp án nào đó.

Mà Quân Khuynh Vũ như trước một thân hồng y, trường bào rực lửa càng chương hiển khí khái bá đạo cùng tà mị không thể kiềm chế, khóe môi hắn cong lên tựa tiếu phi tiếu, ánh mắt đen láy lóe lên vài phần trịnh trọng, từng chữ nói: "Nếu như Hoàng nhi có nửa phần không muốn, ta tất nhiên sẽ không làm thế. Sư huynh, ta mặc kệ ngươi đối với Hoàng nhi có tình cảm gì, nhưng hiện tại, nàng là vợ của ta, ta sẽ chiếu cố nàng tốt, cũng không nhọc sư huynh phải lo lắng."

Liễu Tư Triệt ánh mắt khẽ run, tựa hồ có vật gì đó dưới đáy mắt chợt vỡ tan, hắn cố gắng hiển ra vẻ tươi cười, cao nhã tự nhiên đáp: "Là Tư Triệt đi quá giới hạn. Sau này, chúng ta đều có mục đích riêng, Khuynh Vũ không cần lại gọi ta là sư huynh. Chúng ta sớm đã nói qua, sau khi rời sư phụ, tình đồng môn của chúng ta cũng tan biến!"

"Tốt." Quân Khuynh Vũ rõ ràng lưu loát đáp ứng, trường bào đỏ rực nhanh chóng biến mất trước mặt Liễu Tư Triệt, chỉ còn lại Liễu Tư Triệt hắn một mình đứng tại chỗ.

Nay binh quyền Lạc Nguyên rơi xuống trong tay Lạc Vân Chỉ, chẳng khác nào rơi vào tay Quân Khuynh Vũ, vốn thực lực Quân Khuynh Vũ và Quân Hiền Tề cục diện tương đương cũng sẽ bị đánh vỡ, hắn nên thế nào mới có thể bảo toàn Liễu gia đây?

Xem ra không thể không mượn thế lực của Lăng Quốc và Tây Quyết. Nay Tây Quyết Âu Dương Triệt cùng Quân Khuynh Vũ đã đạt thành hiệp nghị, xem ra hắn chỉ có thể xuống tay với Lăng Quốc.

Con ngươi đen láy ngập tràn sương mù, Liễu Tư Triệt mang nụ cười thanh nhã cao quý trên mặt, từng bước rời đi, mỗi bước đều như nở ra một đóa tử liên, vô cùng tao nhã, cũng mang theo sự huyền bí cổ quái.

Mà Quân Khuynh Vũ giờ phút này đã trở về bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng.

"Ca ca sẽ trách Khuynh Hoàng ư?" Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn Lạc Vân Chỉ trước mặt, tiếp quản chức vị Đại tướng quân và binh quyền trong tay Lạc Nguyên, Lạc Vân Chỉ tựa hồ không quá hưng phấn, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng không nhiều biến hóa.

Nghe được lời này của Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Vân Chỉ lộ ra nụ cười dịu dàng mà yêu thương, đưa tay sờ lên tóc Lạc Khuynh Hoàng, khẩu khí cưng chìu: "Ca ca làm sao có thể trách Khuynh Hoàng được? Trong lòng phụ thân nếu như có lo lắng chúng ta một phần thì cũng không rơi vào kết cục này, này hết thảy đều là gieo gió gặt bão, cùng Khuynh Hoàng muội có quan hệ gì đâu?"

Ánh mắt đen tuyền của Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một tia chua sót cùng bất đắc dĩ, khóe môi hiện ra tươi cười nhạt nhẽo. Lạc Vân Chỉ nói một câu cũng không sai, phàm là Lạc Nguyên có thể lo lắng cho bọn họ một chút, kiên quyết duy trì Quân Khuynh Vũ thì bọn họ cũng sẽ không áp dụng loại biện pháp này.

Này hết thảy đều do Lạc Nguyên quá mức coi trọng quyền thế, ở trong mắt ông ta chỉ có cân nhắc lợi hại trong quyền thế, một chút cũng thân tình cũng không đáng nói. Đối với người phụ thân như vậy, bọn họ cần gì phải nương tay?!"

"Lạc Khuynh Hoàng! Lạc Vân Chỉ! Các ngươi là một đôi huynh muội nham hiểm! Uông phí ta nhiều năm yêu thương các ngươi, các ngươi thế nhưng đối với ta như vậy?!"

Vào lúc Lạc Khuynh Hoàng và Lạc Vân Chỉ trầm mặc, Lạc Nguyên bị tước bỏ danh hiệu Đại tướng quân đột nhiên xông ra, thần sắc của lão ta thật tang thương, giống như chỉ trong nháy mắt đã già đi mười tuổi, thời điểm nhìn tới Lạc Khuynh Hoàng và Lạc Vân Chỉ, ánh mắt càng lộ rõ hận ý, rít gào với bọn họ.

"Yêu thương chúng ta?" Lạc Khuynh Hoàng khóe môi nhếch lên châm chọc, con ngươi đen láy gắt gao nhìn chằm Lạc Nguyên, bước từng bước đến gần hắn, ánh mắt mãnh liệt, gằn từng tiếng chất vấn: "Khuynh Hoàng không phải không biết phụ thân người yêu thương chúng ta? Yêu chúng ta, chính là tại biên quan cố ý dành lấy công lao của ca ca cho bản thân? Yêu chúng ta, chính là cố ý nhìn Khuynh Hoàng bị nhị di nương ức hiếp, bị đại tỷ nhục nhã?"

Lạc Nguyên nghe Lạc Khuynh Hoàng chất vấn, ánh mắt bối rối nhưng vẫn không có nửa phần áy náy, hắn nhìn nhìn Quân Khuynh Vũ, lại nhìn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, hận ý dữ tợn trên mặt chợt biến mất không thấy, vẻ mặt trở thành một bộ từ phụ, lão muốn vươn tay kéo Lạc Khuynh Hoàng nhưng lại bị Lạc Khuynh Hoàng tránh đi.

Lạc Nguyên lộ vẻ xấu hổ nhưng vẫn tiếp tục nói: "Khuynh Hoàng à, phụ thân làm thế chỉ vì muốn ma luyện các ngươi thôi, phụ thân yêu thương các ngươi, các ngươi chẳng lẽ không cảm nhận được sao? Phụ thân biết Hoàng thượng sủng ái các ngươi, các ngươi thay phụ thân nói chuyện được không?"

"Ma luyện chúng ta? Thật sự là một lý do thoái thác buồn cười." Lạc Khuynh Hoàng đối với bộ mặt giả vờ từ ái của Lạc Nguyên chẳng thèm ngó tới, ánh mắt của nàng như lưỡi dao sắc bén thẳng tắp nhìn chằm chằm Lạc Nguyên, từng bước ép sát hỏi: "Chỉ sợ phụ thân chính là biết Hoàng thượng sủng ái chúng ta mới cố ý giả bộ thành bộ dáng yêu thương chúng ta đi? Ta với ca ca không phải kẻ ngu, phụ thân tột cùng có đau lòng chúng ta hay không, chúng ta chẳng lẽ không biết?!"

Lạc Nguyên nghe thấy lời này của Lạc Khuynh Hoàng, tức giận trong mắt, trên mặt lại một dạng biểu tình từ ái, một phen giữ tay Lạc Khuynh Hoàng, giọng điệu mang theo khẩn cầu: "Cho dù phụ thân làm sai, nhưng dù sao cũng là phụ thân các ngươi, các ngươi làm sao có thể đối xử ta như vậy?"

"Lúc ông chờ đợi thế cục, có từng lo lắng qua cho chúng ta là con cái của ông? Hễ ông bằng lòng quan tâm chúng ta một chút, đứng bên chúng ta, chúng ta làm sao sẽ làm như thế?" Lạc Khuynh Hoàng lạnh lùng nhìn Lạc Nguyên, một phen đẩy tay Lạc Nguyên ra, lạnh giọng nói: "Nếu không phải xem phân thượng ông là phụ thân chúng ta, hôm nay tuyệt không chỉ tước bỏ chức vị Đại tướng quân của ông đâu, sợ là đầu ông cũng khó giữ!"

Thần sắc Lạc Nguyên chấn động, ánh mắt kinh hoảng, không thể tin nhìn Lạc Khuynh Hoàng. Nhìn ánh mắt tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng, rốt cục quên cả giãy dụa, liên tục lùi vài bước, oán hận nói: "Quả nhiên là nữ nhi giỏi do Quân Như Huyên sinh ra! Y như nhau đều không coi ai ra gì!"

"Nếu muốn bảo trụ cái đầu, tốt nhất ông nên chú ý lí do thoái thác của mình." Lạc Khuynh Hoàng đáng muốn nói tiếp, Lại bị Quân Khuynh Vũ kéo lại, mày hắn khẽ cau lại, Làm như không chút để ý nói, nhưng trong khẩu khí kia cố tình lộ ra khí phách uy nghiêm không cho cự tuyệt.

Lạc Nguyên nghe được lời nói của Quân Khuynh Vũ, trong mắt là phẫn nộ lại mang sợ hãi, chỉ oán hận trừng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng và Lạc Vân Chỉ, lập tức phất tay áo rời đi.

Nhìn Lạc Nguyên nhanh chóng rời đi, khuôn mặt lạnh lùng của Lạc Khuynh Hoàng mới thoáng buông lỏng, ánh mắt lạnh như băng, cũng thất vọng thật sâu.

"Vũ, huynh biết không, huynh có một người phụ thân rất tốt? Lạc Khuynh Hoàng nhìn bóng lưng Lạc Nguyên, không phải không có cảm khái nói với Quân Khuynh Vũ.

Mặc kệ Quân Vũ Thần từng làm sai cái gì, nhưng ông đối với Quân Khuynh Vũ yêu thương là thật sự, cái loại yêu thương hận không thể đem toàn bộ giang sơn đều dâng trước mặt Quân Khuynh Vũ, không thể nào giả được.

"Ông là một phụ thân tốt, cũng là một trượng phu tốt." Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi gợi lên tươi cười bất đắc dĩ, chậm rãi nói.

Thần sắc Lạc Khuynh Hoàng hơi đổi, trong mắt áy náy. Nàng nhân chuyện Lạc Nguyên mà sinh lòng cảm khái, nhưng không có nghĩ tới trong lòng Quân Khuynh Vũ cũng là bất đắc dĩ cùng thống khổ.

Quân Vũ Thần đối với hắn tốt, hắn làm sao không rõ, hắn chính là không giải được khúc mắc về Nguyệt quý phi mà thôi. Ở trong lòng Quân Khuynh Vũ, mẫu thân hắn là người tốt nhất trên thế giới, là người phụ nữ dịu dàng nhất, nhưng Quân Vũ Thần không có bảo vệ tốt mẫu thân hắn, điều này gọi là, yêu càng sâu hận càng nhiều đi.

Trở về phủ đệ của Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ nhìn tình báo trong tay, khóe môi gợi lên một chút ý cười sâu xa.

"Trên giấy viết gì?" Lạc Khuynh Hoàng nhìn ánh mắt biến hóa của Quân Khuynh Vũ hỏi.

"Quân Kiền Linh ầm thầm liên hệ với Lăng Dịch Hiên, quyết định liên hợp với Lăng Quốc soán vị, sau khi chuyện thành công, cắt nhượng mười tòa thành cho Lăng Dịch Hiên!" Quân Khuynh Vũ dùng lực nghiền nát tờ giấy trong tay, nâng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên tia xem thường cùng khinh bỉ, cười lạnh nói: "Quân Kiền Linh hiện tại thật giống như chó nhà có tang, ngay cả việc bán nước cũng làm được!"

"Nếu hắn vội chết như thể, ta đơn giản thành toàn cho hắn được không?" Mắt hạnh hẹp dài của Quân Khuynh Vũ phiếm lạnh như băng cực kỳ sáng bóng, ngay tiếp theo ý cười trên môi cũng nhiễm một tầng lạnh như băng, dẫn theo hàn khí: "Cái đầu Quân Kiền Linh đã ở trên cổ hắn lâu lắm rồi!"

"Nếu chúng ta tố giác chuyện này ra, Quân Kiền Linh sợ phải thân bại danh liệt." Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng không có nửa phần thương hại, có cũng chính là lạnh lẽo xơ xác tiêu điều, môi nàng nhếch lên lộ ra nụ cười lạnh nhạt, từ từ nói: "Chết kiểu này, thật ra không sai."

"Ừ, tới lúc động thủ rồi. Ta cũng không mong muốn để hắn chết trên tay Tư Triệt." Con ngươi tối tăm của Quân Khuynh Vũ lóe lên ánh sáng như ngọn lửa trong địa ngục âm u, dường như có suy nghĩ giống nhau, vẻ mặt hắn càng tỏ ra lãnh mạc mà tĩnh mịch: "Ở thời khắc hắn đả thương nàng, ta đã thề nhất định phải tự mình xé hắn thành trăm mảnh không còn đường sống!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, nắm chặt tay hắn.

Quân Khuynh Vũ nghĩ thế, nàng thế nào không nghĩ đến? Từ lúc Quân Kiền Linh ép nàng và Quân Khuynh Vũ rơi xuống vách núi, nàng đối với hắn ta hận thấu xương.

Nhìn đến Quân Khuynh Vũ bị huyết cổ tra tấn, tính mạng nguy hiểm, thiếu chút nữa không thể tỉnh lại, nỗi tuyệt vọng sợ hãi như vậy, nàng không bao giờ muốn nếm nữa, cũng do thế nàng mới càng thêm hận Quân Kiền Linh.

Cái loại hận ý thấu xương này, thậm chí nói xấu nàng thất trinh, hại chết đứa nhỏ trong bụng nàng, bức tử nàng càng muốn sâu hơn.

Nguyên lai đây mới là chân chính yêu. Yêu đối phương còn hơn bản thân. Dù cho đối phương chỉ chịu một chút thương tổn, rơi vào lòng nàng đều là thương tổn lớn gấp trăm ngàn lần.

"Liễu Tư Triệt và Lăng Quốc thường xuyên liên hệ. Lăng Cảnh Lan tựa hồ đã dao động." Lạc Khuynh Hoàng thu lại hận ý trong mắt, mày khẽ cau, chậm rãi nói.

Vẻ mặt Quân Khuynh Vũ lộ ra suy tư. Thủ đoạn Liễu Tư Triệt hắn rất rõ ràng hơn hết, mà Lăng Cảnh Lan và Âu Dương Triệt là người mặc cho người khác định đoạt sao?

"Thế cục Cẩm Quốc chỉ sợ càng phức tạp." Ánh mắt Quân Khuynh Vũ lóng lánh như ngọc thạch đen sáng bóng, trong lúc lưu chuyển càng giống như mọi vạn vật trên đời này trở nên thất sắc, hắn mím chặt môi, làm như sầu lo, làm như vui mừng nói: "Là bạn là địch, bây giờ còn chưa kết luận được, sau này có lẽ ta và Tư Triệt sẽ cùng đứng chung thủ hộ Cẩm Quốc, cũng không biết chừng ấy chứ?

"Bất kể như thế nào, ta đều đứng phía sau huynh." Lạc Khuynh Hoàng nắm tay Quân Khuynh Vũ, dịu dàng nói.

Trong tư tâm, nàng đương nhiên hi vọng Liễu Tư Triệt và Quân Khuynh Vũ không có xung đột, nhưng nếu thật nổi lên xung đột nàng vẫn sẽ không chút do dự mà đứng bên Quân Khuynh Vũ. Mặc kệ phát sinh sự tình gì, mặc kệ Cẩm Quốc bị vay trong hoàn cảnh nào, nàng đều ở cùng hắn.

"Có Hoàng nhi ở bên cạnh ta, có phát sinh cái gì, ta cũng có thể thừa nhận." Quân Khuynh Vũ ôm lấy, cười đầy mê hoặc, dịu dàng nói.

89. Chương 90: Bại Lộ Âm Mưu!

Ánh mặt trời chiếu xuống chiêu bài Phù Dung viện, chữ to sơn vàng ánh lên rực rỡ, thoạt nhìn có cảm giác như cung vàng điện ngọc chứ không phải nơi thanh lâu.

Thu hồi tầm mắt, Lạc Khuynh Hoàng nhướng mắt nhìn vào bên trong, khinh sa mãn ốc, nơi nơi tràn ngập cảm giác kiều diễm hoa lệ, mày nàng khẽ nhíu, trên mặt lộ ra mấy phần do dự.

"Hoàng nhi không phải sợ chứ?" Nhìn mặt Lạc Khuynh Hoàng xuất hiện vẻ do dự, đôi mắt hạnh hẹp dài hiện lên tia bỡn cợt, mím môi, mang theo vài phần trêu tức nói.

Nhìn bộ dạng trêu tức của Quân Khuynh Vũ, mày nàng cong cong, miệng nhếch ý cười nghiền ngẫm ánh mắt đen tuyền lộ ra hứng thú, cười nói: "Làm sao có thể? Có điều nói qua, lần đầu ta đến thanh lâu thế này, thật ra cũng khá mới lạ."

Nói xong, Lạc Khuynh Hoàng mày hất lên. Quân Khuynh Vũ theo sát Lạc Khuynh Hoàng, nhìn nàng một thân nam trang chỉnh tề, điệu bộ linh hoạt, quả nhiên có một phen ý vị khác nha.

"Chao ôi, công tử tuấn tú nơi nào đây!"

Lạc Khuynh Hoàng vừa vào sảnh lớn Phù Dung viện, đã bị một đám nữ tử trang điểm lộng lẫy vây xung quanh, mùi son phấn xông vào mũi gần như muốn bao phủ Lạc Khuynh Hoàng, nàng liên tục hắt xì mấy cái, mày càng nhíu chặt, muốn phát tác lại không thể.

"Mấy mỹ nhân tránh ra chút nào, đừng làm hỏng Hoàng nhi nhà ta chứ." Thời điểm Lạc Khuynh Hoàng không biết làm gì thì được một bàn tay quen thuộc kéo khỏi vòng vây của đám nữ tử kia, bên tai vang lên âm thanh tà mị bất kham.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt chống lại ánh mắt bất đắt dĩ lại sủng nịch của Quân Khuynh Vũ, nàng cũng bất đắc dĩ nhún vai, nàng làm sao biết nữ tử thanh lâu nhiệt tình như vậy, nàng chẳng qua mới bước vào cửa, ngay đến nói cũng chưa kịp nói đã bị các nàng vây quanh lại.

Những nữ tử này dường như nhận được Quân Khuynh Vũ, lúc thấy hắn, vẻ quyến rũ xinh đẹp mặt lập tức thu liễm, kính cẩn nhìn Quân Khuynh Vũ, đương nhiên không thiếu nữ tử mang theo ánh mắt ái mộ, lúc nghe rõ lời nói của Quân Khuynh Vũ, một nữ tử có chút can đảm đánh giá Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng liếc nhìn nữ tử này một cái. Đại đa số họ đều mang sự tò mò hâm mộ nhìn nàng, mà lúc nhìn Quân Khuynh Vũ thì đều ra vẻ cung kính. Nhưng cũng có nữ tử nhìn nàng đầy ghen tị , lúc qua Quân Khuynh Vũ thì mang vẻ si mê.

Lạc Khuynh Hoàng còn chưa kịp suy nghĩ thì đã bị Quân Khuynh Vũ dắt lên nhã gian trên lầu ngồi xuống.

"Mị lực của Vũ thật đúng là lớn nha, ta thấy một đám mỹ nhân dưới lầu kia ít nhiều gì cũng có chút ái mộ huynh." Lạc Khuynh Hoàng ngồi bàn bên cạnh, ánh mắt xinh đẹp gắt gao nhìn chằm chằm vào Quân Khuynh Vũ, có chút chua nói.

Quân Khuynh Vũ nhìn bộ dạng đang ghen của Lạc Khuynh Hoàng, mày không khỏi nhướng lên, tâm tình tốt nhìn nàng, ý cười trên môi càng thêm sâu, chậm rãi nói: "Hoàng nhi hẳn là rất đắc ý có phải hay không? Nhiều mỹ nhân thích ta như vậy mà ta chỉ thích một mình Hoàng Nhi thôi?"

"Huynh bớt mồm mép đi!" Lạc Khuynh Hoàng tức giận trừng mắt liếc Quân Khuynh Vũ, nghĩ tới khẩu khí của hắn khi kêu đám nữ tử tránh ra, phong lưu bất kham như vậy, rồi sóng mắt lưu chuyển trong đôi mắt hạnh kia nữa, chỉ sợ sẽ làm khuynh đảo hết chúng nữ tử trong thiên hạ mất. Nghĩ tới nghĩ lui, trong bụng lập tức có cổ khí chua dâng lên.

Nhìn bộ dáng Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ không khỏi vươn tay nắm tay nàng, dùng tay còn lại nhéo nhéo hai má nàng, có chút không biết làm sao nói: "Hoàng nhi sẽ không thực tức giận chứ? Hoàng nhi của ta từ bao giờ đã không còn tự tin thế này? Bọn họ chẳng qua là thủ hạ của ta mà thôi, huống hồ dong chi tục phấn như vậy, có điểm nào có thể so sánh với Hoàng nhi nàng?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe được lời này của Quân Khuynh Vũ, sắc mặt mới hơi chút dịu đi, trên mặt lại lộ ra tia quẫn bách. Nàng làm sao có thể làm ra loại chuyện tình ghen tị lung tung dọa người như vậy được chứ, Quân Khuynh Vũ nói rất đúng, đám nữ tử đó chẳng qua là thủ hạ của hắn mà thôi, mà hắn vừa rồi làm như vậy là do muốn tránh tai mắt của người khác, nàng cần gì phải ghen tỵ lung tung ở đây?

"Hôm nay huynh không mang mặt nạ, bọn họ sao nhận ra được huynh?" Sau khi Lạc Khuynh Hoàng nghĩ thông suốt, tức giận chua xót trong lòng giảm đi không ít, ngược lại nghi ngờ hỏi.

Quân Khuynh hạ mắt nhìn một thân trắng thuần thêu chỉ bạc, lại quơ quơ cây quạt trong tay trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, miệng chậm rãi nói: "Bằng hai thứ này, chẳng lẽ còn không đủ à?"

Lạc Khuynh Hoàng tầm nhìn khẽ run, trong mắt hiện lên tia hiểu rõ. Tín vật của Lưu Cảnh công tử cũng không cần nửa mặt nạ bạc kia mà quan trọng nhất là câu hồn phiến trong tay hắn, vả lại nói tới, cho dù không có tín vật, chỉ bằng cái khí độ phong hoa tuyệt đại của hắn thôi, thì thế gian này có ai bắt chước được mấy phần?

Ngước mắt lên nhìn gương mặt yêu nghiệt làm điên đảo chúng sinh của Quân Khuynh Vũ, ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Hiện tại việc Quân Khuynh Vũ hắn là Các chủ Lưu Tô các, e rằng mọi người đều biết hết rồi. Quân Kiền Linh và Liễu Tư Triệt đã biết chuyện này, như vậy Âu Dương Triệt, Lăng Cảnh Lan, Lăng Dịch Hiên làm sao không biết được?

Nếu bọn họ đã biết toàn bộ, thân phận này của Quân Khuynh Vũ cũng không nhất thiết che che lấp lấp nữa, giấu diếm vốn chẳng qua muốn che mắt bọn họ mà thôi. Một khi đã như vậy, Quân Khuynh Vũ đương nhiên không cần mang mặt nạ làm gì. Nhưng nàng thật tình nguyện hắn mang theo mặt nạ, như vậy sẽ giảm đi không ít nữ tử dán mắt lên hắn.

Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi bật cười. Trước đây nàng còn cười nhạo Quân Khuynh Vũ quá mức khẩn trương nàng, luôn ăn bậy dấm chua, hiện tại nàng gần như trở nên giống hắn rồi.

"Nhị hoàng tử, chúng ta sao không đến Phiêu Hương cư đàm luận, lại chạy đến thanh lâu này chứ?" Đang lúc Lạc Khuynh Hoàng xuất thần thì nghe thấy giọng nói ôn hòa của Lăng Dịch Hiên vang lên rõ rệt ở nhã gian kế bên.

"E rằng chủ tử phía sau Phiêu Hương cư là Lưu Cảnh công tử, cũng chính là Quân Khuynh Vũ, nếu chúng ta đến đó nghị sự e rằng không an toàn, vẫn là Phù Dung viện nhiều người, nơi nơi hỗn loạn, cũng thuận tiện cho chúng ta che dấu hành tung." Giọng nói Quân Kiền Linh mang theo vài phần cơ trí, đắc ý vang lên truyền qua gian kế bên.

Lạc Khuynh Hoàng lấy tay gõ gõ lên bàn, trên mặt lướt qua một tia trào phúng, Quân Kiền Linh thật thích tự ình thông minh. Chuyện Lưu Cảnh công tử và chủ tử Phiêu Hương cư Thanh Long giao hảo không ít người biết, bởi vậy Quân Kiền Linh có thể nghĩ thế cũng không không kỳ lạ, nhưng mà hắn sao có thể tiên liệu Phù Dung viện cũng là thế lực của Quân Khuynh Vũ.

Buồn cười nhất, Quân Kiền Linh bí mật đi loanh quanh vẫn không chạy thoát khỏi lòng bàn tay Quân Khuynh Vũ, mà còn tự cho rằng mình thông minh. Loại người ngu ngốc không đáng cười mà đáng cười nhất là đã ngu ngốc còn tưởng bản thân mình cực kì thông minh.

"Thật không ngờ thế lực của hắn lớn như vậy." Lăng Dịch Hiên nghe Quân Kiền Linh nói thế, hiển nhiên hết sức kinh ngạc, ngữ khí cũng mang mấy phần do dự, dường như có chút sợ hãi không muốn hợp tác với Quân Kiền Linh.

Quân Kiền Linh khinh thường nói: "Thế nào, ngươi sợ ? Đừng quên, ta với ngươi đã ngồi trên một con thuyền, cho dù ngươi bây giờ đổi ý, chỉ sợ không kịp nữa."

"Không phải ta muốn đổi ý. Chỉ là thế lực của hắn lớn như thế, chúng ta phải làm sao đối phó hắn ta? Vũ Lưu nói thực lực hắn ta thâm sâu khó lường, muốn ta vạn lần không được chính diện chống lại hắn!" Giọng điệu càng lộ vẻ do dự, thậm chí còn hối hận cùng không biết làm thế nào.

"Công chúa Vũ Lưu? Ha ha, nàng không phải còn khuyên người không nên hợp tác với ta sao? Ngươi không phải đã không nghe lời? Dịch Hiên à, chúng ta là người làm đại sự, tại sao chỉ nghe lời phụ nữ đã sợ hãi lùi bước như thế được?!" Giọng điệu Quân Kiền Linh dẫn theo vài phần lôi kéo, mượn sức.

Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ ngồi pử nhã gian bên cạnh, đem lời của bọn họ nghe được rành mạch.

Trong con ngươi đen láy của Lạc Khuynh Hoàng lóe sáng vẻ mặt thâm thúy, tựa như bầu trời đầy sao phát sáng lấp lánh, môi nàng bất giác mím lại, trong đầu nghĩ đến, Lăng Vũ Lưu này quả nhiên là một nữ tử thông minh, biết rõ phải tránh đi mũi nhọn, bởi vậy mới phản đối Lăng Dịch Hiên hợp tác với kẻ sa cơ lỡ vận như Quân Kiền Linh, đáng tiếc Lăng Dịch Hiên không nghe theo ý kiến nàng ta, bây giờ, e rằng thấy ăn không dễ muốn bỏ chạy rồi!

"Hoàng Nhi đoán xem, Quân Kiền Linh sẽ nghĩ ra biện pháp gì đối phó ta?" Quân Khuynh Vũ hăng hái thưởng thử chén trà trong tay, đôi mắt hạnh hẹp dài ánh lên vẻ sâu xa, nhìn vào trong chỉ có thể thấy một mảng đen đặc, thậm chí còn muốn biến hóa thất thường hơn áng mây trên trời.

Lạc Khuynh Hoàng khẽ cau mày. Thế lực trong triều hiện giờ đã mười phần rõ ràng, Quân Khuynh Vũ chiếm thượng phong, Quân Kiền Linh không có năng lực ở chính diện chống lại Quân Khuynh Vũ, hơn nữa thế lực Quân Hiền Tề và Liễu gia cũng không phải hắn ta có thể lay động nổi.

Cho nên hiện tại việc Quân Kiền Linh có thể làm, chính là ám sát Quân Khuynh Vũ và Quân Hiền Tề. Chỉ cần có thể giết chết hai người đó, Cẩm Quốc sẽ không còn ai thích hợp kế vị hơn hắn ta, sau lưng lại cùng Lăng Dịch Hiên nội ứng ngoại hợp là có thể ép buộc Quân Vũ Thần cấp tốc truyền ngôi, bức bách triều thần thần phục hắn ta.

Nhưng mà Quân Kiền Linh biết rõ bên cạnh Quân Khuynh Vũ cao thủ nhiều như mây, cho dù một mình Quân Khuynh Vũ, một thân công phu ấy trong thiên hạ khó gặp địch thủ, hắn ta sao có tự tin ám sát được Quân Khuynh Vũ đây?

"Hắn muốn ra tay vào ngày mười lăm?" Đôi mắt đen của nàng khẽ sáng, hình như bắt được cái gì, ngước mắt lên nhìn Quân Khuynh hỏi.

Trong đôi mắt Quân Khuynh Vũ hiện lên vẻ tán thưởng, khóe môi gợi lên ý cười, chậm rãi nói: "Hoàng nhi của ta quả nhiên thông minh."

Lần trước hai người họ cùng nhau rớt xuống vách núi, Lạc Khuynh Hoàng truyền huyết cổ sang người mình, thay Quân Khuynh Vũ giải cổ độc. Chuyện này Quân Kiền Linh cũng không biết. Mà Quân Khuynh Vũ đến ngày mười lăm mỗi đêm sẽ ngâm mình trong nước lạnh, ngay từ đầu Lạc Khuynh Hoàng không rõ Quân Khuynh Vũ làm vậy có dụng ý gì, hiện tại mới hiểu ra, hắn cố ý lộ ra sơ hở, có sơ hở này mới có thể bắt thóp được ba ba(?).

Nghĩ đến đấy, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi ngước mắt lên nhìn Quân Khuynh Vũ. Đến tột cùng lòng dạ nam tử này sắc xảo cỡ nào đây. Thận trọng tính toán không bỏ sót một kẽ hở, e rằng chuyện đáng sợ nhất trên đời này mới trở thành đối thủ của hắn đi.

"Ngươi có điều không biết, mẫu thân hắn thời điểm mang thai hắn ta bị Hoàng hậu hạ huyết cổ, bản thân hắn cũng bị nhiễm, cho nên mười lăm mỗi tháng đều phải ngâm mình trong nước lạnh, hơn nữa còn trở nên vô dụng, không thể vận nội lực, chúng ta có thể thừa dịp này giết chết hắn ta!" Giọng nói Quân Kiền Linh mang vẻ âm trầm cùng oán độc khôn cùng vọng sang nhã gian kế bên.

"Nhưng ngươi nói, Quân Khuynh Vũ là Lưu Cảnh công tử, cũng chính là Các chủ Lưu Tô các, tứ đại hộ pháp và bảy mươi ám vệ dưới tay hắn không phải đều ngồi không, chúng ta làm sao giết được hắn?" Giọng nói Lăng Dịch Hiên vẫn do dự.

"Ha ha ha ha ha. Đây là nguyên nhân ta vì sao gọi ngươi tới đây!" Quân Kiền Linh bỗng nhiên cười như điên, bên trong giọng cười vô cùng khoái ý, ngoan độc, hắn tiếp tục nói: "Theo tình báo trong tay ta, bảy mươi ám vệ không có đi theo thủ hộ bên người Quân Khuynh Vũ, mà là phụ trách bảo hộ người hắn yêu cầu bảo hộ. Về phần thủ lĩnh ám vệ Mị Ảnh, trước đó vài ngày có việc rời khỏi, bây giờ cũng không ở bên cạnh Quân Khuynh Vũ hắn!"

"Dù cho bảy mươi ám vệ và Mị Ảnh không ở đấy, nhưng vẫn còn tứ đại hộ pháp, ta nghe nói bọn họ đều là cao thủ số một số hai cả, không phải ta với ngươi có thể địch nổi!" Lăng Dịch Hiên nghe Quân Kiền Linh nói thế, ngữ khí vẫn còn sợ hãi, có thể thấy được Lăng Vũ Lưu nhất định đã nói rất nhiều lời nói trước đây, mới có thể làm hắn sợ hãi rụt rè như thế.

"Thanh Long bây giờ cũng không có ở Phiêu Hương cư, ta còn nghe nói Chu Tước và Huyền Vũ cũng đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, hiện tại bên cạnh Quân Khuynh Vũ chỉ còn lại Bạch Mộ, ngày mai chính là mười lăm, chúng ta phải nhanh quyết định, nắm bắt thời cơ!" Quân Kiền Linh hưng phấn nói.

"Làm sao có chuyện trùng hợp như vậy? Ngươi xác định không phải mưu kế của Quân Khuynh Vũ?" Lăng Dịch Hiên cẩn thận hỏi, lúc quyết định hợp tác với Quân Kiền Linh, muội muội hắn Lưu Vũ luôn duy trì

phản đối, hơn nữa còn nói Quân Kiền Linh không có năng lực làm đối thủ với Quân Khuynh Vũ và Liễu Tư Triệt.

Cô muội muội này của hắn vô cùng hiểu biết, có rất nhiều sách lược đều do muội muội này thay hắn bày mưu tính kế, hắn có thể từ một hoàng tử bình thường cùng Lăng Cảnh Lan ở Lăng Quốc cân sức ngang tài, không thể không kể đến công lao của Lăng Vũ Lưu, bởi vậy đối với lời của muội ấy, hắn vẫn tin tưởng.

"Quân Khuynh Vũ cũng không phải thần, thế nào vừa đúng lúc tính đến chuyện chúng ta muốn giết hắn?! Dịch Hiên, ngươi bao giờ đã trở nên yếu đuối như thế?!" Quân Kiền Linh không kiên nhẫn nói.

Nhã gian bên cạnh bỗng nhiên trầm mặc.

Lạc Khuynh Hoàng sóng mắt lưu chuyển mỉm cười, ung dung nhìn Quân Khuynh Vũ. Quân Kiền Linh nói hắn không phải thần, nhưng nàng thấy, Quân Khuynh Vũ thực sự giống như thần. Mỗi một sách lược, mỗi một suy nghĩ của hắn, cho dù là nàng cũng không thể không thán phục. Nếu Quân Khuynh Vũ cố ý muôn tính kế ai thì chỉ sợ khó có ai chạy thoát khỏi tay hắn đi.

"Huynh cố ý lộ ra tin tức giả phải không?" Lạc Khuynh Hoàng nhướng mày nhìn Quân Khuynh Vũ, khóe môi nhếch lên ý cười nghiền ngẫm, chậm chạp hỏi

Ánh mắt Quân Khuynh Vũ lộ ra vẻ giảo hoạt, môi cười ngạo nghễ, nói: "Tứ đại hộ pháp rời đi là giả. Mị Ảnh thì thật rời khỏi rồi. Chẳng qua, đối phó Quân Kiền Linh, có tứ đại hộ pháp đã đủ."

"Như vậy, ngày mai chúng ta chờ xem kịch vui thôi." Trong con ngươi đen láy của Lạc Khuynh Hoàng lóe lên một đạo lãnh quang, khóe môi lại lộ ra nụ cười thích thú, nàng đương nhiên tin tưởng Quân Khuynh Vũ, cho dù không có tứ đại hộ pháp ở bên, Quân Kiền Linh có đủ năng lực chống lại Quân Khuynh Vũ? Đừng quên, huyết cổ trên người Quân Khuynh Vũ đã giải, dựa vào thân thủ thiên hạ đệ nhất của hắn, còn thủ hạ Quân Kiền Linh đều một dạng bất tài, có năng lực gì lấy mạng Quân Khuynh Vũ?

"Được! Vậy quyết định ngày mai hành động. Ta sẽ phái người qua cho ngươi, ta sẽ không tự mình đi qua, ta xuất hiện ở Cẩm Quốc sợ không thích hợp." Nhã gian bên kia, Lăng Dịch Hiên trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc lên tiếng.

Quân Kiền Linh biết rõ sự lo ngại của Lăng Dịch Hiên, có điều hắn cũng không cưỡng cầu Lăng Dịch Hiên, chỉ cần hắn ta phái người qua cho hắn như vậy đã đủ rồi, hắn không cần hắn ta ra mặt, nhiều hoặc ít hơn một người cũng không quan trọng, ở trong đầu Quân Kiền Linh đã nghĩ việc ám sát này ắt thành rồi.

Bên trong nhã gian vang lên tiếng đàn sáo cũng tiếng cười kiều diễm của nữ tử, hiển nhiên là Quân Kiền Linh và Lăng Dịch Hiên đã thỏa thuận xong chuyện ngày mai, liền bắt đầu tầm hoan tác nhạc. Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ đương nhiên không nghe lén người ta vui chơi, bèn rời khỏi Phù Dung viện.

Hai người rời Phù Dung viện đi đến Kim Ngân sơn trang.

"Bạch Mộ, ngươi lập tức tiến cung sắp xếp tối mai hành động. Nhất định phải để bọn họ có đến mà không có về." Quân Khuynh Vũ nhíu mày nhìn Bạch Mộ, câu môi hạ lệnh.

Bạch Mộ cười ôn hòa, ánh mắt lại lạnh băng, hắn cung kính đáp: "Vâng, thuộc hạ tuân mệnh."

"Ngày chết Quân Kiền Linh đến rồi." Lạc Khuynh Hoàng nhìn bóng lưng Bạch Mộ, con ngươi đen như mực hiện lên hận ý, đứa nhỏ nàng vẫn chưa sinh ra cùng những đau khổ nàng và Quân Khuynh Vũ phải chịu, món nợ Quân Kiền Linh thiếu, rốt cục nên hoàn lại.

Quân Khuynh Vũ không nói gì, chỉ vươn tay ôm Lạc Khuynh Hoàng vào lòng, lấy nhiệt độ cơ thể sưởi ấm nàng, nở nụ cười sủng nịch, chậm rãi nói: "Chúng ta sẽ có con của mình."

Thân thể Lạc Khuynh Hoàng run lên, ngước mắt lên nhìn Quân Khuynh Vũ. Nàng không thể miêu tả tâm tình mình giờ phút này, Quân Khuynh Vũ nói với nàng, chúng ta sẽ có con của mình. Hắn biết nàng vì đứa nhỏ chưa kịp sinh mà khổ sở, mà oán hận. Cái gì hắn cũng không nói đến, chỉ nói, chúng ta sẽ có con của mình.

Nàng biết, hắn muốn nói cho nàng, hết thảy đều đã qua.

"Ừ."Lạc Khuynh Hoàng dùng sức khịt khịt mũi, nâng mắt lên nhìn Quân Khuynh Vũ, ánh mắt đen láy dịu dàng.

Quá khứ có khắc sâu thế nào cũng không thuộc về nàng. Lạc Khuynh Hoàng đời trước đã chết, chờ nàng giết Quân Kiền Linh, nàng sẽ không còn nửa phần liên quan với Lạc Khuynh Hoàng trước kia nữa, nàng bây giờ chỉ là nữ nhân của Quân Khuynh Vũ, cuộc sống nàng hiện tại cùng tương lai, đều chỉ biết có một nam nhân là Quân Khuynh Vũ.

Dường như có thể cảm nhận được tâm tư Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ cười lớn, con ngươi chuyển động phát sáng động lòng người.

90. Chương 91: Bắt Ba Ba Trong Rọ, Nam Nhân Cặn Bã Chết !

Màn đêm bao trùm.

Đêm mười lăm ánh trăng phá lệ sáng tỏ, trong màn trời tối đen, đem cả một góc phía hoàng cung yên lặng chiếu sáng lên.

Băng trì là nơi tập hợp thiên địa hàn khí, lạnh vô cùng, mặc dù thời tiết nơi đây quanh năm như vậy nhưng vẫn nhè nhẹ phát ra hàn khí , khi hàn khí mãnh liệt dâng lên toát lên một sự nguy hiểm vô hình, ở dưới ánh trăng sương mù mờ mịt mông lung.

Ở sau băng trì, Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng đang thoải mái nằm trên ghế, hai người vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, giống như tuyết liên mọc ở đỉnh tuyết sơn thánh khiết không thể xâm phạm

Trong bóng đêm, ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng có vẻ phá lệ sáng ngời , bên trong còn xen lẫn nhè nhẹ sát khí, giống như hoa độc che dấu mùi hương, khiến người không rét mà run. Môi của nàng hơi hơi ôm lấy, tạo thành độ cung xơ xát tiêu điều

Quân Khuynh Vũ ngồi ở bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, vẫn y phục lửa đỏ như trước, quần áo giống như ráng hồng mặc trên người hắn, lộ ra thân hình hoàn mỹ, khoé môi hắn nhếch lên,mang theo vẻ tà mị không kiềm chế được,nhưng bên trong vẻ tà mị không giấu được nụ cười lạnh lẽo

"Đến đây". Con ngươi Quân Khuynh Vũ ẩn trong bóng đêm có chút sáng ngời, khoé môi gợi lên chút ý cười nghiền ngẫm, hạ giọng nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Theo giọng nói của Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng cảm giác được sát khí bao trùm, chỉ thấy một đám hắc y nhân thân ảnh giống như mưa tiễn bắn về phía bọn họ.

Thân ảnh hắc y nhân còn chưa đến gần Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng, đã ngã xuống hơn phân nửa, liên tiếp những tiếng đau đớn vang lên cùng sợ hãi .

"Xem ra là ta đánh giá cao thực lực của bọn họ,một cái cơ quan đã chết hơn phân nửa, thật sự là không thú vị".Quân Khuynh Vũ cố gắng không kiềm chế được nhún vai, thản nhiên tự đắc từ ghế trên đứng lên, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên trào phúng cùng khinh thường, đem tay áo bào lắc lắc, đạm mạc nhìn phía trước.

Phía trước hàng trăm tên hắc y nhân, mà đứng trước đám hắc y nhân lập lờ quần áo trắng không ai khác là Quân Kiều Linh. Trên mặt Quân Kiền Linh mang theo hận ý thấu xương, nhìn Quân Kuynh Vũ nói : "giỏi cho ngươi Quân Khuynh Vũ,cư nhiên bày ra cơ quan! thật sự là ti bỉ !"

"Ngươi tới nơi này làm cái gì ? Chẳng lẽ không phải vì giết bản điện hạ sao ? Ngươi muốn giết bản điện hạ, bản điện hạ bất quá bố trí chút cơ quan, sao gọi là ti bỉ ?". Quân Khuynh Vũ nhíu mày, không chút để ý nói,mỗi cái giơ tay nhấc chân vô cùng tao nhã, mà sau lưng sự tao nhã lại cất dấu sự lạnh lẽo, bất ngờ phát ra sát khí, cùng với một thân hồng y tạo thành sự chói mắt.

Quân Kiền Linh nghe được ẩn ý trong lời nói của Quân Khuynh Vũ, sắc mặt trầm trầm, lấy tay chỉ vào Quân Khuynh Vũ, mang theo vài phần đắc ý nói :" Nếu biết ý đồ của ta, ta khuyên ngươi vẫn là ngoan ngoãn nhận lấy cái chết, không cần giãy dụa! Đừng tưởng rằng ngươi vẫn như trước kia đứng ở chỗ này, ta sẽ sợ ngươi !"

”Không cần giãy dụa sao?”Bên trong đôi mắt đen thùi của Quân Khuynh Vũ loé ra tia sáng sâu không lường được, sóng mắt nhẹ nhàng lưu chuyển,vừa nghiền ngẫm mà con ngươi giống như lập tức lóe ra quang mang làm cho người ta sợ hãi hoang mang ,khoé môi gợi lên nụ cười xơ xác tiêu điều,nói :” Lời này hẳn là bản điện hạ nên nói với ngươi”.

Vừa dứt lời, cây quạt trong tay Quân Khuynh Vũ tựa như có linh tính bay đi ra ngoài, độ cong biến hoá một cách kỳ lạ ở dưới ánh trăng giơ lên một chút hoàn mỹ,cây quạt bay ra đi một vòng, lại lần nữa quay về trong tay Quân Khuynh Vũ .

Mà cây quạt đi qua nơi nào,máu tươi văng khắp nơi, giống như nét mực màu đỏ ở trên bức hoạ cuộn tròn, hơn mười hắc y nhân vô thanh vô tức ngã xuống, thậm chí ngay cả Quân Khuynh Vũ ra tay như thế nào đều chưa kịp thấy.

Quân Kiền Linh thấy một màn như vậy,ánh mắt mở thật to,đồng tử có chút co rút lại, trên mặt hiện lên một tia bối rối rõ ràng, không tự chủ được từng bước rút lui, nhìn Quân Khuynh Vũ, qua hồi lâu, mới miễn cưỡng bình tĩnh , trấn định nói:” Quân Khuynh Vũ! Ngươi không cần làm ta sợ, ta biết ngươi bất quá là nỏ mạnh hết đà, vừa rồi nhất chiêu kia phản phệ, chỉ sợ ngươi ngay cả muốn động một chút cũng không được ! Ngươi may mắn một lần còn sống, lúc này đây, cũng không có vận khí tốt như vậy !”

Nguyên bản hờ hững đứng ở phía sau Quân Khuynh Vũ , Lạc Khuynh Hoàng nghe được Quân Kiền Linh nói những lời này, bên trong con ngươi đen nhánh đột nhiên hiện lên sát khí, ánh mắt của nàng giống như thấm vào hàn khí ngàn năm bắn về phía Quân Kiền Linh, thanh âm giống như đến từ địa ngục lạnh như băng, “Quân Kiền Linh! Trí nhớ của ngươi thật không sai! Như vậy, chúng ta có phải hay không nên tính luôn món nợ lần trước ? !”

“Trừ bỏ Quân Kiền Linh. Toàn bộ giết sạch.” Quân Khuynh Vũ đem Lạc Khuynh Hoàng lôi kéo lui lại mấy bước, trên mặt hiện lên một tia thần sắc lạnh lùng, dung nhan cao nhã giống như băng tuyết vạn năm không chút biến hóa , không có chút cảm tình.

Nghe được mệnh lệnh của Quân Khuynh Vũ, tứ đại hộ pháp lập tức đi ra từ trong bóng tối , Thanh Long, Bạch Mộ, Chu Tước, Huyền Vũ. Bốn người ra tay như điện, cùng trăm tên sát thủ còn lại giao chiến cùng nhau.

Tuy nói là hai đấm mạnh địch bốn tay, nhưng thực lực kém không phải một chút, bởi vậy cho dù tứ đại hộ pháp có mạnh cũng rơi vào thế hạ phong, nhưng có qua có lại chém giết lẫn nhau cũng là chiếm hết ưu thế, bọn họ cơ hồ mỗi một chiêu đi xuống đều có thể giết chết một gã sát thủ, xuống tay tốc độ nhanh như thiểm điện,tuyệt không lưu tình chút nào.

Quân Khuynh Vũ đứng nhìn ở ngoài phạm vi chém giết , trên mặt mang theo thần sắc lạnh lùng , bên trong con ngươi đen thui không có chút cảm tình lóe ra ánh mắt lạnh như băng, cả người đứng ở dưới ánh trăng, giống như vị thần , nhìn xuống chúng sinh nhỏ bé.

Quân Kiền Linh nhìn một màn như vậy trở tay không kịp, cơ hồ không thể tin được. Tứ đại hộ pháp rõ ràng không ở bên người Quân Khuynh Vũ, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện? Mà võ công bọn họ thế nhưng đáng sợ đến như vậy, nhiều sát thủ như vậy , nhưng bọn họ bốn người lại như vào chỗ không người.

Thẳng đến giờ phút này, Quân Kiền Linh mới chính thức ý thức được vì sao trên giang hồ tất cả mọi người đối Lưu Tô các kính sợ vô cùng, nghe tin đã sợ mất mật, bởi vì, thực lực Lưu Tô các, đáng sợ giống như quỷ thần.

“A!”tiếng thét chói tai của nữ tử vang lên, tiếng chém giết lẫn nhau có vẻ phá lệ bén nhọn.

Ánh mắt mọi người đều theo tiếng kêu sợ hãi nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh màu trắng nhỏ xuất hiện ở phụ cận vòng vây chém giết, thân mình nhỏ kia ở trong bóng đêm có chút phát run, có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Bởi vì cách khá xa, thêm khoảng cách tứ đại hộ pháp đang cùng sát thủ bên trong chém giết, Lạc Khuynh Hoàng thấy không rõ lắm bộ dạng nữ tử kia , nàng nhíu chân mày nhìn Quân Khuynh Vũ, giống như đang hỏi, người này thế nào lại biết băng trì, còn từ phía sau chạy tới?

“Ta cũng không biết là ai.” Quân Khuynh Vũ cũng không có thấy rõ ràng bộ dạng nàng kia , chỉ đại khái thấy rõ ràng hình dáng nàng ta,

“Bạch Mộ. Đem nàng kia mang lại đây.” Quân Khuynh Vũ nâng mâu nhìn thoáng qua Bạch Mộ cách hắn gần nhất, từ từ mở miệng.

Bạch Mộ rất nhanh lĩnh mệnh, đem nàng kia đưa tới trước mặt Quân Khuynh Vũ . Nàng kia thân mình còn lạnh run, một đôi mắt ngập nước giống như nai con hoảng sợ, kinh ngạc nhìn Quân Khuynh Vũ, tựa hồ nhìn thấy chuyện tình không thể tin .

“Chủ tử, nàng. . .” Bạch Mộ tựa hồ là nhận thức nữ tử này, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, hình như là muốn mở miệng thay nữ tử này lưu chuyển, nhìn thoáng qua nàng kia, lấy tư thái tao nhã mà cao cao tại thượng hỏi, “Thập nhất muội chạy tới nơi này làm cái gì?”

“Thập nhất muội?” Bạch Mộ nghe Quân Khuynh Vũ nói, tựa hồ là thập phần kinh ngạc, hắn nhìn người nữ tử bên cạnh quần áo cũng không ngăn nắp, có chút kinh ngạc hỏi, “Ngươi là công chúa?”

“Ân.”Thập nhất công chúa sợ hãi đáp, sau đó nhìn Quân Khuynh Vũ, trong mắt đã muốn có lệ ý, thanh âm run run nói, “Ngày hôm qua vị công tử này cứu muội, hôm nay muội ở trong cung nhìn thấy hắn, liền theo lại đây, thật không ngờ. . . .”

Mâu trung thập nhất công chúa hiện lên một tia kinh hoảng, tựa hồ là không dám quay đầu, cả người đều run run lợi hại. Bạch Mộ nghe Thập nhất công chúa nói, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, đem Thập nhất công chúa che ở phía sau, nhìn Quân Khuynh Vũ nói, “Chủ tử, thuộc hạ cho rằng Thập nhất công chúa chính là Vô Tâm chi thất, còn thỉnh chủ tử giơ cao đánh khẽ.”

Quân Khuynh Vũ nâng mắt nhìn thoáng qua Bạch Mộ, trên mặt Bạch Mộ là thần sắc khẩn cầu , mà Thập nhất công chúa lại giống như nai con chấn kinh đứng ở phía sau Bạch Mộ, xem ra là thật sợ hãi.

Bên trong con ngươi tối tắm của Quân Khuynh Vũ hiện lên một chút thâm sắc. Thập nhất công chúa tính tình hắn là hiểu biết , nhát gan ôn hòa, không phải cố ý tới . Nay thấy như vậy một màn, nàng chỉ sợ cũng là sợ hãi, hẳn là cũng là không dám nơi nơi nói lung tung .

Huống chi, hắn cũng không sợ người khác thấy một màn như vậy. Bởi vì, hắn muốn dùng lý do danh chính ngôn thuận giết chết Quân Kiền Linh!

Ánh mắt vừa chuyển, khóe môi gợi lên một chút ý cười, Quân Khuynh Vũ nhíu mày, tựa tiếu phi tiếu nhìn Bạch Mộ, từ từ nói, “Vô Tâm chi thất lại như thế nào? Nàng lại xem những chuyện không nên xem .”

Bạch Mộ nghe Quân Khuynh Vũ nói, sắc mặt thay đổi, quay đầu nhìn Thập nhất công chúa một cái, trong mắt lướt qua một tia không đành lòng, đối với Quân Khuynh Vũ quỳ xuống, trịnh trọng nói, “Thuộc hạ nguyện ý lấy đầu mình cam đoan, nàng sẽ không nói lung tung.”

“Nha?” Trong đôi mắt đào hoa hẹp dài của Quân Khuynh Vũ lướt qua một tia giảo hoạt, khóe môi gợi lên một chút nghiền ngẫm tươi cười, hỏi, “Các ngươi bất quá vừa mới nhận thức một ngày, ngươi liền nguyện ý lấy đầu mình thay nàng bảo đảm?”

Bạch Mộ ánh mắt có chút lóe. Quân Khuynh Vũ nói đúng, hắn cùng Thập nhất công chúa bất quá vừa mới nhận thức một ngày mà thôi. Hôm qua hắn phụng mệnh tiến cung, nhìn thấy nàng bị người làm nhục, hắn nghĩ Thập nhất công chúa chỉ là một tiểu cung nữ, nhìn thấy chướng mắt, liền ra tay cứu nàng.

Thập nhất công chúa đối hắn ngàn ân vạn tạ, hắn cũng không có đặt ở trong lòng, chỉ là đồng tình với Thập nhất công chúa mà thôi. Hôm nay thời điểm nhìn thấy Thập nhất công chúa hắn cũng thực kinh ngạc, thời điểm khi nghe được nàng là công chúa, hắn càng thêm kinh ngạc .

Đối với Thập nhất công chúa, hắn rất là đồng tình, nhất là nhìn Thập nhất công chúa đến đáng thương giống như nai con ánh mắt sợ hãi, tâm hắn liền không đành lòng. Cư nhiên thốt ra, lấy đầu mình thay nàng bảo đảm.

“Bạch Mộ đại ca, ngươi đứng lên đi.” Nghe Quân Khuynh Vũ nói,Thập nhất công chúa tựa hồ cũng đã tiếp nhận thế cục hiện tại, ánh mắt của nàng hiện lên một tia kiên quyết, quỳ xuống,nhìn Quân Khuynh Vũ,

chính là thanh âm vẫn là nhịn không được run run, "Thất ca ca, hết thảy đều là lỗi của muội, cùng Bạch Mộ đại ca không có vấn đề gì."

Nghe được lời nói của Thập nhất công chúa, Quân Khuynh Vũ khóe môi gợi lên một chút ý cười, bên trong con ngươi đen thùi cũng toát ra vài phần ý cười.

Lạc Khuynh Hoàng đứng bên cạnh Quân Khuynh Vũ cũng gợi lên khóe môi, từ từ nói, "Các ngươi đều đứng lên đi. Vũ là tha thứ cho các ngươi rồi."

Bạch Mộ cùng Thập nhất công chúa nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, có chút nửa tin nửa ngờ, nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ trên mặt như trước lộ vẻ sâu không lường được, hắn nhìn bọn họ từ từ nói, "Bản điện như thế nào lại không phân tốt xấu liền sát hại muội muội sao? Huống chi việc hôm nay, bản điện hạ cũng không sợ người khác biết!"

Nghe được Quân Khuynh Vũ khẳng định, Bạch Mộ trên mặt hiện lên một chút sắc mặt vui mừng, đem Thập nhất công chúa nâng lên, Thập nhất công chúa nhìn Bạch Mộ, trên mặt hiện lên một tia khả nghi đỏ ửng.

Nàng ở thâm cung nhiều năm, cho tới nay cũng không được coi trọng, nhận hết khi dễ, nguyên bản vẫn thầm mến Liễu Tư Triệt, nhưng ở vạn gia yến bị cự tuyệt, mất hết can đảm cũng hoàn toàn đã chết tâm.cứ tưởng phải ở thâm cung cả đời, nhưng thật không ngờ, lại gặp Bạch Mộ.

Bạch Mộ cứu nàng , đối với nàng nói chuyện vô cùng ôn nhu, làm cho lòng của nàng không tự giác nhảy lên, đêm qua vẫn không có ngủ ngon, vẫn nghĩ đến Bạch Mộ, hôm nay lại nhìn thấy Bạch Mộ, liền theo lại đây, ai ngờ gặp được một màn như vậy .

Bất quá cũng bởi vì như thế, nàng mới có thể nhìn thấy Bạch Mộ liều mình vì nàng cầu tình, làm cho nàng biết, trên đời này cũng còn có người nguyện ý lấy tánh mạng mình ra bảo đảm vì nàng cầu tình !

"Buông bản điện hạ ra!" thời điểm mấy người đang nói chuyện, bên kia chiến đấu đã muốn chấm dứt,toàn bộ sát thủ bị giết , mà Quân Kiền Linh bị huyền vũ cùng Thanh Long bắt lại đưa đến trước mặt Quân Khuynh Vũ.

"Quân Kiền Linh. Ngươi ý muốn mưu sát bản điện hạ , bị bản điện hạ trực tiếp bắt lấy, ngươi còn có cái gì nói? !" Quân Khuynh Vũ trên cao nhìn xuống nhìn Quân Kiền Linh, khóe môi ôm lấy lãnh liệt ý cười, từ từ hỏi.

Quân Kiền Linh trên mặt hiện lên không cam lòng, tức giận, hận ý, đủ loại vẻ mặt hay thay đổi, hắn oán hận nhìn chằm chằm Quân Khuynh Vũ, nghiến răng nghiến lợi nói, "Hừ! Quân Khuynh Vũ, ngươi không cần đắc ý! Một chiêu vừa rồi của ngươi tạo thành phản phệ hơn nữa lúc trước ngươi đã chịu huyết cổ phản phệ, tình trạng thân thể của ngươi sợ là rất mau sẽ đi đến nơi nào đó. Cho dù ta không có được đế vị, ngươi cũng giống ta không thể có được!"

"Nha? Thật không?" Bên trong đôi mắt đào hoa hẹp dài của Quân Khuynh Vũ gợi lên một tia trào phúng, hắn chậm rãi ngồi xuống, cùng Quân Kiền Linh nhìn thẳng, khóe môi gợi lên ý cười, từ từ nói, "Nếu bản điện hạ nói cho ngươi biết, huyết cổ của bản điện hạ đã giải ?"

"Cái gì? ! Làm sao có thể? !" Quân Kiền Linh kinh ngạc nhìn Quân Khuynh Vũ, một đôi con ngươi gắt gao theo dõi hắn, tựa hồ muốn đem Quân Khuynh Vũ nhìn thấu .

"Này ta còn phải đa tạ ngươi . Nếu không phải lần đó ngã xuống vách núi, ta bị huyết cổ phản phệ, Hoàng nhi cũng sẽ không đập nồi dìm thuyền đem huyết cổ độ lên trên người nàng, nếu không phải Hoàng nhi đem huyết cổ lên trên người nàng,ta cũng sẽ không phải đi Thiên Sơn cầu tuyết công tử trị liệu cho Hoàng nhi, huyết cổ này cũng không có khả năng hoàn toàn giải trừ!" Quân Khuynh Vũ từng chữ từng chữ nói, từng câu từng chữ giống như lợi nhận, đâm vào trong lòng Quân Kiền Linh.

Ánh mắt Quân Kiền Linh mờ mịt một mảnh, hắn cười một cách điên cuồng nhìn Quân Khuynh Vũ, không cam lòng nói, "Cho dù như thế thì như thế nào? Ngươi như thế nào chứng minh ta muốn giết ngươi? Cho dù ta muốn giết ngươi,ngươi cũng không thể giết ta!"

"Này, ngày mai thì ngươi sẽ biết được. Ngươi hảo hảo quý trọng sinh mệnh của ngươi một buổi tối cuối cùng đi!" Quân Khuynh Vũ chậm rãi đứng lên, một lần nữa trên cao nhìn xuống nhìn Quân Kiền Linh.

Trong mắt Quân Kiền Linh tràn ngập sợ hãi cùng nghi hoặc, gắt gao nhìn chằm chằm Quân Khuynh Vũ, nhưng Quân Khuynh Vũ cũng không bao giờ quay đầu lại nhìn hắn, kéo Lạc Khuynh Hoàng ly khai.

Ngày kế, trong triều đình, Quân Khuynh Vũ chỉ tội Quân Kiền Linh thông đồng với Lăng quốc tam hoàng tử Lăng Dịch Hiên, ý đồ mưu phản, hơn nữa ở đêm mười lăm , ý đồ ám sát hắn căn cứ chính xác.

Quân Vũ Thần giận dữ, điều tra rõ chứng cớ là thật, lập tức hạ lệnh đem Quân Kiền Linh đi ngọ môn xử trảm, lễ bộ thượng thư thư thay Quân Kiền Linh cầu tình, bị Quân Vũ Thần bãi miễn chức quan

Đến tận đây, thế cục trong triều lại một lần đã xảy ra kịch biến. Quân Khuynh Vũ một chiêu không chỉ loại bỏ Quân Kiền Linh một kì phùng địch thủ, lại mượn cơ hội này đem thế lực trong triều thanh tẩy, ở bên trong lục bộ thượng thư, hắn đã khống chế bốn người trong đó. Mà đại tướng quân binh quyền, nay cũng đã bị hắn nắm giữ ở trong tay.

Mà Quân Hiền Tề, bên trong lục bộ thượng thư chỉ còn hai người ủng hộ, cho dù có thừa tướng cùng hoàng hậu chống đỡ, nhưng không có sự sủng ái của hoàng thượng, sợ là cũng khó địch cùng Quân Khuynh Vũ

Trong khoảng thời gian ngắn, triều thần người trong tâm hoảng sợ, đều chuẩn bị đầu nhập vào Quân Khuynh Vũ.

"Nghe nói thư quý phi đi tìm hoàng hậu." Hậu viện phủ đệ của Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng thản nhiên uống trà, mâu trung hiện lên một tia ưu sắc, thản nhiên nói.

Quân Khuynh Vũ sóng mắt lưu chuyển, khóe môi gợi lên một chút bí hiểm tươi cười, từ từ nói, "Tư Triệt cũng không làm lỗ vốn sinh ý. Hắn nếu tự tay đem cơ hộ hủy diệt Quân Kiền Linh nhường cho ta, cũng đã làm tốt chuẩn bị, không có khả năng trơ mắt nhìn ta chiếm tiện nghi."

"Sau khi Quân Kiền Linh chết. Ở mặt ngoài thoạt nhìn huynh được nhiều lễ bộ thượng thư duy trì, kỳ thật, thư quý phi vì báo thù, đem thế lực còn lại của thư gia toàn bộ giao cho Quân Hiền Tề. Qua nhiều năm như vậy , thế lực thư gia có khả năng vượt qua một cái lễ bộ thượng thư a!" Lạc Khuynh Hoàng cũng buông xuống chén trà, hơi nhíu mi, đáp.

"Ta sớm biết rằng Tư Triệt không phải dễ dàng bị đánh bại như vậy ." Bên trong con ngươi tối tăm của Quân Khuynh Vũ mang theo hứng thú cùng hưng phấn gặp kỳ phùng địch thủ, gợi lên môi, cười nói, "Bất quá hiện tại ta thực quan tâm kết cục của Lăng Dịch Hiên ."

"Hoàng thượng đã đem chứng cứ Quân Kiền Linh cùng Lăng Dịch Hiên cấu kết giao cho Lăng quốc quốc chủ, nói vậy hắn cũng sẽ không có kết cục tốt, dù sao cấu kết ngoại quốc vẫn là vấn đề mẫn cảm nhất."Bên trong con ngươi u hắc của Lạc Khuynh Hoàng không có bao nhiêu phập phồng, từ từ nói.

Quân Khuynh Vũ cũng là nhíu mày, lắc lắc ngón tay, câu môi nói, "cái đó cũng không phải tất cả.Lăng Dịch Hiên là ca ca Vũ Lưu, nàng sẽ không thấy chết mà không cứu. Người khác không biết ta cùng Tư Triệt, Vũ Lưu tự nhiên phải biết . Nàng nếu chưa từng ngăn cản Lăng Dịch Hiên, tất là đã vì hắn an bài tốt lắm đường lui."

Đường lui? Lạc Khuynh Hoàng mày nhẹ nhàng nhíu mi. Lăng Vũ Lưu có thể an bài đường lui gì đây? Chẳng lẽ là, vu oan giá họa? !

Mâu quang Lạc Khuynh Hoàng có chút rùng mình, hiện lên một chút lượng sắc.

91. Chương 92: Vũ Lưu Cơ Trí

Chiều cuối hạ đầu thu đã bắt đầu có cảm giác mát mẻ. Gió trong đêm lay động cây cối trong viện, phát ra tiếng xoàn xoạt, trong đêm yên tĩnh có vẻ rõ ràng.

"Hóa ra là vậy. Vũ Lưu công chúa quả không tầm thường." Lạc Khuynh Hoàng nắm mật báo trong tay, nhếch môi cười, trong mắt lóe lên thâm trầm.

Hôm nay nàng cùng Quân Khuynh Vũ nhận được mật báo của Lưu Tô các. Lăng quốc quốc chủ sau khi nhận được chứng cớ Lăng Dịch Hiên cùng Quân Kiền Linh thông đồng cực kỳ khiếp sợ, hạ lệnh tra rõ việc này. Đúng lúc này Vũ Lưu công chúa ra mặt, làm chứng cho Lăng Dịch Hiên, chứng minh hắn chưa từng đến Cẩm quốc, hơn nữa nói chuyện này có nguyên do khác.

Mà sau khi điều tra kết quả lại ngoài dự kiến của mọi người. Cái gọi là Lăng Dịch Hiên cùng Quân Kiền Linh thông đồng, rất có thể là một mưu kế, người thực sự cùng Quân Kiền Linh thông đồng không phải là Lăng Dịch Hiên, mà là Lăng Cảnh Lan.

Lăng quốc quốc chủ vốn thiên vị Lăng Dịch Hiên cùng Lăng Vũ Lưu, nhìn thấy kết quả như vậy cũng không truy xét nữa, liền giáng tội Lăng Cảnh Lan, nói hắn thông đồng với người ngoại quốc, hãm hại thân đệ, ác độc vô cùng. Trên đại điện Lăng Cảnh Lan khăng khăng phủ định, nói muốn điều tra một lần nữa để chứng minh mình trong sạch.

Sau khi cùng triều thần nghị luận, Lăng quốc quốc chủ mới cho Lăng Cảnh Lan cơ hội lần nữa điều tra.

Quân Khuynh Vũ cười cười, nhếch môi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong đôi mắt đen nhánh chỉ có sủng nịnh cùng yêu thương, chậm rãi nói, "Vũ Lưu luôn tự xưng là thông minh, nói thiên hạ nữ tử không ai hơn được, nhưng mà lòng nàng ta đều bị Hoàng Nhi nhìn thấu."

Nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, Lạc Khuynh Hoàng chỉ cười nhạt, không có vẻ gì đắc ý, ngược lại trong mắt có chút nghiền ngẫm nói, "Chiêu này của Vũ Lưu công chúa thực là inh, nhưng Lăng Cảnh Lan cũng không phải là người dễ đối phó, việc này sợ là không dễ được như nàng ta mong muốn."

"Đây là chuyện nội bộ của Lăng quốc, không liên quan tới chúng ta." Quân Khuynh Vũ nhún vai, cười bất cần đời, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt khi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tiếp tục nói, "Lăng quốc nội loạn, đối với chúng ta trăm lợi mà không một hại."

"Chẳng qua là Lăng quốc quốc chủ sủng ai Lăng Dịch Hiên cùng Vũ Lưu công chúa, cho dù Lăng Cảnh Lan có tìm được chứng cớ, chỉ sợ chuyện này cũng không giải quyết được gì." Lạc Khuynh Hoàng ngồi trong phòng, đùa nghich chén trà trong tay, thong thả nói.

Quân Khuynh Vũ chỉ cười mà không nói, ý cười tao nhã không thể với đến, làm cho người ta đoán không ra tâm tư của hắn, giọng hắn cũng giống như nước chảy, "Mặc kệ chuyện này thế nào, mâu thuẫn giữa Lăng Dịch Hiên cùng Lăng Cảnh Lan cũng đã rất sâu, nói vậy ngày Lăng quốc biến thiên không còn xa.

"Lăng quốc đổi chủ. Cẩm quốc chẳng lẽ không?" Lạc Khuynh Hoàng đôi mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, dường như là chờ đợi, dường như là bất đắc dĩ, lại dường như có chua xót, khóe môi nàng có chút cong lên, nhìn Quân Khuynh Vũ nói, "Chỉ sợ Lăng quốc cùng Cẩm quốc cùng nhau đổi."

"Hoàng Nhi cũng đoán được?" Bên trong con ngươi Quân Khuynh Vũ tràn ngập hứng thú, thay đổi tư thế, lấy tay chống cằm, như suy tư chuyện gì đó, hồi lâu mới nói, "Lăng quốc cùng Cẩm quốc hòa thân, sợ là không xa."

"Vũ Lưu công chúa sẽ chọn ai làm hòa thân?" Lạc Khuynh Hoàng được nhiên cũng dự liệu chuyện này, bởi vì dù là Lăng quốc hay Cẩm quốc, thế cục đều có vẻ giằng co.

Khi ở tình huống không thể phân rõ thắng bại như vậy, tự nhiên muốn mượn lực lượng bên ngoài, như vậy Lăng quốc cùng Cẩm quốc đều phải hòa thân.

Qua hòa thân lần này, đối với Lăng Dịch Hiên cùng Lăng Vũ Lưu mà nói là một sự giúp đỡ rất lớn. Hơn nữa lần này chuyện âm mưu với Quân Kiền Linh đã đả kích Lăng Cảnh Lan, Lăng Cảnh Lan tất nhiên không rảnh nghĩ đến chuyện hòa thân. Một khi xác định hòa thân chẳng khác nào mang đến cho Lăng Dịch Hiên ủng hộ mạnh mẽ, đây cũng là chỗ tâm tư sâu xa của Lăng Vũ Lưu.

Đối với Lăng quốc, hòa thân không nghi ngờ gì là giúp đỡ Lăng Dịch Hiên, nhưng đối với Cẩm quốc thì không chắc.

Ban đầu Lăng Dịch Hiên hợp tác với Quân Kiền Linh, nhưng hiện tại Quân Kiền Linh đã chết, như vậy Lăng Vũ Lưu sẽ tìm một người hòa thân khác. Lựa chọn của Lăng Vũ Lưu quan hệ đến phái ủng hộ Lăng Dịch Hiên, cũng liên quan đến thế cục giữa Lăng quốc cùng Cẩm quốc.

"Chắc chắn sẽ không là ta." Quân Khuynh Vũ cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt là sủng nịnh, chắc nịch nói.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ. Lăng Vũ Lưu cùng Quân Khuynh Vũ là sư huynh muội, huống chi nàng ta rất rõ thực lực của Quân Khuynh Vũ, nếu nàng ta thông minh, tất lựa chọn Quân Khuynh Vũ để hợp tác.

Mày không khỏi nhíu lại, Lăng Vũ Lưu lựa chọn nghĩa là gì, Lạc Khuynh Hoàng rất rõ ràng. Nếu Quân Khuynh Vũ vì nàng mà cự tuyệt hòa thân sẽ có tổn thất lớn. Nhưng muốn nàng trơ mắt nhìn Quân Khuynh Vũ lấy Lăng Vũ Lưu, nàng làm không được.

Trong lúc Lạc Khuynh Hoàng do dự, Quân Khuynh Vũ cầm tay nàng, cảm giác ấm áp làm Lạc Khuynh Hoàng bừng tỉnh, nhìn thấy ánh mắt ôn nhu mà sủng nịnh của Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ bất đắc dĩ nói, "Đừng nghĩ lung tung. Cho dù không phải vì nàng, Vũ Lưu cùng sẽ không chọn gả cho ta."

"Vì sao? Nàng chắc chắn biết chàng mới là người có cơ hội kế thừa Cẩm quốc đế vị nhất." Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, không khỏi nghi hoặc nhíu mi hỏi.

Quân Hiền Tề tuy rằng cũng có khả năng kế thừa đế vị, nhưng Lăng Vũ Lưu cùng Quân Khuynh Vũ là sư huynh muội, cũng biết chuyện Quân Khuynh Vũ là Lưu Tô các chủ. Một khi đã như vậy thì nàng ta cũng hiểu, Quân Khuynh Vũ có ưu thế hơn so với Quân Hiền Tề, vậy thì sao nàng ta lại chọn Quân Hiền Tề?

"Bởi vì người nàng ta phải gả không phải là Quân Hiền Tề, mà là Liễu Tư Triệt." Quân Khuynh Vũ nhìn vào mắt Lạc Khuynh Hoàng, tươi cười phức tạp.

Liễu Tư Triệt?!

Lạc Khuynh Hoàng hơi trợn mắt, kinh ngạc nhìn Quân Khuynh Vũ, nhưng cũng trong nháy mắt nàng liền hiểu ra.

Không phải nàng đã sớm biết sao?

Thanh danh tài mạo song tuyệt của Lăng Vũ Lưu đã truyền xa, người đến Lăng quốc cầu hôn còn xếp hàng trong đó có đủ các vương tôn quý tộc, nếu là Lăng Vũ Lưu không phải lòng ai, làm sao có thể lâu như vậy mà không đồng ý?! Mà nghĩ lại từng bước Lăng Vũ Lưu dường như là phù trợ Lăng Dịch Hiên, thực ra để Lăng quốc cùng Cẩm quốc phải hòa thân.

Thảo nào khi Lăng Vũ Lưu nhìn nàng lại có địch ý, nhưng lại không phát hiện Lăng Vũ Lưu có tình cảm với Quân Khuynh Vũ, hóa ra người nàng ta thích là Liễu Tư Triệt.

Bình thĩnh xem xét lại, Lăng Vũ Lưu cùng Liễu Tư Triệt rất xứng đôi. Một người là nữ tử giống như tiên nữ lãnh ngạo, một người là nam tử thanh nhã cao quý.

"Nếu như vậy, cục diện đối với chúng ta thật là bất lợi." Trầm mặc một hồi, tia sáng trong mắt Lạc Khuynh Hoàng biến mất. Tuy Quân Khuynh Vũ có Lưu Tô các chống đỡ, muốn điều khiển thế cục không khó, nhưng nếu Quân Khuynh Vũ muốn đoạt đế vị mà nhất định phải dùng thế lực của Lưu Tô các, sau này sẽ bất lợi khi tranh đoạt thiên hạ.

Con ngươi đen như mực của Quân Khuynh Vũ hiện lên thần sắc phức tạp, vẻ mặt như phong vân thay đổi, trong mắt lóe lên ánh sáng, hắn vuốt cằm, thân mình dưới ánh nến càng nổi bật, nhưng lại có phần không bình thường.

"Nếu Liễu Tư Triệt chịu cưới, thế cục đương nhiên sẽ thay đổi. Chỉ sợ là Liễu Tư Triệt sẽ không." Quân Khuynh Vũ nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Lạc Khuynh Hoàng nghe vậy, trong lòng không khỏi run lên. Cơ hội tốt như vậy, đối với Liễu Tư Triệt lấy lợi ích của gia tộc làm trong mà nói, hắn sẽ bỏ qua sao?

"Cơ hội tốt như vậy, hắn không thể nào bỏ qua." Lạc Khuynh Hoàng đề cao thanh âm, chắc chắn nói, nhưng nàng cũng không biết vì sao, nàng dường như đề cao thanh âm trong vô thức.

Có lẽ nàng sợ hãi. Sợ nếu Liễu Tư Triệt không cưới, nàng làm thế nào báo đáp tình cảm của hắn.

Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi dịu dàng tươi cười. Ba năm huynh đệ với Liễu Tư Triệt, hắn đối với Liễu Tư Triệt cũng chẳng qua là hiếu kính, nhưng ở phương diện tình cảm, Liễu Tư Triệt cùng hắn đều không chấp nhận sự tỳ vết.

Nếu đã yêu một nữ tử thì đó là yêu cả đời, mặc dù không chiếm được cũng vĩnh viễn không thay đổi. Nếu không yêu một nữ tử, cho dù nữ tử này tài giỏi đến đâu, cho dù nữ tử này hi sinh nhiều vì hắn, cho dù nữ tử này có lợi với hắn, e rằng cũng không có khả năng hắn sẽ lấy nàng ta.

"Hy vọng là vậy. Nếu ta đoán không sai, hai ngày nữa Vũ Lưu sẽ đến Cẩm quốc, đến lúc đó sẽ biết." Quân Khuynh Vũ trong mắt hiện lên tàn khốc, "Kết quả dù thế nào, chúng ta đều phải chuẩn bị tâm lí thật tốt."

"Thế lực Quân Hiền Tề không nhỏ, nếu lại có thêm ủng hộ của Lăng quốc, triều thần sẽ dao động, vậy nên chúng ta phải nhanh chóng phân tán lực lượng của Quân Hiền Tề." Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng cũng hiện lên tia sáng, trong đêm lấp lánh như sao sa, tuyệt đẹp vô cùng.

Đôi mắt hoa đào hẹp dài của Quân Khuynh Vũ lưu chuyển, giống như một bức tranh thủy mặc có vẻ phong lưu, khóe môi hắn cong lên, thong thả nói, "Liễu gia cùng Quân Hiền Tề liên quan chặt chẽ, sợ là khó phân tán."

"Vậy thì diệt Thư gia trước!" Lạc Khuynh Hoàng tươi cười ý vị thâm trường, con ngươi đen nhánh lưu chuyển, như một con hồ ly giảo hoạt, lại như một con sói hung ác.

Quân Khuynh Vũ mê ly nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nhếch môi nói, "Vẫn chỉ Hoàng Nhi hiểu ta."

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ nhìn nhau cười, trong tươi cười là tình chàng ý thiếp. Quân Khuynh Vũ không kìm được vươn tay kéo Lạc Khuynh Hoàng vào lòng mình, cúi xuống hôn lên môi Lạc Khuynh Hoàng. Lạc Khuynh Hoàng bất thình lình bị Quân Khuynh Vũ hôn đâm ra hoảng sợ, Quân Khuynh Vũ thuận thế đem đầu lưỡi vào trong miệng Lạc Khuynh Hoàng, bàn tay thuần thục vuốt ve thân thể Lạc Khuynh Hoàng.

Ngón tay Quân Khuynh Vũ càn rõ trên mình Lạc Khuynh Hoàng, như một cây đuốc đem con ngươi trong suốt của nàng nhiễm một chút mê ly, nàng mơ màng nhìn Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ nhắm mắt lại, thâm tình hôn Lạc Khuynh Hoàng.

Ánh nến trong phòng bị Quân Khuynh Vũ dùng nội lực thổi tắt, gió trong đêm làm lá cây lay động, bên ngoài đặc biệt yên tĩnh, mà bên trong là tiếng thở dốc cùng rên rỉ, làm cho bóng đêm có một không khí diễm hoặc.

Sáng sớm hôm sau.

"Hoàng Nhi, mặt trời đã lên cao rồi, còn chưa dậy?" Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng đang ngủ say, lấy tay nhéo nhéo mũi Lạc Khuynh Hoàng, vừa bất đắc dĩ vừa sủng nịnh nói.

Lạc Khuynh Hoàng bị véo mũi mới mở đôi mắt còn ngái ngủ ra, con ngươi ngập nước nhìn Quân Khuynh Vũ, ai oán nói, "Sao sớm như vậy đã gọi ta!"

"Đã buổi trưa rồi, nàng không đói bụng sao?" Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng vẻ hờn dỗi, ngữ khí không khỏi mềm mỏng, lại vươn tay miết mũi Lạc Khuynh Hoàng, nếu như nàng lại ngủ tiếp.

Lạc Khuynh Hoàng bất mãn bĩu môi mở to mắt, tay chặn ánh mặt trời chiếu vào, lẩm bẩm, "Sao đã muộn rồi, ta đã ngủ lâu như vậy?"

Nhìn Lạc Khuynh Hoàng ngây thơ đáng yêu, Quân Khuynh Vũ động lòng, cúi người xuống hôn. Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ hôn, trạng thái không tỉnh táo ngay lập tức biến, đẩy Quân Khuynh Vũ ra, đỏ mặt nói, "Ban ngày ban mặt, chàng muốn làm gì?"

"Ta thấy Hoàng Nhi còn chưa thanh tỉnh hẳn, có chút phương pháp đặc biệt mà thôi." Trong mắt hoa đào hẹp dài của Quân Khuynh Vũ có một tia đùa giỡn, hứng thú nhìn Lạc Khuynh Hoàng phồng má, cong môi nói.

Lạc Khuynh Hoàng đẩy Quân Khuynh Vũ ra, trong mắt vừa thẹn thùng vừa ngọt ngào, đỏ mặt nói, "Chàng còn nói, nếu không phải đêm qua chàng…"

Nói còn chưa xong, sắc mặt hồng hồng kia của nàng đã đem lời nàng muốn nói biểu đạt ra hết. Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, cười xấu xa tà mị, nói, "Đó là vì Hoàng Nhi làm ta quá mê muội."

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ nói càng ngượng, bĩu môi nói, "Được rồi được rồi. Chàng ra ngoài đi, ta rửa mặt chải đầu chút rồi đi ra ăn cơm."

"Sao vậy? Trước mặt ta, Hoàng Nhi còn e thẹn?" Quân Khuynh Vũ còn không buông tha Lạc Khuynh Hoàng, có vẻ như không định rời khỏi, khóe môi tươi cười trêu chọc.

Lạc Khuynh Hoàng bất mãn trừng mắt Quân Khuynh Vũ một cái, Quân Khuynh Vũ nhún vai, chấp nhận ra ngoài. Lạc Khuynh Hoàng rửa mặt chải đầu xong, hai người cùng đến Phiêu Hương cư.

Vừa đến Phiêu Hương cư, Lạc Khuynh Hoàng cảm giác được người hôm nay ở Phiêu Hương cư nhiều hơn bình thường, trong trong ngoài ngoài, đâu đâu cũng có người, kỳ quái là toàn là nam nhân, tất cả đều nghển cổ vào bên trong nhìn xem.

Chuyện này Lạc Khuynh Hoàng đã gặp qua, bởi vậy khi nào nàng xuất môn, hoặc là thay nam trang, hoặc là đeo một cái khăn che mặt, hoặc là nhanh chóng cùng Quân Khuynh Vũ lên lầu thượng nhã gian, không để mọi người chú ý đến.

Vậy vì sao lại có chuyện này?

Lạc Khuynh Hoàng còn đang suy tư, đã nhìn thấy trong Phiêu Hương cư có một hồng nhạt thân ảnh.

Lăng Vũ Lưu một thân hồng y cực kỳ đơn giản, màu hồng đạm mạc như màu trắng, nhưng lại giúp nàng ta càng xuất trần cao quý. Tuy nàng ta chỉ ngồi trong đại sảnh Phiêu Hương cư, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến cao quý của nàng ta, bởi vì nàng ta ngồi ở giữa nên thành tiêu điểm của toàn bộ tầng lầu.

"Vũ Lưu công chúa?" Lạc Khuynh Hoàng định lặng lẽ cùng Quân Khuynh Vũ lên lầu nhưng thấy Lăng Vũ Lưu, không khỏi nhíu mày.

Lăng Vũ Lưu nghe thấy thanh âm của Lạc Khuynh Hoàng, nhếch mi lên, liếc mắt một cái nhìn Lạc Khuynh Hoàng, dường như không có vẻ gì là chấn động, khóe môi tươi cười, dịu dàng nói, "Khuynh Hoàng quận chúa."

Theo anha mắt của Lăng Vũ Lưu, mọi người nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng một thân bạch y, màu sắc thuần khiết đơn giản nhưng không những làm nàng thêm tao nhã mà còn làm nàng thêm xinh đẹp, trên mặt nàng không chút son phấn, nhưng dung nhan lại rất tuyệt mỹ tinh xảo.

Ánh mắt mọi người nhất thời đều tập trung vào Lạc Khuynh Hoàng. Nếu Lăng Vũ Lưu là hoa mẫu đơn cao quý háo phóng, thì Lạc Khuynh Hoàng chính là tuyết liên trong trẻo lạnh lùng, vừa cao cao tại thượng xinh đẹp, vừa thanh lệ thoát tục, làm cho người ta không thể rời mắt.

Mọi người nhìn Lăng Vũ Lưu cùng Lạc Khuynh Hoàng không khỏi cảm thán, quả nhiên không hổ là thiên hạ đệ nhất nhị nữ tử, nhưng nếu thực so sánh, tựa hồ Lạc Khuynh Hoàng vẫn hơn một chút, không phải là dung nhan Lạc Khuynh Hoàng đẹp hơn, mà là ý vị kia, khiến cho người người bị hấp dẫn.

"Thê tử của bản điện, các vị nhìn chằm chằm như vậy không được tốt." Tay áo màu đỏ rực của Quân Khuynh Vũ che trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi tươi cười tà mị, bên trong con ngươi đen như mực cũng đầy khí thế vương giả cao cao tại thượng.

Mọi người như vậy mới chú ý đến Quân Khuynh Vũ, hắn vẫn như trước một thân hồng y đỏ rực, làm cho khuôn mặt vốn điên đảo chúng sinh càng thêm yêu dị. Hắn cùng Lạc Khuynh Hoàng đứng cạnh nhau, một hồng y đỏ rực, một bạch y thanh lệ rất xứng đôi, dường như trời đất chỉ có đỏ trắng cùng hòa quyện vào nhau.

Những công tử đang nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy liền không can tâm thu hồi ánh mắt. Quân Khuynh Vũ chỉ nói ra một câu không có gì đặc biệt, nhưng lại làm cho họ vô cùng áp lực. Nhất là con ngươi đen nhánh kia, bên trong không chút gợn sóng như một cái giếng sâu, mang

theo cảm giác làm hít thở không thông, rõ ràng chỉ là thản nhiên liếc qua, nhưng lại làm bọn họ không thể không tuân theo.

Nhìn thấy các công tử phản ứng như vậy, Quân Khuynh Vũ mới hài lòng nhếch môi, dắt tay Lạc Khuynh Hoàng đi đến bên cạnh Lăng Vũ Lưu, bình tĩnh tự nhiên ngồi xuống.

92. Chương 93: Nịch Sủng

"Vũ Lưu tìm ta có chuyện gì?" Quân Khuynh Vũ thoải mái ngồi xuống vị trí trống không bên cạnh Lăng Vũ Lưu, ống tay áo dài ở không trung thêu hoa đỏ rực, con ngươi hắn đen như mực nhìn Lăng Vũ Lưu, khí trời bên trong bỗng thêm vài phần thâm thúy khó hiểu.

Lông mi dài của Lăng Vũ Lưu chậm rãi nâng lên, phượng mâu xinh đẹp nhìn Quân Khuynh Vũ, trên mặt lộ ra vẻ thanh nhã dịu dàng đoan trang tươi cười động lòng người, đè thấp thanh âm, cười nói, "Sư huynh làm sao biết Vũ Lưu có việc tìm ngươi?"

"Nếu không phải có việc tìm ta, tại sao ngươi không đi nhã gian trên lầu mà phải ngồi ở đại sảnh lầu một này?" Quân Khuynh Vũ ánh mắt không hề thay đổi, khóe môi vẫn là ý cười như trước tà mị mà sâu xa, quả nhiên là vẻ phong lưu không thể kềm chế được sự tao nhã tuyệt thế.

"Sư huynh quả nhiên thông minh." Lăng Vũ Lưu phượng mâu có chút chợt lóe, tựa hồ có chút cảm tình thật nhanh thoáng qua, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, hướng Quân Khuynh Vũ nói, "Nơi này lắm người nhiều miệng, không tiện nói chuyện. Nếu sư huynh đã đến đây rồi, chúng ta hãy lên nhã gian trên lầu đi."

"Hảo." Quân Khuynh Vũ nghe được lời đáp của Lăng Vũ Lưu, liền thản nhiên đứng dậy, làm ra tư thế tư thế mời, động tác tùy ý không hề bó buộc, từng động tác Quân Khuynh Vũ làm , đều tràn ngập sự tao nhã cùng cao quý.

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ dắt hướng lầu hai nhã gian cùng nhau đi đến, nàng mặt đen thui con ngươi có chút trầm xuống, khóe môi bất giác mím chặt , tựa hồ ở suy tư về vấn đề gì đó.

Theo đạo lý, Lăng Vũ Lưu nếu là muốn tìm Quân Khuynh Vũ, thì có rất nhiều biện pháp, nàng có thể phái người đến phủ đệ của Quân Khuynh Vũ hẹn gặp mặt, lấy tình nghĩa đồng môn của Quân Khuynh Vũ với nàng, cũng sẽ không từ chối đến gặp mặt, cho nên nàng tại sao phải hưng sư động chúng* hấp dẫn ánh mắt của mọi người, đến làm cho Quân Khuynh Vũ ra mặt thấy nàng đâu?

(* hưng sư động chúng: theo nghĩa hiểu của mình là làm việc gây chú ý)

Nàng nói có việc muốn Quân Khuynh Vũ hỗ trợ, nhưng mà với thế cục hiện giờ, nàng hẳn nên là không có chuyện gì cần Quân Khuynh Vũ hỗ trợ a. Nàng làm như vậy đến tột cùng có mưu đồ gì?

Nhìn hình bóng Lăng Vũ Lưu ôn hòa đoan trang, Lạc Khuynh Hoàng trong mắt lướt qua một tia sáng tỏ, ý cười trên khóe môi cũng dần trở nên thâm sâu. Sợ là Lăng Vũ Lưu sở cầu việc, vậy cứ nhượng bộ để cho Quân Khuynh Vũ bồi nàng diễn một tuồng kịch đi.

Nàng cố ý ở nơi đông ngươi xuất hiện, cũng chỉ vì muốn Cẩm quốc dân chúng biết Vũ Lưu công chúa đã đến đế đô*. Lại còn cố ý dẫn Quân Khuynh Vũ đến đây, trước mặt mọi người cùng Quân Khuynh Vũ lên nhã gian ở lầu trên, này không phải cố ý làm ọi người suy nghĩ, cho là nàng muốn cùng Quân Khuynh Vũ hòa thân sao?

(*đế đô: kinh đô)

Như thế, cho dù Liễu Tư Triệt không muốn cưới, sợ là bè cánh thái tử cũng chờ không kịp , nếu như Liễu gia gây áp lực cho Liễu Tư Triệt, như vậy Liễu Tư Triệt không vì không chịu nổi áp lực, có lẽ sẽ tới tìm nàng, tự mình nói đến chuyện hòa thân, này có lẽ chính là điều mà Vũ Lưu công chúa muốn đi.

Đi đến nhã gian ở trên lầu, Quân Khuynh Vũ nhanh tay đóng cửa lại, tựa tiếu phi tiếu* nhìn Lăng Vũ Lưu, lông mi nhẹ nhàng khiêu một cái, cong môi nói, "Vũ Lưu muốn ta giúp chiếu cố, ta đương nhiên muốn giúp."

(*tựa tiếu phi tiếu: cười như không cười)

con ngươi Lăng Vũ Lưu đen nhánh hơi chợt lóe, ngước mắt liếc nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, sau đó thoải mái cười cười, thong thả nói, "Thế gian quả nhiên không có chuyện gì có thể giấu diếm ánh mắt của sư huynh được."

Lạc Khuynh Hoàng lẳng lặng đứng ở bên cạnh người của Quân Khuynh Vũ, trên mặt mang theo vẻ lạnh nhạt tự nhiên tươi cười, bên trong con ngươi đen như mực làmột mảnh trong suốt, không có chút nghi hoặc. Hết thảy quả nhiên đúng như nàng suy đoán.

Lăng Vũ Lưu nhìn đến bộ dáng Lạc Khuynh Hoàng lạnh nhạt tự nhiên, không khỏi nhíu nhíu mi, nhìn con ngươi Lạc Khuynh Hoàng trong suốt, nhíu mày hỏi, "Khuynh Hoàng quận chúa không tò mò, ta cầu sư huynh giúp cái gì sao?"

"Trước mặt mọi người cùng nhau bồi Vũ Lưu công chúa, không phải đã đạt tới hiệu quả dư luận Vũ Lưu công chúa muốn sao?" Lạc Khuynh Hoàng đối mặt Lăng Vũ Lưu hiện ra địch ý muốn làm khó dễ, nhưng mà không sao cả cười một tiếng, không chút để ý trả lời, tiếp theo, con ngươi đen như mực của nàng nhìn chằm chằm ánh mắt Lăng Vũ Lưu, nói từng chữ, "Ta có thể dễ dàng tha thứ choVũ như vậy là giúp ngươi rồi, đã cho ngươi mặt mũi, ngươi cần gì phải nhiều lần vừa hỏi."

Lăng Vũ Lưu nghe được Lạc Khuynh Hoàng trả lời phía trước, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, thật không ngờ tâm tư Lạc Khuynh Hoàng mà lại thông suốt như vậy, nàng cái gì cũng đều không có nói, Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên cũng có thể đoán được tâm tư của nàng, điều này làm cho nàng không thể không kinh ngạc, cũng không thể không có chút bội phục.

Nhưng là nghe được nửa câu nói sau của Lạc Khuynh Hoàng, trên mặt của nàng cũng có chút không nhịn được , nàng lại nhiều lần thử Lạc Khuynh Hoàng, thậm chí địch ý của mình cũng không có che dấu, nàng biết Lạc Khuynh Hoàng tất nhiên không thích nàng, nhưng là nàng không có dự đoán được, Lạc Khuynh Hoàng cư nhiên lại nói chuyện không nể mặt nàng như thế.

Tuy rằng trong lòng buồn bực, nhưng từ nhỏ đã được nhận sự giáo dục thành tiểu thư khuê các vẫn là làm cho Lăng Vũ Lưu giữ vững bộ dáng tươi cười, nàng mang theo ý cười ôn hòa dịu dàng hồi đáp, "Đa tạ Khuynh Hoàng quận chúa rộng lượng."

Lạc Khuynh Hoàng chỉ cười nhẹ, không có trả lời.

Nàng đối với địch ý của Lăng Vũ Lưu, nàng đã sớm thấy rõ, nếu Lăng Vũ Lưu đã không thích nàng, nàng cũng không tội gì đi lấy lòng Lăng Vũ Lưu. Huống chi, Quân Khuynh Vũ là phu quân của nàng, nàng có thể đồng ý Quân Khuynh Vũ giúp Lăng Vũ Lưu gây ra dư luận, nhưng mà nếu lại có cái yêu cầu quá đáng hơn, nàng sẽ không đồng ý.

Nàng không thích cùng Lăng Vũ Lưu ngoằn ngèo. Tại cái nơi hoàng tộc phân tranh bất phân trắng đen nàng đã chịu đủ rồi, nàng thật sự cũng không muosn phải suốt ngày làm bộ làm tịch, có đôi khi nàng cũng suy nghĩ, giống như Lăng Vũ Lưu vậy lúc nào cũng phải duy trì vẻ tươi cười, có thể hay không mệt chết đi?

"Vũ Lưu, sau này khi ngươi bận rộn, ta cũng sẽ không giúp." Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng cùng Lăng Vũ Lưu nói chuyện, nhìn Lăng Vũ Lưu liếc mắt một cái, quyết đoán nói.

Lăng Vũ Lưu nâng mắt liếc nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, mang theo vài phần khó hiểu hơi ủy khuất. Nàng cùng Quân Khuynh Vũ chính là huynh muội đồng sư môn, nàng vẫn coi Quân Khuynh Vũ là ca ca, mà Quân Khuynh Vũ bình thường vẫn đối xử với nàng giống như muội muội, tuy rằng Quân Khuynh Vũ tâm tư sâu xa, người bên ngoài khó lường, nhưng đối với nàng cũng không tệ .

Nàng muốn Quân Khuynh Vũ chiếu cố giúp cũng không phải cái gì quá đáng, Quân Khuynh Vũ cư nhiên bởi vì một câu nói thuận miệng của Lạc Khuynh Hoàng còn không tính là tức giận, đã nói về sau cũng không giúp nàng chiếu cố ? ! Điều này làm cho nàng như thế nào không tức giận, không buồn bực cho được? !

"Vì sao? Cũng chỉ vì một câu của Khuynh Hoàng quận chúa?" Lăng Vũ Lưu nhìn Quân Khuynh Vũ, mang theo vài phần ủy khuất vài phần buồn bực, nói chuyện cũng không hề khách khí, "Xin thứ cho Vũ Lưu mạo muội, khí độ* của Khuynh Hoàng quận chúa cũng không khỏi quá nhỏ đi!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe được lời nói Lăng Vũ Lưu, từ chối cho ý kiến cười một tiếng, nhíu mày nhìn nàng liếc mắt một cái, mâu quang chợt lóe, không vui không giận đáp, "Thỉnh Vũ Lưu công chúa thứ lỗi, Khuynh

Hoàng chính là khí độ hẹp hòi như vậy, về sau thỉnh cầu không cần chọc tới ta, nếu không, cũng đừng trách ta ."

Lăng Vũ Lưu không có đoán được Lạc Khuynh Hoàng lại trả lời thẳng thắng như thế, vốn là nàng giáp thương mang bổng châm chọc ở Lạc Khuynh Hoàng như thế thẳng thắng lưu loát trả lời dưới, ngược lại có vẻ chanh chua, lại nhìn Lạc Khuynh Hoàng, vẻ mặt biểu tình cao nhã tự nhiên, kia thần thái tự nhiên hào phóng, có chỗ nào có nửa phần bộ dáng chua ngoa?

Tại sao sao rõ ràng là Lạc Khuynh Hoàng khí độ nhỏ hẹp, nhưng xem ra, lại là nàng có vẻ chanh chua? Lạc Khuynh Hoàng làm sao có thể có bản lãnh như vậy, thắn thắng thừa nhận, ngược lại làm cho nàng có vẻ chút không nhu mì làm ra vẻ?

Nghe được lời nói của Lạc Khuynh Hoàng , Quân Khuynh Vũ trong mắt hiện lên một tia sủng nịch, đưa tay tay nắm ở bả vai Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi có chút nhếch lên, trong lòng đắc ý nói, Hoàng nhi của hắn mà, quả nhiên là không giống người thường , Ngay cả ghen, đều có thể hợp tình hợp lý như vậy, không có một điểm mềm mại dối trá như nữ tử khác!

"Vũ Lưu, ta giúp ngươi, bất quá nhớ kỹ tình nghĩa đồng môn. Nhưng mà Hoàng nhi là thê tử duy nhất trong cuộc đời này của ta, ngươi nói tình đồng môn so với tình yêu đời đời kiếp kiếp mà nói, cái nào nhẹ cái nào nặng? Ngươi hỏi ta vì sao, ngươi cảm thấy cần thiết sao?" Quân Khuynh Vũ lôi kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, hướng với Lăng Vũ Lưu nói.

Lăng Vũ Lưu ngơ ngác đứng thẳng, chỉ cảm thấy trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại không biết trả lời làm sao. Chỉ miễn cưỡng lộ ra dáng vẻ tươi cười, lễ độ điềm đạm nói, "Là Vũ Lưu quá phận."

Nhìn Lăng Vũ Lưu lại khôi phục vẻ lễ độ điềm đạm trước sau như một, Lạc Khuynh Hoàng chỉ cảm thấy buồn tẻ vô vị, kỳ thật so với vẻ dối trá ôn hòa như vậy của Lăng Vũ Lưu, nàng ngược lại thích cái dáng vẻ nhất thời không khống chế được chỉ vào nàng nói nàng không có khí độ mới vừa rồi của Lăng Vũ Lưu hơn.

Thật sự là đáng tiếc ột nữ tử thông suốt , bởi vì sự phân tranh trong hoàng tộc, mà biến thành bộ dáng như thế.

"Nếu như đã giúp việc rồi. Chúng ta đi sang cách vách ăn cơm đi." Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt liếc mắt nhìn Lăng Vũ Lưu một cái, lôi kéo tay Quân Khuynh Vũ nói. Tuy nói nàng không ngại người ta nhìn nàng, nhưng mà không ngại không có nghĩa là thích, nàng vẫn thích cùng Quân Khuynh Vũ một mình ăn cơm.

Quân Khuynh Vũ tự nhiên hiểu được tâm tư của Lạc Khuynh Hoàng, liền lôi kéo Lạc Khuynh Hoàng ra cửa, đến cách vách ưu tai du tai ăn kêu cơm lên.

Cơm nước xong, hai người lại chơi một ván cờ, không biết Lăng Vũ Lưu đã ly khai khi nào, Quân Khuynh Vũ lại mang theo Lạc Khuynh Hoàng đến bên hồ gần đó tản bộ.

Đúng là cái gọi là không khéo không thành sách, Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng chẳng qua chỉ tùy ý đi tản bộ, thật không nghĩ, thế nhưng lại gặp Lăng Vũ Lưu cùng Quân Hiền Tề.

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ liếc nhau, lắc mình đứng ở một góc không dễ phát hiện, khóe môi hai người đều gợi lên nụ cười giảo hoạt, con ngươi đen láy sáng lên, giống nhau đều giống như hồ ly.

Bọn họ cũng không phải cố ý muốn đến nghe lén . Này chỉ là đúng lúc gặp, chỉ sợ nếu gặp được chẳng phải sẽ xấu hổ sao. Hai người đều phúc hắc nghĩ như thế.

"Nghe nói hôm nay Vũ Lưu công chúa đi gặp thất đệ? Chính là có ý định hòa thân?" Quân Hiền Tề trước sau vẫn là một bộ dáng ôn hòa nho nhã, trong mắt không hề có khí phách của bậc đế vương, giống như một người ôn hòa, vậy mà lại có dã tâm lớn như vậy đối với ngôi vị hoàng đế? Thật sự là nhìn không rõ.

Đại khái là cái ngôi vị hoàng đế kia lực hấp dẫn quá lớn. Cho nên bất kể ngươi có đúng hay không có khí phách vương giả, hết thẩy đều muốn nếu đạt được đến cái vị trí cao nhất kia.

Lăng Vũ Lưu nhìn đến tìm đến của nàng người là Quân Hiền Tề, tựa hồ thực thất vọng, lông mi dài rũ xuống , che lấp đi sự không kiên nhẫn cùng thất vọng trong mắt, khóe môi cong lên máy móc mà đoan trang ý cười, ôn hòa nói, "Ta tìm thất hoàng tử, chẳng qua chỉ nói chút sự tình mà thôi, cùng chuyện hòa thân không dính líu."

Quân Hiền Tề nghe được Lăng Vũ Lưu nói như thế, trong lòng thở một hơi dài nhõm nhẹ, nhưng mà hắn lại không dám yên tâm hoàn toàn, dù sao cái này cùng việc hôn sự anhr hưởng đến sự biến hóa thế cục trong triều, một ngày chưa có xác định, hắn liền một ngày không thể yên tâm. Mà Lăng quốc quốc chủ đối với Lăng Vũ Lưu lại là thập phần sủng ái, có thể nói, Lăng Vũ Lưu tâm ý, liền quyết định lựa chọn mục tiêu hòa thân lần này.

Hắn thăm dò hướng Lăng Vũ Lưu nói, "Như vậy ta liền yên tâm . Thất đệ ta tuy là nhân trung long phượng*, nhưng hắn đối với Khuynh Hoàng quận chúa cũng là một tấm chân tình, từng nói qua cuộc đời này chỉ thú một người là Khuynh Hoàng quận chúa, nếu là công chúa có ý định hòa thân cùng thất đệ, sợ là phải chịu ủy khuất ."

(*nhân trung long phượng: rồng trong loài người)

Lăng Vũ Lưu tâm tư vô cùng sắc bén, tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Quân Hiền Tề, đơn giản là kêu nàng chặt đứt tâm tư hòa thân cùng Quân Khuynh Vũ, cũng may nàng vốn dĩ không quá nghĩ muốn cùng Quân Khuynh Vũ hòa thân. Nàng chỉ là thất vọng, vì sao đến đây là Quân Hiền Tề, mà không phải là Liễu Tư Triệt.

Chuyện lớn như vậy, không có khả năng Liễu Tư Triệt không biết. Hoặc là nói, Liễu Tư Triệt đã sớm nhìn thấu trò hề của nàng, căn bản ngay cả mặt mũi cũng không nguyện ý tới gặp nàng sao? !

Không kiên nhẫn nhíu mày, Lăng Vũ Lưu thanh âm ôn hòa bên trong cũng xen lẫn vài tia hỗn loạn khó có thể phát hiện sự phiền chán cùng cảm giác mát, từ từ nói, "Đa tạ đại hoàng tử hảo ý nhắc nhở. Vũ Lưu tất nhiên là hiểu được đạo lý này, bởi vậy lần hòa thân này, Vũ Lưu nhất định chú trọng lựa chọn nam tử không thê thất, cho dù không phải là hoàng tử, Vũ Lưu cũng nguyện ý."

Quân Hiền Tề nghe xong lời nói của Lăng Vũ Lưu, đầu tiên là sắc mặt thay đổi một cái, tiếp theo hình như lại là nghĩ tới điều gì đó vậy, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, đối Lăng Vũ Lưu nói, "Không biết Vũ Lưu công chúa có biết ta là tứ công tử của Cẩm quốc kinh thành?"

Con ngươi của Lăng Vũ Lưu hiện lên một tia vui mừng cùng chờ đợi không dễ phát hiện, trên mặt lại như trước là một vẻ điềm tĩnh tự nhiên, nàng ôn hòa lễ độ hỏi, "Kinh thành tứ công tử? Thật ra đã từng có nghe thấy. chính là đã cố nhị hoàng tử Quân Kiền Linh, thất hoàng tử Quân Khuynh Vũ, hiện tại đại tướng Quân Lạc Vân Chỉ, còn có trưởng tử thừa tướng Liễu Tư Triệt?"

Lăng Vũ Lưu ngữ điệu ôn hòa mà cao nhã, thời điểm lúc nói đến Liễu Tư Triệt, rõ ràng lại mang theo vẻ tiểu nữ nhi ôn nhu, nhưng mà cái ôn nhu sâu đậm này bị che giấu đi, Quân Hiền Tề tự nhiên sẽ không chú ý tới.

"Vũ Lưu công chúa nói rất đúng. Cẩm quốc này ta chính là tứ công tử Cẩm quốc giữa mấy vị nam nhi ưu tú nhất, nay nhị đệ đã chết, thất đệ cùng Lạc Vân Chỉ đều đã muốn có hôn phối, còn còn lại Liễu Tư Triệt chưa từng hôn phối." Quân Hiền Tề nói xong, cố ý nhìn thoáng qua biểu tình của Lăng Vũ Lưu, đã thấy Lăng Vũ Lưu chính là ôn hòa cười, chưa từng có cái biểu tình gì.

Hắn thu hồi ánh mắt đánh giá Lăng Vũ Lưu, tiếp tục nói, " Liễu Tư Triệt này chính là đường huynh đệ của ta, đối nhân phẩm của hắn, ta dám đánh cam đoan, hơn nữa không phải ta khoác lác, Tư Triệt không chỉ tuấn tú lịch sự, hơn nữa mưu lược hơn người, đối nhân xử thế lại ôn tồn lễ độ, cùng công chúa rất xứng đôi."

Từ trong miệng người khác nghe được người ta nói nàng cùng Liễu Tư Triệt xứng đôi, dù là Lăng Vũ Lưu định lực hơn người, lại vẫn là nhịn không được đỏ mặt, nàng có chút ngượng ngùng nói, "Đại hoàng tử nói đùa."

Quân Hiền Tề nhìn đến phản ứng của Lăng Vũ Lưu, biết có hi vọng, liền không ngừng cố gắng nói, "Bản điện rất nghiêm túc , Vũ Lưu công chúa không ngại suy tính một chút?"

"Hôn nhân việc chính là đại sự. Nếu là Liễu công tử quả thực có tình ý, liền để cho hắn tự mình tiến đến đi." Lăng Vũ Lưu con ngươi đen láy bên trong hiện lên một tia vui sướng, lại bị nàng che dấu rất tốt, nàng nâng mắt, bình tĩnh không gợn sóng nhìn Quân Hiền Tề, ung dung nói.

Nhưng mà trong lời nói tiểu nữ nhi thẹn thùng của nàng vẫn là bán đứng tâm tư nàng, Quân Hiền Tề tuy rằng chưa từng nhìn ra tâm tư của Lăng Vũ Lưu đối với Liễu Tư Triệt, nhưng là cũng có thể đủ mơ hồ cảm

giác được, Lăng Vũ Lưu đối Liễu Tư Triệt là có vài phần hảo cảm , liền lập tức thập phần cao hứng nói, "Tốt lắm! cái này Bản điện trở về cùng Tư Triệt nói!"

Nhìn thân ảnh Quân Hiền Tề cáo từ rời đi, Lăng Vũ Lưu con ngươi hiện lên một chút cảm xúc phức tạp, tựa hồ là chờ đợi, lại tựa hồ là lo lắng, nàng đi qua đi lại, nhìn hồ nước cách đó không xa, từ từ thở dài một hơi, lẩm bẩm, "Cũng không biết ý nghĩ trong lòng Tư Triệt đến tột cùng như thế nào?"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bóng dáng Lăng Vũ Lưu, lấy tay chọc Quân Khuynh Vũ một chút, kề đến bên tai Quân Khuynh Vũ, nhỏ giọng nói, " Vũ Lưu công chúa này đối Liễu Tư Triệt thật đúng là một lòng say mê a. Ngươi nói ngươi cùng Liễu Tư Triệt cùng lúc gặp được Vũ Lưu công chúa, nàng vì sao không thương ngươi mà lại yêu Liễu Tư Triệt vậy? Chẳng lẽ nói Liễu Tư Triệt so với ngươi tốt hơn?"

Quân Khuynh Vũ nghe được vấn đề của Lạc Khuynh Hoàng, thân thủ đem vòng eo Lạc Khuynh Hoàng nắm lấy, làm cho Lạc Khuynh Hoàng cơ hồ dán đến trên người hắn, hắn một đôi con ngươi giống như hắc diệu thạch chiến hết ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng, từ từ nói, " Hoàng nhi cũng chẳng phải đồng thời gặp ta cùng Tư Triệt, Hoàng nhi vì sao không chọn Tư Triệt? Nếu là Tư Triệt rất tốt, Hoàng nhi có phải hay không hối hận vậy?"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến mâu trung Quân Khuynh Vũ ánh mắt nguy hiểm, khóe môi không nhịn được tràn ra ý cười, nàng cố ý lấy nói đi khiêu khích Quân Khuynh Vũ, thật không ngờ Quân Khuynh Vũ thật đúng là tức giận, nàng lập tức thè lưỡi, cười nói, "Ở trong lòng ta, ngươi chính là là tốt nhất. Cho dù ngươi không phải tốt nhất, ta cũng sẽ chọn ngươi, như thế nào có thể có hối hận như ngươi nói?"

"Không hối hận là tốt rồi, huống chi ngươi đã gả cho ta, cho dù hối hận, cũng vô ích, bởi vì này cả đời, ta sẽ không buông ngươi ra nữa." Quân Khuynh Vũ nhìn con ngươi Lạc Khuynh Hoàng, đôi mắt đen láy bên trong để lộ ra tràn đầy kiên định cùng khí phách, nói từng chữ từng chữ.

Lạc Khuynh Hoàng cũng cùng Quân Khuynh Vũ nhìn nhau, trong mắt mang theo kiên định cùng chăm chú, từng chữ tự trả lời, "Ta nếu gả cho ngươi , liền sẽ không hối hận, cho dù ngươi muốn thả ta ra, ta cũng sẽ không cho phép!"

"Còn nhớ rõ lúc trước Hoàng nhi cùng ta hỗ trợ thiếu một cái nhân tình sao?" Quân Khuynh Vũ trong mắt hiện lên ý cười ôn nhu mà sủng nịch, khóe môi có chút cong lên, giống như nhớ tới cái gì, hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng khóe môi ý cười không giảm, mâu trung mang theo ôn nhu như nước quang mang, từ từ đáp, "Đương nhiên nhớ rõ, lúc ấy ngươi nói ta phải nhớ rõ Hoàng nhi còn thiếu ta một cái nhân tình đấy, như vậy chúng ta mỗi người đều thiếu đối phương một cái nhân tình, có phải hay không đã định trước muốn chúng ta cả đời dây dưa không dứt? Khi đó ta còn không tin, thật không ngờ, đúng là nhất ngữ thành sấm."

Quân Khuynh Vũ lộ ra bộ dáng hồ ly tươi cười, thân thủ sít đem Lạc Khuynh Hoàng kéo qua gắt gao, khóe môi thỏa mãn ôm lấy. Nên như thế nhất ngữ thành sấm, bởi vì từ lúc cái thời điểm kia bắt đầu, hắn cũng đã quyết định, nhất định phải làm cho Lạc Khuynh Hoàng trở thành thê tử của hắn, cả đời cũng không cho phép rời đi khỏi hắn.

Lạc Khuynh Hoàng tựa vào trong lòng Quân Khuynh Vũ, cũng lộ ra ý cười hạnh phúc. Mặt trời chiều ngã về tây, ánh mặt trời rơi ở trên người bọn họ, chiếu ra vẻ tuyệt thế tao nhã của bọn họ, có vẻ vô cùng chói mắt, nhưng lại hài hòa động lòng người, phảng phất ngưng tụ ý vị mọi thứ động lòng người mà thế gian sở hữu.

93. Chương 94: Cự Hôn, Hai Quốc Quyết Liệt

Ngày kế tiếp. Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ lại đến bên hồ tản bộ, rất không đúng dịp, bọn họ lại gặp Lăng Vũ Lưu, chẳng qua lần này, đứng bên người nàng là Liễu Tư Triệt.

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ không muốn quấy rầy hai người tâm sự, liền trốn sang một bên, lặng lẽ nhìn.

Theo góc độ của Lạc Khuynh Hoàng có thể nhìn thấy Lăng Vũ Lưu mặc một bộ xiêm y màu trắng, trên mặt thêu hoa đào, bên trong vẻ thanh nhã lại mơ hồ để lộ ra vài phần dịu dàng, tóc mặc dù không được

búi quá kiểu cách, nhưng lại có thể nhìn ra đã trang hoàng rất công phu.

Lông mi của nàng run nhè nhẹ , bàn tay ở bên trong ống tay áo siết chặt, tựa hồ là cực lực muốn chế ngự tốc độ nhịp tim của chính mình, dường như lấy dũng khí thật lớn, Lăng Vũ Lưu mới chậm rãi đem đầu nâng lên, nhìn con ngươi Liễu Tư Triệt bình tĩnh không gợn sóng, trong mắt của nàng lướt qua một tia thất vọng, vẫn như trước dịu dàng hỏi, "Hiếm khi Tư Triệt lại chủ động tìm ta, không biết có chuyện gì?"

Lúc hỏi ra câu nói kia, con ngươi Lăng Vũ Lưu liền không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào Liễu Tư Triệt, giống như muốn từ trên mặt Liễu Tư Triệt nhìn ra chút gì đó, tay nàng như trước gắt gao siết chặt, trong mắt cũng mang theo vài phần chờ đợi cùng khẩn trương.

Liễu Tư Triệt đứng ở đối diện Lăng Vũ Lưu.Trang phục tử y (màu tím) đơn giản lại cao quý, cổ tay áo thêu chỉ tơ màu bạc, càng tôn lên phong thái hào hoa phú quý vô song của hắn. Theo góc độ Lạc Khuynh Hoàng, vừa vặn có thể thấy sườn mặt hắn, độ cong hoàn mỹ mà tao nhã, con ngươi như mực thâm thúy, còn có nụ cười kia vĩnh viễn lộ ra vẻ thanh nhã xa cách.

Nghe được lời nói của Lăng Vũ Lưu, vẻ mặt Liễu Tư Triệt cũng không có nhiều biến hóa, hắn trước sau vẫn thanh nhã như vậy, vẫn mang theo ý cười, bên trong con ngươi đen láy cũng vẫn che đậy sương mù nhàn nhạt, làm cho người ta thấy không rõ tâm tư của hắn, trầm mặc hồi lâu, hắn cũng chưa từng mở miệng, cằm hắn có chút nâng lên, tựa hồ là suy tư về vấn đề gì đó.

Thấy Liễu Tư Triệt chậm chạp không nói lời nào, thần sắc Lăng Vũ Lưu càng thêm khẩn trương, nàng vẫn cố gắng bình phục tâm tình, nhìn Liễu Tư Triệt, bám riết không tha hỏi, "Chính là vì chuyện hòa thân?"

Nghe được lời nói của Lăng Vũ Lưu, vẻ mặt Liễu Tư Triệt rốt cục có chút thay đổi, bên trong con ngươi che đậy sương mù nhàn nhạt cực nhanh hiện lên một chút tình cảm, tựa hồ là xin lỗi, tựa hồ là bất đắc dĩ, tựa hồ là thương xót. Chân mày hắn khẽ nhíu lại, rốt cục mở miệng, "Vũ Lưu. Muội cần gì làm như vậy, tự làm khổ mình?"

Lăng Vũ Lưu tâm tư sáng suốt ra sao, chỉ là một câu của Liễu Tư Triệt, nàng cũng đã đoán được tâm tư Liễu Tư Triệt, phượng mâu xinh đẹp đột nhiên trợn to, bên trong cơ hồ đã muốn trào nước mắt, liền lui hai bước, mới bình phục tâm tình, ý cười khóe môi trở nên khổ sở, nhìn Liễu Tư Triệt, mâu trung mang theo vài phần thất vọng vài phần đau thương, thanh âm chua sót hỏi, "Huynh. . . Không muốn thú(cưới)?"

Bên trong con ngươi đen như mực của Liễu Tư Triệt toát ra vài phần bất đắc dĩ cùng xin lỗi, nhìn Lăng Vũ Lưu, đợi đến thời điểm hắn mở miệng nói chuyện, đôi mắt giống như hắc diệu thạch lộ ra rõ ràng sự kiên định cùng chấp nhất, thanh âm hắn như trước tao nhã, khiêm tốn lễ độ, thế nhưng lời kia, từng câu từng chữ chữ giống như lưỡi dao sắc bén cứa vào trong lòng Lăng Vũ Lưu.

Hắn nói, "Đúng, ta sẽ không thú muội, cũng sẽ không thú bất kì nữ tử nào."

Lăng Vũ Lưu nhìn Liễu Tư Triệt, trong mắt nước mắt rốt cục ức chế không được chảy ra, nàng nhìn Liễu Tư Triệt, bên trong phượng mâu xinh đẹp là tràn đầy tuyệt vọng cùng chua sót, càng nhìn, nàng không khỏi điên cuồng nở nụ cười, cười đến nước mắt không ngừng chảy.

Lăng Vũ Lưu nghĩ nàng, tính tình thanh cao lãnh ngạo như thế nào, mặc dù ở mặt ngoài hiện ra vẻ đoan trang ôn hòa, nhưng là lòng của nàng, kỳ thật rất kiêu ngạo . Nhưng mà vì Liễu Tư Triệt, nàng buông xuống hết thảy dáng vẻ, thậm chí không tiếc đi suy tính, muốn hắn thú nàng.

Loại nữ tử kiêu ngạo giống nàng, muốn một người nam tử không thương mình lấy mình, lòng của nàng sao không đau? Nhưng vì Liễu Tư Triệt, nàng không cần, chỉ cần hắn có thể thú nàng, để cho nàng lấy thân phận thê tử bồi ở bên người hắn là tốt rồi. Cho dù là vì thế cục bức bách.

Thế nhưng mặc dù là như vậy, cho dù nàng tính toán nhiều mưu kế, Liễu Tư Triệt vẫn chưa từng tìm đến nàng. Thời điểm Quân Hiền đến tìm nàng, nàng không còn kiên nhẫn, nàng căn bản không muốn ứng phó hắn. Nhưng vì Liễu Tư Triệt, nàng vẫn phải nhẫn nhịn lại tính khí cùng Quân Hiền Tề giao thiệp, nghe được Quân Hiền Tề nói sẽ làm cho Liễu Tư Triệt tìm đến nàng, trong lòng nàng lại không thể ngăn được sự vui mừng.

Thế nhưng Liễu Tư Triệt đã đến đây, nhưng vẫn không mở miệng. Nàng bỏ đi mặt mũi hỏi hắn, hắn là có phải có việc hay không, hắn không trả lời, nàng liền hỏi lại rõ ràng hơn một chút, hỏi hắn có nguyện ý hòa

thân hay không, nhưng là lại chỉ lấy được một câu của hắn, Vũ Lưu, ngươi cần gì làm như vậy, tự làm khổ mình?

Đúng vậy! Nàng hà tất tự làm khổ mình như vậy a? ! Vì một cái nam nhân không yêu mình, hao phí mất nhiều thời gian như vậy, tính toán mưu kế, mặt mũi mất hết, nàng đây là tội tình gì a? !

"Liễu Tư Triệt! Huynh thật không muốn thú?" Lăng Vũ Lưu kìm nén nước mắt, hai mắt đẫm lệ trong lúc đó mơ hồ có một tia dứt khoát, nàng nhìn Liễu Tư Triệt, từng chữ từng chữ hỏi.

Liễu Tư Triệt chân mày nhẹ nhàng nhíu, thanh âm ôn hòa lại kiên định, "Vũ Lưu, muội biết rõ ta yêu là nàng."

"Ha ha ha ha ha ha! Huynh yêu nàng! Ta đương nhiên biết huynh yêu nàng! Nhưng ta không quan tâm, ta chỉ muốn bồi ở bên cạnh huynh, ta chỉ muốn một cái danh phận thê tử của huynh mà thôi, khó như vậy sao? Huynh tình nguyện mất đi sự trợ giúp cường đại của Lăng quốc, cũng không nguyện ý thú ta?" Lăng Vũ Lưu có chút tự giễu nở nụ cười, nhìn Liễu Tư Triệt, nén nước mắt hỏi.

"Vũ Lưu. Ta chỉ coi muội là muội muội. Ta không thể lấy muội." Liễu Tư Triệt nhìn Lăng Vũ Lưu cười giống như điên, ánh mắt càng thêm thương xót mà bất đắc dĩ, nhưng vẫn như trước không chịu thay đổi ý kiến.

Bên trong phượng mâu xinh đẹp của Lăng Vũ Lưu đã chứa đầy tuyệt vọng cùng dứt khoát, nàng nhìn Liễu Tư Triệt, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, từng chữ nói, "Hảo! Liễu Tư Triệt, huynh nhớ kỹ lời nói của huynh ngày hôm nay! Huynh không nên hối hận! Ta Lăng Vũ Lưu cũng không phải không gả cho huynh thì không được!"

Nói xong, Lăng Vũ Lưu cũng không quay đầu lại rời đi, giống như khổng tước bị thương nhưng lại như trước kiêu ngạo.

Nhìn bóng dáng Lăng Vũ Lưu kiên quyết rời đi, Lạc Khuynh Hoàng tâm tình thật lâu không thể bình phục. Nàng đã gặp qua Lăng Vũ Lưu, là cao nhã tự nhiên, là tâm tư kín đáo, trên mặt luôn lộ vẻ dối trá tươi cười nhưng cũng không có kẽ hở, bất kể là Lăng Vũ Lưu có làm sao, đều chưa từng có giống vừa rồi chật vật như vậy.

Lạc Khuynh Hoàng chưa từng nghĩ tới, một nữ tử tâm tư kín đáo lại tâm cao khí ngạo giống như Lăng Vũ Lưu, lại bỏ đi tự tôn, nói chuyện gần như khẩn cầu đối với một người.

Mà sự kiên quyết của Liễu Tư Triệt cũng đồng dạng làm nàng chấn động, tuy rằng Liễu Tư Triệt không có nói rõ cái nàng kia là ai, nhưng là nàng lại biết rõ ràng.

"Cảm động ?" Quân Khuynh Vũ đứng ở bên người Lạc Khuynh Hoàng, dán vào lỗ tai Lạc Khuynh Hoàng, từ từ hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng thật sự gật gật đầu, nói tiếp, "Nếu nói một chút cảm động cũng không có, đó là giả . Nhưng là cảm động chính là cảm động, vĩnh viễn sẽ không phải yêu."

Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi giơ lên ý cười. May mắn làm sao, tâm của Lạc Khuynh Hoàng, ở trên người hắn.

Mười ngày sau. Một cái tin tức khiếp sợ truyền ra tam quốc.

Vốn là tất cả mọi người xem trọng chuyện thông gia của Lăng quốc cùng Cẩm quốc, Vũ Lưu công chúa xuất hiện ở Cẩm quốc cũng xác minh độ chính xác của tin tức này, nhưng là chỉ qua thời gian mười ngày ngắn ngủn, thế nhưng truyền ra tin tức Lăng quốc cùng Tây Quyết kết làm thông gia.

Quốc chủ Lăng quốc sủng ái nhất là Vũ Lưu công chúa, phải gả cho Tây Quyết hoàng đế Âu Dương Triệt làm hậu.

Tin tức này không chỉ có làm tam quốc khiếp sợ, đối với Cẩm quốc, không thể nghi ngờ là một cái đả kích trí mạng. Nguyên bản thế cục đang giằng co, Cẩm quốc đang nội loạn, hơn nữa Lăng quốc cùng Tây Quyết thành thông gia, không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí.

"Vũ Lưu quyết tâm thật sự tàn nhẫn." Quân Khuynh Vũ nghe được tin tức này, chính là kinh ngạc nhíu mày, cũng không thấy bao nhiêu kinh hoảng, khóe môi có chút cong lên, tâm tình tựa hồ tốt lắm, từ từ nói, "Như vậy, cũng có thể giúp ta một phen."

"Giúp huynh một phen?" Lạc Khuynh Hoàng nghe được lời nói của Quân Khuynh Vũ, không khỏi nhíu mày, có chút không xác định nói, "Chẳng lẽ Liễu gia bởi vì vậy sẽ buông tha cho việc đoạt quyền, cùng huynh kề vai chiến đấu hay sao?"

"Liễu Viễn Chinh có thể tại triều đình giữ vững chức thừa tướng nhiều năm như vậy, tự nhiên đối với Cẩm quốc trung thành và tận tâm, nay nội ngoại đều rối loạn, nếu Quân Hiền Tề lại làm ra cái chuyện gì làm hắn thất vọng, có lẽ hắn sẽ vứt bỏ Quân Hiền Tề, cũng nói không chừng." Quân Khuynh Vũ lông mi nhướn lên, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên một chút sâu xa, tiếp tục nói, "Hắn sở dĩ ủng hộ Quân Hiền Tề, cũng chỉ vì bảo trụ địa vị mà thôi, nếu ta có thể hứa hẹn điều gì đó, hắn chưa chắc sẽ không dao động."

"Như vậy, chúng ta trước hết cho Liễu Viễn Chinh tiếp tục tề yên ổn tề. Lại cấp cho Quân Hiền Tề một liều thuốc mạnh, để cho hắn làm ra chút gì đó." Lạc Khuynh Hoàng nghe xong lời nói của Quân Khuynh Vũ, đồng ý nở nụ cười, khóe môi gợi lên, con ngươi lóe ra quang mang thâm sâu mà khôn khéo.

Quân Khuynh Vũ cũng nở nụ cười giảo hoạt giống Lạc Khuynh Hoàng, thoạt nhìn giống như hai con hồ ly.

Ngày kế, Quân Khuynh Vũ liền bắt đầu cùng Quân Hiền Tề tranh đấu khắp nơi với nhau, dù là Quân Hiền Tề tính tình yếu đuối, nhưng cũng bị Quân Khuynh Vũ làm cho có chút thẹn quá thành giận .

Quân Khuynh Vũ ở trong bóng tối dở thủ đoạn, nhưng Quân Hiền Tề lại ở trên đại điện cùng Quân Khuynh Vũ gây trở ngại, thế nhưng hết lần này tới lần khác mỗi lần Quân Hiền Tề cố tình tìm Quân Khuynh Vũ gây phiền toái, cuối cùng đều bị Quân Khuynh Vũ nói vặn lại không chừa đường sống, Liễu Tư Triệt còn phải hỗ trợ chu toàn.

Liễu Viễn Chinh nhìn Quân Hiền Tề vơi ánh mắt càng ngày càng thất vọng, mà Quân Khuynh Vũ cũng chọn ở lúc này bái phỏng Liễu Viễn Chinh.

"Không biết thất hoàng tử đại giá quang lâm là vì chuyện gì?" Liễu Viễn Chinh nhìn Quân Khuynh Vũ đến quý phủ bái phỏng, thái độ không được tốt lắm, nhưng cũng không có đem Quân Khuynh Vũ đuổi ra đi, chỉ là lãnh đạm hỏi.

"Thừa tướng là người thông minh. Hiển nhiên hiểu rõ dụng ý của Khuynh Vũ." Quân Khuynh Vũ con ngươi sâu thẳm nhìn Liễu Viễn Chinh, làm cho Liễu Viễn Chinh cảm giác sâu không lường được.

Liễu Viễn Chinh nhìn Quân Khuynh Vũ, thần sắc trên mặt dịu đi một ít, tựa hồ là đang chờ đợi câu sau của Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ lúc này mới từ từ mở miệng, "Nay Cẩm quốc gặp phải thế cục có bao nhiêu nghiêm trọng, tự nhiên không cần Khuynh Vũ nhiều lời. Đại ca tuy là nhân hậu, lại mất đi khí phách, thật sự không phải là chọn lựa cho bậc đế vương, thừa tướng một lòng vì nước, nói vậy sẽ không cố ý vì tình riêng mà làm việc. Huống chi, cho dù bản điện kế vị, với một cánh tay đắc lực như thừa tướng, bản điện cũng sẽ tuyệt đối không bạc đãi!"

Liễu Viễn Chinh nghe được lời nói của Quân Khuynh Vũ, trên mặt xuất hiện vài phần do dự, nhìn Quân Khuynh Vũ, trong mắt hiện lên một tia chần chờ, lại vẫn từ chối nói, "Lão thần tự nhiên sẽ không tổn hại quốc pháp, thất hoàng tử không cần lo lắng. Chỉ là Hiền Tề đứa nhỏ này là lão thần nhìn nó lớn lên , tuy rằng tính tình có chút yếu đuối, nhưng không phải không thể trở thành minh quân."

"Một khi đã như vậy, bản điện sẽ không làm thừa tướng khó xử. Bất quá lời nói của bản điện, vĩnh viễn hữu hiệu, hy vọng thừa tướng suy nghĩ một chút." Quân Khuynh Vũ nâng mắt, tựa tiếu phi tiếu nhìn Liễu Viễn Chinh.

Hắn tự nhiên biết Liễu Viễn Chinh không thể nào đáp ứng hắn dễ dàng như vậy được. Chỉ cần Liễu Viễn Chinh hiểu được, Quân Hiền Tề không đảm đương nổi ngôi vị hoàng đế, đối Liễu gia mà nói, cũng không phải đường cùng, Liễu Viễn Chinh đối với Quân Hiền Tề sẽ không tận tâm hết sức như vậy.

Huống chi việc sắp tới này, Liễu Viễn Chinh chắc là càng ngày càng thất vọng đối với Quân Hiền Tề rồi, chỉ cần hắn lại trợ giúp một phen, Liễu Viễn Chinh chắc chắn sẽ phản bội.

Liễu gia thế lớn, nếu có thể thu phục Liễu gia liền không đánh mà thắng, đó là cách tốt nhất, huống chi cùng Liễu Tư Triệt là đồng môn huynh đệ, hắn cũng thật sự không muốn cùng Liễu Tư Triệt là địch. Không chỉ bởi vì cố tình không muốn cùng hắn là địch, hắn cũng là biết rõ, làm địch nhân của Liễu Tư Triệt, cũng không dễ dàng.

Nhìn bóng dáng Quân Khuynh Vũ, trong mắt Liễu Viễn Chinh hiện lên một chút thâm ý, tựa hồ như suy tư điều gì.

Mà ở phía sau Liễu Viễn Chinh, Liễu Cẩm Tú về nhà thăm người thân nghe được cuộc đối thoại của Quân Khuynh Vũ cùng Liễu Viễn Chinh, vội vàng núp vào, trên mặt hiện ra một tia lo lắng. Nghe ý tứ phụ thân, tựa hồ là đang dao động .

Quân Hiền Tề mưu lược vốn là không bằng Quân Khuynh Vũ, nếu không phải có thế lực Liễu gia chống đỡ, có Liễu Tư Triệt vì hắn bày mưu tính kế, chỉ sợ đã sớm bị Quân Khuynh Vũ ngấm ngầm tính kế, nếu là tại thời điểm mất đi thế lực chống đỡ của Liễu gia, kia chẳng phải là binh bại như núi đổ?

Nghĩ đến đây, vẻ lo lắng trên mặt Liễu Cẩm Tú càng đậm, vội vàng về phủ đệ của mình.

"Nàng nói cái gì, phụ thân nàng muốn phản bội?" Quân Hiền Tề nghe được lời nói Liễu Cẩm Tú, lập tức gấp đến độ nhảy dựng lên, thần sắc khẩn trương nhìn Liễu Cẩm Tú, gấp đến độ đi qua đi lại, xem ra là bị dọa sợ tới mức không nhẹ.

Liễu Cẩm Tú lo lắng nhìn Quân Hiền Tề, gật gật đầu, nhíu lại mày nói, "Phụ thân chưa biểu hiện rõ ràng, nhưng ta xem vẻ mặt phụ thân, tựa hồ là đã dao động ."

"Vậy phải làm sao bây giờ a, tại thời điểm mấu chốt này, nếu phụ thân nàng phản bội, ta có thể xong rồi a! Cẩm Tú, nàng nhất định phải giúp giúp ta a!" Quân Hiền Tề gấp đến độ cầm tay Liễu Cẩm Tú, trong mắt mang theo thần sắc khẩn cầu.

Liễu Cẩm Tú mày cũng nhíu lại thật sâu, ôn nhu trên mặt hiện đầy lo lắng, nàng đương nhiên muốn giúp Quân Hiền Tề, nhưng khi nhìn bộ dáng hôm nay, phụ thân tâm tư chắc chắn là dao động , cho dù nàng đi cầu phụ thân, sợ là cũng chưa chắc có thể hiệu quả đi, có chút rầu rĩ thở dài một hơi, Liễu Cẩm Tú nói, "Ta có thể có biện pháp nào chứ? Trừ phi Quân Khuynh Vũ nguyện ý buông tha thôi!"

Quân Hiền Tề nghe xong, trong mắt lướt qua một tia sát khí.

Nếu là Quân Khuynh Vũ chết, có phải hay không sẽ không có người cùng hắn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế nữa? Này ngôi vị hoàng đế vốn là thuộc về hắn, hắn mới là thái tử, vì sao hắn phải đem ngôi vị hoàng đế tặng cho người khác, hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy!

Nhưng là Quân Khuynh Vũ võ công tuyệt đỉnh, Quân Kiền Linh mất nhiều công phu như vậy cũng không thể giết được Quân Khuynh Vũ, hắn thì có biện pháp nào giết Quân Khuynh Vũ đây? !

Hắn nếu giết không được Quân Khuynh Vũ, còn có biện pháp nào có thể làm cho Quân Khuynh Vũ chủ động buông tha cho ngôi vị hoàng đế đây? Quân Khuynh Vũ ẩn nhẫn nhiều như vậy năm, đối với ngôi vị hoàng đế tự nhiên là tình thế bắt buộc, có biện pháp nào có thể cho hắn chủ động buông tha cho ngôi vị hoàng đế chứ?

Cái gọi là người ngu ngàn lo tất sẽ được. Thật đúng là để cho Quân Hiền Tề nghĩ tới một chủ ý.

Hắn đem chủ ý này nói cho Liễu Cẩm Tú, trên mặt Liễu Cẩm Tú lập tức xuất hiện biểu tình không đồng ý, nàng nhìn Quân Hiền Tề, mày nhíu lại nói, "Làm sao có thể làm như vậy chứ? Nàng đối chúng ta có ân, chúng ta làm sao có thể hại nàng?"

"Cẩm Tú! Nàng nghĩ rằng ta muốn làm như vậy sao? Nhưng nếu không làm như vậy, người chết chính là ta ! Gia đình Đế vương tàn khốc nàng hẳn là biết a, nàng xem Quân Kiền Linh chết thảm như thế nào, nếu là Quân Khuynh Vũ kế vị , hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha ta?" Quân Hiền Tề đưa tay đè lại bả vai Liễu Cẩm Tú, mày nhíu lại, nhìn Liễu Cẩm Tú, trong mắt mang theo vài phần khẩn cầu vài phần dứt khoát.

Vẻ mặt Liễu Cẩm Tú xuất hiện một tia dao động, trong mắt hiện lên vẻ giãy dụa kịch liệt, mày nhíu lại, nhìn Quân Hiền Tề. Đây là trượng phu của nàng, là nam tử cả đời nàng yêu nhất, mặc dù là hắn từng phản

bội nàng, mặc dù là hắn tự tay hại chết đứa nhỏ của nàng, nàng đều có thể tha thứ cho trượng phu, nàng lại làm sao có thể trơ mắt nhìn hắn đi chết chứ?

Nhưng theo như phương pháp hắn nói, thật sự nàng không thể chấp nhận. Nếu nàng thật sự làm như vậy , không chỉ có lương tâm nàng bất an, sợ là Liễu Tư Triệt cũng sẽ không đồng ý đi? Lấy Lạc Khuynh Hoàng làm con tin đến uy hiếp Quân Khuynh Vũ, không khỏi có chút không quang minh lỗi lạc .

"Cẩm Tú, nàng không cần lại do dự . Chúng ta chỉ là lấy Lạc Khuynh Hoàng làm con tin, cũng sẽ không thật sự hại đến tánh mạng của nàng. Chỉ cần chúng ta dùng Lạc Khuynh Hoàng uy hiếp Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ ắt sẽ phải cúi đầu xưng thần, chờ ta ngồi trên đế vị Cẩm quốc, tự nhiên sẽ thả Lạc Khuynh Hoàng !" Quân Hiền Tề dùng sức đè lại bả vai Liễu Cẩm Tú, một đôi con ngươi gắt gao nhìn chằm chằm Liễu Cẩm Tú, tựa hồ là ở sợ hãi Liễu Cẩm Tú cự tuyệt yêu cầu của hắn.

Liễu Cẩm Tú nâng mắt nhìn Quân Hiền Tề. Phu quân yếu đuối thiện lương của nàng khi nào thì trở nên ti bỉ vô sỉ như thế? Chẳng lẽ ngôi vị hoàng đế có sức dụ hoặc mạnh mẽ thế sao?

"Hiền Tề, chúng ta hiện tại dừng tay, ta đi cầu phụ thân, để cho hắn bảo vệ chàng cả đời không cần lo lắng, được không?" Liễu Cẩm Tú lôi kéo Quân Hiền Tề thử khuyên nhủ.

Quân Hiền Tề nghe xong lời nói của Liễu Cẩm Tú, chẳng những không có cao hứng, ngược lại càng thêm sốt ruột, hắn gần như quát, "Cẩm Tú, nàng có thể hay không không đừng ngu ngốc ? Nàng chẳng lẽ không biết là hoàng thất không có tình thân sao? Quân Khuynh Vũ làm sao có thể dễ dàng khoan dung ột người cùng hắn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, sau khi hắn kế vị còn có thể để ta sống?"

Liễu Cẩm Tú nghe xong lời nói của Quân Hiền Tề, trong mắt hiện lên một tia do dự, cuối cùng hóa thành một chút kiên định, nàng nâng tay giữ chặt tay Quân Hiền Tề, ôn nhu mà kiên định nói, "Một khi đã như vậy, ta giúp chàng! Hiền Tề, chàng phải nhớ kỹ, mặc kệ phát sinh cái gì, chàng đều có ta, vì chàng, cho dù chống lại cả thiên hạ, ta cũng sẽ không tiếc!"

Quân Hiền Tề nghe được Liễu Cẩm Tú nói như thế, trên mặt mới lộ ra tươi cười, hắn đưa tay đem Liễu Cẩm Tú ôm vào trong lòng, nhưng biểu tình trên mặt lại như trước ngưng trọng, mày nhíu lại thật sâu, tựa hồ còn đang tính kế cái gì.

Liễu Cẩm Tú cũng là hoàn toàn không biết tựa vào trong lòng Quân Hiền Tề, ngay trong cả lòng của nàng có giãy dụa, nhưng vì người nam nhân nàng yêu, nàng cũng sẽ không tiếc.

94. Chương 95: Hạ Độc Nàng ?

"Liễu Cẩm Tú mời nàng đến phủ uống trà?" Quân Khuynh Vũ cầm trong tay bái thiếp Liễu Cẩm Tú đưa tới, nhíu mày, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hàm chứa vài phần nghiền ngẫm.

Lạc Khuynh Hoàng phức tạp nhìn bái thiếptrong tay, trên mặt gợi lên một chút tươi cười, đáp, "Có thể là muốn biện hộ cho Quân Hiền Tề."

"Vẫn nên cẩn thận thì hơn. Ta đi cùng nàng." Quân Khuynh Vũ tùy tiện ném bái thiếpsang một bên, nhíu mày nhìn Lạc Khuynh Hoàng, bên trong con ngươi đen như mực mang theo vài phần thân thiết lo lắng.

Lạc Khuynh Hoàng không nói gì, chỉ hơi nhíu mi. Quan hệ giữa nàng và Liễu Cẩm Tú không tính là mười phần tốt, nhưng cũng không quá tệ. Ít nhất sau vài lần tiếp xúc, Liễu Cẩm Tú đem lại cho nàng cảm giác dịu dàng mà thiện lương. Huống chi nàng đã từng cứu Liễu Cẩm Tú, Liễu Cẩm Tú có lẽ sẽ không làm việc bất lợi cho nàng.

"Vẫn là để một mình ta đi thôi. Ta sẽ cẩn thận." Lạc Khuynh Hoàng trầm mặc một hồi, nói với Quân Khuynh Vũ, cùng lắm là Liễu Cẩm Tú yêu cầu nàng buông tha Quân Hiền Tề nhỉ? Nếu nàng để Quân Khuynh Vũ đi cùng, chỉ sợ Liễu Cẩm Tú sẽ không mở miệng được .

Quân Khuynh Vũ mím môi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, bên trong con ngươi tối đen như mực không có nửa phần gợn sóng, một mảnh đen đặc che dấu nỗi lòng hắn giờ phút này, chỉ là đôi mày nhíu lại vẫn biểu lộ hết lo lắng và quan tâm của hắn. Hắn trầm mặc một hồi, mới từ từ đáp, "Vậy Hoàng nhi phải cẩn thận."

Sau khi Lạc Khuynh Hoàng xuất môn, Quân Khuynh Vũ lập tức gọi Mị Ảnh đi ra.

"Lập tức đưa bái thiếp cho Tư Triệt." Quân Khuynh Vũ giao bái thiếp trong tay cho Mị Ảnh, bên trong con ngươi đen thùi mang theo một tia cao thâm, ẩn ẩn lộ ra vài phần tinh quang.

Nếu Lạc Khuynh Hoàng không muốn hắn đi theo, hắn liền không đi. Nhưng hắn vẫn lo lắng Lạc Khuynh Hoàng có chuyện ngoài ý muốn, cho nên mới đem bái thiếp giao cho Liễu Tư Triệt. Dựa vào tình ý của Liễu Tư Triệt đối với Lạc Khuynh Hoàng, tất nhiên sẽ không ngồi yên không để ý.

Nếu Liễu Cẩm Tú không có tâm tư khác, chỉ là muốn cầu Lạc Khuynh Hoàng, như vậy Liễu Tư Triệt đi, cũng sẽ không có ảnh hưởng gì. Nếu Liễu Cẩm Tú có tâm tư khác, Liễu Tư Triệt đi, tất nhiên cũng có thể ngăn cản, hơn nữa có thể khuấy lên hiềm khích giữa Liễu Tư Triệt và Liễu Cẩm Tú, như vậy đối với việc chia rẽ Liễu gia và Quân Hiền Tề, cũng là một biện pháp không tồi.

Sau khi Mị Ảnh rời khỏi, Quân Khuynh Vũ ngồi xuống ghế bên cạnh bàn đá trong viện, thản nhiên tự đắc uống trà, vẻ mặt hắn như mây trời, cao nhã mà không thể leo lên, chén trà trong tay còn tỏa ra từng làn hơi nóng, làm cho dung nhan phong hoa tuyệt đại của hắn tựa như ảo mộng.

Mà bên trong con ngươi tối đen sâu thẳm ẩn ẩn một tia lo lắng. Liễu Cẩm Tú đột nhiên mời Lạc Khuynh Hoàng ghé phủ uống trà, mục đích tuyệt không đơn thuần, dựa vàotrí tuệ của Lạc Khuynh Hoàng không thể không biết được, nhưng nàng ấy vẫn lựa chọn tin tưởng Liễu Cẩm Tú, lựa chọn một mình đi. Hoàng nhi của hắn a, đúng là vẫn chưa làm được nữ tử lãnh tâm lãnh tính a.

Mà Lạc Khuynh Hoàng lúc này đã đến phủ đệ của Quân Hiền Tề.

Liễu Cẩm Tú nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng một mình đến, ánh mắt có chút lóe lóe, nhẹ nhàng cắn môi, tựa hồ là đang giãy dụa, tươi cười trên mặt có chút mất tự nhiên, nghênh đón, nói với Lạc Khuynh Hoàng, "Khuynh Hoàng quận chúa, ngươi đã đến rồi?"

Lạc Khuynh Hoàng đáy mắt lướt qua một tia lương ý, bên trong con ngươi đen như mực lóe ra tinh quang, khóe môi gợi lên một chút ý vị thâm trường tươi cười, bất động thanh sắc đáp, "Không biết vương phi mời Khuynh Hoàng đến quý phủ, là có chuyện gì?"

Liễu Cẩm Tú không chú ý đến tinh quang dưới đáy mắt của Lạc Khuynh Hoàng, thấy Lạc Khuynh Hoàng nói chuyện với nàng vẫn như từ trước tới nay, cảm giác áy náy không khỏi dâng lên, ngẩn người, mới miễn cưỡng cười đáp, "Có một số việc muốn nói với Khuynh Hoàng quận chúa, không bằng chúng ta vào nhà, vừa uống trà vừa nói đi."

Lạc Khuynh Hoàng hơi nhíu mày, bên trong con ngươi tối tăm hiện lên một tia cảnh giác, ngưng tụ thính lực nghe ngóng động tĩnh bốn phía, sắc mặt có chút trầm xuống, trong mắt mang theo vài phần ngưng trọng, khóe môi gợi lên tươi cười, từ từ nói, "Nói đến uống trà, thật ra Khuynh Hoàng có biết một chỗ, trà nghệ không tệ, không biết vương phi có nguyện ý di giá hay không?"

Liễu Cẩm Tú đương nhiên không dự đoán được Lạc Khuynh Hoàng sẽ nói như thế, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết đáp lời như thế nào.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Liễu Cẩm Tú thất thần không nói lời nào, trong lòng hiện lên một tia cảm giác mất mát. Liễu Cẩm Tú quả nhiên muốn động tay chân trong trà sao? Ngày xưa là nữ tử cả người nhu nhược, ngay cả phu quân cưới nữ tử khác, hại chết đứa nhỏ của mình đều không tính toán, nay làm sao có thể biến thành bộ dáng này?

Trong mắt lướt qua một tia đau xót, tươi cười trên mặt Lạc Khuynh Hoàng cũng không thay đổi, nói, "Vương phi chẳng lẽ không muốn sao?"

Liễu Cẩm Tú muốn động thủ trong trà, muốn dùng nàng để áp chế Quân Khuynh Vũ sao? Làm sao nàng có thể dễ dàng để cho Liễu Cẩm Tú như nguyện đây? Chính là nàng chưa thể trực tiếp trở mặt với Liễu Cẩm Tú, vừa rồi nàng ngưng thần nghe được một chút, bên trong viện này mai phục ít nhất mấy chục cao thủ, nếu nàng công nhiên trở mặtvới Liễu Cẩm Tú, sợ là hôm nay sẽ có đến mà không có về .

"Làm sao có thể. Chỉ là trong phủ đã chuẩn bị trà, nếu không uống, sợ là sẽ lạnh ." Liễu Cẩm Tú cười có chút mất tự nhiên, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tiếp tục nói, "Chỗ trà đạo Khuynh Hoàng quận chúa nói đến,

ngày khác chúng ta có thể lại đi a."

Bên trong con ngươi đen thùi của Lạc Khuynh Hoàng mang theo vài phần suy nghĩ, nếu hiện tại nàng không đi vào, như vậy cao thủ mai phục trong chỗ tối nhất định sẽ ào ạt lộ ra, đến lúc đó nàng hình như khó có thể thoát thân, không bằng hiện tại theo Liễu Cẩm Tú vào nhà, giả vờ uống xong trà, lại tùy cơ hành động.

Nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng gợi lên bình tĩnh tự nhiêntươi cười, từ từ cười nói, "Như thế cũng tốt. Vương phi mời dẫn đường."

Liễu Cẩm Tú vốn nghĩ Lạc Khuynh Hoàng sẽ nhìn ra manh mối, mười phần khẩn trương, bây giờ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, tươi cười dẫn Lạc Khuynh Hoàng vào phòng.

Lạc Khuynh Hoàng cùng Liễu Cẩm Tú ngồi xuống ghế, Liễu Cẩm Tú thay Lạc Khuynh Hoàng rót một ly trà, nhưng không vội vã đưa cho Lạc Khuynh Hoàng, mà là ngưng thần nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nói, "Khuynh Hoàng quận chúa, Cẩm Tú muốn hỏi ngươi một vấn đề."

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày,bên trong con ngươi u hắc hiện lên một tia nghi hoặc, Liễu Cẩm Tú còn muốn hỏi nàng vấn đề gì? Trong lòng tuy là nghi hoặc, ở mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc đáp, "Không biết vương phi có vấn đề gì muốn hỏi Khuynh Hoàng?"

"Thất hoàng tử thật sự không thể không đoạt đế vị sao? Nếu Hiền Tề làm đế, ta sẽ khuyên hắn đối xử tử tế với các ngươi, các ngươi có thể buông tha hay không?" Trong mắt Liễu Cẩm Tú mang theo một tia chờ đợi, ánh mắt sáng quắc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, bàn tay nắm chặt chén trà, tựa hồ cũng không nguyện ý để Lạc Khuynh Hoàng uống chén trà này.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Liễu Cẩm Tú, lãnh ý dưới đáy mắt dần dần biến mất, toát ra một tia ấm áp, đáy lòng yên lặng thở dài một hơi, muốn xuống tayvới nàng, sợ cũng không phải là ý nguyện của Liễu Cẩm Tú, nếu không nàng ấy cần gì phải giãy dụa như thế, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt nàng?

Hiện tại nàng ấy rõ ràng có thể trực tiếp đưa trà cho nàng uống, nhưng vì sao muốn trước khi nàng uống lại hỏi vấn đề này, làm cho người ta nghi hoặc? Nàng ấy rõ ràng là không muốn hại nàng!

Như vậy, nguyên nhânLiễu Cẩm Tú làm như thế, sợ đều là vì Quân Hiền Tề đi. Quân Hiền Tề nạp thiếp nàng ấy có thể không oán không hối, Quân Hiền Tề tự tay hại chết đứa nhỏ của nàng, nàng ấy cũng có thể không oán không hận. Tình cảm Liễu Cẩm Tú dành cho Quân Hiền Tề, thật là có thể khiến nàng ta làm bất cứ chuyện gì .

Đáy lòng nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn chờ đợi trong mắtLiễu Cẩm Tú, trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một chút bất đắc dĩ. Nàng đương nhiên cũng không nguyện ý đấu đến ngươi chết ta sống, nhưng hoàng tộc phân tranh từ xưa đã như vậy. Cho dù hiện tại nàng có hứa hẹn sẽ bỏ qua Quân Hiền Tề, Quân Hiền Tề sợ là cũng sẽ không bỏ qua nàng, huống chi, nàng tuyệt sẽ không thay mặt Quân Khuynh Vũ hứa hẹn như vậy, mặc kệ hứa hẹn nàylà thật hay giả.

"Đế thế năng giả cư chi (ngồi trên đế vị phải dựa vào năng lực). Ta tin tưởng Vũ so với đại hoàng tử sẽ làm tốt hơn." Lạc Khuynh Hoàng không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp, trong mắt tràn đầy tín nhiệm cùng luyến ái đối với Quân Khuynh Vũ, nàng nhìn vào mắt Liễu Cẩm Tú, từng chữ lần lượt nói, "Nếu là Vũ kế vị, ta cũng có thể cam đoan, các ngươi áo cơm không lo!"

Liễu Cẩm Tú nghe được lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hiện lên một tia do dự, cái chén nắm ở trong tay cũng có chút run run, nàng do dự nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng cũng trấn định tự nhiên nhìn Liễu Cẩm Tú. Liễu Cẩm Tú thật sự không thích hợp làm chuyện như vậy, hôm nay ngồi ở chỗ này, cho dù không phải là nàng ấy, đổi lại là một người nào đó có chút tâm cơ nhân, đều có thể đủ nhìn ra chén trà này có vấn đề.

"Vương phi không bằng nên suy nghĩ về đề nghị của ta." Lạc Khuynh Hoàng mỉm cười nhìn Liễu Cẩm Tú, trong lời nói mang theo ba phần tính kế bảy phần thân thiết nói, "Đại hoàng tử không giống với Vũ. Nếu hắn đăng cơ, ngày sau không biết sẽ có bao nhiêu phi tử, đến thời điểm đó, chỉ sợ vương phi muốn khóc cũng không kịp ."

Liễu Cẩm Tú nghe xong Lạc Khuynh Hoàng nói, càng thêm do dự.

Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Quân Hiền Tề mang theo vẻ mặt ôn hòa đi đến, nhưng nếu cẩn thận quan sát vẫn có thể nhìn thấy khóe mắt hắn chợt lóe qua hung ác nham hiểm.

"Cẩm Tú thỉnh Khuynh Hoàng quận chúa đến phủ, sao không nói với ta một tiếng?" Quân Hiền Tề làm bộ như không biết chuyện này, liếc nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái, lập tức đưa lưng về phía Lạc Khuynh Hoàng, nháy mắt với Liễu Cẩm Tú.

Trong mắt Liễu Cẩm Tú lại hiện lên kịch liệt giãy dụa, Quân Hiền Tề thấy thế, một phen đoạt lấy chén trà trong tay Liễu Cẩm Tú, cười nói, "Đây không phải là tuyết sơn long tỉnh mấy ngày trước phụ vương ban thưởng sao? Cẩm Tú chiêu đãi Khuynh Hoàng quận chúa thật rất chu đáo."

Lạc Khuynh Hoàng bất động thanh sắc nhìn Quân Hiền Tề, ngưng trọng trong mắt càng thêm rõ ràng, nhưng trên mặt ẫn bất động thanh sắc, khóe môi còn gợi lên tươi cười, từ từ nói, "Tuyết sơn long tỉnh? Này thật đúng là trà tốt khó tìm."

Quân Hiền Tề nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, liền đưa cái chén cho Lạc Khuynh Hoàng, Liễu Cẩm Tú trơ mắt nhìn Quân Hiền Tề đem chén trà cho Lạc Khuynh Hoàng, đôi mắt hiện lên một chút cảm xúcphức tạp, nghiêng đi hai má, không hề nhìn lại.

Lạc Khuynh Hoàng đem trà đưa tới trước mũi ngửi ngửi, làm như là đang hưởng thụ hương trà, biểu tình của nàng vô cùng thích ý, khóe môi còn gợi lên ý cười, nhưng sâu dưới đáy mắt cũng hàm chứa tinh quang.

Trà tuyết sơn long tỉnh này có hương nồng hậu, che dấu trong trà hương vị của nhuyễn cốt tán, nhưng đối với Lạc Khuynh Hoàng chuyên môn nghiên cứu độc dược, nàng vẫn có thể ngửi một chút liền nhận ra trong trà có nhuyễn cốt tán.

Khóe môi không khỏi gợi lên một chút tươi cười. Sau khi nàng đổi huyết với Tuyết Lạc Y cũng đã bách độc bất xâm , cho dù là kịch độc thì đối nàng cũng không có chút tác dụng, huống chi chỉ là nhuyễn cốt tán?

Thản nhiên tự đắc uống một ngụm, Lạc Khuynh Hoàng khóe môi giương lên tươi cười, từ từ nói, "Quả nhiên là trà ngon, hương vị thật sự là hương nùng ngon miệng."

Quân Hiền Tề mắt thấy Lạc Khuynh Hoàng uống hết chén trà, khóe môi giương lên một tia tươi cười đắc ý không dễ phát hiện, làm bộ như ôn hòa nói, "Khuynh Hoàng quận chúa không chê là tốt rồi."

Lạc Khuynh Hoàng mỉm cười nhìn Quân Hiền Tề, khóe mắt lướt nhanh nhìn qua một chút bài trí trong phòng, lại ngưng thần nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, đáy mắt hiện lên một chút quyết tuyệt, nàng bất động thanh sắc tiêu sái đến bên cạnh Liễu Cẩm Tú, từ từ nói, "Đó là do tay nghề vương phi tốt. Thú được một vương phi tốt như thế, đại hoàng tử phải quý trọng mới được."

"Đó là tất nhiên. Bản điện tự nhiên sẽ hảo hảo quý trọng Cẩm Tú." Quân Hiền Tề nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, ôn nhu nhìn Liễu Cẩm Tú, bộ dáng thâm tình chân thành.

Liễu Cẩm Tú nhìn đến thâm tình bên trong con ngươi của Quân Hiền Tề, khóe môi lộ ra tươi cười, dịu dàng cười cười.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn ý cười trong mắt Liễu Cẩm Tú, đáy lòng yên lặng thở dài một hơi, từ từ nói, "Nữ tử ôn nhu thiện lương như Cẩm Tú, có thể vì đại hoàng tử làm được như thế, cũng xác thực không dễ."

Những lời này nói xong, Liễu Cẩm Tú cùng Quân Hiền Tề đồng thời thay đổi sắc mặt, trên mặt Quân Hiền Tề hiện lên một tia hung ác nham hiểm, mà tay Lạc Khuynh Hoàng đã lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai bắt lấy cổ Liễu Cẩm Tú.

"Lạc Khuynh Hoàng, ngươi làm cái gì?" Quân Hiền Tề nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên ra tay chế trụ cổ Liễu Cẩm Tú, không khỏi cả kinh nói.

Lạc Khuynh Hoàng một tay giữ chặt cổ Liễu Cẩm Tú hướng tới cửa thối lui, một bên câu môi đối với Quân Hiền Tề cười lạnh nói, "Làm cái gì? Đại hoàng tử hôm nay thỉnh Khuynh Hoàng đến là vì làm cái gì?"

"Ngươi đã biết. Vậy vì sao ngươi còn uống chén trà kia?" Quân Hiền Tề nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, không khỏi kinh ngạc nói.

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một đạo tinh quang. Nếu nàng không uống hết chén trà kia, làm sao có cơ hội kèm hai bên Liễu Cẩm Tú, vừa rồi từ một nơi bí mật gần đó vẫn có người âm thầm bảo hộ Liễu Cẩm Tú, chỉ cần nàng vừa động thủ, sợ là lập tức sẽ có ám khí đánh úp về phía nàng.

"Nếu không uống chén tràkia, ta làm sao có thể đắc thủ?" Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng mang theo một đạo tàn khốc, nàng nhìn Liễu Cẩm Tú, chỉ thấy Liễu Cẩm Tú sắc mặt tái nhợt, trong mắt là kinh hoảng cùng xin lỗi, trong lòng Lạc Khuynh Hoàng xẹt qua một tia không đành lòng, nhưng vẫn cứng rắn nói, "Sau khi ta rời khỏi đại hoàng tử phủ đệ tự nhiên sẽ thả vương phi trở về!"

Lạc Khuynh Hoàng kèm hai bên Liễu Cẩm Tú thối lui. Mà sát thủ mai phục trong viện nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng kèm hai bên Liễu Cẩm Tú cũng đều đi ra khỏi chỗ tối, Lạc Khuynh Hoàng nhìn quét sơ qua, có hơn ba mươi người, thoạt nhìn võ công cũng không tệ.

Nhóm sát thủ bao vây quanh Lạc Khuynh Hoàng cùng Liễu Cẩm Tú, chậm chạp không dám động thủ.

"Lạc Khuynh Hoàng, ngươi cho là ngươi uy hiếp Cẩm Tú là có thể rời khỏi nơi này sao?" Trong mắt Quân Hiền Tề hiện lên một tia hung ác nham hiểm, điên cuồng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mang theo một tia quyết tuyệt cùng ngoan ý nói, "Tiến lên cho ta, nhất định phải bắt sống Lạc Khuynh Hoàng! Nàng trúng nhuyễn cốt tán, không bao lâu sẽ mất hết khí lực!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Hiền Tề lời nói, có chút rùng mình, lạnh giọng hỏi, "Ngươi sẽ mặc kệ sống chết của vương phi sao?"

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, Liễu Cẩm Tú đang bị Lạc Khuynh Hoàng khống chế cũng nâng lên đôi mắt, nhìn Quân Hiền Tề, Quân Hiền Tề nhìn đến tầm mắtcủa Liễu Cẩm Tú, nghiêng đi hai má, tránh khỏi tầm mắt của nàng, lạnh giọng nói, "Vương phi không có còn có thể thú, nhưng ngôi vị hoàng đế này không có, e là ngay cả mệnh cũng không còn. Khuynh Hoàng quận chúa là người thông minh, người nói, bản điện sẽ chọn thế nào đây?"

"Quân Hiền Tề! Ngươi thật sự là cầm thú!" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Hiền Tề nói như thế, không khỏi tức giận, trong mắt hiện lên lãnh ý, căm tức nhìn Quân Hiền Tề, lạnh giọng nói, "Ngươi làm như vậy không phải là phụ một mảnh chân tình của Cẩm Tú đối với ngươi sao?"

"Cẩm Tú? Quan hệ giữa Khuynh Hoàng quận chúa và vương phi của bản điện thì ra rất tốt sao? Như vậy, có lẽ bản điện sẽ không bởi vậy mà mất đi vương phi đâu." Quân Hiền Tề nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, trong mắt mang theo hung ác nham hiểm, âm hiểm cười nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Thời điểm Liễu Cẩm Tú nghe được Quân Hiền Tề nói câu nói kia,sắc mặt tái nhợt, không còn chút huyết sắc.

Nàng có thể chịu được Quân Hiền Tề yêu thương nữ tử khác mà vắng vẻ nàng, chỉ cần hắn còn ở bên cạnh nàng là tốt rồi. Nàng có thể chịu được Quân Hiền Tề xuống tay hại chết đứa nhỏ của nàng, chỉ cần hắn không phải cố ý là tốt rồi. Nàng thậm chí có thể vì hắn phản bội cả thiên hạ, nhưng cuối cùng thì sao, nàng có được cái gì?

Hắn nói, vương phi không có còn có thể lại thú, nhưng ngôi vị hoàng đế này không có, sợ là ngay cả mệnh cũng không còn. Khuynh Hoàng quận chúa là người thông minh, ngươi nói, bản điện sẽ chọn thế nào đây?

Thì ra nàng ở trong lòng hắn căn bản ngay cả một góc của ngôi vị hoàng đế cũng không bằng a!

Sát thủ chung quanh nghe mệnh lệnh của Quân Hiền Tề đã chuẩn bị động thủ , Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấy sát thủ rục rịch, mày nhíu lại thật sâu. Nàng không phải thật sự muốn tính mạng của Liễu Cẩm Tú, tự nhiên sẽ không thật sự sát hại nàng ấy, khả nếu không uy hiếp Liễu Cẩm Tú, một mình nàng đối phó với bao nhiêu đây sát thủ, sợ là không dễ dàng.

Mắt thấy nhóm sát thủ toàn bộ vọt lại đây, Lạc Khuynh Hoàng thân thủ đem Liễu Cẩm Tú đẩy ra ngoài, lấy ra cây quạt mang theo bên hông, bên trong con ngươi đen thùi mang theo sát phạt, lạnh lùng đối mặt với sát thủ.

Cây quạt trong tay là Quân Khuynh Vũ đưa cho nàng. Nàng gắt gao nắm, ngưng thần nhìn sát thủ chung quanh. Nàng cùng Quân Khuynh Vũ tập võ đã gần hai năm, tuy rằng kém khá xa so với Quân Khuynh Vũ,

nhưng cũng coi như là tiến bộ thần tốc, đối phó với đám sát thủ này, cũng không phải hoàn toàn không thể.

Huống chi Quân Hiền Tề nếu muốn dùng nàng để uy hiếp Quân Khuynh Vũ, tất nhiên sẽ không giết nàng, nhóm sát thủ đối phó với nàng tất nhiên là thủ hạ lưu tình, sẽ không làm nàng bị thương, nàng có thể lợi dụng điểm này, tìm cơ hội lao ra ngoài, chỉ cần rời khỏi phủ đệ của Quân Hiền Tề, bên ngoài còn có người của Phi Hoa Lâu tiếp ứng.

Cây quạt từ trong tay Lạc Khuynh Hoàng bay ra, xinh đẹp quay về, cắt đứt yết hầu ba gã sát thủ, ngay cả tơ máu còn chưa kịp bắn ra, ba gã sát thủ lập tức ngã gục, ba mươi sát thủ khác nhìn thấy một chiêu này của Lạc Khuynh Hoàng, đều ngừng lại, kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

"Khuynh Thành câu hồn phiến? Ngươi cùng Lưu Cảnh công tử có quan hệ gì?" Trong mắt sát thủ này hiện lên một tia kinh sợ, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tựa hồ có chút kiêng kị cây quạt trong tay Lạc Khuynh Hoàng.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng ôm lấy lạnh lùng tà mị tươi cười, làm cho dung nhan vốn khuynh quốc khuynh thành của nàng có vài phần yêu dị, cây quạt trong tay nàng cũng không phải là cây quạt của Quân Khuynh Vũ, chỉ là Quân Khuynh Vũ dựa theo cây quạt của hắnlàm một cái khác giống như vậy, nói là muốn tạo thành một đôi, bất quá thoạt nhìn, cây quạt này đối với những người này rất có tác dụng uy hiếp.

95. Chương 96: Ngộ Sát Thân Tỷ

Trong mắt nàng hiện lên một chút tàn khốc, câu môi nói, "Quan hệ gì sao? Ta là thê tử của hắn."

Nghe Lạc Khuynh Hoàng trả lời, sát thủ này lộ ra ánh mắt kinh ngạc cùng vẻ mặt sợ hãi, một đám sợ đầu sợ đuôi không dám tùy tiện động thủ, nhưng cũng ngại mệnh lệnh Quân Hiền Tề, vẫn vây quanh Lạc Khuynh Hoàng như cũ, không để Lạc Khuynh Hoàng rời đi.

"Các ngươi thất thần làm gì, còn không mau động thủ?" Quân Hiền Tề nhìn thấy sát thủ chỉ vây quanh Lạc Khuynh Hoàng, lại lộ ra vẻ mặt kinh cụ không dám động thủ, không khỏi tức giận quát.

Nhóm sát thủ thấy Quân Hiền Tề rống giận, nhưng vẫn không dám động thủ. Nhóm sát thủ này đều là nhân sĩ giang hồ, chẳng qua bị Quân Hiền Tề dùng số tiền lớn thu mua mà thôi, mà thanh danh của Lưu Cảnh công tử và Lưu Tô các ở trên giang hồ rất khiến ngườita kinh sợ, bọn họ làm sao dám động thủ đây?

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn nhóm sát thủ, đáy mắt một mảnh ngưng trọng, khóe môi giương lên tươi cười, từ từ nói, "Nếu các ngươi dám động thủ, nên biết sẽ có kết cục thế nào!"

Nhóm sát thủ bị những lời này của Lạc Khuynh Hoàng làm cho kinh sợ, tất cả đều lộ ra biểu tình do dự, thậm chí có người nhát gan đã chuẩn bị tránh ra.

Quân Hiền Tề đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng rời đi, hắn nhìn thấy sát thủ dao động, lập tức cao giọng quát, "Thất đệ của ta yêu vợ như mạng, nếu hắn biết các ngươi từng lấy đao chỉ vào thê tử của hắn, các ngươi cho là hắn sẽ bỏ qua cho các ngươi sao? Nếu các ngươi không động thủ, các ngươi cũng chỉ còn đường chết! Không bằng động thủ, đến lúc đó, ta lấy Lạc Khuynh Hoàng làm con tin, còn sợ không khống chế được thất đệ của ta sao? Chờ ta ngồi trên đế vị, các ngươi đều là công thần!"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Hiền Tề nói, trong mắt hiện lên một đạo tàn khốc, Quân Hiền Tề không có mưu lược đảm thức (lòng can đảm và sự hiểu biết), nhưng công phu mê hoặc lòng người vẫn là có một chút. Trong lòng nàng biết đám sát thủ này nhất định sẽ bị Quân Hiền Tề thuyết phục, vì thế thừa dịp bọn họ còn đang do dự,động thủ trong nháy mắt, tấn công tên sát thủ gần nhất.

Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên ra tay, lập tức giết ba bốn danh sát thủ. Nhưng đám sát thủ này dù sao cũng là cao thủ, chỉ chốc lát, Lạc Khuynh Hoàng liền một lần nữa rơi vào vòng vây, nếu không phải Quân Hiền Tề hạ lệnh bắt sống, sợ là Lạc Khuynh Hoàng hiện tại đã sớm thương tích đầy mình.

Thời điểm tay Lạc Khuynh Hoàng bị tóm lấy, một nam tử hắc y che mặt đột nhiên xuất hiện bên cạnh nàng. Lạc Khuynh Hoàng nhìn thân ảnh nam tử cao to ngọc lập, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, bởi vì nam tử che mặt, nàng không nhìn rõ lắm dung mạo của hắn.

Nam tử cầm sáo ngọc trong tay, tuy rằng là đang đánh nhau, nhưng mỗi một hành động lại vẫn tao nhã tự nhiên, giống như hắn chẳng qua là đang tản bộ, cây sáo ở trong tay hắn bay tán loạn, mà sát thủ cơ hồ là không chịu nổi một kích này, cây sáo trong tay hắn mỗi lần bay ra là có một gã sát thủ ngã xuống đất.

Quân Hiền Tề thấy một màn như vậy, trong mắt không khỏi xoẹt qua sát khí. Nay có một người võ công cao tuyệt như vậy ra tay tương trợ, hôm nay muốn bắt sống Lạc Khuynh Hoàng là không có khả năng! Nếu để Lạc Khuynh Hoàng còn sống trở về, không chỉ có kế hoạch của hắn thất bại trong gang tấc, mà còn cho Quân Khuynh Vũ cơ hội trả thù, cho nên hắn nhất định không thể để cho Lạc Khuynh Hoàng còn sống rời khỏi nơi này!

Nghĩ đến đây, trong mắt Quân Hiền Tề lướt qua một tia sát khí, rút ra chủy thủvẫn cất giấu bên người, lặng lẽ đi tới sau lưng Lạc Khuynh Hoàng, thời điểm hắn chuẩn bị ném ra chủy thủ lại bị Liễu Cẩm Tú đè lại tay còn lại, hắn không kiên nhẫn đẩy Liễu Cẩm Tú ra, ném chủy thủ ra.

Lạc Khuynh Hoàng đưa lưng về phía Quân Hiền Tề, đang giúp hắc y nhân cùng đối phó với sát thủ, tất nhiên không nghĩ đến Quân Hiền Tề sẽ ám toán nàng, bởi vậy nàng hoàn toàn không biết nàng sắp bị ám toán.

Mà hắc y nhân đã thấy được thanh chủy thủ kia bay tới chỗ Lạc Khuynh Hoàng, trong đôi mắt như họa của hắn hiện lên một đạo lãnh ý, khí thế tao nhã tự nhiên vốn có có chút trở nên lãnh liệt, hắn nhanh chóng kéo Lạc Khuynh Hoàng ra, dùng nội lực bắn ngược chủy thủ về phía Quân Hiền Tề

Quân Hiền Tề chưa từng đoán được chủy thủ lại bị hắc y nhân ngăn cản bắn trở về, trơ mắt nhìn chủy thủ bay đến chỗ hắn, sợ tới mức hồn phi phách tán, mà Liễu Cẩm Tú thấy một màn như vậy, quên mình nhào đến, hô, "Hiền Tề! Cẩn thận!"

Chủy thủ đâm vào người. Máu văng khắp nơi.

Chủy thủ cắm vào chính giữa trái tim Liễu Cẩm Tú, trên mặt nàng còn có nỗi hoảng sợ chưa tan, cả người ngã xuống trong lòng Quân Hiền Tề, Quân Hiền Tề hiển nhiên cũng đã bị sợ hãi, hắn ôm thân mình Liễu Cẩm Tú, có chút run run hô, "Cẩm Tú, Cẩm Tú! Nàng không sao chứ? Cẩm Tú?"

Liễu Cẩm Tú dùng hết toàn lực nâng lên đôi mắt, nhìn Quân Hiền Tề. Khóe môi lộ ra tươi cười chua sót mà thỏa mãn. Mặc kệ Quân Hiền Tề đối xử với nàng thế nào, nàng vẫn rất thương hắn. Có thể vì hắn mà chết, có lẽ cũng là kết cục tốt nhất, chỉ là. . .

Ánh mắt Liễu Cẩm Tú lướt qua Quân Hiền Tề, nhìn về phía Lạc Khuynh Hoàng và hắc y nam tử.

Hắc y nam tử vốn mang biểu tình như tuyết sơn cao nhã, trong nháy mắt lập tức cứng ngắc, con ngươi vốn mang theo lãnh liệt sát khí, giờ phút này tràn đầy kinh ngạc. Hắn nhìn chủy thủ cắm vào ngực Liễu Cẩm Tú, trong khoảng thời gian ngắn, vẻ mặt tựa hồ là mười phần thống khổ, còn có một cỗ bi tuyệt.

"Không trách ngươi." Liễu Cẩm Tú tựa hồ là dùng hết khí lực cuối cùng, hơi thở mong manh nói với Quân Hiền Tề, cũng như là nói với hắc y nhân.

Nói hết lời, nàng đã đoạn khí.

Mà Lạc Khuynh Hoàng bị hắc y nhân kéo ra sau nên không thấy một màn này, thời điểm nàng xoay người lại, Liễu Cẩm Tú đã chết ở trong lòng Quân Hiền Tề.

Thấy một màn như vậy, trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên kinh đau, nàng tưởng hắc y nam tử ra tay giết Liễu Cẩm Tú, không khỏi không khống chế được đẩy hắc y nam tử một cái, hỏi, "Ngươi là ai? Vì sao ngươi muốn giết nàng! Nàng ấy vô tội!"

Hắc y nam tử tựa hồ còn đang đắm chìm trong cái chết của Liễu Cẩm Tú, bị Lạc Khuynh Hoàng đẩy một cái, cả người lui lại phía sau mấy bước, vẻ mặt như là già đi rất nhiều, bên trong con ngươi xinh đẹp đen thùi tràn đầy không thể tin cùng bi thống, đối với câu hỏi của Lạc Khuynh Hoàng, hắn thật không nói được một lời.

Lạc Khuynh Hoàng muốn đi qua nhìn Liễu Cẩm Tú, lại bị hắc y nam tử một phen giữ chặt, hắc y nam tử lấy thanh âm khàn khàn nói, "Theo ta đi. Nơi này nguy hiểm."

Lạc Khuynh Hoàng bị hắc y nam tử giữ chặt, nâng mắt lạnh lùng liếc nhìn người nọ. Nàng đương nhiên biết nơi này nguy hiểm, cũng rõ ràng việc hắc y nam tử làm hết thảy đều là vì cứu nàng, nhưng bảo nàng trơ mắt nhìn Liễu Cẩm Tú chết trước mặt nàng, nàng vẫn có chút không chấp nhận được.

Nhẹ nhàng đẩy hắc y nam tử một chút, Lạc Khuynh Hoàng làm như có chút mỏi mệt nói, "Cảm ơn ngươi cứu ta."

Nói xong cũng không quay đầu lại, tiêu sái rời khỏi phủ đệ của Quân Hiền Tề. Mà hắc y nam tử vẫn đứng bất động tại chỗ, nhìn thi thể Liễu Cẩm Tú, ánh mắt bi thiết dị thường.

Lạc Khuynh Hoàng vừa ra khỏi phủ đệ Quân Hiền Tề, Tố Huyền ẩn nấp gần đó chờ đợi tiếp ứng liền đi lên nghênh đón, nhìn thấy máu trên người Lạc Khuynh Hoàng, Tố Huyền không khỏi lo lắng hỏi, "Lâu chủ, ngài không sao chứ?"

Bên trong con ngươi tối tăm của Lạc Khuynh Hoàng mang theo một tia mỏi mệt, lắc lắc đầu, ý bảo Tố Huyền hộ tống nàng hồi phủ. Trên mặt nàng không có lấy một tia biểu tình, thoạt nhìn vẫn trấn định tự nhiên như bình thường, nhưng bên trong con ngươi cũng đã lộ ra mỏi mệt nồng đậm.

Chẳng lẽ đây là tàn khốc của nghiệp đế vương sao. Nàng đúng là vẫn không thể tránh khỏi thương tổn người vô tội. Liễu Cẩm Tú tuy rằng bị ép buộc tính kế nàng, nhưng nàng tuyệt không hận Liễu Cẩm Tú, nàng biết Liễu Cẩm Tú từ đầu tới cuối vốn không có ý muốn hại nàng, Liễu Cẩm Tú chỉ là quá yêu Quân Hiền Tề, mới có thể như vậy.

Chính vì thế, nàng tuyệt không hận Liễu Cẩm Tú, càng không nghĩ muốn nàng ấy chết. Nhưng nàng lại trơ mắt nhìn Liễu Cẩm Tú chết trước mặt mình, nàng thậm chí ngay cả lập trường để khổ sở cũng không có.

Thời điểm Lạc Khuynh Hoàng trở lại phủ, Quân Khuynh Vũ vẫn ngồi trong sân như trước, tay áo hồng hỏa phô chiếu vào trên người hắn, làm thân hình tà mị ngang ngược của hắn càng rõ ràng, khóe môi hắn mang theo tươi cười lười biếng mà thích ý, con ngươi đen như mực vẫn bí hiểm như trước.

Nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng trở về, Quân Khuynh Vũ không nhanh không chậm nâng lên đôi mắt, nhưng trong khoảnh khắc chạm đến đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng, tất cả đắc ý trên mặt Quân Khuynh Vũ đều biến mất không thấy, hắn lập tức từ trên ghế đứng lên, vội vàng đi tới chỗ Lạc Khuynh Hoàng, thân thiết hỏi: "Làm sao vậy, Hoàng nhi? Xảy ra chuyện gì?"

Lạc Khuynh Hoàng chỉ nâng mắt liếc nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, lập tức bổ nhào vào trong lòng Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ đối với Lạc Khuynh Hoàng thình lình trở nên yếu đuối có chút trở tay không kịp. Đến tột cùng ở phủ của Quân Hiền Tề đã xảy ra chuyệngì? Theo đạo lý căn bản sẽ không có việc gì a.

Sau khi Lạc Khuynh Hoàng đổi máu với Tuyết Lạc Y đã có thân thể bách độc bất xâm, mặc kệ Quân Hiền Tề dùng thủ đoạn gì, hắn là cũng không có khả năng tổn thương đến Lạc Khuynh Hoàng. Mà hắn cũng đã thông tri sự tình với Liễu Tư Triệt, Liễu Tư Triệt tất nhiên sẽ không ngồi yên không đến, huống chi Lạc Khuynh Hoàng nay cũng đã bình yên trở lại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Lạc Khuynh Hoàng phản ứng kỳ quáinhư thế?

Hắn biết Lạc Khuynh Hoàng vẫn rất kiên cường, hắn chưa bao giờ nhìn thấy mỏi mệt trong mắt nàng rõ rệt như vậy, cũng chưa từng thấy Lạc Khuynh Hoàng yếu đuối nhào vào lòng hắn như thế.

"Hoàng nhi, rốt cuộc làm sao vậy?" Quân Khuynh Vũ thân thủ ôm Lạc Khuynh Hoàng, lấy tay vuốt ve lưng Lạc Khuynh Hoàng, một lần lại một lần, tựa hồ là đang an ủi Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, trong thanh âm mang theo một tia bất đắc dĩ, từ từ nói, "Vũ. Hoàng cung thật sự rất tàn khốc. Ta cho rằng ta đã đủ lãnh tâm lãnh tính, nhưng có thể kỳ thật vẫn còn chưa đủ. Khi ta trơ mắt nhìn thấy nàng ấy chết trước mặt ta, thật giống như nhìn thấy một đóa hoa đang nở rộ xinh đẹp trong nháy mắt trở nên héo rũ."

"Ai đã chết?" Quân Khuynh Vũ nhanh chóng nắm bắt trọng điểm trong lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì ra chỉ là xúc cảnh sinh tình mà thôi, Hoàng nhi của hắn a, rốt cuộc vẫn là rất mềm lòng .

Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng cảm giác được Quân Khuynh Vũ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng không khỏi cảm thấy trong lòng có một chút lạnh. Rốt cuộc là trải qua bao nhiêu ám sát và phản bội mới có thể làm cho Quân Khuynh Vũ thờ ơ như bây giờ.

Mặc dù là nàng từng trải qua phản bội cùng thương tổn, mặc dù nàng có thể đối xử nhẫn tâm với người đã làm thương tổn nàng, nàng vẫn làm không được lãnh tâm lãnh tính. Mà Quân Khuynh Vũ, đến tột cùng là do chịu quá nhiều khổ sở,trải qua bao nhiêu lần ám sát, mới có thể đủ bình tĩnh mà đối với hết thảy sự tình đều hờ hững như thế đây?

Thu liễm nỗi lòng, Lạc Khuynh Hoàng khôi phục bình tĩnh, thanh âm buồn bã đáp, "Liễu Cẩm Tú."

"Liễu Cẩm Tú đã chết?" Quân Khuynh Vũ hiển nhiên không dự đoán được, bên trong con ngươi đen thùi hiện lên một tia kinh ngạc, mày nhíu lại, tiếp tục hỏi, "Tại sao có thể như vậy?"

"Có một hắc y nhân che mặt đã cứu ta, là hắn ra tay giết Liễu Cẩm Tú." Chân mày Lạc Khuynh Hoàng cũng nhíu lại, vừa rồi chuyện diễn ra quá đột ngột, hơn nữa vì cái chết của Liễu Cẩm Tú, nàng chưa kịp suy nghĩ kỹ càng là ai cứu nàng, nhưng bây giờ cẩn thận nghĩ lại, nàng vẫn nghĩ không ra sẽ có ai tại thời điểm kia đó đã cứu nàng.

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, bên trong con ngươi đen thùi hiện lên một tia kinh ngạc, thậm chí còn mang theo một tia áy náy, sắc mặt hắn cũng không còn vân đạm phong khinh nữa, mà mang theo một tia ngưng trọng, hắn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, từng chữ từ từ hỏi, "Nàng nói hắc y nhân cứu nàng, tự tay giết Liễu Cẩm Tú?"

"Vũ, chàng biết hắc y nhân kia là ai đúng không?" Lạc Khuynh Hoàng sâu sắc cảm giác được cảm xúc của Quân Khuynh Vũ dao động, còn có ánh mắt phức tạp của hắn, dựa vào hiểu biết của nàng đối với Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ nhất định biết thân phận hắc y nhân này.

Nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng hỏi, Quân Khuynh Vũ gắt gao mím môi, không nói gì. Hắn phái người thông tri Liễu Tư Triệt, theo đạo lý, hắc y nhân này rất có khả năng chính là Liễu Tư Triệt, nhưng dựa vào quan hệ giữa Liễu Tư Triệt và Liễu Cẩm Tú, hắn làm sao có thể động thủ giết Liễu Cẩm Tú.

Trong mắt hàm chứa một tia mê muội, Quân Khuynh Vũ lắc lắc đầu, từ từ nói, "Ta cũng không biết. Ta chỉ là không rõ vì sao người cứu nàng muốn giết Liễu Cẩm Tú mà thôi."

Nhìn đến mê muội trong mắt Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng cũng không nghĩ nhiều, sâu kín nói, "Thôi. Cẩm Tú đã chết, có tìm hiểu nữa thì có ích lợi gì? Hơn nữa hắc y nhân kia cũng là vì cứu ta, nói đến cùng, Cẩm Tú vẫn là vì ta mà chết."

Đây có lẽ mới là nguyên nhân vừa rồi nàng không khống chế được đi. Không phải bởi vì Liễu Cẩm Tú đã chết, mà là bởi vì, Liễu Cẩm Tú vì nàng mà chết. Làm cho nàng cảm thấy một nỗi áy náy sâu sắc.

"Tốt lắm. Đừng suy nghĩ nữa. Nếu Liễu Cẩm Tú không có tâm tư hại nàng, nàng ta sẽ không có kết cục như thế." Quân Khuynh Vũ sủng nịch nhìn Lạc Khuynh Hoàng, đem Lạc Khuynh Hoàng ôm vào trong ngực an ủi nói, nhưng trong mắt hắn cũng mang theo lo lắng nồng đậm, mày cũng gắt gao nhíu lại.

Ban đêm. Lạc Khuynh Hoàng bởi vì chuyện tình ban ngày, rất sớm đã đi ngủ, mà Quân Khuynh Vũ thì chẳng biết đi đâu.

Bên trong một cửa hàng ở ngoại ô yên tĩnh.

"Thực xin lỗi." Quân Khuynh Vũ nhìn tử y nam tử ngồi trước mặt, trầm giọng nói.

Ngồi trước mặt hắn đúng là Liễu Tư Triệt. Vẫn là tử y cao quý, chỉ là bên trong con ngươi đen đặc vốn cao thâm hàm chứa bi thống sâu đậm, nguyên bản vẻ mặt thanh nhã như gió mang theo tự trách cùng bi thiết khó có thể nói thành lời, giống như hoa lan cao nhã nhận hết mọi tàn phá của mưa gió.

Nếu nói Quân Khuynh Vũ vốn đang hoài nghi hắc y nhân kia không phải Liễu Tư Triệt, muốn mời Liễu Tư Triệt đến đây cẩn thận hỏi một chút, bây giờ nhìn thấy Liễu Tư Triệt như vậy, hắn cũng đã hiểu được toàn bộ.

Hắn thật không ngờ sẽ phát sinh chuyện như vậy. Hắn bất quá là muốn Liễu Tư Triệt đi, tận mắt đến nhìn xem Quân Hiền Tề là hạng người gì, làm cho Liễu Tư Triệt và Liễu Viễn Chinh bỏ đi ý định trợ giúp Quân Hiền Tề, nhưng hắn thật không ngờ, thế nhưng sẽ vì vậy mà hại chết Liễu Cẩm Tú, còn làm hại Liễu Tư Triệt tự tay giết Liễu Cẩm Tú.

Nhỡ tay giết thân tỷ tỷ, trong lòng Liễu Tư Triệt nhất định đau khổ khó có thể nói ra. Nhưng hắn ngoại trừ nói một câu thực xin lỗi, thật sự cái gì cũng không làm được.

"Không ai đoán được kết cục như vậy." Liễu Tư Triệt trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, thanh âm hắn không còn là loại thanh âm thanh nhã vô song như tiếng suối nữa, mà là khàn khàn nồng đậm, còn mang theo một loại kịch liệt đau đớn khó có thể hình dung, hắn nhìn Quân Khuynh Vũ, ánh mắt vô hỉ không lo, tĩnh mịch giống như con rối gỗ không có sinh mệnh, hắn từ từ nói, "Bất quá, mục đích của ngươi đã đạt được rồi."

Nghe Liễu Tư Triệt nói, thân mình Quân Khuynh Vũ đột nhiên run lên. Hắn phức tạp nhìn Liễu Tư Triệt, trong lòng có tâm tình khó có thể diễn tả, bên trong con ngươi đen như mực toát ra một tia đau xót.

Liễu Tư Triệt nói đúng. Hắn làm cho Liễu Tư Triệt tiến đến, thật là có mục đích. Vì muốn để Liễu Tư Triệt tự mình nhìn thấy hành vi của Quân Hiền Tề, từ đó ly gián Liễu gia cùng Quân Hiền Tề.

Nếu vì mục đích này, cái chết của Liễu Cẩm Tú có thể nói là đã giúp được một phần, hoàn toàn ly gián Liễu gia cùng Quân Hiền Tề. Quân Hiền Tề nay đã bị cô lập, trừ bỏ hoàng hậu, đã không còn ai nguyện ý giúp hắn, mà thế lực thư gia cũng đã bị hắn toàn bộ diệt sạch. Sự tình có thể nói là tiến hành vô cùng thuận lợi, ít ngày nữa hắn có thể thu thập Liễu gia, đợi cho Quân Vũ Thần sau trăm tuổi, đế vị tất nhiên là của hắn dễ như chơi.

Nhưng đây cũng không phải điều hắn muốn .

Hắn xác thực có mục đích như vậy. Nhưng là hắn chưa từng nghĩ muốn mạng của Liễu Cẩm Tú, càng không nghĩ muốn Liễu Tư Triệt ngộ sát chính thân tỷ tỷ của mình. Nhưng hắn biết, Liễu Tư Triệt nói chuyện với hắn như vậy, sợ là sẽ không tha thứ cho hắn .

Im lặng nhìn Liễu Tư Triệt. Mặc dù thân phận khác nhau, mặc dù đối lập lập trường. Bọn họ đều là huynh đệ của nhau, cũng đều là tri kỷ của nhau. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày Liễu Tư Triệt sẽ nói chuyện lạnh như băng như vậy với hắn.

"Thế nhân đều nói ta thiện mưu. Ta cũng tự biết ta so ra kém ngươi. Nhưng là, ta không ngờ, ngươi sẽ tính kế với ta." Liễu Tư Triệt nhìn Quân Khuynh Vũ, bên trong con ngươi đen thùi chỉ có một mảnh lạnh lẽo, không hề có lấy một chút cảm xúc, thanh âm cũng như thấm vào băng, lạnh lùng nói, "Khuynh Vũ. Đây là điều ngươi muốn, tính toán không bỏ sót sao?"

Quân Khuynh Vũ phức tạp nhìn Liễu Tư Triệt, chưa từng mở miệng. Hắn chỉ cười khổ nhìn Liễu Tư Triệt. Hắn thật sự tính toán không bỏ sót sao? Sợ là người định không bằng trời định đi. Nếu sớm biết rằng có kết quả thế này, hắn ước là hắn chưa từng tính.

Liễu Tư Triệt tuy rằng đối lậplập trường với hắn, nhưng bọn hắn vẫn là tri kỷ. Nhưng nay, Liễu Tư Triệt tuy rằng sẽ được hắn trọng dùng, nhưng, bọn họ có lẽ rốt cuộc không thể trở lại tình nghĩa như trước nữa rồi.

"Liễu gia nay đã thuần phục thất hoàng tử. Ngày sau thất hoàng tử nếu có gì phân phó, Tư Triệt sẽ cống hiến sức lực. Chỉ là hôm nay, gia tỷ Tư Triệt qua đời, tâm tình không tốt, thứ không phụng bồi." Liễu Tư Triệt lộ ra một mảnh băng hàn cùng bi thương, đạm mạc đứng dậy, rời đi.

Quân Khuynh Vũ nhìn thân ảnh tử y của Liễu Tư Triệt phiêu nhiên rời đi, nhẹ nhàng thở dài một hơi. Bên trong con ngươi đen thùi hiện lên một tia mê võng.

Mẫu phi. Ta vẫn nghĩ đến chỉ có được thiên hạ, chỉ có được cái quyền thế cao nhất kia, mới có thể bảo hộ người ta muốn bảo hộ. Nhưng mà, ta lại vì vậy mà không ngừng thương tổn người ta không muốn thương tổn. Ta thật sự, làm đúng rồi sao?

96. Chương 97: Nương Tử Có Thai!

Edit : Nhược Huyền Hiêu

Tin Liễu Cẩm Tú đã chết rất nhanh truyền khắp Kinh Thành.

Thừa tướng Liễu Viễn Chinh vì thế tức giận, thề không đội trời chung cùng Quân Hiền Tề, ngược lại đầu quân cho Thất Hoàng tử Quân Khuynh Vũ. Hoàng hậu Liễu Tâm Huệ biết được tin này, ngất không dậy nổi.

Trong khoảng thời gia ngắn, thế lực của Thái tử suy yếu. Triều thần còn lại đều quy phục Thất Hoàng tử Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ trở thành ứng viên sáng giá nhất cho ngôi vị Cẩm quốc thái tử, có thể nói toàn bộ Cẩm quốc đều ủng hộ Quân Khuynh Vũ trở thành Cẩm quốc thái tử.

Ở phủ đệ Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ vẫn như trước một thân hồng y chói mắt. Trong mắt hắn lại thâm trầm, dường như là một mảnh tối tăm, giống như mây đen che kín bầu trời, ngay cả ý cười khóe môi cũng thêm vài phần âm trầm, không giống như lúc trước phong lưu tiêu sái.

"Phe phái của Quân Hiền Tề có thể gọi là cây đổ đàn khỉ tan, nhưng Liễu Tâm Huệ dù sao cũng là chính cung Hoàng hậu, nói thế nào Quân Hiền Tề vẫn là danh chính ngôn thuận lên làm thái tử. Chỉ sợ là thời điểm xuống tay với Liễu Tâm Huệ." Lạc Khuynh Hoàng nhìn thần sắc Quân Khuynh Vũ, ngay cả nàng cũng không nhìn ra được tâm tư của Quân Khuynh Vũ. Giống như có một cái gì đó trầm xuống đặt trong tim hắn, làm cho hắn trở nên nặng nề, nhưng khi nàng hỏi hắn, hắn chỉ nói không có gì, chỉ là chuyện gần đây hơi có chút áp lực.

Tuy rằng Quân Khuynh Vũ nói vậy, nàng vẫn không yên lòng. Quân Khuynh Vũ là người như thế nào, nàng rõ ràng nhất. Hắn phong hoa tuyệt đại, mưu lược hơn người, có chuyện gì trên thế gian có thể làm hắn áp lực? Mặc dù bị vậy trong hoàng thất phân tranh, hết thảy âm mưu thâm độc, e rằng cũng không làm khó được hắn. Hắn bây giờ luôn như vậy, nhưng hắn không muốn nói, nàng cũng không còn cách nào khác.

Quân Khuynh Vũ đang trong trạng thái trầm tư nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, có chút nhíu mày, nặng nề ở trong mắt tiêu tán không ít, khóe môi gợi lên ý cười, nhưng lại có sát khí nhàn nhạt, làm hắn như một vị thần bách chiến bách thắng, "Thật đúng lúc. Ta muốn Liễu Tâm Huệ vì những gì nàng ta đã làm mà trả giá đại giới!

"Nhưng nếu đem chuyện này nói cho Hoàng thượng, e rằng thân thể Hoàng thượng không chịu nổi." Lạc Khuynh Hoàng hiểu được ẩn nhẫn của Quân Khuynh Vũ, nhiều năm qua như vậy hắn không thể không nhận tặc làm mẫu, trong lòng chua xót này, có lẽ cũng chỉ mình hắn biết.

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, Quân Khuynh Vũ có chút chần chứ, nhưng chỉ một lát sau, đôi mắt đen như mực lại hiện lên quyết tuyệt, quanh hắn tràn ngập hơi thở lạnh băng, từng chữ từng chữ nói, "Chuyện này hắn sớm nên biết. Mẫu phi chết, hắn chẳng lẽ không có trách nhiệm sao? Luôn miệng nói yêu người nhưng không cách nào thay nàng báo thù, lại còn cho hung thủ hại người hậu vị!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, chỉ thấy hắn đang tắm trong ánh mặt trời nhưng không có nửa phần ấm áp. Mỗi lần nhắc đến mẫu phi, Quân Khuynh Vũ luôn khó có thể khống chế lạnh lùng. Đối với một đứa nhỏ tám tuổi, trơ mắt nhìn mỗi ngày mẫu thân bị tra tấn, lại bất lực nhìn nàng chết đi, từ đó lại bị khi dễ, lo lắng điều tra lại điều tra ra mình nhận tặc làm mẫu, đương nhiên không ai có thể chấp nhận được. Hắn trở nên như vậy cũng không thể trách hắn.

Nhưng năm gần đây, Quân Khuynh Vũ luôn sống trong giày vò. Hắn cố ý phong lưu, có ý bất kính với Quân Vũ Thần để phát tiết bất mãn trong lòng, nhưng sâu trong nội tâm hắn vẫn rất yêu Quân Vũ Thần. Nếu không hắn vốn nội liễm thâm trầm, sao có thể lộ ra bộ mặt trẻ con trước mặt Quân Vũ Thần?

Cái gọi là yêu sâu hận càng sâu, Quân Khuynh Vũ không thể nhận ra. Hắn không thể thừa nhận phụ thân kính yêu lại gián tiếp hại chết mẫu thân, không thể thừa nhận phụ thân đã tìm kiếm thế thân để thay thế mẫu thân, không thể thừa nhân phụ thân vì không biết chân tướng nên đưa hung thủ giết mẫu thân lên hậu vị.

"Vạn nhất Hoàng đế vì biết chân tướng mà bị đả kích, ảnh hưởng đến bệnh tình, Vũ, chàng sẽ hối hận." Lạc Khuynh Hoàng giữ chặt tay Quân Khuynh Vũ, khuyên nhủ.

Bàn tay Lạc Khuynh Hoàng ấm áp xua tan hơi thở lạnh lẽo xung quanh Quân Khuynh Vũ, con ngươi đen nhánh của hắn nhìn Lạc Khuynh Hoàng, dường như thỏa hiệp mà thở dài một hơi, nói, "Vậy thì để bọn họ sống lâu thêm chút nữa đi."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, khóe môi gợi lên chút tươi cười. Nàng biết mình không nhìm lầm Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ tuy rằng thoạt nhìn lạnh lùng vô tình, nhưng đối với người thân, vẫn là luyến tiếc tổn thương.

"Ta thấy chàng mấy ngày nay rầu rĩ không vui, không bằng hôm nay chúng ta đi ăn ở Phiêu Hương cư, lại đi du hồ giải sầu, thế nào?" Lạc Khuynh Hoàng kéo tay Quân Khuynh Vũ, ôn nhu nói.

Quân Khuynh Vũ nhéo nhéo hai má Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt mang theo ôn nhu sủng nịnh nói, "Hoàng Nhi muốn thế nào thì thế ấy."

Ban đêm. Ban đêm cuối thu đã trở nên mát lạnh, gió đêm quét qua mặt mang theo hàn khí nhè nhẹ. Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ yêu cầu luôn mang theo bộ cừu y khi xuất môn.

Đi trên đường, Lạc Khuynh Hoàng chà chà hai tay, nói với Quân Khuynh Vũ, "Không ngờ bên ngoài lạnh như vậy, may mà nghe theo lời chàng, mang theo cừu y."

Quân Khuynh Vũ cầm tay Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, đau xót nói, "Tay sao lại lạnh như vậy?"

Nói xong liền vận công tăng độ ấm cho Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng biết Quân Khuynh Vũ lo lắng, không khỏi nhếch môi cười, "Cũng không biết vì sao, nhất là gần đây khẩu vị không tốt."

"Khẩu vị không tốt?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày, dạo này hắn xử lí chuyện trong triều, không có thời gian cùng Lạc Khuynh Hoàng ăn cơm, nhưng khi cùng nhau ăn, hắn không phát hiện khẩu vị Lạc Khuynh Hoàng không tốt chỗ nào.

Lạc Khuynh Hoàng lè lưỡi không trả lời. Khi cùng ăn với Quân Khuynh Vũ, nàng không muốn để Quân Khuynh Vũ lo lắng, nên mặc dù có chút ghê tởm vẫn bắt buộc chính mình ăn, sau khi ăn xong, nàng liền nôn ra, cũng không biết là làm sao.

"Không có gì. Chắc là đầu bếp có vấn đề, hôm nay đến Phiêu Hương cư bù lại là được." Lạc Khuynh Hoàng cười ngọt ngào nhìn Quân Khuynh Vũ, có chút làm nũng nói.

Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng làm nũng, trách cứ đều biến thanh đau lòng, nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, cảnh cáo, "Vậy tối nay nàng ăn nhiều một chút, sau này mỗi ngay ta đều nhìn nàng ăn cơm."

Nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, mắt Lạc Khuynh Hoàng cụp xuống.

Quân Khuynh Vũ nhìn vẻ mặt đó, nhíu mi, có chút ủy khuất nói, "Chẳng lẽ Hoàng Nhi không muốn cùng ta ăn cơm?"

"Sao có thể như vậy." Lạc Khuynh Hoàng lập tức phản bác, vừa nói xong nàng liền phát hiện giảo hoạt trong mắt Quân Khuynh Vũ, nam nhân hồ ly này!

Hai người nếu Phiêu Hương cư, Quân Khuynh Vũ quả nhiên tôn chỉ bù lại tổn thất, đem lên cho Lạc Khuynh Hoàng một bàn lớn đồ ăn, tuyệt đối không thể hai người mà ăn hết được. Lạc Khuynh Hoàng không biết vì sao, nhìn một bàn gà nướng vịt nướng liền cảm thấy ghê tởm, nhịn không được nôn ra.

"Hoàng Nhi, nàng làm sao vậy?" Quân Khuynh Vũ thấy Lạc Khuynh Hoàng nôn, khẩn trương nhìn Lạc Khuynh Hoàng hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng khoát tay, ý bảo mình không sao, sau khi hết nôn mới nói, "Có thể là đồ ăn này quá dầu mỡ, dạo này nhìn thấy đồ ăn đầy mỡ luôn thấy ghê tởm."

"Luôn ghê tởm nôn ra?" Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, trong mắt hiện lên vui mừng, vội vàng hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn vẻ mặt vui mừng của Quân Khuynh Vũ, cũng phản ứng lại. Ghê tởm nôn ra, không phải chính là biểu hiện mang thai sao?

Mấy ngày nay đúng là như vậy. Nhưng nàng mới thành hôn cùng Quân Khuynh Vũ bốn tháng, cũng chưa từng suy nghĩ đến chuyện này, chỉ tưởng khẩu vị không tốt, bây giờ nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, thực sự là giống biểu hiện mang thai.

Quân Khuynh Vũ bắt mạch cho Lạc Khuynh Hoàng, mày hắn nhíu thật chặt, ngón tay cũng có chút run run, con ngươi đen như mực khó khăn đè xuống khẩn trương, chạm vào mạch Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng cũng nhìn Quân Khuynh Vũ.

Nàng sẽ làm mẫu thân sao? Kiếp trước đứa nhỏ của nàng còn chưa được sinh ra đã bị thương tổn tàn nhẫn, lúc này nàng rốt cuộc làm mẫu thân? Là đứa nhỏ của nàng và nam nhân nàng yêu?

Lạc Khuynh Hoàng khẩn trương nhìn Quân Khuynh Vũ, chỉ thấy lông mày Quân Khuynh Vũ đột nhiên giãn ra, bên trong con ngươi đen như mực tràn đầy kinh hỉ như muốn trào ra ngoài. Quân Khuynh Vũ bế Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt là vui sướng tột độ, hắn hét lớn, "Hoàng Nhi! Ta làm phụ thân rồi!"

Lạc Khuynh Hoàng bị Quân Khuynh Vũ ôm, cảm nhận vui sướng của Quân Khuynh Vũ, trong mắt nàng cũng tràn ngập kinh hỉ. Nàng thật sự mang thai? Nàng thật sự làm mẫu thân? Tin vui này dường như khó có thể tin được.

Nàng chưa thực sự chuẩn bị. Bởi vì kiếp trước lúc mang thai nàng cũng không có triệu chứng, bởi vậy lúc này nôn mửa, nàng cũng thật không ngờ là mang thai, chuyện này là thật, nàng đã mang thai rồi!

Quân Khuynh Vũ cẩn thận đặt Lạc Khuynh Hoàng trên ghế, dường như sợ không cẩn thận bị thương Lạc Khuynh Hoàng, gọi một tiếng, "Thanh Long!"

Thanh Long ở nhã gian cách vách đã nghe được câu nói của Quân Khuynh Vũ, bởi vậy hắn đã sớm ở trước cửa, chỉ đợi Quân Khuynh Vũ gọi hắn, hắn lập tức đi vào.

"Lập tức sai người làm đồ ăn cho nữ tử có thai!" Quân Khuynh Vũ liếc Thanh Long một cái, cả khuôn mặt đều mang theo ý cười.

Thanh Long nhìn thoáng qua một bàn đầy thức ăn, không khỏi khó xử nói, "Chủ tử, đồ ăn thích hợp cho nữ tử có thai, đầu bếp sợ là không biết làm."

Khẩu vị của nữ tử mang thai vốn là kỳ quái, đầu bếp cũng không phải đại phu, làm sao mà biết được cái nào thích hợp cho nữ tử có thai?

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dạng khẩn trương của Quân Khuynh Vũ, không khỏi cười nói, "Được rồi Vũ, không cần khó xử Thanh Long."

"Ra ngoài đi!" Quân Khuynh Vũ liếc Thanh Long một cái, sủng nịnh nhìn Lạc Khuynh Hoàng, "Vậy Hoàng Nhi muốn ăn gì? Vi phu cho người đi mua."

Thanh Long nhìn Quân Khuynh Vũ sủng nịnh Lạc Khuynh Hoàng, lại hồi tưởng ánh mắt vừa rồi của Quân Khuynh Vũ nhìn mình, hình như là ghét bỏ? Bởi vì hắn nói đầu bếp không làm được đồ ăn cho nữ tử có thai, chủ tử liền ghét bỏ hắn? Sở sờ cái mũi, Thanh Long phẫn nộ rời đi. Trước mặt phu nhân, chủ tử chính là không bình thường.

Nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, con ngươi của Lạc Khuynh Hoàng đảo qua một vòng, lấy tay chống cằm, dường như là suy tử, lát sau mới cười nói, "Ta muốn ăn đồ của quán Thành Tây kia."

Quân Khuynh Vũ lập tức đứng dậy, cưng chiều nói với Lạc Khuynh Hoàng, "Hoàng Nhi chờ ta, ta lập tức đi mua."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bóng Quân Khuynh Vũ nhanh như tên bắn biến mất, khóe môi cười dịu dàng, bên trong con ngươi cũng tràn đầy hạnh phúc.

Nàng vuốt ve bụng mình, khóe môi cười ôn nhu, nhỏ giọng nói, "Hài tử của ta, hiện tại ngươi sẽ là đứa nhỏ hạnh phúc nhất. Ngươi sẽ bình an ra đời, vui vui vẻ vẻ lớn lên."

Trong đầu nghĩ đến đứa nhỏ còn chưa sinh ra, Lạc Khuynh Hoàng cười ôn nhu như nước. Kiếp trước nàng chịu mọi thống khổ, kiếp này Quân Khuynh Vũ đều một chút một chút bù lại.

Có lẽ cách gỡ bỏ cừu hận không phải là báo thù, mà là yêu.

Khi Lạc Khuynh Hoàng đang thất thần, Quân Khuynh Vũ một lần nữa thình lình xuất hiện bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng. Thời gian chưa được bao lâu, nàng chỉ là ngẩn ngơ mà thôi, nhưng nơi này đến Tây Thành còn hơn mười dặm, Quân Khuynh Vũ chưa dùng hết một nén nhang đã quay trở lại?

"Ngẩn ngơ làm gì, mau ăn đi, ăn nguội không tốt đâu." Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng không nói lời nào, mở gói to đem về ra, đưa đôi đũa cho Lạc Khuynh Hoàng, còn mình kiếm một cái ghế ngồi cạnh nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Nhìn Quân Khuynh Vũ trong mắt tràn đầy sủng nịnh, Lạc Khuynh Hoàng cảm thấy mặt nóng lên, khóe mắt nàng hơi ướt, thật vất vả kiềm chế nước mắt mới không trào ra, nàng cười nói, "Chàng cũng ăn đi, ở đây còn có một bàn đồ ăn, đừng lãng phí."

"Ta không đói. Ta xem Hoàng Nhi ăn được rồi." Quân Khuynh Vũ không thèm liếc đồ ăn lấy một cái, chỉ nhích lại gần Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi đen như mực nhìn nàng không rời, dường như nhìn Lạc Khuynh Hoàng không cũng đủ no.

Lạc Khuynh Hoàng tươi cười bất đắc dĩ, cầm đũa bắt đầu ăn, hương vị không tồi.

Quân Khuynh Vũ chú ý đến từng cử động trên mặt Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi cười thẩn nhiên, hắn cũng yên tâm nói, "Thế nào? Không tệ chứ?"

"Rất ngon. Chàng cũng ăn đi, chàng nhìn ta như vậy làm ta ăn không được." Lạc Khuynh Hoàng bật cười, đẩy đẩy tay hắn nói.

Quân Khuynh Vũ nghe vậy liền ngồi dậy, nhếch môi nói, "Được được, ta cũng ăn, Hoàng Nhi cũng ăn đi, còn muốn ăn gì nói cho ta biết, ta liền đi mua."

Lạc Khuynh Hoàng xem thường liếc Quân Khuynh Vũ một cái nói, "Chàng nghĩ rằng chúng ta đều là heo sao?"

"Hoàng Nhi sao có thể là heo." Quân Khuynh Vũ nghiêm trang phản bác, bộ dạng đó làm Lạc Khuynh Hoàng tức cười, Quân Khuynh Vũ cũng cười, chậm rãi nói với Lạc Khuynh Hoàng, "Nhưng cho dù Hoàng Nhi là heo, ta vẫn như vậy yêu nàng."

"Chủ tử."

Nhìn trong phòng ấm áp hạnh phúc, Thanh Long không khỏi xấu hổ, hắn cũng không muốn phá hư, nhưng mà tin tình báo trong tay, Thanh Long phải kiên trì nhìn Quân Khuynh Vũ.

"Sao vậy, nói. " Quân Khuynh Vũ biết Thanh Long không phải là người không biết chừng mực, nhất định có chuyện muốn báo.

Thanh Long sầu lo nghĩ, nói với Quân Khuynh Vũ, "Bẩm chủ tử, vừa rồi nhận được tin, ba tháng sau Lăng quốc công chúa Lăng Vũ Lưu sẽ gả cho Tây Quyết Hoàng đế Âu Dương Triệt."

Nghe vậy, Quân Khuynh Vũ không hề ngạc nhiên. Tin tức về hôn sự của Lăng Vũ Lưu và Âu Dương Triệt đã có vẻ rõ ràng, chẳng qua chưa biết thời gian. Bên trong con ngươi Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia bí hiểm, khóe môi cười tao nhã. Ba tháng sau? Còn ba tháng nha. Ba tháng thời gian là đã đủ rồi.

Thế cục của Cẩm quốc nay đã gần như ổn định, đều là nằm trong lòng bàn tay hắn. Hiện tại hắn chỉ lo Quân Hiền Tề chưa chết, sẽ có người lợi dụng ảnh hưởng đến đại cục, tuy rằng ngoài Liễu gia ở ngoài, những cái khác cũng không gây uy hiếp lớn, nhưng đối mặt với cường địch mà bên trong không ổn định, tổng thể vẫn không tốt.

"Ta biết rồi. Ngươi lui xuống đi." Quân Khuynh Vũ trong mắt một tia thâm trầm thẩn nhiên liếc nhìn Thanh Long một cái, tự nhiên trả lời.

Thanh Long thấy Quân Khuynh Vũ không có ý kiến, trong lòng biết chủ tử đã có đối sách, vì thế cũng không nói gì, liếc nhìn Lạc Khuynh Hoàng đang ăn rồi đi ra ngoài.

Khi Thanh Long nói ra tin này, ngay cả đầu Lạc Khuynh Hoàng cũng không ngẩng lên. Nay đại cục Cẩm quốc đã định, cho dù đám cưới ở Tây Quyết cũng không có khả năng đối phó với Cẩm quốc trong thời gian ngắn. Sau khi hôn sự cũng muốn có con nối dòng, Tây Quyết cùng Lăng quốc quan hệ mới vững chắc, chỉ sợ phải chờ một năm rưỡi nữa đi. Một năm rưỡi, đủ để Quân Khuynh Vũ làm chủ thế cục.

97. Chương 98: Quân Vũ Thần Băng Hà.

Edit: Nhược Huyền Hiêu

Ở phủ đệ Quân Khuynh Vũ.

Hơi thở mùa đông đã tràn ngập toàn bộ đế đô, cây cối thưa thớt rụng hết lá, liếc mắt nhìn, tất cả đều là không khí tiêu điều.

Quân Khuynh Vũ vẫn một thân hồng y, một mình đứng dưới tán cây, tay áo đỏ rực như lửa trong gió bay bay, lại mang theo hương vị cô tịch, thậm chí so với cây cối tiêu điều phía sau còn cô tịch hơn. Trong mắt hẹp dài là bi thương, môi mỏng mím chặt, trên mặt không có chút cảm xúc, nhưng cả người vẫn tản ra không khí thê lương.

Lạc Khuynh Hoàng ở phía sau nhìn bóng dáng hắn, trong mắt lướt qua một tia đau lòng.

Đêm qua Quân Vũ Thần không qua khỏi mà qua đời, ban bố thánh chỉ, truyền ngồi cho Thất Hoàng tử Quân Khuynh Vũ.

Từ sau khi nhận được thánh chỉ, Quân Khuynh Vũ vẫn như vậy ở trong sân, suốt một buổi tối không nói một lời nào, mà Lạc Khuynh Hoàng vẫn một mực yên lặng đứng sau hắn, nhìn bóng dáng bi ai của hắn.

"Vũ." Lạc Khuynh Hoàng cuối cùng không nhịn được gọi Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ còn đang chìm trong bi thương của chính mình, nghe được giọng Lạc Khuynh Hoàng, hắn ngoái đầu nhìn lại, khi nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hắn hiện lên kinh ngạc cùng tự trách.

Nghe tin Quân Vũ Thần đã chết, tâm tình của hắn cực kỳ đi xuống, ở trong sân suy nghĩ rất nhiều, thế nhưng không chú ý Lạc Khuynh Hoàng ở phía sau. Thời gian đầu mùa đông này, thời tiết đã rất lạnh, Lạc Khuynh Hoàng đứng cùng hắn cả đêm, thân mình Lạc Khuynh Hoàng sao có thể chịu được.

"Hoàng Nhi, sao nàng không về ngủ ?" Bước nhanh đến bên Lạc Khuynh Hoàng, tay vén lọn tóc vì đêm lạnh mà kết một tầng sương mỏng của Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ đau lòng cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, sưởi ấm cho Lạc Khuynh Hoàng, vừa dẫn Lạc Khuynh Hoàng về phòng, nói, "Ở đây lạnh như vậy, sao nàng không gọi ta?"

"Ta muốn cho chàng chút thời gian để ổn định lại, ta biết một số việc phải chính chàng mới hiểu được, cho nên, ta chỉ có thể đứng ở sau chàng chờ chàng." Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng tràn đầy dịu dàng, nắm tay Quân Khuynh Vũ cười nói.

Trong mắt Quân Khuynh Vũ tràn ngập ấm áp cùng cảm động, ôm Lạc Khuynh Hoàng vào trong ngực, giọng gần như đặc sệt, "Hoàng Nhi, Hoàng Nhi của ta."

"Hoàng thượng không còn, ta biết sẽ khó khăn cho chàng, chàng đối với hắn rốt cuộc là yêu hay hận, chàng hãy suy nghĩ kĩ đi." Lạc Khuynh Hoàng tựa vào lòng Quân Khuynh Vũ, thở dài nói.

Thực ra nàng cũng rất khổ sở. Quân Vũ Thần đối với nàng như thân sinh nữ nhi, so với Lạc nguyên, Quân Vũ Thần giống phụ thân nàng hơn.

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, đồng tử đen nhánh của Quân Khuynh Vũ cũng co lại, trong mắt hiện lên một tia sâu xa. Lạc Khuynh Hoàng nói đúng, ngay cả hắn cũng không rõ chính mình đối với phụ thân này rốt cuộc là hận hay là yêu. Hắn vẫn nghĩ mình hận phụ thân, cho nên mới có thái độ gay gắt với phụ thân

như vậy, nhưng chung quy lại hắn cũng thương phụ thân, mới có thể bi thống như vậy khi nghe tin phụ thân không còn, đau đớn này lan tràn đến từng tế bào, chỉ có khi mẫu phi chết, hắn mới từng trải qua.

Hóa ra hắn vẫn yêu phụ thân. Hắn may mắn, may mắn có Lạc Khuynh Hoàng bên cạnh, làm cho hắn nhìn rõ lòng mình, hắn mới không mù quáng trả thù Quân Vũ Thần. Nếu hắn thực sự đem chuyện năm đó nói cho Quân Vũ Thần để Quân Vũ Thần thêm bệnh nặng mà chết, trong lòng hắn chỉ sợ càng thêm day dứt.

"Ban đầu ta muốn làm cho hắn biết năm đó hắn đã sai lầm như thế nào, muốn cho hắn phải thực lòng xin lỗi mẫu phi, muốn cho hắn xem ta sẽ trở thành một đế vương tốt như thế nào. Nhưng thời điểm nghe tin hắn băng hà, ta mới nhận thức được, nguyên lai oán hận hết thảy đều là vì yêu." Quân Khuynh Vũ buông Lạc Khuynh Hoàng ra, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng, chậm rãi nói.

Bên trong con ngươi sâu thẳm của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia vui mừng, thực ra vây khốn Quân Khuynh Vũ, chính là tâm của chính hắn. Không thể nhận biết mình đối với Quân Vũ Thần là hận hay là yêu mới làm cho hắn thống khổ như vậy, hiện nay Quân Vũ Thần đã không còn trên cõi đời này, Quân Khuynh Vũ không thể không nhìn ra lòng mình.

"Đúng vậy. Trước khi chết, hết thảy yêu hận, đều không còn quan trọng nữa." Lạc Khuynh Hoàng thở dài một hơi. Kiếp trước, nàng cũng có loại cảm giác hận thấu xương, nhưng chân chính nhìn thấy người mình hận bị báo ứng, nàng mới phát hiện dường như không vui vẻ như trong tưởng tượng. Giống như yêu hận này, đã không còn trọng yếu.

"May mà có Hoàng Nhi ở đây, nếu không ta chỉ sợ..." Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt bao nhiêu thâm tình đều hiện lên. Nếu không phải vì Lạc Khuynh Hoàng, thái độ của hắn với Quân Vũ Thần sẽ không có khả năng thay đổi, như vậy chỉ làm cho hắn càng nhiều tiếc nuối.

"Ta có lỗi với hắn." Quân Khuynh Vũ nặng nề nói, hắn bỗng nhiên cảm thấy cho tới nay hắn đều là như đứa nhỏ quật cường phản kháng phụ thân. Nếu không phải Quân Vũ Thần vẫn cưng chiều hắn, làm sao mấy năm trước hắn trải qua yên bình như vậy?

Lạc Khuynh Hoàng vỗ vai Quân Khuynh Vũ, cười nói, "Nay chuyện đã rồi. Việc chàng có thể làm, là tiếp nhận Cẩm quốc giang sơn, đừng để Hoàng thượng thất vọng."

"Ừ." Quân Khuynh Vũ gật đầu, trong mắt hiện lên khí phách vương giả, cao cao tại thượng, uy nghiêm không thể xâm phạm, nhưng một lát sau, khí phách vương giả lại trở về nhu hòa, hắn nói, "Chúng ta đi xem hắn đi."

Nghe tin Quân Vũ Thần băng hà, Quân Khuynh Vũ vẫn đứng ở trong sân, đứng suốt một đêm, chưa từng xuất môn, ngay cả thi thể Quân Vũ Thần cũng chưa liếc qua một cái.

Khi vào cung, các vị đại thần đã đến, đa số mọi người đều tán thành Quân Khuynh Vũ kế vị, chỉ có số ít đại thần thuộc phe Hoàng hậu nghi ngờ sự thật giả của thánh chỉ.

"Hiền Tề chính là trưởng tử, làm Thái tử nhiều năm, tuy từng phạm sai lầm nhưng đã không ngừng tiến bộ, Hoàng thượng không có lý nào không truyền ngôi cho hắn!" Liễu Tâm Huệ ngồi đoan trang trên ghế, mặc tang phục màu trắng, dung nhan vẫn như trước tinh xảo cùng cao quý.

Xưa nay Liễu Tâm Huệ đã có hiền danh bên ngoài, lại là Hoàng hậu tôn sư, nay nàng ta nghi ngờ thánh chỉ, thực làm cho các đại thần không biết làm sao, hơn nữa Quân Khuynh Vũ đã một buổi tối vẫn chưa xuất hiện, không khỏi làm người ta dao động. Mà trong lục bộ, hoặc là thuộc phái Quân Hiền Tề hai bộ, còn lại là bốn bộ của Quân Khuynh Vũ đều được lệnh, không được hành động thiếu suy nghĩ, bởi vậy vẫn không dám nói lời nào.

"Hoàng hậu nương nương đây là nghi ngờ thánh chỉ sao?" Khi thế cục đang giằng co, Quân Khuynh Vũ một thân đỏ rực, đứng ở cửa đại điện, nhíu mày nhìn Liễu Tâm Huệ, thanh âm ngạo mạn không có một tia tôn trọng.

Khi Liễu Tâm Huệ nhìn thấy Quân Khuynh Vũ, bên trong mắt xếch hiện lên oán độc cùng hận ý, tất cả đều bị nàng ta che giấu. Như trước bộ dạng đoan trang hiền thục nhìn Quân Khuynh Vũ, lạnh giọng nói, "Khuynh Vũ, người dám nói chuyện như vậy với bản cung? Hoàng thượng băng hà, ngươi thân là Hoàng tử

nhưng không mặc tang phục mà mặc y phục màu đỏ, ngươi nói xem Hoàng thượng sao có thể truyền ngôi cho hoàng tử không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như ngươi?!"

Mọi người nghe Liễu Tâm Huệ nói vậy đều nhíu mày, ngay cả phe Quân Khuynh Vũ cũng nhíu mày, Thất Hoàng tử vì sao đúng lúc mấu chốt lại để lộ ra sơ hở để Hoàng hậu nương nương bắt lấy?

Quân Khuynh Vũ mặt không đổi sắc, hắn từng bước một từ ngoài điện đi vào, mỗi bước đều là bộ bộ sinh liên, khóe môi hắn cười yêu dị, giống như hoa mạn châu sa nở bên bờ với vẻ đẹp trí mạng.

"Dù bản điện chưa có tang phục nhưng đã vì phụ vương mà thương tâm, so với Hoàng hậu nương nương lúc xương cốt phụ vương chưa lạnh mà đã thay con mình tranh đoạt nhôi vị còn tốt hơn không?" Quân Khuynh Vũ dừng lại trước mặt Liễu Tâm Huệ, mắt hẹp dài lạnh lùng nhìn Liễu Tâm Huệ.

Liễu Tâm Huệ nhìn vào trong mắt Quân Khuynh Vũ, trong lòng đột nhiên cả kinh. Quân Khuynh Vũ trong mắt chỉ một mảnh tối đen, tối đến nỗi cả nàng ta cũng không tìm thấy chút cảm xúc. Nàng ta chỉ cảm thấy bị Quân Khuynh Vũ nhìn như vậy, tựa hồ hết thảy suy nghĩ đều bị hắn nhìn thấu, vạt áo đỏ rực bay bay kia, làm cho nàng ta không hiểu vì sao cảm thấy quen thuộc.

"Bản cung chỉ là vì giang sơn xã tắc Cẩm quốc mà suy nghĩ, thật không thể để một kẻ ăn chơi trác táng như ngươi kế thừa ngôi vị Hoàng đế!" Liễu Tâm Huệ vẻ mặt hơi trắng bệch, lại ra vẻ trấn định nhìn Quân Khuynh Vũ nói.

Quân Khuynh Vũ thấy Liễu Tâm Huệ chán ghét cùng kinh hoảng nhìn mình, khóe môi cười tà mị. Nhiều năm như vậy trôi qua, mỗi một lần nhìn thấy hắn, Liễu Tâm Huệ đều có vẻ mặt như vậy, đơn giản là vì đôi mắt này của hắn giống mẫu phi hắn, Liễu Tâm Huệ đêm khuya đi ngủ, chắc là cũng sợ hãi.

"Ăn chơi trác táng?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày lặp lại lời Liễu Tâm Huệ, trong giọng nói mang theo vài phần nghiền ngẫm, đôi mắt nhìn chằm chằm Liễu Tâm Huệ mang theo một cảm giác áp bách, nói, "Ta thấy bốn chữ này dùng ở trên người đại ca thích hợp hơn."

"Làm càn! Ngươi làm sao có thể nói xấu huynh trưởng chính mình?" Liễu Tâm Huệ thấy Quân Khuynh Vũ khinh thường Quân Hiền Tề, không khỏi tức giận nói, trong chốc lát ngay cả dáng vẻ cũng quên giữ gìn.

Quân Khuynh Vũ cười như có như không, thong dong nói, "Nói xấu sao? Mẫu hậu có thể dung túng đại ca, văn thao vũ lược cho hắn chọn, nhìn xem hiền đức quân vương trong miệng người tốt hơn hay ta kẻ ăn chơi trác táng này tốt hơn?"

Liễu Tâm Huệ sắc mặt trở nên tái nhợt, còn muốn nói gì nữa, Quân Khuynh Vũ tiến lên thêm một bước, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy được nói với Liễu Tâm Huệ, "Liễu Tâm Huệ, năm đó ngươi hại chết mẫu phi ta như thế nào, đừng tưởng ta không biết!"

Nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, đồng tử Liễu Tâm Huệ mở to, thất kinh nhìn Quân Khuynh Vũ, ngay cả lời muốn phản bác Quân Khuynh Vũ cũng đã quên hết sạch.

Quân Khuynh Vũ trước mặt, dường như biến thành nữ tử khuynh quốc khuynh thành năm đó. Nàng ta cuối cùng cũng hiểu, vì sao mỗi lần nhìn thấy Quân Khuynh Vũ đều không ngăn được cảm xúc kinh hoảng cùng phiền chán. Không chỉ vì đôi mắt hoa đào hẹp dài kia, mà còn vì vạt áo đỏ rực giống y hệt Nguyệt Lưu Ly. Nàng ta nhớ rõ bộ dáng của Nguyệt Lưu Ly lúc đó. Nàng mặc một bộ y phục màu nhạt có sợi to bạc, lại bởi vì huyết cổ phát tác, máu nàng nhiễm đỏ xiêm y, giống như vạt áo đỏ rực, giơ lên trong không trung theo một đường cong tuyệt đẹp.

"Sao, Hoàng hậu nương nương không còn gì để nói?" Quân Khuynh Vũ lùi lại, nhìn Liễu Tâm Huệ, từng chữ từng chữ rõ ràng nói. Tất cả mọi người nhìn Liễu Tâm Huệ, không biết vì sao vừa rồi Liễu Tâm Huệ còn vô cùng kiêu ngạo, hiện tại đã không dám trả lời Quân Khuynh Vũ.

Liễu Tâm Huệ nhìn Quân Khuynh Vũ, trong thời gian ngắn hoảng hốt bao lấy suy nghĩ của nàng ta. Năm đó hạ huyết cổ trên người Nguyệt Lưu Ly, nàng ta vẫn sợ hãi một ngày sẽ bị phát hiện, bởi vậy tìm người âm thầm ám sát Quân Khuynh Vũ, nhưng Quân Khuynh Vũ lần lượt thoát hiểm, nàng ta vẫn tưởng là do Quân Vũ Thần che chở.

Khi Quân Khuynh Vũ lớn lên, bộ dáng ăn chơi trác táng bất cần đời, nàng ta mới không tìm cách ám sát Quân Khuynh Vũ, bây giờ nàng ta mới biết, tất cả là Quân Khuynh Vũ giả vờ. Hắn không chỉ giấu tài, mà còn ẩn nhẫn hận thù đối với nàng ta qua nhiều năm như vậy.

"Cho dù Hoàng hậu nương nương có chuyện gì với việc kế vị này hay không, bản điện thấy vẫn là lo cho tang sự của phụ vương trước." Quân Khuynh Vũ thấy Liễu Tâm Huệ không nói lời nào, khóe môi tươi cười lạnh lùng, nói với triều thần.

Triều thần nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy cũng phụ họa theo. Sau khi thế cục tạm thời ổn định, Quân Khuynh Vũ một mình nhìn thi thể Quân Vũ Thần, sau khi xem xong thì ngồi xuống uống rượu, một ly rồi một ly, dường như muốn tê liệt chính mình.

Lạc Khuynh Hoàng không ngăn cản Quân Khuynh Vũ, chỉ ngồi bên cạnh hắn. Nàng biết hắn chỉ muốn phát tiết một chút bi thống trong lòng, không thể khóc, chỉ có thể làm như vậy.

"Thế cục đã rất hỗn loạn rồi, ngươi lại còn ở đây uống rượu?" Thanh âm đạm mạc vang lên bên tai Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng.

Liễu Tư Triệt vẫn như trước xiêm y màu tím, tự nhiên cao quý, khí chất thanh nhã vô song. Nhưng Lạc Khuynh Hoàng cảm thấy, thanh nhã bên trong này còn có chút hàn ý, hóa ra hắn dù có tao nhã không chút bụi trần nhưng vẫn rất ôn hòa, nay hắn giống như không có cảm xúc, lộ ra lạnh lùng.

Quân Khuynh Vũ thấy Liễu Tư Triệt buông chiếc ly trong tay, nâng mắt nhìn Liễu Tư Triệt. Con ngươi đen như mực có thần sắc cực lỳ phức tạp, dường như có hàng ngàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể một hơi cạn sạch chút rượu còn lại .

Lạc Khuynh Hoàng không biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người, nàng tưởng vẻ mặt này của Quân Khuynh Vũ là vì khổ sở chuyện của Quân Vũ Thần, vì thế chắn trước mặt Quân Khuynh Vũ, nói với Liễu Tư Triệt, "Tư Triệt, Vũ trong thời gian ngắn không thể chấp nhận Hoàng thương đã băng hà, ngươi đừng ép hắn."

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, đồng tử của Liễu Tư Triệt có chút co lại, bên trong vừa hờ hững lạnh như băng vừa có chút đau thương, hắn chậm rãi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cảm xúc phức tạp, cuối cùng hóa thành tươi cười chua xót, "Mất đi thân nhân không chỉ có hắn. Bây giờ không phải thời điểm bi thương ."

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia trách móc, nàng chỉ nghĩ đến Quân Khuynh Vũ, thế nhưng quên Liễu Tư Triệt cũng vừa mất đi tỷ tỷ. Tình cảm giữa Liễu Tư Triệt cùng Liễu Cẩm Tú so ra không hề kém Quân Vũ Thần cùng Quân Khuynh Vũ, trong lòng Liễu Tư Triệt chắc cũng thập phần khổ sở.

Nhưng đối với Quân Khuynh Vũ mà nói, hắn không chỉ mất đi phụ thân, còn có áy náy cùng tiếc nuối nhiều năm qua chưa từng đối xử tốt với phụ thân, tình cảm này có lẽ bi thống hơn.

"Ta biết." Lạc Khuynh Hoàng tiếp lời Liễu Tư Triệt, sau đó nàng liếc mắt một cái nhìn Quân Khuynh Vũ, đau lòng nói, "Nhưng ngươi không rõ khổ sở trong lòng Vũ. Hắn không chỉ mất đi Hoàng thượng, mà còn không thể bù lại áy này cùng tiếc nuối, cảm giác này so với mất thân nhân còn đau hơn chút. Ngươi nên cho hắn chút thời gian."

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, Quân Khuynh Vũ buông chiếc ly trong tay, kéo Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi đen như mực hiện lên cảm xúc phức tạp, nói với Lạc Khuynh Hoàng, "Hoàng Nhi, đừng nói nữa. Triệt nói đúng, ta hiện tại không nên như thế này."

Lạc Khuynh Hoàng thấy thế cũng không nói gì thêm, chỉ cầm tay Quân Khuynh Vũ. Mà vẻ mặt Liễu Tư Triệt ở đằng sau càng thêm thống khổ, mặc dù hắn cực lực dùng lạnh lùng che giấu, nhưng cũng không thể che giấu đau thương trong mắt hắn.

Khóe môi hắn hơi nhếch lên, giống như đóa hoa tuyệt vọng nở ra, thê lương tiêu điều. Giọng hắn cũng nhè nhẹ chua xót, âu sầu, "Đúng vậy. Ta không rõ."

Lạc Khuynh Hoàng có chút nghi hoặc nhìn Liễu Tư Triệt, không hiểu sao Liễu Tư Triệt lại có phản ứng kỳ lạ như vậy. Nhưng nàng chưa kịp hỏi, Liễu Tư Triệt đã rời đi, hắn đi rất nhanh, bóng dáng dưới ánh mặt trời có vẻ cô độc, tựa hồ ánh mặt trời không thể chiếu đến hắn.

Quân Khuynh Vũ nhìn bóng Liễu Tư Triệt, trong mắt thống khổ cùng áy náy, nhưng vẫn chỉ mím môi, không nói một lời.

98. Chương 99: Nợ Máu Trả Máu!

Edit : Hiền Phan

Tang sự của Quân Vũ Thần đúng hạn cử hành.

Sau khi tang sự chấm dứt, theo lý Quân Khuynh Vũ đăng cơ là chuyện thường tình nhưng Liễu Tâm Huệ một bước cũng không muốn nhường, cực lực phản đối Quân Khuynh Vũ đăng cơ, ngay cả Thư Quý Phi cũng có ý muốn đứng về phía nàng ta.

Thế lực Thư gia toàn bộ đã bị Quân Khuynh Vũ tiêu diệt, mà Liễu gia giờ phút này cũng ngấm ngầm có ý muốn ngừng chiến, ủng hộ Quân Khuynh Vũ. Chỉ dựa vào Thư Quý Phi cùng Liễu Tâm Huệ, tuyệt đối không thể ngăn cản bất cứ thứ gì.

"Bản cung tuyệt đối không đồng ý Thất hoàng tử đăng cơ." Liễu Tâm Huệ mặc trên mình bộ xiêm y phượng bào của Hoàng Hậu, vẻ mặt uy nghiêm nhưng tràn đầy cỗ vị khinh thường nhàn nhạt, nàng nâng đôi mày liễu nhìn về phía xa, vừa nói chuyện vừa liếc mắt nhìn Thủy Lan Hinh, trong mắt hết thảy đều là hiểm ác khó thấy, chậm rãi nói, "Cho dù không phải Hiền Tề kế thừa đại thống, cũng không phải không có những hoàng tử khác. Hoàng thượng sinh thời đối với mẫu tử Hinh phi không phải là rất ưu ái đó sao?"

Yên lặng đứng ở một bên, Thủy Lan Hinh nghe được mười mươi ý tứ trong lời nói của Liễu Tâm Huệ, nhẹ nhàng nâng lên đôi mắt, một đôi mắt xinh đẹp với đôi con ngươi bên trong lộ ra vài phần đau thương vô hạn, nàng hờ hững nhìn Liễu Tâm Huệ, giọng nói lại hết sức bình tĩnh, "Diệp Hoa bản chất nông cạn, không dám leo cao nơi thanh nhã. Về phần nô tì, hoàng thượng tuy đã băng hà, nhưng hết thảy danh lợi đối nô tì mà nói, đều đã không còn quan trọng."

Nghe được ý vị trong lời nói của Thủy Lan Hinh, Liễu Tâm Huệ mày liễu hiện lên một tia căm ghét. Nàng căn bản chỉ muốn lấy ngôi vị hoàng đế trên cao để mê hoặc Thủy Lan Hinh, lợi dụng nàng ta làm một trận tuyến che chắn cho chính mình, chờ đối phó với Quân Khuynh Vũ, nhưng lần này vừa ra tay với Thủy Lan Hinh , nàng nào ngờ rằng Thủy Lan Hinh cư nhiên đối với những thứ vinh hoa, phú quý một chút cũng không động lòng. Thật sự là tức chết nàng !

Lạc Khuynh Hoàng lạnh nhạt đứng ở một bên, nâng mắt liếc mắt nhìn Thủy Lan Hinh. Trên mặt nàng ta hiện tại không có một chút son phấn nào, biểu tình lộ ra vẻ nhu nhược mà đau lòng, nếu đem so sánh với vị Hoàng Hậu ngạo mạn kia, thực sự mà nói nhan sắc mỹ miều chỉ có hơn chứ không kém, hơn nữa còn là hơn đến mấy phần.

"Ngôi vị hoàng đế là theo đi chúc mà Phụ Vương lúc băng hà đã ban chiếu, nếu mẫu hậu không cãi lời thánh chỉ vậy người còn lôi kéo tất cả các hậu cung phi tử đến tiền thính nghị sự, chẳng lẽ người đã quên các phi tần cung thất không thể tham gia vào chính sự sao?" Quân Khuynh Vũ ngồi ở vị trí chính giữa, hắn mặc một thân bạch y thuần khiết nhưng cũng không thể che dấu được phần tao nhã, hắn lập tức nhíu mày nhìn Liễu Tâm Huệ, con ngươi dưới mắt phượng ẩn chứa tia hàn quang lạnh băng.

"Thất hoàng tử nói lời ấy sai rồi, Hoàng Hậu nương nương làm như thế, chính là vì Cẩm quốc giang sơn xã tắc, sao có thể nói là hậu cung không thể tham gia vào chính sự?" Công bộ thượng thư Lưu Hạo nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, lập tức phản bác nói.

Công bộ thượng thư Lưu Hạo cùng với Hình bộ thượng thư Trương Thành chính là trụ cột lớn nhất của Quân Hiền Tề nhất phái. Kỳ thật gặp được thế cục như hiện tại, bọn họ cũng là tiến không được mà lùi cũng không xong. Không phải không hiểu được đại thế đã mất, nhưng muốn duy trì được Quân Hiền Tề, từ lâu đã muốn cùng Quân Khuynh Vũ một mất một còn, cho dù hiện tại muốn đổi ý, chỉ sợ cũng không còn kịp rồi, bởi vậy chỉ có thể cùng với Quân Khuynh Vũ phân rõ cao thấp thắng thua lợi hại một phen.

Quân Khuynh Vũ nghe lời phát ra từ miệng Công bộ thượng thư Lưu Hạo, không nói bất cứ lời nào, chỉ là chậm rãi nâng đôi mắt, tựa tiếu phi tiếu nhìn Lưu Hạo, đôi mắt phượng hẹp dài nheo lại hệt như một thanh

chủy thủ, vô cùng lạnh lùng cùng sắc bén làm cho Lưu Hạo có cảm giác vô cùng bí bách, phải bối rối tránh ánh mắt đối diện của Quân Khuynh Vũ.

Thấy Lưu Hạo trốn tránh ánh mắt của chính mình, Quân Khuynh Vũ theo ghế trên đứng lên, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng đem ánh mắt lưu lại ở trên người Lưu Hạo, khóe môi gợi lên một chút ý tứ hàm xúc không rõ tươi cười, lại nói "Lưu đại nhân nói lời này thật là có chút lí thú. Chẳng lẽ phụ vương ta tự mình quyết định chính sự còn không sáng suốt bằng những phi tần của hậu cung tham gia vào chính sự sao? Lưu đại nhân ở đây chỉ trích phụ vương nhận thức phân minh không rõ, cần hậu cung phải tham gia vào chính sự, đến dạy dỗ ta về Cẩm quốc giang sơn sao?"

Từng chữ lại từng chữ, rõ ràng vô cùng, giống như thanh dao sắc bén đâm thẳng vào Lưu Hạo. Lưu hạo nhìn Quân Khuynh Vũ, đồng tử rồi đột nhiên dãn ra. Nghi ngờ tiên đế không anh minh sáng suốt, đây chính là tội danh không nhỏ. Lưu hạo giữa trán đã lấm tấm đầy mồ hôi, không dám nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ nhưng lại vẫn có thể cảm giác được đôi mắt sáng đang nhìn chăm chú vào hắn, vô cùng áp lực.

"Thần không dám." Lưu Hạo bị ánh mắt cửa Quân Khuynh Vũ làm cho sợ hãi, chỉ cảm thấy toàn thân mỗi một tế bào đều đang run rẩy, không tự giác liền quỳ xuống, lắp bắp nói.

Quân Khuynh Vũ nhìn Lưu Hạo đang quỳ mà nhíu mày, đôi mắt ngày càng sâu, khóe môi tươi cười, từ từ nói, "Lưu đại nhân cũng bất quá nhất thời hồ đồ mà thôi, Bản điện sẽ không so đo. Các vị đại nhân đều có vai trò rất quan trọng đối với Cẩm quốc, mặc kệ trước kia có hay không xảy ra những xung đột, bản điện về sau kế vị, mọi ân oán giữa các vị đều đã là chuyện cũ nên bỏ qua, chỉ hy vọng các vị có thể đồng tâm hiệp lực, cùng ta ra sức vì đất nước muôn dân Cẩm quốc!"

"Hoàng thượng anh minh. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế." Các vị triều thần đều là những người thông minh, nay thế cục vừa xem liền hiểu ngay, Quân Khuynh Vũ mới là thế đứng vững chắc của họ. Vốn trong tâm còn rất nhiều nghi vấn lo ngại nay nghe được lời vàng của Quân Khuynh Vũ, cũng yên lòng, tránh không khỏi tất cả đều quỳ xuống, thừa nhận địa vị tối cao của Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ mặc trang phục thuần trắng, tuy nhìn không ra một sự yếu đuối nào, thoạt nhìn còn cơ vẻ cực kì bình thường, nhưng trong thời điểm đó, hắn ôn nhu cười nhận lời chúc phúc của những người ở đó lại như một vị trích tiên cao cao tại thượng, như thể con người vừa sinh ra đã đáng làm một người trên vạn người rồi.

"Im miệng! Ai cho phép các ngươi gọi hắn như thế !" Liễu Tâm Huệ nhìn các vị triều thần đều quỳ xuống, trên mặt lộ vẻ mặt hoảng hốt, mâu trung hiện lên một tia quyết tuyệt.

Nàng cắn môi nhìn Quân Khuynh Vũ, trong mắt tràn đầy hận ý. Nàng tuyệt đối không thể để cho Quân Khuynh Vũ đăng cơ. Nếu như một bước sơ sẩy, Quân Khuynh Vũ đăng cơ, nàng cùng Quân Hiền Tề hẳn phải chết không thể nào nghi ngờ. Mấy ngày trước Quân Khuynh Vũ từng nói với nàng, "Liễu Tâm Huệ, năm đó ngươi hại chết mẫu phi ta như thế nào , đừng tưởng rằng ta không biết!" Liền hoàn toàn đánh vỡ chút hy vọng nhỏ nhoi của nàng.

Hiện tại nàng chỉ biết là mặc kệ là dùng biện pháp gì, tuyệt đối không thể để cho Quân Khuynh Vũ đăng cơ!

"Mẫu hậu, người đây là muốn kháng chỉ sao?" Quân Khuynh Vũ nhíu chặt mày, lạnh lùng nhìn Liễu Tâm Huệ, con ngươi giống như đến từ địa ngục mang theo sát khí không chút che dấu, lạnh lùng nhìn Liễu Tâm Huệ.

Liễu Tâm Huệ bị ánh mắt Quân Khuynh Vũ nhìn chợt sợ hãi, nhịn không được lui về phía sau hai bước, Quân Hiền Tề nhanh tay lẹ mắt đỡ Liễu Tâm Huệ, đối Liễu Tâm Huệ nhỏ giọng nói, "Mẫu hậu, coi như hết đi. Chúng ta đều ngăn không được Quân Khuynh Vũ."

Liễu Tâm Huệ nghe được ý vị của Quân Hiền Tề trong lời nói, mâu trung hiện lên một tia lụi bại, cả người lập tức mềm nhũn ra, nàng nhìn sang Quân Hiền Tề một cái, mâu trung hiện lên một chút kiên quyết còn sót lại, vội phủi tay bước sang phía Liễu Viễn Chinh, khóc nói, "Ca ca! Người chẳng lẽ cứ như vậy nhìn Quân Khuynh Vũ soán ngôi vị sao? Người chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn muội muội bị hắn bức chết sao? !"

Liễu Viễn Chinh nhìn Liễu Tâm Huệ đột nhiên quỳ xuống nhất thời hoảng sợ, trên mặt hiện lên một tia

động lòng nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi hạ mắt, mâu trung có chút quyết liệt. Liễu Tâm Huệ thân là muội muội, hắn nào nguyện ý giúp đỡ người khác đối phó với chính thân muội cùng với đứa cháu của mình đây?

Nhưng là Quân Hiền Tề mỗi một động tác, mỗi một câu nói thật sự đều làm cho hắn quá thất vọng, huống chi nếu là hắn giúp cho Liễu Tâm Huệ, như vậy chính là đem hết toàn bộ Liễu gia từ trên xuống dưới bồi tội với thánh thượng, hắn tuyệt đối không thể để cho cơ nghiệp trăm năm của Liễu gia bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

"Thỉnh hoàng hậu nương nương chú ý lời nói. Thất hoàng tử chính là người mà tiên đế đã khâm định ngôi vị thừa kế hoàng đế, có thánh chỉ làm chứng, như thế nào người lại nói là soán vị?" Liễu Viễn Chinh nhìn thật sâu Liễu Tâm Huệ, lấy ánh mắt khuyên Liễu Tâm Huệ không cần nói thêm gì đi nữa.

Liễu Tâm Huệ nghe thấy lời nói phát ra từ miệng của Liễu Viễn Chinh, đôi mắt hiện lên một tia tuyệt vọng. Bọn họ đều kêu nàng dừng tay, nhưng là chỉ có nàng biết, nếu nàng dừng tay chờ đợi phía trước chính là cái chết!

Năm đó nàng tàn nhẫn hại chết mẫu thân Quân Khuynh Vũ , nhiều năm như vậy dùng trăm phương ngàn kế muốn giết Quân Khuynh Vũ còn hại hắn nhiều năm bị huyết cổ tra tấn. Quân Khuynh Vũ nếu đăng cơ, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho nàng?

"Hoàng hậu nương nương, nếu các vị đại nhân đều không có ý kiến, ta xem việc này sớm đã không cần hậu cung chúng ta, hà tất quyết liệt như vậy?" Thư quý phi nhìn Liễu Tâm Huệ, lại liếc mắt nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, cũng không dám manh động mà xoay ra khuyên nhủ một phen.

Liễu Tâm Huệ chầm chậm đứng lên, đầu tóc có chút hỗn loạn, thoạt nhìn có chút chật vật, không còn bộ đang đoan chính hiền thục ngày nào, nàng nhìn về phía Quân Khuynh Vũ một cái rồi đột nhiên nở một nụ cười điên dại, "Quân Khuynh Vũ, ngươi đã thắng. Ngươi vừa lòng ?"

Quân Khuynh Vũ nhìn Liễu Tâm Huệ bộ dáng giống như một người điên, đôi mắt đen như mực không có chút cảm thông, trong ánh mắt toàn bộ tràn ngập hận ý, tươi cười nhìn Liễu Tâm Huệ, từng câu từng chữ đều rõ ràng nói, "Hoàng hậu nương nương không cần giả ngây giả dại. Sự việc năm đó còn chưa hiểu cặn kẽ, bản điện như thế nào lại vội vừa lòng?"

Ánh mắt Liễu Tâm Huệ vừa sợ hãi vừa kinh ngạc, nhưng lại vẫn là không ngừng cười to, giống như thật sự điên rồi, đem ánh mắt nhìn từng người từng người ở trong đại điện, thậm chí còn đem mũ phượng trên đầu gỡ xuống, sợi tóc rơi xuống tán loạn, nào còn giống phong thái cao quý của bậc Hoàng Hậu nữa?

Lạc Khuynh Hoàng đứng ở phía sau Quân Khuynh Vũ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Liễu Tâm Huệ. Nàng nhận ra không phải Liễu Tâm Huệ thật sự phát điên, mà chính nàng ta giả điên giả dại.

Lại nói đến tâm tư của Liễu Tâm Huệ xác thực lại không hề đơn giản. Nàng biết đại thế trước mắt đã mất, không còn cách nào có thể ngăn cản Quân Khuynh Vũ đăng cơ, sau khi đăng cơ tất nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng, vì thế đi trước Quân Khuynh Vũ một bước, nếu sau đó Quân Khuynh Vũ còn cùng nàng so đo thắng bại, còn có ra thể thống gì nữa chứ?

Nhưng đến Liễu Tâm Huệ cũng không ngờ tới, Quân Khuynh Vũ xưa nay đều làm việc tùy hứng, không sợ bị đồn đãi tiếng xấu, huống chi chính nàng lại hại chết mẫu phi của hắn? Làm sao hắn có thể dễ dàng buông tha cho nàng?

Liễu Tâm Huệ giả ngây giả dại, bất quá là trước khi chết, đem toàn bộ tôn nghiêm của chính bản thân biến thành cát bụi mà thôi.

"Thần xem hoàng hậu nương nương sợ là đã muốn điên rồi." Liễu Viễn Chinh nâng mày, thương xót nhìn Liễu Tâm Huệ, trên mặt mang theo vẻ không đành lòng, hướng về phía Quân Khuynh Vũ nói, "Lão thần khẩn cầu hoàng thượng, hãy vì Hoàng Hậu còn một mối lương duyên với tiên đế, xin người hãy làm phúc bảo dưỡng tuổi thọ cho nương nương, cũng xem là làm phước cho bá tánh."

"Nể mặt mũi phụ vương ta?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày nhìn Liễu Viễn Chinh, con ngươi đen như mực để lộ một mảnh thâm trầm, không vui cũng không giận, chuyển dời đến trên mặt Liễu Tâm Huệ, mang theo ý hận lạnh lẽo đến thấu xương. Hắn tươi cười, từng chữ một rõ ràng nói, "Nếu là phụ vương biết hoàng hậu nương nương tự tung tự tác như vậy, sợ là cũng sẽ không bỏ qua cho người đâu!"

Nghe Quân Khuynh Vũ nói, Liễu Tâm Huệ còn đang giả điên đột nhiên thân mình có chút cứng đờ, trên mặt hiện lên một tia mất tự nhiên, nhưng là rất nhanh liền che dấu, tiếp tục giả ngây giả dại, giống như cái gì cũng đều không có nghe thấy.

Hết thảy động tác kia đều chỉ tại trong nháy mắt, nhưng vẫn là bị Lạc Khuynh Hoàng thấy rất rõ ràng, càng khẳng định Liễu Tâm Huệ chỉ là ở đây giả ngây giả dại.

"Mặc kệ ta cùng mẫu hậu từng làm cái gì, nhưng hiện tại người xem ra đã không còn minh mẫn, chẳng lẽ ngươi còn không buông tha cho người?" Quân Hiền Tề nghe ra Quân Khuynh Vũ trong lời nói có sát khí, tựa hồ cũng hiểu được cái gì sắp xảy ra.

Chuyện năm đó Liễu Tâm Huệ hạ huyết cổ, Quân Hiền Tề cũng biết. Chỉ là hắn không biết Quân Khuynh Vũ biết chuyện này, mới vừa nghe Quân Khuynh Vũ nói như vậy, hắn cũng đại khái đoán ra được, bởi vậy lập tức biện hộ cho nàng.

"Buông tha cho bà ta?" Quân Khuynh Vũ lẳng lặng ở đại điện lập lại từng chữ, cả người lập tức phát ra một luồng sát khí lạnh ngắt, hắn nhìn thẳng vào Quân Hiền Tề, tựa hồ là nghe được chuyện nực cười của thiên hạ, bỡn cợt nói, "Nếu buông tha cho bà ta, như vậy mẫu phi của bản điện chẳng phải là chết uổng mạng sao? Nhiều năm qua bản điện phải chịu huyết cổ chi độc, chẳng phải cũng phải cho qua? Còn chưa hết, còn mưu toan tham gia vào chính sự ,hủy diệt Cẩm quốc giang sơn của ta, bản điện há có thể dung bà ta sao?!"

Nghe nói như thế, đáy mắt Liễu Tâm Huệ lướt qua một tia hận ý. Khó trách Quân Khuynh Vũ lúc trước không vạch trần chuyện này, chỉ ngấm ngầm xem nàng làm hại ai, nguyên lai là đợi đến ngày hôm nay, muốn nàng vạn kiếp bất phục!

Quân Khuynh Vũ cố ý nhìn nàng giẫm đạp lên người khác mà sống, hơn nữa lại còn lấy đó làm vui thú mà thưởng thức. Như vậy hiện tại nàng giả điên trước mặt hắn chẳng phải là vừa vặn hợp ý hắn rồi chứ? Mặc kệ nàng điên thật hay không, trước hay sau hắn cũng sẽ không bỏ qua nàng, mà sợ rằng chuyện mà Quân Khuynh Vũ muốn làm, toàn bộ Cẩm quốc này không một ai có thể ngăn cản hắn!

Hiểu được thời thế trong nháy mắt, Liễu Tâm Huệ đột nhiên không thể tiếp tục giả ngây giả dại, nàng đưa tay vuốt lại tóc của chính mình, bày ra điệu bộ hoàng hậu cao quý nhất, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn Quân Khuynh Vũ, ý chí quyết tâm thấy chết không sờn.

"Như thế nào, hoàng hậu nương nương không muốn giả ngây giả dại nữa sao?" Quân Khuynh Vũ chú ý tới hành động của Liễu Tâm Huệ, nhíu mày, trong giọng nói mặt mang theo ý vị châm chọc.

"Năm đó mọi chuyện thật là do ta làm." Liễu Tâm Huệ nhìn Quân Khuynh Vũ, trong mắt mang theo nồng đậm ý hận, từng chữ từng chữ nghiến răng nghiến lợi nói, "Nhưng con tiện nhân kia mệnh còn chưa tận, chống đỡ đến tận tám năm ròng! Bất quá, tám năm này, không phải ngày ngày đều phải chịu tra tấn! Cho dù là vạn tiễn xuyên tâm, tiện nhân kia bị cũng đáng!"

Quân Khuynh Vũ nghe Liễu Tâm Huệ nói xong, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, bốn phía sát khí càng thêm nồng đậm, tay áo tuyết trắng không gió tự động phồng lên, mang theo không khí xơ xác tiêu điều, hắn từng bước một đi đến trước mặt Liễu Tâm Huệ, nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng Liễu Tâm Huệ, chỉ cảm thấy trong lòng mênh mông bao nhiêu tức giận, làm cho hắn hận không thể lập tức bóp chết nàng ta!

Huyết cổ chi độc chính bản thân hắn đã được lĩnh hội qua, có bao nhiêu sao đau đớn, hắn tự nhiên là người rõ ràng nhất. Mẫu phi hắn là một nữ tử nhu nhược, đau đớn như vậy đối nàng mà nói đáng sợ tới cỡ nào. Nhưng tất cả đều là vì hắn, vì Quân Vũ Thần, nàng lại lấy thân thể nhu nhược kia chống đỡ đến tám năm ròng. Mà Liễu Tâm Huệ cư nhiên coi đây là chuyện nhỏ nhặt, không đáng để vào mắt.

"Thân thể mẫu phi tuy rằng đã bị tra tấn, nhưng là người vẫn an lòng. So với ngươi, nội tâm ngày ngày vẫn chịu dày vò, yêu mà không có hồi đáp, mẫu phi ta phải an ổn hơn ngươi gấp trăm lần!" Quân Khuynh Vũ lạnh lùng nhìn chăm chú vào Liễu Tâm Huệ, khóe môi mang theo ý cười lạnh như băng, từ từ nói.

Liễu Tâm Huệ nghe Quân Khuynh Vũ nói, sắc mặt trở nên tái nhợt, nhìn Quân Khuynh Vũ, giữa hai mày liễu lộ ra hận ý nồng đậm, cơ hồ khóc nức nở nói, "Ngươi câm miệng cho bản cung! Ai nói bản cung yêu

hắn?! Bản cung vì sao phải yêu Quân Vũ Thần? Bản cung yêu chính là vị trí hoàng hậu mà thôi, vị trí mà bản cung ngồi suốt hai mươi mốt năm!"

"Liễu Tâm Huệ. Làm người không cần phải tự dối mình. Nếu ngươi muốn chính là vị trí hoàng hậu, ngươi cần gì phải xuống tay với Nguyệt Quý phi? Chính ngươi biết rõ người vô cùng thiện lương, sẽ không cùng ngươi tranh đoạt chức vị hoàng hậu." Lạc Khuynh Hoàng nhìn Liễu Tâm Huệ, ánh mắt hờ hững không có một tia đồng tình. Có lẽ nàng là đồng tình Liễu Tâm Huệ, nhưng là chỉ cần nhớ đến chính Liễu Tâm Huệ là hung thủ hại chết mẫu thân Quân Khuynh Vũ, cũng chính là thủ phạm làm Quân Khuynh Vũ đau thương nhiều như vậy, nàng liền không có cách nào đồng tình với nàng ta.

Lời Lạc Khuynh Hoàng vừa nói ra, Liễu Tâm Huệ hệt như một người vừa bị đánh trúng vào yếu điểm, cả người đột nhiên không đứng vững mà ngã xuống đất, trên mặt đều là nước mắt, điên cuồng nở nụ cười.

Quân Khuynh Vũ đến liếc mắt nhìn Liễu Tâm Huệ một cái cũng đã không muốn.

Ngày kế. Tội danh của Liễu Tâm được công bố trước toàn thể bá tánh, xử lăng trì đến chết.

Đến tận đây. Quân Khuynh Vũ quét sạch toàn bộ quần thần trên dưới Cẩm quốc. Mà toàn bộ quan lại trong triều Cẩm quốc trên dưới đều nhìn Quân Khuynh Vũ với cặp mắt khác xưa. Nay, ba chữ Quân Khuynh Vũ, ở trong lòng dân chúng Cẩm quốc đã muốn là một vị thần tối cao đối với họ.

Không còn ai dám nói Quân Khuynh Vũ ăn chơi trác táng, cũng không còn ai dám nói Quân Khuynh Vũ lên ngôi là do được tiên đế Quân Vũ Thần sủng ái, trong tâm của tất cả mọi người đều biết, Quân Khuynh Vũ sâu không lường được, hắn lần này đế vị, là vì hắn nhất định phải là đế vương!

Xử lý hoàn hết thảy mọi việc ổn thoả, Quân Khuynh Vũ rốt cục cũng đăng cơ đế vương. Mà Tây Quyết cùng Lăng quốc lại chuẩn bị hôn lễ hoà thân giữa hai nước, ngày Quân Khuynh Vũ đăng đế chưa từng tới tham gia.

Tây Quyết cùng Lăng quốc này đều muốn chứng tỏ lập trường của chính mình, sợ rằng chiến tranh giữa Cẩm Quốc và Tây Lăng là không tránh khỏi xảy ra.

Nay Tây Quyết cùng với Lăng đã liên minh, Cẩm quốc tân đế vừa mới đăng cơ, thế lực hủ bại bên trong còn chưa có hoàn toàn quét sạch, có thể nói là trong ngoài kiêm ưu, thế cục không hề lạc quan!

Mà càng thêm họa vô đơn chí là Tây Quyết cùng Lăng quốc cùng đưa tới thiệp mừng, mời Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng đi tham gia hoà thân giữa Tây Quyết cùng Lăng quốc, hôn ước của Lăng Vũ Lưu cùng Âu Dương Triệt diễn ra ngay sau khi Quân Khuynh Vũ đăng cơ mười ngày. Quân Khuynh Vũ vừa mới đăng cơ, Cẩm quốc thế cục còn chưa ổn định, cứ như vậy rời đi, sợ là không tốt, hơn nữa điểm trọng yếu là lần mời này chỉ là cái cớ, thứ đợi phía trước không biết là gì. Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng lần này đi Tây Quyết giống như đi vào hang cọp, đến nghĩ tới cũng rất nhiều nguy hiểm, nhưng là lại không thể không đi.

99. Chương 100: Lựa Chọn Nan Giải.

Đông lạnh giá đã tràn ngập toàn bộ ngự hoa viên, ngay cả ngự hoa viên của hoàng cung cũng không chống đỡ nổi với gió bấc càn quét. Lá cây đều đã rụng gần hết, chỉ còn lại cây tùng bách kia lặng lẽ vượt qua mùa đông, chẳng qua cũng rất cô độc tiêu điều.

Lạc Khuynh Hoàng khoác cừu y rất dày ngồi trong lương đình, trong tay ôm một ấm lô, mày nàng có chút nhíu lại, bên trong con ngươi đen như mực cũng đầy sầu lo, dường như đang suy tư, trên mặt cũng có vẻ ưu tư.

"Bên ngoài gió lạnh như vậy, không bằng chúng ta trở về đi?" Quân Khuynh Vũ cưng chiều nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Khuynh Hoàng, ôn nhu nói.

Lạc Khuynh Hoàng khẽ lắc đầu, trong mắt hiện lến cảm xúc phức tạp, chậm rãi nói, "Trong phòng rất chán, bên ngoài tuy gió có lạnh chút nhưng không khí của dễ thở hơn, còn có cừu y cùng ấm lô, sẽ không lạnh."

"Không lạnh thì tốt. Nếu cảm thấy lạnh thì nói với ta. Bây giờ nàng đang mang thai đứa nhỏ, không thể bị lạnh được." Quân Khuynh Vũ nhìn bụng Lạc Khuynh Hoàng đã hơi nhô lên, sủng nịnh trong mắt không hề che giấu.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy cũng bất giác vuốt ve đứa nhỏ trong bụng. Đứa nhỏ này đã được bốn tháng, tuy rằng không thấy có động tĩnh gì nhưng nàng vẫn có thể cảm thấy đứa nhỏ trong cơ thể nàng.

Nghĩ đến đứa nhỏ, trên mặt Lạc Khuynh Hoàng xuất hiện một tia ôn nhu, nhưng lo lắng vẫn chưa biến mất, nàng nhìn Quân Khuynh Vũ, hỏi, "Nghi thức đăng cơ của chúng ta Tây Quyết cùng Lăng quốc không tới tham gia, hiện tại lễ điển hòa thân của bọn họ lại muốn chúng ta tham gia, thật có ý khinh người!"

"Bọn họ lấy cớ hòa thân không đến tham gia, thực ra là muốn thị uy với chúng ta. Nhưng với thế cục của Cẩm quốc, e rằng cũng không thể gây phiền toái cho bọn họ, bọn họ thấy rõ điểm này mới cố ý không đến." Trong mắt đen như mực của Quân Khuynh Vũ cũng hiện lên suy tư, trả lời.

"Bọn họ không đến, nhưng chúng ta phỉa đi. Hiện giờ Tây Quyết cùng Lăng quốc đã liên hợp lại, chúng ta nếu không đi sẽ là cái cớ để bọn họ tấn công Cẩm quốc. Cẩm quốc nội chiến còn chưa xong, sợ là vô lực đối phó với liên minh hai nước." Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng vài phần ngưng trọng, thở dài một hơi nói.

Quân Khuynh Vũ nghiêng mặt sang một bên, nửa khuôn mặt chìm trong ánh mặt trời, thâm sâu khó lường, lông mi hắn có chút nhướn lên, nhếch môi nói, "Không phải là nhất định phải đi. Hoàng Nhi đang mang thai, có thể vì không tiện di chuyển mà cự tuyệt không đến."

"Nếu chàng đi, ta cũng đi!" Lạc Khuynh Hoàng chặn lời Quân Khuynh Vũ. Lần này đi Tây Quyết nguy hiểm miễn bàn, nếu sau này Tây Quyết cùng Lăng quốc tìm cớ cùng Cẩm quốc khai chiến, như vậy đi Tây Quyết chẳng khác gì tìm đường chết. Nàng tuyệt đối sẽ không để Quân Khuynh Vũ đi một mình.

Quân Khuynh Vũ cũng không ngạc nhiên Lạc Khuynh Hoàng sẽ nói vậy, tính Lạc Khuynh Hoàng sao hắn còn không rõ? Nhưng lần này đi Tây Quyết thật sự nguy hiểm, nếu không cẩn thận sẽ bỏ mạng, hắn sao có thể để Lạc Khuynh Hoàng theo hắn vào chỗ nguy hiểm?

Quân Khuynh Vũ mím môi, dỗ dành Lạc Khuynh Hoàng, "Hoàng Nhi phải tin ta. Có Lưu Tô các bảo vệ, nếu thật sự xảy ra chuyện, ta vẫn có thể bình an vô sự trở về. Huống hồ Hoàng Nhi đang mang thai, thật sự không nên ép mình đi xe ngựa. Hoàng Nhi không vì chính mình, thì cũng nên vì hài tử của chúng ta, phải không?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy thì hơi nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia do dự. Nàng cũng là y nhân, đương nhiên biết trong lúc mang thai không thích hợp di chuyển, nhưng muốn nàng nhìn Quân Khuynh Vũ một phen mạo hiểm, nàng không làm được. Tuy rằng Quân Khuynh Vũ nói có Lưu Tô cac bảo vệ sẽ bình an vô sự, nhưng đi Tây Quyết không phải là chuyện đùa, sao có thể dễ dàng như lời Quân Khuynh Vũ?

"Nhưng mà Cẩm quốc rất cần chàng." Lạc Khuynh Hoàng nói, "Chàng vừa mới đăng cơ, nếu rời khỏi đế đô, vạn nhất xảy ra nhiễu loạn thì phải làm sao? Nội loạn của Cẩm quốc còn chưa xong, lại còn để lại kẽ hở cho Lăng quốc cùng Tây Quyết."

"Cho nên Hoàng Nhi mới phải ở lại đế đô, giúp ta ổn định thế cục. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, Hoàng Nhi cũng sẽ hỗ trợ ta." Quân Khuynh Vũ cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt ôn nhu sủng nịnh, nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng vẫn không muốn Quân Khuynh Vũ một mình mạo hiểm, không khỏi khuyên nhủ, "Dù sao cũng sẽ có một trận chiến, không bằng chúng ta cự tuyệt yêu cầu của bọn họ!"

"Không thể." Quân Khuynh Vũ trầm ngâm một chút, phủ định, "Chúng ta còn chưa đoán ra tâm tư của Lăng quốc cùng Tây Quyết, nếu chúng ta không đi tương đương với cho bọn họ một nhược điểm, bọn họ sẽ khai chiến, nếu chúng ta đi còn có thể tạm thời ổn định, cho Cẩm quốc chút thời gian."

"Vậy chàng cũng không cần tự mình đi." Lạc Khuynh Hoàng nhíu mi, lời nàng nói nàng cũng biết không có sức thuyết phục. Quam trọng là lại ở lúc mấu chốt, nếu không phải Quân Khuynh Vũ tự mình đi, vận nhất có nhiễu loạn thì lại tặng cho người ta nhược điểm.

Quân Khuynh Vũ nở một nụ cười ôn như, ôn lấy bả vai Lạc Khuynh Hoàng nói, "Hoàng Nhi không cần lo lắng. Chuyện này ngoài ta ra còn ai có thể làm được? Đi Tây Quyết, không chỉ không được cho bọn họ bắt lấy nhược điểm, còn phải tùy cơ ứng biến, ai có bản lĩnh như vậy?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nới xong, trong mắt có một tia lóe lên, dường như có một thứ gì đó lướt qua, môi nàng giật giật, muốn nói lại thôi, chỉ nhìn chằm chằm Quân Khuynh Vũ đối diện.

Thực ra bọn họ đều biết chuyện này thực khó làm, nhưng nhìn toàn bộ Cẩm quốc, trừ bỏ Quân Khuynh Vũ, còn có một người cũng làm được.

Liễu Tư Triệt.

Nhưng cả hai đều không có ý nói ra, bởi vì nguy hiểm thế nào đều rõ ràng. Đối với họ, Liễu Tư Triệt còn hơn cả bằng hữu, họ tuyệt đối không để Liễu Tư Triệt thay họ đi mạo hiểm.

"Được rồi, đừng nghĩ nữa. Dưỡng thai cho tốt, ở trong cung chờ ta trở về." Trầm mặc một lát, Quân Khuynh Vũ nhéo mũi Lạc Khuynh Hoàng, yêu thương nói.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, hắn vẫn như trước mới gặp phong hoa tuyệt đại. Lông mi cong dài, mang theo kiểu anh khí của nam tử, đôi mắt hoa đào hẹp dài càng thêm vài phần tà mị, chiếc mũi cao thẳng càng phụ trợ cho ngũ quan hoàn mỹ, môi mỏng luôn ẩn chứa ý cười bất cần đời. Nàng vuốt ve mặt Quân Khuynh Vũ từng tấc từng tấc một, như muốn khắc sâu vào trong tâm khảm, khóe môi cười ôn nhu, chắc chắn nói, "Được, ta ở đây chờ chàng trở về, Như năm đó, chàng một ngày còn chưa trở về, ta liền tiếp tục một ngày chờ đợi."

"Ta chắc chắn sẽ trở về." Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, kiên định nói.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Thừa tướng cầu kiến." Thái giám đứng ở lương đình cách đó không xa, cung kính nói.

Sau khi Quân Khuynh Vũ kế vị, Liễu Viễn Chinh vì tuổi già mà từ quan, chức thừa tướng luận lý thành chương đưa cho Liễu Tư Triệt.

Nghe thái giám nói vậy, Quân Khuynh Vũ nhướn mày, sau chuyện của Liễu Cẩm Tú, Liễu Tư Triệt vẫn đối với hắn ôn hòa như người xa lạ, trừ khi thương nghị, Liễu Tư Triệt ít khi cùng hắn nói chuyện, giờ chủ động đến tìm hắn, không biết là có chuyện gì.

"Bên ngoài gió lớn, Hoàng Nhi vẫn là trở về phòng đi." Quân Khuynh Vũ đứng dậy dặn dò Lạc Khuynh Hoàng, liền đi đến ngự thư phòng.

Quân Khuynh Vũ vừa mới đến ngự thư phòng, ở xa đã tháy bóng dáng Liễu Tư Triệt. Hắn vẫn như trước tử y, vạt áo thêu những sợi tơ màu bạc làm àu tím càng thêm tự nhiên, khuôn mặt như ngọc mang theo quý khí khó có thể với tới.

"Tư Triệt." Quân Khuynh Vũ ra hiệu cho thái giám lui xuống, đứng ở sau Liễu Tư Triệt, nhẹ nhàng gọi.

Liễu Tư Triệt hẳn là đã nghe thấy tiếng bước chân của Quân Khuynh Vũ, nhưng không biết vì sao hắn lại không quay người lại. Cho đến khi Quân Khuynh Vũ gọi hắn, hắn mới chậm rãi quay người, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần mang theo vẻ thản nhiên hờ hững lại vừa thanh nhã ôn nhuận, hắn chậm rãi cúi người, xa cách lạnh nhạt nói, "Vi thần tham kiến Hoàng thượng."

Nghe giọng nói của Liễu Tư Triệt lạnh nhạt, còn có câu nói kia, thâm mình Quân Khuynh Vũ khẽ run lên, trong mắt đen nhánh xuất hiện một tia cảm xúc phức tạp, lại bị hắn cực lực che giấu, hắn tươi cười tà mị, thong dong hỏi, "Tư Triệt tìm ta có chuyện gì?"

Liễu Tư Triệt thấy Quân Khuynh Vũ vẫn như trước gọi hắn là Tư Triệt, thậm chí không xưng trẫm với hắn, mày có chút nhíu lại, nhưng vẫn hờ hững lạnh lùng nói, "Vi thần nghe nói Tây Quyết cùng Lăng quốc đưa tới thiệp mới, mời nước ta phái sứ thần tham gia lễ điển Tây Quyết cùng Lăng quốc hòa thân. Vi thần bất tài, nguyện ý đi trước."

Quân Khuynh Vũ nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hắn tất nhiên đoán được Liễu Tư Triệt biết chuyện Tây Quyết cùng Lăng quốc sẽ đưa tới thiệp mời, nhưng hắn thật không ngờ, Liễu Tư Triệt lại

muốn đi làm sứ thần. Liễu Tư Triệt trí tuệ cùng mưu lược như vậy, tất nhiên biết đi Tây Quyết nguy hiểm như thế nào. Nếu là Liễu Tư Triệt của ngày trước, hắn sẽ không ngạc nhiên, nhưng hắn rõ ràng lạnh lùng như vậy, rõ ràng vẫn không muốn tha thứ, thì sao lại muốn đi Tây Quyết?

"Tây Quyết cùng Lăng quốc hòa thân là đại sự, ta muốn tự mình đi." Quân Khuynh Vũ nhíu mày, tuy rằng hắn không biết lý do, nhưng hắn tuyệt đối không để Liễu Tư Triệt đi vào cho nguy hiểm. Hắn đã nợ Liễu Tư Triệt nhiều như vậy, hắn sẽ không để Liễu Tư Triệt lại xảy ra chuyện.

Liễu Tư Triệt vẫn không hề đôi sắc, lạnh lẽo trong mắt ngày càng đậm, khóe môi tươi cười cao nhã, xa cách nói, "Hoàng thượng mới đăng cơ không lâu, Cẩm quốc không thể thiếu Hoàng thượng. Vi thần nghĩ vẫn là vi thần đi thích hợp hơn, vi thần nhất định sẽ hoàn thành sứ mệnh."

Quân Khuynh Vũ nghe Liễu Tư Triệt kiên quyết nói như vậy, vẻ mặt phức tạp nhìn hắn. Liễu Tư Triệt làm vì giang sơn xã tắc? Hay vì Lạc Khuynh Hoàng? Hắn không biết.

"Trẫm đã nói, chuyện này trẫm tự mình xử lý. Về sự vụ của Cẩm quốc, trẫm tạm thời giao lại cho thừa tướng, tin tưởng thừa tướng sẽ không làm trẫm thất vọng." Quân Khuynh Vũ liếc mắt nhìn Liễu Tư Triệt, nhướn mày, trong lời nói mang theo khí thế vương giả không thể kháng cự.

Nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, trong mắt Liễu Tư Triệt hiện lên một tia phức tạp. Quân Khuynh Vũ xưng trẫm, gọi hắn là thừa tướng là muốn nói cho hắn, giữa hai người là quân và thần, hắn không thể không tuân theo mệnh lệnh của Quân Khuynh Vũ. Nhưng Quân Khuynh Vũ cũng đâu muốn đi. Chuyện này gioa cho hắn rõ ràng là thích hợp nhất. Nếu Quân Khuynh Vũ đi Tây Quyết vạn nhất xảy ra biến cố, chỉ sợ Cẩm quốc sẽ đại loạn, nếu hắn đi, biến cố sẽ không đến nỗi nghiêm trọng.

"Hoàng thượng. Đi Tây Quyết rất nguy hiểm, nước không thể một ngày không có vua, mong Hoàng thượng cân nhắc!" Trong mắt đen như hắc diệu thạch của Liễu Tư Triệt hiện lên một tia kiên quyết, nói với Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ sao không biết Liễu Tư Triệt đi mới là thích hợp nhất, nhưng hắn thật sự không thể.

"Chẳng lẽ Cẩm quốc không có thừa tướng sao?" Quân Khuynh Vũ phản bác.

Liễu Tư Triệt nhìn Quân Khuynh Vũ, kiên định nói, "Cẩm quốc giang sơn xã tắc là do tổ tiên vất vả gây dựng, hy vọng Hoàng thượng vì giang sơn xã tác Cẩm quốc làm trọng mà suy nghĩ. Vi thần làm hết thảy đều là vì Cẩm quốc, mong Hoàng thượng có thể thành toàn. Hơn nữa, vi thần tự tin mình có thể bình an trở về!"

Nghe Liễu Tư Triệt một bước cũng không nhún nhường, Quân Khuynh Vũ càng nhăn mày. Đây đối với hắn thật là một lựa chọn nan giải. Nếu hắn không cho Liễu Tư Triệt đi, vạn nhất xảy ra cái gì, cho dù có Liễu Tư Triệt cũng nhất định bất lợi với Cẩm quốc, vua của một nước ở Tây Quyết xảy ra chuyện luôn tạo ra náo động. Nhưng nếu hắn cho Liễu Tư Triệt đi liền tương đương với đẩy Liểu Tư Triệt vào cho nguy hiểm, vạn nhất Liễu Tư Triệt ở Tây Quyết xảy ra chuyện, hắn liền cả đời không thể tha thứ cho chính mình.

Liễu Tư Triệt nhìn Quân Khuynh Vũ do dự, hắn cũng không nói gì, chỉ là mím chặt môi nhìn Quân Khuynh Vũ, trong mắt lóe lên kiên định.

Quân Khuynh Vũ trong lòng kịch liệt đấu tranh, tay hắn nắm chặt, trên mặt chưa từng mâu thuẫn đến thế, cuối cùng quyết định, hắn liếc mắt nhìn Liễu Tư Triệt, "Vậy ngươi đi đi, mang theo Lưu Tô, ta sẽ đem toàn bộ Lưu Tô các ở Tây Quyết giao cho ngươi."

Liễu TưTtriệt trong mắt hiện lên một tia vui mừng. Quân Khuynh Vũ không ngờ lại tín nhiệm hắn như vậy, đem toàn bộ thế lực của Lưu Tô các ở Tây Quyết giao cho hắn. Nếu hắn có ý đồ gây rối, dựa vào Lưu Tô các cùng Tây Quyết và Lăng quốc thế lực, Cẩm quốc thật sự sẽ lầm vào vòng nguy hiểm. Hắn có chút trầm mặc, lạnh nhạt cùng xa cách thản nhiên đáp, "Vi thần nhất định hoàn thành sứ mệnh."

"Tư Triệt, nhất định phải cẩn thận!" Quân Khuynh Vũ nhịn không được dặn dò.

Liễu Tư Triệt liếc một cái nhìn Quân Khuynh Vũ, gật đầu, "Vi thần biết. Vi thần cáo lui." Nói xong liền quay đi, cũng không quay đầu lại nhìn Quân Khuynh Vũ.

Trong nháy mắt quay đi, trên mặt lạnh như băng của Liễu Tư Triệt đã biến mất, chỉ còn lại ý cười tao nhã ôn hòa, khóe môi hắn gợi lên. Mỗi một bước hắn đi, giống như nở rộ một đóa hoa sen, cao nhã vô cùng, trong mắt hắn đen nhánh mang theo kiên định.

Khuynh Vũ, chuyện của tỷ tỷ ta đã không định trách ngươi. Ai cũng không ngờ sẽ như vậy, áy náy trong lòng người chắc chắn còn hơn ta. Tranh giành ngôi vị Hoàng đế chính là huyết tinh, ta sao có thể trách ngươi? Nếu không phải vì ta, Liễu gia sợ là không thể sống sót. Tình đồng môn, tình huynh đệ, ngươi đã thể hiện đủ rồi, lại còn đem Lưu Tô các ở Tây Quyết giao cho ta, tín nhiệm này của ngươi, nếu ta ở Tây Quyết xảy ra chuyện, ta tuyệt không hối hận. Ta đi Tây Quyết là theo ý mình, không phải vì lợi ích gia tộc, nên mặc kệ hậu quả gì, ta đều sẽ nhận lấy. Ta sẽ toàn lực ứng phó, tranh thủ cho Cẩm quốc thời gian lâu nhất.

Ta đi Tây quyết, chẳng phải vì Cẩm quốc, mà là vì các ngươi. Vì Hoàng Nhi, nữ tử ta yêu cả đời, cũng vì ngươi, huynh đệ tốt nhất của ta.

Nhìn bóng dáng Liễu Tư Triệt đi xa, Quân Khuynh Vũ mỉm cười. Tư Triệt, mặc dù ngươi cố ý xa cách lanh lùng, nhưng ta hiểu, ngươi đã tha thứ cho ta.

Huynh đệ tốt của ta.

100. Chương 101: Nguy Cơ Chồng Chất

Cẩm quốc năm thứ ba mươi lăm, Quân Vũ Thần băng hà. Tân đế Quân Khuynh Vũ kế vị.

Tây Quyết cùng Lăng quốc lập thành liên minh. Thế cục Cẩm quốc rung chuyển không yên. Tây Quyết cùng Lăng quốc mời đế hậu Cẩm quốc tham dự điển lễ hòa thân, Cẩm đế lấy cớ vừa mới đăng cơ,tình hình trong nước chưa ổn khéo léo từ chối, lệnh cho thừa tướng Liễu Tư Triệt đại biểu Cẩm quốc, đi sứ Tây Quyết.

"Tư Triệt đã đến Tây Quyết ." Quân Khuynh Vũ nhìn thư tình báo trong tay, bên trong con ngươi đen thùi mang theo bí hiểm, từ từ nói.

Lạc Khuynh Hoàng nửa nằm trên nhuyễn tháp, dùng tay che bụng, con ngươi đen thùi nhìn Quân Khuynh Vũ, bên trong chứa đựng một chút lo lắng, hơi nhíu mày, hỏi, "Tình hình ở Tây Quyết như thế nào? Dựa vào quan hệ giữa Vũ Lưu công chúa và Tư Triệt, Tư Triệt đến, sợ là cũng không quá tốt."

"Vũ Lưu thoạt nhìn dịu dàng mềm mại, kỳ thật tính tình vô cùng bướng bỉnh ngoan cố, nếu không cũng sẽ không một mựcchờ đợi nhiều nămnhư vậy, còn trăm phương ngàn kế phải gả cho Tư Triệt. Tư Triệt quyết tuyệt cự tuyệt nàngnhư thế, trong lòng Vũ Lưu sợ là sẽ oán Tư Triệt. Đây cũng là nguyên nhân ta không muốn để Tư Triệt đi." Quân Khuynh Vũ nghe được Lạc Khuynh Hoàng nói, trong mắt cũng hiện lên một tia lo lắng.

"Lưu Tô các tùy thời đều sẽ truyền đến tin tức, nếu cótình huống gì bất ngờ, chúng ta cũng có thể lập tức được biết. Hơn nữa, Tây Quyết và Lăng quốc có ý đồ vớigiang sơn Cẩm quốc, cũng sẽ không dễ dàng làm hại Tư Triệt, chàng cũng không cần quá lo lắng." Lạc Khuynh Hoàng nhìnvẻ mặt tự trách cùng dáng vẻ lo lắng của Quân Khuynh Vũ, không khỏi mở miệng khuyên nhủ.

Quân Khuynh Vũ trầm mặc một hồi. Chân chính áy náy cùng tự trách của hắn, Lạc Khuynh Hoàng cũng không biết được. Hắn cũng không thể để cho Lạc Khuynh Hoàng biết được, bởi vì hắn không muốn liên lụy Lạc Khuynh Hoàng cũng áy náy tự trách như hắn. Tuy Liễu Cẩm Tú chết là chuyện không lường trước được, nhưng nếu muốn tính toán rõ ràng, thì cũng là vì hai người bọn họ. Dựa vàotính tình Lạc Khuynh Hoàng, nếu biết được chuyện này, tất trong lòng khôngyên.

"Gần đây Quân Hiền Tề có động tĩnh gì không?" Lạc Khuynh Hoàng thấy Quân Khuynh Vũ trầm mặc không nói, nhíu mày, bên trong con ngươi đen thùi mang theo thâm trầm, chuyển hướng đề tài, hỏi.

Quân Khuynh Vũ cầm tấu chương trong tay, hai má có chút nghiêng đi, cằm giơ lên một độ cong hoàn mỹ, bên trong đen con ngươi như mực toát ra suy tư. Nghe thấy Lạc Khuynh Hoàng hỏi, bên trong con ngươi của hắn hiện lên một chút thâm sắc, khóe môi gợi lên một chút tươi cười ám trầm.

"Quân Hiền Tề sao? Sợ là còn chưa hết hy vọng." Khóe môi Quân Khuynh Vũ giương lêntươi cười châm chọc, bên trong con ngươi đen thùi mang theo tinh quang cùng tính kế, tiếp tục nói, "Bất quá hắn luôn nhát gan, vừa trải qua cái chết của Liễu Tâm Huệ, trong lòng hắn mặc dù hận, nhưng cũng không dám có ý đồ gây rối."

"Quân Hiền Tề tuy rằng không dự mưu, nhưng không đảm bảo Tây Quyết cùng Lăng quốc sẽ không lợi dụng hắn, đến lúc đó chỉ sợ Cẩm quốc sẽ gặp phiền toái." Lạc Khuynh Hoàng nhíu mi, Quân Hiền Tề đương nhiên không phải đối thủ của Quân Khuynh Vũ, chỉ sợ Tây Quyết cùng Lăng quốc âm thầm nâng đỡ Quân Hiền Tề, chất chứa một thành phần phản loạnnhư vậy, luôn không tốt.

Quân Khuynh Vũ gật gật đầu, bên trong con ngươi đen thùi mang theo một tia thừa nhận. Lạc Khuynh Hoàng nói không sai, nếu giữ lại Quân Hiền Tề, trước sau đều là một tai họa. Nhưng nay hắn vừa mới vừa đăng cơ không lâu, đã giết Liễu Tâm Huệ, phế Thư quý phi, nếu lúc này lại động thủ đối phó Quân Hiền Tề, chỉ sợ Tây Quyết cùng Lăng quốc sẽ lấy chuyện này làm cớ, can thiệp nội chính Cẩm quốc.

Cho nên trước khi tìm được lý do chính đáng, hắn không thể dễ dàng động đến Quân Hiền Tề.

"Quân Hiền Tề tuy rằng nhát gan, nhưng là vì Liễu Tâm Huệ chết, trong lòng hắn nhất định là cực kỳ hận ta, muốn động thủ, cũng không khó. Ta hiện tại cũng đang suy nghĩ một chuyện khác." Quân Khuynh Vũ trầm ngâm một hồi, từ từ nói.

"Liên quan đến tấu chương vừa rồi?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, hỏi.

Nàng xem vẻ mặt Quân Khuynh Vũ xem tấu chương vừa rồi, đã ẩn ẩn cảm thấy bên trong tấu chương hình như viết chuyện bất thường, nếu không thần sắc Quân Khuynh Vũ cũng sẽ không đột nhiên trở nên trầm mặc ngưng trọng .

"Hoàng nhi quả nhiên thông minh." Quân Khuynh Vũ nhíu mày liếc nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái, đem tấu chương đưa cho Lạc Khuynh Hoàng, tấu chương viết dân du mục phương Bắc quấy nhiễu biên giới Cẩm quốc, hy vọng triều đình phái binh tiếp viện thủ quân phương Bắc.

Cẩm quốc nằm ở vùng đông nam của đại lục. Phía nam là Lăng quốc, phía tây là Tây Quyết, phía đông là biển lớn mênh mông vô bờ, mà phía bắc làđất của dân du mục.

Dân cư ở phương Bắcphần đông là dân tộc du mục, nhưng không hề ít hơn so với dân cư của tam quốc. Nhưng tam quốc vẫn chưa từng đem dân tộc du mục phương Bắc để ở trong lòng, nguyên nhân là phần đông dân tộc du mục phương Bắc cũng tràn ngập đấu tranh giữa từng bộ lạc, vẫn chưa thống nhất.

Giống như phân liệt bên trong một quốc gia, một quốc gia chưa thể bình ổnnội loạn, làm sao có thể trở thành uy hiếp với tam quốc? Huống chi tộc du mục phương Bắc cũng không thường xuyên trao đổi cùng tam quốc, chỉ là domất mùa lương thực mới đến quấy nhiễubiên cảnh tam quốc, lấy chút lương thực thôi.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn tấu chương, hơi nhíu mi. Đối với tộc du mục phương Bắc, nàng cũng không quen thuộc, thế lực của Phi Hoa lâu cũng chưathâm nhập đến phương Bắc, vì vậy, đối với tình huống phát sinh ở đó, nàng cũng cũng không hiểu biết nhiều.

Nhưng từvẻ mặt suy tư của Quân Khuynh Vũ khi nhìn tấu chương, nàng có thể kết luận, đây tuyệt đối không phải đơn thuần chỉ làquấy nhiễu như trước, bên trong chắc chắn có ẩn chứa chuyện gì đó.

"Chàng thu được tình báo gì?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, nhìn Quân Khuynh Vũ, gọn gàng dứt khoát hỏi.

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng hỏi như thế, nhấp mím môi, trong mắt cũng mang theo một tia ngưng trọng, trầm giọng nói, "Lần này tộc du mục phương Bắc không giống bình thường chỉ đoạt lương thực bỏ chạy, mà còn có tư thế công thành."

"Tộc du mục phương Bắctừ xưa đã phân tán, trong từng tộc lại có nội loạn. Cho dù bọn họ thật sự muốn công thành, bất quá cũng chỉ là một bộ lạc mà thôi, dựa vào binh lực của thủ quân phương Bắc, như thế nào phải cầu trợ giúp?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói, ánh mắt trầm xuống, nhưng chỉ nghi hoặc hỏi.

Cẩm quốc nay đã gần như phải đối mặt với áp lực từ việc Tây Quyết cùng Lăng quốc liên minh, nay tộc du mục phương Bắc cũng muốn đến đá một cước, chỉ sợ Cẩm quốc sẽ bị đặt vào tình trạng họa vô đơn chí .

"Tộc du mục phương Bắc có ba mươi sáu bộ lạc, nhưng trong đó chỉ có Thác Bạt tộc, Cô Hồng tộc cùng Hách Liên tộc là cường đại nhất. Hiện tại đúng là do tam tộc này chia ra theo ba hướng cùng tấn côngthành trì phía Bắc của ta, lập tức sẽ bức tới thành trì hiểm yếu nhất của ta, Phương thành." Quân Khuynh Vũ lấy nắm tay đấm vào chân mình, con ngươi đen thùi như một hồ nước sâu không thấy đáy, bên trong ẩn chứa suy nghĩ cao thâm, bên trong từng chữ dường như đều mang theo suy tư.

Nghe Quân Khuynh Vũ nói, Lạc Khuynh Hoàng hơi nhíu mày, bên trongcon ngươi đen thùi hiện lên một tia kinh ngạc, hỏi, "Tam tộc tấn công từ ba hướng? Nếu chỉ là tam tộc tấn công riêng rẽ, còn có thể phá giải từng cái, sợ là tam tộc liên thủ, nhìn như làtiến công lẻ tẻ, kỳ thật đã sớm đã liên hợp, muốn một lần đánh hạ Phương thành!"

"Hoàng nhi, nàng nghĩ thật giống ta. Cho nên hôm qua ta nhìn thấy tấu chươngnày liền lập tức dùng bồ câu đưa tin, phái người đi thăm dò tình hình của tộc du mục phương Bắc." Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, trong mắt lộ ra một tia khen ngợi, bên trong con ngươi đen thùi mang theo vài phần ngưng trọng, khóe môi tươi cười cũng mang theo vài phần ngưng trọng, trầm giọng nói.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn thấyngưng trọng trong mắt Quân Khuynh Vũ, tự nhiên cũng hiểu được thế cục hiện nay sợ là không mấy lạc quan, nàng nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, hỏi, "Chẳng lẽ tộc du mục phương Bắcnhìn như tán loạn, kỳ thật đã có người ở sau lưng thống nhất, âm thầm khống chế?"

Lời này vừa hỏi ra, trong lòng Lạc Khuynh Hoàng cũng cả kinh. Nếu luận về quốc lực mà nói, tộc du mục phương Bắc so ra cũng không kém bao nhiêu so với tam quốc, chỉ bởi vì nội loạn không ngừng, tam quốc mới không để ý quá kỹ tộc du mục phương Bắc.

Nhưng một khi có người có thể thống nhất toàn bộ tộc du mục phương Bắc, phương Bắc cũng có thể trở thành cường địch. Càng đáng sợ hơn là, người này đang âm thầm thao túng toàn bộ tộc du mục, biểu hiện bên ngoài vẫn là chưa thống nhất được, có thể thấy được người này thủ đoạn sắc bén, tâm tư thâm trầm.

"Hoàng nhi đoán không sai." Quân Khuynh Vũ gật gật đầu, bên trong con ngươi đen như mựchiện lên một tia hứng thúnồng đậm, hưng phấnkhi gặp kình địch.

Khóe môi hắn có chút gợi lên, con ngươi sâu thẳm, tiếp tục nói, "Tộc du mục phương Bắcba năm trước đây xuất hiện một Thánh Thiên giáo. Giáo chúng trải rộng trong từng bộ lạc, nhỏ thì dân chúng lớn thì là nhân vật cơ yếu, có thể nói, Thánh Thiên giáo cơ hồ có thể thao túng toàn bộ tộc du mục phương Bắc. Chuyện xâm phạm lúc này, rất có thể là mệnh lệnh của Thánh Thiên giáo, dùngnhững nhân vật cơ yếu trong giáo, thuyết phụcthủ lĩnhtam tộc khởi xướng."

"Thánh Thiên giáo?" bên trong con ngươi đen thùi của Lạc Khuynh Hoàng cũng ẩn chứa một tia hứng thú, có thể bất tri bất giác thành lập nên một tổ chứckhổng lồ, hơn nữa còn đem thế lực thâm nhập đến phương Bắc, năng lực thật không tầm thường.

Mà càng làm người ta bội phục là tâm tưcủa vị giáo chủThánh Thiên giáo này.

Tộc du mục phương Bắcxưa nay bất hòa, hỗn loạn không chịu nổi, muốn dùng võ lực thống nhất cơ hồ là bất khả thi. Mà trongmỗi tộc lại hiểu lầm quá sâu, muốn lấy một tộc thống trị tộc khác, sợ là cũng không dễ dàng. Mà giáo chủ Thánh Thiên giáo này có thể tìm được một hướng đi khác tốt hơn.

"Nếu ta đoán không sai, vị giáo chủ này, nhất định là một trong các thủ lĩnh tam tộc?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, bên trong con ngươi đen thùi mang theo chắc chắc, nhìn Quân Khuynh Vũ, chờ đợi đáp áncủa Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ có chút nhấp mím môi, bên trong con ngươi đen thùi cũng hiện lên một tia đồng ý, hắn câu môi nói."Thân phậngiáo chủ Thánh Thiên giáo ta còn chưa tra được. Bất quá ta cũng nghĩ giống Hoàng nhi, đã phái người đi tìm hiểuthủ lĩnh tam tộc."

"Như thế nào?" Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng mang theo một tia cơ trí cùng hứng thú, tinh quang trong mắt càng tăng thêm, nàng nhìn Quân Khuynh Vũ hỏi.

Quân Khuynh Vũ đưa tình báo trong tay đưa cho Lạc Khuynh Hoàng. Tình báoviết rành mạch tư liệucủathủ lĩnhtam tộc.

Thủ lĩnhThác Bạt tộc, Thác Bạt Nhuận. Năm nay hơn bốn mươi. Một thân cậy mạnh hơn người, toàn bộ tộc du mục phương Bắckhông có ai mạnh mẽ như hắn. Nhưng người này dũng mãnh có thừa, mưu lược lại không đủ.

Thủ lĩnhCô Hồng tộc. Cô Hồng Phác. Năm nay ba mươi tuổi. Làm người hung ác nham hiểm tàn nhẫn, thủ đoạn cường ngạnh. Nghe nói, nguyên bản hắn cũng không phải người thừa kếcủa Cô Hồng tộc, nhưng bằng thủ đoạn cứng rắn đoạt được vị trí thủ lĩnh Cô Hồng tộc.

Thủ lĩnhHách Liên tộc. Hách Liên Phong. Năm nay vừa tròn hai mươi. Chính là đứa con duy nhất của tiền thủ lĩnh Hách Liên tộc. Thân thể gầy yếu, thuở nhỏ bệnhtriền miên, tính tình khiêm tốn yếu đuối, không có tiếng tăm gì. Nhưng không biết vì sao, trước khi Hách Liên tộc thủ lĩnh qua, đã sắp xếp chúng nghị, dám đem thủ lĩnh vị truyền cho này đứa con ma ốm này.

Mặt khác còn cótình báovề giáo chủ Thánh Thiên giáo. Trên tình báo chỉ có một hàng chữ. Dáng người cao to, mặt nạ bảo hộ là mặt nạbạch ngọc, hành tung thần bí.

"Hoàng nhi nghĩ, ai có khả năng là giáo chủ Thánh Thiên giáo nhất?" Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng bỏ tình báo sang một bên, liền gợi lên một chút ý cườinghiền ngẫm, ánh mắt sáng quắc nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng nhấp mím môi, nửa híp mắt, bên trong con ngươi đen thùi hiện lên một chút suy nghĩ, từ từ nói, "Giáo chủ Thánh Thiên giáo dáng người cao to, tất nhiên không phải thủ lĩnhThác Bạt tộc. Mà hai người Cô Hồng Phác, Hách Liên Phong, nhìn bề ngoài thì tựa hồ Cô Hồng Phác có khả năng lớn hơn, nhưng ta lại cảm thấy, có đôi khi nhìn như không có khả năng nhất, lại có thể là người có khả năng nhất."

"Quả nhiên là tâm hữu linh tê nhất điểm thông." Quân Khuynh Vũ gợi lên khóe môi, bên trong con ngươi đen thùi mang theo tràn đầy sủng ái.

Lạc Khuynh Hoàng từ chối cho ý kiến cười cười, trong mắt lại toát ra một tia ngưng trọng, tiếp tục nói, "Chỉ là mục đíchtộc du mục phương Bắc tấn công Phương thành, cũng có chút khó đoán. Nếu là tộc du mục phương Bắccùng Tây Quyết, Lăng quốc có liên hệ, Cẩm quốc chẳng phải là ba mặt bị bức?"

"Sẽ không." Quân Khuynh Vũ đứng lên, tay áo hồng hỏa vẽ ra một đường cong, bên trong đôi mắt như hắc diệu thạch nở rộ ra sáng rọi, cả người cao cao tại thượng như thần để, đường hoàng mà tự tin, "Tộc du mục phương Bắctừ trước vốn không được tam quốc coi trọng. Nếu không phải chuyện quấy nhiễu lần này có chút dị thường, ta cũng sẽ không chú ý tới thay đổi vi diệu ở phương Bắc. Thánh Thiên giáo làm việc bí ẩn, Tây Quyết cùng Lăng quốc quả không có khả năng biết được."

"Nói như thế, tộc du mục phương Bắc là bạn không phải địch? Chàngđịnh tự mình đi phương Bắc một chuyến?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói, bên trongcon ngươi đen thùi cũng hiện lên một tia sáng, câu môi hỏi.

Tộc du mục phương Bắcnếu không có liên hệ với Tây Quyết cùng Lăng quốc, như vậy đó làcường việncó thể lợi dụng. Thánh Thiên giáo tuy rằng thông qua biện pháp đặc thù đã khống chế toàn bộ bộ lạcphương Bắc, có thể rốt cuộc còn chưa chân chính nhất thống phương Bắc, đối mặt cường quốcnhư Lăng quốc cùng Tây Quyết như vậy, vẫn là lòng có dư mà lực không đủ.

Cẩm quốc có thể nói là tấm bình phong tự nhiên của tộc du mục phương Bắc, nếu Cẩm quốc diệt vong, đối vơi phương Bắcchỉ là môi hở răng lạnh, vì vậy,khả năngtộc du mục phương Bắc cùng Tây Quyết, Lăng quốcliên minh là rất nhỏ, ngược lại, lại có thể vì Cẩm quốc sở dụng.

"Hoàng nhi quả nhiên thông minh." khóe môi Quân Khuynh Vũ gợi lên một chút tựa tiếu phi tiếu, trong mắt hiện lên một tia nghiêm túc, bên trongđôi mắt như hắc diệu thạch hiện lên một tia đen đặc, từ từ nói, "Bất quá nếu ta trực tiếp tự mình đến, không khỏi khiến cho Lăng Cảnh Lan cùng Âu Dương Triệt hoài nghi. Bởi vậy, chung quy vẫn nênphái mộtngười đi trước mở đường."

"Ý chàng là, để cho Quân Hiền Tề mang binh tiếp viện?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói, rất nhanh hiểu được ý tứtrong lời nóicủa Quân Khuynh Vũ.

Tộc du mục phương Bắcquấy nhiễu, không tính là đại sự. Mà ổn địnhthế cụcCẩm quốc, mới là tối là quan trọng nhất. Nếu Quân Khuynh Vũ không để ýCẩm quốc nội chính, mà đi đến phương Bắc, dựa vào tâm cơ của Lăng Cảnh Lan cùng Âu Dương Triệt, tất nhiên sẽ phát giác khác thườngtrong đó, bởi vậy, Quân Khuynh Vũ chỉ có thể trước giả vờ phái binh tiếp viện.

Nếu là viện binh toàn quân bị diệt, mà phương thành tràn ngập nguy cơ, Quân Khuynh Vũ mới đi, như vậy cũng không kỳ quái.

"Không chỉ Quân Hiền Tề, tất cả những kẻ xem không vừa mắt, đều đưa đi hết một lần." Bên trong con ngươi đen thùi của Quân Khuynh Vũ lóe ra tinh quang, khóe môi ôm lấy không chút để ý tươi cười, tựa hồ tâm tình rất tốt, từ từ nói.

Lạc Khuynh Hoàng cũng gợi lên một chút tươi cười.

Quân Khuynh Vũ vừa mới đăng cơ không lâu, nếu dứt khoát bài trừ dị kỷ, không khỏi chọc người phi nghị. Bởi vậy, chỉ có thể từng chút từng chút thiết kế loại bỏ những kẻ nên trừ bỏ. Nhưng Tây Quyết cùng Lăng quốc cùng bức, Quân Khuynh Vũ không thể không đẩy nhanh tốc độ. Mà tộc du mục phương Bắcxâm chiếmlần này, không thể nghi ngờ là cho Quân Khuynh Vũ cơ hội, là biện pháptốt nhất thần không biết quỷ không hay.

"Nhưng nếu chàng sai Quân Hiền Tề đi, sợ là cũng sẽ khiến cho người hoài nghi." Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, làm như vậy thật là biện pháp tiện nhất, nhưng Quân Khuynh Vũ giao binh quyền cho Quân Hiền Tề, sợ là cũng sẽ chọc người hoài nghi.

Khóe môi Quân Khuynh Vũ gợi lên một chút thản nhiên độ cong, chắc chắc nói, "Không cần ta đến sai khiến. Sợ là Quân Hiền Tề sẽ xung phong nhận việc. Ta bất quá là e ngại mặt mũi, không có cách nào mới để cho hắn đi."

Nghe Quân Khuynh Vũ nói, Lạc Khuynh Hoàng câu môi cười. Dựa vàođầu óccủa Quân Hiền Tề, chỉ sợ cảm thấy đây là chuyện tốt trời cho. Chỉ cần đi đến phương Bắcđuổi đi đám du mục vô dụng, lại có thể mượn lần này thoát khỏi khống chếcủa Quân Khuynh Vũ, thậm chí còn có thể có binh quyền, còn không phải là chuyện tốt trời cho sao?

Ngày hôm sau. Quân Khuynh Vũ ở trên đại điện đề cập đếntộc du mục phương Bắcquấy nhiễu biên cảnh, thời điểm muốn phái người mang binh tiếp viện, Quân Hiền Tề quả nhiên xung phong nhận việc, Quân Khuynh Vũ trải qua từ chối, cuối cùng vẫn là đáp ứng Quân Hiền Tề, hơn nữa vì bảo hộ Quân Hiền Tề an toàn, Quân Khuynh Vũ còn cửmột số quan viên đi theo.

Quân Hiền Tề trong lòng vô cùng vui vẻ. Quân Khuynh Vũ cứquan viên đi theo hắn đều là những người nhìn như không có quan hệ tốt đẹp với hắn, kỳ thật chính là những quan viênâm thầm ủng hộ hắn. Hắn trong lòng không khỏi một trận âm hiểm cười, Quân Khuynh Vũ a Quân Khuynh Vũ, ngươi thật sự là thông minh nhất thế hồ đồ nhất thời a!

"Hoàng thượng. Nhi tử của Công bộ thượng thư cầu kiến."

Thời điểmQuân Khuynh Vũ ở ngự thư phòng chờ Lạc Khuynh Hoàng đến, thái giám tiến đến thông báo.

Lạc Khuynh Hoàng giờ phút này đã ở bên ngoài ngự thư phòng, gặp Lưu Tử Hiên đi vào, liền ở ngoài cửa sau đợi một hồi, chờ Lưu Tử Hiên đi ra, mới vào ngự thư phòng.

"Lưu Tử Hiên tìm chàng có chuyện gì?" Lạc Khuynh Hoàng đi vào liền nhíu mày hỏi. Phụ thânLưu Tử Hiên – Lưu Hạo vốn là người ủng hộQuân Hiền Tề, cũng là người Quân Khuynh Vũ muốn trừ bỏ nhất, lúc này vì Lưu Hạo lập trường quá mức rõ ràng, hơn nữa tuổi già, Quân Khuynh Vũ không thể đem Lưu Hạo đưa đi phương Bắc, Lưu Tử Hiên ở phía sau tìm đến Quân Khuynh Vũ, lại không biết là vì chuyện gì .

"Hắn tìm ta tứ hôn. Hắn muốn thú Hoa Như Mi." Quân Khuynh Vũ tựa tiếu phi tiếu, trong mắt mang theo một tia thưởng thức, từ từ nói.

101. Chương 102: Phi Lễ Lăng Vũ Lưu?

"Cầu thú Hoa Như Mi?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên một tia kinh ngạc. Lưu Tử Hiên tính tình hoa hoa công tử, năm đó Quân Ngữ Yên được thánh sủng nguyện ý gả, hắn không nguyện ý thú, làm sao có thể cầu thú Hoa Như Mi?

Hoa Như Mi là nữ nhi của Bộ binh Thượng thư hiện tại – Hoa Chính. Mà Hoa Chính là do một tay nàng nâng đỡ, trung tâm cho Quân Khuynh Vũ. Lưu Tử Hiên cầu thú Hoa Như Mi, không phải là vì muốn biểu hiện chính mình trung tâm sao?

"Lưu Tử Hiên là người thông minh a." Quân Khuynh Vũ nhìn ra kinh ngạc trong mắt Lạc Khuynh Hoàng, câu môi cười nói, trong mắt mang theo vài phần thưởng thức, tiếp tục nói, "Hắn cùng Quân Ngữ Yên quan hệ ái muội, là vì cho thấy hắn cùng Lưu Hạo không cùng lập trường. Không cưới Quân Ngữ Yên, là không muốn xác định lập trường. Lưu Hạo tuy rằng vẫn ủng hộ Quân Hiền Tề, nhưng hắn lại bày ra bộ dáng hoàn khố , đối với cục diện chính trị chưa bao giờ quan tâm, lấy chuyện này để phiết thanh quan hệ."

"Mà nay, thế cục đã rõ ràng, hắn liền cầu thú Hoa Như Mi, định rõ lập trường. Lần này chàng dụng ý phái người đi bình định quấy nhiễu, hắn sợ là cũng đã nhìn ra, bởi vậy mới vội vã thể hiện lòng trung thành?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói, nói tiếp.

"Hoàng nhi nói không sai." Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, khóe môi gợi lên một chút tươi cười, từ từ nói.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói, cũng hơi nhíu mi, có chút không đồng ý nói, "Lưu Tử Hiên lợi dụng tình cảm của Quân Ngữ Yên, vì để cho thấy lập trường chính trị giữa hắn cùng phụ thân không giống nhau. Nay nhìn đến chàng đối phó thế lực dị phái trong triều, hắn cũng chỉ là mặt ngoài trung tâm, chưa từng nghĩ đến lợi ích của phụ thân. Kẻ tiểu nhân như thế, cho dù có trí tuệ, cũng không nên trọng dụng."

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, Quân Khuynh Vũ tựa tiếu phi tiếu, bên trong con ngươi đen như mực mang theo một tia cao thâm nhìn không thấu, từ từ nói, "Hoàng nhi có biết vừa rồi Lưu Tử Hiên nói gì với ta không?"

"Cái gì?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày hỏi. Nàng tuy rằng có thể đoán được dụng ý của Lưu Tử Hiên, nhưng nàng dù sao cũng không phải thần, làm sao biết Lưu Tử Hiên sẽ nói gì với Quân Khuynh Vũ.

"Hắn cầu ta thả cho phụ thân hắn một con ngựa. Cho phép phụ thân hắn cáo lão hồi hương." bên trong con ngươi đen như mực của Quân Khuynh Vũ mang theo một tia cao thâm, từ từ nói.

Lạc Khuynh Hoàng nghe xong, trong mắt mang theo một chút thâm sắc, nhíu mày nói, "Cho dù có thể giải thích chuyện hắn đối với phụ thân hắn, nhưng lợi dụng Quân Ngữ Yên là sự thật?"

"Lưu Tử Hiên cố ý tạo hoa danh bên ngoài, đối Quân Ngữ Yên cũng bất quá là trêu đùa vài câu mà thôi, hắn cũng chưa từng nghĩ tới Quân Ngữ Yên sẽ yêu hắn." Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, từ từ nói, "Trong triều đình, cho tới bây giờ đều là hắc ám, việc bất đắc dĩ lại nhiều không kể xiết. Lưu Tử Hiên có hành vi như thế, cũng không có gì đáng trách. Huống chi, tiểu nhân chân chính còn đáng tin cậy hơn so với ngụy quân tử."

"Chàng muốn trọng dụng Lưu Tử Hiên?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói, vẻ xem thường trên mặt cũng đã mất đi không ít. Nàng thật sự là buồn cười, hai tay đều đã nhuốm bao nhiêu máu tươi như vậy, thế nhưng còn đi chỉ trích người khác tính kế cùng lợi dụng sao?

"Hoàng nhi nghĩ là không thể?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày nhìn Lạc Khuynh Hoàng, tự nhiên hỏi. Trong mắt hắn, không có gì gọi là hậu cung không thể tham gia vào chính sự.

Đối với hắn mà nói, không có hậu cung, chỉ có thê tử ngang hàng với hắn, cũng là thê tử duy nhất của hắn.

"Nếu chàng quyết định trọng dụng hắn, tự nhiên là chắc trong tay hẳn có thể khống chế được hắn. Mà hắn xác thực có vài phần mưu lược, hơn nữa trọng dụng hắn còn có thể thu mua lòng người, vẫn có thể xem là một lựa chọn tốt." Lạc Khuynh Hoàng từ từ nói.

"Hôm nay chính là ngày hòa thân." Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng đồng ý, cũng không tiếp tục đề tài kia, mà là chuyển đề tài, tiếp tục nói, "Tư Triệt ở Tây Quyết mấy ngày, đã biểu lộ rất tốt lập trường hữu hảo của Cẩm quốc với Tây Quyết cùng Lăng quốc, đối với Tây Quyết cùng Lăng quốc làm khó dễ, Tư Triệt cũng đều xử lý tốt lắm. Chỉ chờ qua ngày hòa thân ngày, Tư Triệt sẽ trở về."

"Như thế là tốt nhất." Lạc Khuynh Hoàng nghe xong, cũng có chút thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng Quân Khuynh Vũ chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói vài câu, nhưng nguy cơ cùng hung hiểm bên trong, sợ cũng chỉ có Liễu Tư Triệt rõ ràng đi. Ánh mắt không tự giác nhìn về phương hướng Tây Quyết, hy vọng Liễu Tư Triệt có thể bình an trở về.

Tây Quyết hoàng cung.

Lăng Vũ Lưu mặc giá y đỏ thẫm, trên mặt thêu hoa mẫu đơn phức tạp, thoạt nhìn kiều mỵ mà loá mắt, trên mặt nàng trang điểm cực kì tinh xảo, cơ hồ đem toàn bộ biểu tình của nàng đều che dấu. Khóe môi nàng mang theo đoan trang tươi cười, thoạt nhìn đoan trang hiền thục, chỉ là bên trong con ngươi đen thùi lại mang theo nồng đậm đau thương, thậm chí còn có một tia vặn vẹo hận ý.

Âu Dương Triệt mặc hỉ bào đỏ thẫm đứng bên người Lăng Vũ Lưu, khóe môi ôm lấy ý cười tà mị không chút để ý , bên trong con ngươi hẹp dài lóe ra nghiền ngẫm ý cười, ánh mắt nhìn Lăng Vũ Lưu nhìn như ôn nhu, kỳ thật nhưng không có độ ấm, giống như người đứng bên cạnh hắn không phải là thê tử của hắn, mà chỉ là một người xa lạ.

Liễu Tư Triệt làm sứ thần Cẩm quốc, ngồi ở vị trí đầu tiên, thấy rõ rành mạch một màn này. Khóe môi hắn mang theo thanh nhã ý cười, mâu quang u hắc trong suốt mà rõ ràng, bên trong mang theo một tia bất đắc dĩ.

Hôn nhân bằng mặt không bằng lòng như vậy, toàn bộ ý nghĩa sợ cũng vì hai quốc hợp tác, vì có thể bảo hộ địa vị lẫn nhau trong thời đại phân tranh này.

Với hắn, duy độc cảm tình là thần thánh không thể xâm phạm. Có thể dùng kế, cũng không thể đem cảm tình đi tính kế. Hắn không thương Lăng Vũ Lưu, sẽ không thú nàng, mặc dù nàng cam tâm tình nguyện bị lợi dụng, hắn cũng không nguyện.

Lăng Vũ Lưu ánh mắt vọng đến khuôn mặt Liễu Tư Triệt trong nháy mắt, mang theo nỗi đau cùng chua sót, nàng mặc giá y, rất xa nhìn Liễu Tư Triệt. Khoảng cách như vậy, nói xa không xa, nói gần không gần.

Chỉ cần đi vài bước là có thể chạm vào, nhưng vài bước này, so với muôn sông nghìn núi còn khó đi hơn. Thời điểm nàng biết nàng yêu hắn, liền bắt đầu truy đuổi, nhưng nhiều năm như vậy, hắn thủy chung cách nàng xa xôi như vậy. Có lẽ là hận hắn đi, nhưng nàng càng hận, là cái người hắn yêu kia, là người cướp đi tâm của hắn, làm cho hắn không chút do dự cự tuyệt nàng!

Lạc Khuynh Hoàng!

Nghĩ đến ba chữ này, Lăng Vũ Lưu liền cảm thấy trong lòng tràn ngập hận ý, trong nháy mắt toàn bộ xuất đi ra. Cẩm quốc sứ thần, rõ ràng hẳn là Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ. Vì sao đổi thành Liễu Tư Triệt?!

Liễu Tư Triệt sẽ không thể không biết lần đi sứ này hung hiểm thế nào, hắn là vì Quân Khuynh Vũ sao? Có lẽ phần nhiều là vì Lạc Khuynh Hoàng đi! Vì nữ nhân kia! Hắn thế nhưng có thể làm được như vậy, nếu hắn tuyệt tình đến tận đây, nàng cũng không có gì phải lưu tình!

Nàng muốn hủy toàn bộ Cẩm quốc, hủy diệt hết thảy thế lực có thể che chở Lạc Khuynh Hoàng, sẽ đến một ngày, nàng phải khiến cho Lạc Khuynh Hoàng không chốn dung thân.

"Sư huynh. Vũ Lưu kính người một ly." Sau khi ổn định lại cảm xúc, Lăng Vũ Lưu cao nhã tự nhiên bước đi, đi tới bên người Liễu Tư Triệt, trong mắt mang theo thản nhiên sầu bi, cố chấp đem cái chén giơ lên trước mặt Liễu Tư Triệt.

Liễu Tư Triệt liếcnhìn Lăng Vũ Lưu một cái, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ. Trực giác muốn cự tuyệt, lại nhớ đến ba năm tình nghĩa đồng môn, cũng để đáy lòng vơi bớt áy náy, hắn đứng lên, đối Lăng Vũ Lưu cười nói, "Vũ Lưu, chúc muội hạnh phúc."

Nghe Liễu Tư Triệt nói, trong mắt Lăng Vũ Lưu cơ hồ muốn rơi nước mắt, nàng đau thương nhìn Liễu Tư Triệt, thủy mâu trong suốt tràn ngập bi thiết, khóe môi ôm lấy chua sót tươi cười, nhìn Liễu Tư Triệt, từng chữ hỏi, "Chúc ta hạnh phúc? Liễu Tư Triệt, huynh thật sự quá tàn nhẫn, quá tàn nhẫn a!"

Liễu Tư Triệt nghe được Lăng Vũ Lưu nói, thân mình có chút chấn động, chân mày theo bản năng nhíu lại, trên mặt thanh nhã xa cách tươi cười cũng biến thành thân thiết cùng xin lỗi, hắn nhìn Lăng Vũ Lưu lắc lắc thân mình, khuyên nhủ, "Vũ Lưu, muội uống nhiều. Hôm nay là ngày tân hôn của muội, muội không thể thất thố."

"Không thể thất thố?" Lăng Vũ Lưu đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, nhìn Liễu Tư Triệt, ánh mắt mang theo một tia tái phát, như đau thương, như chua sót, lại tựa hồ ẩn ẩn mang theo một tia quyết tuyệt, nàng cười nói, "Ta càng muốn thất thố! Huynh không thích ta, thiên hạ có rất nhiều người thích ta! Thân thể của ta, không biết có bao nhiêu nam nhân muốn có được!"

Nghe Lăng Vũ Lưu nói như thế, Liễu Tư Triệt mày nhíu càng chặt, hắn nhìn Lăng Vũ Lưu, bên trong con ngươi đen láy trong suốt hiện ra một tia thương xót, trong thanh âm mang theo trách cứ cùng lo lắng, nói, "Vũ Lưu, không cần hạ thấp mình như vậy. Muội không phải luôn tâm cao khí ngạo sao? Làm sao có thể nói ra những lời hạ thấp mình như vậy?! Muội là Lăng quốc công chúa!"

"Tâm cao khí ngạo?" Lăng Vũ Lưu nghe Liễu Tư Triệt nói như vậy, như là nghe được cái gì buồn cười, nước mắt tựa hồ ẩn chứa trong ánh mắt, giâytiếp theo sẽ lập tức chảy xuống, nàng cười đến có chút điên cuồng, nhưng thanh âm cũng rất nhỏ, "Ha ha ha ha ha ha. . . Ta ở trước mặt huynh, khi nào thì tâm cao khí ngạo? Ta mặc dù là buông xuống tự tôn,huynh cũng không hề quay đầu lại, không phải sao?"

"Vũ Lưu, đừng náo loạn. Mau trở về. Muội đứng trong này lâu, Tây Quyết hoàng đế sợ là sẽ không vui." Liễu Tư Triệt nghe được Lăng Vũ Lưu nói, mày có chút nhíu lại, mím môi nói.

"Không vui?" Lăng Vũ Lưu nghe Liễu Tư Triệt nói, lại vẫn là cười không ngừng, nàng nói, "Không vui sao, hắn sẽ không đâu. Trong lòng hắn căn bản không có ta! Hắn a, trong mắt hắn chỉ có thiên hạ này, nữ nhân ở trong mắt hắn căn bản cái gì cũng không phải! Tư Triệt, huynh đây là sợ sao? Sợ cùng ta phát sinh quan hệ?"

"Vũ Lưu, muội say rồi." Liễu Tư Triệt nhìn thân ảnh Lăng Vũ Lưu lay động càng thêm lợi hại, nhíu mày, nói.

"Không! Ta không có say. Liễu Tư Triệt, ta muốn chứng minh cho ngươi xem, mị lực của Lăng Vũ Lưu ta!" Lăng Vũ Lưu tránh tay Liễu Tư Triệt muốn nâng nàng, thân thủ tháo ra đai lưng, giá y đỏ thẫm như một tầng lụa mỏng theo thân thể nàng trượt đi xuống, lộ ra vai tuyết trắng non mịn.

Liễu Tư Triệt nhìn thấy Lăng Vũ Lưu làm như thế, vội vàng đưa tay thay Lăng Vũ Lưu cầm quần áo kéo lên, nhíu lại mày, trong thanh âm mang theo vài phần lãnh ý, nói với Lăng Vũ Lưu, "Vũ Lưu, đừng náo loạn."

Lăng Vũ Lưu cũng là cố chấp như đứa nhỏ, liều mạng giãy dụa, trong lúc giãy dụa, giá y đỏ thẫm của Lăng Vũ Lưu bị xé rách, phát ra thanh âm rõ ràng, nguyên bản cũng đã chú ý tới động tĩnh bên này, mọi người đều nhìn lại đây, vừa lúc nhìn thấy một màn này, đều lộ ra bộ dáng vô cùng sợ hãi.

Liễu Tư Triệt chú ý tới ánh mắt mọi người, trên mặt lập tức hiện lên một tia đã rõ, con ngươi như hắc diệu thạch rét lạnh, hắn nhìn Lăng Vũ Lưu, từng chữ nói, "Vũ Lưu, muội tính kế ta?"

Lăng Vũ Lưu nhìn đến ánh mắt băng hàn của Liễu Tư Triệt, thân mình nhịn không được run nhè nhẹ, bên trong phượng mâu xinh đẹp hiện lên một tia giãy dụa, nhưng vẫn tức tốc kêu lên, "Liễu Tư Triệt, ngươi buông tay! Ta nay đã là Tây Quyết hoàng hậu , ngươi cư nhiên muốn khinh bạc ta?"

Nghe được âm thanh xé rách kia, mọi người vốn đã mang theo vài phần ái muội cùng nghi ngờ, nay nghe thấy Lăng Vũ Lưu kêu một tiếng này, lập tức đều đem ánh mắt đầu hướng về phía Liễu Tư Triệt.

Liễu Tư Triệt đối mặt với những ánh mắtđến từ bốn phương tám hướng, bình tĩnh tự nhiên đứng đó. Tử y y quan tản ra cao nhã nhu hòa quang mang, càng tôn lên nét thanh nhã của hắn. Con ngươi đen như mực của hắn phủ một tầng sương mù, nhìn không ra gì cảm xúc gì.

Hắn gắt gao mân môi, không có mỉm cười, khuôn mặt đạm mạc không có một tia biểu tình. Đối với lên án của Lăng Vũ Lưu, hắn không có biện giải, buông quần áo vốn giữ chặt vì Lăng Vũ Lưu, đạm mạc nhìn Lăng Vũ Lưu.

Mưu kế của Lăng Vũ Lưu không tính là thập phần inh, nếu thay đổi là người bên ngoài, Liễu Tư Triệt tuyệt đối không thể nói. Nhưng vì là Lăng Vũ Lưu, là hắn vẫn cho rằng muội muội Lăng Vũ Lưu, là hắn cảm thấy Lăng Vũ Lưu thua thiệt rất nhiều, hắn mới có thể sơ sót phòng bị.

Lăng Vũ Lưu cố ý cùng hắn kính rượu, cố ý nói nhiều như vậy,làm cho hắn cảm thấy áy náy, chính là vì để hắn mất phòng bị, làm cho hắn không đành lòng.

Một chiêu này, tính toán lòng người tinh chuẩn như thế, quả nhiên là đồ đệ do một tay sư phụ dạy dỗ. Sư phụ từng nói qua, Vũ Lưu tuy là nữ tử, nhưng luận mưu lược trí tuệ, cũng không hề thua kém so với hắn cùng Quân Khuynh Vũ, hôm nay, hắn xem như thật sự được lĩnh giáo.

Chỉ là hắn thật không ngờ, có một ngày, Lăng Vũ Lưu sẽ đem tài tính kế này dùng đến trên ngườihắn.

Lăng Vũ Lưu nhìn Liễu Tư Triệt hờ hững mà không có một tia biểu tình, đột nhiên cảm giác được sợ hãi. Từ trước dù Liễu Tư Triệt có xa cách đạm mạc, ngay cả đối với nàng không có tình ý, nhưng ít nhất vẫn ôn hòa, thanh nhã, mà không phải lạnh lùng đến thấu xương như bây giờ.

Nàng làm như vậy, làm Liễu Tư Triệt thất vọng rồi sao?

Cơ hồ trong nháy mắt đó, Lăng Vũ Lưu có chút hối hận quyết định của mình. Nhưng trong nháy mắt khi tay Âu Dương Triệt đặt trên thắt lưng nàng, hỏi nàng có chấn kinh không, trong mắt nàng lại hiện lên một tia quyết tuyệt.

Là Liễu Tư Triệt đem tình yêu của nàng giẫm dưới chân. Là Liễu Tư Triệt làm cho nàng gả cho Âu Dương Triệt. Nàng vì sao phải mềm lòng? Vì sao phải cảm thấy áy náy?!

Cảm thấy thất vọng thì như thế nào. Dù sao mặc kệ thất vọng hay không thất vọng, trong lòng hắn cho tới bây giờ cũng sẽ không có nàng. Đối với nàng mà nói, không có gì khác nhau, như vậy nàng cần gì phải để ý?!

"Cẩm quốc thừa tướng, trẫm hy vọng ngươi có thể cho trẫm một cái công đạo! Trước công chúng phi lễ hoàng hậu của trẫm, quý quốc không đem Tây Quyết cùng Lăng quốc để vào mắt sao?" Âu Dương Triệt đem Lăng Vũ Lưu ôm vào trong ngực, một bộ tức giận, nhìn Liễu Tư Triệt, ngữ khí mang theo khí thế bức nhân.

Liễu Tư Triệt thản nhiên nhìn Âu Dương Triệt, bộ dáng tao nhã lạnh nhạt, bên trong con ngươi rõ hơn vài phần hàn ý.

Này rõ ràng chính là cạm bẫy đã sớm thiết kế tốt. Âu Dương Triệt bất quá là đang diễn kịch mà thôi, mặc kệ hắn giải thích như thế nào, cũng sẽ không có hiệu quả. Huống chi, chẳng lẽ muốn hắn nói là tự Lăng Vũ Lưu cầm quần áo cởi ra, mà hắn bất quá là thay nàng chỉnh lại quần áo mà thôi?

Cho dù hắn có thể nói, cũng sẽ không có người tin tưởng. Cho dù có người tin tưởng, này cũng tuyệt đối không có khả năng làm cho Tây Quyết cùng Lăng quốc buông tha cơ hội lấy chuyện này làm cớ.

"Là Tư Triệt say. Nhất thời thất thố, lúc này chính là Tư Triệt một người chi thất, cùng Cẩm quốc không quan hệ." Liễu Tư Triệt trầm ngâm sau một lúc lâu, nâng lên đôi mắt đen thẫm, không chút gợn sóng nhìn Âu Dương Triệt, trong giọng nói mang theo xa cách thản nhiên, giơ tay nhấc chân đều có trấn định cùng tao nhã nói không nên lời.

Người không rõ nội tình đều nghi ngờ. Liễu Tư Triệt đến Tây Quyết đã nhiều ngày, bọn họ đối với Liễu Tư Triệt mưu lược trí tuệ cũng có chứng kiến, nam tử trí tuệ tuyệt luân lại tao nhã vô song như thế, làm sao có thể làm ra chuyện khinh bạc Lăng Vũ Lưu?

Cho dù Lăng Vũ Lưu xinh đẹp vô song, Liễu Tư Triệt cũng tuyệt đối không có khả năng ở trước mặt mọi người làm ra chuyện không đúng mực như thế, đối với chuyện Liễu Tư Triệt nói là do say rượu, không khỏi làm sâu sắc vài phần tin tưởng.

"Say?!" Âu Dương Triệt nghe Liễu Tư Triệt nói như thế, nhíu mày, đây là cạm bẫy hắn cùng Lăng Vũ Lưu thiết kế, hắn làm sao có thể để cho Liễu Tư Triệt dễ dàng gạt qua một bên? Hắn lại nhìn Liễu Tư Triệt, khí thế bức người nói, "Trẫm xem Cẩm quốc thừa tướng thanh tỉnh, làm sao có nửa phần vẻ say rượu? Trẫm nghe nói Cẩm quốc thừa tướng là ngàn chén không say mà! Cẩm quốc thừa tướng nói lời ấy chớ không phải là đang qua loa tắc trách với trẫm sao?!"

"Tư Triệt không dám. Tư Triệt tửu lượng mặc dù không tệ, nhưng là không chịu nổi nhiều ẩm. Tây Quyết hoàng đế nếu không tin, đại khái có thể hỏi một chút hai vị hoàng tử Lăng quốc. Tư Triệt trong ngày đại hôn hoàng đế nước ta, đã say bất tỉnh nhân sự." Liễu Tư Triệt không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp, quả nhiên là thanh nhã cao quý, từng câu từng chữ rõ ràng, vô cùng bình tĩnh.

Nghe được Liễu Tư Triệt nói, Âu Dương Triệt sắc mặt trầm trầm, lạnh giọng nói, "Trẫm mặc kệ là ngươi say thật hay say giả, chuyện hôm nay, Cẩm quốc phải cho Tây Quyết ta cùng Lăng quốc một cái công đạo!"

Lăng Vũ Lưu giờ phút này tựa vào trong lòng Âu Dương Triệt, sắc mặt xem không được tốt lắm. Trong mắt mang theo vặn vẹo hận ý như độc xà. Trong ngày đại hôn hoàng đế nước ta, say bất tỉnh nhân sự! Đúng vậy, ngày đó hắn quả thật say, chỉ sợ cũng là lần duy nhất say rượu trong cuộc đời hắn! Vì , tất cả vì Lạc Khuynh Hoàng!

Nếu hắn có thể say như vậy trong hôn lễ của nàng, thì cho dù nàng có đắc tội cả thiên hạ cũng sẽ không tiếp tục hôn lễ này!

"Mặc kệ có uống rượu hay không, thật là Tư Triệt thất lễ. Tư Triệt mặc cho người xử trí. Chỉ là Tư Triệt đã muốn nói rõ, việc này chỉ do Tư Triệt gây ra, cùng Cẩm quốc không quan hệ." Liễu Tư Triệt nghe được Âu Dương Triệt nói, biểu tình vẫn bình tĩnh như trước, thậm chí không thể nhìn thấy một chút bối rối từ trong mắt hắn.

Âu Dương Triệt nghe được Liễu Tư Triệt nói, sắc mặt càng thêm tối tăm, hắn thiết kế như thế, cũng không phải là vì thiết kế Liễu Tư Triệt, mà là vì thiết kế Cẩm quốc, làm sao có thể để cho Liễu Tư Triệt quét đi sạch sẽ?

"Cẩm quốc thừa tướng chính là đại biểu Cẩm quốc, như thế nào có thể cùng Cẩm quốc không có liên hệ đây? Trẫm lập tức sẽ đem việc này báo cho Cẩm quốc hoàng đế, trẫm muốn nhìn hắn ứng đối như thế nào!" Âu Dương Triệt bày ra bộ dáng thịnh nộ, nhìn Liễu Tư Triệt, một chút cũng không nhượng bước nói.

102. Chương 103: Đi Tây Quyết

Hoàng cung Cẩm Quốc.

Quân Khuynh Vũ nhìn tin tức truyền tới, ánh mắt phức tạp, dung nhan lạnh như băng.

Lạc Khuynh Hoàng đương nhiên nhìn thấy tin tức kia, lông mày nhíu lại, ánh mắt trào phúng, cười lạnh: "Tư Triệt phi lễ Lăng Vũ Lưu? Tây Quyết và Lăng Quốc vì muốn tìm cớ đánh Cẩm Quốc mà chuyện gì cũng làm được!"

"Vũ Lưu là công chúa Lăng Quốc, còn là Hoàng Hậu Tây Quyết, tội danh phi lễ Vũ Lưu này quả thật không nhỏ." Quân Khuynh Vũ đứng trong bóng râm, cả người ẩn vào trong, tản mát ra hơi thở cô tuyệt, sự kiên quyết tại nơi âm u này như tỏa ra hào quang rực rỡ, hắn câu môi cười lạnh: "Muốn Cẩm Quốc ột cái công đạo? Âu Dương Triệt thật biết đánh bàn tính!"

"Tội danh lớn như vậy, nếu xử trí nhẹ, Tây Quyết và Lăng Quốc tất sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng nếu xử trí nặng, tất khiến mọi người coi thường Cẩm Quốc, cho rằng nước ta không chịu nổi Tây Quyết Lăng Quốc. Anh hùng hào kiệt trong thiên hạ nếu biết việc này tất nhiên bỏ Cẩm Quốc theo hai nước kia." Lạc Khuynh Hoàng mím môi, ánh mắt buồn bực.

"Nửa tháng nay, ta thấy nội chính Cẩm Quốc đã bình phục trở lại. Quân Hiền Tề bị phái đến phía Bắc, thế cục Cẩm Quốc có thể nói đã ổn định. Nếu Âu Dương Triệt muốn ta ột cái công đạo thì ta đây sẽ tự mình đến Tây Quyết, xem bọn họ có thể ngoạn ra cái trò gì nữa!" Ống tay áo của Quân Khuynh Vũ ở trong gió

lay động như cự long bay lượn trên không, bộ dáng yêu dị dường như không để vạn vật trên thế gian này vào mắt.

Nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, mày khẽ cau nhưng Lạc Khuynh Hoàng không ngăn cản. Bây giờ nội chính Cẩm Quốc đã ổn định, lúc này Quân Khuynh Vũ rời Cẩm Quốc cũng không tạo ra ảnh hưởng lớn nào. Huống chi Quân Hiền Tề hiện giờ bị điều đến phía Bắc, đương nhiên có đi không về. Mặc dù Quân Khuynh Vũ bị Tây Quyết lợi dụng điểm yếu cũng vô pháp tạo ra nội loạn ở Cẩm Quốc.

Nhưng lần này Quân Khuynh Vũ đi Tây Quyết vẫn có nguy hiểm như trước. Bởi vì không biết Tây Quyết và Lăng Quốc tột cùng có tâm tư gì.

"Hoàng nhi không cần lo lắng. Tây Quyết và Lăng Quốc vừa mới liên hôn, liên minh vẫn chưa bên vững, bọn họ sẽ không chọn việc động thủ sau lưng đâu. Huống chi, nếu bọn họ thật muốn ra tay sẽ không nghĩ tới đòi ta cho họ một cái thuyết pháp mà trực tiếp giết Tư Triệt rồi bức ta khai chiến rồi." Trong mắt Quân Khuynh Vũ là sự thâm trầm mang theo loại bày mưu nghĩ kế, dường như mọi việc trên đời này đều trốn không khỏi suy nghĩ của hắn.

Nghe xong lời này của Quân Khuynh Vũ, trên mặt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên vẻ đồng ý. Nếu Tây Quyết và Lăng Quốc thật sự muốn ở sau lưng khai chiến, ít nhất có thể trực tiếp giết Liễu Tư Triệt mà không phải bắt Quân Khuynh Vũ cho cái thuyết pháp như vậy, hành động này của Tây Quyết đúng là muốn đả kích đến địa vị Cẩm Quốc, muốn vơ vét được chỗ tốt mà thôi.

"Ta đi theo huynh." Lạc Khuynh Hoàng trầm mặc một hồi, ánh mắt mới kiên định, cố chấp nói.

Mặt Quân Khuynh Vũ hơi nghiêng sang, bởi vì đứng trong bóng râm nên không thấy rõ mặt, chỉ có thể thấy trong mắt hắn có nhiều điểm sáng, hắn chậm chạp ra khỏi bóng râm, cái cằm trơn bóng ưu nhã hất lên lộ ra độ cong mê người, thoạt nhìn vô cùng nhu hòa nhưng ánh mắt hắn lại sắc bén như chim ưng, hắn cong môi mang theo hàm súc: "Được. Vậy thì cùng đi. Có điều cái công đạo này ta sẽ không cấp cho!"

Nghe được lời này, trong mắt Lạc Khuynh Hoàng cũng toát lên ý cười, con ngươi đen láy tao nhã mà người bình thường không thể với tới, môi nàng gợi lên ý cười yêu dị đầy hàm súc, y phục trắng thuần ở trong gió phất lên, gương mặt tuyệt mỹ cuồng ngạo nói: "Nếu bọn họ nhất định muốn cái công đạo này thì tùy tâm ý bọn họ, sợ gì khai chiến?!"

"Hoàng nhi nói phải. Với tình huống hiện nay, cho dù có khai chiến thì Cẩm Quốc chưa chắc sợ Tây Quyết, Lăng Quốc!" Quân Khuynh Vũ nhìn nụ cười cuồng ngạo mà tuyệt mỹ trên mặt Lạc Khuynh Hoàng, trên mặt hắn cũng gợi lên ý cười tà mị bá đạo, tựa như hắc diệu thạch lóe sáng tràn ngập khí phách.

Trước kia hắn chưa muốn phát sinh mâu thuẫn với Tây Quyết Lăng Quốc, chủ yếu là vì nội chính Cẩm Quốc còn chưa ổn định nhưng trong nửa tháng bận rộn này, hắn đã khôi phục nội chính Cẩm Quốc, hơn nữa việc quấy rối ở phía Bắc có thể nói là ông trời đã an bài cho hắn một cơ hội cực tốt, nhanh chóng trừ bỏ kẻ hậu hoạn Quân Hiền Tề này, càng cho hắn một đối tượng hợp tác mạnh, không thể không nói thế cục đã nghịch chuyển.

Huống chi lấy thái độ Tây Quyết và Lăng Quốc, tuy hai nước đã liên hôn nhưng khoảng cách cùng nhau tiến thoái chỉ sợ còn rất xa, mà nói khác đi, cho dù Lăng Vũ Lưu, Lăng Dịch Hiên và Âu Dương Triệt đồng tâm hiệp lực thì Lăng Quốc cũng không phải chỉ có Lăng Vũ Lưu và Lăng Dịch Hiên định đoạt!

Lăng Cảnh Lan mới chân chính là thái tử còn chưa nói tới đâu. Lăng Cảnh Lan không được Hoàng đế Lăng Quốc sủng ái, lại do cái gọi là hợp mưu với Quân Kiền Linh hãm hại thân đệ đệ bị đả kích mạnh, bề ngoài thoạt nhìn địa vị thái tử đầy nguy cơ nhưng kỳ thực hắn ta ở Lăng Quốc luôn ngầm bồi dưỡng thế lực cũng đủ để lay động toàn bộ Lăng Quốc.

"Chẳng qua chuyện của Vũ Lưu ở trên đại điện mọi người đều thấy, muốn thay Tư Triệt rửa sạch oan khuất, chỉ sợ không dễ dàng." Quân Khuynh Vũ trầm mặc một hồi, khẽ nhíu mi tâm nói.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, vẻ mặt như có suy nghĩ.

Trước mặt nhiều người phi lễ Lăng Vũ Lưu. Chuyện này căn bản không cần tra, thậm chí không cần đi hỏi Liễu Tư Triệt cũng biết Tây Quyết và Lăng Quốc giở trò. Chớ nói lấy sự thông minh, có chừng mực của Liễu Tư Triệt tuyệt đối không thể làm ra chuyện ngu xuẩn này. Nói tới việc Liễu Tư Triệt đối với Lăng Vũ

Lưu, lúc trước nàng ta cầu khẩn y như vậy, y cũng không chịu cưới, nay làm sao có thể làm ra chuyện phi lễ Lăng Vũ Lưu?

"Nếu để ọi người đều biết Lăng Vũ Lưu một lòng muốn gả cho Liễu Tư Triệt, lại bị y cự tuyệt mà bị đả thương nên mới gả cho Âu Dương Triệt. Huynh nói, mọi người đối với việc ngày ấy sẽ có cảm tưởng thế nào?" Lạc Khuynh Hoàng nhướng mày, vẻ mặt hờ hững.

Nàng biết nếu làm như vậy, tất nhiên đối với Lăng Vũ Lưu đả kích không nhỏ. Nhưng vì để Liễu Tư Triệt rửa sạch oan tình cũng chỉ có biện pháp này, muốn trách chỉ nên trách Lăng Vũ Lưu làm bậy không thể sống.

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói thế, hơi nhấp môi, trong mắt che đậy một tầng sương mù nhìn không thấu suy nghĩ của hắn, trầm mặc một lát, ánh mắt hắn lại toát ra một tia trong trẻo lạnh lùng, nhếch môi cười nói: "Hoàng nhi nói rất đúng. Nếu Vũ Lưu lựa chọn phương thức đê tiện như vậy đối phó Tư Triệt và Cẩm Quốc, thì nên học được cách gánh vác hậu quả!

Muốn thu thập chứng cớ Lăng Vũ Lưu một lòng thích Tư Triệt, có lẽ không khó?" Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng giảo hoạt, nhướng mày nhìn Quân Khuynh Vũ, chậm rãi nói.

Quân Khuynh Vũ cười, vòng tay ôm Lạc Khuynh Hoàng, nói: "Đương nhiên không khó. Mấy chuyện này ra không lo lắng, ta chi lo đi đường mệt nhọc, đối với thân thể nàng không tốt."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói thế, theo bản năng đưa tay vuốt ve bụng mình, bất tri bất giác đứa nhỏ này đã năm tháng, bụng của nàng cũng rất to rồi.

Ánh mắt nàng trở nên mềm mại, miệng nở nụ cười dịu dàng lại kiên quyết nói với Quân Khuynh Vũ: "Không sao. Chúng ta đi đường chậm một chút là được."

Ngày hôm sau. Quân Khuynh Vũ lệnh Quân Diệp Hoa giám quốc, phái Lạc Vân Chỉ, Liễu Viễn Chinh và Lục bộ Thượng thư phụ tá hắn ta. Còn bản thân dẫn Lạc Khuynh Hoàng đi Tây Quyết.

Trên con đường từ Cẩm Quốc thông với Tây Quyết có một cỗ xe ngựa cực kỳ tinh xảo. Bốn con ngựa kéo đều là lương câu ngày đi ngàn dặm, mà hai bên xe ngựa còn phủ mành lưu tô tinh xảo. Thoạt nhìn vô cùng đẹp đẽ quý giá, tốc độ xe ngựa cực nhanh nhưng cũng cực bền vững.

Trong xe lót thảm dày, ngồi bên trên cực kì thoải mái hoàn toàn không có cảm giác xe ngựa xóc nảy, ngược lại vững chãi như ngồi trong phòng bình thường.

Quân Khuynh Vũ vận một thân hồng y, giữa ngực hơi mở mang theo vẻ tà mị mê hoặc lòng người, trường mi nhập tấn, mắt hạnh hẹp dài di chuyển, khóe miệng hắn vểnh lên lười biếng nhìn nữ tử ngồi đối diện.

Lạc Khuynh Hoàng khẽ cau mày, ánh mắt đen láy điểm tinh quang, khóe môi hơi mím lộ ra suy tư, ngón tay thon dài kẹp một quân cờ trắng nhìn bàn cờ.

"Xem ra kì nghệ của ta cần phải nâng cao rồi." Lạc Khuynh Hoàng thoáng nhìn bàn cờ, làm như hết cách nói.

Thế cờ này nàng và Quân Khuynh Vũ đã hạ khoảng chừng bốn canh giờ. Nàng thận trọng, từng bước cẩn trọng nhưng vẫn bại dưới tay Quân Khuynh Vũ. Cho tới này, nàng đối với kì nghệ của mình cực kỳ kiêu ngạo nhưng từ khi gặp Quân Khuynh Vũ nàng mới biết sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân.

"Phu nhân khiêm tốn rồi, theo thuộc hạ thấy, kì nghệ của phu nhân cũng rất cao. Trong thiên hạ ngoài chủ tử, sợ rằng không có người có thể thắng được phu nhân." Huyền Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng than thở , lập tức mở miệng tán dương.

Lạc Khuynh Hoàng liếc qua Huyền Vũ, lộ ra tươi cười dịu dàng.

Hành trình đến Tây Quyết lần này, Quân Khuynh Vũ không mang theo thị vệ hoàng cung, mà dẫn ba hộ pháp Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ và một mình Lạc Khuynh Hoàng đi một đường. Về phần Bạch Mộ bị Quân Khuynh Vũ giữ lại kinh thành, thứ nhất là muốn cho hắn ta và thập nhất công chúa có nhiều thời gian ở chung, thứ hai là vì để hắn nắm giữ Lưu Tô các ở kinh thành, tùy thời giúp Quân Diệp Hoa.

Một đường này ít nhiều đã đi được mười ngày. Thanh Long luôn ở bên ngoài đánh xe, chỉ đến buổi tối dừng lại bọn họ mới có thể cùng nhau ăn cơm. Còn Huyền Vũ và Chu Tước ngồi trong xe với bọn họ.

Mấy ngày ở chung, Lạc Khuynh Hoàng đối với ba vị hộ pháp ít nhiều có vài phần hiểu biết.

Thanh Long và nàng quan hệ không tệ, cũng rất kính trọng nàng, Nhiều ngày nay vẫn như cũ nghiêm ngặt tuân thủ bổn phận, đối với nàng ôn hòa kính trọng. Mà Huyền Vũ, thời điểm bắt đầu vốn không thích nàng nhưng có lẽ biết chuyện huyết cổ, không khỏi đối với nàng khâm phục hơn mấy phần, nhiều ngày ở chung đã tốt hơn rất nhiều.

Lạc Khuynh Hoàng dần cảm thấy, tuy Huyền Vũ thoạt nhìn tâm cao khí ngạo nhưng cũng không khó ở chung.

Nhưng Chu Tước thì ngược lại, tuy ở trước mặt nàng ôn hòa thân cận nhưng dưới đáy mắt luôn che dấu ghen ghét. Dù nàng nhìn ra nhưng vẫn bình tĩnh, không cần thiết đánh vỡ loại hòa nhã mặt ngoài này.

"Không phải đâu. Trừ Liễu công tử còn chưa có người nào có thể chơi cờ chung với chủ tử lâu như vậy mà còn chưa bị thua." Chu Tước nghe Huyền Vũ nói thế, trên mặt lộ ra nụ cười quyến rũ xinh đẹp, trong con người mị nhãn như tơ, dường như mang theo vẻ mị hoặc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, làm như có thâm ý khác nói: "Thật không biết kì nghệ của phu nhân so với Liễu công tử thế nào?"

"Có thắng có bại." Lạc Khuynh Hoàng cong môi thản nhiên đáp.

Cuộc đời nàng chơi cờ chưa từng gặp địch thủ. Duy độc Liễu Tư Triệt và Quân Khuynh Vũ. Đánh với Liễu Tư Triệt thì tàm tạm, hai người có thể nói ngang sức ngang tài, có thắng có bại, nhưng đánh cùng Quân Khuynh Vũ vẫn chưa thắng bao giờ. Điều này làm Lạc Khuynh Hoàng càng cảm thụ sâu sắc tâm tư sâu khó lường của Quân Khuynh Vũ, may mắn hắn là chồng nàng chứ không phải địch nhân.

Có phu quân như thế sẽ làm lòng người an tâm mà ngược lại làm địch nhân sẽ làm lòng người rét lạnh.

Có điều những lời này của Chu Tước trọng điểm hiển nhiên không phải kì nghệ nàng. Chu Tước ái mộ Quân Khuynh Vũ, nàng đương nhiên biết rõ, bởi vậy đối với sự ghen ghét của Chu Tước, nàng cũng nhất thanh nhị sở. Chẳng qua biểu hiện trước đây có vẻ rõ ràng, mà hiện tại vướng Quân Khuynh Vũ, Chu Tước cố ý biểu hiện thân thiết với nàng những lời này vẫn không thiếu châm chọc, dò xét.

Những lời này thoạt nhìn như muốn hỏi kì nghệ nàng, kỳ thực là châm chọc nàng và Liễu Tư Triệt có quan hệ thân hậu.

"Tư Triệt là người duy nhất thắng ta." Quân Khuynh Vũ gần như không chú ý sự châm chọc trong lời nói của Chu Tước, ánh mắt đen tuyền chưa từng nhìn Chu Tước, chính là vẫn chuyên chú nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi cong lên đầy yêu nghiệt. trong biếng nhác lại lộ ra sự tự tin, chậm chạp nói: "Có điều chỉ thắng quá một lần thôi."

Lạc Khuynh Hoàng bất đắc dĩ trở mình một cái xem thường.

Liễu Tư Triệt và Quân Khuynh Vũ là sư huynh đệ đồng môn, kì nghệ thường ngày đương nhiên có rèn giũa. Kì nghệ Liễu Tư Triệt quả thật cao hơn nàng một chút, có thể thắng Quân Khuynh Vũ một lần không phải không có khả năng. Chẳng qua Quân Khuynh Vũ người này có cần cường điệu cái câu chỉ thắng quá một lần thế không, đây là muốn biểu đạt cái gì?

"Chủ tử kì tài cao tuyệt. Tất nhiên khó gặp địch thủ." Chu Tước nghe được lời Quân Khuynh Vũ, trong mắt hiện lên một tia ái mộ khâm phục nhưng được nàng ta che dấu rất tốt, chỉ nở nụ cười quyến rũ phong lưu nói với Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ miễn cưỡng dựa lưng ra sau, cả mí mắt cũng không nâng, khóe môi không chút để ý cười, chậm chạp nói: "Đợi một thời gian nữa, Hoàng nhi nhất định thắng được ta."

Lời này của Quân Khuynh Vũ không phải giả. Lạc Khuynh Hoàng vốn là nữ tử trong khuê phòng, tuy không giống các nữ tử trong khuê phòng khác nhưng vẫn là thân phận nữ tử, đối với cục diện chính trị, mưu lược đương nhiên không tinh thông bằng hắn, thậm chí tự mình trải qua, bởi vậy lúc hạ cờ, tâm tư không kín đáo như hắn nhưng hắn tin tưởng, đợi một thời gian nữa, lấy sự thông minh của Lạc Khuynh Hoàng, kì nghệ đương nhiên có thể cao hơn hắn.

"Vậy huynh cứ chờ bị ta đại sát tứ phương đi!." Lạc Khuynh Hoàng môi cười thâm thúy, ánh mắt đen láy nhìn Quân Khuynh Vũ mang theo ba phần giảo hoạt bảy phần dịu dàng.

Chu Tước nhìn bộ dáng hai mắt nhìn nhau của Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ, trong lòng nổi lên ghen ghét.

Nàng ta đi theo chủ tử nhiều năm như vậy, ngoài thời điểm bẩm báo nhiệm vụ, ánh mắt chủ tử gần như không nhìn qua nàng ta, nàng ta vẫn nghĩ, nam tử giống chủ tử như vậy, trong mắt hắn đều phải làm chỉ có thiên hạ nhưng bây giờ trong mắt chủ tử lại tràn ngập hình ảnh Lạc Khuynh Hoàng!

Vì sao nàng ta đi theo chủ tử lâu như thế, chủ tử vẫn chưa từng cho nàng chỉ một chút ưu ái nhỏ nào nhưng Lạc Khuynh Hoàng vừa xuất hiện là có thể được chủ tử yêu thương sủng nịch như thế?! Nàng ta không cam tâm!

Thời điểm mọi người đang trầm mặc, xe ngựa đột ngột dừng lại.

Trên mặt mấy người hiện lên một chút lạnh lẽo. Huyền Vũ và Chu Tước đặt tay lên chuôi đao, ánh mắt chứa đầy sát khí, nồng đậm đề phòng.

Con ngươi đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia ngưng trọng. Võ công nàng tuy kém Chu Tước và Huyền Vũ nhưng sát khí dày đặc như vậy nàng cũng có thể cảm nhận được, sát khí này tuyệt đối hướng đến bọn họ.

Quân Khuynh Vũ khoan thai ngồi trong xe ngựa, hồng y như màu ráng chiều tỏa khắp nơi, phác họa một vẻ tà mị mà yêu dị làm điên đảo chúng sinh, ánh mắt đen tuyền của hắn mang theo chút nghiền ngẫm, nhếch mép cười, tựa như đã sớm dự liệu đến, chậm rãi nói: "Rốt cục đã đến."

"Nhân mã Tây Quyết và Lăng Quốc?" Lạc Khuynh Hoàng thấy bộ dạng bày mưu tính kế của hắn, vẻ cấp bách trên mặt thoáng chốc biến mất, thay bộ mặt lười biếng không chút để ý, nhướng mày hỏi.

"Chúng ta rời đi đã mười ngày. Âu Dương Triệt nếu như không phát hiện ra thì thật không xứng làm Hoàng đế Tấy Quyết." Quân Khuynh Vũ nhướng mày, con ngươi đen như mực mang theo vẻ cơ trí nhìn thấu hết thảy, tràn đầy khí phách câu môi nói: "Huống chi đã đến biên cảnh giữa Cẩm Quốc và Tây Quyết, nếu còn không ra tay thì chỉ sợ không thể ra tay nữa."

Lạc Khuynh Hoàng dường như hiểu rõ.

Âu Dương Triệt phái nhiều sát thủ như vậy, hiển nhiên muốn lấy mạng Quân Khuynh Vũ. Đương nhiên, đây không phải lấy thân phận Hoàng đế Tây Quyết mà lấy thân phận sát thủ giang hồ. Kể từ đó, Quân Khuynh Vũ vừa chết, Liễu Tư Triệt bị giam ở Tây Quyết, Cẩm Quốc không còn người có thể làm đối thủ của hắn nữa, sau này muốn đối phó Cẩm Quốc sẽ dễ dàng hơn.

Về phần vì sao không đợi Quân Khuynh Vũ đến Tây Quyết ra tay. Đó là vì một khi Quân Khuynh Vũ đến Tây Quyết nếu Âu Dương Tiệt ra tay thì Cẩm Quốc tất sẽ truy cứu trách nhiệm lên Tấy Quyết, đến lúc đó, Cẩm Quốc đương nhiên khai chiến trước tiên, tuy Tây Quyết liên minh với Lăng Quốc nhưng dù sao vẫn không phải cùng một quốc gia, tất nhiên không ai muốn trở thành đối tượng khai chiến của Cẩm Quốc.

Mà câu kia của Quân Khuynh Vũ, nếu không ra tay chỉ sợ không thể ra tay nữa, cũng có đạo lý. Bởi vì Quân Khuynh Vũ nếu chết ở Tây Quyết. Âu Dương Triệt vô luận như thế nào cũng không trốn tránh được trách nhiệm.

Chính là Quân Khuynh Vũ sớm dự liệu được tâm tư của Âu Dương Triệt, vì sao còn cố ý rời khỏi đội bảo hộ danh dự, lựa chọn một mình hành tẩu đây? Nhìn bộ dáng sớm đoán trước này của hắn, tất nhiên đã có mưu đồ gì rồi.

Ánh mắt đen láy của Lạc Khuynh Hoàng hơi đảo, nhếch môi cười nói: "Đến vừa lúc. Âu Dương triệt muốn chúng ta cho hắn cái công đạo, việc này e là cũng nên cho chúng ta một cái công đạo chứ?"

Nghe thấy lời này của Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia khen ngợi, cong môi nói: "Chỉ có Hoàng nhi hiểu rõ tâm ý ta nhất!"

103. Chương 104: Ám Sát, Phục Kích

Ngay tại khoảnh khắc Lạc Khuynh Hoàng và Quân Khuynh Vũ đối thoại, sát khí ngoài xe ngựa đột ngột trở nên mãnh liệt, không khí lưu động càng thêm nhanh chóng, hiển nhiên Thanh Long đã giao đấu với bọn sát thủ bên ngoài.

"Xử lý sạch sẽ! Nhớ kỹ, lưu lại người sống." Sắc mặt Quân Khuynh Vũ không chút dao động, tựa như đối với bọn sát thủ bên ngoài căn bản không thèm để ý, hắn lười biếng dựa lưng lên thành xe, thậm chí đến mí mắt cũng không thèm nâng, không chút để ý phân phó Huyền Vũ và Chu Tước.

Hai người lĩnh mệnh rời xe, tiếng đánh nhau ngoài xe càng ngày càng vang to. Quân Khuynh Vũ vẫn bất động thanh sắc ngồi ở trong, thậm chí lười biếng nhắm mắt lại, một bộ thoải mái không sao cả.

Lạc Khuynh Hoàng hết cách liếc Quân Khuynh Vũ, lưng cũng tựa lên thành xe, đôi mắt khép hờ, không chút để ý tình hình bên ngoài, chẳng qua nàng vẫn nhịn không được mà hỏi một câu: "Huynh nắm chắc như thế, ba người bọn họ có thể ứng phó nổi?

"Nếu ngay cả sát thủ loại ấy còn không ứng phó nổi thì không xứng làm hộ pháp Lưu Tô các rồi." Quân Khuynh Vũ vẫn như cũ miễn cưỡng dựa lên thành xe, chỉ là lời vừa nói kia còn mang theo mấy phần hàm súc khí phách.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, mặc dù đã nhắm mắt, nhìn không tới đáy mắt kia nhưng trên người hắn vẫn như cũ tản ra khí phách không gì sánh kịp, đôi môi mỏng kia chỉ hé ra hợp lại là có thể quyết định sự sống chết của một đám người.

Đối với Lưu Tô Các, nàng mặc dù có nghe thấy nhưng dù sao nàng không phải người trong giang hồ, không rõ Lưu Tô các đến tột cùng đáng sợ đến mức nào. Nàng chỉ nghe nói, tứ đại hộ pháp của Lưu Tô các một khi liên thủ thì muốn ngăn cản một vạn binh mã cũng không thành vấn đề.

Nàng lúc ấy chỉ cảm thấy thật khoa trương rồi. Cho dù võ công có cao đến đâu thì song quyền nan địch tứ thủ (hai quả đấm không địch lại bốn tay), làm sao chỉ bằng sức của bốn người mà có thể ngăn được vạn nhân chi chúng đây? Nhưng hôm nay thấy tư thế không thèm quan tâm cùng ngữ điệu tràn đầy khí phách của hắn, lời này chỉ sợ không phải nói dối.

Nhưng Âu Dương Triệt đã có tâm giết Quân Khuynh Vũ, làm sao chỉ phái sát thủ ngần này? Cho dù Âu Dương Triệt không biết Quân Khuynh Vũ chính là các chủ Lưu Tô các thì hắn ta cũng không có khả năng khinh thường Quân Khuynh Vũ như thế.

"Bên ngoài có bao nhiêu sát thủ?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nói, võ công của nàng không bằng Quân Khuynh Vũ mà bên ngoài sát khí quá nồng, chém giết lại quá mức kịch liệt, nàng thật sự khó có thể đoán được rốt cuộc có bao nhiêu tên đến, bởi vậy chỉ đành hỏi Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ nâng mắt lên. tựa như một cái gương cất chứa bảo thạch dần hé mở, con ngươi đen như mực tràn đầy màu sắc lung linh phát sáng toát ra vài phần nghiền ngẫm thêm vài phần lạnh lùng, hắn cong môi nói: "Không tới trăm tên."

"Nói vậy Âu Dương Triệt sẽ không bỏ qua chúng ta đơn giản thế này đi." Lông mày nàng nhướng lên, ánh mắt nghiền ngẫm, không tới trăm tên, nhớ ngày đó thời điểm Quân Kiền Linh đối phó nàng cũng phái ra mấy trăm tên sát thủ. Âu Dương Triệt há có thể chỉ phái chưa tới một trăm tên mà nghĩ tới việc lấy mạng Quân Khuynh Vũ đây?

"Lập tức sẽ đến biên cảnh hai nước. Nếu ta tính không sai, chỗ đó có thể còn có phục kích. Ta đã phái Mị Ảnh đến tiếp ứng, đến lúc đó ta đi trước, Hoàng nhi và Mị Ảnh đi sau." Quân Khuynh Vũ vẻ mặt đồng ý, thân hình hơi ngồi thẳng, ánh mắt toát ra mấy phần hàm súc mấy phần thận trọng.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, nhíu mày không đồng ý. Âu Dương Triệt phục kích lần cuối ở biên cảnh, tất nhiên sẽ vô cùng nguy hiểm. E rằng Quân Khuynh Vũ cũng không hoàn toàn nắm chắc, bởi vậy mới muốn đi trước để nàng và Mị Ảnh đi sau vì muốn bảo đảm an toàn.

"Hoàng nhi không cần lo lắng." Hình như nhìn thấy lo lắng của Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ lộ ra vẻ mặt nàng yên tâm, tiếp tục nói: "Ta để Hoàng nhi theo sau chỉ vì muốn đảm bảo an toàn cho Hoàng

nhi thôi. Nếu nàng đi theo ta, ngược lại sẽ khiến ta phân tâm."

"Vậy để Mị Ảnh theo huynh. Một mình ta đủ rồi." Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói thế, không khỏi thương lượng.

Nàng biết mình bây giờ đang mang thai nên hành động bất tiện, cho dù đi theo Quân Khuynh Vũ, chỉ sợ càng liên lụy đến hắn lo lắng chiếu cố nàng càng bị phân tâm mà thôi. Một khi đã thế, nàng cũng không nhất quyết ở cạnh hắn.

"Không cần. Ta có thể ứng phó." Quân Khuynh Vũ không chút suy nghĩ lập tức cự tuyệt. Tuy rằng nói để Lạc Khuynh Hoàng ở phía sau an toàn nhưng khó đảm bảo không có chuyện ngoài ý muốn, hắn không ở cạnh Lạc Khuynh Hoàng nếu không để người đáng tin cậy bảo hộ nàng, bảo hắn làm sao đủ yên tâm?

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mi tâm, khuyên: "Chuyện phục kích ở biên cảnh chỉ sợ không dễ ứng phó, để Mị Ảnh đi theo ta cũng yên tâm hơn. Vả lại, Âu Dương triệt muốn giết huynh, mạng của ta đối với hắn mà nói e rằng có cũng được mà không có cũng không sao."

"Tuy nói thế nhưng dù sao ta vẫn không yên tâm nàng. Hoàng nhi sẽ không hi vọng lúc ta đi đánh nhau vẫn còn lo lắng đến an nguy của nàng chứ?" Quân Khuynh Vũ kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, cưng chìu nói.

Lạc Khuynh Hoàng biết mình không lay chuyển được hắn, đành phải đồng ý.

Vào lúc bọn họ nói chuyện, bên ngoài đánh nhau cũng đã xong.

Cửa xe ngựa mở ra, trên người Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ đều dính vết máu nhưng xem ra hình như không có bị thương nặng, chỉ có Chu Tước mang vẻ mặt thống khổ dường như là bị thương.

"Bị thương?" Quân Khuynh Vũ không nhìn vết máu trên người họ, chỉ như mọi lần bọn họ hoàn thành xong nhiệm vụ trở về, bình thản vô ba hỏi.

"Hồi bẩm chủ tử, tay Chu Tước bị thương." Huyền Vũ liếc cánh tay Chu Tước, báo với Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ ngước mắt liếc sang Chu Tước, hơi nhíu mày. Chẳng qua gần trăm tên sát thủ mà theo hắn đoán, công phu cũng không cao lắm.

Gần trăm tên sát thủ này được Âu Dương Triệt phái tới thăm dò nhân mã, Chu Tước làm sao có bởi đánh nhau mà bị thương?

"Đều do Chu Tước nhất thời phân tâm." Chu Tước dường như cũng chú ý đến vẻ nghi hoặc trên mặt Quân Khuynh Vũ, vội vã rũ mắt xuống giải thích.

Nghe được giải thích của Chu Tước nên hắn không tiếp tục truy cứu nữa, chỉ liếc sang Thanh Long hỏi: "Người sống đâu?"

Thanh Long nghe Quân Khuynh Vũ phân phó, lập tức vươn tay ra sau quăng một người ra trước xe, gã nọ hình như bị Thanh Long điểm trúng huyệt đạo, cả người lạnh run, vô cùng hoảng sợ nhìn Quân Khuynh Vũ.

Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt nhìn gã nọ, vừa thấy đã biết là loại người nhát gan sợ phiền phức, cái gọi là giữ người sống, đương nhiên là muốn giữ lại người có thể nhổ ra chân tướng, đối với việc lựa chọn người sống cũng là một loại bản sự.

Con ngươi đen như mực lóe sáng bí hiểm, trên mặt Quân Khuynh Vũ cười như không cười, vươn tay giải á huyệt rồi bắt cổ tay gã nọ, chậm rãi hỏi: "Ai phái ngươi đến giết ta?"

Hắn kéo dài âm cuối, nghe qua chỉ như một câu hỏi nhẹ nhàng, lại mang theo vô hạn rét lạnh, càng khiến toàn thân tên sát thủ run rẩy lợi hại hơn, nhưng gã vẫn gắt gao cắn chặt khớp hàm, không chịu khai ra kẻ sai sử gã.

Khóe môi Quân Khuynh Vũ nhếch lên tạo thành một độ cong, đáy mắt lướt qua một ít nghiền ngẫm. Âu Dương Triệt làm việc quả nhiên chặc chẽ chu đáo, một tên sát thủ nhát gan vậy mà cũng không chịu khai ra tên hắn, chắc chắn hắn ta đã dùng biện pháp gì đó khống chế đám sát thủ này, thế nên bọn họ không

dám lộ ra chân tướng, mà hắn ta cũng có thể an tâm khi phái mấy tên như này đến ám sát hắn, không sợ lưu lại nhược điểm.

"Không muốn nói?" Quân Khuynh Vũ dựa vào thành xe, bộ dáng không thèm ngó, chỉ là hàn quang trong ánh mắt đen tuyền ấy so với chủy thủ càng sắc bén hơn, ngữ điệu chậm rãi lại mang theo vô hạn áp bức: "Ngươi biết rõ, ta là ai?"

"Cẩm Quốc Hoàng đế tha mạng! Tiểu nhân cũng bị người uy hiếp! Không phải thật muốn giết ngài!" Tên sát thủ nghe thấy lời của Quân Khuynh Vũ, lúc này mới mở miệng, nghiễm nhiên một bộ sợ chết.

Nghe được tên sát thủ van xin, Quân Khuynh Vũ từ trong xe đi ra, mỗi bước đều tao nhã tự nhiên, hồng y theo gió lay động, dưới mỗi bước chân như nở rộ từng đóa huyết liên yêu dị đến trí mạng.

Con ngươi đen như mực mang theo một tia xem xét, liếc qua đám thi thể ngổn ngang trên mặt đất kia một cái, ánh mắt hơi lóe sáng, khóe môi nhếch lên, chậm rãi nói: "Hắn ta cho bọn ngươi ăn độc dược?"

Nghe thấy câu hỏi, gã chớp mắt hoảng sợ, tiếp theo hóa thành van xin, tiếp tục nói: "Cầu Cẩm Quốc Hoàng đế thả tiểu nhân một con đường sống!"

"Đường sống?" Quân Khuynh Vũ nâng mắt nhìn gã, ánh mắt chán ghét như cảm thấy lời của gã cực kì buồn cười, tiếp tục hỏi: "Nhiệm vụ thất bại. Ngươi cho rằng mình còn đường sống để trở về à?"

Nghe lời này của Quân Khuynh Vũ, hoảng sợ trong mắt càng lớn, làm như đang kịch liệt giãy dụa bên trong.

"Còn không chịu khai?" Quân Khuynh Vũ từ trên cao nhìn xuống gã, rồi nhìn vài tên còn sống phía sau Thanh Long, ngữ điệu chậm rãi: "Nếu bọn ngươi khai ra, trẫm sẽ thay bọn ngươi giải độc. Nếu như không, đừng nói trẫm không bỏ qua, chỉ sợ bọn người còn chưa trở lại Tây Quyết thì đã trở thành một khối tử thi rồi!"

Nghe câu khẳng định của hắn, không chỉ có tên sát thủ kia mà trong mắt vài tên còn lại đều dấy lên hy vọng, tên sát thủ kia vội vã gặn hỏi: "Ngài thật sự có thể giải độc cho chúng ta sao? Nhưng hắn ta nói độc này chỉ có một mình hắn ta giải được, hơn nữa lúc độc phát sẽ sống không bằng chết!"

"Đương nhiên. Tất nhiên, bọn ngươi có thể không tin. Nhưng trẫm nhắc nhở bọn ngươi một câu, nếu khai, có thể còn có cơ hội sống, còn nếu không thì chỉ có một con đường chết thôi." Quân Khuynh Vũ liếc tên sát thủ một cái, lạnh giọng nói: "Trẫm không có nhẫn nại. Có khai hay không?"

"Khai khai khai! Tiểu nhân khai! Là Hoàng đế Tây Quyết phái chúng ta đi giết ngài!" Tên sát thủ dường như bị Quân Khuynh Vũ dọa sợ, liên tục dập đầu, khai ra toàn bộ.

Quân Khuynh Vũ cúi mắt nhìn gã, mày hơi nhướng lên. Những kẻ này không phải ám vệ Tây Quyết, thoạt nhìn giống như tùy ý tìm bọn sát thủ giang hồ, tâm tư Âu Dương Triệt khá kín đáo, kể từ đó cho dù bắt được nhược điểm của hắn ta, cũng có thể chối bỏ quan hệ.

Huống chi đám sát thủ này đều ăn độc dược, căn bản sống không quá ba ngày. Mà trong vòng ba ngày này, hắn tuyệt đối không đến được Tây Quyết. Âu Dương Triệt cho bọn họ dùng bí độc của hoàng thất Tây Quyết, xác thực không có người có thể giải nhưng cái gọi là thông minh bị thông minh hại, cũng vì độc dược của hoàng thất Tây Quyết này mà có thể chứng minh những người này bị Âu Dương Triệt sai khiến.

"Ăn cái này." Quân Khuynh Vũ đưa giải dược trước mắt tên sát thủ kia, lại nâng mắt nhìn Thanh Long, thản nhiên ra lệnh: "Những kẻ khác, đều giết."

Thanh Long nghe Quân Khuynh Vũ phân phó, giơ tay chém xuống, giết toàn bộ mấy tên còn lại.

Ánh mắt Quân Khuynh Vũ thản nhiên, không có nhấp nhô. Độc dược của hoàng thất Tây Quyết quả thật không có giải dược nhưng có thể lấy linh dược áp chế độc tính, kéo dài mạng thêm mấy ngày. Nhưng linh dược này vốn quý hiếm, hắn không muốn lãng phí, người sống sao, cần một là đủ rồi.

Nhìn những tên còn lại bị Thanh Long giết hết, trong mắt tên sát thủ toát lên may mắn, may mắn bản thân là kẻ đầu tiên bị Thanh Long lôi ra, nếu không chỉ sợ bản thân bây giờ đã thành một khối tử thi rồi.

Có điều độc đã giải, Hoàng đế Tây Quyết và Hoàng đế Cẩm Quốc cũng không phải người dễ trêu chọc vào, nếu có cơ hội, gã vẫn nên tìm cách chuồn đi mới tốt nhất.

"Vừa rồi trẫm cho người ăn giải dược, giải độc của Âu Dương Triệt nhưng sẽ phát sinh một loại độc mới, độc này chỉ có trẫm mới giải được." Quân Khuynh Vũ dường như xem thấu tâm tư gã, chậm chạp nói.

Nghe thấy vậy, trong mắt tên sát thủ hiện lên một tia không cam lòng nhưng chỉ có thể lấy lòng nhìn Quân Khuynh Vũ, cười mỉa nói: "Tiểu nhân nguyện vì Hoàng đế Cẩm Quốc cống hiến sức lực!"

"Không cần phải cống hiến sức lực. Ngươi chỉ cần nói ra chân tướng trước mặt mọi người là được rồi. Về phải giải dược, chờ sau khi người khai xong, trẫm sẽ đưa cho ngươi." Quân Khuynh Vũ thản nhiên nhìn lướt qua mặt gã, xem tình huống này, gã chắc không biết chuyện phục kích ở biên cảnh, Quân Khuynh Vũ cũng không có mở miệng hỏi.

"Thanh Long, ngươi xem hắn." Quân Khuynh Vũ ném tên sát thủ kia sang một bên, quay lại xe ngựa.

"Hắn trúng độc gì?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn Quân Khuynh Vũ, nhìn khí sắc gã kia không thấy dấu hiệu trúng độc.

Quân Khuynh Vũ nhếch môi, cười nói: "Bí độc của hoàng thất Tây Quyết. Tây hoa."

"Tây hoa?" Lạc Khuynh Hoàng nghe hắn nói, mày không khỏi nhíu chặt, tây hoa là bí độc của hoàng thất Tây Quyết dùng trên người tử sĩ, làm vậy đúng là không để lại nhược điểm.

"Lúc huynh bắt cổ tay gã là muốn thay gã bắt mạch?" Đôi mắt nặng nề, Lạc Khuynh Hoàng truy hỏi, mới vừa nãy Quân Khuynh Vũ cố ý bắt cổ tay tên sát thủ kia, nàng có nhìn thấy, chắc chắn bắt mạch cho gã, bởi vậy hắn mới xác định gã trúng độc.

Quân Khuynh Vũ nghe nàng hỏi thế, gật đầu nói: "Phải, trúng độc đã mười hai ngày."

"Đây chẳng phải chưa đến Tây Quyết đã phát độc?" Nghe hắn đáp, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nhíu mày nói. Nàng đương nhiên biết hắn cho kẻ đó ăn không phải giải dược, căn bản vì tây hoa rất khó giải.

"Ta đem kinh lạc hoàn ra áp chế độc tính tây hoa. Có khả năng sống trên một tháng." Quân Khuynh Vũ hơi cười, chậm rãi đáp. Tuy tây hoa khó giải nhưng thân là đồ đệ y thánh, muốn áp chế độc tính tây hoa, hắn vẫn có thể làm được.

"Chủ tử. Đã nhận được tín hiệu Mị Ảnh. Đến chỗ gặp mặt ạ?" Huyền Vũ và Chu Tước xử lý thi thể xong thì trở lại xe, Huyền Vũ dò hỏi.

"Ừ." Quân Khuynh Vũ nhàn nhạt lên tiếng, Thanh Long nghe Quân Khuynh Vũ đồng ý, lập tức đánh xe.

Chu Tước ôm cánh tay, thần sắc khó xử lén nhìn Quân Khuynh Vũ, bộ dáng muốn nói lại thôi. Quân Khuynh Vũ thản nhiên liếc nàng ta hỏi: "Thương thế có nghiêm trọng?"

"Mặc dù không tính nghiêm trọng nhưng chắc có thể khó ứng phó với cuộc chém giết quy mô lớn." Chu Tước cắn cắn môi, dường như có chút khó xử nói.

Quân Khuynh Vũ thu tầm mắt về, ánh mắt đen tuyền hơi cân nhắc, trầm mặc một hồi, hắn mới phân phó: "Một khi đã vậy, ngươi cũng ở lại bảo hộ Hoàng nhi đi."

"Dạ!" Chu Tước nghe Quân Khuynh Vũ phân phó, ánh mắt rất nhanh hiện lên điều gì đó nhưng vẫn cực kỳ cung kính đáp.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mi tâm, nói với Quân Khuynh Vũ: "Đã có Chu Tước bảo hộ ta, vậy huynh để Mị Ảnh theo huynh đi. Nếu thiếu hai người, ta sợ huynh gặp nguy hiểm."

Quân Khuynh Vũ vốn muốn cự tuyệt nhưng nhìn vẻ mặt kiên trì của Lạc Khuynh Hoàng, đành đáp ứng. Nếu hắn kiên trì không cho Mị Ảnh theo, chỉ sợ Lạc Khuynh Hoàng không thể yên tâm, vạn nhất nàng vì lo lắng hắn mà chạy đến, vậy càng thêm không tốt.

Xe ngựa nhanh chóng đến chỗ Mị Ảnh. Quân Khuynh Vũ đỡ Lạc Khuynh Hoàng xuống xe, để nàng và Chu Tước đến trước một chiếc xe ngựa cực kỳ bình thường. Bề ngoài thoạt nhìn rất bình thường nhưng thành xe vẫn làm từ chất gỗ đao kiếm bất nhập, bởi vậy rất an toàn.

"Chu Tước. Bản tọa giao Hoàng nhi cho ngươi. Nếu nàng bị nửa điểm sơ suất, bản tọa nhất định không tha!" Quân Khuynh Vũ đỡ Lạc Khuynh Hoàng lên xe, ánh mắt sủng nịch không đành lòng nhìn nàng, lại dời mắt đến trên mặt Chu Tước, mang theo một tia nghiêm khắc.

Chu Tước nghe Quân Khuynh Vũ hăm dọa, hai tay nắm chặt trong tay áo, trên mặt vẫn nở nụ cười quyến rũ, vội vàng đáp: "Chu Tước hiểu rõ, nhất định không phụ chủ tử nhờ cậy."

Lạc Khuynh Hoàng ngồi trên xe nhìn Chu Tước. Chu Tước không thích nàng, nàng có thể nhìn ra được, bảo hộ nàng, chắc hẳn trong lòng vẫn không cam. Theo đạo lý mà nói, quả thật để Mị Ảnh ở cạnh nàng thỏa đáng hơn nhưng nàng lo lắng Quân Khuynh Vũ bị nguy hiểm mới kiên quyết muốn Mị Ảnh cùng theo hắn đi.

Bởi vì Chu Tước không thích nàng, nhưng dù sao đây là mệnh lệnh Quân Khuynh Vũ, nàng hẳn không dám làm trái.

"Chúng ta đi thôi." Quân Khuynh Vũ dẫn Huyền Vũ và Mị Ảnh lên xe, Thanh Long vẫn đánh xe như trước vội vàng rời đi tầm mắt Lạc Khuynh Hoàng.

Nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, tròng mắt Chu Tước hiện lên hận ý lạnh thấu xương, sự căm hận làm mặt nàng ta vặn vẹo trở nên dữ tợn, nàng ghen ghét mà oán độc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi thoáng ra ý cười ngoan độc.

Lạc Khuynh Hoàng đương nhiên thấy vẻ mặt này của Chu Tước, ánh mắt nàng trầm xuống, bên trong lạnh lẽo, bàn tay nắm chặt trong tay áo giật giật, trong trẻo lạnh lùng nói với Chu Tước: "Chu Tước vì sao nhìn ta như vậy?"

104. Chương 105: Khuynh Hoàng Gặp Nạn

"Vì sao nhìn ngươi như vậy?" Chu Tước nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, cười càng dữ tợn, vừa độc ác vừa không cam lòng nói, "Lạc Khuynh Hoàng! Ngươi dựa vào cái gì mà được chủ tử yêu? Dựa vào cái gì mà hắn đối với ngươi tốt như vậy? Ta đi theo hắn nhiều năm như vậy, hắn chưa bao giờ quan tâm tới ta, dựa vào cái gì ngươi vừa xuất hiện trong mắt hắn cũng chỉ có ngươi?"

Nghe Chu Tước vặn vẹo oán trách, bên trong con ngươi đen nhánh của Lạc Khuynh Hoàng không một tia gợn sóng, khóe môi cười yêu dị, từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng nói với Chu Tước, "Bởi vì so với ngươi ta còn có tư cách đứng bên cạnh hắn!"

Chu Tước nghe vậy không khỏi nở nụ cười, trong mắt là sự oán hận như rắn độc, nàng ta nhìn Lạc Khuynh Hoàng, cuồng tiếu nói, "Có tư cách!? Hừ! Ta không quan tâm ngươi có tư cách hay không, chỉ cần ta giết ngươi, chủ tử cuối cùng sẽ có một ngày yêu ta!"

Khi Lạc Khuynh Hoàng chưa xuất hiện, Chu Tước vẫn ôm hy vọng, nhưng nay Lạc Khuynh Hoàng xuất hiện đã đánh tan toàn bộ hy vọng của nàng ta. Sau khi Lạc Khuynh Hoàng xuất hiện, trong mắt Quân Khuynh Vũ đều là nàng, thậm chí vì nàng mà không còn lạnh lùng như trước.

Lúc đó, oán độc cùng ghen ghét như một mầm mống độc hại nảy nở trong lòng nàng ta, cho đến bây giờ, nhìn thấy Quân Khuynh Vũ đối tốt với Lạc Khuynh Hoàng, làm cho nàng ta càng oán hận Lạc Khuynh Hoàng. Chỉ cần nàng ta giết Lạc Khuynh Hoàng, sẽ có một ngày, trong mắt Quân Khuynh Vũ nhất định sẽ có nàng ta. Khi đó, nàng ta có thể thoải mái hưởng thụ.

"Cho dù giết ta, Vũ cũng sẽ không yêu ngươi." Lạc Khuynh Hoàng nhìn khuôn mặt Chu Tước vặn vẹo, không chút lưu tình nói, trên mặt thậm chí còn có một tia khinh thường.

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, Chu Tước cực kỳ tức giận, một phen kéo Lạc Khuynh Hoàng từ trong xe ngựa đi ra, quát, "Lạc Khuynh Hoàng! Chết đến nơi rồi còn cứng cỏi! Mặc kệ ngươi nói thế nào, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!"

"Ngươi trăm phương nghìn kế làm tay mình bị thương, là để thay thế Mị Ảnh đến bảo vệ ta, để có cơ hội giết ta?" Lạc Khuynh Hoàng nắm tay buông ra, đôi mắt thâm sâu không lường được, trên mặt vẫn như trước bình thĩnh thong dong, nói với Chu Tước.

"Không sai!" Chu Tước liếc mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong ánh mắt có chút khinh thường, dường như tìm ra được có điểm mình lợi hại hơn Lạc Khuynh Hoàng, vừa châm chọc vừa đắc ý nói, "Cho dù tay ta bị thương, ngươi cũng không phải là đối thủ của ta!"

"Ta đương nhiên không phải đối thủ của ngươi. Nhưng ngươi đừng quên, Vũ đã nói, nếu ta bị thương hắn sẽ không tha cho ngươi. Nếu ngươi giết ta, hắn sao có thể buông tha ngươi?" Lạc Khuynh Hoàng cũng không vì lời nói của Chu Tước mà tức giận, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm Chu Tước, ngữ điệu không nhanh không chậm, vẻ mặt thậm chí không có đến một tia sốt ruột hay bối rối.

Thấy Lạc Khuynh Hoàng bình tĩnh tự nhiên, Chu Tước lại càng giận, nàng ta chỉ vào mặt Lạc Khuynh Hoàng nói, "Lạc Khuynh Hoàng, ngươi không cần ra vẻ khí định thần nhàn! Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi!? Chủ tử từng nói vậy, nhưng ngươi tưởng ta sẽ để cho chủ tử biết là ta giết ngươi sao? Ta chỉ giao cho Âu Dương Triệt, chủ tử ngay cả trách phạt ta nhưng cũng không muốn mạng của ta, muốn được chủ tử yêu, chịu chút trách phạt có tính là gì?!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Chu Tước gần như điên cuồng, không khỏi nhíu mi, trong mắt có chút thương xót. Chu Tước e rằng đã yêu Quân Khuynh Vũ đến điên cuồng, cỡ nào điên cuồng mới có thể làm cho nữ tử thâm trầm trở nên điên dại như vậy?

"Không cần dùng ánh mắt thương xót như vậy nhìn ta! Ta không cần ngươi đồng tình!" Chu Tước nhìn vẻ mặt Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi tức giận, nàng ta nhìn Lạc Khuynh Hoàng, âm trầm nở nụ cười, "Lạc Khuynh Hoàng, ngươi chết đi!"

Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng tuy là thong dong bình thản, nhưng tâm trạng cũng căng thẳng, chú ý nhất cử nhất động của Chu Tước, nàng nhìn Chu Tước đánh tới một chưởng, lách mình tránh khỏi, lạnh lùng nói, "Ngươi nên cân nhắc rõ ràng. Cho dù ta chết, hắn cũng sẽ vĩnh viễn không yêu ngươi. Mà vì ta chết, hắn dù không giết ngươi cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Ta không quản được nhiều như vậy! Ta chỉ biết thấy các ngươi ở cùng một chỗ, ta liền ghen tị muốn điên!" Chu Tước hai mắt đỏ đậm nhìn Lạc Khuynh Hoàng, thần trí dường như đã hơi hỗn loạn, nàng ta điên cuồng vung kiếm, mà Lạc Khuynh Hoàng lặng lẽ lùi sang một bên.

Mới vừa rồi khi Chu Tước oán độc nhìn nàng, nàng cũng đã lấy ra độc dược trên người, lo lắng Chu Tước cũng có nghiên cứu độc dược, nàng chọn loại không một tiếng động Thất tâm tán. Nàng lại cố ý nói chuyện với Chu Tước để phân tán Chu Tước chú ý, lặng lẽ rắc Thất tâm tán vào không khí. Thất tâm tán khiến cho ngươi ta tạm thời mất đi thần trí, thấy không rõ cảnh tượng trước mắt.

Lạc Khuynh Hoàng cố ý kích thích Chu Tước vì muốn chờ Thất tâm tán phát tán, Chu Tước quả nhiên mắc mưu, cũng bởi vì tác dụng của Thất tâm tán mà nàng ta càng lúc càng mất kiểm soát, cảm xúc cũng càng kích động.

Lạc Khuynh Hoàng đứng ở cách đó không xa nhìn Chu Tước. Nhìn đến Chu Tước bộ dạng điên cuồng, đôi mắt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, không có một tia thương xót. Nàng vẫn biết tình cảm của Chu Tước với Quân Khuynh Vũ, cũng biết Chu Tước đối với nàng có địch ý nhưng không nói cho Quân Khuynh Vũ, cũng không đối đầu với Chu Tước, nhưng hôm nay, Chu Tước lại muốn giết nàng!

Nàng không phải thánh mẫu nhân từ. Chu Tước không ưa nàng, nàng có thể làm như không biết, nhưng Chu Tước động thủ với nàng, nàng sẽ không thể nhìn như không thấy! Kết cục của Chu Tước hôm nay, đều là nàng ta tự gieo gió gặt bão!

Lạc Khuynh Hoàng hờ hững nhìn quanh bốn phía.

Quân Khuynh Vũ cùng Mị Ảnh cũng là ở vách núi này chạm mặt. Vách núi một bên là sườn dốc, mà nàng đứng ở dốc núi bên này, nàng còn có thai, muốn từ đây đi xuống chỉ sợ không ổn, bởi vậy chỉ có thể vượt qua Chu Tước, theo con đường tương đối bằng phẳng kia rời đi.

Lạc Khuynh Hoàng thật cẩn thận vòng qua Chu Tước, Chu Tước thần trí không rõ nhưng vẫn có thể cảm giác được động tĩnh xung quanh, nếu nàng không cẩn thận kinh động đến Chu Tước, khiến cho Chu Tước tấn công nàng, như vậy không tốt.

"Lạc Khuynh Hoàng! Ta muốn giết ngươi! Giết ngươi!" Chu Tước vừa quát to vừa vung kiếm lung tung, Lạc Khuynh Hoàng muốn đi đến bên kia cũng phải nghiêng mình tránh, nhưng như vậy lại làm cho nàng đến bên cạnh vách núi.

Mày nàng có chút nhíu, con ngươi đen như mực toát ra vài phần cẩn thận, vách núi cũng không cao, nếu bình thường dùng võ công từ đây nhảy xuống cũng không thương nặng, nhưng hiện tại bất đồng, nàng đã có thai, nếu không cẩn thận trượt chân thì rất nghiêm trọng.

Nhưng có vẻ Chu Tước đối với nàng là thâm cừu đại hận, cho dù thần trí hỗn loạn, khi vung kiếm lung tung, vẫn từng bước ép sát Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng bất đắc dĩ nhìn Chu Tước, vừa tránh Chu Tước tấn công, không ngờ cát trên vách núi trơn, bàn chân Lạc Khuynh Hoàng vừa trượt, cả người liền rơi xuống vách núi.

Sắc mặt Lạc Khuynh Hoàng trắng bệch, tay vội vàng bám lấy vách núi, nhưng thân mình nàng đã lơ lửng, lại không dám hét lên, sợ Chu Tước phát hiện. Tay nàng nắm chặt vách núi, muốn dùng sức trèo lên, nhưng đỉnh vách núi nghiêng vào trong, chân của nàng ở trong không trung, hoàn toàn không có cách nào mượn lực, chỉ có thể dùng hai tay giữ chính mình.

Bên trong con ngươi đen nhánh hiện lên một tia bướng bỉnh, mồ hôi toát trên trán, sắc mặt dần dần tái nhợt, mười ngón tay bám vách núi đã chảy máu, cổ tay bị cục đá sắc bén cứa vào, chảy rất nhiều máu, hết sức nổi bật trên làn da tuyết trắng của nàng.

Nhưng nàng vẫn như trước kiên trì bám lấy.

Thực ra vách núi cũng không cao, cho dù nàng ngã xuống cũng không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng sẽ bị thương đứa nhỏ của nàng. Bên trong đôi mắt Lạc Khuynh Hoàng kiên quyết, dùng sức chế trụ vách núi.

Đứa nhỏ. Cho dù mẫu thân không có năng lực bảo vệ tốt ngươi, đời này, mẫu thân cũng nhất định phải bảo vệ ngươi thật tốt! Cha ngươi nhất định sẽ trở về! Kiên trì một chút nữa thôi!

Nhưng đứa nhỏ trong bụng nàng dường như làm trái lời Lạc Khuynh Hoàng. Bụng nàng truyền đến một trận đau đớn, cơ hồ bao phủ lý trí của nàng, khiến cho khí lực của nàng vốn đã hầu như không còn lại tiêu hao nhanh hơn.

Cổ tay Lạc Khuynh Hoàng càng bị cứa nhiều hơn, bàn tay, trong bụng truyền đến từng đợt đau dớn, nhưng nàng vẫn bướng bỉnh cắn môi, cắn đến nỗi môi máu tươi đầm đìa, nàng cũng không nhận ra.

Nàng biết, Quân Khuynh Vũ nhất định sẽ trở về. Chỉ cần nàng kiên trì, đợi đến khi Quân Khuynh Vũ phát hiện không thấy nàng, nhất định quay lại tìm nàng! Nàng tuyệt đối không thể buông tay.

Mà giờ phút này Quân Khuynh Vũ đang đánh nhau với nhóm người tập kích ước chừng hơn một ngàn, hơn nữa võ công cao cường, xem ra Âu Dương Triệt quyết tâm muốn lấy mạng Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ chỉ huy Thanh Long, Huyền Vũ, Mị Ảnh, cùng với một trăm người Lưu Tô các nổi tiếng tinh nhuệ, lấy một trăm đánh một ngàn, thoạt nhìn thực lực quá chênh lệch.

Nhưng ở tình huống đó, Quân Khuynh Vũ lại chiếm thế thượng phong. Tay áo Quân Khuynh Vũ đỏ rực bay bay trong gió, thân ảnh hắn như quỷ mị, cây quạt trong tay như có linh tính, sau khi bay ra liền hạ được rất nhiều người.

Trên mặt yêu dị mà tuyệt đẹp của Quân Khuynh Vũ, ý cười khinh thường mà nghiền ngẫm, con ngươi đen nhánh toát ra lạnh lùng, mà binh mã đối phương phải sợ hãi.

Trong nhóm người phục kích cũng có không ít là người trong võ lâm, đối với câu hồn phiến của Quân Khuynh Vũ cũng không xa lạ, nhìn thấy vũ khí của Quân Khuynh Vũ, có rất nhiều người khiếp đảm, thâm chí có người muốn chạy trốn.

"Toàn bộ giết. Không ột người lưu lại!" Quân Khuynh Vũ giống như thần tiên cao cao tại thượng, hỡ hững nhìn không đến năm trăm sát thủ trước mắt, thanh âm khí phách kiêu ngạo.

Đám người Mị Ảnh sau khi nhận được mệnh lệnh, động tác càng lúc càng tàn nhẫn, máu chảy thành sông, hòa vào trong dòng suối, làm cho con suối đỏ một màu máu.

Quân Khuynh Vũ đứng nhìn phía xa, mặt trời đã ngả về tây, bầu trời hơi đỏ, như đã bị máu nhuộm, toàn bộ tràn ngập không khí tử vong.

Khóe môi hắn cười nhạt, tựa hồ không để tính mạng một ngàn người này vào mắt. Đột nhiên, bên trong con ngươi hiện lên một tia khác thường, tay hắn ôm lấy ngực, không hiểu vì sao, tim hắn đập có chút nhanh, truyền đến một cơn nhói đau.

Hắn tinh thông y thuật, đương nhiên có thể nhận ra đây không phải trúng độc hay nguyên nhân gì khác, nhưng vì sao đột nhiên cảm thấy đau lòng?

Quân Khuynh Vũ gắt gao nhíu mày, trong con ngươi đen nhánh hiện lên một tia bối rối, nói với Mị Ảnh, "Ở đây giao cho ngươi. Ta trở về tìm Hoàng Nhi!"

Mị Ảnh nghe vậy, tuy rằng kỳ lạ vì sao Quân Khuynh Vũ vội vã trở về, nhưng cũng không ngăn cản, dù sao nơi này đã xong, một ngàn người của Âu Dương Triệt đã không còn đủ năm trăm, mà tinh nhuệ của Lưu Tô các cùng lắm chết mất vài người, tất cả chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Quân Khuynh Vũ thi triển khinh công, cấp tốc lao đến nơi tách ra Lạc Khuynh Hoàng. Trên mặt hắn hiện lên bối rối, bởi vì tốc độ quá nhanh, gió như một con dao nhỏ cứa vào da thịt hắn, nhưng hắn không quan tâm, bây giờ hắn muốn chính là xác nhận Lạc Khuynh Hoàng an toàn!

Mà Lạc Khuynh Hoàng đã treo ở vách núi gần nửa canh giờ, tay nàng đã huyết nhục mơ hồ, cổ tay đã không còn như cũ, không biết chảy bao nhiêu máu, sắc mặt của nàng tái nhợt không có một tia huyết sắc, trên khuôn mặt xinh đẹp mồ hôi không ngừng toát ra, cả người thoạt nhìn chật vật suy yếu.

Nhưng đôi mắt nàng vẫn như trước lấp lánh kiên quyết, nàng không chút thả lỏng, nhưng ý thức vẫn dần mất đi, Lạc Khuynh Hoàng gần như đã dùng hết khí lực, nàng chỉ có thể cắm môi duy trì tỉnh táo.

Đúng lúc Lạc Khuynh Hoàng cảm giác không chịu được nữa, đột nhiên cảm thấy thân mình nhẹ nhàng, cả người rơi vào một vòng tay ấm áp

Nàng không biết người này, bởi vì trên người người đó có một mùi xa lạ.

"Cô nương không sao chứ?" Bên tai Lạc Khuynh Hoàng vang lên thanh âm khiêm tốn ôn nhuận.

Nàng nâng mắt nhìn.

Gầy yếu. Đó là ấn tượng đầu tiên của nàng đối với ân nhân cứu mạng.

Nam tử cứu nàng khoảng hai mươi tuổi, mặc thanh sam cực kỳ bình thường, dáng người ốm yếu, xuyên qua quần áo, Lạc Khuynh Hoàng có thể nhìn thấy hình dáng xương cốt của hắn. Mà sắc mặt hắn tái nhợt không bình thường, thoạt nhìn dường như thân thể không được tốt.

Nhưng không thể phủ nhận đó là một nam tử thập phần xuất sắc. Nếu không phải nhìn quen khuôn mặt yêu nghiệt điên đảo chúng sinh của Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng nhất định phải tán thưởng dung nhan của nam tử này.

Dung nhan nam tử xinh đẹp tuyệt trần, mi như mục tú, môi như hoa đào tháng ba, mặt mày nhu hòa, tản ra một cảm giác dễ chịu, mặc dù là thanh sam bình thường, cũng không che giấu được quý khí cùng phong hoa của hắn.

"Đa tạ công tử ra tay cứu giúp, vô cùng cảm kích." Lạc Khuynh Hoàng nhìn nam tử trước mắt, thu hồi ánh mắt đánh giá, nhếch môi cười yếu ớt, nói với nam tử kia.

Nam tử kia đánh giá cẩn thận dung nhan Lạc Khuynh Hoàng, con người bên trong lướt qua một tia gì đó, khóe môi cười ôn hòa, đưa cho Lạc Khuynh Hoàng hai viên thuốc, nói, "Cô nương chắc là lơ lửng ở vách núi lâu nên mệt mỏi, ta có hai viên thuốc, cô nương uống đi."

Lạc Khuynh Hoàng tiếp nhận thuốc từ tay nam tử kia, trên mặt hiện lên một tia chần chừ, nam tử này khí độ bất phàm, vừa nhìn là biết không phải người thường, lại xuất hiện ở chỗ biên giới Cẩm quốc cùng Tây Quyết hoang vắng, sợ là không tầm thường.

Nhưng nghĩ lại, nam tử này vừa cứu nàng một mạng, đối với nàng không có ác ý, huống chi sau khi nàng cùng Tuyết Lạc Y đổi máu liền bách độc bất xâm, cho dù viên thuốc này có vấn đề gì cũng không ảnh hưởng tới nàng, nghĩ đến đây, Lạc Khuynh Hoàng uống vào, khóe môi nở nụ cười, "Đa ta ý tốt của công tử. Ngưng huyết hoàn này rất tốt."

Dù quyết định uống, khi uống Lạc Khuynh Hoàng vẫn cẩn thận quan sát, thật không ngờ đúng là ngưng huyết hoàn, ngưng huyết hoàn có tác dụng khi khí huyết không đủ cùng mất máu, cực kỳ thích hợp với nàng bây giờ. Nhưng ngưng huyết hoàn cực kỳ trân quý, nam tử này sao có được? Xem ra thân phận hắn không đơn giản.

"Cô nương thật có mắt nhìn." Nam tử kia thấy Lạc Khuynh Hoàng thế mà biết ngưng huyết hoàn, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh bị bình tĩnh che giấu, hắn ho nhẹ hai tiếng, làm như thân thể không khỏe, nhíu mày nói với Lạc Khuynh Hoàng, "Nhà cô nương ở đâu, cần ta đưa về không?"

"Không cần. Nhà ta rất gần." Lạc Khuynh Hoàng nghĩ nghĩ, lắc đầu, nói với nam tử.

Nam tử kia nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy cũng không miễn cưỡng, nhắc nhở Lạc Khuynh Hoàng vài câu liền rời đi.

Lạc Khuynh Hoàng ngồi xuống, cảm giác thể lực từng chút một khôi phục. Nàng vuốt ve bụng, trong mắt lướt qua một tia ôn nhu, may mà đứa nhỏ của nàng không xảy ra chuyện.

Trong lúc Lạc Khuynh Hoàng đang trầm tư, lại nghe thấy tiếng một nữ tử kêu thảm thiết, Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái, chỉ thấy Chu Tước rơi thẳng xuống vách núi, khi nàng đi đến, Chu Tước đã chết.

"Hoàng Nhi!" Đúng lúc Lạc Khuynh Hoàng đang suy tư là ai đã ném Chu Tước xuống, liền nghe thấy thanh âm Quân Khuynh Vũ, trong đó vừa hổn loạn, vừa lo lắng, vừa vui sướng.

Lạc Khuynh Hoàng chưa kịp phản ứng, thân mình đã nằm gọn trong lòng Quân Khuynh Vũ, bên tai là tiếng Quân Khuynh Vũ rầu rĩ, "Hoàng Nhi! Hoàng Nhi!"

"Ta không sao." Lạc Khuynh Hoàng cảm giác thân mình Quân Khuynh Vũ hơi run rẩy, nàng ôm lấy Quân Khuynh Vũ, an ủi.

105. Chương 106: Cho Ta Một Cái Công Đạo!

"Hoàng Nhi, xảy ra chuyện gì?" Quân Khuynh Vũ nhìn khuôn mặt tái nhợt yếu ớt của Lạc Khuynh Hoàng, lại nhìn đến đôi môi nàng huyết nhục mơ hồ, trong mắt đầy tự trách cùng đau lòng, ngón tay hắn sờ lên môi Lạc Khuynh Hoàng có chút run rẩy, trầm giọng hỏi.

Vừa rồi lúc hắn ở vách núi cảm giác bồn chồn, hắn lo Lạc Khuynh Hoàng xảy ra chuyện liền vội quay lại đây, khi đến nơi liền nhìn thấy Chu Tước thần chí không rõ, dường như là bị trúng Thất tâm tán.

Hắn biết Lạc Khuynh Hoàng luôn mang theo Thất tâm tán. Hơn nữa hắn nhìn thấy xe ngựa cách đó không xa, cũng không có dấu vết đánh nhau kịch liệt, bởi vậy hắn kết luận không phải là người khác hạ thủ đối với Lạc Khuynh Hoàng, mà là Chu Tước.

Lúc ấy hắn vừa tuyệt vọng vừa tự trách và giận dữ, liền một chưởng đánh Chu Tước xuống vách núi, sau đó hắn chú ý tới vết máu bên cạnh vách núi, liền nhảy xuống, thấy Lạc Khuynh Hoàng đang một thân chật vật.

"Chu Tước muốn giết ta. Ta dùng Thất tâm tán chống lại, lại trượt chân thiếu chút nữa ngã xuống vách núi. Ta lơ lửng ở đó nữa canh giờ, có một công tử đã cứu ta." Lạc Khuynh Hoàng lời ít ý nhiều thuật lại quá trình, còn nguy hiểm trong đó nàng không nói nhiều, bởi vì nàng không muốn Quân Khuynh Vũ tự trách.

Quân Khuynh Vũ cẩn thận kiểm tra Lạc Khuynh Hoàng, thấy vết thương trên tay Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt hắn toàn là đau lòng hối hận, hận không thể đánh chính mình, nói, "Đều là ta sơ xuất! Thật không ngờ Chu Tước dám như thế!"

"Có đau không?" Ngón tay Quân Khuynh Vũ dừng lại ở miệng vết thương trên cổ tay Lạc Khuynh Hoàng, run run không dám chạm vào, sợ làm đau Lạc Khuynh Hoàng, hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng cười ôn nhu, nói, "Không đâu. May mà con của chúng ta không có việc gì."

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, Quân Khuynh Vũ càng đau lòng hối hận, hắn ôm Lạc Khuynh Hoàng vào lòng, trong mắt lóe lên một tia kinh hoảng cùng sợ hãi.

Vừa rồi hắn rất sợ. Nếu Lạc Khuynh Hoàng thực sự xảy ra chuyện gì, hắn thực sự không biết làm sao. Đây là lần đầu tiên hắn thất kinh như vậy, thậm chí không đủ lý trí để tự hỏi, không thể ngăn lại mình run rẩy. Loại tuyệt vọng như vậy, hắn không bao giờ muốn trải qua lần nữa.

"Về sau ta sẽ không cho nàng rời khỏi ta!" Quân Khuynh Vũ giống như một đứa trẻ ôm Lạc Khuynh Hoàng, lời thề son sắt nói.

Hắn sẽ không để Lạc Khuynh Hoàng rời khỏi hắn nửa bước, bởi vì hắn không muốn nếm trải cảm giác vô lực này, nếu Lạc Khuynh Hoàng có chuyện gì, hắn thực không thể tưởng tượng được! Lạc Khuynh Hoàng bên cạnh hắn, ít nhất hắn có thể quan tâm nàng, có thể bảo vệ nàng bằng lực lượng của hắn.

"Được." Lạc Khuynh Hoàng cũng ôm Quân Khuynh Vũ, ôn nhu đáp.

Quân Khuynh Vũ lại chuẩn mạch cho Lạc Khuynh Hoàng, phát hiện khí huyết của Lạc Khuynh Hoàng đã khôi phục không ít, không khỏi hỏi, "Hoàng Nhi có mang theo ngưng huyết hoàn? Sao khi huyết khôi phục nhanh như vậy?"

"Ta chưa từng mang." Lạc Khuynh Hoàng hơi nhíu mày, bên trong con ngươi đen nhánh hiện lên một tia nghi hoặc, khẽ mím môi, tiếp tục nói, "Là vị công tử cứu ta cho ta."

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, Quân Khuynh Vũ vẻ mặt suy tư, hắn ngẩng đầu nhìn vách núi. Vách núi không cao, nhưng muốn mang một nữ tử có thai từ trên vách núi nhảy xuống mà không hề tổn thương, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Vậy ra người cứu mạng Lạc Khuynh Hoàng không chỉ có kỳ dược ngưng huyết hoàn, còn là người có võ công, mà ở đây là vùng núi biên giới giwuax Cẩm quốc cùng Tây Quyết, có thể là ai?

"Vũ, có nghĩ thân phận công tử cứu ta không đơn giản?" Lạc Khuynh Hoàng thấy Quân Khuynh Vũ trầm tư suy nghĩ, hỏi.

Quân Khuynh Vũ gật gật đầu, trong mắt vừa có suy tư vừa ngưng trọng, nhíu mi hỏi, "Ngươi cứu Hoàng Nhi có thể có kỳ dược, lại võ công cao cường, hơn nữa đúng lúc Tây Quyết cùng Cẩm quốc bất hòa mà xuất hiện ở biên giới, thân phận đương nhiên không đơn giản, nhưng mà người tài năng xuất chúng của tâm quốc chỉ có vài người, Hoàng Nhi đều biết mặt, vì vậy ta không đoán ra thân phận người này."

"Ta ngửi thấy mùi thuốc kỳ lạ trên người hắn, hơn nữa thoạt nhìn dường như hắn rất hay bị bệnh, thân thể không tốt lắm." Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, nàng vừa nói vừa suy tư, đột nhiên mắt nàng sáng lên, nhìn Quân Khuynh Vũ, thấy Quân Khuynh Vũ cũng nhếch mày, khóe môi lộ ra ý cười.

"Là hắn?"

Hai người trăm miệng một lời, trên mặt đều cùng một vẻ, hai người không khỏi nở nụ cười. Nhưng cũng giống nhau nghi hoặc, hắn tới đây làm gì?

"Nếu hắn đã đến đây, chắc chắn sẽ có cơ hội gặp lại. Trước tiên vẫn phải đến Tây Quyết trước." Quân Khuynh Vũ thu hồi vẻ mặt nghi hoặc, ôn nhu nói với Lạc Khuynh Hoàng, "Hoàng Nhi còn chịu được không?"

"Không sao. Chỉ là có chút mệt mỏi thôi." Lạc Khuynh Hoàng khẽ lắc đầu, trong mắt tràn đầy kiên định, nàng biết tên sát thủ kia tuy đã ăn linh dược, nhưng chỉ sống lâu thêm một chút mà thôi, nếu vì nàng mà làm chậm hành trình, căn cứ chính xác mà Quân Khuynh Vũ có được có thể sẽ biến mất.

Nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, trong mắt Quân Khuynh Vũ lại hiện lên tự trách, hắn ôm lấy Lạc Khuynh Hoàng, cẩn thận không chạm đến vết thương trên tay Lạc Khuynh Hoàng, vận công nhảy lên vách núi.

Trong xe ngựa lấy ra thuốc trị thương, Quân Khuynh Vũ giúp Lạc Khuynh Hoàng bôi thuốc, động tác của hắn cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng miệng vết thương bị xé rách tiếp xúc với thuốc, đau đớn vẫn khiến cho Lạc Khuynh Hoàng hít sâu.

Nghe tiếng Lạc Khuynh Hoàng kêu đau, Quân Khuynh Vũ làm càng nhẹ tay, ngón tay thon dài cầm chặt lấy thuốc trị thương dường như nhẫn nhịn cái gì, mà bàn tay bôi thuốc cho Lạc Khuynh Hoàng còn run run, sợ không cẩn thận một cái làm đau Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng cúi nhìn Quân Khuynh Vũ, thấy trong mắt hắn đầy hối hận cùng đau lòng, khóe môi nàng nở ra một nụ cười ôn nhu, nói với Quân Khuynh Vũ, "Không cần cẩn thận như vậy, chút đau ấy ta vẫn chịu được!"

"Hoàng Nhi." Quân Khuynh Vũ ân cần bôi thuốc cho Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt nghiêm túc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, hắn từng chữ từng chữ nói, "Đối với nàng là đau ít, nhưng đối với ta mà nói, loại đau đớn này, nàng đau một ta đau gấp mười."

"Là ta vô dụng. Ta đã nói sẽ bảo vệ nàng không cho nàng chút tổn thương, nhưng ta đã không bảo vệ tốt nàng và con chúng ta!" Quân Khuynh Vũ trong mắt tự trách nồng đậm, năm ngón tay nắm chặt, xương cốt trắng bệch, dường như muốn làm cho ngón tay vặn vẹo.

Lạc Khuynh Hoàng cầm tay Quân Khuynh Vũ, tách năm ngón tay đang nắm chặt của hắn ra, đặt tay mình vào, dịu dàng nói, "Chàng không phải đã đến sao? Chàng biết không, khi lơ lửng nơi vách núi, bởi vì tin chàng chắc chắn sẽ đến, ta mới có thể tiếp tục kiên trì. Chàng xem, là chàng cho ta dũng khí để kiên trì!"

"Hoàng Nhi của ta." Quân Khuynh Vũ ôm chặt lấy Lạc Khuynh Hoàng, dường như muốn đem Lạc Khuynh Hoàng vào trong hắn, thâm tình nói.

Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng rất nhanh gặp lại Mị Ảnh, Thanh Long và Huyền Vũ.

Huyền Vũ liếc mắt một cái liền thấy thương thế trên tay Lạc Khuynh Hoàng, thân thiết nói, "Sao có thể bị thương? Phu nhân bị ám sát?"

Còn Thanh Long nhìn thoáng qua trong xe ngựa, nhíu mi hỏi, "Chu tước thế nào cũng không ở đây?"

"Chu Tước ý đồ mưu hại Hoàng Nhi, đã bị bổn tọa giết!" Quân Khuynh Vũ nghe thấy Thanh Long nhắc đến Chu Tước, sắc mặt lập tức âm trầm, trong con ngươi đen nhánh mây đen cuồn cuộn, không khí nặng nề, khóe môi hắn nhếch lên, mang theo lạnh buốt như một khối băng.

Nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, Huyền Vũ cùng Thanh Long hiển nhiên vô cùng khiếp sợ, Huyền Vũ kinh ngạc nhìn vết thương trên tay Lạc Khuynh Hoàng, lại nhìn nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

"Chu Tước muốn giết ta. Ta đối với nàng ta dùng Thất tâm tán, chính mình không cẩn thận rơi xuống vách núi, đây là do bám lấy vách núi mà xước da." Lạc Khuynh Hoàng nhìn Huyền Vũ thắc mắc trong mắt, lạnh nhạt giải thích.

Chu Tước không chỉ muốn giết nàng, còn muốn cả đứa nhỏ trong bụng nàng cùng chết, nàng tuyệt đối không nhân từ nương tay với nàng ta, cho nên khi thấy Quân Khuynh Vũ ném Chu Tước xuống vách núi, nàng chỉ có khiếp sợ nhưng không hề thương xót.

Huyền Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, kinh ngạc trong mắt vẫn chưa biến mất, nàng ta ngây người đứng đó. Tứ đại hộ pháp gần như cùng nhau gia nhập vào Lưu Tô các, là những người xuất sắc nhất trong đó, những năm nay, bọn họ cùng nhau trưởng thành, cùng nhau làm việc cho Quân Khuynh Vũ. Chu dù Chu Tước tính tình không được tốt, nhưng nàng ta cũng là tỷ muội vào sinh ra tử với bọn họ, hiện tại đột nhiên nhận được tin Chu Tước, nàng ta thật sự không chấp nhận được.

Chu Tước muốn giết Lạc Khuynh Hoàng?

Nghe thì có vẻ hoang đường, nhưng ngẫm lại không phải không có khả năng. Chu Tước vốn là thầm yêu Quân Khuynh Vũ, sau khi biết tâm ý của Quân Khuynh Vũ đối với Lạc Khuynh Hoàng, nàng ta vẫn bất mãn với Lạc Khuynh Hoàng. Lần này nàng ta bị thương, hẳn là cố ý tìm cớ để ở lại bảo vệ Lạc Khuynh Hoàng, thật ra là chờ lúc thuận tiện hạ thủ. Huống chi Lạc Khuynh Hoàng không có lý do để vu hãm Chu Tước.

Khiếp sợ trong mắt Thanh Long chậm rãi biến mất, chỉ còn thản nhiên cùng thất vọng, nàng ta liếc mắt một cái nhìn Lạc Khuynh Hoàng, dường như muốn nói gì, nhưng cũng không hề nói gì.

Quân Khuynh Vũ tự nhiên chú ý tới phản ứng của Thanh Long cùng Huyền Vũ, ánh mắt hắn lạnh như băng không chút cảm tình, khóe môi hắn tươi cười bất cận nhân tình, nhìn Thanh Long cùng Huyền Vũ, từng chữ từng chữ nói, "Các ngươi là thuộc hạ của ta, nhưng cũng là huynh đệ tỷ muội của ta. Các ngươi làm chuyện gì sai, ta sẽ phạt, nhưng sẽ không làm các ngươi bị thương. Các ngươi gặp nguy hiểm, ta chắc chắn sẽ dốc toàn lực cứu viện. Nhưng mặc kệ là ai, chỉ cần dám bị thương Hoàng Nhi, dù chỉ một chút, ta đều sẽ không lưu tình!"

Nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, Lạc Khuynh Hoàng ban đầu có chút cụp mắt xuống đột nhiên nâng lên, ánh mắt phức tạp nhìn Quân Khuynh Vũ. Tứ đại hộ pháp đi theo Quân Khuynh Vũ nhiều năm như vậy, trong lòng Quân Khuynh Vũ nhất định là rất tin tưởng bọn họ. Nếu không phải cực kỳ tin tưởng, Quân Khuynh Vũ sao có thể không chút nghi ngờ giao nàng cho Chu Tước?

Theo như lời Quân Khuynh Vũ, tứ đại hộ pháp trên danh nghĩa là thuộc hạ của hắn, kỳ thực ra cũng là huynh đệ tỷ muội của hắn. Ngay cả hắn đối với Chu Tước không có tình yêu nam nữ, nhưng bao năm ở chung, hắn lại vì nàng giết Chu Tước, chắc là cũng không chịu nổi.

Nhưng nàng chỉ thấy Chu Tước làm nàng bị thương, nghĩ Chu Tước chết chưa hết tội, lại thật không ngờ, khi Quân Khuynh Vũ làm vậy vì nàng, trong lòng có mâu thuẫn hay không.

"Vũ." Lạc Khuynh Hoàng kéo tay Quân Khuynh Vũ, ánh mắt vừa cảm động vừa tự trách, nhìn Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, sủng nịnh nói, "Hoàng Nhi không cần tự trách. Với ta mà nói, người làm nàng bị thương sẽ không có kết cục tốt, mặc kệ là ai đều như thế. Chu Tước dám âm mưu như vậy, ta giết nàng đều không do dự!"

Thanh Long cùng Huyền Vũ đứng trước mặt Quân Khuynh Vũ, vẻ mặt khó hiểu chậm rãi biến mất. Tình cảm của Quân Khuynh Vũ đối với Lạc Khuynh Hoàng, bọn họ không phải là không rõ ràng. Lần trước vì cứu Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ ngay cả tính mạng chính mình cũng không đếm xỉa, hiện tại vì Lạc Khuynh Hoàng giết Chu Tước cũng là có tình có lý. Hơn nữa, đúng là Chu Tước làm sai.

"Phu nhân ngã xuống vách núi có bị thương đứa nhỏ không?" Trầm mặc một hồi, Huyền Vũ liếc qua cái bụng nhô lên của Lạc Khuynh Hoàng, thân thiết hỏi.

"Vừa hay có một vị công tử đã cứu ta." Lạc Khuynh Hoàng nhếch môi cười, nói với Huyền Vũ. Nàng biết Huyền Vũ quan tâm nàng thật sự, mà không để ý đến chuyện của Chu Tước.

Tuy rằng Thanh Long cùng Huyền Vũ không vì Chu Tước bị giết mà trách cứ Lạc Khuynh Hoàng, nhưng chung quy lại đã chết một người bạn nhiều năm của họ, dọc theo dduwowgf đi, hai người cũng trầm mặc rất nhiều.

Mười ngày trôi qua trong giây lát. Trước khi đến Tây Quyết đế đô, Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng gia nhập vào nhóm sứ giả, cùng nhau đến Tây Quyết đế đô.

"Cẩm quốc đế hậu thân tới chơi, không có từ xa tiếp đón." Âu Dương Triệt một thân long bào màu vàng, đứng ở cửa Tây Quyết đế đô hạ mình nghênh đón Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng, trên mặt hắn là bình tĩnh tươi cười, dường như với cái loại huyết tinh ám sát kia khoog có nửa phần quan hệ.

Mà bên cạnh Âu Dương Triệt là Lăng Vũ Lưu một thân phượng bào, làm cho nàng ta thêm vài phần sắc bén, thiếu đi vài phần dịu dàng. Lạc Khuynh Hoàng cảm thấy trên người Lăng Vũ Lưu, khóe mắt đuôi lông mày đều rất có khí chất, không biết là do phượng bào hay nàng ta đã thật sự thay đổi.

"Tây Quyết Hoàng đế khách khí." Quân Khuynh Vũ không mặc long bào mà tùy tiện mặc một bộ xiêm y màu đỏ, thoạt nhìn là tùy tiện, nhưng hắn đứng ở trước mặt Âu Dương Triệt, khí phách cũng không thua kém Âu Dương Triệt mặc long bào.

"Hai vị đi xe mệt nhọc, nhất định rất mệt mỏi. Mau vào thành đi." Âu Dương Triệt lướt qua Lạc Khuynh Hoàng đang bụng nhô lên, không khỏi nhíu mày, nói với Quân Khuynh Vũ.

Đến Tây Quyết đã gần một tháng, Lạc Khuynh Hoàng giờ đây đã có thai gần sáu tháng, bởi vậy nhìn đã thập phần rõ ràng.

"Hoàng Nhi, chậm một chút." Quân Khuynh Vũ đỡ Lạc Khuynh Hoàng lên kiệu Âu Dương Triệt đã chuẩn bị cho.

Tập tục của Tây Quyết có vẻ cởi mở, bởi vậy kiệu cũng không che quá kín, dân chúng Tây Quyết đều tần tần lớp lớp vây quanh, muốn nhìn mặt Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng một cái.

"Ai! Ta thấy Cẩm quốc hoàng hậu nương nương, quả thật là tiên nữ a! So với hoàng hậu chúng ta còn xinh đẹp hơn vài phần!"

"Thật vậy sao? Hoàng hậu chúng ta đã xinh đẹp, Cẩm quốc hoàng hậu còn xinh đẹp hơn?"

Thanh âm dân chúng bàn tán không ngừng truyền đến tai Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng vẫn thản nhiên tươi cười, tựa hồ không để ý.

Mà Lăng Vũ Lưu bất đồng, mắt phượng hiên lên ghen ghét, tay nàng ta nắm chặt khăn lụa, dường như muốn đem khăn lụa vò nát.

Lạc Khuynh Hoàng! Lạc Khuynh Hoàng!

Vì sao bên tai nàng không bao giờ thiếu ba chữ này? Lạc Khuynh Hoàng thực tốt như vậy?

Thái tử ca ca Lăng Cảnh Lan luôn luôn kiêu ngạo vừa gặp nàng đã yêu, không tiếc thân cầu hôn nàng, sau khi bị nàng cự tuyệt mà vẫn không hết say mê. Quân Khuynh Vũ thiên hạ vạn vật không để vào mắt cũng thích nàng, tìm mọi cách che chở nàng, hận không thể đem toàn bộ thế giới đem cho nàng. Ngay cả Liễu Tư Triệt luôn khinh thường nàng ta cũng thích Lạc Khuynh Hoàng!

Bây giờ thì sao! Cả dân chúng Tây Quyết cũng hiểu Lạc Khuynh Hoàng tốt hơn nàng ta sao?

"Ngươi không biết nha. Ban đầu Hoàng đế chúng ta thích Cẩm quốc hoàng hậu, nghe nói từng cầu hôn Cẩm quốc hoàng hậu, bị nàng lúc ấy là quận chúa cự tuyệt, thế nên mới cưới hoàng hậu nương nương!"

Lăng Vũ Lưu khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, lời bàn tán chói tai lại lọt vào tai nàng ta, làm cho thân mình nàng ta không kiềm chế được run run. Bên trong đôi mắt đen nhánh hiệ lên sự độc ác, nàng ta nhất định phải làm cho Lạc Khuynh Hoàng biến mất!

"Vũ Lưu, làm sao vậy?" Âu Dương Triệt thấy Lăng Vũ Lưu đang run rẩy, không khỏi nhíu mày hỏi. Hắn không có tình cảm gì với Lăng Vũ Lưu, nhưng ít ra Lăng Vũ Lưu trên danh nghĩa cũng là thê tử của hắn, hắn tất nhiên quan tâm.

"Không sao. Có thể là hơi lạnh." Lăng Vũ Lưu nở ra một nụ cười ôn nhu, thành công che giấu oán hận cùng phẫn nộ của mình.

Lăng Vũ Lưu nói vậy, Âu Dương Triệt cũng không hỏi nữa.

Kiệu rất nhanh đến Hoàng cung. Trong đại điện nghị sự của Tây Quyết hoàng cung, Lăng Dịch Hiên cùng Lưu Tư Triệt đã ngồi ở trong, chờ Quân Khuyh Vũ đến.

Nhìn Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng đến, khuôn mặt như băng sương của Liễu Tư Triệt cũng có chút thay đổi, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, có chút nhíu mày.

"Quân huynh tự mình đến Tây Quyết của ta, chắc là vì việc Thừa tướng quý quốc trước mặt mọi người khinh thường hoàng hậu của ta, cho trẫm một cái công đạo?" Vào nghị sự đại điện, Âu Dương Triệt liền dừng bước, vào thẳng vấn đề.

Nghe Âu Dườn Triệt nói vậy, bên trong con ngươi đen nhánh của Quân Khuynh Vũ hiện lên một ý cười cao thâm, tựa tiếu phi tiếu, khóe môi lạnh lùng cười, thong thả nói, "Tư Triệt không làm vậy, nói gì đến công đạo? Nhưng Âu Dương huynh phái người ám sát trẫm cùng hoàng hậu, có phải hay không cũng nên cho trẫm một cái công đạo?"

106. Chương 108: Dám Khiêu Khích Bổn Cung?

Âu Dương Triệt đáp ứng Quân Khuynh Vũ và Lạc Khuynh Hoàng tra rõ chuyện truy sát, yêu cầu bọn họ lưu lại Tây Quyết mấy ngày, cho hắn thời gian điều tra, hai người vui vẻ đồng ý.

Kỳ thực trong lòng họ đều rõ, Âu Dương Triệt chính là cần thời gian làm ra vẻ, an bài chứng cứ hãm hại Âu Dương Minh, đạt được hiệu quả loại trừ kẻ địch.

Quân Khuynh Vũ và Lạc Khuynh Hoàng một đường xóc nảy đến đây dĩ nhiên cần nghỉ ngơi vài ngày. Bởi vậy, đối với quyết định của Âu Dương Triệt, bọn họ không có ý kiến, ở lại thiên điện trong hoàng cung. Mà Liễu Tư Triệt cũng không tiếp tục ở dịch quán mà vào một gian phòng ở thiên điện.

Ban đêm, ánh trăng thanh lãnh chiếu xuống sân điện. Quân Khuynh Vũ và Liễu Tư Triệt sánh vai, bóng dáng hai người đắm chìm dưới ánh trăng, lộ vẻ xuất trần mà tuyệt đại hào hoa phong nhã.

"Mấy ngày nay ở Tây Quyết thế nào?" Quân Khuynh Vũ hơi nghiêng mặt nhìn Liễu Tư Triệt lộ vẻ cô tịch dưới ánh trăng, giọng hơi khàn hỏi.

Ánh mắt Liễu Tư Triệt như ánh trăng, cơ hồ cái gì cũng vô pháp lay động tâm tình của y, vẻ mặt y dịu dàng thanh nhã nhưng cũng ẩn chứa một nét cô quạnh, khóe môi hơi nhếch lên một chút tươi cười, tiếng nói của y như tiếng suối trong chảy trên núi: "Rất tốt. Bọn họ không dám đối xử tệ với ta."

"Không thể đoán ra Vũ Lưu lại biến thành người như thế." Quân Khuynh Vũ dời mắt nhìn về phương xa, mang theo một ít phiền muộn thoáng qua, chậm rãi nói.

Nhớ ngày xưa, lúc ba người họ cùng nhau đi theo y thánh học mọi tài nghệ, bọn họ chỉ khoảng hơn mười tuổi. Lúc đó, hắn và Liễu Tư Triệt vì sinh sống trong tình cảnh phức tạp, ít nhiều có chút tâm cơ mưu lược, mà Lăng Vũ Lưu lúc đó vẫn còn rất ngây thơ hồn nhiên.

Hắn còn nhớ rõ, Lăng Vũ Lưu trên môi luôn nở nụ cười thiên chân vô tà, đòi hỏi bọn họ. Qua ba năm, Lăng Vũ Lưu từng ngày trưởng thành, càng ngày lộ ra nét mềm mại xinh đẹp, nhưng họ cảm thấy cái nét ngây thơ hồn nhiên kia đã dần mất đi.

Nhưng dù sao vẫn có tình nghĩa đồng môn ba năm, cho dù đối lập thì tình huynh muội của họ đối với Lăng Vũ Lưu vẫn chưa từng thay đổi.

Lại qua ba năm không gặp. Thời điểm chia tay Âu Dương Triệt đã đăng cơ, còn Lăng Vũ Lưu lúc đó cho hắn cảm giác thật xa lạ. Mỗi một bước đi, mỗi một nụ cười, mỗi một câu nói đều phải tính toán khôn khéo như thế, bới không ra một chút sai lầm nào, mà Lăng Vũ Lưu như vậy, khiến hắn cảm thấy hoàn toàn xa lạ.

Chỉ Quân Khuynh Vũ biết, cảm tình của hắn đối với Lăng Vũ Lưu không thâm hậu bằng tình cảm huynh đệ với Liễu Tư Triệt, nhìn Lăng Vũ Lưu biến thành như vậy, trong lòng có thể cảm thấy bất đắc dĩ cùng khổ sở, nếu khi đó hắn thật sự xảy ra xung đột với Liễu Tư Triệt, cái loại mâu thuẫn này, có thể nghĩ tới.

"Ừ." Nặng nề buông ra một tiếng.

Ánh trăng vẫn yên tĩnh chiếu rọi, một đêm vô sự.

Trời vừa sáng, Quân Khuynh Vũ và Liễu Tư Triệt ra cửa có việc. Lạc Khuynh Hoàng có biết đại khái, hẳn là muốn xem xét cục diện ở Tây Quyết, cùng liên hệ với một số cơ sở ngầm được mai phục ở Tây Quyết.

Thật sự là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Lạc Khuynh Hoàng chẳng qua chỉ muốn ngồi trong ngự hoa viên ngắm cảnh giết thời gian thôi, nhưng như vậy vẫn bị người tới quấy rối.

"A! Đây không phải là Hoàng hậu Cẩm Quốc sao?" Giọng nói châm chọc khiêu khích vang lên bên tai.

Lạc Khuynh Hoàng có thể nghe ra giọng nói ấy là của Âu Dương Nhược Hi. Đến mí mắt nàng cũng lười nâng lên, chỉ cúi mi suy nghĩ, giả bộ như không nghe thấy giọng nói của Âu Dương Nhược Hi.

"Lạc Khuynh Hoàng, ngươi không nghe thấy bổn công chúa đang nói chuyện hả?!" Âu Dương Nhược Hi vẫn một dạng không đầu óc như trước, thấy Lạc Khuynh Hoàng dám giả lơ nàng ta, vươn tay đẩy bả vai Lạc Khuynh Hoàng, từ trên cao nhìn xuống nàng, mang theo vài phần kiêu căng xấc láo quát.

Lạc Khuynh Hoàng bị nàng ta đẩy, đôi mắt mới nâng lên, ánh mắt tựa như dao găm bắn thẳng về phía Âu Dương Nhược Hi, nàng lạnh lùng nhìn Âu Dương Nhược Hi, tuy nàng ngồi còn nàng ta đứng nhưng dường như so với nàng ta, nàng vẫn cao hơn một bậc.

"Công chúa Tây Quyết vẫn không biết cấp bậc lễ nghĩa như thế. Không chỉ gọi thẳng tục danh bổn cung, còn một vốn một lời động thủ động cước với bổn cung, bổn cung muốn hỏi Hoàng đế Tây Quyết một chút, đến tột cùng đã dạy dỗ muội muội mình thế nào mà lại giống như thôn phụ thế này!" Lạc Khuynh Hoàng ánh mắt u tối lạnh lùng nhìn Âu Dương Nhược Hi, biểu tình khinh thường, khóe môi nhếch lên, ba phần trào phúng bảy phần lãnh ý, chậm chạp nói.

Âu Dương Nhược Hi thấy Lạc Khuynh Hoàng châm chọc mình, tức giận dậm chân, nàng ta tức giận đến mất trợn trừng, chỉ vào đầu mũi Lạc Khuynh Hoàng quát: "Lạc Khuynh Hoàng! Ngươi nói ai là thôn phụ hả?"

"Tất nhiên là ngươi rồi. Ngươi cảm thấy ở chỗ này còn ai giống hơn ngươi nữa? Theo bổn cung thấy, cung tỳ đi sau ngươi, giáo dưỡng còn tốt hơn ngươi nhiều." Lạc Khuynh Hoàng chậm rãi đứng lên, thân thể nàng vốn cao, vừa đứng lên đã cao hơn Âu Dương Nhược Hi không ít, nàng khinh thường nhìn xuống nàng ta, chậm chạp thốt ra

Âu Dương Nhược Hi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt phóng ra oán hận đáy mắt của nàng ta nồng đậm hận ý, khóe môi lơ đãng hiện ra nụ cười oán độc, hung hăng đẩy Lạc Khuynh Hoàng, sức lực cực lớn, thực rõ ràng muốn xô ngã Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng đã sớm chú ý vẻ mặt biến hóa của Âu Dương Nhược Hi, bởi vậy vào lúc nàng ta còn chưa động thủ thì đã có phòng bị, Âu Dương Nhược Hi vươn tay đẩy nàng, nàng lập tức lắc mình một cái.

Âu Dương Nhược Hi không chú ý Lạc Khuynh Hoàng né tránh, theo quán tính, cả người theo đà ngã về trước, té mạnh một cái cả người tạo thành hình chữ đại, nằm sấp trên mặt đất, nhăn mày gào thảm.

Lạc Khuynh Hoàng đứng một bên, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn bộ dáng chật vật của Âu Dương Nhược Hi, ánh mắt đen láy toát lên lãnh ý, nàng từ từ cúi người xuống, nói bên tai nàng ta: "Mặc kệ ngươi nghe ai xui khiến đến đây làm việc này, bổn cung nói cho ngươi biết, nếu cả gan dám đến tổn thương đứa nhỏ trong bụng bổn cung, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt. Nếu còn nữa, nhất định không chỉ như vậy!"

Âu Dương Nhược Hi vốn đang nhăn mày gào to đau đớn, lúc nghe thấy giọng nói Lạc Khuynh Hoàng chợt khựng lại, cả người cực kỳ kinh ngạc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt gương mặt tràn đầy hốt hoảng, thậm chí quên cả hô to đau đớn.

Lạc Khuynh Hoàng không quan tâm Âu Dương Nhược Hi, bước nhanh về tẩm cung của mình. Lòng bàn tay nàng bất giác hiện lên một tầng mồ hôi. Thực rõ ràng có kẻ muốn hãm hại đứa nhỏ của nàng!

Vừa rồi Âu Dương Nhược Hi dùng sức muốn xô nàng, tuyệt đối không phải nhất thời tức giận mà là muốn xô nàng ngã sấp xuống, đối với thân thể, ngã thế cũng không hề gì nhưng đối với đứa nhỏ trong bụng là một kích trí mạng.

Tuy Âu Dương Nhược Hi kiêu căng ương ngạnh nhưng tâm tư không ác độc như thế, nàng ta nhất định đã nghe kẻ nào đó châm ngòi mới có thể hạ đoàn độc thủ với nàng thế này. Mà kẻ xui khiến Âu Dương Nhược Hi, tất nhiên biết rõ nàng nếu như ở Tây Quyết mà xảy ra chuyện gì thì kẻ hại nàng đương nhiên không trốn tránh được, cho nên mới xúi Âu Dương Nhược Hi đến làm việc này.

Kẻ hận nàng, còn cố ý tính kế như thế sẽ là ai đây?

Lạc Khuynh Hoàng khẽ chau mày, nháy mắt đã hiểu rõ, mâu trung nhiễm một tầng hàn ý, quay sang góc tối gọi một tiếng: "Tố Huyền. Đi mời Hoàng hậu Tây Quyết đến!"

Lăng Vũ Lưu rất nhanh đã tới. Nàng vận một bộ kim sắc, hiển lộ một thân quý khí không thể nghi ngờ, trang dung tinh xảo, bước từng bước một, khoảng cách đúng mực, nàng đi đến trước mặt Lạc Khuynh Hoàng rồi ngừng lại, hất cằm nói: "Nghe nói ngươi tìm ta."

"Bổn cung vừa phái người tìm ngươi thì ngươi đã đến rồi, quả nhiên gọi là có mặt. Bổn cung cảm thấy thật vui vẻ." Lạc Khuynh Hoàng mím môi cười, lông mi dài nâng lên, con ngươi màu đen nhìn Lăng Vũ Lưu,

ánh mắt ẩn vài phần phức tạp.

Lăng Vũ Lưu nghe Lạc Khuynh Hoàng nói lời này, hơi biến sắc, không khỏi hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng nói: "Nơi này không có người ngoài, ngươi không cần già mồm."

"Bổn cung không có hứng trí già mồm với ngươi." Lạc Khuynh Hoàng nghe ngữ khí của Lăng Vũ Lưu, sắc mặt trầm xuống, gương mặt sương lạnh tăng vài phần rét run, nàng lạnh lùng nhìn mặt Lăng Vũ Lưu, gằn từng chữ hỏi: "Lăng Vũ Lưu, ngươi xúi Âu Dương Nhược Hi đến xô ngã ta, là muốn hại đứa nhỏ của ta?"

Nghe Lạc Khuynh Hoàng đề câu hỏi, Lăng Vũ Lưu hơi sửng sốt, ánh mắt hơi hoảng, sau đó thì bình tĩnh lại, bộ dáng không sao cả nhìn Lạc Khuynh Hoàng, lạnh lùng nói: "Là ta thì sao? Đều do Âu Dương Nhược Hi quá ngu!"

"Bổn cung hơi tò mò, người đã nói gì với Âu Dương Nhược Hi vậy?" Lạc Khuynh Hoàng thấy Lăng Vũ Lưu thừa nhận, tuyệt không ngoài ý muốn, nàng nghĩ ngoài Lăng Vũ Lưu thì sợ rằng không còn kẻ nào hận nàng đến vậy. Nàng có thể hiểu lí do Lăng Vũ Lưu hận nàng nhưng nàng ta bởi vì vậy mà làm ra việc thương tổn đến người khác, thương tổn Cẩm Quốc, thậm chí thương tổn đến cốt nhục của nàng, nàng sẽ không nhịn nữa.

"Nói gì. Ta chẳng qua chỉ nói cho nàng ta biết với thế cục hiện này, Cẩm Quốc rất có khả năng liên hôn với Tây Quyết, và nàng ta vẫn có cơ hội gả cho Quân Khuynh Vũ. Nhưng mà, trong bụng người đã có đứa nhỏ, cho dù nàng ta có gả qua cũng không có địa vị, trừ phi, đứa nhỏ trong bụng ngươi không còn nữa." Lăng Vũ Lưu nghe Lạc Khuynh Hoàng đề hỏi, bày ra bộ dáng không hề gì, lạnh lùng thốt ra.

Lạc Khuynh Hoàng nhướng mày. Nàng không biết Lăng Vũ Lưu, nhưng nhìn thái độ hai người Quân Khuynh Vũ và Liễu Tư Triệt đối với nàng ta, nàng ta tuyệt đối không phải loại nữ tử lòng dạ rắn rết như vậy, chẳng lẽ nói tình yêu thật sự sẽ khiến người điên cuồng? Cho dù Lăng Vũ Lưu hận nàng cũng không nên xuống tay với đứa nhỏ của nàng!

"Ngươi không cần bày ra bộ dạng thương hại, Lăng Vũ Lưu ta chẳng lẽ còn cần sự đồng tình của ngươi hả? Phải, ngươi chiếm được tình yêu của Tư Triệt, còn ta thì không, vậy thì sao? Sẽ có một ngày, ta sẽ hủy diệt toàn bộ những thứ ngươi có! Không chiếm được, ta sẽ hủy hết!" Lăng Vũ Lưu nhìn vẻ mặt Lạc Khuynh Hoàng, khuôn mặt đột nhiên vặn vẹo, lạnh lùng thốt lên.

Lời nói của Lăng Vũ Lưu rét lạnh như băng lại bình tĩnh, sự oán hận quyết tuyệt trong đó, Lạc Khuynh Hoàng có thể cảm nhận rõ mồn một.

"Đồng tình với ngươi? Ngươi dựa vào gì mà nghĩ mình xứng nhận được sự đồng tình của ta?" Lạc Khuynh Hoàng cười mỉa mai, ánh mắt băng lạnh nhìn Lăng Vũ Lưu, gằn từng chữ: "Đồ của ta. Ta đã bảo hộ tốt. Ngươi muốn hủy, tuyệt đối không thể! Mặc kệ là đứa nhỏ của ta, hay là Cẩm Quốc, hay là Vũ, đều là những thứ quan trọng nhất đối với ta, ta không cho phép ngươi thương tổn!"

"Chúng ta cứ ngồi xem!" Lăng Vũ Lưu nghe thế, không có tức giận, chỉ hung ác thốt ra lời lạnh băng, nói xong cũng không quay đầu lại, rời điện.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, vươn tay vuốt ve bụng mình, con ngươi đen như mực mang theo một tia mê ly.

Bảo bối ơi bảo bối. Vốn con có thể bình an sinh ra mà không gặp khó khăn nào, hiện tại xem ra, hình như cũng không dễ dàng như vậy rồi. Nhưng con yên tâm, mẫu thân nhất định bảo vệ con.

"Tham kiến Hoàng hậu Cẩm Quốc. Hoàng thượng đến." Nha hoàn đi vào hành lễ với Lạc Khuynh Hoàng, cung kính nói.

Lạc Khuynh Hoàng mi mắt hơi nhướng lên, mâu trung hiện lên một tia kinh ngạc, lúc này, Âu Dương Triệt hẳn phải vội vã chế tạo ra chứng cớ hãm hại Âu Dương Minh mà, chạy đến chỗ nàng làm cái gì? Nhưng nàng vẫn ôn hòa lên tiếng: "Mời vào. Thân thể bổn cung không tiện, không thể nghênh đón."

Nha hoàn đó nghe Lạc Khuynh Hoàng bảo thế, mới cung kính lui xuống.

"Khuynh Hoàng. Ta có thể gọi ngươi như thế không?" Âu Dương Triệt vừa vào cửa, lập tức hỏi một câu như vậy.

Lạc Khuynh Hoàng nhớ rõ lần cưỡi ngựa đó, Âu Dương Triệt cũng hỏi như vậy, với nàng mà nói, chẳng qua là một cách xưng hô mà thôi, nàng không quá để ý, bởi vậy, nàng chỉ cười nhẹ: "Tùy ngươi."

Âu Dương triệt nhìn thái độ không quan trọng của Lạc Khuynh Hoàng, chỉ cười cười, ánh mắt lo lắng, hỏi: "Ta nghe nói Nhược Hi hôm nây tìm ngươi gây phiền toái?"

Nghe Âu Dương Triệt hỏi thế, trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên vẻ hiểu rõ, thì ra là vì chuyện Âu Dương Nhược Hi, nàng nói Âu Dương Triệt làm sao có thể đột nhiên chạy đến nơi này chứ.

"Hoàng đế Tây Quyết yên tâm, bổn cung không so đo chuyện đó." Lạc Khuynh Hoàng nhướng mày, thản nhiên liếc Âu Dương Triệt, lạnh giọng nói.

Âu Dương Nhược Hi tuy động thủ với nàng nhưng chẳng qua bị Lăng Vũ Lưu lợi dụng mà thôi, huống chi lấy bản sự Âu Dương Nhược Hi cũng không thể đả thương được nàng, nàng không cần thiệt phải phí tinh lực đối nghịch Âu Dương Nhược Hi.

Nghe câu trả lời của Lạc Khuynh Hoàng, Âu Dương Triệt nhíu mày, ánh mắt kinh ngạc, hình như kỳ quái Lạc Khuynh Hoàng thế nhưng không truy cứu việc này, hắn cười nói: "Ta nghĩ Khuynh Hoàng sẽ yêu cầu ta trách phạt Nhược Hi chứ. Ta đã phạt muội ấy một tháng không được ra cửa."

"A?" Thấy Âu Dương Triệt nói thế, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nhăn mày, trong mắt hiện lên chút kinh ngạc. Âu Dương Triệt có thể vì nàng mà trách phạt Âu Dương Nhược Hi?

Theo nàng biết, Âu Dương Triệt đối với cô muội muội Âu Dương Nhược Hi này cực kỳ sủng ái, thế nên mới dưỡng ra một Âu Dương Nhược Hi kiêu căng ương ngạnh như thế, nhưng Âu Dương Triệt hiện tai không thể ngờ là bỏ xuống được, còn trách phạt Âu Dương Nhược Hi, hắn làm vậy, rốt cục vì mục đích gì?

Theo lý mà nói, Tây Quyết hiện này không có chuyện gì cần cầu Cẩm Quốc, Âu Dương Triệt không có đạo lý gì phải làm thế.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi đang tươi cười của Âu Dương Triệt hơi cứng lại, hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn như không quan tâm, cười nói: "Khuynh Hoàng yên tâm. Ta không có mục đích khác, chỉ cảm thấy Nhược Hi làm như vậy xác thực không đúng, ta không nên để muội ấy kiêu căng như vậy. Nếu không một ngày nào đó, muội ấy sẽ tự hại mình."

"Xem nàng không có đầu óc lại kiêu căng như vậy. Nếu không phải có ngươi che chở, sớm đã chịu thiệt." Lạc Khuynh Hoàng nghe Âu Dương Triệt giải thích, chỉ hơi nhíu mày cười một tiếng, thản nhiên thốt ra một câu.

Âu Dương Triệt nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như vậy, cũng chỉ làm như không sao cả, cười cười, trong con người sâu thẳm tựa như cất giấu điều gì, lại tựa như cái gì đều không có, hắn nhìn qua Lạc Khuynh Hoàng, như tùy ý cười nói: "Tuy Khuynh Hoàng không truy cứu, nhưng ta vẫn muốn thay Nhược Hi nói một tiếng xin lỗi."

Lạc Khuynh Hoàng khẽ cười, xem như tiếp nhận lời xin lỗi của Âu Dương Triệt.

Sở dĩ nàng chấp nhận lời xin lỗi này, không phải vì cái gì khác, chỉ vì thành toàn cho tâm ý một người ca ca muốn bảo hộ muội muội thôi. Bởi vì nàng cũng có một ca ca vì nàng lo lắng mọi chuyện, mặc kệ nàng làm sai cái gì chăng nữa thì Lạc Vân Chỉ vẫn vĩnh viễn đứng bên cạnh nàng, bảo hộ nàng, chiếu cố nàng.

Càng đi sâu vào trung tâm quyền lợi thì càng dễ dàng va chạm lục đục nhau, mà ở trong mắt người thường thì thân tình, hữu tình thậm chỉ tình yêu đều cực kỳ nhỏ nhoi, nhưng đối với bọn họ mà nói là một sự tồn tại rất xa xỉ. Bởi vậy, mới càng thêm đáng quý.

Cho dù Tây Quyết và Cẩm Quốc đối địch, cho dù nàng đối với Âu Dương Triệt không có hảo cảm gì, nhưng ít nhất lúc này, nàng vẫn thưởng thức Âu Dương Triệt.

Nhìn ánh mắt thưởng thức của Lạc Khuynh Hoàng, trên mặt Âu Dương Triệt hiện lên một tia phức tạp, lắc lắc đầu rồi rời điện.

Mà Lạc Khuynh Hoàng nhìn Âu Dương Triệt rời đi mới thong thả hớp một ngụm trà, thật không ngờ nàng dạo một vòng quanh ngự hoa viên đã gặp nhiều chuyện như vậy, xem ra, trong hoàng cung này đúng là nơi

có nhiều thị phi nhất.

Âu Dương Triệt cấm túc Âu Dương Nhược Hi trong phủ công chúa một tháng, Lạc Khuynh Hoàng cũng cần lo lắng thời điểm nàng đi dạo trong cung gặp mặt người gây khó dễ nữa, tuy Lăng Vũ Lưu hận nàng nhưng sẽ không đến mức làm chuyện lỗ mãng như thế.

Lạc Khuynh Hoàng vận thân lam y dài rộng rãi, bên ngoài khoác áo lông dày, chậm rãi đi vào ngự hoa viên. Cả khi nàng đã mang thai hơn sáu tháng thì cũng không tổn hại tí ti gì đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn khiến dung nhan thanh lệ của nàng tăng thêm vài phần dịu dàng quyến rũ.

Nàng đi đến lương đình, từ xa đã thấy một bóng người người ngồi bên trong.

Xem thân hình ấy hẳn là một vị công tử trẻ tuổi, vị công tử vận cẩm bào màu lam đậm, tóc buộc tùy ý, thoạt nhìn có vài phần hương vị vân đạm phong khinh, trước mặt y bày một bàn cờ, hình như đang tự mình chơi.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi hứng khởi đi đến gần lương đình, thời điểm đến trước cửa lương đình nàng mới thấy rõ dung mạo nam tử, không quá xuất chúng nhưng nhìn rất đoan chính, ngũ quan nhu hòa thanh nhã như khí chất của y, ánh mắt hứng thú của Lạc Khuynh Hoàng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Người này đúng là ca ca Âu Dương Triệt, Âu Dương Minh.

Trong trí nhớ, Lạc Khuynh Hoàng từng ở trong nghi thức đăng cơ của Âu Dương Triệt gặp qua Âu Dương Minh một lần. Khi đó y vẫn ôn hòa thanh nhã như thế, tựa như bình lặng không một gợn sóng, chỉ là lúc ấy phong vân thay nhau nổi lên, nàng vẫn chưa cẩn thận quan sát Âu Dương Minh, thật không ngờ hôm nay tùy ý đi dạo, đúng lúc gặp được y.

"Nếu đã đến thì vào đây ngồi đi." Giọng nói bình lặng như nước, bên trong xen lẫn vẻ hờ hững vô vị, Âu Dương Minh ngước mắt lên nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái rồi cúi đầu xuống, tựa như đối với một mỹ nhân sống động sinh hương vẫn không quan trọng bằng một bàn cờ.

Lạc Khuynh Hoàng nhướng mày, ánh mắt ngập tràn suy tư, nàng đi đến trước mặt Âu Dương Minh ngồi xuống, cúi xuống nhìn ván cờ y bày ra, vừa thấy, lông mày không khỏi nhíu lại.

Thật không ngờ Âu Dương Minh tự mình chơi cờ cũng có thể hạ xuống cục diện giằng co như thế, cờ trắng ôn nhuyễn, cờ đen sắc bén, căn bản không giống xuất ra từ một người.

"Cờ này đều xuất từ nhị hoàng tử?" Lạc Khuynh Hoàng xem bàn cờ, lông mày không khỏi nhíu lại, mâu trung lướt qua một tia kinh ngạc, kỳ quái hỏi.

Âu Dương Minh nghe thấy câu hỏi của Lạc Khuynh Hoàng, đôi mắt lại ngước lên, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, thản nhiên cười nói: "Thế nhân đều nói Hoàng hậu Cẩm Quốc không chỉ khuynh quốc khuynh thành, mưu lược trí tuệ đương thời có một không hai, ta vẫn nghĩ lời đồn không thể tin, hôm nay gặp mặt, ngược lại cảm thấy có vài phần đạo lý."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Âu Dương Minh nói như thế, trên mặt không có kiêu căng, ngược lại xuất hiện càng nhiều mê hoặc, nàng nhíu mày nhìn bàn cờ.

Cờ trắng ôn nhuyễn này, rõ ràng được xuất từ tay nữ tử. Có thể khiến Âu Dương Minh tự mình hồi tưởng bày ra ván cờ thuộc về người nữ tử này, tất nhiên là người cực kỳ được coi trọng, chớ không phải là nữ tử được y để ý chứ?

"Xin thứ cho Khuynh Hoàng mạo muội, người cầm cờ trắng này, chắc hẳn là một nữ nhân đối với nhị hoàng tử cực kỳ quan trọng?" Lạc Khuynh Hoàng hạ mắt nhìn nhìn bàn cờ, khóe môi mở ra một nụ cười thản nhiên, chậm rãi hỏi.

Âu Dương Minh nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, ánh mắt lộ ra một tia thưởng thức, nhưng biểu tình vẫn thản nhiên như cũ, tựa như không có gì có thể làm lòng y nổi sóng, cái loại bình tĩnh thanh nhã này với loại thanh nhã của Âu Dương Triệt bất đồng, Liễu Tư Triệt là hỉ nộ không lộ, mà Âu Dương Minh cho người khác một loại cảm giác bi thương từ.

"Không sai. Đây là ván cờ mà mẫu phi ta bày ra trước khi qua đời." Âu Dương Minh nhìn cờ trắng trên bàn cờ, ánh mắt đầy tưởng niệm, tựa như một đứa trẻ nhìn phụ mẫu kính yêu, ngữ điệu của y làm như thương xót lại làm như cái gì cũng không quan tâm đến.

Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng lướt qua một tia kinh ngạc. Nàng cứ nghĩ đây là bàn cờ giữa hắn và một nữ tử được y yêu thích, ai ngờ lại là mẫu thân của y, Huệ phi.

Nhìn kỳ biết người, Huệ phi người này đương nhiên là một vị nữ nhân huệ chất lan tâm, đáng tiếc đứng giữa sự tranh chấp chốn hoàng cung phải hương tiêu ngọc vẫn. Lạc Khuynh Hoàng nhìn Âu Dương Minh lại nhìn bàn cờ, nàng đột nhiên có chút nghi hoặc, có thể hạ một ván cờ mẫu tử như vậy, sẽ là một người nóng vội, vì tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế mà liều lĩnh sao?

"Huệ phi nương nương nhất định là một nữ tử huệ chất lan tâm, đáng tiếc..." Lạc Khuynh Hoàng nhìn ván cờ cảm thán, nàng một bên nhìn vẻ mặt Âu Dương Minh, một bên lại suy tư.

Chỉ thấy vẻ mặt Âu Dương Minh có chút phức tạp, rõ ràng hơi thay đổi, tựa như bi thống đến cực điểm, lại tựa như cái gì cũng đã thông suốt, nhưng giọng điệu y vẫn bình lặng như trước không một chút sức sống: "Mẫu phi bị Âu Dương Triệt độc chết."

Lạc Khuynh Hoàng thấy Âu Dương Minh nói vậy, ánh mắt khẽ gợn sóng, Âu Dương Minh biết Âu Dương Triệt độc chết mẫu phi y, lấy tình cảm của y đối vời Huệ phi, y sao có thể bình tĩnh như thế, chẳng lẽ y không hận Âu Dương Triệt?

Hình như nhìn thấu sự nghi hoặc trong con mắt Lạc Khuynh Hoàng, Âu Dương Minh cười tự giễu, khóe môi cong lên mang theo mấy phần châm chọc, ánh mắt vẫn tĩnh mịch cuối cùng đã hiện lên hận ý, hắn chậm chạp nói: "Ngươi nhất định đang khó hiểu vì sao ta và Âu Dương Triệt còn có thể chung sống hòa bình như thế phải không? Kỳ thật không phải ta không hận hắn ta, chỉ là ta biết, ta vốn đấu không lại hắn."

"Một khi đã như vậy, lúc trước ngươi vì sao còn muốn tranh đoạt ngôi vị với hắn?" Lạc Khuynh Hoàng nghe được lời ấy, không khỏi nghi hoặc mà thốt ra. Có lẽ vì Âu Dương Minh ở trước mặt nàng không giả trang che dấu, nên nàng mới không tự giác mà nói ra nghi hoặc trong lòng mình.

Thấy Lạc Khuynh Hoàng hỏi y trực tiếp như vậy, Âu Dương Minh mày hơi nhíu lại, sâu trong mắt lướt nhanh qua một tia kinh ngạc, rồi rất mau bị sự tĩnh mịch bao phủ bên trong, y thản nhiên đáp: "Ta không nghĩ muốn tranh cái ngôi vị Hoàng đế đó. Chỉ vì thân thể phụ hoàng khi đó không tốt, mẫu phi thường nói, khi sống không thể một mình làm bạn với phụ hoàng, hi vọng sau khi chết có thể được chung huyệt. Nhưng theo luật lệ Tây Quyết, chỉ có Hoàng hậu, Thái hậu mới có thể chung huyệt với quân vương."

Âu Dương Minh bình tĩnh tự thuật lại, trong lòng Lạc Khuynh Hoàng trào dâng cơn sóng. Thì ra Âu Dương Minh làm hết thảy đều vì Huệ phi mà thôi. Nhưng không nghĩ đến, ngược lại vì vậy mà hại chết Huệ phi.

"Nhưng ta đã đánh giá thấp thực lực của Âu Dương Triệt, không chỉ không thể giúp mẫu phi, ngược lại còn hại chết bà. Bàn cờ này còn chưa đánh xong, Âu Dương Triệt đã phái người mang rượu độc đến. Ta ngoại trừ nhìn mẫu phi uống hết, không còn biện pháp nào khác. Mẫu phi muốn ta nhất định phải sống tốt, đừng phí hoài bản thân mình." Âu Dương Minh tiếp tục nói, trong mắt y cuối cùng cũng hiện lên vẻ thống khổ.

"Đừng phí hoài bản thân?" Âu Dương Minh làm như tự giễu thốt ra một câu, trong mắt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, thậm chí mang theo mấy phần mong đợi, khóe môi y lờ mờ hiện lên một nụ cười như được giải thoát, chậm rãi nói: "Ta từng đáp ứng mẫu phi, nhất định sẽ làm được. Có điều ta biết, Âu Dương Triệt sẽ không bỏ qua cho ta. Lần trước các người gặp ám sát, Âu Dương Triệt nói muốn điều tra, ta biết, hắn chỉ muốn bố trí chứng cớ hãm hại ta thôi."

Nghe giọng nói bình thản gần như tĩnh mịch này của Âu Dương Minh, tự thuật về sự sống chết của mình với nàng, Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên có loại cảm giác vô ngôn dĩ đối. Âu Dương MInh nói không sai, Âu Dương Triệt quả thật trăm phương nghìn kế muốn tính mạng y, mà chuyện này, là một tay họ thúc đẩy.

Hướng mắt về phía Âu Dương Minh, nàng thật không biết nên làm gì. Nên áy náy sao? Dù sao cũng bởi vì họ mà Âu Dương Triệt mới có cơ hội đối phó Âu Dương Minh, cả khi nàng biết rõ, cho dù không phải bọn họ thì Âu Dương Triệt nhất định cũng giết Âu Dương Minh, mà bọn họ chẳng qua là tạo ra một cơ hội như thế mà thôi.

Nhưng trong lòng vẫn có áy náy, đảo mắt nhìn Âu Dương Minh đối với sinh tử mình không hề quan tâm tới, Lạc Khuynh Hoàng nói không rõ cảm giác trong lòng mình là gì. Mặc dù cảm thấy áy náy, nàng cũng không có khả năng thu hồi lời đã nói ra, càng không thể mạo hiểm đoạn tuyệt với Tây Quyết đi nghĩ cách cứu Âu Dương Minh.

Có lẽ đây chân chính gọi là thiên hạ chi tranh, vì lợi ích bản thân, chung quy vẫn hy sinh tính mạng kẻ vô tội.

"Thực xin lỗi." Lạc Khuynh Hoàng hạ mi mắt, không dám ngước lên nhìn thẳng ánh mắt Âu Dương Minh, giọng nói như nghẹn trong cổ họng, cuối cùng chỉ có thể thốt ra ba chữ đó.

Âu Dương Minh ngạc nhiên khi nghe lời này của Lạc Khuynh Hoàng, trầm mặc một hồi, khóe môi y mới giãn ra một nụ cười thản nhiên nói với Lạc Khuynh Hoàng: "Khuynh Hoàng. Ta cứ kêu ngươi vậy đi. Ngươi là một cô nương tốt. Không cần cảm thấy có lỗi với ta, từ khi mẫu phi mất, ta sớm đã không muốn sống nữa, nếu không phải đã đáp ứng với mẫu phi mình sẽ sống tốt thì ngày ấy khi Âu Dương Triệt bức mẫu phi ta uống rượu độc, ta đã theo mẫu phi rồi. Việc các người làm, là thành toàn cho ta mà thôi."

Lạc Khuynh Hoàng nghe lời này của y, trong lòng chỉ cảm thấy một loại cảm giác khó chịu khó nói thành lời. Âu Dương Minh một lòng muốn chết, còn việc bọn họ làm chẳng qua là thành toàn cho y, nhưng vì sao nàng vẫn cảm thấy khó chịu áy náy đây?

"Ta có chút không thoải mái. Đi trước." Lạc Khuynh Hoàng ngước mắt nhìn Âu Dương Minh, vẻ mặt y vẫn bình lặng như trước không có một chút sức sống. ánh mắt lần nữa dời đến bàn cờ, phảng phất như trên thế gian này, thứ duy nhất hấp dẫn lực chú ý của y, chỉ có bàn cờ này thôi.

Chỉ khi nhìn tới bàn cờ, trên mặt Âu Dương Minh mới xuất hiện nét dịu dàng. Có lẽ, y thật sự không thiết sống nữa. So với việc mỗi ngày phải lo lắng đề phòng không biết khi nào sẽ bị hại chết, thì không bằng mang trong mình thái độ thờ ơ với sinh tử, chết thì chết, sống thì sống, ít nhất không cần nhiều gánh nặng như vậy.

Qua ngày hôm sau sau khi gặp Âu Dương Minh, Âu Dương Triệt lập tức lấy cái gọi là căn cứ xác thực dựa theo chứng cứ Quân Khuynh Vũ và Lạc Khuynh Hoàng đưa ra về vụ ám sát, kẻ ra tay chính là Âu Dương Minh.

Tây Quyết vì thế hứa hẹn trong vòng ba năm không tuyên chiến với Cẩm Quốc, hơn nữa thủ phạm ám sát đế hậu, nhị hoàng tử Âu Dương Minh lôi ra trảm hình.

Ngày ấy ở trên đại điện, Lạc Khuynh Hoàng đứng xa nhìn Âu Dương Minh bị kéo xuống, y vẫn như trước vận một thân cẩm bào màu xanh đậm, dáng người cao lớn, mỗi bước chân đều bình thản như vậy, tựa như không phải bản thân y đang lao vào trong sinh tử mà chỉ như đang tản bộ trên sân vắng mà thôi.

Thời điểm Âu Dương Minh bị trảm hình, Lạc Khuynh Hoàng lấy cớ thân thể không khỏe, không đi xem. Nàng không có dũng khí xem, một người đơn thuần vì mẫu phi lao vào vòng tranh đoạt vương vị, cứ như thế ngã xuống trước mặt nàng.

Lúc về tới Cẩm Quốc, đã hơn một tháng sau.

Không khí mùa xuân tràn ngập toàn bộ đế đô, cây cối đâm chồi nảy lộc, mọi thứ bừng bừng sinh cơ, mà Lạc Khuynh Hoàng có thai đã gần tám tháng. Đứa nhỏ rất nhanh sẽ được sinh ra.

"Thời gian trôi qua thật mau. Chỉ chớp mắt, mùa hè lại đến." Lạc Khuynh Hoàng ngồi trong lương đình ở ngự hoa viên, nhìn ngắm hoa cỏ xanh tươi khoe sắc, cảm thán nói.

"Ngày ấy Hoàng Nhi ở hoàng cung Tây Quyết gặp Âu Dương Minh, đã nghe y nói gì rồi phải không?" Quân Khuynh Vũ ngồi bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, bất chợt hỏi tới.

Lạc Khuynh Hoàng chau mày nhìn Quân Khuynh Vũ, ngày Âu Dương Minh bị trảm hình nàng không đi, Quân Khuynh Vũ có nghi hoặc nhưng cũng chưa hỏi nàng, một đường mệt nhọc, Quân Khuynh Vũ vẫn không đề cập đến, hôm nay thế nào đột nhiên nghĩ tới mà hỏi nàng?

"Vốn dĩ không muốn hỏi nhưng thấy Hoàng Như hình như vì vậy mà cảm khái rất nhiều." Quân Khuynh Vũ nhíu chân mày, làm như đau lòng nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng cười cười, trong mắt toát ra một tia cảm khái, chậm chạp nói: "Kỳ thực không có nói cái gì. Chỉ là biết lúc trước y không phải cố tình tranh đoạt vương vị mà chỉ vì nguyện vọng muốn hợp táng cùng với tiên đế Tây Quyết của mẫu phi y mà thôi, nhưng bởi vì vậy mà khiến mẫu tử họ rơi vào tử cục. Kỳ thực bọn họ đối với Âu Dương Triệt không có uy hiếp, Âu Dương Triệt cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?"

"Đã là hoàng quyền thì không chấp nhận một hạt cát nào." Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói thế, ánh mắt đen tuyền lộ ra một cảm xúc phức tạp, nở một nụ cười bất đắc dĩ, tiếp tục nói: "Có lẽ khi đó Âu Dương Minh đối với Âu Dương Triệt không có uy hiếp, đó là bởi vì y không có năng lực. Nhưng một khi có cơ hội, khi có khả năng? Thù giết mẹ, y có thể quên được không?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ giải thích, khẽ sửng sốt. Nàng đồng tình cảnh ngộ mẫu tử Âu Dương Minh, không có nghĩ nhiều đến như thế. Nàng biết rõ đáp án, thù giết mẹ, Âu Dương Minh chắc chắn không quên, nếu y có cơ hội, tất nhiên sẽ giết Âu Dương Triệt.

"Lui một bước. Âu Dương Triệt không giết Huệ phi. Nhưng tâm tư muốn hợp táng cùng tiên đế Tây Quyết của Huệ phi sẽ thay đổi không? Có thể có một lần tranh đoạt thì cũng có thể lần thứ hai soán vị. Âu Dương Triệt sẽ dễ dàng buông tha một hạt cát như vậy tồn tại sao?" Quân Khuynh Vũ thấy Lạc Khuynh Hoàng không nói lời nào, mới nói tiếp, ánh mắt hắn gắt gao nhìn vào Lạc Khuynh Hoàng, từng chữ một nói ra: "Hoàng nhi, ta biết nàng mềm lòng. Nhưng hoàng quyền chi tranh, không chấp nhận được sự nhân từ. Nhân từ với người khác chính là giữ bên mình một mối họa trí mạng."

"Có lẽ mang thai, bản thân ta trở nên quá mềm lòng rồi." Lạc Khuynh Hoàng nghe thấy lời này, cười một cách bất đắc dĩ, vươn tay vuốt ve bụng, vẻ mặt thẫn thờ, nếu có thể chọn lựa, nàng thật sự hi vọng, đứa nhỏ của nàng không cần phải sống cuộc sống hoàng quyền phức tạp như thế.

Nàng không muốn đứa nhỏ của nàng luôn không thể tín nhiệm người khác, mỗi ngày lo lắng đề phòng bị tính kế.

Quân Khuynh Vũ nhìn thấu vẻ thẫn thờ trên mặt Lạc Khuynh Hoàng, vươn tay cầm tay nàng, dịu dàng nói: "Hoàng nhi yên tâm. Ta sẽ không để con chúng ta dính vào vòng tranh đoạt vương vị."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ gật gật đầu. Nàng cũng không cho phép.

Tuy sinh ra trong hoàng gia nhưng nàng sẽ nói cho nó biết, tình cảm mới là thứ quý giá nhất trên thế gian này, không có tình cảm thì ngồi trên vị trí lạnh lẽo ấy có ích lợi gì.

Ngôi vị Hoàng đế và quyền lợi sở dĩ tốt đẹp, là vì có người nguyện ý cùng ngươi sánh vai. Nếu đã không nguyện ý, một mình ngươi đứng nơi cao ấy có tác dụng gì? Cao xử bất thắng hàn (Chỗ cao khó tránh khỏi rét lạnh), hội lãnh.

"Được rồi. Hơn tháng nữa đứa nhỏ sẽ ra đời, Hoàng nhi đừng có nghĩ nhiều, đối với nó không tốt." Quân Khuynh Vũ nhéo nhéo hai má nàng, khóe môi nở nụ cười sủng nịch, ánh mắt thâm tình nhìn Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Lạc Khuynh Hoàng nghe lời Quân Khuynh Vũ, vươn tay vuốt ve bụng mình, từng chút một, cực kỳ dịu dàng, nàng như có thể cảm nhận được động tác đứa nhỏ nhích tới nhích lui trong bụng nàng, đứa nhỏ của nàng và Quân Khuynh Vũ nhất định rất đáng yêu, đứa nhỏ của bọn họ, tên gì hay đây ta?

"Vũ, chúng ta còn chưa đặt tên cho con đâu đó." Lạc Khuynh Hoàng vuốt ve bụng, ngước mắt lên nhìn Quân Khuynh Vũ, dịu dàng hỏi.

Quân Khuynh Vũ ánh mắt ngập sương, môi mỉm cười, cằm hơi hất lên, giống như đang suy nghĩ, trầm ngâm một hồi mới nhìn Lạc Khuynh Hoàng, dịu dàng nói: "Bảo bối của ta và nàng, dùng họ của chúng ta đặt tên đi."

"Quân Lạc?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mi, ánh mắt mềm mại, Quân Khuynh Vũ muốn nói cho nàng, nàng là người vợ bình đẳng với hắn sao? Nụ cười trên môi càng thêm dịu dàng mà điềm tĩnh, Lạc Khuynh Hoàng vươn tay điểm điểm cái trán hắn, cười nói: "Huynh ngược lại bớt việc. Tên này, nam hài hay nữ hài đều gọi được rồi."

"Vũ. Huynh muốn nam hài hay nữ hài hả?" Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên nghiêng đầu, nháy nháy mắt hỏi Quân Khuynh Vũ.

Nhìn bộ dạng nghiêng đầu đáng yêu của Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt Quân Khuynh Vũ càng thêm dịu dàng, hắn kéo tay nàng, nói từng chữ như hứa hẹn: "Chỉ cần do Hoàng nhi sinh ra. Ta đều thích. Nếu là nam hài, sau này phụ tử chúng ta sẽ bảo hộ nàng. Còn như nữ hài, sau này ta bảo hộ mẹ con nàng."

"Ta chỉ hi vọng con có thể vui vui vẻ vẻ lớn lên." Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, cho dù nàng mưu lược hơn người thế nào, là một người mẹ, nguyện vọng của nàng đều giống với chúng nữ tử trong thiên hạ, chỉ hy vọng con của mình có thể bình an hoan hoan hỉ hỉ mà trưởng thành.

Quân Khuynh Vũ vòng tay ôm bả vai Lạc Khuynh Hoàng, nói bên tai nàng: "Sẽ. Ta cam đoan."

Share this:

107. Chương 109: Song Hỷ Lâm Môn Chi Phúc Hắc Oa Tử

Hoàng cung Cẩm quốc giăng đèn kết hoa tràn ngập không khí vui mừng. Ngày hè oi bức cũng không thể ảnh hưởng đến bầu không khí tràn ngập vui mừng này.

Hôm nay, là ngày tỷ tỷ của hoàng đế Cẩm quốc được sủng ái nhất, cũng là nữ tử đẹp nhất Cẩm quốc trừ hoàng hậu – Quân Thiên Lam xuất giá.

Hiện tại bụng Lạc Khuynh Hoàng đã nhô lên thấy rõ, nhưng vẫn không hề tổn hại đến vẻ đẹp của nàng, nàng kéo tay Quân Thiên Lam, ôn nhu nói, "Thiên Lam cuối cùng cũng muốn xuất giá rồi. Không vui sao?"

"Đệ muội đừng trêu chọc ta nữa." Quân Thiên Lam bị Lạc Khuynh Hoàng hỏi thẳng ra như thế, trên mặt lộ ra một tia phiếm hồng, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng thẹn thùng của Quân Thiên Lam, không khỏi tươi cười.

Nàng còn nhớ lần Quân Thiên Lam cùng Trương Tuân thi văn trên bách hoa thịnh yến, hai người vừa gặp đã thương. Thời điểm đó, nàng còn cảm thán, đáng thương ột đôi tình nhân. Thật không ngờ dạo một vòng lớn như vậy, bọn họ cuối cùng vẫn là ở cùng nhau.

Nhớ tới mấy ngày trước Quân Khuynh Vũ tứ hôn cho Quân Thiên Lam cùng Trương Tuân, bộ dáng Trương Tuân vừa mừng vừa sợ, làn da vốn non mịn trắng nõn bịt kín một tầng màu đỏ, so với Quân Thiên Lam còn thẹn thùng hơn.

"Tuy rằng tính tình Trương Tuân có chút thẹn thùng nhát gan, nhưng hắn là một nam nhân tốt. Thiên Lam, tỷ sẽ hạnh phúc." Lạc Khuynh Hoàng cũng không tiếp tục trêu chọc Quân Thiên Lam, mà kéo tay Quân Thiên Lam, mang theo vài phần trịnh trọng, vài phần chúc phúc nói.

Trên gương mặt dịu dàng mà xinh đẹp của Quân Thiên Lam hiện ra một tia đỏ ửng, trong mắt mang theo vài phần say đắm tin tưởng, gật gật đầu, nói với Lạc Khuynh Hoàng:"Đệ muội yên tâm. Ta tin tưởng Tuân ca ca nhất định sẽ đối đãi tốt với ta."

Rất nhanh liền có nha hoàn mang đến cho Quân Thiên Lam đồ dùng rửa mặt và chải đầu, hôn lễ chấm dứt trong tiếng chúc phúc của mọi người. Ban đêm, yến hội ở trong cung vẫn chưa kết thúc, quan viên triều thần đều tỏ vẻ chúc mừng với Quân Thiên Lam cùng Trương Tuân.

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ ngồi ở trên cao, nhưng vẫn nghe được rành mạch đám triều thần đang nghị luận cái gì.

"Nhoáng một cái đã nhiều năm như vậy. Ngươi nói nay hoàng hậu nương nương và Thiên Lam công chúa, liệu có giống Nguyệt quý phi cùng Nhược Huyên công chúa lúc trước hay không?" Một quan viên vuốt chòm râu hoa râm, thoạt nhìn đã lớn tuổi, híp đôi mắt đục ngầu của lão, từ từ cảm thán nói.

Bên cạnh hắn cũng là một lão quan viên xấp xỉ tuổi hắn, có lẽ cũng là nguyên lão trong triều, cũng từ từ nheo lại ánh mắt, nói tiếp, "Cũng không phải là sao. Thật đúng là giống mà. Lúc trước hoàng thượng cũng đối với Nguyệt quý phi sủng ái có thừa, tựa như hiện tại hoàng thượng đối với hoàng hậu nương nương vậy."

"Cũng phải. Lúc trước Nhược Huyên công chúa cũng là tỷ tỷ mà hoàng thượng kính yêu nhất. Cũng là coi trọng Lạc Nguyên tiểu tốt vô danh, sau Lạc Nguyên liền một bước lên mây làm đại tướng quân." Một lão quan viên khác cũng thấp giọng cảm thán nói.

Lạc Khuynh Hoàng nghe dưới đài nghị luận, đột nhiên nhớ tới mẫu thân.

Từ việc Quân Vũ Thần yêu thương nàng cùng Lạc Vân Chỉ liền có thể thấy được Quân Vũ Thần lúc trước là cỡ nào kính yêu mẫu thân nàng, lúc trước thời điểm mẫu thân gả cho Lạc Nguyên, có phải cũng xiêm áo lộng lẫy,yến hội trăm bàn như vậy hay không, trên mặt mẫu thân có phải cũng lộ vẻ hạnh phúc như Quân Thiên Lam hay không?

Lúc mẫu thân xuất giá, nhất định cũng được mọi người chúc phúc đi. Lúc trước mẫu thân nhất định cũng nghĩ đến chính mình sẽ hạnh phúc đi, nhưng là ai có thể đoán được, cái gọi là thâm tình chân thành của Lạc Nguyên, bất quá đều là giả vờ?

Thiên Lam so với mẫu thân hạnh phúc hơn. Bởi vì Trương Tuân đối với nàng là thật tâm, điểm này, lúc Âu Dương Triệt cầu thú Thiên Lam, Trương Tuân có thể mạo hiểm sinh mệnh mà xông lên ngăn cản, liền có thể thấy được tâm ý của hắn. Hy vọng Thiên Lam có thể sống tốt.

"Nhớ tới nương nàng sao?" Quân Khuynh Vũ tự nhiên cũng nghe thấy triều thần nghị luận, hắn nhìn đến vẻ mặt hoảng hốt của Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi kéo tay Lạc Khuynh Hoàng, hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng gật gật đầu. Người trong thiên hạ đều nghĩ rằng mẫu thân nàng thực hạnh phúc, gả ột tướng công yêu nàng, tuy rằng hồng nhan bạc mệnh, nhưng ít ra là hạnh phúc. Nhưng chỉ có nàng mới biết, mẫu thân trong lòng là đau khổ, nàng thường xuyên suy nghĩ, mẫu thân rốt cuộc có hối hận gả cho Lạc Nguyên hay không?

Ánh mắt không tự giác nâng lên, nhìn lại Lạc Vân Chỉ ngồi ở bàn thứ nhất, chỉ thấy Lạc Vân Chỉ nhẹ mím môi, mày nhẹ nhàng nhíu lại, tuy sang sảng tươi cười nhưng trên mặt lại có một tia thản nhiên phiền muộn, có lẽ cũng đã nghe được triều thần nghị luận, nhớ tới mẫu thân đi.

Nạp Lan Lâm ngồi bên người Lạc Vân Chỉ, thấy được phiền muộn trên mặt Lạc Vân Chỉ, nàng nhanh nhẹn gắp đồ ăn cho Lạc Vân Chỉ, cũng không biết nói gì với Lạc Vân Chỉ, trên mặt Lạc Vân Chỉ lại lần nữa lộ ra tươi cười, ôn nhu nhìn Nạp Lan Lâm.

Lạc Khuynh Hoàng thu hồi ánh mắt, nhìn ánh mắt Quân Khuynh Vũ ôn nhu nhìn nàng, đột nhiên thoải mái nở nụ cười.

Mẫu thân rốt cuộc có hối hận hay không, nàng không biết. Nhưng nàng biết, mẫu thân không hiểu được hạnh phúc, nàng cùng ca ca làm được. Tin rằng mẫu thân ở dưới cửu tuyền thấy như vậy, cũng có thể đủ vui mừng mà nở nụ cười đi.

Quân Khuynh Vũ thật sâu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nhìn nàng thản nhiên tươi cười, giống như quang hoa hoàng hôn, mê người vô cùng, nhưng trong lúc hắn đang ôn nhu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, Lạc Khuynh Hoàng hung hăng nhíu mày, trên mặt lộ ra một tia thống khổ.

Quân Khuynh Vũ lập tức khẩn trương cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, hỏi, "Hoàng nhi, làm sao vậy?"

Lạc Khuynh Hoàng gắt gao nhíu lại một chỗ, giữa trán chảy ra mồ hôi tinh mịn, mới vừa rồi nàng đột nhiên cảm giác được bụng truyền đến một trận đau đớn, đau đến nỗi nàng cơ hồ nói không ra lời, nàng dùng sức giữ chặt tay Quân Khuynh Vũ, thanh âm có chút đứt quãng nói, "Vũ. Ta hình như. . . Muốn sinh . . ."

"Muốn sinh?" Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, vừa kinh ngạc vừa vui sướng, nguyên bản dựa theo ngày suy tính, hẳn là phải còn ba ngày nữa đứa nhỏ mới sinh ra, nay đứa nhỏ đã đến, Quân Khuynh Vũ nhất thời thật sự là vừa mừng vừa sợ, hắn vội vàng cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, hô lớn, "Thái y! Đến đây!"

Thái y đang ở tịch gian uống rượu nghe thanh âm của Quân Khuynh Vũ, lập tức hoang mang rối loạn gấp gáp chạy tới, nhìn đến bộ dáng của Lạc Khuynh Hoàng, lập tức hiểu được là Lạc Khuynh Hoàng muốn sinh , vội vàng nói, "Hoàng thượng, xem tình hình của hoàng hậu nương nương, tựa hồ là muốn sinh."

"Vô nghĩa! Nếu không trẫm kêu ngươi tới làm cái gì?" Quân Khuynh Vũ gắt gao nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, nhìn giữa trán Lạc Khuynh Hoàng không ngừng chảy ra mồ hôi cùng vẻ mặt thống khổ của nàng, vui sướng vừa rồi trở thành hư không, chỉ còn lại lo lắng, nghe thái y nói, hắn không khỏi phẫn nộ quát.

Thái y thấy Quân Khuynh Vũ phát hỏa, lập tức sợ hãi rụt rè quỳ gối bên cạnh, không dám ngẩng đầu nhìn Quân Khuynh Vũ. Dù sao Quân Khuynh Vũ ngày thường cho dù là tức giận, trên mặt cũng là mang theo ý cười, hắn chưa từng thấy bộ dáng này của Quân Khuynh Vũ.

"Quỳ làm cái gì? Còn không kêu bà đỡ lại đây giúp đỡ?!" Quân Khuynh Vũ thấy thái y quỳ gối một bên, lập tức nhướng mày, bên trong con ngươi đen thùi hiện lên một tia não ý, lạnh giọng nói, "Nếu Hoàng nhi có chuyện gì, trẫm nhất định sẽ chặt đầu toàn bộ thái y viện!"

Thái y thấy Quân Khuynh Vũ tức giận, lập tức đứng lên. Có người mở phương tử, tạm thời áp chế đau đớn cho Lạc Khuynh Hoàng, có người đi thỉnh bà đỡ.

Yến hội đã trở thành một đoàn hỗn loạn, Quân Khuynh Vũ bị ngăn ở bên ngoài phòng, nghe Lạc Khuynh Hoàng một tiếng lại một tiếng tiếng kêu, hắn chỉ cảm thấy tim mình như bị ai đó bóp lấy, tới tới lui lui đi lại bên ngoài phòng.

Lạc Vân Chỉ, Nạp Lan Lâm thậm chí Quân Thiên Lam cùng Trương Tuân cũng đến đây.

Trên người Quân Thiên Lam còn mặc hỉ phục đỏ thẫm, nàng nhìn Quân Khuynh Vũ bộ dáng đi tới đi lui tâm thần không yên, không khỏi kinh ngạc, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng thấy đệ đệ như thế, cái nàng nàng chứng kiến là một đệ đệ luôn thâm thúy nội liễm, tà mị ý cười, cũng không hề bộc lộ cảm xúc thật trong nội tâm.

"Hoàng thượng không cần sốt ruột, sinh đứa nhỏ luôn khó tránh khỏi có chút đau." Nạp Lan Lâm đã vì Lạc Vân Chỉ sanh một đứa nhỏ, cũng coi như là có kinh nghiệm, nhìn đến dáng vẻ Quân Khuynh Vũ lo lắng đi tới đi lui, không khỏi khuyên nhủ.

Quân Khuynh Vũ nghe được Nạp Lan Lâm nói, lại như trước không hề đình chỉ đi lại, hắn nhíu mày, bên trong con ngươi đen thùi lộ ra vài phần biểu tình hổn hển, đối với Nạp Lan Lâm nói, "Hoàng nhi đang kêu đau! Ta thế nào có thể không gấp!"

"Không được! Ta muốn đi vào!" Quân Khuynh Vũ lại đi trở về vài bước, như là hạ quyết tâm, sẽ vọt đi vào.

"Thất đệ, không thể." Quân Thiên Lam thấy Quân Khuynh Vũ muốn vào, lập tức khuyên nhủ, "Ngươi là hoàng thượng, làm sao có thể đi vào nơi dơ bẩn như vậy?"

"Hoàng nhi đang nhận thống khổ, ta cũng không có thể bồi ở bên người nàng sao?!" Quân Khuynh Vũ liếc nhìn Quân Thiên Lam một cái, trong mắt quyết tuyệt rõ ràng, hắn không có tự xưng trẫm, hắn bây giờ chỉ là một nam nhân đang lo lắng cho thê tử của mình, mà không phải là hoàng đế cao cao tại thượngkia.

"Để cho hắn vào đi." Vẫn đứng ở một bên chưa từng mở miệng nói chuyện, Liễu Tư Triệt thản nhiên nói một câu, ôn nhuận nhìn Quân Thiên Lam, Quân Thiên Lam xem Quân Khuynh Vũ kiên trì, đành nhíu mày tránh ra.

Nhìn thân ảnh Quân Khuynh Vũ vội vàng đi vào, bên trong con ngươi Liễu Tư Triệt lộ ra một tia hâm mộ. Nghe Lạc Khuynh Hoàng từng tiếng kêu rên, tâm hắn làm sao không gấp? Hắn làm sao không nghĩ đến đi vào bồi bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng chứ? Nhưng là, hắn không có tư cách.

Hắn chỉ có thể rất xa đứng tại đây, thậm chí tính cả cảm tình của hắn, đều phải chôn giấu thật sâu, không thể nói ra ngoài.

Mà Lạc Khuynh Hoàng từng tiếng hô tên, đều là Vũ, là nam tử nàng yêu nhất. Nàng giờ phút này, cần chính là Quân Khuynh Vũ mà thôi.

“Hoàng nhi! Ta ở đây! Ta ở đây!” Thời điểm Quân Khuynh Vũ vọt vào, bà đỡ giật nảy mình, nhưng Quân Khuynh Vũ cũng không quan tâm, tiến lên cầm lấy tay Lạc Khuynh Hoàng, trên mặt mang theo một tia bối rối cùng thương tiếc, nhíu lại mày nhìn sắc mặt tái nhợt của Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng miễn cưỡng mở mắt, thấy Quân Khuynh Vũ ngồi bên giường của nàng, nàng không khỏi nheo lại ánh mắt, có chút suy yếu nói, “Vũ?”

“Là ta. Ta đây.” Quân Khuynh Vũ nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, nhìn hai má nàng nguyên bản vốn đỏ hồng giờ phút này lại là một mảnh tái nhợt, mồ hôi không ngừng chảy xuống từ giữa trán nàng, làm đầu nàng ướt hết, thập phần thống khổ.

“A!” Lạc Khuynh Hoàng gắt gao nhíu mày, hét thảm một tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Sao lại thế này! Làm sao lâu như vậy đứa nhỏ còn chưa ra?!” Quân Khuynh Vũ thấy Lạc Khuynh Hoàng kêu thảm thiết, tâm chợt rút lại, quát bà đỡ.

Bà đỡ nghe Quân Khuynh Vũ quát, sợ tới mức quỳ xuống, cả người đều run rẩy, không dám ngẩng đầu nhìn Quân Khuynh Vũ, thanh âm cũng mang theo vài phần run run, đứt quãng nói, “Hoàng hậu nương nương mang thai lần đầu. . . Lại là khó sanh. . . Chúng thần thật sự bất lực. . . Sợ là cónguy hiểm đến tính mệnh. . .”

“Đáng chết!” Quân Khuynh Vũ một cước đá bà đỡ văng ra, trên mặt lộ ra nồng đậm lo lắng, hắn lần đầu tiên thống hận, vì sao khi hắn học y vì cảm thấy việc đỡ đẻ là việc của nữ nhân mà không học!

“Vũ, làm sao vậy?” Lạc Khuynh Hoàng bởi vì đau đớn, không nghe rõ đối thoại giữa Quân Khuynh Vũ với bà đỡ, chỉ chú ý tới Quân Khuynh Vũ đang phẫn nộ, nàng mẫn cảm cầm tay Quân Khuynh Vũ, mù mịt hỏi.

Quân Khuynh Vũ lấy tay vuốt trán Lạc Khuynh Hoàng, giúp nàng laumồ hôi giữa trán, “Không có việc gì, Hoàng nhi. Không có việc gì!”

Quân Khuynh Vũ một bên nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, một bên nói với bà đỡ, “Trẫm mặc kệ khó sanh cái gì, nếu hoàng hậu nương nương có mệnh hệ gì, các ngươi cũng sẽ không sống yên ổn!”

Bà đỡ nghe Quân Khuynh Vũ nói, dưới đáy mắt là lo lắng vạn phần, gặp phải tình huống khó sanh thế này, các nàng cũng bất lực, một trong các bà đỡ thật cẩn thận hỏi, “Khởi bẩm hoàng thượng, tình trạng bây giờ, hoàng hậu nương nương và hoàng tử, sợ là chỉ có thể chọn một.”

Nghe bà đỡ nói, bên trong đôi mắt như hắc diệu thạch của Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia thống khổ, hắn gắt gao nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, đau kịch liệt nói, “Vậy bảo hộ hoàng hậu! Hết thảy đặt an nguy của hoàng hậu lên trước!”

Không ngờ sau khi Quân Khuynh Vũ nói xong câu đó, Lạc Khuynh Hoàng không biết lấy khí lực ở đâu, gắt gao bắt lấy tay Quân Khuynh Vũ, nhìn Quân Khuynh Vũ, hỏi, “Vũ, không được, nhất định phải để hài tử của ta được bình an sinh ra.”

“Hoàng nhi.” Quân Khuynh Vũ nhìn đến ánh mắt bướng bỉnh của Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi nhíu lại mày thốt lên.

“Đó là con của chúng ta a!” Lạc Khuynh Hoàng tựa hồ đã không thể chống đỡ nổi nữa, hơi thở càng ngày càng suy yếu, nàng tái nhợt nghiêm mặt, nói với Quân Khuynh Vũ.

Trên mặt Quân Khuynh Vũ hiện ra một tia thống khổ. Hắn đương nhiên biết đây là đứa nhỏ của hắn và Hoàng nhi, muốn bỏ nó đi, trong lòng hắn chẳng lẽ không đau sao? Nhưng muốn hắn vì đứa nhỏ mà mất đi Lạc Khuynh Hoàng, vô luận thế nào hắn cũng không làm được.

“Thực xin lỗi, Hoàng nhi, ta không thể mất nàng.” Quân Khuynh Vũ nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, cố gắng không nhìn tới bướng bỉnh cùng bi thương trong mắt Lạc Khuynh Hoàng, cúi đầu nói.

Nếu có thể, hắn nguyện dùng hết thảy đánh đổi, chỉ cần đứa nhỏ của bọn họ được bình an xuất thế, nhưng tất cả không bao gồm Lạc Khuynh Hoàng. Hoàng nhi. Nàng là điều duy nhất ta không thể dứt bỏ.

“Vũ, vận cho ta một chút nội lực, tin tưởng ta, ta có thể làm được.” Lạc Khuynh Hoàng vẫn cố chấp bắt lấy tay Quân Khuynh Vũ, sâu trong đáy mắt vẫn là một mảnh bướng bỉnh.

Kiếp trước nàng bất lực, trơ mắt nhìn đứa nhỏ của nàng rời bỏ nàng. Cái loại tuyệt vọng thống khổ này, nàng không bao giờ muốn thể hội lần thứ hai, lúc này đây, vô luận thế nào, nàng cũng muốn bảo vệ tốt đứa nhỏ của nàng!

Nhìn thấy chấp nhất của Lạc Khuynh Hoàng, tim Quân Khuynh Vũ như bị đao cắt, hắn một bên vận khí cho Lạc Khuynh Hoàng, vừa nói, "Được. Nhưng Hoàng nhi phải đáp ứng ta, trăm ngàn không thể đánh đổi tánh mạng mình, được chứ?"

"Được." Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, gắt gao nhíu mày, vì được Quân Khuynh Vũ vận khí, thân thể suy yếu của Lạc Khuynh Hoàng lập tức lại có sức lực, nàng cố gắng hít sâu.

"Dùng sức! Đứa nhỏ sắp ra rồi!" Bà đỡ như nhìn thấy kỳ tích, hô to.

Nghe tiếng hô của bà đỡ, trên mặt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một chút kinh hỉ, Quân Khuynh Vũ cũng kinh hỉ cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, có thể giữ được đứa nhỏ của bọn họ, hắn cũng vui mừng không kém gì so với Lạc Khuynh Hoàng.

"Oa!" Tiếng khóc to rõ vang vọng khắp phòng.

Bà đỡ ôm đứa nhỏ mới sinh ra, trên mặt lộ ra vui sướng, dù sao các nàng cũng giữ được một mạng, một bà đỡ nói với Quân Khuynh Vũ, "Chúc mừng hoàng thượng, là một hoàng tử. Lớn nhỏ bình an."

"Hoàng nhi, ngươi nghe thấy không? Là một nam hài." Quân Khuynh Vũ nhìn đứa nhỏ mới sinh ra, vui mừng nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Khóe môi Lạc Khuynh Hoàng giương lên một chút tái nhợt ôn nhu tươi cười, mệt mỏi cực độ, ngủ thiếp đi.

Quân Khuynh Vũ thấy Lạc Khuynh Hoàng đang ngủ, không quấy rầy Lạc Khuynh Hoàng, thân thủ đắp chăn cho Lạc Khuynh Hoàng, sờ sờ đầu nàng, rồi lui ra ngoài.

"Thế nào? Khuynh Hoàng không có việc gì chứ?" Vừa thấy Quân Khuynh Vũ đi ra, Lạc Vân Chỉ vội vàng hỏi, đối với muội muội duy nhất này, Lạc Vân Chỉ yêu thương nàng có thừa , nếu không phải vì cấp bậc lễ nghĩa, hắn cũng đã đi vàotheo.

"Không có việc gì. Chỉ là quá mệt mỏi, đã ngủ."Trên mặt Quân Khuynh Vũ lộ ra một tia thả lỏng, nhìn bà vú đem ôm tiểu hoàng tử vừa mới sinh đi ra, Quân Khuynh Vũ thân thủ nhéo nhéo cái mũi nhỏ của hắn, vờ thầm oán nói, "Đều là tại con tiểu tử này, dám hành hạ mẫu hậu con như vậy, xem về sau phụ vương sẽ chỉnh con thế nào."

Vừa mới dứt lời, tiểu Quân Lạc trong tay bà vú liền mở mắt, liếc nhìn Quân Khuynh Vũ một cái, thoạt nhìn rất giống là đang trừng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, tất cả mọi người đều bị bộ dáng đáng yêu của tiểu Quân Lạc làm cho vui vẻ.

"Thất đệ. Đệ xem, thằng bé thật đáng yêu." Quân Thiên Lam nhìn bộ dáng đáng yêu của tiểu Quân Lạc, không khỏi vui mừng nói.

Quân Khuynh Vũ nhíu mày liếc nhìn Quân Thiên Lam một cái, cười cười nghiền ngẫm trêu ngươi, nói với Quân Thiên Lam, "Nếu ngũ tỷ thích, thì nhanh chóng sinh một đứa đi."

Quân Thiên Lam cùng Trương Tuân nghe Quân Khuynh Vũ nói, đều đỏ bừng hai má, hai vợ chồng mặt đã hồng không khác gì sắc đỏ của hỉ bào.

"Được rồi. Hoàng nhi đã không có việc gì. Ngũ tỷ cùng ngũ tỷ phu cũng mau trở về động phòng đi, không cần vì tiểu Quân Lạc của ta mà hủy mất đêm động phòng của các ngươi, như vậy tiểu Quân Lạc mắc lỗi lớn rồi." Quân Khuynh Vũ một bên sủng nịch nhìn đứa nhỏ trong tay bà vú, một bên cười nói với Quân Thiên Lam và Trương Tuân.

Mọi người thấy Lạc Khuynh Hoàng bình an sinh hạ đứa nhỏ, cũng đều yên tâm, tự nhiên cũng tự động tản ra.

Đại hôn của Quân Thiên Lam và Trương Tuân đã chấm dứt như vậy. Bất quá coi như là song hỷ lâm môn. Từ nay về sau, trong cung lại cóthêm một tên Hỗn Thế Ma Vương tiểu Quân Lạc, chắc chắn sẽ náo nhiệt

một phen. Hơn nữa cùng Tây Quyết ký kết hiệp nghị trong vòng ba năm không gây chiến, xem ra Cẩm quốc có thể thái bình một thờigian.

Sau khi Quân Lạc được sinh ra không lâu, từ phương Bắc truyền đến tin Quân Hiền Tề chết trận sa trường, toàn bộ viện quân bị diệt. Tộc du mục phương Bắc đã tiến quân thần tốc, thẳng tiến Phương thành.

"Vốn tưởng có thể thanh nhàn một thời gian, lại quên mất chuyện ở phương Bắc." Quân Khuynh Vũ xem chiến báo, mày có chút nhíu lại, lộ ra biểu tình bất đắc dĩ.

"Vi thần nguyện lãnh binh đi trước." Lạc Vân Chỉ giờ phút này đã ở trong ngự hoa viên, nhìn thấy chiến báo trong tay Quân Khuynh Vũ, liền chủ động xin đi giết giặc. Quân Lạc vừa mới sinh, nếu Quân Khuynh Vũ đi phương Bắc, Lạc Khuynh Hoàng tất nhiên cũng muốn đi theo, như vậy tiểu Quân Lạc chẳng phải là không có ai chiếu cố. Bởi vậy, Lạc Vân Chỉ mới chủ động xin đi giết giặc.

Quân Khuynh Vũ nghe được Lạc Vân Chỉ chủ động xin đi giết giặc, không khỏi nhíu mày, con ngươi đen thùi nhẹ nhàng chuyển, nhìn Lạc Vân Chỉ, từ từ nói, "Tình hình Bắc Bộ phức tạp, vẫn là để trẫm tự mình đi trước đi. Huống chi tiểu Lạc Mộng cũng vừa tròn trăm ngày, nếu ngươi rời khỏi kinh thành, chẳng phải là để tiểu Lạc Mộng không có phụ thân chiếu cố?"

Lạc Khuynh Hoàng giờ phút này đang ôm Quân Lạc, nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Quân Lạc, bên trong con ngươi đen thùi toát ra vài phần không tha. Quân Lạc vừa mới mới ra sinh không lâu, nàng thật sự là luyến tiếc bỏ lại Quân Lạc để rời khỏi Cẩm quốc, nhưng nàng cũng hiểu được, thế cục Bắc Bộ phức tạp, Quân Khuynh Vũ phải tự mình đi mới được, mà nàng lại không có khả năng để cho Quân Khuynh Vũ một mình đi trước.

"Nhưng tiểu hoàng tử cũng vừa mới sinh." Lạc Vân Chỉ tự nhiên nhìn ra lo lắng của Lạc Khuynh Hoàng đối với Quân Lạc, không khỏi nói.

Quân Khuynh Vũ nhìn Quân Lạc liếc mắt một cái, gợi lên một chút tươi cười sủng nịch, từ từ nói, "Vừa vặn trẫm muốn dẫn thằng bé ra ngoài cho quen việc."

Nghe Quân Khuynh Vũ nói, sầu lo trên mặt Lạc Khuynh Hoàng lập tức trở thành hư không, cười cười, nếu được mang theo Quân Lạc, nàng vô cùng nguyện ý.

Trên mặt Lạc Vân Chỉ lại hiện ra một tia sầu lo. Quân Lạc còn nhỏ, thế cục Bắc Bộ lại hỗn loạn, mang theo Quân Lạc đi cùng, chẳng lẽ sẽ không có nguy hiểm sao?

Tựa hồ là xem thấu tâm tư Lạc Vân Chỉ, Quân Khuynh Vũ khẽ đung đưa tay áo hỏa sắc của, trên mặt gợi lên một chút tươi cười, bảy phần tự tin ba phần kiêu ngạo, từ từ nói, "Tuythế cục Bắc Bộ hỗn loạn, nhưng việc bảo vệ tốt thê nhi của mình, trẫm tự tin có thể làm được."

Lạc Vân Chỉ nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, tự nhiên không phải nhiều lời nữa. Năng lực của Quân Khuynh Vũ thế nào hắn rất rõ, có lẽ Quân Lạc đi theo bên người hắn mới là an toàn nhất .

"Khanh khách khanh khách ." Đúng lúc này, Quân Lạc vốn đang tựa vào trong lòng Lạc Khuynh Hoàng im lặng ngủ đột nhiên nở nụ cười, con ngươi sáng ngời lanh lẹ chuyển động, thoạt nhìn linh động đáng yêu, trên mặt mũm mĩm lộ ra mỉm cười ngọt ngào.

"Lạc Nhi cười cái gì đấy?" Quân Khuynh Vũ nghe thấy tiếng cười của Quân Lạc, không khỏi bừng bừng hưng trí, biết rõ Quân Lạc chưa biết nói, nhưng vẫn hưng trí nhìn Quân Lạc, cười tủm tỉm hỏi.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng của Quân Khuynh Vũ, không khỏi bất đắc dĩ cười cười, thân thủ sờ sờ hai má Quân Lạc, cười nói, "Lạc Nhi không nói cho phụ thân."

Quân Lạc tựa hồ nghe không rõ Quân Khuynh Vũ và Lạc Khuynh Hoàng đang nói cái gì, con ngươi đen thùi trái trái phải phảimà nhìn Quân Khuynh Vũ và Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi trong suốt, thoạt nhìn cực kỳ đáng yêu, bé vươn hai tay nhỏ bé mập mạp tới Quân Khuynh Vũ, tựa hồ là muốn Quân Khuynh Vũ ôm.

Nhìn thấy động tác của Quân Lạc, Quân Khuynh Vũ lập tức giống đứa nhỏ lộ ra đắc ý tươi cười, con ngươi đen thùi đắc ý dào dạt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, gợi lên một chút tà mị tươi cười, hướng về phía Lạc Khuynh Hoàng nói, "Hoàng nhi nàng xem, Lạc Nhi muốn ta ôm."

Lạc Khuynh Hoàng có chút bất đắc dĩ nhìn Quân Khuynh Vũ, lại cúi đầu nhìn nhìn Quân Lạc, tiểu gia hỏa Quân Lạc này bình thường không phải đều thích bám nàng sao, hôm nay lại đổi tính, muốn Quân Khuynh Vũ bế?

Lạc Khuynh Hoàng đem Quân Lạc đưa cho Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ lập tức ôm Quân Lạc vào lòng, nét mặt tươi cười, cười nói, "Lạc Nhi ngoan, phụ thân biết con thích phụ thân nhất, chỉ là bình thường không nói, phải không? Đối. . . ."

Quân Khuynh Vũ còn muốn tiếp tục hỏi, nhưng yết hầu nghẹn lại, tươi cười đắc ý cứng lại bên khóe môi, biểu tình như ăn phải ruồi, trừng mắt nhìn Quân Lạc, bất đắc dĩ giả bộ tức giận đem Quân Lạc đặt lên ghế, hô, "Bà vú, nhanh đến thay tã cho Lạc Nhi!"

Nghe Quân Khuynh Vũ hô, Lạc Khuynh Hoàng mới chú ý tới Quân Khuynh Vũ vết ẩm trên tay áo hắn, không khỏi cười cười, mà Quân Lạc lại như không biết chính mình đã làm ra sự tình gì, an an ổn ổn nằm trên ghế, còn a miệng cười với Quân Khuynh Vũ, bên trong con ngươi đen thùi hình như ẩn giấu giảo hoạt.

Quân Khuynh Vũ nhìn thấy biểu tìnhcủa Quân Lạc, không khỏi nhướng mi, ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm Quân Lạc, vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, dở khóc dở cười nói, "Ta thực hoài nghi tiểu gia hỏa con là đang cố ý chỉnh ta! Cho dù lúc trước ta vì tánh mạng mẫu thân con có nghĩ muốn bỏ con, nhưng cũng là bất đắc dĩ thôi, chẳng lẽ con còn mang thù với ta sao?"

"Hừ! Ai bảo chàng lúc trước nghĩ tới việc không cần tiểu Lạc Nhi nhà chúng ta, Lạc Nhi không để ý tới phụ thân, không thích phụ thân." Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói, khóe môi gợi lên một chút tươi cười, thân thủ nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Lạc giáp, trên mặt là ôn nhu tươi cười, nói với Quân Lạc.

Quân Lạc giống như nghe hiểu lời nói của Lạc Khuynh Hoàng, lại giống như vô ý chỉ vào tay áo Quân Khuynh Vũ, cười sằng sặc.

Quân Khuynh Vũ không khỏi thân thủ sờ sờ cái mũi, con ngươi đen thùi gắt gao nhìn chằm chằm mặt Quân Lạc, nhưng ngoại trừ nụ cười, hắn rốt cuộc nhìn không ra này vẻ mặt của bé. Đứa bé nhỏ như vậy, không đến mức đã học được việc chỉnh hắn đi?

Bất quá phải nhanh chóng thay quần áo đã, Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Vân Chỉ, cười nói, "Được rồi. Vân Chỉ cũng đã ngồi trong cung lâu rồi, vẫn là nhanh nhanh trở về nhìn tiểu Lạc Mộng đi. Về phần đứa nhỏ này bướng bỉnh, là chuyện bình thường, Vân Chỉ cũng coi như không biết đi!"

Mặc kệ thế nào, hắn cũng là hoàng đế Cẩm quốc, bị tiểu hài nhi tiểu tiện đến ẩm ướt tay áo, cũng có chút dọa người.

Lạc Vân Chỉ nghe Quân Khuynh Vũ nói, cố nén ý cười bên môi, đối với Quân Khuynh Vũ nói, "Vi thần hiểu được, kia vi thần trước cáo từ."

Mấy ngày sau.

"Quân Lạc! Con làm cái gì đấy!" Quân Khuynh Vũ hổn hển nhìn mỗ hài tử tè lên tấu chương của hắn, ánh mắt như muốn phun lửa đến nơi, giơ tay lên cao, nhưng lúc đánh tới trên đầu Quân Lạc lại trở thành vuốt ve.

Quân Khuynh Vũ bất đắc dĩ nhìn Quân Lạc, tên nhóc này là do ông trời phái xuống khắc hắn sao? Hắn hiện tại thật hoài nghi, Quân Lạc là cố ý chỉnh hắn. Không phải ném thánh chỉ hắn vừa viết xong thì là cố ý đánh đổ bát cơm của hắn, hiện tại còn chạy đến tè lên tấu chương của hắn.

"Hoàng nhi. Nàng quản con đi." Quân Khuynh Vũ có chút bất đắc dĩ đem Quân Lạc ôm lên, nhìn một đống tấu chương ẩm ướt bốc mùi, đột nhiên có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến bộ dáng dở khóc dở cười của Quân Khuynh Vũ, không khỏi mỉm cười, từ từ nói, "Lạc Nhi lúc ở cùng ta đều rất ngoan, cũng không biết tại sao luôn gây phiền toái cho chàng. Chẳng lẽ hắn thật sự vì chuyện lúc trước chàng nghĩ muốn bỏ con làm con mang thù?"

"Ai biết được quỷ linh tinh này." Quân Khuynh Vũ có chút bất đắc dĩ chỉ chỉ cái trán Quân Lạc, đối với Quân Lạc nói, "Quân Lạc, nếu con không nghe lời, ba ngày sau ta và mẫu hậu con đi Bắc Bộ, sẽ không

mang con theo. Đến lúc đó để con một mình ở trong cung, nhìn con xoay sở làm sao đây!"

Quân Lạc nghe Quân Khuynh Vũ nói, mở to ánh mắt vô tội ngập nước nhìn Quân Khuynh Vũ, thoạt nhìn vô cùng tinh thuần, mười phần khiến người ta yêu mến, bé liên tiếp lui vào trong lòng Lạc Khuynh Hoàng, tay nhỏ bé nắm chặt cánh tayLạc Khuynh Hoàng, ý tứ là không muốn rời xa Lạc Khuynh Hoàng.

Quân Khuynh Vũ thấy hành động này của Quân Lạc, cơ hồ muốn phát cuồng, thằng nhóc này thật đúng là cứng mềm đều không ăn a. Chẳng những cứng mềm không ăn, tựa hồ còn không thèm để ý xem hắn đối xử với bé thế nào.

Còn tuổi nhỏ mà đã giảo hoạt như vậy, Quân Khuynh Vũ không chút nghi ngờ, Quân Lạc sau này lớn lên, nhất định sẽ là một hỗn thế tiểu Ma vương.

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua, không biết có phải hù dọa của Quân Khuynh Vũ đã có tác dụng hay không, Quân Lạc trước đó vài ngày còn làm ầm ĩ đủ chuyện, vậy mà cũng không gây chuyệnvới Quân Khuynh Vũ nữa.

Quân Khuynh Vũ đem quốc sự giao cho Quân Diệp Hoa, Liễu Tư Triệt cùng Lạc Vân Chỉ để ý, còn bản thân thì mang theo Lạc Khuynh Hoàng và Quân Lạc cùng đi Bắc Bộ, ngự giá thân chinh.

Hoàng đế ngự giá thân chinh cũng không hiếm thấy, nhưng còn mang theo hoàng hậu cùng hoàng tử mới ra sinh không lâu, Quân Khuynh Vũ là người đầu tiên. Các đại thần đều đã được lĩnh giáotiếu lí tàng đao lôi đình cổ tay của Quân Khuynh Vũ, không ai dám làm trái ý tứ hắn.

Trong xe ngựa đến Bắc Bộ, Lạc Khuynh Hoàng bọc Quân Lạc trong quần áo da cừu, sợ bé bị lạnh.

Nhìn bên ngoài xe ngựa,cây cối đã rụng lá, Lạc Khuynh Hoàng biết đã đến cuối thu. Trong nháy mắt, nàng đã gần ba năm. Thời gian ba năm này, mọi chuyện nàng trải qua, so với cả đời kiếp trước của nàng còn phong phú hơn, mà trọng yếu nhất là, nàng gặp Quân Khuynh Vũ, còn có Quân Lạc.

Xe ngựa chạy trên đường rất nhanh, Lạc Khuynh Hoàng ôm Quân Lạc ngồi bên cạnh Quân Khuynh Vũ, hai người cũng không nói chuyện, chỉ im lặng ngồi, Lạc Khuynh Hoàng lại cảm thấy, giờ phút này, nàng đã có được toàn thế giới. Có Quân Khuynh Vũ cùng Quân Lạc, cái gì cũng không thể khiến nàng thỏa mãn hơn được nữa.

"Không biết có phải ta già đi hay không. Có đôi khi ta cảm thấy, có thể cùng Hoàng nhi bình thản sống như vậy cũng tốt lắm, thiên hạ chi tranh, cũng không còn trọng yếu nữa." Quân Khuynh Vũ nghiêng hai má, nhìn Lạc Khuynh Hoàng ngồi bên cạnh mình, khóe môi gợi lên ôn nhu mà sủng nịch tươi cười.

Trong lúc Lạc Khuynh Hoàng cảm thấy nàng như có được cả thế giới, Quân Khuynh Vũ cũng hiểu được, có Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Lạc bồi bên người hắn, hắn cũng đã có được toàn bộ thiên hạ, thiên hạ chi tranh, nguyên bản bị hắn coi là chuyện trọng yếu nhất cả đời, cũng không còn là gì.

"Nếu có thể không tranh, cũng rất tốt." Lạc Khuynh Hoàng tựa vào vai Quân Khuynh Vũ, từ từ nói.

Chỉ là bọn họ đều hiểu được. Thiên hạ chi tranh, không phải bọn họ nói không tranh là có thể không tranh. Cho dù bọn họ không đi tranh đoạt, người khác vẫn sẽ tranh đoạt. Nếu bọn họ lơi lỏng, chỉ có nước chờ diệt vong.

Nay Âu Dương Triệt đáp ứng trong vòng ba năm không tuyên chiếnvới Cẩm quốc, kỳ thật cũng là tự cấp cho Tây Quyết cơ hội, để Tây Quyết chậm rãi cường đại, mà quốc chủ Lăng quốc thân mình cũng là ngày càng lụn bại, Lăng Cảnh Lan cùng Lăng Dịch Hiên tranh đoạt càng ngày càng kịch liệt, rất nhanh sẽ có kết quả, đến lúc đó, thế cục thiên hạ thế tất phải phân chia lại một lần nữa.

Nếu Cẩm quốc không chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, như vậy Cẩm quốc đợi được chỉ có diệt vong.

"Cho ta thời gian mười năm, mười năm sau, ta tất thốngnhất thiên hạ. Đến lúc đó, ta lập tức mang Hoàng nhi rời khỏi hoàng cung, cùng nhau du sơn ngoạn thủy, nhàn nhã ngày qua ngày, không cần phải tính kế, không cần phải đấu tới đấu lui, được không?" Quân Khuynh Vũ thân thủ cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, bên trong con ngươi đen thùi mang theo một tia kì vọng, nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Trước mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên cảnh sắc thanh sơn nước biếc xinh đẹp tuyệt trần, còn thấy cuộc sống vô ưu vô lựcủa nàng cùng Quân Khuynh Vũ, nàng không phải là hoàng hậu, hắn không phải là hoàng thượng, bọn họ chỉ là một đôi vợ chồngbình thườngtrên thế gian, vẫn hạnh phúc như vậy. Nếu thật là như vậy, cũng tốt lắm.

"Ừ. Mặc kệ chàngquyết định thế nào, ta đều theo chàng. Nếu chàng muốn đứng ở chỗ cao, ta liền cùng chàng cười nhìn xuống nhân gian. Nếu chàng muốn xuống bụi rậm, ta liền cùng chàng du sơn ngoạn thủy." Lạc Khuynh Hoàng cũng nhìn Quân Khuynh Vũ, khóe môi ôn nhu tươi cười.

Mà tiểu Quân Lạc vốn đang ngủ say cũng vươn cánh tay mập mạp ra, một đôi con ngươi đen thùi trong suốt chớp chớp nhìn Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ, tựa hồ muốn nói, phụ thân mẫu thân, không thể quên Quân Lạc nha.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn bộ dáng đáng yêu của Quân Lạc, thân thủ nhéo nhéo hai má Quân Lạc, từ từ nói, "Không thể quên tiểu Lạc Nhi nhà chúng ta, một nhà ba người chúng ta, vĩnh viễn ở cùng nhau!"

Quân Khuynh Vũ hừ một cái xem thường, tựa hồ không còn lạ gì Quân Lạc, bất quá sâu trong ánh mắt hắn vẫn toát ra sủng nịch cùng yêu thương đối với Quân Lạc.

Mà tiểu Quân Lạc cư nhiên cũng học Quân Khuynh Vũ hừ một cái xem thường, thoạt nhìn tựa hồ đối với Quân Khuynh Vũ có chút khinh thường. Nhìn thấy phản ứng tiểu Quân Lạc, Lạc Khuynh Hoàng không khỏi bật cười, đẩy Quân Khuynh Vũ một cái, cười nói, "Chàng nhìn chàng xem, Lạc Nhi đều học xấu từ chàng."

Quân Khuynh Vũ thân thủ nhéo nhéo cái mũi Quân Lạc, tiểu tử này, thật sự là khắc tinh của hắn a.

Xe ngựa chạy ước chừng một tháng mới đến thành Bắc Bộ.

Lúc Quân Khuynh Vũ đến Phương thành, Phương thành gần như đã bốn bề thọ địch. Thời điểm Quân Khuynh Vũ phái Quân Hiền Tề mang theo viện binh đi trước, cũng phái Bạch Mộ đến đây. Mệnh lệnh cho hắn sau khi Quân Hiền Tề thất thủ lập tức nghĩ cách bảo trụ Phương thành một tháng.

"Chủ tử." Bạch Mộ nhìn thấy Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng đến, cung kính nói, nhìn thấy tiểu Quân Lạctrong lòng Lạc Khuynh Hoàng, trong mắt Bạch Mộ lướt qua một tia kinh ngạc, ôn hòa cười cười.

Thời điểm Lạc Khuynh Hoàng sinh đứa nhỏ hắn cũng không ở kinh thành, tuy rằng cũng biết đến sự tồn tại của Quân Lạc, nhưng chưa từng nhìn thấy Quân Lạc, thật không ngờ lần này Quân Khuynh Vũ lại mang theo Quân Lạc đến đây. Nhìn tiểu Quân Lạc đáng yêu, Bạch Mộ không khỏi ôn hòa cười cười.

Tiểu Quân Lạc cũng hữu hảo nhìn Bạch Mộ, Bạch Mộ không khỏi thân thủ đùa giỡn với Quân Lạc, mà Quân Lạc cũng tùy ý Bạch Mộ đùa hắn, chỉ khanh khách cười, cũng không tức giận.

Thấy một mànnhư vậy, Quân Khuynh Vũ không khỏi có chút ghen tỵ. Tại sao Quân Lạc nhìn thấy ai cũng phô ra bộ dáng đáng yêu, duy chỉ đối với hắn thì là các loại phiền toái đây?

"Tình hình Phương thành như thế nào?" Quân Khuynh Vũ đánh gãy đùa giỡn giữa Bạch Mộ và Quân Lạc, hỏi.

Bạch Mộ xem sắc mặt Quân Khuynh Vũ tựa hồ có chút không hờn không giận, vội vàng thu hồi cánh tay, đáp, "Hồi bẩm chủ tử, thuộc hạ năng lực hữu hạn, nếu không có viện binh, trong ba ngày Thương thành tất thất thủ."

Trong mắt Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia hiểu rõ, tựa hồ đã sớm liệu đến chuyện này. Hắn cùng Lạc Khuynh Hoàng là thúc xe ngựa đi trước, mà viện binh nhanh nhất còn năm ngày nữa mới có thể đến.

"Vẫn là tam tộc đánh từ ba mặt sao?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày, bên trong con ngươi đen thùi là một mảnh cao thâm, tựa hồ đã có mưu kế, khóe môi mang theo tự tin tươi cười.

Bạch Mộ nhíu mày, đáp, "Không sai. Hơn nữa đã sắp bức đến cổng thành."

"Liên minh dù sao cũng không phải một nhà. Ba mặt cùng đánh, thì đánh tan từng mặt đi." Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, bên trong con ngươi đen thùi cũng lướt qua một tia cao thâm, từ từ nói.

Quân Khuynh Vũ liếc nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái, lộ ra một chút tâm hữu linh tê tươi cười, đối với Bạch Mộ nói, "Mặt nào mạnh nhất trong ba mặt? Thủ quân Phương thành có đủ đánh một trận không?"

"Mạnh nhất? Luận binh lực thì Thác Bạt tộc mạnh nhất. Nếu triệu tập toàn bộ binh lực phương thành, chủ tử lãnh binh, có thể đấu một trận." Bạch Mộ tựa hồ có chút khó hiểu,đánh tan từng mặt, không phải nên chọn nơi yếu nhất mà đánh sao? Vì sao chủ tử muốn chọn nơi mạnh nhất?

Lạc Khuynh Hoàng cao thâm tươi cười, bên trong con ngươi đen thùi mang theo vài phần hiểu rõ.

Quân Khuynh Vũ câu môi nói, "Tuyên bố với bên ngoài viện binh đã tới. Tập hợp toàn bộ binh lực Phương thành, tấn công Thác Bạt tộc, chiếm phía tây. Cô Hồng tộc cùng Hách Liên tộc nghe nói viện binh đã tới, tất nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà tam tộc liên minh theo ba hướng, gần nhất cũng không kịp cứu viện, thứ hai cũng không nguyện ý cứu viện, nếu chúng ta có thể đánh lui Thác Bạt tộc, gần như phá hủy quan hệ liên minh của bọn họ, thứ hai có thể ủng hộ sĩ khí, làm bọn hắn trong khoảng thời gian ngắn không dám lại tấn công, đợi cho viện binh đến, lại tiếp tục đánh lui bọn họ!"

"Về phần vì sao phải lựa chọn mạnh nhất, cũng là vì khiến cho bọn họ không dám lại hành động thiếu suy nghĩ." Lạc Khuynh Hoàng tựa hồ cũng nhìn ra nghi hoặc của Bạch Mộ, giải thích với Bạch Mộ.

Bạch Mộ nghe xong, trên mặt lộ ra một tia hiểu rõ. Hắn thầm nghĩ đến lựa chọn yếu nhất sẽ nắm chắc hơn, cũng không có lo lắng một tầng nhân tố gọi là uy hiếp này, rốt cuộc vẫn là Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ tâm tư thâm trầm. Hắn không khỏi lại nhìn Lạc Khuynh Hoàng một lần nữa, nếu nói trên đời này còn có ai có thể đoán được tâm tư Quân Khuynh Vũ, sợ cũng chỉ có một Lạc Khuynh Hoàng thôi.

"Tốt lắm. Ngươi đi xuống bố trí đi." Quân Khuynh Vũ phân phó Bạch Mộ, một bên gợi lên một chút tươi cười, nói với Lạc Khuynh Hoàng, "Chúng ta cũng phải hảo hảo đoán xem trong thủ lĩnh tam tộc, ai mới là Thánh Thiên giáo Giáo chủ."

"Xem ra đến Bắc Bộ lần này rất thú vị." Lạc Khuynh Hoàng cũng khơi mào một chút hứng thú tươi cười, từ từ nói.

108. Chương 110: Kế Ly Gián, Trí Phá Quân Địch

Đứng đầu tứ đại hộ pháp của Lưu Tô các, năng lực làm việc của Bạch Mộ đương nhiên không thể nghi ngờ, mười vạn binh lực còn lại của Phương thành lập tức được triệu tập.

Phương thành chính là thành trì hiểm yếu của Cẩm quốc, thủ binh Phương thành cũng đều thân kinh bách chiến, bởi vậy, lấy mười vạn binh lực chống lại hai mươi vạn binh lực của Thác Bạt Nhuận cũng không phải không có phần thắng, huống chi ngoài binh lực, chủ soái mới là nhân tố quan trọng nhất. Tuy Thác Bạt Nhuận dũng mãnh hơn người, nhưng mưu lược không đủ, làm sao có thể là đối thủ của Quân Khuynh Vũ?

Trong quân trướng.

Quân Khuynh Vũ thay quần áo trắng thuần, cổ tay áo thêu tơ bạc, toàn thân không hề có đồ trang sức, hiện ra lạnh lùng cao quý, trên mặt hắn đeo mặt nạ bạc, chỉ lộ ra đôi môi yêu dị như hoa đào tháng ba, khóe môi cũng nhếch lên nụ cười bí hiểm.

Bên trong con ngươi như mặc ngọc của hắn lóe lên sâu thẳm quang mang, tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, tựa hồ là đang suy nghĩ chuyện gì đó.

"Hồi chủ tử. Mười vạn thủ binh đã tập hợp. Phía bắc là quân đội của Thác Bạt Nhuận, có hai mươi vạn binh. Phía tây là quân đội của Cô Hồng Phác, có mười vạn. Phía đông là quân đội của Hách Liên Phong, chỉ có năm vạn." Bạch Mộ đơn giản trình báo chiến cuộc một lần cho Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ nghe Bạch Mộ nói, khóe môi gợi lên một chút thản nhiên tươi cười, không nhanh không chậm nói, "Nay sĩ khí quân đội của Thác Bạt Nhuận tăng vọt, sĩ khí quân ta lại tụt, còn chưa đến thời điểm

tác chiến. Ngoài việc phải nâng cao sĩ khí quân ta, còn phải nghĩ biện pháp làm dao động quân tâm phía quân Thác Bạt Nhuận."

"Thác Bạt Nhuận không sợ hãi như vậy, ngoại trừ ỷ vào binh lực nhiều hơn chúng ta, còn vì có quân của Cô Hồng Phác và Hách Liên Phong trợ giúp. Nếu chúng ta có thể ly gián bọn họ, sau đó đánh tan từng cái, tự nhiên là làm ít công nhiều." Lạc Khuynh Hoàng đồng ý gật gật đầu, bên trong con ngươi đen như mực phiếm khai một tia tinh quang, nhếch môi nói.

"Ta sẽ lấy thân phận Lưu Cảnh công tử đi do thám quân doanh Thác Bạt Nhuận trước." Bên trong con ngươi đen thẫm của Quân Khuynh Vũ lóe ra quang mang tính kế, tựa hồ nắm chắc hết thảy, giống như toàn bộ thế gian đều trốn không khỏi tính toán của hắn.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, lông mi có chút nhíu lại, bên trong con ngươi u hắc hiện lên một chút suy nghĩ, nói với Quân Khuynh Vũ, "Nếu chàng muốn ly gián bọn họ, có thể khiến cho bọn họ thấy sự thật rành rành trước mắt."

"Ý của Hoàng nhi là làm cho hắn nhìn thấy Cô Hồng Phác hoặc là Hách Liên Phong liên hệ với người Cẩm quốc chúng ta?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày, bên trong con ngươi đen thẫm hiện lên một đạo quang hoa, nhưng trên mặt vẫn hiện ra một tia sầu lo, "Cô Hồng Phác âm hiểm đa nghi, Hách Liên Phong sâu không lường được, muốn toàn thân trở ra từ quân doanh của bọn họ, cũng không phải là chuyện dễ dàng."

"Tất nhiên không thể phái tướng thủ thành đi trước." Trên gương mặt tuyệt sắc của Lạc Khuynh Hoàng gợi lên một chút ý cười, chậm rãi nói, "Hay là để ta đi."

"Không được." Quân Khuynh Vũ vừa nghe Lạc Khuynh Hoàng nói như thế, lập tức phủ quyết. Cô Hồng Phác cùng Hách Liên Phong không phải kẻ đơn giản, huống chi trong tay còn có vài vạn binh lực, không phải là trò đùa. Hắn làm sao yên tâm để Lạc Khuynh Hoàng một mình lẻn vào doanh trướng quân địch?

Lạc Khuynh Hoàng tựa hồ đã sớm liệu đến việc Quân Khuynh Vũ không đồng ý, bên trong con ngươi u hắc của nàng hiện lên một tia kiên quyết, nói với Quân Khuynh Vũ: "Ta là người thích hợp nhất. Ta là hoàng hậu Cẩm quốc, bọn họ tất nhiên không dám đụng đến ta. Dù sao bọn họ muốn chính là thành trì này mà thôi."

Quân Khuynh Vũ đương nhiên biết Lạc Khuynh Hoàng nói không sai. Thân phận của nàng là một cái bình phong tốt. Dựa vào tình trạng của dân tộc du mục Bắc Bộ hiện nay, bất kể như thế nào cũng không dám thương tổn Lạc Khuynh Hoàng, nếu không thì dựa vào binh lực Cẩm quốc, dân tộc du mục Bắc Bộ tất nhiên không chống đỡ nổi. Nhưng dù sao hắn cũng không yên lòng.

"Vũ, chàng còn nhớ lúc trước chàng giải thích tên ta thế nào không? Khuynh thế chi hoàng, nếu là phượng hoàng, nhất định bay cao, ta làm sao có thể sống mãi dưới sự bảo vệ của chàng đây?" Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Khuynh Vũ, trên mặt hiện ra một tia kiên quyết cuồng ngạo.

Quân Khuynh Vũ có chút sửng sốt. Đúng vậy, Hoàng nhi hắn phải là nữ tử kinh thải tuyệt diễm như thế, hắn làm sao có thể dùng sự bảo hộ của hắn đến bóp chết hào quang của nàng đây.

"Được. Ta sẽ phái Mị Ảnh âm thầm bảo hộ nàng." Quân Khuynh Vũ thấy Lạc Khuynh Hoàng kiên trì, liền đáp ứng, thân thủ giữ chặt tay Lạc Khuynh Hoàng, lại dặn dò, "Nhất định phải cẩn thận."

Lạc Khuynh Hoàng gật gật đầu.

Quân Khuynh Vũ phân phó Bạch Mộ an bài cho tốt, chờ tín hiệu của hắn, lập tức cử binh ra khỏi thành tấn công quân Thác Bạt tộc.

Bên trong quân doanh của Thác Bạt Nhuận.

"Ngươi là ai?" Thác Bạt Nhuận nhướng chân mày thô đậm, trừng lớn mắt nhìn Quân Khuynh Vũ một mình xuất hiện bên trong quân doanh, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, thanh âm như tiếng chuông lớn.

Quân Khuynh Vũ nhíu mày nhìn Thác Bạt Nhuận, khóe môi gợi lên một chút bí hiểm tươi cười, từ từ nói, "Lưu Cảnh công tử."

Thác Bạt Nhuận nguyên bản xem dáng người Quân Khuynh Vũ cao to mà gầy yếu, ỷ vào có sức mạnh hơn người, cũng không e ngại Quân Khuynh Vũ, nhưng thời điểm nghe thấy Quân Khuynh Vũ phun ra bốn chữ kia, cả người có chút chấn động, có chút thất kinh nhìn Quân Khuynh Vũ, cực kì sợ hãi.

"Đừng kêu. Ta không có ác ý." Quân Khuynh Vũ nhìn thấy Thác Bạt Nhuận muốn hét gọi người đến, mày có chút nhíu lại, gương mặt ẩn dưới mặt nạ hiện lên một chút trào phúng, khóe môi hơi nhếch lên, mang theo lạnh lùng cùng kiêu ngạo, thản nhiên nói, "Nếu ta có chút ác ý, thủ hạ của ngươi cũng không ngăn được ta."

Thác Bạt Nhuận nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, kinh hoảng trên mặt mới chậm rãi biến mất, hắn rốt cuộc cũng là thủ lĩnh một tộc, rất nhanh liền trấn định, nhìn Quân Khuynh Vũ, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc, hỏi, "Dân tộc du mục Bắc Bộ ta và giang hồ trung nguyên không có liên hệ, Lưu Cảnh công tử tìm ta làm gì?"

Quân Khuynh Vũ thản nhiên tự đắc ngồi xuống, nửa thanh mặt nạ màu bạc che lấp biểu tình của hắn lúc này, vô cùng trầm tĩnh, không có biểu tình, khóe môi tươi cười lạnh lùng mà hờ hững, từ từ nói, "Tất nhiên là nhắc nhở ngươi, đừng để bị người bán mà còn giúp người đếm tiền."

"Lời này giải thích thế nào?" Thác Bạt Nhuận vốn là người cái thẳng tính, nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, sốt ruột hỏi, mắt hổ trừng tròn xoe, thoạt nhìn vô cùng dũng mãnh.

"Tam tộc hợp lực tấn công thành trì Cẩm quốc, lại chỉ có Thác Bạt tộc ngươi xuất binh nhiều nhất, ngươi có nghĩ tới, binh lực tam tộc vốn không kém là bao, vì sao bọn họ xuất binh ít như vậy?" Bên trong con ngươi đen thẫm của Quân Khuynh Vũ lóe ra tia tính kế, không chút hoang mang nói với Thác Bạt Nhuận, một bên nhướng mày, cẩn thận quan sát vẻ mặt biến hóa của Thác Bạt Nhuận.

Trên mặt Thác Bạt Nhuận quả nhiên xuất hiện một tia hoài nghi, mắt hổ vừa chuyển, làm như có chút nghi hoặc, hắn nhíu mày, nói, "Điều này ta chưa từng nghĩ đến. Nhưng chúng ta có ước định ai tấn công đến phía dưới thành trước tiên, sẽ được phần lãnh thổ nhiều nhất!"

Quân Khuynh Vũ chuyển động con ngươi, bên trong hiện lên một chút như ẩn như hiện tinh quang, khóe môi nhếch lên nụ cười bí hiểm.

Thì ra tam tộc hợp lực tấn công Cẩm quốc còn có ước định như vậy, khó trách thời điểm tam tộc tấn công đều ra sức như thế, một chút cũng không có bộ dáng không nguyện xuất lực. Xem ra thánh thiên giáo chủ này đối với thế cục này nắm rất đúng chỗ.

Bất quá Thác Bạt Nhuận này đúng là hữu dũng vô mưu, muốn dao động Thác Bạt Nhuận, cũng không khó.

"À." Quân Khuynh Vũ chậm rãi nhếch môi, lộ ra ý cười trào phúng, nhìn Thác Bạt Nhuận, thanh âm cũng mang theo vài tia đùa cợt, từ từ nói, "Thác Bạt tộc trưởng thật đúng là ngây thơ. Sao ngươi không ngẫm lại, tam tộc xưa nay bất hòa, vì sao bọn họ đột nhiên nguyện ý hợp tác, còn nguyện ý cho ngươi mang nhiều binh nhất đến giành phần của bọn họ?"

Thác Bạt Nhuận vốn nghĩ đơn giản, bị Quân Khuynh Vũ nói lòng vòng như thế, không khỏi có chút hồ đồ, nghi hoặc trên mặt hắn càng thêm rõ ràng, mày nhíu lại thật sâu, hắn nhìn Quân Khuynh Vũ, hỏi, "Vậy ngươi nói, vì sao?"

"Mục đích bọn họ xuất binh lúc này căn bản không phải để tấn công Cẩm quốc, mà là muốn mượn cơ để tiêu diệt hai mươi vạn quân của ngươi? Ta nghe nói viện binh Cẩm quốc đã tới, ngày mai sẽ xuất binh tấn công quân đội Thác Bạt tộc của ngươi." Quân Khuynh Vũ gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt Thác Bạt Nhuận, lạnh lùng mà tiếng có tiếng không,như có ma lực, mê hoặc tâm tư Thác Bạt Nhuận.

"Mượn cơ hội tiêu diệt ta?!" Thác Bạt Nhuận tựa hồ bị lời nói của Quân Khuynh Vũ làm cho hoảng sợ, con mắt chuyển động lia lịa, trên gương mặt anh khí bức người xuất hiện một tia căm tức, hắn thân thủ đá cái bàn, tức giận nói, "Con mẹ nó! Hai người bọn họ vậy mà dám ngầm đấu với ta, ta nói làm sao chỉ hạ một cái Phương thành mà lại đánh lâu như vậy cũng chưa đánh hạ được, thì ra là chờ viện binh Cẩm quốc đến cùng diệt ta!"

Quân Khuynh Vũ nhìn Thác Bạt Nhuận phát tiết cơn tức, chỉ dương dương tự đắc ngồi tại chỗ, mặt nạ màu bạc che lấp cảm xúc của hắn, chỉ có thể nhìn thấy cái cằm hoàn mỹ trơn bóng của hắn có chút nhếch

lên, đôi môi như hoa đào tháng ba gợi lên độ cong mê người mà mị hoặc.

"Không đúng! Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi?" Thác Bạt Nhuận một mình tức giận một hồi, mới phản ứng lại, nhíu mày nhìn Quân Khuynh Vũ, bên trong con ngươi lộ ra một tia đánh giá, vẻ mặt không chịu tin tưởng Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ nhíu lại, bên trong con ngươi đen thẫm hiện lên một tia hứng thú, Thác Bạt Nhuận này cũng quá đáng yêu đi, lâu như vậy mới có phản ứng, người hữu dũng vô mưu như thế, khó trách lại bị thánh thiên giáo chủ thao túng, thật không biết làm sao hắn lại có thể ngồi trên vị trí Thác Bạt tộc trưởng!

"Nếu ngươi không tin ta,có thể đến quân doanh của Hách Liên Phong nhìn thử. Ta nghe nói Cẩm quốc hoàng hậu hiện tại đang ở trong quân doanh của Hách Liên Phong cùng hắn thương nghị xem đối phó ngươi như thế nào đấy." Khóe môi Quân Khuynh Vũ khơi mào một chút tươi cười không để ý, từ từ nhìn Thác Bạt Nhuận.

Thác Bạt Nhuận nghe Quân Khuynh Vũ nói, trên mặt hiện lên bảy phần tức giận ba phần hoài nghi, hắn lại nhìn Quân Khuynh Vũ, nhíu mày hỏi, "Cho dù ngươi nói thật, vì sao ngươi lại giúp ta?"

"Ta đều có lý do của ta. Tin hay không tùy ngươi." Quân Khuynh Vũ thản nhiên liếc nhìn Thác Bạt Nhuận một cái, một bộ không chút để ý, áo trắng như một con bướm nhanh nhẹn bay lên, chợt lóe lên trước mắt Thác Bạt Nhuận, đợi cho Thác Bạt Nhuận phản ứng lại, đã không thấy thân ảnh Quân Khuynh Vũ đâu.

Thác Bạt Nhuận nhíu mày, quyết định thà rằng tin là có còn hơn không, thế nào cũng phải đến quân doanh của Hách Liên Phong nhìn một cái, Cẩm quốc hoàng hậu có phải thật sự đang bí mật mưu đồ cùng hắn hay không.

Mà bên trong quân doanhcủa Hách Liên Phong.

Lạc Khuynh Hoàng lấy thân phận hoàng hậu Cẩm quốc gửi đến bái thiếp, thuận lợi tiến vào doanh trướng của Hách Liên Phong. Vừa vào doanh trướng, Lạc Khuynh Hoàng đã ngửi được một cỗ nồng đậm mùi dược, loại dược này hình như đã ngửi qua.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn lại, bên trong quân doanh to như vậy chỉ có một thanh sam nam tử ngồi đó, nam tử ngồi trên, trên người là áo choàng hồ cừu thật dày, thoạt nhìn thân mình cực kì suy yếu, nghe thấy tiếng bước chân của Lạc Khuynh Hoàng, nam tử kia chậm rãi nâng lên đôi mắt.

Bên trong con ngươi đen thẫm trong suốt không gợn sóng sợ hãi, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt luân lộ ra một chút ý cười ôn hòa, từ từ nói, "Cẩm quốc hoàng hậu tìm ta có chuyện gì sao?"

Nhìn người nọ bình tĩnh tươi cười nằm trên nhuyễn tháp, Lạc Khuynh Hoàng sững sờ tại chỗ. Người này không phải là người ngày đó cứu nàng dưới vực sao?

Nàng thế nào cũng không nghĩ đến, người cứu nàng ngày đó, cư nhiên lại là Hách Liên Phong, nam tử ốm yếu không chịu nổi trong truyền thuyết. Hách Liên Phong xác thực thân nhiễm bệnh hiểm nghèo không phải giả, nhưng hắn lại hoàn toàn không nhát gan và vô dụng như lời đồn.

Trước không nói đến võ công hắn cao cường,thời điểm hắn nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng lại có thể không sợ hãi như vậy, nguyên nhân chỉ có thể có thể có hai. Thứ nhất, từ lúc cứu Lạc Khuynh Hoàng, hắn đã biết thân phận Lạc Khuynh Hoàng. Thứ hai, hắn cảm xúc nội liễm đến một bộ dáng nhất định, ngươi không thể từ trên mặt hắn nhìn ra một chút cảm xúc nào của hắn.

Mà Lạc Khuynh Hoàng tựa hồ cũng đoán không được đến tột cùng là cái trước hay cái sau, nàng rất nhanh bình phục cảm xúc, khóe môi dắt một chút ôn hòa tươi cười, từ từ nói, "Nguyên là nghĩ đến bái phỏng Hách Liên tộc trưởng, thật không ngờ, gặp lại cố nhân. Hách Liên tộc trưởng khi cứu Khuynh Hoàng, có phải đã biết thân phận của Khuynh Hoàng?"

"Thời điểm cứu không biết. Sau đó mới biết." Lông lông thanh tú của Hách Liên Phong hơi nhướng lên, gương mặt tái nhợt mang theo ý cười ôn hòa, cả người không có chút lệ khí, chỉ có ôn hòa bình tĩnh.

Ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng chợt tắt. Thân phận của nàng cũng không khó đoán, Hách Liên Phong biết được thân phận của nàng cũng nằm trong dự kiến của nàng, chỉ là nàng không ngờ Hách Liên Phong lại thẳng thắn như thế.

"Khuynh Hoàng còn phải đa tạ ân cứu mạng của Hách Liên tộc trưởng." Lạc Khuynh Hoàng thành khẩn nói với Hách Liên Phong, mặc kệ mục đích của nàng lần này có là gì đi nữa, nhưng ân cứu mạng của Hách Liên Phong, nàng đã cảm tạ tự tận đáy lòng, Hách Liên Phong không chỉ cứu mạng nàng, còn cứu cả tánh mạng tiểu Quân Lạc của nàng.

"Không cần khách khí. Nếu đã đến đây, thì mời ngồi." Hách Liên Phong ôn hòa nhìn Lạc Khuynh Hoàng, phân phó thủ hạ chuẩn bị chút rượu và thức ăn, thỉnh Lạc Khuynh Hoàng ngồi xuống.

Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn nhìn Hách Liên Phong, mục đích nàng đến lần này là vì muốn tạo ra biểu hiện Hách Liên Phong hợp tác cùng Cẩm quốc, thật không ngờ Hách Liên Phong cư nhiên phối hợp như vậy, trực tiếp phái người chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, cũng bớt cho nàng một phen công phu.

Hách Liên Phong cũng không hỏi một chút ý đồ nàng đến đây, đã sai người dâng rượu cùng đồ ăn khoản đãi nàng, trong này có thể có âm mưu gì hay không? Tuy rằng Hách Liên Phong từng cứu mạng nàng, nhưng nay lập trường đối lập, nàng không thể không cẩn thận một tí.

Rượu và thức ăn rất nhanh chóng được mang lên. Đều là một ít đồ ăn đơn giản để nhắm rượu đồ ăn.

"Rượu và thức ăn đơn giản. Mong Cẩm quốc hoàng hậu đừng ghét bỏ." Hách Liên Phong nhìn thoáng qua rượu và thức ăn, cực kì tùy ý cầm lấy chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Hách Liên Phong đem rượu uống một hơi cạn sạch không khỏi nhíu mày. Hách Liên Phong cực kì tuấn tú, thân thể hắn lại gầy yếu, sắc mặt tái nhợt không bình thường, thoạt nhìn văn nhược không chịu nổi, nhưng lúc hắn uống rượu quả thật tràn ngập hào khí, uống một hơi cạn sạch cũng không làm người khác cảm thấy đột ngột.

"Không ngờ Hách Liên tộc trưởng tửu lượng tốt như vậy." Lạc Khuynh Hoàng nhìn thoáng qua Hách Liên Phong, cũng cầm lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch. Nàng vốn đã không sợ trăm độc, tự nhiên cũng sẽ không sợ bên trong rượu có cái gì, nhưng thời điểm nàng uống vẫn cẩn thận đánh giá một chút.

Đồ ăn nhắm rượu thoạt nhìn thập phần đơn giản, nhưng rượu là thượng đẳng nữ nhi hồng, vị thuần cam liệt. Mà dựa vào nghiên cứu về độc dược của nàng, rượu này cũng không có vấn đề gì.

"Cuộc đời cũng chỉ có một chút ham muốn như vậy." Cánh tay Hách Liên Phong cầm chén rượu có chút run, nâng mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mâu quang tựa hồ có chút lóe ra, khóe môi dạng khai một chút thản nhiên ý cười, nhìn không ra cảm xúc trong đó.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nhíu mày, Hách Liên Phong tuy rằng xem không hề có ý giấu giếm gì nàng, thái độ cũng ôn hòa có lễ, nhưng nàng lại tổng cảm thấy Hách Liên Phong đem lại cho nàng cảm giác xa xôi khó có thể tiếp cận, giống như trên mặt hắn đang đeo mặt nạ, ngươi căn bản không có biện pháp nhìn ra trong lòng hắn đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì.

Hai người vừa uống rượu vừa ăn đồ ăn, tùy ý trò chuyện, thời gian cũng qua thật mau.

Bên trong con ngươi u hắc của Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên lướt qua một tia sáng rõ, như nghe được động tĩnh gì, khóe môi nàng hơi nhếch lên, chuyện vừa chuyển, từ từ nói, "Hôm nay cùng Hách Liên tộc trưởng trò chuyện với nhau thật vui, hy vọng ngày sau còn có cơ hội."

"Tùy thời xin đợi." Hách Liên Phong nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, chỉ thản nhiên đáp, trên mặt lộ vẻ tựa tiếu phi tiếu.

Mà Thác Bạt Nhuận ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó cũng vì vậy mà tức giận không chịu nổi, nhưng chỗ này dù sao cũng là quân doanh của Hách Liên Phong, hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ, chỉ phải nuốt một thân tức giận căm phẫn rời đi.

Con ngươi u hắc của Lạc Khuynh Hoàng không hề chớp nhìn Hách Liên Phong, mà Hách Liên Phong vẻ mặt vẫn vân đạm phong khinh như trước, không hề phập phồng. Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nhíu mày, nàng đều nghe được thanh âm của Thác Bạt Nhuận, dựa vào công phu của Hách Liên Phong, không có khả năng không nghe được,vì sao hắn đối với câu nói đa nghĩa của nàng không chút nghi ngờ, ngược lại còn cố ý đáp lại rất vô tư?

"Sắc trời đã không còn sớm. Khuynh Hoàng trước cáo từ." Kiềm chế nghi hoặc, Lạc Khuynh Hoàng nhìn Hách Liên Phong, bất động thanh sắc nói. Mặc kệ trong lòng Hách Liên Phong có chủ ý gì, bây giờ chưa phải thời điểm hỏi hắn, vì kế hoạch hôm nay, vẫn nên về quân doanh Cẩm quốc cùng Quân Khuynh Vũ hội hợp trước.

"Sau này còn gặp lại." Hách Liên Phong nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, đứng lên, tiễn Lạc Khuynh Hoàng đến cửa quân doanh, hắn liền cười nói, "Thân thể ta không tiện, sẽ không tiễn nữa ."

Lạc Khuynh Hoàng có chút vuốt cằm, ý bảo Hách Liên Phong cứ thoải mái, liền một mình rời khỏi quân doanh Hách Liên tộc, trở về quân doanh Cẩm quốc.

Quân doanh Cẩm quốc.

Quân Khuynh Vũ đã thay ra quần áo của Lưu Cảnh công tử, mặc lại một thân hồng y, hắn lười biếng tựa vào nhuyễn tháp, trong đôi mắt hoa đào hẹp dài mà mị hoặc phiếm nhè nhẹ tinh quang, khóe môi có chút mím lại, tựa hồ đang đang suy nghĩ việc gì đó, nhưng vẻ mặt hắn lại cố tình thích ý mà tự nhiên như vậy, giống như thế gian không có gì có thể thoát khỏi đôi con ngươi kia.

"Nếu Hách Liên Phong chính là người cứu nàng ngày đó, như vậy hắn rất có khả năng chính là thánh thiên giáo chủ." Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi dạng khai một chút tươi cười, chắc chắn nói.

Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng lộ ra một tia đồng ý, nhưng mi gian vẫn mang theo vài phần khó hiểu, nàng hỏi, "Ta cũng cho rằng Hách Liên Phong chính là thánh thiên giáo chủ. Nhưng hắn hôm nay rõ ràng đã nhận ra Thác Bạt Nhuận đến đấy, mà ý đồ ta đến, hắn nhất định cũng đã đoán được, nhưng hắn vẫn theo lời ta nói, hơn nữa để cho ta bình yên vô sự rời khỏi. Ta không rõ hắn đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì."

Sóng mắt Quân Khuynh Vũ có chút lưu chuyển, giống như sắc thái của một bức tranh thuỷ mặc, từng chút từng chút dần dần rõ ràng, mang theo vạn trượng quang hoa, khóe môi hắn gợi lên một chút tựa tiếu phi tiếu, từ từ nói, "Có lẽ kế ly gián của chúng ta chính là suy nghĩ trong lòng Hách Liên Phong?"

"Ý của chàng là, Hách Liên Phong tấn công Phương thành là giả, muốn mượn cơ hội làm suy yếu thế lực Thác Bạt Nhuận và Cô Hồng Phác là thật?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói thế, hơi nhíu chân mày, bên trong con ngươi u hắc hiện lên một tia lượng sắc, khóe môi cong lên mỉm cười, bừng tỉnh đại ngộ nói.

Quân Khuynh Vũ ngồi thẳng người một tí, bên trong con ngươi cũng mang theo vài phần chính sắc, khóe môi gợi lên một chút tươi cười, từ từ nói, "Dân tộc du mục Bắc Bộ bất quá vừa mới bị thánh thiên giáo khống chế, kỳ thật bên trong còn chưa thống nhất, tấn công Cẩm quốc, cũng không phải lựa chọn sáng suốt. Cho nên, lúc này rất có khả năng làm suy yếu thế lực Thác Bạt Nhuận, nếu làm tốt, về sau thống nhất toàn bộ dân tộc du mục Bắc Bộ cũng dễ dàng hơn."

"Nếu thật sự là như thế, chúng ta không ngại bàn một giao dịch với Hách Liên Phong." Bên trong con ngươi tối tăm của Khuynh Hoàng cũng hiện lên một tia giảo hoạt, khóe môi ôm lấy ý cười cao thâm , tiếp tục nói, "Chúng ta giúp hắn làm suy yếu thế lực Thác Bạt Nhuận, trợ hắn nhất thống Bắc Bộ, mà hắn tất muốn hứa hẹn liên minh cùng chúng ta."

"Chúng ta có thể giúp hắn làm suy yếu thế lực của Thác Bạt Nhuận, về phần nhất thống Bắc Bộ, vẫn nên giao cho chính hắn. Dù sao không có bằng hữu vĩnh viễn, nếu Bắc Bộ thật sự nhất thống, khó bảo toàn hắn sẽ không liên hợp với Lăng quốc, Tây Quyết đến đối phó Cẩm quốc." Quân Khuynh Vũ nhíu mày, bên trong con ngươi tối đen hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa, khóe môi gợi lên thản nhiên tươi cười.

Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ thương nghị tốt kế sách, suốt đêm lại bái phỏng quân doanh Hách Liên Phong, lúc này đây không phải quang minh chính đại gửi bái thiếp, mà là trực tiếp thâm nhập vào quân doanh của Hách Liên Phong.

Một đường đi tới cũng không có gặp bao nhiêu ngăn trở, cơ hồ là thực nhẹ nhàng tiến nhập quân doanh chủ trướng của Hách Liên Phong, mà màn bên trong Hách Liên Phong đèn đuốc chưa tắt, thời điểm Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ đi vào, Hách Liên Phong đang ngồi ở dưới đèn đọc sách, vẻ mặt dương dương tự đắc, tựa hồ đã sớm liệu đến Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng sẽ đến.

"Các ngươi đến đây." Hách Liên Phong nghe được tiếng bước chân của Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ, nâng lên đôi mắt, thần sắc bình thản, khóe môi mang theo thản nhiên ôn nhu ý cười, từ từ nói.

Quân Khuynh Vũ nhíu mày nhìn Hách Liên Phong, khóe môi gợi lên một chút tà mị tươi cười, bên trong con ngươi đen thẫm mang theo vài phần xem xét, cười nói, "Để Thánh Thiên giáo chủ chờ lâu ."

Hách Liên Phong nghe Quân Khuynh Vũ vạch trần thân phận của hắn, tựa hồ cũng không kinh ngạc, ánh mắt hắn lóe qua một tia lệ khí, như mây trắng nhu hòa che dấu tia chớp, chợt trở nên sắc bén, khóe môi tươi cười cũng mang theo vài phần lạnh lùng, hắn nhìn Quân Khuynh Vũ, làm như lơ đãng đáp, "Lưu Tô các chủ không cần khách khí."

Quân Khuynh Vũ nghe Hách Liên Phong nói, tựa hồ cũng không ngoài ý muốn, bên trong con ngươi của hắn hiện lên một tia nồng đậm hứng thú, khóe môi tươi cười càng phát ra tà mị, cười nói, "Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không cần phải khách sáo."

"Ngươi trợ ta tiêu diệt hai mươi vạn quân đội của Thác Bạt Nhuận. Ta đem thế lực dân tộc du mục Bắc Bộ rút khỏi lãnh thổ Cẩm quốc." Hách Liên Phong nâng mắt nhìn Quân Khuynh Vũ, bình tĩnh tự nhiên nói.

Quân Khuynh Vũ hơi nhíu mày, trong đôi mắt hoa đào hẹp dài mặt hiện lên một tia tinh quang, khóe môi hơi nhếch lên, từ từ nói, "Ngươi nên biết, Phương thành chỉ có mười vạn quân, nếu muốn tiêu diệt hai mươi vạn quân, tựa hồ không có khả năng."

"Không phải mười vạn. Là hai mươi lăm vạn." Trên gương mặt lạnh lùng của Hách Liên Phong lộ ra một tia hàn quang, hoàn toàn bất đồng với vẻ ôn nhuận nhu hòa bình thường, hàn quang kia làm cho gương mặt tái nhợt của hắn cũng nổi bật ra vài phần hàn khí.

Bên trong đôi mắt như hắc diệu thạch của Quân Khuynh Vũ không có gợn sóng sợ hãi, tựa hồ sớm đã liệu đến điều này. Từ khi hắn đoán được dụng ý Hách Liên Phong tấn công Phương thành cũng đã đoán được quân đội của Hách Liên tộc cùng Cô Hồng tộc kỳ thật là vì tiêu diệt quân đội Thác Bạt tộc mà đến .

Đương nhiên, này cũng là sau khi hắn vào Phương thành mới dự đoán được .

Gần nhất hắn chợt nghe Bạch Mộ báo cáo tình hình chiến đấu. Từ khi Quân Hiền Tề toàn quân bị diệt đến lúc Bạch Mộ kiên quyết thủ thành, mỗi một trận chiến hắn đều cẩn thận nghe ngóng. Hắn phát hiện trừ bỏ Thác Bạt tộc, hai tộc khác tựa hồ đều đang cố ý bảo tồn thực lực, mà Hách Liên Phong dụng binh lại tinh túy, tuy rằng chỉ có năm vạn binh lính, nhưng uy lực của nó không hề thua kém quân đội Thác Bạt tộc.

Nếu Hách Liên Phong không giữ lại, như vậy lấy bản sự của Bạch Mộ sợ là cũng không có cách nào bảo vệ cho Phương thành lâu như vậy. Bởi vậy, hắn đã ẩn ẩn đoán được dụng ý của Hách Liên Phong, cũng đoán được thân phận của Hách Liên Phong, cho nên mới có một màn hắn đi quân doanh Thác Bạt Nhuận dùng kế ly gián, hắn làm như vậy, thứ nhất là vì dao động quân tâm Thác Bạt Nhuận, thứ hai cũng là vì thử Hách Liên Phong.

"Một khi đã như vậy, sáng sớm ngày mai lập tức xuất binh đi. Thác Bạt tộc giờ phút này quân tâm đã loạn, đúng là thời cơ tốt để xuất binh." Khóe môi Quân Khuynh Vũ gợi lên một chút lãnh liệt tươi cười, cả người đều có vẻ cô hàn, một cỗ không khí xơ xác tiêu điều tràn ngập xung quanh hắn.

Sáng sớm hôm sau. Quân Khuynh Vũ liền suất lĩnh mười vạn quân Cẩm quốc công kích Thác Bạt tộc , Thác Bạt Nhuận vì lời nói hôm qua của Quân Khuynh Vũ, tâm tư đại loạn, đã không có cách nào an tâm chỉ huy tác chiến, mà Quân Khuynh Vũ cố ý phái người phát tán lời đồn đã truyền đến bên trong quân đội Thác Bạt Nhuận, quân đội Thác Bạt Nhuận giờ phút này gần như đã quân tâm đại loạn.

Lạc Khuynh Hoàng theo Quân Khuynh Vũ cùng lên chiến trường.

Tuy rằng nàng là nữ nhi tướng môn, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng lên chiến trường. Ấn tượng của nàng đối với chiến trường chính là tu la trường.

Một khắc đứng trên chiến trường kia, Lạc Khuynh Hoàng mới cảm giác được sát khí mãnh liệt cỡ nào, đều không đáng sợ bằng không khí tử vong thâm trầm trên chiến trường khí, mà vô luận chém giết thảm thiết cỡ nào đều không bằng cảnh máu chảy thành sông trên chiến trường.

Đó là mấy chục vạn tướng sĩ lấy mệnh đánh đổi. Không có suy nghĩ, không có nhân từ, chỉ biết mỗi một đao chém xuống, đều phải giết người, nếu ngươi không giết người, như vậy người ta sẽ giết ngươi.

Quân Khuynh Vũ vì lo lắng cho an toàn của Lạc Khuynh Hoàng, không có xông vào chiến tuyến, ở bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng bảo hộ nàng. con ngươi u hắc của Lạc Khuynh Hoàng dính chặt trong màu đỏ tươi trên chiến trường, chân mày của nàng gắt gao nhíu lại, kiếm nắm trong tay có chút run run.

"Hoàng nhi nếu chịu không nổi, thì trở về đi." Quân Khuynh Vũ nhìn sắc mặt Lạc Khuynh Hoàng tái nhợt, tựa hồ là không thích ứng được chiến trường đặc mùi máu tươi như thế, không khỏi có chút đau lòng, cầm tay Lạc Khuynh Hoàng , dù sao trận này tuyệt đối nắm chắc thắng lợi, Lạc Khuynh Hoàng quả thật không cần phải đi theo hắn đến chiến trường.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói, quật cường lắc lắc đầu, bên trong con ngươi u hắc tràn đầy kiên quyết, nàng nhìn Quân Khuynh Vũ, từng chữ nói, "Nếu ngay cả thế này mà ta cũng chịu không nổi, còn nói cái gì cùng chàng kề vai sát cánh. Nay thế cục thiên hạ phức tạp như thế, ngày sau chiến tranh tất nhiên không phải ít, ta phải trưởng thành, trưởng thành để có thể một mình đảm đương một phía!"

Quân Khuynh Vũ nhìn vẻ mặt quật cường của Lạc Khuynh Hoàng, như vẻ mặt lúc trước nàng mặc quần áo đơn bạc đứng trong sân dưới cái rét lạnh của mùa đông, quật cường như vậy, khiến người khác thương tâm như vậy, nhưng cũng rung động lòng người như vậy. Giống như nhìn vào đôi mắt của nàng, ngươi sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt bất kì yêu cầu gì của nàng.

Quân Khuynh Vũ yên lặng bảo hộ bên người Lạc Khuynh Hoàng, không tiếp tục yêu cầu nàng trở về. Hắn đau lòng Lạc Khuynh Hoàng, bởi vì Hoàng nhi của hắn cho dù có trí tuệ vô song như thế nào, nàng dù sao cũng là nữ tử, muốn một nữ tử đối mặt với chiến trường máu chảy đầm đìa như vậy, thật là có chút khó có thể tiếp nhận .

Quân đội của Thác Bạt Nhuận vừa đánh vừa lui, mà ở phía sau quân của Hách Liên Phong cùng quân của Cô Hồng Phác bọc đánh từ hai mặt, chặn đứng quân của Thác Bạt Nhuận.

"Hai người các ngươi quả nhiên muốn hại ta!" Thác Bạt Nhuận nhìn thấy Hách Liên Phong cùng Cô Hồng Phác đồng thời xuất hiện trước mặt hắn, mắt hổ không khỏi trừng trừng, tức giận nhìn chằm chằm Hách Liên Phong và Cô Hồng Phác, một bộ muốn đem bọn họ bầm thây vạn đoạn.

Hách Liên Phong thấy Thác Bạt Nhuận tức giận, vẫn duy trì biểu tình bình thản, trên mặt cũng chưa từng có một tia gợn sóng, nhưng thật ra thường ho khan một tiếng, ánh mắt lướt qua quân đội nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng cách đó không xa huy kiếm ứng chiến, bên trong con ngươi đen thẫm lướt qua một tia kinh ngạc cùng thưởng thức.

Mà Cô Hồng Phác nghe Thác Bạt Nhuận nói, cũng gợi lên âm trắc trắc tươi cười, híp đôi mắt hẹp dài, nhìn chằm chằm Thác Bạt Nhuận, thanh âm cũng mang theo một cỗ âm dương quái khí, âm âm nói, "Hừ hừ hừ, Thác Bạt Nhuận, ngươi chớ trách chúng ta, muốn trách chỉ có thể trách ngươi rất ngốc, hôm nay chính là ngày chết của ngươi. Về phần Thác Bạt tộc sao, mất đi hai mươi vạn quân đội, còn lại cũng không chịu nổi một kích, ta cùng Hách Liên Phong nhất định sẽ đem tộc nhân của ngươi đều đưa đi gặp ngươi!"

"Cô Hồng Phác! Ngươi vương bát đản này! Dám ám toán lão tử, lão tử hôm nay liều mạng cùng các ngươi!" Thác Bạt Nhuận nghe Cô Hồng Phác nói như thế, tức giận trên mặt càng phát ra rõ ràng, huy đao chém tới Cô Hồng Phác.

Cô Hồng Phác thấy Thác Bạt Nhuận phát điên đánh tới hắn, thu hồi âm trắc trắc ý cười, ngược lại thận trọng ứng phó Thác Bạt Nhuận, Thác Bạt Nhuận tuy rằng đầu óc ngu dốt một ít, nhưng một thân công phu tuyệt không thể xem thường, nhất là một thân sức mạnh, nếu bị hắn chém trúng một đao, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Mà bên này quân đội Cẩm quốc thế như chẻ tre tấn công đến bộ vị trung tâm của Thác Bạt Nhuận , Lạc Khuynh Hoàng từ xa đã thấy Thác Bạt Nhuận cùng Cô Hồng Phác đang đánh nhau, còn lại Hách Liên Phong ở một bên trầm tĩnh nhìn, vẻ mặt lạnh lùng, bên trong con ngươi còn lóe ra hàn quang.

"Thì ra Hách Liên Phong muốn đối phó không chỉ có Thác Bạt Nhuận, còn có Cô Hồng Phác." Lạc Khuynh Hoàng thấy một màn như vậy, lập tức sâu sắc phản ứng lại, bên trong con ngươi mang theo hàn ý, nói với

Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ gật gật đầu, khóe môi gợi lên một chút ý cười hàm xúc không rõ ý tứ, từ từ nói, "Tâm tư Hách Liên Phong quả nhiên kín đáo. Hai người bọn họ đánh nhau tất nhiên là lưỡng bại câu thương, hắn chỉ cần bổ một kích chí mạng. Sau đó chỉ cần nói là Thác Bạt Nhuận giết Cô Hồng Phác, như vậy Cô Hồng tộc cùng Thác Bạt tộc tất nhiên thế bất lưỡng lập, Hách Liên tộc đại có thể ngư ông đắc lợi."

"Nhưng là kể từ đó, đối với Thác Bạt tộc cùng Cô Hồng tộc, đều là thương tổn diệt tộc a." Lạc Khuynh Hoàng nhìn quanh bốn phía, vừa rồi còn tràn đầy chiến sĩ đứng trên đất, hiện tại đã là thi hoành khắp nơi, bị máu nhiễm đỏ, đã nhìn không ra nhan sắc vốn có của vùng đất này.

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, bên trong con ngươi đen thẫm mang theo một tia hờ hững, khóe môi có chút gợi lên, trong giọng nói lộ ra vài phần sắc bén, vài phần hờ hững, "Không phá thì không xây được. Nếu không tiêu diệt Thác Bạt tộc cùng Cô Hồng tộc, dân tộc du mục Bắc Bộ vĩnh viễn không thể thống nhất."

Nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, Lạc Khuynh Hoàng chỉ mím môi, không nói chuyện nữa, đây có lẽ chính là tranh đoạt quyền lực đi, so với chiến trường này còn huyết tinh đáng sợ hơn nữa, ở trên chiến trường, bị thương còn biết được vì sao, mà đấu tranh quyền lực, ngươi vĩnh viễn sẽ không biết minh hữu của ngươi sẽ ở phía sau đâm ngươi một đao hay không.

Mà có chiến tranh sợ cũng đều là vì dã tâm của tranh đoạt quyền lực của con người đi. Vì nhất thống dân tộc du mục Bắc Bộ, sẽ hy sinh nhiều tánh mạng tướng sĩ như vậy, thậm chí muốn hy sinh cả tộc nhân của Thác Bạt tộc cùng Cô Hồng tộc.

Đây là quyền lực lạnh lùng cùng vô tình. Bởi vậy, ở trên người đế vương chân chính, đều có vẻ lạnh lùng đến cô tuyệt cùng xa cách. Lúc trước Hương Lăng từng hay nói giỡn với nàng, nói nàng có thể đi làm nữ hoàng đế, nàng hiện tại mới biết được, vị trí như vậy, nàng vĩnh viễn không thể đảm nhiệm, bởi vì lòng của nàng, còn chưa đủ ngoan tuyệt.

Trong khi Lạc Khuynh Hoàng đang nhập tâm suy nghĩ, Thác Bạt Nhuận cùng Cô Hồng Phác đã đấu mấy chiêu. Cô Hồng Phác cố ý lộ ra một sơ hở, Thác Bạt Nhuận nhìn đến sơ hở kia, liền cử đao dùng hết toàn lực bổ tới, nhưng Cô Hồng Phác lại đột nhiên từ bên trong bay ra một quả ám khí, thân mình phiến diện, hiện lên sau đao của Thác Bạt Nhuận.

Trên ám khí đương nhiên có độc, sau khi Thác Bạt Nhuận trúng ám khí, toàn bộ thân mình mãnh liệt rung động, con mắt trợn lên, trên mặt xuất hiện vẻ mặt thống khổ dữ tợn, tựa hồ là khó có thể chịu được kịch độc tra tấn.

Nhìn đến bộ dáng Thác Bạt Nhuận, trên mặt Cô Hồng Phác một lần nữa lộ ra âm trắc trắc ý cười, hắn đi đến trước mặt Thác Bạt Nhuận, trên mặt lộ vẻ đắc ý mà âm hiểm tươi cười, nói với Thác Bạt Nhuận, "Thác Bạt Nhuận, nói ngươi ngốc ngươi thật đúng là ngốc, cho dù có sức mạnh, cũng bị ta giết đấy thôi? Ha ha ha ha ha ha ha ha. . ."

Tiếng cười Cô Hồng Phác chợt im bặt, nhìn trái tim bị đại đao cắm vào, đáy mắt lướt qua một tia không thể tin, lập tức thẳng tắp ngã xuống, mà Thác Bạt Nhuận đã gần như bị độc chết, chỉ là đao trong tay hắn đã thẳng tắp cắm thẳng vào tim Cô Hồng Phác.

Hách Liên Phong từ trong lòng lấy ra khăn tay, nhẹ nhàng xoa xoa ngón tay mình, nhìn cũng không thèm nhìn Thác Bạt Nhuận cùng Cô Hồng Phác, liền ruổi ngựa đi tới trước mặt Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng đối với một màn vừa rồi kia cũng không ngoài ý muốn, chỉ là nhìn Hách Liên Phong bình tĩnh hoàn thành một loạt hành độngnhư thế, lòng của nàng vẫn là có chút khiếp sợ .

Hách Liên Phong rốt cuộc là loại người nào? Vì sao thoạt nhìn người gầy yếu ôn hòa như thế, sẽ là người lãnh huyết vô tình?

"Toàn quân củaThác Bạt Nhuận đã gần bị diệt." Hách Liên Phong nhìn thoáng qua chiến trường, đáy mắt phiếm tia lạnh lùng đến thấu xương, cái loại lạnh lùng này là không đem nhân sinh đặt ở trong mắt, hắn tiếp tục nói với Quân Khuynh Vũ, "Cẩm đế có thể giúp ta diệt quân đội Cô Hồng tộc hay không?"

Quân Khuynh Vũ nghe được yêu cầu của Hách Liên Phong, nhíu mày, từ chối cho ý kiến. Hách Liên Phong muốn tiêu diệt cả quân đội Cô Hồng tộc, hắn cũng không ngoài ý muốn, dù sao điều Hách Liên Phong muốn là Thác Bạt tộc cùng Cô Hồng tộc hai bên tranh đấu, như vậy chuyện tình hôm nay, sẽ không để cho người của dân tộc du mục Bắc Bộ biết, nếu không, Hách Liên tộc cũng khó mà dẹp yên bên ngoài.

"Chúng ta ước định là diệt Thác Bạt Nhuận quân đội. Chuyện này của hắn, ta không có nghĩa vụ giúp ngươi." Khóe môi Quân Khuynh Vũ ôm lấy thản nhiên ý cười, nhìn Hách Liên Phong, không lưu tình từ chối yêu cầu của Hách Liên Phong, hơn nữa ra lệnh cho quân đội Cẩm quốc rút lui.

Quân đội Cô Hồng tộc còn lại cũng gần bảy vạn, mà Hách Liên tộc năm vạn binh cơ hồ không có gì tổn thương, quân đội Cô Hồng tộc lại mất đi chủ soái, Hách Liên Phong không đến mức không đối phó được, tự nhiên hắn cũng không cần phải nhúng tay.

Huống chi, cho dù Hách Liên Phong không đối phó được, kia cũng không quan hệ với hắn. Dân tộc du mục Bắc Bộ đương nhiên là càng loạn càng tốt.

"Hắn căn bản không cần chúng ta hỗ trợ." Lạc Khuynh Hoàng nhìn thoáng qua chiến cuộc, chắc chắn nói với Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ gật gật đầu. Hách Liên Phong thật là có thể ứng phó, nhưng nếu hắn chịu ra tay tương trợ, như vậy Hách Liên Phong có thể tốn ít công mà lấy lợi lớn, có thể giữ lại thực lực, đương nhiên, Hách Liên Phong tựa hồ cũng liệu đến hắn sẽ không ra tay tương trợ, bởi vậy thời điểm hắn cự tuyệt, hắn cũng không có biểu hiện ra kinh ngạc.

"Trong vòng ba năm, dân tộc du mục Bắc Bộ nhất thống. Đến lúc đó, tất nhiên trở thành kình địch của Cẩm quốc." Quân Khuynh Vũ cuối cùng nhìn thoáng qua chiến trường, con ngươi đen thẫm nhìn về phương xa phía chân trời, tựa hồ chờ đợi cái gì đó, khóe môi gợi lên một chút bễ nghễ thiên hạ tươi cười.

Lạc Khuynh Hoàng cũng nhìn xa xa thiên không, trần bì sắc quang mang ánh đỏ nửa bên thương khung, thoạt nhìn hết sức đồ sộ, khóe môi nàng ôm lấy một tia thản nhiên ý cười. Cẩm quốc cùng Tây Quyết ước định hòa bình hiệp nghị cũng là ba năm.

Xem ra ba năm sau, sẽ có một hồi ác chiến .

Giang sơn như họa này đến tột cùng sẽ rơi vào tay ai. Đệ nhất thanh niên tài tuấn, đến tột cùng ai có thể đủ khả năng trở thành chủ nhân cuối cùng của giang sơn này. Mà dưới vạn dặm núi sông này còn phải mai táng bao nhiêu bạch cốt, mới có thể đủ thành tựu nhất thống thiên hạ?

109. Chương 111: Khuynh Hoàng Ghen, Tiểu Quân Lạc Phúc Hắc

Sau khi trở lại Cẩm quốc, Quân Khuynh Vũ liền bắt tay vào xây dựng quân đội, chuẩn bị cho trận đánh quyết định ba năm sau. Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua hai năm rưỡi.

"Mẫu thân, phụ thân cùng a di khác đi dạo phố!" Tiểu Quân Lạc đôi mắt trong suốt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính tươi cười giảo hoạt không dễ phát hiện, vươn cánh tay nhỏ nhắn phì nộn, túm ống tay áo Lạc Khuynh Hoàng, nói với Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng đang mang đứa nhỏ thứ hai của Quân Khuynh Vũ, đã ước chừng tám tháng bởi vậy không tiện ra ngoài hành tẩu, nghe Quân Lạc nói vậy không khỏi nhíu mày, nhéo khuôn mặt phúng phính, ôn nhu cười nói, "Lạc Nhi không được nói dối nha, phụ thân mỗi ngày đều bận công vụ, khi nhàn hạ đều ở cùng mẫu thân cùng ngươi, làm sao có thể cùng a di khác đi dạo phố nha?"

"Lạc Nhi không nói dối, Lạc Nhi nói thật mà! Không tin mẫu thân cùng Lạc Nhi ra ngoài xem, ngay trên đường đến cửa cung!" Trong đôi mắt đen nhánh long lanh của Tiểu Quân Lạc hiện lên một tia sốt ruột, vẻ mặt ủy khuất, tay nhỏ bé vẫn dùng sức lôi kéo Lạc Khuynh Hoàng, dường như sợ Lạc Khuynh Hoàng không tin nó.

Lạc Khuynh Hoàng ban đầu tưởng Quân Lạc đùa nàng, nhưng nhìn đến bộ dáng đáng thương của Quân Lạc, nàng cho dù không tin cũng không thể không cùng nó đi ra ngoài xem, nếu không e là nước mắt sẽ rơi xuống.

Bị Quân Lạc túm chạy đến ngoài hoàng cung, Lạc Khuynh Hoàng có chút bất đắc dĩ kéo Quân Lạc lại, nhếch môi cười nói, "Lạc Nhi chậm chút, mẫu thân còn đang có muội muội ngươi nha."

Tiểu Quân Lạc thấy Lạc Khuynh Hoàng nói vậy, cước bộ không khỏi đi chậm lại, đôi mắt long lanh cẩn thận nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng, cười tủm tỉm, "Ân, muội muội ngoan, ca ca sẽ đi chậm."

Lạc Khuynh Hoàng nhìn Quân Lạc bộ dáng thực thiên chân khả ái, không khỏi cười dịu dàng, nàng cũng không biết trong bụng là trai hay gái, nhưng Quân Lạc nói nó thích muội muội, trong bụng nàng nhất định là muội muội, nàng cũng chỉ tùy theo ý nó.

Tiểu Quân Lạc đi chậm lại, mắt vội vàng nhìn về phía trước, hừ, phụ thân đáng giận luôn khi dễ nó, còn tranh giành mẫu thân với nó nữa, khó tìm được lúc phụ thân làm chuyện xấu, nó nhất định phải nói với mẫu thân!

Lạc Khuynh Hoàng đi theo Quân Lạc đến một con đường. Quân Lạc trời sinh hiếu động, nhất là sau khi nàng mang thai nên không thể thường xuyên cùng nó xuất cung, vì thế nàng đành phái Tố Huyền đi theo Quân Lạc, cho Quân Lạc dạo chơi một chút, cho nên vừa rồi Quân Lạc cũng là cùng Tố Huyền xuất cung trở về.

Nàng vừa rồi hỏi Tố Huyền, Tố Huyền nói không nhìn thấy gì hết, Quân Lạc lại đột nhiên vội vàng muốn nàng ta dùng khinh công dẫn hắn hồi cung tìm Lạc Khuynh Hoàng. Lạc Khuynh Hoàng bất đắc dĩ nhìn Quân Lạc, không biết vì sao, Quân Lạc cùng Quân Khuynh Vũ một lớn một nhỏ luôn làm loạn không ngừng.

"Vừa rồi mới ở đây, sao đã không thấy đâu rồi!" Tiểu Quân Lạc dẫn Lạc Khuynh Hoàng ra ngã tư đường, ngã tư đường vẫn như trước ồn ào nhốn nháo, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng Quân Khuynh Vũ, trong mắt Quân Lạc đã xuất hiện một tầng nước, đôi mày nhíu lại một chỗ nhìn đám người.

Lạc Khuynh Hoàng thấy vậy không khỏi nhíu mi, trong mắt hiện lên sủng nịnh cùng yêu thương cũng đều cố nhịn xuống, nói với Quân Lạc, "Lạc Nhi, mẫu thân không phải đã nói không được lừa người ta sao?"

"Mẫu thân, ta không có lừa người! Ta thực sự nhìn thấy phụ thân cùng một a di khác đi cùng nhau." Tiểu Quân Lạc không khỏi nóng nảy, mắt dáo dác nhìn bốn phía, giống như muốn đào ba tấc đất để tìm ra Quân Khuynh Vũ.

Lạc Khuynh Hoàng không khỏi nghi hoặc, nếu Quân Lạc nhất thời đùa dai một chút sẽ không tiếp tục đùa nàng sau khi nàng trầm mặt, còn Quân Khuynh Vũ không phải nói hôm nay có chuyện cần xử lý sao, sao có thể ở cùng một chỗ với nữ tử khác?

Khi Lạc Khuynh Hoàng lâm vào đăm chiêu, cánh tay phấn nộn của Quân Lạc một lần nữa kéo tay áo Lạc Khuynh Hoàng, hưng phấn nói, "Mẫu thân, phụ thân kìa!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn theo hướng Quân Lạc chỉ, quả nhiên trong biển người có thấy một người mặc hồng y cực kỳ bắt mắt.

Hồng y như hỏa, ngọc thụ lâm phong, ngay cả ở trong đám người cũng không chút nào vùi lấp được hào quang của hắn, ngoại trừ Quân Khuynh Vũ thì còn ai ở đây?

Trên mặt hắn dường như đang tươi cười bất đắc dĩ, mắt hoa đào hẹp dài hiện lên một tia ấm áp, mà nữ tử xinh đẹp khả ái bên cạnh hắn mặc y phục màu phấn hồng, trên đầu cài một bông hoa, thoạt nhìn không hề mị tục mà ngược lại càng thêm đáng yêu.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn kỹ, nàng kia mặc dù không tính là khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng rất thanh tú, khuôn mặt đơn thuần, nghịch ngợm, linh động. Dù vậy nàng ta ở cùng Quân Khuynh Vũ một chỗ nên nàng không thể khống chế được sinh ra cảm giác chán ghét.

"Quân Khuynh Vũ." Lạc Khuynh Hoàng đi tới trước mặt Quân Khuynh Vũ cùng nữ tử kia, con ngươi xinh đẹp hiện lên một tia lạnh lùng. Nàng nhìn bọn họ, trên mặt thậm chí còn có ý cười thản nhiên, nhưng ý cười này không ở trong mắt, không thể che dấu bối rối chợt lóe lên.

Nàng kia nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng đi tới, tinh nghịch nhìn nàng, Điềm Điềm cười với Lạc Khuynh Hoàng, xoay người nói với Quân Khuynh Vũ nói, "Khuynh Vũ ca ca, đây chính là Khuynh Hoàng tỷ tỷ sao?"

Nàng gọi Khuynh Vũ ca ca, khẩu khí như vậy giống như đã gọi trăm ngàn lần, mà nàng ta gọi tiếng tỷ tỷ này, không khỏi làm nàng nhớ tới bọn tỷ muội trong phủ lục đục với nhau.

Có thể là do mang thai, có thể là do lời nói của Quân Lạc làm ảnh hưởng, có thể là do nhìn thấy Quân Khuynh Vũ đứng cùng một chỗ với nữ tử khác mà khiếp sợ, Lạc Khuynh Hoàng cái gì cũng không có hỏi, liền xoay người trở về hoàng cung.

Quân Lạc dọc đường vẫn theo sau Lạc Khuynh Hoàng, chân ngắn chạy như bay nhưng không làm sao đuổi kịp bước chân của Lạc Khuynh Hoàng, hắn vừa chạy vừa ủy khuất gọi," Mẫu thân chậm chút, đợi Lạc Nhi, mẫu thân, không phải chạy nhanh làm tổn thương muội muội a?"

Hiện tại Lạc Khuynh Hoàng đã không nghe thấy gì, chỉ giận đùng đùng về phòng mình, hung hăng khóa cửa phòng lại, không cho kẻ nào tiến vào, cũng không chịu ăn cơm.

Quân Khuynh Vũ đến vài lần đều bị Lạc Khuynh Hoàng chặn ở ngoài cửa, mà Quân Khuynh Vũ muốn mở miệng giải thích Lạc Khuynh Hoàng đều che lỗ tai lại không chịu nghe, Quân Khuynh Vũ đứng ở ngoài có chút dở khóc dở cười.

"Đều tại ngươi nhiều chuyện!" Quân Khuynh Vũ lườm Quân Lạc đang đứng ở bên ngoài một cái, tay dí trán nó, vừa tức giận vừa buồn cười.

Quân Lạc thấy Lạc Khuynh Hoàng tự giam mình trong phòng, ngay cả cơm trưa cũng không ăn không khỏi bối rối. Nó bị Quân Khuynh Vũ cốc đầu, tức giận nhìn hắn, không cam lòng nói, "Con cũng không biết sao lại như vậy nha! Ai bảo người cùng nữ nhân khác đi dạo phố?"

Nghe Quân Lạc mới ba tuổi đã phát biểu một câu lão thành như vậy, bất đắc dĩ trong mắt Quân Khuynh Vũ càng nhiều, lại nhìn Quân Lạc trợn trắng mắt nhìn hắn, hắn tức khí nói, "Cái gì mà nữ nhân khác, đó là hôn thê của thúc thúc Mị Ảnh!"

Quân Lạc vẻ mặt giật mình, tay nhỏ bé che miệng, đôi mắt trong suốt trừng thật to, nhìn Quân Khuynh Vũ, "Cái gì? Phụ thân thật hư, ngay cả nữ nhân của hảo huynh đệ cũng muốn?"

Quân Khuynh Vũ nghe Quân Lạc nói vậy, thiếu chút nữa lộn cổ. Con ngươi đen nhánh cẩn thận nhìn Quân Lạc từ đầu tới chân, đứa nhỏ này thật sự chỉ mới ba tuổi? Sao hắn cảm thấy trình độ phúc hắc của nó đã ngang hắn? Kiếp trước hắn tạo nghiệt gì mà tự nhiên sinh ra một đứa con như vậy?

"Nhìn cái gì! Không muốn con giúp khuyên mẫu thân?" Quân Lạc thấy Quân Khuynh Vũ từ trên xuống dưới đánh giá hắn, không khỏi liếc mắt xem thường, học Quân Khuynh Vũ hếch cằm.

Quân Khuynh Vũ thấy Quân Lạc có cách khuyên Lạc Khuynh Hoàng, lập tức thu hồi vẻ mặt xem thường, chỉ cần nó có cách làm cho Lạc Khuynh Hoàng hết giận là tốt rồi.

Lạc Khuynh Hoàng đang mang thai đứa nhỏ, nếu không ăn cơm thì sẽ tổn hại đến thân thể. Hắn chính là đau lòng Lạc Khuynh Hoàng, đối với đứa nhỏ trong bụng cũng có phần lo lắng, hắn thật sự sắp điên mất.

"Lạc Nhi ngoan. Phụ thân biết Lạc Nhi là đứa nhỏ nghe lời nhất, nhanh đi khuyên mẫu thân của con, bảo mẫu thân nghe phụ thân giải thích đi." Quân Khuynh Vũ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Lạc, mỉm cười nói, bộ dạng giống hệt như kẻ buôn bán nhi đồng.

Quân Lạc khinh bỉ liếc Quân Khuynh Vũ một cái, cực kỳ đắc ý nói, "Vậy thì bổn hoàng tử đành giúp vậy!"

Quân Khuynh Vũ nhìn Quân Lạc nhanh như chớp tiến vào phòng Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi nghiến răng nghiến lợi, nhưng ngoài mặt chỉ có thể bất đắc dĩ tươi cười, trong mắt tràn đầy sủng nịnh, ai bảo đây là đứa nhỏ của hắn cùng Lạc Khuynh Hoàng nha?

Quân Lạc đi vào trong phòng, Lạc Khuynh Hoàng đang ngồi trên bàn bực bội, không ăn không ngủ, chỉ một mình ngồi một góc.

Bàn tay nhỏ bé của Quân Lạc cầm bát cơm, có vẻ khó khăn lắm mới đưa được đến trước mặt Lạc Khuynh Hoàng, đôi mắt ngập nước mở to, thanh âm nũng nịu nói với Lạc Khuynh Hoàng, "Mẫu thân, ăn cơm đi!"

"Không ăn!" Lạc Khuynh Hoàng tựa hồ vẫn đang chìm trong lửa giận, thanh âm cũng không tốt lắm, tức giận trả lời.

Quân Lạc cũng không nổi giận, tiếp tục mở mắt ngập nước đáng thương nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nói, "Vậy mẫu thân đi ngủ đi!"

"Không ngủ!" Lạc Khuynh Hoàng vẫn kiên quyết.

Quân Lạc thấy thái độ Lạc Khuynh Hoàng như vậy, không khỏi đảo mắt long lanh, khẽ cắn môi, nghiêng nghiêng đầu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, dường như muốn nói gì đó, Lạc Khuynh Hoàng thấy Quân Lạc không nói gì, liền quay đầu hỏi, "Quân Lạc, con rốt cuộc muốn nói cái gì?!"

"Lạc Nhi đang nghĩ, mẫu thân không ăn không ngủ được, sau này còn có nữ nhân khác ăn cơm của mẫu thân, ngủ cùng nam nhân của mẫu thân, không chừng còn có thể đánh Lạc Nhi!" Tiểu Quân Lạc vẻ mặt đáng thương, nước mắt đã rơi ra đến nơi nhìn Lạc Khuynh Hoàng.

"Quân Khuynh Vũ! Chàng dám!" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Lạc nói vậy, rốt cuộc ngồi không yên, liền đứng dậy vọt ra khỏi phòng, chỉ còn Quân Lạc ngồi cười giảo hoạt.

Phụ thân, Lạc Nhi đã khuyên được mẫu thân ra ngoài, vể phần thái độ mẫu thân không được tốt đã không liên quan tới con nha.

Lạc Khuynh Hoàng nhanh chóng đi ra, mà Quân Khuynh Vũ đã sớm chờ ở bên ngoài, nhìn thấy thì lập tức đi đến, nhưng khi hắn nhìn thấy sắc mặt Lạc Khuynh Hoàng, không khỏi nhíu mày. Tuy rằng hắn đã lấy Hoàng Nhi được khá lâu, nhưng trước mặt hắn Hoàng nhi luôn ôn nhu, sao lại trở nên hung hãn như vậy?

"Hoàng Nhi, nàng hãy nghe ta giải thích!" Khó khăn lắm Lạc Khuynh Hoàng mới đi ra khỏi phòng, hắn phải nắm lấy cơ hội này, cho dù sắc mặt Lạc Khuynh Hoàng không được tốt cũng không sao, hắn kiên trì giữ chặt Lạc Khuynh Hoàng, chân thành nói.

Lạc Khuynh Hoàng chưa hết tức giận, nhíu mi, trong mắt còn có lửa giận, rút tay ra, tức giận hỏi, "Chàng còn có gì giải thích?"

"Tử Linh là hôn thê của Mị Ảnh, hôm nay Mị Ảnh làm nhiệm vụ ta giao cho nên Tử Linh muốn ta đi dạo cùng nàng ta một chút." Quân Khuynh Vũ nghĩ Lạc Khuynh Hoàng đã cho hắn cơ hội, lập tức lời ít ý nhiều nói.

Nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy Lạc Khuynh Hoàng lâm vào trầm mặc. Nếu quan sát kĩ trong lời nói, có thể tìm ra trên khuôn mặt không chút thay đổi của nàng có chút xấu hổ, giữa trán còn có mồ hôi lạnh.

Náo loạn nửa ngày, hóa ra cô nương kia chính là vị hôn thê Mị Ảnh vẫn nhắc tới. Mị Ảnh cùng Quân Khuynh Vũ tình như huynh đệ, chả trách cô nương kia gọi Quân Khuynh Vũ là ca ca, gọi nàng là tỷ tỷ, cũng là xuất phát từ lễ nghi thường tình. Mà nàng kiểu lầm Quân Khuynh Vũ cùng Tử Linh, trước mặt Tử Linh còn nổi giận đùng đùng chạy đi, thật sự là dọa người, việc này nếu để cho Mị Ảnh cái tên mặt ngoài lạnh lùng nội tâm phúc hắc kia biết, còn không cười chết nàng nha!

"Chàng nói cái này làm gì, ta cũng không phải tức giận vì cái này." Lạc Khuynh Hoàng không dám nhìn vào mắt Quân Khuynh Vũ, giọng nói cũng có phần không chắc chắn, tiếp tục nói, "Ta giận chàng gạt ta, không phải nói đi làm công vụ sao?"

"Hóa ra là vậy." Quân Khuynh Vũ cười cười, nói, "Ta vốn là làm công vụ, nhưng chỗ Lưu Tô các quản lí đột nhiên xảy ra chuyện, ta phải phái Mị Ảnh đi xử lý, kết quả Tử Linh chạy đến đòi ta trả Mị Ảnh cho nàng ta, ta không còn cách nào khác, đành phải mang nàng ta đi chơi làm tâm tình nàng ta trở lại bình thường.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ khi nói đến Tử Linh đều lộ vẻ bất đắc dĩ, lại nghĩ đến mỗi lần Mị Ảnh đề cập đến Tử Linh đều là run rẩy, vậy Tử Linh này chắc cũng là một nữ tử làm cho người ta đau đầu.

"Nguyên lai là vậy, ta đã hiểu lầm chàng." Lạc Khuynh Hoàng mặt không đỏ, tâm không động nói, đem lí do nàng ăn dấm chua đều ném đi hết, bởi vì Quân Khuynh Vũ lừa nàng tức giận so với ăn dấm chua tốt hơn, ít nhất không dọa người.

"Không phải lỗi của Hoàng Nhi, là ta không nói rõ ràng." Quân Khuynh Vũ thấy Lạc Khuynh Hoàng hiểu ra, liền cười nói, trong mắt toàn là sủng nịnh, hắn giữ chặt Lạc Khuynh Hoàng nói, "Có lẽ là do có thai, tính tình đều dễ bị kích động. Sinh con vất vả như vậy sau lần này, chúng ta không sinh nữa!"

Lạc Khuynh Hoàng thấy Quân Khuynh Vũ nói vậy, cảm thấy ấm áp trong lòng, có thể có một phu quân yêu thương chính mình, thật là may mắn của nàng.

Quân Khuynh Vũ nhìn Lạc Khuynh Hoàng cười cũng cười, chỉ cần Lạc Khuynh Hoàng vui vẻ, hắn liền cảm thấy vui vẻ theo. Thực ra vừa rồi Lạc Khuynh Hoàng vụng về nói dối hắn làm sao có thể qua mắt hắn? Chẳng lẽ Lạc Khuynh Hoàng bởi vì bị lừa nên tức giận hay bởi vì ghen nên tức giận hắn cũng không phân biệt rõ?

Nhưng hắn biết tính Lạc Khuynh Hoàng, nhất định sợ là nói ra sẽ bị chê cười, cho nên mới mạnh miệng. Lạc Khuynh Hoàng không muốn thừa nhận, vậy hắn sẽ không đi vạch trần nàng, chỉ cần nàng cao hứng là được rồi.

Huống chi, cho dù vì có thai nên tính dễ bị kích động, nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng vì hắn ghen tuông, hắn vẫn rất vui. Trước đây hắn nói tình yêu cần tin tưởng, hắn liền phát hiện Lạc Khuynh Hoàng quá tin tưởng hắn, hắn nói gì nàng đều tin, giữa bọn họ không hề có mâu thuẫn, mà ngẫu nhiên ồn ào một trận như vậy mới có lạc thú.

"Bởi vì là con của chúng ta, nên ta không vất vả." Lạc Khuynh Hoàng cầm tay Quân Khuynh Vũ, từng chữ từng chữ nói. Sinh con tất nhiên vất vả, nhưng vì người mình yêu liền không có gì vất vả.

Quân Khuynh Vũ nghe Lạc Khuynh Hoàng nói vậy cũng tràn đầy ý cười. Loại tươi cười này không giống với bất cần đời cùng tà mị, mà là ôn nhu sủng nịnh, loại tươi cười này, hắn chỉ cho Lạc Khuynh Hoàng xem.

Mặc kệ là mưa to gió lớn, vẫn là bình thản như nước, có thể làm bạn bên cạnh nàng, mới là người cả đời hắn quý trọng, Có thể gặp một người như vậy trong thiên hạ là mò kim đáy biển, nếu gặp được, tất phải yêu thương lẫn nhau.

Quân Khuynh Vũ đang ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, thấy Tiểu Quân Lạc lấp ló ở cửa phòng, không khỏi nhíu mày, tiểu gia hỏa này lại mang tới phiền phức gì cho hắn đây?

Đôi mắt đen như mực lướt qua một tia ôn nhu cùng bất đắc dĩ, khóe môi Quân Khuynh Vũ tươi cười nghiền ngẫm, buông tấu chương trong tay, lặng lẽ bước đến cửa thư phòng, bước chân hắn cực kỳ cẩn thận, dường như muốn chơi trò mèo vờn chuột với Quân Lạc.

Tiểu Quân Lạc thấy Quân Khuynh Vũ đến gần, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, nhìn chất lỏng trên sàn, mặt trắng nhỏ nở một nụ cười xấu xa.

"Lạc Nhi, lén lút ở cửa làm gì?" Quân Khuynh Vũ ra khỏi phòng liền thấy Quân Lạc, mà Quân Lạc đã thu ánh mắt lại, lông mi thật dài nhếch lên vô tội nhìn Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ có chút đau đầu. Lạc Khuynh Hoàng nói Quân Lạc có một đôi mắt mị hoặc lòng người giống hắn, nhưng hắn thề với trời, trong mắt hắn từ trước đều là tươi cười tà mị, có khi nào giả vờ vô tội nha?

"Phụ thân, ôm Lạc Nhi!" Quân Lạc thiên chân nhìn Quân Khuynh Vũ, nũng nịu nói.

Thực ra một đứa nhỏ ba tuổi làm nũng phụ thân là điều bình thường, nhưng đối với Quân Khuynh Vũ mà nói thì không bình thường, đôi phụ tử này ngày thường đều là tìm cách chỉnh nhau đến chết, chưa từng thấy Quân Lạc ngoan ngoãn đối với Quân Khuynh Vũ.

Quả nhiên Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia nghi hoặc, tiểu gia hỏa này lại bày trò gì, nhìn tay Quân Lạc ở sau lưng, Quân Khuynh Vũ cười cười nói với Quân Lạc, "Trong tay Lạc Nhi có cái gì? Không cho phụ thân xem, phụ thân sẽ không ôm con!"

Quân Lạc thấy Quân Khuynh Vũ một bước dẫm vào chất lỏng kia, trong mắt lướt qua một tia giảo hoạt, đưa tay từ sau lưng ra, cười ngây thơ, giọng nói có chút ủy khuất, "Không có! Phụ thân không tin Lạc Nhi!"

Quân Khuynh Vũ thấy Quân Lạc làm bộ muốn khóc, lòng cứng rắn cũng mềm đi. Quân Lạc tuy rằng thông minh giảo hoạt hơn so với đứa nhỏ bình thường một chút, nhưng dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ, muốn hắn ôm là chuyện bình thường, là hắn nghĩ quá nhiều.

Nghĩ đến đấy, Quân Khuynh Vũ vươn tay ra bế Quân Lạc, sủng nịnh nhéo mũi Quân Lạc, ôn nhu nói, "Lạc Nhi ngoan, nam tử hán đại trượng phu không được khóc nhè."

Quân Lạc được Quân Khuynh Vũ ôm trong lòng, khó có lúc nghe được giọng nói ôn như của Quân Khuynh Vũ, lông mi cong chớp chớp, dường như còn có chút nước, thoạt nhìn cực kỳ đáng yêu, nó hơi chột dạ nhìn Quân Khuynh Vũ, lại cụp mi.

Phụ thân không phải luôn không thích nó sao, sao có thể ôn nhu như vậy? Nhưng không còn cách nào. Người kia nói phụ thân dẫm lên trên sẽ bị dính, nó lo lắng dính không đủ chặt mới bảo phụ thân ôm hắn, làm cho phụ thân dính chặt một chút, hiện tại có lẽ đã đủ tốt.

"Lạc Nhi, đang nghĩ gì?" Quân Khuynh Vũ cười thực tươi, cho thấy tâm tình hiện tại của hắn rất tốt, con ngươi đen nhánh nhìn Quân Lạc. Đứa nhỏ này luôn ồn ào, sao đột nhiên trở nên im lặng như vậy, đến hắn còn không quen.

Tuy rằng Quân Lạc luôn tìm thêm phiền toái cho hắn, luôn làm hắn dở khóc dở cười, nhưng trong lòng hắn vẫn rất yêu thương Quân Lạc, bình thường còn tiếc nó bị đánh. Quân Lạc thật sự rất huyên náo, nhưng đột nhiên yên tĩnh lại làm hắn có chút khó thích ứng.

"Không nghĩ gì hết, phụ thân ôm Lạc Nhi mệt rồi, hay là thả Lạc Nhi xuống, chúng ta cùng đi tìm mẫu thân đi!" Quân Lạc che giấu giảo hoạt trong mắt, cười hì hì với Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ ít khi không bị Quân Lạc mang đến phiền toái, lại trở nên nhu thuận, tâm tình rất tốt, thả Quân Lạc xuống, Quân Lạc vội vàng chạy về phía trước. Quân Khuynh Vũ cũng muốn đuổi theo, nhưng dưới chân không thể nhấc lên, cũng không thể nhúc nhích. Chân hắn tuy rằng dính lại, nhưng bởi vì chuẩn bị đuổi theo Quân Lạc nên thân mình đã ngả về phía trước. Mắt thấy mình sẽ bị ngã nhào, may mà hắn võ công hơn người, xoay một cái ổn định lại.

"Quân Lạc!" Vừa mới thăng bằng lại, Quân Khuynh Vũ lập tức hướng về Quân Lạc cách đó không xa, rít gào.

Nói không sai Quân Lạc tên quỷ này có khi nào nhu thuận, hóa ra là để chỉnh hắn! Nó ở cửa phòng lén lút, hóa ra là cố tình dẫn hắn đi ra? Rốt cuộc hắn dính phải cái gì vậy!? Hắn thực sơ suất, tự nhiên nhiều lần bị một đứa nhỏ lừa.

"Lạc Nhi không cố ý, Lạc Nhi chỉ không cẩn thận." Quân Lạc nhìn khuôn mặt tuấn tú vặn vẹo của Quân Khuynh Vũ, thè lưỡi, ra vẻ đáng thương, đôi mắt long lanh vô tội nhìn Quân Khuynh Vũ.

Nếu không phải sớm biết bản tính phúc hắc của Quân Lạc, Quân Khuynh Vũ sẽ không bị Quân Lạc ra vẻ vô tội đáng thương lừa gạt. Đều nói dạy con đều từ cha mà ra, hắn còn chưa dạy, Quân Lạc đã đem hắn chỉnh từ đầu tới chân nha, hắn còn dạy gì nữa?!

Nhưng Quân Khuynh Vũ lại không biết vì sao Quân Lạc giảo hoạt như vậy, ngoại trừ do trời sinh thông minh còn là vì đi theo hắn cùng Lạc Khuynh Hoàng lâu ngày, hắn tính kế người khác như thế nào, Quân Lạc chính là tính kế lại hắn như vậy, nhưng Quân Lạc dùng cách của tiểu hài tử, còn hắn tính kế, chỉ có khả năng là muốn lấy mạng người khác.

"Không cẩn thận?" Quân Khuynh Vũ hiển nhiên không tin lời Quân Lạc, hắn nhíu mày nhìn Quân Lạc, đơn giản cởi giày, đi chân trần chạy đến trước mặt Quân Lạc, một phen túm Quân Lạc vào trong tay.

Quân Lạc thấy Quân Khuynh Vũ cởi giày chạy đến thì hoảng sợ, nhưng chưa kịp chạy đi thì đã bị Quân Khuynh Vũ bắt được, lập tức đáng thương nhìn Quân Khuynh Vũ, nức nở nói, "Phụ thân, Lạc Nhi sai rồi."

Quân Khuynh Vũ cố ý không nhìn mặt Quân Lạc, mỗi lần sau khi Quân Lạc chỉnh hắn xong liền bày ra một bộ đáng thương, mà hắn luôn mềm lòng. Vì sao lại bị lừa? Bởi vì mỗi lần Quân Lạc nói nó sai rồi với

hắn xong, lại tiếp tục làm ra đủ trò để chỉnh hắn.

Quân Khuynh Vũ nhìn chất lỏng dính ở giày, vờ như sẽ ném Quân Lạc vào chỗ đó, Quân Lạc sợ hãi hô, "Mẫu thân, người đã đến rồi! Mau tới cứu Lạc Nhi!"

Quân Khuynh Vũ nghe vậy liền thả Quân Lạc xuống, quay đầu nhìn lại nhưng không thấy bóng dáng Lạc Khuynh Hoàng đâu, lại nhìn Quân Lạc bấy giờ đã chạy rất xa, thân ảnh nhỏ nhắn chạy bình bịch, chân ngắn chạy như bay, bộ dạng kia thực rất đáng yêu.

Quân Khuynh Vũ nhìn bóng Quân Lạc chạy nhanh như chớp, trên mặt tươi cười bất đắc dĩ, trong mắt ẩn giấu một tia yêu thương. Nếu hắn thật sự muốn đuổi theo Quân Lạc, nó sao có thể chạy thoát? Mà vừa rồi hắn cũng không định ném nó xuống, chỉ là hù dọa nó để nó ngoan một chút mà thôi. Nếu Quân Lạc không phải con hắn, nếu không phải hắn có lòng dung túng Quân Lạc, đừng nói là Quân Lạc ba tuổi, khắp thiên hạ cũng chưa ai có thể đem Quân Khuynh Vũ hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay, nếu có thì chỉ là hắn đang tính kế người khác.

"Liễu Cẩn Nguyệt! Ngươi nha đầu chết tiệt kia! Ta sẽ tìm Thất ca ca phân xử!" Quân Lạc vừa mới biến mất trước mặt Quân Khuynh Vũ, hắn lại nghe thấy thanh âm hùng hổ của Quân Diệp Hoa.

Quân Diệp Hoa đã mười lăm tuổi, cũng không còn nhỏ, mấy năm nay Quân Khuynh Vũ cố ý bồi dưỡng Quân Diệp Hoa, công phu của Quân Diệp Hoa không chỉ tăng lên nhanh chóng, mà mưu lược chính trị cũng tiến bộ không ít, chỉ duy tính tình này, vẫn thẳng thắn như vậy.

"Phân thì phân, ta không tin Hoàng đế ca ca sẽ giúp ngươi!" Theo sát sau Quân Diệp Hoa là thanh âm lanh lảnh của nữ tử, quả nhiên là tam tiểu thư Thừa tướng phủ, Liễu Cẩn Nguyệt.

Liễu Cẩn Nguyệt nay cũng đã mười bốn. Năm đó Lạc Khuynh Hoàng vừa liếc mắt một cái đã hấp dẫn hắn, mà Liễu Cẩn Nguyệt lúc đó là một tiểu cô nương không rành thế sự, nhưng ai nói như vậy không tốt? Trưởng thành, tàn khốc, lạnh lùng, nếu có thể vô tư vô lự như vậy không có gì là không tốt.

Khóe môi nở nụ cười, Quân Khuynh Vũ nhìn hai người hỏi, "Sao vậy, lại có chuyện gì?"

Quân Diệp Hoa cùng Liễu Cẩn Nguyệt khắc khẩu hắn đã quen thuộc, đến một món điểm tâm, một bộ y phục bọn họ đều có thể ầm ĩ nửa ngày.

Quân Diệp Hoa cùng Liễu Cẩn Nguyệt đi đến trước mặt Quân Khuynh Vũ, liếc mắt một cái thấy hai chân trần của hắn, không khỏi kinh ngạc. Mà Quân Khuynh Vũ vẫn bình tĩnh tự nhiên, dường như không để ý hai chân không mang giày của mình, trên mặt hắn không chút quẫn bách mà tươi cười nhìn bọn họ. Cho dù thế nào, hắn vẫn như vậy, ngược lại người ta còn không cảm thấy hắn không mang giày thì chật vật, mà còn cảm giác bất đồng.

"Hoàng đế ca ca, Quân Diệp Hoa cưỡi ngựa thua ta mười lượng bạc mà không nhận!" Liễu Cẩn Nguyệt thấy Quân Diệp Hoa không nói gì, liền tiên hạ thủ vi cường nói trước.

Quân Diệp Hoa nhíu mi nhìn Liễu Cẩn Nguyệt giành trước nói, trên mặt thanh tú lộ vẻ khinh thường, nói với Quân Khuynh Vũ, "Thất ca ca, Liễu Cẩn Nguyệt nha đầu chết tiệt này gian lận! Nếu nàng ta không gian lận, ta sao có thể thua?"

Liễu Cẩn Nguyệt nghe Quân Diệp Hoa nói vậy, ban đầu kiêu ngạo có phần thu lại, mắt đảo một vòng, chết còn mạnh miệng không phục nói, "Gian lận thì sao, cũng là ngươi thua! Chúng ta tỷ thí thắng thua, không nói gì đến gian lận hay không hết!"

Quân Khuynh Vũ nghe xong, nhìn Quân Diệp Hoa một cái, chậm rãi nói, "Diệp Hoa nhớ kỹ, mặc kệ vì lí do gì, đệ cũng đã thua rồi. Nếu ở trên chiến trường bị người ta thiết kế, đệ đã mất mạng, e rằng cả cơ hội để chỉ trích người ta còn không có! Cho nên đệ phải cẩn thận, mặc kệ đối phương dùng thủ đoạn gì, đệ đều có thể chiến thắng!"

Quân Diệp Hoa ngẩn người nhìn Quân Khuynh Vũ, ban đầu hắn chỉ có ý đùa giỡn với Liễu Cẩn Nguyệt một chút thôi, hắn cũng không tiếc mười lượng bạc kia, hắn chỉ muốn hơn thua với Liễu Cẩn Nguyệt, nhưng nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, hắn cũng có chút suy tư.

Quân Khuynh Vũ nói đúng, hiện tại hắn cùng Liễu Cẩn Nguyệt tỷ thí cưỡi ngựa, cho dù Liễu Cẩn Nguyệt giỏi trò nhưng hắn vẫn là thua, mà sau này nếu ở trên chiến trường, một chút sơ sẩy cũng có thể mất mạng, hắn ngay cả cơ hội chỉ trích người ta còn không có.

Hắn vẫn còn quá xa mới bằng Quân Khuynh Vũ, vậy mà hắn còn dõng dạc muốn cùng Quân Khuynh Vũ ra chiến trường, ngay cả một Liễu Cẩn Nguyệt còn không thắng được, hắn sao có thể cùng Quân Khuynh Vũ ra chiến trường?

Liễu Cẩn Nguyệt cũng không ngờ Quân Khuynh Vũ lại nói đến chiến trường, phức tạp nhìn Quân Khuynh Vũ, Quân Khuynh Vũ thấy vậy cười nói, "Diệp Hoa nên biết đạo lý này, thân ở địa vị cao, sẽ hiểu được binh bất yếm trá."

Trong mắt đen nhánh hiên lên sự sâu xa, Quân Khuynh Vũ sờ sờ đầu Liễu Cẩn Nguyệt, thong dong nói, "Làm người làm việc muốn quang minh lỗi lạc, không nên nghĩ đến những thủ đoạn." Sau đó hắn lại nhìn sang Quân Diệp Hoa, tiếp tục nói, "Nhưng nếu người ta đối với đệ dùng thủ đoạn, đệ cũng không cần nương tay. Đến khi nào người ta dù muốn đào thoát thế nào cũng không chạy được đệ tính kế, đến lúc đó đệ sẽ chân chính cường đại."

"Ân, ta hiểu rồi, Thất ca ca!" Quân Diệp Hoa nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, trong mắt hiện lên một tia kiên định, hắn nhất định phải giống như Thất ca ca, mặc kệ người khác dùng thủ đoạn gì với hắn, hắn cũng nhất định chiến thắng!

Quân Khuynh Vũ nhìn Quân Diệp Hoa cùng Liễu Cẩn Nguyệt, trong hiện hiện lên chút ôn nhu. Quân Diệp Hoa cùng Liễu Cẩn Nguyệt được hắn cùng Liễu Tư Triệt bảo hộ nên bọn họ đến thời điểm này vẫn còn có thể vô sự hồn nhiên.

Không nói đến Liễu Cẩn Nguyệt, Quân Diệp Hoa sinh ra trong hoàng thất luôn luôn muốn học hỏi. Hắn không có khả năng bảo hộ bọn họ cả đời, tương lai Cẩm quốc, thậm chí là cả thiên hạ đều sẽ giao cho Quân Diệp Hoa, nếu hiện tại hắn không làm cho Quân Diệp Hoa trở nên cường đại, vậy thì sau này chờ đợi hắn, chỉ là diệt vong.

"Ca ca." Giọng nói của Liễu Cẩn Nguyệt cắt đứt mạch suy nghĩ của Quân Khuynh Vũ, hắn ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Liễu Tư Triệt một thân tử y đã ở trước mặt hắn, ba năm dường như chưa từng lưu lại dấu vết nào trên khuôn mặt hắn, vẫn phong thái tuyệt luân, thanh nhã vô song như vậy.

"Tư Triệt tìm ta có chuyện gì?" Quân Khuynh Vũ nhíu mày nói với Liễu Tư Triệt.

Liễu Tư Triệt liếc Liễu Cẩn Nguyệt cùng Quân Diệp Hoa, nhếch môi cười, "Vốn là đến vì hôn sự của Liễu Cẩn Nguyệt, không ngờ hai người các ngươi vừa lúc cũng ở chỗ này."

Quân Khuynh Vũ nghe vậy ý vị thâm trường nhìn Liễu Cẩn Nguyệt cùng Quân Diệp Hoa, khóe môi tựa tiếu phi tiếu, nói với Liễu Cẩn Nguyệt, "Nếu Tư Triệt đã mở miệng, tuổi của hai người các ngươi cũng không còn nhỏ nữa, hôn sự này cũng nên định thôi."

"Ai muốn lấy nàng ta!"

"Ai muốn gả cho hắn!"

Quân Diệp Hoa cùng Liễu Cẩn Nguyệt đồng thời lên tiếng, không ai chịu nhường ai, khi nghe thấy lời nói của đối phương, trong mắt đều hiện lên một tia thất vọng, phẫn nộ trừng mắt nhìn nhau.

"Quân Diệp Hoa! Cần ngươi không lấy sao! Bổn cô nương còn không muốn gả cho ngươi đâu!" Liễu Cẩn Nguyệt tức giận quát Quân Diệp Hoa.

Quân Diệp Hoa cũng không yếu thế lườm Liễu Cẩn Nguyệt, không chút nhân nhượng nói, "Hừ! Ngươi đồ chết tiệt này, ta xem ngươi cả đời sẽ không ai thèm lấy!"

"Ngươi...Ngươi..." Liễu Cẩn Nguyệt chỉ vào Quân Diệp Hoa, vừa run rẩy vừa giống như ủy khuất. Nàng ta cho dù thiên chân ngay thẳng, nhưng dù sao cũng là nữ hài tử, Quân Diệp Hoa lại là nam tử nàng ta thích, lời này nói ra thực có lực sát thương mạnh.

Liễu Cẩn Nguyệt chỉ vào Quân Diệp Hoa một lúc lâu không nói nên lời, sau đó đột nhiên oa một tiếng khóc lớn, nước mắt như trân châu từng hạt rơi xuống. Liễu Tư Triệt thấy Liễu Cẩn Nguyệt khóc, trong mắt lướt qua một tia đau lòng, nhưng cũng chỉ đứng một bên, không có ý định mở miệng an ủi, Quân Khuynh Vũ cũng có vẻ không liên quan tới mình.

Quân Diệp Hoa thấy Liễu Cẩn Nguyệt nức nở thì sợ hãi, nhìn Quân Khuynh Vũ cùng Liễu Tư Triệt có vẻ không định an ủi càng sốt ruột, liền lau nước mắt cho Liễu Cẩn Nguyệt, "Cẩn Nguyệt ngươi đừng khóc! Ta chỉ là nói dối để chọc ngươi giận thôi, ta không cố ý!"

"Ô ô ô… Không cần ngươi lo. Ta chính là không có ai muốn!" Liễu Cẩn Nguyệt vừa khóc vừa đẩy Quân Diệp Hoa ra, càng lúc khóc càng thương tâm.

Quân Diệp Hoa đứng một chỗ không yên, đau lòng nhìn Liễu Cẩn Nguyệt nói, "Ai nói ngươi không ai muốn! Ta muốn! Ta lấy ngươi còn chưa được sao?"

Liễu Cẩn Nguyệt nghe Quân Diệp Hoa nói vậy ngay lập tức ngừng khóc, nước mắt còn đọng lại trên mi, dường như rất kinh ngạc, đôi mắt chưa khô chớp chớp nhìn Quân Diệp Hoa.

Quân Diệp Hoa bị Liễu Cẩn Nguyệt nhìn đến ngượng ngùng, một lúc sau mới ấp úng, "Ngươi trả lời ta đi, gả hay không gả?"

Khuôn mặt Liễu Cẩn Nguyệt liền đỏ lên, cúi đầu không trả lời, mà lông mi của nàng ta cụp xuống đã che mất thần sắc của nàng ta.

Liễu Tư Triệt cùng Quân Khuynh Vũ thấy một màn như vậy thì cùng nhau cười, hai hài tử này đúng là một đôi oan gia.

"Một khi đã vậy, trẫm liền làm chủ, nửa tháng sau thành hôn đi." Quân Khuynh Vũ nhìn hai người bọn họ, nhếch môi chậm rãi nói.

Hai người vẫn cúi đầu không lên tiếng, còn đâu dáng vẻ ầm ĩ lúc trước?

110. Chương 112: Tứ Quốc Tề Tựu, Phong Vân Biến Đổi(1)

Lại một mùa đông trôi qua.

Liên tục hai ba ngày có một trận tuyết lớn, bao phủ toàn bộ hoàng cung Cẩm quốc bằng một màu trắng mơ hồ. Quay đầu nhìn lại, dường như chỉ có đất trời màu trắng, chỉ có cây tùng bách kia trải qua mùa đông vẫn còn xanh, chẳng qua cũng bị tuyết che phủ.

Lạc Khuynh Hoàng một thân xiêm y màu trắng, khoác áo lông cừu cũng màu trắng, dường như hòa vào một chỗ với màu trắng. Mái tóc nàng như thác nước xõa trên vai, đen nhánh càng nổi bật trên nền áo lông cừu tuyết trắng. Rõ ràng chỉ là trắng đen đơn giản nhưng lại làm cho đất trời phải ảm đạm, dung mạo nàng giống như tiên nữ trong bức tranh thủy mặc, tuyệt mỹ và thanh lệ.

"Cẩn Nguyệt đứng đây làm gì vậy?" Lạc Khuynh Hoàng đang đi dạo trong ngự hoa viên thì gặp Liễu Cẩn Nguyệt, Liễu Cẩn Nguyệt ngơ ngác nhìn nàng, trong mắt long lanh tràn ngập hâm mộ cùng kinh diễm, lông my chớp chớp, thoạt nhìn thập phần đáng yêu.

Liễu Cẩn Nguyệt thấy Lạc Khuynh Hoàng nói chuyện với nàng ta mới định thần lại, bước đến bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, vừa hâm mộ vừa cảm thán nhìn Lạc Khuynh Hoàng, "Khuynh Hoàng tỷ tỷ, tỷ thật sự rất xinh đẹp, ta còn chưa thấy nữ nhân nào đẹp hơn tỷ, khó trách ca ca lại thích tỷ như vậy."

Lạc Khuynh Hoàng nghe vậy, trong mắt có chút lưu chuyển nhưng rất nhanh bị che giấu, khóe môi nàng tươi cười ôn nhu, kéo tay Liễu Cẩn Nguyệt nói, "Cẩn Nguyệt ngày mai sẽ làm tân nương tử, đến lúc đó sẽ xinh đẹp hơn Khuynh Hoàng tỷ tỷ!"

"Thật sao?" Liễu Cẩn Nguyệt vừa nghi hoặc vừa xấu hổ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khuôn mặt trắng nõn hiện lên một tầng đỏ ửng, trong mắt e lệ mà chờ mong đối với hôn lễ của chính mình, làm ặt của nàng ta càng kinh diễm động lòng người.

Lạc Khuynh Hoàng nhìn vào đôi mắt long lanh của Liễu Cẩn Nguyệt, sờ sờ đầu nàng ta, cười nói, "Đương nhiên rồi, Cẩn Nguyệt chưa từng nghe nói sao, tân nương tử là nữ tử xinh đẹp nhất trên đời!"

Liễu Cẩn Nguyệt vừa hiểu vừa không hiểu gật gật đầu, lại chớp mắt nghi hoặc nhìn Lạc Khuynh Hoàng, "Nhưng người ta cũng nói nữ nhân sau khi sinh con sẽ thay đổi, vì sao Khuynh Hoàng tỷ tỷ sinh ba đứa nhỏ vẫn xinh đẹp như vậy?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe vậy không khỏi bật cười, nói với Liễu Cẩn Nguyệt, "Bởi vì sinh đứa nhỏ cho người mình yêu, cảm thấy hạnh phúc nên vĩnh viễn không trở nên xấu."

"Vậy thì sau này Cẩn Nguyệt cũng muốn hạnh phúc." Liễu Cẩn Nguyệt tươi cười ngọt ngào.

Lạc Khuynh Hoàng phức tạp nhìn Liễu Cẩn Nguyệt, Liễu Cẩn Nguyệt tính tình vẫn còn trẻ con, tương lai nếu Quân Khuynh Vũ đem Cẩm quốc, hay thiên hạ giao cho Quân Diệp Hoa, với tính tình như vậy, Liễu Cẩn Nguyệt làm thế nào trở thành mẫu nghi thiên hạ?

"Trời lạnh như vậy, nàng vừa mới sinh đứa nhỏ sao lại ra ngoài chạy loạn?" Lạc Khuynh Hoàng còn đang ngẩn người, trên tay liền cảm thấy hơi ấm, bên tai vang lên thanh âm vừa trách cứ vừa yêu chiều của Quân Khuynh Vũ.

Ba ngày trước nàng vừa sinh lần thứ hai rất thuận lợi, không giống lần đầu tiên khó khăn, lại còn là một đôi long phượng.

Hiện tại Quân Khuynh Vũ phải nói là một tấc cũng không rời, cho dù bà đỡ cùng thái y khuyên giải, Quân Khuynh Vũ đều nhắm mắt làm ngơ, sau khi Lạc Khuynh Hoàng bình an sinh hạ, Quân Khuynh Vũ mới cảm thấy bởi vì lần trước hắn không ở bên cạnh, Lạc Khuynh Hoàng mới khó sinh.

"Ra ngoài một chút thôi. Tứ quốc sứ thần đều đến?" Lạc Khuynh Hoàng để Quân Khuynh Vũ nắm tay nàng, giúp nàng vận nội lực duy trì độ ấm, khóe môi nàng tươi cười ôn nhu, hỏi.

Quân Khuynh Vũ tiếp tục nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, đôi mắt đen như mực nhìn ra xa rồi chậm rãi nói, "Hách Liên Phong, Âu Dương Triệt, còn Lăng Cảnh Lan, Lăng Dịch Hiên đều đến. E rằng đây là lần cuối tứ quốc hòa hợp ngồi cạnh nhau."

Ba năm nay, thế cục càng rõ ràng.

Âu Dương Triệt nhờ Lăng Vũ Lưu cùng Lăng Dịch Hiên giúp đỡ đã quét sạch thế lực phản động ở Tây Quyết , toàn bộ Tây Quyết đã nằm trong tay Âu Dương Triệt, tuy Tây Quyết nhỏ nhưng đã bị Âu Dương Triệt phong tỏa, trở thành tường đồng vách sắt kiên cố.

Mà Hách Liên Phong cũng sử dụng thời gian ba năm này, làm cho Thác Bạt tộc cùng Cô Hồng tộc ở Bắc Bộ du mục dân tộc biến mất, Hách Liên tộc nay đã là đại tộc lớn nhất trong Bắc Bộ du mục dân tộc, cũng như Bắc Bộ du mục dân tộc hoàng tộc, Hách liên Phong trở thành Bắc Bộ vương.

Về phần Lăng quốc, bệnh tình Lăng quốc quốc chủ đã nguy kịch, trong khi Lăng Cảnh Lan cùng Lăng Dịch Hiên tranh đoạt vẫn chưa kết thúc. Lúc đầu Lăng Dịch Hiên mưu lược có lẽ không phải là đối thủ của Lăng Cảnh Lan, nhưng Lăng Dịch Hiên cùng Lăng Vũ Lưu lại có Tây Quyết giúp đỡ, cùng không kém Lăng quốc bao nhiêu.

"Tứ quốc đều như chim sợ cành cong, chiến sự hết sức căng thẳng, chuyện này có nước nào có thể đảm đương?" Lạc Khuynh Hoàng tươi cười yêu dị, nói.

Theo thế cục hiện giờ, chỉ có Lăng quốc dường như không ổn định, thiết nhập vào Lăng quốc có vẻ thích hợp nhất nhưng Lăng quốc quốc lực hùng hậu, quốc thổ mở mang, sợ rằng nhất thời khó có thể công chiếm, hơn nữa lấy quan hệ của Lăng quốc cùng Tây Quyết, nếu Cẩm quốc đối Lăng quốc xuất binh, Tây Quyết tất nhiên sẽ lấy cớ giúp Lăng quốc xuất binh, đến lúc đó, khả năng không được gì, còn bị Tây Quyết chiếm tiện nghi.

"Tây Quyết." Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Khuynh Vũ cơ hồ là trăm miệng một lời nói.

Thái độ của Bắc Bộ hiện tại còn ái muội không rõ, giống như sẽ không tham chiến thiên hạ, hơn nữa thực lực Bắc Bộ sâu không lường được, trung nguyên đối với khí hậu cùng địa hình của Bắc Bộ cũng không hiểu biết, tùy tiện hướng Bắc Bộ ra tay tuyệt đối không phải lựa chọn sáng suốt, bởi vậy, chỉ có Tây Quyết.

Đương nhiên, tuyệt đối không phải một mình Cẩm quốc động thủ với Tây Quyết.

Lăng Quốc nay còn bị vây trong tình trạng nội loạn, mà tình huống nội loạn này đúng lúc Cẩm quốc có thể lợi dụng . Quân Khuynh Vũ cùng Lăng Cảnh Lan vốn có minh ác hợp tác, bây giờ liên hợp với Lăng Cảnh Lan tấn công Tây Quyết tiến công, hủy diệt ngoại viện của Lăng Dịch Hiên, chỉ sợ cũng là suy nghĩ trong lòng Lăng Cảnh Lan.

Nếu có Lăng Cảnh Lan cùng thế lực Lăng quốc trợ giúp, tin tưởng Tây Quyết dễ dàng bị công chiếm. Tây Quyết nơi hiểm yếu rất nhiều, dù mấy năm nay Âu Dương Triệt tăng mạnh binh lực của Tây Quyết, nhưng dù sao chỉ có ba năm thời gian, không có cách nào thay đổi nhiều lắm, mà bản đồ phòng ngự của Tây Quyết, còn nằm trong tay hắn.

"Xem ra lần này cần hảo hảo cùng Lăng Cảnh Lan thương nghị chuyện hợp tác. Chỉ là Lăng Cảnh Lan có thể thao tung binh lực Lăng Quốc của Lăng quốc quốc chủ sao?" Lạc Khuynh Hoàng tất nhiên cũng suy nghĩ giống Quân Khuynh Vũ, nàng khẽ nhíu mày, bên trong con ngươi đen như mực hiện lên một tia hứng thú cùng suy tư, khóe môi gợi lên tươi cười, hướng Quân Khuynh Vũ nói.

Trên mặt Quân Khuynh Vũ mang theo tươi cười chắc chắn, giống như ngày đó chói mắt mà cao thâm, bên trong con ngươi tản mát ra một tia Bá Khí, từ từ nói, "Binh lực Lăng quốc đều do Lăng Cảnh Lan khống chế, điểm duy nhất Lăng Dịch Hiên còn hơn hắn, chính là có ngoại viện từ Tây Quyết, lại được Lăng quốc quốc chủ hướng đến."

"Nhưng nếu Lăng Cảnh Lan xuất binh với Tây Quyết, tương đương xé rách liên minh của Lăng quốc cùng Tây Quyết, đây không phải là công nhiên làm trái ý tứ của Lăng quốc quốc chủ sao?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, mày khẽ nhíu lại, bên trong con ngươi đen thẫm hiện lên một tia lo lắng, hỏi.

Bên trong con ngươi đen thẫm của Quân Khuynh Vũ hiện lên một đạo tinh quang, cả người đứng trong thiên địa, giống như có một cỗ lực lượng vô hình , đem ngươi hút vào bên trong một cái hắc động, mà hết thảy mọi việc trên thế gian này, tựa hồ đều trốn không thoát khỏi bàn tay hắn. Khóe môi mang theo ý cười chắc chắc, từ từ nói, "Công nhiên làm trái thì như thế nào? Lăng Cảnh Lan chỉ sợ đã sớm muốn phản ."

Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, vừa định phản bác, lại dừng lại. Quân Khuynh Vũ nói không có sai, cho dù Lăng quốc quốc chủ là phụ thân Lăng Cảnh Lan thì sao? Nàng sao có thể quên , ở trong hoàng tộc, cho tới bây giờ đều là tình mỏng .

Mà Lăng quốc quốc chủ một lòng thiên vị Lăng Dịch Hiên, đối với một người phụ thân như vậy, lấy tâm tính lạnh lùng của Lăng Cảnh Lan, thì có gì mà không hạ thủ được , chỉ sợ đã sớm muốn phản , chẳng qua là không có cơ hội thôi.

"Nhưng nếu hiện tại chúng ta động thủ với Tây Quyết, không sợ thời điểm chúng ta tam bại câu thương, Bắc Bộ thừa dịp mà vào sao?" Lạc Khuynh Hoàng hơi dừng lại, con ngươi u hắc hiện lên một tia cân nhắc, trên mặt hiện ra lo lắng, hướng Quân Khuynh Vũ nói.

"Sẽ không." Bên trong con ngươi đen thẫm của Quân Khuynh Vũ hiện lên một tia giảo hoạt, gợi lên tươi cười tà mị vô song , tiếp tục nói, "Chúng ta không biết Bắc Bộ, mà Bắc Bộ cũng không hiểu biết chúng ta, tự nhiên không dám tùy tiện cùng lúc tuyên chiến với tam quốc. Hơn nữa năm đó Hách Liên Phong làm thế nào hủy đi Thác Bạt cùng Cô Hồng tộc , chúng ta rất rõ ràng, nếu chúng ta đến Bắc Bộ tản ra chút lời đồn, chỉ sợ Bắc Bộ sẽ nội loạn, lúc đó Hách Liên Phong ốc còn không mang nổi mình ốc đâu."

Lạc Khuynh Hoàng gật gật đầu. Quân Khuynh Vũ nói đúng , tuy rằng Bắc Bộ hiện tại thoạt nhìn như đã thống nhất , kỳ thật bên trong còn không ít mâu thuẫn, dù sao Bắc Bộ là dân tộc du mục tồn tại đã lâu, không phải ngắn ngủn ba năm là có thể hoàn toàn thống nhất .

Một ngày thời gian nhoáng cái liền qua, ngày kế, Quân Diệp Hoa cùng Liễu Cẩn Nguyệt đại hôn cũng thuận lợi cử hành. Ban đêm, Cẩm quốc hoàng cung theo thường lệ cử hành yến hội, mà tam quốc sứ thần cũng đều ngồi xuống cùng nhau.

Hách Liên Phong như cũ là quần áo thanh sam bình thường, ôn hòa thanh nhã ngồi ở tịch gian. Sắc mặt hắn vẫn mang theo vẻ tái nhợt không bình thường, thường thường ho khan vài tiếng, giống như chỉ một giây sau sẽ bởi vì ho khan quá mức mãnh liệt mà chết.

Chứng bệnh của Hách Liên Phong nghe nói là thuở nhỏ do bệnh hiểm nghèo, vẫn không thể chữa khỏi, y giả ở Bắc Bộ đều nói hắn sống không quá hai mươi tuổi, nhưng là hắn lại sống qua hai mươi tuổi, hơn nữa ở năm hai mươi tuổi, tiêu diệt hai đại tộc của Bắc Bộ, làm cho Hách Liên tộc trở thành đại tộc duy nhất ở Bắc Bộ, trong thời gian ba năm thống nhất toàn bộ Bắc Bộ, hoàn thành nghiệp lớn mà trăm ngàn năm qua dân tộc du mục của Bắc Bộ cũng không thể hoàn thành.

Bởi vậy, cho dù Hách Liên Phong bệnh trạng triền miên, cho dù hắn gầy yếu không chịu nổi, cũng không có một người Bắc Bộ dám miệt thị Hách Liên Phong, mà thời điểm thân phận giáo chủ thánh thiên giáo của hắn truyền ra ngoài, toàn bộ Bắc Bộ lại càng thờ phụng hắn như thần, đây cũng là nguyên nhân dù bên trong Bắc Bộ có mâu thuẫn, nhưng không ai dám công nhiên làm trái Hách Liên Phong.

111. Chương 113: Viện Trợ Gặp Nạn, Tòa Thành Trống Không Có Một Không Hai

Có rất nhiều dân chúng trong thành cùng nhau kéo lên thành lâu, cũng không phải coi thường cái chết khi nghe thấy lời Quân Khuynh Vũ…., đương nhiên mừng rỡ, nhao nhao chạy xuống thành lâu, hô gọi mở cổng thành nghênh đón đại quân Cẩm Quốc vào.

Mà những dân chúng không sợ chết kia nói chung chỉ vì sợ quân đội Cẩm Quốc công thành, cuộc sống của mình sau này lâm vào cảnh lầm than khó sống, bây giờ nhìn thấy người thân bạn bè mình đều khỏe mạnh trải qua đương nhiên gạt bỏ việc kháng cự nhao nhao xuống cổng thành gia nhập vào hàng ngũ nghênh đón đại quân Cẩm Quốc.

Chỉ có một số binh lính và một số nhỏ dân chúng thật sự muốn bảo vệ đất nước vẫn còn đứng trên thành lâu, chỉ là ánh mắt nhìn bọn họ đã không còn kiên định như trước. Vừa rồi một màn thủ tướng Tây Quyết trảm chúng kia, chắc chắn đã khiến tâm bọn họ rét lạnh, thân là thủ tướng Tây Quyết lại tự tay sát hại dân chúng của mình, đây là chuyện khiến lòng người rét lạnh cỡ nào.

"Từ xưa khai chiến, dân chúng không được tham chiến. Thủ tướng Tây Quyết người này từ đâu đến lại có lá gan lớn bắt các ngươi tham chiến? Đây chỉ sợ là mệnh lệnh của Hoàng đế Tây Quyết đi. Mà chẳng lẽ Hoàng đế Tây Quyết không biết các ngươi tham chiến chẳng khác nào lấy mạng các người sao? Nếu Cẩm Quốc cố ý công thành, ngươi cho rằng bằng vào năm vạn quân cùng một ít dân chúng thì có thể ngăn cản được hai mươi lăm vạn đại quân ư? Hoàng đế Tây Quyết rõ ràng muốn các người đi chết! Cả tánh mạng của các người Hoàng đế còn không để ý, các người cần gì vì hắn mà bảo vệ đất nước chứ?!" Lạc Khuynh Hoàng bắt gặp vẻ do dự trên mặt dân chúng, gương mặt nặn ra một nụ cười duyên dáng, cao giọng nói.

Giọng nói Lạc Khuynh Hoàng cực kỳ dễ nghe, mỗi một chữ mỗi một câu như ánh trăng chảy qua suối trong êm tai dễ nghe, giọng điệu nàng lại chân thành tha thiết, từng câu từng chữ đều đứng ở lập trường của bách tính mà suy nghĩ, không ít dân chúng và binh lính sau khi nghe Lạc Khuynh Hoàng nói xong đều buông vũ khí xuống, yên lặng đứng sang một bên còn một số người nhìn chung quanh một lượt xong cuối cùng vẫn không tình nguyện đi xuống thành lâu.

Duy có một số binh sĩ thấy một màn như thế, đáy mắt xuất hiện một tia quyết tuyệt giơ kiếm lên tự vẫn trên thành lâu. Bọn hắn nói, thành trì đã không thể thủ nhưng bọn hắn tuyệt không sợ chết mà đầu hàng, bọn hắn làm không được. Cho nên, bọn hắn tình nguyện lấy cái chết tạ lỗi với nước nhà.

Đối diện một màn này, bất luận là binh lính Cẩm Quốc hay Tây Quyết đều không dám nhìn, ánh mắt bọn họ lộ vẻ xúc động và kính nể, Quân Khuynh Vũ vẫn hạ lệnh hậu táng những binh lính vì nước tự vẫn này.

Chỉ dùng lời nói, dùng tình cảm lay động lòng người, biên thành trọng trấn Tây Quyết cứ như vậy bị Cẩm Quốc bỏ vào túi. Đội ngũ Quân Khuynh Vũ tiến quân thần tốc, liên phá thành trì, chỉ có một tháng đã tới gần trung tâm thành trấn Tây Quyết.

Ngay lúc đó Âu Dương Triệt suất lĩnh bốn mươi vạn đại quân, ngự giá thân chinh, tự mình giao phong với Quân Khuynh Vũ. Mặt khác phái bốn mươi vạn đại quân còn lại đến cửa Bắc đối phó Lăng Cảnh Lan. Về phần phía Tây, thành trì nơi này ở vị trí hiểm yếu dường như vẫn có thể thủ một hồi, Âu Dương Triệt nhất định không phái binh qua.

"Cử động lần này của Âu Dương Triệt lẽ nào muốn dùng phía Tây hiểm yếu để kéo dài thời gian, trước đánh lui ta và Lăng Cảnh Lan, rồi tập hợp binh lực đối phó Tư Triệt sao?" Quân Khuynh Vũ nhìn tình báo vừa thu được, đầu mày khẽ nhíu, con ngươi đen kịt ánh lên suy nghĩ.

Cẩm Quốc tấn công thành trì Tây Quyết bị tổn thất không ít binh lực, bây giờ hai mươi lăm vạn đại quân chỉ còn lại hai mươi vạn, có hợp nhất quân đội Tây Quyết thì dẫu sao cũng là con dân Tây Quyết, e rằng không thể dùng để tác chiến, lấy hai mươi vạn đối phó bốn mươi vạn, địa hình lại dễ thủ khó công, Âu Dương Triệt còn tự mình lãnh binh, e là hơi khó khăn, xem ra nhất định phải xin viện binh.

"Hay chúng ta đi chỗ Tư Triệt trước tập hợp mười lăm vạn binh mã đến hỗ trợ?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Quân Khuynh Vũ nói thế, mâu trung hiện lên một tia nhận thức, lấy tình huống Tây Quyết trước mắt, đương nhiên không có khả năng chiếu cố nhiều mặt, trước tập trung lực lượng đối phó hai mặt trong đó cũng là một biện pháp tốt.

Quân Khuynh Vũ nghe lời này của Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi đen thẫm khẽ hạ xuống, mím chặt môi, cái cằm trơn bóng nâng lên tạo một độ cong hoàn mỹ mê người, trầm mặc một hồi hắn mới cân nhắc nói: "Ở Tây biên nơi hiểm yếu rất nhiều, dễ thủ khó công, binh lực bên Tư Triệt e rằng không đến hai mươi vạn, nếu mượn đến mười lăm vạn, đây chẳng phải chỉ còn lại không đến năm vạn, vạn nhất Âu Dương Triệt thay đổi quân số, Tư Triệt không phải tràn ngập nguy cơ?"

"Âu Dương Triệt muốn ngự giá thân chinh, toan tính đương nhiên muốn đối phó huynh. Cho dù thay đổi quân số chỉ sợ cũng không kịp, huống chi nếu hắn thay đổi quân số, chúng ta càng thêm tiến quân thần tốc, muốn cứu viện Tư Triệt không phải không kịp." Lạc Khuynh Hoang cân nhắc một hồi, nói.

Âu Dương Triệt ngự giá thân chính, suất lĩnh bốn mươi vạn binh mã, rõ ràng là muốn đối phó Quân Khuynh Vũ, nếu còn không triệu tập binh lính, Quân Khuynh Vũ chỉ có gặp nguy hiểm, dựa vào tính cách Âu Dương Triệt đương nhiên đã cực kỳ căm hận Quân Khuynh Vũ và Lăng Cảnh Lan, hận không thể đem họ ra bầm thây vạn đoạn, nếu để hắn có cơ hội bắt được, tình cảnh Quân Khuynh Vũ chỉ sợ nan kham.

Nàng không thể lấy tánh mạng Quân Khuynh Vũ và ca ca đi mạo hiểm, bởi vậy, viện binh này nhất định phải mượn.

"Nhưng ai đi chỗ thừa tướng mượn binh đây? Mười lăm vạn binh mã không phải con số nhỏ. Hơn nữa Âu Dương Triệt tất biết chúng ta muốn đi mượn viện binh, dọc đường tất nhiên sẽ đặt tầng tầng trạm kiểm soát, e rằng không dễ dàng đến chỗ thừa tướng." Lạc Vân Chỉ nghe đối thoại hai người, chân mày không khỏi cau mày.

Lần này cấp tướng theo quân tuy rằng dũng mãnh thiện chiến nhưng mưu lược lại không tốt, chỉ vì có Quân Khuynh Vũ và Lạc Khuynh Hoàng ở đây nên không cần tới quân sư, này gặp nhiệm vụ này thật sự không tìm được người thích hợp để đi, nếu hắn và Quân Khuynh Vũ rời khỏi, quân đội bên này sẽ mất đi lãnh đạo, vậy cũng không được.

"Để muội đi." Lạc Khuynh Hoàng đương nhiên hiểu được thế cục hiện tại, nghe Lạc Vân Chỉ nói thế, ánh mắt lộ vẻ kiên định, nói với Lạc Vân Chỉ.

Quân Khuynh Vũ nhíu mày, con ngươi đen thẫm hiện lên một chút suy tư. Trạng huống hiên tại, Lạc Khuynh Hoàng thật sự là một lựa chọn tốt nhất, huống chi hắn cũng không cho rằng Âu Dương Triệt sẽ phái người ngăn cản người đi cầu viện, dù sao Tây Quyết bây giờ đã không hoàn toàn bị Âu Dương Triệt

khống chế nữa, muốn ngăn cản một người, chuyện không dễ như vậy, nếu thật muốn ngăn còn không bằng ngăn cản mười lăm vạn viện binh kia.

"Hoàng nhi đi cũng tốt. Sau khi đến thì phái Lưu Tử Hiên dẫn viện binh lại đây là được, Hoàng nhi ở lại nơi đó phụ Tư Triệt thủ thành đi." Quân Khuynh Vũ khẽ cân nhắc, miệng nở nụ cười, ánh mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng dường như cất giấu mấy phân chân tình.

Cho dù viện binh đến, lấy ba mươi vạn chống bốn mươi vạn cũng không phải chuyện dễ dàng, đương nhiên sẽ nổ ra một trận đánh ác liệt, hắn tất nhiên không muốn Lạc Khuynh Hoàng theo bên cạnh mạo hiểm, mà giao Lạc Khuynh Hoàng cho Liễu Tư Triệt bảo hộ, hắn cực kỳ yên tâm, lấy cảm tình Liễu Tư Triệt đối với Lạc Khuynh Hoàng, chỉ cần y còn tuyệt đối sẽ không để Lạc Khuynh Hoàng gặp thương tổn.

Chẳng qua hắn cũng không hề biết, có đôi khi, sự tình luôn không thể ngờ tới.

Lạc Khuynh Hoàng khẽ nhíu đầu mày, giống như không đồng ý, mà thái độ Quân Khuynh Vũ lần này đặc biệt kiên quyết, nếu không sẽ không cho Lạc Khuynh Hoàng đi cầu viện binh, nàng không còn cách nào chỉ đành đáp ứng Quân Khuynh Vũ.

Ra roi thúc ngựa xuyên qua biên thành hướng nơi Liễu Tư Triệt mà chạy, trên đường không gặp bất kì nguy hiểm nào, ba ngày sau Lạc Khuynh Hoàng thuận lợi đến chỗ Liễu Tư Triệt.

"Khuynh Hoàng?" Liễu Tư Triệt nhìn vẻ phong trần mệt mỏi của Lạc Khuynh Hoàng, con ngươi u hắc lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh vô song, trên mặt mang vài phần hiểu rõ, miệng nở nụ cười nhạt, nói với Lạc Khuynh Hoàng: "Là tới cầu viện binh sao?"

Lạc Khuynh Hoàng ngay cả mái tóc lộn xộn cũng không kịp để ý, vội vàng gật đầu với Liễu Tư Triệt, bên trong ánh mắt còn mang theo sốt ruột, tròng mắt đen còn không che được nỗi lo lắng.

Liễu Tư Triệt nhìn vẻ mặt vô cùng nôn nóng của Lạc Khuynh Hoàng, ý cười bên môi dần hiện ra chua xót, trong thiên hạ này e rằng chỉ có Quân Khuynh Vũ mới có thể khiến nàng ấy lộ ra vẻ mặt nôn nóng như thế, trong mắt trong lòng của nàng cũng chỉ có một mình Quân Khuynh Vũ mà thôi, cho tới bây giờ đều không nhìn qua y lấy một lần.

Chỉ có ngày đó, đôi mắt hiện rõ bóng dáng y, thời điểm mang theo quyết tuyệt, nhưng y tình nguyện ở trong lòng nàng y là một kẻ xa lạ không quan trọng.

"Ta muốn rút ra mười lăm vạn binh mã. Do Tử Hiên suất lĩnh. Không biết có đủ không?" Liễu Tư Triệt thu hồi nụ cười chua xót, một lần nữa lộ ra nụ cười thanh nhã độc nhất vô nhị, con ngươi trong suốt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, chậm rì nói.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt nhìn y, ánh mắt mang theo ba phần kinh ngạc bảy phần khen ngợi, thật không ngờ Liễu Tự Triệt và họ cách xa nghìn dặm vẫn có thể hiểu rõ tình huống của bọn họ bên kia, thậm chí tâm tư của Quân Khuynh Vũ đều đoán được. Công tử Tư Triệt, mưu lược vô sông quả nhiên không nói ngoa.

Gật gật đầu, Lạc Khuynh Hoàng vội thúc giục Liễu Tư Triệt nhanh chóng dẫn theo mười lăm vạn binh đi viện trợ Quân Khuynh Vũ.

Thấy bộ dạng khẩn trương của Lạc Khuynh Hoàng, Liễu Tư Triệt không khỏi cười, ánh mắt hàm chứa ba phần trêu tức, chậm chạp cất lời: "Khi nào thì gặp bộ dạng vội vã của Khuynh Hoàng thế này, cũng chỉ có Khuynh Vũ mới có bản sự này thôi."

"Tư Triệt huynh đừng trêu ta. Nếu huynh gặp nguy hiểm ta cũng sẽ sốt ruột." Lạc Khuynh Hoàng không chú ý tới đằng sau ánh mắt trêu tức kia là vẻ chua xót không thôi, chỉ tươi cười nói.

Liễu Tư Triệt mỉm cười. Nếu y gặp nguy hiểm, Lạc Khuynh Hoảng cũng sẽ sốt ruột. Có thể được nàng nàng phân một phần tâm tư như thế, y nên thỏa mãn không phải sao?

"Bây giờ đã sang xuân, sao còn lạnh thế này?" Lạc Khuynh Hoàng vừa mới chạy một mạch đến chỗ Liễu Tư Triệt còn chưa cảm giác, song đứng nói chuyện với y một hồi không khỏi cảm thấy hàn khí trên người không ngừng ứa ra, theo đạo lý mà nói đã là mùa xuân rồi không nên lạnh như thế mới đúng chứ.

Liễu Tư Triệt nghe Lạc Khuynh Hoàng nói, lập tức cởi áo choàng trên người xuống khoác lên vai Lạc Khuynh Hoàng, đưa tay buộc lại dây áo.

Động tác Liễu Tư Triệt cực kỳ chăm chú, trong mắt đơn độc chỉ nhìn sợi dây trong tay mà Lạc Khuynh Hoàng lại có chút xấu hổ đứng yên, tuy động tác này cũng không thể gọi là quá thân mật nhưng là từ Liễu Tư Triệt làm, nàng thật có chút không ổn nhưng mà nhìn vẻ mặt chăm chú của y, ngay cả lời từ chối nàng cũng không nói được.

Trên áo choàng của Liễu Tư Triệt thoang thoảng mùi mặc lan như mùi hương trên người y vậy, hương mặc lan quanh quẩn chóp mũi rất dễ ngửi thấy, chỉ là Lạc Khuynh Hoàng tương đối tưởng nhớ đến mùi cỏ cây trên người Quân Khuynh Vũ, chẳng qua mới ba ngày mà thôi nàng đã nhớ hắn đến tình trạng không thể vãn hồi vậy rồi ư?

Nhìn con ngươi đen nhánh nổi lên tầng sương mỏng, dường như đang ngây người, Liễu Tư Triệt cho rằng vì y đưa áo choàng cho Lạc Khuynh Hoàng làm nàng ngượng ngùng, khóe môi y nổi lên ý cười, chậm rì nói: "Địa hình bên đây đặc biệt nên khí hậu có hơi kỳ quái. Tiết trời lạnh, nàng nên khoác áo vào, nhiễm lạnh mắc bệnh thì không tốt."

"Ừ, cám ơn." Lạc Khuynh Hoàng nghe Liễu Tư Triệt nói vậy mới phục hồi tinh thần lại, quả thật cảm thấy rất lạnh, nàng khép áo choàng lại cười với Liễu Tư Triệt.

Ngày hôm sau, Lưu Tử Hiên đã dẫn theo mười lăm vạn viện quân rời quân doanh Liễu Tư Triệt đến quân doanh Quân Khuynh Vũ. Mười lăm vạn đại quân gần như không gặp bao nhiêu trở ngại đã đến quân doanh Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ nhìn Lưu Tử Hiên phong trần mệt mỏi chạy đến, con ngươi đen thẫm hiện lên một tia kinh ngạc, mày hắn cau lại thành một chỗ, trên mặt hiện ra nghi hoặc hỏi: "Đệ nói đệ một đường đến đây chưa từng gặp sự ngăn cản nào của Âu Dương Triệt?"

"Đích thực một đường không trở ngại." Trong mắt Lưu Tử Hiên rõ ràng cũng mang theo nghi hoặc, hiển nhiên đối với chuyện hắn thuận lợi đến chỗ Quân Khuynh Vũ cũng cảm thấy cực kỳ khó hiểu, tuy hắn đã cố lách đi phạm vi bố trí binh lực của Âu Dương Triệt, cố gắng có thể dẫn số lượng lớn viện quân đến chỗ Quân Khuynh Vũ nhưng một đường này không gặp một chút trở ngại nào khó tránh có phần không thể nói nổi.

Quân Khuynh Vũ nghe câu trả lời của Lưu Tử Hiên, càng thêm nghi ngờ, con ngươi như hắc diệu thạch ánh lên suy nghĩ, môi hắn mím chặt, mày cũng cau chặt.

Điều động mười lăm vạn quân tuyệt đối không có khả năng qua được ánh mắt Âu Dương Triệt nhưng hắn ta lại không phái binh đến ngăn cản, chuyện này thật sự không bình thường. Nếu Âu Dương Triệt thật sự muốn tấn công hắn, một lần hành động bắt được hắn chắc chắn sẽ cản trở viện binh đến, cố gắng đánh bại từng người bọn họ mới đúng.

Đánh bại từng người?!

Trong đấu Quân Khuynh Vũ xẹt qua một ý nghĩ gì đó, ánh mắt sốt ruột lo âu, sắc mặt rõ ràng hoảng loạn. Lạc Vân Chỉ và Lưu Tử Hiên đứng cạnh thấy biểu tình của hắn, không khỏi nghi hoặc, đi theo Quân Khuynh Vũ lâu như vậy, ngoại trừ chuyện Lạc Khuynh Hoàng bọn họ chưa từng thấy vẻ hoảng loạn xuất hiện trên mặt hắn như thế.

"Hoàng thượng, ngài đang nghĩ gì?" Lưu Tử Hiên nhìn biểu tình Quân Khuynh Vũ rất không bình thường, lập tức hỏi.

"E rằng chúng ta đã trúng kế dương đông kích tây của Âu Dương Triệt rồi." Ánh mắt Quân Khuynh Vũ đầy lo lắng, hắn mím môi tiếp tục nói: "Có lẽ mục đích của Âu Dương Triệt không phải đối phó ta mà là tấn công Tư Triệt!"

Lạc Vân Chỉ nghe thấy lời này của Quân Khuynh Vũ thì cả kinh, chiếu theo thế cục, đây không phải không có khả năng xảy ra nhưng trong bụng hắn vẫn nghi hoặc: "Nhưng Tây Quyết tổng cộng chỉ có 80 vạn binh lực, mà 80 vạn binh lực này đã xuất động toàn bộ rồi, làm sao còn dư binh lực để đối phó Thừa tướng chứ?"

"80 vạn binh lực chỉ là bề ngoài, có lẽ Âu Dương Triệt còn che giấu thực lực của mình?" Chân mày Quân Khuynh Vũ cau càng chặt, sự lo lắng trong mắt càng đậm, hắn tiếp tục nói: "Lãnh binh tấn công Lăng Cảnh Lan là Đại tướng quân Tây Quyết. Vậy Vũ Lưu chổ nào? Vũ Lưu và chúng ta là sư huynh muội đồng môn, đối với bày binh bố trận cũng rất tinh thông, Âu Dương Triệt vì sao không mang nàng ra?"

"Ý Hoàng thượng là Âu Dương Triệt thừa cơ Tư Triệt đem quân viện trợ, phái Lăng Vũ Lưu bí mật dẫn theo quân đội đánh lén, nhằm vào chỗ này để mở một lối thoát, lại tập trung lực lượng đối phó Hoàng Thượng và Hoàng đế Lăng Quốc?" Lưu Tử Hiên nghe Quân Khuynh Vũ nói gần như đã hiểu ra, đầu mày chau lại, nói như vậy cũng không phải không có khả năng.

Lạc Vân Chỉ sau khi nghe xong thì trong mắt đã hiện ra lo âu, nếu mọi chuyện xảy ra như suy nghĩ của Quân Khuynh Vũ, vậy tình cảnh Liễu Tư Triệt và Lạc Khuynh Hoàng chẳng phải là tràn ngập nguy cơ sao? Binh lực trong tay Liễu Tư Triệt chỉ sợ không đến năm vạn, vừa dùng để trấn thủ vừa dùng đánh kẻ tấn công thành trì, binh lực đã ít càng thêm ít, bên này lại không kịp cứu viện.

"Lập tức hạ lệnh. Chỉnh đốn đợi lệnh, nghe ta chỉ huy, tiến công bằng tốc độ nhanh nhất!" Quân Khuynh Vũ mày kiếm khóa chặt, con ngươi đen nhánh thoáng hiện một chút chống cự, phân phó Lạc Vân Chỉ.

Cùng lúc đó, Liễu Tư Triệt và Lạc Khuynh Hoàng cũng nhận được tin Lưu Tử Hiên đến quân doanh Quân Khuynh Vũ không hề gặp trở ngại.

"Lưu Tử Hiên đã đến chỗ Vũ." Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, ánh mắt hàm chứa ba phần vui sướng bảy phần nghi hoặc, nói với Liễu Tư Triệt: "Tư Triệt, huynh có cảm thấy chuyện này kỳ quái?"

Liễu Tư Triệt khoanh tay đứng trước doanh trướng, gương mặt nghiêng một bên hiện ra vài tia nghi hoặc cùng suy tư, con ngươi đen kịt đầy lo lắng, y liếc sang Lạc Khuynh Hoàng, trầm ngâm một hồi, nói: "E rằng trong đó thực sự có điều kỳ lạ. Khuynh Hoàng, không bằng nàng quay về chỗ Khuynh Vũ xem tình tình?"

Lạc Khuynh Hoàng nghe Liễu Tư Triệt nói như thế, sắc mặt lập tức thay đổi. Tình hình Quân Khuynh Vũ bên kia bọn họ dùng bồ câu đưa thư thì có thể biết được, nàng cần gì phải tự mình trở về xem? Huống chi có Quân Khuynh Vũ ở đó, có chuyện gì cần nàng giải quyết đâu?

Liễu Tư Triệt tất nhiên đã nhìn thấu điểm kỳ lạ trong này, sợ nàng gặp thương tổn cho nên mới cố ý bảo nàng đi. Nếu Liễu Tư Triệt muốn nàng đi thì chắc chắn nơi này không được an toàn.

Âu Dương Triệt đầu tiên mang binh vây Quân Khuynh Vũ, khiến Quân Khuynh Vũ mượn viện binh Âu Dương Triệt nhưng lại không ngăn trở viện quân đến, chẳng lẽ có dụng ý khác?! Kỳ thực là muốn tấn công Liễu Tư Triệt?

"Mục đích Âu Dương Triệt là muốn đối phó huynh, đúng hay không?" Lạc Khuynh Hoàng nhướng mày, trong ánh mắt mang theo khẳng định nhìn chằm chằm vào mặt Liễu Tư Triệt, hỏi từng chữ một.

Trên mặt Liễu Tư Triệt lộ ra vài phần bất đắc dĩ, ánh mắt cũng mang theo nồng đậm lo lắng và bất đắc dĩ, y mấp máy môi, trầm mặc nửa ngày mới lên tiếng: "Xem thế cục trước mắt rất có thể là vậy. Nếu thật sự như thế, ít ngày nữa đại quân sẽ đến gần đây, nếu nàng không đi chỉ sợ sẽ không kịp nữa."

"Ta sẽ không đi." Lạc Khuynh Hoàng nghe vậy, con ngươi đen nhánh mang theo kiên quyết, nếu thật sự nguy hiểm nàng làm sao có thể không quan tâm Liễu Tư Triệt chứ?

Nhìn ánh mắt quật cường kiên trì của nàng, chân mày khẽ chau lại, y đã từng nghĩ đến nếu có một ngày có thể nhìn thấy Lạc Khuynh Hoàng quan tâm y như thế, y sẽ rất vui vẻ nhưng hiện tại y tình nguyện trong lòng Lạc Khuynh Hoàng không xem y quan trọng như vậy, vậy nàng sẽ có thể yên tâm thoải mái mà rời đi.

"Nếu đại quân đến gần, cho dù nàng có ở đây cũng không thể thay đổi cái gì." Liễu Tư Triệt kiềm chế sốt ruột cùng lo lắng, môi mím lại, tận lực dùng giọng điệu đạm mạc xa cách để nói.

Lạc Khuynh Hoàng chỉ lắc lắc đầu, ánh mắt nàng sáng quắc nhìn Liễu Tư Triệt, từng chữ kiên quyết: "Cho dù không thể thay đổi cái gì, ta cũng không thể rời đi. Nếu thật sự phải đi, huynh hãy mang theo các tướng sĩ và ta cùng đi!"

Liễu Tư Triệt mày khẽ nhíu lại, không phải y chưa nghĩ đến loại biện pháp này nhưng nếu y mang binh rời đi, thành trì kiên cố này không dễ tấn công lại bị Âu Dương Triệt thu hồi, quan trọng hơn, cho dù y lãnh

binh rời đi, nếu Âu Dương Triệt đã bày kế y, chỉ sợ không thể rời đi.

"Lập tức truyền lệnh xuống. Triệu tập binh lính đến khắp nơi trong thành trấn thủ." Liễu Tư Triệt chau đầu mày, hướng ngoài trướng phân phó, y nâng mắt lên liếc sang Lạc Khuynh Hoàng, cuối cùng hỏi một câu: "Khuynh Hoàng, nàng thật sự không đi?"

"Tư Triệt. Nếu huynh lại hỏi như thế, chính là không xem ta là bằng hữu." Liễu Tư Triệt do dự hỏi, Lạc Khuynh Hoàng đáp lại một cách kiên quyết, mắt nàng không hề chớp nhìn Liễu Tư Triệt, bên trong tràn ngập kiên quyết.

Liễu Tư Triệt bất đắc dĩ nhìn Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi thoáng mỉm cười, trêu ghẹo Lạc Khuynh Hoàng: "Xem ra ông trời đối với ta không tệ. Lúc sống ta chỉ có thể xa xa bảo vệ nàng, song lúc chết lại có thể bồi cạnh nàng."

Lạc Khuynh Hoàng nghe lời Liễu Tư Triệt nửa đùa nửa nghiêm túc, ánh mắt xúc động. Đời này, nàng thiếu Liễu Tư Triệt quá nhiều, ngay cả thật sự bởi vậy mà chết, nàng cũng sẽ không hối hận. Chỉ là, nếu nàng chết đi, Quân Khuynh Vũ làm sao bây giờ? Bóng dáng hồng y phiêu lãng đó, có thể càng thêm cô tịch hay không? Nàng làm sao bỏ được hắn, bỏ lại hắn đây.

"Chúng ta sẽ không chết. Vũ nhất định sẽ đến cứu chúng ta." Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia phấn chấn, nàng nhìn Liễu Tư Triệt, chắc chắn nói.

Liễu Tư Triệt nhoẻn miệng cười, con ngươi đen nhánh dường như bị che dấu bởi sương mù, không thấy rõ nỗi lòng y giờ phút này, giọng nói của y nghe không ra tâm tình gì, vẫn thanh nhã như trước đây: "Ừ, chúng ta sẽ không có việc gì."

Cho dù Quân Khuynh Vũ thật sự không kịp thời cứu viện, ta tuyệt đối cũng không để nàng có việc. Liễu Tư Triệt ở trong lòng yên lặng bổ sung thêm.

Đáng tiếc, mọi việc không thuận lợi như trong tưởng tượng, thậm chí so với bọn họ dự đoán càng trở tay không kịp.

Còn chưa đợi cho năm vạn quân của Liễu Tư Triệt tập hợp phòng thủ ở thành trì, Lăng Vũ Lưu đã dẫn theo mười vạn binh mã đến gần thành trì.

"Tình báo thu được, Lăng Vũ Lưu dẫn theo mười vạn binh mã, trong vòng nửa canh giờ nữa sẽ đến nơi này." Lạc Khuynh Hoàng nhìn tình báo trong tay, mày nhíu lại cùng một chỗ.

Quân đội trong tay Liễu Tư Triệt vốn không đến năm vạn, mà năm vạn này còn chưa kịp tập hợp, cho dù đã tập hợp thì lấy năm vạn đối phó mười vạn, đây lại trên đất Tây Quyết, e rằng không dễ dàng đối phó.

Đại quân Lăng Vũ Lưu trong vòng nửa canh giờ sẽ đến, mà năm vạn binh mã muốn tập hợp phải cần ít nhất hai canh giờ, đến lúc đó chỉ sợ thành trì này sớm bị phá rồi.

"Quân phòng thủ trong thành có bao nhiêu?" Ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng mang theo mấy phần lo lắng, gương mặt luôn trấn định thong dong cũng hiện ra một tia sốt ruột, nàng nâng mắt nhìn Liễu Tư Triệt, hỏi.

Vẻ mặt Liễu Tư Triệt vẫn bình tĩnh tự nhiên như trước, chỉ là bên trong con ngươi đen kịt ấy rõ ràng đang che dấu sự lo lắng, hắn khẽ nhíu mày, dùng giọng hơi khàn đáp: "Không đủ năm ngàn."

"Hành động bây giờ cần phải níu chân Lăng Vũ Lưu, đợi năm vạn binh mã tập hợp, sau đó lại dùng biện pháp tác chiến." Lạc Khuynh Hoàng nhíu đầu mày, với thế cục bây giờ chỉ có thể kéo dài thời gian, trước dùng năm ngàn binh níu chân đại quân Lăng Vũ Lưu, lại dùng năm vạn binh kéo dài thời gian đợi Quân Khuynh Vũ và Lăng Cảnh Lan tới cứu viện.

Chỉ là năm ngàn binh, muốn ngăn cản một Lăng Vũ Lưu cũng tinh thông bày binh bố trận với mưu lược là chuyện không phải dễ, nên dùng biện pháp nào níu chân Lăng Vũ Lưu đây?

Gần như cùng lúc, Lạc Khuynh Hoàng và Liễu Tư Triệt cùng nâng mắt lên, trong mắt hai người hiện lên ý cười đầy ăn ý, miệng nở nụ cười, chậm rãi nói: "Thật không ngờ, không thành kế lại có công dụng trong lúc này."

Còn nhớ Bách Hoa thịnh yến ngày ấy, Lạc Khuynh Hoàng ra đề mục: "Quân địch ba mươi vạn hiện tại tiếp cận. Trong thành binh lính chỉ còn lại năm ngàn. Dân chúng năm trăm. Xin hỏi chủ soái phải làm như thế nào?"

Liễu Tư Triệt đã đáp rằng: "Nếu Tư Triệt là chủ soái, sẽ dùng một trăm binh lính hộ tống dân chúng đi trước, rời khỏi đó tìm kiếm viện quân, dùng một trăm binh lính giả làm dân chúng sinh hoạt ở cửa thành, lại dùng bốn ngàn binh lính mai phục tại đường lui của quân địch. Còn Tư Triệt, tự mình bước lên cổng thành, gảy đàn nghênh đón."

Không phải không thừa nhận, có một số việc u u minh minh đều có số trời. Lạc Khuynh Hoàng và Liễu Tư Triệt lần đầu tiên nhận thức lẫn nhau, chú ý lẫn nhau chính là bởi vì cái đề mục không thành kế này, mà nay, bọn họ đối mặt khốn cảnh này vừa may có thể dùng đề mục lúc trước, đây không phải chính là số trời sao?

"Chỉ là lấy trình độ Lăng Vũ Lưu để ý huynh, e rằng đối với không thành kế chắc đã nghe đến." Trên mặt Lạc Khuynh Hoàng toát ra một tia do dự.

Trên mặt Liễu Tư Triệt vẫn bình tĩnh thong dong như cũ, đôi môi nở một nụ cười thanh nhã, nói với Lạc Khuynh Hoàng: "Không thành kế vốn là một trận cờ, cho dù Lăng Vũ Lưu biết đó là không thành kế thì nàng ta cũng không dám khẳng định binh lính chúng ta có thật ở trong thành không."

Lạc Khuynh Hoàng gật gật đầu, huống chi cầm binh suất lĩnh là Đại tướng quân Tây Quyết, Lăng Vũ Lưu chỉ là Hoàng hậu tùy quân, cũng không phải chủ soái chân chính của đại quân, bởi vậy cho dù Lăng Vũ Lưu nhìn thấu không thành kế thì Đại tướng quân Tây Quyết chưa chắc đã nghe theo Lăng Vũ Lưu phân phó.

Chuyện bọn họ phải làm là tranh thủ thời gian mà thôi, Lăng Vũ Lưu và Đại tướng quân Tây Quyết có một chút do dự chần chờ nào thì có thể tranh thủ càng nhiều thời gian cho họ, mà càng nhiều thời gian, liền có nghĩa bọn họ có thể giành được phần thắng.

Lạc Khuynh Hoàng và Liễu Tư Triệt lập tức dựa theo không thành kế bày bố xong thì bước lên thành lâu.

Lạc Khuynh Hoàng mặc thiên tàm y, nhìn từ xa, bạch y phiêu bồng tựa như tiên nữ, đứng trên thành lâu, gió phớt qua gò má, mái tóc đen bóng phe phẩy bay lên, ngũ quan nàng như một bức tranh tuyệt mỹ càng thêm khuynh quốc khuynh thành.

Trên mặt nàng treo một nụ cười thanh nhã, nhìn không ra một chút sốt ruột lo lắng nào, có chính là lòng tin kiêu ngạo và trấn định tự nhiên, trước mặt nàng bày một cổ cầm, ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn thong thả đặt lên huyền cầm, tiếng đàn như dòng chảy từ đầu ngón tay nàng tuôn ra.

Mà người ở bên cạnh Lạc Khuynh Hoàng, Liễu Tư Triệt một thân tử y, dáng người cao thẳng thoạt nhìn như một vị trích tiên thanh nhã vô song, đôi mắt y trong suốt thanh cao như bầu trời xanh, phẳng phất như đám mây trắng tinh không thể với tới, y nhoẻn miệng cười, cầm sáo ngọc trong tay, tiếng sáo du dương uyển chuyển hòa cùng tiếng đàn của Lạc Khuynh Hoàng.

Lăng Vũ Lưu đi theo quân Tây Quyết còn chưa đến dưới thành trì đã nghe được tiếng đàn tiếng sáo như âm thanh của tự nhiên này, hai loại âm điệu cao nhã uyển chuyển không một chút lo lắng sợ hãi, ngược lại còn khiến cho lòng người có loại cảm giác tâm thần rộng mở.

Hoàn toàn không cần ngước mắt, Lăng Vũ Lưu cũng đủ biết tiếng đàn và tiếng sáo này được xuất ra từ người nào, nghe bọn họ cũng nhau diễn tấu, biết rõ người đó chỉ là bằng hữu tri kỷ cùng nhau nhưng tâm Lăng Vũ Lưu vẫn giống như bị thanh đao đâm xuống đau đớn không thôi.

Nàng buộc bản thân nâng đôi mắt lên, ánh mắt nàng nặng nề nhìn cảnh tượng trên thành lâu. Nàng không biết thị lực mình làm sao tốt đến vậy. Thậm chí nàng còn có thể thấy rõ ý cười giương cao không ràng buộc trên gương mặt Lạc Khuynh Hoàng, tự tin mà tuyệt mĩ như thế. Nàng sâu sắc chứng kiến khi Liễu Tư Triệt nhìn Lạc Khuynh Hoàng thế mà lại dùng ánh mắt chuyên chú đến như vậy.

Hiện tại Lăng Vũ Lưu chỉ có một suy nghĩ, đó chính là vọt lên cổng thành, xé nát bức tranh này! Vì sao, Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng không thích Liễu Tư Triệt lại còn muốn chiếm đoạt sự yêu thích của hắn?! Nàng muốn giết Lạc Khuynh Hoàng, nhất định phải giết Lạc Khuynh Hoàng!

Thân thể Lăng Vũ Lưu không nhịn được phát run, Đại tướng quân Tây Quyết bên cạnh chú ý sự khác thường của nàng ta, không khỏi ân cần hỏi han: "Hoàng hậu nương nương, ngài làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Lăng Vũ Lưu nghe Đại tướng quân Tây Quyết hỏi, lập tức che giấu sự kích động của bản thân, tỏa vẻ trấn định đáp nhưng ánh mắt một chút cũng không rời khỏi bóng dáng hai người trên thành lâu.

Đại tướng quân Tây Quyết chú ý tầm mắt của Lăng Vũ Lưu nhưng hắn không biết nguyên do trong đó, vì thế lại tiếp tục hỏi: "Hoàng hậu nương nương, theo vi thần thấy, Cẩm Quốc mở rộng cổng thành, Thừa tướng và Hoàng hậu Cẩm Quốc còn đứng trên thành lâu đánh đàn thổi sáo, rõ ràng không có sợ hãi, trong đó e rằng có trá, chúng ta hay là không nên tùy tiện tấn công?

Nghe thấy lời của Đại tướng quân Tây Quyết, bên trong mắt phượng xinh đẹp của Lăng Vũ Lưu hiện lên một tia khinh thường, nhàn nhạt liếc qua Đại tướng quân Tây Quyết, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh nhẹ, quả nhiên là một kẻ tài trí tầm thường, chỉ một cái không thành kế đã làm hắn sợ đến mức vậy rồi!

Trong tay Liễu Tư Triệt tổng cộng chỉ có không đến năm vạn quân, cho dù năm vạn quân đó bây giờ đều ở trong thành, bọn họ mang mười vạn đối phó năm vạn tuyệt không có khả năng ăn thiệt, thật sự không biết tên Đại tướng quân này làm sao sợ thành như vậy nữa!

Tuy trong lòng Lăng Vũ Lưu nghĩ như vậy nhưng trên mặt vẫn không tỏ vẻ gì, thứ nhất là vì nàng muốn duy trì hình tượng đoan trang hiền thục, không thể đắc tội Đại tướng quân Tây Quyết, thứ hai là vì nàng còn có mưu đồ khác. Nghĩ đến đây, Lăng Vũ Lưu nở một nụ cười dịu dàng, nói: "Lời của Đại tướng quân có lý. Bổn cung, Thừa tướng và Hoàng hậu Cẩm Quốc vốn có giao tình, tin chắc bọn họ không đến mức sẽ thương tổn đến bổn cung, không bằng bổn cung đi trước chứng minh thật giả, Đại tướng quân lại tính tiếp được không?"

"Này....." Đại tướng quân Tây Quyết nghe lời này của Lăng Vũ Lưu thì trong mắt hiện lên một tia không đồng ý, hắn có phần lo lắng sợ hãi nhìn nàng lên tiếng: "Hai quân giao chiến, chính là thời kỳ đặc biệt, nương nương không nên lấy thân ra mạo hiểm, vạn nhất Thừa tướng và Hoàng hậu Cẩm Quốc trở mặt, an nguy của nương nương làm sao bảo đảm? Nếu nương nương rơi vào tay người Cẩm Quốc, chẳng phải làm thuộc hạ phải khó xử?"

Lăng Vũ Lưu nghe vậy, cằm hơi giương lên, lộ ra vẻ mặt cao ngạo, một đôi phượng mâu xinh đẹp mang theo mấy phần ý vị thâm trường nhìn Đại tướng quân Tây Quyết, giọng nàng không lớn nhưng từng câu từng chữ rơi xuống đều lọt vào tai binh lính gần đó: "Nay tình hình Tây Quyết gặp nguy cơ, bổn cung thân là Hoàng hậu Tây Quyết há có thể bởi vì an nguy bản thân mà bỏ lỡ cơ hội? Đại tướng quân không cần quá lo lắng, nếu bổn cung thật sự bị bắt, bổn cung sẽ lấy mình tự vẫn mà cảm tạ ân huệ đất nước!"

Đại tướng quân nghe thấy lời này của nàng, cũng không biết nên ngăn cản thế nào nữa. Dù sao Lăng Vũ Lưu là Hoàng hậu Tây Quyết, nói thế nào thì thân phận vẫn cao quý hơn hắn, hắn thật không có quyền can thiệp chuyện của nàng, hơn nữa nàng cũng đã nói đến nước này, nếu hắn còn không đồng ý vậy chẳng phải theo lời của nàng hắn trở thành một kẻ sợ chết ư?

Nghĩ đến đây, Đại tướng quân Tây Quyết, ánh mắt xuất hiện vẻ do dự liếc Lăng Vũ Lưu một cái, một bộ muốn nói lại thôi.

Lăng Vũ Lưu nhìn phản ứng của Đại tướng quân Tây Quyết, trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn, miệng lại mỉm cười, chậm chạp nói: "Ý bổn cung đã quyết, Đại tướng quân không cần khuyên nữa."

Nói xong, thân hình Lăng Vũ Lưu tựa như chim yến bay về phía cổng thành.

Đại tướng quân Tây Quyết, thậm chí toàn bộ binh lính Tây Quyết thấy một màn như vậy đều vạn phần kinh ngạc, bọn họ không ngờ một Hoàng hậu đoan trang hiền thục của họ thế nhưng có võ công, hơn nữa thấy thân thể nàng nhẹ nhàng bay lên thành như vậy, công phu dường như không thấp. Đây thật sự là một chuyện khiến bọn họ kinh ngạc không thôi.

Lạc Khuynh Hoàng đang gảy đàn cũng chú ý đến Lăng Vũ Lưu, trên thực tế, vào lúc Lăng Vũ Lưu lãnh binh xuất hiện dưới thành lâu, Lạc Khuynh Hoàng đã thấy nàng ta, còn có ánh mắt lần lượt biến đổi trong

vài giây ngắn ngủi, Lạc Khuynh Hoàng từ trong mắt nàng ta có thể đọc được hận ý thấu xương.

Nhưng dù như thế, đối với hành động bay vọt lên thành lâu của Lăng Vũ Lưu, Lạc Khuynh Hoàng vẫn rất đỗi ngạc nhiên. Phải biết rằng thân phận hiện này của Lăng Vũ Lưu chính là Hoàng hậu Tây Quyết, nếu nàng và Liễu Tư Triệt bắt nàng ta thì có thể đem nàng ta ra kiềm chế quân đội Tây Quyết.

Lăng Vũ Lưu thông minh như vậy, không có khả năng không nghĩ đến điểm này, vậy nàng ta vào lúc này lại lên thành lâu rốt cuộc vì cái gì?

Lăng Vũ Lưu vừa lên cổng thành, Lạc Khuynh Hoàng và Liễu Tư Triệt còn chưa kịp ra tay, nàng đã giơ chủy thủ bên trong tay đặt giữa lưng Liễu Tư Triệt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, đôi mắt mang theo hận ý như độc xà.

Lạc Khuynh Hoàng bắt gặp hành động này của nàng ta không khỏi cực kỳ kinh ngạc, Lăng Vũ Lưu vì sao làm vậy? Xem bộ dạng nàng ta rõ ràng người muốn giết là nàng, vì sao lại làm ngược lại găm dao vào người Liễu Tư Triệt?

Lăng Vũ Lưu nhìn sự ngạc nhiên trong mắt Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi nhếch lên, nhanh chóng điểm trúng huyệt đạo của Liễu Tư Triệt, nói với Lạc Khuynh Hoàng: "Ngươi nhất định đang kỳ quái ta tại sao găm dao vào người Tư Triệt mà không phải ngươi đi?"

Lạc Khuynh Hoàng nhàn nhạt liếc Lăng Vũ Lưu, chắc chắn Lăng Vũ Lưu sẽ không thương tổn Liễu Tư Triệt, nàng cũng lười tiếp chuyện, chỉ từ chối cho ý kiến nhìn nàng ta, Lăng Vũ Lưu thấy Lạc Khuynh Hoàng không đáp lời nàng, dường như vẫn không tức giận mà cứ thế tiếp tục nói: "Bởi vì nếu ta động thủ với ngươi, Tư Triệt nhất định sẽ ra tay với ta, nhưng ra tay với hắn, hắn chưa chắc đã lập tức chế trụ ta."

"Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn Lăng Vũ Lưu, trong giọng nói hàm chứa một tia tàn khốc, con ngươi đen kịt gắt gao nhìn vào nàng ta, xiêm y trắng như tuyết phấp phới trong gió, lộ ra mấy phần băng lạnh, nàng lạnh lùng nói: "Một mình ngươi trên thành lâu, chẳng lẽ không sợ ta bắt ngươi áp chế Tây Quyết sao?"

"Lạc Khuynh Hoàng, ngươi nghĩ ta có ngốc như vậy không? Trước khi ta lên đây đã nói qua với Đại tướng quân Tây Quyết, nếu ta bất hạnh bị bắt, ta sẽ tự vẫn tạ lỗi với quốc gia." Lăng Vũ Lưu nở nụ cười oán độc, con ngươi xinh đẹp của nàng ta bởi bị cừu hận mà vặn vẹo, nàng chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng kích động nói: "Về phần mục đích của ta là gì, đương nhiên là muốn giết ngươi!"

"Giết ta? Ngươi dựa vào cái gì mà giết ta?" Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày nhìn Lăng Vũ Lưu, con ngươi đen kịt phát ra một cổ áp lực cường đại nhìn Lăng Vũ Lưu. Cho dù nàng ta biết võ công, song lại kém xa Quân Khuynh Vũ và Liễu Tư Triệt, mà nàng có được thực truyền của Quân Khuynh Vũ, lại có thiên tàm y hộ thân, chưa chắc bại bởi Lăng Vũ Lưu nàng.

"Ta đương nhiên sẽ không ra tay với ngươi. Ta biết, ta chưa chắc đã thắng ngươi.

Cho nên, ta muốn tự ngươi ngoan ngoãn uống thuốc độc." Lăng Vũ Lưu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nở nụ cười oán độc, tiếp tục nói: "Ngươi và Tuyết công tử đã từng đổi máu, đều cùng dạng bách độc bất xâm, ta tự nhiên biết, độc này là chính ta nghiên cứu ra dành riêng cho ngươi! Cho dù có thể chất bất độc bất xâm cũng không thể nào cứu được ngươi."

"Thì tính sao! Ngươi dựa vào cái gì bắt ta phải ngoan ngoãn uống thuốc độc?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Lăng Vũ Lưu nói, cười đầy khinh thường.

"Chỉ bằng ta nhìn thấu không thành kế của ngươi!" Lăng Vũ Lưu gắt gao nhìn vào Lạc Khuynh Hoàng, một chút cũng không thả lỏng, tiếp túc nói: "Nếu ngươi không ngoan ngoãn mà uống thuốc độc, ta lập tức sẽ bảo Đại tướng quân Tây Quyết công thành, đến lúc đó thành trì bị Cẩm Quốc chiếm được đều sẽ hoàn khổ chủ!"

"Thành trì mất còn có thể chiếm lại, ngươi dựa vào gì cho rằng ta sẽ vì vài tòa thành mà không cần tánh mạng mình nữa?" Lạc Khuynh Hoàng nghe Lăng Vũ Lưu nói vậy, vẫn bộ dạng bất vi sở động như cũ nhìn nàng ta.

Lăng Vũ Lưu dường như cũng sớm dự liệu được phản ứng của Lạc Khuynh Hoàng, nàng vẫn cười đầy oán độc còn thêm chắc chắn, dường như còn có lợi thế gì đó nắm trong tay.

112. Chương 114: Đại Kết Cục (1)

"Vậy còn tánh mạng Tư Triệt thì sao?" Trên mặt Lăng Vũ Lưu lộ vẻ âm trầm mà quyết tuyệt, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt chủy thủ, đặt sau lưng Liễu Tư Triệt, khóe môi nở nụ cười oán độc sâu xa, gắt gao nhìn thẳng Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Lăng Vũ Lưu nói vậy, ánh mắt xẹt qua một tia hoảng loạn cùng dò xét. Chủy thủ trên tay Lăng Vũ Lưu một tấc không rời lưng Liễu Tư Triệt, dễ dàng nhìn thấy vẻ quyết tuyệt trong mắt, hắc mâu ánh lên suy nghĩ, Lăng Vũ Lưu thật muốn giết Liễu Tư Triệt ư?

"Lăng Vũ Lưu. Ta sẽ không làm." Ánh mắt nàng trong suốt không một chút nhượng bộ nhìn chằm chằm vào Lăng Vũ Lưu, vẻ mặt ung dung hờ hững nhưng các đốt ngón tay đã nắm chặt đến trắng bệch, tiết lộ nàng bây giờ đang rất lo lắng khẩn trương.

Lăng Vũ Lưu nghe vậy, ánh mắt hiện lên châm chọc, nhích chủy thủ tới, chủy thủ sắc bén đến nỗi cắt đứt y phục của Liễu Tư Triệt. Dường như chỉ kém một phân sẽ đâm vào thân thể y, Lăng Vũ Lưu nhìn Lạc Khuynh Hoàng, mang theo ba phần khinh miệt bảy phần tức giận, hỏi: "Ta sẽ không làm? Lạc Khuynh Hoàng, ngươi thật sự bạc tình đến mức này, ngươi không bỏ được tánh mạng mình, muốn dùng mạng Tư Triệt để làm tiền đặt cược ư? Ta tột cùng có ra tay hay không, chỉ có ta biết!"

Lời nói của Lăng Vũ Lưu giống như một cơn gió lưu động, từng chút một chui vào trái tim Lạc Khuynh Hoàng. Ánh mắt nàng hiện ra vẻ do dự. Nàng cho rằng lấy tình cảm của Lăng Vũ Lưu đối với Liễu Tư Triệt, tuyệt đối không ra tay với y. Nhưng, Lăng Vũ Lưu nàng ta gần như đã rơi vào trạng thái điên cuồng, vạn nhất ra tay thì thế nào đây? Vậy chẳng phải nàng đem tánh mạng Liễu Tư Triệt trở thành tiền đặt cược? Có lẽ không chỉ tánh mạng y mà còn cả tòa thành này cùng với tánh mạng năm vạn quân lính.

Nhưng độc dược trong tay Lăng Vũ Lưu, nếu như đặc biệt vì nàng mà nghiên cứu chế tạo ra, vậy nàng ăn rồi thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nàng không phải luyến tiếc tánh mạng bản thân, nhưng nếu nàng chết đi, Quân Khuynh Vũ sẽ thế nào đây? Không thấy nàng, nhất định hắn sẽ sụp đổ.

Trong lòng Lạc Khuynh Hoàng kịch liệt giãy dụa, con ngươi đen kịt hiện lên mâu thuẫn, lúc này lại nghe được giọng nói thanh nhã vô song của Liễu Tư Triệt vang lên bên tai: "Khuynh Hoàng, không cần quan tâm ta. Cho dù nàng ta có hạ lệnh, quân đội Tây Quyết cũng không dám tùy tiện tấn công đâu."

Lạc Khuynh Hoàng nghe y nói vậy, ánh mắt lộ vẻ xúc động, đáy mắt nàng dần hiện lên một tia dứt khoát. Liễu Tư Triệt muốn nàng như thế, nàng tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn y đi chết. Y không biết, so với tòa thành này, điều nàng coi trọng hơn là tánh mạng y.

"Hừ! Lạc Khuynh Hoàng, người đúng là một nữ nhân sợ chết! Nếu hôm nay đổi lại là ta, ta nhất định không một chút do dự chết thay Tư Triệt!" Lăng Vũ Lưu thấy Lạc khuynh Hoàng im lặng, oán hận trong mắt càng đậm, thậm chí còn mang theo vài phần tức giận, nàng chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng quát: "Ngươi có biết Tư Triệt vì ngươi đã hy sinh bao nhiêu không hả?"

"Vũ Lưu, ngươi đừng nói nữa." Liễu Tư triệt thấy Lăng Vũ Lưu muốn nói, trong mắt hiện lên vẻ bối rối, vội vàng mở miệng ngăn cản nàng ta, nhưng toàn thân y bị điểm huyệt đạo, miệng lại trên người nàng ta, y làm thế nào mà điều khiển?

Lạc Khuynh Hoàng vốn định để Lăng Vũ Lưu lấy độc dược ra cho nàng ăn vào thì lại nghe thấy đối thoại của hai người đó, hình như là có chuyện nàng không biết, cho nàng tiếp tục im lặng không lên tiếng, nhíu mày nhìn Lăng Vũ Lưu, dường như muốn nghe nàng ta nói thế nào.

"Ta phải nói. Ả dựa vào cái gì hưởng thụ ngươi đối tốt với ả nhiều như vậy nhưng cái gì cũng không biết, thậm chí cảm giác tội lỗi cũng không có?!" Lăng Vũ Lưu không chút để ý sự ngăn cản của Liễu Tư Triệt,

nàng tức giận nhìn chằm chằm vào Lạc Khuynh Hoàng, gằn từng chữ: "Lạc Khuynh Hoàng, ngươi có biết lúc trước trên núi là ai mạo hiểm tánh mạng đấu với Tuyết linh xà thay ngươi lấy thánh liên tuyết tâm mới có thể làm cho Tuyết công tử ra tay cứu giúp không?!"

Nghe Lăng Vũ Lưu nói, Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng sửng sốt. Thánh liên tuyết tâm? Nàng nhớ Quân Khuynh Vũ nói với nàng là một vị bằng hữu đưa cho hắn. Lúc ấy nàng còn khó hiểu, bằng hữu nào mà vừa khéo xuất hiện ở gần Thiên Sơn, lại còn có công phu giỏi như vậy có thể đối phó với Tuyết linh xà, thậm chí còn cam nguyện mạo hiểm tánh mạng lấy được thánh liên tuyết tâm.

Thật sự là Liễu Tư Triệt?

Là y không quản ngàn dặm xa xôi chạy đến Thiên Sơn chỉ vì muốn giúp nàng. Là y không màng nguy nan leo lên đỉnh núi chỉ vì muốn thay nàng tìm kiếm thánh liên tuyết tâm. Là y không đếm xỉa nguy hiểm tánh mạng giao đấu với Tuyết linh xà thay nàng lấy thánh liên tuyết tâm. Nhưng chỉ vì không muốn nàng khó xử, không muốn nàng cảm thấy áy náy và thiếu nợ y, y lại không nói cho nàng biết?

"Không cần bày ra biểu tình cảm động đó đâu. Tư Triệt vì ngươi đâu chỉ một chút như vậy? Hắn đau khổ vì ngươi, ngươi biết được bao nhiêu hả? Lăng Vũ Lưu nhìn vẻ mặt xúc động của Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi hiện ra một nụ cười oán độc, mặc kệ biện pháp là gì, nếu có thể làm Lạc Khuynh Hoàng khổ sở, nàng liền vui vẻ. Nàng chỉ vào Lạc Khuynh Hoàng tiếp tục nói: "Ngày người và Quân Khuynh Vũ đại hôn, Tư Triệt uống một chén rồi một chén, không biết đã uống bao nhiêu rượu, say suốt ba ngày ba đêm, thiếu chút nữa đã không thể tỉnh lại nữa!"

Nghe thêm lời này của Lăng Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng bất giác lại lùi xuống một bước. Tửu lượng của Liễu Tư Triệt rất tốt, nàng biết rõ, có thể nói là ngàn chén không say, muốn chuốc say y, vậy cần đến bao nhiêu rượu mới đủ? Còn là say ba ngày ba đêm, càng cần đến bao nhiêu nữa đây?

Ba ngày ba đêm, đối với một người có bao nhiêu thương tổn. Thân là thầy thuốc nàng rõ hơn ai hết, Liễu Tư Triệt càng thêm biết rõ. Huống chi Liễu Tư Triệt xưa này luôn biết kiếm chế, thanh tâm quả dục, nếu lòng y không phải quá đau, làm sao cần mượn rượu giải sầu?

Lạc Khuynh Hoàng ngước mắt lên nhìn Liễu Tư Triệt, trong đôi hắc mâu của y không một chút trách cứ, có thì chỉ có lo lắng và sủng nịch, khóe môi y mang theo mấy phần bất đắc dĩ mấy phần lo lắng, chân mày nhíu lại, dường như muốn nói điều gì, nhưng bởi vì bị Lăng Vũ Lưu điểm á huyệt nên không thể nói ra.

"Tư Triệt." Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên mở miệng, nhưng tất cả những lời muốn nói giống như bị ngăn ở cổ họng, không biết nên mở miệng thế nào, Lạc Khuynh Hoàng không cách nào miêu tả cảm xúc trong lòng mình thế nào là xúc động cũng là áy náy, nàng chỉ có thể nhìn Liễu Tư Triệt như vậy, đây là lần đầu tiên nàng nghiêm túc nhìn vào ánh mắt y, nàng chưa từng phát hiện y lại có đôi mắt đẹp đến vậy, nhưng lại bởi vì nàng mà phải nhuộm nhiều bất đắc dĩ và khổ sở như thế.

"Lạc Khuynh Hoàng! Ngươi cũng biết áy náy sao? Vậy ngươi có biết hôm ngươi bị Liễu Cẩm Tú hạ độc, người bịt mặt cứu ngươi là ai không?!" Lăng Vũ Lưu thấy trong mắt Lạc Khuynh Hoàng toát lên vẻ hổ thẹn cùng áy náy, thỏa mãn mà cười lên, nói tiếp.

Lời lăng Vũ Lưu giống như một cái gai đâm vào thẳng tắp đâm vào tim Lạc Khuynh Hoàng, đồng tử nàng chợt co rút lại, không thể tin nhìn Lăng Vũ Lưu, vừa không thể nhìn qua Liễu Tư Triệt, mà Liễu Tư Triệt lại nhắm hai mắt lại, dường như không muốn đối mặt với sự thật.

Lạc Khuynh Hoàng liên tiếp lùi lại mấy bước. Chẳng lẽ nói người hôm đó cứu nàng là Liễu Tư Triệt? Nói cách khác, Liễu Tư Triệt vì nàng, đích thân giết chết Liễu Cẩm Tú? Nàng hiểu y, cho dù vì nàng y cũng sẽ không ra tay với Liễu Cẩm Tú, như vậy là ngộ sát, y vì nàng, ngộ sát thân tỷ của mình?!

Nàng không muốn nhớ lại cảnh tượng ngày đó nhưng mà nàng lại nhớ rõ đến vậy. Nàng nhớ sau khi người áo đen đó ngộ sát Liễu Cẩm Tú, nàng lại cho là y cố ý, thậm chí chất vấn y: "Ngươi là ai? Ngươi tại sao phải giết nàng! Nàng vô tội!"

Khó trách lúc đó, người áo đen bị nàng đẩy một cái cả người liền lùi lại mấy bước, vẻ mặt đó thoáng cái như đã già đi rất nhiều, trong con ngươi đen bóng xinh đẹp ấy ngập tràn cảm xúc bi thống không thể tin, đối mặt với chất vấn của nàng, y chẳng nói một câu nào.

Thì ra người áo đen đó thật là Liễu Tư Triệt, ngộ sát thân tỷ mình, trong tim y đau đến cỡ nào, mà nàng lại còn đẩy y, lại còn chất vấn y!

Lúc nàng muốn xông lên kiểm tra thân thể Liễu Cẩm Tú, là y kéo nàng lại. Y làm hết thảy đều vì nàng, khi đó, trong lòng y nhất định còn muốn xông lên hơn nàng, ôm thi thể tỷ tỷ mình thất thanh khóc rống, nhưng vì cứu nàng mà phải nhịn xuống.

Nhưng nàng ở đâu, nàng làm cái gì? Nàng trách y. Nàng gàn dở lên tiếng trách móc y. Thậm chí nàng còn không thông cảm với y.

Cảm giác áy náy tội lỗi to lớn như muốn bao phủ lấy Lạc Khuynh Hoàng, vậy nên nàng lại liên tục thụt lùi, thậm chí cả dũng khí ngước mắt lên nhìn Liễu Tư Triệt cũng không có, song càng như vậy thì càng có nhiều hình ảnh rõ rệt xuất hiện trong đầu nàng.

Từ lần đầu gặp Liễu Tư Triệt, nụ cười của y ôn tồn lễ độ. Cả khi y biết rõ nàng cố ý lợi dụng y cũng không vạch trần nàng ra, y lại còn phối hợp. Cả khi y biết đó là cạm bẫy nhưng bởi vì lo lắng cho an nguy của nàng mà cam nguyện thay nàng đi gảy đàn. Còn có khi đó, vào tang lễ của Quân Vũ Thần.

Liễu Tư Triệt lấy tư thái lạnh nhạt xa cách xuất hiện khuyên Quân Khuynh Vũ không nên uống rượu, khi đó nàng vẫn không rõ vì sao y vẫn vận một thân tử y như cũ thế này, lộ vẻ cao quý tự nhiên, mang theo khí chất thanh nhã vô song, thế nhưng bên trong cái thanh nhã ấy chưa nhiều hơn là sự lạnh lẽo, giống như một loại người không có tình cảm, lạnh lùng.

Thì ra, bởi vì y vừa mới trải qua thống khổ như vậy. Mà nàng khi đó, ở trong mắt chỉ có mình Quân Khuynh Vũ, thậm chí nàng còn chắn trước mặt Quân Khuynh Vũ nói với y: "Tư Triệt, Vũ huynh ấy trong một lúc không có cách nào tiếp nhận được cái chết của Hoàng đế cữu cữu, huynh đừng ép buộc huynh ấy."

Lúc đó, Liễu Tư Triệt ngước mắt lên nhìn nàng, nhìn một cách chậm rãi, con ngươi đen như mực mang theo cảm xúc phức tạp, cuối cùng hóa thành một luồng chua xót, nở nụ cười bất đắc dĩ: "Mất đi người thân, không chỉ có mình hắn. Vào lúc này, không phải thời điểm để bi thương."

Lúc nói ra câu đó, lòng y có bao nhiêu đau? Nhưng mà nàng nói cái gì, nàng nói: "Ta biết. Nhưng mà Tư Triệt, huynh không rõ đau khổ trong lòng Vũ. Huynh ấy không chỉ mất đi Hoàng đế cữu cữu mà còn phải mang theo tiếc nuối áy náy vĩnh viễn không cách nào đền bù được, cái loại cảm giác này, có lẽ còn đau hơn mất đi người thân nhất. Huynh hẳn nên cho huynh ấy một chút thời gian đi."

Nhưng khi đó nàng không biết, cái loại cảm giác này, Liễu Tư Triệt làm sao không rõ? Đích thân ngộ sát thân tỷ của mình, cái loại tiếc nuối áy náy này, cái loại mâu thuẫn thống khổ này, càng thống khổ hơn Quân Khuynh Vũ rất nhiều. Nàng không biết lời nói bén nhọn của nàng đã chọc thương y, nàng đem mọi biểu tình khi đó của Liễu Tư Triệt nhớ lại từng chi tiết.

Nàng nhớ môi của y hé ra từng chút từng chút rồi tách thành nụ cười, giống như một đóa hoa bung nở lần cuối rồi tàn lụi, thê tuyệt mà tiêu điều, giọng y chua xót, từng chữ từng chữ kéo dài, âm cuối mang theo bi thương thật sâu: "Đúng rồi. Ta không rõ."

Không rõ, y làm sao không rõ!

Lạc Khuynh Hoàng chỉ cảm thấy một mảng tội lỗi cùng áy náy mãnh liệt bao phủ nàng, nàng thậm chí còn cảm thấy mình thật đáng chết, nàng thiếu Liễu Tư Triệt, một cái mạng này chỉ sợ cũng không đền đủ!

"Thế nào, không còn gì để nói? Lạc Khuynh Hoàng, ngươi cũng có trái tim sao? Ngươi cũng biết áy náy ư?" Lăng Vũ Lưu nhìn Lạc Khuynh Hoàng ánh mắt thống khổ phức tạp, tiếp tục oán độc nói.

"Khuynh Hoàng, đừng cảm thấy áy áy. Đây hết thảy đều là ta cam tâm tình nguyện cả." Liễu Tư Triệt vào lúc này lại mở mắt ra, thấy vẻ thống khổ và lúng túng trên mặt Lạc Khuynh Hoàng, mày y nhíu lại, trong mắt tràn đầy lo lắng và đau lòng.

Sự áy náy trong mắt Lạc Khuynh Hoàng càng đậm, hốc mắt thậm chí đã ẩm ướt, nàng nhìn Liễu Tư Triệt, trong đôi mắt đen chỉ có mỗi bóng dáng Liễu Tư Triệt. Y cam tâm tình nguyện, còn nàng chỉ có thẹn. Nàng chỉ có một trái tim đều đã dành cho Quân Khuynh Vũ, không còn có thể chứa thêm một người nào khác nữa, nhưng nàng thiếu y nên trả lại như thế nào đây?!

"Lăng Vũ Lưu, giải huyệt cho Tư Triệt đi." Lạc Khuynh Hoàng né tránh ánh mắt Liễu Tư Triệt, hắc mâu thẳng tắp nhìn về phía Lăng Vũ Lưu, cực lực áp chế suy nghĩ trong lòng, lạnh giọng nói.

Lăng Vũ Lưu nghe Lạc Khuynh Hoàng nói thế, chân mày nhíu lại nhìn Lạc Khuynh Hoàng, nói: "Làm sao? Lạc Khuynh Hoàng, người rốt cuộc từ bỏ tính mạng mình sao hả?"

Lạc Khuynh Hoàng im lặng không lên tiếng, chỉ chuyển mắt sang Liễu Tư Triệt, lần đầu tiên nàng nhìn y một cách nghiêm túc cẩn thận đến vậy, nhìn người nam tử luôn im lặng ở phía sau nàng vì nàng bỏ ra nhiều như vậy, chịu đựng nhiều như vậy. Lạc Khuynh Hoàng nàng có tài đức gì có thể được y đối đãi như thế chứ?

"Khuynh Hoàng, nàng không thể làm thế!" Liễu Tư Triệt vừa được Lăng Vũ Lưu giải á huyệt, nghe Lạc Khuynh Hoàng nói thế, thấy vẻ dứt khoát trong mắt nàng, trên mặt y lần đầu lộ ra vẻ bối rối cùng lo lắng ngoài sự bình tĩnh thanh nhã, y vội vàng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, hàng chân mày chau thật chặt, nói với nàng.

Lạc Khuynh Hoàng chỉ nhìn Liễu Tư Triệt cười cười. Đến thời khắc này, điều y tâm tâm niệm niệm cũng chỉ có an nguy của nàng, thậm chí cả tính mạng mình cũng không kịp để ý tới. Nàng nhìn y, cười nói: "Tư Triệt, ta phải làm như vậy. Ta không thể lấy tánh mạng huynh ra mạo hiểm. Huống chi ta thiếu huynh, cái mạng này chỉ sợ cũng không đủ trả."

"Khuynh Hoàng, nàng không nợ ta cái gì cả. Chỉ vì ta yêu nàng mà nàng thì không yêu ta mà thôi." Liễu Tư Triệt nhìn Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, ánh mắt nôn nóng lập tức nói tiếp: "Khuynh Hoàng, nếu nàng gặp chuyện bất trắc, nàng muốn Khuynh Vũ phải làm sao đây? Không có nàng, hắn nhất định sẽ không sống nổi!"

Liễu Tư Triệt thấy vẻ quyết tuyệt trong mắt Lạc Khuynh Hoàng, y biết mình có khuyên răn thế nào đi nữa Lạc Khuynh Hoàng cũng sẽ không dao động, cho nên mới đem Quân Khuynh Vũ ra.

Nghe Liễu Tư Triệt nói hơi, trong đôi mắt đen của Lạc Khuynh Hoàng lộ ra một tia ôn nhu. Nàng làm sao không mong muốn như thế? Chẳng qua nàng không thể trơ mắt nhìn Liễu Tư Triệt đi tìm chết. Nếu Quân Khuynh Vũ ở vị trí của nàng, nhất định cũng sẽ lựa chọn giống nàng.

Nhưng mà không có nàng bên cạnh, Quân Khuynh Vũ làm thế nào đây. Người nam tử kia hồng y phấp phơ, tà mị bất kham. Người nam tử được khắc trên đầu quả tim của nàng. Nàng chưa từng nghĩ, thời gian cùng hắn lại ít đến thế, mấy năm, thật sự không đủ.

Thấy Lạc Khuynh Hoàng không nói lời nào, Lăng Vũ Lưu dường như hơi gấp gáp không nhịn được, nàng ném viên thuốc vào trong tay Lạc Khuynh Hoàng, lạnh giọng nói: "Bổn cung không có thời gian chờ ngươii. Ăn thuốc này vào. Bổn cung sẽ thả Liễu Tư Triệt, nếu ngươi không dùng, vậy bổn cung lập tức sẽ giết hắn!"

Lạc Khuynh Hoàng tiếp được viên thuốc Lăng Vũ Lưu ném qua, chìa tay nắm chặt viên thuốc, nắm thật chặt, nàng giương mắt nhìn Liễu Tư Triệt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ quyết tuyệt, khóe môi cong lên thành nụ cười nói với y: "Tư Triệt. Mạng của huynh ta sẽ dùng mạng ta đổi lại. Cho nên, bất kể như thế nào, huynh nhất định phải thay ta sống thật tốt. Còn có, nói với Vũ giúp ta, Lạc nhi, Ngữ nhi và Hàm nhi còn cần huynh ấy chiếu cố, huynh ấy nhất định phải làm một người cha tốt, ta sẽ chờ huynh ấy."

Nói xong, Lạc Khuynh Hoàng lập tức nuốt viên thuốc vào.

Liễu Tư Triệt vô cùng lo lắng nhìn Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt dường như muốn phun ra lửa, y liều mạng xung kích vào huyệt đạo, tuy nhiên nó đã không còn kịp nữa. Cái loại bất lực này, trơ mắt nhìn người con gái mình yêu ở trước mặt mình đau khổ uống vào thuốc độc.

Liễu Tư Triệt từng nghĩ trong mắt trong tâm Lạc Khuynh Hoàng chỉ có duy nhất Quân Khuynh Vũ mà thôi, cho tới bây giờ cũng sẽ không nhìn thấy y. Nhưng y không nghĩ đến sẽ có một ngày, trong ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng rõ ràng ánh lên hình bóng của y, thời điểm mang theo dứt khoát, thế nhưng y lại tình nguyện trong lòng của nàng, y chỉ là một người xa lạ không quan trọng.

Lăng Vũ Lưu thấy Lạc Khuynh Hoàng ăn độc được, miệng liền cười oán độc, thong thả nói: "Lạc Khuynh Hoàng. Đây là độc ta chuẩn bị riêng cho ngươi. Bắt đầu từ bây giờ, mỗi ngày ngươi sẽ nhận lấy nỗi đau vạn tiễn xuyên tim, không ngừng chảy máu, bảy ngày sau, huyết tận nhân vong."

Giờ phút này sắc mặt Lạc Khuynh Hoàng là một mảnh tái nhợt, mồ hôi giữa trán nàng tuôn ra từng giọt, hàng chân mày nhíu chặt vào nhau, con ngươi như hắc ngọc chăm chú nhìn thẳng Lăng Vũ Lưu, ánh mắt mang theo một cổ cố chấp, khóe môi cong lên thành nụ cười, giọng nói có mấy phần suy yếu: "Vậy ta còn phải tạ ơn ngươi nhiều đã để cho ta sống lâu hơn mấy ngày."

Lạc Khuynh Hoàng nói thật chậm. Giọng nói rõ ràng không có khí lực. Độc phát tác cực nhanh, nàng chẳng qua mới ăn vào toàn thân đã đau đớn như bị rắn độc chui vào chạy loạn trong người, loại thống khổ này không kém chút nào so với huyết cổ.

Bên trong da thịt trắng nõn của nàng rỉ máu, từng chút từng chút, rỉ ra cực chậm, tụ lại từng chút một, tuy rất lâu nó mới chảy ra một giọt nhưng Lạc Khuynh Hoàng cảm thấy sự đau đớn đó không một chút giảm bớt, da thịt giống như bị cắt ra từng khúc.

Lăng Vũ Lưu nghe Lạc Khuynh Hoàng nói thế, hình như cũng không tức giận, chỉ oán độc cong môi, vươn tay giải huyệt cho Liễu Tư Triệt rồi lập tức phi thân xuống.

Liễu Tư Triệt được giải huyệt xong, lập tức bay qua tiếp lấy thân thể Lạc Khuynh Hoàng đang dần ngã xuống, ánh mắt mang theo sự đau lòng khổ sở không thể kìm nén.

"Khuynh Hoàng! Khuynh Hoàng!" Liễu Tư Triệt thật cẩn thận ôm Lạc Khuynh Hoàng vào ngực, nhưng mặc kệ y có cẩn thận đến cỡ nào thì sắc mặt Lạc Khuynh Hoàng vẫn càng lúc càng tái nhợt.

Lạc Khuynh Hoàng ngã vào trong ngực Liễu Tư Triệt, ngửi được mùi mặc lan dễ chịu, mùi hương ngày thường khiến tâm thần nàng cảm thấy sảng khoái, thế nhưng lúc này vẫn không có cách nào giảm bớt nỗi thống khổ của nàng. Đau đớn giống như mỗi một tấc da thịt đang bị liệt hỏa thiêu đốt, mỗi giây mỗi phút đều vô tận đau khổ.

Ngửi thấy mùi hương mặc lan quanh quẩn nơi chóp mũi, Lạc Khuynh Hoàng đột nhiên nhớ đến mùi ngải thảo nhàn nhạt trên người Quân Khuynh Vũ, còn có hình bóng hồng y phấp phơ, nhiệt độ ấm áp, con ngươi đen nhánh thuần túy. Dường như chỉ cần nhắm mắt lại sẽ có thể nhìn thấy bóng hình Khuynh Vũ một thân hồng y tung bay tuyệt đẹp, chân mày Lạc Khuynh Hoàng dần dần giãn ra.

"Tư Triệt. Ta muốn gặp hắn." Lạc Khuynh Hoàng suy yếu nói, Lăng Vũ Lưu không nói dối, có lẽ bảy ngày sau nàng thật sự sẽ chết, nhưng chí ít trước khi chết hãy cho nàng gặp mặt Quân Khuynh Vũ, nếu không ngay cả chết nàng cũng sẽ không an tâm.

"Được! Nàng chịu đựng, ta sẽ mang nàng đi gặp hắn!" Giọng Liễu Tư Triệt không còn ôn nhu như ngọc nữa, bên trong mang theo nồng đậm lo lắng, trong đôi mắt đen thậm chí đã bịt kín hơi nước, ngay cả khi Lạc Khuynh Hoàng cũng không nói rõ hắn là ai, y vẫn biết người nàng muốn gặp tất nhiên là Quân Khuynh Vũ.

Lạc Khuynh Hoàng nghe Liễu Tư Triệt đáp, gắng sức nở một nụ cười, nàng không muốn Liễu Tư Triệt lo lắng. Nhưng thật sự quá đau, cái loại đau đớn này rải rác khắp mỗi một tế bào trên thân thể, dường như muốn hành hạ nàng cho đến chết. Đau đớn như vậy, nếu không phải vì muốn gặp Quân Khuynh Vũ nàng thật sự rất muốn lập tức chết đi cho xong.

Liễu Tư Triệt không lập tức ôm Lạc Khuynh Hoàng mà vươn tay giữ mạch thay nàng. Mới nãy y thấy bộ dạng của nàng, nhất thời tâm hoảng ý loạn nên quên mất bắt mạch cho nàng. Lăng Vũ Lưu nói bảy ngày phải chết, vậy chưa chắc y và Quân Khuynh Vũ sẽ cứu không được!

Nhưng mới vừa chạm mạch Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt vừa sáng lên của Liễu Tư Triệt lập tức tối sầm lại. Độc này y chưa từng gặp, nó giống như rải rác khắp các mạch trên thân thể, thậm chí có thay máu cũng không thể cứu.

Việc duy nhất y có thể làm là phong bế các huyệt đạo của Lạc Khuynh Hoàng mới có thể giảm bớt chút đau đớn cho nàng, nhưng khi y phong bế lại, sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, trên trán bịn rịn mồ hôi, hàng chân mày xinh đẹp cau thật chặt, không thể kìm được rên lên một tiếng "Đau."

Tính cách Lạc Khuynh Hoàng vốn ẩn nhẫn mà quật cường, thêm việc không muốn cho Liễu Tư Triệt có cảm giác tội lỗi, cho dù đau dữ dội nàng cũng không hô đau một tiếng, chỉ một mức cắn chặt môi, quật cường không rên rỉ lên tiếng. Nhưng khi Liễu Tư Triệt giúp nàng phóng bế huyệt đạo, nàng cảm nhận được cái đau ấy đánh úp đến càng thêm kịch liệt, dường như muốn xoắn toàn bộ ngũ tạng lục phủ của nàng.

Liễu Tư Triệt nghe Lạc Khuynh Hoàng hô đau, lập tức giải huyệt đạo, lại thay Lạc Khuynh Hoàng giữ mạch, vẻ mặt y trở nên hết sức ngưng trọng, ánh mắt phức tạp, vừa đau lòng vừa lo lắng.

Lạc Khuynh Hoàng cảm giác được tất cả nỗi đau đớn càng thêm dữ dội, lúc Liễu Tư Triệt giải huyệt cho nàng, cái loại cảm giác xoắn ngũ tạng lục phủ biến mất nhưng cái đau đớn kia vẫn không giảm bớt chút nào, nàng cố sức mở mắt nhìn Liễu Tư Triệt hỏi: "Tại sao?"

"Độc này rất bá đạo. Nếu muốn thông qua các biện pháp khác làm giảm bớt đau đớn thì chỉ làm tăng thêm đau đớn mà thôi." Liễu Tư triệt nhíu mày nhìn Lạc Khuynh Hoàng, y biết bây giờ nàng nhất định rất đau nhưng y chỉ có thể nhìn mà không giúp được gì.

Lạc Khuynh Hoàng chỉ cười nhạt, nếu Lăng Vũ Lưu đã cho nàng những bảy ngày thì chính là muốn cho nàng nhận lấy sự hành hạ, nếu độc này có thể áp chế như trong lời nói, có lẽ Lăng Vũ Lưu cũng không để nàng sống lâu được bảy ngày rồi.

Nàng thật không biết sự căm hận của Lăng Vũ Lưu đối với nàng lại đến mức độ này, giết nàng còn chưa đủ để giải hận, thậm chí muốn nàng nhận lấy hành hạ mà chết, Lăng Vũ Lưu mới có thể cảm thấy vui sướng.

"Ta còn chịu được. Mang ta đi tìm hắn." Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một tia kiên định, đồng tử màu đen gắt gao nhìn vào Liễu Tư Triệt mang theo cấp bách hi vọng.

Liễu Tư Triệt gặp ánh mắt sáng quắc của Lạc Khuynh Hoàng, khóe môi nở nụ cười bất đắc dĩ mà đau lòng, đưa tay bế nàng lên, nói: "Ừ, ta dẫn nàng đi tìm hắn, nhất định tìm được hắn."

Ra roi thúc ngựa, suốt năm ngày liền. Liễu Tư Triệt mới mang Lạc Khuynh Hoàng tìm được Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ cũng không biết chuyện Lạc Khuynh Hoàng bị trúng độc, hắn chỉ biết nàng và Liễu Tư Triệt dùng không thành kế bức lui quân địch, hơn nữa lấy năm vạn binh lực an bài một lần nữa trấn giữ thành, mà sau khi Liễu Tư Triệt nói lại kế hoạch tác chiến cho phó tướng xong lập tức dẫn Lạc Khuynh Hoàng biến mất.

Sau khi biết được tin tức đó, Quân Khuynh Vũ cảm thấy đứng ngồi không yên. Trên tình báo còn nói, Lăng Vũ Lưu từng một mình lên thành lâu, không biết cùng Liễu Tư Triệt còn có Lạc Khuynh Hoàng nói cái gì, sau đó lại an toàn bay xuống, trực giác hắn mách bảo trong chuyện này có chỗ không đúng, nếu không Liễu Tư Triệt làm sao ném lại tòa thành mang theo Lạc Khuynh Hoàng rời đi?

Nhưng hắn cũng biết tình huống bây giờ hắn không thể rời đi, cách duy nhất có thể làm chính là dùng tốc độ nhanh nhất bức lui quân Âu Dương Triệt, sau đó chạy đến chỗ Liễu Tư Triệt, tập hợp cùng quân trấn giữ thành, về phần Lạc Khuynh Hoàng, nàng và Liễu Tư Triệt rời thành, tung tích của nàng ngay cả hắn cũng không rõ, nhưng có Liễu Tư Triệt bên cạnh chắc hẳn sẽ không gặp chuyện gì.

Quân Khuynh Vũ và Lăng Cảnh Lan âm thầm liên lạc với nhau, hai người xuất toàn lực tạo thành thế gọng kìm, thêm việc trong tay có bản đồ phòng thủ của Tây Quyết, Quân Khuynh Vũ bên này lại có thêm 15 vạn binh mã, trên số lượng không kém Âu Dương Triệt bao nhiêu, tiến hành chiến tranh coi như suông sẻ.

Quân Âu Dương Triệt điên cuồng tấn công Quân Khuynh Vũ và Lăng Cảnh Lan, lòng quân dao động, liên tiếp thất bại, chính Âu Dương Triệt có dụng binh như thần cũng không thể cứu vãn lòng quân Tây Quyết đang tan rã. Vì vậy quân đội Cẩm Quốc và Lăng Quốc nhanh chóng thâu tóm toàn bộ thành trì ở phía Bắc và phía Tây, trực tiếp áp sát đế đô Tây Quyết.

Đế đô Tây Quyết mặc dầu không có lựa chọn nơi hiểm yếu mà kiến tạo nhưng mức độ vững chắc của tòa thành vượt xa các tòa thành khác, thêm việc Âu Dương Triệt để 50 vạn binh mã toàn bộ tập hợp ở đế đố, lấy Đế vương chí tôn đồng cam cộng khổ với binh sĩ, nói muốn vì sự tồn vong của Tây Quyết đánh một trận cuối cùng, sĩ khí Tây Quyết cũng vì vậy mà nâng cao.

Trái lại Cẩm Quốc và Lăng Quốc, Lăng Quốc có 30 vạn binh đến hiện giờ thì còn dư 20 vạn, mà Cẩm Quốc có 35 vạn binh còn dư 30 vạn, cộng lại vừa đúng đánh tay ngang với quân Tây Quyết.

"Đế đô Tây Quyết không gì phá nổi, e rằng muốn đánh xong phải chuẩn bị đánh lâu dài rồi." Lăng Cảnh Lan nhìn thoáng qua đế đô Tây Quyết, đầu mày nhíu lại, lạnh lùng nói.

Quân Khuynh Vũ cũng nhíu mày, con ngươi như hắc diệu thạch lãnh tĩnh thâm thúy hiện lên mấy phần lo lắng, hắn mấp máy môi, trầm giọng nói: "Ta thấy vẫn nên tốc chiến tốc thắng mới đúng. Nếu không, sĩ khí Tây Quyết sẽ còn tăng nữa."

Trong mắt Lăng Cảnh Lan hiện lên vẻ suy tư, Quân Khuynh Vũ nói không sai, nên tốc chiến tốc thắng vẫn hơn nhưng bản đồ quân sự phòng ngự của đế đô Tây Quyết đã bị Âu Dương Triệt thay đổi toàn bộ, bọn họ không biết bố trí binh lực ở đế đô Tây Quyết, cộng thêm bên trong có tầng tầng lớp lớp trở ngại không gì phá nổi, chỉ sợ không phải bọn họ nói muốn tốc chiến tốc thắng là có thể tốc chiến tốc thắng.

"Sĩ khí Tây Quyết đang lúc nâng cao. Đế đô Tây Quyết lại không có gì phá nổi. Chỉ sợ không dễ đánh hạ như vậy." Lăng Cảnh Lan nhíu đầu mày nhìn Quân Khuynh Vũ, nêu rõ vấn đề.

Quân Khuynh Vũ lại khinh thường, ống tay áo đỏ rực trên không trung tạo thành một vòng cung, bên trong mắt hắn mang theo tia sáng sâu không lường được, thậm chí ẩn giấu mấy phần quyết tuyệt, môi hắn cong lên một nụ cười bá đạo bất kham, từng chữ nói: "Nếu như có người lẻn vào đế đô Tây Quyết giết Âu Dương Triệt, ở trong thành nội ứng ngoại hợp thì thế nào?"

Nghe Quân Khuynh Vũ nói vậy, Lạc Vân Chỉ đứng bên cạnh lộ vẻ không đồng ý, Quân Khuynh Vũ nói không sai, đây là một biện pháp nhanh nhất tốt nhất nhưng trong thành có 50 vạn đại quân, còn có các loại ám tiêu bẫy rập, muốn lẻn vào đế đô giết Âu Dương Triệt gần như là không thể nào, càng đừng nói nội ứng ngoại hợp.

Nếu như tự tiện đi và, e rằng tánh mạng khó mà bảo toàn được. Huống chi bọn họ hiện nay đã chiếm phần thắng, cho dù kéo dài chút thời gian bọn họ vẫn chịu được hao tổn, căn bản không cần vội vã đánh hạ đế đô Tây Quyết như thế.

"Không nói việc này quá nhiều nguy hiểm, nhiệm vụ này sợ là không có ai có thể hoàn thành được." Lăng Cảnh Lan hiển nhiên không đồng ý ý kiến của Quân Khuynh Vũ, hắn biết Quân Khuynh Vũ gấp gáp muốn cứu viện Liễu Tư Triệt và Lạc Khuynh Hoàng, cho nên đoạn đường này mới có thể đánh nhanh như vậy nhưng mấy ngày trước không phải đã nhận được tin, nói quân Liễu Tư Triệt đã bảo vệ thành trì được rồi sao?

Nếu đã bảo vệ rồi, vậy bọn họ cũng không cần gấp gáp tấn công đế đô Tây Quyết lúc này. Giữ chút thời gian điều chỉnh một chút cũng là một kế sách hay.

Nhưng Quân Khuynh Vũ dường như không cho là vậy, vẻ mặt hắn kiên quyết, ánh mắt hình như cũng mang theo dứt khoát khăng khăng làm theo ý mình, môi hắn nhếch lên nhưng không cười, quét một vòng qua chủ tướng và phó tướng, nói từng chữ: "Trẫm đích thân đi trước. Không thành công thì cũng thành nhân!"

"Xin Hoàng thượng suy nghĩ lại!" Tướng quân Lăng Quốc và Lăng Cảnh Lan còn chưa kịp phản ứng, Lưu Tử Hiên và Lạc Vân Chỉ đã dẫn tướng quân Cẩm Quốc quỳ xuống, đầm rồng hang hổ như vậy, Quân Khuynh Vũ thân thể vạn kim làm sao có thể đi mạo hiểm?

"Không cần nghĩ lại." Quân Khuynh Vũ mang vẻ kiên quyết, tròng mắt sâu như biển nhìn Lạc Vân Chỉ và Lưu Tư Hiên, khiến bọn họ cảm thấy như có một cổ lực áp bức vô hình, Quân Khuynh Vũ nhíu chân mày nói: "Hoàng nhi và Liễu Tư Triệt hiện giờ không rõ tung tích, ta không thể chờ tiếp nữa. Ta phải vào đế đô Tây Quyết, đây là biện pháp đơn giản cũng như hữu hiệu nhất!"

Nghe thấy lời Quân Khuynh Vũ. Lăng Cảnh Lan khẽ nhíu mày, vẻ lạnh lùng trên mặt lộ ra suy tư, mà Lạc Vân Chỉ và Lưu Tử Hiên vẫn một bộ muốn nói lại thôi, song Quân Khuynh Vũ một chút cũng không để ý cái nhìn của bọn họ, hắn cong môi lên cười bá đạo, lạnh giọng nói: "Ý ta đã quyết, không quản các người có đồng ý hay không ta vẫn sẽ đi. Các người chỉ cần phụ trách tiếp ứng là được rồi!"

Nói xong, Quân Khuynh Vũ lập tức đi khỏi doanh trướng trước, ống tay áo đỏ rực ở trong gió phất lên thành một vòng cung tạo vẻ bất kham, dáng vẻ cao ngạo không ọi người phản bác hắn.

Lăng Cảnh Lan nhìn bóng lưng hắn, vẻ mặt cực kỳ phức tạp. Theo đạo lý mà nói, Quân Khuynh Vũ và hắn chẳng qua là đồng minh tạm thời thôi, Quân Khuynh Vũ lấy thân đi vào chỗ nguy hiểm, hắn hẳn nên hoàn toàn cảm thấy vui vẻ mới đúng. Nhưng hắn không hiểu sao lại cảm thấy vì Quân Khuynh mà lo lắng.

Mấy ngày nay tác chiến cùng nhau, Quân Khuynh Vũ là ra quyết định hay sát phạt đều cực kỳ thuyết phục hắn, cũng làm cho hắn hiểu được hắn và Quân Khuynh Vũ chênh lệch không phải chỉ một chút xíu, có lẽ chỉ có Quân Khuynh Vũ mới có thể xứng đôi với Lạc Khuynh Hoàng. Hiện tại Lạc Khuynh Hoàng không rõ tung tích, hắn mặc dù cảm thấy khẩn cấp, tuy nhiên sẽ không giống như Quân Khuynh Vũ không màng tánh mạng và an nguy của mình như vậy, vì vậy, hành động của Quân Khuynh Vũ thật sự làm hắn xúc động.

Mọi người trong doanh trướng hai mặt nhìn nhau, Quân Khuynh Vũ đã cởi bỏ hồng y, đổi thành bạch y, trên mặt đeo mặt nạ bạc, cũng không quay đầu lại ra khỏi doanh trướng, theo hướng đế đô Tây Quyết mà đi.

Không phải hắn không biết biện pháp xử lý ổn thỏa nhất bây giờ chính là nghỉ ngơi hồi sức, nhưng cái loại lo lắng cùng đau lòng nôn nóng gần đây gần như hành hạ hắn đứng ngồi không yên, hắn không có cách nào chờ đợi thêm nữa, vì vậy hắn chỉ có cách lựa chọn cách mạo hiểm nhất nhưng cũng nhanh chóng nhất này.

Chỉ cần dẹp xong đế đô Tây Quyết, quân đội Cẩm Quốc và Lăng Quốc sẽ có thể tiến quân thần tốc tập hợp cùng quân Liễu Tư Triệt, mà Âu Dương Triệt chết đi Tây Quyết nhất định hoảng loạn, đến lúc đó Lăng Quốc và Cẩm Quốc đương nhiên có thể dùng quân đội trấn áp, Tây Quyết hoàn toàn trở thành lãnh thổ của hai nước.

Có điều hắn cũng rõ, ở đế đô Tây Quyết có đến 50 vạn đại quân, khắp nơi đầy rẫy cơ quan, muốn giết Âu Dương Triệt quả là một chuyện không dễ. Cho dù thân thủ hắn hơn người, hắn cũng biết đây không phải chuyện dễ dàng gì. Nhưng vì Lạc Khuynh Hoàng, cái dạng nguy hiểm nào hắn cũng nguyện ý đi làm.

Nhưng có đôi khi, ông trời quả thật muốn đùa bỡn con người.

Một khắc sau khi Quân Khuynh Vũ rời quân doanh lẻn vào đế đô Tây Quyết, Liễu Tư Triệt mang theo Lạc Khuynh Hoàng đến.

"Khuynh Hoàng! Muội bị sao vậy?" Thấy Lạc Khuynh Hoàng bởi vì bị kịch độc hành hạ mà trở nên cực kỳ tiều tụy, Lạc Vân Chỉ gần như không thể tin đây là muội muội hắn, một muội muội khuynh quốc khuynh thành phong tư yểu điệu vì sao biến thành bộ dạng tái nhợt vô lực như thế này?

"Khuynh Hoàng trúng độc." Liễu Tư Triệt cảm nhận cảm xúc chấn động vô cùng đau lòng của Lạc Vân Chỉ, nhưng y cái gì cũng không thể làm, y không có cách nào an ủi Lạc Vân Chỉ, bởi vì y mà tâm tình Lạc Vân Chỉ càng thêm mãnh liệt, nhưng y biết Lạc Khuynh Hoàng cần nhất chỉ có Quân Khuynh Vũ mà thôi. Y mấp máy môi, mắt quét một vòng không thấy Quân Khuynh Vũ, liền hỏi: "Khuynh Vũ đâu?"

Lạc Vân Chỉ bây giờ đã mất hết ý thức, chỉ nhìn sắc mặt Lạc Khuynh Hoàng tái nhợt đau lòng không dứt. Người muội muội luôn được hắn nâng niu trong lòng bàn tay, hắn chưa từng nghĩ người muội muội xinh đẹp hoạt bát của hắn sẽ có ngày biến thành bộ dạng như vậy. Hơn hết, việc người Lạc Khuynh Hoàng bách độc bất xâm hắn có biết, có thể hành hạ Lạc Khuynh Hoàng như vậy, nhất định không phải loại độc đơn giản!

Gương mặt Lăng Cảnh Lan vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng ánh mắt khi nhìn Lạc Khuynh Hoàng cũng là tràn đầy thương tiếc, vẫn may hắn không có mất đi lý trí nghe được lời Liễu Tư Triệt nói, bèn đáp: "Hắn đi đế đô Tây Quyết, muốn ám sát Âu Dương Triệt, cùng bọn ta nội ứng ngoại hợp."

Nghe thấy lời Lăng Cảnh Lan, hàng chân mày Liễu Tư Triệt cau chặt. Quân Khuynh Vũ đến đế đô Tây Quyết?! Đây chẳng phải không còn cách nói liên lạc với hắn? Dựa theo lời Lăng Vũ Lưu, Lạc Khuynh Hoàng chỉ còn chống đỡ được hai ngày nữa, bọn họ vất vả lắm mới tránh được tai mắt Tây Quyết đến đây nhưng Quân Khuynh Vũ lại không ở đây?

Lạc Khuynh Hoàng mặc dù đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê, mắt híp một nửa nhưng những lời bọn họ nói nàng đều nghe được nhất thanh nhị sở. Quân Khuynh Vũ không ở đây sao? Hắn vào trong đế đô.

Nhưng, nàng chỉ còn có hai ngày nữa thôi, chẳng lẽ chỉ một nguyện vọng nhỏ như vậy mà ông trời cũng không muốn giúp nàng sao? Nàng nhận hết hành hạ, đường xa vạn dặm chạy đến chỉ muốn gặp hắn một lần mà thôi, ngay cả cái này mà trời cao cũng không thỏa mãn cho nàng chứ?

"Khuynh Vũ nhất định trong hai ngày nhanh chóng trở về. Có lẽ hắn sẽ có biện pháp cứu nàng." Liễu Tư Triệt thấy ngọn lửa lóe lên trong ánh mắt Lạc Khuynh Hoàng trong khoảnh khắc bị dập tắt, không khỏi

gấp gáp khuyên nhủ.

Y không biết chuyến đi này của Quân Khuynh Vũ có thể trở lại trong hai ngày hay không. Dù sao ám sát Âu Dương Triệt, công thành nội ứng ngoại hợp cũng không phải là chuyện thoáng cái là có thể hoàn thành được. Nhưng y chỉ có thể nói như thế, bởi vì y thật sự không đành lòng nhìn con ngươi sáng ngời ấy trở nên ảm đạm.

Y cũng không biết rốt cuộc Quân Khuynh vũ có biện pháp nào cứu Lạc Khuynh Hoàng hay không. Y thuật Quân Khuynh Vũ inh hơn y, nhưng có cứu được hay không không ai biết được. Lăng Vũ Lưu không phải không biết y thuật Quân Khuynh Vũ inh, nếu nàng dám để cho Lạc Khuynh Hoàng sống lâu thêm bảy ngày, chỉ sợ đã đoán chắc độc này căn bản không có thuốc nào cứu được.

Mà đám người Lăng Cảnh Lan và Lạc Vân Chỉ cũng nhạy cảm bắt ý trong lời Liễu Tư Triệt, vội hỏi tới: "Tại sao phải nhanh chóng trở lại trong hai ngày?! Khuynh Hoàng rốt cuộc làm sao? Không phải huynh là đồ đệ của Tụ Thủ Y Thánh sao? Chẳng lẽ ngay đến huynh cũng không có cách nào?!"

Liễu Tư Triệt bị Lăng Cảnh Lan Và Lạc Vân Chỉ liên tiếp đặt câu hỏi không thể đáp. Muốn y làm sao mở miệng, nói mạng Lạc Khuynh Hoàng chỉ còn hai ngày, muốn y làm sao mở miệng, nói y vô cách với độc này, thậm chỉ làm giảm bớt đau đớn cho nàng cũng không được?

Sự thật tàn khốc đến vậy khiến người ta đau lòng mà.

"Đang nói với huynh đó!" Lạc Vân Chỉ thấy Liễu Tư Triệt không nói một lời, mạnh mẽ kéo vạt áo Liễu Tư Triệt, giờ phút này hắn là một ca ca hoàn toàn vì muội muội mà nóng ruột, không cách nào chú ý lễ nghi, không cách nào chú ý tình bạn giữa Liễu Tư Triệt, hắn chỉ biết, hiện hắn đang lo lắng chính là sinh tử của Lạc Khuynh Hoàng.

Liễu Tư Triệt bị Lạc Vân Chi níu lấy quần áo, vẻ mặt hiện lên một tia đau đớn, chua chát nói: "Bởi vì Khuynh Hoàng sống không quá hai ngày nữa. Mà ta, thậm chí đây là độc gì cũng không biết."

Nghe Liễu Tư Triệt nói thế, trên mặt Lạc Vân Chỉ và Lăng Cảnh Lan xuất hiện vẻ kinh ngạc, đồng tử co rút mãnh liệt, đồng thời thụt lùi. Bọn họ thật sự không có cách nào tiếp nhận được chuyện này, ngay đến Lưu Tử Hiên ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt thương tiếc sâu sắc.

Một kỳ nữ phong hoa tuyệt đại như vậy, cuối cùng lại phải hương tiêu ngọc vẫn như vậy sao?

"Tại sao lại như thế? Nó làm sao bị trúng độc, ngươi bảo vệ nó thế nào hả!" Lạc Vân Chỉ liên tục thụt lùi về sau, trong mắt đầy thống khổ níu lấy vạt áo Liễu Tư Triệt chất vấn.

Đối mặt với chất vấn của Lạc Vân Chỉ, Liễu Tư Triệt không phản bác nổi. Y bảo vệ nàng thế nào? Cuối cùng làm nàng trở nên như thế, mà hết thảy chỉ bởi vì y!

Nếu không phải vì y, Lăng Vũ Lưu sẽ không đối với Lạc Khuynh Hoàng như thế. Nếu không phải vì y Lạc Khuynh Hoàng sẽ không cam tâm tình nguyện uống thuốc độc!

"Nàng vì cứu ta." Liễu Tư Triệt chua chát nói, trong con ngươi nồng đậm thống khổ.

Lạc Vân Chỉ khi nghe Liễu Tư Triệt nói như thế một phen đẩy ngã y, Lạc Khuynh Hoàng dựa vào bên cạnh thấy một màn như vậy, dùng hết sức lực ngăn trước mặt Liễu Tư Triệt, nhìn Lạc Vân Chỉ nói: "Ca ca, không trách Tư Triệt. Là Lăng Vũ Lưu dùng tánh mạng của huynh ấy uy hiếp, còn muội là tự nguyện uống."

Lạc Vân Chỉ nhìn vẻ cầu xin trong mắt Lạc Khuynh Hoàng, tay vốn muốn tung chưởng về phía Liễu Tý Triệt thì dừng lại giữa không trung, thật ra hắn biết , không trách Liễu Tư Triệt. Ngay cả hắn không biết tột cùng đã xảy ra chuyện gì nhưng hắn biết tình cảm Liễu Tý Triệt dành cho Lạc Khuynh Hoàng tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn Lạc Khuynh Hoàng trúng độc mà không quản, trong chuyện này nhất định có nỗi khổ tâm gì đó.

Mà hắn, chẳng qua chỉ không có chỗ để phát tiết nỗi thống khổ trong lòng mà thôi.

"Tư Triệt, đừng tự trách mình, được chứ? Lạc Khuynh Hoàng thấy Lạc Vân Chỉ dừng tay bèn quay người lại nhìn thẳng mắt Liễu Tư Triệt gằn từng chữ. Trong mấy ngày nay, Liễu Tý Triệt chưa cười lấy một cái,

mỗi ngày chân mày luôn nhíu lại, nàng cứu y, không phải muốn y như thế.

Liễu Tư Triệt nhìn ánh mắt mong chờ của Lạc Khuynh Hoàng không đành lòng mở miệng cự tuyệt, nhưng bắt y không cần tự trách bản thân, nhìn Lạc Khuynh Hoàng như vậy, trái tim y thế nào không đau chứ?

"Được. Ta không tự trách?" Con ngươi đen trong suốt nhìn Lạc Khuynh Hoàng, môi nở nụ cười, thế nhưng nụ cười này ngay cả y cũng cảm thấy thật chua xót.

Lạc Khuynh Hoàng không có chú ý đến nét cười chua xót của Liễu Tư Triệt, có lẽ nàng đã quá lâu không nhìn thấy nụ cười ấy, vừa có lẽ thời điểm đối mặt với nàng nụ cười của Liễu Tư Triệt luôn là như vậy, tóm lại, nàng không phát hiện cái nụ cười đó có gì khác thường, chỉ cố sức đứng lên.

Động tác cực kỳ đơn giản như thế đã rút hết sức lực của nàng, nàng không biết thân thể mình có thể chịu đựng thêm được nữa hay không, mấy ngày nay nàng đã đau đến chết lặng rồi.

"Tự nhiên lại nhớ đến Lạc nhi Ngữ nhi và Hàm nhi quá." Lạc Khuynh Hoàng đã được bọn hắn giúp nàng mang đến một cái giường êm để dựa vào, ánh mắt nàng rã rời, bên trong lại mang theo sự ôn nhu nhớ nhung, yếu ớt nói.

"Ta đã phái đi đón Lạc nhi. Về phần Ngữ nhi và Hàm nhi còn quá nhỏ, e rằng không chịu nỗi xốc nẩy khi đi đường." Liễu Tư Triệt mím môi nhìn Lạc Khuynh Hoàng, từ lúc Lạc Khuynh Hoàng trúng độc, y đã phái người đi đón Quân Lạc đến đây.

Nếu như không còn cách nào cứu được tánh mạng Lạc Khuynh Hoàng thì ít nhất không thể để nàng mang theo nuối tiếc mà rời đi. Xem hành trình, Quân Lạc chắc hẳn một ngày nữa thì có thể tới rồi.

Nghe Liễu Tư Triệt nói, trong mắt Lạc Khuynh Hoàng lộ vẻ cảm kích. Liễu Tư Triệt luôn thay nàng suy nghĩ như vậy, cho dù nàng chết nàng tuyệt không oán, nàng chỉ không nỡ, không bỏ được Quân Khuynh Vũ, không bỏ được Quân Lạc.

Mà giờ khắc này, Quân Khuynh Vũ đã đột nhập vào đế đô Tây Quyết. Trong thành thủ vệ sâm nghiêm, may nhờ thế lực Lưu Tô các ẩn nấp bên trong cùng với công phu của hắn, hắn lẻn vào hoàng cung Tây Quyết vẫn mất không ít thời gian.

Mà tẩm cung của Âu Dương Triệt lại càng thủ vệ sâm nghiêm, muốn im lặng lẻn vào không tiếng động giết Âu Dương Triệt, tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Mị Ảnh dẫn theo thế lực tinh nhuệ trong Lưu Tô các, trước khi chiến tranh bắt đầu đã đột nhập vào đế đô Tây Quyết, mặc dù chưa kịp hiểu rõ bố trí binh lực bên trong thành nhưng đối với bố trí trong hoàng cung cũng vẫn có thể rõ đôi chút. hắn nhíu mày nói với Quân Khuynh Vũ: " Tẩm cung Âu Dương Triệt thủ vệ sâm nghiêm, bản thân Âu Dương Triệt công phu cũng vô cùng cao, muốn giết hắn ta mà toàn thân trở ra e rằng không dễ."

Quân Khuynh Vũ nghe lời Mị Ảnh nói, chỉ cảm thấy phiền não không biết từ đâu tới, dường như có vật gì đó đang nhiễu loạn tâm tý hắn nhưng hắn không biết rõ là cái gì. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng hoảng loạn không thể giải thích, phảng phất như có đồ gì đó cực kỳ quan trọng trôi qua từng chút một, mà hắn còn chưa kịp bắt lấy.

Hắn nỗ lực kiềm chế nỗi lo âu phiền não đang dâng lên trong lòng xuống, lạnh lùng nhìn hướng Hoàng cùng Tây Quyết, nói với Mị Ảnh: "Mặc kệ thế nào, ta phải đi vào. Mị Ảnh, ngươi dẫn mấy người có thân thủ tốt chuẩn bị tiếp ứng ta."

"Dạ." Mị Ảnh theo bên cạnh Quân Khuynh Vũ nhiều năm, cũng coi như là tri kỷ với Quân Khuynh Vũ, đối với tính tình Quân Khuynh Vũ đương nhiên hiểu rõ, biết rõ việc Quân Khuynh Vũ đã quyết định sẽ không thay đổi, vì vậy hắn không khuyên can nữa.

Dựa theo kế hoạch, Quân Khuynh Vũ dùng thủ pháp tránh thị vệ tuần tra, lặng lẽ đột nhập vào tẩm phòng Âu Dương Triệt, Âu Dương Triệt lúc này đang ngồi một mình trong phòng, trên trán không có vẻ khinh bạc thường ngày mà nhiều hơn là sự nặng nề cùng không cam lòng.

Một khắc khi Quân khuynh Vũ từ cửa sổ lẻn vào trong, Âu Dương Triệt đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn nhưng không biết là chắc chắn rằng Quân Khuynh Vũ tuyệt đối không chạy thoát hay không xác định được

mục đích đến của hắn ta, Âu Dương Triệt không hô lên. Chuyện này đối với Quân Khuynh Vũ mà nói tuyệt đối là tốt nhất, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn lựa chọn dùng thân phận Lưu Cảnh công tử đến.

"Lưu Cảnh công tử?" Âu Dýõng Triệt thấy Quân Khuynh Vũ, lông mày khẽ nhíu, ánh mắt dò xét, dường như không rõ dụng ý của hắn, nghi hoặc hỏi.

Quân Khuynh Vũ từng bước đến gần Âu Dương Triệt, môi nở nụ cười lạnh nhạt, con ngươi đen nhánh trong suốt mang theo một tia lạnh lẽo. giống như một cây chùy thủ vụt khỏi vỏ.

Quân Khuynh Vũ cầm quạt trong tay thẳng lấy tánh mạng Âu Dương Triệt, nhưng lúc Quân Khuynh Vũ từng bước ép sát, hắn ta đã nhận ra có điểm không đúng, tập trung tinh thần phòng bị, vì Quân Khuynh Vũ xuất thủ nhanh, hắn ta khó khăn lắm mới tránh được, nhưng vẫn bị cây quạt đâm trúng ngực, phun một ngụm máu tươi.

Thân thể Âu Dương Triệt nhẹ lách sang bên cạnh, còn chưa kịp hô người tới, cây quạt trong tay Quân Khuynh Vũ lần nữa bay đến lấy tánh mạng hắn ta. Âu Dương Triệt kinh ngạc khó mà giải thích nhìn Quân Khuynh Vũ, hắn ta không rõ mình và Lưu Cảnh công tử không thù không oán vì sao phải mạo hiểm lớn như vậy lẻn vào hoàng cung Tây Quyết đi giết hắn ta.

Nhưng hắn ta căn bản còn chưa kịp suy nghĩ, thậm chí cả hô người tới cũng không kịp, vì chỉ cần hoảng loạn trong nháy mắt hắn ta sẽ lập tức chết trong tay Quân Khuynh Vũ.

Chỉ mới ba chiêu, cây quạt của Quân Khuynh Vũ đã lướt qua cổ Âu Dương Triệt, một vệt đỏ sẫm xuất hiện trên cổ hắn ta, thậm chí còn chưa hô lên thì đã đoạn khí, đến chết cũng không rõ vì sao Lưu Cảnh công tử muốn giết hắn ta, mà võ công của hắn ta như thế nhưng không quá ba chiêu đã đại bại.

Quân Khuynh Vũ thành công giết Âu Dương Triệt nhưng trong phòng đánh nhau đã dẫn tới một nhóm thị vệ gần đây tới, bọn họ ở ngoài cửa hỏi: "Hoàng thượng, có chuyện gì sao?"

Quân Khuynh Vũ mím môi, không trả lời, thân hình chớp nhoáng bay vút khỏi cửa sổ, bóng dáng màu trắng dần dần biến mất trong bóng đêm, mà bên này, thị vệ không nghe thấy Âu Dương Triệt đáp lời. đợi một hồi, đẩy cửa đi vào thì thấy thi thể Âu Dương Triệt, vì vậy, cả hoàng cung Tây Quyết đại loạn, thị vệ nhất tề điều động tìm kiếm thích khách giết Âu Dương Triệt.

Còn Quân Khuynh Vũ và Mị Ảnh bây giờ cũng dọc theo con đường đã nghiên cứu lúc trước rời khỏi hoàng cung Tây Quyết. Hành động ám sát Âu Dương Triệt có thể nói còn thành công hơn so với dự tính của Quân Khuynh Vũ, nhưng điều này cũng chỉ là bước đầu mà thôi, bước tiếp theo chính là cùng với đại quân bên ngoài nội ứng ngoại hợp.

Muốn nội ứng ngoại hợp, nhất định phải khống chế toàn bộ thủ quân cổng thành. Mà muốn khống chế thủ quân, biện pháp tốt nhất chính là giết toàn bộ bọn họ rồi chiếm lấy.

Thủ quân có khoảng một ngàn người, muốn giết hết toàn bộ, lại thần không biết quỷ không hay thay thế bọn họ, e rằng không phải chuyện dễ, huống chi là còn ở dưới mắt 50 vạn đại quân nữa?

Nhưng muốn dùng tốc độ nhanh nhất chiếm Tây Quyết, Quân Khuynh Vũ không thể không làm như vậy.

Hắn và Mị Ảnh dẫn tất cả người tinh nhuệ trong Lưu Tô các tập hợp cùng những cọc ngầm ở Tây Quyết.

Quân Khuynh Vũ vận một thân bạch y, trong đêm đen vẫn cao to ngọc lập như cũ, trên mặt hắn che bởi mặt nạ bạc, giấu đi toàn bộ khuôn mặt. Tròng mắt hắn đen nhánh mà thâm thúy, trong đêm lóe sáng, hắn ngước mắt nhìn một ngàn nhân vật tinh nhuệ nổi tiếng trong Lưu Tô các, trầm giọng nói: "Lần hành động đánh úp thủ quân cổng thành này cực kỳ hung hiểm. Các người nếu muốn đi, bổn tọa sẽ không ngăn cản."

Lời Quân Khuynh Vũ quanh quẩn trong không trung, dùng nội lực truyền đi để ọi thủ hạ trong Lưu Tô các đều có thể nghe được rõ ràng. Mà một ngàn nhân vật tinh nhuệ nổi tiếng trong Lưu Tô các này không một người rời đi, đám người trật tự, nhìn Quân Khuynh Vũ bằng cặp mắt sùng bái mà kính sợ, đáp đầy vang dội: " Nguyện theo Các chủ đồng sanh cộng tử!"

Quân Khuynh Vũ thỏa mãn gật đầu, nhìn một ngàn người trước mắt. Những người này, có lẽ hắn không thể biết hết toàn bộ nhưng đều theo chân hắn vào sanh ra tử, làm việc cho hắn. Chuyện tối này là một cuộc đánh cược, cược thắng thì có thể chiếm được Tây Quyết, cược thua thì bọn họ có chắp thêm cánh cũng không thoát.

113. Chương 115: Đại Kết Cục (Hạ)

Tin tức Âu Dương Triệt chết rất nhanh đã truyền khắp đế đô Tây Quyết, trong khoảng thời gian ngắn, lòng người vốn đã hoảng, Tây Quyết đế đô lại thêm một phen xao động bất an.

Năm mươi vạn đại quân chiếm cứ ở đế đô Tây Quyết, tiến không được lùi không xong, trong khoảng thời gian ngắn, có thể nói là như rắn mất đầu. Nhưng mà sau đó, Tây Quyết hoàng hậu Lăng Vũ Lưu lại dẫn mười vạn đại quân về tới đế đô Tây Quyết, chủ trì đại cục.

Tây Quyết hoàng hậu Lăng Vũ Lưu vốn là Lăng quốc công chúa, mà cầm đầu tấn công Tây Quyết lần này lại là Lăng quốc, dân chúng cùng quân đội Tây Quyết tự nhiên không tín nhiệm Lăng Vũ Lưu, đối với Lăng Vũ Lưu vẫn còn nghi ngờ.

Lăng Vũ Lưu mặc xiêm y trắng thuần, làm cho dung nhan tuyệt mỹ kiều diễm nàng lộ ra vài phần lãnh diễm. Nàng nhìn ánh mắt nghi ngờ của thủ lĩnh quân đội và dân chúng, bên trong con ngươi xinh đẹp hiện lên một tia quyết tuyệt, rút ra bảo kiếm, cắt đứt mái tóc đen tuyền của mình, nghiêm nghị nói, "Ta gả cho Âu Dương Triệt, đã là người của Tây Quyết, tất nhiên cùng tồn vong với Tây Quyết. Huống chi, Lăng Cảnh Lan giết phụ mẫu ta, mối thù giữa ta và hắn, không đội trời chung, làm sao có thể tiếp tay cho hắn?!"

Dân chúng nghe Lăng Vũ Lưu nói, đều bị lời nói quyết tuyệt cùng hành động kiên quyết của nàng làm cho kinh sợ, đồng loạt hô lớn lấy Lăng Vũ Lưu làm chủ, sai đâu đánh đó. Nguyên bản Tây Quyết đã muốn buông xuôi, dưới sự kêu gọi của Lăng Vũ Lưu, một lần nữa đứng lên, mà Lăng Vũ Lưu cũng có thể hạ lệnh, tăng mạnh quân gác cửa thành và tuần tra, để tránh có người nhân cơ hội tác loạn, nội ứng ngoại hợp.

"Lăng Vũ Lưu quả thật có vài phần bản lĩnh." thân ảnh màu đen của Mị Ảnh bị bao phủ trong bóng tối, ngũ quan lộ ra vài phần ngưng trọng, nhìn hướng Lăng Vũ Lưu, nói với Quân Khuynh Vũ.

Con ngươi đen như mực của Quân Khuynh Vũ không hề gợn sóng, khóe môi ôm lấy ý cười như có như không. Hắn cho tới bây giờ chưa từng khinh thường bản lĩnh của Lăng Vũ Lưu, nhưng cho dù nàng một lần nữa vực dậy Tây Quyết, thì có lợi ích gì? Hiện tại sở dĩ dân chúng cùng tướng sĩ tin tưởng nàng, chẳng qua là không có sự lựa chọn nào khác, Âu Dương Triệt đã chết, nếu không tin Lăng Vũ Lưu, còn có ai có thể cứu vớt bọn họ?

Sáu mươi vạn quân đội này, liệu có bao nhiêu người thật sự nguyện ý nghe theo sự điều khiển của một nữ nhân?

"Chỉ cần cửa thành có thể mở ra, hết thảy không còn phải lo lắng nữa." Quân Khuynh Vũ thu hồi ánh mắt nhìn Lăng Vũ Lưu, bên trong con ngươi đen thẫm mang theo vài phần cao thâm vài phần ngưng trọng, khóe môi hơi nhếch, mang theo khí chất vương giả cương nghị cùng quả quyết, tay áo tuyết trắng trong đêm đen phá lệ rõ ràng, phất phơ trong gió, mang theo khí độ bễ nghễ thiên hạ.

Dưới sự điều phối của Lăng Vũ Lưu, cửa thành tăng thêm thủ vệ, binh lính không ngừng thay phiên tuần tra, số lượng thủ vệ tăng lên ước chừng hai ngàn người, không ngừng ở cửa thành đi qua đi lại, muốn bất động thanh sắc giết chết hai ngàn ngườinày, cướp thành, cơ hồ là không có khả năng .

Quân Khuynh Vũ mang theo một ngàn tinh nhuệ Lưu Tô các ẩn núp ở phụ cận cửa thành, nhìn thấy tình huống như vậy, mày có chút nhíu lại, như đang suy tư xem nên xuống tay như thế nào.

Bầu trời tối đen đã dần lộ ra lượng sắc, chân trời tảng sáng, mắt thấy trời cũng sắp sáng, nếu đợi đến hừng đông, hành động rất bất tiện. Ánh mặt trời chiếu trên mặt Quân Khuynh Vũ, làm cho sườn mặt hắn phá lệ chói mắt, bên trong con ngươi hắn hàm chứa quang mang tựa như ánh sáng mặt trời sáng quắc, khóe môi bỗng nhiên gợi lên một chút ý cười, như hoa đào tháng ba nở rộ, diễm lệ mà loá mắt.

"Nếu nàng ta ra lệnh cho binh lính luân phiên tuần tra, vậy chúng ta cứ quang minh chính đại tấn công." Quân Khuynh Vũ hơi nhếch khóe môi, phóng ánh mắt tới đám binh lính đang tuần tra.

Rất nhanh, Mị Ảnh dựa theo phân phó của Quân Khuynh Vũ biết rõ thời gian binh lính thay ca, hơn nữa trong lúc bọn binh lính thay ca đã thần không biết quỷ không hay giết chết một bộ phận, lấy quần áo của

bọn họ đưa cho các tinh nhuệ Lưu Tô, đợi cho trời tảng sáng, lúc mặt trời từ từ nhô lên ở phía đông, một ngàn tinh nhuệ Lưu Tô các đã thay quần áo binh lính Tây Quyết.

Giờ phút này, đã đến thời điểm binh lính thay ca, Quân Khuynh Vũ dẫn dắt một ngàn tinh nhuệ Lưu Tô các lần lượt tiến lên.

"Sao lại đến sớm nửa canh giờ?" Đầu lĩnh binh lính hiển nhiên có chút kinh ngạc, nhíu mày nhìn Quân Khuynh Vũ, trong mắt mang theo vài phần không xác định cùng hồ nghi.

Mà Quân Khuynh Vũ đang dịch dung thành một trong các đầu mục binh lính Tây Quyết, học khẩu khí hắn nói, "Lệnh của cấp trên, ta nào có thể cãi, có thể cho ngươi nghỉ ngơi thêm một chút, ngươi còn không vui!"

Tên binh lính kia nghe Quân Khuynh Vũ nói như thế, cũng không nghi ngờ nữa, liền hô bọn lính cùng nhau rời đi, Quân Khuynh Vũ lập tức mang theo một ngàn tinh nhuệ Lưu Tô các đứng vào vị trí của bọn lính.

Tên binh lính kia đi được vài bước nhìn thấy Quân Khuynh Vũ mang đến tinh nhuệ Lưu Tô các, không khỏi nhíu mày, lại hỏi, "Ngươi điều tới sao ít người như vậy?"

"Cấp trên nói, trời đã sáng, không cần nhiều người như vậy." Quân Khuynh Vũ như đã sớm đoán được tên binh lính sẽ hỏi như vậy, rất nhanh đáp, một bên còn giả bộ không kiên nhẫn, liếc nhìn tên binh lính một cái, học khẩu khí tên lính hắn đang dịch dung nói, "Ta nói ngươi con mẹ nó làm gì mà nhiều lời vô nghĩa như vậy!"

Tên binh lính nghe xong Quân Khuynh Vũ trả lời, cũng không còn hoài nghi, tùy ý hàn huyên hai câu với Quân Khuynh Vũ rồi mang theo binh lính ly khai.

Quân Khuynh Vũ nhìn binh lính rời đi, trong mắt hoa đào hẹp dài lóe lên một chút tàn khốc, con ngươi đen thẫm như chủy thủ sắc bén, hắn nhanh chóng lấy ra đạn tín hiệu, hướng Cẩm quốc cùng Lăng quốc thả ra ngoài.

Mà ở quân doanh liên minh của Cẩm quốc cùng Lăng quốc, đám người Lăng Cảnh Lan, Liễu Tư Triệt, Lạc Vân Chỉ đã suốt một buổi tối không ngủ, thời thời khắc khắc đều đang chờ tín hiệu của Quân Khuynh Vũ, nhìn thấy đạn tín hiệu trên không trung, trên mặt đám người Lăng Cảnh Lan đều lộ ra sắc mặt vui mừng.

Thật không ngờ Quân Khuynh Vũ thật sự đắc thủ. Lăng Cảnh Lan cùng Lạc Vân Chỉ lập tức triệu tập quân đội Cẩm quốc và Lăng quốc, chuẩn bị tiến công đế đô Tây Quyết.

Mà Quân Khuynh Vũ cũng đã mệnh lệnh tinh nhuệ Lưu Tô các mở cửa thành, tiếp ứng cho quân đội Cẩm quốc và Lăng quốc.

Ở phụ cận cửa thành, Lăng Vũ Lưu cũng cả đêm không ngủ. Trong tay gắt gao nắm một phong thư. Là thời điểm Lăng quốc quốc chủ bệnh tình nguy kịch gửi cho nàng, nàng vẫn chưa kịp xem. Bên trong đại ý viết là Lăng quốc quốc chủ bệnh tình nguy kịch, hy vọng tái kiến nàng một lần, nhưng nàng bất hiếu, thế nhưng không trở về.

Nàng ngồi như vậy trong lều suốt một buổi tối, chưa hề chợp mắt. Trong đầu hiện ra rất nhiều rất nhiều hình ảnh, phần lớn đều là hình ảnh trước đây cùng phụ thân huynh trưởng thoải mái, còn có thời điểm cùng Quân Khuynh Vũ, Liễu Tư Triệt đi theo Tụ Thủ y thánh.

Thời điểm kia, ánh mắt Liễu Tư Triệt nhìn nàng vẫn là nhu hòa, tuy rằng không có tình yêu, ít nhất vẫn có sủng ái đối với muội muội. Nàng vĩnh viễn không thể quên, một khắc nàng đem độc dược vứt cho Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt Liễu Tư Triệt nhìn nàng, là căm thù đến tận xương tuỷ. Nàng dám khẳng định, nếu lúc đó Liễu Tư Triệt không bị nàng điểm huyệt, nhất định sẽ không do dự giết nàng.

Nàng làm nhiều như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Nàng hận Lạc Khuynh Hoàng, nhưng là nàng hận Lạc Khuynh Hoàng thì có lợi ích gì? Cho dù không có Lạc Khuynh Hoàng, Liễu Tư Triệt cũng sẽ không yêu nàng, mà nàng thương tổn Lạc Khuynh Hoàng, sẽ chỉ làm Liễu Tư Triệt càng hận nàng.

Nàng nhìn sáu mươi vạn quân đội trong quân doanh, nhìn hoàng cung Tây Quyết đèn đuốc sáng trưng, nhìn đến bầu trời rộng lớn, nàng đột nhiên không biết nàng rốt cuộc muốn cái gì. Hình như nàng đã mất đi thứ gì đó.

Nàng mất đi phụ thân thương yêu mình, thậm chí lúc phụ thân lâm chung, nàng cũng không thể nhìn ngài một lần cuối. Nàng mất đi ca ca sủng mình, bởi vì tư tâm của nàng, kéo vị ca ca vốn không ham đế vị vào con đường không có lối về. Nàng mất đi nam tử nàng yêu nhất, bởi vì cố chấp của nàng, đẩy hắn càng ngày càng xa.

Có lẽ ngay từ đầu, nàng sẽ có nhiều lắm. Nếu nàng không khát cầu tình yêu của hắn như vậy, khát cầu cả đời làm bạn cùng hắn, có lẽ nàng vẫn là một nàng công chúa thoải mái, có lẽ thời điểm bọn họ gặp mặt, hắn vẫn sủng nịch gọi nàng một tiếng Vũ Lưu. Nhưng là, hết thảy đều không thể trở lại như trước được nữa.

Khi đạn tín hiệu của liên quân Cẩm quốc và Lăng quốc nở rộ trên không trung khai hoa mỹ sắc thái, Lăng Vũ Lưu đờ đẫn nhìn đạn tín hiệu nở rộ trên không trung, bỗng nhiên cảm thấy một trận vô lực.

Nàng sớm biết rằng Âu Dương Triệt là do Quân Khuynh Vũ giết. Trừ bỏ Quân Khuynh Vũ, sợ là không có ai có công phu cao như vậy. Mà nếu Quân Khuynh Vũ đã mạo hiểm sinh mệnh lẻn vào đế đô Tây Quyết, tuyệt đối không chỉ đơn giản là muốn giết Âu Dương Triệt, chắc chắn là muốn đánh mở cửa thành đế đô Tây Quyết, nội ứng ngoại hợp.

Bởi vậy nàng tăng cường binh lính tuần tra cùng thủ vệ ở cửa thành, ngăn chặn Quân Khuynh Vũ nội ứng ngoại hợp, nhưng Quân Khuynh Vũ cơ trí trí tuệ, nàng làm sao có thể ngăn cản được đây? Hiện tại năm mươi vạn đại quân gần như đã đánh vào đế đô Tây Quyết đi, cho dù nàng có sáu mươi vạn quân, nhưng mặt ngoài nghe theo chỉ huy của nàng, sau lưng lại các hữu các tính sáu mươi vạn quân đội, có thể ngăn cản được liên quân hai nước Cẩm – Lăng sao?

"Ha ha ha ha ha ha." Lăng Vũ Lưu đột nhiên nở nụ cười, cười đến châm chọc mà thê lương, cười đến nước mắt đều theo khóe mắt chảy ra.

Nàng còn giữ được Tây Quyết sao? Cho dù nàng bảo vệ cho Tây Quyết, có năng lực thì thế nào? Nàng còn phải tiếp tục lục đục với nhau, tốn tâm tư trèo lên Tây Quyết đế vị sao? Cho dù nàng làm nữ hoàng đế thì thế nào? Đây là điều nàng muốn sao?

Không không không! Đây không phải điều nàng muốn! Cho dù nàng làm nữ hoàng đế, nàng có được thiên hạ thì như thế nào? Phụ thân sẽ không sống lại, ca ca sẽ không trở về, Liễu Tư Triệt cũng không có khả năng lại ôn nhu gọi nàng một tiếng Vũ Lưu.

"Hoàng hậu nương nương. Quân của Cẩm quốc cùng Lăng quốc đã tấn công vào, chúng ta làm sao bây giờ?" Binh lính vội vàng vọt vào doanh trướng của Lăng Vũ Lưu, thần sắc lo lắng báo với Lăng Vũ Lưu.

Mà giờ phút này Lăng Vũ Lưu tựa như một con rối gỗ mất đi sinh mệnh. Một khắc trước còn mang theo tâm tư báo thù muốn giết Lăng Cảnh Lan trả thù cho phụ mẫu, nhưng khi nhìn đến thư của phụ thân nói bọn họ tranh đấu cùng Lăng Cảnh Lan là bất đắc dĩ, nàng đột nhiên cảm thấy, hết thảy đều đã không còn ý nghĩa.

Nàng sở dĩ trở về dẫn dắt Tây Quyết tác chiến, bất quá là muốn muốn mượn quân đội Tây Quyết báo thù cho phụ mẫu mà thôi. Mà bây giờ, hết thảy cừu hận đối nàng mà nói đều đã mất hết ý nghĩa, ngắn ngủn một đêm này, nàng đã suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện, nàng thật sự cảm thấy mệt mỏi.

"Sợ là ngăn không được. Truyền ý chỉ của bản cung, hàng." Lăng Vũ Lưu mỏi mệt nâng mắt, nhìn thoáng qua tên binh lính kia, thản nhiên nói.

Tư Triệt, nếu ta làm như vậy, ngươi có thể bớt trách ta một chút hay không.

Binh lính kia nghe Lăng Vũ Lưu nói như thế, hiển nhiên có chút kinh ngạc, hắn không thể tin vì sao hoàng hậu nương nương ngày hôm qua còn thề son sắt nhất quyết sinh tử với liên minh Cẩm-Lăng quốc, hiện tại trở nên tiêu cực như thế, cái loại thê lương này như là bộc lộ từ trong xương cốt.

Nhưng mà cho dù trong lòng có nghi hoặc, tên lính vẫn lui ra ngoài, truyền đạt ý chỉ của Lăng Vũ Lưu. Ý chỉ của Lăng Vũ Lưu đối với quân đội Tây Quyết không thể nghi ngờ là một trận kinh lôi.

Nhưng sau khi hỗn loạn ngắn ngủi qua đi, đại quân vẫn quyết định đầu hàng. Không phải bởi vì bọn họ nghe theo mệnh lệnh của Lăng Vũ Lưu, mà là vì trong tình huống như vậy, cho dù chiến, cũng không có ý nghĩa gì nữa. Hoàng đế Tây Quyết đã không còn, Tây Quyết tồn tại thì còn có ý nghĩa gì?

Huống chi hiện tại đại quân Tây Quyết như rắn mất đầu làm sao có thể là đối thủ của liên quân hai quốc Cẩm – Lăng? Ai mà không quý tính mạng của mình, có ai lại nguyện ý đi chịu chết đâu?

Liên quân Cẩm quốc và Lăng quốc rất nhanh đã tấn công đến hoàng cung Tây Quyết, lại nghe đến tin tức hoàng hậu nương nương của Tây Quyết hạ chỉ đầu hàng. Mọi người đều rất kinh ngạc, ngay cả Quân Khuynh Vũ tựa hồ cũng không đoán được việc này.

"Lăng Vũ Lưu làm sao lại đột nhiên đầu hàng?" Lăng Cảnh Lan nhíu mày, tựa hồ có chút không tin, nhíu lại mày, trong mắt mang theo vài phần xem xét, tựa hồ là đang suy nghĩ xem phải chăng Lăng Vũ Lưu lại có quỷ kế gì nữa hay không, dựa vào hiểu biết của hắn đối với Lăng Vũ Lưu, Lăng Vũ Lưu tuyệt đối không phải loại người có thể dễ dàng buông xuôi như vậy.

Lạc Vân Chỉ cũng lộ vẻ hồ nghi. Mới nghe nói hoàng hậu Tây Quyết dùng một phen trần từ dõng dạc mà chiếm được lòng tin của dân chúng Tây Quyết, một lần nữa tập hợp quân đội Tây Quyết, làm sao có thể nói đầu hàng liền đầu hàng đây?

Liễu Tư Triệt nhìn quân đội Tây Quyết quỳ rạp trước mắt, có chút mím cánh môi, bên trong con ngươi đen thẫm cũng hiện ra một tia nghi hoặc, hắn thanh nhã lạnh nhạt nói, "Ta mặc dù nhìn không thấu vì sao nàng đầu hàng. Nhưng lần hàng này, nên là thật."

Lăng Cảnh Lan và Lạc Vân Chỉ cũng có vẻ đồng ý với lời nói của Liễu Tư Triệt, dựa vào tình hình hiện tại của Tây Quyết, cũng không có khả năng làm ra cạm bẫy gì, vì thế bọn họ rất nhanh hợp nhất quân đội Tây Quyết, chỉnh đốn binh lính, mà Quân Khuynh Vũ phong trần mệt mỏi cũng đã gấp gáp trở về hội hợp cùng bọn họ.

Quân Khuynh Vũ một hồi đã đến chỗ quân liên minh của Cẩm quốc và Lăng quốc, liếc mắt một cái liền thấy Liễu Tư Triệt tử y liễm diễm, trong ánh mắt hắn lộ ra vài phần vui sướng, vội vàng đến bên người Liễu Tư Triệt tìm kiếm, nhưng không có nhìn thấy thân ảnh hắn nhớ thương, tâm hắn nhất thời trầm xuống, ngón tay gắt gao nắm lại, vài bước đã đi đến trước mặt Liễu Tư Triệt, trầm giọng hỏi, "Tư Triệt, ngươi đã đến rồi. Hoàng nhi đâu?"

"Ở trong xe ngựa." Liễu Tư Triệt nghe Quân Khuynh Vũ hỏi, con ngươi trong suốt có chút tối sầm lại, tựa hồ là theo bản năng tránh đi ánh mắt của Quân Khuynh Vũ, thanh âm cũng mang theo vài phần khác thường, chỉ chỉ xe ngựa cách đó không xa, nói với Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ hơi nhíu mày, bên trong con ngươi đen thẫm hiện lên vài phần lo lắng, hắn nhìn Liễu Tư Triệt chỉ vào xe ngựa, tay đột nhiên run lên. Hắn cố nhếch khóe môi tạo ra một chút tà mị ý cười, làm như thầm oán nói, "Hoàng nhi cũng thật là, tuyệt không nhớ ta, cư nhiên còn ngồi yên trong xe ngựa."

Không chỉ có là Liễu Tư Triệt, ngay cả ánh mắt của Lạc Vân Chỉ cùng Lăng Cảnh Lan cũng trở nên phức tạp. Quân Khuynh Vũ luôn luôn hành động tốt lắm, hắn muốn che dấu cảm xúc tất chưa bao giờ có một chút lộ ra, nhưng lúc này đây, bọn họ đều rõ ràng cảm giác được Quân Khuynh Vũ thoạt nhìn bất cần đời nhưng trong thanh âm lại cất giấu lo lắng cùng sợ hãi.

Quân Khuynh Vũ lại giống như không có phát hiện ra, một đường hướng về xe ngựa mà đi. Mỗi một bước đều đi cực kì thong thả, Quân Khuynh Vũ thậm chí cảm giác được thân thể hắn đang run lên một cách khó hiểu, có một cỗ khủng hoảng không thể diễn tả bằng ngôn ngữ từng chút từng chút đập vào lòng hắn.

Hắn liều mạng không muốn đối mặt cũng không muốn thừa nhận, nhưng lý trí của hắn vẫn nói cho hắn, Lạc Khuynh Hoàng nhất định đã xảy ra chuyện. Nếu không phải đã xảy ra chuyện, Liễu Tư Triệt sẽ không mang theo nàng lặng yên không một tiếng động mà biến mất ở thành trì, lại chạy tới quân doanh của bọn họ. Nếu không phải đã xảy ra chuyện, Liễu Tư Triệt mới vừa rồi biểu tình sẽ không như vậy cổ quái. Nếu không phải đã xảy ra chuyện, Lạc Khuynh Hoàng sẽ không biết hắn đã trở lại, còn ngồi ngốc ở trong xe ngựa không ra.

"Hoàng nhi, ta đã trở về." Quân Khuynh Vũ đứng ở trước xe ngựa, dừng bước, tay hắn chuẩn bị xốc lên màn xe bỗng dưng dừng lại, bên trong đôi mắt đen thẫm như hắc diệu thạch củahắn hàm chứa một chút khủng hoảng, hắn đưa tay lại thu trở về, toát ra một chút tươi cười rất không tự nhiên, đối với bên trong xe ngựa cười nói.

Ngắn ngủi trầm mặc qua đi, Quân Khuynh Vũ nghe được thanh âm suy yếu của Lạc Khuynh Hoàng, "Vũ, rốt cục chàng đã trở lại."

Nghe được thanh âm của Lạc Khuynh Hoàng, Quân Khuynh Vũ như có chút thở dài nhẹ nhõm, nhưng hắn cũng nghe ra điểm suy yếu trong thanh âm của Lạc Khuynh Hoàng, hắn gắt gao nhíu lại, đưa tay xốc lên màn xe, nhìn đến cảnh tượng bên trong xe ngựa, hắn cơ hồ không thể tin vào hai mắt mình, tay kịch liệt run rẩy, yết hầu giống như bị chặn lại, một chữ cũng không thốt lên được.

Lạc Khuynh Hoàng mặc thiên tàm y hắn đưa nàng, nhưng bây giờ, thiên tàm y đã bị máu tươi của Lạc Khuynh Hoàng nhuộm thành đỏ như máu, hoàn toàn nhìn không ra màu sắc của nó, nếu không phải nhận ra hoa văn đặc biệt ở cổ tay áo, hắn còn tưởng rằng Lạc Khuynh Hoàng đang mặc nhất kiện hồng, chứ không phải là thiên tàm y trắng thuần.

Mái tóc đen như mực của Lạc Khuynh Hoàng tán loạn trên vai, làm cho làn da tái nhợt đến mức trắng bệch vô lực của nàng càng rõ ràng, khuôn mặt Lạc Khuynh Hoàng vốn xinh xắn giờ phút này lại gầy yếu đến dọa người, một đôi con ngươi gần như đã chiếm hết nửa khuôn mặt.

Nguyên bản con ngươi đen thẫm trong suốt giờ phút này đã có chút tan rã, không có tức giận, một khắc nhìn thấy Quân Khuynh Vũ kia chỉ có chút nở rộ một tia hào quang, nhưng một tia hào quang này cũng không đủ để che dấu thống khổ của nàng, nàng gắt gao nhíu mày, môi bị cắn gần như thối rữa, tái nhợt rồi lại đỏ tươi, thoạt nhìn chật vật mà kỳ quái vô cùng.

Mà làm cho Quân Khuynh Vũ kinh sợ nhất là trên người Lạc Khuynh Hoàng không ngừng chảy máu. Hắn nhìn đến cánh tay Lạc Khuynh Hoàng lộ ra bên ngoài quần áo từng chút từng chút chảy ra máu tươi, tuy rằng tốc độ cực kì chậm, nhưng cũng không ngừng chảy ra.

"Hoàng nhi!" Quân Khuynh Vũ rốt cục kêu ra một tiếng vừa sợ hãi vừa đau lòng.

Hắn tiến đến, gắt gao cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, nhưng tay Lạc Khuynh Hoàng không còn mềm mại mà ấm áp như trước, mà mang theo lạnh như băng cùng cứng ngắc, kia vốn là dáng người gầy yếu giờ phút này lại như một bộ xương.

Quân Khuynh Vũ gắt gao nhìn chằm chằm Lạc Khuynh Hoàng, trừ bỏ một tiếng Hoàng nhi, hắn rốt cuộc kêu không ra một chữ. Hắn chỉ nhìn như vậy, hắn muốn hỏi Lạc Khuynh Hoàng có phải rất đau hay không, muốn hỏi Lạc Khuynh Hoàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn lại một chữ cũng nói không nên lời.

Kinh đau. Luyến tiếc. Tự trách. Hối hận. Các loại cảm xúc lần lượt dâng lên trong mắt Quân Khuynh Vũ.

Lạc Khuynh Hoàng tức giận nâng lên đôi mắt, không í mắt lần nữa rơi xuống. Hôm nay là ngày thứ sáu, nàng nhớ rất rõ ràng. Tư Triệt nói, ngày mai Quân Lạc sẽ đến đây. Có thể trước khi chết nhìn thấy Quân Khuynh Vũ cùng Quân Lạc, nàng cũng không còn gì tiếc nuối.

Muốn nâng tay vuốt ve gương mặt Quân Khuynh Vũ, nhưng lại không có chút khí lực, thậm chí động một ngón tay chạm đến tay Quân Khuynh Vũ, gần như đã dùng hết khí lực của nàng, mà kia vừa động, lại làm cho toàn thân nàng đau đớn một hồi.

Cho dù đã chết lặng với cảm giác đau đớn, nhưng đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm kia, da thịt tấc tấc vỡ tan vẫn làm cho nàng nhăn mày.

"Vũ?" Lạc Khuynh Hoàng kinh ngạc nâng lên đôi mắt, cố sức phun ra một chữ, con ngươi đen thẫm nhìn Quân Khuynh Vũ.

Nàng nhìn nước mắt trong suốt trên mu bàn tay mình, có chút không thể tin.

Người như Quân Khuynh Vũ, mọi sự vạn vật đều có thể bày mưu nghĩ kế, hỉ giận không hiện ra mặt, thái sơn có sụp xuống cũng không đổi sắc, vậy mà lại khóc.

Đúng vậy. Quân Khuynh Vũ khóc.

Hắn gắt gao nắm tay Lạc Khuynh Hoàng, chỉ cảm thấy như có một bàn tay vô hình nắm chặt trái tim hắn, làm cho hắn đau đến cơ hồ không thở nổi, nhìn đến tươi cười trắng bệch của Lạc Khuynh Hoàng, hắn chỉ

cảm thấy đau đến không thể hô hấp, hắn liền nắm tay Lạc Khuynh Hoàng như vậy, chảy nước mắt thương xót cùng tự trách.

Đám người Liễu Tư Triệt đã đi tới bên cạnh xe ngựa, tự nhiên cũng thấy được nước mắt của Quân Khuynh Vũ. Bọn họ đều là thiết cốt nam nhi, đều tự nhận là người thà đổ máu chứ không đổ lệ, nhưng khi nhìn đến nước mắt của Quân Khuynh Vũ, bọn họ lại không hề xem thường Quân Khuynh Vũ, ngược lại là thật sự hiểu được câu nói kia, "Nam nhi có lệ , chỉ là chưa tới khi thương tâm."

Mà giờ phút này Quân Khuynh Vũ không hề chú ý tới ánh mắt của đám người Liễu Tư Triệt, trong mắt hắn chỉ có Lạc Khuynh Hoàng, chỉ có nữ tử hắn yêu nhất cuộc đời này, chỉ có nàng giờ phút này đang tái nhợt vô lực.

Hắn cực lực điều chỉnh lại cảm xúc kinh đau, run run đưa tay đặt lên mạch tượng của Lạc Khuynh Hoàng, hắn gắt gao nhíu mày, nhìn Lạc Khuynh Hoàng, hỏi, "Nàng trúng độc? Loại độc gì?"

"Là Lăng Vũ Lưu hạ độc. Nàng vừa nghiên cứu chế tạo ra, cho dù Khuynh Hoàng là bách độc bất xâm, cũng ngăn không được độc này. Nàng nói, độc này sau khi ăn vào, sau bảy ngày nhất định chết, không có giải dược. Hôm nay. . . Đã là ngày thứ sáu." Liễu Tư Triệt biết Lạc Khuynh Hoàng hiện tại không thể mở miệng nói nhiều như vậy, nhíu lại mày, từng chữ đều mang theo kịch liệt đau đớn mà nói.

Quân Khuynh Vũ lúc này mới nhìn thấy Liễu Tư Triệt, hắn nâng mắt nhìn Liễu Tư Triệt, đột nhiên buông tay Lạc Khuynh Hoàng, một quyền đấm đến trên mặt Liễu Tư Triệt, khí lực mạnh mẽ, đánh Liễu Tư Triệt cả người đều nghiêng đi, lảo đảo vài bước mới không ngã sấp xuống.

"Ta để cho nàng đi tìm ngươi, muốn ngươi bảo hộ nàng chu toàn, ta nghĩ có ngươi ở đó, nàng nhất định sẽ không có việc gì . Nhưng ngươi. . . ngươi. . ." Quân Khuynh Vũ nhìn Liễu Tư Triệt, cũng là không thể nói tiếp, hắn làm sao không biết, làm sao có thể trách Liễu Tư Triệt được đây?

Nếu có thể bảo vệ được, Liễu Tư Triệt làm sao có thể không làm? Dựa vào cảm tình của Liễu Tư Triệt đối với Lạc Khuynh Hoàng, có muốn hắn vì Lạc Khuynh Hoàng đi tìm chết hắn cũng nguyện ý, phát sinh chuyện như vậy, Liễu Tư Triệt e là còn áy náy tự trách hơn cả hắn.

Chỉ là vừa rồi hắn thật sự là không có cách nào khống chế được cảm xúc của mình, hắn không có cách nào thuyết phục bản thân đối mặt sự thật tàn nhẫn như vậy. Hắn không tin, không tin!

"Hoàng nhi. Sẽ không có việc gì ! Ta nhất định sẽ cứu nàng! Huyết cổ có thể giải, độc này cũng sẽ như vậy! Ta nhất định, tuyệt không để nàng rời ta đi!" Quân Khuynh Vũ một phen cầm tay Lạc Khuynh Hoàng, khí lực to lớn làm cho Lạc Khuynh Hoàng đã chết lặng với đau đớn cũng thấy đau.

Nàng cố gắng nở nụ cười tái nhợt, cố sức nói, "Ta tin chàng. Nhưng chàng phải đáp ứng ta, nếu ta thật sự. . . Chàng nhất định phải hảo hảo sống tốt, chiếu cố Lạc Nhi thật tốt."

"Không!" Quân Khuynh Vũ cố chấp lắc đầu, hắn nhìn vào mắt Lạc Khuynh Hoàng, từng chữ kiên quyết vô cùng nói, "Nàng sinh ta sinh, nàng tử ta tử. Trên cùng bầu trời dưới hoàng tuyền, ta tuyệt không rời xa nàng!"

Lạc Khuynh Hoàng nhìn đến bướng bỉnh bên trong đôi mắt Quân Khuynh Vũ, muốn mở miệng khuyên hắn, nhưng cũng đã không còn có khí lực nói chuyện, chỉ nhíu lại mày nhìn Quân Khuynh Vũ, dùng ánh mắt khẩn cầu Quân Khuynh Vũ.

Quân Khuynh Vũ không hề nhìn vào mắt Lạc Khuynh Hoàng. Mỗi lần nhìn đến ánh mắt của Lạc Khuynh Hoàng, hắn luôn nhịn không được mà mềm lòng, bởi vậy, hắn không dám nhìn vào mắt nàng. Hắn càng không thể tin được, ngày tháng sau này có thể sẽ không có Lạc Khuynh Hoàng. Cái loại thống khổ này, nhất định sẽ tra tấn hắn đến sống không bằng chết .

"Nếu là Lăng Vũ Lưu hạ độc, nàng nhất định có biện pháp! Lập tức đi hoàng cung Tây Quyết!" Quân Khuynh Vũ một phen ôm lấy Lạc Khuynh Hoàng, hướng về hoàng cung Tây Quyết bay vút đi.

Lăng Cảnh Lan và Liễu Tư Triệt cũng đi theo, còn Lạc Vân Chỉ ở lại quân doanh chủ trì đại cục, hợp nhất số quân Tây Quyết còn lại.

Thời điểm đến hoàng cungTây Quyết, Lăng Vũ Lưu đang ngồi ở tẩm cung. Nàng không mặc phượng bào của hoàng hậu mà mặc phục sức của Lăng quốc công chúa, trên mặt xinh đẹp không son phấn, vẻ mặt đạm mạc ngồi đó.

"Lăng Vũ Lưu, giao giải dược ra đây." Quân Khuynh Vũ ôm Lạc Khuynh Hoàng, là người đầu tiên vọt tới trước mặt Lăng Vũ Lưu, hắn nhìn ánh mắt không còn một tia ôn tồn của nàng, mang theo khôn cùng lửa giận cùng hận ý, từng chữ nói.

Lăng Vũ Lưu như thờ ơ với lời nói của Quân Khuynh Vũ, nàng hờ hững nâng mắt, rộ lên một chút tươi cười tái nhợt, sâu kín nói, "Độc này không có giải dược. Sư huynh không phải đã bắt mạch cho nàng sao? Độc rót vào máu, gân mạch cùng lục phủ ngũ tạng, cho dù là thần tiên, cũng không cứu được."

"Ngươi!" Quân Khuynh Vũ thật cẩn thận đem Lạc Khuynh Hoàng đặt lên ghế, đưa tay nắm chặt cổ Lăng Vũ Lưu, sắc mặt thậm chí có vài phần vặn vẹo nhìn nàng. Hắn tất nhiên đã xem mạch cho Lạc Khuynh Hoàng, cũng biết độc này có bao nhiêu lợi hại, nhưng hắn vẫn không chịu tin tưởng, Hoàng nhi của hắn sẽ bỏ hắn mà đi.

Lăng Vũ Lưu bị Quân Khuynh Vũ nắm cổ, sắc mặt dần dần đỏ lên, nhưng trên mặt nàng vẫn không có chút biểu tình, bên trong con ngươi là một mảnh lụi bại, như cái xác không hồn, không có tức giận, hờ hững nhìn Quân Khuynh Vũ, như vốn đã không để ý đến sinh tử của mình nữa rồi.

"Khuynh Vũ, không nên xúc động." Lăng Cảnh Lan theo sau đuổi tới. Hắn cùng Liễu Tư Triệt chần chờ một chút mới đuổi kịp Quân Khuynh Vũ, đến Tây Quyết hoàng cung, liền tách ra tìm kiếm Quân Khuynh Vũ cùng Lăng Vũ Lưu , mà hắn vừa vặn đi theo con đường tới đây.

Quân Khuynh Vũ nghe thấy thanh âm của Lăng Cảnh Lan, mới buông tay, thối lui từng bước, không nói gì. Hắn biết cho dù giết Lăng Vũ Lưu cũng không làm nên chuyện gì, nhưng khi nhìn đến Lạc Khuynh Hoàng bị tra tấn thành bộ dáng như thế, bảo hắn làm sao không hận, hắn nâng lên đôi mắt đã đỏ đậm nhìn Lăng Cảnh Lan, lạnh giọng nói, "Nàng hại Hoàng nhi như thế. Ngươi bảo ta làm sao không xúc động?"

Dù là Lăng Cảnh Lan định lực hơn người, cũng bị lãnh liệt trong thanh âm Quân Khuynh Vũ làm cho kinh sợ, đó là một loại hàn ý triệt để, không hề có một chút độ ấm nào, giống như tử khí ngàn năm lãnh đến thấu xương.

Lăng Cảnh Lan gắt gao mím môi, nâng mắt nhìn Lăng Vũ Lưu. Kỳ thật lúc nhỏ, hắn cùng Lăng Vũ Lưu, Lăng Dịch Hiên cũng là tiểu bằng hữu vô cùng tốt, ngay cả khi phụ vương có vẻ cưng chiều Lăng Vũ Lưu và Lăng Dịch Hiên hơn, nhưng hắn cũng không cảm thấy có gì không tốt, mà Lăng Dịch Hiên và Lăng Vũ Lưu vẫn kính trọng hắn là đại ca, cho nên hắn cùng Lăng Vũ Lưu, Lăng Dịch Hiên cũng không có khúc mắc gì.

"Vũ Lưu, thật sự không có giải dược sao? Nếu muội giao ra giải dược, đại ca cam đoan tuyệt đối không tổn thương đến tính mệnh của muội." Lăng Cảnh Lan nhìn Lăng Vũ Lưu, từng bước thương lượng.

Bên trong đôi mắt của Lăng Vũ Lưu vẫn là một mảnh hờ hững cùng lạnh nhạt như trước, thậm chí còn ẩn ẩn mang theo vài phần thê lương, nàng mỏi mệt vô lực nâng mắt, ngữ khí trống rỗng không có cảm tình, sâu kín nói, "Ta đã nói rồi, không có giải dược. Nàng chết là điều không thể nghi ngờ. Nếu các ngươi khó chịu, thì lấy mạng ta đi bồi nàng đi."

Từng cùng nhau lớn lên, thân huynh muội máu mủ tình thâm. Từng cùng nhau bái sư, sư huynh muội thân như tay chân. Đều không bằng một Lạc Khuynh Hoàng. Chỉ vì bọn họ yêu nàng ấy, mà nàng, nhất định so ra kém Lạc Khuynh Hoàng. Chính giờ phút này, trong lòng nàng đã không còn hận ý, chỉ có thê lương cùng mỏi mệt vô biên vô hạn.

"Ngươi cho là mạng của ngươi so được với tính mệnh của Hoàng nhi sao?" Quân Khuynh Vũ nghe Lăng Vũ Lưu nói, từ trên cao nhìn xuống nàng, trong mắt không có một chút ôn tồn, chỉ có lạnh lẽo thấu xương, làm cho cả người hắn toát ra âm lãnh như sứ giả đến từ địa ngục.

"Ha ha a. Mạng của ta tất nhiên so ra kém hơn nàng ta. Nhưng độc đã hạ, nàng nhất định phải chết. Trừ bỏ cái mạng này, ta còn có cái gì có thể đền cho nàng đây?" Lăng Vũ Lưu nghe Quân Khuynh Vũ nói, tựa hồ tuyệt không buồn bực, chỉ bình tĩnh đạm mạc nói.

Lạc Khuynh Hoàng tựa vào trên ghế, nhìn Lăng Vũ Lưu ngồi dưới đất, nàng chưa từng thấy một Lăng Vũ Lưu như vậy, Lăng Vũ Lưu luôn luôn cả vú lấp miệng em oán độc nhìn nàng, giờ phút này như bị trút hết khí lực, trong mắt không có lấy một tia ánh sáng, tựa hồ so với nàng thân trúng kịch độc ngày mai sẽ chết còn muốn lụi bại vô lực hơn.

Nếu có dân chúng Cẩm quốc ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng. Lúc trước chứng kiến Khuynh Hoàng quận chúa cùng Vũ Lưu công chúa diễm lệ vô song khuynh quốc khuynh thành ra sao, giờ phút này lại biến thành bộ dáng như vậy.

"Tư Triệt." Ngữ khí đạm mạc bình tĩnh của Lăng Vũ Lưu rốt cục có biến hóa, bên trong ánh mắt lụi bại hiện lên một chút lượng sắc, tiện đà hóa thành khắc cốt bi ai, nàng gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh tử y đang chậm rãi đi vào.

Thân ảnh làm cho nàng nhớ thương cố chấp cả đời a.

Liễu Tư Triệt nghe thanh âm Lăng Vũ Lưu, trong mắt cũng không lộ ra một chút thương xót, chỉ thản nhiên lạnh lùng nhìn nàng, xa cách đứng đó .

"Ta chỉ biết chàng sẽ không tha thứ cho ta." Lăng Vũ Lưu nhìn Liễu Tư Triệt, có chút thê tuyệt nở nụ cười, cười đến nước mắt đều chảy ra, đột nhiên nàng đem ánh mắt hướng về phía Lạc Khuynh Hoàng, ánh mắt lãnh liệt, nhưng hận ý trong đó đã mất đi không ít, nàng sâu kín nói, "Lạc Khuynh Hoàng, ta thật ghen tị với ngươi."

Lăng Vũ Lưu nói xong câu đó, toàn bộ thân mình chậm rãi ngã xuống, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, đã không còn tức giận.

Những người ở đây cũng không phải là người bình thường, đã nhìn ra Lăng Vũ Lưu đã uống thuốc độc, hiện tại sợ là độc đã phát tác. Khó trách nàng lại bình tĩnh lạnh lùng như vậy, thì ra nàng sớm đã chết tâm.

Mọi người có một tia ngắn ngủi trầm mặc. Mặc dù vì hạ độc Lạc Khuynh Hoàng, bọn họ cực kỳ hận Lăng Vũ Lưu, nhưng dù sao bọn họ đều từng cùng Lăng Vũ Lưu có nghĩa tình có sâu có cạn, cũng từng nhìn thấy bộ dáng thiên chân vô tà của Lăng Vũ Lưu, nhìn Lăng Vũ Lưu chết đi, trong lòng vẫn có một tia buồn bã.

"Khuynh Hoàng tỷ tỷ!" Trong lúc mọi người đang trầm mặc, lại bị thanh âm của một cô gái kéo lại suy nghĩ.

Lạc Khuynh Hoàng nâng mắt, liền thấy thân ảnh Tuyết Sam quen thuộc, bên cạnh còn có hắc y đao khách lạnh như băng. Cho dù đã lâu không gặp, Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái vẫn nhìn ra là Tuyết Lạc Y cùng đao khách Chi Bằng.

"Tuyết cô nương!" Thời điểm Quân Khuynh Vũ nhìn thấy Tuyết Lạc Y, trong mắt đột nhiên sáng ngời, lúc này không có gì có thể làm hắn cao hứng khi nhìn thấy Tuyết Lạc Y, bọn họ mặc dù là đệ tử của Thụ Thủ y thánh, đối với châm cứu dược lý có vẻ thành thạo, nhưng luận độc dược, Tuyết Lạc Y vẫn cao hơn một bậc, bọn họ không có cách nào giải độc, không có nghĩa là Tuyết Lạc Y không có cách nào.

Tuyết Lạc Y nhìn đến bộ dáng của Quân Khuynh Vũ, không khỏi nhíu mày, từ từ nói, "Quân Khuynh Vũ, ngươi thấy ta thì kích động như vậy sao? Thật là! Khuynh Hoàng tỷ tỷ trúng độc cũng không biết tới tìm ta, may mắn ta cùng Chi Bằng đi ngang qua nơi này vô tình nghe được binh lính Cẩm quốc lén đàm luận, bằng không chẳng phải là đã bỏ lỡ thời gian trị liệu hay sao?"

Hiện tại, Quân Khuynh Vũ đã không còn tâm tư đi so đo với Tuyết Lạc Y không tôn kính với hắn, hắn đã bị bao phủ trong vui sướng, trong đầu chỉ có một thanh âm, Hoàng nhi được cứu rồi, Hoàng nhi của hắn được cứu rồi.

"Tôn hạ chính là Tuyết công tử? Khuynh Hoàng trúng kịch độc, còn thỉnh tôn hạ thay nàng trị liệu." Trong khi Quân Khuynh Vũ đang đắm chìm trong vui sướng, Liễu Tư Triệt đã mở miệng nói với Tuyết Lạc Y.

Tuyết Lạc Y liếc nhìn Liễu Tư Triệt, tự nhiên cũng nhìn ra lo lắng trong mắt Liễu Tư Triệt, nàng gật gật đầu, trên mặt lộ ra vài phần ngưng trọng nói, "Yên tâm đi. Ta cùng Khuynh Hoàng tỷ tỷ tình đồng tỷ muội, ta nhất định sẽ cứu nàng."

Mọi người nghe Tuyết Lạc Y nói như thế, đều thối lui đến một bên, để cho Tuyết Lạc Y bắt mạch cho Lạc Khuynh Hoàng, thời điểm Tuyết Lạc Y chân chính cẩn thận nhìn Lạc Khuynh Hoàng, vẫn bị da thịt không ngừng chảy ra máu tươi cùng dung nhan tiều tụy của Lạc Khuynh Hoàng làm cho hoảng sợ, nàng nhanh chóng bắt mạch, đau lòng cùng tức giận nói, "Là ai ác độc như vậy, hạ độc dược âm độc như vậy?!"

Độc này chẳng những len vào trong máu, còn xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng cùng gân mạch. Lạc Khuynh Hoàng từng hoán huyết với nàng, cho nên có máu bách độc bất xâm, cho nên mới bị độc dược bài xích, đem máu tươi từng chút từng chút chảy ra ngoài da thịt, cho đến khi hết máu mà chết.

Người hạ độc biết rõ máu của Lạc Khuynh Hoàng là bách độc bất xâm, mới cố ý nghiên cứu chế tạo ra độc dược như vậy, làm cho Lạc Khuynh Hoàng nhận hết thảy tra tấn, tâm tư tuyệt không phải ác độc bình thường a.

Độc này tuy âm ngoan, nhưng không phải hoàn toàn không giải pháp. Chỉ là biện pháp này cực vì hung hiểm.

"Thế nào?" Quân Khuynh Vũ nhìn thấy con ngươi của Tuyết Lạc Y sáng lên, không khỏi lo lắng truy vấn, bên trong con ngươi đen thẫm tràn đầy lo lắng cùng thất thố, làm sao còn có nửa phần trấn định ngày thường?

Liễu Tư Triệt cùng Lăng Cảnh Lan tuy rằng không có mở miệng nói chuyện, nhưng cũng lo lắng chờ đợi nhìn Tuyết Lạc Y.

Tuyết Lạc Y liếc nhìn Lạc Khuynh Hoàng một cái, có chút khó xử nói, "Cũng không phải không có giải pháp, chỉ là biện pháp này cực vì hung hiểm, tỷ lệ thành công cơ hồ rất nhỏ."

"Chỉ cần có biện pháp, mặc kệ thế nào, ta đều phải thử một lần!" Quân Khuynh Vũ nghe Tuyết Lạc Y nói xong, lập tức vội vàng truy vấn.

Tuyết Lạc Y nói cho đám người Quân Khuynh Vũ, biện pháp duy nhất chính là dùng linh dược đặc chế của nàng, bức toàn bộ độc tố trong cơ thể Lạc Khuynh Hoàng dồn tới một chỗ, sau đó cắt đi chỗ kinh mạch kia, trong khi linh dược có tác dụng, lập tức đem kịch độc chuyển đến trên người truyền nội lực cho Lạc Khuynh Hoàng.

Loại này độc dược này là dựa vào thể chất bách độc bất xâm của Lạc Khuynh Hoàng mà tạo ra, bởi vậy, độc tính còn lại trong cơ thể chỉ có thể lan tràn trong máu, sẽ không bị bài xích đến kinh mạch cùng với lục phủ ngũ tạng, mà Tuyết Lạc Y trước cấp cho người nọ dùng linh dược kháng độc, đến lúc đó có thể sống sót hay không, phải xem tạo hóa của người kia.

Quân Khuynh Vũ nghe xong biện pháp của Tuyết Lạc Y liền quyết định làm thử, lại bị Liễu Tư Triệt ngăn lại.

"Khuynh Vũ. Vẫn là để ta làm đi. Nếu ngươi có chuyện gì, Khuynh Hoàng cũng không thể sống một mình." Bên trong con ngươi đen thẫm của Liễu Tư Triệt mang theo vài phần quyết tuyệt, khóe môi tươi cười lại thanh nhã vô song như trước.

Quân Khuynh Vũ lắc đầu, cầm chặt tay Liễu Tư Triệt, nói, "Tư Triệt, ngươi vì Khuynh Hoàng đã làm nhiều lắm. Ta không thể lại để cho ngươi làm như thế. Ta có xảy ra chuyện gì, Khuynh Hoàng sẽ không sống một mình, nếu ngươi vì cứu nàng mà chết, nàng cũng sẽ áy náy cả đời."

Quân Khuynh Vũ điểm huyệt ngủ của Lạc Khuynh Hoàng. Lạc Khuynh Hoàng hiện tại đã suy yếu không chịu nổi, vốn chưa từng dám ngủ say, bởi vì nàng sợ ngủ một giấc, lại không tỉnh dậy được, bởi vậy khi Quân Khuynh Vũ điểm huyệt nàng, nàng lập tức nặng nề ngủ.

Mà Quân Khuynh Vũ dựa theo hướng dẫn của Tuyết Lạc Y thay Lạc Khuynh Hoàng bức độc, độc trong cơ thể Lạc Khuynh Hoàng thật sự là âm hiểm vô cùng, ngay cả có linh dược của Tuyết Lạc Y hỗ trợ, quá trình Quân Khuynh Vũ giúp Lạc Khuynh Hoàng bức độc cũng không thuận lợi, nội lực của hắn đưa vào trong cơ thể Lạc Khuynh Hoàng cơ hồ như đá chìm đáy biển, không có chút phản ứng.

Nhưng Quân Khuynh Vũ không hề buông xuôi. Từ lúc lựa chọn phương pháp này,hắn cũng đã quyết định, nếu không cứu không được Lạc Khuynh Hoàng, hắn cũng sẽ không sống một mình, bởi vậy, hắn ôm quyết

tâm không muốn sống không ngừng chuyển nội lực vào cơ thể Lạc Khuynh Hoàng, bức độc tập trung về một chỗ.

Linh dược của Tuyết Lạc Y xác thực rất hiệu quả, tách độc tính ra khỏi gân mạch cùng nội tạng Lạc Khuynh Hoàng, nội lực của Quân Khuynh Vũ rốt cục cũng bắt đầu có tác dụng.

Sắc mặt Quân Khuynh Vũ đã trắng bệch một mảnh, đem độc bức tới một chỗ cơ hồ đã hao tổn hắn hết nội lực của hắn, hắn gắt gao nhíu mày, bên trong đôi mắt như hắc diệu thạch lóe lên quyết tuyệt quang mang, dùng hết một tia khí lực cuối cùng, bức độc trong cơ thể Lạc Khuynh Hoàng về một chỗ.

Tuyết Lạc Y lập tức ngăn cách chỗ gân mạch kia, dẫn độc tới cơ thể Quân Khuynh Vũ, cũng không biết là do độc tính quá mức mãnh liệt hay là do Quân Khuynh Vũ đã hao hết nội lực, thân thể hắn mãnh liệt run rẩy, lập tức hôn mê, hơi thở mỏng manh như không còn.

Mà Lạc Khuynh Hoàng cũng sâu kín tỉnh lại. Bởi vì được linh dược của Tuyết Lạc Y điều trị, sắc mặt trắng bệch vì mất máu quá nhiều của Lạc Khuynh Hoàng cũng thoáng tươi lên một chút, nàng cảm giác được đau đớn thấu xương dày vò nàng trong mấy ngày qua đột nhiên biến mất, toàn bộ thân thể như vừa được trọng sinh, cảm giác được thoải mái trước nay chưa có.

Nàng giật giật tay chân, tuy rằng chưa có bao nhiêu khí lực, nhưng so với lúc trước vẫn tốt hơn nhiều lắm, trên mặt nàng lướt qua một tia kinh hỉ tươi cười, chẳng lẽ Tuyết Lạc Y thật sự cứu nàng? Nhớ lại trước khi ngủ say, hình như là Quân Khuynh Vũ điểm huyệt ngủ của nàng.

Nàng cũng không biết Tuyết Lạc Y dùng biện pháp gì cứu nàng, nàng lướt qua Tuyết Lạc Y, vội vàng tìm kiếm thân ảnh Quân Khuynh Vũ, nhưng nàng chỉ thấy Liễu Tư Triệt cùng Lăng Cảnh Lan đứng ở xa xa, thấy cả Lạc Vân Chỉ, lại cố tình không thấy Quân Khuynh Vũ.

Lạc Khuynh Hoàng lập tức hoảng hốt ngồi dậy. Quân Khuynh Vũ không có ở đây? Chàng làm sao có thể không ở đây?

"Chàng đâu! Chàng ở đâu?!" Lạc Khuynh Hoàng cơ hồ lập tức đoán được một sự thật , ánh mắt lóe ra kinh hoảng, nhìn Tuyết Lạc Y.

Tuyết Lạc Y nhìn ánh mắt sáng quắc của Lạc Khuynh Hoàng, biết giấy không thể gói được lửa, đành phải đem quá trình Quân Khuynh Vũ làm sao cứu của nàng nói cho Lạc Khuynh Hoàng, về phần Quân Khuynh Vũ hiện tại đang hôn mê bất tỉnh sinh tử không rõ, đương nhiên cũng nói rõ cho Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng cơ hồ vừa nghe xong lập tức nghiêng ngả lảo đảo chạy đến doanh trướng của Quân Khuynh Vũ, bởi vì vừa mới vừa tỉnh lại, khí lực còn chưa hoàn toàn khôi phục, Lạc Khuynh Hoàng chạy vài bước đã ngã ngồi dưới đất, một bên Liễu Tư Triệt cùng Lạc Vân Chỉ vội vàng đến nâng Lạc Khuynh Hoàng, thời điểm Lạc Khuynh Hoàng bị bọn họ nâng lên cũng không nhìn bọn hắn, lại chạy tới phía trước.

Nghiêng ngả lảo đảo chạy tới doanh trướng Quân Khuynh Vũ, Lạc Khuynh Hoàng liếc mắt một cái liền thấy Quân Khuynh Vũ hôn mê bất tỉnh nằm trên giường.

Mày của hắn vẫn nhíu lại thành một đường, mũi của hắn vẫn cao ngất mượt mà, đôi môi hắn vẫn yêu dị tà mị, khuôn mặt hắn vẫn phong hoa tuyệt đại, điên đảo chúng sinh. Chỉ là đôi mắt xinh đẹp kia, đang gắt gao nhắm lại.

Quân Khuynh Vũ lẳng lặng nằm như vậy, không có chút biểu tình, thậm chí ngay cả vẻ mặt thống khổ đều không có. Nếu không phải nhờ vào hơi thở mỏng manh khó phát hiện, Lạc Khuynh Hoàng đã nghĩ, Quân Khuynh Vũ đã vĩnh viễn rời xa nàng .

Nàng hỏi Tuyết Lạc Y, Quân Khuynh Vũ khi nào sẽ tỉnh.

Tuyết Lạc Y nói, có lẽ vĩnh viễn sẽ không tỉnh.

Nàng gắt gao nắm tay Quân Khuynh Vũ, bao nhiêu việc sinh tử bên cạnh, Quân Khuynh Vũ luôn nói với nàng, không có việc gì. Nàng chưa bao giờ biết, nguyên lai trơ mắt nhìn đối phương đối mặt với cái chết, so với chính mình đối mặt còn đáng sợ mà tuyệt vọng hơn gấp bội lần.

Cho dù nàng không ngừng nói với chính mình, không có việc gì. Nhưng cái loại tuyệt vọng cùng kỳ vọng giao triền thống khổ này vẫn dày vò nàng, từng chút từng chút một.

Nàng cứ như vậy ngã ngồi trước giường Quân Khuynh Vũ, rốt cuộc nghe không thấy, cũng nhìn không thấy, gắt gao nhìn đôi mắt nhắm chặt của Quân Khuynh Vũ. Nàng hy vọng trong nháy mắt hắn mở mắt ra, có thể lập tức nhìn thấy nàng.

Liễu Tư Triệt cùng Lạc Vân Chỉ vẫn bồi tại bên người, cũng khuyên bảo Lạc Khuynh Hoàng ăn chút cơm, miễn ệt suy sụp thân mình, nhưng Lạc Khuynh Hoàng lại giống như cái gì cũng không nghe thấy, ngồi bên giường suốt cả một ngày.

Đôi mắt Quân Khuynh Vũ vẫn nhắm, không có chút dấu hiệu muốn tỉnh lại, ngay cả Tuyết Lạc Y cũng thúc thủ vô sách. Mà màn đêm cũng đã nặng nề buông xuống, tiểu Quân Lạc bị Lạc Vân Chỉ dẫn đến bên người Lạc Khuynh Hoàng.

"Mẫu thân, người làm sao vậy? Vì sao không để ý tới Lạc Nhi ? Mẫu thân không cần Lạc Nhi sao?" Quân Lạc lôi kéo ống tay áo Lạc Khuynh Hoàng, nãi thanh nãi khí nói.

Lạc Vân Chỉ nói để cho Quân Lạc tới khuyên Lạc Khuynh Hoàng ăn cơm, nhưng không có nói cho Quân Lạc biết, Quân Khuynh Vũ giờ phút này sinh tử không rõ, tiểu Quân Lạc hoàn toàn không biết sao lại thế này, hắn chỉ nghĩ Quân Khuynh Vũ đang ngủ, mà mẫu thân lại chỉ nhìn phụ thân ngủ mà không để ý tới hắn. Không khỏi có chút ủy khuất lôi kéo Lạc Khuynh Hoàng.

Lạc Khuynh Hoàng vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Quân Khuynh Vũ rốt cục có một vết rách, nàng chậm rãi, nhẹ nhàng đem ánh mắt dời đến đây, nhìn thiên hạ nho nhỏ đứng bên người, ôm Quân Lạc, thất thanh khóc rống lên, như một đứa nhỏ bất lực, ôm Quân Lạc, "Lạc Nhi! Lạc Nhi của mẹ! Mẹ nên làm cái gì bây giờ? Mẹ thật sự sợ, sợ cha con rốt cuộc sẽ không tỉnh lại nữa. Hiện tại mẹ mới hiểu được, cha con lúc thủ bên mẹ trongthời khắc sinh tử, là cỡ nào tuyệt vọng ."

Quân Lạc bị cái ôm thình lình cùng nước mắt của Lạc Khuynh Hoàng làm cho hoảng sợ, nhưng bé từ nhỏ đã trí tuệ hơn người, ngay cả Lạc Khuynh Hoàng không nói rõ, bé cũng hiểu được, cha không phải đang ngủ, mà là vì nguyên nhân nào đó, có khả năng sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.

Lạc Khuynh Hoàng buông Quân Lạc ra, kéo Quân Lạc đến bên người Quân Khuynh Vũ, nghẹn ngào nói, "Vũ, chàng đừng ngủ nữa. Chàng đáp ứng ta, chàng sinh ta sinh, vì sao chàng lại không giữ lời? Chàng mở to mắt ra nhìn ta, nhìn Lạc Nhi a!"

Quân Lạc bị Lạc Khuynh Hoàng kéo đến bên người Quân Khuynh Vũ, nhìn Quân Khuynh Vũ, phụ thân luôn mang ý cười, luôn mặt ngoài tức giận kỳ thật lại đau tiếc nhìn bé, chẳng lẽ thật sự rốt cuộc sẽ không tỉnh lại, chẳng lẽ thật sự vĩnh viễn rời xa mẫu thân?

Ý thức được một sự thật như vậy, Quân Lạc cũng đột nhiên oa một tiếng khóc lên, nước mắt làm ướt lông mi thật dài của Quân Lạc, làm cho khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của bé ướt nhẹp, bé một bên khóc một bên lấy tay nhỏ bé đẩy đẩy Quân Khuynh Vũ, khóc không thành tiếng nói, "Phụ thân mau tỉnh lại, Lạc Nhi về sau không bao giờ bướng bỉnh nữa, phụ thân đừng bỏ rơi Lạc Nhi."

Đứng ở một bên, Liễu Tư Triệt, Lạc Vân Chỉ, Lăng Cảnh Lan còn có Tuyết Lạc Y, thậm chí là lạnh lùng đao khách Chi Bằng, hốc mắt đều có chút ướt át.

Ngay tại thời điểm bọn họ thương xót cùng khổ sở, bọn họ lại thấy được một chuyện bất khả tư nghị.

Thấy một màn như vậy, ngay cả Lạc Khuynh Hoàng cùng Quân Lạc cũng ngừng khóc, nhìn Quân Khuynh Vũ. Một đầu tóc đen của Quân Khuynh Vũ tấc tấc biến thành màu trắng, trong nháy mắt, biến thành một đầu tóc bạc.

Lạc Khuynh Hoàng kinh ngạc nhìn tóc Quân Khuynh Vũ biến trắng, thật lâu không nói nên lời, mà Tuyết Lạc Y là người đầu tiên phản ứng, thay Quân Khuynh Vũ bắt mạch, trên mặt nàng lộ ra sắc mặt vui mừng, cười nói, "Đừng khóc đừng khóc! Độc giải rồi, hắn không có việc gì!"

Trong mắt Lạc Khuynh Hoàng hiện lên một chút kinh hỉ, nắm tay Quân Khuynh Vũ càng chặt. Kiếp trước nàng cũng từng tóc đen biến đầu bạc, nhưng là sai phó cuồng dại, kiếp này, trời xanh khiến nàng gặp gỡ

Quân Khuynh Vũ, nàng nhất định không phụ quân tâm.

Quân Khuynh Vũ rốt cục tỉnh lại sau ba ngày. Vừa tỉnh lại đây, hắn liền ôm lấy tà mị ý cười, giữ chặt tay tiểu Quân Lạc, nhíu mày cười nói, "Nghe nói Lạc Nhi của chúng ta vì phụ thân khóc nhè?"

Tiểu Quân Lạc bị Quân Khuynh Vũ ôm vào trong ngực, khóe môi cũng gợi lên ý cười, phụ thân bé không có rời đi, thật tốt, nhưng là cái miệng của bé lại không nói như vậy, bé nhìn Quân Khuynh Vũ, bĩu môi, từ từ nói, "Nói bậy, Lạc Nhi là vì thấy mẫu thân khóc, Lạc Nhi mới khóc!"

Quân Khuynh Vũ nhìn đến bộ dáng biến xoay của Quân Lạc, không khỏi gợi lên một chút tươi cười, con vịt con Quân Lạc còn mạnh miệng, tính tình thật đúng là giống Lạc Khuynh Hoàng nha.

Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng vì nguyên nhân thân thể không tốt, ở lại hoàng cung Tây Quyết điều trị nửa tháng mới khởi hành trở lại Cẩm quốc, mà Cẩm quốc cùng Lăng quốc cũng dựa theo hiệp nghị chia đều Tây Quyết, thiên hạ hiện tại phân làm ba, Cẩm quốc, Lăng quốc, Bắc Bộ tạo thành thế chân vạc.

Quân Khuynh Vũ cùng Lạc Khuynh Hoàng trải qua trận sinh tử này, đối thiên hạ chi tranh càng thêm phai nhạt. Quân Khuynh Vũ cùng Lăng quốc, Bắc Bộ định ra điều ước, nội trong một trăm năm không xâm phạm lẫn nhau. Cũng không biết vì nguyên nhân gì, Lăng quốc cùng Bắc Bộ đều sảng khoái đồng ý, không có chút dị nghị.

Quân Khuynh Vũ lại tiến hành điều chỉnh nội chính Cẩm quốc một chút, tăng cường giảng dạy cho Quân Diệp Hoa, một năm sau, bỏ xuống giang sơn Cẩm quốc, mang theo Lạc Khuynh Hoàng cùng ba đứa nhỏ ly khai hoàng cung, lưu lại một mặt khổ tướng Quân Diệp Hoa kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Quân Diệp Hoa hé ra mặt khổ não nhìn Quân Khuynh Vũ lưu lại thánh chỉ, trong lòng hận nghiến răng nghiến lợi, khó trách Quân Khuynh Vũ đối hắn nhiều phiên giảng dạy, nguyên lai từ sớm đã muốn đem sạp này quăng cho hắn, quả nhiên là lão hồ ly.

"Chàng cứ như vậy đem Cẩm quốc quăng cho Diệp Hoa?" Ngồi trên xe ngựa, Lạc Khuynh Hoàng nhíu mày, gợi lên một chút ý cười, nói với Quân Khuynh Vũ.

Khóe môi Quân Khuynh Vũ nhếch lên một tia giảo hoạt tươi cười, bên trong con ngươi đen thẫm mang theo nhiều điểm tính kế tinh quang, từ từ nói, "Ta khổ tâm dạy hắn ba năm, hiện tại là lúc hắn báo sư ân, lại có Tư Triệt ở đấy, Cẩm quốc không loạn được."

"Đáng tiếc ta đã sớm chán ghét chính sự, không muốn lại giao thiệp. Vừa vặn cùng các ngươi tiêu dao giang hồ, Khuynh Vũ không ngại đi?" Thanh âm thanh nhã vô song vang lên ở bên tai, Quân Khuynh Vũ nâng mắt, nhìn đến Liễu Tư Triệt không biết khi nào đã phi thân vào xe ngựa, khóe môi có chút run rẩy, ai nói hắn là hồ ly? Hắn xem Liễu Tư Triệt mới là kẻ tối thâm tàng bất lộ.

Cho dù là tri kỷ hảo hữu, nhưng muốn hắn mang theo tình địch cùng nhau tiêu dao giang hồ, hắn đương nhiên vẫn để ý, hơn nữa là phi thường để ý, kết quả là, một chưởng đánh ra, Liễu Tư Triệt lại như đã sớm đoán được, né tránh một chưởng kia, bất động như núi, từ từ nói, "Bất quá đi cùng một đoạn đường, Khuynh Vũ làm gì nhỏ mọn như vậy?"

Quân Khuynh Vũ bất đắc dĩ cười, đành phải từ bỏ vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-dich-nu-cuong-hau